

Chìm Trong Cuộc Yêu

Contents

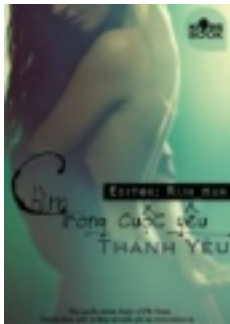
Chìm Trong Cuộc Yêu	4
1. Chương 1: Đau Xé Tâm	5
2. Chương 2: Nhục Nhã (phần 1)	8
3. Chương 3: Nhục Nhã (Phần 2)	11
4. Chương 4: Đừng Không Biết Tự Lượng Sức Mình	13
5. Chương 5: Làm Bỏ Của Tôi Đi	15
6. Chương 6: Chỉ Cần Em Nghe Lời	18
7. Chương 7: Em Giá Bao Nhiêu Tiền?	20
8. Chương 8: Đùa Giỡn Tôi, Cô Sẽ Không Gánh Nỗi Hậu Quả	23
9. Chương 9: Dâng Tới Cửa, Cũng Vô Dụng	25
10. Chương 10: Gấp Thế Hay Sao? (17+)	27
11. Chương 11: Từ Bỏ	29
12. Chương 12: Bỏ Thuốc	32
13. Chương 13: Nhục Nhã	35
14. Chương 14: Không Làm Thế Thân	37
15. Chương 15: Chịu Tội Thay	40
16. Chương 16: Thỏa Hiệp	42
17. Chương 17: Tham Hoan	44
18. Chương 18: Người Vật Đã Không Còn	47
19. Chương 19: Y Là Ma Quỷ	49
20. Chương 20: Thấy Chết Không Cứu	51
21. Chương 21: Mặc Kệ Xấu Hổ Cầu Xin Y	54
22. Chương 22: Cứu Ra	56
23. Chương 23: Chẳng Phải Thiên Sứ	58
24. Chương 24: Trái Tim Rung Động	61
25. Chương 25: Gần Thêm Một Chút	63
26. Chương 26: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân, Mỹ Nhân Xui Xẻo	66
27. Chương 27: Trốn Tránh	68
28. Chương 28: Uy Hiếp	71
29. Chương 29: Không Muốn Y Tổn Thương	74
30. Chương 30: Tàn Nhẫn Giày Vò	76
31. Chương 31: Thương Tổn Cả Thể Xác Tinh Thần	78
32. Chương 32: Yêu, Thật Khó	82
33. Chương 33: Nuôi Cô, Là Để Dùng Vào Chuyện Đây	85
34. Chương 34: Mở Lòng Thử Yêu Thương	88
35. Chương 35: Kiên Quyết Thoát Khỏi Y	92
36. Chương 36: Không Phải Người Thứ Ba	96
37. Chương 37: Đau Lòng	99
38. Chương 38: Kẻ Ác Bám Thân	102
39. Chương 39: Vật Lộn	106
40. Chương 40: Hi Vọng Chuyển Thành Tuyệt Vọng	109
41. Chương 41: Liệu Rằng Chúng Ta Còn Có Ngày Mai?	113

42. Chương 42: Tổn Thương	117
43. Chương 43: Hãy Để Tôi Che Chở Cho Em	120
44. Chương 44: Không Thấy, Không Quên	123
45. Chương 45: Không Phải Có Con	141
46. Chương 46: Duật Tôn, Cứu Em	151
47. Chương 47: Lần Đầu Ném Yêu Thương (từng Nụ Hôn)	162
48. Chương 48: Âm Mưu	177
49. Chương 49: Gặp Nạn	184
50. Chương 50: Ghen	191
51. Chương 51: Hãm Hại Không Thành	198
52. Chương 52: Niềm Vui Mới Của Duật Thiếu	206
53. Chương 53: Duật Tôn, Anh Thật Bẩn	212
54. Chương 54: Tình Cảm Không Còn, Bên Em Chỉ Còn Lại Lạnh Lùng Của Anh.	218
55. Chương 55: Không Chịu Buông Tay	225
56. Chương 56: Tình Hoa Dinh Thự	233
57. Chương 57: Mang Thai	240
58. Chương 58: Rời Đi	247
59. Chương 59: So Với Cái Chết Còn Đáng Sợ Hơn	254
60. Chương 60: Sự Tàn Nhẫn Của Duật Tôn	261
61. Chương 61: Hung Thủ Là Mạch Sanh Tiêu	268
62. Chương 62: Bức Cung	275
63. Chương 63: Tra Tấn Như Thế Nào	281
64. Chương 64: Nói Cho Em Biết Sự Thật	287
65. Chương 65: Sống Cùng Em Trong Bóng Tối	294
66. Chương 66: Ghen Ghét	299
67. Chương 67: Quả Báo	307
68. Chương 68: Thế Giới Y Sống Tối Tâm Đến Tận Cùng	316
69. Chương 69: Em Không Thể Rời Tôi Được Đúng Không	323
70. Chương 70: Vứt Bỏ	329
71. Chương 71: Dù Là Đau Đớn Nhất, Cũng Phải Ghi Nhớ (1+2)	336
72. Chương 72: Cùng Loại Tình Yêu Ngọt Ngào	340
73. Chương 73	347
74. Chương 74: Đâu Mới Là Chị Của Cô Đây?	350
75. Chương 75: Vươn Tay, Tôi Gần Thêm Một Bước	359
76. Chương 76	370
77. Chương 77: Hai Mắt Phục Hồi Thị Lực	380
78. Chương 78: Đường Như Uống Say	386
79. Chương 79	392
80. Chương 80: Kết Hôn Với Ai Không Quan Trọng.	395
81. Chương 81: Kết Hôn (thượng)	401
82. Chương 82	407
83. Chương 83	413
84. Chương 84: Có Phải Đã Từng Gặp Anh Ở Đâu?	419
85. Chương 85: Vô Cùng Bất An	425
86. Chương 86: Thay Đổi Một Cách Làm Tổn Thương Khác	430
87. Chương 87: Đối Với Anh, Hai Năm Không Là Gì Sao?	436
88. Chương 88: Tình Yêu Chỉ Là Trò Chơi	442
89. Chương 89: Ngoại Tình	448
90. Chương 90: Duật Tôn, Anh Cùng Người Khác Lên Giường Sao?	454
91. Chương 91: Ly Hôn	460
92. Chương 92: Cuộc Sống Mới, Quên Y Đi	469
93. Chương 93: Gặp Lại, Bỏ Lỡ	476
94. Chương 94: Một Người Cô Quạnh, Hai Người Sai	481
95. Chương 95: Sống Không Bằng Chết, Cũng Phải Sống Kiên Cường	488

96. Chương 96: Bán Đứng Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư	496
97. Chương 97: Bàn Tay Của Cô Ấy	501
98. Chương 98: Không Thoát Khỏi Con Ác Mộng [gặp Nhau]	505
99. Chương 99: Đối Với Y, Chỉ Có Hận [cao Trào]	513
100. Chương 100: Cho Y Ném Đau Thương [cao Trào]	520
101. Chương 101: Cô Ấy Mà Người Cũng Dám Động Vào! [trùng Trị Tiểu Tam]	528
102. Chương 102: Chết, Cũng Không Quay Đầu Lại [cao Trào]	537
103. Chương 103: Dám Cường Bạo, Sẽ Chết Cho Y Xem	545
104. Chương 104: Sanh Tiêu Tái Hôn	554
105. Chương 105: Sanh Tiêu, Em Đã Tuyệt Vọng Chưa?	567
106. Chương 106: Cầu Xin Anh, Đừng Có Ép Tôi!	575
107. Chương 107: Cái Giá Lớn Của Việc Bỏ Trốn	583
108. Chương 108: Tự Minh Hại Mình [cao Trào] + Ngoại Truyện	592
109. Chương 109: Cùng Hấn Trở Về	614
110. Chương 110: Đối Với Hấn, Thấy Chết Mà Không Cứu	621
111. Chương 111: Tin Dữ	627
112. Chương 112: Bị Vạch Trần Tin Báo Tử	633
113. Chương 113: Sanh Tiêu, Em Có Từng Yêu Anh Không?	641
114. Chương 114: Cô Là Uy Hiếp Của Hấn	647
115. Chương 115: Mạch Sanh Tiêu Nghi Ngờ Mang Thai	651
116. Chương 116: Hấn Muốn Có Một Đứa Con	655
117. Chương 117: Phát Hiện Chân Tướng	659
118. Chương 118: Sự Tàn Nhẫn Của Cô	663
119. Chương 119: Đứa Bé Không Có Cha	666
120. Chương 120: Mượn Dao Giết Người	670
121. Chương 121: Tàn Phá Tân Nương	677
122. Chương 122: Tin Tưởng Ngoài Ý Muốn	685
123. Chương 123: Giả Vờ Kiên Cường	689
124. Chương 124: Tàn Sát Lẫn Nhau	694
125. Chương 125: Mắc Câu	700
126. Chương 126: Vợ Chồng Hợp Tác Chơi Mạt Chược	708
127. Chương 127: Âm Mưu Bị Vạch Trần	715
128. Chương 128: Duật Tôn, Tôi Đã Từng Yêu Anh	724
129. Chương 129: Sanh Tiêu, Thực Xin Lỗi.	731
130. Chương 130: Cách Trả Nợ Ân Tình, Là Cả Đời Không Có Hạnh Phúc	738
131. Chương 131: Chào Đón Con Yêu Ra Đời	745
132. Chương 132: Làm Cha Mẹ	753
133. Chương 133: Đào Thần, Anh Không Chết	760
134. Chương 134: Không Cho Phép Nghi Đến Người Đàn Ông Khác	767
135. Chương 135: Người Phụ Nữ Của Hấn, Hấn Cũng Không Đánh Lòng Nặng Tay	774
136. Chương 136: Bôn Bôn Mắc Phải Bệnh Tự Kỷ	784
137. Chương 137: Hoàn Mỹ Hợp Tấu	791
138. Chương 138: Người Một Nhà Ấm Áp	798
139. Chương 139: Trụ Sở Tàn Khốc Dưới Mặt Đất	802
140. Chương 140: Gặp Lại Alice	809
141. Chương 141: Người Phụ Nữ Đầu Tiên Của Duật Tôn	815
142. Chương 142: Tiềm Tử Thần Vào Mạch Sanh Tiêu	821
143. Chương 143: Đặt Bẫy	829
144. Chương 144: Vì Anh Lo Lắng Cho Em	835
145. Chương 145: Muốn Cô!	842
146. Chương 146: Duật Tôn Bị Dẫn Độ	851
147. Chương 147: Lâm Vào Khốn Cảnh	861
148. Chương 148: Bảo Vệ Tốt Chính Mình, Chính Là Bảo Vệ Anh.	869

149. Chương 149: Thì Ra Là Hấn Giở Trò Sau Lưng	879
150. Chương 150: Vợ Của Người Khác Đứng Mù Quáng Nhớ Thương	880
151. Chương 151: Ác Ma Thức Tỉnh	887
152. Chương 152: Lợi Dụng	897
153. Chương 153: Báo Thù!	901
154. Chương 154: Hủy Dung	909
155. Chương 155: Oan Oan Tương Báo	915
156. Chương 156: Ba Mẹ, Đừng Bỏ Mặc Con. [cao Trào]	926
157. Chương 157: Sống Không Bằng Chết [cao Trào, Quan Trọng]	935
158. Chương 158: Yêu Nhau Quá Muộn	944
159. Chương 159: Trong Lòng Đau Nhất Nhớ Lại [thượng]	955
160. Chương 160: Trong Lòng Đau Nhất Nhớ Lại [hạ]	964
161. Chương 161: Biệt Ly	974
162. Chương 162: Sống, Muốn Sống Cùng Một Chỗ	978
163. Chương 163: Tàn Nhẫn Hành Hạ	986
164. Chương 164: Em Chỉ Quan Tâm Đến Anh	994
165. Chương 165: Đau Đớn Giết Chết Lôi Lạc	1002
166. Chương 166: Mất Tích	1011
167. Chương 167: Không Thể Không Lừa Dối	1019
168. Chương 168: Thoát Khỏi Cẩn Cứ	1029
169. Chương 169: Đêm Nay, Em Chủ Động	1040
170. Chương 170: Bà Xã, Cô Ta Ăn Đậu Hũ Của Anh	1051
171. Chương 171: Anh Còn Có Người Thân, Còn Sống	1058
172. Chương 172: Dạ Khúc - Phần 1 - Báo Thù	1066
173. Chương 173: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần 2	1072
174. Chương 174: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần 3	1081
175. Chương 175: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần 4	1086
176. Chương 176: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần 5	1092
177. Chương 177: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần 6 - Mạch Tương Tư	1102
178. Chương 178: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần 7 - Từ Khiêm	1109
179. Chương 179: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần 8 - Chụp Hình Cưới	1115
180. Chương 180: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần 9 - Alice	1118
181. Chương 181: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần 10 - Dạ Thần	1121
182. Chương 182: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần Cuối - Bôn Bôn Gọi Mẹ	1123

Chìm Trong Cuộc Yêu

Giới thiệu

Lần đầu tiên của người con gái cô bị Duật Tôn dùng thuốc cường bức trên đàn dương cầm. Nhục nhã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chim-trong-cuoc-yeu>

1. Chương 1: Đau Xé Tâm

Ai ai cũng biết, gần đây Duật Tôn đang chết mê một cô sinh viên.

Thích gái trẻ là đam mê số một của y.

Mạch Sanh Tiêu bị tia chớp làm bừng tỉnh, lúc cô mở mắt ra chỉ thấy bầu trời bị rạch ngang thành từng mảnh nhỏ bên ngoài khung cửa sổ to lớn, bóng cây lòa xòa nghiêng ngả như đang giương nanh múa vuốt, khiến ta thấy mà hãi hùng.

Gió lớn lạnh thấu xương, quất từng cơn vào khung cửa sổ, thủy tinh rung động muốn vỡ ra từng mảng.

Sanh Tiêu vô thức đưa tay sờ chỗ bên cạnh, trừ chiếc chăn lụa sa hoa lạnh ngắt, không hề có một hơi ấm, Duật Tôn không về.

Cô ôm chăn gối ngồi dậy, sấm chớp lại ập đến như bầu trời sắp sập tới nơi. Chiếc gương trên bàn trang điểm phản chiếu lại một cô gái tái nhợt đầu tóc bù xù như quỷ. Cô buông thõng tay, đặt đôi chân trần dẫm lên những hoa văn đẹp đẽ trên sàn nhà, cửa sổ không đóng chặt làm mưa phùn theo kẽ hở bay vào phòng.

Cô ra khỏi phòng, lúc bước tới ngoài ban công thì thấy ô tô của Duật Tôn đang đi vào gara, Mạch Sanh Tiêu co người trở lại phòng ngủ, lòng bàn chân ẩm ướt lạnh lạnh, đọng lại trên chăn một mảng nước lớn.

Không lâu sau, trong căn phòng lạnh lẽo hơi người truyền đến tiếng vụn cửa, ngay sau đó, đèn pha lê được bật sáng, y trông thấy cô trong bộ váy ấy thì lấp bắp kinh hãi, “Chưa ngủ hả?”

Y đến bên giường, có vẻ mệt mỏi, giật ca vát ra rồi cởi quần áo, dáng người y luôn luôn cao lớn quyền rũ, y quay lưng về phía Sanh Tiêu, động tác ấy khiến Sanh Tiêu trông thấy mấy vết cào trên lưng y, không hề che mà đầy múa may trước mắt cô.

Quần áo bên trong còn vương lại mùi nước hoa hương lan nhàn nhạt, mùi hương này gần đây rất hay có trên người y, không giống với những mùi hương nồng nàn, có lẽ giống như người ta đồn thổi, người đàn bà kia cũng giống cô còn là sinh viên.

“Chúng ta ly hôn đi.”

Y cứng người, bóng lưng thẳng tắp, khiến không khí xung quanh ngừng lưu chuyển.

Mạch Sanh Tiêu bỏ hai chân ra ngoài chiếc chăn lụa đen trắng, chiếc giường quá lớn, hai người ngủ đã quá thừa hưởng chỉ một mình cô gái nhỏ nhắn như cô.

” Ly hôn? Mạch Sanh Tiêu, đêm qua em bị dọa thành ngớ ngẩn rồi à? ” giọng y đều đều, ngón trỏ ngả ngón phủ lên môi cô, lãnh đạm ban này trong mắt giờ đã mất tăm, thế chỗ là sự cuồng quyền sắc bén.

Cô cầm lấy tay y, ngón tay xăm hình Thương Long đặt dưới cằm cô, « Không phải anh thích của lạ hay sao? Ngoài kia còn đầy người trẻ đẹp hơn tôi, tôi không muốn phí hoài thời gian thêm nữa.»

« Trước kia lúc chúng ta kết hôn sao em không nói như thế, Sanh Tiêu... » Y xoay người, hạ giọng, « Em biết là tôi không yêu em, em lấy tôi cũng chỉ vì cuộc sống giàu sang, chúng ta ai cũng có mục đích, bây giờ em muốn từ bỏ, không thấy tiếc sao ? »

Có lẽ, nếu không thương, thật sự sẽ tiếc nuối.

Hai người nằm trên giường, mở mắt chỉ có mình cô là tỉnh, còn y vẫn thở đều đều say ngủ. Thứ cảm giác ấy, trọn đời y sẽ chẳng thể hiểu nổi.

« Tôi muốn ly hôn. » Y càng không thể biết, từng chữ trong câu nói ấy đang khoét sạch trái tim cô, đau nhức như xương cốt bị nghiền nát vụn.

« Cô đừng có mơ. » Y găm lên giận dữ, hai tay ghim chặt bờ vai cô, nhắc cô lên, « Bây giờ, tôi vẫn cần cô làm Duật phu nhân. »

« Tôi không thêm, tôi chẳng ham, hôm nay tôi trả lại hết cho anh... » Mạch Sanh Tiêu cố hết sức tránh tay y, từng lọn tóc xòa trên mặt, hết như một người đàn bà đánh đá, từ khi y yêu chiều cô, có những lúc cô

ảo tưởng rằng y đã yêu cô, nhưng cô biết người đàn ông như y chỉ cần nói thu tâm là trái tim sẽ đóng lại, không để cho người ta dù là chút thời gian để thích ứng.

Tất nhiên là Duật Tôn bị chọc giận, y tâm niệm Mạch Sanh Tiêu phải luôn ngoan ngoãn, y cầm vai cô kéo tới khoảng không trước ô cửa, cô theo không kịp y, bước thấp bước cao, dép cũng không kịp xỏ.

« Thả tôi ra ! »

Cả người cô bị đặt lên bệ cửa sổ, eo chạm phải tấm đá cẩm thạch cứng rắn lạnh lẽo, hai tay cô nắm chặt lấy tay y, phía sau tấm rèm vàng nhạt phát phơ, chiếc đèn bàn cổ phong cách retro vỡ nát vụn. Đó là chiếc đèn bàn cô và Duật Tôn cùng nhau đi mua sau ngày hôn lễ.

« Đòi ly hôn, không tới lượt cô. »

« Duật Tôn, anh muốn thế nào nữa ? Anh ở ngoài có người phụ nữ khác tôi biết rõ, tôi không muốn níu kéo rằng buộc anh... »

Ánh mắt y run lên, con ngươi bỗng u uất, hai tay y nắm chặt cổ tay Sanh Tiêu, dùng sức đè xuống bệ cửa sổ.

” A—”

Cổ tay chợt đau điếng, máu tươi ấm nóng trào ra, cô bắt đầu ra sức giãy giụa, tay cô, đôi tay sinh ra để chơi đàn.

« Đừng, đừng mà, thả tôi ra... » bàn tay phải Mạch Sanh Tiêu uốn cong, năm ngón tay cứng đờ chết lặng như muốn lìa khỏi cổ tay, « Đau, đau quá... »

Duật Tôn nhìn thấy, nhưng y không buông tay ra, những mảnh vụn nhỏ của chiếc đèn bàn cắm vào cổ tay cô, cô sợ đến cùng cực, lo sợ bàn tay sẽ bị tàn phế. Nếu thật sự ra đi, cô chỉ có thể dựa vào đôi tay này thôi.

Một đồng bệ bện trên bệ cửa sổ, sấm chớp ầm ầm ập tới, bổ xuống đầu người đàn ông như bổ xuống đầu con sói dữ, dù cho khắc này cô thăm đến thế nào, Duật Tôn vẫn muốn cô.

Hơn thế còn ra sức tra tấn, như muốn phát lời thề lấy sự to lớn mạnh mẽ của y đè vụn cô mảnh mai yếu ớt. Cổ tay đau lan ra, không chỉ phần dưới mà còn cả đầu óc, máu chảy xuống nền đá, theo sự phóng túng của y mà giăng loạn khắp nơi...

Cô rên rỉ hoảng hốt, « Tay của tôi, tay tôi... »

Thê lương như thế, thống khổ đến vậy, mà không chiếm được chút để ý của y.

Y làm tình xong, thay quần áo, bỏ lại Mạch Sanh Tiêu một mình đi thẳng. Eo cô như sắp đứt lìa, nửa người gục trên bệ cửa sổ, quần lót vẫn vướng ở mắt cá chân, cho tới khi dưới lầu truyền đến tiếng động cơ ô tô rời đi, Sanh Tiêu mới lặng lẽ mở mắt, khó nhọc đứng dậy, dùng chiếc áo ngủ bị đã xé nát luống cuống quần lấy cổ tay. Cô không biết lái xe, đành đợi mưa gió sấm sét ra đường bắt xe, tới được bệnh viện trời đã sáng.

Ý định ly hôn của cô đã trả một cái giá quá lớn, đổi lại bằng vết sẹo 12 mũi khâu nơi cổ tay, thêm nữa, là cả đời không còn đánh nổi một bản nhạc.

Mạch Sanh Tiêu ngây dại bước đi trên đường, quần áo trắng thướt tha như một đoá tuyết liên, chỉ là đoá hoa ấy chưa nở đã héo tàn.

Quay lại Hoàng Duệ Ấn Tượng, chưa vào trong đã nghe thấy tiếng dương cầm.

Cô đi vòng sang hoa viên, vào bằng cửa sau, nhìn thấy một cô gái quay lưng về phía mình, tóc dài xõa trên vai, quần áo trắng thuần khiết nhìn đơn giản nhưng lại là mẫu mới của Chanel số lượng có hạn. Còn chồng cô đang đứng bên cạnh chiếc dương cầm ấy, khóe miệng mỉm cười nhăm nháp rượu vang.

Nghe thấy tiếng động, cô gái quay đầu lại, đó lại một khuôn mặt trẻ măng, « Chào chị. »

Y đã dẫn cô ta về nhà.

Cô gái thành thật đứng dậy, ánh mắt bắn khoắn nhìn cổ tay phải cuốn băng trắng xóa của Sanh Tiêu, ánh mắt ả không giấu nổi niềm vui « Em nghe mọi người ở trường nói rằng, chị đánh đàn là số một, đến giờ

cũng chưa có ai giỏi hơn, em luôn không tin lại không phục, không biết hôm nay em có điểm phúc được nghe chị đàn một bản nhạc không ? »

Sanh Tiêu cảm giác rõ ràng miệng vết thương tê rần, hết thuốc tê, đau đớn lại trở lại.

« Chị hình như không nhận lời phải không, à quên, em xin tự giới thiệu, em tên là Mạc Y, cũng là sinh viên Học viện âm nhạc Hoa Nhân, năm nay học năm hai... »

Mạch Sanh Tiêu coi như không thấy, tay trái nắm lấy tay vịn cầu thang lên lầu. Mới đi vào phòng ngủ, y đã theo tới đằng sau, tay nắm chặt tờ giấy ném vào mặt cô, « Cô muốn ly hôn phải không ? Ký tên. »

Thái độ so với hôm qua cứ như hai người.

Sanh Tiêu lui vào ghế sofa, cô mất máu nhiều nên còn yếu, tay phải vô lực rũ xuống đùi, Duật Tôn ngồi xuống đối diện cô, « Tôi sẽ chờ cô đủ tiền, đủ cho đến kiếp sau cô cũng không phải lo áo cơm. »

Y trông thấy tay cô, nhưng vẫn ném giấy tờ về phía cô, Sanh Tiêu liếc mắt, hừ, đúng là nhiều đến ghớm ghiếc, khoe miệng cô bật ra chàm chọc, nhưng cô lại mở miệng nói, « Chút ít thế này đã muốn đuổi tôi đi sao? Ít nhất phải hai trăm triệu (tệ). »

Cô không thấy tiền ít, ngược lại cô bất ngờ vì sự hào phóng của Duật Tôn, nhưng cô hiểu rõ cô trong mắt y là người như thế nào.

Quả nhiên, y nghe xong thì nhú mày, lộ rõ khinh bỉ nhưng vẫn hào sảng đáp « Được. »

Điều kiện duy nhất của y là cô phải chuyển ngay ra khỏi Hoàng Duệ Ẩn Tượng. Y là người cao ngạo, hiển nhiên vẫn canh cánh trong lòng chuyện cô đòi ly hôn trước.

Lúc ra đi, Sanh Tiêu mang tất cả những gì cô có thể mang được theo, đồ trang sức, châu báu, quần áo hàng hiệu mà Duật Tôn mua cho cô, chiếc vòng cổ « Lệ nhân ngư » vốn cất trong két bảo hiểm cũng được cô đeo lên cổ.

Tay phải không cử động được, nên tay trái kéo tất cả hành lý, những thứ đó thật sự rất rất nặng, hết như nội tâm cô bây giờ.

Sanh Tiêu xuống lầu, Mạc Y và Duật Tôn còn đứng ở ban công. Y vẫn lạnh lùng như xưa, từng đã, y muốn có cô vì dục vọng ân ái, hôm nay, vị trí ấy đã có người thay thế, y còn giữ cô lại làm gì ?

« Tôn, anh ly hôn thật hả ? » Mạc Y dồn dập hỏi y, nào có ai không biết ả là người tình mới của y, được hưởng ngàn vạn yêu chiều.

Màu đỏ của rượu nho bắt gặp ánh sáng phát ra rực rỡ mê mẩn, theo động tác ưu nhã của y mà trượt vào trong miệng, y xoay người khẽ hôn lên trán ả, «Không phải là vì em hay sao ? »

Rượu hôm nay làm y ngê, ánh mắt Duật Tôn dừng lại ở bóng hình ngày một khuất xa, chẳng hiểu sao lại có cảm giác lạc lối khó hiểu.

Y từng đã nói, Mạch Sanh Tiêu, đôi tay của em, là dành để đánh đàn dương cầm, không phải để giặt giũ nấu cơm.

Cô không trả lời, trầm nghĩ, Duật Tôn, chẳng lẽ anh không hiểu ?

Tôi đương nhiên có thể ngồi trong khán phòng rộng lớn, tao nhã đàn đàn, làm người phụ nữ quý phái mà anh muốn, nhưng rốt cuộc anh vẫn không hiểu được lòng tôi, giặt giũ nấu cơm là sự thành công của phụ nữ, là việc chỉ có vợ mới làm được.

Cho tới khi ra khỏi Hoàng Duệ Ẩn Tượng, cô yêu người ấy, nhưng người ấy không hiểu, là bởi vì yêu nên mới chọn ly hôn.

Mạch Sanh Tiêu lẳng lặng đi trên đường, tới tận khi tình yêu trở thành thất vọng, thất vọng hóa thành chiếc bóng cô đơn.

Cô định tìm một khách sạn ở tạm, chỗ này ở gần đỉnh núi, cách đây không xa hẳn là có một khách sạn, ngày trước Duật Tôn từng đưa cô tới.

Vali rất nặng, sớm biết như vậy cô đã gọi xe tới, đoạn đường này vắng vẻ đèn đường chỗ sáng chỗ không, Sanh Tiêu lấy điện thoại định gọi xe, ngón tay vừa ấn vào bàn phím đã bị một gậy đánh trúng.

Không kịp kêu ra tiếng, đã bị người ta xô vào rừng cây ven đường, đầu đau muốn nứt, lấy tay sờ, chạm phải toàn là máu.

« Các người..... »

« Chính là cô ta ! » Sau lưng cô là ba gã trai lực lưỡng, một tên giằng lấy hành lý trên tay cô, đồ quần áo ngay tại chỗ để tìm chi phiếu, « Đối phương nói, còn chiếc vòng Lệ nhân ngư đeo trên cổ cô ta nữa. »

Nghe vậy tên còn lại tiến lên, cô chẳng còn sức để chống cự, để kẻ hèn xé cổ áo giựt lấy chiếc vòng kim cương, « Đáng khen, thật quá xa xỉ... »

Lệ nhân ngư mất tích hơn 100 năm ở trong tay cô, người biết chỉ có cô và Duật Tôn.

Mấy người kia nhét hết đồ đạc của cô lại va ly, tên vừa xé cổ áo cô ngồi xổm hẳn xuống, ánh mắt tục tĩu nhìn cô, cặp mắt kia ngay trong đêm tối còn phát ra bản thủ, « Nhìn có vẻ xinh đấy, hay là chúng ta lần lượt... »

« Cầm miệng ! » Tên cầm va ly đập vào gáy tên vừa nói quát, « Cầm có làm to chuyện, cầm tiền, đủ ày chơi gái thỏa thích, đi mau !! »

Tên còn lại ghé tai Mạch Sanh Tiêu, « Chớ trách chúng tôi, chúng tôi làm thay người khác. » Nói rồi, rút con dao trong túi quần ra, dùng sức cứa vào cổ tay phải của cô.

Ba người đó vội vã rời đi, cuối cùng chẳng để lại cho cô một thứ gì, tiền hay vật, đều mang đi hết.

Sanh Tiêu nằm trên bãi cỏ đầy bùn, trên đầu là chiếc đèn đường ánh sáng leo lét, lá cây rụng cắt ngang những chùm sáng yếu ớt khiến nó chỉ còn là những tia đèn rơi rớt vương vãi, cô cử động tay phải, như cũ, năm ngón tay không cử động.

Đầu đau, nhưng ý thức vẫn tỉnh táo. Lần đầu tiên cô đi theo Duật Tôn đã hiểu được một điều, y là người cô không trêu nổi, cô bất chấp sống chết, cuối cùng vẫn không tránh khỏi kết cục hôm nay.

2. Chương 2: Nhục Nhã (phần 1)

Ngoảnh đầu nhìn lại, chúng ta quen nhau có lẽ là sai lầm.

Ngẫm cho kỹ thì, tôi chỉ là trò tiêu khiển của anh.

—

Mạch Sanh Tiêu rất ghét những lúc thế này, vốn là trước cổng trường có một trạm xe buýt, nhưng cứ đến mỗi thứ 6 thì xe buýt không làm sao chen nổi vào bến, làm hại cô cứ phải dài cổ ngó nhìn. Chán nản đá đá mặt đất, ngẩng đầu nhìn, dọc con đường toàn là xế hộp hạng sang, Học viện âm nhạc Hoa Nhân cũng có nhiều sinh viên có xe lắm cho nên phụ huynh mới bỏ mặc làm ngơ, chứ sự thật là đa phần những chiếc xe ở đây tới đón nữ sinh viên.

Mạch Sanh Tiêu dút hai tay vào túi quần, kiễ chân ngắm xe buýt, những doanh nhân giàu có đỗ xe xịn trước một cổng trường có uy tín, học viện nghệ thuật đơn giản chỉ vì họ muốn chấm dứt những đóa hoa của tổ quốc, cô gái bên cạnh càng đa tài có khí chất thì địa vị của họ càng được nâng cao.

Đáng khinh.

Cô nhướn mày, đúng là cái lũ cận bã của xã hội.

Lần đầu tiên cô gặp Duật Tôn đứng ở nơi này, đó là một buổi chiều thu đẹp và ấm áp đến kỳ lạ.

Xe hơi bị dừng lại, dù có là xe thể thao hạng nhất, bình thường như bay trên đường cũng không chống cự lại được với dòng xe cộ đông đúc, trông y có vẻ chán nản, dưới cặp kính râm màu trà là đôi mắt không còn đủ kiên nhẫn.

« Tôn, thứ sáu nào cổng trường em cũng như thế này. » Tô Ngải Nhã ngồi trên ghế phụ trang điểm xinh đẹp đeo trang sức quý giá, thỏ thẻ như chim nhỏ nép vào người bên cạnh, thật sự là so với dáng vẻ kiêu ngạo, đồng đánh thường ngày cứ như hai người khác nhau.

Y không nói thêm gì, ngón giữa bàn tay trái sấn hình Thương Long gõ nhẹ lên vô lăng, không kiên nhẫn giương khoe miệng nhưng không làm sao che hết được vẻ gợi cảm, quyến rũ. Tóc đen ngắn gọn gàng, ánh trời chiều chiếu xiên lên chiếc cổ màu đồng, cái mũi cao thẳng, cặp lông mày sắc bén giấu trong lọn tóc, đôi mắt sáng tinh anh đằng sau cặp kính màu trà trong veo, ánh nhìn chạm phải Mạch Sanh Tiêu.

Cô kiểng chân nhìn xe buýt, xe rõ ràng là tới rồi lại bị ngăn cản, còi vang inh ỏi đến tận trong sân trường còn nghe thấy, cô giận dữ giậm chân xuống đất, đón có một người mà cũng phải đi xe vào tận cổng trường, những người này muốn khoe của đến phát điên lên rồi. Nhìn đồng hồ, xem chừng đã bị muộn giờ, Mạch Sanh Tiêu dường như đã quen với tốc độ rùa bò của xe, không làm thế nào được đành cúi đầu chờ tiếp.

Cô ăn mặc giản dị, quần jean giày boots, khoác một chiếc áo gió vàng nhạt dài đúng đến đầu gối.

Chính cách ăn mặc bình thường như vậy khoác lên người cô lại đẹp đến lạ lùng, Duật Tôn tháo kính ra, Mạch Sanh Tiêu không hề trang điểm, mặt rất sạch sẽ, làn da trắng nõn nà, chỉ có cặp lông mày là được tỉa còn lông mày cũng không bôi quét thứ gì, cặp môi đỏ hồng, màu hồng không giống như tô son.

Với tốc độ này thì đi bộ còn nhanh hơn, Tô Ngải Nhã nhân lúc Duật Tôn không để ý cúi xuống gương xe trang điểm lại, từ trên xuống dưới, tỷ vết trên mặt không chỗ nào là không được che giấu, con mắt liếc xuống vòng 1, hoàn hảo!

Ô tô tiến lên phía trước, nhưng vẫn chậm làm người ta muốn phát điên, lẩn thêm mấy vòng bánh xe là tới trước mặt Mạch Sanh Tiêu.

Cô trông thấy cô ả, Tô Ngải Nhã đương nhiên cũng nhìn thấy cô.

« Ô hô, Mạch Sanh Tiêu này, lại đi làm thêm à ? » Giọng nói chanh chua thêm mấy phần hả hê.

Cô gái hai tay đút túi quần, khễ nghiêng đầu, con mắt to tròn lại sáng nhìn hai người trong xe, người đàn ông vô cùng đẹp trai, còn cô gái cũng không tệ, có điều thần thái và khí chất cao ngạo của Duật Tôn không hề hợp với sự lẳng lơ của Tô Ngải Nhã.

“Đúng thế, cô thì sao, đi chơi hả?”

Tô Ngải Nhã đắc ý ôm lấy cánh tay người ngồi cạnh, “Sanh Tiêu, sao cô phải khổ như thế, sinh viên ưu tú của Học viện âm nhạc Hoa Nhân lại phải ra ngoài bán tài kiếm sống à, để người ngoài biết người ta cười chết mất.”

Khoe mắt Duật Tôn khễ nhướn cao, Sanh Tiêu?

Tên thật hay.

Mạch Sanh Tiêu hai tay vẫn đút trong túi quần, đứng nguyên tư thế cũ, chỉ hơi nhếch môi, đôi mắt liếc qua người Tô Ngải Nhã và Duật Tôn, “Cười đủ chưa? Tôi bán cũng không bán triệt để như cô.”

Cô nói xong, lạnh nhạt quay đi, Duật Tôn vẫn không kiên nhẫn gõ ngón tay trên vô lăng, nheo đôi mắt phượng, hình như cũng thấy đôi mắt phản kháng gương nanh múa vuốt của Mạch Sanh Tiêu, người tinh tường như y trông ra được dù Sanh Tiêu đã rất khéo léo che giấu bằng vẻ hững hờ không quan tâm, có lẽ đằng sau dáng vẻ ấy còn là tâm hồn quật cường không cam chịu.

Sắc mặt Tô Ngải Nhã dần xám xịt lại, nhưng ngại Duật Tôn có ở đây nên cô ả khoác chặt lấy cánh tay y, có lẽ là muốn khoe khoang chỗ dựa đại gia, “Mạch Sanh Tiêu, chúng ta cứ chờ xem.”

“Sao vẫn tắc đường?” Y chen lời. Nói một câu lại nhứ mày, chớp mắt, ả biết Duật Tôn ghét ả nói nhiều.

” Tôn, thứ sáu.....”

” Lần sau, cô tự mà đi.” Y lạnh lùng ngắt những lời Tô Ngải Nhã đang nóng lòng muốn nói, ô tô phía trước mãi mới nhích lên được một chút, tay trái Duật Tôn đặt trên cửa xe, lưỡi biếng lầy điều thuốc ra châm.

Tô Ngải Nhã thấy tay mình đang nắm chặt tay y thì xấu hổ ngại ngần buông ra, nhìn y cắn chặt môi, giận dữ quay lại ghế lái phụ. Chiều thu heo may nhưng còn vương rất nhiều nắng, dấu vẩy vẫn không bằng mùa xuân ấm áp.

Mạch Sanh Tiêu đi mấy bước ra trạm xe buýt, ngẩng đầu nhìn dòng người xung quanh vẫn nhanh rảo bước, những cánh bồ công anh trong gió bay về cội, vài cánh còn theo nhau bay từ trên bảng quảng cáo xuống, đôi mắt cô cứ dõi theo chúng, điểm cuối cùng của những cánh hoa mong manh ấy là thái dương hoàn mỹ của người đàn ông nọ.

Duật Tôn không hề phát hiện, đường bớt tắc hơn, y giẫm chân ga, vút khỏi tầm mắt của Sanh Tiêu.

Một người đẹp đến lóa mắt, thứ cô thấy sau cùng chỉ còn là đuôi xe thể thao xa hoa đẹp đẽ.

Trong một buổi tiệc tư nhân.

Xa hoa đến nhường này không phải Sanh Tiêu chưa từng thấy, mỗi một cơ hội làm việc mà Đào Thần giới thiệu cho cô đều là những nơi như vậy, chỉ có thể mới nhận được lương cao.

Cô mặc một bộ lễ phục màu đen được người ta đưa cho, có vẻ bộ này chật, hơi khó hít thở.

Đến lúc Duật Tôn tới nơi, rõ ràng là tới muộn, Tô Ngải Nhã đứng bên phải y trang điểm tỉ mỉ, ăn mặc lộng lẫy, dù xinh đẹp nhưng vẻ non trẻ của sinh viên thì dù che đầy điểm trang đến thế nào cũng không giấu được, khí chất đó chính là thứ lôi cuốn y nhất, đây là đam mê đặc biệt của y.

” Duật thiếu, anh đến muộn nhé, có chuyện gì gấp à?” Chủ bữa tiệc nâng ly rượu vang tới, ánh mắt quét Tô Ngải Nhã từ trên xuống dưới, mập mập mờ mờ.

Y nhắc một ly rượu, ngón tay gõ nhẹ vào ly, có vẻ không quan tâm, ngón giữa xăm hình Thương Long ngang ngược giương lên, ánh mắt y hơi hột nhưng tinh mẫn vô cùng, xuyên qua ánh đèn mờ ảo dừng lại trên bóng lưng mảnh khảnh của Sanh Tiêu.

Mọi người đã quen với sự hờ hững của y, Tô Ngải Nhã nhìn theo mắt y, bóng lưng kia, cô ả không lạ lắm.

Hung hãn nắm chặt ngón tay, móng tay sắc nhọn đâm vào cánh tay y, Duật Tôn cau mày, đợi ả hoàn hồn thì đôi mắt sắc bén của y đã lườm ả.

”Ôi, xin lỗi anh...” Tô Ngải Nhã khẽ thả tay, khuôn mặt trang điểm đẹp đẽ có phần mất tự nhiên, trước mặt y sự ngạo mạn cứ như chưa bao giờ từng có nơi cô ả, thay vào đó là lo sợ nơm nớp làm người ta thấy mà buồn cười.

Duật Tôn khinh khỉnh, mặt lạnh gờ ra được vài nét cười châm biếm, với phụ nữ mà nói dù y tỏ vẻ thờ ơ nhưng mặt họ vẫn mừng như tháng ba xuân. Y tùy tiện khoác tay lên vai ả, vừa vuốt nhẹ nhàng vừa đi vào trong đám người.

Hai tay Sanh Tiêu uyển chuyển bay múa trên những phím đàn đen trắng, ánh đèn vàng nhạt như tồn tại vì mình cô, âm nhạc trải trên bờ vai cô, khẽ cúi đầu để lộ xương quai xanh mảnh mai.

Ngoài cửa bỗng phát ra tiếng động xô xát, Sanh Tiêu không ngẩng đầu, ở nơi này, phàm những người tới không giàu cũng sang, muốn can thiệp còn rất nhiều người. Cô toàn tâm toàn ý dành cho bản nhạc, cho tới khi kết thúc mới ngẩng đầu lên.

Ánh đèn pha lê soi rõ từng biến ảo trong đôi mắt Sanh Tiêu, kinh ngạc có, khó chịu có, đồng thời kèm theo nó là nhục nhã.

Người ấy đi đến đâu cũng là điểm sáng, thân hình cao to trong bộ comple màu bạc sang trọng quý giá, vành môi mỏng cong cong, tóc nâu nhạt hơi dài, nhìn trông, hai từ đẹp đẽ không đủ để miêu tả.

Cô chợt nghĩ đứng dậy rồi co chân bỏ chạy, tay nâng váy xoay người bước nhanh, giày cao gót mới bước được vài bước, vì giẫm hụt một bậc cầu thang mà suýt ngã sắp xuống, may mắn tay cô kịp giữ lấy lan can.

Hết chương 2.

Anh chàng xuất hiện ở chương này có thể coi là mối tình đầu của Sanh Tiêu, sau này sẽ nhắc tới anh này nhiều.

Dù mới post được 1 chương nhưng mình rất cảm ơn sự ủng hộ nhiệt tình của các bạn, mong các bạn đọc rồi ỉnh ý kiến nhé!

Còn về phần bạn “JJno1” bảo mình là đổi “y” thành “hắn” thì mình sẽ suy nghĩ và điều chỉnh sao cho logic, cảm ơn lời khuyên của bạn rất nhiều.

3. Chương 3: Nhục Nhã (Phần 2)

Mình thề là nữ 9 là rau sạch nhé, đừng bị lừa tình bởi mấy câu thoại của tên nam phụ khốn nạn trong cái chap này.

Cô run rẩy bất an, còn Nghiêm Trạm Thanh thì không vội không hoang mang, uống cạn ly rượu đỏ trong tay, đặt chiếc ly rỗng vào khay của bồi bàn, hoàn thành tất cả những động tác ấy một cách ưu nhã, hoàn hảo nhất hắn mới sải những bước dài về phía Mạch Sanh Tiêu.

Động tác của hắn vẫn thô lỗ y nguyên như trong trí nhớ của Sanh Tiêu, cô bị người ta kéo dậy, hai chân lảo đảo bước theo hắn, trông từ xa rất giống bị lôi đi.

Một bên má trắng nõn của cô bị ép chặt vào cây cột trụ La Mã bóng loáng, lạnh lẽo thấm thấu vào da thịt, đem hình hài xinh đẹp biến dạng vụn vụn.

“Mới nửa năm không gặp mà cô đẹp ra nhiều đấy.” Hắn ta nghiêng người, hơi thở ẩm muối thổi vào tai cô, một chút ngửa ngửa quỳen với hương thơm nước hoa nhàn nhạt từ người hắn khiến cô mê mẩn đến mất hồn lạc phách trong giây lát.

Mạch Sanh Tiêu dùng sức vẫy vùng, nhưng hai tay bị ghim chặt, giãy giụa thế nào cũng không khả thi.

“Chúng ta chẳng có quan hệ gì cả....”

Cô thẳng thắn trả lời, còn Nghiêm Trạm Thanh chỉ khẽ nhếch môi, bị lực lớn ép lại làm cô không thở nổi, như cơn ác mộng lại trở về trên đầu cô lần nữa, tại sao nó vẫn chưa biến mất, “Tôi đã nói là có à? Lúc trước cô đi kiểm tiền nộp học phí cũng đâu có lạnh lùng thế này đâu?” Khuôn mặt hoàn hảo của hắn lộ ra chút thất vọng, hắn rất đẹp trai, bề ngoài với tính cách ương ngạnh độc đoán chẳng có một điểm liên hệ nào, người quen hay chỉ biết sơ sơ về hắn không ai không biết hắn chẳng phải kẻ lương thiện gì, thậm chí so với cầm thú càng cầm thú hơn.

Hắn dù bận rộn nhưng vẫn ung dung nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng bệch của cô, khóe miệng Mạch Sanh Tiêu khó khăn mấp máy vài cái, không biết vì giận hay vì điều gì, mồ hôi theo mép tóc lăn xuống khuôn mặt.

“Tôi đang kiểm đồng tiền trong sạch...”

Những lời ấy cô cố dùng hết sức để hét lên. Bởi vì giọng nói hơi lớn nên có người quay lại dò xét hai người.

” Chết tiệt!” Dù Nghiêm Trạm Thanh cùng là kẻ trắng hoa thường ngoạn trăm hồng nghìn tía nhưng rốt cuộc thì đây không phải nơi có thể làm bậy, tay hắn càng thêm quăn chặt lấy vòng eo của cô, không tiếng động ấn Sanh Tiêu sâu vào trong chiếc cột La Mã trắng toát.

Nơi này được kiến trúc sự người Ý đặt một tấm rèm, rủ từ trên cao xuống, hoàn hảo để trở thành nơi làm việc mờ ám, đừng nói là nhìn thấy người mà có là một sợi tóc cũng không để lộ ra ngoài.

“Trong sạch? Mạch Sanh Tiêu, ở trước mặt tôi mà cô dám nói đến hai chữ trong sạch? Có phải cô đã quên, cô nằm dưới người tôi nịnh nọt như con chó nịnh chủ thế nào rồi à?” Từng chữ hắn buông khỏi miệng là

từng nhát dao xé nát tâm hồn cô, kẻ giống như hán nào thêm đi quan tâm xem cô đau đớn đến thế nào, lòng cô đổ bao nhiêu máu đầu chử. Hán cúi xuống nhìn chỉ thấy toàn là hã hê vui sướng.

” Nghiêm Trạh Thanh, rốt cuộc anh muốn cái gì?”

“Chơi với tôi đi, cô biết là loại hội hè thế này nhằm chán đến nhường nào mà, nếu không tìm trò tiêu khiển thì là tự dày dọh bản thân rồi?” Hán hờ hững, hãh cợt nhả, rất cả đều trút hết lên cơ thể gầy yếu của cô.

Khoát tay lên hai vai cô, khắh ấy nếu mà bàn tay kia chỉ cần gờ lên là có thể nuốt tươi ăh sống cô ngay lập tức.

“Đừng như thế, bây giờ tôi sống rất tốt, thật sự, tôi không muốn quay lại thời gian trước đây...” Đó là những tháng ngày đây cực khổ và vất vả. Cuộc sống của cô chỉ mới thoả mái đôi chút cô không muốn trở lại cái thế giới chỉ nhắh mắt mở mắt đều là bế tắc tăm tối, cô thật sự không muốn quay lại tháng ngày ấy.

“Cô giả vờ cái gì hã? Hôm nay đến đây chẳng phải vì tiền hay sao? Tôi cho cô!”

Mới chốc lát, cô không biết hãh dùng cái gì đánh lên mặt cô, chỉ cảm thấy sự va chạm ấy làm cô đau đớn, tựa như con dao nhỏ thọc sâu vào cốt tủy, con dao ấy rất nhọn rất sắc. Nó vạch trần tất cả những gì mấy năm nay cô cố công che đậy. Thì ra vào học trong một trường thượng lưu chưa hãh là cô sẽ không bao giờ phải hứng những nhục nhã ngày trước.

“Tôi ghét nhất là đàn bà giả dối, cứ nói thẳng cô là điếm có khi tôi còn bỏ qua cho cô, có muốn thử hay không?” Hán gờ một tay lên luồn vào tóc cô, giặh ngược ra sau khiến mặt cô ngứa lên, “Nói đi, cô là con điếm...”

Giọng hãh đầy ăp châm biếm và uy hiếp, Mặh Sanh Tiêu chỉ cảm giắh da đầu run bần bật, bất cứ lúc nào cũng có thể bị xé rách toạc, cô bị ép ngắh mặt lên, mồ hôi lãh dài ướt đẫm món đồ trang sức quý giá, khoe mắt mờ đi, thê thẳm vô cùng.

“Tôi không phải!” Từng chữ vang lên, cắh chặt rằng cô cũng không muốn tự hạ thấp bản thân mình.

“Có phải không, lát nữa biết ngay thôi.”

Cô không ngờ hãh lại nhanh đến vậy, ngón tay lạnh dán vào sống lưng của cô, bộ lễ phục đen vốn mỏng manh bị hãh lôi lôi kéo kéo cuối cùng cũng rách, lộ ra vòng eo mềm mại trắng nõn, thật là thối nát.

“Làm người thế thân, cô hãh cũng quen rồi nhĩ.” Ngắh nghiêng hôn liếm còn không quên thì thẳm vào cổ cô, chốc chốc hãh lại khề cắh cổ cô, hai tay cắh chặt thắh lưng khiến cô đau vô cùng.

Mặh Sanh Tiêu không nói thêm một lời, hai tay túm chặt bệ cửa sổ, cảm giắh rõ ràng gió lạnh ủa vào qua khung cửa không khếh, đâm thẳng vào da thịt, chọc thủng linh hồn, rơi xuống tận đáy tim, khiến lòng cô càng thêm lạnh lẽo.

Loại nhục nhã này hãh ban tặng, không phải lần đầu tiên cô nhận được.

Mặh Sanh Tiêu quay mặt đi, cô nghiêng người tránh ve vuốt ău yếm của hãh, hai tay kéo phần vải vị rách ở eo lại, giắh co hồi lâu như thế đương nhiên là tên đàn ông bắt đầu giắh, “Buồh ra!”

Nếu hãh tiếp tục dùng sức như vậy thì lễ phục của cô chẳng mấy chốc sẽ thành cái giẻ rách. Tầm rèm phủ sau lưng chặh bị xốc lên, ánh sáng lọt vào theo, Mặh Sanh Tiêu quay đầu lại, lưng chặh cứng đờ, thứ đầu tiên cô nhìn thấy là một bàn tay thon dài, y nhắh tắh rèm lên, bàn tay ấy có một ngón sắh hình Thương Long, trông rất quen mắt.

Không chờ cô nhớ ra, người đàn ông kia xuất hiện với giọng điệu châm chọc đầy mờ ám, y cao lớn đứng trước mặt hai người. “Chỗ tốt để tìm hoan đắh, có điều, tiến độ chậm quá đi?!”

Nghiêm Trạh Thanh buồh tay ra, để lộ ra người mà Mặh Sanh Tiêu không kịp nhận ra, hai tay hãh khoanh trước ngực, bước sang bên cạnh khiến bộ dáng chắh vật của cô hiện rõ ràng trong mắt kẻ mới vào.

Tay Duậh Tôn từ từ thả xuống, tầm rèm màu vàng nhắh rủ xuống nền đất sau bảh vai y, chạm phải mặt đất gắh đôi giầy da đen của Duậh tôn, Mặh Sanh Tiêu cúi đầu, một mắh ngực lộ ra ngoài, bộ lễ phục vốn là vắh liền, bị xé nên chẳng còn che nổi ngực nữa.

“Nếu Duật thiếu mà không xông vào thì cái màn đặc sắc này còn đang được trình diễn đấy.” Nghiêm Trạ Thanh bước sang bên cạnh Mạch Sanh Tiêu, cánh tay khoát lên vai cô, mùi nước hoa quen thuộc lại len lỏi vào cánh mũi cô.

4. Chương 4: Đừng Không Biết Tự Lượng Sức Mình

Về mặt Duật Tôn lạnh nhạt, môi mỏng hơi cong cong, lại chẳng làm ra được cái vẻ hững hờ mừng rỡ, sau khi rời khỏi học viện Hoa Nhân, y vẫn nhớ một cô gái tên Sanh Tiêu, cô ấy khoác chiếc áo vàng nhạt tới gối rất hợp.

Còn bộ dáng hôm nay, lại hóa trang, mặc bộ lễ phục chặt ních lộ ra đường cong gợi tình vô cùng, Duật Tôn thu lại đôi mắt hồi tưởng, định nói gì đó thì tấm rèm lại bị kéo lên lần nữa.

Nơi này khá nhỏ hẹp, đột nhiên lại thêm một giọng nữ nữa khiến nó càng thêm chật chội, “Mạch Sanh Tiêu?”

Cô ngẩng đầu, mí mắt không khỏi giật nảy, tim đập thình thịch như muốn nổ tung. Mạch Sanh Tiêu còn cảm thấy lực cánh tay trên vai cô càng thêm nặng, cô vội vàng nghiêng người, vì bất ngờ, cô dùng sức gạt cánh tay trên vai ra, vì lưng tựa vào cửa sổ nên tay Nghiêm Trạ Thanh bị đụng phải rõ mạnh.

“Có!”

“Mạch Sanh Tiêu, đúng là cô thật hả?” Tô Ngải Nhã chặn lại cơn giận giữ do thẹn quá của Nghiêm Trạ Thanh. “Bộ dạng cô thế này... đúng là đẹp mặt!”

Giọng kéo dài ra, không phải Mạch Sanh Tiêu không nghe ra sự hả hê trong đó, Tô Ngải Nhã gương khoe mắt đầy vui sướng chói lòa, miệng cười càng thêm đắc ý.

“Chơi cũng đủ rồi, vừa rồi lão Lý hẹn chuyển địa điểm chơi, cậu đi không?” Ánh mắt Duật tôn lại rơi trên người Mạch Sanh Tiêu, Nghiêm Trạ Thanh nghe thế thì cúi đầu chỉnh lại ống tay áo, đáp “Tất nhiên là đi rồi, lâu rồi không gặp lão Lý, tay chân buồn bực lắm rồi.”

Bọn họ chẳng coi ai ra gì cứ mãi mê bàn địa điểm đàng điếm tiếp theo, Sanh Tiêu núp ở bên cạnh mà như bị họ lãng quên. Dục vọng khắc trước còn tràn đầy mắt Nghiêm Trạ Thanh như lửa cháy xém lông mày, làm cô còn tưởng kiếp này tránh không nổi, khắc này đã trở lại là đôi mắt thâm sâu như đầm nước, tính lạnh đến dọa người, nếu không phải chính mắt chứng kiến, chắc rằng chẳng ai tin nổi.

Đó chính là hậu quả của việc đóng giả người khác, mặc kệ cô có đồng ý hay không vẫn phải để cho người ta mặc sức chơi đùa, mặc sức sỉ nhục, phải diễn sao cho tự nhiên thì mới là cao thủ!

Dáng vẻ chặt vật này của cô tất nhiên là Tô Ngải Nhã chứng kiến không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào, càng thêm vênh vào cuốn chặt tay tên đại gia kéch xù bên cạnh, “Tôn, chúng ta đi.”

Duật Tôn xoay người, do dự nhìn khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ của Tô Ngải Nhã, “Khuya hôm nay chúng ta sẽ chơi tiếp, em về Hoàng Duệ Ấn Tượng trước đi.” Nói xong đánh mắt nhìn Nghiêm Trạ Thanh nói, “Đi thôi.”

Nhìn y dời bước, Tô Ngải Nhã đành thu tay lại, cô ả biết Duật Tôn đi chơi sẽ không mang ả theo, nhưng chẳng sao cả, Hoàng Duệ Ấn Tượng là nơi y vẫn thường ở, ả thích y sắp xếp như vậy hơn.

Nghiêm Trạ Thanh cùng Duật Tôn sóng vai đi ra ngoài, vén tấm rèm lên, cả hội trường liền nhộn nhạo hẳn lên, hồi lâu sau không yên ắng trở lại được.

” Mạch Sanh Tiêu.....” Thấy cô định đi, Tô Ngải Nhã liền bước tới giật lấy cổ tay cô, “Thanh cao ngày thường biến đâu mất rồi? Bị chơi thành cái dạng này còn mặt mũi ra ngoài kia hả?”

“Bỏ ra!” Sanh Tiêu gạt tay ả ra, “Cô cũng chẳng cao quý hơn tôi đâu.”

Ra khỏi tấm rèm, Tô Ngải Nhã đi thẳng ra ngoài nhưng cũng không gây trò gì thêm, ả là người như thế nào, cô hiểu.

Sanh Tiêu tránh khỏi đám người vào phòng thay quần áo, chủ nhân bữa tiệc dù là kẻ nhiều tiền nhưng cũng không bật điều hòa trong phòng này lên, người phụ trách tập trung mọi người phục vụ bữa tiệc ở phía sau, khi cô thay xong quần áo đem trả liền nhận lấy tiếng mắng chửi chói chết như muốn đâm thủng màng nhĩ, “Làm sao thế này? Cô có biết bộ lễ phục này đắt tiền như thế nào không? Mạch Sanh Tiêu, nếu cô phông phải do Đào Thần giới thiệu tới cô cho rằng tôi sẽ nhận cô hay sao... Cô xem xem, xem xem này...”

Mặc quần áo của mình vào cũng thấy ấm áp hơn, trước giờ cô luôn là người biết nhìn sắc mặt người khác, ý của người phụ trách cô sao lại không hiểu, “Đã thế, tôi đền.”

“Cô đền? Cô đền nổi hả?” Đối phương cùng lắm chỉ khoảng 30 tuổi nhưng giọng điệu lại sắc bén ngoa ngoắt kinh khủng, “Thôi, coi như đen đủi, lần này dùng tiền công bù vào.”

Cái giá như người này nói, đúng là cô đền không nổi.

Trời đêm nay rất lạnh, vừa rồi mất chân cá bị treo giờ đau nhức vô cùng, Sanh Tiêu dừng lại ven đường lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, may mắn vẫn còn chuyến xe buýt cuối cùng.

Cô đứng hững gió đêm, vì lúc đi vội vã nên đầu tóc rối bời, bụng lại đói kêu vang khiến cô càng khó chịu hơn, cô cố lê chân bước sang đường, sợ không nhanh sẽ không kịp xe.

Sanh Tiêu ngẩng đầu, nhìn đèn đường chuyển xanh, hai tay cô dứt lại túi quần, sải bước, có điều mới đi được mấy bước thì bên trái bị một ánh đèn sáng rực chiếu lại, cô vô thức lấy tay che mắt, chưa kịp phản ứng gì đầu xe đã phanh kết lại trước đầu gối cô, cô còn cảm giác được ống quần bị một luồng gió mạnh mẽ quét qua, hoảng hồn, nếu đối phương mà không kịp phanh...

Cô không dám nghĩ nữa, hai đùi vẫn không kiềm chế được sự run rẩy.

Đèn pha của chiếc Lamborghini không tắt, cửa sổ xe từ từ kéo xuống, một cánh tay đàn ông thò ra ngoài cửa sổ xe, ngón tay giữa kẹp điều thuốc có hình sấm Thương Long, y nhẹ gẩy tàn thuốc, bụi tàn theo gió bay hỗn loạn trong không khí, thậm chí Sanh Tiêu còn ngửi thấy mùi thuốc nhàn nhạt ấy.

” Muốn chết cũng đừng có chọn chỗ thế này chứ.”

Theo trí nhớ thì đúng là giọng điệu lạnh lùng của y.

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu thấy đèn đường phía phương tiện giao thông rõ ràng là màu đỏ, coi cái giọng của y xem, cứ như cô mới là người muốn đi tìm chết ấy.

“Anh vượt đèn đỏ.”

Duật Tôn không quan tâm, còn chẳng thèm ngẩng đầu, môi khẽ mở, từ khe miệng nhả ra một vòng khói trắng, nếu ai biết thưởng thức có thể rất cảm khái trước bức tranh người vật cuốn hút đầy mị lực này.

“Két—” Đột nhiên một âm thanh vang lên làm chấn động màn đêm tĩnh lặng.

Chiếc xe thể thao màu trắng đến lóa mắt vững vàng dừng lại bên trái chiếc Lamborghini, đầu xe song song, thô lỗ vượt qua vạch kẻ đường. Ngay lập tức, cửa xe mở ra, người đàn ông vừa xuống xe nhíu đôi mắt hoa đào lại, nhìn cho kỹ người trước mặt, vẻ mặt trở nên khô hời, khẽ rút lên mấy chữ “Mạch Sanh Tiêu.”

Cô ngơ ngẩn, da đầu lại bắt đầu run lên.

Nghiêm Trạ Thanh đóng sầm cửa xe lại, dù chân trái phải đi tập tễnh nhưng Mạch Sanh Tiêu vẫn vội chạy thẳng về phía trước, cô chạy làm mái tóc càng thêm rối bời, vừa chạy vừa phát hiện mình đã đứng tại bến xe buýt. Cô quay đầu nhìn thấy hần sắp đuổi tới, lúc này vừa có một chiếc taxi dừng lại ở ven đường, Sanh Tiêu không kịp nghĩ vội kéo cửa xe chui đầu vào, “Học viện âm nhạc Hoa Nhân.”

Nghiêm Trạ Thanh thấy cô lên taxi cũng quay lại xe của mình. Cho tới tận lúc vào đến ký túc xá Sanh Tiêu vẫn chưa hoàn hồn, Thư Diễm đang ngồi trước máy tính thấy cô về thì tháo tai nghe xuống, hỏi “Xong rồi à?”

“Uh.” Cô mệt mỏi nói không nên lời, đổ xuống giường, chỉ muốn đi ngủ.

“Ăn cơm rồi hả, mình định gọi cơm cho cậu luôn, nhưng nghĩ lại thì chỗ cậu đến làm tốt như thế có thể không có cơm tối hay sao?” Thư Diễm mặc bộ quần áo ngủ in hình chibi đi đến trước giường Sanh Tiêu, vẫn không phát hiện ra điều gì khác lạ ở cô.

“Uh.”

Mạch Sanh Tiêu xoay người, thấy thế, Thư Diễm liền ngồi xuống giường, “Tô Ngải Nhã hôm nay lại không về,” Hai mắt cô liếc về phía giường đối diện, “chắc lại ra ngoài ăn chơi lêu lổng.”

“Cô ta không về cũng là chuyện bình thường.” Sanh Tiêu nằm ôm gối không thể chịu nổi cơn đói, mới đứng dậy đi tìm mì tôm.

Vì hôm nay là cuối tuần nên có ngủ đến mặt trời lên đỉnh đầu cũng chẳng ai quản, Sanh Tiêu thì đã dậy từ rất sớm, lật qua lật lại không muốn xuống giường, mắt cá chân vẫn còn đau, hôm qua không lấy được tiền công, còn tốn thêm mấy chục tệ đi taxi, nghĩ lại mà tức nghẹn.

Thư Diễm nằm ở đối diện Sanh Tiêu thì lấy điện thoại ra chơi điện tử, cảnh tượng này khiến người ta có cảm giác thật dễ chịu trong buổi sáng sớm, cho đến khi âm thanh giày cao gót nện xuống sàn nhà truyền lại, khung cảnh bình yên ấy mới bị phá hỏng.

“Mấy giờ rồi mà các người vẫn còn ngủ hả?” Tô Ngải Nhã xách theo túi lớn túi nhỏ, chỉ cần nhìn nhận mấy chiếc túi đó cũng biết đó là hàng hiệu đắt tiền.

Sanh Tiêu không đáp lời, mấy cô gái còn lại trong phòng giành nhau nói, “Ngải Nhã, cậu lại mua quần áo mới hả, để tôi xem xem nào.”

“Uh, là mấy mẫu hàng hiệu mới ấy mà, tôi cũng chẳng muốn mua đâu, tũ quần áo chật không nhét nổi nữa rồi.” Tô Ngải Nhã trở lại giường của cô ả, quăng đôi giày 9 phân ra, mấy cái túi bị Lý Lệ cầm lấy, “Wow, bộ này tôi mới thấy trên tạp chí này... đẹp quá, cậu hạ thủ thật hào phóng, đắt lắm đấy chứ.”

“Dù sao cũng không phải tiền của tôi, chỉ cần tôi thấy vừa mắt là ok...”

“Sanh Tiêu muốn nằm an ổn cũng không yên, cô cầm lấy chiếc lược ở đầu giường chải vội vài cái, rồi búi tóc lại ở sau gáy, cầm bàn chải đánh răng vào toilet, Tô Ngải Nhã đứng trước cửa chặn cô lại hỏi, “Mạch Sanh Tiêu này, chắc là cô có nghe chuyện biểu diễn ở Liên hoan âm nhạc Paris rồi phải không?”

Cô vận lông mày nhìn về phía Tô Ngải Nhã, không biết cô ta định làm gì.

“Đừng có lãng phí thời gian, cơ hội này đã định sẵn là của tôi rồi, dù Đào Thần có nâng đỡ cô cũng vô dụng thôi, cô hẳn là biết ai giành được giải thưởng ở Liên hoan âm nhạc Paris sẽ nổi tiếng và hốt vàng chứ, cơ hội này dành riêng cho tôi rồi.”

“Được hay không còn phải dựa vào bản lĩnh, cơ hội này là của ai, mình cô nói mà được chắc.”

Tô Ngải Nhã tựa đầu vào cửa, vô cùng đắc ý nói, “Ngu thật đấy! Được, chúng ta cứ chờ xem, cô có biết ai là nhà đầu tư lớn nhất cho cái Học viện âm nhạc Hoa Nhân này không? Tôi với cô nói thì không phải nhưng quyền quyết định thì nằm trong tay anh ấy đấy!”

Mạch Sanh Tiêu ngược mắt, Thư Diễm cất giọng khinh thường, “Tô Ngải Nhã, nhà đầu tư đó có phải gã đàn ông hôm qua tới đón cô không? Cô ngủ cùng anh ta à?”

5. Chương 5: Làm Bò Của Tôi Đi

Tô Ngải Nhã ghét nhất là kiểu người như Mạch Sanh Tiêu, đã nghèo còn giả bộ thanh cao, luôn cho rằng bản thân cố gắng là có thể thay đổi tất cả.

Trong cái xã hội này, được trai bao đầu còn là chuyện mất mặt nữa, bây giờ người ta còn hãnh diện vì được trai bao đấy.

Vào toilet, Sanh Tiêu cố vẩy nước thật lớn, những lời Tô Ngải Nhã nói đã quá rõ ràng. Cô vẩy nước lên mặt, vào học ở trường này là vì muốn có một tương lai tốt đẹp, cô đã chịu quá nhiều khổ sở rồi.

Dù Tô Ngải Nhã thật là dựa vào sự nỗ lực của bản thân đi nữa, nhưng trong mắt thế gian cô ta liệu có còn trong sạch?

Đâu đâu trong trường người ta cũng bàn tán về chuyện chọn người tham dự Liên hoan âm nhạc Paris , thông báo hôm nay mới được dán trên bảng tin, trên đó viết nhà trường sẽ tổ chức một cuộc thi, tất nhiên là mỗi giảng viên có thể tiến cử một sinh viên xuất sắc vào thẳng vòng chung kết.

Sanh Tiêu hiểu rõ đó là một cơ hội vô cùng tốt, giống như lời Tô Ngải Nhã nói, nếu có thể giành một giải thưởng về nước, tương lai không sợ không tìm được công việc tốt.

Vì là cuối tuần nên trong trường khá vắng vẻ, Sanh Tiêu tìm rất lâu mới thấy được phòng đăng ký tham dự cuộc thi thì gặp được Đào Thần ở gần cửa, Đào Thần là giảng viên của cô, còn rất trẻ, mới 26 tuổi.

“Vì chuyện tham dự Liên hoan Paris phải không?”

“Dạ vâng, em muốn tới đăng ký ạ.”

Đào Thần quay lưng về phía cô, bóng anh chìm vào bóng cây long não ở sân trường, anh có vẻ do dự, hồi lâu sau mới bắt đầu mở miệng, “Thôi đi Sanh Tiêu, lần này từ bỏ đi em ạ, trường đã chọn được người rồi.”

“Là ai ạ?” Dù biết hỏi là thừa nhưng Sanh Tiêu vẫn muốn hỏi.

“Là Tô Ngải Nhã, từ trên chỉ đạo xuống.” Đào Thần xoay người, ánh mắt phức tạp nhìn Sanh Tiêu, tay nắm chặt tài liệu về cuộc thi, dù đó chỉ là hình thức, nhưng nhà trường vẫn tổ chức lớn, “Để lần sau em ạ.”

“Lần sau? Phải đợi 3 năm nữa, đến lúc đó liệu có cơ hội cho em không?”

Đào Thần không nói thêm gì, anh hiểu hơn ai hết, ba năm nữa, không chừng lại xuất hiện thêm một Tô Ngải Nhã nữa.

Cơ hội như thế này, công bằng chỉ là nói đùa thôi.

“Sanh Tiêu, nếu em tham gia thì tôi sẽ giới thiệu em.”

Mạch Sanh Tiêu đứng trên nền xi măng lạnh lẽo, cô lắc đầu “Cảm ơn thầy Đào, em có thể tự làm được ạ.”

Sanh Tiêu rất có tài năng, tiếng đàn của cô có hồn chứ không giống những người khác, đa số sinh viên vào Hoa Nhân học tập đều có gia cảnh giàu có, quyền thế. Một là trong nhà tiền chất cao như núi, hai là con ông cháu cha.

Cho nên hoàn cảnh của Mạch Sanh Tiêu càng khiến cô trở nên khác biệt.

Thông báo dán bên trong khung kính, cuộc thi này người quan tâm thực sự không có nhiều, chỉ có một mình Sanh Tiêu đứng trước đó, thỉnh thoảng vài sinh viên đi qua ngó vào, nhưng cũng lăm lăm liếc qua rồi lại đi.

“Cơ hội thế này còn lâu mới đến lượt bọn mình...”

“Phải đó, chắc đã chọn sẵn được người rồi...”

Tấm poster rất nghệ thuật, những phím đàn đen trắng như bay múa trong sắc xanh thẫm thẫm của biển cả bao la, cô duỗi bàn tay phải, năm ngón tay xò khê chạm lên những phím đàn ấy.

Đột nhiên eo cô bị ôm chặt, Sanh Tiêu giật mình, quay đầu, không biết y đứng bên cạnh cô từ bao giờ, ánh mắt y rời khỏi tấm poster, chuyển sang khuôn mặt cô: “Muốn tham gia?”

Sanh Tiêu không đoán nổi ý định của y, chỉ cảm thấy eo bị một lực rất lớn ghì chặt, cô muốn tránh nhưng sức cô tất nhiên không thể so được với Duật Tôn, “Có lẽ tôi có thể cho em cơ hội này.”

“Anh?”

Khóe môi mỏng của y khẽ uốn cong, con ngươi đen bóng tinh tường trong chớp mắt có thể nhìn thấu cô, Sanh Tiêu cup mắt nhìn cánh tay Duật Tôn đang cuộn chặt lấy vòng eo cô, “Tôi không cho anh được cái gì hết.”

“Cho tôi, cơ thể em.” Giọng điệu lạnh như băng được thổi vào tai cổ kèm với luồng khí ấm nóng, từ tốn thẳng thắn nói ra lời đề nghị không cần che đậy. Mạch Sanh Tiêu dù có tỉnh táo cũng không giấu nổi xấu hổ, tay y nóng hổi, chỉ cần cô cử động là có thể cảm nhận được ngón tay nóng như ngọn lửa của y. “Giá này cũng không cao lắm, chỉ là cơ hội lên sân khấu mà thôi.”

Duật Tôn giơ tay lên, dùng ngón trỏ khẽ khàng ve vuốt má cô, « Da thật mịn, đúng là sinh viên, so với đàn bà thì tốt hơn nhiều. »

Cô không tin nổi y có thể thốt ra những lời như vậy, dù sao đây cũng là trường học, Sanh Tiêu muốn đẩy tay y ra, nhưng bị tay tên đàn ông kéo sát vào hông gã. “Đi nhanh thế, ăn bữa cơm với tôi, tôi cho em cơ hội cạnh tranh công bằng.”

Cô nghi ngờ, nhưng đây thật sự là một lời mời đầy thu hút, “Thật không?”

Dù thật hay giả, Sanh Tiêu cũng lên xe theo Duật Tôn, nhưng y không mang cô đi ăn cơm, mà đưa cô tới Club lớn nhất thành phố, Cấm Dỗ.

Nơi này từng đổi tên một lần, nhưng sau này lại trở về cái tên cũ, địa phương như thế này hợp nhất với cái tên Cấm Dỗ.

Phòng bar hạng nhất, vẫn giống như trước đây phục vụ trong tư thế quỳ gối, quản lý mang vài cô gái khá xinh xắn vào, quản lý có vẻ rất quen với Duật Tôn, “Mấy ngày không gặp Duật thiếu, lại đổi em khác rồi.”

“Tức thiếu đâu?”

“Ông chủ? Anh còn không không biết cậu ấy sao, ở nhà với vợ con rồi.” Quản lý khẽ đẩy mấy cô gái, “Phục vụ cho tốt.”

“Ngồi chỗ kia.” Duật Tôn tiện tay chỉ, y không thích có quá nhiều người vây quanh, y chỉ có một đam mê duy nhất là mê sinh viên, điều này tất nhiên quản lý ngầm hiểu.

Lần đầu tiên Sanh Tiêu đến những nơi như thế này, nhất thời sợ hãi co rúm lại một góc, Duật Tôn ngồi rất gần cô, thậm chí cả tiếng hô hấp đều đều cũng nghe thấy được. Các cô gái lần lượt tới chúc rượu, đại gia như vậy ai mà không muốn dựa hơi để phát đời.

“Làm bồ của tôi đi, từ giờ về sau em muốn gì được nấy, không cần đồ mắt mong ngóng một cái liên hoan âm nhạc, tôi có thể cho em một cuộc sống đầy đủ, ít nhất là đủ cho cả đời em không cần phải lao động phần đầu.” Duật Tôn nói chậm chậm, nói rất trôi chảy cứ như lời này được y nói ra mỗi ngày nên quen miệng vô cùng vậy.

“Anh muốn mua tôi?” Thốt lên rồi Sanh Tiêu mới ý thức được mình vừa nói gì, cô cũng không hiểu sao cô lại dùng từ như vậy.

Duật Tôn vươn tay, ngón tay mang theo hương thuốc lá nhàn nhạt kéo lấy cằm cô, chiếc áo trắng tinh bỏ hai cúc áo càng thêm quyến rũ vô cùng, “Đừng giả vờ, tôi nhìn ra được, em vất vả thế nào mới trụ lại được ở ngôi trường hàng đầu đó, em cam tâm để người ta dè dặt cười cợt? Nên hiểu là ba năm nữa mà em ra đời như thế này cùng lắm thì trở thành giáo viên âm nhạc thường thường bậc trung, coi như em công toi học hành.”

Cấm Dỗ, là nơi Duật Tôn cố tình mang cô tới, sinh viên như cô được trường học bảo vệ quá tốt, nếu không nhìn thấy được bản chất thật của xã hội, cô sẽ mãi chỉ là con ngốc bị người ta dẫm nát dưới lòng bàn chân, vì không vấp ngã nên không có cơ hội tiến bộ. Phục vụ nghe theo Duật Tôn rót thêm rượu, bày kín rượu trên bàn, Duật Tôn buông cánh tay đang vắt trên vai cô, tùy tiện lấy một xấp tiền trong ví ra, ném lên bàn, “Hôm nay ai uống nhiều nhất, tiền này thưởng cho người đó.”

Khách của phòng bar hạng nhất, luôn là người hào phóng nhất.

Lúc đầu mấy cô gái chỉ liếc nhìn nhau, ngay sau đó liền bỏ nhào xuống trước bàn, vì tất cả các cô đều mặc đồng phục nên lúc quỳ xuống đều lộ ra khe ngực sâu hun hút, cùng cặp chân dài dưới chiếc váy trắng ngắn cùn cùn.

Ở nơi này, không cần che đậy, hiện tại mục tiêu của bọn họ là từng chén từng chén rượu men vàng sủi bọt.

Dù đã uống quen cũng không chịu nổi nếu uống quá nhiều, có người uống nhanh quá đã nôn ra tại chỗ, trên miệng trên mặt đều là dơ bẩn, như trò hề, còn thân thể cao lớn của gã đàn ông thì lún sâu xuống sô pha bằng da thật, như đang dùng tiền để thưởng thức trò hay, cặp chân dài của y thu lại, trong mắt toàn là kinh tởm, « Cút ngay, ra ngoài ngay »

Cô gái vừa mới nôn rất biết điều, bàn tay dè dặt dạ dày, cổ đứng dậy ra ngoài.

Trong mắt người khác có lẽ cái màn này thật đáng cười, nhưng Sanh Tiêu hiểu, nếu không phải vì nghèo, những cô gái này liệu có bao giờ tới đây ? Chỉ còn mấy người vẫn tiếp tục, mắt đỏ vằn tia máu, ngực thấm ướt rượu.

« Thôi đi, uống nữa sẽ xảy ra chuyện mất. » Cô thật sự không thể tiếp tục nhìn nữa, như bị người ta bóp chặt cổ, không làm sao thở nổi, dù rằng người liền kề chẳng phải cô.

« Thế nào thì cũng chẳng liên quan tới em . » Duật Tôn có vẻ vẫn chưa muốn dừng, nhưng là xoay sự chú ý sang người cô, « Được bao nuôi có gì mà không tốt ? Chẳng phải lo lắng gì nữa, khuôn mặt này của em chẳng trẻ trung được mấy năm đâu, sao lại không biết tận dụng ? »

6. Chương 6: Chỉ Cần Em Nghe Lời

Nghe xong câu nói cuối cùng của y, ngược lại cô không hề tỏ ra kiêu căng.

“Tôi chỉ không muốn có quan hệ gì với anh mà thôi, tôi bình thường đến không thể bình thường hơn, không trèo cao nổi như vậy đâu.”

Duật Tôn vắt chéo hai chân, “Em có bao giờ tự hỏi rằng,” y cúi sát vào cô, hương nước hoa rất nhẹ nhưng có thể khiến khích lòng người bên cạnh, “Tôi là người như thế nào không? Mạch Sanh Tiêu, tôi coi trọng em là may mắn của em.”

“Nhưng cái may mắn này tôi nhận không nổi.”

“Vậy trước kia em vì sao lại tìm đến Nghiêm Trạ Thanh? Rốt cuộc thì cũng là vì tiền, tôi đã không chê em là hàng loại hai thì thôi, em sao còn phải đóng kịch với tôi.” Trong mắt Duật Tôn có giận hờn, đứng là chưa bao giờ gặp người nào không phân biệt được cái gì nên nói cái gì không nên như y.

” Duật thiếu.....” một cô gái hô lên ngắt lời y, “Tôi uống xong rồi.”

Duật Tôn không buồn ngắt đầu, ánh mắt cố định trên mặt Mạch Sanh Tiêu, ” Cầm tiền đi ra ngoài.”

Cô gái kia gật đầu lia lịa, nắm chặt xấp tiền, bước đi lảo đảo ra cửa, cố vịn vào tay nắm cửa ra ngoài. Ánh đèn hành lang hắt lên khuôn mặt cô trắng bệch đến thảm hại, cô ấy vừa ra khỏi, cửa đã bị người khác mở ra.

Nghiêm Trạ Thanh đẩy cửa đi vào phòng bar hạng nhất, ôm trong ngực một cô gái nhỏ nhắn xinh xẻo, có vẻ nghe lời, tóc uốn lộn to, váy hồng dài đến gối chỉ lộ ra bắp chân trắng muốt. “ Tôi nghe nói Duật thiếu ở đây.”

Nghe được giọng nói quen thuộc, Sanh Tiêu vô thức ngẩng đầu lên, lúc nhìn rõ người vừa đến, cô không giấu nổi ngạc nhiên, vội vàng mở to hai mắt, hai tay đặt trên đầu gối, cô ở đây mờ mờ ám ám, không tránh nổi cặp mắt tinh anh như ngọn đuốc của hắn.

“Lại mang tới một em mới nữa đến chơi hả?” Nghiêm Trạ Thanh ôm cô gái ngồi bên cạnh, lúc mới vào có vẻ không nhận ra Sanh Tiêu, bấy giờ mới kịp quan sát kỹ. Phát hiện ra Sanh Tiêu, cô ta biến sắc, “Thì ra là cô ta.”

« Phải đó, vừa lúc tôi có hứng thú với cô ta. »

Nghiêm Trạ Thanh mấp máy miệng, đôi mắt hoa đào tuyệt đẹp, hấn xoay người thì thắm vào tai bạn gái bên cạnh, không biết nói gì, chỉ thấy cô gái kia ngẩng đầu lên, Sanh Tiêu còn nhớ, cô đã gặp khuôn mặt đó vô số lần trong căn biệt thự của Nghiêm Trạ Thanh.

Dù lúc đó chỉ là một bức ảnh, hôm nay, cuối cùng cũng gặp được người thật.

Cũng phải công nhận, cô gái đó nhìn bên ngoài đẹp hơn gấp bội lần.

« Trạ Thanh, em muốn vào toilet.” Ngay cả lúc nói chuyện cũng dịu dàng như nước.

“Đi đi, đừng chạy linh tinh nhé.” Nghiêm Trạ Thanh khẽ vuốt mái tóc cô gái, cho tới lúc Tô Nhu ra khỏi phòng bar, hấn mới rút thuốc lá từ trong túi quần ra châm, “Thấy có quen hay không? Trước kia là tại tôi thấy hai người rất giống nhau, có điều người thay thế chẳng bao giờ bằng được người thật cả.” Hấn cười khê, đôi mắt nhìn thẳng vào Mạch Sanh Tiêu, nửa úp nửa mở, đồ ngốc cũng biết người thay thế là đang chỉ ai.

Mặt Duậ Tôn lạnh tanh, vẻ mặt không được vui lắm, liếc thấy sự hèn mọn trong mắt Sanh Tiêu, bởi vì ở cô có thứ mà y coi trọng, nếu không tính toán của cô có là cái gì trong mắt y?

” Anh Nghiêm, anh không cần làm khó tôi đủ đường như thế nữa, dù đối với anh tôi có là thể thân đi chăng nữa thì đó cũng chỉ là suy nghĩ của anh, tôi không muốn so bì với bất kỳ ai cả.”

“Chẳng lẽ cô quên, trước kia ngày ngày cô ở nhà tôi.” Hấn khê hít một ngụm khói, ánh mắt mê ly, như là không bồi nhọ danh dự cô thì cô không biết cô đắc tội với hấn, ý tứ của Nghiêm Trạ Thanh quá rõ ràng, hấn muốn cho Duậ Tôn biết những gì đã xảy ra với hai người.

Lúc đó Tô Nhu không ở bên cạnh hấn, hôm nay đã trở về, trong mắt hấn cuối cùng thì không thể chứa nổi thêm cô, Sanh Tiêu còn nhớ, những ngày đầu mới quen Nghiêm Trạ Thanh hấn cũng không phải người xấu, chỉ có những lúc uống rượu nhớ Tô Nhu mới bắt đầu giở tính giở nết.

“Anh Nghiêm, anh cũng đừng quên, lúc đó tôi chỉ làm giúp việc ở nhà anh mấy tháng, còn về chuyện anh xem tôi là ai cũng không quan trọng, tôi nhận tiền của anh, nhưng điều đó cũng chỉ nói lên một điều anh là ông chủ cũ của tôi mà thôi.” Mạch Sanh Tiêu cố gắng nói sao cho thẳng thắn rành mạch, nhưng không hiểu sao mà trong lòng lại thấy khó chịu.

Trong bữa tiệc lần trước cô chịu nhục nhã và lần trước nữa hấn say rượu, cái lần hấn lôi kéo cô, ép cô mặc quần áo của Tô Nhu, rồi mang cái hình hài đáng thương chật vật của cô ra trước gương, Mạch Sanh Tiêu vĩnh viễn không bao giờ quên.

Hôm nay, Tô nhu đã về, hấn nên buông tha cho cô mới phải.

Nghiêm Trạ Thanh nghe cô nói xong, đôi mắt như bị ai chọc vào, sự hoang mang như mất thứ quan trọng trong đó làm Duậ Tôn hứng thú, Nghiêm Trạ Thanh đưa tay bóp chặt điều thuốc đang hút vào gạt tàn, cầm chén rượu trên bàn tu một hơi cạn sạch, vừa muốn nói gì thì Tô Nhu đã quay lại.

Cô ta ngồi xuống cạnh Nghiêm Trạ Thanh, đón lấy chén rượu trong tay hấn, “Trạ Thanh, anh uống ít thôi.”

Hấn chỉ mới uống một ly mà giọng nói đã đậm đầy men say, hấn nắm lấy bả vai Tô Nhu, cúi đầu hôn, mơ hồ nói từng chữ, “em là tốt nhất, người anh chờ đợi chẳng phải là em hay sao? Bây giờ em ở đây rồi, thật tốt, không giống như một số người, là sinh viên mà lúc nào cũng chỉ nghĩ cách quyến rũ đàn ông.”

Câu nói cuối cùng, hấn nói thật sự rõ ràng mạch lạc.

Tô Nhu vỗ nhẹ vào người Nghiêm Trạ Thanh, có vẻ xấu hổ, “Trạ Thanh, anh say rồi phải không?”

Hắn chỉ một mực vùi đầu tìm kiếm môi Tô Nhu, ngấu nghiến lấy người phụ nữ hắn say đắm, Tô Nhu hơi ngượng, một tay đặt trên lưng Nghiêm Trạh Thanh, một tay túm chặt lấy khuy áo hắn. Hắn hình như muốn trút giận cái gì đó, hôn chuyển thành cắn gặm, hoàn toàn mất lý trí.

“Vừa nãy không phải anh nói sẽ nuôi tôi hay sao?” Mạch Sanh Tiêu quay đầu nhìn Duật Tôn, đôi mắt lộ sự bất cần khó hiểu.

” Dương nhiên.”

“Tôi muốn cái gì anh cũng đáp ứng được phải không?”

“Phải.”

“Tôi muốn rất nhiều tiền, muốn quần áo hàng hiệu, nếu mà được, còn muốn một căn hộ, tốt nhất... là từ nay về sau anh phải bảo đảm cho con đường tôi đi đều thuận lợi.”

“Em nên hiểu rằng những điều này với tôi dễ như trở bàn tay, Mạch Sanh Tiêu, chỉ cần em nghe lời, em muốn gì tôi sẽ cho em cái đó.” Duật Tôn quả là không nhìn lầm, từ lần đầu tiên y nhìn thấy cô ở cổng trường học, y đã phát hiện ra đã tâm giấu dưới đáy lòng của cô.

Có một số người cả đời chỉ mong đơn giản là không phải lo chuyện tiền bạc cơm áo, chỉ cần bình bình an an, nhưng Mạch Sanh Tiêu lại không nằm trong số đó, cô ta chỉ muốn tìm được một người có thể giúp cô ta có thể bước lên bậc cao hơn, cô ta đã từng ném trái mìn vì bị người khác dẫm nát dưới đáy giày, nên thứ người khác có, cô ta cũng phải có, thậm chí là phải có nhiều hơn. (Suy nghĩ hiện tại của Duật Tôn về Sanh Tiêu)

Hai người ngồi ở sofa phía đối diện đang ôm hôn nhau nhưng vì đoạn đối thoại trên mà ngắt ra, Nghiêm Trạh Thanh ngạc nhiên vạn phần, hắn không bao giờ ngờ được Mạch Sanh Tiêu lại có thể nói ra những lời như vậy, dù hắn có hết lần này đến lần khác sỉ nhục cô nhưng hôm nay, ngồi đây thấy Duật Tôn ôm chặt Sanh Tiêu vào lòng, cô không hề phản kháng, làm lòng hắn mới vừa bình tĩnh lại dậy sóng.

“Trước kia, giữa hai người chỉ đơn giản vậy thôi?” Duật Tôn nói những lời này bên tai Sanh Tiêu, âm thanh rất nhỏ rất nhẹ, còn hơi thở thì lạnh và sắc như dao nhọn, từng chữ từng chữ như đâm như khoét vào cô khiến cô thương tích đầy mình.

Chuyện mấy tháng trước, cô không muốn nhớ lại chút nào, nếu như có thể cô cũng mong không bao giờ phải gặp Nghiêm Trạh Thanh nữa.

Thấy cô không trả lời, khóe môi Duật Tôn nhẹ vẽ một đường cong, làn môi của kẻ bạc tình kẻ nhếch, cười mà lạnh cực điểm, nắm ngón tay y vuốt ve suối tóc của Sanh Tiêu, luồn tay vào giữa những lọn tóc, tới khi một bàn tay chạm tới gáy cô, kéo khuôn mặt cô sát vào y, hai khuôn mặt rất gần, hai cái mũi đụng phải nhau, làn da y tinh mịn vô cùng, ngũ quan đẹp đẽ như được dày công tạo hình, tất cả hợp lại tạo nên một vẻ đẹp mỹ hoặc chúng sinh. Sanh Tiêu chỉ kịp nhìn thấy môi y nhấp máy phun ra hai chữ, “Hôn tôi.”

7. Chương 7: Em Giá Bao Nhiêu Tiền?

Vì ngồi rất gần nên khi Duật Tôn nói những lời này môi y kề sát vào môi Sanh Tiêu.

Khuôn mặt nhỏ của cô đỏ ửng, bàn tay phải chống trước ngực y, nhưng hình như Duật Tôn không cho cô cơ hội đối ý, cúi đầu, ép sát vào cô. Sanh Tiêu vội vàng tránh ra, y vừa hôn lên môi dưới của cô thì phát hiện ra hành động né tránh của cô nên đã cắn thật mạnh.

Rất đau.

Hàm răng y cắn xé, cô không thể không hé miệng ra để giảm bớt cơn đau, chỉ chờ có vậy đầu lưỡi y thừa cơ chui vào miệng Sanh Tiêu, một cảm giác lạ lẫm bao phủ lấy tất cả các giác quan của Sanh Tiêu, tấn công cướp đoạt, một lớp mỡ hôi đậu trên cánh mũi, một tay cô bị y khóa chặt trong lòng bàn tay. Kịch liệt một hồi, Duật Tôn mới lui lại, dục vọng trong mắt y hiện rõ mỗi một, “đi.”

” Các người đi đâu?” Nghiêm Trạh Thanh hỏi.

Giọng y càng trở nên trong trẻo thâm thúy, không hề có ý tốt, “Cậu nói thử xem? Nghiêm thiếu chẳng hề không biết?” Nói xong lời Mạch Sanh Tiêu ra thẳng khỏi phòng bar hạng nhất.

Nghiêm Trạh Thanh nhìn theo bóng lưng hai người rời đi, khoe môi xụ xuống như tự giễu, hần ngoảnh mặt về phía Tô Nhu, giọng nói trở nên dịu dàng, “Chúng ta đi thôi, em muốn tới đâu?”

“Về nhà đi, cũng mệt rồi.”

Giờ phút này chính là khoảng thời gian hần hằng mong ước, vì nó mà hần một mực chờ đợi, Nghiêm Trạh Thanh không ngừng tự thuyết phục bản thân, rồi nắm lấy tay Tô Nhu ra ngoài.

” Không còn sớm nữa.”

*

Hơi lạnh, cuộn chặt lấy bàn tay phía không bị y nắm lấy, “Tôi tự về được.”

Y nhướn cao lông mày, nhìn ra được ý tứ của cô, “Em chắc chắn muốn về?”

Thân hình y cao lớn, đứng trước mặt cô, che hết ánh sáng của chiếc đèn sau lưng y, khuôn mặt y khuất bóng trong những mảng tranh sáng tranh tối, ngón tay kẹp điều thuốc khẽ xoa mặt cô.

Mạch Sanh Tiêu không dám nhúc nhích, điều thuốc trên đầu ngón tay y như chiếc lưỡi rắn đỏ quạch lè ra, chực chờ cắn vào con mồi.

“Em dám đùa giỡn tôi sao?”

” Tôi không dám.” Cô thành thật đáp.

“Hôm nay tôi nhất định phải muốn em, em thấy thế nào?” Y nói chậm rãi, thái độ tự nhiên, thần thái cuốn hút mê người.

Cầm Mạch Sanh Tiêu lay động, bị y nắm chặt, “Tôi đồng ý ăn một bữa cơm với anh, anh sẽ cho tôi cơ hội cạnh tranh công bằng.”

“Em cho rằng em đáng bao nhiêu tiền?”

Cô tức cười, môi mỏng của y khẽ nhếch, lại hé mở lần nữa, “Đùa với tôi, em sẽ bị tôi đùa giỡn lại đến chết đấy, em có muốn thử không?”

Mạch Sanh Tiêu định bỏ y lại đi thẳng, nhưng người đàn ông như y, cô làm sao mà trêu nổi?

Động tác của Duật Tôn vô cùng nhanh, ra tay mạnh mẽ dứt khoát, Mạch Sanh Tiêu tò mò không biết y là người như thế nào. Tay y bắt được gáy cô, cả cơ thể đề lên lưng cô, chớp mắt khiến cô không thể cử động, má trái khổ sở dán lên mũi xe.

“Hôm nay em không đi theo tôi, từ nay về sau mà muốn cũng không sẽ còn đơn giản nữa đâu.”

Làn môi y lạnh lạnh ghé sát vào tai Sanh Tiêu, cô không kiềm chế nổi cơn run rẩy, kim loại lạnh lẽo ép sát khiến cô đau đớn, “Tôi không có ý đặc tội với anh, từ nay về sau tôi sẽ không đòi hỏi gì hết.”

Vòng tay đang ôm chặt lấy vòng eo cô xoa nắn, hạ thấp dần, khéo léo bao phủ cặp mông cô, ngực y dấn chặt vào cô làm cô khó thở vô cùng, cô cứ ngỡ y sẽ tiếp tục có hành động khác thì y lại mở miệng.

“Giỏi lắm,” ngoài suy đoán của cô, y chỉ đơn giản buông lỏng cánh tay, “Nhớ kỹ những lời em nói đêm nay, đừng để một ngày nào đó tôi phải nhắc cho em nhớ.”

Y xoay người chui vào xe, Sanh Tiêu vội vàng tránh sang một bên, dù cô né ra rất nhanh nhưng chỉ chút nữa là bị chiếc xe quẹo tay lái đâm phải, bất ngờ cô lùi lại đằng sau mất đà ngã ngổ lên mặt đất.

Mạch Sanh Tiêu khẽ cử động, lòng bàn tay vị trầy da, tia máu nhanh chóng xuất hiện, ngẩng đầu nhìn lên, xe hơi của y đã đi xa không thấy nổi hình bóng.

*

Dù đã từng nghe Tô Ngải Nhã cảnh báo, Sanh Tiêu cũng biết hy vọng của cô chỉ là xa vời, nhưng hàng ngày cô vẫn tới phòng học luyện piano, cô chăm chỉ và rất coi trọng cuộc thi này dù cho nó có là hình thức đi chăng nữa.

Hội trường lớn được trang trí lại, Mạch Sanh Tiêu ngồi ở hàng ghế đầu tiên, hôm nay, cô đã cố quên đi những lời người đàn ông kia nói.

Gần đến giờ thi, người đến càng đông, hàng ghế đại biểu gồm ghế của hiệu trưởng nhạc viện và giám đốc nhà hát, hai chiếc ghế còn lại vẫn còn trống.

Chuyện buồn tẻ như vậy vốn là Duật Tôn cũng chẳng muốn tới, nhưng nghĩ tới Mạch Sanh Tiêu, y lại lười kéo Nam Dạ Tước tới cùng.

Trong hội trường im phăng phắc, đến lúc cửa vip mở ra, hai bóng dáng một trước một sau đi vào được ánh đèn flash chiếu theo từng bước đi tới tận chỗ ngồi, im lặng bị phá vỡ, cả hội trường như vỡ òa.

Duật Tôn đi trước, y mặc một bộ comple trắng được may thủ công vô cùng cao quý, vẻ tuấn tú có thể làm nghiêng lòng bất cứ một ai.

Người đàn ông phía sau, mặc bộ âu phục màu bạc, đẹp chẳng kém gì người đằng trước, mái tóc màu rượu đỏ hút hồn người đối diện, viên kim cương trên tai trái càng thêm sáng rực, nếu như dùng hai chữ ma mị để hình dung có lẽ vẫn là chưa đủ.

” Ôi trời, đẹp trai quá.....”

“Nhìn anh đằng sau kia, quá đẹp...”

Cặp mắt Nam Dạ Tước híp lại, lạnh lẽo trong mắt đó làm người ta nhìn vào cảm thấy không rét mà run. Làm sao mà lại bảo anh đẹp chứ?

Duật Tôn cố nhịn cười, tiến đến hàng ghế đại biểu, nói vài câu với hiệu trưởng, thì bắt đầu cuộc thi.

Hai người họ hiển nhiên là không hề chú ý lên sân khấu, Nam Dạ Tước nghiêng người, ngón trỏ nhàn chán đỡ lấy chiếc cằm kiên nghị, “Tôn này, cậu vô vị chết đi được, kéo tôi tới đây, chẳng lẽ là có mặt hàng tốt nào muốn giới thiệu?”

“Chẳng có phần cho cậu đâu.” Duật Tôn từ từ dựa vào lưng ghế, nhàn nhã vắt chéo chân, “Cậu có Dung Ân rồi còn gì.”

Nam Dạ Tước trước kia cũng là dân chơi gái có hạng, nên nương theo ánh mắt của Duật Tôn đã nhanh chóng phát hiện ra Mạch Sanh Tiêu ngồi ở hàng ghế đầu tiên, “Là cô bé mặc bộ đồ màu trắng kia phải không? Cậu biến thái đến thế là cùng, thích sinh viên, nhưng như thế có phải non nớt quá hay không?”

Y khẽ cười, con ngươi híp lại rơi trên người Mạch Sanh Tiêu, đường cong dần giãn ra, “Đó chính là thứ cuốn hút tôi đấy.”

Tô Ngải Nhã dự thi, chơi cả bản nhạc không có lấy một lỗi, quá mừng rỡ, cô ả đứng dậy bắt giắc nhìn về phía Duật Tôn, đối phương không nhìn lại, nên giận dữ về chỗ ngồi.

“Khẩu vị thật đặc biệt.” Nam Dạ Tước cười thật lưu manh, “Nhìn cũng biết là con nhà lành, quá dễ để cậu đối phó còn gì nữa, thế đã lên giường chưa?”

Bên kia sân khấu, cuộc thi vẫn tiếp tục một cách nhanh chóng, còn hai người ngồi ở chỗ này vẫn mãi mê chuyện trắng chuyện giố.

Mạch Sanh Tiêu hồi hộp cuộn chặt hai tay, cô có một đôi tay sinh ra để đánh piano, ngón tay nhỏ nhắn, thon dài, mu bàn tay trắng muốt, nhìn rõ cả mạch máu xanh nhạt dưới làn da, móng tay tĩa tròn khum khum nhẵn bóng, khi lướt trên phím đàn đen trắng, nhắm con mắt lại, từng âm sắc như chảy như trôi ủa về.

” Mạch Sanh Tiêu!”

Giám khảo gọi đến tên cô.

Cô đứng dậy, đi lên phía trước, nhưng bị một giọng nam cực kỳ dễ nghe ngăn lại, « Từ đã, cô không phải thi đâu. »

« Vì sao vậy ? » giám khảo nọ không nghĩ ngợi, vô thức hỏi.

Tay trái Duật Tôn chống một bên mặt, thần thái vô cùng tự nhiên, cả hội trường bị thu hút bởi câu nói này của y, y dừng lại một chút, khoe miệng khê khàng vẽ lên một đường cong, ra vẻ ngẫm nghĩ « Bởi vì, cô này không đủ tư cách, anh muốn cô ta tới Paris để làm mất mặt cả trường à ? »

8. Chương 8: Đùa Giỡn Tôi, Cô Sẽ Không Gánh Nỗi Hậu Quả

“Anh còn chưa xem tôi biểu diễn, làm sao biết tôi sẽ làm mất mặt anh?” Mạch Sanh Tiêu giận dữ nói.

“Không phải nghe, tôi nói thế nào thì chính là như thế.”

Vị giám khảo đang đứng lên có vẻ xấu hổ, mấy lãnh đạo của trường xúm lại bàn bạc nhỏ to.

” Mạch Sanh Tiêu, em không phải thi nữa, người tiếp theo.”

“Không đâu, thầy ơi, như thế không công bằng chút nào cả.” Sanh Tiêu biết cô có khả năng để tham gia, không ngờ y lại trắng trợn hủy bỏ quyền dự thi của cô.

“Quá ngây thơ.” Nam Dạ Tước nhấp một ngụm cà phê, khê cười giễu. Cô bé giống hệt Dung Ân, lúc nào trong miệng cũng đòi những người như anh phải công bằng.

“Người tiếp theo.” Giám khảo lặp lại.

Bắt đầu nổi lên tiếng bàn tán, có người thì thương hại, người lại có vẻ hả hê.

“Này, Mạch Sanh Tiêu lần trước cô đại diện cho Nhạc viện âm nhạc Nhân Hoa tham gia cuộc thi ngoài trường chẳng phải là nhờ ngủ với thầy Đào còn gì?”

“Còn không thừa nhận à, nếu không cơ hội như thế có ném ra đường cũng chẳng đến lượt cô đâu...”

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu, sợi tóc đen huyền ôm lấy bờ vai, đôi mắt cô tỉnh như hồ thu, còn Tô Ngải Nhã cúi đầu nhón nhón xoa mái tóc xoắn dú tình, mặt đầy khiêu khích, cô ả cúi đầu thản nhiên sơn móng tay, cô ta cười khinh khỉnh, như muốn lột sạch quần áo của Mạch Sanh Tiêu rồi ném cô ra trước mặt đám đông, xung quanh có người nghe được nên tiếng chất vấn càng nhiều hơn.

“Thật không đấy, Mạch Sanh Tiêu, cậu lên giường với thầy Đào thật à?”

Tóc cô là tóc tơ, mềm mại, chưa bao giờ nhuộm hay ép, đẹp tự nhiên, “Tô Ngải Nhã, đêm nào cô cũng không về ký túc, còn sợ người người không biết à? Đại gia người ta đâu có phải chỉ nuôi mình cô, làm sao phải che che lấp lấp?”

Cô ả ngừng tay, nhũ sơn đỏ vì động tác ngừng lại của ả mà quét thành một đường ngoằn ngoèo trên móng, “Mạch Sanh Tiêu, cô mà cũng dám nói với tôi thế à?”

“Ồ hô, Mạch Sanh Tiêu, cô cũng là gái bao phải không?”

“Này, Mạch Sanh Tiêu, hôm qua tôi thấy cô vào phòng thầy Đào, hình như cả đêm không về?”

Cuộc thi đang tốt đẹp, chớp mắt thành cuộc chiến không phân thắng bại.

“Đang nói bậy cái gì?” Đào Thần giận dữ bưng bưng, kể cả giám khảo cũng bắt đầu thấy khó chịu, vội vàng nói to át lời. “Im lặng nào, người tiếp theo, người tiếp theo.”

Người học ở Nhạc viện Hoa Nhân đa phần đều có gia thế, người làm việc tại trường đương nhiên là không dám đắc tội.

Đầu tiên là Nghiêm Trạm Thanh, sau lại thêm Đào Thần, Mạch Sanh Tiêu, cô đúng là không đơn giản.

Duật Tôn vẽ ra nụ cười lạnh nhạt, không nói lời nào.

” Lâm Na!”

Nữ sinh viên được gọi tên lên sân khấu.

“Không, xin các người cho con bé một cơ hội, em tôi thật sự đã rất cố gắng, con bé vất vả lắm mới có được ngày hôm nay, các người không thể cứ thế mà...” Vốn là một góc khuất, ánh sáng không lọt được, vậy mà truyền tới một giọng cầu xin khẩn thiết, sau đó, có một cô gái xuất hiện, dường như đang nóng lòng muốn tiến lên phía trước, chỉ có điều đi lại không tiện, tay bàn tay không ngừng đẩy hai bánh xe lăn.

“Chị, chị đừng tới, cẩn thận.”

Mạch Tương Tư thấy em gái uất ức đủ đường, đôi tay lại càng vận thêm sức, coi thường bậc thang dưới chân.

Rồi nghe thấy một tiếng đổ rầm rất mạnh, có người kêu thét lên, cô sợ hãi vội vàng chạy lại đây.

“Chị ơi!” Mạch Sanh Tiêu thét lên như xé gan xé ruột, run rẩy, cuống cuồng chạy.

“Trời ơi, làm tôi hết hồn!” Những sinh viên ở xung quanh giãn hết cả ra, hai tay Mạch Tương Tư chống xuống đất, thái dương đập xuống đất nên bắt đầu chảy máu, xe lăn cồng kềnh đổ trên đùi phải của cô, hai bánh xe vẫn không ngừng quay tít.

” Chị, chị ơi.....” Mạch Sanh Tiêu sợ đến hồn phi phách tán, cô vội vã quỳ rạp xuống sau người Tương Tư, dìu cô đứng dậy.

” Sanh Tiêu, chị không sao.” Giọng Tương Tư yếu ớt, máu trên trán rớt lên mặt Sanh Tiêu, chảy xuống cổ cô.

“Chị ơi, chị đừng là em sợ, nào...” quanh cô một mét, người xung quanh xúm đông lại xem, có người hô to, “mau gọi xe cứu thương.”

Có người phản ứng nhanh đã lấy điện thoại ra nhấn 120(1).

Thân hình cao to của Duật Tôn đi về phía các lãnh đạo nhà trường, khi quay lại chỉ thấy khoe miệng y giật giật, mấy người kia thu dọn đồ đạc, giám khảo lúc nãy đứng dậy cầm micro, “Cuộc thi hôm nay kết thúc, mọi người đi hết ra ngoài.”

Nữ sinh viên vừa cầm điện thoại định gọi xe cấp cứu nhìn nhìn Duật Tôn đang đi tới, do dự giây lát, lại không nhấn phím gọi mà cất điện thoại đi, theo dòng người ra khỏi hội trường.

Mạch Sanh Tiêu ngơ ngẩn nhìn theo, cô chỉ biết giương mắt nhìn ban giám hiệu nhà trường đi ra ngoài theo cửa vip, Đào Thần nhân lúc mọi người mải miết ra ngoài, đến bên cô nói nhỏ “Đừng lo, tôi đã gọi 120, chắc sẽ tới ngay thôi.”

“Đừng có quần những chuyện không phải của mình!” Duật Tôn bước từng bước trên mặt đá cẩm thạch rắn chắc. Y lại gần.

“Anh muốn làm gì? Đây là mạng người, phải đưa ngay tới bệnh viện.”

“Anh rốt cuộc là muốn làm cái gì hả?” Mạch Sanh Tiêu ép chặt lại miệng vết thương trên thái dương của Tương Tư, nhưng miệng vết thương rất rộng, tay cô đè lên mà máu vẫn tràn ra ngoài.

“Tôi đã nói, cô đùa giỡn tôi, cô sẽ không gánh nổi hậu quả.”

“Tôi không đùa giỡn gì với anh hết...”

” Sanh Tiêu, đi thôi.” Đào Thần kéo xe lăn lên, định ôm lấy Tương Tư, trong hội trường lúc này đã trống không, Mạch Sanh Tiêu không ngờ là sẽ có người còn vào đây nữa, cô trông thấy mấy người đàn ông đi về phía Duật Tôn, trong lòng lo lắng vạn phần, cô hiểu rõ hơn bao giờ hết, người này cô không thể động tới được.

“Tôi không thêm đi Paris nữa, anh cho tôi ra ngoài đi...” Sanh Tiêu nhìn chị cô ngày càng yếu, nói đứt quãng.

Y coi như không nghe thấy, chỉ nhìn chăm chăm Đào Thần, “Cậu đi hay ở lại?”

“Cô ấy mất máu nhiều quá rồi, các anh mở cửa đi, nếu còn giồng dài nữa sẽ đổ bằng mạng người đó...” Đào Thần từ đầu đến cuối đều không có ý sẽ đi ra ngoài.

Mạch Sanh Tiêu biết gặp phải kẻ điên, tay run lấy bẫy cầm lấy điện thoại, đầu ngón tay chưa chạm đến được bàn phím đã bị Duật Tôn đá vào cổ tay, điện thoại bay thẳng nện vào vách tường, rơi thành nhiều mảnh.

Nếu không phải cô đã có kinh nghiệm, Sanh Tiêu chẳng dám tin, những chuyện thế này sẽ xảy ra ngay giữa khuôn viên mô phạm của một trường đại học.

” Sanh Tiêu.....” Mạch Tương Tư đau quá đã ngắt đi, luôn miệng mê mê tỉnh tỉnh gọi tên em gái.

“Thầy Đào ơi...”

Đào Thần đang ôm Mạch Tương Tư thì bị hai thanh niên lực lưỡng vừa vào kéo ra, Mạch Sanh Tiêu chỉ còn cách cố gắng gượng đỡ lấy chị.

“Đánh gãy một tay anh ta cho tôi.” Duật Tôn ngoắc mắt nhìn, chọn một cái ghế ngồi xuống, nhàn nhả tự tại vô cùng.

Sanh Tiêu kinh ngạc, cô không ngờ Đào Thần cũng bị lôi vào chuyện này, định ngăn cản nhưng lại nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn vô cùng, kèm theo đó là tiếng xương cốt gãy vụn, đứt khoát tàn nhẫn, âm thanh như tiếng quỷ hú đòi mạng từ tận đáy sâu tận cùng của 18 tầng địa ngục.

Cô rõ hơn ai hết, đôi bàn tay với người chơi piano quý giá như chính sinh mệnh của họ.

(1) 120: Số điện thoại gọi cấp cứu giống 115 ở Việt Nam

9. Chương 9: Dâng Tỏi Cửa, Cũng Vô Dụng

Mạch Sanh Tiêu đã quên mất bao nhiêu lâu rồi cô chưa khóc, sau chuyện xảy ra lần trước, cô đã nghĩ rằng nước mắt của cô chẳng còn để mà rơi thêm nữa.

Chắc là, không phải rồi, vì ngày hôm nay, cô cảm nhận rõ ràng hai mắt cô nóng hổi đầy nước, lệ rơi trên má, buốt giá buốt vây quanh mình.

” Đào Thần!”

Bình thường, cô luôn coi anh vừa là thầy vừa là bạn, nên ngay lúc bất ngờ này cô đã gọi thẳng tên anh.

Sắc mặt Duật Tôn càng thêm tăm tối, người đàn ông đang dẫm trên tay Đào Thần thu chân lại, đẩy một cái làm anh ngã nhào ra đất, đau đớn vạn phần, xương khuỷu tay chồi ra.

Anh cắn răng, cố nhịn đau, nhưng từng giọt mồ hôi lớn đậu trên đầu, chảy vào cổ áo trắng muốt, ướt đầm, cả khuôn mặt nhăn nhó lại vì đau.

Duật Tôn ra tay nhanh lẹ căn bản không cho Mạch Sanh Tiêu cơ hội cầu xin.

Cô ngã ngồi trên mặt đất, mắt thấy máu của Tương Tư loang hết trên chiếc quần kaki màu trắng, màu máu đỏ thẫm càng loang càng rộng, sền sệt trên đùi cô.

Duật Tôn giơ tay, hai người đàn ông kéo Đào Thần dậy, lôi anh ra ngoài.

Cô muốn giữ lại, nhưng tay chỉ nắm được khoảng không.

“Thả tôi ra ngoài, thả tôi ra ngoài đi mà!” Sanh Tiêu gần như tuyệt vọng, đầu tóc bù xù, la đến khản cả giọng.

” Tôn, tôi thấy lần này cậu muốn chơi đến cùng rồi.” Nam Dạ Tước nghiêng người dựa vào vách tường, lắc đầu có vẻ ngờ vực. Mạch Sanh Tiêu ngẩng phắt đầu lên, thấy một người đàn ông đẹp đẽ thu hút, màu tóc rượu vang huyền hoặc lòng người, anh ta mở lời, Sanh Tiêu nghĩ rằng anh đang nói đỡ giúp cô, trong mắt không khỏi lóe lên tia hy vọng.

” Cứu, cứu tôi với.....”

Có thể, bạn bè y chưa chắc đã biến thái như y.

“Tôi chỉ muốn cho cô ta một bài học thôi, tôi bằng từng này rồi, nhưng chưa có một người nào dám đùa bỡn với tôi cả.” Duật Tôn nhắc cẳng chân trái thon dài, ý bảo Nam Dạ Tước cứ việc ngồi xuống xem kịch vui.

“Sức khỏe của chị tôi rất yếu, tôi xin anh cứu tôi...”

Tất cả hy vọng của cô đều đặt trên người Nam Dạ Tước.

Anh liếc nhìn, đôi mắt phượng đẹp đẽ khẽ híp lại, xin anh hử? Nhớ lại ngày trước anh cướp đoạt Dung Ân cũng tàn bạo và không nương tay như thế.

“Em gái ơi...” Khóe môi Nam Dạ Tước khẽ mấp máy, mang theo đôi chút nhạo báng, trước ánh mắt Mạch Sanh Tiêu, thân hình cao lớn khẽ cúi xuống, gần từng chữ, “Em ngây thơ quá, đúng là sinh viên, em muốn về, không phải là bỏ mối khách làm ăn à? Chẳng phải em là gái bán hoa sao?”

Bên tai là tiếng Duật Tôn cười rất vui vẻ, còn Sanh Tiêu thì trợn mắt há mồm không nói được câu gì, sắc mặt trắng bệch.

“Thôi không đùa với mấy người nữa, tôi về Cẩm Đỗ đây.” Nam Dạ Tước đứng dậy, trước khi đi còn vút lại một câu, “Dù gì đây cũng là trường học, đừng làm gì thái quá, muốn thì tới Cẩm Đỗ, tôi giữ chỗ cho cậu.”

Nói xong, rảo bước ra khỏi hội trường.

Mạch Sanh Tiêu nhìn theo cánh cửa khép lại, nặng nề, rồi thì bị người ta khóa chặt.

Cả căn phòng to lớn, chỉ còn lại hai người giằng co nhau, và Mạch Tương Tư đang hấp hối.

“Anh còn muốn gì nữa...” Sanh Tiêu cố hết sức nói.

Duật Tôn ngồi trên ghế chưa nói câu nào, đứng dậy định rời đi. Sanh Tiêu thấy vậy, vội vàng ngậm miệng, cẩn thận không dám nói tiếng nào nữa, chỉ hy vọng y đi cho nhanh nhanh một chút.

Cửa lại mở ra, người đàn ông lúc nãy tiến vào nói với Duật Tôn, “xe cứu thương đã quay về rồi ạ.”

“Uh.” Duật Tôn cất bước về phía trước, “Nhốt bọn họ ở đây, chúng ta đi!”

Mắt thấy Duật Tôn đang tiến về phía mình, Sanh Tiêu càng thêm sợ hãi và giận dữ, sắc mặt mờ mịt khó tin, “Anh là đồ tâm thần, anh dựa vào cái gì mà làm như thế, đồ điên...”

Duật Tôn không dừng lại, hai tay rút túi quần, khóe môi trước sau vẫn ẩn nụ cười trào phúng.

Mạch Sanh Tiêu cuối cùng cũng chịu không nổi, quỵ hai đầu gối, hai tay dùng sức đập lên đùi phải của y, “Dừng...”

Cô nghẹn ngào, cổ họng tắc nghẹn, nói không nên lời.

“Cô muốn cứu chị mình hả?”

Cô khóc như mưa, gật đầu lia lịa.

“Vậy ngủ với tôi ngay tại đây.”

Lời ra khỏi miệng y không chút ngần ngại, cách nói tự nhiên, giống như câu chữ này y rất quen dùng.

Đôi mắt Tương Tư trợn trừng, cô thấy Sanh Tiêu do dự, tay buông thõng khỏi đùi phải của y.

Mặc kệ là người nào, tiềm thức đều không tránh khỏi do dự, vì thế mà cô mất đi phản ứng.

Y không thèm nhìn lại, đi thẳng ra ngoài.

” Không.....” Mạch Sanh Tiêu lại bổ nhào tới ôm lấy chân y, “Tôi đồng ý, tôi đồng ý đã được chưa?”

“Muộn rồi!” Y nhẹ dùng sức, đá cô ra, đến lúc cô lồm cồm bò dậy, Duật Tôn đã ra khỏi cửa, người đàn ông sau lưng y thuận thực khóa cửa lại.

Ánh nắng bên ngoài rải đều trên mặt đất, vàng xuộm, rất dễ chịu.

“Nửa tiếng nữa mở cửa cho cô ta, bảo cô ta tới Hoàng Duệ Ẩn Tượng tìm tôi.”

“Nếu cô ấy không đến à?”

Duật Tôn nghe vậy ánh mắt lạnh hẳn, nói rất chậm rãi, “Vậy hãy để máu của chị gái cô ta chảy cạn hết đi.”

Người đàn ông không ngẩng đầu, anh ta đã quen sự lạnh nhạt của y, đáp lại “Vâng.”

Mạch Sanh Tiêu rất vất vả mới đỡ được Tương Tư đứng dậy, kéo chị cô ngồi lên ghế, không tìm được gì bằng bó vết thương, Sanh Tiêu xé rèm che trong hội trường ra bằng tạm lên trán chị, “Chị ơi, chị đừng làm em sợ, chị đợi em để em ra mở cửa.”

” Vô dụng thôi, Sanh Tiêu.....” Mạch Tương Tư giữ chặt tay cô,” Sao em lại đắc tội với loại người này?”

Sanh Tiêu cố nén nước mắt,” Em cũng không biết,” Cô kéo tay Tương Tư ra, đứng dậy, “Chị, chân chị vì em mới thành ra thế này, em không thể để chuyện gì xảy ra với chị được.”

Cánh cửa khóa chặt, mặc cho cô gõ thế nào, cũng không ai mở cửa.

Trong sân trường, sinh viên vẫn đi qua đi lại, nhưng không ai dám tới gần, Thư Diễm đứng ngoài hành lang, vẻ mặt lo lắng, thấy người đàn ông không có ý rời đi, liền lấy điện thoại gọi 110(1)

Sanh Tiêu không biết cô đã đập cửa bao nhiêu lâu rồi, bàn tay đau đớn run rẩy, lòng bàn tay đỏ rát, “Mở cửa, mở cửa ra!”

Đến lúc cánh cửa mở ra, ánh nắng rọi rõ hắt vào phòng, cô không nhìn nổi nước mắt, khoe mắt đỏ hồng, người đàn ông nghiêng người, che đi ánh nắng, “Duật thiếu đã dặn, đưa cô tới Hoàng Duệ Ẩn Tượng gặp anh ấy.”

Hai tay Mạch Sanh Tiêu siết chặt, anh ta không để ý vẫn nói tiếp, “Tôi khuyên cô đừng lãng phí thời gian, chị cô bây giờ chưa chết được, nhưng thêm một lúc nói không chừng lại không chịu nổi, Duật thiếu nói, nếu cô không đi, sẽ để chị cô chảy hết máu, chết trước mặt cô đây.”

Hai tay cô trắng bệch ra, vô lực buông thông, sắc mặt xám trắng, “Hoàng Duệ Ẩn Tượng ở đâu?”

Người đàn ông nói địa chỉ cho cô biết, Mạch Sanh Tiêu dùng tay lau mạnh nước mắt, không ngoái đầu nhìn lại mà đi thẳng ra ngoài.

(1) 110 là số điện thoại gọi cho cảnh sát giống số 113 ở Việt Nam.

10. Chương 10: Gấp Thế Hay Sao? (17+)

Bắt xe tới nơi được cho địa chỉ, Mạch Sanh Tiêu thúc giục tài xế chạy nhanh hơn, tốc độ này quá chậm với cô.

Hoàng Duệ Ẩn Tượng là khu dân cư của những người giàu có tiếng ở thành phố Bạch Sa, phong cảnh đẹp đẽ, thiết kế xa hoa, nhưng cô không có hứng thú mà thường thức, xuống khỏi xe là đi thẳng tới biệt thự của y.

Cánh cửa vân tay mở rộng, Duật Tôn chắc chắn cô sẽ tới, cô không có lựa chọn khác.

Sanh Tiêu đứng trước cánh cửa gỗ lim khắc hoa, y khép hờ, bên trong vọng ra tiếng dương cầm êm tai vô cùng.

Đẩy cửa ra, trong phòng khách rộng lớn, y quay lưng lại với cô, mười ngón tay thon dài lướt trên những phím đàn đen trắng, y đã thay một bộ quần áo ở nhà dễ chịu hơn, ánh mặt trời hắt lại từ xung quanh bốn phía, hội tụ thành một cột sáng trắng, như thể y chính là trung tâm của vạn vật.

Mạch Sanh Tiêu lóa mắt, khoảnh khắc này cô bị Duật Tôn mê hoặc, cuộn chặt nắm tay, cô đi nhanh về phía sau lưng y.

Trên khung đàn đặt một hộp xì gà, có vài điếu điếu rơi rớt bên cạnh.

“Tôi biết anh muốn gì, nếu mà...”

” Lại đây,” Yngắt lời cô, gơ ra khuôn mặt tuần tú, ý bảo cô ngồi vào bên cạnh mình,” Đàn với tôi một bản.”

Mạch Sanh Tiêu ngạc nhiên, khe nhíu mày, vẻ mặt đầy sốt ruột, “Anh biết rõ là chị tôi đang bị người của anh giữ, tôi không muốn lãng phí thời gian, chúng ta đều ở đây rồi, anh không thể nường tay hay sao?”

” Ngồi xuống.” Y mở miệng lần nữa, thấy cô vẫndứng imthì kéo cô ngồi xuống bên trái mình.

“Đàn bản nhạc hôm nay cô dự thi đi.” Duật Tôn khe lướt bàn tay phải trên phím đàn, ý muốn cùng hợp tấu với Sanh Tiêu.

” Thật sự là không kịp đâu...anh...”

“Cô không thể đợi được hả?” Y cầm lấy tay cô, đầu ngón tay khe vẽ vòng tròn lên lòng bàn tay cô, đôi mắt dần dần mờ mịt, làm người ta không thể chịu nổi.

” Đúng, tôi chờ không nổi,” Mạch Sanh Tiêu cố rút tay mình ra, “Được chưa hả? Đáp án như thế anh hài lòng chưa? Nếu người thân của anh đang gặp nguy hiểm, anh liệu có thể nhân nhả đàn hát hay không?”

“Cô gấp gáp thế hả?” Duật Tôn không giận ngược lại còn cười, y cầm lấy một điếu thuốc trên khung đàn lên châm, khói thuốc từ trên tay y nhanh chóng đã loang ra khắp phòng, khiến Sanh Tiêu khó thở , đôi mắt chưa xót.

“Phòng tắm tầng hai, tắm cho sạch rồi xuống đây tìm tôi.”

Mạch Sanh Tiêu không do dự, đứng dậy, chạy thẳng lên cầu thang hình xoắn ốc.

Trong phòng có áo tắm rất rộng, cô tắm rất nhanh, không cần lau người cho khô, vội vội vàng vàng khoác chiếc áo tắm rồi đi ra ngoài, không mặc quần áo, như thế ít nhất là tiết kiệm được chút thời gian cởi ra.

Mạch Sanh Tiêu cảm thấy cô như cái xác không hồn, không thềm nhìn cách bày trí trong phòng, cô đi dép lê xông thẳng xuống tầng dưới.

Trên kệ đàn dương cầm có thêm hai ly rượu vang.

Cô bước từng bước tiến lên trước.

Duật Tôn đưa cho cô một ly rượu, Sanh Tiêu nhìn một lúc mới nhận lấy rồi uống một hơi hết sạch, dù không uống quen hương vị cồn nhưng cô vẫn cố nhịn không nhíu mày.

Còn y thì nhâm nhi nó một cách hết sức tao nhã, y dựa lưng vào đàn dương cầm, ánh mắt nóng bỏng dán vào xương quai xanh như ẩn như hiện của cô, “Đàn cho tôi nghe một bản!”

Cô ngoan ngoãn nghe, mười ngón thon dài mơ hồ chạm lên những phím đàn lạnh như băng.

Sanh Tiêu không hề chú tâm vào bản nhạc, cho đến khi cần cổ bị hơi thở nóng bỏng nuốt lấy, tay cô run rẩy, tiết tấu loạn nhịp, những phím đàn bị sức của ngón tay ấn chặt xuống, thanh âm đẹp đẽ biến thành dài vô tận làm người ta cảm thấy đình tai nhức óc.

Mặt cô kề sát sườn mặt Duật Tôn, cặp mi dày rậm của y như gần trong gang tấc, trong cặp mắt hiện rõ ngạo mạn và phóng túng, “Để tâm vào, tôi cam đoan là nhanh thôi.”

Sắc mặt Sanh Tiêu đỏ ửng, buộc bản thân phải bình tĩnh, cổ tay cô run rẩy không ngừng.

” Nhanh hơn chút nữa, được không?”

“Cô đúng là gấp thật, vừa rồi tôi đâu có cho cô uống thuốc kích thích!” Y cười, hai tay ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, lòng bàn tay vuốt ve qua lớp áo trắng, quả nhiên mềm mại, nếu mà dùng sức, có khi còn bấm ra được nước.

Sanh Tiêu nhắm mắt lại, trong đầu không muốn nghĩ đến bất cứ điều gì nữa, nhưng cảm giác toàn thân trong vòng tay Duật Tôn làm cô không cách nào làm được.

Bàn tay y rời khỏi eo cô, nhẹ xoa lên bụng, một tay mò thẳng lên ngực cô.

Cả người cô run rẩy, sợ hãi như cơn lửa bỏng trước đây từng thiêu đốt cô.

Mặt cô nóng bừng, tựa như từng tế bào đang bốc cháy.

Duật Tôn tháo dây lưng áo tắm của cô, vậy là da thịt đã tiếp xúc với da thịt.

Ngày trước, lúc nhà Sanh Tiêu bị dỡ bỏ và phải chuyển tới nơi khác, vì không thể thống nhất ý kiến bồi thường, một đêm mưa phùn mờ mịt đã mang theo trận hỏa hoạn kinh hoàng.

Đa phần các gia đình đã tháo dỡ nhà đi chỉ còn lại mấy hộ, ngọn lửa đêm đó rất lớn, mà bên ngoài khu là ngổn ngang vật liệu nên xe cứu hỏa đến không kịp, ba mẹ cô liều mạng mới bảo vệ được hai chị em cô, chặt vật mãi mới lao ra từ cửa sau thì Tương Tư vì Sanh Tiêu đỡ một cây trụ đổ sụp xuống, chính nó đã lấy mất của cô một đôi chân.

Lửa cháy cả đêm, mấy hộ gia đình còn lại không thoát nổi, chết chóc, bị thương...

Y hôn mãi lên tai cô, không phải là dịu dàng nhưng lại khiến người nào đó ngứa ngứa phát run.

Mạch Sanh Tiêu không mặc gì bên trong, Duật Tôn đặt hai tay lên bả vai cô, nhẹ nhàng đẩy áo ra, chiếc áo tắm rơi xuống thất lưng cô.

Tiếng khóc than đêm đó, cũng đau đớn tê tâm phế liệt như thế này đây, cả đời này vĩnh viễn cô cũng không quên được, không nổi đau nào bằng tận mắt chứng kiến người thân của mình ra đi, mà trở mắt nhìn họ bị lửa thiêu sống lại càng bi thảm hơn, hôm nay cô như được trở về ngày hôm ấy, ôm Tương Tư cả người toàn là máu, thất hồn lạc phách.

Một cánh tay Duật Tôn ôm lấy eo cô, nhắc cô về phía sau, đặt cả người cô lên kệ piano, hộp xì gà rơi đầy trên đất.

Mỗi lần y lại gần hơn cô đều run rẩy, và tiếng đàn vang lên càng nhiều. Cô nắm chặt hai tay muốn bắt lấy một thứ gì đó, nhưng khung đàn quá trơn nhẵn, khiến cô không tìm nổi cảm giác an toàn, hình bóng y phản chiếu trên những đường vân bóng loáng kèm theo là những hành động càng ngày càng đáng xấu hổ.

Hai mạng người, đổi lại một nhúm tiền bồi thường, trừ tiền mai táng ra, đã chẳng thể duy trì chi phí điều trị tối thiểu nhất cho Mạch Tương Tư đến ngày hôm nay.

Sinh mệnh của kẻ nghèo hèn, luôn là hẹn mọn như vậy đấy.

Không cách kháng án, dù biết rõ thực hư của vụ hỏa hoạn, nhưng lúc nào cũng có một thế lực vô hình ngăn cản.

Y thông thả cởi nút buộc trước ngực, xương quai xanh gợi cảm xinh đẹp dần lộ ra, tiếp theo là bộ ngực sữa căng tròn, và bụng dưới hoàn mỹ...

Mạch Sanh Tiêu nhắm mắt lại, hình ảnh ba mẹ chết thảm, Mạch Tương Tư thống khổ tuyệt vọng vì gãy hai chân lần lượt đẩy cô vào góc chết, ngủ với hần một lần, thì bất kể là cái gì đã xảy ra khê cần môi cũng sẽ vượt qua được.

Duật Tôn vén mái tóc dài của cô sang một bên, cần cổ mịn màng đẹp mắt, quyền rũ vô cùng, hai tay y trượt qua chân cô, tỉ mỉ ve vuốt nơi đó hồi lâu, mu bàn tay y khê chạm vào nơi hai chân Sanh Tiêu đang khép chặt.

Bên tai, tiếng hô hấp của y ngày càng nặng nề, chuyển tiết tấu thành khúc nhạc bi thương nhất thế gian, dài đến vô tận, mãi không phiêu tán.

Mạch Sanh Tiêu cảm nhận rõ ràng dục vọng của Duật Tôn áp lên phía sau lưng cô, cuốn theo tất cả mạnh mẽ, cuồng dại cùng chuyển động lạnh liệt.

11. Chương 11: Từ Bỏ

Đi đến bước này cô gần như không còn chịu đựng nổi.

Không ngờ, y vỗ vỗ hông cô, cơ thể đang sít sao đòi hỏi dần giãn ra, bàn tay phải lạnh như băng ngả ngón ve vuốt tấm lưng cô vài cái rồi nói, “Đứng dậy đi, hôm nay tôi không có hứng.”

Mạch Sanh Tiêu vội vàng đứng dậy kéo áo tẩm cuốn chặt vào người.

Nửa người trên của Duật Tôn còn ở trần, y nhắc ly rượu vang trên bàn lên, vắt chéo một chân ngồi trên chiếc sa lông bằng da thật.

“Toàn mùi máu tươi, làm tôi mất cả hứng, lần này cho cô nợ, ngày khác tôi sẽ tới đòi.”

Cô cụp mắt xuống, xỏ nhanh dép vào chân cuống cuống chạy lên lầu hai, Sanh Tiêu tình nguyện để y làm một lần cho xong, chứ theo ý của y không biết cô còn phải thấp thỏm tới khi nào, đã chạy trời không khỏi nắng thì họa không bằng cứ tới sớm một chút.

Trong lòng nghĩ vậy nhưng cũng nhen nhóm hy vọng biết đâu thời gian qua đi y lại quên mất cũng nên, cô vội vội vàng vàng thay xong quần áo rồi đi thẳng xuống lầu.

Duật Tôn thấy cô đi thẳng không quay đầu thì đứng dậy ngăn lại, đưa chiếc điện thoại đời mới nhất về phía Mạch Sanh Tiêu, cô liếc nhìn, không nói một lời, nhận lấy rồi kéo cửa mở ra, biến mất trong cặp mắt tinh tuệ của y.

Duật Tôn đi tới khung đàn, ngón tay thon dài khẽ ve vuốt phím đàn, rượu vang trong ly phản chiếu lại khuôn mặt tuần tú nhưng cương quyết tàn ác của y.

Mạch Sanh Tiêu về trường học, từ cổng đến hội trường không chỗ nào không có người chỉ trỏ bàn tán.

“Nhìn đi, chính là cô ta... Thầy Đào bị cô ta hại... »

« Nhìn cũng xinh... »

Sanh Tiêu không đáp lời, tới hội trường thấy bên ngoài không còn người, cô vội vàng xông vào trong, nghe thấy tiếng động Thư Diễm đang ngồi bên trong cũng đứng dậy, “Sanh Tiêu, cuối cùng cậu cũng về rồi, gọi mãi điện thoại không liên lạc được với cậu, nhanh lên... Chị cậu được đưa vào bệnh viện rồi.”

Mạch Sanh Tiêu bị Thư Diễm nắm tay chạy thẳng ra ngoài, ngay góc lên taxi, Thư Diễm thấy cô vẫn chưa hoàn hồn vội hỏi, “Sanh Tiêu, cậu đắc tội với ai vậy? Chuyện ban nãy lan truyền khắp nơi rồi, mình gọi cho 110 nhưng tới bây giờ vẫn chưa có một người nào tới.”

Thư Diễm không dự thi, nhưng chuyện gì cô ấy cũng biết.

“Chị mình sao rồi?”

“Cậu đừng lo, là mấy người canh giữ bên ngoài đưa chị ấy tới bệnh viện, anh ta nói cậu sẽ về nhanh thôi nên bảo mình ở lại đó báo với cậu chị cậu ở bệnh viện...”

Hai tay Mạch Sanh Tiêu che lấy mặt, đôi mắt xót xa vô cùng, cô cắn chặt lấy cổ tay, lúc nước mắt rơi thì vội vàng quay ra ngoài cửa sổ xe.

Tới bây giờ cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ đắc tội với người nào, nói chi là một nhân vật như Duật Tôn.

Lúc Sanh Tiêu tìm được phòng bệnh của chị thì Mạch Tương Tư đã được xử lý vết thương, chị cô vô lực nằm trên giường bệnh. Từng giọt máu lạnh lẽo rót vào cơ thể gầy yếu của chị, xe lăn bị vứt chổng chơ bên cạnh khiến Sanh Tiêu càng nhìn càng thấy khó chịu.

Cô nhẹ bước tới gần giường bệnh, gạt tóc trên trán Mạch Tương Tư sang một bên, “Thư Diễm, cậu có biết thầy Đào nằm ở viện nào không?”

“Không biết, mình đứng ở hội trường nhưng không hỏi cái đấy.”

Mạch Sanh Tiêu đứng dậy dời sang chiếc ghế gần giường, Thư Diễm cũng ở lại bệnh viện, hai người nằm chung một giường cả đêm.

Hừng đông, Tương Tư mới tỉnh, may là không còn nguy hiểm gì nữa.

Mạch Sanh Tiêu và Thư Diễm về trường mới biết Đào Thần đã biến mất.

Chuyện đã lan truyền khắp trường, Đào Thần như bốc hơi khỏi nhân gian, để lại đơn từ chức, đến khi giám hiệu nhà trường tới nhà tìm thì người cũng không thấy.

Mở cửa phòng ký túc, vào trong phòng thấy Tô Ngải Nhã đang ngồi trước máy vi tính, mặc quần áo ngủ như đang chờ các cô về.

Sanh Tiêu cầm quần áo đi tắm, Tô Ngải Nhã đứng dậy, vẻ mặt cười như không, lạnh nhạt nhổ ra một câu: “Không biết xấu hổ.”

“Cô bảo ai không biết xấu hổ?” Không chờ Mạch Sanh Tiêu đáp lời, Thư Diễm đã ra mặt trước.

“Tôi bảo cô ta không biết xấu hổ, rõ ràng nghèo túng khổ khổ còn muốn vào trường quý tộc, chuyện ngày hôm qua có ai không biết? Mạch Sanh Tiêu cô thật có bản lĩnh, Duật Tôn không phải loại người mà cô có thể trêu chọc đâu.”

” Bốp—

Tiếng vang lanh lảnh, Tô Ngải Nhã ngơ ngác chưa nhận ra mình hứng nguyên một bàn tay.

“Thư Diễm, cô... Đầu óc cô có bệnh à?”

Mạch Sanh Tiêu cũng giật mình kinh ngạc, cô không ngờ chỉ vì một câu của Tô Ngải Nhã mà Thư Diễm sẽ ra tay.

“Cô mới là người có bệnh, người thói miệng cũng chẳng thơm nổi, không đánh cô thì tối nay tôi ngủ không yên...”

Sau đó hai người xông vào đánh nhau, Lý Lệ cùng phòng chạy tới lôi kéo Thư Diễm, thấy Thư Diễm bị yếu thế, Sanh Tiêu không can ngăn nữa mà nhảy vào đánh cùng.

Cuối cùng, vì tiếng động quá lớn mà đến tai lãnh đạo nhà trường, bốn người bị gọi lên văn phòng.

Nghe mắng mỏ một hồi, chủ nhiệm Uông mới thả cho về.

Mạch Sanh Tiêu ra đến cửa thì bị chủ nhiệm Uông gọi ở lại.

Trong lòng cô hoảng hốt, phảng phất bất an.

Sanh Tiêu tới gần bàn làm việc của ông, chủ nhiệm Uông rót trà, trầm mặc hồi lâu mới mở miệng, “Mạch Sanh Tiêu, suất tham dự Liên hoan âm nhạc Paris đã định người rồi, mấy ngày này em chuẩn bị đi nhé.”

Cô đang cúi đầu chột ngắc phất lên, vẻ mặt khó nén mừng rỡ, rồi lại trở nên mờ mịt không chắc chắn, “Em ạ?”

” Phải.”

Miệng khẽ mỉm cười, Sanh Tiêu khắp khởi vui mừng thì bị câu nói của chủ nhiệm giội tắt đi một nửa niềm vui, “Mạch Sanh Tiêu này, thành tích của em mọi người đều công nhận, chỉ có điều, dù sao ở đây cũng là trường học....Chuyện như ngày hôm qua... haiz,” ông lắc đầu, hớp một ngụm trà trong chiếc chén sứ Cửu long, nói tiếp, “Nghe chuyện về tay thầy Đào bị gãy mà tôi thấy thật đáng tiếc... Tiền đồ sáng lạn vì thế mà bị hủy mất rồi.”

Cô cắn môi, lại cúi đầu.

Đôi mắt bắt đầu chua xót, bi thương trong lòng dâng trào muốn tràn ra ngoài lồng ngực, rớm máu, dường như cơ hội ngày hôm nay của cô có được là nhờ sự trả giá của Đào Thần, cô đau như chính tiền đồ của cô bị hủy hoại.

“Được rồi... em cố gắng luyện tập cho tốt nhé, tranh thủ cơ hội này giành giải thưởng cao, em đi về đi.”

Từ sau lần Mạch Sanh Tiêu nghe được tin tức về Đào Thần đó thì không còn thấy anh xuất hiện nữa, anh thật sự biến mất.

Phòng luyện piano của nhạc viện Hoa Nhân không ngày nào vắng bóng luyện tập chăm chỉ của Sanh Tiêu, ngày xuất phát đi dự liên hoan, cô từ chối sự tiễn đưa của tất cả mọi người một mình ra sân bay.

Đã nhiều ngày qua đi nhưng chiếc điện thoại cô cầm chưa một lần reo chuông, Duật Tôn có lẽ đã quên mất, có thể ngay từ đầu cũng không nhớ nổi có một người như cô từng tồn tại.

Mạch Sanh Tiêu thầm thấy mình may mắn, coi đó như cơn ác mộng đã qua.

Liên hoan âm nhạc kéo dài 3 ngày, Nhạc viện âm nhạc quốc gia Pháp hội tụ tất cả nhân tài từ khắp nơi trên thế giới, đó là niềm vinh dự lớn lao, ai ở đây cũng mong mình đàn một khúc thành danh, tạo tiếng vang lớn trong giới âm nhạc, rồi trở thành nghệ sĩ lớn của thế giới.

Nhưng Mạch Sanh Tiêu không ngờ tới sẽ gặp Nghiêm Trầm Thanh và Tô Nhu ở nơi xa xứ này.

Gặp nhau Nghiêm Trầm Thanh cũng bất ngờ, hẳn không ngờ Nhạc viện Hoa Nhân sẽ để người không có ai nâng đỡ như Mạch Sanh Tiêu tới tham dự cuộc thi. Nhưng ngẫm lại, hẳn đã rõ.

“Ôi, chúng ta lại gặp nhau.” Tô Nhu đứng trước ngực hẳn, ngay cả nói chuyện cũng ngọt ngào như mật, “Nhớ không? Lần trước ở Cẩm Đỗ đó, không ngờ gặp được cô ở đây.”

Cô ta vươn tay, Mạch Sanh Tiêu không có ý tứ đáp lại, trước mặt Nghiêm Trầm Thanh, cô luôn luôn thấp kém hơn Tô Nhu.

Hắn thấy vậy, bỗng giận dữ vô cớ, kéo lấy tay Tô Nhu đang vươn ra, “Đừng tới gần loại người này, nhiễm tính xấu của cô ta.” Dứt lời nghênh ngang ôm bạn gái đi thẳng.

Giọng nói khinh khi rõ mồn một, đi lướt qua, đôi mắt tinh anh của hắn khẽ nheo lại nhìn chằm chằm vào cô.

12. Chương 12: Bỏ Thuốc

Trong cuộc thi lần này, Mạch Sanh Tiêu buộc phải thắng.

Vòng loại sẽ chọn ra 12 người vào vòng bán kết, sau đó thi đấu để chọn ra 6 thí sinh thi chung kết.

Cô dự thi bản hòa tấu của Chopin(1), đây là bản nhạc Sanh Tiêu đã luyện tập rất chăm chỉ. Ngược vội đôi mắt nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, sắc trời đã nhuộm tối, cô vội vã thu dọn đồ đạc rồi ra khỏi phòng.

Hôm nay là ngày thi cuối cùng.

Bên ngoài thính phòng tụ tập rất nhiều phóng viên từ khắp nơi trên thế giới. Một phóng viên người Hoa nhận ra cô đầu tiên, cô được các nhà phê bình đánh giá cao, nhận định là có tài và có khả năng giành ngôi vị cao nhất của cuộc thi. Thấy có người muốn phỏng vấn mình, cô vội tránh đi, không muốn quá nổi tiếng.

Cô đi lên tầng hai, hành lang trống trải chỉ có mình Tô Nhu đứng đó. Sanh Tiêu ngần ngại muốn tránh đi.

Tô Nhu nhiệt tình chào hỏi, vì hôm nay cô ta cũng biểu diễn nên đặc biệt mặc một bộ lễ phục trắng đơn giản mà tinh khiết, cô ả giả vờ chân thành lại gần, thân thiết nắm chặt lấy tay Mạch Sanh Tiêu “ Tôi có nghe Trầm Thanh nói cô chơi đàn piano rất giỏi, đúng rồi, trước kia hai người quen nhau?”

Cô cụp mắt xuống “ Không quen”

“ Thật sự không quen?”

Mạch Sanh Tiêu bối rối tránh đi ánh mắt đối phương, cô bỏ đi nhưng Tô Nhu vẫn đuổi kịp, chạm nhẹ vào bờ vai cô, mặc dù cô ta giả vờ vô ý nhưng lực tay rất mạnh khiến cô đau đốn nhứ mảy.

“ Tôi thật sự không biết anh ta!” Cô nghiêng đầu muốn đi tiếp, chỉ thấy vẻ mặt Nghiêm Trầm Thanh đầy nham hiểm, hung ác đứng cách đó không xa. Sanh Tiêu giả vờ như không thấy, bước về phía sảnh khán phòng.

Cô cảm thấy bả vai hơi đau, nhưng ở đó không hề bị thương. Mạch Sanh Tiêu nghĩ sẽ không ảnh hưởng đến cuộc thi của mình.

Chỉ đến khi chơi được nửa bài độc tấu, bản nhạc xuất hiện lỗi âm khiến cô hoảng sợ, những nhà phê bình trước kia đánh giá cao tài năng của cô cúi đầu nghị luận, nếu chỉ tính nửa phần đầu bản độc tấu, cô sẽ đăng quang không thể nghi ngờ.

Cánh tay bắt đầu đau, từ bả vai đến những ngón tay mỗi nhừ run lên, những nốt móc khóa vì sự cứng ngắc của đốt ngón tay mà sai lệch. Cô đàn sai âm một bản nhạc mà dù có nhắm mắt cũng có thể chơi như mây trôi nước chảy.

Trong khán phòng, Tô Nhu ngồi ở hàng ghế đầu tiên, ngay phía sau là Nghiêm Trầm Thanh.

Hiển nhiên là hẳn không tin hôm nay Mạch Sanh Tiêu chơi đàn dở đến vậy, tuy cô hoảng hốt nhưng vẫn kiên cường gắng sức đàn đến nốt nhạc cuối cùng. Mạch Sanh Tiêu bắt gặp nụ cười nhẹ nhàng, ngọt ngào như nước của Tô Nhu nhưng đáng tiếc, đó chỉ là lớp mặt nạ nguy trang của cô ta, ngoài mặt xinh đẹp nhưng tâm địa rắn rết.

Vừa rồi va chạm ở hành lang, hóa ra là một âm mưu.

Khi Mạch Sanh Tiêu chơi xong bản nhạc thì trên đầu đã đầm mồ hôi, cô đứng dậy cúi đầu chào khán giả, cảm ơn những người đã ủng hộ mình.

Cô để lại cho người xem một bóng lưng kiên định, dứt khoát ra khỏi khán phòng.

Nước mắt như muốn trào ra, nhưng cô đã tự nhủ, phải nén nhịn, nén nhịn.

*

Khi máy bay hạ cánh, chuyện ở Paris mọi người đã biết, trường không cử người đến đón cô. Mạch Sanh Tiêu kéo hành lý ra khỏi sân bay, dòng nước mắt lăn dài trên gương mặt nhỏ nhắn.

Tất cả mọi thứ trước mắt đều mơ hồ không rõ, nhưng thực tế là như vậy. Đào Thần vì cô bị gãy một tay rồi mất tích. Mạch Tương Tư đầu rơi máu chảy chỉ vì muốn đăng ký tên cô vào danh sách dự thi. Cô ra khỏi sân bay, không cảm nổi hành lý, cuối cùng khóc lớn bên đường.

Cô muốn thanh minh cũng không biết phải nói thế nào, bàn tay đã khôi phục lại cảm giác, hoàn hảo như lúc chưa xảy ra chuyện gì, cô phải nói với ai đây? Liệu có ai tin cô không? Hay họ chỉ cho rằng cô đang lấy cớ bao biện?

Tiếng chuông tiện thoại trong túi xách, lau khô nước mắt, cô lấy điện thoại ra, trên màn hình nhấp nháy hai chữ: Duật Tôn.

Mạch Sanh Tiêu do dự, cuối cùng ngắt điện thoại.

Ở bên kia, y dời điện thoại khỏi tai một chút, môi mỏng giương lên, đầu lưỡi đặt hờ trên khóe môi, cặp mắt chim ưng nghe thấy tiếng tút tút từ đầu dây bên kia thì nheo lại, dám ngắt điện thoại của y sao?

Khuôn mặt tuần tú đánh lại, thoáng hiện vẻ nham hiểm, tàn ác.

Thư Diễm ra tới sân bay thì thấy Sanh Tiêu ngồi ngẩn ngơ bên đường cái, cô cũng không tiện nói gì, chỉ lặng lẽ nhắc hành lý lên xe.

Trở lại trường học, nghênh đón cô là những lời châm chọc cùng khiêu khích, giảng viên không nói gì, nhưng có đến thành tích đó ở Paris, cô là người đầu tiên trong Nhạc viện Hoa Nhân đạt được.

Mạch Tương Tư đã xuất viện, Sanh Tiêu kiên quyết đưa chị đến bệnh viện làm trị liệu, chỉ cần có một tia hi vọng, cô cũng muốn để chị mình đứng lên được như xưa.

Nhưng chi phí trị liệu đắt đỏ, cần Mạch Sanh Tiêu phải bỏ ra rất nhiều tiền.

Đó là lý do mà cô chưa bao giờ từ chối một cơ hội làm thêm nào.

Cô tránh Duật Tôn, nhưng cô đã nghĩ quá đơn giản, xã hội thượng lưu như cái vòng luẩn quẩn, cô còn muốn kiếm tiền, ắt sẽ có ngày gặp lại.

Trong vòng tay y đã không phải là Tô Ngải Nhã, đó là một cô gái rất trẻ, có vẻ còn là sinh viên.

Mạch Sanh Tiêu đã biểu diễn xong, được người tổ chức bữa tiệc gọi lên một phòng ở tầng chót nhận thù lao.

Một buổi tối tiền công 600, quả là đủ cám dỗ.

Mạch Sanh Tiêu đứng ngoài cửa phòng. Có vẻ như chủ nhân ở đây rất chú trọng sự an toàn, trên các dây hành lang đều có cameras theo dõi, đề phòng sự cố.

Cô gõ nhẹ ba tiếng, cánh cửa liền tự động mở ra.

Bên trong đèn đuốc sáng trưng, pha lê lấp lánh hắt ánh sáng tới tận cửa vào, Mạch Sanh Tiêu mạnh dạn bước tới “ Xin hỏi...”

Căn phòng rộng lớn mà xa hoa, đập vào mắt cô là cây dương cầm to đặt giữa phòng, màu đen óng, nhìn qua đã biết là đồ xa xỉ. Trong phòng, hai cánh cửa sổ hé mở, bức màn nhung rủ xuống đất, bên ngoài tình không vắng lặng. Cả căn phòng như ngự trị hơn mười tầng phía dưới, âm u rét lạnh.

” Xin hỏi.....”

Ngón tay dịu dàng lướt trên phím dương cầm, tiếng đàn trắng lẹ mà cô quạnh, y ngừng đàn, từ từ đứng lên.

Đôi mắt xinh đẹp tròn lớn, muốn quay đầu đi nhưng cánh cửa phía sau đã đóng chặt.

Mạch Sanh Tiêu dừng bước, hai chân nặng như đeo chì, tấm lưng nhỏ gầy lạnh lẽo cứng ngắc như bị trúng gió.

Y kẹp ở ngón giữa ly rượu chân cao, một tay dút vào túi quần. Duật Tôn thông dong bước lên phía trước, nhẹ xoay tròn rượu trong ly, rượu sóng sánh.

“Về luôn à, có vẻ cô đã quên điều gì thì phải ? “

Cô đứng im tại chỗ, xoay người về phía y. “ Đúng, tôi đến lấy tiền thù lao, 600.”

Duật Tôn móc ví ra, tiện tay rút ra một xấp tiền đưa về phía cô. Mạch Sanh Tiêu nhìn y, không dám tiến lên nhận.

“ Cô không muốn tiền nữa à?”

“ Tôi không cần nữa, bạn của tôi đang chờ dưới kia, tôi phải về.”

“ Đừng vội “. Duật Tôn tiến đến một bước, bàn tay lớn cầm bờ vai cô xoay lại, xương bả vai của cô mảnh khảnh và rất gầy, “Chúng ta đã nói gì với nhau đâu.”

Cô muốn nói nhưng không biết phải mở lời như thế nào.

“ Chị cô khỏe chứ?”

Mạch Sanh Tiêu muốn né tránh nhưng không thoát được bởi lực tay y quá lớn “ Khỏe lắm.” Cô cứng ngắc không tự nhiên, rồi như đột nhiên nhớ tới điều gì, cô hỏi “Anh biết thầy Đào ở đâu phải không?”

“ Đang hỏi về người bị gãy một tay đó hả?”

Cô cảm tức nhìn y, nhưng đối phương lại nở nụ cười châm chọc tà ác “ Hẳn ta không là gì của tôi, tại sao tôi phải quan tâm ?”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn kỹ vào mắt y mới thấy được những mảnh vụn của cơn sóng dữ, “Thầy ấy có kết cục như ngày hôm nay, đều do anh làm hại.”

“ Sai rồi.” Mắt y nhú lại thành một đường vòng cung, tàn nhẫn lên tiếng, “ Cô hẳn là hiểu được, nếu mà cô biết điều thì chị cô và anh ta đã tránh được đại nạn.”

“Thế nhưng, tôi không nợ anh cái gì cả.”

“ Mạch Sanh Tiêu!” Y rít từng chữ cả họ tên cô, giọng điệu mười phần hiển nhiên, “ So với cô thì tôi có quyền, có thể, lại có tiền, muốn chơi cô còn dễ dàng hơn bóp chết một con kiến, cô lại một mực không

muốn tin. Đàn bà như cô tôi thấy nhiều rồi, sau cùng không phải là vẫn ngoan ngoãn tự mình dâng tới cửa sao? Hôm nay tôi vừa mất cô, hãy nắm lấy cơ hội, đừng để một ngày phải cầu xin tôi, giảm giá trị đấy!”

Mạch Sanh Tiêu nghẹn giọng, không nói nên lời.

“ Muốn dựa vào sức mình, cũng được. Tôi đã cho cô cơ hội ở Paris, không phải trở về thương tích đầy mình hay sao?” (2). Y chẳng thêm quan tâm lòng cô đau đớn ra sao, vẫn thản nhiên vung muối vào miệng vết thương của cô, “Cánh tay tên thầy giáo ấy gây từng đoạn.”

Đáy mắt Mạch Sanh Tiêu hiện lên niềm đau xót, trong tròng mắt mờ mịt đầy nước.

Duật Tôn biết thời cơ đã đến, y vươn tay đưa cho cô ly rượu: “Uống chút đi.”

Mạch Sanh Tiêu không nghi ngờ, nhận lấy, thăm nghĩ uống để đánh tan cay đắng trong lòng, cô uống một hơi cạn sạch.

Khóe môi y dần dần cong lên, không giấu nổi ánh mắt thâm thúy của loài lang sói, khuôn mặt tuấn tú đẹp tựa điêu khắc trở nên nhu hòa nhưng nụ cười phẳng phất tựa ma quỷ.

Hết chương 12.

(1) Frédéric François Chopin (Sô-panh) (1810-1849) là một nhà soạn nhạc nổi tiếng người Ba Lan.

(2) - sát vũ mà về: Có nghĩa là ‘đôi cánh bị phá hủy’. Để phù hợp với văn cảnh mình biên tập lại là “thương tích đầy mình”.

13. Chương 13: Nhục Nhã

Cô uống quá vội, thiếu chút nữa bị sặc.

” Có ngon không?”

Mạch Sanh Tiêu uống cạn ly rượu, nhanh đến nỗi ngay cả mùi vị là gì cũng chưa kịp nếm, cô trả lại chiếc ly trống cho Duật Tôn, xoay người định đi.

” Bảo cô uống,” Y không ngăn cô, nhưng lại “tử tế” nhắc nhở, ” Cô không thêm hỏi một câu, cứ tự uống hết như thế à?”

Bấy giờ cô mới giật mình, càng nghĩ càng sợ, hai mắt mở lớn nhìn về phía lưng y.

” Cô không sợ tôi bỏ thuốc kích thích vào đó à?”

Trong lòng Mạch Sanh Tiêu đã sợ hãi nhưng vẫn nói, “Thân phận anh tôn quý, sẽ không làm loại chuyện hạ đẳng như vậy.”

Y cười nhạt thành tiếng, cô cách y rất gần, gần đến nỗi có thể trông thấy lòng ngực y rung lên vì cười, y nhắc chiếc ly lên tửu rượu,” Cô coi trọng tôi quá, tôi rất giỏi làm mấy chuyện hạ đẳng, nói thật cho cô biết, ly rượu cô uống có bỏ thuốc đấy.”

Cô giật mình, xoay người định bỏ đi.

Cánh tay bị giữ lại, Mạch Sanh Tiêu vô cùng hoang mang, hai tay cố ráng sức đẩy Duật Tôn ra, chạy thật nhanh về phía cánh cửa. Bàn tay vừa chạm đến cánh cửa, hai chân cũng đã mềm nhũn khụy xuống.

Cô ngã xuống sàn, một tay của quàng muốn mở cửa, cả người mềm oặt, ngay sức để đứng lên cũng không có.

Duật Tôn như gã thợ săn bắt được con mồi, bóng dáng cao lớn bao trùm trọn một Mạch Sanh Tiêu đang ngày càng co rúm lại một góc. Khi y bước đến gần, chiếc bóng của y trên cánh cửa càng bị kéo dài biến dạng, y ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng vào cô hỏi,” Cảm giác thế nào?”

” Anh đâu cần hao phí nhiều tâm tư đến vậy,” Sanh Tiêu cố sức bình tĩnh, “Tôi ở đây, chạy cũng không thoát.”

Mắt y đột nhiên nhìn về phía bàn tay cô đang giấu sau lưng, Mạch Sanh Tiêu thấy y nhìn chăm chăm như đã phát hiện ra liền hoảng hốt vô cùng, định giấu đi nhưng không kịp, y vươn tay kéo lấy tay cô, giờ bàn tay đang giấu diếm của cô ra phía trước.

Trên màn hình di động vừa hay hiện lên dãy số của Thư Diễm, chưa kịp nổi máy.

“Dám làm trò hề này trước mặt tôi, cô không dùng đầu để nghĩ là cô còn non lắm hay sao?” Duật Tôn cầm lấy di động của cô, Mạch Sanh Tiêu gắng sức giằng lại, cuối cùng chỉ giữ được khoảng không, điện thoại tuột mất khỏi tay...

Y đứng dậy, ôm cô vào lòng, Mạch Sanh Tiêu biết y cho cô uống thuốc gì, cơ thể cô nổi lên từng đợt sóng nhiệt cuộn cuộn không dứt, cơn đau đớn khó chịu ập đến, không thể chịu đựng nổi. Duật Tôn mang cô đến trước khung đàn dương cầm, buông cô ra khiến cô thiếu chút nữa đứng không vững, may mà hai tay kịp đỡ lấy kệ đàn.

” Cô nhìn đi,” Y kéo tất cả rèm trong phòng lên, y trở lại phía sau Sanh Tiêu, lồng ngực ép lên lưng cô, làn môi mỏng thì thầm bên tai cô, giọng nói đầy ma mị,” Từ nơi này nhìn ra ngoài, cô có trông thấy tòa nhà Vân Thiên (1) đối diện kia không? Thấy tòa nhà chọc trời đối diện thế nào? Nhìn từ bên đó có thể trông thấy rõ môn một từng động tác của chúng ta đấy...”

” Anh...” Cô cắn răng, đem hai chữ “biến thái” nuốt trở về.

” Để tôi xem, thử chỗ nào trước nào,” Duật Tôn kéo cô lại gần,” Cởi quần áo ra trước đã.”

Tay trái y quen thói rơi lên cúc áo của Sanh Tiêu, đầu ngón tay chỉ xẹt qua trong nháy mắt lại như cửa đứt thịt da cô, lạnh lẽo, làm cô không khỏi kinh hãi.

Y cởi ba chiếc cúc xong thì ngừng lại, bàn tay bóp chặt cầm Sanh Tiêu, hai gò má cô đỏ ửng, trán thấm ướt mồ hôi, lấm tấm từng hạt to chực chờ rơi xuống, thuốc lấy ở Cẩm Đỗ tới quả nhiên là hàng tốt.

Mạch Sanh Tiêu nheo chặt hai mắt lại, đáy mắt sâu thăm thẳm mơ màng như mất đi lý trí, cô chẳng hay, đáng về ấy khiến đàn ông mê mẩn vô cùng, Duật Tôn cảm thấy toàn thân xiết chặt, xoay người vùi khuôn mặt tuần tú vào cổ cô.

Nơi nóng cứng của y chuẩn xác đặt vào chỗ mẫn cảm của cô, Sanh Tiêu khổ sở vạn phần, hai tay không tự chủ được ôm lấy tấm lưng tinh trắng của y.

Thứ to lớn nóng bỏng đặt trên đùi không thỏa mãn nỗi sự trống rỗng bên trong cô,

Thuốc trong ly, tác dụng rất mạnh.

Cô ngỡ rằng tối nay thật sự tránh không thoát thật rồi, cô chẳng còn lòng dạ nào để nghĩ ngợi, chỉ biết một khi đã là thứ Duật Tôn muốn, chỉ cần y muốn, cô không có tự tin để chạy trốn.

Cô khấn thiết ngã vào lòng y, bị y ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn rồi đặt lên chiếc piano. Đây là lần thứ hai.

Phụ nữ y muốn, chưa bao giờ lọt mắt, thứ Duật Tôn khao khát, đó là khoái cảm chinh phục, bàn tay đặt trên cổ cô thu lại,” Nhịn chút đi, được tính hết thì sẽ bình thường trở lại, nếu mà thật sự nhịn không được, cô có thể ra ngoài kia, bên ngoài có không ít người bằng lòng cống hiến sức lực vì cô đâu.”

Nói xong, thì đi về phía tủ rượu.

Sườn mặt cô úp xấp trên khung đàn, Sanh Tiêu cố mở mắt ra, chỉ thấy được khuy cúc bạch kim nơi cổ tay áo của y, lóa mắt, đó là biểu trưng rõ nhất cho thân phận của Duật Tôn, ăn trên ngồi chốc, không kẻ sánh bằng.

Còn cô, chặt vật không thể tả, sa đọa vô cùng.

Cửa phòng đúng lúc mở ra,” Tôn, người ta tìm anh mãi...”

Tôi đây chính là cô bạn gái đến bữa tiệc cùng Duật Tôn hôm nay, cô ta còn trẻ nhưng lăng lơ đã ngấm vào xương, cô ả quét mắt một vòng quanh phòng, cuối cùng dừng lại trên người Mạch Sanh Tiêu.

Hiện tại, Sanh Tiêu đang trong bộ dạng quần áo không chỉnh, vai phải loã lồ, cô thở hổn hển, hai gò má đỏ bừng bừng, nằm trên khung đàn không gượng dậy nổi.

Cô nàng xinh đẹp sa sầm nét mặt, có vẻ phẫn hận. Cô ả bước nhanh vào phòng, quơ lấy một ly rượu, đi thẳng đến trước mặt Mạch Sanh Tiêu, đem trợn chén rượu hất lên mặt cô, "Không biết xấu hổ!"

Duật Tôn không ngờ cô ả hành động nhanh lẹ đến vậy, nhấp một ngụm rượu, liếc mắt, lập tức bực bội giăng đầy trên mặt. Y cầm lấy áo khoác đặt ở bên cạnh, không quay đầu đi thẳng ra ngoài.

"Tôn, chờ em với..." Cô ả thấy vậy, đem thẳng ly rượu vứt xuống trước mặt Sanh Tiêu, "Đừng có ý đồ gì với anh ấy, anh ấy là của tôi!" Dứt lời, vội vàng chạy ra ngoài.

Đúng là ngây thơ, đàn ông như y, sao có thể nói là của riêng người nào.

Cô gái vội chạy, vất vả lắm mới đuổi kịp Duật Tôn, "Tôn..."

Cô ả đuổi hai cánhtay khoác lên tay y.

Duật Tôn dừng bước, ánh mắt liếc xéo, nham hiểm trong đó làm người đối diện phải giật nảy mình, đáng về ấy cô nàng chưa gặp qua bao giờ, nhất thời thất tử thân, "Tôn..."

"Buông ra!" tầm mắt hạ xuống, rơi lên trên tay cô ả.

Cô ta muốn tiếp tục quẩn lầy, nhưng vì trông thấy đôi mắt y kiên quyết nên không dám nhiều lời, đành không cam lòng buông tay ra.

Mạch Sanh Tiêu lấy tay lau khô vết rượu trên mặt, nhục nhã này so với khó chịu đau đớn trong thân thể chẳng xá là gì, cô càng thêm sợ hãi, sự trống rỗng khó lòng mà lấp đầy ấy làm cô thật sự không biết phải đối mặt như thế nào, cố chịu.

Một giờ sau.

Cửa phòng mới được mở ra, Mạch Sanh Tiêu bám vào vách tường, cả người đã ướt đẫm, như vừa trong cơn bệnh nặng, nín vào vách tường mới có thể cất bước.

Ra đến phố, gió lạnh lùa vào cổ áo, thấu đến xương, cô ngồi bệt xuống đất, hai mắt nhìn trừng trừng vào dòng xe cộ không ngừng xuôi ngược trên đường cái.

Mỗi người ai cũng có một ngôi nhà, tan tành, mỗi một đều có thể trở về.

Vồn vã nhường ấy, có phải bởi vì dù chịu bao nhiêu oan ức ở ngoài nhưng ít nhất vẫn còn có nhà để về hay không?

Trên bờ vai bỗng nhận được hơi ấm, Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu, khi nhìn rõ người ấy thì vội vàng lấy tay đẩy ra, "Tôi không dám chọc vào các người, tha cho tôi đi được không!"

Nghiêm Trạ Thanh khoác áo cho cô, không quan tâm đến lời chối từ, tay phải ôm chặt lấy bả vai Sanh Tiêu, cánh tay hần ráng sức, tay kia ngả đầu cô gối lên bờ vai hần.

14. Chương 14: Không Làm Thế Thân

Nếu như bờ vai này chỉ dành cho cô thì tốt biết bao.

Tiếc là không phải, nơi rắn chắc mà ấm áp đó không phải dành cho Sanh Tiêu.

Cô luôn cho rằng Nghiêm Trạ Thanh là người đàn ông muốn tìm mọi cách để hạ bệ lòng tự trọng của cô, giờ đây người đàn ông ấy bình tĩnh đến kỳ lạ, ôm cô, thậm chí chịu ngồi bên cô trên lề đường.

Mạch Sanh Tiêu đẩy hần mấy lần, hần không hề nhúc nhích.

"Anh không sợ Tô Nhu nhìn thấy à?"

Cô cảm thấy rất rõ bờ vai cô đang dựa vào cứng ngắt lại, cô đẩy nó ra, nhanh ngồi thẳng người lại.

Một khúc dương cầm rất êm tai chợt vang lên, di động trong túi quần Nghiêm Trạh Thanh lóe sáng, hai mắt hấn lại nhìn chăm chăm vào Sanh Tiêu, không hề có ý nhắc máy.

Còn cô không muốn lãng phí thời gian, liền đứng dậy đi.

Hấn lại nắm lấy cổ tay cô lần nữa, Mạch Sanh Tiêu xoay người, hấn vẫn ngồi trên mặt đất, mặc bộ comple trắng tinh, cao quý sang trọng, “Cô thật sự có ý định để anh ta bao nuôi?”

Cô mở miệng nhưng nói không nên lời, gió lạnh quất vào mặt, hồi lâu mới lên tiếng, “Việc đó không liên quan đến anh.”

Sanh Tiêu giẫy dụa, Nghiêm Trạh Thanh càng nắm chặt hơn, “Đừng tự hủy hoại bản thân, nếu thiếu tiền, cứ nói với tôi.”

“Trong tay anh, tôi cũng tự hủy hoại bản thân mình.” Mạch Sanh Tiêu cầm mu bàn tay hấn, kéo ra.

Nghiêm Trạh Thanh đứng thẳng dậy, thân hình cao lớn ngăn cả ánh trăng, “Em biết là không phải mà Sanh Tiêu, đừng tự lừa gạt chính mình, anh không tin những chuyện xảy ra giữa chúng ta em đều thờ ơ.”

Lớp ngụy trang trên khuôn mặt mà Mạch Sanh Tiêu cố bình tĩnh giữ lại chợt bị phá tan, cô để mặc cho hấn lại gần, giữa bọn họ mãi mãi có một bức tường không thể vượt qua, đây là sự thật, “Nghiêm Trạh Thanh, anh nhìn cho rõ, tôi là Mạch Sanh Tiêu, là Mạch Sanh Tiêu mà trước đây anh ép phải thừa nhận là con điểm, tôi không phải Tô Nhu”, cô gần như dùng hết sức lực bình sinh để gào thét, “Có phải anh lại uống say rồi nên nhìn không rõ hay không?”

“Không, anh nhìn rõ vô cùng,” Nghiêm Trạh Thanh ôm chặt cô vào lòng, “Xin lỗi em... Lần trước, thấy em ở đó, anh đã giận đến hồ đồ.”

Trong mắt Nghiêm Trạh Thanh, hấn đã chẳng còn phân rõ ai là Tô Nhu, ai là Mạch Sanh Tiêu, nội tâm hấn phức tạp, bắt đầu do dự.

Còn cô, đã nghĩ cứ âm thầm mà bỏ qua mối quan hệ giữa hai người họ.

Cô rất rõ, dù tránh được Duật Tôn, Nghiêm Trạh Thanh cũng sẽ thành một cái gông cùm xiềng xích khác với cô.

Mạch Sanh Tiêu không đẩy được hấn, “Anh Nghiêm, anh đừng như vậy.”

Giọng của cô trở lại vẻ khách sáo.

“Đừng có gọi anh là anh Nghiêm chết tiệt gì đó.” Nghiêm Trạh Thanh cúi đầu vồ tới hôn, môi mỏng đặt lên khóe miệng cô, nhanh chóng thần tốc, Mạch Sanh Tiêu quá xấu hổ, há miệng cắn hấn. Hấn bị đau, xoay người, bàn tay vội cho lên miệng.

Cô nhân cơ hội này quay đi, nhưng lại bị Nghiêm Trạh Thanh ở đằng sau giữ chặt lại, “Em có dám nói là em chưa bao giờ rung động trước anh không? Anh không phải thằng ngu, em ít nhất không phải là không cảm động.”

Mạch Sanh Tiêu bị hai cánh tay hấn như hai gọng kìm giữ chặt lại, không cử động được, cô thu lại ánh mắt đang ngược nhìn, dáng vẻ bình tĩnh như nước, “Chẳng phải anh có Tô Nhu rồi hay sao? Tôi cũng không phải đứa ngốc mà theo người đàn ông trong lòng vốn có người phụ nữ khác, dù bây giờ anh ta khờ dại muốn ở bên tôi, thì ai có thể chắc chắn rằng anh không vì một cú điện thoại, một câu nói mà ném tôi ra phía sau anh rất xa rất xa hả? Nghiêm Trạh Thanh dù là bất cứ ai cũng không muốn mình là người đứng sau người yêu mình đau khổ chờ đợi theo kiểu đó, thả tôi ra!”

Lần này, Mạch Sanh Tiêu gạt tay hấn ra một cách dễ dàng, nhân lúc hấn đang giật mình kinh ngạc liền xoay người đi ngay.

Từ xưa tới nay, cô luôn nghĩ rất đơn giản, học cho xong, rồi kiếm đủ tiền để chữa khỏi chân cho chị cô.

Mạch Sanh Tiêu đi dọc dãy phố, bây giờ đã khuya lắm, đêm tối đầy đặc như đồ mực nhuộm đen, bao phủ vạn vật.

Cô cúi đầu đi một mạch, trong lúc lơ đãng chợt nghe thấy tiếng nói rất quen đang nói chuyện. Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu nhìn lại, thấy trước mặt là một quán bar, cửa ra vào có một cô gái mặc váy ngắn đang đứng cùng mấy người đàn ông.

” Không được, tôi phải về.....”

” Chị dâu, chị về làm cái gì, trường chị cũng khóa cổng rồi....”

Cô gái có vẻ uống rất nhiều rượu, say lả lỏi, đứng sau lưng cô có một người đàn ông cao lớn đang bước nhanh tới ôm lấy eo cô. “Được rồi, giải tán hết đi, hôm nay muộn rồi.”

Mạch Sanh Tiêu đến gần thêm mấy bước, vừa lúc cô gái đang gối lên bờ vai người đàn ông đó xoay người, nhìn kỹ thì đúng là Thư Diễm.

” Thư Diễm.....”

Mạch Sanh Tiêu chỉ nghĩ là cô bị mấy người kia làm phiền, thấy Sanh Tiêu lại gần, mấy tên vừa nãy nói có vẻ vui mừng, “Nhìn xem, mỹ nữ kia.... Tôi nói rồi mà, đêm nay sẽ không buồn chán đâu.”

” Sanh Tiêu,” Thư Diễm đẩy người đàn ông bên cạnh, dáng vẻ xấu hổ, cô chạy nhanh lại kéo cánh tay Mạch Sanh Tiêu, để cô xoay lưng về phía mấy người kia. “Sao cậu lại ở đây?”

“Câu này mình phải hỏi cậu mới phải.” Sanh Tiêu đi xa thêm mấy bước kéo theo Thư Diễm, “Về đi thôi.”

Ở Nhạc viện âm nhạc Hoa Nhân, cô chỉ có mỗi Thư Diễm là người bạn thân nhất. Mạch Sanh Tiêu không biết hoàn cảnh gia đình cô ấy, chỉ nghĩ rằng cô cũng giống những người khác, nhất định là một đại tiểu thư luôn sống an nhàn sung sướng.

“Chị dâu, đây là bạn chị hả, cùng đi chơi luôn đi....”

” Cút ngay!” Thư Diễm đẩy bàn tay sắp chạm vào tay Sanh Tiêu, “Cậu thử động vào cô ấy xem, bà đây không khách sáo đâu!”

Người đàn ông cao lớn lúc này thấy thế đi tới, anh ta mặc một bộ quần áo vàng nhạt khá thoải mái, có vẻ còn trẻ nhưng mang đến cho người khác một cảm giác tang thương lạ lùng, “Tất cả cảm hết miệng lại,” Dứt lời, lặng xoay người, “Thư Diễm, chúng ta đi về.”

Cô đẩy Mạch Sanh Tiêu ra, “Mai mình sẽ tìm cậu.”

Anh ta ôm lấy bả vai Thư Diễm định đi, Thư Diễm càng nghĩ càng không yên lòng mới kéo lấy tay Sanh Tiêu đưa cô tới đường cái, gọi taxi mới an tâm đi.

*

Gần đến trưa ngày hôm sau, Thư Diễm mới trở về, quần áo đã thay, vẫn giống hệt như vẻ thường ngày Mạch Sanh Tiêu thấy.

Trong phòng ký túc chỉ có hai cô, nghĩ đến chuyện tối hôm qua, chẳng ai mở miệng.

Thư Diễm ngồi ở mép giường, hồi lâu mới lên tiếng, “Sanh Tiêu, nhất định câu nghĩ mình cũng giống Tô Ngải Nhã phải không, thật ra mình chẳng bằng ai cả, người đàn ông hôm qua cậu thấy là bạn trai mình. Nói thẳng ra là mình cũng bị bao nuôi, vì được vào học ở trường này, mình đã đồng ý đi theo anh ấy.”

“Mình thật sự không biết.”

“Ba mẹ mình là người lao động bình thường thôi, muốn học ở Hoa Nhân, tiền lương của ba mẹ không gánh nổi. Mình là hy vọng duy nhất của mẹ, mẹ luôn mong ỉnh vào được Hoa Nhân, giành lại thể diện ẹ, để mẹ có thể ngẩng đầu trước những người xem thường gia đình mình.” Thư Diễm vừa nói vừa cúi đầu rất thấp. Cái giá của chút sĩ diện đó là sự hy sinh nhiều bao nhiêu?

Mạch Sanh Tiêu muốn hỏi, có đáng không?

Nhưng rồi cô lại nhớ đến chính mình, chẳng nhẽ cô không giống như vậy? Đáng giá hay không cũng chẳng có cách nào để cân nhắc.

“..... Cậu yêu anh ta?”

“Lúc bắt đầu thì không, nhưng bây giờ...” Khóe miệng Thư Diễm khẽ cong lên, “Mình tin thật sự có chuyện lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, mình yêu anh ấy, rất rất yêu.”

Vậy là tốt rồi.

Khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu giãn ra, Thư Diễm lại kể tiếp, « Thật ra, anh ấy là dân anh chị, lưu lạc ở Thành phố Bạch Sa nhiều năm mới có được địa vị ngày hôm nay. Cậu biết không? Tiền nhập học của mình là do lừa anh ấy mà có đấy.” Cô ấy có vẻ cay đắng, dù ngày hôm nay là yêu nhưng không cách nào lau đi được mực dích thừa ban đầu cô tới bên cạnh anh, hướng hồ, anh lại sống trong thế giới ngằm hắc ám mà không thể ra ngoài dưới ánh mặt trời.

Lòng Mạch Sanh Tiêu cũng bị Thư Diễm làm cho nặng trĩu, nhắm mắt, lại nhớ tới khuôn mặt lạnh lùng độc đoán của Duật Tôn.

15. Chương 15: Chịu Tội Thay

Nhiều khi các cô không có sự lựa chọn, nhưng lại không thể không chọn lựa.

Mạch Sanh Tiêu rất mừng vì trường học đã giúp đỡ cô rất nhiều, ít nhất thì cô có thể được ra ngoài biểu diễn để lấy tiền trang trải học phí.

Cuối tuần này, nhà trường lại cho cô cơ hội biểu diễn ở khách sạn Cao Vũ, chỉ chơi đàn hai tiếng mà được tám trăm tệ tiền thù lao.

Tô Ngải Nhã bị Duật Tôn lạnh nhạt, cô ta liền đem mọi oán hận đổ hết lên người Sanh Tiêu, ném thiệp mời về phía cô, “ Cho cô “.

Vì đã quá quen thuộc sự khiêu khích của cô ta, Sanh Tiêu chẳng quan tâm tiếp tục xem bản cầm phổ trong tay.

“ Này, đừng có mà giả vờ, Mạch Sanh Tiêu, cô tưởng tôi không biết hả? Để tôi nói à nghe, cô được biểu diễn ở khách sạn Cao Vũ chính là nhờ cha tôi, đó bữa tiệc công ty nhà tôi kỷ niệm ngày thành lập đấy.” Tô Ngải Nhã ném thiệp mời vào người cô.

Mạch Sanh Tiêu nghe như vậy bèn nhặt thiệp mời từ dưới đất lên.

Ngón tay nhỏ nhắn nhẹ mở thiệp mời ra, bỗngưng phát hiện dòng chữ nhỏ in nghiêng bên dưới “ Tập đoàn bất động sản Ngải Tường .” Đôi mắt cô tròng lớn, ngón tay nắm chặt vào góc tấm thiệp trắng bệch, căn phòng ngủ ẩm áp mà bỗngưng cô lại có cảm giác như rơi vào hầm băng không đáy, dùng hết khí lực cũng không thể thoát khỏi.

Tô Ngải Nhã quan sát sắc mặt cô, trên trán lấm tấm mồ hôi chảy dọc khuôn mặt xinh đẹp, cô ta liếc nhìn mái tóc ướt đầm của cô như là vừa trải qua tắm rửa, bộ dáng chật vật, “ này, cô làm sao vậy....”

Ánh mắt sáng ngời quét về phía cô làm ánh lửa trong mắt Sanh Tiêu bỗng nhiên bị dập tắt, cô bất giác há to miệng như muốn nói nhưng lại phát hiện cổ họng khàn khàn, cố gắng thế nào cũng không phát ra âm thanh.

“ Cô bị câm hả ?”

Cô nhắm chặt đôi mắt, che giấu sự bất an, một lúc sau mới đem hồn mình trở về “ Tập đoàn bất động sản Ngải Tường là của cha cô ?”

“ Đúng vậy .” Tô Ngải Nhã càng vênh váo tự đắc hơn, “ Sao nào, cô cũng nghe danh rồi hả?”

Cô đâu chỉ nghe danh? Trước lúc gia đình cô nhà tan cửa nát chẳng phải do công ty bất động sản Ngải Tường hay sao. Mảnh đất kia bị phá hủy, người dân buộc phải dọn đi nơi khác, tất cả khu đất đều thuộc dự án mở khu thương mại đều do công ty này làm chủ đầu tư.

“ Cô đã bao giờ nghe đến khu dân cư Cẩm Lữ chưa? » Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu, trong ánh mắt lóe lên một tia lạnh lùng, cô đứng thẳng dậy hướng về phía Tô Ngải Nhã khiến cô ta có cảm giác cả linh hồn như bị rút sạch, hai chân đứng không vững, nội tâm dù sợ hãi, muốn lùi về sau nhưng không có khí lực.

“ Đã nghe bao giờ chưa?” Cô lặp lại lần nữa.

“ Đương nhiên là có nghe qua...” Tô Ngải Nhã vật vờ lảo đảo đưa mắt sang được hường khác “Đó là khu dân cư ngày trước hại công ty nhà tôi suýt phá sản, đã nghèo lại còn cứng đầu cứng cổ, chết cũng không chịu rời đi....”

Trong mắt Sanh Tiêu chứa ngàn ngút lửa giận, bên tai văng vẳng âm thanh hỗn loạn của tiếng máy phá nhà, cô không thể không nhắm mắt lại. Tô Ngải Nhã thấy thế liền nướn cặp lông mày, ánh mắt đầy nghi hoặc “ Tại sao cô lại hỏi vậy, chẳng lẽ...”

“ Không phải,” Mạch Sanh Tiêu cầm thiệp mời trong tay, “ Tôi chỉ tiện miệng hỏi một chút, cảm ơn thiệp mời của cô”. Dứt lời xoay người ra ngoài.

Cô chỉ sợ rằng nếu mình còn nán lại vài phút nữa thôi, có lẽ cô sẽ phát điên mất.

Khi Sanh Tiêu đến bệnh viện, Tương Tư vừa làm xong đợt trị liệu, mệt mỏi ngủ trên giường bệnh.

Cô tìm cái ghế ngồi bên cạnh giường chị mình, một lúc sau, Sanh Tiêu vẫn lặng im như nước, đầu cúi thấp không biết đang suy nghĩ gì, ánh mặt trời gay gắt chiếu vào trên đỉnh đầu cô nhưng lại làm cho người khác dâng lên ôn hòa.

Cô nắm chặt bàn tay Tương Tư, thanh âm rất nhẹ nhàng vang lên, “Chị ơi...công ty đó, em tìm được rồi”. Cô khóc không thành tiếng, cổ họng nghẹn ngào nức nở. “ Cuối tuần này Ngải Tường sẽ làm lễ kỷ niệm ngày thành lập ở khách sạn Cao Vũ, chị...Bọn họ sao còn có thể mở tiệc ăn mừng, ba mẹ phải làm thế nào bây giờ? Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Cô sợ đánh thức Tương Tư dậy nên chỉ dám úp mặt xuống tấm chăn “ Em không biết phải làm thế nào cả, em biết trận hỏa hoạn kia không phải ngoài ý muốn...”

Trên giường bệnh, Mạch Tương Tư tưởng đã ngủ say nhưng bỗng nhiên mở mắt ra, bắt gặp Sanh Tiêu ngẩng đầu lên liền nhắm chặt mắt không để lại dấu vết.

Tập đoàn Ngải Tường sau khi trải qua lần khủng hoảng đó vốn là quy mô đã không lớn, thiếu chút nữa là phá sản.

Mạch Sanh Tiêu nghĩ hay là mình nên đến để nhìn con người kia, xem hẳn đến tận cùng có bộ mặt như thế nào.

Mạch Tương Tư cầm thiệp mời mà Sanh tiêu làm rơi bên giường cũng quyết định đi theo.

Lần làm tiệc mừng kỷ niệm một năm này tập đoàn Ngải Tường mời rất nhiều nhân vật có tiếng trong xã hội, Sanh tiêu ngồi trước đàn dương cầm, ngón tay lướt nhẹ, âm thanh réo rắt vang lên nhưng vẫn phẳng phát sự trống rỗng, vô cảm.

Qua những lần đọc diễn văn liên tiếp, cuối cùng cô đã thấy được chủ tịch của tập đoàn Ngải Tường, Tô Niên.

Sau khi đã biểu diễn xong, Sanh Tiêu thấy Tô Niên tiếp điện thoại vừa nghe vừa đi ra bên ngoài, cô vội vàng đuổi theo.

Người đàn ông ấy đi vào thang máy, cô không đuổi kịp chỉ nhìn thấy thang máy lên tầng 25, là tầng cao nhất.

Sanh tiêu không thể chờ mà liên tục ấn nút, chờ thang máy bên cạnh mở ra liền vội vàng bước vào.

Tâm tình bỗng dội lại nổi bất an, chính là không biết nên gọi đây là loại sự tình gì, bàn tay nhỏ cuộn chặt thành nắm đấm dọc theo ống quần, cứ nắm vào rồi lại buông ra, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Khi lên tầng cao nhất, đập vào mắt cô chính là khoảng không gian vô tận.

Nếu như...Cô nghĩ, cô thật mong muốn đẩy Tô Niên xuống.

Gió lạnh thổi tấp vào mặt, thậm chí đem mái tóc dài của cô thổi bung ra, bên ngoài không gian như giăng mắc một màn sương mờ ảo khiến cô không mở mắt nổi. Sanh Tiêu lấy tay vuốt mặt, nhưng lại không thể thấy rõ dáng vóc Tô Niên.

Rõ ràng cô đã theo hần lên đây.

Bỗng nhiên một bóng dáng tựa như ma quỷ đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

Ánh mắt Sanh Tiêu tràn đầy nghi hoặc, lúc tiến lại gần mới xác nhận được người trước mặt “Chị, sao chị lại ở đây?”

Hai tay run rẩy đặt lên bánh xe lăn, Mạch Tương Tư xoay lại, hai đùi vô lực để trên khung xe lăn, bàn tay trắng bệch nắm chặt, ánh mắt trống rỗng không có tiêu cự, ngữ điệu vô cùng bình tĩnh, “Sanh tiêu, chị giết người rồi.”

Cô đột nhiên run lên, “Chị, chị nói năng lung tung gì vậy?”

“Chị đẩy hung thủ giết ba mẹ, chị muốn hần chết.” Ánh mắt Mạch Tương Tư chưa bao giờ xuất hiện tia hung ác như vậy, cô tiến gần người chị mình, lại gần lan can. Ở dưới truyền đến âm thanh không rõ ràng.

Còn cô không dám nhìn xuống dưới “Chị”.

Khi Mạch Tương Tư đã lấy lại thần sắc, tựa hồ như ý thức đã quay trở lại, cô nâng hai bàn tay lên che mặt, sợ hãi khóc nức thành tiếng “Lúc ấy chị không nghĩ nhiều như vậy, chỉ một mực muốn báo thù, Sanh Tiêu, làm sao bây giờ, chị phải làm gì bây giờ...Chị không muốn ngồi tù, không muốn chết.”

Đôi chân cô mềm nhũn không khí lực, tay phải chống vào vách tường, cúi mặt xuống dưới nhìn lại lần nữa.

Mặc dù là ở tầng cao nhất nhưng cô vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc tê tâm liệt phế của Tô Ngải Nhã, từng vòng người quay ở bên dưới. Tô Niên chết tại chỗ, máu tung tóe khắp nơi, nhìn thấy mà giật mình, màu máu đỏ đậm vào mắt cô trở nên đau nhức.

Tương Tư sợ tới mức cơ hồ như muốn nổi điên lên, hai tay gắt gao kéo lấy tóc mình, “Chị đã bị thế này rồi, chị không muốn chết, không muốn chết...”

Đúng vậy.....

Chị cô đã vì cô mà trở thành như vậy, nếu lúc trước không phải tại cô...

Động tác cô trở nên chậm chạp, lấy điện thoại ra, thanh âm cơ hồ không còn độ ấm, ngón tay run run lướt trên bàn phím, “Tôi muốn tự thú...”

16. Chương 16: Thỏa Hiệp

”Đừng!” Tương Tư muốn giật điện thoại di động của cô.

Mạch Sanh Tiêu chậm rãi khép lại nắp điện thoại, cô quỳ một gối xuống đất, bấy giờ mới nhìn thẳng vào chị mình, “Chị, người là em đẩy xuống, đến lúc đó, chị cái gì cũng không được nói linh tinh.”

”Không được,” Tiếng Tương Tư khản đặc, cô giằng tay khỏi Sanh Tiêu, “Dù sao chị cũng đã là người tàn phế, em thì khác, em là niềm hi vọng của cả nhà, chị không thể trở mặt nhìn tương lai của em bị hủy hoại.”

”Chị,” Mạch Sanh Tiêu ôm bả vai Tương Tư, nước mắt không ngừng rơi, cô ôm chặt chị gái mình, “Em không muốn mình phải áy náy thêm nữa, với vết thương của em, em không cách nào có thể bù đắp, chị ơi, chị tha cho em được không, em không muốn ngày ngày phải xin lỗi chị nữa đâu, chị hãy cho em giải thoát được không?”

Hai tay Tương Tư lại ôm chặt lấy cô, “Là chị phải xin lỗi em, chị không nên xúc động như vậy.”

Chốc lát, cảnh sát đã tìm đến tầng 25, lên đến nơi, chỉ thấy hai người ôm chặt nhau không chịu tách rời.

Có người tiến lên cưỡng chế tách hai người ra, “Ai là Mạch Sanh Tiêu?”

”Là tôi.” Sanh Tiêu bước lên trả lời.

Cô bị còng tay ngay lại,” Nhờ các anh, đưa chị gái tôi đến bệnh viện.”

” Sanh Tiêu...”

Cô dừng bước, hai tay rũ xuống, nhưng cũng không quay đầu lại,” Chị, chị tha thứ cho em, đã để chị lại một mình.”

Mạch Sanh Tiêu bị áp giải xuống lầu, vừa đi ra khỏi đại sảnh, đã nhìn thấy ở cửa ra vào một vũng máu lớn, Tô Ngải Nhã quỳ rạp xuống bên cạnh, hồn xiêu phách lạc, Tô Niên đã được đưa lên xe cứu thương, nhưng ai cũng biết rõ, rơi xuống từ nơi cao như vậy, căn bản không thể sống sót.

Sanh Tiêu nhìn qua vũng máu mà tự hỏi bản thân, nếu là cô, liệu có như chị gái mình đẩy Tô Niên xuống lầu hay không?

Tô Ngải Nhã như phát điên bỏ nhào đến, túm lấy cổ áo cô mà đánh, Sanh Tiêu nhắm mắt lại, những đau đớn này so với nỗi đau mất đi cha mẹ, chẳng đáng là gì cả. Mũi đang chảy máu, Tô Ngải Nhã lại túm tóc cô, lôi kéo Sanh Tiêu,” Cô trả lại ba cho tôi, trả lại cho tôi... Mạch Sanh Tiêu, cô đi chết đi, đi chết đi...”

Bước chân cô lảo đảo, loạng choạng lao về phía trước, trong lúc vô tình đụng vào một người, hai đầu gối Mạch Sanh Tiêu quỳ rạp xuống đất, đối phương không có ý đỡ. Nhịn đau đứng lên, cô không có thói quen dựa dẫm vào người khác.

Tóc dính máu, quần áo cũng bị Tô Ngải Nhã xé rách, Mạch Sanh Tiêu chật vật, ngẩng đầu, phát hiện người đứng trước mặt kia... thì ra là Duật Tôn.

Cô chưa bao giờ xấu xí như thế.

Sắc mặt Duật Tôn lạnh lùng, đứng đó nhìn cảnh sát giải cô lên xe cảnh sát, dù là rơi vào hoàn cảnh này, cô biết rõ y có năng lực cứu được cô, nhưng không chịu mở miệng cầu xin y.

Đến tận cùng là một cô gái như thế nào?

Đêm đó Mạch Sanh Tiêu nghe tin, Tô Niên trải không thể cứ được, đã tử vong.

Sự thật là cô, vô cùng có khả năng sẽ bị tử hình, hoặc là, ở tù chung thân.

Đến cả ông trời, cũng không công bằng.

Cô càng không biết, Duật Tôn đã nhờ quan hệ, để cô bị nhốt cũng phòng giam với những tội phạm cướp bóc, tội phạm giết người, còn có ý để những người đọc “Chăm sóc” cô cho tốt.

Ngày hôm sau Tương Tư đã đến cục cảnh sát từ sớm để thăm hỏi, lúc nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu, chị chỉ biết khóc lớn, nguyên một đêm, Sanh Tiêu gầy sọp đi, con mắt u tối, thần sắc mệt mỏi.

” Chị, sao chị lại tới được đây?” Cô mở miệng, cuống họng đau rát.

” Sanh Tiêu...” Nhìn qua lớp song sắt, Tương Tư không có cách nào khác cầm tay em gái, hai mắt cô đã sưng đỏ,” Chị... Là nhờ mối quan hệ của Duật thiếu, chị mới có thể vào đây.”

” Duật thiếu?”

” Sanh Tiêu,” Tương Tư muốn nói lại thôi, hai tay bối rối nắm chặt, sau một hồi, mới thử mở miệng,” Em đồng ý với anh ta đi, chị van em đấy.”

” Đồng ý với anh ta cái gì?”

Cô biết rõ nhưng vẫn cố hỏi, dư vị đau xót đang lan tỏa cõi lòng.

” Chính là yêu cầu lúc trước anh ta đã nói đó,” Tương Tư nói lời này xong, con mắt đỏ hoe, một hàng nước mắt tuôn trào,” Chúng ta đã không được chọn lựa, chỉ cần còn sống, Sanh Tiêu, chẳng lẽ em thật sự hi vọng cả đời bị giam cầm ở đây?”

” Chị...” Mạch Sanh Tiêu khước miệng run rẩy, hai tay nắm chặt song sắt, nét mặt thống khổ,” Em chỉ cảm thấy không có mặt mũi nào đi gặp ba mẹ, nếu em làm như thế thật, thì em thật ô uế, làm sao em còn dám gặp lại ba mẹ chứ?”

” Sanh Tiêu...” Tương Tư khóc thảm thiết,” Ba mẹ sẽ tha thứ cho chúng ta, chỉ cần em còn sống...” Thấy cô cúi thấp đầu, Mạch Tương Tư càng thêm lo lắng, hai tay chị nắm mạnh xuống đùi mình,” Người không phải em giết, là chị... Là chị đã đẩy hẳn xuống lầu...”

” Chị!”

” Lúc ấy chị nghe thấy ông ta nói chuyện điện thoại, chị đi lên theo bằng thang dành riêng cho xe lăn , chị đi tới sau...”

” Chị!” Mạch Sanh Tiêu bỏ nhào về trước, đứng phắt dậy,” Em đồng ý, em đồng ý với chị...Chị ơi, em đồng ý mà...” Cuối cùng, biến thành tiếng thì thào, cảnh sát canh giữ ở bên ngoài nghe thấy tiếng hét bên trong, mở cửa vào,” Hết cái gì mà hét, đã hết giờ, đi mau!”

Mạch Tương Tư ngồi trên xe lăn, được cảnh sát đẩy ra ngoài,” Còn muốn gánh tội thay cô ta? Lan can cao như thế chỉ có người đứng bằng hai chân mới đẩy người xuống được, không chịu nhìn lại mình xem như thế nào đi.”

Mạch Sanh Tiêu vẫn đang xúc động, nghe thấy hết, nhưng không nghĩ ngợi nhiều. chỉ có một đêm, nhưng cô cũng không thể chịu không nổi nữa.

Tương Tư nghe vậy, ánh mắt mập mờ, hai tay nắm chặt lấy tay vịn xe lăn.

Sanh Tiêu không ngờ, Duật Tôn muốn cứu một người lại đơn giản như vậy, rõ ràng là án tử hình, cuối cùng, đơn giản đổi thành Tô Niên không cần thận tự ngã chết.

Quyền thế, bị y đùa giỡn trong lòng bàn tay như thế, trách không được sau khi ba mẹ mất, chị em cô dù kiện cáo như thế nào, cuối cùng, chỉ nhận được chút tiền bồi thường ít ỏi coi như xong.

Mạch Sanh Tiêu ra khỏi cục công an, bộ dáng vô cùng chật vật.

Sống hay chết, thì ra chỉ cần một chữ là thay đổi.

Ánh mặt trời bên ngoài, dường như rực rỡ hơn trong ngục, ngay cả không khí cũng đầy hương vị tự do, cô ngâ ngốc, rồi lại chợt thấy sợ, nếu cô thật sự bị phán tử hình, có phải là sẽ không còn nhìn thấy cũng sẽ không còn được hít thở không khí tươi mát đến vậy? Cô thiếu chút nữa quên, còn Mạch Tương Tư phải làm sao đây?

Sanh Tiêu đi tới cửa, đưa mắt nhìn lên, thấy một chiếc siêu xe KoenigseggCCXR (1) ngạo nghễ đứng đó, đứng là vật như chủ âm u chính là khí chất đặc thù.

Cô bước tới đó, cửa siêu xe mở ra, trên ghế lái, một chân y gác lên, tay phải nhàn nhã tựa lên cửa sổ xe, tay kia, đầu ngón tay kẹp lấy một điều xì gà, hình xăm Thương Long trên ngón trỏ của Duật Tôn biến hoá kỳ lạ, bộ dáng y ưu nhã, gõ gõ xì gà trong tay.

Mạch Sanh Tiêu biết rõ, y sẽ không từ bỏ cô dễ dàng.

Duật Tôn đặt xì gà sang bên cạnh, có vẻ như y không hút mà chỉ muốn ngửi mùi vị của điều xì gà, Sanh Tiêu đã kéo nhãn cả góc áo, cô đến bên cạnh xe, y thấy cô còn chần chừ không lên xe, liền nhếch miệng đùa cợt,” Đi thôi, nhìn cái vẻ bần thủ thế này, thì chắc lát nữa tắm rửa phải mất đến nửa ngày, tôi không thể đợi được đâu.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tỏ vẻ hồ hững, bước vào trong xe.

“Đừng bảo tôi cả lúc lên giường em cũng ày ra cái dáng vẻ này nhé!” Duật Tôn khởi động xe, khuôn mặt ma mị chẳng hề có ý gì tốt đẹp,” Tôi thích náo nhiệt, cũng không biết, lúc em hét lên vì sung sướng thì sẽ thế nào nhỉ?”

Mạch Sanh Tiêu quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng ngay cả cổ của cô cũng đã phớt hồng hết thấy.

17. Chương 17: Tham Hoan

Hoàng Duệ Ấn Tượng.

Mạch Sanh Tiêu đã từng nghe tới nơi này, trước đây lúc cặp với Tô Ngải Nhã, mỗi lần y có nhu cầu là cô ta đều tới Hoàng Duệ Ẩn Tượng.

Y cũng mang cô tới nơi này, với y, ai cũng giống nhau.

Vào tới phòng khách, nhìn thấy khung đàn dương cầm Mạch Sanh Tiêu đã phát run, rùng mình.

Duật Tôn đến trước khung đàn, ngón tay khẽ lướt trên phím đàn, y thẳng thừng, “Em còn trinh?”

“Nếu tôi không phải thì anh không muốn nữa phải không?”

“Em tưởng tượng thật hay.” Y dùng tay nói cúc áo ở cổ làm hiện ra cặp xương quai xanh gợi cảm, “Tôi bỏ vốn lớn như thế, chẳng lẽ hương vị còn chưa nếm đã nếm vứt rồi?”

Cặp mắt Mạch Sanh Tiêu tối sầm lại, không biết tại sao lòng cô có nỗi xót xa hối hận vô cớ, cô thật sự thấy tội lỗi không yên, vướng vào y liệu có đúng hay không đây, nhưng sâu thẳm từ nội tâm cô thật sự không muốn làm gái bao.

Duật Tôn như nhìn rõ tâm tư của cô, khóe môi lạnh lùng kéo cong lên, “Nếu em không phải, tôi chơi em xong sẽ mang cho thằng khác nếm thử.” Thấy mắt cô tỏ ra giận dữ, y mặc kệ đi lên lầu, “Dù gì, em cũng do tôi đổi được, em cho em là ai?”

Mạch Sanh Tiêu không nói gì, đi theo y lên lầu.

Chiếc giường, có vẻ như đã đổi.

Cô không biết rằng đàn ông có niềm đam mê như thế, không thích hoan ái với những người đàn bà khác nhau trên cùng một chiếc giường.

Mạch Sanh Tiêu ngâm mình trong bồn tắm hơn nửa tiếng, mở mắt ra, trong toilet đã mờ mịt đầy hơi nước. Duật Tôn ở bên ngoài cũng không thúc giục, càng khiến cô rơi vào đường cùng.

Cô đã nghĩ tới chuyện... liệu có khi nào y cũng bỏ qua cho cô vào giờ chót như hai lần trước không?

Trong phòng ngủ, Duật Tôn mặc một chiếc áo tắm màu đen, kẹp trên tay điều thuốc chưa hút hơi nào, mặc cho đốm lửa đốt cháy đầu điều ngày càng gần ngón tay, y như đang nghĩ suy điều gì đó, nghe thấy tiếng bước chân, mới dập đầu thuốc đi.

Mạch Sanh Tiêu khoác áo tắm, tóc còn đang nước chảy, cơ thể cô mảnh mai, hai bả vai nhỏ bé trong chiếc áo rộng thùng thình, Duật Tôn thấy vậy nhăn mặt cau mày, một tay đặt lên dây lưng áo cô cởi ra, ngắm nhìn chiếc áo trượt xuống tận gót chân.

Bỗng thấy cơ thể mát lạnh, hai tay không biết đem che ở nơi nào, lập tức thấy luống cuống.

Đến lúc Sanh Tiêu bị Duật Tôn đặt lên giường rồi mới sực nhớ ra, bây giờ, đang là ban ngày, rèm trong căn phòng đều được vén lên, y có vẻ như không hề e ngại người khác trông thấy.

Ngay lúc y đi vào cử động phá tan cơ thể cô, có thể trước kia Sanh Tiêu đã cho rằng bản thân cô sẽ xấu hổ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, nhưng giờ... cô lại cực kỳ bình tĩnh. Duật Tôn nhìn máu chảy ra từ hạ thân cô nhưng không hề tỏ ra hoan hỉ hay giật mình.

Y chỉ lo hưởng thụ của y, cương cứng uốn cong thân thể, trông đẹp mắt cực kỳ, Duật Tôn có mấy vết sẹo rất sâu, nhìn kỹ thì rõ ràng đó là những vết sẹo đã cũ, rất cũ in tạc lên cơ thể. Có vẻ y đang dần si mê cái cảm giác này, trong lúc lơ đãng chẳng may liếc thấy Mạch Sanh Tiêu đang mở to mắt trông theo y.

Trên giường của y, chưa từng có người nào dám nhìn y trừng trừng như thế.

“Em không biết ngượng à?”

” Không biết,” Mạch Sanh Tiêu vẫn giương cặp mắt lưu ly trong veo không một vấn đục nhìn, nơi đó phản chiếu cơ thể trần truồng khêu gợi của Duật Tôn, “Tôi không thích, nhắm mắt lại.”

Sặc, là cái loại logic khi gió gì chứ?

Hai tay Duật Tôn lại giữ chặt bên mình cô, cử động vài lần, vẫn thấy cô mở mắt nhìn chăm chăm, y dừng khựng lại, “em còn dám lớn mật như thế?”

Mắt Sanh Tiêu đuổi theo đôi mắt y, “Tôi dám.” Cô bị bao nuôi còn chẳng sợ, thì biết sợ cái gì nữa.

Được lắm.

Duật Tôn gật gật đầu, khoe mắt nhuộm thêm mấy phần cợt giễu, y lại giữ lấy cơ thể cô, xông vào lần nữa, “Quần lấy eo tôi.”

Đàn bà y chơi, chưa từng có ai dám láo xược như vậy, trong trí nhớ, trên giường đàn bà luôn ở thế yếu, không bằng đàn ông về khoản tỏ tường mọi nẻo và da mặt dày.

Mạch Sanh Tiêu vẫn nhìn y, đôi chân cô rất đẹp, trắng mịn nõn nà, dù hơi gầy nhưng chăm sóc rất cẩn thận, Duật Tôn chẳng dám nghĩ cô lại có hành động to gan đến vậy, sự thật là cô quần chặt hai chân vào eo y.

Sự cọ sát mịn màng làm cơ thể đang căng cứng của y thêm một lần giương cung bạt kiếm mà tiến sâu thêm, y kéo Mạch Sanh Tiêu ngồi hẳn lên thắt lưng y, cô dù chẳng hề tỏ ra đau đớn nhưng lại cố cắn răng nhằn đến cùng.

Chuyện tình dục của y thật muôn hình vạn trạng, so với lần trước y lạnh lùng bỏ cô đang ham muốn cùng cực trên đàn dương cầm thì bây giờ lại ra sức đòi hỏi cô. Từng phím đàn đen trắng không ngừng bị nghiền giập, đàn lên một khúc nhạc hỗn loạn, nội tâm Sanh Tiêu mờ mịt sợ hãi, cô đưa lưng về phía y, hai mắt nhắm nghiền.

Duật Tôn có vẻ vẫn chưa thỏa mãn, xong việc, ôm cô nằm trên chiếc giường rộng lớn.

Ngón tay Mạch Sanh Tiêu nhỏ nhắn trắn nõn, móng tay bóng mượt, Duật Tôn đặt trong mắt, cơ thể lại bùng lên một trận lửa nữa. Y cầm ngón tay cô cho lên miệng cắn, càng ngày càng dùng sức....

Mạch Sanh Tiêu thấy sợ, bối rối muốn rút về.

“Em lo cho đôi tay này đến thế sao?”

Sanh Tiêu không quen gần gũi người khác như vậy, cô tựa vào ngực y, còn ngửi thấy mùi nước hoa vương trên cơ thể y, rất rất nhạt, phảng phất nhẹ trộn với mùi thuốc lá.

“Từ nay, cứ đến cuối tuần, em đều phải tới đây.”

Mạch Sanh Tiêu tỏ ra kinh ngạc, phản xạ lại, “Tôi vẫn còn được về trường học tiếp sao?” Chuyện lớn như thế xảy ra, cô cứ ngỡ....

“Ông ta tự ngã xuống lầu, liên quan gì tới em?”

Sanh Tiêu không nhịn được sự mừng rỡ nhảy nhót trong lòng, càng ngày càng thấy rạo rực, muốn được chia sẻ với ai đó, “Anh làm thế nào mà được? Rõ ràng tôi đã tự thú.”

“Việc này em không cần biết.” Duật Tôn buông cô ra, cơ thể cao lớn trượt xuống khỏi giường, Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy vết sẹo trên lưng y, khó lòng mà đoán được thân phận thật sự của người đàn ông này.

” Anh..... “cô ngập ngừng, “định duy trì mối quan hệ này tới bao giờ?”

Cô nghe thấy tiếng y cười mỉa mai, vừa muốn ngẩng đầu lên, cằm đã bị Duật Tôn giữ chặt trong lòng bàn tay, “Đã muốn đi rồi hả? Khi mà tôi không muốn em nữa, em có quỳ dưới bàn chân tôi, tôi cũng chẳng thèm liếc.”

“Vậy được.” Mạch Sanh Tiêu duỗi tay phải ra, “Cho tôi tiền.”

Duật Tôn nhìn bàn tay trắng ngần của cô, đường chỉ tay rõ mồn một, khoe miệng y nhẽ nhếch... hỏi, “Muốn bao nhiêu?”

” Càng nhiều càng tốt.” Mạch Sanh Tiêu đứng dậy, thậm chí chẳng cần kéo chăn quần quanh người, cô bình thản vô cùng, Tương Tư còn phải tiếp tục trị liệu, sẽ còn tốn rất rất nhiều tiền.

Duật Tôn mở tủ đầu giường ra, lấy chiếc thẻ vàng bên trong giơ về phía Mạch Sanh Tiêu.

Cô liếc nhìn, giơ tay ra cầm lấy.

Hai đầu ngón tay kẹp thẻ vàng của y tránh khỏi tay Sanh Tiêu, “Muốn cũng được, mỗi lần đều phải thỏa mãn tôi.”

18. Chương 18: Người Vật Đã Không Còn

Mạch Sanh Tiêu thật sự không ngờ cô còn có thể bình yên quay lại trường học.

Sự việc phát sinh ở khách sạn Cao Vũ kia giống như là giấc mộng xảy ra đột ngột, đến hôm nay đã tỉnh mà khi nghĩ lại cô vẫn còn hoảng sợ.

Chuyện này là một cơn sóng to gió lớn ập đến, Sanh Tiêu về trường nhưng lòng vẫn không yên, mọi việc vẫn như bình thường, có một vài sinh viên ở trường cũng có mặt trong buổi tiệc hôm đó, tận mắt nhìn thấy cô bị cảnh sát dẫn đi, họ có bàn ra tán vào đôi lời nhưng nói chung là không lan rộng ra. Còn có cả phóng viên đến lấy tin nhưng đến giờ vẫn chưa có bài báo nào được đăng.

Cô trở lại ký túc xá, khuôn mặt Thư Diễm mang đầy vẻ u sầu, nhìn thấy cô, khuôn mặt vốn xám xịt thoáng tươi tỉnh hơn, “ Sanh Tiêu, hôm qua cậu đi đâu? Chưa lần nào cậu đi buổi tối mà không trở về cả.”

Mạch Sanh Tiêu đến bên giường của cô, mắt đẹp khẽ nhướn lên vì thấy tủ và giường của Tô Ngải Nhã được thu dọn sạch sẽ.

“ Cậu biết không ?” Thư Diễm chỉ chỉ ngón tay sang bên kia, “ Hôm nay có người đến thu dọn đồ đạc của cô ta từ sớm, nghe nói cô ta nghỉ học rồi.”

“ Thôi học ?”

“ Cậu không biết sao? Nghe nói ba cô ta ngã lầu chết, cậu cũng biết, Nhạc viện Hoa Nhân học phí cao như vậy, nhất định là không lo nổi tiền trang trải nên nghỉ thôi.”

Ngải Tường đã mất đi trụ cột chỉ sau một đêm, hơn nữa nợ nần còn chưa trả xong, Tô Ngải Nhã thôi học chính là biện pháp duy nhất.

“ Sanh Tiêu, cậu sao vậy ?” Bị Thư Diễm đẩy nhẹ, Mạch Sanh Tiêu bình tĩnh, vội vàng lấy lại tinh thần, “ À, không có gì đâu.”

Từ trước đến nay cô đều ở vị trí thấp, nếu không có thành tích xuất sắc, ở Hoa Nhân, có lẽ cô đã bị chôn vùi ở xó xỉnh nào đó rồi.

Mạch Sanh Tiêu không ngờ rằng, Duật Tôn lại xuất hiện ở chốn này.

Chiếc xe thể thao xa hoa, bóng bẩy đáng giá nghìn vạn dừng trước cửa trường học, vốn đã rất có phong cách rồi, nhiều người xúm xít vây quanh chỉ trở bàn tán, nhưng người đàn ông đáng ghét đó chỉ mở cửa sổ xe và nhắm mắt dưỡng thần, không để ý đến bên ngoài. Sanh Tiêu nhận được điện thoại, vốn đã có ý tránh đi, cô đứng cách xe của y không xa. Đôi mắt đẹp thấy cảnh này, muốn quay đầu bỏ chạy, tránh y như tránh tà.

Hai chân vừa muốn quay đi, người đàn ông trong xe cũng mở mắt luôn, có vẻ như đã thấy rõ ý định của cô, đôi mắt ưng đen láy không hề chớp mà nhìn chằm chằm về hướng cô.

Sanh Tiêu chợt dạ, cô nhớ tới thân phận hôm nay của mình, rốt cuộc cũng tiến tới phía y.

Rất nhiều người mắt thấy cô tiến gần chiếc xe kia, sau đó vào xe.

“Trời ạ....Làm sao có thể là cô ta ?”

“ Người đàn ông này có phải người lúc trước từng đến đón Tô Ngải Nhã, các bạn thấy có đúng không....”

“Tô Ngải Nhã thôi học, chẳng lẽ liên quan đến Mạch Sanh Tiêu ?”

Ngày trước, Mạch Sanh Tiêu cũng trong vai những người ngoài kia khinh thường người ngồi trong chiếc xe này, còn hôm nay cô đổi vai thành người ngồi ở đây, quả thấy sự đời trở trêu.

Y hết lần này đến lần khác không bằng lòng với cô, Mạch Sanh Tiêu muốn tự mình đóng cửa lại, lại bị Duật Tôn cầm tay vịn về một hồi không hề động đậy, y mở mũi trần, như định rêu rao chuyện này đi khắp nơi.

Sanh Tiêu xấu hổ, tuy rằng cô cố gắng nhẫn nhịn, nhưng sắc mặt vì bị mọi người chỉ trích mà đỏ bừng lên.

Duật Tôn muốn cô hòa nhập vào thế giới của y nên mang cô đến địa bàn của y, chính là quán bar Cấm Đỗ.

Vừa nhìn đã biết y là tay chơi số một, Cấm Đỗ là Club hàng đầu của thành phố Bạch Sa, nghe nói ông chủ của nó là cao thủ từng một thời phong hoa tuyết nguyệt lắm, dù vậy cũng là kẻ bí ẩn không tầm thường.

Duật Tôn vừa xuống xe thì đã ôm ngay lấy eo cô, Sanh Tiêu không làm gì được đành bất đắc dĩ đứng thẳng lên, tránh dựa quá sát vào vai y, có vẻ y là khách quen ở chỗ này, quản lý nhìn thấy y, vội vã cung kính cúi chào, “Duật thiếu, phòng của anh đã được chuẩn bị xong.” Anh ta ngẩng đầu, ánh mắt quét qua Mạch Sanh Tiêu, nụ cười mập mờ, “Xem cái cách ăn mặc này, hình như vẫn là sinh viên phải không?”

Trong lòng mọi người đều rõ, y thích nhất chính là nữ sinh viên.

Khóe miệng y khẽ nhếch lên nụ cười châm chọc, “Sao lại nhìn ra được?”

“Khuôn mặt này chỉ có thể là đang đi học thôi ạ, chắc chắn là sinh viên.”

Duật Tôn nghe thấy vậy, khóe môi cong lên nụ cười thỏa mãn, y ôm lấy bả vai Sanh Tiêu, cả người cô phút chốc cứng đờ, cánh tay y lơ đãng vuốt ve cánh vai cô, bàn tay bóp chặt cằm cô xoay mặt cô hướng về phía người quản lý “Thật không? Mặt non nớt thế này nhưng mà cơ thể thì phát triển tốt lắm, vừa vặn là loại tôi thích.”

Cô không thể không thừa nhận, người đàn ông này là người tàn nhẫn nhất mà cô từng gặp.

“Vậy thì tốt quá, có thể làm Duật thiếu vui vẻ ...” Quản lý vừa cười, vừa mở cánh cửa ra.

Mạch Sanh Tiêu bị y đưa vào trong phòng, bên trong có một cô gái quỳ trên mặt đất chờ rót rượu, chỉ khác là lần này người phục vụ rượu mặc đồng phục học sinh. Trưởng kí phục vụ bên trong thấy hai người tiến đến, nhìn về phía cô gái kia bĩu môi “Duật thiếu thấy sao ạ? Đã thỏa mãn con mắt anh chưa ạ, đây là đích thân em tuyển chọn đấy, trang phục họ mặc đã làm anh thích không?”

“Đang giới thiệu hả?” Duật Tôn kéo Mạch Sanh Tiêu ngồi lên đùi mình “Nữ sinh đến những nơi như thế này có còn là điều mới lạ?”

“Cũng không hẳn vậy đâu, gần đây rất nhiều khách nam thích như vậy mà.” Quản lý tươi cười, liếc mắt mấy người phục vụ, ý bảo họ hầu khách quý cho chu đáo.

“Rót rượu.”

Có một cô gái mặc váy quá ngắn, hai đầu gối ngoan ngoãn quỳ xuống, cầm lấy ly rượu đưa đến trước mặt họ, tùy tiện nhìn cũng có thể trông thấy cả quần lót màu đen ở bên trong. Mạch Sanh Tiêu nhíu chặt lông mày, Duật Tôn tiếp nhận ly rượu, người phục vụ ngước mắt lên vừa vặn nhìn thấy ánh mắt Sanh Tiêu.

Cô ngạc nhiên tột độ, đúng là Tô Ngải Nhã, người vừa thôi học không lâu.

Đối phương tất nhiên cũng nhận ra cô. Mặc dù Tô Ngải Nhã trang điểm rất đậm nhưng Mạch Sanh Tiêu không thể tin vào mắt mình, sao cô ta có thể lưu lạc đến bước đường này. Duật Tôn nhìn thấy, nhưng chỉ lười biếng gác chân lên bàn, toàn thân toát lên vẻ thư thái, điềm nhiên.

Hai mắt Tô Ngải Nhã chăm chú nhìn cô, trong mắt cô ta hoàn toàn là lửa hận, hai bàn tay nắm chặt bên người, cô ta âm thầm cắn răng, trong ánh mắt hỏa quang lóe lên, tựa như muốn cắn nuốt cô. Sanh Tiêu cho rằng chỉ chút nữa thôi là cô ta sẽ lao lên cắn đứt cổ cô. Nhưng Tô Ngải Nhã lại cầm một ly rượu lên hướng về phía cô.

Bộ dáng, tất cả đều cung kính.

Chỉ là, đầu cô ta cúi xuống vô cùng thấp, không nhìn ra vẻ mặt thật sự của cô ta.

Sanh Tiêu cuối cùng cũng vươn tay đón lấy ly rượu.

Còn Duật Tôn, người đã từng bao nuôi Tô Ngải Nhã, bây giờ đang hết sức thờ ơ.

Mạch Sanh Tiêu yên lặng ngồi đó, chỉ đến lúc Duật Tôn chơi đã và đứng dậy, cô mới đứng lên theo.

Sau khi ra khỏi quán bar, âm thanh chất chứa ở phía sau vang lên không dứt, những nơi thế này chính là chốn sa đọa của người đời.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trong xe, khi xe đã đi đã một đoạn, cô bỗng phát hiện đường đi hơi lạ “ Chúng ta đi đâu đây ?”

Y liếc mắt, cứ như những điều cô nói đều rất nhảm nhí.” Đương nhiên là Hoàng Duệ ẩn tượng.”

“ Không cần “ Sanh Tiêu thẳng lưng lên, tiếng nói cũng mang âm điệu cao vút “Anh đã đáp ứng yêu cầu của tôi rồi, hôm nay để tôi về trường, bây giờ đã chín giờ, tôi còn rất nhiều việc để chuẩn bị cho cuộc thi quan trọng, tôi phải về.”

Thần sắc Duật Tôn vốn đã không vui, sau khi nghe đến hai chữ phải cuối cùng, giọng nói đã lạnh đi rất nhiều, “ Có vẻ cô đã quên thân phận của mình rồi nhỉ? Tôi nói không được, muốn về cũng không được.”

“ Tôi có tự do của tôi, lần này tôi nhất định phải trở về!”. Cô trở nên cứng rắn, phồng chùng sức lực của mười con trâu cũng không kéo lại được.

Khuôn mặt tuần tú của Duật Tôn bạnh ra, ngón tay thon dài gõ gõ lên vô lăng, Mạch Sanh Tiêu dùng hết sức tháo dây an toàn ra “ Dừng xe !”

“ Cô không sợ tôi sẽ giết cô sao ?”

“ Cảm ơn anh hạ thủ lưu tình, lần nào tôi chẳng tưởng như là sẽ chết ở trong tay anh...”

Y thắng mạnh xe, không thắt dây an toàn nên đầu cô đập vào kính trước, trên trán sưng lên một cục u lớn, Duật Tôn cười lạnh nói “ Hình như tôi mới chơi cô có một đêm, còn nhớ chuyện mỗi lần thỏa mãn không?”

Mạch Sanh Tiêu không muốn đôi co với y, cô đẩy cánh cửa xe “ Tôi về đây.”

Duật Tôn nhìn chằm chằm cô hồi lâu nhưng không mở miệng,nhân lúc cô không để ý, y mở cửa xe, một tay đè bờ vai cô, đem cô đẩy ra.

19. Chương 19: Y Là Ma Quỷ

Sanh Tiêu bị bất ngờ, hai chân chạm đất, té ngã.

Cô thật không ngờ tới, y sẽ ra tay.

Mạch Sanh Tiêu ngẩn người, cổ nén đau nhức nơi vết rách ở đầu gối để đứng lên, cô phải đi bụi bẩn dính trên đó, tính toán một chút, so với việc bị y kéo trở lại Hoàng Duệ Ẩn Tượng thì thế này vẫn còn tốt chán. Vén lên vuốt tóc đen huyền đang che lấp cả khuôn mặt, hé lộ ra chiếc cằm tinh tế, Sanh Tiêu đứng thẳng dậy, trong lòng lại tràn ngập một nỗi xót xa, cô rốt cuộc là cái gì? Bị người ta coi như đồ bỏ đi rồi ném ra khỏi xe!

Cô xách túi đi được vài bước, sau lưng dội lại tiếng động cơ ô tô. Cô không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng tránh sang bên lề đường.

Nhưng không ngờ đến, chiếc xe đột ngột dừng lại bên cạnh người cô.

Tiếng phanh xe đình tại nhức óc, âm thanh gầm rít như chọc thẳng vào lỗ tai, Mạch Sanh Tiêu vội vàng lấy hai tay che tai, khi cô ngoảnh lại nhìn, đã thấy Duật Tôn mở cửa xe, sải bước về phía cô. Cho đến khi cánh tay bị tóm chặt, cô mới giật mình, giãy dụa,” Anh định làm cái gì?Tôi tự về được.”

” Cô khá lẩm!” Y kéo cô, hai chân cô thì như bị đóng đinh tại chỗ, Duật Tôn đơn giản vươn một cánh tay ôm eo cô, không mất chút sức nào liền đem cô tới trước cửa xe,” Đi vào.”

” Anh đã đồng ý với tôi, tôi nói không đi thì sẽ không đi!”

” Cô còn dám chống đối?” Duật Tôn nheo lại đôi mắt cuốn hút đầy mị hoặc, nơi khóe mắt híp dài đến cực điểm, Mạch Sanh Tiêu cảm thấy ngữ điệu của y đang dần chuyển sang lạnh lẽo, cô không nên tiếp tục phản kháng y.

” Vì cái gì mà tôi không dám chứ?”

Cô ngẩng đầu, chỉ thấy trong mắt y chợt lóe lên vẻ hung ác thường thấy, cô không kịp hồi hận đã bị Duật Tôn một tay bóp cổ, dùng sức đè xuống đem cô đẩy vào trong xe.

Mạch Sanh Tiêu bắt đầu liều mạng giãy dụa, mặc dù cô biết rõ làm như vậy không có ích gì, Duật Tôn hiển nhiên là bị chọc tức, y dùng sức đẩy cô về phía trước.

Lực tay quá lớn, cô ngồi dựa trên cửa sổ xe, Sanh Tiêu đau tới mức suýt ngất đi, cô nghĩ thầm, cái trán nhất định lại u lên một cục lớn rồi đây, cô vừa muốn sờ xem, thì bị Duật Tôn ở sau lưng đẩy một cái vào trong xe.

Cô gần như đã ngã nhào trên ghế ngồi, y đè lên thân cô, Sanh Tiêu trong lòng lo sợ, vô ý thức dùng khuỷu tay đẩy hất, lại không ngờ được Duật Tôn nhanh hơn, bàn tay đè chặt lên xương bả vai của cô, làm cô đau tới mức không kêu nổi.

” Mới có mấy hôm mà cô đã không biết nghe lời?”

” Rốt cuộc là anh muốn như thế nào? Anh muốn thân thể tôi, tôi đã cho anh, ai cũng có cuộc sống của mình, tôi vẫn còn là sinh viên, tôi muốn lên lớp học.”

” Đi... học này” Duật Tôn một tay kéo quần áo của cô,” Mạch Sanh Tiêu, lá gan của cô cũng lớn thật, Tô Niên còn không dám nói chuyện với tôi như thế, nếu tôi không chạy án cho cô, thì giờ này liệu có có đang tính toán âm mưu hay không, cô chẳng qua chỉ là tội phạm giết người!”

Quả nhiên, toàn thân Mạch Sanh Tiêu run rẩy, mồ hôi lạnh lấm tấm trên trán, dường như chỉ một câu nói này, cô đã bị Duật Tôn ăn sống nuốt tươi, tay y lôi kéo càng lúc càng mạnh, trong không gian chật chội, cô có thể nghe được tiếng tiếng thở dốc nặng nề của Duật Tôn. Một bên má Mạch Sanh Tiêu gián sát vào lớp da bọc ghế, cô chợt thấy hồi hận vì quyết định lúc trước, cuộc sống thế này với cả đời ngồi tù có gì khác nhau?

” Không... Không được ở đây.”

” Cầm miệng, còn nói nhảm nữa tôi sẽ “ăn” cô ngay trên đường cái bây giờ.”

” Nếu anh muốn? Cũng được, vậy nhanh lên, tôi muốn nhanh trở về đi học.” Cô cắn răng quyết định.

Động tác sau lưng bắt chợt dừng lại, hai vai cô co rúm, mà ngay cả không khí trong xe cũng trở nên lạnh thấu xương, cô nói muốn nhanh lên, y quả thật cũng khẩn trương, mạnh mẽ đi vào cô từ phía sau, Sanh Tiêu đau như thiếu chút nữa là mất mạng, cô phải nín thở mới có thể làm cho nỗi đau khắc cốt này giảm đi một chút.

Đôi mắt vừa chua xót vừa ê ẩm, theo động tác sau lưng của y, mặt của cô không ngừng ma sát trên mặt ghế da, chắc hẳn hơn nửa khuôn mặt đã đỏ ửng rồi.

Ba mẹ mất, chị gái không ở bên, tất cả những ầm ỨC cô phải chịu này, liệu có ai đau lòng không?

Hôm nay, dù cô có bị hành hạ chết ngay tại đây, cũng không có ai sẽ vì cô rơi một giọt nước mắt có phải không?

Đến khi toàn bộ đau đớn chấm dứt, Mạch Sanh Tiêu mới thở ra một hơi, cô còn chưa bò dậy, sau lưng truyền đến âm thanh y đang sửa sang lại áo quần, cô nằm sấp bất động, Duật Tôn thấy thế, giơ tay vỗ vỗ bên mặt cô,” Đừng bày ra cái dáng vẻ sắp chết như thế, cứ như lần đầu tiên có phải tốt không, càng nghe lời thì cô sẽ càng bớt đau đớn.”

Đầu ngón tay y khẽ mơn trớn trên mái tóc đen nhánh của cô, cảm giác thật là tuyệt.

“Anh giúp tôi một lần, nếu anh muốn, tôi cũng sẽ cho anh.”

Cô không nhìn thấy vẻ mặt của y ở sau lưng cô nhưng lại nghe được rõ ràng âm thanh trào phúng bật ra từ môi y,” Mạch Sanh Tiêu, cô cho rằng cô đáng giá đến vậy sao? Mua bán thêm nữa không phải là tội thiệt

thời chết đi à...” Y dừng một chút, làm như đoán được ý nghĩ của cô,” Cô theo tôi, cũng đừng có vọng tưởng ngày nào đó có thể thoát khỏi tôi ,tôi nói cho cô biết, đừng có mà hi vọng, mau vứt ngay cái ý tưởng ấy đi!”

Sanh Tiêu lập tức thấy hoang mang, nếu như cuộc sống bản thân mình thật sự bị khống chế trong tay y, cô từ nay về sau sẽ sống thế nào?

” Vậy anh nói đi, đến tột cùng như thế nào tôi mới có thể trả hết nợ cho anh? Làm một lần, hay là một trăm lần, một ngàn lần?”

” Con điếm!” Duật Tôn đè lại đầu của cô, lật úp người cô xuống.

Cả khuôn mặt Sanh Tiêu vùi sâu vào ghế da, một cảm giác khó thở ủa tới, hai tay cô nắm chặt, nước mắt cơ hồ đồng thời dồn đến hốc mắt,” Tôi là con điếm đây, vậy là anh cái gì?”

” Miệng lưỡi cũng sắc bén nhỉ?” Duật Tôn nắm chặt tóc của cô, kéo cô đến trước mặt hắn, Mạch Sanh Tiêu không thể không dùng một tay níu lấy tay y, nửa người ưỡn ra,” Tôi không tin là tôi không trị được một con đàn bà như cô.”

Sanh Tiêu cảm giác như eo mình như sắp bị bẻ gãy,” Tôi đồng ý cho anh, với anh tôi không phải con điếm, dù có thiếu nợ anh nhiều hơn nữa, chẳng lẽ không đến một ngày hoàn trả hết được ư?”

” Cô muốn làm cái gì?” Duật Tôn áp trên thân người phía trước, môi mỏng phảng phất đến bên tai cô, giọng nói tràn ngập ma mị,” Cô muốn trả xong món nợ này, muốn tìm đến thằng đàn ông khác phải không? Muốn sống tử tế hả?Không nhìn lại quá khứ điếm đi của cô xem? Hay cô muốn bưng bít nó lại? Bị chơi đến mức thối nát như cô còn muốn tìm thằng khác , cô có tin không, bây giờ tôi có quảng cô ở giữa đường cái, cũng không có nhiều thằng thèm nhìn đâu.”

Thân thể Mạch Sanh Tiêu bị ngửa ra sau, chiếc cổ vẽ thành một đường cong duyên dáng, cô nhắm mắt, từng giọt mồ hôi từ trên mí mắt lăn dài, nóng bỏng nơi mu bàn tay,” Tôi không phải là không biết lượng sức mình, chỉ là tôi muốn đi học xong, sau đó...”

” Sau đó như thế nào?”

Sanh Tiêu khề cần môi, cô muốn nói, sau đó, rời khỏi anh!

Nếu như không phải là bị ép buộc như vậy, chẳng ai muốn bị bao nuôi, dẫu vậy cô chưa nói, nhưng Duật Tôn liếc mắt đã nhìn thấu tâm cô, y lạnh lùng cười, khoe miệng cong lên, giống như quỷ sa tăng trong bóng đêm, y kéo tóc Mạch Sanh Tiêu, lại một lần nữa ném cô ra ngoài xe,” Cút ngay!”

Cô ngã nhào trên đất, quần tuy đã kéo qua loa, nhưng còn chưa kịp cài, Duật Tôn đứng dậy đi đến phía ghế lái, lúc gần đi, y còn bẻ lại một câu,” Tôi nói rồi, những người đang đi trên đường cái ở đây, sẽ chẳng có ai thèm liếc nhìn cô lấy một cái đâu.”

Sĩ nhục cô như thế, vậy mà khi y nói ra, ngay cả chút áy náy cũng không hề có.

Con người y đến tột cùng là loài ma quỷ đáng sợ như thế nào?

20. Chương 20: Thấy Chết Không Cứu

Mạch Sanh Tiêu nhìn đau cái lại khuy quần, Duật Tôn cầm lấy túi xách của cô ném thẳng ra ngoài, khởi động xe đạp ga đi thẳng.

Cô cố bò hồi lâu mới đứng lên được, bấy giờ điện thoại trong túi xách reo không ngừng nghỉ, cô nhìn màn hình thì thấy là số máy của văn phòng trường.

Hơi do dự, rồi tắt máy không nghe.

Duật Tôn vứt cô lại ở một nơi rất heo hút, cô đợi nửa buổi mới thấy một chiếc taxi, Mạch Sanh Tiêu vào xe nói địa chỉ của Nhạc viện Hoa Nhân.

“Cô là sinh viên của Nhạc viện hả?”

Cô gật gật đầu.

« Cô giỏi thật đấy, Nhạc viện Hoa Nhân rất nổi tiếng, nghe nói sinh viên trường đó đều là con cái nhà giàu có mà cũng rất có tài... »

Mạch Sanh Tiêu quay mặt ra ngoài cửa sổ, hàm răng cắn chặt lấy khóe môi, trời đã tối xầm, âm u như vô biên vô hạn, như rơi vào vực thẳm đen tối làm người ta nghẹt thở. Bề ngoài vẫn đầy ánh hào quang, được cả thế giới ngợi ca, đó cũng là nguyên nhân khiến cô liều lĩnh thi vào Hoa Nhân.

Chú tài xế cứ huyền thuyên một hồi, Mạch Sanh Tiêu thì cố kéo ra một nụ cười, nhưng lại không gắng gượng được, đến cuối cùng cô lấy hai tay bưng mặt.

Về đến trường, người trong hội trường đang lũ lượt kéo nhau ra về, một thầy trong ban giám hiệu nhìn cô, mặt danh lại, « Mạch Sanh Tiêu, đã có chuyện gì xảy ra với em ? Tôi đã nói với em từ trước là hôm nay em phải có mặt, đừng tưởng rằng đi Paris cầm cái danh hiệu trở về là mắt có thể cao hơn đầu... »

« Thừa thầy... »

« Tôi không muốn nghe em giải thích, đã sắp xếp cho em diễn tấu trong tối nay, còn bây giờ thì hay rồi, đều bị em phá hỏng... em thử xem xem... »

Mạch Sanh Tiêu chỉ cảm thấy nhức đầu lắm, cô ngẩng đầu, hai bàn tay đỡ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng thấm đượm vẻ buồn bã, nước da của cô trắng nõn càng thêm nổi bật trong đêm tối, cũng càng khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, « Thừa thầy, » Cô lại ngắt lời đối phương, « Em bị Duật thiếu giữ lại, anh ta không cho em về. »

Thầy giáo há hốc miệng không biết nói gì, « Duật... Duật Thiếu. »

Mạch Sanh Tiêu nhớ tới lần Tương Tư bị thương ở trường ngày đó, những người này bề ngoài thì ra vẻ đạo mạo nhưng không một ai dám đứng ra giúp đỡ, tất cả họ chỉ biết trơ mắt đứng nhìn chị cô chút nữa thì mất mạng, cô gật đầu, môi càng mím chặt hơn.

” Đã như thế,” lửa giận của ông thầy không thể không được dập tắt, « Thôi, em về ký túc xá đi. »

Thầy đó khoảng 40 tuổi, nghe cô nói có vẻ cũng đoán ra chuyện, khoát tay, trên mặt lộ rõ khinh thường. Sinh viên thời nay, đều như thế cả sao ?

« Vâng. » Lúc Mạch Sanh Tiêu xoay người, trong mắt đọng đầy hoang vắng, tên của người đó, quả nhiên có tác dụng lớn. Còn phản ứng của thầy giáo, đúng là buồn cười.

Trời lạnh dần, sắp đến tết nguyên đán.

Ở khoa tổ chức tiệc cuối năm, người tham gia khá đông, chắc cũng khoảng nửa tháng rồi, Duật Tôn không tới tìm cô. Mạch Sanh Tiêu mừng thầm nên khi Thư Diễm rủ đi chơi cô vui vẻ đồng ý luôn.

Đoàn người ra khỏi quán Karaoke đã là rất khuya, « Sanh Tiêu, không ngờ cậu hát high đến vậy, bây giờ mới lộ tài nha. »

Mấy người ôm vai bá cổ vừa đi vừa đùa sắp chiếm đến phân nửa đường cái, từ xa có một chiếc xe lao tới, có người sợ hãi tranh thủ lúc buông tay nhau ra thì quát lên, « Thần kinh à ? Vội như thế muốn đi đâu thai hay sao ? »

Chiếc xe Jinbei(1) phanh kít lại, cánh cửa bên cạnh mở ra, chỉ trông thấy một cánh tay vươn ra, túm chặt lấy Mạch Sanh Tiêu đang đi bên đường, cô lơ đãng như muốn ngã dúi về phía trước đã bị người ta kéo lên xe, Thư Diễm ở đằng sau phản ứng rất nhanh, giữ chặt lấy cổ tay Sanh Tiêu, « Ôi, cứu với, cứu với –”

Sanh Tiêu cảm nhận được cánh tay đau đớn như muốn đứt lìa, những người trên xe cô không quen, chỉ biết kêu cứu thật to.

« Nhanh lên, mẹ nó nữa, đừng có lãng phí thời gian ! » Tên đàn ông béo mập trên ghế lái quát.

Hai tên đằng sau thấy thế càng ra sức túm lấy, « Buông ra, nếu không ông đây đánh chết mày bây giờ ! »

Lúc này Mạch Sanh Tiêu đã chắc chắn được một điều, đó là mục tiêu của những người này là cô, cô sốc lại tinh thần, cố giữ bình tĩnh, « Thư Diễm, buông tay mau. »

” Không.....”

” Má ơi!” Một người ngồi trong thấy thế, nhanh nhẩy xuống khỏi xe, dùng cánh tay sắt khóa chặt lấy eo Thư Diễm, một tay túm lấy mái tóc dài của Sanh Tiêu, hất ném hết cả hai lên xe, cho đến lúc cửa xe đóng rầm lại thì những người bạn đi cùng mới kịp phản ứng lại, họ hô lên. « Cứu mạng, cứu với... »

” Làm sao bây giờ? Mình không trông thấy biển số xe.....”

” Báo cảnh sát đi.....”

Mạch Sanh Tiêu và Thư Diễm bị chụp lên đầu một chiếc khăn đen, chiếc xe lao vun vút trên đường, đưa hai cô đến một nơi vắng vẻ.

Hai người bị đẩy vào một căn phòng, khăn trên đầu được tháo ra, ánh sáng từ chiếc bóng đèn công suất lớn như muốn chọc mù mắt hai cô, Mạch Sanh Tiêu tranh thủ thời gian nheo hai con ngươi lại, « Các người là ai ? Muốn làm cái gì?” Hai cô chỉ là sinh viên, không tiền không thế, liệu đã đắc tội với ai ?

” Mạch Sanh Tiêu, đã lâu không gặp, cô dạo này có vẻ béo lên đấy. » Ngoài cửa vang lên một giọng nữ quen thuộc, hai người ngược mắt nhìn, thì thấy Tô Ngải Nhã kéo hơn 30 người đàn ông đi tới.

« Là cô ! »

« Thư Diễm ? Cô chán sống rồi nên mới theo tới đây hả ? »

« Tô Ngải Nhã, cô muốn gì ? »

Cô ả thả tay ra, Tô Ngải Nhã mặc một chiếc váy ngắn, đi đôi giày gót nhọn mười phân, trên mặt cô ả tràn ngập giận dữ và thù hận, chỉ cần hai ba bước là có thể nhảy bổ vào mặt Sanh Tiêu, « Cô còn hỏi tôi muốn làm gì sao ? Mạch Sanh Tiêu, cô hại chết ba tôi, món nợ này, tôi sẽ tính sổ với cô »

Thư Diễm giật mình, không nói nên lời.

« Cô đừng có cho rằng, chỉ bằng một mình Duật Tôn là có thể bảo vệ cô, nếu tôi không bắt cô phải đền mạng thì tôi không phải do ba mẹ tôi sinh ra. » Hai tay Tô Ngải Nhã túm lấy cổ áo Mạch Sanh Tiêu, móng tay vừa dài vừa sắc của cô ta ấn chặt vào cằm Sanh Tiêu, khiến chỗ đó rỉ ra một vệt máu. « Nếu không có cô, bây giờ tôi vẫn còn là một đại tiểu thư, Mạch Sanh Tiêu pháp luật không xét xử được cô, tôi sẽ tự mình ra tay ! »

« Cô có biết cái gì là giết người đền mạng không ? Tô Ngải Nhã, tôi nhớ là tôi đã từng hỏi cô, cô có biết khu dân cư Cẩm Lữ không ? Những người chết đi ở khu dân cư ấy thì ai đền mạng cho họ, chẳng lẽ người đền không phải là ba cô hay sao ? » Mạch Sanh Tiêu hét đến khản cả tiếng, nước mắt như muốn bắn ra, Tô Ngải Nhã rừng mình tái nhợt đi, tay phải giơ lên tát vào mặt Mạch Sanh Tiêu.

Sanh Tiêu bị đánh, đầu ngoặt sang một bên, má đau rát, « Cô đúng thật là... » Tô Ngải Nhã vẫy tay, người đàn ông đang sau cầm điện thoại tới, « Tôi không ngờ Duật Tôn sẽ giúp cô chạy án vụ này, bây giờ tôi nhà tan cửa nát, một phần tiền cũng không có, Mạch Sanh Tiêu, những thứ này tôi muốn cô bồi thường cho tôi. »

Tô Ngải Nhã nhấn một dãy số, đưa điện thoại lại cho người đàn ông ở sau lưng.

Hắn vừa nhận lấy thì cuộc gọi được kết nối, hắn đưa điện thoại lên tai, « Alo, Duật thiếu phải không ? »

« Ai vậy ? »

« Duật Thiếu, người phụ nữ của mày đang trong tay bọn tao.... »

Duật Tôn mất kiên nhẫn ngắt lời hắn, « Phụ nữ nào ? »

Hắn hơi giật mình, ngạc nhiên nhìn về phía Tô Ngải Nhã, môi cô ta mấp máy khê đọc mấy chữ, Mạch Sanh Tiêu.”

« Các người muốn thế nào ? »

« Nếu đã là người của mày, có phải là mày nên tới đây một chuyến hay không ? »

Lửa hận trong mắt Tô Ngải Nhã càng cháy mạnh, cô ả không ngờ Duật Tôn tuyệt tình đến vậy, tốt xấu gì, cô ả và y cũng có với nhau một cuộc tình, ba ả chết đi, phải có hai người trả giá cho sự ra đi đó !

” Tôn.....” Đầu dây bên kia, một giọng phụ nữ ngọt ngào là nũng, lập tức, Duật Tôn lạnh lùng cự tuyệt, « Chuyện liên quan gì tới tôi ? Muốn cô ta chết thì cứ giết đi. » Nói xong thì ngắt điện thoại.

21. Chương 21: Mặc Kệ Xấu Hổ Cầu Xin Y

Người đàn ông cầm điện thoại khó xử. Tô Ngải Nhã cũng giật mình, chỉ có điều chớp mắt đã chuyển thành thái độ trào phúng “ Mạch Sanh Tiêu, cô đứng là thất bại quá.”

Cô nghe thấy vẻ hả hê trong giọng điệu Tô Ngải Nhã “ anh ta vốn không để ý đến tôi đâu, dùng tôi để uy hiếp anh ta, có phải là cô quá ngu xuẩn hay không?”

” Bốp!”

Một cái tát đánh thẳng vào nửa mặt trái của cô khiến má trái cô sưng lên, khóe môi chảy ra vết máu, mặt Sanh Tiêu sưng phù như cái bánh bao.

“Tô Ngải Nhã, đồ điếm, cô rốt cuộc là muốn gì đây ?” Thư Diễm trong lòng lo lắng liền quát to.

Cô ta lạnh lùng cười, đi đến trước mặt Thư Diễm, “ Ở trường từ trước đến nay cô luôn luôn là người đối nghịch với tôi, làm tôi khó chịu nhất, được lắm, nợ mới nợ cũ chúng ta cùng tính một lượt”. Tô Ngải Nhã như phát điên kéo tóc Thư Diễm giật mạnh, giày cao gót ở chân vung lên đá vào bụng cô. Thư Diễm đau đến mức cúi gập người xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy.

“ Dừng tay, chuyện này không liên quan đến cô ấy.” Sanh Tiêu vừa muốn đứng lên đã bị người đàn ông nắm cánh vai đè lại.

Tô Ngải Nhã đá mạnh vào người Thư Diễm, tất cả lửa giận đều bùng phát dữ dội. Thư Diễm bị đẩy ngã xuống sàn, máu tươi từ miệng chảy tràn ra.“ Nói tôi là con điếm, cô sạch sẽ lắm đấy, người đâu, bắt lấy cô ta cho tôi.”

Sanh Tiêu không biết Thư Diễm có bị thương nghiêm trọng hay không, chỉ thấy cô ấy đang không ngừng run rẩy, cô bò dậy mấy lần nhưng không thành.“ Tô Ngải Nhã, cô điên rồi, muốn trút giận cứ trút lên người tôi, cô ấy không liên quan.”

Thư Diễm nghe cô nói vậy, cố gắng quay mặt sang chỗ Sanh Tiêu lắc đầu, cô không hề hối hận hồi này theo lên xe cùng Sanh Tiêu. Từ nhỏ đến lớn, cô chỉ có Sanh Tiêu là bạn, ngay cả bố mẹ cũng không quan tâm cô đến như vậy. Thư Diễm khó khăn giật nhẹ khóe môi, cô còn có thể sống ra ngoài, nhưng liệu có còn mặt mũi nào đi gặp Tang Viêm?

Mấy tên đàn ông xoa tay, dâm loạn trong mắt chúng, Sanh Tiêu lo sợ, cố phát ra tiếng hét từ cổ họng: “Dừng, dừng mà, đừng làm hại cô ấy”

Tô Ngải Nhã ngăn lại rất đúng lúc,” Muốn tôi tha cho cô ta cũng được, cô gọi Duật Tôn tới đây.”

” Đừng đùa quá trớn, theo tôi đùa mấy cô gái này thì được, đừng động đến Duật Tôn, tôi và em chỉ có một cái mạng thôi.” Người đàn ông trung niên ngồi im lặng nãy giờ chợt lên tiếng.

“ Anh Hải....” Giọng điệu Tô Ngải Nhã khác hẳn lúc nói chuyện với hai cô, cô ta lắc lắc chiếc eo thon nhỏ, đi tới, luồn một tay vào cánh tay của gã kia. “ Yên tâm đi mà, chờ khi nào hần ta đến, chúng ta sẽ để lại mấy thuộc hạ đáng tin ở đây, còn ta rút, chỉ cần hần lộ mặt ra, hần sẽ bỏ mạng. Em khẳng định là không xảy ra chuyện gì, chúng ta rời đi sớm là được mà, anh Hải, anh đành lòng để em đêm nào cũng ngủ không yên sao ?”

“ Em là đồ tiểu yêu tinh “ Tên Hải kia không cưỡng được sự mê hoặc của cô ả, liền nghe theo ý cô ta, mà thực tế hần nghĩ Duật Tôn cùng lắm chỉ là một thương nhân, sẽ không biết cách chạy thoát. « Nghe theo em tất, nhưng mà đêm nay... »

“ Anh thật là xấu xa...”

« Con điếm. » Thư Diễm cố nhìn cơn đũa chửi ả.

“Mạch Sanh Tiêu, thế nào đây, cô nghĩ sao?” Tô Ngải Nhã xoay người, cặp mắt hung ác đã quay trở lại.

“Nếu hần không đến...”

“Kể cả nếu hần không đến, hai người các cô cũng đừng nghĩ có thể “sạch sẽ» ra khỏi đây.” Tô Ngải Nhã nhìn từ trên cao xuống. “Tôi sẽ đem hình khỏa thân bị người ta làm nhục của cô cho hần xem, tôi không tin hần còn mặt mũi mà vênh váo?”

“Tô Ngải Nhã, cô có còn là người không?”

“Thư Diễm, cô câm miệng cho tôi, bằng không bây giờ tôi sẽ khiến bọn họ xé nát quần áo cô ra”. Tô Ngải Nhã đưa di động hướng về phía Sanh Tiêu “Gọi đi, số điện thoại chắc cô còn nhớ chứ.”

Người đàn ông đang ghì tay cô buông ra, cô cứng ngắc tiếp nhận điện thoại, do dự bấm số nhưng cứ ấn được một nửa lại xóa đi.

Cô phải nói thế nào? Hơn nữa, khó khăn lắm Duật Tôn mới tha cho cô, bây giờ cô lại quay ra cầu xin y sao? Vậy không phải là tự chạy tới cửa nhà y để y lăng nhục sao?

“Sao, không muốn gọi hả?”

Mạch Sanh Tiêu nhìn thoáng qua khuôn mặt Thư Diễm, vết máu chói mắt kia khiến cô hạ quyết tâm, sức chịu đựng của cô ấy rất tốt, không kêu khóc, không van xin, cũng không nói lời nào. Sanh Tiêu chậm rãi mở mắt, ngón tay run run đè xuống bàn phím.

Điện thoại nhanh chóng có tín hiệu kết nối, truyền đến trong tai giọng nói từ tính mê hoặc của y. Trống ngực Sanh Tiêu đập thình thịch, sưng sờ không biết nên nói gì.

Cô nghe rõ đầu dây bên kia truyền đến tiếng động xột xoạt nho nhỏ, cho rằng Duật Tôn muốn tắt điện thoại bèn la lớn “Cứu tôi, cứu tôi với”. Cô lo lắng cầm chặt điện thoại, toàn bộ hy vọng lúc này đều đặt lên người y. Bây giờ, chỉ một chút động tĩnh cũng khiến cô run rẩy không thôi, cuống họng không thốt nổi nên lời.

“Cứu cô? » Duật Tôn như đang cười, “Cô thật biết nói một đằng làm một nẻo đấy! Không phải sống chết cũng muốn thoát khỏi tôi sao? Trả nợ xong rồi mà, tại sao tôi lại phải cứu cô? Tôi không còn cần cô nữa, vậy mà cô cũng không biến được à?”

Trong giọng nói của cô tiếng gằn, đến mức mỗi người ở đây đều có thể nghe rất rõ ràng. Tô Ngải Nhã nhếch miệng cười đầy khinh miệt, thủy chung không biết đang nghĩ gì.

Thư Diễm quỳ rạp trên mặt đất, mới vừa rồi không để rơi một giọt lệ, nhưng lúc này lại chẳng nhịn được mà khóc nức lên, cô không ngờ Sanh Tiêu vì mình mà phải làm như vậy, cúi đầu nhục nhã. “Không cần phải làm vậy mà...”

“Van cầu anh, xin anh, cứu tôi lần này được không? » Giọng Mạch Sanh Tiêu khản đặc “Từ nay về sau, tôi sẽ không bao giờ có ý nghĩ khác nữa, anh muốn cái gì, tôi sẽ làm thế đó, tôi sẽ ngoan ngoãn mà, anh muốn tôi cười, tôi cười, anh muốn tôi khóc, tôi sẽ khóc.”

“Mạch Sanh Tiêu, cô cũng mặt dày thật?” Duật Tôn có vẻ lạnh nhạt, nhưng giọng điệu lại khác xa, thập phần thoải mái. “Cô có thật lòng muốn không?”

Sanh Tiêu bị y lăng nhục, đã mấy lần định ném điện thoại đi, ánh mắt cô mờ mịt, chỉ muốn nhắm lại, để không ai nhìn thấy bị thương trong đó. “Phải như thế nào anh mới bằng lòng cứu tôi, chỉ cần anh nói ra, điều gì tôi cũng bằng lòng.”

“Ha. » Y cười hết sức nhẹ nhàng. “Trên người cô thật sự chẳng có gì hấp dẫn tôi ngoài thân thể cô, cô nói làm sao bây giờ?”

Tính tình cô quá bướng bỉnh, lại không biết hạ mình lấy lòng đàn ông, mấy ai có thể chịu được?

Nếu không phải vì khuôn mặt tuyệt mỹ và dáng người hoàn hảo, chẳng biết y đã vứt cô vào xô xĩnh nào rồi.

“Chỉ cần anh nói, điều kiện gì tôi cũng đáp ứng.” Ánh mắt cô sau khi nói ra những lời này chỉ còn trống rỗng và tuyệt vọng, tia sáng cuối cùng đã biến mất, cho dù chỉ là một chút ánh sáng yếu ớt cũng không tìm thấy nữa.

Thư Diễm khóc đến khàn cả giọng, Sanh Tiêu còn trẻ như vậy, nhưng đáng vẻ tuyệt vọng nhường ấy, đủ để cô thấy chỉ còn lại bị thương.

“Mạch Sanh Tiêu, tính cô quá cứng nhắc, tôi không thích, như vậy đi, cô nói cho tất cả những người ở đó biết, lần đầu tiên của cô, lần đầu tiên cô rên rỉ dưới thân tôi ra sao, tôi sẽ cứu cô.”

Trong lúc này, y đang nhàn nhã nằm trên ghế sofa thượng hạng, y vừa về, cũng đã thay quần áo rồi, nhưng vẫn không nhanh không chậm, tư thái hết sức thoải mái, hai chân đặt lên bàn trà. Còn ở đầu bên kia, tiếng Mạch Sanh Tiêu nghẹn ngào thống khổ, rất nhỏ nhưng vẫn nghe thấy.

“Anh đùa giỡn tôi thấy vui lắm phải không?” Mạch Sanh Tiêu nói dứt quãng, cô kiên cường, nhưng dù sao cũng chỉ là cô gái 20 tuổi, cô đã làm sai cái gì chứ?

Thấy bên kia không nói gì, cô liền ngoan ngoãn gật đầu, như một con thú nhỏ đáng thương giãy dụa trong phút cuối, giọng nói thê lương “Được, tôi nói, tôi sẽ nói.”

Trong lòng Duật Tôn nhói lên một cái, hình như là có thứ gì đó mãnh liệt đang ập đến, không khỏi thấy bức bối, y nhướng lông mày, quát lên “Loại chuyện đáng xấu hổ này mà cô cũng nói ra ngoài được sao? Câm miệng cho tôi, nói xem cô đang ở đâu?”

22. Chương 22: Cứu Ra

Tô Ngải Nhã và Hải ca bỏ đi, Mạch Sanh Tiêu bị bịt mắt lại và nhốt cùng với Thư Diễm.

Những kẻ đó mặc dù không động vào thân thể hai người, nhưng lại nghe theo sự chỉ bảo của Tô Ngải Nhã, khiến cho các cô nếm không ít đau khổ.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Sanh Tiêu và Thư Diễm như rơi vào bóng tối vô tận, cô cúi đầu thấp, lọn tóc rủ xuống trước ngực, mềm mại như một dải lụa.

Mạch Sanh Tiêu không chắc Duật Tôn có thể tới hay không, Tô Ngải Nhã đã mai phục khắp nơi, nếu y cứ đến mà không chuẩn bị gì, chắc chắn sẽ gặp không ít nguy hiểm.

Nỗi lo lắng trong nội tâm cô rất nhanh đã bị tiếng đánh nhau bên ngoài bao phủ, Sanh Tiêu co rúm hai vai, ghé sát vào Thư Diễm, “Nghe thấy không?”

“Hình như có tiếng đánh nhau”

“Thư Diễm, cậu sợ không?”

“Mình không sợ, theo Tang Viêm, không phải là chưa gặp qua bao giờ, Sanh Tiêu, cậu đừng sợ, còn có mình ở đây...”

“Mình cũng không sợ”, Mạch Sanh Tiêu khẽ rên, “Nhưng mà mình đau quá”.

“Sanh Tiêu”, Thư Diễm biết rõ Sanh Tiêu đã bị thương, cô cố gắng nghĩ ra chủ đề nói chuyện làm Sanh Tiêu quên đi đau đớn. “Người kia... là ai? Anh ta sao lại đối xử với cậu như vậy?”

“Mình không muốn có bất kỳ quan hệ nào với anh ta hết, Thư Diễm, xin lỗi, mình thật sự không thể nói”

“Sanh Tiêu, không có việc gì, cậu còn đau không?”

Chờ bên trong đã yên lặng, Duật Tôn mới mở cửa chính đi vào, y phủi hai tay, kho hàng rộng lớn giờ chỉ còn lại ba người bọn họ. Y mặc áo gió đen nhánh, tháo ra chiếc găng tay da bên tay phải, bước nhẹ đi về phía trước.

Mạch Sanh Tiêu tựa trên vách tường lạnh như băng, bức tường màu xám loang lổ, một nửa khuôn mặt cô đã sưng đỏ, khóe miệng chảy ra vết máu đã khô, đôi giày trắng trên chân cô in rất nhiều dấu chân vì bị giẫm lên. Duật Tôn đi đến trước mặt cô, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Cô biết có người đến, nhưng không biết đó là ai, Sanh Tiêu ngừng thở, toàn thân đau nhức bắt đầu trở lên run rẩy.

Cho đến tận khi một bàn tay đàn ông khẽ xoa gương mặt bị thương của cô, cô mới giống như chú chim sợ cành cong lùi lại, “ Ai đó?”

Duật Tôn tháo chiếc khăn bịt mắt cô xuống, Sanh Tiêu chớp chớp mắt, dáng vẻ yếu đuối, hiển nhiên là cô đã bị dọa sợ, y không khỏi nhếch môi, nếu lúc trước cô biết sợ như thế này, y đã không cần phải vớt bỏ cô trên đường.

Mạch Sanh Tiêu khi nhìn thấy rõ người vừa tới, cô chỉ cảm thấy mũi nghẹn ngào, rất muốn khóc to ngay bây giờ.

“ Anh không chết à?”

Y ngồi xổm trước mặt cô, bởi vì dán sát vào nhau nên chiếc cổ lỏng chôn trên áo gió của y vừa vịn chạm vào cằm của cô. Cách ăn mặc của y càng làm tăng thêm khí chất anh tuấn ương ngạnh vốn có, Sanh Tiêu chưa từng có cảm giác y gần gũi như vậy, “ Bạn của tôi...”

Duật Tôn xoay người nâng eo của cô, ôm cô vào lòng.

“Đau...”

Sanh Tiêu cảm thấy đau nhức, lại cắn răng nhịn đau, “ Thư Điềm...”.

“Đừng kêu” Duật Tôn ôm cô đi ra ngoài, “ Yên tâm, sẽ có người đưa cô ấy về.”

Hiện trường đã được thu dọn sạch sẽ, ngay cả một bóng người cũng không thấy, lúc Mạch Sanh Tiêu được đưa về tới Hoàng Duệ Ân Tượng thì trời đã rạng sáng.

Đồ cô mặc trên người kín từ trên xuống dưới, Duật Tôn đem cô về cũng chẳng dè dặt, như là vớt cô lên giường, cả người Sanh Tiêu đau nhức, co hai chân lại, thân thể cuộn tròn một chỗ, Duật Tôn thấy thế, xoay người lại cởi cổ áo cô.

” Anh làm cái gì? Tôi đã như vậy, anh còn muốn sao?”

Mạch Sanh Tiêu nắm chặt cổ tay của y, đáy mắt hiện ra e ngại cùng tức giận, Duật Tôn dừng lại động tác, vỗ về mu bàn tay cô, gỡ hai tay cô ra,” Cô đánh giá cao bản thân quá đấy, bộ dáng cô thế này, có khác gì thịt heo, chẳng lẽ tôi đói bụng đến mức ăn quàng sao?”

Cởi cổ áo của cô ra, quả nhiên nơi nơi đều là vết thương, “ Mau cởi hết quần áo ra”.

“ Tôi không sao”

“ Cô còn ngại cái gì? Tôi không phải chưa nhìn thấy bao giờ!” Duật Tôn thấy cô bất động, liền đưa tay giúp đỡ, nhưng động tác của y cực kỳ thô lỗ, bàn tay lồi lõm kéo làm Mạch Sanh Tiêu đau đến mức sắp bất tỉnh, “ Để tôi tự cởi”

Tay của cô cực kỳ chậm chạp, Duật Tôn không kiên nhẫn nổi, bàn tay thô lỗ lại gờ ra lột quần áo cô như bóc vỏ trứng gà.

Tầm lưng trần vốn trắng nõn nà như tuyết giờ đây phủ kín là vết máu ứ đọng, mà ngay cả trước ngực, trên đùi cũng đầy vết đánh, thật là không ngờ nổi cô có thể nhịn đau đến bây giờ, “ Là ai làm?”

“Tô Ngải Nhã”. Sanh tiêu cảm thấy xấu hổ, một tay muốn kéo chăn đắp lên người, Duật Tôn thấy thế, nhanh hơn cô một bước, giật chăn ra, “ Cô vẫn có thể nhịn được sao?”

Hai tay Mạch Sanh Tiêu vừa ngăn tại trước ngực, đã bị y đẩy nằm xuống, cả người ghé lên mặt tấm chăn lạnh như băng, cô đau nhức rên một tiếng, nằm ở trên chăn không dám động đậy. Duật Tôn lấy ra một lọ thuốc mỡ trong tủ đầu giường, sau đó xoa đều thuốc trong lòng bàn tay, khi bôi thuốc lên trên vết thương của Sanh Tiêu thì cô “a....” lên một tiếng.

“ Kêu cái gì? Chỗ này còn đau không?” Duật Tôn xoa bóp nhiều lần vết bầm, nơi bị máu đọng, Mạch Sanh Tiêu cầm chặt hai tay vào mặt chần, đau đến mức mồ hôi đầm đìa, chờ y bôi thuốc xong, cả người cô đã ướt đầm, khuôn mặt mệt mỏi thả lỏng, trong con ngươi óng ánh đen bóng, mờ mịt một tầng hơi nước.

“Nhất định phải xóa hết những vết này đi.”

Sanh Tiêu cúi đầu, tế bào toàn thân đều cảm nhận sâu sắc được sự thoải mái thỏa mãn.

” Không có ai chạm tới cô chứ?”

” Cái gì?”

Duật Tôn xoay mình hỏi một câu, Sanh Tiêu chưa kịp phản ứng, buột miệng hỏi.

Y chăm chú nhìn, vỗ nhẹ lên miệng vết thương trên lưng cô một cái,” Tôi hỏi, thương thể này của cô là bị bọn họ đánh, hay là bị bọn chúng chà đạp?”

Mạch Sanh Tiêu tức giận nuốt xuống một hơi, muốn nói, chỉ có mình anh là làm hại tôi như thế thôi, còn ai có bản lĩnh đó nữa chứ? Lời đến bên môi, rồi thì sửa lại, đơn giản đáp,” Là bị đánh.”

Duật Tôn cất thuốc mỡ đi, không nói gì thêm, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Y mở cửa, không hề sợ bị người khác nhìn lén, tiếng nước chảy, nghe vào tai Mạch Sanh Tiêu như tiếng nước rơi vào giữa chảo dầu sôi, cô tự dằn vặt vô số lần, vừa lo lắng vừa sợ hãi, hai bàn tay nắm lấy góc chần, hận không thể ẩn chìm vào trong chần luôn.

Lúc Duật Tôn đi ra, chỉ tùy ý xoa xoa tóc, khoác chiếc áo ngủ rộng màu xanh ngọc rồi leo lên giường.

Y thò tay ra, kéo lấy chần, nhưng không ngờ bị Sanh Tiêu giữ rất chặt, y gỡ tay cô ra chui vào, mới phát hiện toàn thân cô nóng hổi, như là bị thiêu đốt. Duật Tôn không khỏi khẽ cười,” Cô lo cái gì? Nhìn cái bộ dạng xấu xí thế này của cô, ai thêm đụng vào chứ?”

Cô lúc này mới thả lỏng, cơ thể không còn cứng ngắc nữa.

Y nằm ở phía sau, cánh tay thon dài đặt lên bụng cô, đem cô ôm chặt vào ngực, Sanh Tiêu cảm thấy bị ghim thật chặt, vừa muốn mở miệng, Y liền cử động, tay cũng buông lỏng ra chút ít,” Ngủ đi.”

Mạch Sanh Tiêu lúc đầu vì đau mà ngủ không được, xương cốt nhức nhối như bị vỡ nát ra, về sau thuốc phát tác, thì ngủ rất say, cô chỉ kịp nghĩ, thủ đoạn của y thật thành thạo, thật không bình thường.

Cả đêm ngủ rất an ổn, lúc Sanh Tiêu tỉnh lại, đã thấy vô vàn tia sáng mặt trời chiếu rọi, rơi đầy trên khuôn mặt nõn nà xinh đẹp, tuy hơi lười biếng một chút, nhưng tinh thần đã hoàn toàn phấn chấn như trước.

Sanh Tiêu nheo con mắt lại, chỗ bên cạnh đã lạnh ngắt, Duật Tôn hẳn là đã đi rồi.

Cô muốn ngồi dậy, tầm mắt bắt gặp một dáng người đứng trầm ngâm trên ban công.

23. Chương 23: Chẳng Phải Thiên Sứ

Duật Tôn nghiêng người tựa vào ban công, điều thuốc trong tay y cháy quá nửa, trên nền gạch bóng loáng vương đầy tàn thuốc, y vẫn mặc áo ngủ, gió lướt nhẹ qua, áo choàng khẽ xao động, dưới ánh mặt trời vàng óng, khuôn mặt tuấn tú nghiêng nghiêng toát lên một vẻ đầy bí ẩn, đẹp tựa điêu khắc mê hoặc tâm trí người ta.

Mạch Sanh Tiêu lóa mắt, dưới ánh dương y chẳng khác một thiên sứ, không còn là ma quỷ mà cô quen.

Duật Tôn có vẻ như đã nghe thấy tiếng động, y quay đầu lại, ngón tay gầy nhẹ tàn thuốc, tàn thuốc bay mấy vòng trong không trung, rồi rơi xuống nền đất.

Sanh Tiêu không thể chớp mắt, hình ảnh cô vừa trông thấy cứ như một giấc mơ còn chưa tỉnh, làm sao mà y lại giống với thiên sứ được cơ chứ ?

Duật Tôn nhắc dép lê đi tới gần giường, sắc mặt Mạch Sanh Tiêu đã hồng hào hơn, không còn trắng bệch như ma giống hôm qua nữa, y tới trước mặt cô, hương thuốc lá nhẹ nhàng từ trên người y phảng phất.

« Rốt cuộc anh là ai ? »

« Đã là người đàn bà của tôi rồi mà em còn không biết người đàn ông của mình là ai hay sao ? »

« Chắc chắn anh không đơn giản như vẻ bề ngoài, nếu không sẽ không đối phó với những người ngày hôm qua đơn giản như vậy. »

Duật Tôn giơ tay lên, vừa thấy động tác của y, Mạch Sanh Tiêu phản xạ né tránh ngay, cặp mắt xuống. Bàn tay Duật Tôn xoa mặt cô, vuốt ve mấy cái, mềm mại mịn màng làm y sinh hứng thú « Phụ nữ ngốc nghếch thì tốt hơn nhiều. » Y đổi chủ đề « Em bao nhiêu ? »

Từ lúc hai người quen nhau, trừ ép buộc thì là chiếm lấy, chưa bao giờ bình tĩnh nói chuyện với nhau như lúc này, Sanh Tiêu ngẩng khuôn mặt hơn sưng sưng vì vết bầm lên trả lời “20.”

Quả thật vẫn còn rất nhỏ.

« Em không phải sợ tôi, ở bên cạnh tôi, chỉ cần biết nghe lời, làm tôi vui thì mọi chuyện sẽ đều tốt đẹp. » Duật Tôn nhắc chắn lên, dù căn phòng có bật hệ thống sưởi nhưng đột nhiên Sanh Tiêu cảm thấy lạnh quá, y gối lên đùi cô, nhắm mắt dưỡng thần, « Người làm em bị thương, tôi sẽ không tha ột tên nào. »

Mạch Sanh Tiêu tựa lưng về phía sau, ngược nhìn lên, bầu trời trong xanh mà như bị che lại bởi một tấm màn đen dày, làm cách nào cũng không vén mở được.

Đến khi Duật Tôn mở mắt ra, cô đã chìm vào giấc ngủ, đầu hơi gục xuống, làm chiếc cằm thon thon như bị giấu trong cổ áo, da cô trắng nõn nà, sạnh sẽ tinh khiết như búp bê mới sinh, cặp mắt nhắm lại càng khiến đôi lông mi dài cong vút, như là một cây quạt nhỏ.

Không thể phủ nhận việc Duật Tôn vừa ý cô, chỉ bởi vì cô rất đẹp.

Khi đó, ai ai cũng nói, Sanh Tiêu xinh đẹp nhưng hư hỏng.

Hình như cô đang nằm mơ, khóe môi hơi cong lên, đuôi mắt cũng từ từ kéo ra, rất đẹp, rất đẹp.

Chớp mắt, Duật Tôn như lóa mắt, dáng vẻ này hấp dẫn y vô cùng. Y ngồi dậy ôm cô vào lòng, ít nhất thì thời gian này y không cần đau đầu xem phải đối người phụ nữ nào khác nữa.

Chỉ vài hôm nữa sẽ tới tết Nguyên Đán, nhất định là Sanh Tiêu không muốn quay lại trường nên Duật Tôn đã xin phép cho cô nghỉ luôn rồi.

Trước tết, Mạch Sanh Tiêu tới chợ mua một ít quần áo và vài món ăn ngon, rồi đi xe tới bệnh viện điều dưỡng.

Khi cô tìm thấy Mạch Tương Tư thì cô ấy đang ngồi trên xe lăn nhìn ra cửa sổ phòng bệnh.

Ngoài trời, mặt trời vừa lên đỉnh.

« Chị ơi. » Sanh Tiêu bày mấy thứ lên bàn, rồi cầm chiếc áo lông cô mới mua, « Chắc hai ba ngày nữa không khí lạnh lại tràn về đây chị ạ. »

Hai mắt Tương Tư vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, Sanh Tiêu kéo lấy bàn tay chị, lại bị chị rút về, « Sanh Tiêu, em đừng dùng tiền phung phí, dáng vẻ chị thế này, mặc cái gì cũng đều lãng phí. »

« Chị à. » Giọng nói Sanh Tiêu trầm hẳn xuống, nghẹn ngào « Chị yên tâm, chân chị nhất định sẽ khỏi. »

« Em đừng an ủi chị nữa. » Tương Tư thấy em mua rất nhiều thứ “Chị đã quên mất cảm giác bước đi là như thế nào rồi.”

Mạch Sanh Tiêu ngồi xổm xuống bên cạnh xe lăn của chị gái, trong lòng càng thêm áy náy và chua xót « Chị à, mặc kệ phải tốn bao nhiêu tiền, nhất định em sẽ chữa khỏi chân cho chị. »

Mạch Tương Tư thấy đôi mắt cô nhoe lệ, thì che giấu tâm tư trong lòng « Được rồi, được rồi, nhanh mang đồ tới đây để chị xem em mua được những gì nào ? »

Bấy giờ vẻ mặt Sanh Tiêu mới giãn ra chút ít, sau đó vội tới lấy đồ cho chị xem « Chị, đây là giày tuyết, ở trường em các bạn nữ rất thích nó, » Cô ngồi xổm xuống đi giày vào chân Tương Tư, « Mùa đông này nhất định sẽ rất lạnh, chị đi đôi giày này sẽ không còn bị lạnh nữa. »

Cô chỉ lo nói, vô tư mà không hề phát hiện ra vẻ khó chịu trên mặt Mạch Tương Tư.

Chẳng nhẽ em quên rằng, chân của chị vì em mới bại liệt, sẽ chẳng bao giờ còn biết lạnh là gì nữa. Hai tay Mạch Tương Tư nắm chặt lấy bánh xe lăn, đôi mắt lộ vẻ bức tức, Sanh Tiêu đi xong giày cho chị thì mới ngẩng đầu lên. Đáy mắt Tương Tư lại khôi phục vẻ bình thường. Cô ta tỏ ra thích thú ngắm nghía cẩn thận đôi giày đi trên chân « Đẹp quá, chắc là sẽ ấm lắm. »

Không ngờ rằng nói xong những lời này, trái tim như bị cửa thành từng mảnh.

Sanh Tiêu không biết chị mình khó chịu, vì cô nợ Tương Tư, nên muốn dành những gì tốt nhất cho chị, muốn liều mạng đền lại.

” Sanh Tiêu, bạn trai em.....Có tốt với em không ? » Tương Tư tìm từ mãi, cuối cùng thì dùng ba chữ đó để miêu tả người kia.

Mạch Sanh Tiêu gục đầu xuống, tránh ánh mắt của chị, nhẹ đáp « Tốt ạ. »

” Sanh Tiêu.....”

Thấy dáng vẻ chị muốn nói lại thôi, Sanh Tiêu đành hỏi « Chị, sao thế ? »

« Sanh Tiêu, chị không muốn ở đây nữa, ở đây ai cũng là người bệnh, chị không thích cứ mỗi lần mở mắt lại nhìn thấy bức tường trắng toát, càng ghét cái cảm giác ngày nào cũng gặp bác sĩ y tá, họ nhắc nhở chị rằng chị là một người tàn phế, nếu còn như thế này mãi mãi chị cũng không còn cơ hội đứng lên nữa. Sanh Tiêu em đưa chị ra khỏi đây được không ? Chị muốn sống cùng em, bây giờ chị chỉ còn lại mình em thôi. » Mạch Tương Tư nói chuyện rất vội vàng, sau cùng, không ngăn nổi nước mắt, đáng vẻ đáng thương vô cùng.

Sanh Tiêu nghe vậy, trong lòng rất khó chịu. Nội tâm quặn thắt hồi lâu mới có sức mở miệng.

« Chị, em biết là chị khó chịu, nhưng chỉ thế này chúng ta mới có cơ hội, chị chịu khó một chút nữa có được không ? » Khó khăn lắm mới đưa chị vào được viện phục hồi chức năng, Sanh Tiêu không muốn từ bỏ, mà bây giờ cô đang ở nhà Duật Tôn, để chị mình tận mắt thấy mình bị bao nuôi, hổ sấu này, họ phải vượt qua bằng cách nào đây ?

Tương Tư không nói gì thêm, cô ta nhớ tới ngày đó ở trường của Sanh Tiêu, Duật Tôn ra điều kiện Sanh Tiêu chỉ có ngủ với y thì mới cứu mình, trong khoảnh khắc Sanh Tiêu đã định từ bỏ, Mạch Tương Tư cắn chặt hàm răng « Được, nhất định chị sẽ hồi phục. »

Sanh Tiêu gật gật đầu, nhưng vì cô còn ít tuổi quá, chẳng nhận ra điều kỳ lạ ở chị cô.

Cô ở viện phục hồi chức năng suốt cả ngày, lúc ra về thì đã gần chiều muộn.

Mặt trời chiều ngả về tây, Tương Tư vẫn ngồi bên cửa sổ, cô ta nhìn theo bóng dáng em gái, ánh sáng trời chập lầy Sanh Tiêu, cực kỳ sáng, cô ta nhếch mép ” Thật tốt.”

Hai chữ « thật tốt » đó, chẳng biết là có thâm ý gì.

Sanh Tiêu đi tới chợ để đổi xe, giữa đường nhận được điện thoại của Duật Tôn, y nói buổi tối không ăn cơm cùng cô, cô thăm tính tìm một chỗ ăn tối rồi về.

Mạch Sanh Tiêu đi tới đối diện trạm xe buýt, ở cạnh đó có một quán cà phê, nghe nói rất đắt. Cô mới nghĩ đến đó thì nghe thấy một giọng nói rất quen, quay lại nhìn.

« Em biết anh đã thay lòng, anh có dám khẳng định là anh không có tình cảm với con bé Mạch Sanh Tiêu đó không ? Mỗi lần gặp con bé đó, ánh mắt anh nhìn nó chẳng nhẽ em lại không hiểu ? » Người phụ nữ quát lên, đã rơi nước mắt, vừa khóc vừa trách móc.

Người đàn ông quay lưng về phía Sanh Tiêu, nhưng chỉ nhìn một cái cô đã biết là ai, chẳng ai khác là Nghiêm Trạm Thanh.

« Em nói linh tinh cái gì ? Không phải vẫn đang vui vẻ hay sao ? »

« Con bé tốt ở đâu ? Nhất định là không còn trong trắng, anh vẫn muốn hay sao mà nhìn thấy là phải bám theo giày cô ta ! »

Mạch Sanh Tiêu nhú mào, dưới ánh đèn ở góc đường, hai mắt cô chợt lạnh.

« Em câm miệng lại cho anh ! » hấn ta như nổi điên lên.

« Ôi trời...hu hu » Tô Nhu chẳng còn vẻ dịu dàng ngày thường, gào khóc rồi bỏ đi.

Nghiêm Trạh Thanh không đuổi theo, hấn bực bội đá vào cục đá cạnh chân, xoay người thì nhìn thấy người đứng cách đó không xa, Mạch Sanh Tiêu.

24. Chương 24: Trái Tim Rung Động

Như là chợt dạ vì làm điều gì đó sai trái thì bị bắt quả tang, trong lòng cả hai đều cảm thấy khó xử.

Sanh Tiêu xoay người lại, vừa lúc xe bus tới bến, cô chạy nhanh lên xe.

Chân phải bước lên cửa xe thì đằng sau có người kéo lại. Cô mất đà chút nữa thì ngã, may mà Nghiêm Trạh Thanh đỡ kịp, nên chỉ bị trật cổ chân.

“Có đi không?”

“Chờ một chút.”

“Không được đâu.”

“Đúng là ăn no dừng mớ.” Tài xế nói xong đạp ga xe đi thẳng.

Hôm nay cô mặc quần bó và đi bốt, mất cá chân lại đang sưng đỏ lên, đau đớn đến mức phải cúi gập người xuống, nhưng cô vẫn quyết tâm không dựa vào sự giúp đỡ của Nghiêm Trạh Thanh, rút tay về “ Buông tôi ra!”.

Nghiêm Trạh Thanh buông tay, cô tập tễnh được một chân, còn chân kia phải chịu trọng lượng của toàn bộ cơ thể dồn xuống nên hơi chật vật, thiếu chút nữa lại ngã.

Thấy vậy hấn bèn vươn tay đỡ lấy eo cô “ Anh không phải hùm beo, em sợ cái gì chứ?Sao lần nào gặp an hem cũng bỏ chạy như thế.”

“Lần nào gặp anh tôi cũng xui xẻo.”

“ Thật không?” Hấn ta cười nhạt, ôm lấy cô đi thẳng về phía trước.

“ Thả tôi ra mau!”.

“Tốt nhất là em dừng cử động.” Hấn xoa nhẹ đầu nàng, như là đang âu yếm, chiều chuộng người yêu bé nhỏ đang giận dỗi, nhìn thật tự nhiên. “Anh đưa em đến bệnh viện”.

“Tôi không đi.”Sanh Tiêu bị hấn kéo đi. “Nghiêm Trạh Thanh, bạn gái của anh bỏ đi, anh không chạy theo giải thích với người ta, ở đây quản chuyện của tôi làm gì ?”.

Hấn vẫn một mực im lặng, chỉ càng dùng sức kéo cô về phía trước.

“Anh mà còn thế này tôi sẽ la to lên đấy”

Hấn dìu cô đến chiếc xe của hấn ở gần đó: “Anh sẽ không làm gì em cả, chỉ muốn xem chân em thôi.”

“Tôi đã nói là tôi không sao.”

Bàn tay to của hấn nhanh như chớp đè lại bả vai cô, ngăn không cho cô giãy dụa, đến khi cô ngồi im ở vị trí lái phụ. Sanh Tiêu chống hai tay lên như muốn vùng vẫy nhưng không ngờ bỗng nhiên hấn ngồi thụp xuống, đem giày cùng tất của cô bỏ ra. Bàn tay ấm áp xoa xoa vết chỗ sưng nơi mất cá chân cho cô. “ Đau không em ?”.

Trái tim cô đập thình thịch, không biết mình phải làm gì, rút chân về hay để yên cho hắn giữ.

Tay hắn di chuyển khê khàng, lòng bàn tay xoa bóp mắt cá chân cho cô, Sanh Tiêu thấy đỡ đau thì muốn rút chân lại. Nhưng lại bị hắn dùng sức kéo lại, ôm lấy vào lòng.

Sự nóng bỏng từ trong ngực hắn truyền qua lớp vải mỏng manh của quần áo làm cô run lên, cảm giác thật rõ ràng. Cô thấy lòng bàn chân nóng lên, khuôn mặt đỏ bừng như say nắng, không cách nào thoát ra khỏi. “Nghiêm Trạ Thanh, rốt cuộc là anh muốn làm gì đây ?”

“Anh nói rồi mà, anh chỉ muốn xem chân em có sao không thôi.”

“Tôi nhắc lại lần nữa, chân tôi không sao hết.”

“Sanh Tiêu” Một tay Nghiêm Trạ Thanh nâng gót chân của cô lên, tay kia xoa nhẹ lên mu bàn chân của cô, đầu hắn cúi xuống rất thấp, mái tóc hơi rủ xuống, màu tóc nâu nhạt rũ trên bờ vai, vì ánh sáng không rõ mà nhuộm một màu bi thương. Cô cứ ngỡ rằng nhìn nhầm ai mất. Nghiêm Trạ Thanh trầm mặc hồi lâu, rồi cũng ngẩng đầu lên, con ngươi đen bóng như đêm đen mờ mịt nhìn thẳng vào đáy mắt cô. “Trước kia làm em tổn thương, làm em đau lòng, anh thật sự xin lỗi. Anh biết rõ em với Tô Nhu có những điểm khác nhau, bây giờ anh mới nói, liệu có phải đã quá muộn rồi không ?”

Hai tay cô mân mê vạt áo, trong nội tâm dâng lên một nỗi niềm chua xót. “Có thể người anh yêu, mãi mãi là Tô Nhu.”

“Đây là em nghĩ thế, Sanh Tiêu, cho anh một cơ hội nữa được không?”

Cơ hội? Anh muốn tôi cho thế nào?

Cho dù tôi không so đo, không toan tính, vậy còn anh? Hiện tại tôi đã theo Duệ Tôn, là người của y rồi, tôi không còn trong sạch, liệu anh có quan tâm không? Liệu y có mặc kệ không?

Nghiêm Trạ Thanh nghiêng đầu, như nhìn thấu suy nghĩ của cô, môi mỏng khê mở, ánh sáng trong đáy mắt chân thành mà tha thiết “Sanh Tiêu, đừng lo, anh mặc kệ trước kia như thế nào, chỉ cần chúng ta ở bên nhau, những thứ khác anh sẽ dứt bỏ hết.”

Mạch Sanh Tiêu thực sự không có tâm tư khác, lời cảnh cáo ngày đó của Duệ Tôn vẫn còn văng vẳng bên tai, y muốn cô nghe lời, cô hoàn toàn không có biện pháp phản đối và kháng cự, cô không dám thoát khỏi sự trói buộc và kiểm soát của y.

“ Thả tôi ra, tôi muốn về”.

“ Anh sẽ đưa em về.”

Mạch Sanh Tiêu bỗng thấy hoảng hốt, trong vô thức cô không muốn để Nghiêm Trạ Thanh biết cô đang ở cùng Duệ Tôn, cố sức nâng đầu phải lên, hắn bất ngờ nên sức cô gạt tay được tay hắn ra, ngã ngồi trên mặt đất. Sanh Tiêu chật vật đứng dậy, cầm lấy giày và túi xách bên cạnh khập khiễng bước đi.

“Em không cần chân của em nữa sao?” Hắn tiến lên bắt lấy cánh tay cô.

Mạch Sanh Tiêu tránh đôi tay hắn, đứng ở ven đường gọi tay gọi taxi. “ Tôi có thể tự về được, anh cũng đi đi. Hãy cho tôi thời gian để suy nghĩ lại.”

Như vậy mới có hy vọng thoát khỏi hắn.

Trên đường về, lòng cô thấp thỏm không yên. Cô chẳng thể ngờ nổi Nghiêm Trạ Thanh lại đột nhiên tỏ tình với cô. Đáy lòng mịt mờ, khi trở lại Hoàng Duệ Ấn Tượng, đầu óc cô vẫn chưa tỉnh táo.

Ngẩng đầu nhìn, biệt thự chìm vào khoảng không đen kịt, quả nhiên Duệ Tôn vẫn chưa về.

Mạch Sanh Tiêu mở cửa đi vào, trước giá dép, cô cởi giày ra thay dép đi trong nhà, đến chỗ công tắc bật đèn, nhưng mới đi được hai bước, bỗng nhiên cô hét toáng lên, túi xách trong tay rơi xuống mặt đất.

Duệ Tôn mở rộng hai tay, cánh vai nhàn nhã tựa vào ghế sofa, một chân thư thái nâng lên gác trên mặt bàn, khi nghe được tiếng kêu của cô, đôi lông mày không vui nhướn lên, đôi mắt hoa đào hẹp dài mở ra “ Hét cái gì? Cô có tạt giạt mình à ?”

Mạch Sanh Tiêu thu can đảm, thừa dịp nhặt túi xách lên, thần sắc trên mặt đã khôi phục phần nào bình tĩnh.” Tôi không ngờ anh lại ở nhà.”

Ở cùng một người như y, lâu dần, cô cũng tự học được cách tự nguy trang ỉnh.

“ Qua đây.”

Cô khó khăn nhấc chân tiến về phía y, đến bên cạnh y định ngồi xuống thì bị y vươn tay kéo chân cô lại, đặt trên đầu gối.” Chân làm sao vậy ?”

“ Tôi...tôi không cẩn thận nên bị ngã.”

“ Thật không ?” Y dường như không thêm đếm xỉa gì đến câu trả lời của cô, bàn tay to lớn vuốt ve nhẹ nhàng chỗ bị sưng, trong miệng buột ra “ Bị thương, đã có ai xoa bóp cho chưa?”

Mạch Sanh Tiêu thiếu chút nữa bị y dọa ất hồn lạc phách, nhưng phút chốc đã trấn tĩnh lại “ Không có, tôi thấy đau quá, nên mới xoa bóp mấy cái thôi.”

Duật Tôn không nói gì nữa, chỉ gật đầu tỏ vẻ đã biết, chỉ dùng sức xoa bóp chỗ sưng của cô. Sanh Tiêu kêu đau, ngay lập tức y buông ra, “ Đi tắm đi.”

Cô miễn cưỡng đứng lên, trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt và lời nói của Nghiêm Trầm Thanh, cô hơi ngần ngại một chút, liếc vội sang chỗ Duật Tôn, giọng nói cấp bách “ Tôi tới tháng rồi.”

Y nhún đôi lông mày, có vẻ không vui, y đứng dậy đi qua mặt cô rồi lên lầu.

Tới đây cô mới thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Trở lại phòng ngủ, Duật Tôn đang ngồi nghịch máy tính, Sanh Tiêu không có gan đi trên chộc y bèn vào phòng tắm để tắm rửa, lúc đi ra, trên người cô mặc bộ đồ ngủ Mickey quen thuộc, nhưng cô vẫn không dám nói gì mà chỉ lặng lẽ đứng bên giường.

Cổ chân bắt đầu sưng to hơn, đau nhức, lúc này cô chỉ có mong muốn duy nhất là nằm ở trên chiếc giường mềm mại mà ngủ một giấc, có thể là chiếc giường trước mặt nhưng cô lại thực e ngại.

Duật Tôn đang say sưa với chiếc máy, bỗng lơ đãng ngẩng đầu, chỉ thấy bộ dáng cô sau khi tắm rửa. Mái tóc đen dài buông xõa sau lưng, trước trán không hề có chút tóc mái thừa để lộ ra cái trán nhỏ tròn bóng. Nhìn từ dưới lên là khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn trắng nõn nà, chiếc cổ duyên dáng với đường cong hấp dẫn mê người. Trông cô không khác gì một tiểu yêu tinh quyến rũ. Trong người y đang dâng lên một cỗ nhiệt hỏa cần giải tỏa, nhưng sức nhớ là cô không thể, y lộ vẻ mặt chán ghét, khẩu khí lạnh lẽo hẳn đi.” Tự sang phòng khách ngủ đi, bắn chết đi được.”

Sanh Tiêu vui mừng như nghe được lệnh đặc xá, suýt nữa thì nhảy dựng lên, hai tay nhỏ nhết trong túi quần, cứ nghĩ rằng tâm tư đã che dấu vô cùng tốt, nhưng khi xoay người bước đi đã vô tình để lộ nỗi lòng cô.

Ngón tay thon dài của y vuốt nhẹ cái cằm, không khỏi trầm ngâm suy nghĩ, không ngủ cùng một giường với, cô vui đến thế sao?

Có phải mỗi lần y ép buộc làm cô chết đi sống lại, làm cho cô có tâm lý oán hận y rồi không? Bạc môi đẹp đẽ khẽ nhếch lên, kỹ thuật của y kém đến thế hay sao?

25. Chương 25: Gần Thêm Một Chút

Sớm dậy.

Sanh Tiêu đang ngồi ăn cháo ở bàn ăn, trước mặt bày túi cải bẹ muối mua ở siêu thị.

Duật Tôn mặc bộ quần áo ở nhà thoải mái đi xuống lầu, y tùy tiện xắn tay áo lên,” Em ăn món gì vậy?”

“Cháo.”

Duật Tôn kéo chiếc ghế chuẩn bị ngồi xuống,” Lại ăn món này? Sao không nấu món gì ngon hơn?”

” Tôi không biết nấu.” Trừ nấu cháo, cô không biết nấu món nào khác hết, trước kia ở nhà có mẹ chăm lo việc cơm nước, về sau thì..... học ở Hoa Nhân, dường như ngày ngày đều ăn quán.

” Tôi nghĩ người như em hẳn là cái gì cũng biết chứ.”

” Tôi là người như thế nào?”

“Em có ý gì?” Duật Tôn vẻ mặt không vui, “Chẳng lẽ không phải sao? Không phải có câu nói con nhà nghèo sớm biết đảm đang, trong nhà em không người ai dạy em giặt quần áo nấu cơm hay sao?”

Y vô tình nói một câu, mà như khoét sâu vào ngực Mạch Sanh Tiêu, tay phải cô vô thức nắm chặt lấy đôi đũa, từ trước khi y ra tay với cô, chẳng lẽ không điều tra hoàn cảnh nhà cô?

” Nếu không thích, anh có thể đuổi tôi đi!” Sanh Tiêu bỏ lại đôi đũa trên bàn ăn.

Duật Tôn lúc này mới nhớ ra ngày trước Mạch Tương Tư có nói, lý do mà Sanh Tiêu ra tay với Tô Niên là bởi vì nổi đau mất người thân, y hơi hối hận vì đã lỡ miệng, nhưng cũng không ngờ cô thể hiện thái độ với mình trắng trợn như vậy, “Lá gan của em càng ngày càng lớn phải không? Sao? Ở đây không phải do em tình nguyện hả?”

” Chính là tôi không tình nguyện đấy, từ lúc bắt đầu đến giờ đều không tình nguyện, tôi đã nhẫn nhịn ở bên cạnh anh, anh còn muốn như thế nào nữa?”

” Mạch Sanh Tiêu, cô cũng đừng quên, lúc trước là cô sống chết cầu xin tôi cứu cô, đừng ra vẻ như con gái nhà lành bị bức trịnh, cô không xứng đâu!” Duật Tôn vung tay lên, bát sứ đựng cháo trên bàn rơi vỡ trên mặt đất, mảnh vụn vương vãi khắp bốn phía, nước canh nóng hổi tung tóe lên ống quần cô. Sắc mặt y xanh xám, đứng dậy rời đi, để lại mình cô trong căn phòng bữa bộn.

Sanh Tiêu múc chút cháo bỏ vào miệng, nhạt nhẽo và nhức nhối như bị hóc xương cá.

Hai mắt cô chưa xót, biết là phải ngoan ngoãn nghe lời, không nên chọc giận Duật Tôn, nhưng cô nhịn không được, khi mà y có hứng nói chuyện, thì cô lại không thể bình tĩnh được.

Mạch Sanh Tiêu ăn thêm điểm tâm rồi dọn dẹp sạch sẽ nhà bếp, căn phòng lớn như vậy mà trống rỗng, đi tới đi lui chỉ có mình cô.

Buổi chiều nhận được điện thoại của Thư Diễm, hẹn cô ở ngã tư gần chợ.

Vết thương của Thư Diễm đã hồi phục rất nhiều, nhưng trên mặt vẫn còn vết thâm do máu đọng, hai người đã hỏi thăm qua loa trên điện thoại, biết cô ấy không sao, nhưng bây giờ nhìn thấy trong lòng lại không khỏi xót xa.

” Sanh Tiêu, cậu biết không? Đám thủ hạ của tay Hải đều bị đánh tan, nhưng mà Tô Ngải Nhã trốn thoát, thật là bực mình.”

” Thư Diễm, chúng ta không có việc gì là tốt rồi, Tang Viêm đối với cậu thật là tốt.”

” Không phải vậy,” Thư Diễm kéo cô qua ngồi trên ghế,” Tang Viêm cũng muốn ra tay, nhưng đã có người xuống tay trước, bây giờ tay Hải đó như chuột chạy qua đường, không còn chỗ mà dung thân.”

” Còn có thể là ai.....?”

Mạch Sanh Tiêu thốt ra, lời nói chưa dứt, liền nghĩ đến lời nói của Duật Tôn ngày đó, “gây tổn thương cho em, tôi nhất định sẽ không để một tên nào sống yên.”

Cô không khỏi chột dạ, nếu thật là như vậy, cô chọc ghẹo phải, đến tột cùng là người đàn ông như thế nào?

” Sanh Tiêu, Sanh Tiêu?” Thư Diễm thấy cô lơ đãng, lắc lắc tay cô,” Tang Viêm đã phái người khắp nơi đi tìm Tô Ngải Nhã, Sanh Tiêu, cậu tin tớ đi, tớ nghĩ cô ta sẽ không từ bỏ ý đồ đâu.”

” Thư Diễm, cảm ơn cậu đã đối tốt với tớ như vậy, kỳ thật, Tô Ngải Nhã nói.....” Sanh Tiêu không biết nên giải thích như thế nào, ” Nếu không có người đàn ông đó, chắc là cả đời này của tớ sẽ sống trong nhà lao rồi.”

” Sanh Tiêu, đừng như vậy,” Thư Diễm kéo tay cô, nhẹ lau giọt nước mắt của cô,” Cậu thật là, đừng ôm đồm ỉn nhiều gánh nặng như vậy, chúng ta không ai có thể biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra, ở trường học, chúng mình chơi thân như vậy, cậu là người như thế nào tớ còn không biết sao? Tớ không tin người khác nói, tớ chỉ tin tưởng những gì bản thân chứng kiến thôi.”

Sanh Tiêu cảm động vô cùng, những bạn bè trước kia, rất nhiều người khi biết gia đình cô gặp chuyện không may đã không còn chơi với cô nữa, cô thật may mắn, trong tai họa lại gặp được một người bạn tri âm.

Hai người ngồi đến tận trưa, mới ra về.

Sanh Tiêu trở lại Hoàng Duệ Ấn Tượng thì Duật Tôn vẫn chưa về, chắc là y tức giận nên không thèm ghé ngang đến cô nữa.

Mạch Sanh Tiêu ở phòng khách xem TV, cảm thấy lạnh, cô cuộn mình trên ghế sa lon ngủ một lúc, định ngủ dậy sẽ nấu mì tôm ăn thay cơm tối.

Cô ngủ một giấc say sưa quên cả thời gian, cho đến khi bị tiếng mở cửa làm tỉnh giấc.

Sanh Tiêu dụi dụi mắt, vẻ mặt ngái ngủ, lọn tóc đen bóng sẫm rơi trước ngực, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn hơn bàn tay một chút, cô nhìn ngó xung quanh, bộ dáng thật ngây thơ, trên người mặc một bộ quần áo ở nhà màu hồng phấn, ngực áo trang trí hình chuột Micky thật đáng yêu.

Duật Tôn đi vào phòng khách, tùy tiện vút chìa khóa xe lên bàn trà,” “Ăn cơm tối chưa?”

Sanh Tiêu lắc đầu,” Ở nhà có mì tôm, để tôi đi đun nước.”

” Không cần,” Duật Tôn kéo cà-vạt xuống cầm trong tay, đi lên lầu,” Thay quần áo đi, tôi đưa em đi ra ngoài ăn.”

Bụng Sanh Tiêu cũng hợp tác kêu vang, cô sờ sờ bụng đi theo y lên lầu.

Ra tới cửa nhà, mới biết bên ngoài gió lạnh thấu xương, thậm chí còn có những bông tuyết nhỏ lất phất bay trong không trung, Duật Tôn đi phía trước, Sanh Tiêu theo đằng sau, y không mặc comple như lúc đi làm, mà mặc một chiếc áo gió vải nỉ màu đen, đường may hoàn hảo , cổ lông chồn, khi di chuyển, cả người y tỏa ra một thứ khí chất mê hoặc mọi phụ nữ.

Duật Tôn thấy cô chậm chạp không theo kịp, liền đứng trên con đường nhỏ trải đá cuội đợi cô.

Sanh Tiêu đi đến cạnh y, bàn tay nhỏ bé đỏ bừng vì lạnh bị y kéo lấy, giữ chặt trong lòng bàn tay, tay của y rất ấm áp, ngay lập tức liền xua tan giá lạnh, làm cả thân thể cô đều cảm thấy ấm áp.

Duật Tôn trên đường đi gọi điện thoại đặt phòng riêng, đến nơi, Sanh Tiêu mới biết được là ở tầng 10 khách sạn năm sao, lất phất bên cửa sổ, có thể ngắm vô vàn những bông tuyết rơi, cực kỳ xinh đẹp.

” Tôi đã ăn rồi, em ăn đi.” Duật Tôn ngồi trên ghế sa lon bên cạnh, cởi áo khoác, bên trong là một chiếc áo len màu trắng.

Sanh Tiêu đang đói lả, hơn nữa đồ ăn ngon miệng, nên cô quên mất bên cạnh còn có người khác, cô ăn vô cùng ngon miệng, chốc lát đã no căng bụng.

Y ngẩng nhìn khuôn mặt cô, môi mỏng nhẹ giương.

Thiếu nữ tuổi hai mươi thật là đẹp, trải qua sự dạy dỗ của y, không bao lâu nữa, chắc chắn sẽ trở thành bảo vật.

Mạch Sanh Tiêu không hề hay biết trong lòng y đang suy tính điều gì, chỉ tập trung ăn.

Qua đêm nay, quan hệ của hai người đã hòa thuận hơn nhiều, hết Tết Nguyên Đán, Sanh Tiêu về lại trường học, các giáo viên không hề nói gì về những ngày cô nghỉ học, bởi vì trong lòng họ đã hiểu rõ.

Vì năm nay lễ mừng năm mới khá sớm, nên rất nhiều lớp tự tổ chức đi du lịch đầu năm, địa điểm là mấy ngọn núi ở thành phố Bạch Sa.

Mạch Sanh Tiêu rất muốn đi, nhưng chỉ sợ Duật Tôn không đồng ý, nên vừa gọi điện cho y vừa lo sợ.

Y lúc đầu không đồng ý, nhưng vì tưởng tượng ra vẻ mặt mừng rỡ tung tăng như chim sẻ của Sanh Tiêu, thì đổi ý,” Tùy em, nhớ đừng làm loạn đấy nhé.”

Mạch Sanh Tiêu dĩ nhiên là đồng ý với y, cúp điện thoại, vô cùng vui vẻ, mà không ngờ rằng, mọi chuyện khó liệu.

26. Chương 26: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân, Mỹ Nhân Xui Xẻo

Có người nói, hoàng hôn chân núi là đẹp nhất.

Đoàn người mang hành lý đi theo lối đường mòn, các bạn nam khỏe mạnh hơn nên kiêm theo đồ ăn và các vật dụng khác.

Sinh viên là như thế đấy, mặc kệ cái nhìn kỳ lạ của những người xung quanh, bỏ khách sạn mà lên đỉnh núi hoang vu ở.

Sanh Tiêu và Thư Diễm thở hồng hộc, những người đi nhanh hơn đã đến nơi dựng lều và chuẩn bị dụng cụ nướng.

Bình thường Mạch Sanh Tiêu rất ít khi nói chuyện phiếm với người khác, khác hẳn với Thư Diễm, luôn hòa đồng, cô ấy đi lên trước cầm mấy xiên cánh gà rồi đưa về phía Sanh Tiêu, « Hôm nay muộn quá rồi, chắc phải đợi ngày mai mới leo tiếp được. »

Cách đó không xa có mấy nhà nghỉ ven đường, đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng hắt lại nên cũng không quá tối.

Có bạn rải trên nền đất mấy chiếc khăn caro to, bày thức ăn và các đồ ăn vặt lên trên, Sanh Tiêu bị Thư Diễm kéo tới, ngồi cùng rất nhiều người.

Mặc dù rất lạnh, lạnh đến thấu xương, nhưng nhiệt tình thì không hề giảm lấy chút ít.

« Chúng ta hát đi, nếu mà bây giờ có một cây đàn dương cầm ở đây thì tốt hơn nhiều... »

« Được, hát bài gì nhỉ ? »

Sanh Tiêu nhìn về phía xa xa, ánh đèn nê ông của mấy nhà nghỉ phía đó lập lòe trong đêm đen, vài tia sáng đổ lên mặt đất, hắt vào mặt người, xung quang cô không khí rất vui vẻ, vậy mà cô lại thấy cô đơn và đau xót. Từ ngày Đào Thần gặp chuyện không may, cô đã tìm mọi cách nghe ngóng tin về anh, nhưng đều bật vô âm tín.

Vết thương ngày ấy của anh trở thành một khối đá tảng đè lên Mạch Sanh Tiêu khiến cô không cách nào thở nổi.

« Này, này, làm sao thế.... » Thư Diễm chạm nhẹ vào cánh tay cô.

Sanh Tiêu khẽ cong khóe môi, miễn cưỡng cười ,” Không có việc gì.”

Mọi người tay cầm bát đĩa, cả đám chơi cực kỳ high, ca hát rồi lấy cả laptop bật nhạc, nhảy múa.

Một đám đông khác có mấy bạn nam đang reo hò khá to, hình như là để khích lệ ai đó, rồi đẩy người đó ra.

Mạch Sanh Tiêu nói chuyện với Thư Diễm, ngẩng đầu lên đã thấy một anh chàng chạy tới trước mặt cô, dáng người cao cao che khuất bóng đèn, trên đầu Mạch Sanh Tiêu bao trùm một bóng đen.

« Sao thế, Lý Diệp, nói đi, qua thôn này sẽ không còn nhà nghỉ nữa đâu đấy... »

« Đúng vậy, nói đi... »

Lý Diệp là một sinh viên mới, Thư Diễm mở to hai mắt, « Mấy cậu làm cái gì thế ... »

« Mạch Sanh Tiêu, tôi thích cậu. »

Cô há hốc miệng, chút nữa là mặc ghen ở cổ họng, xấu hổ không có lỗi nào mà chui, Thư Diễm bên cạnh thì che miệng cười khúc khích, Sanh Tiêu đẹp người lại tài giỏi, người theo đuổi cô chẳng phải ít.

Nhưng với tình huống xảy ra lúc này, Sanh Tiêu chẳng thể hiện sự vui mừng chút nào, hai tay ôm lấy đầu gối, quay mặt sang phía khác.

“Lý Diệp, lần này chúng ta đi chơi là để tạo cơ hội cho cậu đó nha!”

Chàng trai tên Lý Diệp tướng mạo tuấn tú, nghe nói cũng là con ông cháu cha, mới vào trường nhưng được rất nhiều cô gái yêu thích, chỉ có điều người ta lại chỉ thích có mình Mạch Sanh Tiêu.

« Haiz... » Có người lên tiếng uể oải, « Sanh Tiêu sớm là hoa đã có chủ rồi, phải không?»

“Ừ, đúng rồi, anh chàng kia có phải người hay đi siêu xe tới trường đón cô ấy không?, Lý Diệp, cậu đã gặp bao giờ chưa?”

“Người ta ở bên cạnh lại có tiền hơn nhà cậu nhiều, bọn mình đời này chắc chẳng với tới đâu...”

.....

” Im đi, sao các cậu lảm lời thế?” Thư Diễm ngồi đó mắng té tát, “Sao lại nói khó nghe như thế, đó là bạn trai của Sanh Tiêu.”

” Ai tin nổi? Ai mà chẳng biết được là được bao nuôi.”

Lý Diệp đứng trước mặt Mạch Sanh Tiêu, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, người bàn kẻ tán xung quanh càng lúc càng kịch liệt, Sanh Tiêu vẫn ngồi bó gối, cô nghĩ sự náo nhiệt này cô không thể dẹp yên. Dù cô muốn tránh đi nhưng người ta vây kín cũng không thoát ra được.

Lúc cô khó chịu nhất chỉ có một mình Thư Diễm ngồi ngăn trước mặt cô.

Sanh Tiêu mở to hai mắt, liếc thấy một đôi giày da sáng bóng, ngẩng đầu, hóa ra Nghiêm Trạ Thanh chẳng biết đứng trước mặt cô từ bao giờ.

Hắn tới đây xem náo nhiệt chẳng?

“Nhắc đến tôi phải không?” Hắn ngồi xổm xuống bên cạnh, vẽ mặt anh tuấn quay về phía Lý Diệp, “Xin lỗi nhé, cô ấy là hoa có chủ rồi.”

Việc này... khiến cả Thư Diễm cũng phải giật mình, cô biết người đàn ông kia rõ ràng không phải hắn.

” Nghiêm Trạ Thanh.....”

” Anh biết em vẫn đang giận anh, tại vì anh không tốt, chẳng phải anh đã tới tận đây rồi hay sao ? » Hắn nói rành rọt như thật, ngón tay thon dài nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Sanh Tiêu.

« Nhanh thật đây, lại đổi người khác rồi, lần trước không phải cô ta theo bồ của Tô Ngải Nhã hay sao ? »

.....

Mạch Sanh Tiêu gạt tay Nghiêm Trạ Thanh ra, hắn chẳng phải tới giải vây cho cô, cứ cho việc lúc này là hổ lửa, còn hắn tới để đẩy cô rơi thẳng vào.

Tiếng cười nhạo xung quanh ngày càng lớn, Sanh Tiêu đứng dậy bỏ xuống núi.

« Sanh Tiêu, em đi đâu đấy ? »

Thư Diễm đứng dậy định đuổi theo nhưng bị Nghiêm Trạ Thanh ngăn lại, « Không sao đâu, để tôi, yên tâm đi. »

Cô nhìn bóng lưng cao lớn của hắn, ánh mắt lo lắng cũng theo bóng dáng hắn rời xa, đây là chuyện riêng của Sanh Tiêu, Sanh Tiêu không muốn nói thì tất nhiên cô cũng không tiện xen vào.

Mạch Sanh Tiêu đi thật xa, tiếng nói cười đã dứt, Nghiêm Trạ Thanh không ngờ đường to thì cô không đi lại thích chui vào rừng rậm.

« Nay, đừng có chạy, cẩn thận bị hổ dữ ăn thịt đấy. »

Đối với Sanh Tiêu, hắn mới đích thực là hổ dữ.

Rừng sâu trong núi, vì cây cối rậm rạp nên không một chút ánh sáng nào xuyên qua được, trừ một chút ánh trăng rơi vãi, gần như đen đặc khiến người ta sợ hãi. Sanh Tiêu bước chậm lại, sau lưng, tiếng bước chân của hắn đập lên cành khô rắc rắc khiến lòng cô run rẩy. « Nghiêm Trạ Thanh, anh đừng có tới đây. »

« Em về đi, anh sẽ không đi nữa. »

Hai tay Sanh Tiêu giờ ra phía trước dò đường, lá cây cọ vào da mặt cô, lạnh lẽo và khó chịu, cô không nhìn thấy trước mặt là một sườn dốc không cao lắm, nên không biết mà rút chân lại cứ đi tiếp.

” A—”

Sau đó là tiếng vật nặng rơi xuống.

« Em có sao không ? » Nghiêm Trạ Thanh vội lao tới giữ chặt lấy tay cô, Sanh Tiêu chỉ lo thở, không đáp nổi một lời.

« Đừng có cử động, em mà cử động anh sẽ ném em xuống dưới luôn. »

Nghiêm Trạ Thanh quỳ gối, ôm ngang người cô kéo vào ngực, dù khoảng cách rất gần nhưng Mạch Sanh Tiêu vẫn không thể nhìn rõ nét mặt hắn lúc này, chỉ dựa vào giọng điệu để đoán tâm tình hắn, chắc rằng bây giờ mặt hắn đang xám xịt, « Sanh Tiêu, vì sao lần nào nhìn thấy anh, hai chúng ta chẳng bao giờ gặp chuyện gì suôn sẻ nhỉ ? »

« Vì lần nào gặp anh, tôi đều xui xẻo. » Mạch Sanh Tiêu đáp.

Cô nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ của hắn, cô cựa quậy hai chân. « Thả tôi xuống, tí nữa mà bị ai nhìn thấy, thì không biết tôi sẽ bị xuyên tạc thành cái gì nữa. »

« Vì sao em không giải thích ? »

« Ngay từ ngày đầu tiên vào Hoa Nhân, khi mọi người biết tôi không phải sinh ra trong gia đình giàu có, quan chức, thông lọng đã treo trên đầu tôi rồi. Càng nói chỉ như bôi đen thêm, tôi không nghĩ nhiều, chỉ mong sớm tốt nghiệp rời khỏi nơi thị phi đó thôi. »

Nếu không phải nghe được bằng chính tai mình chắc rằng Nghiêm Trạ Thanh sẽ chẳng bao giờ tin nổi, cách nói chuyện bất cần như thế lại có ở một cô gái tuổi hai mươi.

Những người như hắn thích cô, đầu tiên không phải vì khuôn mặt đẹp như tranh hay sao ? »

Hắn và Duệ Tôn giống hệt nhau, lúc đầu xem cô là món đồ chơi.

Trong lòng Nghiêm Trạ Thanh áy náy ngày càng thêm dày, sâu tận đáy lòng là hối hận.

Hắn bế Sanh Tiêu đi qua cánh rừng, hai bên đường cái đều có đèn cao áp, bây giờ có thể nhìn thấy mắt cá chân của Sanh Tiêu bị trầy da, Mạch Sanh Tiêu nói rất đúng, gặp hắn, lúc nào cô cũng xui xẻo.

« Thả tôi xuống, anh nghe thấy không ? »

Sanh Tiêu bị hắn bế thốc lên như thể khuôn mặt không thể không tựa vào đầu vai hắn, nếu thế này mà bị ai trông thấy cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa oan nổi.

Mà cô cũng không quen có những cử chỉ mờ ám với người khác như vậy.

Nghiêm Trạ Thanh không nghe, vẫn ôm cô đi về phía trước, hai người không hề để ý, đằng sau họ sớm có một cái đuôi, cái đuôi đó tay cầm máy ảnh, thỏa sức vừa chụp vừa quay.

Và hướng bọn họ đi, chẳng phải chỗ nào khác chính là khách sạn.

27. Chương 27: Trốn Tránh

Vì bị ngã nên trên người Mạch Sanh Tiêu dính đầy lá và bùn đất.“ Anh dẫn tôi đến đó à ?”

“ Đã nghĩ kỹ chưa ?”

“ Cái gì ?”. Cô không hiểu hắn nói gì.

“ Em đùa anh à ?” Nghiêm Trạ Thanh dừng bước, bóng dáng cao lớn chắn trước mắt cô.“ Anh nói là em hãy cho anh thêm một cơ hội nữa, không phải em đã đồng ý là sẽ về suy nghĩ sao ?”

Cô đã quên lâu rồi, nhưng mà có nghĩ thì cũng thấy chẳng có khả năng.

“ Anh thả tôi xuống đây đi, Nghiêm Trạ Thanh, anh cảm thấy đùa giỡn tôi rất thú vị phải không?”

“ Anh không đùa.” Khóe môi hấn mím lại thành một đường, chân thành không hề giống đùa cợt.

“ Dù trước đây tôi thế nào, anh cũng không để ý hả?”

“ Anh đã nói rồi, anh không quan tâm.”

Mạch Sanh Tiêu biết, ba chữ này, nói thì đơn giản.

Cô không dám tin, nếu như ngày trước giữa họ không có Tô Nhu, liệu có thể có cơ hội không nữa?

Nghiêm Trạ Thanh thấy cô im lặng, cũng không buông cô ra, ngược lại ôm càng chặt, đi về phía khách sạn.Cô thấy hấn ôm mình đến khoảng sân rộng bèn dùng hết sức giãy dụa.“ Anh bỏ tôi xuống, anh có ý gì, anh muốn làm gì ?”

“ Em đừng cựa quậy nữa, nặng chết được.” Bàn tay hấn đang ôm dưới cánh tay cô càng dùng sức. “ Anh thuê cho em một phòng, yên tâm đi, không phải ở cùng anh, em vừa bị ngã nên phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Sanh Tiêu bị hấn xốc lên, thấy trên người càng đau ê ẩm, chỗ nào cũng đau, xương cốt như muốn rời ra, chắc là bị trầy da rồi.

Nghiêm Trạ Thanh không lừa cô, thuê cho cô một phòng riêng.Sanh Tiêu thầm nghĩ, lúc này cô không nên trở về, ở lại tốt hơn. Đầu tiên hấn ôm cô tới sô pha, đặt cô xuống, vết thương của cô không quá nghiêm trọng nên hấn để cô một mình, chạy xuống cửa hiệu bán thuốc mua kháng sinh và thuốc mỡ.

Lúc Nghiêm Trạ Thanh quay về, thấy hình ảnh cô ôm gối ngồi ở ghế ngoài ban công, trên người khoác chiếc chăn bông to sụ của khách sạn, không biết sao mà ngủ gục mất.

Hấn rón rén bước đi nhẹ nhàng không tiếng động, đặt thuốc sang bên cạnh. Thấy thứ ánh sáng nhàn nhạt hắt lên khuôn mặt trắng nõn của cô, vừa hay ánh sáng rơi xuống đúng giữa hai lông mày khiến cả gương mặt cô như được bao phủ bởi một quang sáng.

Nghiêm Trạ Thanh mãi mê ngắm nhìn đến xuất thần, hấn ngồi xổm xuống, bàn tay to lớn bao bọc lấy tay cô.

Cô ngủ rất say,không hề phát hiện ra bị chạm vào người. Nghiêm Trạ Thanh nhẹ nhàng vuốt ve vầng trán cô, mí mắt Sanh Tiêu hơi nhướn lên, nhưng không mở ra.Đôi môi mỏng của hấn hé mở, chạm nhẹ xuống cái trán cô, đặt một nụ hôn thâm tình lên đó.

Bên ngoài gió thổi rất mạnh, không khí đông cứng đến mức không còn cảm giác, hấn cẩn thận ôm lấy thân thể mềm mại của cô, cố gắng không làm cô tỉnh giấc, đặt lên chiếc giường lớn.

Một loạt động tác của hấn đều bị ống kính máy ảnh thu lại.

Hấn khép cửa phòng , trước khi về phòng mình, hấn để thuốc và nước nóng ở đầu giường cô.

Sáng sớm, Nghiêm Trạ Thanh gõ cửa phòng cô, nhưng hồi lâu không có tiếng trả lời.

May mà hấn có chìa khóa, khi mở cửa đi vào, bên trong không một bóng người, chăn, gối, màn đều được gấp gọn gàng, hộp thuốc vẫn chưa được mở ra.

Khuôn mặt hấn không giấu được nỗi thất vọng và lo lắng, hấn bước nhanh về phía cửa sổ, bên ngoài mặt trời đã lên. Ánh nắng rực rỡ của buổi ban mai khiến hai mắt hấn nhức nhối.

Sau khi rời khỏi phòng, Sanh Tiêu chưa về ngay, nhưng vì cô sợ Thư Diễm lo lắng nên mở máy và nhắn ngay một tin cho cô ấy.

Bộ dáng này của cô làm sao mà đi chơi tiếp được, cô càng không dám trở về Hoàng Duệ Ân Tượng, không còn chỗ nào để đi, cô đành quay về trường.

Lúc về Thư Điền vô cùng lo lắng, may mà cô ấy không biết vết thương vì bị ngã của Mạch Sanh Tiêu.

Cô rất muốn trốn Duật Tôn, nhưng tránh không thoát.

Hôm sau, cô nhận được điện thoại của y.

Cô sợ y lại tới trường nên học xong liền vội vàng vàng chạy ra cổng trường ngay, quả nhiên nhìn thấy chiếc xe thể thao xa hoa cách không xa.

Sanh Tiêu hận không thể chạy nhanh hơn, y dừng xe bên vệ đường, nhìn thấy cô chạy đến thì mở miệng chế giễu “ Mới hai ngày không gặp mà đã nhớ tôi đến thế à?”

Cô hé cái miệng nhỏ nhắn thở gấp, gò má ửng đỏ, tóc tai dãn chặt bên cần cổ. Y giơ cánh tay ra dùng sức kéo cô về phía mình. Cơ thể bị kéo mạnh, quần áo ma sát vào vết thương làm cô đau điếng, ngược lại y nhanh nhẹn, nghiêng thân người, bạc môi mỏng đã hôn lên gương mặt trắng nõn như ngọc của cô.

Vàng trán trơn mềm, nhẵn mịn, không hề trang điểm, tạo nên sự khác biệt.

Bàn tay to lớn của y giữ chặt lấy cô, xoay khuôn mặt cô về phía mình, môi mỏng kề sát vào cặp môi đang sưng vù lên của cô, phát hiện y cắn nhẹ, đau đến muốn hét lên nhưng y không tha cho cứ sấn vào.

Cô không bao giờ biết ngoan ngoãn là gì, y lại chẳng ưa lễ mễ nên những gì y muốn là cắn cô để cô mở miệng, bớt lằng nhằng.

Đây chính là thuốc nổ, chỉ cần châm ngòi là không xong.

Bàn tay to của y luồn vào trong áo cô, tuy trong xe đã mở hệ thống sưởi nhưng khi ngón tay y chạm vào vẫn có cảm giác lạnh lẽo xẹt qua, bàn tay y để bên eo cô, có vẻ như muốn kéo hằn áo cô ra để sờ soạng.

Sanh Tiêu kịp thời bắt lấy tay y, “ Đây là cổng trường.”

“ Chúng ta làm trong này, sẽ chẳng ai nhìn thấy được”. Y kéo cửa kính lên, bên ngoài lập tức không còn nhìn thấy bên trong.

Nhưng Sanh Tiêu không có lá gan to đến thế, cô giữ chặt áo không chịu buông. Duật Tôn thấy thế, thân mật ban đầu vừa trào lên mất mát phân nửa, nhưng bàn tay y vẫn để nguyên tại chỗ. Bỗng nhiên y đẩy hai vạt áo của cô ra, lòng bàn tay vuốt ve lên da thịt trơn mịn.

“ Đây là cái gì ?” Y dừng tay, đôi mắt hoa đào khê nheo lại.

Sanh Tiêu cảm thấy bàn tay y vuốt mạnh vào miệng vết thương, đau đớn như xé rách cả cơ thể. “ Không có gì “.

Duật Tôn hiển nhiên không phải là loại người dễ bị lừa gạt, tay kia của y giữ chặt quần áo cô, nhưng lại bị cô đè lại. “ Thật sự không có gì.”

“ Buông ra!”. Đáy mắt y hiện lên vẻ tàn khốc và lạnh lùng, giọng điệu băng lãnh như rơi xuống hầm băng.

Sanh Tiêu cứng đờ người, nhưng quyết không buông tay ra.

Duật Tôn thấy như vậy càng hung hăng kéo quần áo cô ra, đè cô về phía sau khiến cô không thể động đậy, trên bụng bỗng nhiên mát lạnh, y đã vạch hằn áo cô ra, để lộ bộ ngực sữa trắng muốt.

Ngoài cửa xe, từng tốp. từng tốp sinh viên tan học đi qua, Mạch Sanh Tiêu như kẻ bị lột sạch quần áo vút ra trước mắt bàn dân thiên hạ, xấu hổ đỏ bừng mặt.

“ Làm sao mà bị thương ?”

Cô chặt vật lấy tay ngăn y, lại bị Duật Tôn đẩy ngay ra.

“Nhìn cái xe kia kìa, chắc là đắt lắm đấy...”

“ Đúng vậy, tới đón ai nhỉ ?” Đã có người hiếu kì dừng lại cạnh chiếc xe bàn tán.

“ Tôi đã thấy mấy lần rồi, hình như lần trước là đến đón Mạch Sanh Tiêu đó, nhưng mà hình như cũng không phải...”

“ Để tôi xem xem...”

Đang nói chuyện thì nam sinh kia đã lấy tay che lên trán, dãn mắt nhìn vào cửa sổ xe “ Bên trong tối lắm, chẳng thấy gì cả.”

Sanh Tiêu sợ đến mức tim muốn nhảy vọt ra ngoài lồng ngực, cô không muốn bị phơi bày trước mặt người khác.

“Buông tay ra”.

“ Bây, hình như bên trong có tiếng người nói hay sao ấy.”

Đôi mắt cô trợn trừng lên, mím môi không dám lên tiếng. Duật Tôn nhìn chăm chăm vào những vết trầy xước kia gầm lên “ Nói, làm sao bị ?”

“ Tôi...leo núi không cẩn thận nên bị ngã.”

“ Lần trước không cẩn thận bị trật chân, lần này không cẩn thận ngã bị thương, cô không thấy mình nói dối rất nực cười hả? Không nghĩ ra được lý do nào thuyết phục hơn nữa à?” Y dịch ra khỏi người cô. “ Nếu sau này tôi biết cô lừa dối tôi, cô hẳn là biết hậu quả.”

Sanh Tiêu không nhịn được cứng đỡ cả người lại, mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng.

Cô vội vàng kéo áo xuống, khi Duật Tôn khởi động xe, y đưa tay kéo áo cô xuống lần nữa. “ Có gì mà phải che, ai thèm quan tâm vết thương của cô.”

28. Chương 28: Uy Hiếp

Nhấn mạnh chân ga rời đi, đám người vây quanh xem náo nhiệt sợ hãi vội né tránh.

Sanh Tiêu chỉ trông thấy một bên sườn mặt y, thấy y chuyên chú nhìn chăm chăm phía trước, liền vụng trộm buông quần áo ra, Duật Tôn nhìn thấy, nhưng không nói gì.

Trở lại Hoàng Duệ Ân Tượng, y dắt Sanh Tiêu đi vào phòng khách.

Trên người cô có rất nhiều vết trầy da, cô nghĩ thầm, lúc này chắc hẳn y không có hứng thú đâu nhỉ?

Mạch Sanh Tiêu không ngờ rằng, cô đánh giá quá thấp Duật Tôn.

Khi cô bị đặt ở trên bàn cơm thì trong đầu Sanh Tiêu bỗng trống rỗng, Duật Tôn có vẻ rất cấp bách, hai cánh tay bắt đầu xé mở áo khoác của cô. Y kéo một cái ghế qua bên cạnh, đem đùi phải của Mạch Sanh Tiêu gác lên đó, thân thể to lớn dán sát vào giữa hai chân cô, tiếp tục động tác trong tay y.

” Tôi.....” Cô xoay mình mới sức nhớ ra, tiếng giọng nói vì thế mà cũng trong trẻo hẳn,” Tôi vẫn đang đến tháng mà.”

Y vùi mặt vào cổ cô, rồi ngược mắt lên nhìn, vẻ động tình giây lát đã chuyển đổi thành lo lắng,” Mấy ngày?”

Sanh Tiêu nhanh trí trả lời, tốt quá, cô có thể kéo dài thêm thời gian, “Sáu, sáu ngày.”

” Sáu ngày cơ à?” Duật Tôn có vẻ không tin, chiếc mũi cao thẳng tựa lên trán cô, ánh mắt thâm sâu trí mạng, Sanh Tiêu sợ bị hấn vạch trần, liền chớp chớp ánh mắt, “Phải, tôi... của tôi lần này tương đối dài, chắc là do ăn đồ lạnh.”

Cô biết rõ y là người ưa sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không muốn cô nữa.

Quả nhiên, Duật Tôn nghe vậy, cánh tay ôm cô đã nới rộng hơn, thần sắc y hình như có vẻ ảo não, không thể không đứng dậy, “Thật là, cô cũng không sợ sẽ chảy hết máu rồi chết sao?.”

Miệng lưỡi y tuy độc địa, Sanh Tiêu cũng không cảm thấy khó chịu, mỗi lần hoan ái, hình như vĩnh viễn chỉ có mình Duật Tôn hưởng thụ, không hiểu sao, cô luôn đau đến chết đi sống lại, làm tình thì tốt đẹp ở chỗ nào chứ?

Duật Tôn giật cà vạt tự đi lên lầu, Sanh Tiêu trông theo bóng lưng y, tâm trạng căng thẳng mới thả lỏng.

Ở phương diện này, Duật Tôn coi như vô cùng sạch sẽ, mặc dù kỹ xảo trên giường của y lợi hại vô cùng, nhưng lại ghét nhất việc thân mật với phụ nữ trong những ngày đặc biệt.

Buổi tối, Mạch Sanh Tiêu ngủ trong phòng khách, cô ngủ rất say. Buổi sáng, tiếng chuông báo điện thoại vang lên, cô tỉnh dậy, vệ sinh cá nhân rồi cầm túi chuẩn bị đến trường.

Vừa xuống lầu, thì nghe thấy tiếng động trong bếp, cô thấy lạ bước chân nhanh hơn tới phòng ăn, thấy một người đang bưng nồi cháo nóng hổi tới. “Có phải Mạch tiểu thư phải không? Tôi là người giúp việc mới, cô cứ gọi tôi là Di Hà là được.”

Người giúp việc ư?

Mạch Sanh Tiêu chỉ gật đầu, “Di Hà.”

” Nhanh ngồi xuống ăn sáng đi thôi,” Di Hà bày hết bữa sáng lên bàn, “Duật thiếu nói, cô không biết nấu ăn, tôi nghĩ là cậu ấy rất yêu thương cô, nên không muốn cô phải làm gì cả.”

Sanh Tiêu hít sâu mùi thơm thức ăn trước mặt, đã lâu lắm rồi cô không ăn bữa sáng nào ngon như vậy.

Cô rời Hoàng Duệ Ấn Tượng, Duật Tôn còn chưa dậy, Sanh Tiêu ngồi xe trở về trường học, vừa vào ký túc xá, đã thấy Lý Lệ đang ngồi ở bên giường cô.

” Mạch Sanh Tiêu,” Lý Lệ đứng dậy đi đến trước mặt Sanh Tiêu, giơ một tờ giấy ra đưa cho cô, “Tô Ngải Nhã bảo cho tôi đưa cho cậu.”

” Tô Ngải Nhã,” Sanh Tiêu giật mình, “Cậu gặp cô ta hả, cô ta đang ở đâu?”

” Cậu xem thư xong chẳng phải sẽ biết sao.”

Sanh Tiêu nắm chặt lấy mẫu giấy đi đến cạnh cửa sổ, Lý Lệ ở sau lưng cô còn bổ sung một câu, “Không được nói cho bất kỳ ai, còn nữa, không được báo cảnh sát, Mạch Sanh Tiêu, đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì vậy, tại sao lại dính líu đến cảnh sát vậy?”

” Tôi khuyên cậu đừng hỏi nhiều.” Sanh Tiêu bỏ lại một câu, lách qua người cô ta đi ra ngoài.

” Cậu..... quá đáng!”

Tô Ngải Nhã hẹn cô ở một nơi, quả là không tồi, đó là quán cà phê ở một con phố khá sầm uất.

Sanh Tiêu đến sau, cô ta đã ngồi bên cạnh cửa sổ, trên bàn có một ly Cappuchino đã lạnh ngắt.

Tận đến lúc Mạch Sanh Tiêu đã ngồi vào chỗ trước mặt cô ta, Tô Ngải Nhã mới thu hồi ánh mắt đang nhìn ra phía bên ngoài, “Xem ra Duật Tôn đối với cô tốt lắm, cô hồng hào lên nhiều.”

” Cô lại muốn gì?”

” Tôi nghĩ cô sẽ báo cảnh sát,” Tô Ngải Nhã bưng ly cà phê lên, mút nhẹ một ngụm, khéo môi nhếch một nụ cười lạnh, “Nhưng sao tôi lại quên mất, bản thân cô cũng là hung thủ giết người, làm sao dám tới gặp cảnh sát chứ.”

” Tô Ngải Nhã, tôi không có thời gian để nói chuyện tầm phào với cô, chẳng phải cô có chuyện quan trọng muốn nói hay sao?” Nếu như không vì sợ cảnh sát sẽ tiếp tục điều tra vụ án đó làm liên lụy đến Tương Tư thì cô đã báo cảnh sát từ lâu rồi.

” Mạch Sanh Tiêu, chúng ta làm giao dịch, cô cảm thấy thế nào?”

Sanh Tiêu nhăn đầu lông mày, con mắt nhắm lại, Tô Ngải Nhã không thể không thừa nhận, Sanh Tiêu rất xinh đẹp, trách không được Duật Tôn liếc mắt, đã mê mẩn.

” Giao dịch gì?”

” Giờ này ngày mai, dùng danh nghĩa của cô hẹn Duật Tôn đến bến tàu, từ nay về sau, cô sẽ bình an vô sự.”

Mạch Sanh Tiêu nheo mắt, “Cô còn muốn đối phó với anh ta nữa ư? không phải cô yêu anh ta sao?”

” Yêu?” Tô Ngải Nhã cố hết sức giả bộ không có việc gì nhưng vành mắt đã phồng hòng, giọng nói nghẹn ngào, ” Yêu thì làm được cái gì? Người như Duật Tôn có thể nói yêu là yêu sao? Tốt xấu gì thì tôi đã cùng anh ta, mà anh ta? Ngay cả thấy tôi phục vụ rượu ở Cám Dỗ, anh ta cũng vẫn có thể thờ ơ như không, chứ nói gì đến việc xảy ra với bố tôi.”

” Vậy cô dựa vào cái gì mà bảo tôi hẹn anh ta?”

” Cô mà hẹn, anh ta tự nhiên sẽ không để phòng cô, lần trước anh ta có chuẩn bị, lần này..... Tôi nhất định sẽ không bỏ qua anh ta!” Tô Ngải Nhã cụp mắt, thì thầm như tự nói với bản thân, ” Đây là giao dịch mà tôi muốn làm với cô.”

” Tôi vẫn không hiểu, nếu tôi không đồng ý?”

” Mạch Sanh Tiêu, tôi cho cô hai lựa chọn,” Tô Ngải Nhã đứng dậy, mặt đối mặt với Sanh Tiêu, bốn mắt nhìn nhau, ” Hoặc là anh ta chết, hoặc là, cô sẽ chết trong tay anh ta.”

Sanh Tiêu cầm lấy túi xách trên bàn, chuẩn bị đứng dậy.

” Cô không tin phải không?” Tô Ngải Nhã nắm chặt cổ tay Sanh Tiêu, ” Tôi khuyên cô nên lựa chọn phương án đầu tiên, như vậy, không phải là cô sẽ có cơ hội sớm thoát khỏi Duật Tôn sao? Mạch Sanh Tiêu, không phải lúc nào cô cũng muốn bản thân trong sạch ư?”

” Đồ điên.” Sanh tiêu gạt tay Tô Ngải Nhã ra, đứng lên.

” Tôi nói như vậy, tự nhiên có lý do của tôi, Mạch Sanh Tiêu, cô mau nghĩ lại xem, gần đây cô đã làm việc gì trái với lương tâm?” Tô Ngải Nhã nở nụ cười nham hiểm, không biết sao, lại khiến Sanh Tiêu cảm thấy lạnh lẽo, ” Bây giờ trong tay của tôi có một thứ, nếu như tôi giao nó cho Duật Tôn, tôi dám đánh cược, cô chắc chắn sẽ không có một ngày tốt lành. Cô liệu mà an bài, giờ này ngày mai, tôi hi vọng sẽ nhìn thấy anh ta ở bến tàu.”

Mạch Sanh Tiêu nghĩ không ra mình có điểm yếu gì rơi vào trong tay cô ta, ” Là vật gì?”

” Đến lúc đó cô sẽ biết.”

Cô khẽ cắn môi, chẳng lẽ, là cô cùng Nghiêm Trầm Thanh?

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, không có khả năng, dù sao, căn bản là bọn họ chẳng có gì với nhau hết.

Tô Ngải Nhã nhàn nhã tựa lưng vào ghế ngồi, cô ả nhìn theo bóng dáng Mạch Sanh Tiêu đi khỏi, chậm rãi nhếch khóe miệng, mặc kệ Sanh Tiêu lựa chọn thế nào, bọn họ đều sẽ thắng.

Trở về Hoàng Duệ Ân Tượng, đã tối muộn.

Mạch Sanh Tiêu mặc áo lông lên giá, phòng khách đang mở hệ thống sưởi hơi, khắp nơi là mùi đồ ăn thơm phức. Mới gần một ngày, ở đây cứ như thêm hương vị mới mẻ.

” Mạch tiểu thư về rồi à.”

” Dì Hà.” Sanh Tiêu đi đến trước sofa, ánh mắt cô kinh ngạc dừng lại trên màn hình TV, trong nội tâm còn đang cân nhắc những lời Tô Ngải Nhã vừa nói, nhưng càng nghĩ càng thấy cô chẳng có nhược điểm gì để cô ta nắm được.

” Duật thiếu đã về.....”

Nói chưa dứt lời thì Duật Tôn đã ngồi xuống bên cạnh cô, y tùy tiện gác một chân lên bàn, cánh tay duỗi ra, ôm cô vào lòng, ” Đến lúc nào thế?”

” Vừa xong.” Cơ thể Sanh Tiêu vô thức căng thẳng, nhưng.....nếu những lời Tô Ngải Nhã nói là thật, cô phải làm thế nào bây giờ?

Nhớ tới sự tàn nhẫn của Duật Tôn, dường như cô không thể ngăn được sự lo sợ, Tô Ngải Nhã nói rất đúng, không phải là cô rất muốn thoát khỏi y sao?

Hy sinh y, hẳn là so với hy sinh chính mình vẫn hơn. Sanh Tiêu nghĩ như vậy, trong miệng cũng đã cất tiếng hỏi, ” Anh này, ngày mai anh có bận gì không?”

29. Chương 29: Không Muốn Y Tồn Thương

Duật Tôn lắc đầu, “Không có việc gì, sao thế?”

“Tôi... tôi muốn đi mua mấy thứ, anh đi cùng tôi được không?” Rốt cuộc thì cô vẫn không giỏi nói dối, đừng nói là phải dối trá trước mặt một người đàn ông như Duật Tôn, đối diện với y, cô luôn cảm thấy ánh mắt y quá ư sắc bén, dường như chỉ cần liếc qua đã nhìn thấu cô rồi.

” Cũng được.” Duật Tôn đồng ý, ánh mắt y cụp xuống, “Vậy em còn nữa không?”

Mạch Sanh Tiêu bị y nhìn chăm chăm, cả người cứng ngắc, hai chân vô thức khép chặt lại, “Còn, vẫn còn một ít.”

Y giận tái mặt, may mà lúc đó có dì Hà đến giải vây giúp, “Duật thiếu, Mạch tiểu thư, cơm nấu xong rồi.”

Sanh Tiêu thẫn thờ phào, đứng dậy theo Duật Tôn.

Buổi tối, cô vẫn ngủ ở phòng khách, lúc Duật Tôn vào phòng, Sanh Tiêu đã ngủ say từ lâu, ở mép giường chơ vơ cuốn tạp chí, y tiện tay đặt nó lên bàn, sau đó nhấc chăn chui vào.

Vốn là cô đang ngủ rất ấm áp, không hiểu sao sau lưng lại chợt lạnh, hai tay Sanh Tiêu giữ chặt lấy chăn, cô vẫn buồn ngủ mơ mơ màng màng, đầu khê cọ vài cái lên gối, thấy hơi lạ nên Sanh Tiêu hé mắt, nghiêng đầu sang, thấy một gương mặt tuấn tú phóng đại trước mặt.

Vừa muốn hét lên đã bị y cúi xuống hôn, kinh hoàng, cô mơ mơ màng màng muốn mở miệng, “Không được, tôi.....”

” Ai nói muốn làm gì em?” Duật Tôn tức giận, đúng là chỉ hôn thôi, rồi sau đó thì bàn tay xấu xa có sờ soạng linh tinh một lúc rồi ôm cô ngủ.

Y dần chìm vào giấc ngủ, một lúc thì say giấc, còn lại mình Sanh Tiêu, hai mắt cô nhìn chăm chăm ra phía ngoài cửa sổ, cách nào cũng không ngủ được. Vầng trán cô tựa vào trước ngực Duật Tôn, cảm y đặt trên đỉnh đầu cô, nội tâm Sanh Tiêu rối rắm, cô không thể cân nhắc nổi, tự do của cô và mạng sống của y, thứ nào quan trọng hơn?

Thật sự thì, không phải quá khó hiểu, vì Sanh Tiêu mới ra nhập xã hội, trải đời không nhiều nên nếu không là vạn bất đắc dĩ, cô sẽ không bao giờ hại ai.

Dù Duật Tôn giúp cô có vì lý do gì đi nữa, thì giúp vẫn cứ là giúp, nếu không có y, giờ này chắc cô vẫn đang ngồi trong nhà đá, không chừng đến Mạch Tương Tư cũng bị điều tra ra. Chân chị cô tàn phế, chị ấy không thể nhận thêm bất cứ tổn thương nào nữa.

Mà cô cũng chẳng làm việc gì trái với lương tâm, cô không tin Tô Ngải Nhã có thể làm gì hại cô.

Nghĩ vậy, lòng Sanh Tiêu thanh thản hẳn.

Hôm sau, cả ngày Mạch Sanh Tiêu đều chìm trong bất an lo lắng, may mà đến tối vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Thêm vài ngày nữa trôi qua, cô dần quên mất chuyện đó, thậm chí thấy may mắn vì không làm theo những gì Tô Nhải Nhã nói.

Chỉ còn hai, ba ngày nữa là tới năm mới, Sanh Tiêu nhận được điện thoại của Tương Tư, ý chị cô là không muốn ăn tết trong bệnh viện, muốn được ở bên cạnh cô.

Mấy ngày nay, cô và Duật Tôn khá hòa thuận, Sanh Tiêu cứ do dự mãi, cuối cùng vẫn gõ cửa phòng làm việc của Duật Tôn. Y thấy cô vào phòng thì khép lap top lại, hỏi “Có việc gì à?”

“Tôi muốn thương lượng với anh một chuyện.”

“Nói đi.” Lời y nói ngắn gọn, nhưng dứt khoát.

“Gần đến tết rồi, tôi muốn tới bệnh viện với chị tôi.” Thật ra cô muốn nói là, có thể đưa Tương Tư tới đây không, nhưng lời đến đầu môi lại thay đổi.

” Không được.”

Sanh Tiêu đứng khá gần cửa ra vào, trong phòng làm việc của y chỉ bật duy nhất một chiếc đèn tường, ánh sáng vàng nhạt vừa vặn bao lấy hai bờ vai mảnh mai của cô, xung quanh đều u ám, “Tôi chỉ có một người thân duy nhất là chị ấy, tôi nhất định phải ăn tết cùng chị.”

Duật Tôn kéo căng bờ môi mỏng, cô nghĩ y lại giận rồi, nhưng cặp mắt y chợt có thứ ánh sáng lạ xẹt qua, như là nhớ tới chuyện gì đó, hơi mềm lòng lại, “Em có thể đưa cô ta về đây, Hoàng Duệ Ẩn Tượng không thiếu chỗ ở.”

“Thật không?”

Thì ra, cô ấy dễ dàng hài lòng như thế.

Đuôi lông mày Duật Tôn nhuốm nét cười, không quên gật đầu. Sanh Tiêu cũng cười theo, thật ra, chỉ cần ở bên y, hai người họ cũng không khó sống chung với nhau lắm, cô khờ dại nghĩ, chắc là như vậy.

30 tết đến rất mau, Sanh Tiêu tới bệnh viện từ sớm, Mạch Tương Tư ngồi trên xe lăn, mặc bộ quần áo lằn trước Sanh Tiêu mua, Tương Tư đã chuẩn bị xong hết từ lâu.

” Sanh Tiêu.....” Tương Tư thấy em gái đến một mình thì hỏi: “Bạn trai em có tới không?”

Với cách gọi kiểu này, Sanh Tiêu chỉ thấy xấu hổ, “anh ấy bận ạ.”. Sự thật là Duật Tôn rất ghét bệnh viện, cô cũng không muốn tự rước lấy phiền toái.

” À ừ.” Hai tay Tương Tư đang giơ lên chợt buông thông xuống, có vẻ thất vọng.

“Chị, em đưa chị đi mua đồ nhé.” Sanh Tiêu giúp chị gái ra khỏi bệnh viện, đón một chiếc taxi vào trung tâm thành phố, lúc về tới Hoàng Duệ Ẩn Tượng đã gần đến bữa cơm trưa.

Dì Hà rất nhiệt tình, vội đỡ giúp những túi đồ hai chị em đang cầm, hiển nhiên là nửa ngày nay Duật Tôn đều ở nhà, bộ đồ ở nhà màu xanh đen vẫn chưa thay, thấy hai người về thì có vẻ lạnh nhạt, ngồi yên trên ghế salon không hề nhúc nhích.

Lần đầu tiên Mạch Tương Tư tới đây liền bị thái độ đó của y làm cho phát ngại, « Sanh Tiêu, em ở đây hả ? »

” Không,” Mạch Sanh Tiêu vội vàng phủ nhận,” Chị, bình thường thì em ở trường cơ, nhưng đến tết ký túc xá đóng cửa, nên là.....”

« Ngôi nhà này đẹp quá, thật là tốt... » Tương Tư không thềm nghe cô nói, ngắt luôn lời Sanh Tiêu, « Ngày nào chị ở trong bệnh viện cũng hâm mộ em.... »

Tương Tư càng nói, Sanh Tiêu lại càng khó chịu trong lòng, trái tim cô như bị xé thành vạn mảnh, nhưng chỉ có thể tự nhủ với bản thân rằng, phải cười, và phải giả cười như không có chuyện gì xảy ra. « Chị à, chị cứ ngồi đây nhé, để em đi sắp xếp mấy món đồ mình mới mua. »

Duật Tôn cầm điều khiển từ xa chuyển hết kênh này đến kênh khác, chán quá thì bỏ đẩy định lên lầu.

Tương Tư đang ở chân cầu thang ngắm nghía mấy bức tranh của các danh họa nổi tiếng thế giới, cả cầu thang hình vành khuyên màu sáng trắng đều được lát bằng thứ đá cẩm thạch xa xỉ. Cô ta nghĩ thầm, Sanh Tiêu thật là hạnh phúc, dù có bị bao nuôi nhưng cũng là gửi gắm ột đại gia chính hiệu.

Duật Tôn trông thấy cô ta, không chào không hỏi, hai tay dút vào túi quần, đi lướt qua cô ta.

Chân trái vừa định bước lên bậc thang thì cổ tay đã bị giữ lại, y dừng bước, quay đầu lại nhìn Mạch Tương Tư.

« Tôi... tôi muốn lên lầu, » Hai tròng mắt cô ta to tròn ướt ướt, rồi nhìn xuống chân mình, « Tôi không đi được, anh ẵm tôi lên được không ? »

Mạch Tương Tư chỉ cảm giác được cổ tay bị vặn đến tê dại, Duật Tôn bỏ mặc cô ta « Dưới lầu có nhiều phòng lắm, chân què còn muốn lên lầu làm gì ? Nếu muốn, bao giờ đứng được thì tự mà lên. »

Sanh Tiêu vội vàng chạy xuống lầu, thì bắt gặp cảnh tượng hai người trước cầu thang, hai mắt Mạch Tương Tư rưng rưng, nước mắt như muốn trào ra, « chị, chị làm sao thế ? »

” Không, không sao đâu.”

Duật Tôn sải bước lên cầu thang, bỏ lại một câu cho Sanh Tiêu, « Để cô ta ở dưới lầu, đừng có làm phiền tôi. » Nói xong thì ngạo mạn đi luôn.

Khuôn miệng xinh xẻo của Mạch Sanh Tiêu khê nhếch, đành an ủi Tương Tư, « Chị, đừng tức giận... »

Có Duật Tôn, hai chị em đều cảm thấy không thoải mái, may mà đến chiều y có việc bận, ăn cơm trưa xong thì lên ô tô đi khỏi Hoàng Duệ Ẩn Tương.

Sanh Tiêu đẩy Tương Tư đi thăm nhà, dì Hà thì lại bận rộn chuẩn bị bữa tối, hình ảnh ảm áp mà an tường đó khiến cho chẳng ai có thể ngờ, đêm nay nơi này sẽ nghênh đón một trận phong ba bão táp.

Lúc Duật Tôn trở về, trời đã tối mịt, trên bàn ăn bày ba đôi đĩa, dì Hà bận chuẩn bị thu xếp đồ đạc để về nhà ăn tết.

Ánh mắt y đảo qua bàn ăn, khoe môi vẽ lên một nụ cười khó hiểu và nguy hiểm, y kéo ghế ra, ngồi xuống, khoanh hai tay lại, con ngươi nóng nảy giận dữ nhìn thẳng vào Mạch Sanh Tiêu.

Khi quay đầu lại, cô liền phát hiện ra ngay sự tàn ác nham hiểm giấu ở nơi sâu thẳm nhất trong mắt y, từ đáy lòng cô dội lại bất an.

30. Chương 30: Tàn Nhẫn Giày Vò

“ Anh về rồi à.”

Y gật đầu, nhưng không mở miệng đáp lại cô.

Sanh Tiêu dọn đầy một bàn thức ăn tới trước mặt y, Duật Tôn cầm lấy đôi đĩa, tùy tiện gắp gắp vài cái.

Một bữa cơm mà không nuốt nổi cơm, không khí bị đè nén bách bách đến cùng cực, hai chị em thì không dám nói to, thời gian trôi qua chậm chạp, cách đó không xa tiếng pháo mừng năm mới bùng tỏa sáng lóa cả góc trời ngoài khung cửa sổ, pháo hoa như múa trên bầu trời mừng năm mới.

Sanh Tiêu gắp mấy món ăn vào bát Tương Tư, còn y chỉ ăn được vài miếng thì buông đĩa.

Bát cơm đặt xuống bàn phát ra tiếng động giòn tan, không lớn không nhỏ nhưng mang lại cảm giác bất an cho những người xung quanh, bầu không khí lạnh cảm giấy lát liền vỡ vụn, hai chị em ăn qua loa, không ai dám nói một lời.

Sanh Tiêu đứng dậy dọn bát đĩa trên bàn, Duật Tôn cũng kéo ghế đứng lên, “ Cứ để ở đây đi, ngày mai dì Hà sẽ dọn.”

“ Dạ vâng.”

Y đến ngồi vào ghế sofa ngoài phòng khách, Sanh Tiêu thấy thế liền đẩy Tương Tư về phòng ngủ. “Chị ơi, hôm nay chị nghỉ ngơi sớm chút nhé, sáng sớm mai em sẽ đưa chị đi dạo phố.”

“ Sanh Tiêu”. Khuôn mặt Tương Tư lộ vẻ lo lắng “ Không sao chứ em ?”

“ Không sao đâu ạ, chị nghỉ sớm đi.” Cô đẩy nhẹ Tương Tư vào phòng ngủ, giúp chị cô rửa mặt, lại dìu cô đến bên giường.

“ Sanh Tiêu, mang xe lăn của chị qua đây.”

“ Chị, nếu có chuyện gì, chị cứ gọi em.”

“ Đẩy qua đây đi, chẳng lẽ đi vệ sinh mà chị cũng không tự đi được à, chị đi được mà.”

Sanh Tiêu biết không thể lay chuyển được chị mình, bất đắc dĩ phải đẩy xe lăn lại cạnh giường, đặt một bình nước trên đầu giường, rồi kiểm tra điện thoại di động của Tương Tư, mới yên tâm rời khỏi phòng.

Trong phòng khách rộng rãi, Duật Tôn đang ngồi trên ghế salon, cô liếc đôi mắt nhìn qua bóng lưng sừng sững của y, nhẹ nhàng đóng cửa phòng Tương Tư lại.

Liên nghe thấy tiếng bước chân đằng sau lưng, Duật Tôn mở miệng ra lệnh “ Qua đây.”

Cô lại gần salon, nhẹ hỏi “ Anh làm sao vậy?”.

Cánh tay thon dài của y duỗi ra, găm nhẹ “ Qua đây.”

Không còn cách nào khác, cô buộc phải đặt tay mình vào lòng bàn tay của y, y hơi dùng sức kéo về phía mình, cô bị bất ngờ nên cả người ngã nhào vào vòng ôm của y. Duật Tôn nâng eo cô lên, bàn tay mang theo ma lực hấp dẫn quyến luyến vuốt ve eo, dịch chuyển dần lên bụng, ngón tay không an phận kéo khóa quần bò của cô xuống : “ Hôm nay đã hết chưa ?”

Sanh Tiêu vốn dĩ định gật đầu, ngược mắt nhìn thẳng vào cặp mắt đen lạnh lùng của y, cô vẫn không hiểu nổi hôm nay y bị làm sao nữa. Cô bắt đầu sợ, lúc y vui vẻ cô đã không dám tiếp nhận chứ chớ kể lúc tâm trạng y xuống mức tệ nhất như thế này.

“ Phải ngày mai, hôm nay tôi vẫn chưa sạch.”

Rõ ràng cô cảm nhận được bàn tay y chột xiết chặt lại như gọng kìm, rồi thấy đầu vầng mắt hoa, chưa kịp định thần lại đã thấy y đẩy cô ngã nhào xuống salon. Sanh Tiêu vội nhắm mắt lại, lực phủ ngũ tạng như muốn lộn nhào hết cả, cô rất muốn mở to mắt để nhìn cho rõ nhưng cổ găng thế nào thì trước mắt cũng chỉ là một mảng sương mờ.

“ Anh muốn làm gì.”

Hai tay y xé bung quần bò của cô, Sanh Tiêu hốt hoảng vì bị lộ trần, chẳng thể làm gì cô nắm chặt lấy bàn tay y. Thấy vậy y càng tức giận, đôi tay chắc khỏe đè lại cổ tay cô, cánh tay chỉ hơi dùng sức đã hất bàn tay cô đập vào bàn trà, mu bàn tay sưng lên đỏ ửng. Sanh Tiêu không dám làm gì khiến y giận dữ thêm, đành nằm im chấp nhận.

Y kéo quần lót của cô ra.

Sanh Tiêu lấy hai tay bịt chặt mắt lại, không muốn chứng kiến bản thân bị sỉ nhục, nhưng cô không hiểu được, hành động ấy càng chọc y giận thêm. Duật Tôn giật mạnh tay cô ra, « Cô cũng to gan gớm ? Dám lừa dối tôi, chiều chuộng cô một chút mà cô đã dám lừa tôi. Cô có mấy cái lá gan mà dám lừa tôi?”

Tay phải y thôi đẩy, làm cô ngã từ sofa xuống mặt đất.

Cô ngã đau đớn vô cùng, hai tay vừa chống xuống mặt đất để đứng lên liền bị Duật Tôn nắm chặt lấy, kéo cô thẳng đến chỗ cây dương cầm.

Cô lảo đảo theo bước chân của y, vài lần đã suýt ngã, y hất cô vào cây đàn, dùng lực mạnh đến nỗi cả phần eo cô đâm vào bên cạnh đàn, đau như muốn gãy lưng. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cô không dám to tiếng hỏi y, bởi vì Mạch Tương Tư còn đang ở trong phòng ngủ bên cạnh.

“Bốp”.

Cô không nhìn rõ được, nhưng mờ mờ trông thấy thứ gì đó va chạm vào mặt mình, cô đau rát như bị người ta ột bạt tai, đau đến tê dại, góc nhọn của vật sượt qua má cô, sờ thử, ẩm và nóng, máu trên má cô chảy.

Một đồng ảnh chụp rơi đầy trên đất, xuống dưới chân cô.

Duật Tôn đi đến bên tủ rượu, y rót một ly ỉn.

Sanh Tiêu xoay người, nhặt đồng ảnh chụp lên, tiếng đồ ầm ầm vang lên trong đầu cô.

Lần lượt từng cái một, có hình Nghiêm Trạ Thanh giúp cô xoa chân, còn có Nghiêm Trạ Thanh ôm cô, tư thế mờ ám trên ban công của khách sạn, nhìn qua thấy có vẻ như bọn họ đang ôm hôn, có cả ảnh Nghiêm Trạ Thanh bế cô lên giường.

Cuối cùng cô đã sáng tỏ, Tô Ngải Nhã ám chỉ điều gì.

Trước đó ả ta không ra tay, nguyên lai lời cô ả nói là để đợi ngày hôm nay, đêm ba mươi – đánh cô một đòn chí mạng.

Mạch Sanh Tiêu nghĩ thầm, cô xong thật rồi, hôm nay không thể tránh khỏi cái chết trong tay Duật tôn. Cô rất muốn bỏ chạy nhưng lại bị y ôm chặt eo lại, cô kéo về. “Sợ cái gì? Lúc cô nói dối sao không thấy chột dạ như bây giờ?”

“ Anh hãy nghe tôi giải thích....” Mạch Sanh Tiêu thật sự lo lắng, giọng nói run run như muốn liều mạng phân bua.

“ Tôi nghe đây, cô nói đi”. Duật Tôn không nóng vội, mà rất chậm rãi, bày ra một cái vẻ khoan thai, tao nhã, nhưng chỉ có cô mới biết rằng ẩn sau lớp mặt nạ ấy là thứ gì. “ Là Tô Ngải Nhã, trước đây cô ta tới tìm tôi, bắt tôi hẹn anh ở bên cạnh, mục đích là muốn đổi phó với anh, thật đó...Cô ta nói nếu tôi không làm theo cô ta sẽ giao cho anh vài thứ, nhưng mà tôi không có, không có ý định hại anh...cho nên, cho nên...”

“ Cho nên cái gì?” Duật Tôn túm lấy ảnh chụp trong tay cô, ném thẳng vào mặt cô. “Cô chỉ cần nói cho tôi biết, ảnh này là thật hay giả?”

Nước mắt dâng đầy khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt hoa đào hẹp dài của y nhú lại nhìn cô, khóe miệng hung ác cong lên “ Nói!”.

Mạch Sanh Tiêu không nói nên lời, chỉ âm thầm cắn răng, không dám mở miệng.

“ Thảo nào từ lúc lên giường với tôi đến giờ cô chưa từng cam tâm tình nguyện một lần nào, tôi thật sự hiểu kỳ muốn biết dáng vẻ của cô lúc ở trên giường Nghiêm Trầm Thanh sẽ như thế nào?” Y xèo bàn tay xoa lên xương quai xanh của cô, lướt xuống cần cổ trắng nõn thon dài. “Thứ tôi đã chơi rồi mà cậu ta cũng không ngại bản, mà cô cũng thật đê tiện. Thế nào, cùng lúc phục vụ hai người đàn ông, có phải rất sung sướng không?”

Cả khuôn mặt cô đỏ ửng lên vì nhục nhã, cô chỉ muốn hấn hết hy vọng, từ nay về sau cô sẽ ngoan ngoãn ở bên người Duật Tôn, sẽ không chọc giận y, thời gian này cô và y đang rất êm đẹp. Chẳng lẽ ông trời đùa cợt cô hết lần này đến lần khác, để cô mà món đồ chơi của kẻ này kẻ kia? “Tôi không bản thủ, không đê tiện, những bức ảnh này chẳng nói lên điều gì cả.”

“ Ai biết các người đã làm những gì?” Bàn tay y dần dần cuộn lại thành nắm đấm. “Cô đừng có nói với tôi là cô yêu hấn rồi đấy nhé.”

Sanh Tiêu trợn mắt, chợt nhớ tới mấy lần gần đây gặp Nghiêm Trầm Thanh, hấn rất dịu dàng với cô, có lẽ nào...

Nếu như, ngay từ đầu hấn tin tưởng cô, đối xử với cô thật lòng, thì liệu rằng, bọn họ có đi tới bước này không?

Y nhìn thấu sự mơ màng trong đôi mắt cô, cơn giận càng tăng lên đến cực điểm, chiếc ly thủy tinh chân dài trong tay y bị ném vỡ tan, y mặc kệ những mảnh vỡ thủy tinh sắc nhọn, giơ tay xé toạc quần áo cô, cô chỉ còn mặc một chiếc áo ngực nhỏ xinh màu hồng nhạt cũng bị y kéo xuống y như một cơn bão tuyết bổ nhào xuống.

31. Chương 31: Thương Tôn Cả Thể Xác Tinh Thần

Sanh Tiêu sợ hãi, cô hét lên.

” Đồ điên, thả tôi ra, đừng.....”

Y bóp cổ cô, ép cô vào một góc, chợt y lỏng tay,” Em biết tôi sẽ phát điên mà còn dám làm như thế? Mạch Sanh Tiêu, hôm nay tôi không cho em ném mùi đau khổ, chắc là em sẽ không thể nhớ lâu được.”

Lưng cô cong lên bị dồn vào góc, Sanh Tiêu dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm, hai cái cánh tay rũ xuống bên người, nếu y không buông tay, hai tay cô hẳn là sẽ bị thương.” Tôi xin anh.....”

” Bây giờ mới biết cầu xin hả?” Duật Tôn nhìn từ trên cao xuống, tư thế ngạo nghễ,” Theo tôi, em đừng bao giờ có thêm suy nghĩ ve vãn thằng đàn ông nào khác nữa, có phải trong lòng em đang vui vẻ lắm không? Nếu mà còn chọc tức tôi nữa, tôi không dám hứa trước là tôi có giữ nổi bình tĩnh để mà không móc hấn ra, găm nát ngay trước mặt em đâu”

Mạch Sanh Tiêu chỉ cảm thấy máu tươi trào lên cổ họng, muốn nhổ ngay ra ngoài.

Cô thầm nghĩ, nhất định là kiếp trước Duật Tôn không phải người.

Mạch Tương Tư nghe được tiếng cãi nhau, lúc đi ra thì chứng kiến một màn này, hai tay cô ta cố sức tự đẩy xe về phía trước,” Sanh Tiêu, Sanh Tiêu.”

Nếu như nói, cái gì Mạch Sanh Tiêu cũng có thể nhẫn nhịn, những chỉ duy nhất một điều khiến cô không thể chịu đựng được, đó là tất cả sự nhục nhã của cô đều bị Tương Tư trông thấy,” Chị, chị về phòng đi, về đi.....”

Nước mắt không kìm được, nhẹ rơi từng giọt trong veo như chuỗi ngọc lưu ly, khuôn mặt hoàn mỹ của Duật Tôn trở lên vụn vỡ. Chặt vật đứng dậy, Mạch Sanh Tiêu vẫy tay,” Về phòng đi chị.....”

Tương Tư dừng lại, hốc mắt phốt hồng,” Vì sao anh lại đối xử với em gái tôi như vậy?”

Duật Tôn giận tái mặt, cuối cùng buông tay ra, Sanh Tiêu thấy y cất bước đi về phía Tương Tư, liền vội vàng vươn tay ra với y,” Đừng thương tổn chị của tôi.” Y hất tay, khuỷu tay cô đang đặt trên đàn dương cầm, bị mảnh vụn thủy tinh cắt vào, lập tức chảy ra vết máu tươi nhàn nhạt.

Duật Tôn đi đến trước mặt Tương Tư, y xoay người đẩy xe lăn,”Diễn cho tốt vai kẻ tàn phế của cô đi, đừng xen vào việc của người khác.”

Nước mắt chan chứa đầy viền mắt Mạch Tương Tư, nghe thấy những lời y nói thì trào ra ngoài.

Sanh Tiêu gào lên đằng sau y,” Duật Tôn, anh không phải là người!”

Duật Tôn nghiêng người đứng dậy, cửa chính mở ra, dì Hà ăn xong cơm tất niên ở nhà xong vừa đến, nhìn thấy cảnh này, sợ tới mức há hốc miệng.

” Dì Hà, đưa cô ta vào phòng đi.”

Dì Hà nhíu chặt lông mày,” Vâng.” Nhập gia tùy tục, dì Hà rất hiểu chuyện, bà không dám liếc mắt nhìn Sanh Tiêu, có lẽ là vì ngay lúc này đây trông cô khổ sở quá, vội bước về phía Mạch Tương Tư, đẩy cô ta về phòng.

” Sanh Tiêu.....”

Mạch Sanh Tiêu mím chặt môi, khuỷu tay chảy ra vài giọt máu nổi bật trên da thịt trắng nõn, càng thêm quyến rũ đến mê người. Bên ngoài pháo hoa rất đẹp, nửa góc trời đều như phát sáng, cô nhớ ngày xưa, mỗi dịp tết đến, ba cô đều mua về một thùng pháo hoa rất lớn về nhà.

Hồi đó thật tốt biết bao.

Sanh Tiêu khóc thảm thiết, đáng về thảm hại của cô bây giờ không bị Tương Tư nhìn thấy cũng thật tốt biết bao.

Duật Tôn quay về đứng trước mặt cô, Sanh Tiêu cảm thấy rét run lên, chốc lát lại nóng bừng như trong lò luyện đan, khó chịu sống không bằng chết, hai tay của y đỡ lấy hai vai cô đang run rẩy, tình tế vuốt ve,” Mạch Sanh Tiêu, em lúc nào cũng như vậy, tự mình chuốc lấy khổ.”

Nói xong, liền đề cô ra.

Sanh Tiêu không muốn hai bàn tay bị thương, hai cánh tay vội ôm chặt lấy Duật Tôn, y mỉm cười quyến rũ, ánh mắt tà ác,” Nhìn xem, em đã chán ghét tôi, vì sao bây giờ lại ôm ấp yêu thương tôi như thế?”

Y ngửa người ra, cô càng dùng sức ôm chặt y.

Dây lưng Duật Tôn lạnh buốt cọ vào bụng Sanh Tiêu, y rút dây lưng ra, không thêm quan tâm đến sự từ chối ban nãy của cô, dù cô có khô rát, không hề ướt át, y cũng sẽ chiếm đoạt lấy cô.

Cô sợ hãi, chỉ nghĩ được duy nhất một điều là bảo vệ đôi tay.

Sanh Tiêu bị Duật Tôn ôm chặt từ phía sau lưng, nhìn từ đằng xa, y vẫn mặc quần áo nghiêm chỉnh, khác hẳn với cô....

Y thúc sâu từng cú mạnh mẽ, nhiều lần, lưng cô đã đụng phải miếng thuỷ tinh vỡ trên kệ đàn, tuy chỉ là vết trầy da rất nhỏ, lại rất đau. Vầng trán Sanh Tiêu bắt đầu thấm đẫm mồ hôi, thanh âm rên rỉ trong cổ như sắp bật ra, nhưng cô liều mạng cắn khước môi không chịu rên một tiếng.

Tương Tư trong phòng không yên lòng, muốn đi ra ngoài, dì Hà thấy thế, vội vã ngăn lại, "Lúc này cô mà đi ra ngoài, Mạch tiểu thư sẽ càng khổ sở hơn đây."

"Nhưng mà, tôi không thể trơ mắt nhìn Sanh Tiêu chịu khổ được."

"Cô yên tâm đi, tôi thấy, Duật thiếu bây giờ chỉ đang trút giận thôi, nhưng sẽ không làm khó Mạch tiểu thư đâu."

Duật Tôn sau khi làm xong, liền bứt ra rời đi, mất đi chỗ dựa, thân thể Sanh Tiêu mềm như nước, chân vừa chạm đất thì khuỵu xuống tựa như ngã ngồi trên mặt đất, hai mắt cô đờn, hai tay cánh tay ôm lấy đầu gối lạnh như băng, tự ôm lấy chính mình.

"Tôi đã nói từ đầu rằng, em phải biết nghe lời."

Đầu Sanh Tiêu cúi xuống, tóc buông rủ che khuất cả khuôn mặt, cô ngoan ngoãn nghe lời, thì sẽ thế nào?

Duật Tôn không muốn nhìn dáng vẻ cô lúc này, sửa sang lại quần áo rồi liền lên lầu, Mạch Sanh Tiêu nghe thấy tiếng bước chân rời đi của y cũng không ngoái đầu nhìn, chỉ khe khẽ mở miệng, "Tôi đã nghĩ, tôi sẽ có một lễ mừng năm mới thật là vui vẻ"

Một câu ngắn ngủi, lại cay đắng như thuốc độc. Sanh Tiêu cắn chặt răng, nước mắt không nhịn được rơi rớt, hai vai cô run rẩy, ở khuỷu tay, vết máu khô uốn lượn in hằn, cả trên lưng nữa, giống như một bức tranh hoa mai nở rộ, ngạo nghễ đón gió tuyết.

Duật Tôn nhẹ hắt ra, đáy lòng rung động, run rẩy!

Đi đến đầu bậc thang, bước chân dừng lại, "Dì Hà"

Dì Hà đang ở trong phòng Tương Tư, nghe thấy gọi mình, vội vàng chạy ra, lúc gần đi, còn xoay người dặn dò Tương Tư, "Cháu đi nghỉ sớm đi, sẽ không sao đâu, yên tâm, sáng mai thức dậy coi chưa có chuyện gì xảy ra là được, à mà, vì Mạch tiểu thư, xin cháu ngàn vạn lần đừng có ra ngoài."

Lúc về đến đây bà cũng đôi phần đoán ra chuyện xảy ra, bây giờ người mà Sanh Tiêu sợ phải đối mặt với nhất chính là chị gái mình.

"Dì Hà...." Thấy cô càng không ổn, y gào lên gọi.

"Đến đây, đến đây." Dì Hà vội vàng kéo cửa, chân trước chân sau chạy ra, nhưng vẫn không quên quay đầu lại, "Nhớ kỹ nhé." Nói xong, liền đi ra.

"Duật thiếu, có việc gì vậy?"

Duật Tôn thấy bà đi ra, thì mới lên lầu, không nói thêm gì.

Dì Hà hiểu ý của y, bà nhìn thấy Sanh Tiêu ngồi trước đàn dương cầm, trong lòng thấy thương cô nhiều.

Bên ngoài, bầu trời trong trẻo trước kia, chẳng biết từ lúc tuyết đã rơi, rơi mãi chẳng ngừng, càng ngày càng dày hạt, Sanh Tiêu giương mắt nhìn, cây xanh bên ngoài Hoàng Duệ Ân Tượng đã bị bao phủ bởi một tầng tuyết trắng, có mấy cành cây nhỏ yếu ớt, cô lo nó không chịu nổi, liệu có vì tuyết nặng mà gãy không?

Dì Hà phủ chiếc áo tắm lên người cô, Sanh Tiêu run lên, quay đầu lại.

Hai mắt cô sưng đỏ, sắc mặt trắng bệch, bà còn nhớ rõ hôm nay lúc bà rời đi, Sanh Tiêu cười tươi như hoa đào, sao mà mới có một lúc, thành ra.....

Mạch Sanh Tiêu trông thấy thương yêu trong mắt dì Hà, nước mắt, rơi.

Cô hỏi, " Vì sao chứ?"

Tại sao y phải đối xử với cô như vậy?

Dì Hà thở dài, ôm lấy hai vai Sanh Tiêu dìu cô đứng lên, vì ngồi một chỗ quá lâu, hai chân cô đã cứng ngắc, lúc đứng lên, mấy lần thiếu chút nữa té ngã. Dì Hà dìu cô vào phòng tắm, tắm rửa cho cô, Sanh Tiêu như một con búp bê bị rút mất linh hồn, để mặc dì Hà kéo tay kéo chân.

Trên lưng tuy có vết trầy da rất nhỏ, Dì Hà bôi thuốc cho cô, Mạch Sanh Tiêu nhìn đau rất tốt, liều mạng cắn khước miệng.

" Nếu đau, cháu cứ kêu lên đi."

Nước đậu đầy trên mặt Sanh Tiêu, đôi mắt nhắm chặt, không mở ra được, nước trên mặt cô chẳng cách nào phân biệt nổi đâu là nước tắm đâu là nước mắt nữa.

Cô sẽ không kêu, trừ Mạch Tương Tư, chẳng còn gì có thể làm tim cô đau nữa.

Dì Hà dọn dẹp phòng khách sạch sẽ, mấy lần thúc giục Sanh Tiêu lên lầu nghỉ ngơi, cô gật đầu đồng ý cho có lệ rồi bảo dì Hà về phòng nghỉ trước.

Sanh Tiêu không lên lầu, cô mặc áo tắm mỏng manh, mở cửa sổ sát đất ngoài ban công.

Gió lạnh quất vào mặt, Sanh Tiêu lạnh run rẩy, cô ngồi lên chiếc trường kỷ, nghe tiếng pháo vang từ bên ngoài Hoàng Duệ Ấn Tượng. Náo nhiệt, vui vẻ quá, cô cười, mới phát hiện ra khuôn mặt như bị dao cứa phải, dù cử động nhỏ cũng đau dữ dội.

Sau lưng truyền đến âm thanh nho nhỏ, cô xoa xoa con mắt, " Dì Hà, không phải đi đi ngủ trước rồi sao? Cháu sẽ lên lầu ngay thôi."

" Sanh Tiêu."

Lưng cô cứng đờ, cuống quýt quay đầu lại, " Chị."

Tương Tư ngay phía sau cô, Mạch Sanh Tiêu vội vàng đứng lên, " Sao chị lại ra đây? Ở đây lạnh lắm, chị mau vào đi."

" Sanh Tiêu," Mạch Tương Tư cầm tay của cô, cùng ngồi bên ngoài với cô, "Em đừng như vậy, chị biết rõ trong lòng em khó chịu, chị là chị của em, em đừng gạt chị chuyện gì nhé."

" Chị," Sanh Tiêu nhắm mắt, không dám nhìn chị, " Em thật sự không sao đâu mà, anh ta, thường thì không đối xử với em như vậy."

" Sanh Tiêu, ngày trước chị không nên ép em đồng ý, chị không ngờ, em sẽ sống khổ sở như thế."

" Chị," Cô cười gượng, " Không phải như thế, nếu chị không khuyên em, có lẽ bây giờ em còn đang bị giam trong tù, cuộc đời em mới thật sự là bị huỷ hoại."

" Chị em mình rời khỏi đây thôi, giống như trước kia, chị bằng lòng nằm mãi trong viện cũng không muốn em phải gánh nhiều đau khổ như thế..."

Mạch Sanh Tiêu xoay người ngồi ở trên mặt ghế, hai đùi đã đông cứng, Tương Tư đẩy xe lăn về phía trước, để em gác tựa ở vai mình, " Chị rất nhớ lúc ba mẹ còn sống."

Cô nghiêng đầu đi, Sanh Tiêu nhắm chặt hai mắt lại, vờ như đang ngủ.

"Sanh Tiêu," hai mắt Tương Tư nhìn thẳng, ngẩng đầu, "Nếu chân của chị khá hơn thì thật tốt, chị không cần dựa vào em, chị có thể tự nuôi sống chính mình, sẽ không là gánh nặng của em, thế thì..... Em có thể sống cuộc sống mà mình muốn."

Cô ta biết, Sanh Tiêu không ngủ.

Mạch Sanh Tiêu xúc động, cánh mũi cay cay, dòng lệ từ đôi mắt nhắm chặt lặng lẽ chảy xuống.

Sáng hôm sau Duật Tôn tỉnh lại, đi qua phòng Sanh Tiêu cố ý vào nhìn, bên trong không một bóng người, không hề có dấu hiệu gì hôm qua giường có người ngủ, y chau mày, đi xuống lầu, mới phát hiện Mạch Tương Tư không trong phòng.

Y hừ lạnh một tiếng, ” Để tôi xem em trốn đi đâu!” Nói xong, liền cầm lấy áo khoác đi ra phòng ngoài.

Khi đi qua phòng khách, khéo mắt lơ đãng miết đến một bóng dáng quen thuộc, Duật Tôn dừng chân, chỉ thấy Mạch Sanh Tiêu mặc áo tắm rộng thùng thình, đang ngồi ở trên ban công. Bên ngoài gió rét thấu xương, cô không sợ sẽ bị đông lạnh sao?

Lòng y chợt bừng bội, đi nhanh ra ban công, Tương Tư cũng hí mắt đang ngủ, nghe được động tĩnh, vội ngẩng đầu.

” Ở đây làm cái gì?”

Duật Tôn đưa tay, đẩy vai Mạch Sanh Tiêu, chỉ là nhẹ nhàng dùng sức, hai mắt cô vẫn nhắm nghiền, liền ngã sấp xuống, chỉ phát ra tiếng hừ hừ rất nhỏ mà không chút giãy dụa.

32. Chương 32: Yêu, Thật Khó

Y đi tới sờ lên trán cô, mới phát hiện nóng bỏng tay.

Duật Tôn giật mình nhú mày, bế cô ôm vào lòng, lúc đi vào phòng khách, dì Hà đang làm bữa ăn sáng nhìn thấy thì giật mình kêu lên, “Mạch tiểu thư làm sao lại ở đây?”

“Bà không tận mắt nhìn cô ấy lên lầu sao?”

Dì Hà nghe được sự tức giận ẩn trong lời nói của Duật Tôn, sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, “Mạch tiểu thư nói với tôi là sẽ lên lầu, tôi cứ tưởng là.”

“Tốt, ngày mai bà không cần phải tới đây nữa.”

Duật Tôn dứt lời, liền ôm Sanh Tiêu đi về phía lầu hai.

Dì Hà giật mình, uất ức đầy bụng mà không thể nói ra.

Tương Tư ngồi trên xe lăn, cũng lạnh cóng và khó chịu, cô nhìn về phía bóng lưng người đàn ông đi lên lầu, Duật Tôn không cần suy nghĩ liền cho dì Hà nghỉ việc, có thể thấy, y cũng không phải như những gì Sanh Tiêu nói, chẳng hề quan tâm tới em cô.

Duật Tôn ôm Sanh Tiêu lên lầu, lúc cô tỉnh lại, nhìn thấy y đứng ở đầu giường, đang nói chuyện với ai đó. Sanh Tiêu chỉ hé mắt ra một chút, nhìn không rõ lắm, cô không muốn thêm phiền phức, định giả bộ ngủ. Tận đến lúc Duật Tôn bắt đầu cởi bỏ áo choàng tắm của cô, cô mới ra sức giãy giụa, “Buông tôi ra, buông tôi ra ——”

“Đây không phải là người phụ nữ của anh hả? Sao mà giống như anh đang cưỡng bức người ta vậy.” Người đàn ông bên cạnh nói chen vào.

“Từ Khiêm, cậu im miệng đi.” Duật Tôn thấy dáng vẻ này của cô, cũng không tiện nổi giận, đành phải nhẫn nhịn giải thích, “Tôi chỉ muốn cho cậu ta xem vết thương của em thế nào, em đang sốt cao, có thể là do bị nhiễm trùng rồi.”

Mạch Sanh Tiêu vừa nghe đã hiểu là phải lộ lưng ra trước mặt người khác, càng lo sợ, hai tay vung loạn lên, Duật Tôn bị tay cô quơ trúng, y tránh sang bên cạnh, nhưng vẫn cảm thấy trên mặt đau rát, đưa tay sờ, chảy máu.

“Em ——”

Trên gương mặt quấy rầy và vô cùng tuần tú, lại có dấu vết giống như là bị mèo cào.

Mạch Sanh Tiêu ngơ ngẩn, cô trông thấy đáy mắt Duật Tôn tràn ra sự lạnh lẽo, đáy lòng không khỏi dâng lên sợ hãi, Từ Khiêm thấy thế, bèn chế nhạo, “Hay là để tôi xem vết thương cho anh trước đi.”

Duật Tôn liếc nhìn, “Không cần.”

Nói xong, liền quỳ một gối xuống ở trên giường, bàn tay dùng sức bắt hai tay Mạch Sanh Tiêu, Từ Khiêm cũng tiến lên theo, “Thôi, Tôn, không nên ra tay quá hung ác, chẳng lẽ anh quên Tước thiếu ban đầu thua ở trong tay vợ anh ấy chính là ở điểm này sao?”

“Tôi không giống với cậu ta.”

“Chuyện sau này ra sao, ai mà biết được, nếu như cô ấy là người anh yêu, anh cũng định ra tay với cô ấy như vậy sao?”

“Nhưng cô ta không phải, ” Duật Tôn không chút do dự, thốt ra, “Cô ta, tôi mua bằng tiền đấy.”

Sắc mặt Sanh Tiêu trắng bệch, không còn sắc máu.

“Tôi chỉ sợ sau này anh sẽ phải hối hận, tốt thôi, trừ bị sốt ra, cô ấy còn có chỗ nào khó chịu nữa không?”

Duật Tôn bỏ qua một bên nửa câu đầu của Từ Khiêm, y buông hai tay Sanh Tiêu ra, được tự do, cô lập tức co rúc vào trong chăn, chỉ để lộ đầu ra ngoài.

“Còn trầy da một chút.”

“Sao lại bị?”

Duật Tôn chân mày vắn lên, “Đã nói là trầy da, cậu còn không chữa ngay đi?”

“Không nói rõ nguyên nhân, chữa chết tôi không chịu trách nhiệm.”

“Thủy tinh, chỉ là vết thương nhỏ thôi.”

“Cái con người này, anh thật là biến thái ” Từ Khiêm nhẹ mắng y, “Từ sớm đã bảo các anh, chơi cũng phải có chừng mực, cứ xảy ra chuyện rồi mới đến tìm tôi, anh và Tước thiếu giống hệt nhau.” Ném ra một câu xong anh ta quay sang lấy thuốc ở bên cạnh.

Ngoài dự liệu của cô, Duật Tôn không tức giận như bình thường, chỉ có khóe miệng hơi trễ xuống, cô đoán, quan hệ giữa bọn họ hẳn là thân thiết lắm.

Sanh Tiêu uống thuốc của Từ Khiêm xong, liền mơ màng ngủ, Mạch Tương Tư cùng dì Hà ở dưới lầu không dám đi lên, chỉ có thể âm thầm lo lắng.

Cô ngủ rất say, rất lâu, và có một giấc mộng thật dài, trong mơ cô là chủ của ngôi nhà không lớn nhưng ấm áp, ngôi nhà ngày thơ ấu, Sanh Tiêu thoáng cười, chốc lát lại bật khóc, trong mơ của cô đều là lửa, hỏa hoạn, đến tận bây giờ, cô vẫn còn cảm nhận được sự lo lắng đến tận cùng, tàn nhẫn và hung ác cực điểm.

Mạch Sanh Tiêu khóc, khóc mãi nhưng không cách nào tỉnh lại, thút tha thút thít, nghẹn ngào như muốn tắt thở.

Duật Tôn đi tới trước giường, đưa tay lay cô, “Tỉnh, tỉnh.”

Sanh Tiêu mở mắt ra, chỉ cảm thấy hốc mắt sưng nhức ê ẩm, cô vuốt mặt một cái, tất cả đều là nước mắt, cô như vẫn chưa tỉnh khỏi cơn mê, khóc gọi, “Tôi muốn gặp chị tôi, tôi muốn gặp chị.”

Cô vươn ra khỏi vòng tay của y, khóc như xé ruột xé gan.

Duật Tôn thấy bộ dáng này của cô, càng thêm phiền lòng, cũng không để ý tới cô, y xoay người ra khỏi phòng, đóng mạnh cửa lại.

Duật Tôn đi xuống lầu, thấy dì Hà và Mạch Tương Tư đang lo lắng chực chờ ở chân cầu thang.

Thấy y xuống, hai người không ai dám hỏi, đứng nép vào một góc, Duật Tôn chẳng nói chẳng rằng, đi thẳng ra khỏi Hoàng Duệ Ân Tự.

Dì Hà thấy y lái xe đi ra ngoài, lúc này mới dám lên lầu, bà là một người phụ nữ khỏe mạnh, công luôn cả Tương Tư lên theo.

Sanh Tiêu tỉnh lại từ giấc mơ, ngồi tựa vào đầu giường, hai con mắt trống rỗng nhìn ra ngoài cửa sổ, tóc cô đã rất dài, che kín mắt nửa gương mặt. Nghe thấy tiếng động ở cửa, cô co rúm hai vai lại, đem mặt úp lên đầu gối.

“Sanh Tiêu.” Tương Tư khẽ gọi, rồi không phát ra một âm thanh nào nữa.

Mạch Sanh Tiêu nghe được mới ngẩng đầu lên, mấp máy môi, mãi mới bật ra được một chữ, “Chị.”

Dì Hà đặt Tương Tư ở bên giường Sanh Tiêu, rồi xuống lầu bưng cháo trứng muối lên, dì dứt cho Sanh Tiêu từng thìa một, “Mạch tiểu thư, cô không nên chống lại Duật thiếu, tôi làm nghề giúp việc đã nhiều năm, chuyện như vậy đã thấy nhiều, các thiếu gia ai cũng thích phụ nữ nghe lời.”

Sanh Tiêu thấy khóe mắt rất đau, là vết thương do bức ảnh cửa vào đã kết vảy, “Chẳng lẽ anh ta không biết rằng càng như vậy, người khác lại càng không dám đến gần anh ta sao?”

“Tối hôm qua rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Tương Tư không rõ chân tướng, rất lo lắng.

Dì Hà không nói, những bức hình kia bà nhặt lên và đã ném tất cả đi rồi, không sót bức nào.

“Chị, ” Sanh Tiêu cổ họng khô khốc, ho khan , “Ăn cơm xong, em bảo dì Hà đưa chị về.”

“Không, chị ở đây cùng em.”

“Chị.”

Tương Tư ngắt lời cô, “Nếu chị cứ để thế này mà về, chị sẽ lo lắng cho em cả ngày mất, hơn nữa, người cùng phòng bệnh với chị, đã về nhà với người thân rồi.”

Sanh Tiêu suy nghĩ một chút cũng không kiên quyết thêm nữa, lúc nào cô cũng không dám ngẩng đầu lên trước mặt Tương Tư, dì Hà dứt hết cháo thì xuống dưới nhà, Tương Tư thấy thế, kể lại những gì Duật Tôn nói lúc trước cho Sanh Tiêu nghe.

Đến rất khuya Duật Tôn mới trở về, y đi lên lầu hai, trong phòng ngủ chính, mơ hồ có ánh sáng yếu ớt từ trong khe cửa phát ra. Y đẩy cửa, vừa muốn đi vào, liền nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng.

“Chị, em không sao, chị đi nghỉ đi.”

“Sanh Tiêu, chị biết, nếu không phải vì chị, em sẽ không bị như hôm nay...”

Mạch Sanh Tiêu chỉ lắc đầu một cái, cô biết, coi như không có chuyện của Tương Tư, chỉ cần Duật Tôn muốn ra tay, cô có chạy cũng không thoát .

“Lúc đó đầu óc chị đúng là bị u mê rồi, làm sao mà chị lại có ý nghĩ đẩy Tô Niên xuống chứ, chị chỉ muốn hấn phải đèn mạng, chị thấy lão ta vẫn khỏe mạnh mà đứng ở đó, chị liền không chịu nổi, hức hức. Sanh Tiêu.”

“Chị, đừng sợ, ” Mạch Sanh Tiêu ôm lấy Tương Tư, “Qua hết rồi.” Cô lau khô nước mắt của chị, nhưng chính cô lại không nhận được nước mắt chảy dài, hốc mắt sưng và đau ê ẩm.

Duật Tôn đứng ở cửa rất lâu, cảm thấy hai chân có chút tê dại, lúc này mới đẩy cửa đi vào.

Hai chị em nghe thấy tiếng động, cùng im bật, Sanh Tiêu đem chăn ở dưới chân kéo lên, che kín hai vai, động tác lơ đãng này, lại làm tim Duật Tôn bắt đầu khó chịu, y đi tới, ném chìa khóa xe lên tủ đầu giường, thanh âm va chạm ma sát, làm Tương Tư chột dạ rũ đầu xuống, ngay cả Sanh Tiêu cũng không tránh khỏi sợ hãi, chuyện họ vừa mới nói, không nên bị y nghe được mới phải.

Duật Tôn cởi cúc áo, cởi áo khoác, con người sắc lạnh nhìn chằm chằm vào Tương Tư, “Chúng tôi muốn ngủ, cô còn không đi ra ngoài?”

Tương Tư lúng túng, Sanh Tiêu thấy thế, xuống giường đẩy xe lăn cho chị.

Duật Tôn cảm điện thoại lên, bấm số, “Dì Hà, bà lên đây.”

Sanh Tiêu đứng tại chỗ, cô để chân trần, bộ đồ ở nhà màu trắng che đến tận bàn chân, “Có thể giữ dì Hà ở lại đây không? Tối hôm qua tại tôi tự ý muốn ngồi ở ban công.”

Duật Tôn xoay người ngồi ở mép giường, ánh đèn trên tường chiếu xuống, phủ xuống đầu y, ánh lên trên mặt, thờ cũng thấy khó chịu. Y không nói gì, chỉ kéo vạt áo sơ mi từ trong quần ra, lộ ra cơ ngực to lớn đầy sẹo. Tương Tư quay mặt đi, hai má đỏ bừng.

Dì Hà nhanh nhẹn chạy tới nơi, “Duật thiếu, có việc gì vậy?”

Không đợi người đàn ông mở miệng, bà đại khái cũng đoán ra ý tứ của y, dì Hà đi tới, nhận lấy xe lăn từ trong tay Sanh Tiêu, “Mạch tiểu thư yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho chị của cô.” Bà nói xong, thì đẩy Tương Tư hướng ra cửa.

“Dì Hà, ngày mai đi mua dầu gội đi, tôi dùng cái gì, bà cũng biết rồi đấy.” Duật Tôn dứt lời, người đã đi vào phòng tắm.

Dì Hà sững sốt một chút, trên mặt lộ ra vui mừng, Duật Tôn cuối cùng cũng mở miệng để cho bà ở lại, bà nhìn Sanh Tiêu cười cười, cùng Tương Tư rời khỏi phòng.

Trong nháy mắt cánh cửa đóng lại, nụ cười trên mặt Sanh Tiêu cũng biến mất không còn dấu vết, cô trở lại giường, rồi lại đứng ngồi không yên, lúc Duật Tôn ra khỏi phòng tắm, chỉ thấy cô hai tay nắm chặt lại, đáng vẻ như muốn liều mạng “cá chết thì lưới cũng rách”.

Y xoa xoa tóc, làm cho nước đọng trên tóc bắn hết vào mặt Sanh Tiêu, khiến cô khẽ run vì lạnh.

“Đến phòng khách đi.”

Mạch Sanh Tiêu rũ rèm mắt xuống đi ra ngoài, cô cầu còn không được. Trở lại phòng khách, trong lòng lại tràn đầy bi thương, cô không có nhà, cho nên, chỉ có thể mặc cho người khác đẩy tới đẩy lui như vậy.

Qua năm mới, Tương Tư cũng trở về bệnh viện, thật may là, mấy ngày này Duật Tôn không đòi hỏi gì từ cô, có vẻ như muốn để cho cô yên ổn dưỡng thương.

Mở điện thoại di động, có một tin nhắn của Thư Diễm gửi cho cô, ngoại trừ chúc mừng năm mới, còn nói cho cô biết, người của Tang Viêm không tìm thấy được Tô Ngải Nhã, rồi dặn đi dặn lại Sanh Tiêu phải cẩn thận.

Ngoài ra, còn có rất nhiều cuộc gọi nhờ của Nghiêm Trầm Thanh, đều gọi vào đêm 30. Sanh Tiêu liếc nhìn, liền ấn phím xóa.

Ngày đi học càng lúc càng gần, Sanh Tiêu sớm chuẩn bị quần áo xong xuôi, chờ quay lại trường học.

Xong bữa cơm chiều cô tự mình lên lầu, Duật Tôn đi vào phòng thì thấy cô ngồi ôm hai đầu gối, nhìn chăm chú thứ gì đó ngoài khung cửa sổ, y đứng ở phía sau rất lâu, cô không hề phát hiện ra.

Người đàn ông dứt hai tay trong túi quần, cô chỉ vừa mới hai mươi mốt tuổi, đã dám gánh tội thay Mạch Tương Tư, cam nguyện đeo tội danh giết người trên lưng, y không biết nên nói cô ngốc nghếch, hay là ngu xuẩn nữa.

33. Chương 33: Nuôi Cô, Là Để Dùng Vào Chuyện Đây

Mạng, là của mình.

Nếu không còn sống thì những thứ khác sẽ chẳng nghĩa lý gì.

Duật Tôn bước nhẹ đến, tay trái đặt lên đầu vai cô, lập tức Sanh Tiêu cảm thấy hoảng sợ, cô muốn quay đầu lại nhưng bị y chặn cánh tay sau gáy, rồi thấy sau lưng áp áp, khuôn ngực vạm vỡ của y đã dán sát vào lưng cô.

Cánh tay y, ghì cô lại rất khó chịu.

Sanh Tiêu hiểu rất rõ chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Thấy cơ thể đau nhức vô cùng, như bị xé rách nát tươm, mỗi lần làm chuyện này cô chỉ thấy như bị dày xuống vụn tảng địa ngục, hoảng hốt giữ chặt hai cổ tay y, muốn kéo ra.

“Mạch Sanh Tiêu, tôi nuôi cô để làm gì ?”

Hô hấp của y phảng phất bên tai, nóng rực với lạnh băng thay đổi liên tục trong giọng nói khiến Sanh Tiêu run rẩy từng hồi.

“Tôi nuôi cô, là vì muốn dùng cô.” Duật Tôn đẩy mạnh tay cô ra, lòng bàn tay lo lớn lướt qua xương quai xanh, tà tà luồn vào áo tắm, bàn tay nóng rực như bàn là chạy trên bầu ngực non mềm.

“Tuổi cô còn trẻ, nhưng mà thân thể lại phát triển hoàn hảo đến mức này, chắc chắn, đến lúc trưởng thành chắc là sẽ làm đàn ông phát điên lên mất.”

Sắc mặt cô thoát cái biến thành đỏ bừng như trái cà chua chín, ngay cả những giọt mồ hôi chảy trên khuôn mặt xinh đẹp cũng biến thành màu hồng phấn nhàn nhạt. Duật Tôn nghiêng người, lật người đè cô xuống giường, ánh mắt cô vì sợ hãi mà mở to, lướt qua khuôn mặt tà mị đến điên đảo chứng sinh của y, nhưng rất nhanh chóng chuyển lên nhìn trần nhà.

Duật Tôn đem mặt cô hướng về phía mình “ Nhìn tôi.”

“ Như vậy, càng làm tôi hưng phấn.”

Y nghe vậy, chỉ cười cười, tách hai chân cô ra, vật cứng rắn chạm vào bụng cô. “Cô phải hiểu chứ, trời sinh cô chính là tiện nhân nằm trên giường đàn ông.”

Hai chữ cuối cùng đập vào tai cô, y không nói gì thêm nữa, không kiên nhẫn mà vén áo cô đưa tay vào. Đôi mắt không tình nguyện của cô nhìn thẳng vào y.

Hơi thở của y bắt đầu nặng nề và dồn dập, hưng phấn càng lên cao, nhưng tâm trạng của Sanh tiêu lại hoàn toàn ngược lại.

Màu da cô trắng nõn nà, tựa như là cô bé con chưa phát triển hết, nhưng những đường cong cơ thể lại cực kỳ khiêu gợi, từ lần đầu ân ái với y đến nay, đôi mắt trong veo luôn mở to, đôi chân thon dài lúc nào cũng quấn chặt lấy eo y không buông làm hưng phấn của y chẳng bao giờ dứt nổi, ánh mắt mơ màng nhiễm mấy phần hoặc dụ, đủ tiêu chuẩn là báu vật mà đàn ông luôn muốn sở hữu.

Đã mấy ngày y không chạm vào cô, đêm nay y nhất định phải làm cô sống không bằng chết.

Còn về phần Mạch Sanh Tiêu thì lúc nào cũng mang theo bộ mặt chán ghét và sợ hãi lên giường với y. Từ lúc y đi vào, cô đau đến mức chết đi sống lại, hết lần này đến lần khác, y chỉ lo cảm thụ của mình, khiến y chán ghét cơ thể cô, có lẽ còn khó hơn cả lên trời.

Y hôn môi cô nhưng lại bị cô cự tuyệt, tránh mặt đi, y không giận mà cười, ép mặt cô lại.

Hôn mà như dã thú cắn xé, đầu lưỡi trơn trượt tiến công, tách hàm răng cô ra, mạnh mẽ xâm lược suýt khiến cô tắc thở. Cô mới 21 tuổi, cũng đã sớm thừa nhận nhiều lần sự thô bạo của y, cô bắt đầu lo lắng liệu cô có thể không chết sớm?

Sanh Tiêu luôn không học ngoan, lại bắt đầu giãy dụa. Duật Tôn đè chặt vai cô, cánh tay như gọng kìm khóa lại thật chặt, bác bỏ mọi sự phản kháng của cô. “ Cô càng giãy dụa lại càng thống khổ, đến lúc đó, đừng trách tôi làm cô bị thương.”

Y, còn đang ở trong cô.

Sanh Tiêu giờ hai tay gắng sức đẩy y ra, cô chán ghét y, sống 21 năm trên đời cô chưa từng ghét ai cùng cực đến như vậy. “ Có bản lĩnh anh giết tôi luôn đi, loại người như anh, ngoài sử dụng thủ đoạn bỉ ổi, để tôi ngoan ngoãn nằm trên giường anh, còn không dừng mơ. Điều đó là không thể!”

Rất nhiều năm về sau, khi nhớ lại, cô luôn nghĩ, rốt cuộc thì cô vẫn cô trẻ người non dạ, một người đàn ông như Duật Tôn cùng lắm chỉ vì ham của lạ mà thôi, nếu mà chán thì có khi chẳng cần cô phải nói thì y cũng sẽ một cước hất văng cô đập thẳng cô không thương tiếc.

Nếu không, cô cũng sẽ không rơi vào bẫy của y, càng lúc ngã càng sâu, càng sâu.

Khuôn ngực mềm mại của cô bị y hung hãn nắm lấy, đau đớn khiến cô phải cong người lên, cô lại chọc giận y rồi.” Tốt, đây chính là do cô nói đấy nhé, mẹ nó, hôm nay tôi nhất định khiến cô chết luôn, đỡ để cô phải sống vật vờ.”

Y nói được, làm được.

Sanh Tiêu cảm giác thân thể không còn là của mình nữa, giống như bị xé rách vậy, lại càng giống như cô bị vật nặng nào đó nghiền qua thân thể. Cô nằm trên giường, mặc y hành hạ, sức lực của phụ nữ quả thực không thể so với đàn ông. Cô nghĩ hay là cứ như vậy mà chết luôn cho xong, có khi nào y để cô toại nguyện, nhưng y đúng là ma quỷ, cuối cùng cô khóc lóc cầu xin y nhưng trái lại càng làm y phần khích, Duật Tôn nâng cả người cô lên, lật úp xuống để hai chân cô gấp khúc quỳ trên giường, bộ dạng nhục nhã, nhưng cô đã không còn sức lực, hai chân nhũn ra, thân thể cứ trượt xuống lại bị cánh tay y kéo lên, bắt buộc cô mở thân mình ghèn đón y.

Nhiều lần thô bạo khiến cô quá mệt mỏi, thiếu chút nữa ngất đi.

Cái này chính là hành vi biến thái của y?

Sanh Tiêu muốn cầm cốc nước ở đầu giường lên đập chết y, nhưng cô không dám. Cho dù cô có dám cũng không cách nào đưa y xuống địa ngục được.

Giữa bọn họ, chỉ có Duật Tôn có tư cách đó.

Khi y phát tiết xong, liền nằm ngay xuống bên cạnh cô, Sanh Tiêu ghen ngào, chỉ cảm thấy trong lòng mình chỉ còn lại nhục nhã và thống khổ, hai mắt mọng một tầng hơi nước, Duật Tôn vươn tay ra kéo cô vào lòng mình. “Thân thể của cô, tôi chơi thế nào cũng không thấy thỏa mãn.”

Đôi mắt khế chớp, giọt nước lăn dài từ khóe mắt xuống.

Một tay y chống dưới đầu, bàn tay còn lại đặt lên mặt cô, ngón trỏ nhẹ nhàng lau đi giọt nước cô. “ Cô thật sự yêu Nghiêm Trạm Thanh sao?”

Y vừa xoay người vừa hỏi làm Sanh Tiêu giật mình.

“Cô không cần thừa nhận, tự tôi thấy được.” Đôi mắt chim ưng không có lấy một tia ánh sáng, không hề có vui vẻ, ngược lại như một hồ nước sâu không thấy đáy, Sanh Tiêu mở mắt nhưng không dám nhìn thẳng vào. « Nghiêm Trạm Thanh có người đàn bà khác, cô không biết à? Đừng ngu ngốc để tự chuốc lấy đau khổ.”

“Tự mình rước lấy đau khổ còn hơn ở bên anh, Duật Tôn, anh đã bao giờ yêu một người chưa? Anh có biết rằng, nếu như đã thương tổn nhau thì vĩnh viễn không thể bù đắp không?”

Làn môi mỏng đẹp khê cong lên, cười cứ như không, tư thái nhàn nhã, dung nhan mê người, bàn tay thon dài yêu chiều mà vỗ nhẹ vào má cô, lực không mạnh nhưng vẫn vang lên tiếng động nhỏ “Tôi cần đền bù cái gì? Không lẽ phải đền bù tổn thất cho cô? Đến lúc đó không chừng tôi còn vứt bỏ không thương tiếc, bây giờ cô không muốn về là bên hắn chẳng phải vì còn hy vọng ở lại bên cạnh tôi vài năm, không đúng à?”

Ý tứ của y rất rõ ràng, một khi yêu y, coi như là đau thương đến chết cũng là đáng đời.

Người đàn ông như vậy, thật sự không nên yêu. Sanh Tiêu bỗng cảm thấy may mắn, cô không yêu, một chút cũng không yêu.

Duật Tôn nhìn khuôn mặt cô, lập tức không khỏi dâng lên cơn tức giận vô cớ, y biết rõ, nếu muốn làm cô toàn tâm toàn ý, nhất định phải giết chết ý nghĩ của cô. Phải làm cho cô yêu sâu đậm Nghiêm Trạm Thanh, lúc bị tổn thương sâu sắc, đau triệt tâm can thì cô mới có thể hiểu cái gì gọi là hết hi vọng.

Y tình nguyện để cô như một con rối bên cạnh mình, cũng không muốn cô sống mà nghĩ đến người đàn ông khác.

“ Chúng ta thử đánh cược xem ?”

Sanh Tiêu rất mệt mỏi, cô muốn ngủ, đôi mắt đã díp hết cả lại rồi nhưng vẫn cố mở ra, miệng dưới hơi động đập “Đánh cược cái gì ?”

“Ba tháng, nếu như cô có thể tìm được một người thật sự yêu cô, tôi sẽ để cô đi, cái chết của Tô Niên, tôi cũng sẽ xóa bỏ, coi như là do cô đổi lại từ mấy đêm qua, thế nào? Cô không phải cứ mở miệng là nói yêu sao? Vậy hãy để tôi nhìn cho rõ, yêu là như thế nào? Điều kiện này có hấp dẫn không?”

Y liên tiếp đặt câu hỏi làm cho đầu óc Mạch Sanh Tiêu quay như chong chóng.

Nhưng cô phản ứng rất nhanh, Duật Tôn cũng dán mắt sát vào cô, khi cô mở mắt ra, ngay cả ánh sáng cũng bị y thu vào đáy mắt “ Những lời anh nói là thật ?”

“Tôi chưa bao giờ lừa gạt người khác.”

Cô khó khăn nén lại kích động, lời nói ra cũng ảm chứa ghen ngào “Anh đáp ứng tôi, nếu tôi có thể thì anh tuyệt đối không thể mang cái chết của Tô Niên ra ép buộc tôi.”

Đây chính là tâm bệnh lớn của cô.

Duật Tôn gật đầu, Sanh Tiêu không khỏi mừng rỡ, y nhìn qua khuôn mặt lộ rõ hi vọng của cô, không khỏi cảm thấy buồn cười, đừng nói y không tin vào tình yêu, cho dù cô có thể tìm được, y cũng sẽ không tiếc bất cứ giá nào để chia rẽ họ.

Cô hưng phấn đến mức cả đêm trằn trọc không ngủ được.

Sáng sớm hôm sau.

Khi Duật Tôn tỉnh lại đã nhìn thấy đôi mắt to tròn trong veo của cô.

Nghe được âm thanh bên cạnh, Sanh Tiêu nghiêng đầu “Tối hôm qua anh nói gì vẫn còn nhớ chứ?”

“Không cần sốt ruột như vậy.”

“Ba tháng này, tôi muốn về trường ở.” Cô kín đáo quan sát thần sắc y “Anh đã tin tôi như vậy, sau này còn nhiều thời gian mà.”

Y nhún nhún, nghĩ đến mục đích của mình, hay là đồng ý với cô ?

Khi Mạch Sanh Tiêu bắt đầu thu dọn hành lý, dì Hà tiến vào phòng, nghe thấy cô đang vui vẻ hát, trên khuôn mặt trắng nõn đọng đầy nét vui sướng “ Mạch tiểu thư có chuyện gì mà vui vậy ?”

“ Dì Hà. » Sanh Tiêu rất thích bà, cô thả đồ trong tay xuống “ Hôm nay cháu muốn chuyển đi, cảm ơn dì đã chăm sóc cháu những ngày ở đây.”

“Rời đi?” dì Hà nhìn sắc mặt cô, bắt gặp khóe miệng cô toàn là ý cười, thì cẩn thận và dè dặt hỏi lại “Vậy khi nào cô sẽ về ?”

Mạch Sanh Tiêu cầm quần áo xếp vào vali, dùng sức nén xuống “ Cháu không trở lại đâu.”

Khi nói những lời này, đôi mắt đều tràn ngập vui vẻ.

Dì Hà không tiện hỏi thêm, cùng dọn đồ giúp cô. Đồ của Sanh Tiêu rất ít, chỉ có một số quần áo mà Duật Tôn mua cho, bình thường cô đều không mặc, chỉ mặc rất đơn giản khi ở Hoàng Duệ Ân Tự.

Vừa ra khỏi phòng, Sanh Tiêu như chú chim nhỏ được tự do, mang theo vali vui vẻ nhảy chân sáo trên đường, cô đi xe bus về trường học, rời khỏi Duật Tôn, thời gian nhanh chóng khôi phục lại sự yên bình vốn có.

34. Chương 34: Mở Lòng Thử Yêu Thương

Thời gian này đúng lúc khai giảng năm học mới của Nhạc viện Hoa Nhân, Thư Diễm cũng đã trở lại trường, sau khi hưởng thụ mấy ngày bình yên Sanh Tiêu bắt đầu có cảm giác lo lắng. Lúc mới đầu đồng ý đánh cược với Duật Tôn, cô hoàn toàn mang tâm trạng liều thử một lần, vì mong mỗi mãi mới có tia hy vọng nhỏ nhoi.

Nhưng y chỉ cho cô thời gian là ba tháng.

Ăn xong bữa trưa, Sanh Tiêu và Thư Diễm trở lại ký túc xá, tiếng chuông điện thoại reo lên.

Cô lấy ra xem, trên màn hình nhấp nháy tên của Nghiêm Trạ Thanh. Mạch Sanh Tiêu ngạc nhiên, dãy số này từ khi nào được lưu trong điện thoại của cô?

Dứt dòng suy nghĩ, cuối cùng cô mặc để tiếng chuông kêu không ngừng nghỉ, “Sanh Tiêu, sao cậu không nghe điện thoại?”

“À, mình không muốn nghe.” Mạch Sanh Tiêu đi về phía Thư Diễm ở bên cạnh, « Bây giờ ở rạp có đang chiếu phim gì hay không nhỉ ? »

Chuông điện thoại vẫn nhắ nại kêu không ngừng, Sanh Tiêu ngại ồn ào, không thể không miễn cưỡng nhấn phím nghe máy, “A lô?”

“Em ra đây đi.”

“Tôi không rảnh.”

“Anh sẽ tới trường em ngay đây, nếu em không gặp anh, anh sẽ vào tận trường tìm em.”

“Đợi đã...Anh ở đâu?”

“Đồng ý sớm có phải sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra không.” Đầu dây bên kia truyền lại tiếng đàn ông cười khê “Em ra trạm xe buýt trước cổng Hoa Nhân đợi anh, anh đến ngay.”

Sanh Tiêu vội cầm túi xách chạy, cô tới trạm xe buýt vừa lúc ô tô của Nghiêm Trạ Thanh dừng lại, hắ mở cửa xe, « Lên xe đi. »

« Anh có chuyện gì à ? »

« Em còn muốn bị người ta chụp trộm hình à ? »

Mạch Sanh Tiêu ngậm miệng, ngồi vào xe, kéo cửa kính lên cẩn thận, « Tôi bị anh hại rất thẳm, còn nữa, sao anh lại có số điện thoại của tôi ? »

” Lần trước lúc em đang ngủ, anh tự lấy. » Nghiêm Trạ Thanh khởi động xe, đạp ga tăng tốc, « Hôm nay là ngày em phải cho anh đáp án, nếu câu trả lời của em làm anh mất hứng, em đừng có nghĩ là xuống được xe. »

Sanh Tiêu không kịp thắt dây an toàn, Nghiêm Trạ Thanh đã phóng vút đi, cô chỉ còn cách bám thật chặt tay vào ghế ngồi, mắt thấy nhiều lần xe sẽ đâm vào người đi đường nhưng sắc mặt anh ta vẫn bình tĩnh, tỏ ra rất từng trải.

” Nghiêm Trạ Thanh, anh thật sự bị điên rồi.”

Hắ cầm lấy một tay của cô, tăng tốc nhanh hơn, phi thẳng lên đường cao tốc, càng liều lĩnh không cần mạng.

Vất vả lắm xe mới dừng lại, hai con mắt của Sanh Tiêu vẫn nhìn đăm đăm, thở hồng hộc, sắc mặt trắng bệch, « Anh... »

Hai tay Nghiêm Trạ Thanh nắm chặt lấy vô lăng, nói một câu không đầu không cuối « Ah chia tay với Tô Nhu rồi. »

Sanh Tiêu trợn trừng mắt, « Vì sao ? »

« Chẳng lẽ em còn không biết ? »

Cô không nói gì, Nghiêm Trạ Thanh quan sát thấy dáng vẻ chẳng hề liên quan đến mình của cô, mặt mày đột nhiên trở nên hung ác, « anh không phải vì em hay sao ? Mạch Sanh Tiêu, trong cái đầu dứa của em có cái gì vậy ? » hắ vươn tay đẩy nhẹ đầu cô một cái.

Sanh Tiêu rất tỉnh táo, « Tình cảm của anh và Tô Nhu sâu đậm như vậy anh quên rồi sao ? Ngày trước tôi làm công ở nhà anh, anh xem tôi là Tô Nhu, tôi biết anh yêu cô ấy vô cùng. »

« Tất cả đã là quá khứ rồi, ngày trước, anh xem em là thể thân của Tô Nhu. Đến lúc cô ấy quay về, trong lòng anh lại thấy rất khó chịu, lúc nào anh cũng chỉ nghĩ đến em, bây giờ anh biết rồi, biết em là Sanh Tiêu. Đoạn thời gian đó, anh bắt em mặc quần áo của Tô Nhu, coi em như cô ấy, hôm nay anh không muốn tiếp tục như thế nữa, giữa chúng ta không nên tồn tại cái vòng luẩn quẩn này, Sanh Tiêu, anh nói nhiều như vậy, em có hiểu được không ? » Anh mất hẳn rất chân thành, cầm một bàn tay Sanh Tiêu đưa lên môi hôn.

Cô cảm thấy sợ, rút tay về.

Nghiêm Trạ Thanh dùng sức giữ lại, cô làm cách nào cũng không rút tay về được.

« Đừng nghĩ đến quá khứ của anh, quá khứ của em, anh cũng không bao giờ hỏi, Sanh Tiêu, từ hôm nay trở chúng ta bắt đầu được không em ? »

Ánh mắt hần nhu hòa, dáng vẻ này của hần trước giờ chỉ xuất hiện khi gặp Tô Nhu, khiến Mạch Sanh Tiêu không khỏi động lòng, Nghiêm Trạ Thanh thấy thế, khóe miệng khẽ câu lên, cười có vẻ lưu manh, « Em không nói gì, có nghĩa là đồng ý rồi nhé. »

Cô vừa định mở miệng đã bị hần ngăn lại, « Tin anh đi, anh sẽ dùng hành động để nói cho em biết. »

Sanh Tiêu và hần bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, trong mắt Nghiêm Trạ Thanh không còn sự bất cần khinh đời mọi khi nữa, ngược lại vô cùng nghiêm túc.

Con người là như vậy đấy, với một cánh tay đuổi ra nắm lấy tay bạn, bạn sẽ luôn dễ dàng bắt lấy.

Mạch Sanh Tiêu cũng không thể nói rõ nội tâm của cô bây giờ đang nghĩ điều gì, cô thật sự có thể vứt bỏ hết tất cả bắt đầu lại hay sao?

Cô rất rất muốn...vậy thử xem sao, dù cái giá phải trả lớn đến mức nào cô cũng không muốn ngoan ngoãn đợi ba tháng qua đi, cơ hội cũng vụt mất.

Nghiêm Trạ Thanh đưa cô đi ăn tối, rồi đưa cô về lại trường.

Trên đường đi, hần đều nắm chặt lấy một bàn tay cô, một tay khác lái xe.

Sanh Tiêu không chỉ cảm thấy bàn tay mềm mại mà đến cả trái tim cũng ấm áp, không khí trong xe đang rất thoải mái thì bài hát Yesterday one more vang lên phá vỡ bầu không khí hài hòa đó.

Cô lấy điện thoại ra xem, trái tim đang bình tĩnh bỗng nhảy tung tung, ngón tay chần chừ một lúc mới nhấn vào phím đỏ.

« Ai vậy. »

« Bạn cùng phòng. » Sanh Tiêu yếu ớt đáp, sau đó lại ngắt điện thoại thêm mấy lần nữa, cuối cùng cô nhấn một tin.

« Đừng tới tìm tôi. »

Sau đó, không còn thấy tiếng điện thoại vang lên nữa.

Trên đường về, Sanh Tiêu thấy lo sợ và bất an, đến cổng trường, cô mở cửa xe ra định xuống.

« Đợi đã. » Nghiêm Trạ Thanh giữ lấy cánh tay cô, theo quán tính cô quay đầu lại đã bị hần thơm lên má.

Gò má Sanh Tiêu đỏ bừng, tránh ra lấy một tay che lên mặt, bóng lưng nhỏ gầy của cô bị kéo thật dài, hai người không hề chú ý tới, ở góc rẽ đằng kia, có một chiếc siêu xe dừng lại hồi lâu.

Đầu ngón tay Duật Tôn đùa nghịch chiếc điện thoại, khuỷu tay gác ra ngoài cửa sổ xe, con mắt tinh tường của y nheo lại thu tất cả về ngưỡng ngừng của Sanh Tiêu vào đáy mắt, mẹ kiếp, mới có mấy ngày đã nghênh ngang như thế, định rêu rao khắp nơi ?

« Em phải về đây, không ký túc xá đóng cửa mất. »

Nghiêm Trạh Thanh gậ gậ đầu, nhưng không nờ rời đi, mà lại xuống xe đến trước mặt Sanh Tiêu. Cô khó hiểu nhìn hắ, hắ chỉ cười cười, kéo hai tay Sanh Tiêu đặt vào lòng bàn tay mình nhẹ nhàng xoa bóp, cô khẽ mỉm cười, thấy cả người chợt ấ hắ lên.

« Anh cũng về nhà cho sớm. »

Nghiêm Trạh Thanh vuốt cổ áo cho cô xong mới lên xe.

Sanh Tiêu thấy hắ khởi động xe rời đi mới xoay người đi vào trường. Cô lấy di động ra mới phát hiện có cuộc gọi đến của Duậ Tôn, cô không do dự chút nào ngắt máy, tiếp tục đi về phía trước.

Vừa bước thêm được vài bước thì cô phát hiện thấy một bóng đen theo sát mình, Sanh Tiêu hoảng hốt, không kịp chạy đã bị đối phương chộp lấy, ôm cô tránh vào góc tối bên cạnh.

” Ai?” Cô kinh hãi hỏi, vì sức lực của đối phương quá lớn, di động của cô văng vào bụi cây gần đó.

Cơ thể bị ép chặt vào bức tường không thể nhúc nhích, Sanh Tiêu muốn hô lên nhưng chợt nghe thấy giọng nói lạnh lẽo bên tai, nó ấ u như quỷ gọi hồn « Thật là thắ thiết làm sao, lưu luyến không muốn rời làm sao, Mạch Sanh Tiêu, có thể mà cô cũng không nhin được mà chạy ngay lên giường hắ rồi à ? »

« Thật là thắ thiết làm sao, lưu luyến không muốn rời làm sao, Mạch Sanh Tiêu, có thể mà cô cũng không nhin được chạy ngay lên giường hắ rồi à ? »

Những lời nói xúc phạm như thế, không cần đoán cô cũng biết là Duậ Tôn.

« Thời gian ba tháng còn chưa hết, đây vẫn còn là lúc tôi được tự do. » Cô dừng lại một chút nghĩ phải nói làm sao nói để kích y, « Chẳng lẽ, anh đổi ý rồi sao ? Mới được có mấy ngày. »

“Tôi đồng ý với cô, nhưng tôi không quy định trong thời gian này tôi tránh khỏi cuộc sống của cô, Mạch Sanh Tiêu, dù cô có một trăm cái ý đồ thì tôi cũng muốn nói với cô là đừng có hy vọng hão làm gì, nếu mà cô muốn gục hắ muôn kiếp không ngừng đầu lên được thì cứ đi mà ôm lấy cái tình yêu chân thật sâu đậm của cô đi, đến lúc đau khổ gào khóc cũng chẳng có ai thềm để ý đến cô đâu. »

« Tôi sẽ không như thế. »

« Ít nói mới thông minh. » Chúp mũi Duậ Tôn đi tới đi lui trên mặt Sanh Tiêu, nhớ tới cử chỉ lúc nãy của Nghiêh Trạh Thanh, ấ mắt y tối sầm lại, tất cả đã là quá khứ.

” Đừng chạm vào tôi.” Sanh Tiêu cho rằng y muốn sầm sở với mình, không ngờ được hắ lại cắn một cái rất mạnh trên mặt cô, cô bị đau hét lên, khuôn mặt nhắ nhúm dúm đó, “Tôi khuyên em đừng theo lên giường của hắ đơn giản như vậy, bằng không đến lúc em trở thành con đàn bà dâm đắ bị người ta quắ đi thì tôi cũng sẽ không tha cho em đâu.”

Cô che mắt, đau muốn ứa nước mắt.

Y là chó sao?

“Tôi có bị quắ đi hay không cũng là chuyện của tôi.” Sanh Tiêu nhin đau “Anh chỉ cần nhớ kỹ những gì anh đã nói, đến lúc đó tôi không muốn có bất cứ liên quan gì với anh.”

Mong muốn thoát khỏi y của cô biểu hiện mãnh liệt đến như thế.

Duậ Tôn phủ một nụ cười lạnh lẽo trên môi, ngón trỏ ve vuốt mặt Sanh Tiêu, không nói gì rồi lái xe rời khỏi Hoa Nhân.

Với cái mặt dọa người thế này cô không thể về ký túc ngay được, Sanh Tiêu chạy tới hiệu thuốc mua một miếng urgo dán lên mặt, may mà hôm sau vết cắn đã mờ bớt đi.

Trước khi đi đâu cô phải bôi kem nền BB của Thư Diêm, hoàn hảo che được vết thắ mới ra khỏi cửa.

Xe của Nghiêh Trạh Thanh dừng trên con đường nhỏ cách trường Sanh Tiêu không xa lắm, Sanh Tiêu mở cánh cửa xe ra, hắ thấy khuôn mặt nhỏ nhắ của cô đổ ể, “Hôm nay trang điểm hả?”

Nhất thời làm Sanh Tiêu lung túng “Đâu có.”

Chẳng lẽ hân thấy được sao?

“Em không trang điểm là xinh nhất.” Hân cười cười, nắm lấy bàn tay cô.

« Chúng ta đi đâu ? » Mạch Sanh Tiêu chợt dạ vội đổi chủ đề.

« Đến nơi mà em muốn đến nhất. » Nghiêm Trạh Thanh cười thần bí, kéo bàn tay Sanh Tiêu đặt lên môi hân, cô không quen, rút tay lại, chẳng lẽ hạnh phúc có được dễ dàng như vậy?

Đến viện điều dưỡng, Sanh Tiêu mới hiểu hết lời hân nói.

« Làm sao mà anh biết.... »

Nghiêm Trạh Thanh kéo tay cô đi vào bệnh viện, đến văn phòng chủ nhiệm, trong phòng có mấy người đã ngồi đợi từ lâu, là chủ nhiệm và chuyên gia hội chẩn điều trị, thấy hai người đến thì lịch sự chào hỏi.

Chủ nhiệm lấy bệnh án của Tương Tư ấy người cùng xem, họ thảo luận và cùng nhất trí rằng Tương Tư chắc chắn có khả năng điều trị khỏi hẳn, chỉ có vấn đề thời gian thôi. Sanh Tiêu nghe vậy vô cùng mừng rỡ.

Cô đưa Nghiêm Trạh Thanh cùng vào phòng bệnh thăm chị, Tương Tư đang ngồi trên xe lăn đọc sách thấy hai người thì sững sốt, Sanh Tiêu vẫn như mọi lần chạy tới phía chị ôm chầm lấy, thân thiết nói « chị ơi, em báo cho chị một tin mừng nhé. »

” Chuyện gì vậy?”

” Chân của chị có hy vọng rồi, các chuyên gia nói là trải qua hai kỳ phục hồi nữa, sau đó làm phẫu thuật thì chị có thể đứng lên được rồi... »

« Có thật không ? » Tương Tư có vẻ rất kích động, cuốn sách trên tay rơi xuống đất.

« Thật mà. » Sanh Tiêu gạt đầu lia lịa, « Chị sẽ giống như ngày trước. »

Hai chị em mãi ôm nhau vì vui mừng, nhưng đôi mắt Mạch Tương Tư liếc thấy Nghiêm Trạh Thanh, cô khẽ đẩy em gái ra hỏi, « Sanh Tiêu, ai vậy em ? »

« Tôi là bạn trai cô ấy. » Nghiêm Trạh Thanh bước lên mấy bước trả lời.

Trong mắt Mạch Tương Tư lộ ra ngờ vực, Sanh Tiêu thì thấy mặt mình nóng bừng lên, cô biết chị cô định hỏi điều gì, « Chị ơi, em lại quay về trường ở rồi, đây là anh Nghiêm Trạh Thanh chị ạ. »

Bàn tay đặt trên khung xe lăn của Tương Tư căng cứng lại, khuôn mặt cô ta mỉm cười nhưng ánh mắt nhẹ nhàng híp lại, chàng trai có mái tóc hơi dài màu nâu nhạt, ngũ quan xuất chúng, dáng người hoàn hảo, « Không biết, gia đình anh Nghiêm theo nghiệp gì vậy ? »

Khóe miệng cô chị lạnh hân, cô ta đoán rằng đây có lẽ là người đàn ông mới bao nuôi Sanh Tiêu.

35. Chương 35: Kiên Quyết Thoát Khỏi Y

” Nhà tôi làm nghề buôn bán, cha tôi làm cán bộ nhỏ thôi.”

Cánh môi Tương Tư mấp máy, chỉ cần một câu nói kia, cô đã biết nghiêm Trạh Thanh cũng giống như Duật Tôn, khẳng định là gia cảnh xuất chúng, hơn nữa hân trả lời cô rất có lễ phép, xem ra, đúng là thật lòng với Sanh Tiêu.

Thật tốt làm sao.

Mạch Tương Tư trong lòng cười lạnh, điều kiện tốt vẫn là tốt, một người đàn ông ưu tú như vậy, Sanh tiêu có thể chọn hết lần này đến lần khác, không giống cô.

Tương Tư không khỏi cảm thấy bi thương, nhớ ngày đó, cô cũng có điều kiện như vậy, cũng có cảnh xuân tươi đẹp.

” Chị à.....” Thấy cô xuất thần, Mạch Sanh Tiêu xòe bàn tay ra tại trước mặt cô quơ quơ,” Hiện tại là lúc quan trọng nhất, phải phối hợp thầy thuốc làm tốt hai đợt trị liệu, em sẽ thường xuyên tới thăm chị.”

Tương Tư gật gật đầu,” Được.”

Hai người ngồi tại bệnh viện một lúc, rồi rời đi, Tương Tư đẩy xe lăn đến bên cửa sổ, nhìn bầu trời bao la xanh ngắt ngoài cửa sổ, cô có chút nhắm mắt lại. Có cơ hội này, cô nhất định phải đứng dậy được. Ai cũng không biết, cho tới nay chân cô đều khôi phục rất tốt, trước khi đẩy Tô Niên xuống lầu, cô có thể ngẫu nhiên đứng dậy mấy lần, chỉ là, mỗi lần thời gian cũng không lâu, hơn nữa một khi trở lại chỗ ngồi, mỗi lần hai cái đùi đều đau như là đôi chân bị cưa sống vậy.

Khi rời bệnh viện, lại trùng hợp đúng là giờ ăn cơm trưa.

Nghiêm Trạh Thanh dẫn Sanh Tiêu đi ăn cơm tại một nhà hàng của khách sạn nổi tiếng, nơi này tuy không phải là khách sạn cao cấp bậc nhất, nhưng cảnh trí trang nhã, hương vị món ăn rất đặc sắc.

Ngay khi tô canh cá lớn được bưng lên bàn ăn thì bụng Sanh Tiêu đã kêu vang, mười ngón tay nhanh chóng gấp thức ăn.

Nghiêm Trạh Thanh gấp một miếng da cá vào trong chén của Sanh Tiêu, cô mỉm cười, ánh mắt lấp lánh thật chói mắt, chỉ là phần cảnh đẹp này cũng không duy trì được lâu, hần trờ mắt nhìn đầy mắt cô tối sầm lại, vừa muốn mở miệng, chiếc ghế bên cạnh đã bị kéo ra, Nghiêm Trạh Thanh quay sang nhìn đã thấy Duậh Tôn ngồi xuống.

” Ăn đi chứ? Sao em lại không ăn.” Duậh Tôn khoanh tay trên mặt bàn, hình sắh Thương Long vờn quanh ngón trỏ như muốn bay lên, dường như ghìh chặt cổ Sanh Tiêu, cô cúi đầu, gấp một miếng cá vào miệng, lại cảm giác như nuốt không trôi, mắc nghẹn tại cổ họng.

” Sao anh lại tới đây?” Nghiêm Trạh Thanh chống đũa xuống, sắc mặt có chút biểu lộ ra không vui.

” À, tôi nhìn thấy người quen.” Y chỉ vào Mạh Sanh Tiêu, tấm lưng rộng dựa trên bộ ghế sa tanh màu vàng, chân trái thon dài vắt lên,” Trạh Thanh.....” Hắh nhẹ mở miệng, khẩu khí như thể rất quen thuộc,” Cậu như thế nào cũng vừa ý cô ấy? Thế nào không thấy cái cô Tô Nhu mà một trận gió có thể thổi bay ấy cả ngày đi theo bên cạnh cậu đâu nhỉ?”

” Đây là việc riêng của tôi, không liên quan đến anh.”

Duậh Tôn đôi mắt đầy ý cười, mà Sanh Tiêu chỉ biết cúi đầu,” Tôi đã nói với em bao nhiêu lần rồi, ăn ít cá thôi, lần trước em bị hóc đã quên rồi sao? Nửa đêm đau không chịu ngủ, làm hại tôi từ trên giường phải dậy đưa em đi bệnh viện.”

Mạh Sanh Tiêu lần này thật sự là bị hóc xương cá.

Y nói chuyện tình, cô như thể nào không nhớ rõ chứ, rõ ràng đáng chửi mắh mà.

” Duậh thiếu, cảm ơn sự quan tâm của anh, nhưng anh nhiều đàn bà như vậy, sợ là chính mình đã lẫn lộn mất rồi.” Sanh Tiêu gian nan nói hết những lời này, vội vàng và một miếng cơm, sau khi nuốt xuống hết, mới cảm thấy cổ họng bớt đau đốn.

Duậh Tôn cố nén tức giận, thật là một cô gái thú vị, cô vào vai thật là nhập thần.

Mới qua hơn mười ngày, cô đã nghĩ cùng y rừ bỏ sạch sẽ.

” Đúng rồi, Hoàng Duệ Ẩn Tượng còn có quần áo của em chưa lấy đi, còn để lại làm gì, làm gì có người phụ nữ nào nguyện ý mặc lại quần áo của người khác, hơn nữa.....” Khoé miệng trái của y xấu ý nhếch lên, Sanh Tiêu chỉ cảm thấy đầu tê rần, y lại muốn nói cái gì?

” Nội y của em nhỏ quá, các cô ấy cũng không mặc vừa.”

Mạh Sanh Tiêu nghe xong, trong nội tâm chỉ có một nghĩ gì, đời trước y có phải là chết ở trong tay cô? Y như đang đòi nợ cô vậy.

” Duậh thiếu,” Khi Sanh Tiêu hậh không thể đào một cái hố mà chui xuống, Nghiêm Trạh Thanh đã gờ hai tay, thần thái không có chút nào tức giận, đối với Duậh Tôn mà nói, hắh có vẻ như khá thân thiết,” Chúng ta thôi đừng nói đùa nữa, tôi yêu mến cô ấy, dĩ nhiên sẽ tiếp nhận hết thảy, tôi cũng sẽ không bởi vì mấy câu nói của anh mà sẽ tùy tiện liền bỏ cô ấy, cho nên, anh hãy tỉnh lại đi.”

Duật Tôn khẽ cười, cả người toả ra hơi thở lạnh lẽo, Sanh Tiêu thật không ngờ Nghiêm Trạ Thanh sẽ nói như vậy, cô lập tức cảm thấy trong lòng ấm áp, sắc mặt đang cứng ngắc cũng dịu lại một chút, ửng hồng má vì hạnh phúc.

Bọn họ liếc mắt đưa tình, dường như không để ý đến y đang còn ở đây....

Ngón trỏ Duật Tôn gõ nhẹ vài cái trên mặt bàn, khoé môi dần dần nhếch nụ cười lạnh, y bất ngờ đứng dậy, thân hình cao ngất vừa vịn che khuất đỉnh đầu Sanh Tiêu, cô chỉ cảm thấy như mây đen bao phủ, trời vừa sáng sửa bỗng dầy đặc đêm đen.

” Đã như vậy, tôi sẽ không đã quấy rầy hai vị nữa.”

Y cuối cùng mở miệng phải đi, tay trái đặt ở trên đầu gối Sanh Tiêu không khỏi nắm thành quyền, y kéo ra cái ghế, dứt khoát xoay người, rồi lại dừng bước một chút, khuôn mặt tuần tú mang vẻ tà ác hướng bên Sanh Tiêu,” Đừng quên ước hẹn của chúng ta, trong vòng ba tháng nếu không giữ được lòng của anh ta, em hay là hãy ngoan ngoãn trở lại bên cạnh tôi đi.”

Y bỏ lại một câu rồi liền nghênh ngang rời đi.

Tay Sanh Tiêu run lên, chiếc đũa leng keng rớt xuống đất.

Đỉnh đầu, như là bị dội một gáo nước lạnh.

Không khí trở nên cực kỳ xấu hổ, cô sợ nhất cái gì, dường như hết lần này tới lần khác đều sẽ đến. Nghiêm Trạ Thanh gọi phục vụ mang đến thêm một bộ bát đũa, gấp những món ăn ngon không ngừng vào bát của cô.

Sanh Tiêu rốt cuộc không nuốt nổi, cô gấp vài miếng rồi ngừng đầu lên.

Sắc mặt anh ta vẫn như bình thường, có thể cô như trước nhìn ra đáy mắt anh ta dấu diếm chút gợn sóng.

” Thực xin lỗi, em với anh ta từng có ước hẹn, nhưng em không phải vì muốn thoát khỏi Duật Tôn mới cùng anh ngồi ở đây.”

Ánh mắt Nghiêm Trạ Thanh nhu hòa không ít, hần xoa nhẹ đầu Sanh Tiêu,” Anh biết rồi, ăn cơm đi.”

” Em đúng là một mực muốn rời đi Duật Tôn, nhưng đối với anh em thật lòng không muốn lợi dụng anh.....”

” Sanh Tiêu,” Nghiêm Trạ Thanh cắt đứt lời của cô,” Anh nói rồi, anh biết rõ mà.”

Sanh Tiêu buồn cười cũng không muốn giải thích nữa. Bữa cơm này ăn có chút xấu hổ, lúc rời đi, anh đi phía trước, cô đi theo xa xa ở phía .

Cô đã cho rằng, hạnh phúc dường như chỉ cần gờ tay là có thể chạm đến.

Sanh Tiêu cúi thấp đầu, nghiêm Trạ Thanh mang tới xe, thấy cô đi rất chậm, liền nắm lấy tay cô,” Em sao vậy? Còn đang suy nghĩ những lời nói vừa rồi ư?”

” Trong lòng anh hẳn là để ý phải không?”

” Cái này có cái gì chứ? Dĩ nhiên là điều kiện của anh cũng đủ tốt mới khiến em có thể quỳ gối dưới gấu quần anh chứ!”

Sanh Tiêu không khỏi bị chọc cười, đê mặc hần nắm tay,” Thật là lưu manh.”

Nghiêm Trạ Thanh đối với cô luôn rất tốt, Sanh Tiêu thậm chí đã bắt đầu lãng quên hẹn ước giữa cô và Duật Tôn, cô cho rằng, cô sẽ có thể thoát khỏi bàn tay Duật Tôn.

Hơn một tháng trôi qua, Nghiêm Trạ Thanh cũng cảm thấy bản thân thay đổi không thể tưởng tượng nổi, từ trước đến nay, bọn họ trong vòng luẩn quẩn luôn gặp gỡ phụ nữ để chơi đùa, hần không nghĩ tới, hần có thể vì Sanh Tiêu như vậy.

Cô mỗi lần hẹn hò cùng hần, ăn mặc đều rất đơn giản, như hôm nay đây, chỉ là khoác chiếc áo lông bên ngoài chiếc áo thun ca rô đen trắng mà thôi.

Tiết trời tuy đã gần đến đầu xuân, nhưng vẫn rất lạnh.

Nghiêm Trạh Thanh ỏm lấy vai Sanh Tiêu, làm cho cô dựa trong lòng ngực của hỏn, đi ngang qua cửa hàng Chanel mới khai trương, hỏn mang theo nỏng đi vào.

” Xin chào tiên sinh, xin chào tiểu thư, để tôi giới thiệu với ngài vài món hàng cao cấp mới nhập về?”

Trước mặt phỏ đến hệ thống hơi sưởi làm Sanh Tiêu dần cảm thấy ỏm ỏp, cô lúc này mới thấy rõ toàn là những món đồ xa xỉ trong tủ kính, cô đối loại quần áo động một chút có giá hơn vạn tệ trong lòng còn có bài xích,” Chúng ta đi thôi.”

” Nhìn em này, tay đều bị lạnh đỏ cả lên rồi.” Nghiỏm Trạh Thanh kéo mạch Sanh Tiêu đến trên ghế sa lon bên cạnh ngồi xuống,” Mau đem tới vài bộ thời trang mùa xuân thử xem.”

” Vỏng, ngài chờ ạ.” Nữ nhân viên bán hàng lỏm đồng tiền như hoa, chọn lựa quần áo cho Sanh Tiêu.

Trong tiệm hệ thống sưởi hơi nóng, Sanh Tiêu mặc nhiều quần áo, cho nên lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trở lên ỏng đỏ, Nghiỏm Trạh Thanh nhìn khuôn mặt mềm mại của cô, không khỏi muốn hôn hít lên đó.

” Trạh Thanh.....”

Tô Nhu vừa vỏn từ phòng thử áo đi ra, bộ váy liền màu hồng nhạt trong tay bởi vì kinh ngạc mà rơi xuống đến trên mặt đất, hai mắt cô đã đong đầy nước mắt, cơ thể mảnh mai giống như đứng không vững, lúc nào cũng có thể bị ngã ngay lập tức.

Nghiỏm Trạh Thanh nhíu lông mày, nắm lấy bàn tay Sanh Tiêu, mới phát hiện lòng bàn tay cô đã lạnh buốt.

Tô Nhu nhặt quần áo lên rồi bước đến trước mặt hai người, một tay cô ỏ hướng Sanh Tiêu,” Quả nhiên là vì cô ta, Trạh Thanh, em có điểm nào kém cô ta chứ?”

” Tô nhu,” Trạh Thanh đứng dậy,” Em đừng như vậy.”

Cô ta trước kia, chẳng qua là thể thân của cô mà thôi. Tô Nhu thậm chí như thể nào cũng nghĩ không thông Nghiỏm Trạh Thanh tại sao lại vừa ý Sanh Tiêu, cô ta đẩy mặt phần hận cầm trong tay quần áo ném ném đến trên mặt Mạch Sanh Tiêu,” Cô ta là cái thỏ gì chứ? Trạh Thanh, anh đừng quên, từ khi em đi theo anh, luôn là thân thể sạch sẽ, chẳng lẽ anh tình nguyện muốn một kẻ đã bị người khác chơi đùa, cũng không cần đến em từ đầu đến cuối một lòng theo anh sao?”

Tô nhu nỏo loạn, vài người bán hàng đã vây quanh tới xem.

Mạch Sanh Tiêu gian nan, liền câu cãi lại cũng không thể nói nổi.

” Tô Nhu, em nỏo loạn đủ rồi đấy!” Nghiỏm Trạh Thanh sắc mặt tái nhợt, không khỏi rỏng lên.

” Em vì sao từ Paris trở về, anh cũng biết mà, Trạh Thanh, anh làm sao có thể yêu người khác chứ?” Tô Nhu chúi mắt, bộ dạng đau đốn động lòng người, Sanh Tiêu yên lặng ngồi ở trên ghế sa lon, cô biết rõ, mình đã thành kẻ thứ ba cho người khác chỉ trở.

” Tô Nhu.....”

Cô ỏ lướt qua bàn trà, vài bước liền đi tới Sanh Tiêu, gờ lên tay phải vừa muốn hạ xuống, đã bị nghiỏm Trạh Thanh giữ chặt, hỏn nhẹ nhàng hắt lên,” Không được thương tổn cô ấy.”

Cô ta nhân thể lui vào bước, không biết sao, liền ngã nhào trên đất.

” Tô Nhu.” Nghiỏm Trạh Thanh không có ngờ tới lực tay mình lại mạnh như vậy, lòng lại mềm nhũn.

Tô Nhu dường như không nhúc nhích được, chảy hàng dài nước mắt, Trạh Thanh thấy thế, đi nhanh tới phía cô ta,” Em không sao chứ?”

” Lưng của em..... Đau quá.” Tô Nhu muốn nhúc nhích, lại không thể cử động nổi, bộ dáng thật đáng thương, Sanh Tiêu đã biết thủ đoạn của cô ta, cho nên chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

” Để anh đưa em đi bệnh viện.” Nghiỏm Trạh Thanh nâng hai đầu gối, hai tay ỏm ngang cô ta, Tô Nhu một cánh tay thuận thể khoát lên đầu vai hỏn, sắc mặt cô ta thống khổ, trong mắt nước mắt chảy không ngừng,” Trạh Thanh, anh còn nhớ rõ lần đầu tiên của chúng ta không? Anh đã nói, anh yêu mến thiếu nữ

sạch sẽ như em, em vì anh cho dù là ra nước ngoài, đều không có yêu ai, em luôn giữ gìn sự trong sạch của bản thân, Trạh Thanh, cô ta có thể cho anh cái gì chứ.....”

Nói cái gì có thể...một đao khiến Sanh Tiêu bị thương, cô ả liền sẽ nói ra điều này.

Càng ngày càng nhiều người tới, Tô Nhu khóc không thành tiếng, đem mặt dựa trên bờ vai Nghiêm Trạh Thanh, đôi mắt lại nhìn thẳng Sanh Tiêu, ẩn hiện nét cười lạnh.

” Đừng nói nữa, chúng ta đi bệnh viện thôi.” Nghiêm Trạh Thanh ôm cô ta đi ra ngoài, khi rời khỏi cửa ra vào thì nói vọng vào với Sanh Tiêu,” Em trước tự về đi, anh đưa cô ấy đi bệnh viện, sau khi trở về sẽ đến tìm em ngay.”

Cô chỉ có thể gật gật đầu.

Người đàn ông ôm lấy Tô Nhu, lao nhanh ra màn mưa.

36. Chương 36: Không Phải Người Thứ Ba

“Tiểu thư, những y phục này cô còn muốn thử nữa không ạ?” Phục vụ viên đã mang style mới ra.

“Thôi, cảm ơn chị.” Mạch Sanh Tiêu nhìn một cái cũng không buồn liếc mắt, cô vốn cũng không mặc những bộ đồ không thích hợp với mình như thế này, cô dứt hai tay vào túi quần, đứng dậy đi ra ngoài.

“Cậu biết không? Bây giờ tiểu tam (*) cũng quá cần rõ, bị bắt gian tại chỗ còn bình tĩnh được như vậy. . . .”

tiểu tam: người thứ ba, kẻ xen vào phá hoại hạnh phúc của người khác

“Đúng vậy, cậu xem dáng vẻ cô ta. . . Hình như vẫn còn rất trẻ ... ”

Mạch Sanh Tiêu bước vội ra khỏi cửa hàng giống như đang chạy trốn. Ngoài trời mưa rất lớn, hạt mưa dày đặc rơi xuống, lướt qua cái trần trơn mịn của cô, nặng tới mức làm cô không mở nổi mắt.

Một thân thể sạch sẽ, chỉ dựa vào một điểm này, cô liền không thể tranh với Tô Nhu.

Trong lòng Nghiêm Trạh Thanh không thể nào không có bóng dáng của Tô Nhu, điều này, Mạch Sanh Tiêu dù cố gắng thế nào cũng không xóa đi được.

Đôi giày Cavans màu trắng trên chân cô đã bị nước mưa thấm ướt đầm, phía trên mu bàn chân, loang lổ vết bẩn màu vàng đất, Sanh Tiêu lấy điện thoại di động ra, ngón tay do dự mấy lần, lại đưa điện thoại nhét vào trong túi quần. Sau lưng cô truyền đến tiếng xe thể thao tăng tốc vọt tới, tốc độ của chiếc xe kia quá nhanh, cô vừa định tránh ra, nước bắn đã bắn hết lên người Mạch Sanh Tiêu.

“Anh. . . .” Cô vừa muốn mở miệng, đã thấy một chiếc Koenigsegg CCXR dừng sát ngay cạnh chân, không cần suy nghĩ cũng biết, chiếc siêu xe u linh này cả thành phố Bạch Sa cũng chỉ có một chiếc.

Duật Tôn hạ kính cửa xe xuống, lộ ra khuôn mặt mịn hoặc chúng sinh, “Có muốn lên xe không?”

Y mặc một chiếc áo len mỏng cổ khoét sâu, tay áo kéo lên, toàn bộ cơ thể toát lên vẻ nhàn nhã, lộ ra cẳng cổ thon dài rất đẹp, hai mảnh xương quai xanh ẩn hiện càng thêm hấp dẫn mê người. Bởi vì trời mưa, Sanh Tiêu phải nheo mắt lại để nhìn, cô tiện tay lau mắt, thanh âm dứt khoát, “Không!”

“Còn chưa chết tâm sao?”

Mặt Sanh Tiêu lạnh như băng, nước mưa theo cổ chảy vào áo lót, môi cô run run, đôi chân đã không thể kìm nén run rẩy, “Không, không cần anh quan tâm.”

“Em sao cứ phải tự giày vò mình làm cái gì?” Duật Tôn làm như hết sức đồng cảm với cô, tiếc hận mà lắc lắc đầu, “Mất nhiều công sức như vậy không bằng phục vụ tôi cho tốt, nhân cơ hội giờ tuổi còn trẻ, kiếm thêm chút tiền, đừng lãng phí thời gian ở chỗ này.”

Sanh Tiêu kéo chặt cổ áo, xoay người rời đi. Căn bản không muốn nghe y nói nhảm.

Duật Tôn thấy thế, giận quá hóa cười, y một mực quay xe đuổi theo, Sanh Tiêu đi rất nhanh, y cố ý không cho cô được như mong muốn, xuống xe, chớp mắt đã nắm chặt cổ tay cô.

“Duật thiếu, anh đừng như vậy. . . .” Sanh Tiêu vội vàng tránh ra, trong mắt hoảng sợ lan tràn cực nhanh, “Anh đã đáp ứng bỏ qua cho tôi rồi, kì hạn ba tháng vẫn còn chưa tới đâu, anh đừng. . . .”

Duật Tôn hai tay ôm cô, ráng sức đè cô lên xe, Sanh Tiêu lạnh tới mức hai hàm răng phát run va vào nhau, y cúi người, đầu lưỡi rất dễ dàng liền cạy được miệng cô, tiến quân thần tốc. Y chiếm lấy cánh môi Sanh Tiêu, hôn xong, vừa buông ra, lại một đường hôn tới trên cổ cô, ngay tại chỗ động mạch trên cần cổ nhấn mịn của cô cắn xuống để lại dấu hôn.

“Sanh Tiêu, tôi thật nhớ em, ” Duật Tôn hai tay đỡ ở hông cô, bờ môi lạnh bạc tiến tới bên tai cô, phả ra hơi thở trên choker khiến trái tim người ta phải ngửa ngáy, “Rất nhớ thân thể mềm dẻo non mịn của em,” tay của y chui vào trong áo len của Sanh Tiêu, cảm thụ xúc cảm trong lòng bàn tay, “Aiz. . . ” Người đàn ông thở dài, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào cô, “Tôi hơi hối hận.”

Mạch Sanh Tiêu đôi mắt tròn to, “Anh không phải rất tự tin, muốn cho tôi chết hẳn hy vọng đi theo người khác sao?”

“Em dùng lời lẽ để kích tôi.” Duật Tôn hai tay chống hai bên cô, mưa bụi lưa thưa rơi xuống trên đỉnh đầu y, đọng lại trong mắt hơi nước mông lung, lông mi y rất dài, trên mặt có tầng ánh nước mê ly, Sanh Tiêu chưa bao giờ phủ nhận, ngoại hình của y cực kỳ mê người, nếu không biết con người y, chỉ một cái nhìn, là có thể rơi ngay vào trong vòng xoáy của y.

“Không cho em nếm chút mùi khổ sở thì em lại không chịu ngoan ngoãn nghe lời,” Duật Tôn liếc nhìn gương mặt phía dưới, tay phải lau lên gò má cô, “Chẳng qua tôi chỉ muốn cảnh cáo em, không được lên giường với hần, đây là điều kiện phụ của tôi. A mà Đã bị tôi chơi qua rồi, không biết hần còn muốn em nữa không đây.” Duật Tôn nói xong, ngón trỏ búng nhẹ lên mặt Sanh Tiêu, sức lực mặc dù không lớn, nhưng cũng rất đau.

Y buông tay ra, lúc gần đi, lại hôn xuống môi cô một lần nữa.

Sanh Tiêu thấy y khởi động xe, vội vàng tránh ra, người đàn ông vênh vác quay xe một đường rất khoa trương, chiếc xe vụt tăng tốc, rồi nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

Mưa giăng ngập trời, Mạch Sanh Tiêu đứng giữa màn mưa mù mịt, không thấy rõ con đường đi về phía trước, cũng không tìm được đường lui. Cô giống như một đứa bé lạc đường, không biết đi đâu chỉ có thể đứng yên tại chỗ.

Sanh Tiêu về tới trường học thì trời đã tối.

Cả buổi tối, đợi tới đợi lui cũng không thấy Nghiêm Trạm Thanh gọi điện tới, Sanh Tiêu lẩn qua lẩn lại, gần như cả đêm không ngủ.

Sáng sớm, Thư Diễm nhất định lôi kéo bằng được cô cùng đi ra cửa hàng KFC bên ngoài trường ăn sáng, không cưỡng được, cô đành phải đi theo.

Dù thời tiết còn lạnh, nhưng có ánh mặt trời chiếu sáng, vẫn có thể cảm thấy chút hơi ấm.

Sanh Tiêu mặc một chiếc áo khoác nỉ màu nâu nhạt, vừa vặn làm lộ ra những đường cong trên vóc người cân xứng của cô, trên chân là một đôi boot màu đen, cô cúi đầu đi bên cạnh Thư Diễm, bỗng dưng khuỷu tay bị huých nhẹ, “Thấy không, đúng là có người mới sáng sớm đã được người ta tới đón kìa.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn lại, đôi môi trái tim khe mở, “Ah. . . .”

“Sao thế Sanh Tiêu?”

“Thư Diễm, cậu đến KFC trước đi, tớ ra chỗ này một chút rồi tới ngay.” Sanh Tiêu nói xong, liền chạy chậm tới chỗ chiếc xe kia. Thư Diễm cũng đoán được đại khái là chuyện gì, tự mình đi trước chọn món ăn.

Mạch Sanh Tiêu đi tới ven đường, cô nâng tay phải lên đặt ở trên trán, đầu tiến tới nhìn vào cửa sổ, quả nhiên là Nghiêm Trạm Thanh.

Hai tay hấn gục trên tay lái, ngủ rất say, áo khoác tùy ý ném sang bên cạnh, gương mặt tuấn tú nhìn qua một mắt không chịu nổi, ngũ quan mặc dù thả lỏng, nhưng giữa hai lông mày vẫn khẽ nhíu lại, sao hấn lại ngủ ở đây?

Sanh Tiêu gõ nhẹ mấy cái lên cửa sổ xe.

Nghiêm Trạ Thanh hí đôi mắt hẹp dài một cái, lúc này mới tỉnh dậy, hấn nhìn chung quanh một chút, khi thấy Sanh Tiêu, mới lập tức mở cửa sổ xe ra.

“Sao anh lại ở đây?”

Nghiêm Trạ Thanh đưa tay phải ra, đấm nhẹ lên bả vai, toàn thân nhức mỏi không thể động đậy, “Lúc anh ra khỏi bệnh viện cũng đã 4 giờ sáng, muốn gọi điện thoại cho em nhưng sợ em đang ngủ, nên đợi ở đây, lên xe, anh dẫn em đi ăn sáng.”

“Thôi, ” Sanh Tiêu chỉ chỉ cửa hàng KFC phía đối diện, “Bạn em đang đợi ở kia, em phải sang bên đó ngay.”

“Sanh Tiêu, ” Nghiêm Trạ Thanh cầm tay cô, “Em giận anh à?”

Ngày hôm qua bị ngấm mưa, Mạch Sanh Tiêu trở lại tức xá cũng hơi bị cảm, cô hít mũi một cái, chớp mũi hồng hồng, thần sắc như thế, nhìn có vẻ hết sức uất ức, giống như là vừa mới khóc. Nghiêm Trạ Thanh thở dài, xuống xe kéo tay của cô, đi thẳng tới tiệm KFC.

“Anh định làm gì vậy?” Sanh Tiêu bước chân khựng lại không chịu đi, “Bên trong toàn là sinh viên ở trường em.”

“Sợ cái gì, anh là bạn trai vừa có tiếng lại vừa có miếng của em cơ mà.”

Cô không nhận được khoe miệng khẽ cười, bị Nghiêm Trạ Thanh kéo thẳng về phía trước.

Bên trong tiệm ăn không rộng lắm ngồi đầy ắp sinh viên Hoa Nhân, nhìn thấy hai người đi vào, đương nhiên gây lên chấn động không nhỏ, Thư Diễm đi trước đã chiếm được chỗ ngồi, đứng dậy vẫy vẫy, “Hắc, ở đây.”

Sanh Tiêu lặng lẽ rút tay, Nghiêm Trạ Thanh lại càng nắm chặt, Thư Diễm hai mắt tròn xoe nhìn trừng trừng, tận đến khi hai người ngồi xuống, mới lại đứng dậy một lần nữa, “Tớ, tớ đi lấy thêm đồ ăn.”

“Không cần đâu, ” Nghiêm Trạ Thanh ý bảo cô ngồi xuống, “Tôi không có thói quen ăn khi chưa đánh răng, lát nữa trở về sẽ ăn sau.”

Thư Diễm thấy mọi người đều nhìn sang bên này, không khỏi ưỡn ngực tự cao, hừ, để xem sau này các người có còn dám nói xấu Sanh Tiêu nữa không.

“Anh cả đêm không được ngủ, đi về trước đi.”

Nghiêm Trạ Thanh dụi dụi mắt, “Anh không mệt.” Nhưng trong mắt lại lộ ra mỏi mệt.

Thư Diễm nhìn cười nhìn hai người, mới vừa nhấp một hớp cháo, chuông điện thoại liên vang lên. Cô không thèm nhìn xem là ai gọi liền bắt máy, nụ cười trên mặt trong nháy mắt theo giọng nói lo lắng ở đầu bên kia điện thoại mà trở lên cứng đờ, cô vội đứng dậy, hai mắt tối sầm, tay đưa sang bên cạnh làm bát cháo bị đổ, cúp điện thoại, Thư Diễm cầm ngay túi lên muốn chạy ra ngoài.

“Thư Diễm, cậu sao vậy?”

“Sanh Tiêu, Tang Viêm xảy ra chuyện, tớ phải lập tức tới xem anh ấy thế nào.”

Mạch Sanh Tiêu vội vàng kéo tay của cô, “Nghiêm trọng không? Để tớ đi cùng với cậu.”

Trong mắt Thư Diễm đã ngập nước, đôi mắt đỏ bừng, “Tớ không biết, bây giờ cũng mới vừa đưa đến bệnh viện, ” cô đưa tay vỗ nhẹ lên bả vai của Sanh Tiêu, “Yên tâm đi, đến đó tớ sẽ gọi điện thoại về cho cậu.” Nói xong, người cũng đã rời đi.

“Cậu phải bình tĩnh.”

Sanh Tiêu nhìn theo bóng lưng Thư Diễm biến mất chỗ cửa ra vào, Nghiêm Trạ Thanh thấy thế cũng đứng dậy, “Nếu không để anh đưa em đến đó.”

Cô suy nghĩ một chút, vẫn lắc đầu một cái, “Cậu ấy bây giờ nhất định rất lo lắng, nếu em đến đó, chỉ làm cậu ấy lo lắng nhiều hơn.”

Sanh Tiêu ăn qua loa vài miếng, liền trở về đi học, Nghiêm Trạm Thanh cũng lái xe đi về nhà ngủ bù.

Thật may là, sau đó Thư Diễm gọi điện thoại, bảo Tang Viêm đã không còn bị nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Cám Đỗ. Phòng hội viên cao cấp.

Cô gái tiếp viên đem ly rượu đặt lên bàn, ngón tay Duật Tôn nhẹ nhàng gõ lên thành ly, Nam Dạ Tước nghiêng người ngồi bên cạnh, xương quai xanh như ẩn như hiện nơi cổ áo, đáng vẻ mị hoặc.

“Nghe nói lần này, suýt nữa bị nắn tay trên?”

“Ồ, ” Duật Tôn không chút để ý, con người sắc bén như chim ưng xuyên qua ly rượu đang nâng lên trước mắt nhìn xa xăm, “Chỉ là gần đây có kẻ muốn làm loạn, định củng cố thế lực mà bất kể chết sống liều mạng tìm tới thôi.”

“Tên nào mà dám to gan như vậy?” mái tóc màu đỏ rượu của Nam Dạ Tước không kiềm chế được phát lên, một tay chống vào gò má.

“Hình như tên hần là... Tang Viêm, đúng là rất to gan, ” Duật Tôn uống một hơi cạn sạch ly rượu, bờ môi mỏng bị nhuộm thành màu đỏ nhạt, càng làm tăng thêm mấy phần khát máu, “Tôi không cần cái mạng của hần, chỉ cần sai người tặng cho hần một cái lỗ trên người là đủ rồi.”

Nam Dạ Tước gật đầu một cái, lúc này, gã quản lý mang theo mấy cô gái mặc quần áo giống như sinh viên đi vào.

“Ông chủ, Duật thiếu”

Mấy cô gái lần lượt đi về phía Nam Dạ Tước và Duật Tôn, quản lý tự biết ý, lập tức đi ra ngoài, rồi cẩn thận đóng cửa lại.

Nam Dạ Tước nhìn thấy có người định sáp lại gần, vội nhíu mày, khoát khoát tay, ý bảo cô ta cũng đi sang mà phục vụ Duật Tôn. Đùa chứ, nếu như để Dung Ân biết, cô ấy không ôm Đồng Đồng bỏ đi khỏi nhà mới là lạ.

“Duật thiếu, mấy ngày tới ngài có rồi không?” Một cô gái mặc đồ như sinh viên có thân hình nẩy nở, bộ ngực khủng bố thiếu chút nữa giật tung cả cúc áo, mái tóc quăn rối bù không biết vô tình hay cố ý che đầy giữa khe ngực, ngón trỏ cô ta lướt qua gò má Duật Tôn, cả khuôn mặt cũng theo đó dính sát vào mặt y.

Y ghé mắt, cô ta trang điểm rất kỹ, nhìn thế nào, cũng có cảm giác làm hồng cả bộ quần áo đang mặc.

Cùng là bộ đồ này, mặc ở trên người Mạch Sanh Tiêu, chắc chắn không hề có cảm giác mị tục như vậy.

37. Chương 37: Đau Lòng

” Duật thiếu.....”

Y vùng tay gạt đi, « Xéo đi ! »

Cô gái bị bắt ngờ, xém ngã nhào vào ghế sofa, Duật Tôn nhếch môi cười nhạt, « Nghĩ là mặc bộ quần áo này vào sẽ thành nữ sinh hả ? Muốn giống thật thì phải còn trinh, cô là gái trinh hử ? Ra ngoài ngay. »

Sắc mặt cô gái tái xám như tro, cả đám người thấy thế không dám tiếp cận y nữa, tùm tùm đi ra khỏi phòng.

« Đây, miệng cậu cũng nanh nọc gớm nhỉ. » Nam Dạ Tước không bỏ lỡ cơ hội châm chọc, « Cô nữ sinh của cậu đâu, sao hôm nay không thấy tới ? »

« Tôi đã rồi. »

Nam Dạ Tước nghe xong, cứ như vừa đọc truyện cười thể kỷ, anh đứng lên, bóng lưng cao lớn trong không gian tranh tối tranh sáng bị kéo ra thật dài, « Tôi không chơi với cậu nữa đâu, cậu chơi cũng có chừng mực thôi, cẩn thận lại thương thân đấy. » Dứt lời thì đi ra khỏi phòng bar hạng nhất.

Duật Tôn tựa lưng vào ghế sa lon, như đang nghĩ điều gì, một lúc sau thì lấy di động ra.

Mạch Sanh Tiêu tắt dây an toàn xong, vén lọn tóc rủ xuống bên má ra sau tai, « Chúng ta đi đâu ? »

« Đi ăn cơm. » Nghiêm Trạ Thanh cười nắm lấy tay cô.

Nhất thời, điện thoại reo chuông, cô rút bàn tay ra lấy điện thoại.

Mở ra, là một tin nhắn, nội dung là : Tôi nhớ em.

Kí tên Duật Tôn.

Bàn tay Sanh Tiêu run rẩy, vội vàng xóa đi.

“Ai vậy?”

“Tin nhắn rác thôi ạ.”

Nghiêm Trạ Thanh vẫn tiếp tục lái xe, còn Mạch Sanh Tiêu thì chợt dạ, di động lại vang lên lần nữa, cô giật nảy mình, suýt nữa thì ném điện thoại ra sàn xe.

Mở máy, lại một tin nhắn nữa, lần này y viết: “Tôi nhớ cơ thể em quá.”

Cô định xóa đi thì lại thêm một tin nữa được gửi tới: Tôi nhớ lúc nằm trên người em, lướt bàn tay lên em thì lòng dâng đầy khoái cảm.

Sanh Tiêu vừa tức vừa hoảng, không kịp xóa đi.

« Sao thế Sanh Tiêu ? » Nghiêm Trạ Thanh nghiêng đầu nhìn, trong mắt có chút nghi ngờ.

Cô giật mình liền nhét nhanh điện thoại vào túi xách, ngón tay gí mạnh vào phím tắt máy, hấn gờ bàn tay phũ lên mặt cô, « Có phải em khó chịu ở đâu không ? Sắc mặt em tái quá. »

Cô không hề biết, điện thoại của cô chỉ sáng lên chứ không tắt.

Bàn tay Nghiêm Trạ Thanh thật sự rất ấm áp, Sanh Tiêu không dám quá tham lam níu giữ, « Anh chú ý lái xe đi. »

Cô hướng đôi mắt ra ngoài cửa sổ, nhưng trong lòng lại tràn ra nhiều cảm xúc, không chỉ có sợ mà còn thêm một thứ bi thương không nói nên lời, Duật Tôn chẳng biết từ khi nào đã đi tới và chiếm giữ cuộc sống của cô, dù cô tìm mọi cách để quên y nhưng không cách nào làm được.

Lúc ăn cơm tối, lòng cô vẫn không yên.

Nghiêm Trạ Thanh đặt một đĩa gan ngỗng trước mặt cô, lòng Sanh Tiêu tự nhủ, cầu mong đừng có gặp được Duật Tôn ở đây.

Ăn cơm xong, tới tận lúc ngồi lên xe, cô mới thảm thở phào nhẹ nhõm.

Đi được một lúc, Mạch Sanh Tiêu thấy là lạ thì hỏi, “Chúng ta đi đâu vậy anh? »

« Giờ vẫn còn sớm, mình tới nhà anh ngồi chơi một chút nhé. » Nghiêm Trạ Thanh điều khiển vô lăng, Sanh Tiêu nghe vậy thì bối rối, hấn hiểu ý thì nở nụ cười nhợt nhạt, « Em nghĩ gì thế ? Anh cũng không ăn thịt được em, mà chủ yếu là muốn em đến thăm nhà thôi. »

« Em còn phải về trường nữa. »

“Yên tâm đi nhé, anh cam đoan sẽ đưa em về trước giờ đóng cửa ký túc.” Nghiêm Trạ Thanh nói xong, thì đạp ga tăng tốc.

Hắn, vẫn sống ở khu chung cư cao cấp ngày trước.

Căn phòng rộng 160 m2, Sanh Tiêu theo sau lưng Nghiêm Trạ Thanh, hất bật đèn, hệ thống điện trong phòng rất hiện đại tân tiến, Nghiêm Trạ Thanh đỡ lấy chiếc túi xách của Sanh Tiêu đặt lên bàn trà, xoay người đi rót cho Sanh Tiêu một ly trà sữa.

Cô giấu mình trong chiếc sofa, cô co cụm người lại, đây không phải lần đầu tiên Sanh Tiêu bước vào không gian sống của Nghiêm Trạ Thanh, từng món đồ, từng góc nhỏ trong căn hộ này cô còn quen thuộc hơn hẳn.

Đã từng, cô chỉ là người giúp việc ở nhà hắn, giờ đã lên chức bạn gái.

Sanh Tiêu đặt hai tay lên đầu gối, cứ xoa đi xoa lại hai bàn tay, Nghiêm Trạ Thanh đang đi đến trước tủ rượu, mở ra một chai vang đỏ Pháp, cô vẫn thấy khó chịu trong người từ lúc này nên đứng dậy đi vào toilet.

Nhìn lớp hơi nước đọng trên chiếc gương, Mạch Sanh Tiêu gơ tay lau đi, trên mặt kính sạch sẽ đậu lại vết in năm ngón tay. Ngày ấy, Tô Nhu còn đang học ở Paris, Nghiêm Trạ Thanh say rượu, rồi đẩy cô vào toilet, bắt cô thay quần áo của Tô Nhu, rồi hắn mê man đem cô ra soi trước chiếc gương này, nói với cô hết chuyện này đến chuyện khác. Tỉnh rượu, khi nhìn rõ khuôn mặt người trước mắt, thì lại tìm mọi cách để sỉ nhục cô, quát tháo ép cô cởi ngay quần áo Tô Nhu ra.

Mạch Sanh Tiêu vỗ nước lạnh lên mặt cho tỉnh táo, cô nghĩ gì vậy? Những chuyện đó đã là quá khứ rồi.

Cô không biết rằng, một số chuyện vô tình đã trở thành vết thương trong lòng, đôi khi nhớ lại sẽ khiến lòng ta đau nhói.

Trong phòng khách, đang mở máy chiếu phim trong nhà, trên màn hình là một chiếc đàn dương cầm, Nghiêm Trạ Thanh rót hai ly vang đỏ, thấy cô tới thì đưa cho cô một ly.

Sanh Tiêu không uống nhưng vẫn đưa tay ra đón lấy.

Nghiêm Trạ Thanh kéo cô lại gần, hắn dùng tay áo lau khô những giọt nước còn đọng lại trên mặt cô, “Rửa mặt mà không lau khô đi, em không thấy lạnh hay sao?”

Cô sờ sờ, mới biết là quên lau.

Nghiêm Trạ Thanh kéo tay cô để cô ngồi lên sofa, hai tay Sanh Tiêu nắm chặt ly rượu, chân hắn lơ đãng lướt nhẹ qua chân cô, sự nóng bỏng từ đầu gối lan dần ra khắp cơ thể Sanh Tiêu.

Hắn uống một hơi cạn ly rượu, rồi cầm lấy ly rượu trên tay Sanh Tiêu, cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, Nghiêm Trạ Thanh nghiêng người đè lên cô. Mạch Sanh Tiêu dần chìm vào sofa, đầu ngã xuống gối ôm, chớp mắt hắn đã chiếm lấy bờ môi cô, trong đầu cô rơi âm một tiếng rồi mọi thứ trống rỗng.

Hắn dịu dàng hết sức, nhưng không thể che giấu được sự nồn nóng, hôn và hương rượu lan sang chiếm lấy mọi góc ngách trong khoang miệng cả hai, hai tay Mạch Sanh Tiêu chống lên ngực hắn và đẩy ra, “Trạ Thanh.....”

” Sanh Tiêu,” đầu óc hắn đã chìm đắm trong cơn say tình yêu, bàn tay to lớn vuốt ve bên má mềm mịn của cô, « Anh thích em gọi anh như thế, nghe em mà xương cốt anh như muốn tan ra. »

Hắn nỉ non, gục đầu vào hõm vai cô, hai mắt Sanh Tiêu vẫn mở lớn, cả người cứng ngắc,” Đừng, Trạ Thanh anhđừng như vậy.....”

” Sanh Tiêu,” Nghiêm Trạ Thanh ngẩng đầu, môi lại chạm vào mặt Mạch Sanh Tiêu, không chịu rời đi,” Anh thề sẽ tốt với em, chẳng lẽ đến bây giờ em còn nghi ngờ anh sao ? Cho anh đi em... »

” Không được,” Sanh Tiêu đẩy hắn ra, « Sớm quá. »

« Sớm cái gì ? Anh biết em trước Duật Tôn. » Hắn tức giận, nói lời trong lòng mà không cần suy nghĩ, hét lên.

Sanh Tiêu sững người, hiển nhiên là Nghiêm Trạ Thanh cũng biết là lỡ lời, mắt hắn xẹt qua một chút buồn bã, nghiêng người đứng lên, « Sanh Tiêu... »

Khóe môi cô run rẩy, kéo lại cổ áo, không cách nào nặn nổi một nụ cười trên môi, nhất thời thấy xấu hổ vô cùng.

Bất ngờ, chiếc điện thoại đặt trên bàn rung chuông.

Sanh Tiêu nhồm ngay dậy, không phải ban này cô tắt máy rồi sao ? Không tự chủ được cả người bổ nhào về phía trước.

Lúc này Nghiêm Trạ Thanh vẫn đang áy này, nghe thấy tiếng chuông điện thoại thì đứng dậy cầm máy đưa cho cô lấy lòng, Sanh Tiêu thấy thế, vội hét lên, « Không cần. »

Hắn đã cầm điện thoại trong tay, thấy sắc mặt cô thì liếc mắt qua màn hình, đập vào mắt hắn vên vện hai chữ Duậ Tôn.

Cặp lông mày của hắn nhíu chặt lại, đôi mắt xinh đẹp như nổi lên mưa dền gió dữ, Nghiêm Trạ Thanh nhấn phím mở khóa, thì một tin nhắn mở ra ngay, « Tôi nhớ cơ thể em lúc hỗn hển bên tôi, chỉ có cơ thể hai ta mới là sự hòa hợp tuyệt vời nhất, Mạch Sanh Tiêu, đừng có quên em đã hứa với tôi, không được lên giường với ai khác. »

Phía bên kia, Duậ Tôn gửi tin nhắn xong thì tùy tiện ném điện thoại lên ghế phụ, y ấn kính xe xuống, hiện ra hoàn toàn gương mặt của một kẻ xấu xa.

Nghiêm Trạ Thanh cầm điện thoại, sắc mặt tái nhợt, không nói nên lời.

Sanh Tiêu lắc đầu, dù không nhìn thấy tin nhắn, nhưng cô đã đoán được nội dung là gì, « Không, không phải như thế đâu... em không có... »

” Mạch Sanh Tiêu,” Hắn gọi cả họ tên cô, « Anh đã từng nói, quá khứ của em anh không quan tâm, nhưng không phải có nghĩa là anh hào phóng đến mức mặc kệ dù em không thèm để ý đến sự hiện hữu của anh. Nếu như ngày trước em với Duậ Tôn là vì bị ép buộc, vậy thì tại sao, hắn ta có thể chạm vào em, còn anh thì không ? »

” Trạ Thanh,” Hai mắt Sanh Tiêu càng mở lớn hơn, đôi mắt bắt đầu nhoe nước, « Anh có biết anh đang nói cái gì không? »

« Anh biết rất rõ. » Nghiêm Trạ Thanh giận muốn phát điên, có người đàn ông nào không để ý đến chuyện cô một mực từ chối việc qua lại giữa hai người ? « Em đến với anh rồi cuộc là vì cái gì ? Vì em muốn thoát khỏi Duậ Tôn sao, còn lúc đó anh là người thích hợp nhất, nên em chọn anh phải không ? »

« Anh... » Mạch Sanh Tiêu rất giận, ngực cô phập phồng không cách nào tiếp nhận nỗi cơn giận dữ này, cô im lặng rất lâu, nhưng không cách nào trấn an được trái tim bị dao găm hết nhát này đến nhát khác , « Anh nói như thế, sẽ làm người khác tổn thương. »

Nghiêm Trạ Thanh thấy đáy mắt cô long lanh đầy nước, môi hắn mấp máy, nhưng chẳng thể nào thốt ra lời xin lỗi được, hắn bực bội dứt điện thoại của Sanh Tiêu vào túi cô, gục đầu xuống, vùi mặt vào hai lòng bàn tay.

Mạch Sanh Tiêu không ngồi xuống nữa, cô cầm đồ của mình lặng bước ra về, nhẹ nhàng khép cửa.

Ngoài khu chung cư, sắc đèn đường vàng vọt kéo bóng dáng gầy yếu của cô dài đến vô tận, chợt thấy mình yếu đuối và thế lương quá, Sanh Tiêu ngẩng đầu, ép nước mắt nuốt vào tim.

Dù Duậ Tôn đã đối xử với cô như thế nào cô cũng sẽ cố quên, nhưng Nghiêm Trạ Thanh không như thế.

Có thể những lời Duậ Tôn nói ra làm người khác tổn thương vô cùng, nhưng cô có tình cảm với Nghiêm Trạ Thanh, nên thứ thương tổn này khác biệt, lòng đau, cũng đau hơn rất nhiều rất nhiều.

38. Chương 38: Kẻ Ác Bám Thân

Ánh trăng sáng đôi theo Sanh Tiêu ra khỏi tiểu khu, Nghiêm Trạ Thanh khẽ tựa vào ban công nhìn đến khi bóng lưng cô biến mất trong màn đêm mịt mờ.

Lúc về đến trường thì đã rất muộn rồi, Thư Điềm không có trong phòng, Sanh Tiêu rửa mặt xong một mình nằm lên giường, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không thể ngủ được.

Hôm sau, cô dậy thật sớm gọi điện thoại cho Thư Diễm, lại biết được Tang Viêm đang nằm viện liền mua hoa quả đến thăm.

Bên ngoài phòng bệnh xa hoa có hai người người đứng canh trước cửa, Sanh Tiêu bước đến thì một người giờ tay ra chặn cô lại: “ Cô là ai?”

“ Tôi là bạn của Thư Diễm, tên là Mạch Sanh Tiêu.” Trên tay cô cầm giỏ hoa quả ngó nghiêng xung quanh, cứ ngỡ đây là phòng bệnh của đại ca xã hội đen.

“ Mời cô vào.”

Cô đi qua một gian phòng nghỉ bên ngoài rồi mới vào đến phòng bệnh, liếc mắt đã thấy Thư Diễm đang dựa vào thành giường, hình như cô ấy đang ngủ, cô vừa muốn lên tiếng gọi thì người đàn ông ở trên giường bệnh đã lắc đầu, tay anh ta đặt trên đầu Thư Diễm, ánh mắt đầy dịu dàng.

Lần gặp trước vì là buổi tối nên cô không nhìn rõ mặt.

Người đàn ông này có mái tóc được cắt tỉa gọn gàng, khuôn mặt hơi nhỏ, nhưng bù lại ánh mắt rất sâu, sống mũi thẳng và cao, Mạch Sanh Tiêu nhẹ nhàng đặt giỏ hoa quả lên bàn, dù chỉ là tiếng động rất nhỏ nhưng cũng đánh thức Thư Diễm.

Cô ấy xoa xoa đôi mắt, nhìn thấy Sanh Tiêu : “ Đến lúc nào vậy? Sao không gọi mình ?”

“ Mình mới đến thôi.”

“ Là anh bảo cô ấy đừng gọi em.” Tang Viêm hơi động dậy nhưng chân trái đã tê dại không còn cảm giác “ Muốn để em ngủ một lát.”

Thư Diễm vui vẻ đề lên chân anh ta “Em rõ ràng là nằm đề lên chân anh ngủ, anh không gọi em dậy, đáng đời anh.” Tuy miệng nói vậy nhưng hạnh phúc tràn đầy trên mặt cô cùng với vẻ ngọt ngào vô tận.

Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy cảnh này, khóe miệng bất giác cong lên, khuôn mặt hơi giãn ra, hạnh phúc như vậy thật là tốt!.

Cô chỉ ngồi chơi một lúc trong phòng, lúc chuẩn bị rời đi, Thư Diễm tiễn cô ra ngoài.

“Sao lại bị như vậy?Nhìn những vết thương ấy cũng không nhẹ đâu.”

“Bị súng bắn.” Thần sắc trên mặt Thư Diễm dần ảm đạm, không thể che dấu nội tâm lo lắng “Những người như anh ấy, từng giây từng phút không lúc nào là được an toàn, Sanh Tiêu, mình thật sự rất sợ.”

Sanh Tiêu dừng bước, cuộc sống như vậy,ngày trước cô từng nghĩ chỉ có ở trên phim ảnh, cực kỳ xa với với cuộc sống thực tế, “Vậy thì, có thể...”

“Mình biết cậu muốn nói gì, nhưng đã không còn kịp nữa, một khi bước chân vào giới này, nếu không có người chống đỡ thì càng nguy hiểm.”

“Có biết ai làm không ?”

Thư Diễm lắc đầu, cười khổ “ Càng muốn đồn người ta vào chỗ chết, càng không bao giờ tự mình ra tay.”

Cô tiễn Sanh Tiêu ra tận cổng bệnh viện rồi quay vào. Mạch Sanh Tiêu nhìn bóng lưng Thư Diễm đi vội vàng đến khi mất hẳn, nhin không được mà cảm thán, bình thường thì cô ấy luôn cực kỳ tùy tiện, vô lo vô nghĩ bất cần, nhưng khi có chuyện phải lo thì cũng sâu sắc không kém ai.

Đã vài ngày trôi qua, Sanh Tiêu cũng cho rằng Nghiêm Trạ Thanh sẽ không tìm cô nữa, nhưng là lại thấy hần xuất hiện.

Thần thái mệt mỏi, nhìn cũng biết những ngày gần đây anh ta sống thế nào.

Nghiêm Trạ Thanh nhìn thấy cô, thì ôm cô chặt vào ngực, hận không thể vĩnh viễn chạm khắc thân thể cô vào người hần “ Xin lỗi em, hôm đó anh nổi nóng là không đúng,”.

Mạch Sanh Tiêu rất tỉnh táo “ Trạ Thanh, vì giữa chúng ta tồn tại vấn đề, anh không bỏ qua được, tôi cũng không thể lãng quên.”

“Không phải, anh hứa với em, từ nay về sau sẽ không bao giờ như vậy nữa, Sanh Tiêu, tha lỗi cho anh...”

Cô cảm thấy rất mệt mỏi, lại không cam lòng buông tha tất cả, cô muốn cho bản thân một cơ hội. Mạch Sanh Tiêu nghĩ, cô cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc, chẳng lẽ chỉ vì trong quá khứ đã từng có thời gian là người của Duật Tôn, thì cô phải sống cả đời trong bóng tối ?

Những ngày sau đó, Nghiêm Trạ Thanh đối với cô trước sau như một tốt đến không ngờ, cố gắng muốn đền bù những thương tổn mà hấn đã gây ra.

Hai tháng, Duật Tôn không hề...đến tìm cô. Sanh Tiêu cảm thấy mây đen che phủ những lo lắng đang dần dần tan biến.

Tô Nhu cũng đến tìm cô mấy lần, có khi bắt gặp cô và Nghiêm Trạ Thanh ở bên nhau, thì nhiệt tình nguội lạnh, không gây sự nữa.

Còn về phần Duật Tôn, y cũng không phải quên chuyện với cô, mà vì y đi công tác nước ngoài, đồng thời cũng chủ quan cho rằng với những gì đã xảy ra thì ba tháng qua đi, cô sẽ ngoan ngoãn trở về.

Nhưng y không ngờ rằng, cuộc sống của cô lại yên bình và vui vẻ như thế.

Khi Duật Tôn lái xe vào Hoa Nhân, vừa dịp bắt gặp Mạch Sanh Tiêu lên xe của Nghiêm Trạ Thanh, y cau mày, ánh mắt hấn lên về u tối.

Chẳng lẽ, cô yêu hấn là thật ?

Y cười lạnh, cô mà cũng có tư cách nói yêu ?

Nghiêm Trạ Thanh đưa Sanh Tiêu đi ăn tối, trải qua những lần tan hợp không vui trước đó, hấn không hề có những đòi hỏi quá đáng nào, thỉnh thoảng chỉ ôm, hôn nhẹ lên má cô mà thôi. Khi hấn đưa Sanh Tiêu về trường thì trời đã tối, hai người lưu luyến chia tay ngoài cửa ký túc xá, cô nhìn theo bóng xe Nghiêm Trạ Thanh dần xa mới quay lên lầu.

Đi vài bước, chợt nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân.

Cô rất nhạy cảm, bỗng nhiên nhớ tới lần trước cũng gặp phải tình huống này với Duật Tôn, cô xoay người, còn chưa kịp nhìn rõ đối phương, bên eo đã bị một cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy, ném cô vào trong chiếc xe thể thao xa hoa.

“ Mạch Sanh Tiêu, gặp tôi, em không thấy vui vẻ sao ?” Cánh môi mỏng của y khẽ cong lên, nụ cười khinh miệt nhìn khuôn mặt cô vì bất ngờ mà sợ hãi.

“Anh....anh...sao lại ở đây ?”

“Đừng nhìn tôi như nhìn thấy cạp thể, tôi cho em biết, em càng sợ hãi tôi càng vui vẻ, thế nào? Đã quên tôi?” Duật Tôn khởi động xe, Sanh tiêu thấy thế vội vàng kéo tay y ra. “Anh muốn làm gì ? Mang tôi đi đâu ?”

“Hai tháng tôi không chạm vào em rồi.” Y tỏ vẻ chăm chú lái xe, tay phải kéo bàn tay nhỏ của Sanh Tiêu, ngón trở nhẹ nhàng xoa xoa trong lòng bàn tay cô. Sanh Tiêu không phải không hiểu những lời y nói.“Tôi nghĩ anh không còn cơ hội đó nữa rồi, ba tháng chưa hết nhưng bây giờ tôi nói rõ cho anh biết, Duật Tôn, anh thua rồi.”

Cô nói rất chắc chắn, trong lòng lại mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng vẫn cất cao giọng.

Cả đời Duật Tôn, chưa từng có ai dám hét vào mặt y nói y thua rồi. Y dùng sức nắm chặt bàn tay nhỏ của cô, nắm ngón tay bị ép vào, Sanh Tiêu có cảm giác xương cốt như gãy vụn vậy.

“ Tôi cho cô biết, đừng có nhắc đến ba tháng gì nữa, mẹ nó, vô dụng.”

“Đó là lời hứa của anh.”

“Hừ, lời hứa của đàn ông khi trên giường mà cô cũng tin?” Duật Tôn sau khi thốt ra những lời đó, nụ cười lạnh lẽo không ngừng nở rộ trên khóe môi. “Ồ trên giường tôi cũng nói muốn giết cô, cô đã chết chưa ?”

Mạch Sanh Tiêu giận giữ đến nỗi cánh môi run rẩy, không cất nổi nên lời, chỉ còn cách nuốt từng ngụm từng ngụm khí xuống.

“Đêm nay nhất định cô phải ngủ với tôi.”

“Anh đừng có mơ.” Sanh Tiêu dứt lời liền không ngừng vùng vẫy để thoát khỏi bàn tay y, y chỉ dùng một tay để bắt hai bàn tay không an phận của cô, giẫm mạnh chân ga, cho đến khi dừng lại trước một khách sạn cách trường cô không xa.

Mạch Sanh Tiêu cuối cùng cũng hiểu y muốn làm gì.

Cô sống chết bám chặt lấy cửa xe, y nắm chặt lấy cổ tay cô dùng sức kéo ra ngoài. Cánh tay trắng nõn của cô xuất hiện vết bầm xanh tím đáng sợ, chết cũng không buông tay, vì cô biết rằng một khi thỏa hiệp thì có nghĩa là gì.

“Duật thiếu, anh buông tha cho tôi đi được không ?” Cô không ngừng cầu xin, thanh âm khản đặc nứt nẻ.

Một tay y ôm chặt eo cô, một tay dùng sức gỡ tay bên kia của cô ra, rất nhanh đã mang cô vào khách sạn.

Y lấy ví ra, tiền vung ra tung tóe trên mặt bàn “Tôi lấy phòng tốt nhất.”

Lẽ tân do dự nhìn sắc mặt hai người, không hiểu đây là sự tình gì ?

Sanh Tiêu giãy dụa trong lòng y, mái tóc dài rối bù, khuôn mặt trắng nõn gần như trong suốt, ánh mắt nhìn thẳng vào lẽ tân khách sạn, thân thể không ngừng nhoài ra “Cứu tôi với, cứu tôi...”

Lẽ tân nghe xong, tay phải run lên, nhưng cũng không biết phải xử lý ra sao.

Duật Tôn nhìn ra vẻ băn khoăn của đối phương, ánh mắt sắc bén tựa chim ưng, hàng lông mày cau chặt lại “Nhìn cái gì, nhanh lên!”

Sanh Tiêu cố chấp bám chặt lấy bàn “Giúp tôi báo cảnh sát với, anh ta muốn cưỡng hiếp tôi...”

“Cô câm miệng cho tôi!” Duật Tôn dùng bàn tay to lớn che miệng cô lại, thân thể căng cứng bó chặt trong bộ âu phục đắt tiền. “Cô ấy là bạn gái tôi, chúng tôi có chút mâu thuẫn, phiền cô nhanh lên cho.”

“À vâng, được ạ.” Nhân viên khách sạn cũng không muốn tiếp tay cho loại người xấu, hơn nữa còn là cưỡng hiếp trong khách sạn, cô lẽ tân xem chứng minh thư rất kỹ rồi mới giao chìa khóa.

Đã lấy được chìa khóa phòng, Duật Tôn vẫn che miệng cô, lôi cô về phía thang máy.

Trong không gian chật chội, Mạch Sanh Tiêu chỉ cảm thấy hô hấp của mình tựa như bị rút sạch, trái ngược lại với thần thái nhàn nhã của y. Duật Tôn hơi nghiêng người, hai tay như gọng kìm giam chặt cô vào ngực. Y hơi cúi đầu, khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo tựa băng dán vào mặt cô, khóe môi cong lên nụ cười thỏa mãn, in vài dấu hôn lên cái cổ trắng nõn của cô.

“ Ừm, ừ” Mạch Sanh Tiêu giãy dụa, y hơi ngẩng đầu lên, một tay chỉ vào cameras trong thang máy “ Phối hợp với tôi một chút, nếu không...”

Nửa câu nói sau y nuốt lại ở cổ, Sanh Tiêu biết y là người đã nói là làm, lòng cô không khỏi lo lắng, cô không thể đánh lại y. Cô và Nghiêm Trâm Thanh vất vả lắm mới đến được bước này, nếu như, cô lại lên giường với Duật Tôn lần nữa, thì hạnh phúc của cô liệu có còn tồn tại ?

Ai có thể mang lại hạnh phúc cho cô thêm lần nữa?

Một giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay Duật Tôn, đầu tiên là nóng rực, sau rồi lại biến lạnh như băng.

“Đừng khóc, lần này tôi sẽ không làm đau em, sẽ khiến em thật sự hưởng thụ được sung sướng.” Y biết vì sao cô khóc, bên tai cô nỉ non cung nịnh.

Mạch Sanh Tiêu bị che miệng, trong cổ nghẹn ngào gần như con thú bị thương phát ra tiếng gào thét cuối cùng. Những giọt nước mắt thì nhau rơi xuống, hai tay liều chết kéo Duật Tôn ra, thấy vậy y bèn che hết mặt cô.

Thang máy mở ra.

Sanh Tiêu tuyệt vọng nghĩ thầm, Trạh Thanh, anh ở đâu ?

“Phiền chết đi được.” Duậh Tôn nghe tiếng khóc của cô, phiền não mở cửa rồi kéo mạnh cô vào. Mạch Sanh Tiêu khó thở, khuôn mặt từ đỏ bừng chuyển sang tái nhợt. Cô nghĩ, cứ như vậy mà chết đi, chắc cũng chỉ mất vài phút.

Duậh Tôn mở cửa phòng, dùng sức ném cô lên giường.

Cô há mồm thở dốc, nhất thời không hô hấp được, lại ho khan liên hồi. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, những vệt nước mắt vẫn chưa kịp khô trộn lẫn với mồ hôi. Duậh Tôn chậm rãi cởi âu phục, tháo cà vạt, nhàn nhả cởi từng nút áo sơ mi.

39. Chương 39: Vật Lộn

Đôi mắt Mạch Sanh Tiêu chứa đầy sợ hãi, cô cầm lấy chiếc gối trên giường ném lên người y, rồi vơ cả những thứ xung quanh mà tay cô có thể với được vứt về phía y nhưng đều không trúng.

” Nếu anh vĩnh viễn không xuất hiện thì thật tốt!”

” Em muốn rửa cho tôi chết hả?” Duậh Tôn đi đến trước giường, một tay kéo lấy chân Sanh Tiêu ra trước mặt y, ” Nếu tôi có chết thật thì nhất định sẽ lôi em chết cùng! ”.

” Duậh Tôn, tôi nợ anh cái gì mà anh lại đối xử với tôi như vậy?” Sanh Tiêu giơ chân đá y, bị y nhanh tay bắt được, ” Nếu từ đầu anh đã không có ý định buông tha cho tôi thì đừng có hứa, anh cho tôi hi vọng, rồi để tôi tuyệt vọng, anh thấy như thế vui vẻ lắm phải không?”

” Thú vị lắm, vì tôi muốn đùa chết em đấy!” Duậh Tôn xoay người, ôm lấy eo Sanh Tiêu, kéo cô đến đầu giường, cả người y tùy tiện đè lên người cô, tất nhiên là Sanh Tiêu không chịu thuận theo, ra sức đẩy y ra. Cô biết rõ một điều, đó là cô phải giữ mình.

Ngày trước, lúc còn ở với Duậh Tôn, thì dù một lần hay mười lần cũng chẳng có gì khác nhau, nhưng giờ thì khác, chỉ một lần cô dâng hiến cho Duậh Tôn, cô sẽ chẳng còn mặt mũi nào để gặp lại Nghiêh Trạh Thanh nữa.

Về phần Duậh Tôn, y có suy nghĩ chẳng khác cô là bao. Bởi vì, đêm nay nếu Mạch Sanh Tiêu ngủ với y, thì cô mới hết hi vọng.

Một người, cổ tình, một người, khước ý.

Giường lớn đã thành chiến trường, Duậh Tôn không ngờ Mạch Sanh Tiêu phản kháng mạnh mẽ như vậy, y thử mấy lần nhưng vẫn không bắt được tay của cô, ” Mẹ kiếp, em muốn biết mùi vị đau khổ là như thế nào lắm phải không?”

Y tức giận, cô càng là kiên định, càng như vậy y là càng đòi hỏi cho bằng được, ” Có phải lần đầu tiên đâu? Trước kia còn làm chuyện này ít sao? Em giả vờ giả vịt cái gì?”

“Bây giờ không giống ngày trước, anh buông ra!”

” Không giống ở chỗ nào? Tôi biết rõ Nghiêh Trạh Thanh không thềm chạm vào em, biết tại sao không? Hẳn chê em bẩn, Mạch Sanh Tiêu, em ô uế như thế đấy.....”

Bàn tay nhỏ bé đang ra sức khua khoắng phản kháng của cô chợt khựng lại, Duậh Tôn muốn nhân cơ hội này tấn công thì thấy đáy mắt cô kiên định vô cùng, ” Anh còn dám chê tôi bẩn!” Y còn bận đòi hỏi hơn nữa nhưng lại bị bàn ta nhỏ bé kia vung lên đánh trúng vào mặt, không đau, nhưng thanh âm rõ ràng và rất đanh.

” Em dám đánh tôi ư?” Đây không phải lần đầu tiên y bị mạch Sanh Tiêu đánh!

Duậh Tôn cũng thấy được đáng về kháng cự giường nanh múa vuốt của cô hôm nay khác hẳn bình thường. Còn Sanh Tiêu nhân lúc y không để ý, nghiêng mặt dùng hết sức cắn vào tay y, y kêu đau một tiếng, thanh âm mùi phần lạnh lẽo.

” Buông ra!”

Sanh Tiêu vẫn dùng hết sức để cắn, lưỡi đã nếm được mùi tanh của máu tươi.

Duật Tôn chỉ đơn giản thoát khỏi cô bằng cách cưỡi ngòi trên lưng cô, một tay bóp chặt lấy cằm Sanh Tiêu, dùng lực ép cô nhả ra. Cằm thấy cằm dưới như bị bóp nát, đau đến không cách nào cắn tiếp, cô đành buông tha.

Lúc này, điện thoại đặt ở cửa y vang lên, một tay y giữ hai tay Sanh Tiêu bẻ quặt lại, còn tay kia lấy điện thoại ra, ” A lô?”

” Duật thiếu, bọn tôi đang ở Cám Dỗ, anh tới đây cùng chơi đi.....”

” Không rảnh, tôi còn có việc!” Nói xong, ném điện thoại di động sang bên cạnh.

Sanh Tiêu một mỗi thở hổn hển, bộ ngực phập phồng vì hô hấp dừng thẳng đứng lên, y thấy thế, khóe miệng khẽ nhếch cười xấu xa, hai tay của y bắt lấy nơi đẩy đà của Sanh Tiêu, ” Em muốn quyến rũ tôi sao?”

” Anh im miệng!” hai tay Mạch Sanh Tiêu mới được tự do lại vung lên lần nữa.

Nhưng lần này cô không thành công, Duật Tôn bắt lại được ngay, nét mặt kiêu ngạo thường thấy đã thay bằng vẻ mặt nham hiểm lạnh lẽo, y tới gần Sanh Tiêu, cánh mũi khẽ sát vào tai cô, ” Tôi cảnh cáo em, còn hành động thiếu suy nghĩ lần nữa, em có tin là tôi sẽ bẻ gãy bàn tay này không?”

Sanh Tiêu thở gấp, không dám giãy dụa, Duật Tôn xoay mình đứng dậy, hai tay nhanh chóng giật khoá quần của cô, nhắc eo cô lên, thuận tay cởi luôn cả quần Jean của cô.

Mạch Sanh Tiêu thấy phía dưới chợt mát lạnh, khi cô kịp nhận ra thì quần đã bị y ném trên màn hình led TV.

Cô ngơ ngẩn, lại muốn giãy dụa.

Không tốn một phút đồng hồ Duật Tôn đã ép chặt lấy hai tay cô để cô không làm âm ỹ được nữa, Mạch Sanh Tiêu một mỗi thật sự, có vẻ như không còn chút hơi sức nào nữa, chỉ biết thở hổn hển.

Duật Tôn gạt tay cô ra, Sanh Tiêu bấy giờ buông xuôi, mặc y muốn làm gì thì làm.

Sanh Tiêu vô lực nhìn y đang nằm trên người cô, ngón trỏ của y thuần thục tìm đến những nơi mẫn cảm của cô châm lửa gợi dục, chỉ vài động tác trên tay y thôi, mà những chiếc cúc áo đã tuột hết, Duật Tôn chôn đầu trước ngực cô cắn một cái.

Cô nhin đau, tứ chi duỗi thẳng tắp bấy giờ bắt đầu lại nhẹ run, ” Anh tha cho tôi đi được không? Kiếp sau tôi nhất định làm trâu làm ngựa cho anh, thật đấy.”

Y ngẩng đầu, ánh mắt liếc nhìn cô, ” Không cần kiếp sau, bây giờ em nằm ở đây, làm luôn cho tôi xem.”

Y xé quần lót của cô, hai tay Sanh Tiêu cố giữ thật chặt, cô không nói thêm câu nào nữa, nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt, Duật Tôn không mất chút sức lực đã kéo được quần lót ra, đồng thời đẩy hai chân đang khép chặt của Mạch Sanh Tiêu mở ra.

” Nhìn xem, tôi chiếm lấy em như thế nào!”

” Không” Sanh Tiêu theo phản xạ căng cứng cơ thể, tóc dài rơi lả tả trên chăn đệm, cô khóc không ngừng, nghẹn ngào, đường cong của bờ ngực, cao thẳng của cần cổ, tất cả đều run rẩy. Nhớ lại lúc ăn cơm chiều Nghiêm Trạ Thanh đã nói với cô, ”Sanh Tiêu, đợi một thời gian nữa, anh muốn dẫn em về gặp ba mẹ anh”

Duật Tôn thấy tâm trí phản kháng của cô đã tan rã, khóe miệng khẽ nhếch một nụ cười tàn nhẫn, nhắc eo cô lên, đâm thẳng vào chiếm lĩnh lấy cơ thể cô.

” A...” Sanh Tiêu đau đớn rướn lên, cong gập cả nửa người, hàm răng cắn chặt môi dưới, kẽ răng nhuộm màu đỏ thẫm, hai tay cô chống chống hai bên, dáng hình giống hệt một con thiên nga trắng bị bẻ gãy mất đôi cánh, chẳng còn sức để bay lượn trên tầng không kia nữa, bị thương hòa lẫn với thê lương đến tận cùng.

Trạm Thanh, chúng ta liên có còn tương lai nữa hay không? Cô thút thít tự hỏi bản thân, con mắt đau nhức không mở ra được, còn nước mắt lại rơi không ngừng nghỉ.

Ma quỷ như y, cô chạy trốn bằng cách nào đây?

Thấy đôi mắt cô vô hồn, y rút thân thể ra khỏi, rồi lại hung hăng đâm một lần nữa vào nơi sâu nhất.

Có vẻ như y nhận được nhiều khoái cảm vô cùng với thứ tra tấn như thế. Trên đầu Sanh Tiêu ướt đầm mồ hôi, đau đớn đến run rẩy, cơ thể như bị người ra xé ra thành từng mảnh.

Duật Tôn cầm lấy hai vai của cô, kéo cô ngồi dậy, tiếp tục làm tình trong tư thế đó, chán chê lại lật úp người cô nằm thẳng trên giường, cả người y trào lên chiếm đoạt.

Chịu đựng đau đớn đến cùng cực, cô thật sự không còn chịu nổi, đau đớn kêu than, đau đớn rên rỉ, đến tận khi y thỏa mãn hết thú tính mới rút vật đó ra khỏi cơ thể cô.

Bỗng cửa phòng bị ai đó dùng hết sức đập, rầm rầm, kèm theo đó là một giọng nói lạ lẫm đầy giận giữ, “Này này, các người làm cái gì thì cũng nhỏ tiếng thôi, người khác còn phải ngủ chứ!”

Duật Tôn điều chỉnh lại hơi thở gấp gáp, tùy tiện cầm lấy chiếc khăn tắm vắt ở đầu giường quấn vào nửa người dưới, đi ra ngoài mở cửa, bên ngoài không một bóng người, đối phương sớm đã chạy mất, “Thế này mà gọi là cách âm tốt hả?” Duật Tôn hung hăng đóng cửa đến cú rầm một cái, xoay người về lại phòng ngủ.

Vào đến giữa phòng, thấy trên giường ngoại trừ những dấu vết hỗn loạn thì không thấy người đâu, y dừng bước, nghiêng đầu nhìn ra sau, thấy hai tay Mạch Sanh Tiêu đang cầm lăm lăm chiếc đèn bàn giờ lên, đành sau y.

Mắt cô mở to, cánh tay giờ cao, đang run rẩy.

” Em đập đi!” Cơ thể khiêu gợi của Duật Tôn còn lưu lại vết mồ hôi vì vận động kịch liệt, cánh môi y giờ lên đầy bất ngờ, quá lớn.

Sanh Tiêu giật mình, đèn bàn rơi xuống nện ngay bên chân cô. Hai tay cô che mặt khóc to, thân thể mềm nhũn, ngồi bệt xuống nền, Duật Tôn nhanh giữ chặt lấy một cánh tay cô, ném cô lên giường để tránh bị mảnh vụn thủy tinh găm phải. ” Tôi biết rõ em gan em không lớn đến vậy đâu”

Duật Tôn tắm xong mặc quần áo chỉnh tề vào, ” Đi, tôi đưa em về”.

Mạch Sanh Tiêu buông lỏng thân thể mỗi một không chịu nổi, nhặt lại từng chiếc quần áo, quần lót bị rách, đành phải kéo lên tạm, lúc ra khỏi khách sạn, về mặt cô gái tiếp tân đầy mập mờ nhìn chằm chằm vào hai người, cho đến kho họ khuất hẳn.

Hôm nay, Duật Tôn đi chiếc siêu xe Lamborghini màu xanh ngọc, Sanh Tiêu ngồi trên xe, ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ.

Y giữ tốc độ lái xe vừa phải, tiếng nhạc du dương phát ra từ trong xe, sự thoải mái và thích thú của y thể hiện rõ trên hai đầu lông mày đang giãn ra hết cỡ, Duật Tôn cũng phải công nhận, mỗi lần làm tình với y cô như mất nửa cái mạng, nhưng y không đành lòng mang cơ thể cô cho người khác nếm thử.

Ngón trỏ của y gõ nhẹ tay lái, ” Yên tâm đi, tôi sẽ không nói cho người khác biết đâu, nếu mà em muốn thực hiện tiếp giao hẹn của chúng ta thì em cứ tiếp tục qua lại với Nghiêm Trạm Thanh đi, tôi không nói em không nói, làm sao mà cậu ta biết được, dù sao thì chẳng phải lúc nào cậu ta cũng ở cùng em được.”

Sanh Tiêu ngồi trong xe, ngược khuôn mặt lạnh lùng vô cảm nhìn y.

” Đừng có làm ra cái vẻ mặt xúc động muốn khóc mỗi lần nhìn thấy tôi thế chứ.”

Hai mắt Mạch Sanh Tiêu sưng đỏ, đau nhức, cô dụi mắt nhưng nước mắt không rơi.

” Em nói xem, bây giờ em mà quay lại thì Nghiêm Trạm Thanh liệu còn muốn em nữa không nhỉ?” Duật Tôn nhếch một bên khóe miệng, nụ cười ngọt xấu xa, ” Em đừng có trách tôi, lúc trước tôi chỉ nói cho em thời gian ba tháng, tôi đồng ý cho em chuyển khỏi Hoàng Duệ Ân Tượng, nhưng đâu có nói là tôi không chạm vào em nữa.”

Nghe những lời y nói khiến nước mắt Mạch Sanh Tiêu lại rơi thêm nữa. “Tôi muốn xuống xe.” Cô bỏ nhào vào vô lăng lôi kéo hai tay Duật Tôn, “Tôi không muốn ở cạnh một thằng điên như anh.”

” Em có buông tay ra không?”

” Anh cho tôi xuống xe!”

Một tay Duật Tôn đẩy Sanh Tiêu ra, nhưng vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, để tránh xe ngược chiều y nhanh chóng đánh hết tay lái quẹo tránh, chiếc xe vượt qua dải phân cách, đâm sầm vào cột đèn đường.

Mạch Sanh Tiêu không thất giầy an toàn, nửa người trên bị đập mạnh, trán đập vào tay lái, sưng lên một cục lớn.

Sanh Tiêu được đưa đến bệnh viện, thấy chóng mặt vô cùng, Duật Tôn không sao, thật khó tưởng tượng được y một mực bên cạnh chăm sóc cho cô. Cô y tá xinh đẹp xử lý miệng vết thương cho cô, vì muốn Sanh Tiêu bớt đau nên hỏi chuyển đề rời sự chú ý của cô ”Làm sao mà bị đụng xe mạnh như

vậy chứ?”

“Tại lái xe không cẩn thận.” Mạch Sanh Tiêu cuống cuống đáp lại.

“Sao mà phản ứng lúc lái xe lại chậm chạp như thế, lúc đang làm cái gì?” Y tá dùng bông thấm thuốc sát trùng chấm lên miệng vết thương.

Mạch Sanh Tiêu không nghĩ ngợi, buộc miệng nói dối, ” Tại em đang gọi điện thoại.”

Cùng lúc đó vang lên một giọng nói khác trả lời, “Yêu đương vụng trộm!..”

Đôi mắt cô y tá rõ ràng là mở rất lớn, ánh mắt đầy băn khoăn nhìn cả hai, không che đậy nhú lông mày, vụng trộm? Hóa ra là bồ bịch. Cô ấy lắc đầu rồi nhanh chóng xử lý vết thương cho Sanh Tiêu, rồi cầm dụng cụ đi thẳng.

Mạch Sanh Tiêu há hốc miệng, đúng là không còn gì để giải thích.

Duật Tôn vốn muốn đưa cô về lại Hoàng Duệ Ân Tượng, nơi đó cách bệnh viện khá gần, nhưng Mạch Sanh Tiêu sống chết cũng không theo, y không ép cô, nên lái xe đưa cô về trường học.

Lúc đó, điện thoại Sanh Tiêu không ngừng vang lên, nghe vào trong tai cô, như thứ âm thanh đòi mạng từ địa ngục.

Nghiêm Trạm Thanh có thói quen trước khi ngủ sẽ gọi điện cho cô, nếu cô cứ không nghe máy, nhất định hần sẽ rất lo. Ngón tay Sanh Tiêu do dự rơi trên bàn phím, liếc nhìn Duật Tôn đang dương chiếc cầm cương nghị lên, cô hiểu tính cách người đàn ông này. Mạch Sanh Tiêu cố nén xuống buồn bực đang dâng đầy trong lồng ngực, ngắt điện thoại.

” Sao em không nghe,” Ánh mắt Duật Tôn nhẹ liếc,” Trước kia không gọi được điện thoại cho em, thì ra là vì đang cùng ai đó yêu đương vụng trộm ư?”

40. Chương 40: Hi Vọng Chuyển Thành Tuyệt Vọng

“Những lời anh nói còn có thể khó nghe hơn nữa được không?”

Duật Tôn cười yếu ớt, Sanh Tiêu đúng lúc trông thấy khóe miệng y cong lên, nhìn kỹ phía dưới, ẩn hiện một lúm đồng tiền nhân nhật, y thấy cô ngấm xuất thần, thuận miệng đùa cợt, “Em muốn nghe sao? Muốn nghe tôi sẽ nói.”

Mạch Sanh Tiêu thu hồi ánh mắt, tay phải phủ ở phía trước cứng đờ, cô cảm thấy sức cùng lực kiệt, “Mau đưa tôi về.”

Cô không còn hơi sức để dây dưa cùng Duật Tôn.

Trên mặt Mạch Sanh Tiêu vẫn còn nước mắt, Duật Tôn gác một tay lên tay lái, cô còn nhỏ tuổi, tính khí lại hết sức bướng bỉnh, “Tôi không hiểu nổi, Nghiêm Trạm Thanh coi trọng em ở điểm nào?”

Sanh Tiêu rũ đầu, đáp lại một câu, “Vây anh xem trọng tôi vì cái gì?”

“Mặt, thân thể.”

Mạch Sanh Tiêu không nói, quay gò má hướng ra ngoài cửa sổ.

“Tôi nghĩ Nghiêm Trạh Thanh cũng vừa ý em vì những cái đó thôi, thật ra thì em có thể thử xem, hiện tại hấn chưa chiếm được em, muốn ngủ với em, nhưng cũng chỉ hai ba ngày sẽ nhàm chán ngay thôi, ” Duậh Tôn vươn tay, ngón tay vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi có vẻ non nớt của Sanh Tiêu , “Nằm mơ cũng đừng nghĩ hấn sẽ lấy em, đến thân thể trong sạch như Tô Nhu cũng không cần, lại đi muốn em?”

“Anh nói đủ chưa?” Sanh Tiêu giọng nói đã phát run, hất tay Duậh Tôn ra.

Hấn không hề tức giận, có lẽ là thân thể được thoải mái, tâm tình cũng trở nên rất tốt, trở lại trường học, xe còn chưa dừng hấn, Sanh Tiêu đã vội mở cửa xe, sau đó hung hăng đóng sầm lại. Cô không thèm nhìn Duậh Tôn lấy một cái, sải bước chạy ngay vào cổng trường học.

Đến trước tòa nhà ký túc xá, cô mới cúi người xuống thở dốc, hai tay chống lên đầu gối, một loại đau đớn vô hạn tràn tới, xông lên đến tận tim. Sanh Tiêu nhìn nước mắt mình từng giọt, từng giọt rơi trên nền gạch lạnh như băng, mắt cô mơ hồ, lảo đảo quay trở lại túc xá.

Tắm rửa qua, cô lên giường kéo chăn bọc kín người, không chừa ra một khe hở, giống như chỉ có như vậy, mới khiến cô cảm thấy an toàn.

Không biết cô ngủ bao lâu, chỉ toàn cảm giác hỗn loạn, mơ hồ, dường như nghe thấy tiếng của Nghiêm Trạh Thanh. Mạch Sanh Tiêu cho là mình nằm mơ, đầu cô đau muốn nứt, vô thức hừ mấy tiếng.

Chăn trên đầu bị kéo đi, ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ mãnh liệt đâm vào khiến mắt cô không mở ra được, tóc Mạch Sanh Tiêu tối hôm qua tắm xong không thổi khô, lúc này bù xù che kín mặt, Nghiêm Trạh Thanh bị dáng vẻ này của cô làm cho giật mình, “Sanh Tiêu, em làm sao vậy? Điện thoại di động cũng không gọi được, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Sao anh lại ở đây?”

“Anh đi vào.”

Mạch Sanh Tiêu mặc đồ ngủ đơn giản, kéo lại chăn trong tay Nghiêm Trạh Thanh đắp lên người, hai đầu gối cô cong lên, đầu thiếu chút nữa liền chôn ở trên đầu gối.

“Rốt cuộc em bị làm sao vậy?”

Hai bàn tay nắm ở góc chăn của cô trắng bệch run rẩy, Nghiêm Trạh Thanh nghiêng đầu, liếc mắt liền nhìn thấy vết đỏ sậm trên cổ Mạch Sanh Tiêu, hấn lần nữa kéo cô ra khỏi chăn, “Đây là cái gì?”

Sanh Tiêu theo tầm mắt của hấn, đưa tay sờ lên cổ, có chút đau, cô không khỏi cười khổ, đây nhất định là do Duậh Tôn cố ý để lại, cô nhìn thấy mắt Nghiêm Trạh Thanh tràn đầy giận dữ, hai mắt mờ mịt nước, một chữ cũng không nói được.

“Có phải hấn lại chạm vào em không?”

“Anh đều nhìn thấy rồi” Mạch Sanh Tiêu cúi xuống, che kín vết hôn trên cổ đi, Duậh Tôn đã đạt được mục đích, ở trong mắt Nghiêm Trạh Thanh, cô nhất định là không đáng giá một đồng.

“Em tại sao lại để cho hấn chạm vào?” Người đàn ông giận tím mặt, thanh âm theo mỗi góc phòng kí túc, dội vào bên trong màng nhĩ của Mạch Sanh Tiêu, cô từ đầu đến cuối cũng không nâng mí mắt, cặp mắt sưng đỏ cơ hồ chỉ còn lại một đường mảnh, lồng ngực Nghiêm Trạh Thanh giống như bị lửa đốt, hấn nhìn bộ dáng này của Sanh Tiêu, thật sự rất đau lòng, chỉ có thể dang tay đem cô ôm vào trong ngực.

Cô lạnh phát run, lại đột nhiên nóng lên, mặt Mạch Sanh Tiêu tựa vào vai Nghiêm Trạh Thanh, thanh âm trong miệng, từ tiếng thút thít dần biến thành gào khóc. Tay Sanh Tiêu túm lấy hai cánh tay Nghiêm Trạh Thanh, mười ngón tay, cũng thật sâu khảm vào da thịt hấn.

Bọn họ thật vất vả mới có hôm nay, hấn vứt bỏ toàn bộ quá khứ của cô, cô cũng muốn ình được một lần hạnh phúc, nhưng vì cái gì Duật Tôn giống như quỷ Satan, hấn nắm chặt cô, muốn ngay lúc cô vừa mới cảm thấy ngọt ngào nhất, một tay đẩy cô rơi xuống vực sâu vạn kiếp bất phục?

“Anh đi tìm hấn!”

“Trạm Thanh. . . .” Sanh Tiêu vội nắm chặt lấy cánh tay Nghiêm Trạm Thanh, đàn ông sức lực rất lớn, gần như kéo cả nửa người cô xuống giường, “Đừng đi, đừng đi.”

Nghiêm Trạm Thanh hai mắt đỏ ngầu, cho dù ai thấy cũng không dám chọc, Sanh Tiêu giữ tay hấn, sợ hấn kích động, lại đổi thành hai tay ôm lấy, mặt cô dán lên cánh tay của người đàn ông, giọng nói vốn đã khàn lúc này càng thêm không phát ra được một tiếng, chỉ có thể miễn cưỡng nặn ra mấy âm, “Không cần. . . .”

Nghiêm Trạm Thanh ngã ngồi tại mép giường, một hồi lâu không nói ra lời.

“Em đã như thế này rồi, Trạm Thanh, em nói rồi, giữa chúng ta là không thể nào.” Sanh Tiêu né người sang một bên, tựa vào mặt tường lạnh như băng. Cô ở giường dưới, cho nên phía bên trong bị ván giường bên trên che mất ánh sáng, nửa gương mặt cô cũng thấm vào trong bóng tối.

Cô đã nỗ lực, cô cũng thử vứt bỏ tất cả, nhưng, bằng cách nào đây?

Mạch Sanh Tiêu nhắm mắt lại, đột nhiên nảy sinh ra một loại tuyệt vọng chấp nhận số phận. Loại tuyệt vọng này, xuyên qua trái tim, đâm thẳng vào trong xương cốt.

Cô nhìn sườn mặt tuyệt mỹ của Nghiêm Trạm Thanh, vươn tay, kéo cổ tay của người đàn ông lại, Mạch Sanh Tiêu thậm chí nghe thấy cả tiếng trái tim mình vỡ vụn, “Trạm Thanh, chúng ta coi như kết thúc đi.” Lời nói vừa dứt, nước mắt lại chảy ra.

Cô vội lấy tay áo lau khô khóe mắt, nhưng càng lau, nước mắt càng tràn ra. Bắt đầu từ khi nào, mình đã không chịu nổi một kích rồi hả?

“Ngày hôm qua không phải anh đưa em trở về trường sao?”

Sanh Tiêu vòng tay ôm chặt hai vai, vẫn không kìm chế được khẽ run, cô giống như đang nhớ lại một cơn ác mộng, cắn chặt răng mở miệng, “Sau khi anh đi, em không ngờ hấn lại đột nhiên xuất hiện, bằng không, em liều mạng cũng muốn chạy. . . .”

Cô càng nói càng sợ, Nghiêm Trạm Thanh cầm chèn bên cạnh chân cô lên, khoác lên vai cô, “Bằng bất cứ giá nào, anh cũng bắt hấn trả giá thật lớn!” Nói xong câu đó, hấn liền bỗng nhiên đứng dậy, rời khỏi ký túc xá.

Sanh Tiêu vươn tay ra chỉ kịp bắt hệt, cô hướng theo bóng lưng của hấn gào thét, “Trạm Thanh, không”

Loại người như Duật Tôn, bọn họ thật sự không thể chọc nổi.

Mạch Sanh Tiêu thay xong quần áo, không kịp rửa mặt liền chạy ra khỏi túc xá, nhưng đến khi đuổi ra đến cổng trường học, cũng không nhìn thấy Nghiêm Trạm Thanh. Cô vội vàng chạy về túc xá, bấm số điện thoại của Nghiêm Trạm Thanh, nhưng hấn đã tắt máy.

Duật Tôn đoán chắc Nghiêm Trạm Thanh sẽ tìm y, chỉ là không nghĩ đến, địa điểm lại là một phòng trà ưu nhã tinh xảo như vậy.

Khóe miệng y nhẹ nhếch, đem Koenigseg—gC—CXR phóng vào chiếm hai chỗ đậu xe. Đi vào phòng trà, Nghiêm Trạm Thanh đến trước y đã ngồi vào chỗ ngồi cạnh cửa sổ, Duật Tôn kéo ghế, nửa người trên tùy ý tựa vào thành ghế,

“Có chuyện gì?”

Nghiêm Trạm Thanh đi thẳng vào vấn đề, “Vì Sanh Tiêu.”

“Oh, ” người đàn ông gật đầu một cái, “Cô ấy làm sao vậy?”

“Cô ấy không phải là của anh, muốn ở cùng ai, là quyền tự do của cô ấy, ” Nghiêm Trạm Thanh trong mắt lộ ra tia hung hiểm, “Duật thiếu, tôi với anh biết nhau cũng không phải mới một hai ngày, tôi là hạng người gì anh cũng đã rõ, tôi khuyên anh, tốt nhất là nước giếng không phạm nước sông.”

Cánh môi Duật Tôn vẫn nâng lên một mặt cong cong màu sáng như cũ, chỉ là trong đôi mắt như lòng hồ đen sâu không thấy đáy kia của y hắc ám đã sớm tích tụ mãnh liệt, “Cậu thật rộng lượng, đàn bà tôi đã chơi qua, vậy mà cậu lại coi như bảo vật.”

“Anh không phải dùng lời lẽ để kích thích tôi, cũng đừng mong dùng chuyện kia để uy hiếp cô ấy, anh cũng biết rõ thế lực của cha tôi là như thế nào, nếu muốn giải quyết vụ án này, tôi chỉ cần động một đầu ngón tay cũng đủ, Duật thiếu, tôi khuyên anh, phụ nữ trong thiên hạ còn nhiều, không đáng để phải sống chết liều mạng.”

Duật Tôn bình sinh hận nhất, chính là bị người uy hiếp, y nghiêng người đứng dậy, một tay dè trên mặt bàn, “Tôi cho cậu biết, cậu thích, tôi nhất định sẽ chơi, ông bố cậu chẳng qua cũng chỉ là một quan chức, nếu tôi đã muốn, thì ngay cả mạng của ông ta cũng lấy được. Về phần Mạch Sanh Tiêu. Hừ, ” Duật Tôn đứng lên, nét mặt kiệt ngạo bất tuân đầy vẻ khinh thường, “Cậu càng coi cô ta như báu vật bao nhiêu, đợi cô ta trở lại bên cạnh tôi, tôi lại càng tra tấn hành hạ cô ta bấy nhiêu.”

“Anh thật dám làm như vậy?”

“Muốn cùng tôi giỡn trò độc ác thật sự không?” Duật Tôn mắt phong híp lại, y có thể đi tới hôm nay, chính là lấy sự tàn nhẫn cùng nguy hiểm của mình đối lấy, y không có gì phải sợ, chứ đừng nói là ông bố làm quan của Nghiêm Trạm Thanh.

“Sanh Tiêu sẽ không bao giờ trở lại bên cạnh anh, cả con người và trái tim cô ấy đều đã xác định, ” Nghiêm Trạm Thanh cũng đứng dậy, cánh môi phác lên một nụ cười, “Cô ấy yêu tôi, cho nên, anh hãy từ bỏ cái ý nghĩ đó đi.”

Dứt lời, liền xoay người rời đi.

Yêu, vậy sao?

Duật Tôn nặng nề ngồi trở lại, không nhìn rõ hỉ nộ trên mặt, tầm mắt y liếc về phía ngoài, cô nói yêu, hẳn cũng nói yêu, vậy hãy để cho y nhìn xem, phần tình yêu này kiên cường không thể phá vỡ như thế nào, hay là, căn bản cũng không chịu nổi một kích.

Tô Nhu thất vọng bỏ điện thoại di động ra khỏi tai, vặn tắt máy. Cô ta đi một mình trên đường, xem ra, Nghiêm Trạm Thanh thực sự muốn tránh mặt cô.

Sắc mặt cô ta tiêu tụy, bất ngờ có người chặn đường, “Duật thiếu muốn gặp cô.”

Lúc Tô Nhu đi tới phòng trà, Duật Tôn đang nghiêng mặt ngó ra ngoài cửa sổ, đường cong trên khuôn mặt y lạnh nhạt vô cùng, khóe môi khẽ mím lại nâng lên, miến cường vẽ ra một đường cong không giống với vẻ ngoài âm lệ của y, hướng về phía này thoáng cười, Tô Nhu trong lòng cũng chưa cảm thấy sợ hãi, cô ta nhỏ giọng nói, “Duật thiếu”

Người đàn ông quay mặt lại, hai con ngươi thâm thúy sâu hun hút ngạo nghễ nhìn chằm chằm về phía cô ta, Tô Nhu chỉ cảm thấy như tâm hồn bị túm chặt, lúc này sợ hãi trong lòng mới kịch liệt nhảy lên.

“Ngồi đi.”

Cô ta thấp thỏm ngồi xuống.

Duật Tôn đang vuốt ve thứ gì đó trong tay, thấy cô nhìn mất hồn, liền đem món đồ trong tay đưa tới, “Cho cô.”

Là một chiếc hộp vải nhung màu đỏ, cô ả đối với món đồ này cũng không xa lạ, biết ngay là hộp đồ trang sức, “Không cần, cảm ơn.”

“Mở ra xem một chút đã.”

Cô ta bắt đầu dĩ phải vươn tay, mở hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn trân châu, tạo hình rất khác biệt, đặc biệt là viên trân châu kia, to tròn bóng loáng, Tô Nhu không rõ ý đồ của y, đem cái hộp thả lại mặt bàn, “Tôi thật sự không cần.”

Cô không ngu ngốc tới mức chọc vào Duật Tôn.

Người đàn ông vươn tay ra, bởi vì Tô Nhu ngồi quá gần, cô ả cho là Duật Tôn sẽ có hành động gì đó, cả kinh vội vàng lui về phía sau, “Duật thiếu”

Không ngờ, Duật Tôn chỉ lấy ra chiếc nhẫn kia, lúc này y còn cần Tô Nhu trợ giúp, cho nên không trực tiếp nói ra mấy lời độc địa: loại như cô, tôi không có hứng thú. Tô Nhu lúng túng đặt hai tay lên bàn, nhìn người đàn ông đem chiếc nhẫn đưa về phía cốc trà xanh trước mặt, ngón tay rung nhẹ, ngay lập tức có một ít bọt màu trắng rơi xuống mặt nước trà, sau đó không đến hai giây, liền biến mất sạch sẽ.

41. Chương 41: Liệu Rằng Chúng Ta Còn Có Ngày Mai?

“Đây là hàng mới của Cẩm Dỗ.” Duật Tôn thả chiếc nhẫn lại vào hộp, đặt ra trước mặt Tô Nhu, “Cô cũng biết, tôi chỉ muốn Mạch Sanh Tiêu, thuốc này có ích cho đàn ông lắm đấy.”

Tô Nhô khẽ hé môi, không đẩy chiếc hộp ra xa, “Anh muốn cho tôi thứ này....”

“Tôi chẳng bảo cô phải làm gì cả, nếu cậu ta ngoan ngoãn từ bỏ thì có thể tránh khỏi kết cục bi thảm, còn không thì...” Ngón trỏ của y nhẹ gõ lên mặt bàn hai lần, rồi đứng dậy ra về, “Cô nghĩ cho kỹ đi.”

Cho đến tận khi bóng lưng Duật Tôn khuất dạng ngoài cánh cửa lớn, Tô Nhu mới ngó nghiêng bốn phía, tay phải nhanh nhẹn cất chiếc hộp trên bàn vào túi xách.

Cô ta tao nhã đứng dậy, sắc mặt tái nhợt biến hồng hào như được tắm gió xuân từ khi nào chẳng rõ, đi thẳng ra khỏi nhà hàng, khỏe miệng không kìm nổi nụ cười.

Sau khi rời đi một lúc thì Nghiêm Trạ Thanh gọi điện thoại lại cho Sanh Tiêu, hẳn muốn cô an tâm, nên nói rằng Duật Tôn sẽ không đến làm phiền cô nữa.

Lúc Sanh Tiêu biết Nghiêm Trạ Thanh không sao thì thở phào nhẹ nhõm, cô bắt đầu cố tình tránh mặt hắn, điện thoại hắn gọi không bắt máy, không ra khỏi trường, nếu có việc phải đi cô cũng tìm mọi cách không gặp Nghiêm Trạ Thanh.

Mấy ngày sau, cuối cùng hắn cũng thấy được cô trong một bữa tiệc, lúc Mạch Sanh Tiêu thay quần áo xong ra khỏi phòng nghỉ, mái tóc dài được buộc lên thành kiểu tóc đuôi ngựa, chiếc khăn voan mỏng quấn hờ trên cổ, chiếc cằm mảnh khảnh càng thêm gầy xương.

” Sanh Tiêu.”

Hai tay cô dút trong túi quần, hắn đứng bên dưới cách cô một bậc cầu thang, mắt nhìn nhau, cô chỉ biết hé môi cười lại không cách nào nói nổi một câu.

Nghiêm Trạ Thanh cũng tiêu tụy đi nhiều, dáng vẻ đầy mệt mỏi chẳng còn là anh chàng Nghiêm thiếu đầy sức sống hăng hái ngày nào.

Hắn rướn người lên phía trước, kéo cô lại, hắn dịu dàng lắm, bàn tay bên phải còn vỗ nhẹ lên lưng cô, nhẹ lắm như một chiếc lông vũ chọt bay ngang qua thôi. Ấy vậy cũng làm cô rung động, ôm nhau thì dịu dàng, mà khi rời đi lại không cách nào thừa nhận được lạnh lẽo thấm thấu vào tận xương cốt.

Nghiêm Trạ Thanh cầm lấy tay Sanh Tiêu, kéo cô đi về phía trước, cô đi rất chậm, theo hắn đến tận ngoài xe, Sanh Tiêu mới mở lời, “Chúng ta coi như hết rồi có được không? Mặc kệ là cô gái nào, cũng sẽ tốt hơn em.”

“Nhưng chẳng có cô gái nào là Mạch Sanh Tiêu cả.” Nghiêm Trạ Thanh cương quyết không từ bỏ, khó khăn lắm hắn mới quyết tâm rời khỏi Tô Nhu, và cũng vất vả lắm hắn mới nắm được bàn tay của cô, sao mà từ bỏ cho được?

Dù Mạch Sanh Tiêu còn rất trẻ, nhưng cũng không ôm quá nhiều mộng ước về tình yêu, gặp phải một người như Duật Tôn, rồi chìm nổi cùng y, làm sao cô còn có thể quay lại bên cạnh Nghiêm Trạ Thanh được nữa? Mà còn chưa kể đến điều kiện gia đình hẳn tốt như thế, làm sao có thể chấp nhận cô cho nổi.

Nghiêm Trạ Thanh đưa cô về trường, sau ngày đó hẳn đi tìm Sanh Tiêu rất nhiều lần, tình cảm của hẳn chân thành mà tha thiết, còn cô lại một mực không chịu gặp hẳn, nhưng cô càng kiên quyết, hẳn lại càng cố chấp, dần dần, ngày nào hẳn cũng đứng chờ ở trước cổng nhạc viện.

Thành ra ai cũng biết, Mạch Sanh Tiêu có một người bạn trai rất yêu thương cô, Sanh Tiêu đứng ở ban công của ký túc nhìn ra, lần nào cũng bắt gặp bóng lưng tịch mịch mà cô liêu của hẳn, trái tim cô nhỏ máu, giọt giọt đua nhau chảy thành dòng, nhưng nào có ai thấy được?

Cuối cùng, cô vẫn không chịu gặp.

Nghiêm Trạ Thanh lại lái xe đi về, hẳn không hiểu tại sao Mạch Sanh Tiêu lại không có dũng khí như vậy, hẳn vì cô đã cố gắng hết sức vì canh bạc này, còn cô sao có thể không có lấy chút dũng cảm cùng hẳn đối mặt?

Trước đây hẳn chẳng quan tâm đến thứ gì bao giờ, luôn luôn bất cần đã thành quen, nay mới biết thế nào là báo ứng, nếm được mùi vị của khổ đau khi yêu mà không chiếm được.

Đến lúc Nghiêm Trạ Thanh về đến nhà, hẳn đến tử rượu, chưa ăn gì nhưng hẳn cần rượu mạnh để vỗ về thần kinh, dạ dày trống rỗng lại bị thứ cồn cao độ ào ạt kích thích làm hẳn muốn nôn ra ngay, đúng lúc thì có chuông cửa, coi như không nghe thấy, hẳn vẫn ngồi trên salon rót rượu uống.

Nhưng tiếng chuông kiên trì bền bỉ reo mãi không dứt, Nghiêm Trạ Thanh bực dọc loạng choạng ra mở cửa, “Ai đấy?”

Tô Nhu thấy hẳn như vậy không giấu nổi đau lòng, “Trạ Thanh, anh uống rượu?”

“Sao em lại đến đây?”

Trong đôi mắt Tô Nhu long lanh nước, hai viên ngọc nhuộm nước trong suốt khẽ chớp mi, giọt nước mắt rơi xuống, “Em nhớ anh quá, nên muốn đến gặp anh một lát.”

Nghiêm Trạ Thanh gạt tay cô ta ra, lảo đảo bước vào lại phòng khách, Tô Nhu cũng vội vàng theo sau, không quên đóng cửa lại.

Trên bàn đầy vỏ chai rượu và các thứ linh tinh, Nghiêm Trạ Thanh quay lại chỗ sofa ban nãy, quơ lấy một ly rượu màu hổ phách uống cạn. Tô Nhu thả ví xuống, nhìn hẳn rót tiếp một ly nữa thì vội giữ lấy cổ tay hẳn, “Trạ Thanh, đừng uống.”

“Chẳng phải anh đã bảo với em đừng đến đây nữa hay sao?”

Tô Nhu cố nén nước mắt, đoạt lấy ly rượu hẳn cầm, rồi nhanh tay thu dọn bàn trà, đứng dậy đi vào phòng bếp. Mở tủ lạnh, bên trong trống rỗng, chỉ có sắc vàng của chiếc đèn bên trong. Lòng cô đau xót, lấy một ít gạo, nấu bát cháo cho Nghiêm Trạ Thanh.

Ngày trước lúc còn bên nhau, cô luôn nấu rất nhiều món cho hẳn nếm, tình yêu là thứ tình cảm kỳ lạ nhất trên thế giới, hạnh phúc ngày ấy giờ chẳng còn, bây giờ người hẳn yêu là Mạch Sanh Tiêu.

“Trạ Thanh, cháo nấu xong rồi, anh cố ăn một chút nhé.”

Nghiêm Trạ Thanh lấy tay đỡ trán, tối hôm qua vốn đã không ngủ được, hôm nay lại dậy sớm nên giờ đầu hẳn đau như muốn nứt ra, Tô Nhu đỡ cánh tay hẳn dìu đến bàn ăn, rồi cô xoay người đi lấy một cái bát đến.

Trên ngón tay vô danh của Tô Nhu đeo một chiếc nhẫn đính đá trân châu, cô ta liếc nhìn Nghiêm Trạ Thanh, bây giờ hẳn đang đặt ngón tay lên thái dương day day, chiếc áo lông vàng nhạt khoác trên người hẳn, qua sắc nắng trời chiều biến thành một màu sắc ấm nóng đến lạ lùng. Tay cô ả mức cháo, bưng lên, rồi đặt xuống, khẽ đẩy nhẹ chiếc nhẫn, nhìn thứ bột màu trắng rơi lên mặt cháo.

Tô Nhu lấy thìa khuấy lên, rồi đặt bát cháo trước mặt hẳn, “Trạ Thanh, ăn đi.”

Nghiêm Trạh Thanh không quên đợc Tô Nhu luôn tốt với hấn như thế, không hề do dự ăn vài miếng, cô ỏ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh hấn, nhìn yết hầu nhấp nhô nuốt xuống của hấn, cho đến khi cả chén cháo hết sạch sẽ.

Trái tim ỏ đơng đầy nỗi chua xót, người đàn ông này vốn thuộc về ỏ, nhưng hôm nay, phải dùng thủ đoạn này để hấn quay trở về.

Hiệu quả của thuốc nhanh chóng phát ra, khi Tô Nhu dọn dẹp trong nhà bếp đi ra thì thấy sắc mặt Nghiêm Trạh Thanh đỏ hồng, thái dương lấm tấm đầy mồ hôi. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô ta hạ thuốc người khác, trong lòng không khỏi lo lắng, “Trạh Thanh anh không sao chứ?”

Cặp lông mày của hấn nhăn xoắn lại, như đang cố gắng lắm để kiểm chế, hấn hất tay Tô Nhu ra, quát lên “Em cho anh ăn cái gì?”

Hấn cũng là người thường xuyên đến chơi bởi ở những nơi trắng gió, nên biết ngay những phản ứng này là do thuốc kích thích,” Tô Nhu.”

“Trạh Thanh anh tỉnh táo lại đi đợc không, chỉ có em mới không bỏ anh đi, anh đừng hoài mong gì cái con bé Sanh Tiêu đó nữa, nó là người của Duậh Tôn, chúng ta đứng làm gì đây vào hấn nữa đợc không anh...”

Nghiêm Trạh Thanh không thể tưởng tượng nổi rằng, cô gái Tô Nhu trong lòng hấn qua vài năm đã biến chất trở thành người như thế này, trái tim hấn như bị ai đó bóp nghẹt, đau đốn lan ra, “Em...” hấn càng nghĩ càng thấy lạ, “Thuốc này ai cho em?”

Hấn biết Tô Nhu là người như thế nào, cô không có khả năng có trong tay thứ thuốc như thế này.

Tô Nhu co rúm người lại, lông ngóng đứng một chỗ không biết trả lời thế nào, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ không đời nào cô ta làm loại việc hạ đẳng này, Nghiêm Trạh Thanh nắm chặt lấy bả vai cô ỏ, “Em nói đi chứ!”

Hấn quát rất lớn tiếng làm cô sợ đến run lấy bẫy, “Là, là Duậh Tôn.”

“Em!”

Nghiêm Trạh Thanh càng lúc càng thấy nóng bức, như trong cơ thể hấn có một ngọn lửa thiêu đốt cháy bùng bùng, như bị ngàn vạn con kiến gặm nhấm da thịt, hai tay hấn níu vào mép bàn cố chống đỡ, hấn hít từng ngụm không khí một cách khó nhọc, hai cánh tay run rẩy, đường gân xanh nơi cổ tay bị kéo căng nổi hấn lên dưới da, có vẻ như bất cứ lúc nào mạch máu cũng có thể nổ tung. Tô Nhu càng nhìn càng thấy sợ, sao mà cô ỏ lại tin ngay lời Duậh Tôn nói như thế chứ? Tin y không mấy may nghĩ ngờ nên mới đem thứ thuốc chẳng biết tên này cho Nghiêm Trạh Thanh uống. Cô ta xông lên phía trước, hỏi “Có phải là khó chịu lắm không?”

“Bỏ ra!”

Hấn cố vùng khỏi tay cô ta nhưng tay Tô Nhu càng siết chặt, cô ỏ ghé vào rất gần với hấn, mùi nước hoa cùng nguồn ỏm áp tỏa ra từ cô nàng không ngừng đánh úp vào trí não hấn, Tô Nhu thấy vậy, chỉ đơn giản vòng hai tay ôm hấn, “Trạh Thanh, anh đừng cố nhịn, em là Tô Nhu của anh đây, đừng đẩy em ra xa nữa có đợc không?”

Cô nàng ngẩng đầu lên, khuôn mặt chan chứa đầy nỗi đau đốn làm lòng người run rẩy, trái tim Nghiêm Trạh Thanh không kháng cự nổi, mềm nhũn, hấn nhớ tới sự cứng rắn của Sanh Tiêu thì lòng hoảng hốt.

Tô Nhu kiễng mũi chân, chạm môi vào môi hấn, nụ hôn ấy, giống như một mối lửa châm vào cánh đồng khô hạn, khó lòng mà dập tắt.

Cơ thể tìm đợc thư thái, tâm lại hư không. Trên nền hoa văn đẹp đẽ của sàn nhà toán loạn quần áo của cả hai, Nghiêm Trạh Thanh đứng dậy, tắm rửa qua rồi thay quần áo sạch. Tô Nhu đưa lưng về phía hấn đang thay quần áo, người đàn ông cầm thuốc trong bao đặt ở tủ đầu giường, châm một điếu, “Tô Nhu, em muốn gì?”

Cô nàng ngơ ngẩn.

“Chuyện này, anh hi vọng em không nói cho ai biết.” Nghiêm Trạ Thanh biết hấn tàn nhẫn với cô, nhưng “Anh yêu Sanh Tiêu, không muốn cô ấy bị tổn thương.”

Hấn gẩy tàn thuốc, rồi hít thêm một hơi nữa mới dụi điếu thuốc vào gạt tàn, đứng dậy ra khỏi phòng.

Vì Mạch Sanh Tiêu, hấn chỉ còn cách làm tổn thương Tô Nhu.

Sanh Tiêu vẫn từ chối gặp hấn, nhưng Nghiêm Trạ Thanh là người cố chấp vô cùng, ngày nào cũng đến cổng trường cô đứng đợi. Cô trông thấy, trong lòng khó chịu, nhưng có thể làm gì hơn được?

Ba tháng, hết nhanh lắm.

Cô một mực không gặp.

Sanh Tiêu tình nguyện đổi mặt với sự thật, phía trước, gần thôi, có một vực sâu, rất sâu, đến không thấy đáy đang chờ cô nhảy xuống, không có Nghiêm Trạ Thanh, một mình cô sẽ trầm mình trong vực sâu tăm tối ấy, và rồi chẳng bao giờ còn được nhìn thấy ánh mặt trời.

Buổi tối thứ 7, ở Hoa Nhân có rất đông sinh viên tụ tập.

Trời tháng tư, tối nhưng không lạnh lắm, Sanh Tiêu và Thư Diễm chỉ khoác một chiếc áo mỏng, đứng trên ban công ký túc.

Bầu trời đen kịt âm u không tìm thấy bóng dáng của một vì sao, cách đó không xa, bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ, ngay sau đó là những tia sáng như vỡ òa trên bầu trời, xóa tan mọi buồn bực, “Nhìn kìa, là pháo hoa.”

Vô số những ánh sáng rực rỡ nở trên bầu trời Hoa Nhân, tiếng pháo lanh lảnh, tóm lấy sự chú ý của không ít bạn sinh viên, “Đốt pháo hoa ở đâu thế nhỉ?”

“Nhìn kìa, vẫn còn, đẹp quá.”

Sanh Tiêu ôm chặt lấy hai vai, nương theo những vòng sáng ngũ sắc ấy, cô trông thấy Nghiêm Trạ Thanh đứng nơi cổng trường, pháo hoa chiếu sáng từng lọn tóc của hấn, không kìm nén nổi, cô rơi lệ, khổ đến như thế, mà anh vẫn còn cố chấp, rốt cuộc là vì điều gì?

Cô để mặc cảm xúc dẫn lối ình chạy về phía hấn, Nghiêm Trạ Thanh nắm trong tay hai cây pháo hoa, hấn giờ chúng về phía Sanh Tiêu.

Cô đón lấy, châm pháo, hấn ngẩng nhìn đáy mắt đọng đầy đủ thứ màu sắc của cô, nỗi nhớ mong bao ngày dồn lại trong một cái ôm siết chặt.

*

Ngày hôm sau, chuyện này đã được đồn đại khắp nhạc viện.

Nhưng Mạch Sanh Tiêu không vui vẻ đến mức như vậy, lòng cô thủy chung vẫn nghĩ đến một cái kết duy nhất, cô và Nghiêm Trạ Thanh dù có quay trở lại, dù còn yêu nhau nhiều đến đâu, dù có liều lĩnh muốn đến với nhau, nhưng thực tế luôn khiến sợi dây tình cảm trở nên mong manh, như là cầm trong tay chiếc chén sứ men xanh, lơ là đôi chút, sẽ rơi rớt, tan vỡ không còn một mảnh.

Đã hơn bốn tháng.

Duật Tôn vẫn chưa tìm cô. Vì thế đôi khi cô vẫn đi ăn cùng Nghiêm Trạ Thanh, còn đa phần vẫn tránh mặt.

Một cơn mưa lớn đã dầm dề rơi hai ngày, mặt đất bị nước mưa cọ rửa sạch sẽ từ lâu, cả tầng không bị bao phủ một lớp sương mù trắng xóa, nước mưa rơi trên từng chiếc lá bắn ra trăm ngàn mảnh nước nhỏ vụn. Sanh Tiêu nhìn qua cửa sổ sát đất ngắm làn mưa ngoài xa, nhìn đến xuất thần, Nghiêm Trạ Thanh gọi hai món ăn xong thì đưa menu cho cô.

Hai bàn tay cô đỡ lấy cầm, nghiêng mặt, hàng mi vừa dài vừa cong, cơn mưa này khiến cả bầu không khí mang đầy hương vị ẩm ướt.

” Sanh Tiêu.”

Cô hoàn hồn, nhưng ánh mắt vẫn phiêu hốt bất định.

” Muốn ăn gì?”

” Gì cũng được.”

Nghiêm Trạh Thanh gọi mấy món cô thích, nhìn qua gò má hần, mắt Sanh Tiêu lặng lẽ mở ra hết cỡ, hần định quay đầu lại nhìn thì đã thấy chiếc ghế bên cạnh bị kéo ra, mùi nước hoa thân thuộc xông qua cánh mũi, hai mắt vừa đúng chạm mặt Nghiêm Trạh Thanh.

Lòng hần thoáng cái rơi lộp bộp, chuyện hôm đó lần lượt qua trí não.

Tô Nhu không nói một lời, lặng đặt một tờ giấy lên bàn, đẩy về phía Sanh Tiêu.

Cô liếc nhìn, là giấy siêu âm.

42. Chương 42: Tổn Thương

“ Trạh Thanh, em có thai, là con của anh.” Tô Nhu nói, đặt bàn tay lên trên bụng mình.

Mi mắt Sanh Tiêu giật liên hồi, lòng đau đớn như bị ai vò xé, cánh cửa lớn bị người đi bên cạnh đẩy ra, mưa gió lạnh lẽo tràn vào khiến cô càng thêm run rẩy.

“Tô Nhu, em nói đang bày bạ cái gì thế?” Khuôn mặt Nghiêm Trạh Thanh ngập tràn vẻ ngạc nhiên không thể tin nổi.

“Anh còn nhớ ngày hôm đó không? Trạh Thanh, chúng ta đã có con rồi.”

“Không thể nào!”

Sanh Tiêu không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa, lỗ tai ong ong như muốn nổ tung, ánh mắt cô chôn chặt vào cái bụng vẫn còn phẳng lỳ của Tô Nhu, trước mặt cô có hai người đang giằng co tranh cãi, nhưng sự ồn ào đó chẳng còn chiếm được quan tâm của cô nữa, Sanh Tiêu đẩy ghế đứng lên.

“Sanh Tiêu.”

Bàn tay cô chống trên mặt bàn, muốn đi nhưng lại bị Nghiêm Trạh Thanh vội vàng kéo lại. “ Sanh Tiêu...” Trên tờ giấy khám bệnh viết rõ Tô Nhu đã mang thai, hần dùng sức nắm chặt lấy cổ tay cô “Tin anh được không, lần đó anh bị bỏ thuốc, là Duật Tôn hại anh...”

Quả nhiên là y, chỉ có y mới không muốn cô có được những ngày tháng yên bình, chỉ cần y thích, dù bất cứ lúc nào cũng có thể khống chế cuộc sống của cô.

Sanh Tiêu đẩy bàn tay đang nắm chặt của hần ra, chầm chậm đi ra ngoài, bên ngoài trời nổi giông bão, mưa hình như chẳng hề xót thương cho nỗi đau của cô nên càng ngày càng lớn. Sanh Tiêu vô thức đi giữa trời, không có lấy chiếc ô che mưa, ra đến quảng trường cả người đã ướt sũng, Nghiêm Trạh Thanh đuổi theo phía sau, ôm chặt lấy cô “ Sanh Tiêu, em đừng như vậy, anh bị người ta bỏ thuốc mà, em phải tin anh.”

“Trạh Thanh, em đã nói rồi, chúng ta không thể ở bên nhau, tại sao anh vẫn cứ cố chấp như vậy?” Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, nước mưa chảy xuống ướt đầm gương mặt, đôi mắt đau đớn như nhức nhối, đôi môi run rẩy khó hé mở, trên mặt vụn vụn những nỗi đau.

Cô đã không còn sức để chống đối, lúc trước lẽ ra nên nghe Duật Tôn, ngoan ngoãn ở bên hần thì đã chẳng phải hứng lấy nỗi đau tận cùng gan ruột thế này.

“Sanh Tiêu, chuyện đứa bé anh sẽ giải quyết, anh thực sự xin lỗi em.” Nghiêm Trạh Thanh vẫn không từ bỏ hi vọng, hần nhìn Sanh Tiêu không ngừng lắc đầu, liền lớn giọng quát lên “Anh chỉ phạm phải lỗi lầm thế này mà em cũng không chịu tha thứ sao? Em cứ nghĩ chúng ta hòa nhau không được à? Không phải em cũng bị Duật Tôn cưỡng bức, vì không còn cách nào còn gì?”

Mặt Sanh Tiêu bị hần giữ chặt cả vai, mũi chân không thể không kiễng lên để đỡ lấy cơ thể, hai mắt mở to nhìn về phía sau Nghiêm Trạh Thanh, hần bị cô nhìn đến mất tự nhiên “Sanh Tiêu!”

Nước mắt không thể rơi nổi nữa, vì có gì, cô cảm thấy Nghiêm Trạ Thanh đang đứng trước mặt cô lúc này thật lạ lẫm như thế!

Giữa bọn họ còn có một vết thương không thể chữa lành, cô đã rất cố gắng trốn tránh vết thương ấy, cần thận mong cầu cuộc sống bình yên, cô chỉ biết rằng một khi động đến vết thương này thì nó sẽ rách ra, đâm sâu vào da thịt cô đến tê dại. Mỗi lần giận nhau, Nghiêm Trạ Thanh dù vẫn yêu cô, nhưng kỳ thực hẳn rất dễ tâm đến chuyện giữa cô và Duậ Tôn, vết thương quá sâu rồi, đã không thể cứu vãn.

Tô Nhu cầm theo ô và túi xách bước về phía này.

Nghiêm Trạ Thanh còn đang giữ lấy cô, Mạch Sanh Tiêu vừa muốn nói chuyện, cánh tay đã bị một lực lớn túm lấy, thậm chí cô chưa kịp nhìn thấy người tới là ai, trên mặt đã in dấu tát bồng rất.

“ Mẹ?” Cô chỉ nghe thấy tiếng kêu của Nghiêm Trạ Thanh, cả người cô ngã trên nền đất lạnh, má trái nóng rực như bị đốt cháy.

Bà Nghiêm đứng trước mặt cô, một tay cầm ô, mái tóc dài được búi lên đằng sau, mặc dù đã có tuổi nhưng vẫn không giấu được nét sang trọng và quý phái. Bên cạnh bà ta là Tô Nhu. “ Mưa to như vậy con chạy ra đây làm gì ?”

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây ?”

“Mẹ không đến mà được à? Chẳng lẽ để con tùy tiện làm xằng làm bậy mãi sao?”

Nghiêm Trạ Thanh bắt gặp bộ dáng cô ngã dưới mưa, trong tâm nổi lên nỗi niềm chua xót, muốn tiến lên đỡ dậy thì bị mẹ mình nhanh tay nhanh mắt chặn lại “Trong bụng Tô Nhu mới là cháu nội của Nghiêm gia, Trạ Thanh, bình thường con hồ đồ mẹ còn có thể mắt nhắm mắt mở, những con yêu ai không yêu lại đi yêu con bé rách rưới này là thế nào?”

Mưa to như thác lũ trút xuống Sanh Tiêu như đứa nhỏ bơ vơ, tóc dài rối bù trên mặt, mưa theo chiếc cầmmảnh khảnh chảy hết vào cổ áo, toàn thân lạnh lẽo như bị đẩy xuống hầm băng. Cô đã hoàn toàn hiểu ra, bà Nghiêm là do Tô Nhu mời đến.

Trái tim Nghiêm Trạ Thanh siết chặt, gạt cánh tay đang kéo mình lại của mẹ, cùng lúc bà Nghiêm hướng ánh mắt về phía Tô Nhu ra hiệu, cô ả hiểu ý ngay, bèn chạy nhanh đến ôm lấy eo Nghiêm Trạ Thanh “ Trạ Thanh, tốt xấu gì chúng ta cũng từng yêu nhau, chẳng lẽ anh muốn em phá bỏ đứa con này? Anh đã từng nói sẽ cho em một gia đình, chỉ cần em sinh con thì anh sẽ coi nó là bảo bối mà yêu thương, anh quên rồi sao ?”

Bước chân của hấn động cứng, hai tay Sanh Tiêu chống trên mặt đất, quần áo ướt đầm bao bọc lấy vóc dáng mảnh mai hao gầy của cô, đôi mắt tuy bị nước mưa làm bông rất không mở ra được, nhưng hấn lại có thể thấy bi thương ảm ập trong đôi mắt ấy, thấy đôi tay cô run rẩy, giờ đây có lẽ chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua cũng làm cô gục ngã.

Xung quanh có rất nhiều người qua đường chỉ trỏ, bàn tán.

Tô Nhu ôm chặt eo Nghiêm Trạ Thanh, mặt chôn trước ngực hấn không ngừng khóc lóc, bà Nghiêm đứng uy nghiêm bên cạnh, cầm chiếc ô lớn che mưa cho cả ba người.

Sanh Tiêu chỉ hi vọng, lúc này có được một bàn tay ôm lấy cô, chỉ cần như vậy thôi.

Nhưng sao mãi vẫn không có, mọi người ai ai cũng lạnh lùng vô cảm đứng xem náo nhiệt, chẳng có lấy một ai tự nguyện rước phiền phức vào người.

Sanh Tiêu rất muốn đứng lên, hai tay cô run rẩy, kiên cường chống đỡ nâng nửa người lên, lão đảo thế nào lại ngã sấp xuống. Dù sao cũng đã đủ chật vật, theo quán tính cô chống tay đỡ, nền đường thô ráp ma sát tay cô, làm bàn tay rướm máu đỏ.

Đôi mắt Nghiêm Trạ Thanh tràn đầy đau đớn, Tô Nhu thấy vậy càng ra sức ôm chặt lấy hấn.

Sanh Tiêu lấy tay xoa đôi mắt nhức nhối, cô nghĩ nhất định phải rời khỏi chỗ này, sự do dự trong mắt Nghiêm Trạ Thanh đã trở thành vũ khí mạnh mẽ nhất sát thương trái tim cô, cô quỳ rạp trên mặt đất, cảm giác như không thể chống đỡ nổi nữa thì chợt được một bàn tay to lớn rắn chắc kéo mạnh vào lòng.

Cô không nhìn rõ mặt đối phương, chỉ cảm thấy vòm ngực này ấm áp quá, Sanh Tiêu được nâng dậy, cô nghe thấy tiếng Nghiêm Trầm Thanh xuyên qua màn mưa “ Duật Tôn, buông cô ấy ra!”

“Tôi nhường cho cậu đấy, cậu làm được không?” Giọng nói trầm thấp như thanh âm của vĩ cầm nhàn nhạt vang lên, mang theo ý vị đùa cợt “Việc cậu nên nghĩ tới trước tiên là phải giải quyết khối thịt trong bụng người đàn bà của cậu như thế nào đã nhé.”

Lúc này cô mới biết, người ôm mình chính là Duật Tôn.

Tô Nhu ngăn Nghiêm Trầm Thanh lại, một tay Duật Tôn ôm lấy Sanh Tiêu rất chặt rồi bước đi, thoáng chốc đã không còn nhìn thấy bóng dáng trên quảng trường. Sanh Tiêu hiểu rất rõ, Nghiêm Trầm Thanh có thể chẳng quan tâm đến ai, nhưng đối với Tô Nhu thì khác, bằng không hẳn cũng sẽ không nhẫn tâm nhìn cô chật vật ngã trong mưa lâu như vậy.

Duật Tôn đem cô vào xe, lấy từ ghế sau chiếc áo khoác phủ lên người cô, giẫm chân ga, lao nhanh về Hoàng Duệ Ân Tượng.

Dì Hà đứng bên cửa chờ đợi, tay cầm bộ áo ngủ đã được chuẩn bị sẵn, Sanh Tiêu tắm xong thì đi xuống nhà.

Trên bàn thủy tinh xa hoa là chiếc gạt tàn thủy tinh trong suốt, người đàn ông ấy nhàn nhã kẹp điếu thuốc thượng hạng đang hút dở trên tay, tựa như đây chính là niềm đam mê của y, hai tay rắn chắc thoải mái vắt lên thành ghế, cả cơ thể chìm đắm trong không khí yên tĩnh của căn phòng.

Sanh Tiêu tiến lên ngồi đối diện y, tóc dài vẫn chưa khô, vài giọt nước lăn tăn chảy dọc từ đỉnh đầu xuống thấm vào sắc trắng của áo ngủ, khuôn mặt cô bình tĩnh, bàn tay bị chà xát sưng tấy lên.

“Thế nào, bây giờ đã hết hy vọng chưa?”

Mạch Sanh Tiêu không rõ tại sao người đàn ông này lại bá đạo và ác liệt như vậy, hình như y rất thích xát muối vào vết thương của người khác.“Dù chết tôi cũng không muốn có bất cứ quan hệ nào với anh hết, cho dù thua, tôi cũng không yêu anh.”

“ Không yêu tôi, tôi cũng sẽ làm cho em không thể yêu được bất kỳ người đàn ông nào khác.”

Duật Tôn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn ngập ý hận.“ Đúng, thuốc là tôi cho Tô Nhu, thì sao nào...”

“ Anh thật hèn hạ”. Trên mặt cô vẽ đầy tức giận, mặc dù trong thâm tâm cô biết rõ, cho dù y không phá, cô và Nghiêm Trầm Thanh cũng không thể nào vượt qua được khoảng cách tồn tại giữa hai người. Cô dùng hết sức mình hét to lên, giọng nói khàn khàn, giống như muốn phát trút hết mọi uất ức “Nếu các người không lên bỏ thuốc, anh ấy chắc chắn không có khả năng rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như hôm nay.”

“Mạch Sanh Tiêu”, Duật Tôn hơi cúi người, khuỷu tay chống trên đầu gối. “ Em thật sự nghĩ mình tốt đẹp đến thế hả, sao em không nghĩ đến khả năng cậu ta không chịu nổi sự quyến rũ của Tô Nhu nên mới có thể vứt bỏ em dễ dàng như vậy?”

Sắc mặt cô thoáng chốc tái nhợt, giống như đáy lòng cất giấu chút nguy trạng đã bị y vạch trần “Anh ấy bị bỏ thuốc.”

Y nheo đôi mắt hoa đào hẹp dài, cầm cái hộp bên cạnh, bên trong là một chiếc nhẫn trên châu rất to, ngón tay thon dài nhẹ nhàng cầm lấy chiếc nhẫn. Sanh Tiêu nhìn thấy rất nhiều bột trắng rơi xuống cốc nước trước mặt y. “ Đây chính là thuốc mà tôi cho Tô Nhu.”

“Anh muốn gì ?” Cô chợt cảm giác khí lạnh truyền từ ngón chân lên đỉnh đầu khiến sống lưng lạnh toát.

Duật Tôn buồn cười, liếc mắt một cái, bàn tay nâng cốc nước lên, ly thủy tinh trong suốt che khuất khuôn mặt yêu tà của y. “Tôi chỉ muốn cho em biết, lên giường với bất cứ ai, thật ra đều phải dựa theo ý muốn của chính mình, tôi uống xong cốc nước này, em có tin tôi sẽ không đụng vào em không ?”

Trong lòng cô chộp mắt khó chịu đến nghẹt thở, cô đem hết những lý do nguyên do mà Nghiêm Trầm Thanh làm ra việc đó đổ lên đầu Tô Nhu và Duật Tôn, vì cô muốn lừa gạt chính mình, nhưng y thì khác, ngay cả cơ hội nhỏ nhoi ấy cũng không cho cô, chẳng lẽ cứ phải phơi bày hết tất cả y mới vừa lòng thỏa ý?

Duật Tôn lắc mạnh cốc nước vài lần, những giọt nước trong suốt chảy tràn ra mu bàn tay của y, ngón trỏ y đặt ở miệng cốc khẽ vuốt ve, Duật Tôn nâng ngón tay ấy đến bên môi khẽ liếm.

Sanh Tiêu không hề nghĩ ngợi đứng dậy, để lại tay y. “Tôi tin, anh không cần uống.”

Chẳng lẽ, y muốn dùng chính mình làm ví dụ, thật sự muốn khoét thêm nỗi đau chồng chất vào lòng cô?

Hơn nữa, nếu y bộc phát thú tính, không phải cô sẽ là nạn nhân để y mặc sức giày vò sao?

43. Chương 43: Hãy Để Tôi Che Chở Cho Em

” Mạch Sanh Tiêu, em tội gì phải như vậy? ”

Đúng vậy, cô tội gì phải khổ sở như vậy.

Quanh đi quẩn lại, cũng chỉ là làm cho người ta chê cười mà thôi. Khi chúng ta trẻ tuổi sẽ luôn cảm thấy không cam lòng, muốn thử sức mình, nếu không bị làm cho thương tích đầy mình thì hẳn sẽ không quay đầu lại.

Duật Tôn đem chén nước đặt trên bàn trà, y giữ chặt tay Mạch Sanh Tiêu, lâu như vậy không có đụng cô, y nhất định sẽ đền bù cho cô.

Hạnh phúc của cô, gián tiếp bị hủy trong tay Duật Tôn, lại còn bị y đặt ở dưới thân thể, Sanh Tiêu cảm thấy không có gì tàn nhẫn hơn, hai tay của y đang nắm trớn chiếc cổ nòn nà của cô, ” Hẳn không có chạm vào em, thật sự là quá đáng tiếc đi.”

Mạch Sanh Tiêu cười lạnh, ” Làm sao anh biết anh ấy không có chạm vào tôi? ”

Y chôn đầu vào cổ cô, từng nụ hôn nhẹ lướt trên làn da mềm mại, ” Việc ấy cũng không thể chắc chắn, làm sao tôi còn có thể muốn em chứ ”

” Anh phải người theo dõi tôi sao? ” Trách không được, y lúc nào cũng tự tin như vậy.

Duật Tôn chỉ lo đắm chìm trong vẻ đẹp của cô, giọng y đã khàn khàn bên tai cô, ” Mạch Sanh Tiêu, ngoan ngoan nghe lời đi, em trốn cũng không thoát đâu, thử cũng thử rồi, cuối cùng không phải chỉ còn nửa cái mạng trở về sao? ”

Sanh Tiêu nhắm mắt lại, chợt cảm giác được ánh sáng từ ngọn đèn trên đỉnh đầu làm cho người lóa mắt, mới gần một ngày, vận mệnh lại đem cô trở về vạch xuất phát.

Hôm sau tỉnh lại, Duật Tôn ngủ say, cánh tay y để ngang trước ngực Sanh Tiêu làm cô thở không ra hơi, hai tay cô muốn đẩy tay y ra, khuôn mặt đẹp đẽ của y ở rất gần, mắt cũng không mở ra, chỉ là càng dùng sức ôm lấy cô.

Mạch Sanh Tiêu không muốn tiếp tục uống phí sức lực, đành mở to hai mắt chờ y ngủ đủ.

Ăn xong chút điểm tâm, cô không yên tâm vì Tương Tư, liền vội đi bệnh viện.

Mạch Tương Tư thấy cô vào phòng bệnh, trên mặt khó nén mừng rỡ, hai tay vội đẩy xe lăn về phía cô, ” Sanh Tiêu, cuối cùng em cũng đến đây.”

Khuôn mặt buồn bã của cô vì gặp được chị gái mà thả lỏng một chút, chị gái cô vui cũng khiến cô cảm thấy vui lây: ” Chị à, em đẩy chị đi ra ngoài chơi một chút nhé.”

” Không cần đâu, ” Tương Tư vội vàng cầm tay Sanh Tiêu, ” Thầy thuốc nói của chị trị liệu rất tốt, Sanh Tiêu, Duật thiếu đồng ý để cho chị ở cùng em, chị thật vui, chị rất cuộc không cần mỗi ngày thức dậy đều phải đối diện với bốn bức tường trắng lạnh lẽo, Sanh Tiêu.....”

” Chị, ” Mạch Sanh Tiêu ngồi xổm người xuống, ” Anh ta đáp ứng chị? Chuyện này xảy ra khi nào vậy? ”

” Hai ngày trước, anh ấy nói, chỉ cần em còn ở Hoàng Duệ Ấn Tượng một ngày, chúng ta liền một ngày không phải xa nhau, ” Tương Tư thần thái đầy háo hức, cô thật là một mối vì phải ở trong bệnh viện, Hoàng Duệ Ấn Tượng lớn như vậy, tùy tiện chọn gian phòng nào cho cô ở đều được. Sanh Tiêu thật sự là đã lâu

không có thấy chị vui vẻ như vậy, Tương Tư thấy Sanh Tiêu không hề chớp mắt nhìn mình, trong nội tâm không khỏi lo lắng, hai tay cô vội ra sức cầm bàn tay Sanh Tiêu, móng tay thậm chí đã đâm vào tay Sanh Tiêu, "Em sẽ đồng ý chứ? Sanh Tiêu, em hãy đồng ý đi, Duật thiếu còn nói, sẽ mời thầy thuốc tốt nhất cho chị, em cũng biết là chị rất muốn đứng lên..... Sanh Tiêu."

"Chị," Cô vội cầm hai tay chị, Tương Tư dường như rất sợ, sợ phải thất vọng rồi cả tuyệt vọng như lúc trước kia chân cô bị gãy," Yên tâm đi, em đã nói quay lại Hoàng Duệ Ấn Tượng."

"Thật không?" ánh mắt Mạch Tương Tư rạng ngời, Sanh Tiêu cười, khoe miệng cố gắng mà cong lên nhưng thật sự là cô cảm thấy mệt chết đi.

"Là thật sao?."

Mạch Tương Tư buông tay Sanh Tiêu ra, cô ngồi ở xe lăn, cả khuôn mặt đều tràn đầy hi vọng, cô không hỏi em gái mình là cô yêu ai? Vì sao Nghiêm Trầm Thanh chưa tới? Vì cái gì mà người ra điều kiện với cô ta lại là Duật Tôn?

Sanh Tiêu cười theo, rồi quay lưng lại, lau lau mắt, nơi hốc mắt giấu không được có chút ẩm ướt. Bản thân cô không phải cô bé lọ lem trong truyện cổ tích, Sanh Tiêu không thể không sống thực tế một chút.

Mạch Tương Tư ngày hôm sau liền dọn đến Hoàng Duệ Ấn Tượng, bởi vì cô đi đứng không tiện, cho nên sẽ ở dưới tầng một.

Trải qua một thời gian ngắn trị liệu xong, Mạch Tương Tư tiếp nhận giải phẫu, tuy rất thành công, nhưng muốn đứng lên lại cần một chặng đường dài nữa vì cô cần vượt lên tâm lý ỷ lại đối với xe lăn của chính mình, hơn nữa phải liên tục không ngừng luyện tập, mới có thể một lần nữa bước đi.

Mặc dù như thế, hai chị em vẫn cực kỳ cao hứng, nói không chừng một ngày nào đó Mạch Tương Tư có thể đứng lên.

Tiệc đính hôn của Nghiêm Trầm Thanh và Tô Nhu chỉ mấy ngày nữa là cử hành, ông Nghiêm gửi thiệp mời cho Duật Tôn, y biết rõ Mạch Sanh Tiêu dù chết cũng không muốn đi, nhưng y lại một mực bắt cô đi.

Quần áo đều là theo sự phân phó của Duật tôn mà chuẩn bị cho cô, bộ lễ phục màu vàng nhạt, làm cơ thể mảnh khảnh của Sanh Tiêu càng trở lên xinh đẹp nổi bật, cô bị Duật Tôn kéo đi, lại tận lực không muốn đến chỗ đông người, may mà Duật Tôn trông thấy vài người bạn liền kéo cô đến chỗ đó.

Mạch Sanh Tiêu đứng ở góc phòng, ngẫu nhiên, có thể trông thấy bóng dáng Nghiêm Trầm Thanh, anh bị cha anh dẫn đi giới thiệu với giới chính khách, trên mặt anh chỉ thấy nụ cười gượng gạo.

"Mạch Sanh Tiêu."

Cô lấy lại tinh thần, quay đầu, trông thấy Tô Nhu mặc lễ phục trắng tinh, đã tới gần chỗ cô.

Sanh Tiêu ngay cả lời chào hỏi cũng không muốn nói với cô ta, đang muốn rời đi, Tô Nhu đã vượt lên giang tay chắn đường đi, Sanh Tiêu thấy thế, đành phải mở miệng, "Tôi không muốn lại giống như lần trước ở Paris, bị cô đụng nhẹ một cái mà cả cánh tay tê liệt."

"Cô không cam lòng chứ gì, tôi thừa nhận, lần đó là tôi dùng chút thủ đoạn để thắng được cô, thành công hay không chẳng phải dựa vào kết quả sao? Giống như bây giờ, người được gả cho Nghiêm Trầm Thanh là tôi chứ không phải cô!"

Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy đắc ý trong mắt Tô Nhu, "Quan trọng là người anh ấy yêu không phải là cô."

"Mạch Sanh Tiêu, cô dựa vào cái gì mà dám kiêu ngạo như thế? Chẳng phải là dựa vào khuôn mặt này sao, tôi lại muốn xem, nếu không có nó, cô còn dựa vào cái gì đi mê hoặc đàn ông?" Tô Nhu trên mặt hiện lên đầy hận ý, cô ta không thể chấp nhận sự thực mình trở thành thể thân của Sanh Tiêu, người Nghiêm Trầm Thanh yêu rõ ràng là cô ta mà khi cô ta xuất ngoại, Mạch Sanh Tiêu liền thừa dịp nhảy vào, chiếm mất lòng anh.

Hai người đứng bên bàn trang trí rượu, bên cạnh, rượu sâm banh xếp cao tới đầu người, đáy mắt Tô Nhu xẹt qua tia ác độc, cô ta phất tay đem ly rượu trên cùng rơi xuống, Sanh Tiêu thật không ngờ cô ta sẽ hành động vậy, nháy mắt, đã thấy thành trăm chiếc cốc bị đổ hướng về phía cô. Tô Nhu vẫn chưa cảm thấy đủ,

bởi vì hai người đứng ở trong góc phòng, nên cũng không có nhiều người chú ý tới bên này, tay cô ta vung lên, lại đem giá nền đang cháy trên mặt bàn đổ vào Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu vội vàng dùng hai tay ngăn cản, nhưng không kịp nữa rồi.. Cô nghĩ thầm, thế này chắc cô bị hủy dung mất.

Bả vai cô chợt bị siết chặt, Sanh Tiêu chỉ nghe thấy một tiếng vỡ vụn, rầm..., lại nghe thấy có người hét lớn. Cô mở mắt ra, phát hiện mình đã đứng ở sau lưng Duật Tôn, y phất tay, dáng người cao lớn của y đã từng đứng trước mặt Sanh Tiêu, bao bọc cả người cô.

Tô Nhu khẽ nhếch miệng, Nghiêm Trạm Thanh cùng ông bà Nghiêm và rất nhiều quan khách đều tới đây.

"Trạm Thanh, làm em sợ muốn chết," Tô Nhu chạy tới ôm lấy cánh tay Nghiêm Trạm Thanh," Em đứng ở đó, không biết tại sao giá nền gục xuống, thiếu chút nữa đã rơi vào người em đấy."

"Nhu Nhu à, con không sao chứ?" Nghiêm mẫu lo lắng quá, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào bụng cô ta.

Sanh Tiêu không để ý đến họ, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt thông dong của Duật Tôn, hai tay cô nắm lấy tay y," Anh không sao chứ?"

Duật Tôn lắc đầu, ánh mắt sắc bén liếc qua Tô Nhu, rồi dừng lại trên khuôn mặt Sanh Tiêu," Chúng ta đi thôi."

Cô vội đi theo bên cạnh Duật Tôn, Nghiêm Trạm Thanh thấy cô từ đầu đến cuối đều không thêm liếc mắt về phía hân, hai tay không khỏi siết chặt thành nắm đấm.

Sanh Tiêu vừa xách váy, chạy theo một lúc mới có thể đuổi kịp Duật Tôn, cô thật vất vả thoát khỏi đám đông ra ngoài, lên xe, y đã khởi động xe. Mạch Sanh Tiêu cảm thấy quanh quẩn có một hương vị khác thường, nhưng ánh sáng trong xe mờ mờ, cô không nhìn thấy tay Duật Tôn đến tột cùng là bị làm sao.

"Lần sau nếu cô ta còn dám ra tay, em nhớ kỹ phải đánh trả lại cô ta."

Mạch Sanh Tiêu nhớ tới một màn vừa rồi, giật mình nghĩ mà sợ.

"Cô ta dám tát em một cái, em phải đánh lại hai cái, biết chưa?," tay phải Duật Tôn đưa tới, cầm lấy tay Sanh Tiêu," Đã có anh che chở cho em!."

Có một chỗ dựa thật sự là rất tốt, trách không được nhiều người dựa vào điều đó mà tỏ vẻ kiêu ngạo.

Hai người trở lại Hoàng Duệ Ân Tượng, Dì Hà cùng Tương Tư đã ăn xong cơm tối, đang ngồi trên salon xem TV, nhìn thấy hai người bước vào, Dì Hà vội đứng dậy chào," Hai người về rồi."

Duật Tôn hai tay buông thõng, Sanh Tiêu đưa túi LV Dì Hà, Tương Tư nhìn Duật Tôn ánh mắt lơ đãng nhìn xuống, cô bất ngờ thốt lên," A, tay của anh....."

Mạch Sanh Tiêu vội nhìn lại thấy Duật Tôn sắc mặt vẫn bình tĩnh, y cúi comple ra, chỉ thấy trên ống tay áo trắng tinh đã thấy vết máu, y nhíu mày, Sanh Tiêu đứng ở cạnh y có thể thấy bên thái dương y đã lấm tẩm mồ hôi.

Duật Tôn nhin đau vén tay áo lên, trên cánh tay màu đồng đẹp đẽ đã bị vài nốt phỏng căng mọng nước, chỗ cổ tay y còn có vết cháy xém, nhìn thấy mà giật mình. Dì Hà thấy thế đã sớm đem hộp y tế tới.

"Sao lại bị thương như vậy chứ?"

Chỗ chảy máu chính là bị vài vết cắt, Sanh Tiêu thần thờ trên sofa, nếu Duật Tôn không đưa tay can giúp cô lần này, chỉ sợ cô thực sự là bị hủy dung mất.

Cô thực không nghĩ đến, Tô Nhu lại độc ác đến mức như vậy.

Tương Tư cầm nước sát trùng chuẩn bị xử lý miệng vết thương cho Duật Tôn, y chỉ lạnh lùng nhìn rồi đứng dậy đi lên lầu," Dì Hà, đem mấy thứ đó lên đây." Y đi được nửa đường thấy Sanh Tiêu cũng chưa đứng dậy đi theo," Em còn thất thần làm cái gì? Không ngủ được sao?"

Mạch Sanh Tiêu nghe vậy, vội đỡ lấy cái hòm thuốc trong tay Dì Hà rồi đi theo.

” Vết thương nghiêm trọng như vậy hay là chúng ta đi bệnh viện xem sao?” Sanh Tiêu đơn giản khử sạch miệng vết thương cho y, lại bôi lên ít thuốc lần trước Từ Khiêm để lại.

” Những vết thương này có đáng gì chứ? Em ngạc nhiên sao.” Duật Tôn vừa cởi quần áo vừa lơ đãng nói.

Mạch Sanh Tiêu vừa thu dọn sạch sẽ mọi thứ vừa hỏi” Anh đến tột cùng là ai? Chẳng lẽ bị thương đối với anh mà nói là chuyện thường ngày sao?”

Y để trần nửa người trên đi đến trước tủ rượu, vết thương trên tay vừa cầm máu, vẫn có thể trông thấy miệng vết thương sưng húp,” Đừng tưởng rằng chỉ mình em đáng thương, rất nhiều nơi cuộc sống đen tối đến mức em đều không thể tưởng tượng nổi, nếu chỉ biết nhịn nhục, một ngày em không biết đánh trả, cũng là một ngày em bị người ta dẫm nát dưới lòng bàn chân.”

Điều này, Sanh Tiêu dĩ nhiên biết rõ.

Khi cả cha mẹ cô đắm chìm trong biển lửa, cô cũng từng một lần tự nói với mình, phải tiếp tục sống thật tốt.

Bởi vì sự thật quá tàn khốc, cho nên không thể không đối mặt với nó.

Mạch Sanh Tiêu hai mắt nhìn chăm chăm vào vết thương của Duật Tôn, cô bị đùa bốn trong tay y đã ném qua không ít đau khổ, lại thật sự không nghĩ tới y vừa rồi sẽ ra tay,” Anh vì sao lại cứu tôi?”

Duật Tôn nhấp qua chút rượu, y bưng chén rượu trở lại bên cạnh Sanh Tiêu,” Bởi vì khuôn mặt này của em, tôi không muốn mỗi lần hoan ái lại phải nhìn chăm chăm vào một khuôn mặt xấu xí, Mạch Sanh Tiêu, em hẳn là nên ngoan ngoãn đi theo tôi, nếu em biết nghe lời dĩ nhiên tôi sẽ cưng chiều em, thật sự, tôi cam đoan sẽ làm em thấy thỏa mãn.”

Kỳ thật, y lúc ấy đến tột cùng là vì sao lại kéo cô lại sau lưng, chính bản thân y cũng không biết nữa.

44. Chương 44: Không Thấy, Không Quên

Mạch Sanh Tiêu thấy người đàn ông đã đến trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nghiêng sang bên đã thấy Duật Tôn đứng cách đó không xa.

” Nay, cô lúc ấy bị làm sao, nói thế nào thì Nghiêm thiếu cũng thật là nhẫn tâm, lại nỡ dùng phương pháp như vậy làm cho cô xảy thai chứ.....” Cô gái vẫn tiếp tục nói lớn, khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu đã gần như trắng bệch, đôi môi run rẩy muốn ngăn cô ta đừng nói nữa, nhưng tiếng nói như nghẹn ở cổ.

” Đúng rồi, chuyện này Duật thiếu cũng không biết sao?” Cô ta vẫn còn đang nói, cũng không phát hiện có người đã đứng sau lưng cô ta, còn vài gã bên cạnh thấy vậy, sắc mặt cũng đã tái mét. Anh chàng kia không biết sống chết hết lần này tới lần khác bàn tay đã muốn chạm vào mặt cô.

Cô gái kia chỉ cảm thấy bả vai bị đau run lên, cô ta vừa muốn nói chuyện, chỉ thấy Duật Tôn đã tới sát vai, nơi gò má thổi qua một hơi thở lạnh lùng, một tay Duật Tôn đã đặt trên vai gã đàn ông.

Đối phương không còn chú ý đến Sanh Tiêu nữa, khuôn mặt nhìn lên hướng Duật Tôn,” Duật thiếu.....”

Hắn vừa muốn mở miệng, hỏi y muốn làm gì.

Tay trái Duật Tôn đã cầm cổ áo hắn, ngay sau đó một quyền nện ở trên mặt hắn, máu tươi lập tức phụt ra, tung tóe trên chiếc áo trắng của Mạch Sanh Tiêu. Cô sợ hãi kêu lên, chỉ thấy Duật Tôn một quyền tiếp một quyền vung xuống, không bao lâu, gã kia đã không còn khí lực dây dụa.

Sanh Tiêu sắc mặt sợ hãi, chỉ nghe âm thanh nặng nề phát ra, như đang dẫm vào bao cát, mấy người bên cạnh thấy thế, bước lên giữ chặt tay Duật Tôn, sợ xảy ra chuyện không hay,” Duật thiếu, mau, bớt giận đi.....”

” Tránh ra!” Duật Tôn giương một tay lên, lại một quyền đánh xuống, máu chảy ra tung tóe đã bết trên tóc hắn.

Hai chân Sanh Tiêu như nhũn ra, con mắt Duật Tôn đã nhuộm đỏ, như mắt của loài ma quỷ khát máu. Trên tay y đều là máu, nhưng y cũng không chút nào muốn dừng tay. Mạch Sanh Tiêu tay chân đã lạnh ngắt, mọi người cũng đều không dám khuyên nữa, bỗng chốc căn phòng im lặng như trong ngục tối.

Thẳng đến khi gã đàn ông bị đánh đến mức hấp hối, Duật Tôn lúc này mới buông tay ra, y rút một chân gác trên ghế, thuận tay nâng bình rượu trên bàn trà hướng đỉnh đầu gã đập tới, "Tao cảnh cáo mày, muốn chơi người phụ nữ của tao ư, con mẹ nó không đến lượt mày!"

Nửa người gã đổ ập xuống, ngã nhào trên ghế sa lon không nhúc nhích.

Cô nàng lúc trước nói chuyện sợ tới mức gào thét liên tục, tìm cách trốn chạy.

"Đứng lại" Duật Tôn rút ra khăn tay, chậm rãi lau đi vết máu trên tay, "Cô vừa mới nói cái gì?"

Cô nàng chỉ cảm thấy sau lưng một hồi mồ hôi lạnh, lòng bàn chân run bắn như giữa trời đông giá rét lại bị người ta ném vào hầm băng, ánh mắt cô nàng liếc qua Mạch Sanh Tiêu, đáy mắt có chút áy náy, nếu như để y biết chuyện Mạch Sanh Tiêu mang thai con của Nghiêm Trạ Thanh, e rằng y sẽ giết chết Sanh Tiêu mất.

"Nói mau!"

Chính là dù không muốn nói ra sự thật thì cô nàng cũng chỉ dám len lén nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế salon, đắn đo lựa chọn, đành phải lựa chọn bảo toàn bản thân thôi," Tôi nói, tôi nói, lúc trước chúng tôi chơi tại Thiên Sắc có gặp gỡ Nghiêm thiếu, lúc ấy cũng nhìn thấy cô ấy...cô ấy...cô ấy đang mang thai....."

Động tác chà lau của Duật Tôn dừng hẳn, mí mắt y rũ xuống, ai cũng đoán không ra trong lòng của y đến tận cùng đang nghĩ cái gì.

Cô nàng vội quỳnh lên, càng phát ra âm thanh run run lo lắng," Lúc ấy hai người bọn họ bắt đầu tranh chấp, Nghiêm thiếu nghe tin cô ấy mang thai thì thực sự tức giận, về sau, cô ấy đã bị Nghiêm thiếu đẩy ngã trên mặt đất, lúc ấy cô ấy chảy rất nhiều máu, chúng tôi đều khuyên Nghiêm thiếu mau đưa cô ấy đi bệnh viện, nhưng mà anh ta không nghe, tôi nghĩ, chắc là anh ta không thực sự muốn đứa bé này..... Rất lâu sau, chúng tôi thấy cô ấy chảy máu quá nhiều, sợ sẽ xảy ra phiền toái, hướng hồ Nghiêm thiếu không cho chúng tôi trông nom, còn muốn đẩy chúng tôi ra khỏi phòng.

Mạch Sanh Tiêu dường như lại nhớ tới tình cảnh ngày đó, hai chân cô bắt giắc khép chặt, đôi mắt nhắm nghiền không ngừng run rẩy, mỗi một từ cô gái ấy nói, mỗi một âm thanh, đều giống như một mũi dao nhọn khoét sâu vào trái tim cô, máu chảy đầm đìa.

Không khí bỗng nhiên thay đổi, giống như bị một đôi tay cầm dao chọc thủng!

Sanh Tiêu nhớ tới lời khẩn cầu lúc ấy của Nghiêm Trạ Thanh, Sanh Tiêu, đừng sợ, em cố chịu đựng một chút thôi.....

Sẽ không còn ngay thôi.

Cánh mũi cô nổi lên cảm giác sao mà chua xót thế, con mắt đau đớn đến mức không thể mở ra.

Duật Tôn xoay người, Mạch Sanh Tiêu chỉ cảm thấy đỉnh đầu đã bị che khuất, mở to mắt đã thấy Duật Tôn đứng ngay trước mặt mình. Thân ảnh y cao lớn che khuất tất cả ánh sáng, làm cô dường như lọt thỏm vào góc khuất, trên mặt y che dấu một vẻ mặt hung ác nguy hiểm, một loại áp lực vô hình hội tụ thành ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao, hướng trên người Mạch Sanh Tiêu. Không khí xung quanh gần như không thể hít thở nổi, một bên người đàn ông bị đánh không còn biết gì nữa, đằng kia là cô gái đang không ngừng run rẩy.

Sanh Tiêu gồng mình đứng dậy, cô đẩy Duật Tôn ra, chạy vội ra cửa.

Duật Tôn không kịp chuẩn bị, đơn giản bị cô đẩy ngã trên ghế sa lon, đến khi y kịp nhận ra thì Sanh Tiêu đã sớm chạy ra ngoài mất rồi.

Vì cái gì mà cô phải chạy đi chứ?

Tóc Mạch Sanh Tiêu rối tung, hơn nửa mái tóc đã xổ xuống, cô chỉ biết là nếu còn ở lại đó, cô có thể sẽ chết trên tay Duật Tôn, y nhất định vì chuyện cô mang thai con của Nghiêm Trạ Thanh mà.....

Sanh Tiêu chạy đến đường lớn bên ngoài Cám Dỗ, vội vẫy xe.

Đợi xe taxi dừng lại, cô vội mở cửa xe, chỉ là người còn chưa chui vào trong thì Duật Tôn đã chạy đến sau lưng nắm lấy cánh tay cô kéo lại, cúi phải y bước qua đem cửa xe đóng lại, ôm theo cả Mạch Sanh Tiêu bước tới quảng trường lớn, "Em chạy cái gì? Em chạy cái gì hả!"

Trên người Duật Tôn phảng phất mùi máu tươi chưa kịp lau, mũi chân Mạch Sanh Tiêu vẫn cách mặt đất, hai vai run rẩy, y thấy bộ dáng cô lúc này cũng đoán được có lẽ là chính mình vừa rồi đã dọa đến cô.

Duật Tôn thả cô ngồi xuống một gốc cây bạch quả trên đường, tay y lau mồ hôi trên trán cô, Mạch Sanh Tiêu chỉ cảm giác trên trán nóng hổi như bị bỏng, cô chậm rãi mở mắt ra, đã thấy động mạnh trên cổ y đang nảy thình thịch trước mặt. Duật Tôn lùi lại, tiếng nói cũng đã ôn nhu không ít, "Em sợ cái gì chứ?"

Hai vai cô đã mềm rũ, nhưng cũng không biết bản thân đến cùng đang sợ cái gì.

Hai tay Duật Tôn ôm lấy khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu, có thể cảm giác được trong lòng bàn tay y đã lạnh buốt " Có phải Nghiêm Trạ Thanh cho rằng, em mang thai con của tôi?"

Từ trên trán Mạch Sanh Tiêu nhìn xuống, ánh mắt ủy khuất cùng nước mắt đã giấu không được, cô vuốt tóc cũng không có trả lời y.

Cô yêu Nghiêm Trạ Thanh, Duật Tôn biết rõ.

Y càng thêm biết rõ khi đó cô tuyệt vọng cùng sợ hãi ra sao, tay phải Duật Tôn vuốt ve cần cổ của cô, " Lúc ấy, chính em cũng biết em không hề mang thai, đúng không?"

Sanh Tiêu nhẹ gật đầu, lúc ấy cô chỉ biết mấy ngày ấy của cô vừa mới qua.

" Vậy vì sao em không nói cho hắn biết?"

Mạch Sanh Tiêu muốn lảng tránh, nhưng y cũng không cho cô cơ hội như vậy, câu hỏi của hắn, chạm đến đúng điểm yếu của cô, làm cô khó có thể chống đỡ, " Tôi nghĩ, tôi có nói thì anh ấy cũng sẽ không tin tưởng."

Sanh Tiêu nói xong, mới nhận ra niềm tin giữa bọn họ lúc đó mới mong manh làm sao.

Duật Tôn đứng ở dưới ánh đèn đường, một nửa khuôn được chiếu sáng dưới ánh đèn màu vàng, một nửa mặt khác, nhìn nghiêng cảm giác âm u vô cùng, lông mày y khẽ nhíu lại, nếu Sanh Tiêu thật sự mang thai, con của y, chẳng phải là cứ như vậy mà bị chết ở trong tay nghiêm Trạ Thanh sao?

Trong mắt của y rất nhanh đã hiện lên một tia sát khí, chỉ là y che dấu vô cùng tốt, Mạch Sanh Tiêu chỉ nghĩ chính mình ánh mắt đã nhìn nhầm mà thôi, khi kịp phục hồi tinh thần lại thì sắc mặt y đã hoàn toàn bình thường.

Sự quyết tuyệt khi đó của Nghiêm Trạ Thanh đã trở thành nỗi đau đớn trong lòng Mạch Sanh Tiêu, sự tàn nhẫn của Duật Tôn xem ra còn kém xa cho với hắn.

Y ngẩng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trách không được, từ khi trở lại Hoàng Duệ Ân Tượng cô không có đi gặp qua Nghiêm Trạ Thanh tới một lần, lá gan hắn ta cũng thật là lớn, cho dù Sanh Tiêu có đứa bé, muốn hoặc không muốn cũng chỉ có thể y định đoạt mà thôi, không tới phiên Nghiêm Trạ Thanh động tay.

Mạch Sanh Tiêu vốn tưởng rằng Duật Tôn sẽ không phân biệt đúng sai mà trừng phạt cô, y kéo tay cô đi đến bãi đỗ xe của Cám Dỗ, Sanh Tiêu yên tĩnh theo sát phía sau, hai bóng người dường như lồng vào nhau.

Trở lại Hoàng Duệ Ân Tượng, Tương Tư và Di Hà đã sớm ngủ, cả căn biệt thự đã chìm trong bóng đêm.

Sanh Tiêu đi vào phòng khách, muốn tự mình đi mở đèn, Duật Tôn đã nắm lấy cánh tay đem cô đẩy mạnh vào phòng, cô lảo đảo cơ hồ sắp ngã lộn nhào, Duật Tôn đã ôm lấy eo của cô, kéo cô một mạch lên lầu, Mạch Sanh Tiêu ở trong bóng tối, hoàn toàn nhìn không thấy đường đi. Mà Duật Tôn đi rất nhanh, thông dong như đi giữa ban ngày vậy. Sanh Tiêu nắm lấy tay y, thật vất vả mới đi lên tới lầu hai.

Tay y đã luồn vào sau lưng cô, hai ngón tay dễ dàng cởi áo lót của Mạch Sanh Tiêu, cô chỉ cảm thấy trước ngực đã mát lạnh, bộ quần áo bị y cầm lấy, vừa kéo ra đến bả vai, cũng không có kéo hết. Quần áo đã bó chặt hai tay làm cô không thể động đậy,” Anh làm gì vậy?”

Duật Tôn ôm lấy cả cơ thể cô, tấm lưng trần của cô đã kề sát chiếc chăn lụa mềm, Mạch Sanh Tiêu kéo chăn đắp lên chân, lại cảm giác sáng khoái bắt đầu lan rộng toàn thân. Duật Tôn ngay sau đó đã áp xuống, hai tay ôm lấy eo của cô, tinh tế phủ lên làn da mịn màng trên eo cô. Khẽ vuốt ve, loại cảm giác này làm y muốn ngừng mà không được, y tăng thêm vài phần lực tay, thẳng đến khi Mạch Sanh Tiêu bị xoa nắn bắt đầu giãy dụa. Tiếng thở dốc nặng nề của y cùng với cảm giác toàn thân nóng hổi tràn ngập mỗi giác quan Sanh Tiêu, hai tay của y bắt đầu lôi kéo quần của cô, Mạch Sanh Tiêu muốn kéo bộ quần áo vương vীu trên người bỏ ra, lại bị y giữ lấy hai vai,” Em đừng nhúc nhích.”

Tay của y đùa nghịch những nơi mẫn cảm trên cơ thể cô, Sanh Tiêu thậm chí đã cảm giác được lửa nóng mạnh mẽ từ bộ phận đàn ông của Duật Tôn lúc này đã áp giữa hai chân cô khiến cô một hồi sợ hãi, lại muốn dùng chân đẩy ra.

Duật Tôn hai tay vuốt nhẹ trên bắp đùi cô, nhẹ nhàng đem chúng tách ra,” Em đừng nhúc nhích, lần này sẽ không đau đâu”.

Những lời này, lần trước y cũng nói qua. Mạch Sanh Tiêu dĩ nhiên sẽ không tin nữa.

Ngay khi cô cho rằng, Duật Tôn sẽ lại ngang ngạnh xâm nhập cơ thể cô, cô nâng cao hai đùi đã cứng ngắc chịu đựng, nhưng không ngờ, y chỉ là dùng hai tay không ngừng vuốt ve trên đùi cô Bởi vì sự vuốt ve của y, Sanh Tiêu nhẹ nâng hai đầu gối, một loại khoái cảm lạ lẫm không biết từ nơi nào trên cơ thể bắt đầu dâng lên, muốn dừng cũng dừng không nổi.

Duật Tôn đem ngón trỏ tiến vào trong cơ thể cô, mới đầu, chỉ là thử một chút, thẳng đến khi đầu ngón tay chạm vào lửa nóng từ nơi ướt át của cô, lúc này y mới tăng thêm một ngón tay, luật động trong cơ thể đã căng cứng của cô. Đầu óc Mạch Sanh Tiêu cơ hồ chỗ trống, rõ ràng cô đang nằm trong bóng tối yên tĩnh vô cùng mà hai lỗ tai lại nghe thấy tiếng ong ong không ngừng, phảng phất dường như bị chọc thủng cả màng nhĩ.

Động tác từ ngón tay y càng nhanh hơn, Sanh Tiêu hít sâu một hơi, y lại ngừng lại, Cô cảm nhận trong cơ thể như có từng nguồn nhiệt nóng hổi, như sóng triều mạnh mẽ ập, cô mở miệng thở dốc, Duật Tôn cũng không thể chịu nổi nữa, ngay khi cô muốn buông bỏ hết thảy mà hét lên thì y lại dừng tay, ngay sau đó, Duật Tôn liền trút hết quần áo trên người, tiếng nói tràn ngập ma mị sát bên tai cô,” Coi như đây là lần đầu tiên của em, tôi sẽ không để lãng phí một chút nào đâu.”

Sắc mặt Mạch Sanh Tiêu ửng đỏ, một chân đã bị y kéo lên, gác trên cánh tay y, mặc dù trước đó đã bao lần đùa giỡn qua nhưng chỉ nghĩ đến thực sự chấp nhận Duật Tôn thôi, Sanh Tiêu đã cảm thấy quá sức mình.

Y ngược lại lại rất nhẫn nại, cũng không có vội vã đi vào, Duật Tôn buông chân Sanh Tiêu, hai tay đặt trước ngực cô không ngừng vuốt ve, xoa nắn, chính y cũng đã gấp gáp lắm rồi, đôi mắt đen như đầm nước, dục hỏa theo mỗi động tác động eo của y mà càng trở lên thiêu đốt.

Mạch Sanh Tiêu không nhịn được nữa từ trong cổ bật ra âm thanh ngậm nga kiều mị.

” Đau không?”

Nói thật, một chút cũng không đau. Chỉ là có chút trướng, khiến Mạch Sanh Tiêu cắn miệng nói không nên lời.

Y thấy cô im lặng không nói gì, tự nhiên biết rõ lúc này cô đang hưởng thụ niềm sung sướng, cánh môi y hé mở, khẽ cười lên tiếng,” Sanh Tiêu, chúng ta như thế này thật tốt, em cũng thấy thoải mái, không cần cứ phải cam chịu như vậy.”

Con người y khí chất cao quý, giơ tay nhắc chân đều giống như hoàng thân quốc thích, nhưng khi gỡ bỏ bộ dạng ưu nhã đó mới lưu manh làm sao.

Duật Tôn động thân, vào đến tận cùng trong cơ thể cô, mạnh mẽ làm Mạch Sanh Tiêu kêu lên, cô nghĩ muốn trốn tránh nhưng trong cơ thể mỗi lúc càng cảm thấy thêm trống rỗng, thậm chí có thể nghe được từ

nơi riêng tư của hai người không ngừng truyền âm thanh va chạm kích thích.

Một lúc sau, Duật Tôn mới cởi bỏ hết quần áo trên người cô rồi ra lệnh, " Ôm lấy anh."

Nửa người trên của cô nhanh chóng đã bị tay y bao phủ, y ngang ngạnh cầm lấy tay của cô, khoác lên cổ y.

Loại cảm giác chìm đắm này, Mạch Sanh Tiêu chưa từng cảm thụ qua, hai tay cô gắt gao ôm chặt lấy cổ Duật Tôn, thẳng đến rung động mãnh liệt qua đi, mới buông ra hai tay đã bủn rủn.

Qua nửa đêm, Sanh Tiêu ngủ rất sâu. Buổi sáng, dì Hà đứng trước cửa phòng gọi bọn họ xuống dưới ăn sáng, căn phòng yên tĩnh không hề có tiếng đáp lại, dì Hà thấy thế, thì tự biết ý đi xuống.

Duật Tôn gần đây ngủ rất ít, y đã sớm tỉnh rồi nhưng chỉ là không muốn lên tiếng.

Sanh Tiêu gối lên một cánh tay y, hô hấp đều đều, cô thật sự là mệt chết đi, khuôn mặt vẫn chưa hết đỏ ửng, hàng lông mi dày cụp xuống, mí mắt có chút động đậy, thậm chí có thể thấy bầu mắt có chút thâm quầng.

Duật Tôn với lấy một lọn tóc dài đang che đi gương mặt nằm nghiêng của cô, y cầm lọn tóc đặt trên chóp mũi, vẽ lười biếng trong mắt thay thế bằng sự thích thú không dấu diếm, y hơi nghiêng khóe miệng mỉm cười, kỳ thật, muốn thu phục trái tim phụ nữ cũng rất đơn giản.

Chứ nói chi đến một thiếu nữ mới lớn như Mạch Sanh Tiêu, cô dù sao cũng mới ra đời, ai đối với cô tốt, thời gian ở chung lâu, tự nhiên sẽ dễ dàng giao phó tin tưởng.

Cánh tay đang gối đầu bỗng giật giật, Mạch Sanh Tiêu mở mắt ra, đã nhìn thấy Duật Tôn đang nâng tay, một đôi mắt thâm thúy đang chăm chú nhìn cô, lập tức mặt cô nóng lên, kéo chăn qua che kín người, " Anh nhìn gì vậy?"

Duật Tôn thả tay xuống, khuôn mặt đã ghé sát cổ cô, " Kỳ thật em chỉ nằm hưởng thụ thôi mà thế nào còn mệt mỏi hơn cả anh vậy?"

Mạch Sanh Tiêu đỏ bừng mặt không nói lên lời, nghiêng người, xấu hổ quay lưng về phía Duật Tôn.

Từ khi rời khỏi bệnh viện Nghiêm Trạm Thanh không dám tìm gặp Sanh Tiêu nữa, hẳn biết rõ, cô khẳng định là sẽ không tha thứ cho hắn.

Lời nói của Tương Tư luôn quanh quẩn bên tai hắn làm hắn càng tin tưởng rằng, chỉ cần không có Duật Tôn, hắn và Sanh Tiêu mới có thể ở bên nhau.

Hắn lợi dụng mối quan hệ trong tay, đã can thiệp không ít vào công việc của Duật Tôn, gây cho Duật Tôn khá nhiều phiền toái. Tô Nhu thì vẫn sống chết không đồng ý giải trừ hôn ước, náo loạn một hồi, ông Nghiêm bà Nghiêm cũng không quan tâm nữa đơn giản chỉ nói không phải việc của họ.

Tại Nghiêm gia.

Bảo mẫu đem đồ ăn bưng lên bàn, Nghiêm Trạm Thanh kéo ghế ngồi xuống, ông Nghiêm đeo đôi kính gọng vàng, làm quan càng lớn khiến ở nhà ông cũng không khỏi tỏ ra vẻ quan cách thường thấy. Bà Nghiêm nhận bát cơm từ trên tay bảo mẫu, đặt trước mặt hắn, " Con ăn cơm đi."

Khi Tô Nhu đi vào phòng khách thì Nghiêm Trạm Thanh chỉ nhìn mà không có nói gì thêm, mà ngay cả ông Nghiêm phụ, bà Nghiêm đều tỏ thái độ lạnh nhạt, so với lúc cô nàng mang thai thì như là đối với hai người khác nhau.

" Tô tiểu thư, mau ngồi xuống ăn cơm đi." Bảo mẫu ân cần tiến lên muốn nhận lấy túi xách từ trên tay Tô Nhu.

" Ngô mẫu à, bà không thấy trên bàn không có súp sao? Còn không mau mang ra." bà Nghiêm quát.

Tô Nhu biết rõ sắc mặt bà khó coi thế là bày cho cô ta xem mà thôi, cô ta xiết chặt túi xách trong tay bước tới, " Cha, mẹ."

" Cô còn chưa có xuất giá đâu đừng gọi bừa như thế."

Tô Nhu tái mặt, ánh mắt nhìn về phía Nghiêm Trạ Thanh đang chăm chú ăn cơm,” Trạ Thanh, ý của cha mẹ em muốn thương lượng thời gian chúng ta tổ chức hôn sự.”

Nghiêm Trạ Thanh uống bát súp Ngô mẫu đưa,” Tô Nhu, chúng ta giải trừ hôn ước đi.”

Cô ê ẩm cánh mũi, đơn độc đứng trong phòng khách rộng lớn,” Trạ Thanh, chúng ta không nên đi đến nước này. Em yêu anh, em không đồng ý, không đồng ý.”

” Ngày mai, anh sẽ tự mình đến thăm hai bác để tạ lỗi.”

” Cha, mẹ, các người cũng đồng ý như vậy phải không?” Tô Nhu đi đến bên cạnh Nghiêm mẫu, giữ chặt ống tay áo của bà,” Con tuy lừa các người, nhưng cũng chỉ là muốn chia rẽ anh ấy và con hồ ly tinh kia. Mẹ, người muốn ôm cháu nội, con lập tức có thể thỏa mãn người. Nhưng Trạ Thanh một khi giải trừ hôn ước với con, anh ấy sẽ lại muốn đi tìm con hồ ly tinh kia. Mẹ, mẹ cùng cha chẳng lẽ thật có thể đón cô ta vào cửa sao?”

Sắc mặt Nghiêm Trạ Thanh tái nhợt, đặt bát xuống đứng lên.

Bà Nghiêm có chút rung động, nói thật, Mạch Sanh Tiêu cùng Tô Nhu là không thể so với nhau.

” Tô Nhu, em trở về đi, người quyết định là anh, anh sẽ không thay đổi đâu.”

” Trạ Thanh, cô ta có cái gì tốt.....?”

Nghiêm Trạ Thanh bước chân qua, muốn lên lầu. Tô Nhu vội vã đuổi theo, cô ta mở túi ra lấy vật gì đó,” Trạ Thanh, anh còn dám đi một bước thử xem?”

Nghiêm Trạ Thanh đưa lưng về phía cô ta, nghe vậy cũng dừng bước lại nhưng trên mặt lại hiện lên một tia chán ghét, cũng không có ý định quay đầu lại mà bước đi, chợt nghe được Bà Nghiêm thét lên. Hấn xoay người, chỉ thấy tay phải Tô Nhu đã nắm con dao, đề lên tĩnh mạnh bên bàn tay trái.

Hấn cả kinh,” Tô nhu,”

” Trạ Thanh, em biết rõ anh không thương em, chính là em yêu anh, muốn ngừng cũng không được nữa rồi, so với trở mặt nhìn anh với người khác kết hôn, em thà rằng chọn cái chết.”

” Tô Nhu, con đừng làm chuyện điên rồ, mau buông dao ra.” Bà Nghiêm vội vàng đứng dậy muốn tiến lên ngăn cản.

” Mẹ, mẹ đừng tới đây.....” Tô nhu thêm dùng sức ấn con dao vào cổ tay,” Cái gì con cũng không cầu, chỉ cần Trạ Thanh có thể lấy con, dù là anh ấy không thương con, con đều không để ý.”

” Tô nhu, em cũng biết anh không thích bị người khác uy hiếp.” Nghiêm Trạ Thanh liếc mắt, nhắc chân lại muốn đi.

” Trạ Thanh, em thách anh đây, chúng ta nhìn xem” Đến cuối cùng ai có thể thắng.” Tô Nhu nói xong, liên hung hăng rạch vào cổ tay, máu tươi từ cổ tay phun tung tóe trên nền đá cẩm thạch bóng loáng, bà Nghiêm sợ tới mức hai tay che miệng,” Nhanh, nhanh gọi xe cứu thương.”

” Thật là hồ đồ” Ông Nghiêm đập bàn đứng dậy,” Việc này truyền ra ngoài thì còn ra thể thống gì nữa.....”

Nghiêm Trạ Thanh thấy Tô Nhu xuống tay, vội vàng chạy tới đỡ được thân thể lảo đảo của cô ta,” Em.....”

Ông Nghiêm uống bát súp Ngô mẫu đưa, cũng không có cho bà gọi xe cứu thương, ông đi qua bên người Nghiêm Trạ Thanh, cũng không thêm liếc mắt nhìn Tô Nhu lấy một cái,” Lập tức gọi điện thoại cho thầy thuốc tư gia, bảo hắn đến một chuyến, hôn sự này đã định rồi, nếu con còn có tâm tư khác, coi chừng ta cắt đứt chân của con!”

Tổng tuyển cử sắp bắt đầu rồi, ông cũng không muốn bởi vì này việc nhỏ này mà hủy mất con đường làm quan của mình.

Nghiêm Trạ Thanh dùng băng gạc Ngô mẫu đưa mà băng tay cho Tô Nhu, bà Nghiêm thấy không còn trở ngại, lúc này mới thở phào, chỉ là Tô Nhu còn chưa vào cửa, đã khiến bà coi thường, việc lấy cái chết bức bách thể này mà cũng làm được.

” TrạM Thanh, TrạM Thanh.....” Tô Nhu khó nhin đau đớn, lại vui mừng vì mình không bị bỏ rơi.

Ánh mắt Nghiêm TrạM Thanh đã tối sầm, đáy mắt tràn đầy đau thương, hắM ôm lấy Tô Nhu, đem cô ta đến phòng của mình.

Sanh Tiêu ngồi trên ghế sa lon, trên bàn trà bày biện đĩa bưởi tươi ngon, cô thưởng thức từng múi, thỉnh thoảng cùng nói vài lời với Tương Tư ngồi bên cạnh, dì Hà đang tại chuẩn bị cơm tối, trên TV đang thông báo tin tức mới nhất.

Cô cầm lấy điều khiển từ xa điều chỉnh.

Hình ảnh đột nhiên xuất hiện khuôn mặt Nghiêm TrạM Thanh, Mạch Sanh Tiêu vô ý thức đem điều khiển từ xa đặt ở trên đầu gối, tin tức nói hôn lễ của Nghiêm TrạM Thanh và Tô Nhu tháng sau sẽ cử hành, đến lúc đó vừa vặn là lúc ông NghiêM có khả năng thăng quan, không thể không nói là song hỷ lâm môn.

Trong miệng Mạch Sanh Tiêu trái bưởi còn chưa nuốt xuống, cô thấy trên TV khuôn mặt tuần tú của người đàn ông tràn đầy hăng hái, lời nói của NghiêM TrạM Thanh trước kia, vẫn còn vang vọng bên tai cô. “Sanh Tiêu, anh sẽ không cùng Tô Nhu kết hôn, anh muốn lấy em”

Hôm nay, mới bắt quá vài ngày, hắM đã trắng trợn bắt đầu chuẩn bị hôn lễ của mình.

Ai... lời nói của đàn ông, có thể tin tưởng được bao nhiêu chứ?

Cô cố nuốt xuống, miếng bưởi mắc kẹt ở cổ họng khiến cô bị nghẹn thiếu chút nữa chảy nước mắt, Mạch Sanh Tiêu ho khan vài tiếng, đem TV tắt đi.

” Sanh Tiêu, em không sao chứ?”

Mạch Sanh Tiêu vội lắM lắM đầu, chỉ là con mắt có chút mờ mịt, ề ề khó chịu.

Trên TV lại truyền tin tức tình hình NghiêM TrạM Thanh gần đây, có nói hắM di truyền gen tốt đẹp từ ông NghiêM, bắt đầu đã một bước lên mây. Sanh Tiêu nhìn thấy, luôn giả bộ như hồ hững điều khiển ti vi, tất cả chuyện xưa giữa cô cùng NghiêM TrạM Thanh, lúc bắt đầu mới tốt đẹp làm sao nhưng tình yêu của bọn họ dường như chỉ được bao bọc bằng lớp sa mỗM, một khi vạch trần dưới ánh mặt trời, cũng sẽ bị sự thật trần trụi đốt cháy không thương tiếc.

Hôm nay chính là ngày NghiêM TrạM Thanh cùng Tô Nhu cử hành hôn lễ, DuậT Tôn rất sớm liền ra khỏi nhà..., y hắM là đã nhận được thiệp mời, chỉ là cũng không có kêu Sanh Tiêu đi.

Dì Hà ra ngoài mua thức ăn, Hoàng Duệ Ấn Tượng cũng chỉ có hai người Sanh Tiêu và Mạch Tương Tư, Sanh Tiêu vừa cùng chị gái làm xong vận động trị liệu, còn chưa kịp thở ra một hơi đã nhận được điện thoại của DuậT Tôn.

” A lô?” hai tay cô giúp Tương Tư đeo giày, dùng bả vai kẹp lấy điện thoại để nói chuyện.

” Sanh Tiêu.”

” Có chuyện gì vậy?”

” Hiện tại tôi đang ở khách sạn Thuận Thiên, trên bàn làm việc trong thư phòng, trong ngăn kéo thứ nhất có một đĩa CD, em mang tới cho tôi.” DuậT Tôn bên kia có tiếng người ầm ĩ, hình như có không ít người.

” Ngay bây giờ sao?”

” Phải, ngay lập tức.”

Mạch Sanh Tiêu không muốn lắM, đáp ứng rồi liền cúp điện thoại, cô đem Tương Tư đẩy vào phòng khách, chính mình thì lên lầu tìm được đĩa CD theo như lời DuậT Tôn. Thấy cô muốn ra ngoài, Tương Tư vội vàng hỏi, ” Sanh Tiêu, em đi đâu vậy?”

” A, em đi khách sạn Thuận Thiên, đưa đĩa CD này cho DuậT Tôn”

Khách sạn Thuận Thiên, không phải là nơi NghiêM TrạM Thanh cùng Tô Nhu cử hành hôn lễ sao? Mạch Sanh Tiêu nghe được tin tức của NghiêM TrạM Thanh liền không muốn nghe nữa, nhưng Tương Tư lại ghi

tạc trong lòng. Duật Tôn vì sao lại bảo Sanh Tiêu đem đĩa CD đưa tới khách sạn Thuận Thiên, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp thôi sao?

”Chị, em có việc đi một chút sẽ trở lại, chị tự xem TV nha.”

Mạch Tương Tư thấy cô xách túi chuẩn bị đi, vội khom lưng ôm lấy hai chân,” Sanh Tiêu.....”

Thấy bộ dáng chị gái thế này, cô sợ hãi kêu lên,” Chị à, chị làm sao vậy?”

”Chân của chị đột nhiên đau quá, có lẽ là chỗ lần trước bị phỏng nhiễm trùng, thật là khó chịu, Sanh Tiêu, em ra tiệm thuốc bên ngoài Hoàng Duệ Ẩn Tượng mua cho chị lọ thuốc mỡ.”

”Chị, để em đưa chị đi bệnh viện.”

”Không cần, không phải đau như lúc trước đâu, chính là chút vết thương ngoài da thôi, mau đi đi, đợi tí nữa còn phải đưa đồ cho Duật Tôn nữa.”

Sanh Tiêu nghe vậy, gật gật đầu, đứng dậy liền muốn đi ra ngoài.

”Đưa đồ đây chị cầm hộ cho, mau đi đi.”

”Vâng” Mạch Sanh Tiêu đưa đĩa CD trong tay giao cho Tương Tư, đi nhanh ra cửa lớn của Hoàng Duệ Ẩn Tượng. Sanh Tiêu đi ra ngoài rồi trở về chỉ vồn vện nửa giờ, mở cửa vào thì đã thấy Tương Tư đang xem TV, trên đùi vẫn ôm lấy tấm chăn mỏng như trước,” Chị, em bôi thuốc cho chị nhé.”

Tương Tư nhận lấy lọ thuốc mỡ,” Không cần đâu, dì Hà lập tức sẽ quay lại thôi, với lại, hiện tại khá muộn rồi, em mau đi đi, không lên chậm trễ việc của Duật Tôn.”

Mạch Sanh Tiêu vội vàng vàng đi tới khách sạn Thuận Thiên, lúc này mới phát hiện ngay tại cửa ra vào bày ảnh cưới của Nghiêm Trạ Thanh, một đôi tuy trai tài gái sắc, nhưng đôi mắt thâm trầm của chú rể cũng không nhìn tân nương, mà dường như xuyên qua hình ảnh nhìn trên khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu.

Đáy lòng Mạch Sanh Tiêu xoẹt qua chút đau đớn, ánh mắt vội vàng tránh đi, đi vào trong.

Cô gọi điện thoại cho Duật Tôn, y bảo cô trực tiếp cầm vào, còn nói cho Sanh Tiêu số lô ghế.

Mạch Sanh Tiêu tìm một lúc, mới tìm được nơi Duật Tôn nói, cô dè dặt bước vào, bên trong nguyên lai là lễ đường lộng lẫy, hẳn sẽ khiến các tân khách cảm thấy say sưa, trên thảm đỏ khắp nơi đều là cánh hoa hồng đã bị dẫm nát, hiển nhiên, hôn lễ đã cử hành xong rồi.

Sanh Tiêu nhìn qua cách đó không xa giật mình thấy màn ảnh rộng đang truyền trực tiếp hình ảnh buổi lễ kết hôn. Cô đang xoay mình thì bên hông bỗng bị một bàn tay nắm lấy, vừa muốn quay đầu lại, cả người đã bị Duật Tôn kéo về phía trước.

”Để tôi lấy ra đã.” Mạch Sanh Tiêu cầm trong tay đĩa CD,” Là cái gì vậy, vì sao phải bảo tôi đem đến đây?”

Cô vẫn cho rằng Duật Tôn cũng không phải tới tham gia hôn lễ, y đã mang theo cô đi qua thảm đỏ, đi vào tiệc rượu tới trước mặt hai người,” Cậu Nghiêm.”

Mạch Sanh Tiêu cũng không nghĩ sẽ lại gặp mặt trong trường hợp xấu hổ thế này, cô vội vàng cúi đầu, bên hông lại bị Duật Tôn vỗ vỗ,” Chúng tôi chúc mừng cậu.”

Nghiêm Trạ Thanh trông thấy Sanh Tiêu cúi đầu, đầu ngón tay hắn nắm chặt ly rượu trong suốt, Tô Nhu vươn tay khoác khuỷu tay Nghiêm Trạ Thanh, trên cổ tay, vết sẹo màu hồng nhạt càng lộ ra rõ ràng,” Trạ Thanh.”

”Sanh Tiêu, đưa quà tặng cho cậu ấy đi.”

Bên hông Mạch Sanh Tiêu bị xiết chặt, cô kinh ngạc ngẩng đầu,” Quà tặng nào?” Cô đi khỏi nhà cũng không có chuẩn bị gì cả nha.

Duật Tôn nhận lấy đĩa CD trong tay Sanh Tiêu, đưa cho Nghiêm Trạ Thanh,” Mau nhìn xem đây là tôi cố ý tặng cho cậu đấy.”

Trong lòng Mạch Sanh Tiêu đột nhiên hoảng hốt, cảm giác bất an lập tức ngập tràn, cô thậm chí xúc động muốn đoạt lấy đĩa CD, Tô Nhu thấy thế, nhanh tay đã đoạt mất đĩa CD, giao cho phù dâu bên cạnh,” Để xem là quà tặng gì nào.”

Nghiêm Trạm Thanh nhú mày, muốn cầm lấy đĩa CD, Tô Nhu lại nghiêng người ngăn trước mặt hắn, miễn cưỡng cười vui nhìn về phía Sanh Tiêu,” Mạch tiểu thư, cô không ngại chứ?”

Mạch Sanh Tiêu lúc này, chỉ có thể lắc đầu.

Trên màn hình lớn đang phát ảnh kết hôn của cô dâu chú rể đột nhiên bị thay thế, mí mắt Sanh Tiêu nhảy lên, cảm giác bất an càng lớn, bên cạnh, bàn tay của Duật Tôn đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, khẽ mỉm cười, bày ra vẻ mặt như đang xem kịch vui, nụ cười tà mị không hề có hảo ý.

Từ khi rời khỏi bệnh viện Nghiêm Trạm Thanh không dám tìm gặp Sanh Tiêu nữa, hắn biết rõ, cô khẳng định là sẽ không tha thứ cho hắn.

Lời nói của Tương Tư luôn quanh quẩn bên tai hắn làm hắn càng tin tưởng rằng, chỉ cần không có Duật Tôn, hắn và Sanh Tiêu mới có thể ở bên nhau.

Hắn lợi dụng mối quan hệ trong tay, đã can thiệp không ít vào công việc của Duật Tôn, gây cho Duật Tôn khá nhiều phiền toái. Tô Nhu thì vẫn sống chết không đồng ý giải trừ hôn ước, náo loạn một hồi, ông Nghiêm bà Nghiêm cũng không quan tâm nữa đơn giản chỉ nói không phải việc của họ.

Tại Nghiêm gia.

Bảo mẫu đem đồ ăn bưng lên bàn, Nghiêm Trạm Thanh kéo ghế ngồi xuống, ông Nghiêm đeo đôi kính gọng vàng, làm quan càng lớn khiến ở nhà ông cũng không khỏi tỏ ra vẻ quan cách thường thấy. Bà Nghiêm nhận bát cơm từ trên tay bảo mẫu, đặt trước mặt hắn,” Con ăn cơm đi.”

Khi Tô Nhu đi vào phòng khách thì Nghiêm Trạm Thanh chỉ nhìn mà không có nói gì thêm, mà ngay cả ông Nghiêm phụ, bà Nghiêm đều tỏ thái độ lãnh đạm, so với lúc cô nàng mang thai thì như là đối với hai người khác nhau.

” Tô tiểu thư, mau ngồi xuống ăn cơm đi.” Bảo mẫu ân cần tiến lên muốn nhận lấy túi xách từ trên tay Tô Nhu.

” Ngô mẫu à, bà không thấy trên bàn không có súp sao? Còn không mau mang ra.” bà Nghiêm quát.

Tô Nhu biết rõ sắc mặt bà khó coi thế là bày cho cô ta xem mà thôi, cô ta xiết chặt túi xách trong tay bước tới,” Cha, mẹ.”

” Cô còn chưa có xuất giá đâu đừng gọi bữa như thế.”

Tô Nhu tái mặt, ánh mắt nhìn về phía Nghiêm Trạm Thanh đang chăm chú ăn cơm,” Trạm Thanh, ý của cha mẹ em muốn thương lượng thời gian chúng ta tổ chức hôn sự.”

Nghiêm Trạm Thanh uống bát súp Ngô mẫu đưa,” Tô Nhu, chúng ta giải trừ hôn ước đi.”

Cô ê ẩm cánh mũi, đơn độc đứng trong phòng khách rộng lớn,” Trạm Thanh, chúng ta không nên đi đến nước này. Em yêu anh, em không đồng ý, không đồng ý.”

” Ngày mai, anh sẽ tự mình đến thăm hai bác để tạ lỗi.”

” Cha, mẹ, các người cũng đồng ý như vậy phải không?” Tô Nhu đi đến bên cạnh Nghiêm mẫu, giữ chặt ống tay áo của bà,” Con tuy lừa các người, nhưng cũng chỉ là muốn chia rẽ anh ấy và con hồ ly tinh kia. Mẹ, người muốn ôm cháu nội, con lập tức có thể thỏa mãn người. Nhưng Trạm Thanh một khi giải trừ hôn ước với con, anh ấy sẽ lại muốn đi tìm con hồ ly tinh kia. Mẹ, mẹ cùng cha chẳng lẽ thật có thể đón cô ta vào cửa sao?”

Sắc mặt Nghiêm Trạm Thanh tái nhợt, đặt bát xuống đứng lên.

Bà Nghiêm có chút rung động, nói thật, Mạch Sanh Tiêu cùng Tô Nhu là không thể so với nhau.

” Tô Nhu, em trở về đi, người quyết định là anh, anh sẽ không thay đổi đâu.”

” TrạM Thanh, cô ta có cái gì tốt.....?”

Nghiêm TrạM Thanh bước chân qua, muốn lên lầu. Tô Nhu vội vã đuổi theo, cô ta mở túi ra lấy vật gì đó,” TrạM Thanh, anh còn dám đi một bước thử xem?”

Nghiêm TrạM Thanh đưa lưng về phía cô ta, nghe vậy cũng dừng bước lại nhưng trên mặt lại hiện lên một tia chán ghét, cũng không có ý định quay đầu lại mà bước đi, chợt nghe được Bà NghiêM thét lên. HắN xoay người, chỉ thấy tay phải Tô Nhu đã nắm con dao, đề lên tĩnh mạnh bên bàn tay trái.

HắN cả kinh,” Tô nhu,”

” TrạM Thanh, em biết rõ anh không thương em, chính là em yêu anh, muốn ngừng cũng không được nữa rồi, so với trở mặt nhìn anh với người khác kết hôn, em thà rằng chọn cái chết.”

” Tô Nhu, con đừng làm chuyện điên rồ, mau buông dao ra.” Bà NghiêM vội vàng đứng dậy muốn tiến lên ngăn cản.

” Mẹ, mẹ đừng tới đây.....” Tô nhu thêm dùng sức ấn con dao vào cổ tay,” Cái gì con cũng không cầu, chỉ cần TrạM Thanh có thể lấy con, dù là anh ấy không thương con, con đều không để ý.”

” Tô nhu, em cũng biết anh không thích bị người khác uy hiếp.” NghiêM TrạM Thanh liếc mắt, nhắc chân lại muốn đi.

” TrạM Thanh, em thách anh đây, chúng ta nhìn xem” Đến cuối cùng ai có thể thắng.” Tô Nhu nói xong, liền hung hăng rạch vào cổ tay, máu tươi từ cổ tay phun tung tóe trên nền đá cẩm thạch bóng loáng, bà NghiêM sợ tới mức hai tay che miệng,” Nhanh, nhanh gọi xe cứu thương.”

” Thật là hồ đồ” Ông NghiêM đập bàn đứng dậy,” Việc này truyền ra ngoài thì còn ra thể thống gì nữa.....”

NghiêM TrạM Thanh thấy Tô Nhu xuống tay, vội vàng chạy tới đỡ được thân thể lao đảo của cô ta,” Em.....”

Ông NghiêM uống bát súp Ngô mẫu đưa, cũng không có cho bà gọi xe cứu thương, ông đi qua bên người NghiêM TrạM Thanh, cũng không thêm liếc mắt nhìn Tô Nhu lấy một cái,” Lập tức gọi điện thoại cho thầy thuốc tư gia, bảo hắN đến một chuyến, hôn sự này đã định rồi, nếu con còn có tâm tư khác, coi chừng ta cắt đứt chân của con!”

Tổng tuyển cử sắp bắt đầu rồi, ông cũng không muốn bởi vì này việc nhỏ này mà hủy mất con đường làm quan của mình.

NghiêM TrạM Thanh dùng băng gạc Ngô mẫu đưa mà băng tay cho Tô Nhu, bà NghiêM thấy không còn trở ngại, lúc này mới thở phào, chỉ là Tô Nhu còn chưa vào cửa, đã khiến bà coi thường, việc lấy cái chết bức bách thể này mà cũng làm được.

” TrạM Thanh, TrạM Thanh.....” Tô Nhu khó nhịn đau đớn, lại vui mừng vì mình không bị bỏ rơi.

Ánh mắt NghiêM TrạM Thanh đã tối sầm, đáy mắt tràn đầy đau thương, hắN ôm lấy Tô Nhu, đem cô ta đến phòng của mình.

Sanh Tiêu ngồi trên ghế sa lon, trên bàn trà bày biện đĩa bưởi tươi ngon, cô thưởng thức từng múi, thỉnh thoảng cùng nói vài lời với Tương Tư ngồi bên cạnh, dì Hà đang tại chuẩn bị cơm tối, trên TV đang thông báo tin tức mới nhất.

Cô cầm lấy điều khiển từ xa điều chỉnh.

Hình ảnh đột nhiên xuất hiện khuôn mặt NghiêM TrạM Thanh, Mạch Sanh Tiêu vô ý thức đem điều khiển từ xa đặt ở trên đầu gối, tin tức nói hôn lễ của NghiêM TrạM Thanh và Tô Nhu tháng sau sẽ cử hành, đến lúc đó vừa vặn là lúc ông NghiêM có khả năng thăng quan, không thể không nói là song hỷ lâm môn.

Trong miệng Mạch Sanh Tiêu trái bưởi còn chưa nuốt xuống, cô thấy trên TV khuôn mặt tuần tú của người đàn ông tràn đầy hăng hái, lời nói của NghiêM TrạM Thanh trước kia, vẫn còn vang vọng bên tai cô. “Sanh Tiêu, anh sẽ không cùng Tô Nhu kết hôn, anh muốn lấy em”

Hôm nay, mới bắt quá vài ngày, hắN đã trắng trợn bắt đầu chuẩn bị hôn lễ của mình.

Ai... lời nói của đàn ông, có thể tin tưởng được bao nhiêu chứ?

Cô cố nuốt xuống, miếng bưởi mắc kẹt ở cổ họng khiến cô bị nghẹn thiếu chút nữa chảy nước mắt, Mạch Sanh Tiêu ho khan vài tiếng, đem TV tắt đi.

” Sanh Tiêu, em không sao chứ?”

Mạch Sanh Tiêu vội lắc lắc đầu, chỉ là con mắt có chút mờ mịt, ê ẩm khó chịu.

Trên TV lại truyền tin tức tình hình Nghiêm Trầm Thanh gần đây, có nói hần di truyền gen tốt đẹp từ ông Nghiêm, bắt đầu đã một bước lên mây. Sanh Tiêu nhìn thấy, luôn giả bộ như hồ hững điều khiển tivi, tất cả chuyện xưa giữa cô cùng Nghiêm Trầm Thanh, lúc bắt đầu mới tốt đẹp làm sao nhưng tình yêu của bọn họ dường như chỉ được bao bọc bằng lớp sa mỏng, một khi vạch trần dưới ánh mặt trời, cũng sẽ bị sự thật trần trụi đốt cháy không thương tiếc.

Hôm nay chính là ngày Nghiêm Trầm Thanh cùng Tô Nhu cử hành hôn lễ, Duật Tôn rất sớm liền ra khỏi nhà..., y hẳn là đã nhận được thiệp mời, chỉ là cũng không có kêu Sanh Tiêu đi.

Dì Hà ra ngoài mua thức ăn, Hoàng Duệ Ấn Tượng cũng chỉ có hai người Sanh Tiêu và Mạch Tương Tư, Sanh Tiêu vừa cùng chị gái làm xong vận động trị liệu, còn chưa kịp thở ra một hơi đã nhận được điện thoại của Duật Tôn.

” A lô?” hai tay cô giúp Tương Tư đeo giày, dùng bả vai kẹp lấy điện thoại để nói chuyện.

” Sanh Tiêu.”

” Có chuyện gì vậy?”

” Hiện tại tôi đang ở khách sạn Thuận Thiên, trên bàn làm việc trong thư phòng, trong ngăn kéo thứ nhất có một đĩa CD, em mang tới cho tôi.” Duật Tôn bên kia có tiếng người ầm ĩ, hình như có không ít người.

” Ngay bây giờ sao?”

” Phải, ngay lập tức.”

Mạch Sanh Tiêu không muốn lắm, đáp ứng rồi liền cúp điện thoại, cô đem Tương Tư đẩy vào phòng khách, chính mình thì lên lầu tìm được đĩa CD theo như lời Duật Tôn. Thấy cô muốn ra ngoài, Tương Tư vội vàng hỏi, ” Sanh Tiêu, em đi đâu vậy?”

” A, em đi khách sạn Thuận Thiên, đưa đĩa CD này cho Duật Tôn”

Khách sạn Thuận Thiên, không phải là nơi Nghiêm Trầm Thanh cùng Tô Nhu cử hành hôn lễ sao? Mạch Sanh Tiêu nghe được tin tức của Nghiêm Trầm Thanh liền không muốn nghe nữa, nhưng Tương Tư lại ghi tạc trong lòng. Duật Tôn vì sao lại bảo Sanh Tiêu đem đĩa CD đưa tới khách sạn Thuận Thiên, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp thôi sao?

” Chị, em có việc đi một chút sẽ trở lại, chị tự xem TV nha.”

Mạch Tương Tư thấy cô xách túi chuẩn bị đi, vội khom lưng ôm lấy hai chân, ” Sanh Tiêu.....”

Thấy bộ dáng chị gái thế này, cô sợ hãi kêu lên, ” Chị à, chị làm sao vậy?”

” Chân của chị đột nhiên đau quá, có lẽ là chỗ lần trước bị phỏng nhiễm trùng, thật là khó chịu, Sanh Tiêu, em ra tiệm thuốc bên ngoài Hoàng Duệ Ấn Tượng mua cho chị lọ thuốc mỡ.”

” Chị, để em đưa chị đi bệnh viện.”

” Không cần, không phải đau như lúc trước đâu, chính là chút vết thương ngoài da thôi, mau đi đi, đợi tí nữa còn phải đưa đồ cho Duật Tôn nữa.”

Sanh Tiêu nghe vậy, gật gật đầu, đứng dậy liền muốn đi ra ngoài.

” Đưa đồ đây chị cầm hộ cho, mau đi đi.”

” Vâng” Mạch Sanh Tiêu đưa đĩa CD trong tay giao cho Tương Tư, đi nhanh ra cửa lớn của Hoàng Duệ Ẩn Tượng. Sanh Tiêu đi ra ngoài rồi trở về chỉ vồn vện nửa giờ, mở cửa vào thì đã thấy Tương Tư đang xem TV, trên đùi vẫn ôm lấy tấm chăn mỏng như trước,” Chị, em bôi thuốc cho chị nhé”.

Tương Tư nhận lấy lọ thuốc mỡ,” Không cần đâu, dì Hà lập tức sẽ quay lại thôi, với lại, hiện tại khá muộn rồi, em mau đi đi, không lên chậm trễ việc của Duật Tôn.”

Mạch Sanh Tiêu vội vội vàng vàng đi tới khách sạn Thuận Thiên, lúc này mới phát hiện ngay tại cửa ra vào bày ảnh cưới của Nghiêm Trạ Thanh, một đôi tuy trai tài gái sắc, nhưng đôi mắt thâm trầm của chú rể cũng không nhìn tân nương, mà dường như xuyên qua hình ảnh nhìn trên khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu.

Đáy lòng Mạch Sanh Tiêu xoẹt qua chút đau đớn, ánh mắt vội vàng tránh đi, đi vào trong.

Cô gọi điện thoại cho Duật Tôn, y bảo cô trực tiếp cầm vào, còn nói cho Sanh Tiêu số lô ghế.

Mạch Sanh Tiêu tìm một lúc, mới tìm được nơi Duật Tôn nói, cô dè dặt bước vào, bên trong nguyên lai là lễ đường long lầy, hẳn sẽ khiến các tân khách cảm thấy say sưa, trên thảm đỏ khắp nơi đều là cánh hoa hồng đã bị dập nát, hiển nhiên, hôn lễ đã cử hành xong rồi.

Sanh Tiêu nhìn qua cách đó không xa giật mình thấy màn ảnh rộng đang truyền trực tiếp hình ảnh buổi lễ kết hôn. Cô đang xoay mình thì bên hông bỗng bị một bàn tay nắm lấy, vừa muốn quay đầu lại, cả người đã bị Duật Tôn kéo về phía trước.

” Để tôi lấy ra đã.” Mạch Sanh Tiêu cầm trong tay đĩa CD,” Là cái gì vậy, vì sao phải bảo tôi đem đến đây?”

Cô vẫn cho rằng Duật Tôn cũng không phải tới tham gia hôn lễ, y đã mang theo cô đi qua thảm đỏ, đi vào tiệc rượu tới trước mặt hai người,” Cậu Nghiêm.”

Mạch Sanh Tiêu cũng không nghĩ sẽ lại gặp mặt trong trường hợp xấu hổ thế này, cô vội vàng vùi đầu, bên hông lại bị Duật Tôn vỗ vỗ,” Chúng tôi chúc mừng cậu .”

Nghiêm Trạ Thanh trông thấy Sanh Tiêu cúi đầu, đầu ngón tay hẩn nắm chặt ly rượu trong suốt, Tô Nhu vươn tay khoác khuỷu tay Nghiêm Trạ Thanh, trên cổ tay, vết sẹo màu hồng nhạt càng lộ ra rõ ràng,” Trạ Thanh.”

” Sanh Tiêu, đưa quà tặng cho cậu ấy đi.”

Bên hông Mạch Sanh Tiêu bị xiết chặt, cô kinh ngạc ngẩng đầu,” Quà tặng nào?” Cô đi khỏi nhà cũng không có chuẩn bị gì cả nha.

Duật Tôn nhận lấy đĩa CD trong tay Sanh Tiêu, đưa cho Nghiêm Trạ Thanh,” Mau nhìn xem đây là tôi cố ý tặng cho cậu đấy.”

Trong lòng Mạch Sanh Tiêu đột nhiên hoảng hốt, cảm giác bất an lập tức ngập tràn, cô thậm chí xúc động muốn đoạt lấy đĩa CD, Tô Nhu thấy thế, nhanh tay đã đoạt mất đĩa CD, giao cho phù dâu bên cạnh,” Để xem là quà tặng gì nào.”

Nghiêm Trạ Thanh nhú mày, muốn cầm lấy đĩa CD, Tô Nhu lại nghiêng người ngăn trước mặt hắn, miễn cưỡng cười vui nhìn về phía Sanh Tiêu,” Mạch tiểu thư, cô không ngại chứ?”

Mạch Sanh Tiêu lúc này, chỉ có thể lắc đầu.

Trên màn hình lớn đang phát ảnh kết hôn của cô dâu chú rể đột nhiên bị thay thế, mí mắt Sanh Tiêu nhảy lên, cảm giác bất an càng lớn, bên cạnh, bàn tay của Duật Tôn đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, khẽ mỉm cười, bày ra vẻ mặt như đang xem kịch vui, nụ cười tà mị không hề có hảo ý.

Màn hình lớn rung rung vài cái, ngay khi Sanh Tiêu đang khấn nguyện thì hình ảnh đột nhiên xuất hiện, hai mắt cô tròn tròn, lo lắng trong lòng cũng theo đó mà được gỡ bỏ, nguyên lai chỉ là mấy hình mẫu trong máy vi tính mà thôi, hình ảnh biến mệnh mông với bầu trời xanh thẳm.

Đây là trò đùa dai gì chứ. Mạch Sanh tiêu thở phào nhẹ nhõm.

Tay phải cô đã bị nắm lấy, Duật Tôn dùng sức rất mạnh, bàn tay cô bị bóp chặt, từng khớp xương ma sát vào nhau vô cùng đau đớn.

” Đây là.....” Tô Nhu đầy mặt nghi hoặc.

Sắc mặt Duật Tôn tái nhợt, ánh mắt không ngừng che dấu sự nham hiểm, Nghiêm Trạm Thanh đương nhiên sẽ không ngốc đến mức cho rằng Duật Tôn sẽ cầm mấy hình ảnh giải trí đến tặng cho hắn, giải thích duy nhất, chính là đĩa CD bị người khác thay đổi.

Ánh mắt hắn lóe sáng, thần sắc kích động nhìn về phía Mạch Sanh Tiêu.

Duật Tôn chỉ là lạnh lùng giật ra khỏi miệng, hắn dắt Sanh Tiêu tay đi ra ngoài, Mạch Sanh Tiêu không hiểu chuyện gì đã bị Duật Tôn lôi một mạch đi ra ngoài, cô chạy quá mau, thở hồng hộc,” Buông ra, anh làm cái gì vậy?”

” Đĩa CD ở đâu?”

Tay Mạch Sanh Tiêu đang đánh lên người y đột nhiên dừng lại, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn,” Đĩa CD nào, không phải anh đã đưa cho bọn họ rồi sao?”

” Đừng có giả vờ với tôi.” Bàn tay Duật Tôn chụp tới, giam cầm cô trong ngực,” Mạch Sanh Tiêu, đĩa CD đó là tôi làm ra, ngoại trừ tôi không có ai biết nó đặt ở đâu, chẳng lẽ bên trong nội dung là gì, tôi còn không rõ sao?”

” Nội dung là gì?” Hai tay Sanh Tiêu đẩy trước ngực y,” Duật Tôn, anh lại muốn chơi trò gì nữa?”

” Em giả vờ một lần nữa xem!”

Mạch Sanh Tiêu đầy mặt ủy khuất,” Tuy anh muốn nói thế nào cũng được, đây là đĩa CD trong phòng làm việc của anh, tôi không hề động qua.”

” Chỉ cần cái là xong sao?” Duật Tôn kéo cô về phía y, Sanh Tiêu đã lâu chưa thấy y tức giận như vậy, cô bắt đầu giả vờ, hai cái chân trên mặt đất không ngừng loạn đạp,” Tôi nói rồi, không phải tôi!”

Duật Tôn trở tay đem cô áp lên thành xe,” Vậy em nói xem là ai làm?”

Mạch Sanh Tiêu nhớ tới, tiếp xúc qua đĩa CD này chỉ có chị gái cô, có thể cả thế giới không tin...nhưng đúng là có khả năng nhất chỉ có Tương Tư, nếu muốn đem đổi đĩa CD, nhất định phải tiếp xúc với máy tính trên tầng hai, chân của chị cô dù có dựa vào gậy chống đứng lên vẫn khó khăn, làm sao có thể đem nội dung đĩa CD xóa đi thay bằng thứ khác chứ?” Tôi không biết, hay là chính anh nhớ lầm rồi.”

” Mạch Sanh Tiêu, em biết bên trong là gì không?” Duật Tôn đè người xuống, dán chặt sau lưng Sanh Tiêu.

Cô dĩ nhiên không biết, mới bỗng dưng chịu nổi oan uổng này.

” Bên trong, là căn cứ chính xác việc tham ô mấy năm qua của cha Nghiêm Trạm Thanh, có bản tường trình của nhân chứng, còn có tài khoản vàng của ông ta ở nước ngoài, Mạch Sanh Tiêu, em thật là muốn giúp hắn đi.”

Bên má Sanh Tiêu bị đè lên thành xe lạnh như băng, cô nghe xong, chỉ cảm thấy lạnh cả người, khi đại não kịp phản ứng thì trên mặt y đã lộ ra phần nộ. Cô dùng sức vùng tay ra, đơn giản chỉ tránh khỏi tay Duật Tôn” Anh.....”

Cô thực tức giận, sưng sốt không đem câu nói kế tiếp nói ra.

” Tôi như thế nào?” Duật Tôn cười khời mào.

” Anh biết rõ đĩa CD như vậy trình chiếu trước công chúng, sẽ có hậu quả như thế nào mà anh còn để cho tôi tự tay đưa cho Nghiêm Trạm Thanh, Anh..... Anh.....”

” Tôi đúng là muốn như vậy đấy, em có thể làm gì tôi?” Duật Tôn vươn tay, kéo cô đến trước mặt mình,” Đau lòng sao?”

Tôi bắt quá chính là nghĩ chơi đùa một chút, hắn không phải cho em hết hi vọng sao? Em cũng làm cho hắn chết tâm một lần, coi như hoà nhau.”

Sanh Tiêu biết rõ trong lòng của y tính cái gì, cô xoay người bước đi, lại bị Duật Tôn nắm cổ tay kéo trở về,” Đĩa CD ở đâu?”

” Tôi thật sự không biết.” Mạch Sanh Tiêu kiên định, khẳng định là y nhầm rồi.

Duật Tôn cúi đầu ngấm khuôn mặt của cô, Sanh Tiêu hiển nhiên không giống như là đang nói dối, hơn nữa, Duật Tôn dù sao cũng là người từng trải, tự nhiên cũng có thể suy đoán ra vài phần. Nếu cô thật phát hiện nội dung đĩa CD đó, dù có xoá đi, cũng không ngốc nghếch đến mức đi tới khách sạn Thuận Thiên.

Y theo tính tình Mạch Sanh Tiêu, sẽ hủy đĩa CD rồi vụng trộm chạy trốn đi.

Chính là, nơi để đĩa CD có chắc chỉ có y và Sanh Tiêu biết rõ không?,” Đĩa CD còn qua ai tay ai nữa không?”

Mạch Sanh Tiêu nhớ tới lúc mua thuốc cho Tương Tư, nhưng Duật Tôn vốn là đối chị cô không có hảo cảm, nếu để y biết, phỏng chừng càng muốn giận lây sang chị cô mất,” Không có đâu, em lấy xong trực tiếp chạy đến chỗ anh luôn.”

Con người Duật Tôn cực nhanh bắt được biểu hiện mất tự nhiên trên mặt Sanh Tiêu, đáy mắt y có chút rung động nhưng cũng không có nói gì, chỉ là nhếch lên môi mỏng.

Nghiêm Trạ Thanh thật vất vả thoát khỏi Tô Nhu, đuổi tới nơi thì Duật Tôn mang theo Sanh Tiêu vừa lái xe rời đi, hắn đi bộ đuổi theo thì cỗ xe thể thao sang trọng đã không thấy bóng dáng.

Hắn ảo não nện một quyền ở trong không khí, lễ phục xộc xệch, lồng ngực không ngừng phập phồng.

Sanh Tiêu nhìn qua lớp kính phía sau nhìn thấy thân ảnh Nghiêm Trạ Thanh đuổi theo, hai mắt cô nhìn vào chằm chằm bóng dáng ngày càng nhỏ dần, thẳng đến bị kéo thành một điểm tròn rồi biến mất trong mắt cô vẫn nhìn theo.

Cô cùng Nghiêm Trạ Thanh đã đi xa như vậy, càng là quay đầu lại, càng phát hiện khoảng cách giữa họ mới sâu làm sao.

Mạch Sanh Tiêu mở lớn hai mắt, khuôn mặt bất động hướng ngoài cửa sổ.

” Trạ Thanh.....” Tô Nhu không thấy được hắn, đuổi theo ra đến nơi quả nhiên thấy hắn tại đây.

Nghiêm Trạ Thanh một thân diện Âu phục cắt may tỉ mỉ trắng tinh, tay phải hắn cứng ngắc đem hoa cài từ trong túi móc ra, mùi thơm của hoa kích thích hắn khiến cánh mũi hắn có chút mỗi nhừ. Nghiêm Trạ Thanh đem hoa vút trên mặt đất, xoay người đi đến cửa chính khách sạn.

Bông hồng đỏ đã bị gãy đôi.

Trong hốc mắt Tô Nhu chứa đầy nước mắt, tình yêu của cô, chẳng lẽ cũng là sai lầm rồi sao? Cô ta ngồi xổm người xuống nhặt bông hoa trong lòng bàn tay, đứng dậy đuổi theo,” Trạ Thanh, có phải anh không muốn cùng em kết hôn?”

Nghiêm Trạ Thanh thấy cô ta ngăn trước mặt, đành phải dừng bước,” Tô Nhu, em hỏi như vậy có ý gì?”

” Dù là anh có không muốn thế nào đi nữa, đối với anh hôm nay em vẫn cô dâu của anh, coi như là diễn trò đi, anh cũng không thể vứt bỏ em trên đường, Trạ Thanh, em cũng sẽ đau lòng.....”

Nghiêm Trạ Thanh đi qua sát bên người, cánh tay Tô Nhu bị hắn nhẹ nhàng va chạm, cánh hoa trong tay rơi xuống chân, lả tả thành từng mảnh.

Nghiêm Trạ Thanh đi vào đại sảnh, điện thoại trong túi quần chợt vang lên.

Hắn thấy dãy số lạ, cũng không do dự, liền bắt máy.” A lô?”

” Cậu Nghiêm à, hôm nay cậu phải cảm ơn tôi đó.”

Nghiêm Trạ Thanh vừa nghe thấy tiếng người cũng không quen thuộc, nghĩ là cô bạn gái nào đó kia đùa dai mà thôi,” Cô là ai? Tôi không rảnh mà tiếp chuyện cô đâu.” Nói xong, liền muốn ngắt điện thoại.

” Tôi là Mạch Tương Tư.”

Nghiêm Trạ Thanh suy một lúc, mới nhớ ra chị gái Sanh Tiêu tên là Mạch Tương Tư, hắn khó giấu được giật mình,” Làm sao chị biết điện thoại của tôi?”

” Tôi tìm trên điện thoại của Sanh Tiêu” Mạch Tương Tư tránh ở trong phòng, dì Hà thì đang bận việc ở phòng bếp,” Cậu không muốn biết, bên trong đĩa CD mừng đám cưới Duật Tôn bảo Sanh Tiêu lấy ra, đến tột cùng là nội dung là gì sao?”

Sắc mặt Nghiêm Trạ Thanh trầm xuống,” Là cái gì?”

” Là căn cứ chính xác việc tham ô của cha cậu” Mạch Tương Tư hạ giọng,” Cho nên, cậu phải cảm ơn tôi, là tôi đã đem nội dung bên trong thay đổi, nếu không, trước công chúng cha cậu sớm đã bị bắt đi thẩm tra rồi.”

” Chị làm sao có thể biết rõ nhiều như vậy?”

”Việc này không cần cậu quan tâm” Mạch Tương Tư dự liệu Duật Tôn cùng Sanh Tiêu sẽ không trở về vào lúc này,” Tôi nghĩ, trên tay Duật Tôn hẳn là không chỉ có một phần đĩa CD này, cho nên, tôi chỉ là có ý tốt nhắc nhở cậu.”

” Chuyện này Sanh Tiêu biết không?”

” Cậu muốn hỏi, Sanh Tiêu có biết rõ đĩa nội dung CD không hả?” Mạch Tương Tư cụp mắt xuống, cô ta suy nghĩ một lúc, lúc này mới mở miệng,” Em ấy không biết đâu, Duật Tôn chính là muốn mượn tay của em ấy để đối phó với cậu, em gái tôi thật là ngốc mà.”

Nghiêm Trạ Thanh nghe vậy, trong lồng ngực thở phào một hơi rồi đột nhiên thư giãn hẳn.

” Chuyện này, tôi hi vọng cậu không cần phải nói cho người khác biết, tôi biết rõ Sanh Tiêu thích cậu, em ấy tự nhiên cũng không hi vọng cậu gặp chuyện không may. Chỉ là.....” Tôi không nghĩ để em ý khó xử giữa tôi với Duật Tôn, tôi gọi điện thoại cho cậu, không có ý khác, chính là nhắc nhở cậu phải chú ý.”

Nghiêm Trạ Thanh dĩ nhiên cũng sẽ không ngốc đến mức nói cho Duật Tôn là Mạch Tương Tư đã thay đổi đĩa CD.

Tương Tư gấp điện thoại lại, cô ta không để lại dấu vết mà dương lên khoe mắt, lấy thảm trên giường che ở đầu gối xong liền đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Nghiêm Trạ Thanh nắm trong tay ở điện thoại, xem ra, Duật Tôn là muốn kéo ngã cha hẳn trước rồi sau đó mới đối phó với hẳn.

Nghiêm Trạ Thanh từ trước đến nay không quan tâm chuyện của cha hẳn, hẳn cũng có Công ty riêng của mình. Hẳn chỉ biết là, cha hẳn quan hệ cũng không ít, nếu muốn nói ông Nghiêm phụ tham ô, hẳn cũng không thấy có gì kỳ quái, thời thế bây giờ, còn có thể tin trên đời còn có mấy quan thanh liêm chứ?

Chỉ là, những sự việc này thường không được nói tới nhưng một khi chứng cứ hình thành, con đường làm quan nhiều năm trải thuận lợi như vậy của ông Nghiẽm sẽ bị huỷ.

Nắm ngón tay Nghiẽm Trạ Thanh khép chặt lại, hẳn và Duật Tôn, vốn chính là ở hai bờ đối lập, chỉ đợi xem ai ra tay nhanh hơn!

Hai người trở lại Hoàng Duệ Ẩn Tượng, dì Hà đã làm xong cơm tối đang cùng Mạch Tương Tư chuẩn bị ăn cơm, nhìn thấy hai người bước vào, dì Hà vội đứng dậy,” Duật thiếu, Mạch thiếu thư, hai người đã về.”

” Dì Hà , xới cơm cơm đi.”

” Hảo.” dì Hà đi về hướng phòng bếp, may mắn sao hôm nay bà lại chuẩn bị nhiều thức ăn hơn. Duật thiếu không phải hôm nay đi tham gia tiệc cưới sao?

Mạch Sanh Tiêu ngồi xuống bên cạnh Tương Tư.

Duật Tôn vắt một chân, ánh mắt nhìn thẳng vào Tương Tư,” Tôi hôm nay bảo Sanh Tiêu mang cho chút đồ, chính là không biết đã bị ai đó đánh tráo.”

Tay phải Mạch Tương Tư cầm chiếc đĩa bóng nắm thật chặt, sắc mặt vẫn trấn định,” Có phải là đĩa CD không? Có phải không, nhà này cũng không hề có người lạ mà.”

” Thật không?”

Duật Tôn lạnh nhạt mở miệng, một đôi mắt u ám như hổ báo hung ác quét qua, Mạch Tương Tư cố mở miệng, "Không phải là anh hoài nghi tôi chứ?"

"Làm sao có thể," Duật Tôn nhếch khóe miệng cười theo động tác của Tương Tư, "Không phải hai chân cô tàn tật sao, muốn cũng không thể đứng dậy được."

Mạch Sanh Tiêu nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, "Duật Tôn, anh....."

Y biết rõ nàng muốn nói cái gì, Duật Tôn đã chặn lời của Sanh Tiêu, "Ví của tôi đặt ở trên tủ đầu giường ngủ, em giúp tôi lấy xuống đây."

Mạch Sanh Tiêu đứng dậy, người đàn ông này, không phải chân rất dài sao, sao còn phải sai cô đi chứ.

Duật Tôn thấy thân ảnh Sanh Tiêu biến mất trên cầu thang, lúc này y mới đứng dậy đi về hướng Tương Tư, hai tay của y phụ giúp đẩy xe lăn rời đi bàn ăn, Mạch Tương Tư nắm chặt hai nắm đấm, không khỏi một hồi khản trương.

Duật Tôn đi vài bước, liền hai tay ra sức đẩy xe lăn, phía trước chính là cột nhà kiểu La Mã, trừ phi Mạch Tương Tư đứng lên, không thì chắc chắn có cảnh đầu rơi máu chảy.

Sanh Tiêu cầm đồ đi xuống, chứng kiến đúng cảnh đầy nguy hiểm này.

Mạch Sanh Tiêu các ngày trong tuần vẫn ở trường học, chỉ có chủ nhật mới có thể đến Hoàng Duệ Ẩn Tượng, Tương Tư cũng liền giao cho dì Hà chăm sóc.

Duật Tôn có lúc sẽ tới cửa trường học đón cô, ngoại trừ trái tim chết lặng, Mạch Sanh Tiêu ngồi lên xe vẫn chưa quen. Nhưng cô đã rút ra rất nhiều kinh nghiệm, nếu có thể nhìn cô sẽ cố nhìn, hết sức kiềm chế không xúc phạm Duật Tôn.

Cô nghe lời, y quả nhiên liền đối với cô tốt hơn rất nhiều, không phải hứng chịu đau khổ nữa.

Bên trong quán cà phê, Tô Nhu ngồi ở bàn cạnh cửa sổ, bạn gái cô ta ngồi đối diện thấy cô ta uống cà phê, không khỏi chế nhạo, "Cậu ấy, có giả bộ cũng phải làm ra vẻ cho thật vào, coi chừng bà mẹ chồng vội vã muốn bồng cháu nội kia nhìn thấy, không thể không lột da cậu đâu."

"Đừng có nói nữa, ahhh..." Tô Nhu đặt chén cà phê xuống, "Mình rồi cũng nhanh chóng bị bà ấy làm cho chết vì một mất thôi."

"Nhưng cậu cũng nên thực sự vì mình tính toán một chút, " nụ cười trên mặt bạn gái cô ta biến mất, "Chỉ còn khoảng một tháng nữa thì cái bụng này phải nhô lên rồi, giấy siêu âm mang thai kia mình có thể nhờ bạn giúp cậu, nhưng cái này thì người khác không giúp nổi cậu đâu."

"Mình cũng không biết lúc đầu làm như vậy có đúng hay không nữa, bà mẹ chồng tương lai này làm thế nào cũng không để cho bọn mình ngủ cùng nhau, với lại, mẹ anh ấy như thế không nói, Trầm Thanh ngay cả một lần cũng không chạm vào mình, mình có thể làm thế nào được đây?"

"Cậu như thế này không thể được, giờ có mang thai cũng không kịp, thật bất đắc dĩ, cũng chỉ còn cách nói hết ra thôi."

Tô Nhu mặt đầy vẻ u sầu, cách này, cô ta cũng không phải là chưa từng nghĩ tới, "Mình cùng Trầm Thanh dù sao cũng chỉ mới đính hôn, nếu hiện tại mà không có thai, anh ấy không biết chừng lại đi tìm con hồ ly tinh kia, đến lúc đó chẳng phải là mình sẽ trắng tay hay sao?"

"Vậy nếu bị hấn phát hiện ra trước, cậu chẳng phải càng chết thảm hại hơn."

Điều này, chính là điểm Tô Nhu lo lắng nhất, nói không chừng đến lúc đó, ấn tượng về cô ta ở trong lòng Nghiêm Trầm Thanh một chút xíu tốt đẹp cũng không còn.

Phía cửa quán cà phê, nhân viên phục vụ đẩy cửa, Duật Tôn nắm tay Mạch Sanh Tiêu đi ra ngoài, cô ngoan ngoãn cụp mi mắt, dáng vẻ rất an tĩnh, mái tóc đen bóng buông xuống phần lưng mảnh khảnh, mỗi khi bước đi, lại bị gió thổi tung bay thành một đường cong đẹp mắt.

“Đứa bé này không thể ‘chết’ ở trong tay mình được, nếu như đổi lại là cô ta làm, Trạh Thanh, anh liệu còn có thể cùng cô ta quay lại được nữa sao?” Ngón tay trắng nõn của cô ả nắm chặt, chiếc nhẫn kim cương dưới ánh đèn sáng chói càng phát ra rực rỡ, ánh sáng sắc bén.

Mạch Sanh Tiêu cùng Duậh Tôn trở lại Hoằh Duệ Ẩn Tựợh, vừa đứng giờ ăn cơm tối.

Tựợh Tư ngồi trên xe lăn đang bày đĩa, dĩa Hà đem rất nhiều thức ăn bưng lên bàn, nghe thấy tiếng cửa mở, Tựợh Tư ngẩng đầu lên, “Hai người đã về.”

“Chị, chị cẩn thận một chút.” Mạch Sanh Tiêu vội chạy qua, đẩy cô ta đến trước bàn ăn, “Nếu như bị bỏng thì phải làm thế nào.”

Tựợh Tư khẽ nâng khoe miệng cứng đờ, hai chân đã bị tàn phế, làm sao có thể cảm thấy gì đây? Ánh mắt cô ta ảm đạm, đáy mắt vốn chứa oán hận vừa chạm đến cặp mắt sắc bén của Duậh Tôn xong, nhất thời nghẹn lại, cô ta vỗ vỗ vào tay Sanh Tiêu, “Không phải cuỡng lên, bát canh này để ở xa như vậy, chị không đụng vào là được.”

Trên bàn cơm, Tựợh Tư vẫn luôn một mực co dúm tại một chỗ, Sanh Tiêu thỉnh thoảng sẽ gấp thức ăn cho cô, “Chị, đây là món chị thích ăn.”

Cô thu đĩa về, nhìn thấy Duậh Tôn gấp lên một miếng cá kho tàu, cô không chút nghĩ ngợi giữ đĩa của y lại, “Vết thương trên tay của anh vẫn chưa khỏi, không thể ăn kho tàu.” Mạch Sanh Tiêu bật thốt lên, tay dừng tại giữa không trung, cô không khỏi ngạc nhiên, hình như mình quan tâm quá nhiều rồi.

Khoe miệng người đàn ông hạ xuống, không hề nói cô xen vào việc của người khác, y không cam lòng đem đĩa đưa về trong mâm, lại gấp lên một gấp rau cải.

Tựợh Tư quan sát thần sắc hai người, Sanh Tiêu thu đĩa, cũng không nghĩ ngợi nhiều, chỉ thấy lạ, y ngược lại cũng không nổi giận.

Dùng qua cơm tối, mấy người ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, Duậh Tôn đem tập tài liệu cần ký duyệt đặt ở trên đầu gối, chân mày thỉnh thoảng nhíu chặt, nhập tâm suy nghĩ xử lý công việc.

Mạch Sanh Tiêu hai chân ngồi xếp bằng ở trên ghế sa lon mất hồn, TV đang phát hình tin tức mấy ngày gần đây, Tựợh Tư nhìn thấy trên màn hình xuất hiện một gương mặt cô ta đã từng gặp, suy nghĩ một chút, liền đẩy đẩy em gái, “Sanh Tiêu, đây có phải là Nghiêm Trạh Thanh không? Lần trước hai người bọn em còn tới bệnh viện thăm chị mà. . . .” Mặc dù cô ta ghé sát vào Sanh Tiêu mới nói, nhưng giọng nói vẫn đủ để Duậh Tôn đang ngồi bên cạnh có thể nghe thấy.

Lúc này Sanh Tiêu mới thu hồi ánh mắt vô hồn đang nhìn chằm chằm sang bên cạnh, quả nhiên, trên ti vi đang phát tin tức Nghiêm Trạh Thanh và Tô Nhu sắp thành hôn, Mạch Sanh Tiêu suy nghĩ mất hồn, thật là nhanh, mới đính hôn, đã phải lập tức kết hôn rồi.

Ánh mắt cô hướng sang Duậh Tôn đang ngồi bên cạnh, thấy y nhíu mày, dường như không nghe được những gì hai chị em đang nói.

“Chị.”

“Sanh Tiêu, em đừng đau lòng, loại đàn ông này không đáng để cho em phải khóc vì hắn, hắn có thể bắt cả hai tay cùng người đàn bà khác có thai, sau này, làm sao còn có thể quay lại yêu em được nữa. . . .”

Mạch Sanh Tiêu vẫn còn chìm đắm ở trong đau thương, Tựợh Tư nói không sai, sau khi trở lại Hoằh Duệ Ẩn Tựợh cô đã cố hết sức không thêm nghĩ nữa, chỉ là vết sẹo sâu trong đáy lòng vẫn không thể chạm vào, vừa chạm vào sẽ đau đớn. Sanh Tiêu hé miệng, vừa muốn nói, đột nhiên nhớ tới bên trong phòng khách không chỉ có một mình cô và Tựợh Tư, sắc mặt cô kinh biến, vội ngoảnh mặt sang.

Liếc nhìn, liền đổi mắt ngay với đôi con người thâm thúy, lạnh lẽo, âm u của người đàn ông kia, nhịp tim Sanh Tiêu đập dồn dập, Tựợh Tư ở bên cạnh lúc này mới nhớ ra Duậh Tôn vẫn còn ở trong phòng, cô ta cuỡng quít không dám lên tiếng, bộ dáng cứ như lâm vào đại địch.

Sanh Tiêu đưa hai chân từ trên ghế salon buông xuống, cảm giác chết lặng dâng lên tới lòng bàn chân, nói không chừng, Duậh Tôn rồi cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

Điện thoại trong túi áo đúng lúc vang lên, Duật Tôn thấy cô bất động, có ý tốt nhắc nhở, “Không nhận điện thoại à?”

Mạch Sanh Tiêu lấy điện thoại di động ra, cố ý vào lúc này, lại là điện thoại của Nghiêm Trầm Thanh gọi tới. Đầu cô cúi gằm, mái tóc dài rủ xuống che kín bên mặt, Sanh Tiêu cắt đứt cuộc gọi, cũng tắt luôn máy.

“Sao lại không nhận?”

“Nhầm số thôi.”

“Là Nghiêm Trầm Thanh.” Duật Tôn khép lại máy tính, Sanh Tiêu suy nghĩ một chút, cũng không có cái gì phải sợ, “Đúng.”

Y đem tập tài liệu đặt lên trên bàn trà, đứng dậy đi về phía Sanh Tiêu, nhìn dáng vẻ của cô bây giờ, lúc trước y thật sự xuống tay quá nặng với cô.

“Sanh Tiêu.”

Mạch Sanh Tiêu trở mắt nhìn y ngồi vào bên cạnh mình, y bình thường đều gọi cả tên lẫn họ của cô, rất ít khi xưng hô như vậy, Duật Tôn đến gần cô, cánh tay nắm bả vai của cô kéo cô về phía mình, “Đừng sợ tôi, tôi nói rồi, chỉ cần trong lòng em không nghĩ tới người khác, tôi sẽ đối xử tốt với em.”

“Nhưng, làm sao anh biết trong lòng tôi sẽ không nghĩ tới người khác?” Mạch Sanh Tiêu nói xong, liền bắt đầu hồi hận, hận không thể cắn rơi đầu lưỡi của mình, cô cứ qua loa như trước kia, chỉ cần gạt đầu một cái thôi không được sao?

Ngoài mong đợi, y hôm nay thật sự không nổi giận, “Đã như vậy rồi em còn nhớ tới hần, không phải là chính mình phạm tội sao? Loại chuyện như vậy, em khinh thường không thèm làm.”

Sanh Tiêu tựa vào trước ngực Duật Tôn, cô không phải là không phải người vô tâm, nói không nghĩ tới là có thể không nghĩ, lần đầu tiên cô thích một người đã bị tổn thương thành ra như vậy, Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, chỉ thấy ánh mắt Tương Tư giống như một tấm gương phản chiếu hai người, cô vội tránh người sang bên cạnh, né tránh bờ vai Duật Tôn.

Mặc dù Tương Tư đã biết cô tại sao phải đi theo Duật Tôn, nhưng khi ở trước mặt Tương Tư, Sanh Tiêu cũng không dám dựa quá gần vào Duật Tôn, lòng tự trọng của chị quá mạnh mẽ, cô không muốn làm cho chị thời thời khắc khắc đều phải nhớ tới, mình có thể tiếp tục được trị liệu, đều do đổi bằng thân thể của em gái.

Duật Tôn lúc ngủ, có một tật xấu, rất thích ôm chặt một thứ gì đó.

Mạch Sanh Tiêu ngủ cùng với y, dĩ nhiên trở thành đối tượng bị y ôm, y thường ôm rất chặt, nhiều lần cô thiếu chút nữa liền không thở nổi. Cánh tay y để ngang trên cổ cô, Sanh Tiêu muốn kéo nó ra, nhưng nhìn thấy vết thương trên tay y còn chưa khỏi hẳn, cũng liền tắt luôn ý nghĩ này.

Lúc người đàn ông kia vừa tỉnh ngủ vẫn còn có một chút cáu ngủ, y buông tay ra, phát hiện một cánh tay bị Mạch Sanh Tiêu gối đầu lên đến mức tê dại, “Em không biết gối đầu lên gối à?”

“Là do anh ôm tôi.”

Duật Tôn chống người ngồi dậy, từ lúc còn rất nhỏ, y đã có cái thói quen này, do những đứa bé ở căn cứ quá nhiều, thường có mười mấy thậm chí hơn một trăm đứa trẻ cùng bị giam trong một căn phòng rách nát bẩn thỉu, y phải ngủ trên khoảng sàn nhà chưa tới một mét vuông, nên chỉ có thể co người ôm chặt lấy đầu gối của chính mình.

Mạch Sanh Tiêu thấy y mất hồn, bên trong đôi mắt sáng bóng cũng ảm đạm đến mức không nhìn thấy một chút ánh sáng, “Anh làm sao vậy?”

45. Chương 45: Không Phải Có Con

Duật Tôn liếc nhìn cô, «Đừng hỏi nhiều. »

Y đứng dậy mặc quần áo, Sanh Tiêu đối với tính cách sớm nắng chiều mưa thất thường của y đã quen rồi nên chẳng nói gì, ăn điểm tâm xong cô tới trường. Vì bây giờ Tương Tư đang ở Hoàng Duệ Ấn Tượng nên y cũng không muốn ở nhà.

Ngồi ở ghế phụ lái, Sanh Tiêu nhìn thấy đang đi qua một siêu thị, vội ngoảnh đầu lại nói, « Tôi muốn mua mấy thứ ở siêu thị. »

« Bảo dì Hà đi mua không được à ? »

« Dì ấy không biết chị tôi cần gì. » Mạch Sanh Tiêu nói nhỏ.

Duật Tôn không nói thêm gì, đánh tay lái, chạy xe vào bãi đỗ của siêu thị.

Sanh Tiêu cầm giỏ mua hàng đi đằng trước, bây giờ đang là mùa xuân, siêu thị vẫn mở hệ thống máy sưởi, nên Sanh Tiêu cởi áo khoác quàng lên tay, Duật Tôn đi bên cạnh cô, y mặc chiếc quần ka ki đơn giản, chỉ có thể nhưng khí chất chẳng thua kém bất cứ ai.

Sanh Tiêu đứng trước một kệ hàng, ngắm nghía định mua cho Tương Tư một đôi dép lê.

Duật Tôn nhặt lấy một đôi đắt tiền nhất đặt vào giỏ, Sanh Tiêu nhìn thấy giá trên mác lại thả về chỗ cũ, cuối cùng lấy một đôi dép lê màu hồng, giá cả phải chăng lại dễ đi.

Duật Tôn thấy vậy, thì không quan tâm thêm nữa.

Hai người đi về khu đồ đông lạnh, Mạch Sanh Tiêu đến gần tủ lạnh, « Mua một ít tôm nõn nhé, dì Hà làm món tôm nõn nấu hạt thông là ngon nhất. » Cô nói xong thì cúi xuống lấy một gói, Duật Tôn đi bên cạnh, bàn tay phải vòng qua eo Sanh Tiêu, ngực dán chặt vào lưng cô, « Em thích ăn gì cứ mua nhiều thêm một chút, cho vào tủ lạnh không hỏng được. » Môi mỏng ghé vào tai cô thổi từng lời, nghe xong, Sanh Tiêu vô thức rút cổ lại, cô thấy ngứa ngứa.

Cách đó không xa, Tô Nhu và bà Nghiêm đang đi cùng nhau chọn đồ, « Nhu Nhu à, mẹ thấy loại sữa giành cho phụ nữ có thai này rất tốt, con dâu mấy người bạn mẹ cũng đều dùng loại sữa này, uống vào mới sinh được thẳng cu mập mạp con ạ. »

Tô Nhu ra vẻ nghe theo, đặt hộp sữa bột vào giỏ, khi quay lưng về phía bà Nghiêm thì có vẻ không vui, sinh con trai hay con gái đều phụ thuộc vào đàn ông, bà Nghiêm học rộng hiểu biết nhiều chẳng nhẽ ngay cả điều đơn giản ấy cũng không biết ?

Nghiêm Trạm Thanh đứng sau lưng hai người, hẩn như hoàn toàn tách bạch khỏi thế giới của họ, Tô Nhu khoác tay bà Nghiêm, bị bà kéo lên trước, « Nhu Nhu, trơn lắm, con cẩn thận. »

” Trạm Thanh, đi nhanh lên con.”

Hắn đứng thẳng khỏi bức tường vừa dựa vào, vừa định cất bước, thì trông thấy Sanh Tiêu. Nhìn từ xa, hai người giống như một cặp vợ chồng son hạnh phúc, Duật Tôn đón lấy mấy túi tôm nõn mà Sanh Tiêu đưa cho vào giỏ, “Em phải ăn nhiều thêm chút nữa nhé, em gầy quá, ôm toàn xương là xương thôi.”

Mạch Sanh Tiêu thấy y nói khoác lác như vậy, khoe môi gờ ra, cười xòa, cô nghiêng đầu, chiếc cặp ghim sau tai rớt ra, Duật Tôn gờ tay cài lại, tự nhiên vô cùng.

Cô để kệ y, cũng không gờ tay lên đẩy y ra.

Nghiêm Trạm Thanh thu hết vào đáy mắt, mới qua có mấy ngày, cô đã trở về bên cạnh Duật Tôn, còn có vẻ cam tâm tình nguyện bị bao nuôi như thế. Hai bàn tay bên người hắn nắm chặt lại, đáy mắt nổi lên cuộn cuộn giận dữ.

Hiển nhiên là Sanh Tiêu không hề hay biết, cô nhắc chiếc giỏ lên, Duật Tôn thấy cô gắng sức thì gờ tay ra đỡ lấy chiếc giỏ, “Còn muốn mua gì nữa?”

Cô nghĩ nghĩ rồi lắc đầu.

Duật Tôn kéo tay Sanh Tiêu đi về hướng quầy thu ngân, yên tĩnh đứng cạnh cô, nhìn nhân viên thu ngân kiểm tra mã vạch từng thứ một, Sanh Tiêu liếc mắt qua giá nhỏ bên cạnh thấy có một hộp màu vàng nhỏ nhỏ trên kệ. Chắc là kẹo thơm, Mạch Sanh Tiêu không hề nghĩ ngợi, vươn tay ra lấy, đến lúc cầm ở trong tay mới phát hiện không giống, nhìn kỹ lại, cả khuôn mặt cô đỏ bừng lên.

Hóa ra, là bao cao su.

Thị trường bây giờ, bao cao su cũng được đóng gói như kẹo thể này cơ đấy!

Cầm trong tay làm cô nhất thời xấu hổ vô cùng.

Cô nhân viên thu ngân thấy vậy thì hỏi: “Chị có mua cái đó không ạ.”

Khách xếp hàng sau lưng thấy phía trước im lặng thì đều giương mắt chăm chú theo dõi, Sanh Tiêu càng thêm khó xử, Duật Tôn vốn định trả tiền, thấy cô nhân viên nói vậy thì quay đầu lại, lấy thứ ở trong tay Sanh Tiêu, y nhìn, khóe miệng khắp khởi nhấp nhô, cười cười, “Có.”

Y đưa hộp bao cao su cho cô thu ngân.

“Cái đó...” Sanh Tiêu mở miệng, nhưng không biết nên nói tiếp cái gì nữa.

“Em muốn mua mà.” Duật Tôn đặt tiền lên mặt bàn trên quầy, “Loại này, anh không thích dùng lắm đâu.” Y không coi ai ra gì nói tiếp, Sanh Tiêu càng không dám nói là cô nhầm nó với kẹo thơm nên mới cầm, chỉ cúi gằm mặt xuống đi tiếp.

Hai người cầm các thứ ra khỏi siêu thị, Duật Tôn bảo Sanh Tiêu đứng chờ để y đi lấy xe.

Mạch Sanh Tiêu đứng ở đó, không ngớt nhìn theo dân khi y đi xa, đột nhiên cánh tay trái bị ai đó giật mạnh, sức của đối phương rất lớn, lôi lôi kéo kéo, khiến chai nước khoáng cô đang cầm trên tay văng ra ngoài.

” Trạm.....”

Hai mắt Nghiêm Trạ Thanh lộ vẻ hung dữ, tay giữ chặt hai vai Sanh Tiêu, « Em đã về bên cạnh hấn ta. »

Mạch Sanh Tiêu đau đến nhú lông mày, « Anh cũng thấy rồi đó, bỏ tay ra. »

” Em cam tâm để hấn bao nuôi sao ? Sanh Tiêu, hấn ta thay đàn bà như thay quần áo vậy, như thế, em cũng bằng lòng đi theo hấn ? »

” Nghiêm Trạ Thanh,” Cả người cô như bị hấn nhắc bổng lên, mũi chân đành phải kiễng lên, « Anh đừng có quên, lựa chọn hôm đó của anh, anh cũng biết rõ tôi không còn cách nào mới quay lại với anh ta. »

Có lẽ người anh chọn và nên chọn là Tô Nhu, bởi vì ngày tôi ngã dưới mưa, anh đã không nhúc nhích, chỉ đứng nhìn tôi nhục nhã.

Đến hôm nay gặp lại nhau, anh ta vẫn chỉ có chỉ trích và trách mắng cô ? Vì sao ?

« Em cũng thấy là, hôm đó còn có cả mẹ anh, nếu như anh che chở cho em bà sẽ càng làm những chuyện không thể tưởng tượng được. »

” Nghiêm Trạ Thanh,” Sanh Tiêu tỉnh táo mở miệng, ” Ngày hôm nay, anh còn muốn nói cái gì?”

” Người anh yêu không phải Tô Nhu, chẳng lẽ em không rõ ? »

« Nhưng lựa chọn của anh chỉ có cô ta. » Mạch Sanh Tiêu ngắt lời hấn, « Tôi không muốn một mối thêm nữa vì một đoạn tình cảm không có kết quả, Mạch Sanh Tiêu tôi dù có nghèo cũng không thể để cho người ta khinh thường được, tôi sẽ không đi làm người thứ ba phá hoại hạnh phúc của người khác. »

« Thế bây giờ em đang làm cái gì ? Làm tình nhân của hấn ta thì có tự trọng lắm sao ? » Nghiêm Trạ Thanh nổi giận lôi đình, giọng nói cao vút trên đỉnh đầu cô, « Em đã không yêu anh ta, vậy được, em trở về bên anh, làm người đàn bà của anh. »

Môi Sanh Tiêu run rẩy, hồi lâu không hoàn hồn, hai vai bị hấn giữ chặt cứng đờ không thể nhúc nhích, cô cắn răng, « Làm đàn bà của anh ? Làm tình nhân phải không, anh không bỏ được Tô Nhu, cũng không bỏ

được tôi, vậy anh chuẩn bị được bao nhiêu tiền để nuôi tôi ? Mười vạn ? Một triệu ? Hay là mười triệu (nhân dân tệ) ? »

« Hẳn ta cho em bao nhiêu ? »

” Nghiêm Trạh Thanh!” Con người Mạch Sanh Tiêu nhìn hắh đầy đau đốn, cô nhìn Nghiêm Trạh Thanh, khuôn miệng mớ hồ khép mở « Anh vẫn luôn xem tôi là loại con gái như vậy thật sao ? »

” Sanh Tiêu” Đôi mắt Nghiêm Trạh Thanh đen đặc như đáy đầm lầy, trong đó là tuyệt vọng và vô lực, « Anh chỉ muốn em quay lại bên anh, dù là liều lĩnh nhưng em vẫn có quyền lựa chọn, sao em lại không theo anh ? Anh cũng có thể chữa trị cho chị em, nếu em lo vụ án đó, anh cũng... »

« Anh vẫn chưa rõ. » Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, ” Tôi có thể bị Duậh Tôn bao nuôi, có thể cầm tiền của anh ta, mãi mãi ở bên anh ta, chỉ có một mình anh là không được, không được!”

” Vì sao?” mười ngón tay Nghiêm Trạh Thanh căng cứng ghim xuống, « Thứ gì anh ta cho em mà anh không làm được ? »

Quả nhiên, hắh vẫn chưa hiểu.

Mạch Sanh Tiêu cắn môi, phát hiện ra dù cho có nói thêm nữa cũng chỉ là tự bôi đen chính mình thôi.

Nghiêm Trạh Thanh thấy dáng vẻ khó chịu của cô thì càng hỗn hển, hai tay hắh như muốn nhấc bổng cô lên khỏi mặt đất, đang lúc hai người giằng co thì chẳng biết từ đâu Tô Nhu chạy đến, cô ả giữ chặt lấy tay áo của cô, « Mạch Sanh Tiêu, cô còn chưa biết xấu hổ hay sao, Trạh Thanh đã đá cô rồi, cô còn muốn quần lầy anh ấy sao ? »

Sanh Tiêu trầm nghĩ, sao mà hôm nay cô lại xui xẻo đến như thế chứ.

Tô Nhu định giả vờ lôi kéo, để chờ cơ hội theo đà của Mạch Sanh Tiêu ngã nhào ra phía sau, cái bụng giả này, cô ta mang theo đã mệt lắm rồi, cuối cùng hôm nay cũng thoát ra được. Mất cá chân của cô ta vờ như bị tẹo, ngã ra sau.

Không ngờ, cánh tay lại bị người ta kéo lại.

Sức của người đàn ông rất lớn, lúc kéo cô ta lại, năm ngón tay nắm chặt như muốn bẻ gãy cả khuỷu tay cô ả, « Cô Tô, mang thai mà bắt cần như vậy. »

Tô Nhu ngẩng đầu, ánh mắt bắt gặp sự u ám trong đáy mắt Duậh Tôn, lòng cô ả cứng đờ, sắc mặt trắng bệch. Ánh mắt của người đàn ông này, quá sắc bén, quá tinh anh, như muốn xé nát cô ta ra, « Anh... »

Duậh Tôn buông tay ra, Nghiêm Trạh Thanh cũng phát hiện ra thiếu chút nữa là Tô Nhu ngã, hai tay hắh vẫn còn đặt trên vai Sanh Tiêu, Duậh Tôn cầm chìa khóa ô tô trong tay, đến cạnh chỗ hai người thì giờ tay phải ra.

Mạch Sanh Tiêu chỉ cảm giác được vù qua trước mắt, cô không thấy rõ y ra tay như thế nào.

Tay phải của Duậh Tôn đặt lên vai Nghiêm Trạh Thanh, lòng bàn tay vỗ nhẹ lên vai hắh, Nghiêm Trạh Thanh thấy cánh tay run lên, hai tay trên vai Sanh Tiêu cũng thu lại, ngay sau đó, lãnh ngay một quyền trên mặt.

” Trạh Thanh.....”

Tô Nhu vội vàng chạy lại.

Bà Nghiêm vừa ra khỏi siêu thị đã trông thấy mấy người ở phía xa xa, bà ta bước nhanh lao tới, sự cao ngạo tôn nghiêm thường ngày chẳng biết bay biến đi đâu hết, bà ta thở hắt ra quát, « Nhu Nhu, con sao thế, không bị ngã đấy chứ ? Ôi trời, Trạh Thanh, mặt con... »

Quần áo của Mạch Sanh Tiêu vì ban nãy bị Nghiêm Trạh Thanh lôi kéo túm lấy nên bây giờ nhanh nhúm hết lại, nhìn bộ dáng đáng thương vô cùng, bà Nghiêm thấy con chịu thiệt thòi, nhưng không dám gây sự với Duậh Tôn nên đành hướng mũi dùi chỉ trích trút giận Sanh Tiêu, « Cô là cái đồ hồ ly tinh, đồ con gái lăng loàn mất nết.... »

Nghiêm Trạh Thanh ăh một cú đắh của Duậh Tôn tất nhĩn là khỏh cam tâm, Sanh Tiều thấy bà Nghiểh bở nhào về phía mình muốn gây gổ thì lủi lại một bước, gây tiếng động rất lớn ở bãi đỗ xe, cô cất giọng trong veo, ăh lượng khỏh lớn khỏh nhỏ : « Bà Nghiểh, cô Tô vừa nẩy trẹo chân, bà nên đũra cô ăy đi bệnh viện kiểm tra xem sao. » ănh mắt của cô miết qua bụng Tô Nhu, « Lúc trước, chính con của cô ăy đă chia rẽ tôi và con trai bà, nay khỏh biết trong bụng cô Tô có thật là có cái gì khỏh, đũng để sau này, bà lại tiền mất tật mang. »

Tô Nhu nghe vậy, như sét đánh bên tai, hai mắt trợn to hết cỡ, cảm thấy lạnh lẽo như đũng ở con đường thông xuống địa ngục, cả người đổ mồ hỏi lạnh.

Bà Nghiểh đũng im bậh, bà ta vồ vồ tóc sau đó vội vàng túm lấy cánh tay Nghiểh Trạh Thanh, « Còn chờ gì nữa, nhanh đi bệnh viện. »

” Tôn, chúng ta về thôi. ” Sanh Tiều đi tới chỗ chai nước khoáng bị rơi nhậh nó lên, Duậh Tôn hơi ngạc nhĩn, bình thường chẳng phải cô vẫn gọi y là biến thái với cầm thú hay sao, thế mà hôm nay lại ngoan ngoăh dụ dăng như thế. Y xoay người nắm chặt lấy bàn tay Sanh Tiều, lại bất ngờ phát hiện ra bàn tay cô toàn là mồ hỏi, còn nóng hỏi hỏi nữa.

« Băc gáih, Trạh Thanh, khỏh cần đâu, con khỏh bị ngã, chỉ bị vấp chân thôi. »

« Nhu Nhu ngoan, con nghe lời đi kiểm tra xem thế nào băc mới yên tâm đũc. » bà Nghiểh đũc câu nỏi của Sanh Tiều làm tỉnh táo hăh, đến bây giờ ngoại trừ tờ giấy siêu ăm của Tô Nhu mang về ra, nhữh giấy xét nghiểh và kiểm tra khác bà ta chưa bao giờ nhìn thấy.

Duậh Tôn đắh Sanh Tiều quay lại xe, y nghiểh người, thấy cô đăng cực hoảng hốt, Duậh Tôn cài dây ăn toàn cho cô, « Sao, đau lòng hă ? »

Mặh Sanh Tiều hoàn hỏn, lắh đầu, cô chỉ khỏh ngờ rằng, nhữh lời như vậy mà Nghiểh Trạh Thanh cũng có thể nỏi ra, trong lòng hăh nhậh đĩnh đă nghĩ rằng cô bán thân cho Duậh Tôn chẳng bằng bán cho hăh.

Cô, là một món hàng sao ?

« Sao mà em biết Tô Nhu khỏh mang thai ? » Duậh Tôn đắh tay lăi, đũra xe ra khỏi bãi đỗ.

« Tôi lũra bà ta. » Khỏe môi Sanh Tiều vươh đỏi chũt nét tỉnh quăi vui vẻ khỏh giấu diếm đũc, tất nhĩn là cô khỏh biết Tô Nhu khỏh có thai, « Tôi chỉ nỏi như vậy thôi, nếu khỏh chúng ta khó mà đi khỏi đó đũc. »

Duậh Tôn nghe đũc đắp ăn, thiếu chũt thì đắp phanh gắp xe lại, ở trong mắt y, ăn tượh trước giờ về Sanh Tiều lủn là đũng đắh và nghiểh chỉnh, khỏe môi y nhẹ uốn cong lên một đũng, Sanh Tiều khỏh nhìn thấy vì cô quay mặt ra ngoài cửa sổ xe.

Về tới Hoăng Duệ ăn Tượh, Tươh Tư đăng ngồi một mình trong vườh, tiết trời bây giờ vừa mới vào xuân, các loại hoa trong vườh đũra nhau khoe sắh, cánh hoa màu hồng phăh rơi vươh trên đầu gối cô chị. Giàu có thật tốt biết bao, Tươh Tư nhớ về khu nhà trọ ngày xưa hai chị em từng sống, đèn điện bậh nửa ngày khỏh sáng, trên hành lang thì dán đũ các loại quắng cáo tờ rơi, còn ở nơi đăy trong khỏh khí cũng mang theo hươh thơm ngọt ngào.

Cô ta nhìn thấy Duậh Tôn và Sanh Tiều đăng đi từ xa tới, trong tay y còn cầm túi to túi bé, Mặh Sanh Tiều đi về phía trước, còn y về như dựa vào vai cô, thì ra, hai người xúng đỏi như thế.

Đỏi tay đắh trên đầu gối của Tươh Tư vô thức đắh lên chân mình, cô ta cố gắh đến liều mạng để trị liệu hỏi phục chức năng chỉ vì mong muốn khỏh để đỏi bàn chân này hoại tử mà quắh queo lại, cô rất muốn đũng lên, cô xinh đẹp chẳng kém gì Sanh Tiều, vậy mà chẳng lẽ cuộc sống của hai chị em lại là một người trên trời một người dưới đắh sao ?

Mặh Sanh Tiều thấy chị, vứh hết nhữh chuyện khác ra khỏi đầu, chạy nhanh lại đắy xe lăh, cùng Duậh Tôn vào nhà.

Dĩ Hà đă nấu xong bữa tối, bỗh Duậh Tôn chột nhớ tới một chuyện, mở miệng nỏi, « Sắp tới, Hoa Nhăn sẽ cử người đi thi một cuộc thi danh tiếng trong nước, suất đó, em có muốn khỏh ? »

Mạch Sanh Tiêu gắp hai đũa cơm, mí mắt hơi giương lên, « Tự tôi có thể giành được, ở trường, tôi sẽ gắng sức. »

« Em ngây thơ đến không thể ngây thơ hơn ! » Duật Tôn lúc nào cũng không thể hiểu nổi những việc cô làm, cơ hội tốt như thế bày ra trước mắt, không đi lại thích đi đường vòng.

Trong lòng Sanh Tiêu không được thoải mái, có một câu cứ quẩn quanh trong cổ họng, suy nghĩ nhiều lần, cân nhắc qua lại mới cẩn thận nói, « Tôi muốn hỏi anh một chuyện. »

Duật Tôn không nhìn lên chỉ hỏi, « Cái gì. »

” Đào Thần.” Cô suy nghĩ rồi sửa lại cách gọi, « Thầy Đào ấy, thật sự là anh không biết thầy ấy đang ở đâu sao ? »

Sắc mặt y đen lại, đặt chén cơm trong tay xuống bàn, khóe môi uốn lên một đường cong rõ ràng đầy nham hiểm hung ác.

Mạch Sanh Tiêu không hề tỏ ra sợ hãi, « Hồi đó, thầy ấy từ chức rồi mất tích, tôi muốn biết bây giờ thầy ấy đang ở đâu. »

« Làm sao mà tôi biết được. » Duật Tôn nhàn nhạt mở miệng, giọng nói bình thản như thể y chẳng biết Đào Thần là người nào, « Anh ta ở đâu chẳng liên qua gì đến tôi, Sanh Tiêu, quãng chuyện của em trước đi, một Nghiêm Trạm Thanh còn chưa đủ loạn hả ? »

Tương Tư sợ em gái sẽ phản ứng lại, vội vàng vỗ vỗ vào mu bàn tay của Sanh Tiêu, ý bảo cô đừng nói thêm gì nữa.

Mạch Sanh Tiêu mấp máy môi, lần nào nhớ tới Đào Thần cô đều cảm thấy có lỗi. Cảm giác đó cứ dai dẳng đeo bám cô, dù cô có cố quên đi, dù có tìm cách nghĩ về chuyện khác như đều không được, vì cô mang nợ anh, nợ cả đời không thể trả hết.

Thời gian càng trôi qua nhanh thì cơ hội trả nợ càng khó có được.

Có lẽ Duật Tôn thật sự không biết Đào Thần ở đâu, anh kiêu ngạo như vậy, không biết tay đã khởi chưa, còn... có đánh được đàn dương cầm nữa không ? Sanh Tiêu không chỉ cầu nguyện một lần trong lòng rằng nhất định tay Đào Thần phải khôi phục lại như xưa, vì với một nghệ sĩ piano thì đôi bàn tay sánh ngang với sinh mệnh.

Ăn xong cơm tối, Sanh Tiêu mang đồ mua cho Tương Tư ở siêu thị ra, ngồi với chị, Duật Tôn ở bên cạnh xem ti vi chán quá thì định đi lên lầu, thấy Mạch Sanh Tiêu vẫn ngồi bất động, y liền nhắc nhở, « Lên lầu thôi. »

« Tôi muốn ngồi đây một lúc nữa. » Sanh Tiêu đặt quả cam đã gọt xong vào lòng bàn tay Tương Tư.

Duật Tôn nhắc túi đồ hôm nay đi mua lên, bên trong có hộp bao cao su mà Sanh Tiêu nhằm là kẹo thơm, y cầm chiếc hộp màu vàng đó đặt trong lòng bàn tay vuốt vuốt, « Thứ này chẳng phải là em muốn mua sao ? Chúng ta thử dùng đi. »

Sanh Tiêu quay đầu, thấy y đang nghịch chiếc hộp đó. Tất nhiên là Tương Tư cũng nhận ra, hai chị em nhìn nhau, đôi mắt xấu hổ, mặt bừng đỏ.

« Em có lên được không ? »

Đây, là cái câu hỏi gì vậy ?

Mạch Sanh Tiêu sợ càng ngồi lâu thì những câu hỏi càng hạ lưu hơn sẽ được Duật Tôn tuôn ra khỏi miệng.

Mỗi lần quần quýt nhau xong, Duật Tôn đều nhắc Sanh Tiêu uống thuốc tránh thai, không biết vì sao, nhưng y luôn có một cảm nhận, đó là khí tức sạch sẽ vô cùng của Sanh Tiêu, cô không hề giống những người phụ nữ trước đây y từng qua lại, vì trừ Sanh Tiêu, y chưa bao giờ thân mật với người đàn bà khác đến mức như vậy, còn vì cứ chạm vào cô là y không kiềm chế nổi, nên chưa bao giờ dùng tới bao cao su.

Tuy thuốc đều lấy từ chỗ Từ Khiêm, nhưng dù gì cũng là thuốc, uống nhiều sẽ không tốt.

Dù Duật Tôn đã đeo vào chuẩn bị tiến hành động tác, nhưng qua vài lần cử động, chỉ thấy y chau mày, hai tay chống ở hai bên cạnh sườn của Sanh Tiêu, mấy lần đã có ý định với tay giật cái bao ra, không ngờ, chớp mắt thấy chặt chội không vừa, « Sặc, hàng em mua có phải đồ xịn không vậy ? » Y cố nhấn thêm vài cái, cuối cùng không chịu nổi rút khỏi cơ thể cô, kéo phăng bao ra ném thẳng vào thùng rác, « Thật là vương vớ ! » Bàn tay phải của y nắm chặt lấy vòng eo trơn mịn của cô, vùi thật sâu vào cơ thể cô, trong cổ họng bật ra tiếng rên thỏa mãn, « Ừ... như thế này vẫn là thoải mái nhất. »

Mạch Sanh Tiêu cố chịu đựng, mồ hôi trên trán túa ra, cô chưa bao giờ cảm thấy thoải mái cả.

Dì Hà ở dưới lầu dọn dẹp xong hết thấy thì đẩy Tương Tư vào phòng, cô ta trông theo dì Hà ra khỏi phòng mình, sau đó vội khóa trái cửa lại.

Trong phóng có vài dụng cụ hồi phục chức năng, là cô bảo với Sanh Tiêu và Duật Tôn để hai người chuẩn bị cho, Tương Tư đẩy xe lăn đến trước thanh xà kép, cô ta gắng hết sức hạ bánh phụ của xe lăn xuống, dùng nách kẹp chặt lấy thanh xà, phải cố hết sức lực mới nâng được cơ thể đứng lên.

Khí lực toàn thân của Mạch Tương Tư đều dồn vào hai cánh tay, từ khi tiến hành giải phẫu xong, hai chân Tương Tư vẫn chết lặng như vậy, hoàn toàn không có cảm giác, giọt mồ hôi lớn đậu trên chóp mũi rồi rơi xuống, cô cố gắng không cho phép mình ngã xuống, sau một hồi giằng co cô mới bước được một bước nhỏ.

Tuy chỉ là một bước chân nhỏ bé, nhưng cuối cùng vẫn chứng minh được cô không hề ngã. Sắc mặt Mạch Tương Tư giãn ra, bật cười, Tương Tư, mày có thể mà, chẳng bao lâu nữa, mày nhất định, nhất định có thể tự đứng lên bằng đôi chân của chính mình, cô đã tự nhủ với bản thân như vậy.

Tương Tư chợt nhớ lại ngày đấy Tô Niên xuống khỏi sân thượng, lúc ấy trong lòng cô ngập tràn hận thù, chỉ một lòng muốn Tô Niên phải đền mạng, quá kích động, chính bản thân cô ta cũng không dám tin rằng, cô ta có thể đứng lâu đến như vậy, chỉ có điều sau đó không còn làm được như thế nữa.

Bà Nghiêm thật sự không ngờ nổi, một câu nói băng quơ của Sanh Tiêu lại trở thành sự thật.

Dù cho Tô Nhu có thân quen với vị bác sĩ sản khoa kia đến thế nào đi nữa, nhưng bà Nghiêm là ai chứ, bà ta liên lạc với người bạn học cũ là chủ nhiệm khoa sản của một bệnh viện, không phải chờ mấy lâu, đầu dây bên kia đã có tiếng trả lời.

Nhìn xuống hai chữ « âm tính » trên tờ giấy xét nghiệm, tất cả các cơ trên khuôn mặt bà Nghiêm dường như vụn vỡ lại cùng một chỗ. Nếu như không phải Nghiêm Trâm Thanh bỏ mặc chẳng buồn quan tâm đến chuyện kết hôn thì bà cũng sẽ chẳng bao giờ mong muốn có cháu nội đến như thế, « Tô Nhu, đến cả chuyện như thế này mà cô cũng dám dối trá ? »

Nghiêm Trâm Thanh vốn tưởng bà Nghiêm chỉ lo nghĩ vớ vẩn, chuyện bé xé ra to, nghe mẹ nói vậy thì giằng lấy tờ xét nghiệm trên tay bà.

« Bác gái, Trâm Thanh, hai người xin nghe cháu giải thích, lúc đó đúng là cháu có các triệu chứng mang thai, cháu không hề biết sao lại... »

Sắc mặt Nghiêm Trâm Thanh bỗng chốc vì hai chữ âm tính khiến cho tái nhợt, hần nhớ tới lời Sanh Tiêu nói ở bãi đậu xe : « Anh cũng biết rõ tôi không còn cách nào mới quay lại với anh ta. ... Có lẽ người anh chọn và nên chọn là Tô Nhu, bởi vì ngày tôi ngã dưới mưa, anh đã không nhúc nhích, chỉ đứng nhìn tôi nhục nhã. »

Nếu không vì đứa bé này, hẳn đã nắm được bàn tay của Sanh Tiêu, thậm chí hẳn còn chuẩn bị hoàn hảo tất cả để đối phó với Duật Tôn, nhưng, chỉ còn một bước nữa thôi.

Đó là bước chân mà hẳn bị ma xui quỷ khiến.

Nghiêm Trâm Thanh xoay người, chân mềm nhũn, lưng phải dựa vào bức tường phía sau mới chống đỡ được, trời đất quay cuồng.

Bà Nghiêm thấy vậy, hét lên đầy sợ hãi, giữ chặt lấy tay con trai, “Trâm Thanh, con đừng có giận...”

Hắn không giận, chỉ tự trào phúng. Giấy kết quả xét nghiệm trong tay rơi xuống đất, Tô Nhu bưng hai tay lên mặt khóc nức nở, cô ta cứ ngỡ trước khi bị phát hiện cô ta sẽ xử lý xong xuôi những chuyện này. Nghiêm

Trạm Thanh nhếch mép, mái tóc màu nâu rử xuống che khuất đi khóe mắt hần, đuôi lông mày nhuộm đầy đau đớn, cố đứng dậy, rời đi.

” Trạm Thanh.....” Bà Nghiêm nghĩ rằng hần không thể tiếp nhận được sự thật này nên càng lo.

Nghiêm Trạm Thanh gạt tay bà Nghiêm ra, lao nhanh về phía cửa, chỉ có Tô Nhu hiểu, giờ này khắc này hần muốn làm chuyện gì nhất, cô ả chạy chậm chậm đuổi theo, hai tay sắp ôm lấy được cánh tay Nghiêm Trạm Thanh, “Trạm Thanh, đừng đi, em van anh, anh và cô ta không có hy vọng đâu....”

Nghiêm Trạm Thanh không quay đầu lại, vung tay lên, Tô Nhu bị hất ngược vào bức tường gần đó, ngã sấp xuống.

Hần như muốn phát điên lên, tại sao lúc đó hần có thể trở mặt nhìn Sanh Tiêu bị lăng mạ, từ đầu hần đã nghĩ tới chuyện không cần đứa bé này, mẹ hần lấy cái chết ra dọa hần thì có sao? Nghiêm Trạm Thanh chạy ra đến khoảng sân rộng của bệnh viện, hai tay che lấy mặt, cảm giác lạnh lẽo ẩm ướt của mưa phùn tạt cả vào khiến hần không phân biệt nổi đâu là nước mắt đâu là nước mưa nữa.

Hần mở xe ra, điên cuồng phóng ra đường, đã khuya, khác hẳn mới khung cảnh người xe tấp nập vào giờ cao điểm, chiếc Ferrari trắng như tia điện quang lao vun vút, xuyên qua từng con đường, góc phố của thành thị.

Sanh Tiêu vô cùng mệt mỏi, bị Duật Tôn ôm chặt vào lòng, cô xoay lưng về phía y, không hiểu sao mí mắt cứ nháy liên tục, không thể ngủ được.

Bả vai cô căng cứng, khê động, người đàn ông ôm cô cũng chưa ngủ, “Sao thế?”

” Không.” Cô chỉ đáp lại một chữ, tia sáng lập lòe hắt vào đáy mắt, trừ đèn điện trong vườn, cả Hoàng Duệ Ấn Tượng đã chìm vào giấc ngủ của màn đêm thăm thẳm. Trong phòng yên tĩnh đến mức một bông tuyết rơi cũng nghe được âm thanh, nhưng Mạch Sanh Tiêu lại có cảm giác hai tai ong hết cả lên, cô chỉ có thể duy trì tư thế nằm thế này, tiếng hít thở trầm ổn của Duật Tôn trên đỉnh đầu, cô cứ ngỡ y ngủ rồi nên mới xoay người sang chỗ khác.

Y lại điều chỉnh lại tư thế, khuôn mặt tuần tú vùi vào hõm vai Sanh Tiêu, “Không ngủ được?”

Y mở miệng, hơi thở nóng rực thổi vào cổ cô, ngứa ngứa.

“Vâng.”

“Giải thích xem sao còn chưa mệt?” Duật Tôn dứt lời, một tay chui tọt vào áo ngủ của cô làm bậy, “Nếu mà mệt không còn sức để nói chuyện thì sẽ ngủ ngay.”

Mạch Sanh Tiêu, vội vàng ra tay ngăn tay y lại, cô thật sự không muốn tiếp tục nữa.

Ngoài cửa sổ, đột nhiên vang lên tiếng còi báo trộm, Sanh Tiêu giật mình run lên, Duật Tôn nhanh nhẹn vén chăn lên, một tay lấy áo ngủ bên cạnh khoác vào, lắc mình một cái đã mở cửa sổ sát đất đi ra đến ngoài ban công.

Sanh Tiêu trợn mắt há hốc mồm, đợi cô đi xong dép, cả Hoàng Duệ Ấn Tượng đã sáng như ban ngày, tắt cả đèn điện đều tự động bật lên.

Thật không ngờ, đó là Nghiêm Trạm Thanh, cả người hần chìm trong các tia hồng ngoại xanh đỏ của hệ thống chống trộm, vồ vồ đi bụi đất, lúc đứng dậy lại trở thành một công tử hào hoa quý tộc.

“Là lãnh đạo mà cũng học mấy tên trộm vọt vào nhà người khác kiểu này sao?” Duật Tôn giương môi cười, chế nhạo.

Nghiêm Trạm Thanh băng qua vườn hoa, đứng dưới ban công, Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy rõ là hần thì vội lùi bước, đi về phía cửa sổ sát đất.

“Tôi muốn gặp Sanh Tiêu.” Cho dù ngẩng cổ nhìn lên nhưng Nghiêm Trạm Thanh vẫn tỏ cái vẻ ăn trên ngồi chốc ra lệnh.

“Cậu không có thể diện hả, nhìn xem bây giờ mấy giờ rồi, chúng tôi đang ngủ.” Eo Duật Tôn khê dựa vào lan can màu trắng khắc hoa, cố ý nhấn mạnh hai chữ “chúng tôi”.

” Sanh Tiêu, anh biết là em nghe thấy” Nghiêm Trạ Thanh tiến lên vài bước, thì nhìn thấy bóng của Sanh Tiêu, “Tô Nhu không mang thai, anh sẽ hủy hôn, Sanh Tiêu em về trở lại bên anh đi, anh thề, anh sẽ không bao giờ làm em bị tổn thương nữa.”

Muốn quay trở lại, chỉ cần thề một câu vĩnh viễn đơn giản vậy thôi sao?

Mạch Sanh Tiêu chỉ khoác chiếc áo ngủ mỏng, quên mặc thêm áo, đứng trước gió lạnh tà áo bay phất phơ, gió lạnh lùa vào cổ làm run rẩy từng bề bào, lời của Nghiêm Trạ Thanh khiến cô càng thấu lạnh.

Cô không ngờ, Tô Nhu lại giả vờ mang thai.

Thật sự thì, ngay cả khi không có Tô Nhu, chuyện giữa hai người có lẽ vẫn sẽ xảy ra như ngày hôm nay.

« Người cô ấy đi theo bây giờ là tôi, Nghiêm Trạ Thanh, lá gan cậu cũng lớn thật đấy, quá nửa đêm rồi mà nhà tôi cậu cũng dám xông vào. » Duậ Tôn cao giọng, đường cong gương mặt đẹp đẽ như được điêu khắc tỉ mỉ tỏa ra sự sắc sảo vô cùng, y hững hờ mở miệng, giọng nói đầy cao ngạo.

“Anh đừng có quên, người Sanh Tiêu yêu là tôi.” Nghiêm Trạ Thanh quả quyết.

Mạch Sanh Tiêu thấy Duậ Tôn xoay người, y đi lướt qua cô, vào phòng ngủ, mở tủ rượu ra, lúc quay lại trên tay y có cầm một thứ.

Cô không nhìn rõ, cho tới tận lúc Duậ Tôn lên đạn, mở chốt bảo hiểm, hai con mắt cô mới mở lớn tròn trừng lên, vội vàng nhào lại giữ chặt tay y, “Đừng...” , nhìn gần, quả nhiên đúng là súng!

Sao y lại có súng?

Lưng Mạch Sanh Tiêu túa ra đầy mồ hôi lạnh, hô to xuống dưới lầu, “Anh đừng nói nữa, nhanh về đi!”

” Sanh Tiêu, tha thứ cho anh.”

Hắn thật sự không sợ chết?

Mạch Sanh Tiêu chẳng còn lòng dạ nào mà bình thần để ý đến nhiều chuyện như thế, hai tay cô nắm chặt lấy cổ tay Duậ Tôn, y thấy vậy, vung tay lên, ôm chặt cô giam lại giữa lan can và người y, thuận thế nhét súng vào tay phải cô, rồi cầm tay cô giương súng nhắm thẳng vào Nghiêm Trạ Thanh.

Cây súng nặng trĩu trong lòng bàn tay, trước giờ Sanh Tiêu chỉ nghĩ rằng Duậ Tôn là thương nhân bình thường, cùng lắm là có chút tính xấu, nào ngờ trong phòng ngủ của hai người còn giấu cả súng ?

Đến tột cùng thì y là loại người nào ?

Nghiêm Trạ Thanh không hề tỏ ra nao núng, cánh tay Mạch Sanh Tiêu càng hạ xuống lại bị Duậ Tôn kéo cao lên, Sanh Tiêu cuống cuống hét lên với Nghiêm Trạ Thanh « Anh về đi. »

Dưới lầu, tiếng còi báo động khiến dì Hà và Tương Tư tỉnh lại, hai người đi ra vườn xem chuyện gì xảy ra, sợ tới mức cầm khẩu.

« Duậ Tôn, anh thả anh ấy đi đi. »

“Cậu ta tự tới cửa đấy chứ.” Duậ Tôn giơ súng, nhắm vào Nghiêm Trạ Thanh, nheo một mắt lại, ngấm bần, Mạch Sanh Tiêu nghĩ rằng y sẽ không nổ súng nhưng vẫn lo, « Nếu mà giết người, anh cũng không thoát được liên quan đâu. »

« Ai bảo ? » Y khẽ nhấp môi mỏng, « Tôi đào một cái hố chôn cậu ta, ai cũng tìm không được. »

” Sanh Tiêu, ngày mai anh sẽ hủy hôn, anh sẽ không gặp lại Tô Nhu nữa... » Nghiêm Trạ Thanh thấy nhất định là hần điên rồi, nếu không thì sẽ không xông vào Hoàng Duệ Ẩn Tượng lúc nửa đêm thế này, như là hần bị độc ngấm rất sâu vào cơ thể, không phải Mạch Sanh Tiêu thì không được.

Sanh Tiêu sợ hần nói linh tinh gì nữa thì sẽ xảy ra chuyện thật, tính hình Duậ Tôn thất thường, không khéo lại nổ súng mất. « Chúng ta về phòng thôi. »

Cô đặt bàn tay còn lại lên mu bàn tay Duật Tôn, nhẹ nhàng kéo, y thấy vậy, khóe miệng đang giương căng lên chợt hòa hoãn, y vòng tay trái lên eo Sanh Tiêu, luồn bàn tay vào khoảng không giữa hai cúc của áo ngủ.

Sắc mặt Nghiêm Trạh Thanh trở nên xám trắng, hai nắm tay xiết chặt đầm thẳm vào tường nhà.

Đi Hà vội ngăn lại, nhưng sức bà làm sao đấu lại được với Nghiêm Trạh Thanh, bà bị đẩy ngã xuống đất, hấn xông vào cửa chính, lên cầu thang chạy lên tầng hai. Duật tôn luôn không thích khóa cửa lúc ngủ, nên Nghiêm Trạh Thanh càng được thể không coi ai ra gì nhào vào phòng ngủ chính.

Sanh Tiêu chưa bao giờ nghĩ được, cô lại rơi vào hoàn cảnh như thế này.

Trên sàn nhà giăng đầy quần áo của cô và Duật Tôn, lúc y muốn thì không bao giờ kiên nhẫn chờ đợi được, thời gian cởi quần áo cũng không cho cô. Mạch Sanh Tiêu vô cùng xấu hổ, ngược lại Duật Tôn cực kỳ bạo dạn, ngồi thẳng trên giường, còn Sanh Tiêu thì cuống cuống lấy đôi dép đi trong nhà che lên ngực, « Không ngờ cậu lại có sở thích này,đam mê xem người khác làm tình ? »

Nghiêm Trạh Thanh đứng giữa phòng, đèn pha lê rực rỡ chiếu lên khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, hấn yêu Mạch Sanh Tiêu, nhưng không làm được như những gì hấn nói, không để ý bất cứ chuyện gì.

Tất nhiên Sanh Tiêu cũng hiểu điều ấy.

Hấn không cam lòng, bước đi, giẫm lên quần áo Sanh Tiêu, đến trước mặt cô, « Anh mang em đi khỏi đây. »

« Anh đừng có làm loạn lên nữa. » Mạch Sanh Tiêu muốn bỏ tay hấn ra, nhưng lại không buông được, biết là chẳng có hy vọng bên nhau, càng thế này chẳng phải là càng tra tấn mình hay sao ? « Tôi không đi. »

Duật Tôn đứng dậy, đặt một tay lên vai Sanh Tiêu, « Nghe thấy chưa, cậu có phiền không, muốn đùa thì cũng phải biết mình đang ở đâu chứ ? »

Bảo an của khu biệt thự nghe thấy báo động thì tới ngay, họ được đi Hà dẫn lên lầu hai, Duật Tôn che cho Sanh Tiêu quay lại giường, phát tay, « Ném cậu ta ra ngoài đi. »

Mạch Sanh Tiêu mím chặt môi, không nói một lời.

Bảo an tiến đến gần, Nghiêm Trạh Thanh càng nhìn Sanh Tiêu tha thiết, « Anh không ngờ em sẽ chọn anh ta, nếu như không còn nơi nào để đi, anh sẽ giúp. » Hai bàn tay hấn cuộn chặt lại, bước ra khỏi phòng ngủ.

Sanh Tiêu thấy mọi người đã đi hết, liền ngồi bệt xuống sàn nhặt lấy quần áo. Duật Tôn bẻ quặt một tay cô ra sau, đầu gối cô khụy xuống đất ngã nhào. Y cướp lấy quần áo trong tay cô, xoay người bước mấy bước đã ra tới ban công, rồi ném hết số quần áo xuống lầu.

Mạch Sanh Tiêu đứng lên, chỉ cảm thấy bụng đau nhói từng cơn, cô lấy tay gắng đè xuống, một lúc sau thì đỡ đau hơn, cô đến đầu giường rót một cốc nước lọc để uống.

Duật Tôn đứng trên ban công, tận mắt chứng kiến Nghiêm Trạh Thanh đi khuất mới trở vào phòng, Sanh Tiêu đã chui vào chăn, chỉ lộ mỗi mái tóc đen óng.

Y úp thân mình đè lên người cô, « Lại động tình rồi à ? »

Cô không thể hiểu nổi sao y lại dùng từ đó, Mạch Sanh Tiêu bị đè nặng thở còn không ra hơi, thều thào nói, « Tôi như thế này rồi, còn ai muốn nữa ? »

« Nếu cậu ta muốn thì sao ? »

Sanh Tiêu hắt y ra, nhưng y vẫn không nhúc nhích, « Tôi không cần anh ta, đã được chưa ? »

” Cho em một trăm cái mật gấu em cũng không dám. » Duật Tôn đứng dậy, kéo chăn đắp lên người.

Việc đầu tiên khi Nghiêm Trạh Thanh về tới nhà là hủy hôn ước với Tô Nhu, bà Nghiêm dù vô cùng giận giữ nhưng nghe ý của hấn như vậy thì một mực không đồng ý, ông Nghiêm là quan chức có địa vị, không bao giờ cho phép chuyện như vậy xảy ra với con mình. Ông cũng biết chuyện của Nghiêm Trạh Thanh và Sanh Tiêu, dù Tô Nhu có lừa dối nhưng kết hôn với Nghiêm gia thì phải môn đăng hộ đối.

Nghiêm Trạh Thanh bỏ đến công ty, cả đêm thức trắng, tàn thuốc đầy trên mặt sàn ban công, hắh cảm thấy như chính tay hắh tự đẩy bản thân vào chỗ chết, chỉ có một cách duy nhất hắh có thể cứu chính mình, đó là thuyết phục Sanh Tiêu quay trở lại.

Mạch Sanh Tiêu lúc trước chỉ cho rằng Nghiêm Trạh Thanh nói linh tinh, nhưng không ngờ chuyện án mạng của Tô Niên lại quay trở lại gây rắc rối cho cô.

Cảnh sát đứng trước cổng trường đợi cô, may mà cô nhận được điện thoại vội vàng chạy tới thì liền bị họ đưa về cục. Họ muốn cô thuật lại sự việc hôm Tô Niên nhảy lầu. Rất nhiều chi tiết, dù có nguy tạo tử mĩ cẩn thận đến đâu cũng không chịu nổi sự căn vặn hỏi han mà lộ ra chân tướng, vì vậy Sanh Tiêu không dám nói nhiều, cô muốn gọi điện thoại cho Duậh Tôn, nhưng tất nhiên chút quyền lợi như thế họ cũng không cho cô.

Mạch Sanh Tiêu bị giữ ở cục cảnh sát mấy giờ liền, lúc được thả ra, bầu trời đã tối, đen kịt, cô không khai một điều gì, không cả đề cập đến Tương Tư, cô nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, mồ hôi rịn ra ẩm ướt.

Lấy di động ra, gọi cho Duậh Tôn mấy lần, y không nhấc máy, mũi cô cay cay, vừa định bấm lại số thì một bàn tay đã giữ tay cô lại.

Cô ngắh đầu, nhìn thấy Nghiêm Trạh Thanh, cô vội vàng lùi xa, tạo khoảng cách giữa cả hai. Sanh Tiêu xoay người bước đi.

« Chẳng nhẽ em không tự hỏi, tại sao cảnh sát lại đến tìm em ? » Giọng nói lạnh lùng sau lưng khiến cô dừng bước, quay người lại, trên khuôn mặt đầy vẻ nghi ngờ không thể tin nổi, « Là anh ? »

« Là anh. » Với quan hệ của hắh, chỉ cần một cuộc điện thoại thì rõ ràng tai nạn đến với cô là không thể tránh, biết tìm đường trốn nơi đâu đây ?

Sanh Tiêu bước lại gần hắh một chút, đôi mắt mở to, chất vấn « Sao anh phải làm như vậy ? »

« Ngày trước, không phải Duậh Tôn cũng dùng điều kiện này để có được em hay sao ? Sanh Tiêu, anh cũng muốn thử... »

« Anh điên rồi ! »

« Đúng, anh điên. » Nghiêm Trạh Thanh ghéh chiếc cằm lên, « Vì như thế em mới chấp nhận, nên anh không ngại trở thành kẻ tàn ác. »

« Bốp ! » Mạch Sanh Tiêu giơ một tay ra, đau thương chọt dắh đầy trái tim, ánh trắng rơi vãi trên khuôn mặt nhỏ nhắn gần như trong suốt, cô nén bi thương, thốt ra từng chữ từng chữ « Tôi thật sự đã nhìn lầm anh. »

« Đúng không ? » Nghiêm Trạh Thanh nhận cái tát của cô, chính bản thân hắh cũng không ngờ mình làm được chuyện như thế, hắh chỉ muốn Sanh Tiêu quay trở lại, hắh yêu cô, cô cũng yêu hắh, vì sao bây giờ tâm can cô lại ở chỗ Duậh Tôn.

« Anh muốn làm gì ? »

« Anh muốn gì mà em còn chưa rõ ? » Nghiêm Trạh Thanh kéo lấy tay Sanh Tiêu nhét cô vào xe, hắh muốn nói chuyện tử tế với cô, hắh không tin chuyện giữa Sanh Tiêu và hắh đã hết hy vọng.

Đến hộp đêm Thiên Sắc, Nghiêm Trạh Thanh cho người phục vụ rất nhiều tiền bo, chọn phòng vip, trong căn phòng trừ âm thanh nhạc ngoại chỉ có hai người. Nghiêm Trạh Thanh liên tục rót rượu hết ly này đến ly khác, Sanh Tiêu thì vẫn nắm lấy chiếc điện thoại trong túi xách, « Muốn nói gì thì nói đi. »

« Sanh Tiêu, chỉ cần em trở về bên anh, án mạng của Tô Niên, anh sẽ cho nó chìm xuống vĩnh viễn, hãy tin anh... »

” Trạh Thanh” Cô mở miệng ngắt lời hắh, hắh nghe thấy cách cô gọi thì cho rằng cô đã động lòng, còn Sanh Tiêu, trong mắt cô mông lung đong đầy hơi nước, « Từ khi nào, giữa chúng ta chỉ tồn tại những giao dịch ? »

Nội tâm Nghiêm Trạh Thanh xót xa quắh thất, quơ lấy chén rượu trên bàn trút sạch vào miệng.

Mạch Sanh Tiêu nhìn theo, cổ nén nước mắt rơi.

Cửa phòng bỗng bật ra, có vài chàng công tử nhà giàu dắt theo bạn gái đi vào, « Nghiêm thiếu, đến Thiên Sắc chơi mà chẳng tìm chúng tôi gì cả, thế thì sao mà vui được ? »

Cậu thanh niên đi đầu tiên tay kẹp một điều thuốc, mũi Sanh Tiêu nhăn lại, trưa nay cô không ăn cơm, dạ dày chua xót rất khó chịu, thấy mấy người đàn ông ngồi vây quanh, mùi khói thuốc trộn với nước hoa đánh úp lên mặt, Sanh Tiêu không nhin nổi quay sang bên cạnh nôn thốc nôn tháo.

« Ừa, ủa.... »

Một cô gái thấy vậy, khoe miệng mấp máy cười, « Nghiêm thiếu, anh trúng thưởng nha, nhìn phản ứng của em gái thế này, nhất định là có rồi. »

Khóe mắt Nghiêm Trạ Thanh chợt nổi lên hung ác, tay phải nắm chặt lấy ly rượu, « Cô vừa nói cái gì ? »

« Tôi chỉ nói sự thật thôi, anh chắc chắn là không dùng bao rồi, chẳng phải sau đó thì sẽ làm bụng người ta to lên à ? »

Mạch Sanh Tiêu nghe không lọt, một tay cố đè xuống dạ dày, một tay chống lên ghế cố đứng dậy rồi đi. Nghiêm Trạ Thanh ném thẳng ly rượu ra ngoài cửa, cánh tay to lớn của hắn vung lên bắt lấy tay Sanh Tiêu, « Có phải em đã có rồi không, em nói rõ ràng xem nào. »

« Thả tôi ra, tôi muốn về. »

Trở về? Về với Duật Tôn ? Gân xanh trên trán Nghiêm Trạ Thanh nổi hẳn lên, hắn dễ dàng đẩy Sanh Tiêu ngược trở lại, « Hôm nay em mà không nói rõ thì đừng hòng đi. »

Lực tay hắn rất mạnh, Sanh Tiêu ngã sấp về phía sau, bụng đâm thẳng vào góc bàn, cô đau rập người xuống sàn nhà, co quắp lại, chút xíu nữa là ngất lịm. Nghiêm Trạ Thanh thấy cô nằm bất động, vội ngồi xổm xuống, « Sanh Tiêu, Sanh Tiêu, em có sao không ? »

Mạch Sanh Tiêu cắn môi đến tím bầm, khuôn mặt như được tắm trong mồ hôi, mái tóc dài phủ lên mặt, cô há miệng nhưng chẳng nói nổi một lời chỉ thoát ra được âm thanh rên rỉ, « Đau quá... »

” A, a.....” Bên cạnh, có người hét lên.

Nghiêm Trạ Thanh cúi đầu, thấy chiếc quần bò màu lam nhạt của Sanh Tiêu nhuộm đỏ au màu máu, một người hét lên rất lớn « Nhanh đưa đến bệnh viện đi, nếu để lâu sẽ không giữ được đứa trẻ đâu... »

Trẻ con, làm sao có thể ? Mạch Sanh Tiêu há hốc miệng thở dốc, cả người run lẩy bẩy, cô nghĩ rằng Nghiêm Trạ Thanh chắc chắn sẽ đưa cô tới bệnh viện, không ngờ hắn chỉ nhìn cô với ánh mắt vô cùng bình thản, « Sanh Tiêu, chúng ta không cần đưa bé này... »

Trong đôi mắt đen thẳm của hắn phản chiếu hình ảnh Sanh Tiêu đang dần dần kiệt quệ. Nghiêm Trạ Thanh ôm lấy cô vào lòng, giọng nói rõ ràng từng tiếng, thể hiện sự quyết tâm kiên định, « Sanh Tiêu, đừng sợ, em cố chịu đựng một chút thôi, sẽ không còn ngay thôi. »

Trái tim Mạch Sanh Tiêu tan ra như bụi vữa, đầu cô vô lực ngã vào bờ vai hắn, « Chẳng lẽ anh muốn nhìn tôi chảy máu đến chết ? » Mối cô bị cắn đến bật máu, đôi mắt mờ hồ không tiêu cự.

« Sanh Tiêu, xin lỗi em,... sẽ qua ngay thôi, sẽ tốt lên ngay thôi mà... »

Nghiêm Trạ Thanh vô thức nỉ non dỗ dành, Mạch Sanh Tiêu lấy hết sức lực, đẩy hắn ra, khoe môi động đậy không biết là muốn khóc hay muốn cười, khuỷu tay cô cố chống lên bàn trà, vết máu uốn lượn chảy từ ống quần xuống mắt cá chân.

46. Chương 46: Duật Tôn, Cứu Em

“ Hay là cứ đi bệnh viện xem thế nào ”.

“ Cút đi, các người ra ngoài hết cho tôi, đi ra ngoài!”. Nghiêm Trạh Thanh cầm chai rượu ném ra xa, màu rượu đỏ hòa lẫn với những mảnh thủy tinh vỡ văng tung tóe khắp nơi, mấy cậu bạn xung quanh không dám dây vào, nhanh chóng dắt bạn gái rời đi.

Mạch Sanh Tiêu khom lưng, kéo lê bước chân ra cửa.

Nghiêm Trạh Thanh biết những việc hắn làm gây cho người khác bao nhiêu tổn thương, nhưng hắn không cam tâm, hai chân như bị đóng đinh tại chỗ, muốn bước lại gần mà không bước nổi.“ Sanh Tiêu....”

Tay phải cô chống lên bức tường, vịn vào đó mà đi, không quay đầu lại, chỉ đau xót buồh lại câu cuối cùng “ Nghiêm Trạh Thanh, anh có bao giờ nghĩ rằng, mất máu nhiều thì tôi sẽ mất mạng?” Hắn không quan tâm, nếu hắn thật sự để ý, sẽ không bao giờ nói ra những lời như vậy.

Thân thể yếu ớt mảnh mai của cô tựa vào vách tường, chậm chậm đi ra khỏi căn phòng, lúc bấy giờ Nghiêm Trạh Thanh mới hoàn hồn đuổi theo.” Sanh Tiêu, anh sẽ đưa em đến bệnh viện.”

Sanh Tiêu đẩy hắn ra, hắn lại nhất quyết không buồh.“ Tôi không muốn nhìn thấy anh, chẳng lẽ anh nhất định muốn tôi chết trước mặt anh sao ?”

Hắn sững sờ, muốn cứu vãn, nhưng làm cách nào bây giờ? Mạch Sanh Tiêu vẫn kiên cường bám vào vách tường, thân thể cúi gập, chậm chậm bước từng bước một, bên ngoài bar Thiên Sắc đèn điện sáng trưng, từng tia hào quang rực rỡ của ánh đèn nê ông phủ lên cơ thể cô, đũh quần cô nhuộm đẫm máu tươi, bụng đau đến mức cô chỉ muốn chết đi.

Tiếng điện thoại trong túi bỗng vang lên, cô cố gắng gượng tìm kiếm điện thoại, hồi lâu mãi mới được, khi ấn phím trả lời thì nghe thấy thanh âm giận dữ của người đàn ông nọ“ Mạch Sanh Tiêu, em chết rồi có phải không ? Chạy đi đâu rồi?”

Sanh Tiêu khom người, ngồi xổm trên mặt đất, tay kia chống lên nền bê tông lạnh băng, nắm chặt lấy điện thoại áp vào tai, tiếng nói đầy tức giận của Duậh Tôn vang vọng bên tai, nhưng không hề giống sự tức giận thường ngày, hôm nay thật khác biệt, Sanh Tiêu cảm thấy đáy lòng lạnh lẽo tựa băng tuyết cuối cùng cũng có chút ấm áp, cô chính là người đơn giản như thế, chỉ cần y đối xử tốt với cô một chút, hiền hòa hơn một chút, cô sẽ không ngại ngần nắm lấy tay y.

Hai chân cô lạnh băng run rẩy, giọng nói nghẹn ngào tắc lại, một lúc sau mới khóc thành tiếng “ Duậh Tôn, Duậh Tôn...”.

Mạch Sanh Tiêu tựa vào gốc cây hương chương(1), hai đầu gối co lên ép vào bụng, đôi tay vòng ôm lấy chân, đó là tư thế tự bảo vệ bản thân giống khi đứa trẻ còn trong bụng mẹ, khi Duậh Tôn lái chiếc xe xa hoa của y đến nơi đã thấy Sanh Tiêu nằm yên lặh không hề nhúc nhích.

(1) Cây hương chương: cây nhãn

Y vội vàng chạy đến, chỉ thấy mái tóc đen dài đã che hết khuôn mặt cô, Duậh Tôn ngồi xổm xuống, bàn tay to lớn lay nhẹ vai cô “ Em làm gì ở đây vậy, sao lại chạy đến đây ?”

Sanh Tiêu nặng nề mở mắt, ánh mắt mơ màng, gương mặt hơi ngẩng lên, tái nhợt đến dọa người, cánh môi khô nứt nẻ không thốt nên lời.

Duậh Tôn thấy cô có vẻ không ổn liền vươn tay ôm cô lên, lòng bàn tay chạm đến chất lỏng sền sệt, nhờ ánh đèn đường, thân sắc không khỏi hoảng hốt “ Em làm sao vậy ?”

“Tôi cũng không biết, bụng tôi đau quá.” Tiếng cô nhỏ như muỗi kêu, cô chỉ biết kinh nguyệt của mình vừa mới hết, không thể có khả năng như Nghiêm Trạh Thanh nói là cô mang thai, nhớ tới hắn, nội tâm cô lại đau đốn, chặt vật nhắm chặt mắt lại.

Hắn có thể đối xử với cô lạnh lùng như vậy, dùng loại phương thức tàn nhẫn đến thế với cô chỉ vì không cần có sự tồn tại của một đứa trẻ, thì là sao mà cô có thể tin tưởng lời của hắn sẽ quên hết quá khứ của cô, quên được sao?

Duậh Tôn bế cô vào xe, phóng nhanh tìm bệnh viện, lúc ôm cô chạy vào phòng cấp cứu thì bác sĩ hỏi “ Cô ấy mang thai à ?”

Mạch Sanh Tiêu từ trước đến nay đều uống thuốc tránh thai, làm sao cô có thể mang thai con của y được, Duật Tôn không chút nghĩ ngợi liền phủ nhận “ Không có khả năng.”

Sanh Tiêu được cấp cứu kịp thời, cô vẫn mê mang bởi thuốc mê vẫn chưa tan hết, bác sĩ đưa bệnh án cho Duật Tôn xem, thì ra bên phải tử cung của cô có khối u máu lớn, khối u chúi xúi nữa là vỡ, có lẽ hôm nay cô bị va chạm rất mạnh vào đầu đó mới khiến khối u vỡ ra, hiện tại đã mổ và cắt khối u rồi, không còn bất cứ trở ngại nào nữa.

Theo lời bác sĩ thì nếu như chỉ chậm một vài phút nữa thôi, chắc chắn cô bắt buộc phải cắt bỏ tử cung.

Cắt bỏ khối u chỉ là tiểu phẫu, Sanh Tiêu tỉnh dậy không cảm thấy quá đau đớn, Duật Tôn để cô nằm ở phòng tốt nhất của bệnh viện, TV, toilet, phòng nghỉ, những thứ cần có đều có đủ. Lúc cô tỉnh dậy thì thấy một bình dịch treo trên đầu giường, trong phòng bệnh còn lại một mình Duật Tôn.

Y ngồi trên chiếc ghế salon duy nhất trong phòng, ánh mặt trời diễm lệ chiếu lên thân thể cùng khuôn mặt y, vàng dương đỏ với những tia sáng lấp lánh xuyên qua cánh cửa, từng vệt sáng bị cắt ra hắt lên một bên mặt y, một tay chống cằm, cánh tay áo sơ mi đen xắn lên đến khuỷu, sống mũi cao thẳng kiên nghị như được chạm khắc, Sanh Tiêu hơi cử động tay mới biết mình đang được truyền dịch.

Tiếng loạt xoạt rất nhỏ vang lên nhưng vẫn đánh thức y, Duật Tôn mở mắt, đứng dậy tiến về phía cô.

“Tôi bị sao vậy ?”

“Không có gì, chỉ là tiểu phẫu thôi”. Y ngồi ở mép giường. “Sao em lại tới chỗ đó?”

“Lúc chiều tôi bị đưa đến đồn công an “. Giọng cô yếu ớt. “Bọn họ muốn điều tra lại vụ án đó, lúc ra về tôi gặp Nghiêm Trạm Thanh thì mới biết tất cả là do anh ta sắp đặt.”

“ Vậy sao em lại bị thương ?”

Mạch Sanh Tiêu muốn trốn tránh, không ngờ lại bị một câu hỏi của Duật Tôn phá hủy hoàn toàn. “ Cậu ta muốn em quay lại với cậu ta nên mới dùng cách đó, nhưng nếu chỉ nói chuyện bình thường thì làm sao em lại bị thương như vậy ? »

“ Tôi...” Mạch Sanh Tiêu không suy nghĩ phức tạp đến thế. “ Chúng tôi chỉ giằng co một chút, tôi không cần thận ngã vào bàn trà.”

Ánh mắt sắc bén tựa chim ưng của Duật Tôn liếc về phía cô, nhìn giây lát rồi quay đi, Sanh Tiêu thấy y không nói lời nào liền mở miệng thử thăm dò “ Vụ án kia...làm sao bây giờ ?”

“Lúc trước em đẩy Tô Niên xuống lầu, sao không nghĩ đến hậu quả sau này ?”

Sanh Tiêu nằm bất động trên giường, vẫn không chịu nói sự thật cho y biết. Duật Tôn thấy cô có ý định trốn tránh, khóe môi không khỏi nhếch lên một nụ cười lạnh “Nếu là chị em đẩy ông ta xuống, trách nhiệm này cô ta phải gánh lấy.”

Đôi mắt trong trẻo của cô trợn to lên, nỗi sợ hãi không thể giấu kín được “ Anh...” Cô đoán được, chắc là lần đó, lúc cô nói chuyện với Tương Tư đã bị y nghe được.

“ Anh sẽ không hiểu được”. ánh mắt cô chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, khi kể lại chuyện cũ, giọng nói cô tuy mang vẻ bình thản, nhưng nỗi đau âm thầm bên trong khiến giọng hơi run rẩy không thể lừa được ai “Trận hỏa hoạn đó, nếu không có chị đẩy tôi ra, tôi chắc chắn đã bị thiêu chết rồi. Chị ấy dùng đôi chân đổi lấy tính mạng tôi, tôi nợ chị ấy, ngày để tang ba mẹ, nhưng là tro cốt của họ vẫn không thể tìm thấy đầy đủ. Là vì mấy năm nay, Tô Niên vậy mà vẫn sống tốt, chúng tôi không quyền không thể, khi bị giải đến sở cảnh sát, tôi không dám làm liều.” Sanh Tiêu quay mặt lại, đôi mắt nhìn thẳng Duật Tôn “ Mạng của ông ta, anh nói không đáng chết, vậy năm đó, mạng ba mẹ tôi thì sao? Nếu như không phải nhân quả báo ứng, chị tôi liệu có đẩy Tô Niên xuống lầu ?”

Mạch Tương Tư chỉ là một cô gái yếu đuối, có thể khiến cô ra tay như vậy, chắc chắn là vì chất chứa nỗi oán hận rất sâu sắc.

Khóe môi y thủy chung mím chặt, đôi mắt thâm trầm cất giấu sự u ám thường ngày, nửa ngày y không nói gì, chỉ đến khi bác sĩ đến kiểm tra y mới đứng lên. “Em nghỉ ngơi đi, tôi bảo dì Hà đưa chị em đến.”

Nói xong, bước ra khỏi phòng bệnh.

Bác sĩ xem xét vết mổ của cô, tay cầm nhiệt kế. “Từ nay về sau chú ý cẩn thận, may mắn là cô được đưa đến viện kịp thời, may mà không phải cắt bỏ toàn bộ tử cung. Cô còn trẻ như vậy, nếu cắt tử cung có lẽ sẽ hối hận cả đời...”

Sanh Tiêu quay mặt về một bên, nước mắt không nhịn được chảy xuống.

“Ôi, cô đừng khóc, bây giờ thì không sao rồi...Không để lại di chứng nào cả.” Người bác sĩ trẻ tuổi vội vàng lên tiếng an ủi.

Một cánh tay cô đưa lên che lấy mắt, nghe thấy lời nói của bác sĩ lại càng khóc to hơn, cô chỉ muốn khóc, trong lòng khó chịu không nín được.

Duật Tôn nói chuyện điện thoại xong bèn quay về phòng thấy bác sĩ đang an ủi cô, y đứng trước giường bệnh, Sanh Tiêu nhắm chặt mắt mà khóc, y trông thấy nước mắt xuyên qua kẽ tay cô chảy xuống cằm cổ mảnh khảnh. Bàn tay y cho vào túi quần cuộn chặt lại, trong lòng không hiểu sao nổi lên chút bực bội và khó chịu.

Bác sĩ kiểm tra hết một lượt mới ra khỏi phòng...Duật Tôn đến bên cô, bàn tay to kéo cánh tay cô ra “Đừng khóc nữa, cũng không phải không sinh được con, chẳng lẽ em không nghĩ tới chuyện sẽ sinh con cho tôi sao?”

Đôi mắt cô vì khóc nhiều quá mà sưng đỏ cả lên, liếc mắt nhìn Duật Tôn, thành thật lắc đầu.

Duật Tôn lấy khăn giấy trên tủ đầu giường lau nước mắt cho cô. “Về vụ án, em cứ yên tâm, cậu ta muốn điều tra lại cũng không phải chuyện đơn giản, tôi sẽ tìm cách, tôi không tin cậu ta có thể lật lại được.”

Chưa tới giữa trưa, dì Hà đã đưa Mạch Tương Tư cùng tới bệnh viện, Sanh Tiêu vừa làm tiểu phẫu không thể ăn được những đồ ăn nhiều dầu mỡ, dì Hà đổ cháo loãng từ bình giữ nhiệt vào bát, Tương Tư nhìn sắc mặt không tốt của em mình, đau lòng khóc nức lên.

“Chị, đừng khóc mà.”

“Sao mà em lại có khối u lớn như thế không biết”.

“Em không hề thấy đau, bình thường chẳng có biểu hiện gì, em cũng không để ý nữa.”

Tương Tư cầm chén cháo trong tay dì Hà, múc từng muỗng nhỏ đút cho Sanh Tiêu. “Bây giờ chỉ có thể ăn cháo, có phải khó ăn lắm không?”

“Em không đói”. Cô lắc đầu, vì trong miệng đắng ngắt không muốn ăn.

Đến buổi tối, Mạch Tương Tư muốn ở lại bệnh viện với Sanh Tiêu, cô không khuyên nhủ được, đành đồng ý.

Cô nằm trên giường bệnh mà không thể xoay người nên rất khó chịu, ngủ cũng không được, trong phòng bệnh đã tắt gần hết đèn, chỉ còn lại một chiếc đèn tường nhỏ chiếu ánh sáng yếu ớt. Khuôn mặt Sanh Tiêu quau ra ngoài cửa sổ, chẳng hề chú ý có một người đang đứng ở cửa ra vào.

Nghiêm Trạ Thanh đã đến được một lúc lâu, hần hỏi bác sĩ mới biết được tình trạng của cô, chắc chắn cô không có thai, hần đứng ở cửa ra rất lâu, dù ngăn cách giữa cả hai chỉ là một cánh cửa, nhưng để vượt qua thật sự là quá khó khăn.

Hần không phải là người, Nghiêm Trạ Thanh nhớ lại lời nói của bác sĩ, hần muốn giết chết chính mình. Hần nói không quan tâm quá khứ của Sanh Tiêu, hần nghĩ Sanh Tiêu nhất định phải phải sạch mọi quan hệ với Duật Tôn. Nghiêm Trạ Thanh tức giận nện một đấm vào vách tường, hần sao có thể không nghĩ tới chuyện, Mạch Sanh Tiêu không yêu Duật Tôn, cho dù có con với y, cô cũng không muốn.

Hần đem mặt chôn trong cánh tay, dựa vào vách tường, trong lòng dâng lên hối hận và ảo não vô cùng, nếu Mạch Sanh Tiêu thật sự có chuyện gì, hần còn mặt mũi nào đi gặp cô?

Trong đôi mắt hần là nỗi chua xót tràn ngập, tựa như bây giờ, hần chẳng còn mặt mũi nào mà gặp cô.

Hắn yêu Mạch Sanh Tiêu, chỉ vì quá yêu nên mới dần vặt nhau, cứ nghĩ rằng như thế yêu thương sẽ càng thêm sâu đậm, chính là vì quá sâu đậm nên mới là lưỡi dao nhọn hại cô và chính mình, từng chút một tổn thương cô.

Sanh Tiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, rất lâu vẫn không quay lại, cô rất gầy, mảnh khảnh và yếu ớt, giống như chỉ còn da bọc xương.

Trên khuôn mặt hắn lộ rõ vẻ thương yêu, bàn tay nắm lấy tay nắm cửa, dùng sức mãi mà không thể mở ra.

“ Anh Nghiêm.”

Tiếng nói Mạch Tương Tư rất nhỏ vang bên tai, Nghiêm Trạ Thanh rút tay về, chỉ thấy Tương Tư đang ngồi trên xe lăn, một chiếc chân mỏng đắp trên đùi. “ Sao lại không vào ?”

Nghiêm Trạ Thanh xoay người, màu áo xanh ngọc càng tôn lên vẻ mặt tái nhợt của hắn, mái tóc có chút rối, người đàn ông này quả thực rất đẹp trai, nét đẹp mang vẻ thư sinh tao nhã. Mạch Tương Tư quay xe lăn đi ra ngoài, Nghiêm Trạ Thanh thấy thế cũng ra theo.

“Tôi vốn cho rằng, người sẽ cùng em tôi đến cuối còn đường chắc chắn là anh.”

Hắn nghiêng người dựa vào vách tường, không biết phải mở miệng thế nào.

“ AnhNghiêm, em tôi không thích Duật Tôn, tôi cầu xin anh, anh hãy cứu nó”. Khuôn mặt Tương Tư nồng đậm bi thương, hơi ghéech chiếc cằm lên, cô nói “ Nếu tôi không phải kẻ tàn phế, Sanh Tiêu chắc chắn sẽ rời bỏ hắn ta, nhưng bây giờ nó không thể , Duật Tôn nhất định sẽ không buông tha để chúng tôi đi. Anh có biết đêm ba mươi năm nay, nó bị sao không?”Tương Tư nói đến đây, hốc mắt đỏ bừng, nước mắt không kìm nén được chảy ra. “Cũng bởi vì nó ở với anh bị người ta chụp ảnh được, Duật Tôn...hắn, hắn đem Sanh Tiêu kéo lên dàn dương cầm rồi cưỡng bức nó, ngày hôm sau, khắp người nó toàn vết thương, trên cánh tay, trên lưng tất cả đều là máu, thiếu chút nữa mạng sống cũng không còn, anh Nghiêm, nếu anh thật sự yêu Sanh Tiêu, xin anh hãy cứu nó...”

Nghiêm Trạ Thanh quá sợ hãi, môi run run “ Lời cô nói là sự thật ?”

Mạch Tương Tư dùng sức gật đầu, bộ dáng gầy yếu run rẩy như thống khổ vô cùng “Tôi không ngờ con bé lại tiếp tục theo Duật Tôn, hắn ta chính là ma quỷ, ngày nào nội tâm hắn khó chịu cũng sẽ mang Sanh Tiêu ra để trút giận, nó chỉ mới có 21 tuổi thôi, anh Nghiêm, vì muốn được ở bên anh mà nó đã chịu rất nhiều đau khổ, vì cớ gì hai người không thể ở bên nhau ?”

Nghiêm Trạ Thanh cảm giác mình không thể hít thở được, trong lòng đau đớn như bị giày xéo, từng chút một, chút một rách ra.

Tay phải hắn vịn chặt vào tường, đi về phía sau Tương Tư, trông mắt đỏ hồng, thần thái bị co rút, giống hệt người gỗ, đi ra ngoài hành lang, dần dần biến mất khỏi tầm mắt của Mạch Tương Tư.

Mạch Tương Tư lấy tay xoa xoa đôi mắt hơi sưng, hít thở thật sâu, trên khuôn mặt đã giãn ra phẳng phất nụ cười tự giễu, lúc này mới đẩy cửa phòng bệnh đi vào.

Sanh Tiêu nằm viện 5 ngày thì ra viện trở về Hoàng Duệ Ân Tượng, một tháng sau tinh thần đã vui vẻ trở lại, dì Hà rất lo lắng cho cô, chăm chút từng li từng tí, không cho cô thế này, không cho cô thế kia, kể cả việc ăn uống của cô cũng quản lý rất nghiêm ngặt.

Gần đây Duật Tôn bận rất nhiều việc, hình như công ty có chuyện gì đó, Sanh Tiêu chưa bao giờ hỏi y làm việc gì, cứ coi như cô dám hỏi, y cũng sẽ không trả lời.

Cô ở cạnh y lâu như vậy, đây lần đầu tiên Duật Tôn thấy cô chơi đàn.

Mạch Tương Tư ngồi ở xe lăn bên cạnh, chăm chú nhìn cô. Mái tóc dài đen bóng mượt không quá eo, từ lúc cô chơi đàn, khuôn mặt hết sức tập trung, hai tay thành thực không ngừng lướt trên những phím đàn đen trắng. Thân thể mảnh mai của cô khoác lên bộ quần áo mà Duật Tôn mới mua, áo trắng thuần khiết, chiếc áo có vẻ hơi rộng so với người cô, cánh tay xắn lên cao. Trên cổ là chiếc vòng đơn giản mà xa hoa hình cây lá. Phía dưới mặc một chiếc quần dài màu đỏ, hai chân thon dài ẩn hiện, phác họa vừa đúng vóc

dáng cô, vùng bụng trắng trẻo được tôn lên thật nhắn nhui, Duật Tôn đặt thứ đồ trong tay xuống bàn trà, chậm rãi lại gần.

Tương Tư là người nhìn thấy Duật Tôn trước tiên, y ra hiệu bảo cô ta đừng lên tiếng nhưng Tương Tư đã cố tình mở lời trước : “Anh đã về”.

Tiếng đàn đột nhiên dừng lại, Sanh Tiêu nghiêng đầu, vài sợi tóc dài rủ xuống phím đàn.

Duật Tôn hơi có cảm giác mất mát, đôi mắt đẹp dài lướt qua Tương Tư, y đến ngồi cạnh Sanh Tiêu, ngón tay thon dài đặt lên phím đàn “ Chúng ta cùng chơi”.

Cô chơi tay trái kết hợp nhuần nhuyễn với tay phải của y, cùng hợp tấu một bản nhạc. Dì Hà tựa vào mép bàn ăn, khuôn mặt phúc hậu lộ ra tươi cười, Mạch Sanh Tiêu thuần khiết mà điềm đạm lại đáng yêu, rất xứng với Duật Tôn, trông bọn họ đẹp đôi quá.

Tiếng đàn khoan thai, róc rách như nước suối chảy, nốt nhạc cuối cùng vừa dứt lại khiến cho người ta cảm giác vẫn chưa thỏa mãn. Mạch Sanh Tiêu chưa bao giờ hợp tấu với bất kỳ ai mà trôi chảy và hay đến vậy, dù sao tay kia cũng không phải àn tay mình, Duật Tôn đưa hai cánh tay lên phím đàn, khoe môi mỏng nâng lên, nhìn thẳng vào Sanh Tiêu “ Nếu có một ngày, em chỉ có thể chơi đàn bằng một tay, anh nhất định sẽ làm cánh tay còn lại của em.”

Khuôn mặt đông đầy niềm xúc động, người đàn ông này cô chưa bao giờ gặp, thực ra, chỉ cần cô để tâm quan sát y kỹ một chút, sẽ thấy rằng, ẩn sâu trong đáy mắt Duật Tôn không phải chỉ có nham hiểm độc ác, ít nhất khi y nói những lời này, ánh mắt y dịu dàng, chân thật.

Sanh Tiêu bị y nhìn chăm chú đến mức xấu hổ, cánh mi rủ xuống, cô đem khuôn mặt quay sang hướng khác.

Đôi tay chính là sinh mệnh của cô, cô làm sao có thể để chúng bị phá hủy.

Duật Tôn quấn một ít tóc của cô vào ngón tay đặt lên môi hôn “ Hôm nào đi làm tóc với chị em đi, cho khuây khỏa.”

Tương Tư nghe thấy, lúm đồng tiền ẩn hiện nở rộ như hoa.

Ngày hôm sau, từ bệnh viện ra về Sanh Tiêu muốn đưa Tương Tư đi dạo phố, nhưng Tương Tư chỉ một mực đứng trước cổng bệnh viện, không muốn đi. Tối qua cô cũng nghĩ kỹ, chất tóc của Tương Tư đã rất đẹp, bây giờ đang có trào lưu làm tóc xoắn, nếu chị cô làm chắc chắn sẽ rất xinh đẹp.

Duật Tôn đi xuống nhà, đúng lúc thấy Tương Tư đang giúp dì Hà bày biện bát đĩa, còn Sanh Tiêu đang ở phòng bếp chuẩn bị lấy cháo.

Duật Tôn dừng bước ở cầu thang, khuôn mặt Tương Tư tươi cười, cũng chăm chú đến ăn mặc, phần eo y khẽ dựa vào cầu thang, Mạch Sanh tiêu chưa bao giờ nghĩ tới chuyện vì sao hai chân Tương Tư không thể đứng lên được, ngồi xe lăn, sao có thể đẩy được Tô Niên xuống lầu. Y cố ý đến tận hiện trường vụ án, xung quanh tầng cao nhất có một vòng inox bảo vệ rất chắc chắn, cho dù Tương Tư ngồi trên xe lăn đẩy ông ta cũng không có khả năng Tô Niên sẽ bị ngã, chỉ có duy nhất một khả năng, đó là Tương Tư có thể đứng lên, hai tay dùng sức đẩy lưng Tô Niên mới có thể thành công.

Cũng có thể, Sanh Tiêu lựa chọn cách chịu tội thay vì cô muốn giấu diếm điều gì đó?

Duật Tôn tạm bỏ qua nghi ngờ trong lòng mình, đi vào phòng ăn.

Sanh Tiêu đem một bát cháo cho Tương Tư “ Chị, cẩn thận nóng.”

Cháo trứng muối thịt nạc thơm lừng, nóng hổi, Tương Tư cầm rất cẩn thận. Một luồng hơi nóng phả ra.

Tương Tư lơ đãng gặp ánh mắt chăm chăm dọa người của Duật Tôn, nghĩ thế nào lại đưa chén cháo cho y “ Anh ăn trước đi”.

Duật Tôn cũng vươn tay cầm lấy, nhưng bỗng nhiên buông tay.

“ Á....” Giọng Tương Tư nghẹn ngào vang thét lên.

Sanh Tiêu vội vàng đặt bát đũa xuống, cô lo lắng ngồi xổm trước mặt Tương Tư, cầm lấy khăn lạnh lau nhanh cháo nóng. “Chị, chị không sao chứ?” Nước mắt cô suýt nữa chảy ra, trông mắt mờ mịt hơi nước, hét lên với Duật Tôn “Anh...”

“Chân của cô ta sẽ không cảm thấy nóng đâu”. Duật Tôn hơi hột buông một câu, ánh mắt nhìn lên khuôn mặt đau đớn vụn vụn của Tương Tư “Chẳng lẽ cô vẫn có cảm giác đau?”

Bấy giờ, Sanh Tiêu mới nhớ ra, tâm trạng căng thẳng treo lơ lửng bỗng nhiên được thả xuống, dù vậy vẫn rất đau lòng giữ chặt tay Tương Tư “Chị, chị có đau không?”

Mạch Tương Tư không khỏi nắm chặt tay Sanh Tiêu, ngón tay sắc nhọn nắm chặt lòng bàn tay đến rướm máu, trên mặt không khó để nhận thấy đau đớn, sống lưng chảy mồ hôi lạnh, cô ta tận lực che giấu hết thấy, khóe miệng chậm rãi giãn ra, những ngón tay cứng đờ cũng từ từ buông lỏng, nhẹ nhàng xoa đầu Sanh Tiêu “Chị không đau, em quên rồi à? Chân chị đã sớm không còn cảm giác được gì.”

Mắt Sanh Tiêu ập ập đau đớn. “Chị, em xin lỗi...”

“Nha đầu ngọc này”. Mắt Mạch Tương Tư ẩn hiện tầng hơi nước. “Đưa chị về phòng thay quần áo, chẳng phải em muốn đưa chị đi chơi à?”

Sanh Tiêu gật đầu, đẩy Tương Tư về phòng, cô tìm khăn mặt và chuẩn bị nước ấm, nhẹ nhàng cởi quần dài của Tương Tư, cô không khỏi kinh hoàng, trên hai đùi Tương Tư chen kín dấu vết đỏ ửng do cháo nóng đổ lên, bóng rất nghiêm trọng, có chỗ còn bị tróc da. Sanh Tiêu che miệng lại, cảm giác còn đau đớn hơn chính mình bị thương.

“Không sao, chị không hề cảm thấy đau đâu”.

Sanh Tiêu ngồi xổm xuống, ôm lấy eo Tương Tư “Chị, chị nhất định phải nhanh chóng đứng dậy nhé...”

Bàn tay phải của Tương Tư trên lưng Sanh Tiêu ra sức nắm chặt lại, ẩn nhẫn giấu đi đau đớn, trong miệng toàn mùi tanh của máu “Yên tâm, nhất định chị sẽ đứng dậy.”

Sanh Tiêu thay xong đồ cho Tương Tư, đẩy chị ra ngoài, Duật Tôn vừa vặn đang ăn điểm tâm, ánh mắt Tương Tư tránh y, đến trước bàn ăn.

“Cô không sao chứ?”

Tương Tư ngẩng đầu, miễn cưỡng mở miệng nói “Không có việc gì”.

Duật Tôn nở nụ cười khinh miệt “Vậy thì tốt, vừa nãy tôi không cố ý”.

Sanh Tiêu nghe vậy nên cũng chẳng muốn truy cứu thêm nữa, cô quay mặt đi, không muốn nói chuyện với Duật Tôn.

Cũng đã lâu y chưa ra khỏi Hoàng Duệ Ân Tượng, Sanh Tiêu dùng bữa sáng qua loa muốn đưa Tương Tư ra ngoài, nhưng Mạch Tương Tư nói tự nhiên thấy mệt, ăn vài miếng cháo rồi về phòng ngủ.

Tô Ngải Nhã trải qua chuyện lần trước giống con chuột trốn chui trốn lủi, bằng đẳng của Hải đại ca đã bị đánh tan, cô ả không dám xuất đầu lộ diện, ngày ngày phải làm gái phục vụ rượu trong quán bar để sống.

Cô ả đứng ở ngõ nhỏ, nhìn vào điện thoại, nhắm tính toán thời gian này chắc chắn không sai, tin tức lần này cô ả phải mất một nghìn tệ mới mua được.

Cái ngõ này rất chật, lại tối tăm, bình thường chỉ có thể đi một xe vào, lúc ánh đèn xe rọi tới, Tô Ngải Nhã nhìn biển số xe của đối phương, biết chắc là đúng người. Cô ả chậm chậm tiến lên, giả vờ ngã trước chiếc xe BMW màu đen sang trọng.

Người đàn ông lập tức phanh gấp lại, sau đó mở cửa xe đi xuống “Cô không sao chứ?”

Tô Ngải Nhã mặc rất sexy, áo hai dây mỏng màu sáng, phía dưới chỉ mặc một cái quần short màu đen, để lộ ra hai đùi thon dài trắng nõn, giống như phơi bày toàn bộ ra trước mắt người khác, cô ả giả bộ đau đớn khó chịu, ngẩng đầu lên, người này chính là Tang Viêm.

Người đàn ông này có khuôn mặt trái đời, lúc ngồi xổm xuống có thể thấy được ẩn sau chiếc áo là một khuôn ngực cường tráng, Tô Ngải Nhã có chút ảo não, sớm biết như vậy ngay từ đầu không nên đi theo lão già Hải ca kia, cô ả thật là mù mắt mà.

“Không có việc gì, hình như tôi chỉ trật chân thôi.”

Tang Viêm nhìn chăm chăm người phụ nữ trước mặt, cô ta trang điểm quá dày, cơ hồ nhìn không ra khuôn mặt thật. “Tôi đưa cô đi bệnh viện.”

Nói xong gơ hai tay đỡ cô ả lên. Tô Ngải Nhã đứng bằng đầu mũi chân, lúc hơi kiễng người thì ngã vào lồng ngực người đàn ông, áp khuôn ngực gần như bại lộ gần hết ra ngoài cửa mình, hình ảnh muôn phần thu hút “Tôi không muốn đi bệnh viện.”

Anh ta khó hiểu hỏi “Vậy cô muốn đi đâu ?”

“Cái này phải tùy anh.”

Tang Viêm ngầm hiểu, đỡ Tô Ngải Nhã vào xe, cô ả muốn tìm inh một chỗ dựa, cho dù không phải là Duật Tôn, nhưng ít nhất cũng không thể qua loa đại khái được. Đúng như dự đoán của cô ả, Tang Viêm đưa cô về vịnh Linh Lung.

Trước cửa biệt thự có hai người bảo vệ, Tang Viêm đem cô ả vào nhà, nghiêng người nói nhỏ vào tai một người “Gọi chị dâu của các chú tới.”

Tô Ngải Nhã đang dựa vào người hần hỏi “ Anh vừa nói gì ?”

Tang Viêm cúi xuống nhẹ giọng thì thầm “Tôi bảo họ không được vào kéo làm hỏng chuyện tốt của chúng ta.”

Mạch Sanh Tiêu khi nhận được điện thoại của Thư Diễm cũng hơi lo lắng, cô ấy không chịu nói gì, chỉ bắt cô đi thật nhanh đến vịnh Linh Lung. Sanh Tiêu không biết ở đâu liền gọi xe taxi.

Thư Diễm sốt ruột đứng trước cửa vịnh đợi cô, Sanh Tiêu vừa xuống xe đã bị Thư Diễm kéo tay chạy vào.

“Thư Diễm, có chuyện gì vậy ?”

Sanh Tiêu bị kéo vào biệt thự, Thư Diễm mở cửa đi vào thì thấy Tô Ngải Nhã đang ngồi trên ghế salon, giày cao gót đã tuột khỏi chân, đôi chân thon dài trắng muốt đang vắt trên người Tang Viêm. Thấy hai người tiến đến Tang Viêm vội đứng lên “Cuối cùng em cũng tới.”

Ánh mắt Tô Ngải Nhã dừng trên người các cô đầy do dự, sắc mặt cô ả dần trở nên trắng bệch “ Các cô...”

“Không ngờ là cô lại ngu ngốc đến mức tự mình dẫn xác đến cửa?” Thư Diễm đi đến gần Tang Viêm, cái cằm nhỏ có nâng lên “Lúc còn ở Hoa Nhân chẳng phải ngày nào cô cũng gào to gào nhỏ rằng những người nghèo kiết xác như chúng tôi đừng bao giờ mơ tưởng bước chân vào những nơi như thế này sao? Thế nào, bây giờ đầu óc cô đã sáng sủa hơn hồi đó chút nào chưa?”

Mặt cô ả tràn ngập vẻ không thể tin nổi, thần sắc đầy vẻ phẫn nộ nhìn về phía Tang Viêm “ Chính là anh “.

“Tôi vừa nhìn đã nhận ra cô “. Lúc trước Thư Diễm bị đánh thâm tím khắp người phải đưa vào viện, cô đã đưa ảnh của Tô Ngải Nhã cho Tang Viêm xem, Tô Ngải Nhã chỉ biết có một người luôn muốn tìm cô, lại không ngờ rằng người đó là Tang Viêm.

Đáy mắt Tang Viêm chuyển sang vẻ lạnh lùng, quàng tay ôm chặt Thư Diễm “ Cô ấy chính là người phụ nữ của tôi”.

Sắc mặt Tô Ngải Nhã suy sụp, tái nhợt dọa người.

Thư Diễm nắm tay Sanh Tiêu đến trước mặt Tô Ngải Nhã, cô vung mạnh tay tát vào mặt cô ả “Lúc trước không phải cô đã nói sẽ cho người cường bức chúng tôi à?” Cô lại tiếp tục giáng một cái tát nữa vào má bên kia của cô ả “Còn muốn mạng của chúng tôi nữa chứ, Tô Ngải Nhã, bây giờ cô đến thử đi, tôi thách cô đấy.”

Mạch Sanh Tiêu không ngờ Thư Diễm khi tức giận cũng có thể nói những lời chua ngoa đến vậy, Tô Ngải Nhã bị đánh khówek miệng trào đầy máu tươi, tóc tai rối bù, biết rõ hôm nay là kiếp nạn dù muốn cũng không thể trốn, một khi Thư Diễm đã nổi điên chắc chắn sẽ rất lợi hại.

Tang Viêm ngồi lại ghế salon nghiêng người về phía Thư Diễm thấp giọng nói “Lúc trước cô ta đối với em thế nào, bây giờ em trả gấp đôi cho cô ta.”

Mạch Sanh Tiêu không khỏi trợn tròn mắt, ngữ khí này thật sự là giống Duật Tôn như đúc.

Thư Diễm hiển nhiên là chưa hết giận, cô kéo Mạch Sanh Tiêu tới “Sanh Tiêu, đánh đi, nếu không phải vì bố cô ta thì bác trai bác gái cũng chétoan chết uống, có giết cô ta cũng không xả hết hận được.” Sanh Tiêu nắm chặt hai tay nhưng vẫn không làm gì.

“Cậu thật là! Cậu cũng biết là lúc trước thiếu chút nữa chúng ta đã bị cô ta hại chết.” Thư Diễm kéo mạnh cánh tay Tô Ngải Nhã, dây áo của cô ả tuột xuống lộ ra một mảng lớn khuôn ngực tròn đầy. Thư Diễm nắm chặt tóc cô ả, tay liên tiếp tát vào mặt Tô Ngải Nhã nhưng là cô ả không dám phản kháng, mặc Thư Diễm đánh chỉ dám kêu lên.

“Tôi cho cô biết, cô gây khó dễ Sanh Tiêu chính là gây khó dễ cho tôi, cả cuộc đời tôi chỉ có mình cô ấy là bạn, tôi thách cô động đến cô ấy đấy.”

“Á..” Tô Ngải Nhã lấy hai tay bảo vệ đầu, mũi bị đánh chảy máu đầm đìa “Đừng đánh, đừng đánh nữa”. Cô ả thoáng nhìn thấy Sanh Tiêu, chật vật tránh Thư Diễm, bò sang ôm chân Sanh Tiêu “Cứu tôi với, cứu tôi, đừng để cô ta đánh tôi. Mạch Sanh Tiêu, cô nhất định có thể...hiểu được tâm tình của tôi, bố tôi chết, cái gì tôi cũng không còn, ngay cả chỗ ở cũng không có. Tôi không tìm cô thì còn tìm ai được nữa?”

Sanh Tiêu bị cô ả cuốn chặt lấy chân, thiếu chút nữa ngã nhào xuống, Thư Diễm ngồi xuống ghế thờ hồng học, một tay chỉ vào Tô Ngải Nhã “Sanh Tiêu, cậu bảo phải làm gì bây giờ?”

Mạch Sanh Tiêu không chút nghĩ ngợi “Đưa cô ta đến sở cảnh sát.”

Tô Ngải Nhã nghe vậy cuống quýt ngắc đầu “Không cần, tôi không muốn ngồi tù.”

“Thế chẳng phải quá hời cho cô ta sao, mình muốn tống cô ta vào nhà thổ, cô ta không phải thích câu dẫn đàn ông để lên giường sao? Để cô ta được toại nguyện đi.” Thư Diễm nhớ tới lần trước bị Tô Ngải Nhã hãm hại trong lòng không khỏi nộ khí bừng bừng.

“Lần em và Thư Diễm bị bắt cóc không báo cảnh sát, e rằng lấy chứng cứ là rất khó khăn.”Tang Viêm lấy một điều thuốc ra châm.

Trên mặt cô thể hiện thái độ rất kiên quyết, cái chết của ba mẹ không có chứng cứ nên không thể khởi tố, bây giờ Tô Niên đã gặp báo ứng, Tô Ngải Nhã phạm tội nào, sẽ bị trừng phạt ra sao nếu bị bắt, Thư Diễm biết rõ tính cô, đem người vào nhà chứa là chuyện thất đức, Sanh Tiêu không phải loại người nhẫn tâm như vậy.

“Được, chúng ta đưa cô ta đến sở cảnh sát.”

“Đã vậy, anh cũng có quan hệ với mấy quan chức, khép cô ta vào tội bắt cóc cũng không thành vấn đề.”

“Tôi không muốn ngồi tù, tôi không muốn ngồi tù...” Tô Ngải Nhã là thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ tấm bé, dù trong mơ cũng không ngờ rằng có một ngày mình lại rơi vào vòng lao lý, cô ả sống chết nắm chặt tay áo Sanh Tiêu “Xin tha cho tôi, thật sự tôi không muốn ngồi tù.”

Thư Diễm tiến tới đẩy cô ả ra “Như vậy chẳng phải quá dễ với cô sao, buông tay!”

Tô Ngải Nhã ngã trên mặt đất, ánh mắt ngập tràn phần hận “Thư Diễm, hôm nay cô ép chết tôi, ngày nào đó, tôi sẽ nhất định sẽ để cô chết trên tay tôi.”

Thư Diễm nghe vậy liền tức giận dấm nát tay cô ả “Đến giờ phút này mà cô vẫn còn nói ra được những lời thối tha như thế. Cô muốn thế chứ gì, được tôi chờ, hy vọng cô nói được làm được, không phải chỉ là gió thoảng mây bay, nhưng trước hết cô hãy cầu nguyện được sống sót mà ra khỏi đây đi đã.”

Tang Viêm vỗ tay xong liền có người đến mang Tô Ngải Nhã đang cố sức chửi bới ra ngoài, Sanh Tiêu lạnh lùng nhìn theo, cô rất tin vào nhân quả báo ứng ở đời.

Thư Diễm có vẻ mệt mỏi, hai bàn tay đỏ bừng, cô kéo Sanh Tiêu ngồi xuống ghế salon “Đừng sợ, từ nay về sau sẽ không có ai tổn thương cậu, ngày nào cô ta chưa bị bắt thì ngày đó lòng mình không yên.”

Khóe miệng cô run run, từ đáy lòng dâng lên xúc động “Thư Diễm, cảm ơn cậu.”

“Giữa bọn mình còn nói cảm ơn sao?” Cô nói xong, hai mắt nhìn Tang Viêm “Khá khen hôm nay có người chịu đựng rất tốt, ôm người đẹp trong tay mà tâm không phiền ý không loạn.”

Tang Viêm biết rõ cô nói điều gì, anh ta dập tắt thuốc lá “Không phải em nói vết thương của anh chưa khỏi cần phải kiềm chế, không được vận động sao?”

Thư Diễm thấy anh thản nhiên nói những lời thân mật giữa hai người, sắc mặt nhuộm hồng, gất gao lấy đệm gối đập vào người hắn “Không đứng đắn, im ngay cho em.”

Mạch Sanh Tiêu không nhận được mà cười khở, Thư Diễm giống cô, đều không phải muốn bước chân vào con đường này nhưng bản chất của hai người lại khác nhau.

Ít nhất, Tang Viêm yêu cô ấy, mà cô ấy cũng yêu Tang Viêm.

Chương 46.4 Duật Tôn, cứu em

Editor: Vulacxuyenha

Beta: Run_man

Thư Diễm có ý muốn giữ cô ở lại ăn cơm, nhưng cô không yên tâm về Tương Tư nên chỉ ở lại một lúc rồi về.

Trên đường về cô mua thuốc trị bỏng, khi vào Hoàng Duệ Ấn Tượng cô bắt gặp cảnh Tương Tư đang ngồi xích đu, trong tay cầm quyển sách chăm chú đọc, lúc Sanh Tiêu đến gần cũng không nhận ra.

“Chị ơi!” Mạch Sanh Tiêu đưa tay giật lấy sách, dí sát vào mắt mới biết là sách về ngành y.

“Sao bây giờ mới về.”

Sanh Tiêu đem cuốn sách trả lại Tương Tư. “Em cùng bạn nói chuyện phiếm, không ngờ lại mượn vậy, chị, em mua thuốc trị bỏng rồi, chị về phòng để em bôi cho nhé.”

“Chị không đau mà.”

“Vậy cũng không được, trên đùi chị bị trầy hết da rồi.” Sanh Tiêu vừa nói vừa đẩy Tương Tư về phòng, bôi thuốc cho chị xong thì trời đã tối.

Vẫn như thường ngày ăn xong cơm tối, Duật Tôn nhận điện thoại xong liền đến bên Sanh Tiêu đang xem TV “Chúng ta ra ngoài chơi.”

Cô biết rất rõ, bây giờ ra ngoài là để đi ăn đêm “Tôi không muốn đi.”

Từ trước đến nay cuộc sống của cô rất nề nếp, Duật Tôn cầm chìa khóa xe, thân ảnh tuần dật đứng chắn trước mặt cô, khuôn mặt anh tuần tràn đầy vẻ chân thành và bá đạo “Muốn đi với em.”

Sanh Tiêu đánh bất đắc dĩ, cô đi qua Duật Tôn hướng về phía Tương Tư, đẩy chị trở về phòng “Tôi đi thay quần áo.”

Lúc cô đi ra, cô mặc chiếc áo len có hình chú gấu ngộ nghĩnh, đây là chiếc áo ấm cô và Thư Diễm mới được trong gian hàng đại hạ giá, con gái là như thế mà, cứ thấy ở đâu có hạ giá là xúm xít vào mua, vậy là hai cô mỗi người mua một chiếc. Mái tóc dài của Sanh Tiêu được búi lên trông rất trẻ trung, để lộ ra cần cổ mảnh khảnh, Duật Tôn đi trước, “Trẻ con chết đi được.” rồi kéo lấy bàn tay nhỏ bé của cô, hai người cùng ra khỏi Hoàng Duệ Ấn Tượng.

Bọn họ lại đến bar Cầm đồ quen thuộc, Duật Tôn hình như rất thích nơi này. Sanh Tiêu bị y dắt vào bên trong. Cầm Đồ có nhiều tầng lầu, sàn nhảy rất rộng rãi, được thiết kế ở trên cao, chiếm diện tích gần như cả quán bar, bởi vì ở trên cao như vậy nên từ bên trong có thể nhìn được cảnh sắc bên ngoài, phẳng phất

như đang được vui đùa cùng mây gió. Một vũ công xinh đẹp mở đầu bằng màn múa cột rất điêu luyện, tiếng nhạc to lớn lấn át tất cả, chỉ còn nghe thấy những tiếng hò hét quay cuồng của những con người trụy lạc. Âm thanh đó không ngừng đập dồn dập vào tai Sanh Tiêu, bốn phía quanh phòng được trạm trổ những hình thù kỳ quái, trên sàn nhảy có vài tên đàn ông đang uốn éo với những vũ công, châm ngòi lửa nhiệt tình ở đây. Nơi này làm cho người ta có cảm giác như được lên Thiên đường, có lúc xuống 18 tầng địa ngục sâu.

Đây là quán bar xa hoa bậc nhất ở thành phố này, từ sau khi Tước Thiếu mua Cám Dỗ, anh ta gần như không thay đổi nơi này nhiều. Duật Tôn buông lỏng tay Sanh Tiêu ra, y có hẹn với vài người bạn, thấy y vào phòng mọi người đều niềm nở đứng dậy chào.

Sanh Tiêu chậm chậm đi sau y, có người nhanh miệng liền trêu “ Duật thiếu, anh chơi đùa cô bé này chưa chán sao? Đã lâu lắm rồi đó nha”.

Cơ thể y hơi nghiêng về phía sau, một cánh tay khoác trên vai cô, kéo cô gần sát vào mình “Cậu không biết thân thể cô ấy đâu, kể cả chơi trăm lần, hoài mà vẫn không chán.”

Khuôn mặt cô chợt căng thẳng xấu hổ, xung quanh mọi người cùng cười ồ lên. Duật Tôn nhàn nhã lấy tay vỗ vào vai cô, người bên cạnh liền đem ly rượu đến trước mặt cô “ Cô bé, đến đây, anh mời em một ly, em uống được rượu chứ ?”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, rượu Vodka đã được pha chế với vài thứ rượu khác, thì một loại chất lỏng có màu vàng đậm, cô không uống được rượu, chỉ cần ngửi mùi cũng đã say.

“Sao vậy, không nể mặt anh sao?” Sắc mặt người đàn ông không vui nhìn về phía Duật Tôn “Cô bé này thật cứng rắn quá đi, Duật thiếu nể mặt uống đỡ cho cô bé.”

Duật Tôn thấy cô nhú mày, tươi cười cầm ly rượu để bên cánh môi cô “ Uống một ngụm, không say được đâu.”

Y đã nói vậy, cô chỉ có thể tuân theo, hé mở môi hồng, Duật Tôn thuận thế nghiêng ly cho rượu chảy xuống.

“Tốt,tốt,tốt...”

Quả nhiên là rượu mạnh, Mạch Sanh Tiêu phải lấy tay che miệng lại ngăn ình không nôn ra, khuôn mặt đỏ bừng như lửa, nước mắt chực tràn. Trái ngược lại với cô, Duật Tôn bên cạnh nhàn nhã nhấp rượu. cánh tay chắc khỏe ôm chặt eo Sanh Tiêu, trong nháy mắt thân thể hai người dính chặt lại, môi mỏng chiếm lấy cô, thừa lúc cô không chú ý đem rượu chuyển sang khiến cô suýt tắt thở. Đôi mắt đẹp của Sanh Tiêu trợn to, không thể phản kháng mặc y giữ lấy môi mình. Khi cô ngoan ngoãn nuốt rượu xuống, khóe mắt y có thoáng chút hài lòng, đầu lưỡi bá đạo liếm lấy lưỡi cô, triền miên hôn sâu.

Mọi người xung quanh không hề thấy ngạc nhiên, người thì uống rượu, người thì vui vẻ tán gẫu với bạn gái.

Cửa phòng được người phục vụ mở ra, vừa vặn một người đàn ông bước vào, anh ta liếc thấy thân ảnh quen thuộc, một tay chặn lại cánh cửa “Tôn.”

Duật Tôn nghe thấy tiếng gọi, mới buông tay ra. Sắc mặt mạch Sanh Tiêu lúc đỏ lúc trắng, bên môi còn vương lại giọt rượu. Duật Tôn thấy Nam Dạ Tước đứng ở cửa, liền kéo theo Mạch Sanh Tiêu đi ra ngoài.

Cô đi cùng y, tới cửa mới phát hiện bên cạnh Nam Dạ Tước có một người phụ nữ rất xinh đẹp, dáng người cao gầy, chừng 1m7, ăn mặc giản dị, mái tóc dài rơi sau vai, khí chất tỏa ra từ cô ấy không thể diễn tả được bằng một hai từ. Nam Dạ Tước nói vài câu đơn giản với Duật Tôn, đem chủ đề chuyển sang Mạch Sanh Tiêu “Đây không phải là cô sinh viên tài giỏi của Học viện Hoa Nhân sao? Cậu vẫn chưa chán cô ta à?”

“Không phải cậu cũng bị một người đàn bà trối chân sao ?”

Dung Ân không thường xuyên đến Cám dỗ, hôm nay cô bị Nam Dạ Tước ép mới đến đây. Ánh mắt cô dừng trên người Sanh Tiêu đánh giá, cô bé này có vẻ mặt khá nhiều mẫu thuẫn, ánh mắt sợ sệt, hình ảnh này rất giống với cô trước đây, chỉ sợ lại là một nạn nhân bị ác ma ức hiếp.

Dung Ân cau mày, cô không có thiện cảm với Duật Tôn, con người này nham hiểm, thâm sâu khó dò, cô đã từng được trải nghiệm. Nam Dạ Tước tuy thủ đoạn và tàn nhẫn nhưng ít ra nếu đem anh ấy so sánh với

Duật Tôn thì Dạ Tước vẫn còn có nhân tính hơn. Cô bắt gặp bóng dáng cô đơn cúi đầu của Sanh Tiêu mà thương cảm, “ Em gái...”

“Chúng ta về nhà thôi.” Nam Dạ Tước ôm eo cô, kéo cô vào sát ngực mình.

Duật Tôn cầm tay Sanh Tiêu, đến cửa một phòng bar. Dung Ân nhìn bóng lưng cô gái, những lời muốn nói không sao cất lên được. Rơi vào tay người đàn ông này, ai cũng không thể giúp được cô ấy.

Càng giúp đỡ sẽ càng đẩy cô gái ấy vào vực sâu không lối thoát. Dung Ân đã khắc sâu điều này trong tâm khảm, cho nên cô đành nhẫn nhịn, đứng đó không nhúc nhích “ Ân Ân...”

Dung Ân hoàn hồn, liếc mắt nhìn Nam Dạ Tước « Haiz, chẳng phải người tốt đẹp gì. » Nói xong bèn đi qua anh ta.

Nam Dạ Tước không hiểu, hẩn chạy lại ôm lấy vai vợ yêu “ Ân Ân, anh đã hoàn lương rồi mà”.

Dung Ân nhin không được phì cười, khoe môi cong lên.

Duật Tôn đưa Sanh Tiêu vào phòng VIP của quán bar còn mình đi toilet.

Phòng VIP này có vẻ nhiều đàn ông hơn, cô chẳng quen ai cả, chắc chắn đây là bạn bè của Duật Tôn.

Cô đi vào, yên lặng ngồi xuống, một người đàn ông không thấy Duật Tôn vào cùng bèn trêu chọc “Cô bé, Duật thiếu sao lại cam lòng vứt cô em vào đây chứ, chẳng lẽ định để chúng tôi chơi với em hay sao?”

Người hiểu biết hơn thì nhìn chăm chăm vào cô “Đây là bồ mới của Duật thiếu đấy.”

“Không phải chứ !”

Một người khác cầm ly rượu trên bàn ngồi xuống cạnh Sanh Tiêu “Sao vậy, thẹn à? Không phải sợ, các anh sẽ yêu chiều em...”

Cô né tránh bàn tay hẩn đánh vuốt ve trên người cô, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lửa giận.

“Ôi trời, còn giả vờ thanh cao sao?”

“Thôi đi, đây là người của Duật thiếu. » Bên cạnh có người nhắc nhở “Tốt nhất là cậu đừng động vào”.

“Thì đã sao, chỗ nào của cô ta khác con dấu của hẩn?” Hẩn ta ngoảnh mặt làm ngơ, cánh tay tiếp tục khoác lên vai cô, hơi rượu nồng nặc phả vào mặt cô “Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn này, cho anh hôn một cái”.

Mạch Sanh Tiêu dùng sức đẩy anh ta ra xa, không ngờ lại bị hẩn cầm tay, lúc Duật Tôn đi vào phòng thì nhìn thấy cảnh chương mắt này. Cánh môi y lộ vẻ nham hiểm, hung ác. Lúc y đi qua lạnh lùng làm ọi người trong phòng rét run.

Cổ tay cô bị nắm chặt đến trắng bệch, cô cố hết sức đẩy “ Buông ra!”

Khuôn mặt cô chảy đầy mồ hôi, đúng lúc đó có một cô gái mới vào phòng bar cùng một người đàn ông, thấy cô thì ngạc nhiên, “ Cô...”

“Ồ, cô bé này không phải là cái cô lần đó ở Thiên Sắc với Nghiêm Trạ Thanh sao? Hôm ấy bị anh ta đẩy ngã rồi sẩy thai, sao bây giờ đã là bồ của Duật thiếu rồi?”

Rõ ràng là cô gái đó không thể lý giải nổi, sắc mặt buồn bực khó coi.

Duật Tôn nghe thấy thế, khuôn mặt lạnh lùng hung ác, đáy mắt khát máu không cách nào che giấu.

47. Chương 47: Lần Đầu Ném Yêu Thương (từng Nụ Hôn)

Mạch Sanh Tiêu thấy người đàn ông đã đến trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nghiêng sang bên đã thấy Duật Tôn đứng cách đó không xa.

”Này, cô lúc ấy bị làm sao, nói thế nào thì Nghiêm thiếu cũng thật là nhẫn tâm, lại nỡ dùng phương pháp như vậy làm cho cô xảy thai chứ.....” Cô gái vẫn tiếp tục nói lớn, khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu đã gần như trắng bệch, đôi môi run rẩy muốn ngăn cô ta đừng nói nữa, nhưng tiếng nói như nghẹn ở cổ.

”Đúng rồi, chuyện này Duật thiếu cũng không biết sao?” Cô ta vẫn còn đang nói, cũng không phát hiện có người đã đứng sau lưng cô ta, còn vài gã bên cạnh thấy vậy, sắc mặt cũng đã tái mét. Anh chàng kia không biết sống chết hết lần này tới lần khác bàn tay đã muốn chạm vào mặt cô.

Cô gái kia chỉ cảm thấy bả vai bị đau run lên, cô ta vừa muốn nói chuyện, chỉ thấy Duật Tôn đã tới sát vai, nơi gò má thổi qua một hơi thở lạnh lùng, một tay Duật Tôn đã đặt trên vai gã đàn ông.

Đối phương không còn chú ý đến Sanh Tiêu nữa, khuôn mặt nhìn lên hướng Duật Tôn,” Duật thiếu.....”

Hắn vừa muốn mở miệng, hỏi y muốn làm gì.

Tay trái Duật Tôn đã cầm cổ áo hắn, ngay sau đó một quyền nện ở trên mặt hắn, máu tươi lập tức phụt ra, tung tóe trên chiếc áo trắng của Mạch Sanh Tiêu. Cô sợ hãi kêu lên, chỉ thấy Duật Tôn một quyền tiếp một quyền vung xuống, không bao lâu, gã kia đã không còn khí lực dây dụa.

Sanh Tiêu sắc mặt sợ hãi, chỉ nghe âm thanh nặng nề phát ra, như đang đắm vào bao cát, mấy người bên cạnh thấy thế, bước lên giữ chặt tay Duật Tôn, sợ xảy ra chuyện không hay,” Duật thiếu, mau, bớt giận đi.....”

”Tránh ra!” Duật Tôn giơ một tay lên, lại một quyền đánh xuống, máu chảy ra tung tóe đã bết trên tóc hắn.

Hai chân Sanh Tiêu như nhũn ra, con mắt Duật Tôn đã nhuộm đỏ, như mắt của loài ma quỷ khát máu. Trên tay y đều là máu, nhưng y cũng không chút nào muốn dừng tay. Mạch Sanh Tiêu tay chân đã lạnh ngắt, mọi người cũng đều không dám khuyên nữa, bỗng chốc căn phòng im lặng như trong ngục tối.

Thẳng đến khi gã đàn ông bị đánh đến mức hấp hối, Duật Tôn lúc này mới buông tay ra, y rút một chân gác trên ghế, thuận tay nâng bình rượu trên bàn trà hướng đỉnh đầu gã đập tới,” Tao cảnh cáo mày, muốn chơi người phụ nữ của tao ư, con mẹ nó không đến lượt mày!”

Nửa người gã đổ ập xuống, ngã nhào trên ghế sa lon không nhúc nhích.

Cô nàng lúc trước nói chuyện sợ tới mức gào thét liên tục, tìm cách trốn chạy.

”Đứng lại” Duật Tôn rút ra khăn tay, chậm rãi lau đi vết máu trên tay,” Cô vừa mới nói cái gì?”

Cô nàng chỉ cảm thấy sau lưng một hồi mồ hôi lạnh, lòng bàn chân run bắn như giữa trời đông giá rét lại bị người ta ném vào hầm băng, ánh mắt cô nàng liếc qua Mạch Sanh Tiêu, đáy mắt có chút áy náy, nếu như để y biết chuyện Mạch Sanh Tiêu mang thai con của Nghiêm Trạm Thanh, e rằng y sẽ giết chết Sanh Tiêu mất.

”Nói mau!”

Chính là dù không muốn nói ra sự thật thì cô nàng cũng chỉ dám len lén nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế salon, đắn đo lựa chọn, đành phải lựa chọn bảo toàn bản thân thôi,” Tôi nói, tôi nói, lúc trước chúng tôi chơi tại Thiên Sắc có gặp gỡ Nghiêm thiếu, lúc ấy cũng nhìn thấy cô ấy...cô ấy...cô ấy đang mang thai.....”

Động tác chà lau của Duật Tôn dừng hẳn, mí mắt y rũ xuống, ai cũng đoán không ra trong lòng của y đến tận cùng đang nghĩ cái gì.

Cô nàng vội quỳnh lên, càng phát ra âm thanh run run lo lắng,” Lúc ấy hai người bọn họ bắt đầu tranh chấp, Nghiêm thiếu nghe tin cô ấy mang thai thì thực sự tức giận, về sau, cô ấy đã bị Nghiêm thiếu đẩy ngã trên mặt đất, lúc ấy cô ấy chảy rất nhiều máu, chúng tôi đều khuyên Nghiêm thiếu mau đưa cô ấy đi bệnh viện, nhưng mà anh ta không nghe, tôi nghĩ, chắc là anh ta không thực sự muốn đứa bé này..... Rất lâu sau, chúng tôi thấy cô ấy chảy máu quá nhiều, sợ sẽ xảy ra phiền toái, hoảng hồ Nghiêm thiếu không cho chúng tôi trông nom, còn muốn đẩy chúng tôi ra khỏi phòng.

Mạch Sanh Tiêu dường như lại nhớ tới tình cảnh ngày đó, hai chân cô bắt giắc khép chặt, đôi mắt nhắm nghiền không ngừng run rẩy, mỗi một từ cô gái ấy nói, mỗi một âm thanh, đều giống như một mũi dao nhọn khoét sâu vào trái tim cô, máu chảy đầm đìa.

Không khí bỗng nhiên thay đổi, giống như bị một đôi tay cầm dao chọc thủng!

Sanh Tiêu nhớ tới lời khẩn cầu lúc ấy của Nghiêm Trạ Thanh, Sanh Tiêu, đừng sợ, em cố chịu đựng một chút thôi.....

Sẽ không còn ngay thôi.

Cánh mũi cô nổi lên cảm giác sao mà chua xót thế, con mắt đau đớn đến mức không thể mở ra.

Duật Tôn xoay người, Mạch Sanh Tiêu chỉ cảm thấy đỉnh đầu đã bị che khuất, mở to mắt đã thấy Duật Tôn đứng ngay trước mặt mình. Thân ảnh y cao lớn che khuất tất cả ánh sáng, làm cô dường như lọt thỏm vào góc khuất, trên mặt y che dấu một vẻ mặt hung ác nguy hiểm, một loại áp lực vô hình hội tụ thành ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao, hướng trên người Mạch Sanh Tiêu. Không khí xung quanh gần như không thể hít thở nổi, một bên người đàn ông bị đánh không còn biết gì nữa, đằng kia là cô gái đang không ngừng run rẩy.

Sanh Tiêu gồng mình đứng dậy, cô đẩy Duật Tôn ra, chạy vội ra cửa.

Duật Tôn không kịp chuẩn bị, đơn giản bị cô đẩy ngã trên ghế sa lon, đến khi y kịp nhận ra thì Sanh Tiêu đã sớm chạy ra ngoài mất rồi.

Vì cái gì mà cô phải chạy đi chứ?

Tóc Mạch Sanh Tiêu rối tung, hơn nửa mái tóc đã xổ xuống, cô chỉ biết là nếu còn ở lại đó, cô có thể sẽ chết trên tay Duật Tôn, y nhất định vì chuyện cô mang thai con của Nghiêm Trạ Thanh mà.....

Sanh Tiêu chạy đến đường lớn bên ngoài Cám Dỗ, vội vẫy xe.

Đợi xe taxi dừng lại, cô vội mở cửa xe, chỉ là người còn chưa chui vào trong thì Duật Tôn đã chạy đến sau lưng nắm lấy cánh tay cô kéo lại, cúi phải y bước qua đem cửa xe đóng lại, ôm theo cả Mạch Sanh Tiêu bước tới quảng trường lớn, "Em chạy cái gì? Em chạy cái gì hả!"

Trên người Duật Tôn phảng phất mùi máu tươi chưa kịp lau, mũi chân Mạch Sanh Tiêu vẫn cách mặt đất, hai vai run rẩy, y thấy bộ dáng cô lúc này cũng đoán được có lẽ là chính mình vừa rồi đã dọa đến cô.

Duật Tôn thả cô ngồi xuống một gốc cây bạch quả trên đường, tay y lau mồ hôi trên trán cô, Mạch Sanh Tiêu chỉ cảm giác trên trán nóng hổi như bị bỏng, cô chậm rãi mở mắt ra, đã thấy động mạch trên cổ y đang nảy thình thịch trước mặt. Duật Tôn lùi lại, tiếng nói cũng đã ôn nhu không ít, "Em sợ cái gì chứ?"

Hai vai cô đã mềm rũ, nhưng cũng không biết bản thân đến tột cùng đang sợ cái gì.

Hai tay Duật Tôn ôm lấy khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu, có thể cảm giác được trong lòng bàn tay y đã lạnh buốt "Có phải Nghiêm Trạ Thanh cho rằng, em mang thai con của tôi?"

Từ trên trán Mạch Sanh Tiêu nhìn xuống, ánh mắt ủy khuất cùng nước mắt đã giấu không được, cô vuốt tóc cũng không có trả lời y.

Cô yêu Nghiêm Trạ Thanh, Duật Tôn biết rõ.

Y càng thêm biết rõ khi đó cô tuyệt vọng cùng sợ hãi ra sao, tay phải Duật Tôn vuốt ve cần cổ của cô, "Lúc ấy, chính em cũng biết em không hề mang thai, đúng không?"

Sanh Tiêu nhẹ gật đầu, lúc ấy cô chỉ biết mấy ngày ấy của cô vừa mới qua.

"Vậy vì sao em không nói cho hắn biết?"

Mạch Sanh Tiêu muốn lảng tránh, nhưng y cũng không cho cô cơ hội như vậy, câu hỏi của hắn, chạm đến đúng điểm yếu của cô, làm cô khó có thể chống đỡ, "Tôi nghĩ, tôi có nói thì anh ấy cũng sẽ không tin tưởng."

Sanh Tiêu nói xong, mới nhận ra niềm tin giữa bọn họ lúc đó mới mong manh làm sao.

Duật Tôn đứng ở dưới ánh đèn đường, một nửa khuôn được chiếu sáng dưới ánh đèn màu vàng, một nửa mặt khác, nhìn nghiêng cảm giác âm u vô cùng, lông mày y khẽ nhíu lại, nếu Sanh Tiêu thật sự mang thai, con của y, chẳng phải là cứ như vậy mà bị chết ở trong tay nghiêm Trạ Thanh sao?

Trong mắt của y rất nhanh đã hiện lên một tia sát khí, chỉ là y che dấu vô cùng tốt, Mạch Sanh Tiêu chỉ nghĩ chính mình ánh mắt đã nhìn nhầm mà thôi, khi kịp phục hồi tinh thần lại thì sắc mặt y đã hoàn toàn bình thường.

Sự quyết tuyệt khi đó của Nghiêm Trạ Thanh đã trở thành nỗi đau đớn trong lòng Mạch Sanh Tiêu, sự tàn nhẫn của Duật Tôn xem ra còn kém xa cho với hẳn.

Y ngẩng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trách không được, từ khi trở lại Hoàng Duệ Ấn Tượng cô không có đi gặp qua Nghiêm Trạ Thanh tới một lần, lá gan hẳn ta cũng thật là lớn, cho dù Sanh Tiêu có đứa bé, muốn hoặc không muốn cũng chỉ có thể y định đoạt mà thôi, không tới phiên Nghiêm Trạ Thanh động tay.

Mạch Sanh Tiêu vốn tưởng rằng Duật Tôn sẽ không phân biệt đúng sai mà trừng phạt cô, y kéo tay cô đi đến bãi đỗ xe của Cám Đỗ, Sanh Tiêu yên tĩnh theo sát phía sau, hai bóng người dường như lồng vào nhau.

Trở lại Hoàng Duệ Ấn Tượng, Tương Tư và Dì Hà đã sớm ngủ, cả căn biệt thự đã chìm trong bóng đêm.

Sanh Tiêu đi vào phòng khách, muốn tự mình đi mở đèn, Duật Tôn đã nắm lấy cánh tay đem cô đẩy mạnh vào phòng, cô lao đảo cơ hồ sắp ngã lộn nhào, Duật Tôn đã ôm lấy eo của cô, kéo cô một mạch lên lầu, Mạch Sanh Tiêu ở trong bóng tối, hoàn toàn nhìn không thấy đường đi. Mà Duật Tôn đi rất nhanh, thông dong như đi giữa ban ngày vậy. Sanh Tiêu nắm lấy tay y, thật vất vả mới đi lên tới lầu hai.

Tay y đã luồn vào sau lưng cô, hai ngón tay dễ dàng cởi áo lót của Mạch Sanh Tiêu, cô chỉ cảm thấy trước ngực đã mát lạnh, bộ quần áo bị y cầm lấy, vừa kéo ra đến bả vai, cũng không có kéo hết. Quần áo đã bó chặt hai tay làm cô không thể động đậy,” Anh làm gì vậy?”

Duật Tôn ôm lấy cả cơ thể cô, tấm lưng trần của cô đã kề sát chiếc chăn lụa mềm, Mạch Sanh Tiêu kéo chăn đắp lên chân, lại cảm giác sáng khoái bắt đầu lan rộng toàn thân. Duật Tôn ngay sau đó đã áp xuống, hai tay ôm lấy eo của cô, tinh tế phủ lên làn da mịn màng trên eo cô. Khẽ vuốt ve, loại cảm giác này làm y muốn ngừng mà không được, y tăng thêm vài phần lực tay, thẳng đến khi Mạch Sanh Tiêu bị xoa nắn bắt đầu giãy dụa. Tiếng thở dốc nặng nề của y cùng với cảm giác toàn thân nóng hổi tràn ngập mỗi giác quan Sanh Tiêu, hai tay của y bắt đầu lôi kéo quần của cô, Mạch Sanh Tiêu muốn kéo bộ quần áo vướng víu trên người bỏ ra, lại bị y giữ lấy hai vai,” Em đừng nhúc nhích.”

Tay của y đùa nghịch những nơi mẫn cảm trên cơ thể cô, Sanh Tiêu thậm chí đã cảm giác được lửa nóng mạnh mẽ từ bộ phận đàn ông của Duật Tôn lúc này đã áp giữa hai chân cô khiến cô một hồi sợ hãi, lại muốn dùng chân đẩy ra.

Duật Tôn hai tay vuốt nhẹ trên bắp đùi cô, nhẹ nhàng đem chúng tách ra,” Em đừng nhúc nhích, lần này sẽ không đau đâu”.

Những lời này, lần trước y cũng nói qua. Mạch Sanh Tiêu dĩ nhiên sẽ không tin nữa.

Ngay khi cô cho rằng, Duật Tôn sẽ lại ngang ngạnh xâm nhập cơ thể cô, cô nâng cao hai đùi đã cứng ngắc chịu đựng, nhưng không ngờ, y chỉ là dùng hai tay không ngừng vuốt ve trên đùi cô Bởi vì sự vuốt ve của y, Sanh Tiêu nhẹ nâng hai đầu gối, một loại khoái cảm lạ lẫm không biết từ nơi nào trên cơ thể bắt đầu dâng lên, muốn dừng cũng dừng không nổi.

Duật Tôn đem ngón trỏ tiến vào trong cơ thể cô, mới đầu, chỉ là thử một chút, thẳng đến khi đầu ngón tay chạm vào lửa nóng từ nơi ướt át của cô, lúc này y mới tăng thêm một ngón tay, luật động trong cơ thể đã căng cứng của cô. Đầu óc Mạch Sanh Tiêu cơ hồ chỗ trống, rõ ràng cô đang nằm trong bóng tối yên tĩnh vô cùng mà hai lỗ tai lại nghe thấy tiếng ong ong không ngừng, phảng phất dường như bị chọc thủng cả màng nhĩ.

Động tác từ ngón tay y càng nhanh hơn, Sanh Tiêu hít sâu một hơi, y lại ngừng lại, Cô cảm nhận trong cơ thể như có từng nguồn nhiệt nóng hổi, như sóng triều mạnh mẽ ập, cô mở miệng thở dốc, Duật Tôn cũng không thể chịu nổi nữa, ngay khi cô muốn buông bỏ hết thảy mà hét lên thì y lại dừng tay, ngay sau đó,

Duật Tôn liền trút hết quần áo trên người, tiếng nói tràn ngập ma mị sát bên tai cô,” Coi như đây là lần đầu tiên của em, tôi sẽ không để lãng phí một chút nào đâu.”

Sắc mặt Mạch Sanh Tiêu ửng đỏ, một chân đã bị y kéo lên, gác trên cánh tay y, mặc dù trước đó đã bao lần đùa giỡn qua nhưng chỉ nghĩ đến thực sự chấp nhận Duật Tôn thôi, Sanh Tiêu đã cảm thấy quá sức mình.

Y ngược lại lại rất nhẫn nại, cũng không có vội vã đi vào, Duật Tôn buông chân Sanh Tiêu, hai tay đặt trước ngực cô không ngừng vuốt ve, xoa nắn, chính y cũng đã gấp gáp lắm rồi, đôi mắt đen như đầm nước, dục hỏa theo mỗi động tác động eo của y mà càng trở lên thiêu đốt.

Mạch Sanh Tiêu không nhịn được nữa từ trong cổ bật ra âm thanh ngâm nga kiều mị.

” Đau không?”

Nói thật, một chút cũng không đau. Chỉ là có chút trướng, khiến Mạch Sanh Tiêu cắn miệng nói không nên lời.

Y thấy cô im lặng không nói gì, tự nhiên biết rõ lúc này cô đang hưởng thụ niềm sung sướng, cánh môi y hé mở, khẽ cười lên tiếng,” Sanh Tiêu, chúng ta như thế này thật tốt, em cũng thấy thoải mái, không cần cứ phải cam chịu như vậy.”

Con người y khí chất cao quý, gờ tay nhấc chân đều giống như hoàng thân quốc thích, nhưng khi gỡ bỏ bộ dạng ưu nhã đó mới lưu manh làm sao.

Duật Tôn động thân, vào đến tận cùng trong cơ thể cô, mạnh mẽ làm Mạch Sanh Tiêu kêu lên, cô nghĩ muốn trốn tránh nhưng trong cơ thể mỗi lúc càng cảm thấy thêm trống rỗng, thậm chí có thể nghe được từ nơi riêng tư của hai người không ngừng truyền âm thanh va chạm kích thích.

Một lúc sau, Duật Tôn mới cởi bỏ hết quần áo trên người cô rồi ra lệnh,” Ôm lấy anh.”

Nửa người trên của cô nhanh chóng đã bị tay y bao phủ, y ngang ngạnh cầm lấy tay của cô, khoác lên cổ y.

Loại cảm giác chìm đắm này, Mạch Sanh Tiêu chưa từng cảm thụ qua, hai tay cô gắt gao ôm chặt lấy cổ Duật Tôn, thẳng đến rung động mãnh liệt qua đi, mới buông ra hai tay đã bủn rủn.

Qua nửa đêm, Sanh Tiêu ngủ rất sâu. Buổi sáng, dì Hà đứng trước cửa phòng gọi bọn họ xuống dưới ăn sáng, căn phòng yên tĩnh không hề có tiếng đáp lại, dì Hà thấy thế, thì tự biết ý đi xuống.

Duật Tôn gần đây ngủ rất ít, y đã sớm tỉnh rồi nhưng chỉ là không muốn lên tiếng.

Sanh Tiêu gối lên một cánh tay y, hô hấp đều đều, cô thật sự là mệt chết đi, khuôn mặt vẫn chưa hết đỏ ửng, hàng lông mi dày cụp xuống, mí mắt có chút động đậy, thậm chí có thể thấy bầu mắt có chút thâm quầng.

Duật Tôn với lấy một lọn tóc dài đang che đi gương mặt nằm nghiêng của cô, y cầm lọn tóc đặt trên chóp mũi, vẽ lười biếng trong mắt thay thế bằng sự thích thú không dấu diếm, y hơi nghiêng khóe miệng mỉm cười, kỳ thật, muốn thu phục trái tim phụ nữ cũng rất đơn giản.

Chứ nói chi đến một thiếu nữ mới lớn như Mạch Sanh Tiêu, cô dù sao cũng mới ra đời, ai đối với cô tốt, thời gian ở chung lâu, tự nhiên sẽ dễ dàng giao phó tin tưởng.

Cánh tay đang gối đầu bỗng giật giật, Mạch Sanh Tiêu mở mắt ra, đã nhìn thấy Duật Tôn đang nâng tay, một đôi mắt thâm thúy đang chăm chú nhìn cô, lập tức mặt cô nóng lên, kéo chăn qua che kín người,” Anh nhìn gì vậy?”

Duật Tôn thả tay xuống, khuôn mặt đã ghé sát cổ cô,” Kỳ thật em chỉ nằm hưởng thụ thôi mà thể nào còn mệt mỏi hơn cả anh vậy?”

Mạch Sanh Tiêu đỏ bừng mặt không nói lên lời, nghiêng người, xấu hổ quay lưng về phía Duật Tôn.

Từ khi rời khỏi bệnh viện Nghiêm Trạm Thanh không dám tìm gặp Sanh Tiêu nữa, hẳn biết rõ, cô khẳng định là sẽ không tha thứ cho hắn.

Lời nói của Tương Tư luôn quanh quẩn bên tai hắn làm hắn càng tin tưởng rằng, chỉ cần không có Duật Tôn, hắn và Sanh Tiêu mới có thể ở bên nhau.

Hắn lợi dụng mối quan hệ trong tay, đã can thiệp không ít vào công việc của Duật Tôn, gây cho Duật Tôn khá nhiều phiền toái. Tô Nhu thì vẫn sống chết không đồng ý giải trừ hôn ước, náo loạn một hồi, ông Nghiêm bà Nghiêm cũng không quan tâm nữa đơn giản chỉ nói không phải việc của họ.

Tại Nghiêm gia.

Bảo mẫu đem đồ ăn bưng lên bàn, Nghiêm Trạm Thanh kéo ghế ngồi xuống, ông Nghiêm đeo đôi kính gọng vàng, làm quan càng lớn khiến ở nhà ông cũng không khỏi tỏ ra vẻ quan cách thường thấy. Bà Nghiêm nhận bát cơm từ trên tay bảo mẫu, đặt trước mặt hắn, "Con ăn cơm đi."

Khi Tô Nhu đi vào phòng khách thì Nghiêm Trạm Thanh chỉ nhìn mà không có nói gì thêm, mà ngay cả ông Nghiêm phụ, bà Nghiêm đều tỏ thái độ lãnh đạm, so với lúc cô nàng mang thai thì như là đối với hai người khác nhau.

"Tô tiểu thư, mau ngồi xuống ăn cơm đi." Bảo mẫu ân cần tiến lên muốn nhận lấy túi xách từ trên tay Tô Nhu.

"Ngô mẫu à, bà không thấy trên bàn không có súp sao? Còn không mau mang ra." bà Nghiêm quát.

Tô Nhu biết rõ sắc mặt bà khó coi thế là bày cho cô ta xem mà thôi, cô ta xiết chặt túi xách trong tay bước tới, "Cha, mẹ."

"Cô còn chưa có xuất giá đâu đừng gọi bữa như thế."

Tô Nhu tái mặt, ánh mắt nhìn về phía Nghiêm Trạm Thanh đang chăm chú ăn cơm, "Trạm Thanh, ý của cha mẹ em muốn thương lượng thời gian chúng ta tổ chức hôn sự."

Nghiêm Trạm Thanh uống bát súp Ngô mẫu đưa, "Tô Nhu, chúng ta giải trừ hôn ước đi."

Cô ề ảm cánh mũi, đơn độc đứng trong phòng khách rộng lớn, "Trạm Thanh, chúng ta không nên đi đến nước này. Em yêu anh, em không đồng ý, không đồng ý."

"Ngày mai, anh sẽ tự mình đến thăm hai bác để tạ lỗi."

"Cha, mẹ, các người cũng đồng ý như vậy phải không?" Tô Nhu đi đến bên cạnh Nghiêm mẫu, giữ chặt ống tay áo của bà, "Con tuy lừa các người, nhưng cũng chỉ là muốn chia rẽ anh ấy và con hồ ly tinh kia. Mẹ, người muốn ôm cháu nội, con lập tức có thể thỏa mãn người. Nhưng Trạm Thanh một khi giải trừ hôn ước với con, anh ấy sẽ lại muốn đi tìm con hồ ly tinh kia. Mẹ, mẹ cùng cha chẳng lẽ thật có thể đón cô ta vào cửa sao?"

Sắc mặt Nghiêm Trạm Thanh tái nhợt, đặt bát xuống đứng lên.

Bà Nghiêm có chút rung động, nói thật, Mạch Sanh Tiêu cùng Tô Nhu là không thể so với nhau.

"Tô Nhu, em trở về đi, người quyết định là anh, anh sẽ không thay đổi đâu."

"Trạm Thanh, cô ta có cái gì tốt.....?"

Nghiêm Trạm Thanh bước chân qua, muốn lên lầu. Tô Nhu vội vã đuổi theo, cô ta mở túi ra lấy vật gì đó, "Trạm Thanh, anh còn dám đi một bước thử xem?"

Nghiêm Trạm Thanh đưa lưng về phía cô ta, nghe vậy cũng dừng bước lại nhưng trên mặt lại hiện lên một tia chán ghét, cũng không có ý định quay đầu lại mà bước đi, chợt nghe được Bà Nghiêm thét lên. Hắn xoay người, chỉ thấy tay phải Tô Nhu đã nắm con dao, đề lên tinh mạnh bên bàn tay trái.

Hắn cả kinh, "Tô nhu,"

"Trạm Thanh, em biết rõ anh không thương em, chính là em yêu anh, muốn ngừng cũng không được nữa rồi, so với trở mặt nhìn anh với người khác kết hôn, em thà rằng chọn cái chết."

"Tô Nhu, con đừng làm chuyện điên rồ, mau buông dao ra." Bà Nghiêm vội vàng đứng dậy muốn tiến lên ngăn cản.

” Mẹ, mẹ đừng tới đây.....” Tô Nhu thêm dùng sức ấn con dao vào cổ tay, ” Cái gì con cũng không cầu, chỉ cần Trạh Thanh có thể lấy con, dù là anh ấy không thương con, con đều không để ý.”

” Tô nhu, em cũng biết anh không thích bị người khác uy hiếp.” Nghiêm Trạh Thanh liếc mắt, nhắc chân lại muốn đi.

” Trạh Thanh, em thách anh đây, chúng ta nhìn xem” Đến cuối cùng ai có thể thắng.” Tô Nhu nói xong, liền hung hăng rạch vào cổ tay, máu tươi từ cổ tay phun tung tóe trên nền đá cẩm thạch bóng loáng, bà Nghiêm sợ tới mức hai tay che miệng, ” Nhanh, nhanh gọi xe cứu thương.”

” Thật là hồ đồ” Ông Nghiêm đập bàn đứng dậy, ” Việc này truyền ra ngoài thì còn ra thể thống gì nữa.....”

Nghiêm Trạh Thanh thấy Tô Nhu xuống tay, vội vàng chạy tới đỡ được thân thể lão đảo của cô ta, ” Em.....”

Ông Nghiêm uống bát súp Ngô mẫu đưa, cũng không có cho bà gọi xe cứu thương, ông đi qua bên người Nghiêm Trạh Thanh, cũng không thêm liếc mắt nhìn Tô Nhu lấy một cái, ” Lập tức gọi điện thoại cho thầy thuốc tư gia, bảo hấn đến một chuyến, hôn sự này đã định rồi, nếu con còn có tâm tư khác, coi chừng ta cắt đứt chân của con!”

Tổng tuyển cử sắp bắt đầu rồi, ông cũng không muốn bởi vì này việc nhỏ này mà hủy mất con đường làm quan của mình.

Nghiêm Trạh Thanh dùng băng gạc Ngô mẫu đưa mà băng tay cho Tô Nhu, bà Nghiêm thấy không còn trở ngại, lúc này mới thở phào, chỉ là Tô Nhu còn chưa vào cửa, đã khiến bà coi thường, việc lấy cái chết bức bách thể này mà cũng làm được.

” Trạh Thanh, Trạh Thanh.....” Tô Nhu khó nhịn đau đớn, lại vui mừng vì mình không bị bỏ rơi.

Ánh mắt Nghiêm Trạh Thanh đã tối sầm, đáy mắt tràn đầy đau thương, hấn ôm lấy Tô Nhu, đem cô ta đến phòng của mình.

Sanh Tiêu ngồi trên ghế sa lon, trên bàn trà bày biện đĩa bưởi tươi ngon, cô thưởng thức từng múi, thỉnh thoảng cùng nói vài lời với Tương Tư ngồi bên cạnh, dì Hà đang tại chuẩn bị cơm tối, trên TV đang thông báo tin tức mới nhất.

Cô cầm lấy điều khiển từ xa điều chỉnh.

Hình ảnh đột nhiên xuất hiện khuôn mặt Nghiêm Trạh Thanh, Mạch Sanh Tiêu vô ý thức đem điều khiển từ xa đặt ở trên đầu gối, tin tức nói hôn lễ của Nghiêm Trạh Thanh và Tô Nhu tháng sau sẽ cử hành, đến lúc đó vừa vặn là lúc ông Nghiểh có khả năng thăng quan, không thể không nói là song hỷ lâm môn.

Trong miệng Mạch Sanh Tiêu trái bưởi còn chưa nuốt xuống, cô thấy trên TV khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông trần đầy hăng hái, lời nói của Nghiểh Trạh Thanh trước kia, vẫn còn vang vọng bên tai cô. ”Sanh Tiêu, anh sẽ không cùng Tô Nhu kết hôn, anh muốn lấy em”

Hôm nay, mới bắt quá vài ngày, hấn đã trắng trợn bắt đầu chuẩn bị hôn lễ của mình.

Ai... lời nói của đàn ông, có thể tin tưởng được bao nhiêu chứ?

Cô cố nuốt xuống, miếng bưởi mắc kẹt ở cổ họng khiến cô bị nghẹn thiếu chút nữa chảy nước mắt, Mạch Sanh Tiêu ho khan vài tiếng, đem TV tắt đi.

” Sanh Tiêu, em không sao chứ?”

Mạch Sanh Tiêu vội lắc lắc đầu, chỉ là con mắt có chút mờ mịt, ê ẩm khó chịu.

Trên TV lại truyền tin tức tình hình Nghiểh Trạh Thanh gần đây, có nói hấn di truyền gen tốt đẹp từ ông Nghiểh, bắt đầu đã một bước lên mây. Sanh Tiêu nhìn thấy, luôn giả bộ như hồ hững điều khiển ti vi, tất cả chuyện xưa giữa cô cùng Nghiểh Trạh Thanh, lúc bắt đầu mới tốt đẹp làm sao nhưng tình yêu của bọn họ dường như chỉ được bao bọc bằng lớp sa mỏng, một khi vạch trần dưới ánh mặt trời, cũng sẽ bị sự thật trần trụi đốt cháy không thương tiếc.

Hôm nay chính là ngày Nghiểh Trạh Thanh cùng Tô Nhu cử hành hôn lễ, Duậh Tôn rất sớm liền ra khỏi nhà..., y hấn là đã nhận được thiệp mời, chỉ là cũng không có kêu Sanh Tiêu đi.

Dì Hà ra ngoài mua thức ăn, Hoàng Duệ Ẩn Tượng cũng chỉ có hai người Sanh Tiêu và Mạch Tương Tư, Sanh Tiêu vừa cùng chị gái làm xong vận động trị liệu, còn chưa kịp thở ra một hơi đã nhận được điện thoại của Duật Tôn.

” A lô?” hai tay cô giúp Tương Tư đeo giày, dùng bả vai kẹp lấy điện thoại để nói chuyện.

” Sanh Tiêu.”

” Có chuyện gì vậy?”

” Hiện tại tôi đang ở khách sạn Thuận Thiên, trên bàn làm việc trong thư phòng, trong ngăn kéo thứ nhất có một đĩa CD, em mang tới cho tôi.” Duật Tôn bên kia có tiếng người ầm ĩ, hình như có không ít người.

” Ngay bây giờ sao?”

” Phải, ngay lập tức.”

Mạch Sanh Tiêu không muốn lăm, đáp ứng rồi liền cúp điện thoại, cô đem Tương Tư đẩy vào phòng khách, chính mình thì lên lầu tìm được đĩa CD theo như lời Duật Tôn. Thấy cô muốn ra ngoài, Tương Tư vội vàng hỏi, ” Sanh Tiêu, em đi đâu vậy?”

” A, em đi khách sạn Thuận Thiên, đưa đĩa CD này cho Duật Tôn”

Khách sạn Thuận Thiên, không phải là nơi Nghiêm Trạ Thanh cùng Tô Nhu cử hành hôn lễ sao? Mạch Sanh Tiêu nghe được tin tức của Nghiêm Trạ Thanh liền không muốn nghe nữa, nhưng Tương Tư lại ghi tạc trong lòng. Duật Tôn vì sao lại bảo Sanh Tiêu đem đĩa CD đưa tới khách sạn Thuận Thiên, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp thôi sao?

” Chị, em có việc đi một chút sẽ trở lại, chị tự xem TV nha.”

Mạch Tương Tư thấy cô xách túi chuẩn bị đi, vội khom lưng ôm lấy hai chân, ” Sanh Tiêu.....”

Thấy bộ dáng chị gái thế này, cô sợ hãi kêu lên, ” Chị à, chị làm sao vậy?”

” Chân của chị đột nhiên đau quá, có lẽ là chỗ lần trước bị phỏng nhiễm trùng, thật là khó chịu, Sanh Tiêu, em ra tiệm thuốc bên ngoài Hoàng Duệ Ẩn Tượng mua cho chị lọ thuốc mỡ.”

” Chị, để em đưa chị đi bệnh viện.”

” Không cần, không phải đau như lúc trước đâu, chính là chút vết thương ngoài da thôi, mau đi đi, đợi tí nữa còn phải đưa đồ cho Duật Tôn nữa.”

Sanh Tiêu nghe vậy, gật gật đầu, đứng dậy liền muốn đi ra ngoài.

” Đưa đồ đây chị cầm hộ cho, mau đi đi.”

” Vâng” Mạch Sanh Tiêu đưa đĩa CD trong tay giao cho Tương Tư, đi nhanh ra cửa lớn của Hoàng Duệ Ẩn Tượng. Sanh Tiêu đi ra ngoài rồi trở về chỉ vón vện nửa giờ, mở cửa vào thì đã thấy Tương Tư đang xem TV, trên đùi vẫn ôm lấy tấm chăn mỏng như trước, ” Chị, em bôi thuốc cho chị nhé”.

Tương Tư nhận lấy lọ thuốc mỡ, ” Không cần đâu, dì Hà lập tức sẽ quay lại thôi, với lại, hiện tại khá muộn rồi, em mau đi đi, không lên chậm trễ việc của Duật Tôn.”

Mạch Sanh Tiêu vội vội vàng vàng đi tới khách sạn Thuận Thiên, lúc này mới phát hiện ngay tại cửa ra vào bày ảnh cưới của Nghiêm Trạ Thanh, một đôi tuy trai tài gái sắc, nhưng đôi mắt thâm trầm của chú rể cũng không nhìn tân nương, mà dường như xuyên qua hình ảnh nhìn trên khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu.

Đáy lòng Mạch Sanh Tiêu xoẹt qua chút đau đớn, ánh mắt vội vàng tránh đi, đi vào trong.

Cô gọi điện thoại cho Duật Tôn, y bảo cô trực tiếp cầm vào, còn nói cho Sanh Tiêu số lô ghế.

Mạch Sanh Tiêu tìm một lúc, mới tìm được nơi Duật Tôn nói, cô dè dặt bước vào, bên trong nguyên lai là lễ đường lộng lẫy, hẳn sẽ khiến các tân khách cảm thấy say sưa, trên thảm đỏ khắp nơi đều là cánh hoa hồng đã bị dập nát, hiển nhiên, hôn lễ đã cử hành xong rồi.

Sanh Tiêu nhìn qua cách đó không xa giật mình thấy màn ảnh rộng đang truyền trực tiếp hình ảnh buổi lễ kết hôn. Cô đang xoay mình thì bên hông bỗng bị một bàn tay nắm lấy, vừa muốn quay đầu lại, cả người đã bị Duật Tôn kéo về phía trước.

” Để tôi lấy ra đây.” Mạch Sanh Tiêu cầm trong tay đĩa CD,” Là cái gì vậy, vì sao phải bảo tôi đem đến đây?”

Cô vẫn cho rằng Duật Tôn cũng không phải tới tham gia hôn lễ, y đã mang theo cô đi qua thăm đồ, đi vào tiệc rượu tới trước mặt hai người,” Cậu Nghiêm.”

Mạch Sanh Tiêu cũng không nghĩ sẽ lại gặp mặt trong trường hợp xấu hổ thế này, cô vội vàng vội đầu, bên hông lại bị Duật Tôn vỗ vỗ,” Chúng tôi chúc mừng cậu .”

Nghiêm Trạ Thanh trông thấy Sanh Tiêu cúi đầu, đầu ngón tay hẩn nắm chặt ly rượu trong suốt, Tô Nhu vươn tay khoác khuỷu tay Nghiêm Trạ Thanh, trên cổ tay, vết sẹo màu hồng nhạt càng lộ ra rõ ràng,” Trạ Thanh.”

” Sanh Tiêu, đưa quà tặng cho cậu ấy đi.”

Bên hông Mạch Sanh Tiêu bị xiết chặt, cô kinh ngạc ngẩng đầu,” Quà tặng nào?” Cô đi khỏi nhà cũng không có chuẩn bị gì cả nha.

Duật Tôn nhận lấy đĩa CD trong tay Sanh Tiêu, đưa cho Nghiêm Trạ Thanh,” Mau nhìn xem đây là tôi cố ý tặng cho cậu đấy.”

Trong lòng Mạch Sanh Tiêu đột nhiên hoảng hốt, cảm giác bất an lập tức ngập tràn, cô thậm chí xúc động muốn đoạt lấy đĩa CD, Tô Nhu thấy thế, nhanh tay đã đoạt mất đĩa CD, giao cho phù dâu bên cạnh,” Để xem là quà tặng gì nào.”

Nghiêm Trạ Thanh nhú mày, muốn cầm lấy đĩa CD, Tô Nhu lại nghiêng người ngăn trước mặt hẩn, miễn cưỡng cười vui nhìn về phía Sanh Tiêu,” Mạch tiểu thư, cô không ngại chứ?”

Mạch Sanh Tiêu lúc này, chỉ có thể lắc đầu.

Trên màn hình lớn đang phát ảnh kết hôn của cô dâu chú rể đột nhiên bị thay thế, mí mắt Sanh Tiêu nhảy lên, cảm giác bất an càng lớn, bên cạnh, bàn tay của Duật Tôn đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, khẽ mỉm cười, bày ra vẻ mặt như đang xem kịch vui, nụ cười tà mị không hề có hảo ý.

Từ khi rời khỏi bệnh viện Nghiêm Trạ Thanh không dám tìm gặp Sanh Tiêu nữa, hẩn biết rõ, cô khẳng định là sẽ không tha thứ cho hẩn.

Lời nói của Tương Tư luôn quanh quẩn bên tai hẩn làm hẩn càng tin tưởng rằng, chỉ cần không có Duật Tôn, hẩn và Sanh Tiêu mới có thể ở bên nhau.

Hẩn lợi dụng mối quan hệ trong tay, đã can thiệp không ít vào công việc của Duật Tôn, gây cho Duật Tôn khá nhiều phiền toái. Tô Nhu thì vẫn sống chết không đồng ý giải trừ hôn ước, náo loạn một hồi, ông Nghiêm bà Nghiêm cũng không quan tâm nữa đơn giản chỉ nói không phải việc của họ.

Tại Nghiêm gia.

Bảo mẫu đem đồ ăn bưng lên bàn, Nghiêm Trạ Thanh kéo ghế ngồi xuống, ông Nghiêm đeo đôi kính gọng vàng, làm quan càng lớn khiến ở nhà ông cũng không khỏi tỏ ra vẻ quan cách thường thấy. Bà Nghiêm nhận bát cơm từ trên tay bảo mẫu, đặt trước mặt hẩn,” Con ăn cơm đi.”

Khi Tô Nhu đi vào phòng khách thì Nghiêm Trạ Thanh chỉ nhìn mà không có nói gì thêm, mà ngay cả ông Nghiêm phụ, bà Nghiêm đều tỏ thái độ lãnh đạm, so với lúc cô nàng mang thai thì như là đối với hai người khác nhau.

” Tô tiểu thư, mau ngồi xuống ăn cơm đi.” Bảo mẫu ân cần tiến lên muốn nhận lấy túi xách từ trên tay Tô Nhu.

” Ngô mẫu à, bà không thấy trên bàn không có súp sao? Còn không mau mang ra.” bà Nghiêm quát.

Tô nhu biết rõ sắc mặt bà khó coi thế là bày cho cô ta xem mà thôi, cô ta xiết chặt túi xách trong tay bước tới,” Cha, mẹ.”

” Cô còn chưa có xuất giá đâu đừng gọi bữa như thế.”

Tô Nhu tái mặt, ánh mắt nhìn về phía Nghiêm Trạ Thanh đang chăm chú ăn cơm,” Trạ Thanh, ý của cha mẹ em muốn thương lượng thời gian chúng ta tổ chức hôn sự.”

Nghiêm Trạ Thanh uống bát súp Ngô mẫu đưa,” Tô Nhu, chúng ta giải trừ hôn ước đi.”

Cô ê ảm cánh mũi, đơn độc đứng trong phòng khách rộng lớn,” Trạ Thanh, chúng ta không nên đi đến nước này. Em yêu anh, em không đồng ý, không đồng ý.”

” Ngày mai, anh sẽ tự mình đến thăm hai bác để tạ lỗi.”

” Cha, mẹ, các người cũng đồng ý như vậy phải không?” Tô Nhu đi đến bên cạnh Nghiêm mẫu, giữ chặt ống tay áo của bà,” Con tuy lừa các người, nhưng cũng chỉ là muốn chia rẽ anh ấy và con hồ ly tinh kia. Mẹ, người muốn ôm cháu nội, con lập tức có thể thỏa mãn người. Nhưng Trạ Thanh một khi giải trừ hôn ước với con, anh ấy sẽ lại muốn đi tìm con hồ ly tinh kia. Mẹ, mẹ cùng cha chẳng lẽ thật có thể đón cô ta vào cửa sao?”

Sắc mặt Nghiêm Trạ Thanh tái nhợt, đặt bát xuống đứng lên.

Bà Nghiêm có chút rung động, nói thật, Mạch Sanh Tiêu cùng Tô Nhu là không thể so với nhau.

” Tô Nhu, em trở về đi, người quyết định là anh, anh sẽ không thay đổi đâu.”

” Trạ Thanh, cô ta có cái gì tốt.....?”

Nghiêm Trạ Thanh bước chân qua, muốn lên lầu. Tô Nhu vội vã đuổi theo, cô ta mở túi ra lấy vật gì đó,” Trạ Thanh, anh còn dám đi một bước thử xem?”

Nghiêm Trạ Thanh đưa lưng về phía cô ta, nghe vậy cũng dừng bước lại nhưng trên mặt lại hiện lên một tia chán ghét, cũng không có ý định quay đầu lại mà bước đi, chợt nghe được Bà Nghiêm thét lên. Hắn xoay người, chỉ thấy tay phải Tô Nhu đã nắm con dao, đề lên tĩnh mạnh bên bàn tay trái.

Hắn cả kinh,” Tô nhu,”

” Trạ Thanh, em biết rõ anh không thương em, chính là em yêu anh, muốn ngừng cũng không được nữa rồi, so với trở mặt nhìn anh với người khác kết hôn, em thà rằng chọn cái chết.”

” Tô Nhu, con đừng làm chuyện điên rồ, mau buông dao ra.” Bà Nghiêm vội vàng đứng dậy muốn tiến lên ngăn cản.

” Mẹ, mẹ đừng tới đây.....” Tô nhu thêm dùng sức ấn con dao vào cổ tay,” Cái gì con cũng không cầu, chỉ cần Trạ Thanh có thể lấy con, dù là anh ấy không thương con, con đều không để ý.”

” Tô nhu, em cũng biết anh không thích bị người khác uy hiếp.” Nghiêm Trạ Thanh liếc mắt, nhắc chân lại muốn đi.

” Trạ Thanh, em thách anh đây, chúng ta nhìn xem” Đến cuối cùng ai có thể thắng.” Tô Nhu nói xong, liên hung hăng rạch vào cổ tay, máu tươi từ cổ tay phun tung tóe trên nền đá cẩm thạch bóng loáng, bà Nghiêm sợ tới mức hai tay che miệng,” Nhanh, nhanh gọi xe cứu thương.”

” Thật là hồ đồ” Ông Nghiêm đập bàn đứng dậy,” Việc này truyền ra ngoài thì còn ra thể thống gì nữa.....”

Nghiêm Trạ Thanh thấy Tô Nhu xuống tay, vội vàng chạy tới đỡ được thân thể lảo đảo của cô ta,” Em.....”

Ông Nghiêm uống bát súp Ngô mẫu đưa, cũng không có cho bà gọi xe cứu thương, ông đi qua bên người Nghiêm Trạ Thanh, cũng không thêm liếc mắt nhìn Tô Nhu lấy một cái,” Lập tức gọi điện thoại cho thầy thuốc tư gia, bảo hắn đến một chuyến, hôn sự này đã định rồi, nếu con còn có tâm tư khác, coi chừng ta cắt đứt chân của con!”

Tổng tuyển cử sắp bắt đầu rồi, ông cũng không muốn bởi vì này việc nhỏ này mà hủy mất con đường làm quan của mình.

Nghiêm Trạh Thanh dùng băng gạc Ngõ mự đưà mà băng tay cho Tô Nhu, bà Nghiêh thấy không còn trở ngại, lúc này mới thở phào, chỉ là Tô Nhu còn chưa vào cửa, đã khiến bà coi thường, việc lấy cái chết bức bách thể này mà cũng làm được.

” Trạh Thanh, Trạh Thanh.....” Tô Nhu khó nhin đau đớn, lại vui mừng vì mình không bị bỏ rơi.

Ánh mắt Nghiêh Trạh Thanh đã tối sầm, đáy mắt tràn đầy đau thương, hắh ôm lấy Tô Nhu, đem cô ta đến phòng của mình.

Sanh Tiêu ngồi trên ghế sa lon, trên bàn trà bày biện đĩa bưởi tươi ngon, cô thưởng thức từng múi, thỉnh thoảng cùng nói vài lời với Tươh Tư ngồi bên cạnh, dì Hà đang tại chuẩn bị cơm tối, trên TV đang thông báo tin tức mới nhất.

Cô cầm lấy điều khiển từ xa điều chỉnh.

Hình ảnh đột nhiên xuất hiện khuôn mặt Nghiêh Trạh Thanh, Mạch Sanh Tiêu vô ý thức đem điều khiển từ xa đặt ở trên đầu gối, tin tức nói hôn lễ của Nghiêh Trạh Thanh và Tô Nhu tháng sau sẽ cử hành, đến lúc đó vừa vậh là lúc ông Nghiêh có khả năng thăng quan, không thể không nói là song hỷ lâm môn.

Trong miệng Mạch Sanh Tiêu trái bưởi còn chưa nuốt xuống, cô thấy trên TV khuôn mặt tuần tú của người đàn ông tràn đầy hắh hái, lời nói của Nghiêh Trạh Thanh trước kia, vẫn còn vang vọng bên tai cô. “Sanh Tiêu, anh sẽ không cùng Tô Nhu kết hôn, anh muốn lấy em”

Hôm nay, mới bắt quá vài ngày, hắh đã trắng trợn bắt đầu chuẩn bị hôn lễ của mình.

Ai... lời nói của đàn ông, có thể tin tưởng được bao nhiêu chứ?

Cô cố nuốt xuống, miếng bưởi mắc kẹt ở cổ họng khiến cô bị nghẹn thiếu chút nữa chảy nước mắt, Mạch Sanh Tiêu ho khan vài tiếng, đem TV tắt đi.

” Sanh Tiêu, em không sao chứ?”

Mạch Sanh Tiêu vội lắh lắh đầu, chỉ là con mắt có chút mờ mịt, ề ảm khó chịu.

Trên TV lại truyền tin tức tình hình Nghiêh Trạh Thanh gần đây, có nói hắh di truyền gen tốt đẹp từ ông Nghiêh, bắt đầu đã một bước lên mây. Sanh Tiêu nhìn thấy, luôn giả bộ như hồ hắh điều khiển ti vi, tất cả chuyện xưa giữa cô cùng Nghiêh Trạh Thanh, lúc bắt đầu mới tốt đẹp làm sao nhưng tình yêu của bọn họ dường như chỉ được bao bọc bằng lớp sa mỗh, một khi vạch trần dưới ánh mặt trời, cũng sẽ bị sự thật trần trụi đốt cháy không thương tiếc.

Hôm nay chính là ngày Nghiêh Trạh Thanh cùng Tô Nhu cử hành hôn lễ, Duậh Tôn rất sớm liền ra khỏi nhà..., y hắh là đã nhận được thiệp mời, chỉ là cũng không có kêu Sanh Tiêu đi.

Dì Hà ra ngoài mua thức ăn, Hoằh Duệ Án Tượh cũng chỉ có hai người Sanh Tiêu và Mạch Tươh Tư, Sanh Tiêu vừa cùng chị gái làm xong vận động trị liệu, còn chưa kịp thở ra một hơi đã nhận được điện thoại của Duậh Tôn.

” A lô?” hai tay cô giúp Tươh Tư đeo giày, dùng bả vai kẹp lấy điện thoại để nói chuyện.

” Sanh Tiêu.”

” Có chuyện gì vậy?”

” Hiện tại tôi đang ở khách sạn Thuận Thiên, trên bàn làm việc trong thư phòng, trong ngăn kéo thứ nhất có một đĩa CD, em mang tới cho tôi.” Duậh Tôn bên kia có tiếng người ầm ĩ, hình như có không ít người.

” Ngay bây giờ sao?”

” Phải, ngay lập tức.”

Mạch Sanh Tiêu không muốn lắh, đáp ứng rồi liền cúp điện thoại, cô đem Tươh Tư đẩy vào phòng khách, chính mình thì lên lầu tìm được đĩa CD theo như lời Duậh Tôn. Thấy cô muốn ra ngoài, Tươh Tư vội vàng hỏi, “ Sanh Tiêu, em đi đâu vậy?”

” A, em đi khách sạn Thuận Thiên, đưà đĩa CD này cho Duậh Tôn”

Khách sạn Thuận Thiên, không phải là nơi Nghiêm Trạ Thanh cùng Tô Nhu cử hành hôn lễ sao? Mạch Sanh Tiêu nghe được tin tức của Nghiêm Trạ Thanh liền không muốn nghe nữa, nhưng Tương Tư lại ghi tạc trong lòng. Duậ Tôn vì sao lại bảo Sanh Tiêu đem đĩa CD đưa tới khách sạn Thuận Thiên, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp thôi sao?

”Chị, em có việc đi một chút sẽ trở lại, chị tự xem TV nha.”

Mạch Tương Tư thấy cô xách túi chuẩn bị đi, vội khom lưng ôm lấy hai chân,” Sanh Tiêu.....”

Thấy bộ dáng chị gái thế này, cô sợ hãi kêu lên,” Chị à, chị làm sao vậy?”

”Chân của chị đột nhiên đau quá, có lẽ là chỗ lần trước bị phỏng nhiễm trùng, thật là khó chịu, Sanh Tiêu, em ra tiệm thuốc bên ngoài Hoàng Duệ Ấn Tượng mua cho chị lọ thuốc mỡ.”

”Chị, để em đưa chị đi bệnh viện.”

”Không cần, không phải đau như lúc trước đâu, chính là chút vết thương ngoài da thôi, mau đi đi, đợi tí nữa còn phải đưa đồ cho Duậ Tôn nữa.”

Sanh Tiêu nghe vậy, gật gật đầu, đứng dậy liền muốn đi ra ngoài.

”Đưa đồ đây chị cầm hộ cho, mau đi đi.”

”Vâng” Mạch Sanh Tiêu đưa đĩa CD trong tay giao cho Tương Tư, đi nhanh ra cửa lớn của Hoàng Duệ Ấn Tượng. Sanh Tiêu đi ra ngoài rồi trở về chỉ vón vện nửa giờ, mở cửa vào thì đã thấy Tương Tư đang xem TV, trên đùi vẫn ôm lấy tấm chăn mỏng như trước,” Chị, em bôi thuốc cho chị nhé.”

Tương Tư nhận lấy lọ thuốc mỡ,” Không cần đâu, dì Hà lập tức sẽ quay lại thôi, với lại, hiện tại khá muộn rồi, em mau đi đi, không lên chậm trễ việc của Duậ Tôn.”

Mạch Sanh Tiêu vội vàng vàng đi tới khách sạn Thuận Thiên, lúc này mới phát hiện ngay tại cửa ra vào bày ảnh cưới của Nghiêm Trạ Thanh, một đôi tuy trai tài gái sắc, nhưng đôi mắt thâm trầm của chú rể cũng không nhìn tân nương, mà dường như xuyên qua hình ảnh nhìn trên khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu.

Đáy lòng Mạch Sanh Tiêu xoẹt qua chút đau đớn, ánh mắt vội vàng tránh đi, đi vào trong.

Cô gọi điện thoại cho Duậ Tôn, y bảo cô trực tiếp cầm vào, còn nói cho Sanh Tiêu số lô ghế.

Mạch Sanh Tiêu tìm một lúc, mới tìm được nơi Duậ Tôn nói, cô dè dặt bước vào, bên trong nguyên lai là lễ đường lộng lẫy, hẳn sẽ khiến các tân khách cảm thấy say sưa, trên thảm đỏ khắp nơi đều là cánh hoa hồng đã bị dẫm nát, hiển nhiên, hôn lễ đã cử hành xong rồi.

Sanh Tiêu nhìn qua cách đó không xa giật mình thấy màn ảnh rộng đang truyền trực tiếp hình ảnh buổi lễ kết hôn. Cô đang xoay mình thì bên hông bỗng bị một bàn tay nắm lấy, vừa muốn quay đầu lại, cả người đã bị Duậ Tôn kéo về phía trước.

”Để tôi lấy ra đã.” Mạch Sanh Tiêu cầm trong tay đĩa CD,” Là cái gì vậy, vì sao phải bảo tôi đem đến đây?”

Cô vẫn cho rằng Duậ Tôn cũng không phải tới tham gia hôn lễ, y đã mang theo cô đi qua thăm dò, đi vào tiệc rượu tới trước mặt hai người,” Cậu Nghiêm.”

Mạch Sanh Tiêu cũng không nghĩ sẽ lại gặp mặt trong trường hợp xấu hổ thế này, cô vội vàng cúi đầu, bên hông lại bị Duậ Tôn vỗ vỗ,” Chúng tôi chúc mừng cậu.”

Nghiêm Trạ Thanh trông thấy Sanh Tiêu cúi đầu, đầu ngón tay hắn nắm chặt ly rượu trong suốt, Tô Nhu vươn tay khoác khuỷu tay Nghiêm Trạ Thanh, trên cổ tay, vết sẹo màu hồng nhạt càng lộ ra rõ ràng,” Trạ Thanh.”

”Sanh Tiêu, đưa quà tặng cho cậu ấy đi.”

Bên hông Mạch Sanh Tiêu bị xiết chặt, cô kinh ngạc ngẩng đầu,” Quà tặng nào?” Cô đi khỏi nhà cũng không có chuẩn bị gì cả nha.

Duậ Tôn nhận lấy đĩa CD trong tay Sanh Tiêu, đưa cho Nghiêm Trạ Thanh,” Mau nhìn xem đây là tôi cố ý tặng cho cậu đấy.”

Trong lòng Mạch Sanh Tiêu đột nhiên hoảng hốt, cảm giác bất an lập tức ngập tràn, cô thậm chí xúc động muốn đoạt lấy đĩa CD, Tô Nhu thấy thế, nhanh tay đã đoạt mất đĩa CD, giao cho phù dâu bên cạnh,” Để xem là quà tặng gì nào.”

Nghiêm Trạh Thanh nhú mảy, muốn cầm lấy đĩa CD, Tô Nhu lại nghiêng người ngăn trước mặt hấn, miễn cưỡng cười vui nhìn về phía Sanh Tiêu,” Mạch tiểu thư, cô không ngại chứ?”

Mạch Sanh Tiêu lúc này, chỉ có thể lắc đầu.

Trên màn hình lớn đang phát ảnh kết hôn của cô dâu chú rể đột nhiên bị thay thế, mí mắt Sanh Tiêu nhảy lên, cảm giác bất an càng lớn, bên cạnh, bàn tay của Duậh Tôn đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, khẽ mỉm cười, bày ra vẻ mặt như đang xem kịch vui, nụ cười tà mị không hề có hảo ý.

Màn hình lớn rung rung vài cái, ngay khi Sanh Tiêu đang khấn trượng thì hình ảnh đột nhiên xuất hiện, hai mắt cô trợn tròn, lo lắng trong lòng cũng theo đó mà được gỡ bỏ, nguyên lai chỉ là mấy hình mẫu trong máy vi tính mà thôi, hình ảnh biển mệnh mông với bầu trời xanh thẳm.

Đây là trò đùa dai gì chứ. Mạch Sanh tiêu thở phào nhẹ nhõm.

Tay phải cô đã bị nắm lấy, Duậh Tôn dùng sức rất mạnh, bàn tay cô bị bóp chặt, từng khớp xương ma sát vào nhau vô cùng đau đớn.

” Đây là.....” Tô Nhu đẩy mặt nghi hoặc.

Sắc mặt Duậh Tôn tái nhợt, ánh mắt không ngừng che dấu sự nham hiểm, Nghiêh Trạh Thanh đương nhiên sẽ không ngốc đến mức cho rằng Duậh Tôn sẽ cầm mấy hình ảnh giải trí đến tặng cho hấn, giải thích duy nhất, chính là đĩa CD bị người khác thay đổi.

Ánh mắt hấn lóe sáng, thần sắc kích động nhìn về phía Mạch Sanh Tiêu.

Duậh Tôn chỉ là lạnh lùng giật ra khoe miệng, hấn dắt Sanh Tiêu tay đi ra ngoài, Mạch Sanh Tiêu không hiểu chuyện gì đã bị Duậh Tôn lôi một mạch đi ra ngoài, cô chạy quá mau, thở hồng hộc,” Buông ra, anh làm cái gì vậy?”

” Đĩa CD ở đâu?”

Tay Mạch Sanh Tiêu đang đánh lên người y đột nhiên dừng lại, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn,” Đĩa CD nào, không phải anh đã đưa cho bọn họ rồi sao?”

” Đừng có giả vờ với tôi.” Bàn tay Duậh Tôn chụp tới, giam cầm cô trong ngực,” Mạch Sanh Tiêu, đĩa CD đó là tôi làm ra, ngoại trừ tôi không có ai biết nó đặt ở đâu, chẳng lẽ bên trong nội dung là gì, tôi còn không rõ sao?”

” Nội dung là gì?” Hai tay Sanh Tiêu đẩy trước ngực y,” Duậh Tôn, anh lại muốn chơi trò gì nữa?”

” Em giả vờ một lần nữa xem!”

Mạch Sanh Tiêu đầy mặt ủy khuất,” Tuỳ anh muốn nói thế nào cũng được, đây là đĩa CD trong phòng làm việc của anh, tôi không hề động qua.”

” Chỉ cần cái là xong sao?” Duậh Tôn kéo cô về phía y, Sanh Tiêu đã đã lâu chưa thấy y tức giận như vậy, cô bắt đầu giãy dụa, hai cái chân trên mặt đất không ngừng loạn đạp,” Tôi nói rồi, không phải tôi!”

Duậh Tôn trở tay đem cô áp lên thành xe,” Vậy em nói xem là ai làm?”

Mạch Sanh Tiêu nhớ tới, tiếp xúc qua đĩa CD này chỉ có chị gái cô, có thể cả thế giới không tin...nhưng đúng là có khả năng nhất chỉ có Tương Tư, nếu muốn đem đổi đĩa CD, nhất định phải tiếp xúc với máy tính trên tầng hai, chân của chị cô dù có dựa vào gậy chống đứng lên vẫn khó khăn, làm sao có thể đem nội dung đĩa CD xóa đi thay bằng thứ khác chứ?” Tôi không biết, hay là chính anh nhớ lầm rồi.”

” Mạch Sanh Tiêu, em biết bên trong là gì không?” Duậh Tôn đề người xuống, dán chặt sau lưng Sanh Tiêu. Cô dĩ nhiên không biết, mới bỗng dưng chịu nỗi oan uổng này.

” Bên trong, là căn cứ chính xác việc tham ô mấy năm qua của cha Nghiêm Trạh Thanh, có bản tường trình của nhân chứng, còn có tài khoản vàng của ông ta ở nước ngoài, Mạch Sanh Tiêu, em thật là muốn giúp hấn đi.”

Bên má Sanh Tiêu bị đè lên thành xe lạnh như băng, cô nghe xong, chỉ cảm thấy lạnh cả người, khi đại não kịp phản ứng thì trên mặt y đã lộ ra phần nộ. Cô dùng sức vung tay ra, đơn giản chỉ tránh khỏi tay Duậh Tôn” Anh.....”

Cô thực tức giận, sừng sốt không đem câu nói kế tiếp nói ra.

” Tôi như thế nào?” Duậh Tôn cười khơi mào.

” Anh biết rõ đĩa CD như vậy trình chiếu trước công chúng, sẽ có hậu quả như thế nào mà anh còn để cho tôi tự tay đưa cho Nghiêm Trạh Thanh, Anh..... Anh.....”

” Tôi đúng là muốn như vậy đấy, em có thể làm gì tôi?” Duậh Tôn vươn tay, kéo cô đến trước mặt mình,” Đau lòng sao?

Tôi bắt quá chính là nghĩ chơi đùa một chút, hấn không phải cho em hết hi vọng sao? Em cũng làm cho hấn chết tâm một lần, coi như hoà nhau.”

Sanh Tiêu biết rõ trong lòng của y tính cái gì, cô xoay người bước đi, lại bị Duậh Tôn nắm cổ tay kéo trở về,” Đĩa CD ở đâu?”

” Tôi thật sự không biết.” Mạch Sanh Tiêu kiên định, khẳng định là y nhầm rồi.

Duậh Tôn cúi đầu ngắm khuôn mặt của cô, Sanh Tiêu hiển nhiên không giống như là đang nói dối, hơn nữa, Duậh Tôn dù sao cũng là người từng trải, tự nhiên cũng có thể suy đoán ra vài phần. Nếu cô thật phát hiện nội dung đĩa CD đó, dù có xoá đi, cũng không ngốc nghếch đến mức đi tới khách sạn Thuận Thiên.

Y theo tính tình Mạch Sanh Tiêu, sẽ hủy đĩa CD rồi vụng trộm chạy trốn đi.

Chính là, nơi để đĩa CD có chắc chỉ có y và Sanh Tiêu biết rõ không?,” Đĩa CD còn qua ai tay ai nữa không?”

Mạch Sanh Tiêu nhớ tới lúc mua thuốc cho Tương Tư, nhưng Duậh Tôn vốn là đối chị cô không có hảo cảm, nếu để y biết, phỏng chừng càng muốn giận lây sang chị cô mất,” Không có đâu, em lấy xong trực tiếp chạy đến chỗ anh luôn.”

Con người Duậh Tôn cực nhanh bắt được biểu hiện mất tự nhiên trên mặt Sanh Tiêu, đáy mắt y có chút rung động nhưng cũng không có nói gì, chỉ là nhếch lên môi mỏng.

Nghiêm Trạh Thanh thật vất vả thoát khỏi Tô Nhu, đuổi tới nơi thì Duậh Tôn mang theo Sanh Tiêu vừa lái xe rời đi, hấn đi bộ đuổi theo thì cỗ xe thể thao sang trọng đã không thấy bóng dáng.

Hấn ảo não nện một quyền ở trong không khí, lễ phục xộc xệch, lồng ngực không ngừng phập phồng.

Sanh Tiêu nhìn qua lớp kính phía sau nhìn thấy thân ảnh Nghiêm Trạh Thanh đuổi theo, hai mắt cô nhìn vào chăm chăm bóng dáng ngày càng nhỏ dần, thẳng đến bị kéo thành một điểm tròn rồi biến mất trong mắt cô vẫn nhìn theo.

Cô cùng Nghiêm Trạh Thanh đã đi xa như vậy, càng là quay đầu lại, càng phát hiện khoảng cách giữa họ mới sâu làm sao.

Mạch Sanh Tiêu mở lớn hai mắt, khuôn mặt bất động hướng ngoài cửa sổ.

” Trạh Thanh.....” Tô Nhu không thấy được hấn, đuổi theo ra đến nơi quả nhiên thấy hấn tại đây.

Nghiêm Trạh Thanh một thân diện Âu phục cắt may tỉ mỉ trắng tinh, tay phải hấn cứng ngắc đem hoa cài từ trong túi móc ra, mùi thơm của hoa kích thích hấn khiến cánh mũi hấn có chút mỗi nhừ. Nghiêm Trạh Thanh đem hoa vút trên mặt đất, xoay người đi đến cửa chính khách sạn.

Bông hồng đỏ đã bị gãy đôi.

Trong hốc mắt Tô Nhu chứa đầy nước mắt, tình yêu của cô, chẳng lẽ cũng là sai lầm rồi sao? Cô ta ngồi xổm người xuống nhặt bông hoa trong lòng bàn tay, đứng dậy đuổi theo,” Trạ Thanh, có phải anh không muốn cùng em kết hôn?”

Nghiêm Trạ Thanh thấy cô ta ngăn trước mặt, đành phải dừng bước,” Tô Nhu, em hỏi như vậy có ý gì?”

” Dù là anh có không muốn thế nào đi nữa, đối với anh hôm nay em vẫn cô dâu của anh, coi như là diễn trò đi, anh cũng không thể vứt bỏ em trên đường, Trạ Thanh, em cũng sẽ đau lòng.....”

Nghiêm Trạ Thanh đi qua sát bên người, cánh tay Tô Nhu bị hấn nhẹ nhàng va chạm, cánh hoa trong tay rơi xuống chân, lả tả thành từng mảnh.

Nghiêm Trạ Thanh đi vào đại sảnh, điện thoại trong túi quần chợt vang lên.

Hắn thấy dây số lạ, cũng không do dự, liền bắt máy.” A lô?”

” Cậu Nghiêm à, hôm nay cậu phải cảm ơn tôi đó.”

Nghiêm Trạ Thanh vừa nghe thấy tiếng người cũng không quen thuộc, nghĩ là cô bạn gái nào đó kia đùa dai mà thôi,” Cô là ai? Tôi không rảnh mà tiếp chuyện cô đâu.” Nói xong, liền muốn ngắt điện thoại.

” Tôi là Mạch Tương Tư.”

Nghiêm Trạ Thanh suy một lúc, mới nhớ ra chị gái Sanh Tiêu tên là Mạch Tương Tư, hắn khó giấu được giật mình,” Làm sao chị biết điện thoại của tôi?”

” Tôi tìm trên điện thoại của Sanh Tiêu” Mạch Tương Tư tránh ở trong phòng, dì Hà thì đang bận việc ở phòng bếp,” Cậu không muốn biết, bên trong đĩa CD mừng đám cưới Duật Tôn bảo Sanh Tiêu lấy ra, đến tột cùng là nội dung là gì sao?”

Sắc mặt Nghiêm Trạ Thanh trầm xuống,” Là cái gì?”

” Là căn cứ chính xác việc tham ô của cha cậu” Mạch Tương Tư hạ giọng,” Cho nên, cậu phải cảm ơn tôi, là tôi đã đem nội dung bên trong thay đổi, nếu không, trước công chúng cha cậu sớm đã bị bắt đi thẩm tra rồi.”

” Chị làm sao có thể biết rõ nhiều như vậy?”

”Việc này không cần cậu quan tâm” Mạch Tương Tư dự liệu Duật Tôn cùng Sanh Tiêu sẽ không trở về vào lúc này,” Tôi nghĩ, trên tay Duật Tôn hẳn là không chỉ có một phần đĩa CD này, cho nên, tôi chỉ là có ý tốt nhắc nhở cậu.”

” Chuyện này Sanh Tiêu biết không?”

” Cậu muốn hỏi, Sanh Tiêu có biết rõ đĩa nội dung CD không hả?” Mạch Tương Tư cụp mắt xuống, cô ta suy nghĩ một lúc, lúc này mới mở miệng,” Em ấy không biết đâu, Duật Tôn chính là muốn mượn tay của em ấy để đối phó với cậu, em gái tôi thật là ngốc mà.”

Nghiêm Trạ Thanh nghe vậy, trong lồng ngực thở phào một hơi rồi đột nhiên thư giãn hẳn.

” Chuyện này, tôi hi vọng cậu không cần phải nói cho người khác biết, tôi biết rõ Sanh Tiêu thích cậu, em ấy tự nhiên cũng không hi vọng cậu gặp chuyện không may. Chỉ là.....” Tôi không nghĩ để em ý khó xử giữa tôi với Duật Tôn, tôi gọi điện thoại cho cậu, không có ý khác, chính là nhắc nhở cậu phải chú ý.”

Nghiêm Trạ Thanh dĩ nhiên cũng sẽ không ngốc đến mức nói cho Duật Tôn là Mạch Tương Tư đã thay đổi đĩa CD.

Tương Tư gấp điện thoại lại, cô ta không để lại dấu vết mà dương lên khoe mắt, lấy thảm trên giường che ở đầu gối xong liền đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Nghiêm Trạ Thanh nắm trong tay ở điện thoại, xem ra, Duật Tôn là muốn kéo ngã cha hắn trước rồi sau đó mới đối phó với hắn.

Nghiêm Trạh Thanh từ trước đến nay không quan tâm chuyện của cha hăh, hăh cũng có Công ty riêng của mình. Hăh chỉ biết là, cha hăh quan hệ cũng không ít, nếu muốn nói ông Nghiêh phụ tham ô, hăh cũng không thấy có gì kỳ quái, thời thế bây giờ, còn có thể tin trên đời còn có mấy quan thanh liêh chứ?

Chỉ là, những sự việc này thường không được nói tới nhưng một khi chứng cứ hình thành, con đường làm quan nhiều năm trải thuận lợi như vậy của ông Nghiêh sẽ bị huỷ.

Năm ngón tay Nghiêh Trạh Thanh khép chặt lại, hăh và Duậh Tôn, vốn chính là ở hai bờ đối lập, chỉ đợi xem ai ra tay nhanh hơn!

Hai người trở lại Hoằh Duệ Ẩn Tượh, dì Hà đã làm xong cơm tối đang cùng Mặh Tươh Tư chuẩn bị ăn cơm, nhìn thấy hai người bước vào, dì Hà vội đứng dậy,” Duậh thiếu, Mặh tiểu thư, hai người đã về.”

” Dì Hà , xới cơm cơm đi.”

” Hảo.” dì Hà đi về hướng phòng bếp, may mắn sao hôm nay bà lại chuẩn bị nhiều thức ăn hơn. Duậh thiếu không phải hôm nay đi tham gia tiệc cưới sao?

Mặh Sanh Tiêh ngồi xuống bên cạnh Tươh Tư.

Duậh Tôn vấh một chân, ánh mắt nhìn thẳng vào Tươh Tư,” Tôi hôm nay bảo Sanh Tiêh mang cho chút đồ, chính là không biết đã bị ai đó đánh tráo.”

Tay phải Mặh Tươh Tư cầm chiếc đĩa bỗh nắm thật chặt, sắc mặt vẫn trấn định,” Có phải là đĩa CD không? Có phải không, nhà này cũng không hề có người lạ mà.”

” Thật không?”

Duậh Tôn lạnh nhạt mở miệng, một đôi mắt u ám như hổ báo hung ác quét qua, Mặh Tươh Tư cố mở miệng,” Không phải là anh hoài nghi tôi chứ?”

” Làm sao có thể,” Duậh Tôn nhếch khóe miệng cười theo động tác của Tươh Tư,” Không phải hai chân cô tàn tật sao, muốn cũng không thể đứng dậy được.”

Mặh Sanh Tiêh nghe vậy, sắc mặt trầm xuống,” Duậh Tôn, anh.....”

Y biết rõ nàng muốn nói cái gì, Duậh Tôn đã chặn lời của Sanh Tiêh,” Ví của tôi đặt ở trên tủ đầu giường ngủ, em giúp tôi lấy xuống đây.”

Mặh Sanh Tiêh đứng dậy, người đàn ông này, không phải chân rất dài sao, sao còn phải sai cô đi chứ.

Duậh Tôn thấy thân ảnh Sanh Tiêh biến mất trên cầu thang, lúc này y mới đứng dậy đi về hướng Tươh Tư, hai tay của y phụ giúp đẩy xe lăn rời đi bàn ăn, Mặh Tươh Tư nắm chặt hai nắm đấm, không khỏi một hồi khắh trươh.

Duậh Tôn đi vài bước, liêh hai tay ra sức đẩy xe lăn, phía trước chính là cột nhà kiểu La Mã, trừ phi Mặh Tươh Tư đứng lên, không thì chắc chắn có cảnh đầu rơi máu chảy.

Sanh Tiêh cầm đồ đi xuống, chứng kiến đúng cảnh đầy nguy hiểh này.

48. Chương 48: Âm Mưu

Mặh Tươh Tư sợ hãi liên tục kêu lên, “Cứu tôi với.”

Đôi tay cô ta dùng sức bám lấy phía dưới xe lăn, nhưng tốc độ quá nhanh, tay cô ta căn bản không chạm vào được, tấm thảm mỏng ở chân bởi vì quán tính mà căng lên, Sanh Tiêh bị hoảng sợ tới mức cơ hồ ngay lập tức lăn một vòng từ trên cầu thang xuống. Mặh Tươh Tư tuy kinh sợ nhưng trong đầu lại dị thường thanh tỉnh, cô ta biết đây là Duậh Tôn cố ý thăm dò mình.

Người đàn ông đứng ở phía sau, đôi mắt lạnh lẽo nhìn phía trước.

Mặh Tươh Tư nhắm chặt hai mắt, mồ hôi từng giọt lớn nhỏ thi nhau chảy ra hai bên thái dương.

Sanh Tiêu chạy nhanh qua, mới vừa xuống cầu thang, chỉ kịp thấy Mạch Tương Tư cùng chiếc xe lăn dừng vào cột nhà phanh một tiếng, Tương Tư dùng sức bảo vệ đầu, cánh tay bị va đập tổn thương nghiêm trọng, cả người cùng bánh xe phụ trên ghế vắng ra.

“Chị, chị.” Mạch Sanh Tiêu kêu lên hết sức đến khàn cả giọng, dì Hà nghe thấy tiếng âm ì, cũng vội chạy tới.

“Sao thế, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Sanh Tiêu dùng sức đem xe lăn đang đè ở trên người Tương Tư kéo lên, nước mắt cô nhanh chóng cũng chảy ra, vội đỡ nửa người Tương Tư lên, “Chị, chị, chị có sao không?”

“Đau quá, Sanh Tiêu, tay của chị.”

Cả cánh tay như rời ra, Mạch Tương Tư đau đến liên tục thét chói tai, Sanh Tiêu vội gọi dì Hà, hai người thật vất vả mới đỡ được Tương Tư trở lại xe lăn.

Mạch Sanh Tiêu sờ sờ túi, thấy điện thoại di động đặt trên bàn ăn cách đó không xa, cô vội vàng đứng dậy muốn đi lấy.

Duật Tôn thấy thế, giữ chặt cổ tay cô, kéo quay trở lại, Mạch Sanh Tiêu sững sờ nhìn y đẩy Tương Tư ra ngoài, không bình tĩnh, cô vung tay đánh vào ngực Duật Tôn, “Anh làm gì vậy? Anh đến tốt cùng là muốn làm gì?”

“Mạch Sanh Tiêu” Duật Tôn đem bắt lấy hai tay cô, “Em nên biết, đĩa CD kia không phải em đổi, thì chỉ có cô ta động tay chân, em nói thật một chút xem, là ai?”

“Anh điên rồi!” Mạch Sanh Tiêu định cắn y, Duật Tôn nhanh tay lẹ mắt, túm hai cánh tay Sanh Tiêu bắt chéo ôm vào trong ngực, Mạch Sanh Tiêu đưa lưng về phía y, chỉ có thể dậm chân, “Mau để cho tôi gọi xe cứu thương.”

Nói không chừng chuyện đĩa CD lần này chính là Duật Tôn tính sai, tại sao mọi tội lỗi lại rơi trên người của chị tôi?

Mạch Tương Tư ngồi ở xe lăn, kìm nén tiếng khóc, đang nhẹ giọng khóc sù sùi, Sanh Tiêu giãy giụa nhưng mà y, cắn lại cắn không tới, đá lại đá không tới, cô đành dùng đầu cụng về phía sau, Duật Tôn chỉ cảm thấy mắt bị đụng phải nổ đom đóm, vội vàng buông tay ra, đỡ trán.

Mạch Sanh Tiêu tóc dài xổ tung, muốn chạy đi lấy điện thoại.

Duật Tôn lần nữa lôi cô trở lại, “Tôi đưa bọn em đi.”

“Không cần anh phải giả mù sa mưa.” Sanh Tiêu tức giận, hai mắt đỏ bừng hướng Duật Tôn quát, “Tôi biết anh không thích chị tôi ở đây, ngày mai chúng tôi liền dọn đi đã được chưa? Chị ấy là chị của tôi, Duật Tôn, anh nếu còn dám đối xử với chị tôi như vậy, tôi sẽ liều mạng với anh!” Cô gào thét ra tiếng, quơ múa hai tay mình giống như là móng vuốt của con thú nhỏ, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể cùng y sống chết.

Thật ra thì Duật Tôn không chỉ là thử dò xét Tương Tư, y muốn nói cho cô ta biết, bất kể cô ta là tàn tật thật hay giả vờ, nếu đã định ngồi ở trên xe lăn, thì vĩnh viễn cũng đừng có đứng lên.

Mạch Sanh Tiêu nhớ tới lần Duật Tôn đem chén cháo đổ lên chân Tương Tư, hơn nữa lần này chính mắt thấy, cô càng thêm tin chắc Duật Tôn là cố ý, Sanh Tiêu chỉ cảm thấy trong lòng bùng lửa giận, hai tay đẩy mạnh về phía Duật Tôn, người đàn ông lão đảo mấy bước, sững sốt vì bị cô đẩy bất ngờ thiếu chút nữa ngã nhào.

“Em.” Duật Tôn sắc mặt trầm xuống, “Mạch Sanh Tiêu, lá gan cô cũng lớn vậy sao?”

Không quay đầu đi tới trước bàn ăn, lấy điện thoại di động cầm ở trong tay.

Duật Tôn cầm lấy cái cổ tay trắng nõn của cô, đoạt lấy điện thoại di động xong, buông tay Sanh Tiêu ra, “Có đi hay không?”

Mạch Sanh Tiêu cũng không muốn phí sức, vội cùng dì Hà hai người đẩy Tương Tư đi ra ngoài.

Từ bệnh viện trở về đã gần đến rạng sáng, may mắn tay Tương Tư chỉ bị bầm tím, không bị thương gân cốt, bôi chút thuốc chỉ cần về nhà tĩnh dưỡng, không hề nghiêm trọng, không bao lâu sau là có thể khôi phục.

Sanh Tiêu đỡ cô ta trở về phòng ngủ, cho uống thuốc tốt nhất, bận rộn xong thì đã mệt không đứng lên nổi.

“Chị, ” cô cầm tay Tương Tư bỏ vào trong chăn, “Thật xin lỗi, ngày mai em sẽ đi tìm phòng, chị, chúng ta rời khỏi đây nhé?”

“Sanh Tiêu” Mạch Tương Tư vô lực tựa vào mép giường, “Em còn đi được nữa sao? Em không phải đi, chị cũng không đi, chỉ cần y không đối xử với em như vậy, chị cái gì cũng có thể chịu được.”

Sanh Tiêu đem gối lên chân Tương Tư, mặt hướng về phía chị, một tay ráng sức lau nước mắt đang tràn ra, “Chị, em thật sự nhớ cha, mẹ, nghĩ tới ngôi nhà nhỏ của chúng ta.”

Tương Tư nghe vậy, ngẩng đầu lên, mũi cô ta ê ẩm, cũng không làm sao nhìn được nước mắt, “Sanh Tiêu, chị cũng vậy, rất nhớ ba mẹ, chúng ta bây giờ đang ở trong căn phòng lớn như vậy, nhưng nơi này, nào có phải mái nhà ấm áp của chúng ta?”

Mạch Sanh Tiêu cắn khóe môi, lúc này cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, dì Hà đưa đầu vào dò hỏi, “Mạch tiểu thư, Duật thiếu bảo cô về đi nghỉ.”

Sanh Tiêu lau nước mắt, “Hôm nay cháu muốn ngủ cùng chị.”

Tiếng Duật Tôn vang lên ở ngoài cửa, “Có phải muốn tôi đi vào xách em ra ngoài hay không?”

Mạch Sanh Tiêu lau sạch nước mắt, khóe mắt vẫn còn ướt át, cô dùng tay áo dùng sức lau mấy cái, xác định đã lau khô, lúc này mới mở cửa đi ra ngoài, dì Hà nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, chúc ngủ ngon xong, liền đi về phòng của mình.

Sanh Tiêu đi tới đầu cầu thang, hướng về người đàn ông ở phía sau nói, “Chẳng lẽ anh cứ thích cưỡng bách người khác như vậy sao? Anh có bao giờ nghĩ tới, nếu có một ngày anh thích một người, anh cũng đối xử với người đó như vậy hay sao? Thủ đoạn này của anh, không có một người phụ nữ nào có thể chịu đựng được. Duật Tôn, anh sớm muộn sau này cũng sẽ yêu, thật sự, nên sửa đổi đi một chút.”

Gương mặt tuấn tú của Duật Tôn nâng lên, vẻ ương ngạnh trên mặt đã bị trầm mặc thay thế, y khẽ động khóe miệng, vừa muốn mở miệng, lại bị Mạch Sanh Tiêu đoạt lời, “Tôi hiểu rõ người anh thích không phải là tôi, tôi chỉ muốn nghiêm túc nói cho anh biết, bằng không, đến lúc anh hối hận cũng không kịp.”

Cô nói xong, trực tiếp đi lên lầu.

Duật Tôn cũng không đột nhiên phát giận, chỉ nghĩ, gần đây đối với cô bao dung hơn, cô lại càng ngày càng to gan hơn.

Lên lầu, Mạch Sanh Tiêu cầm quần áo treo vào tủ, Duật Tôn ngồi ở mép giường, “Em cứ một mực tin tưởng chị em như vậy hay sao, đĩa CD nói không chừng là do cô ta đổi.”

“Không thể nào!”

“Tại sao không thể nào?” Nghe cô khẳng định chắc chắn như vậy, Duật Tôn không khỏi tức giận.

“Chị ban đầu vì cứu tôi, ngay cả hai chân của mình cũng không cần, chị ấy còn có thể lừa tôi sao?” Mạch Sanh Tiêu nói gì đều không tin.

Duật Tôn đứng dậy đi tới bên ngoài ban công, cách nói của Sanh Tiêu cũng không phải không có lý lẽ, nếu Mạch Tương Tư có thể vì cứu cô mà hy sinh đến mức bị như thế này, cũng không đáng để tiếp tục làm những việc mờ ám ở sau lưng. Duật Tôn càng không thể đoán ra nổi, nếu như thực sự là cô ta làm, vậy mục đích là vì cái gì?

Mạch Sanh Tiêu tắm xong đi ra ngoài, lên giường nằm.

Duật Tôn lúc đi vào chỉ thấy cô lộ ra cái đầu, y vén chăn lên chui vào, Sanh Tiêu cũng không ngủ, cũng không muốn nằm sát cạnh y, ý thức được cô cố tạo khoảng cách, người đàn ông vươn cánh tay, đem cô kéo lại gần.

Mạch Sanh Tiêu nhớ tới những chuyện y làm lúc trước, sau lưng liền căng thẳng, cô xoay người, “Nếu như anh không thể chấp nhận được chị, ngày mai tôi sẽ đi tìm phòng.”

Duật Tôn bàn tay đặt trên bả vai cô khẽ vuốt, cầm gối lên đỉnh đầu Sanh Tiêu, nghĩ một lát, liền lắc đầu nói, “Không cần.” Chỉ sợ cô không tin, Duật Tôn lại cúi xuống, tầm mắt cùng cô ngang nhau, “Từ nay trở đi, tôi không để ý đến cô ta là được.”

Nghe giọng điệu của y, như thể Tương Tư là miếng keo dán phiền toái cô dán lên người y để đối phó y vậy.

Mạch Sanh Tiêu lại xoay người, những nụ hôn nóng bỏng của Duật Tôn chặt chẽ phủ kín trên lưng Sanh Tiêu, cô nhắm mắt lại, một chút phản ứng cũng không có. Duật Tôn thấy thế, nắm bả vai kéo cô quay lại, “Phản ứng như đêm hôm đó tại sao lại không có nữa rồi?”

Mạch Sanh Tiêu ngậm miệng, không trả lời.

Duật Tôn đương nhiên biết trong lòng cô không thoải mái, tay phải y luồn vào trong áo ngủ của cô di chuyển, quạt gió thổi lửa, thấy cô mắt vẫn không mở ra, hứng thú liền bị dập tắt một nửa, “Tôi không phải để cho cô ta ở lại sao?”

“Nhưng đó là chị của tôi, nếu tôi cũng đối xử như vậy với người thân nhất của anh, anh có chịu được không?” Mạch Sanh Tiêu một hơi nuốt không trôi, không khỏi cao giọng.

Duật Tôn chớp mũi cơ hồ chạm vào mặt Sanh Tiêu, cô rõ ràng trông thấy đáy mắt y như đầm sâu trầm xuống, dâng lên một cơn thủy triều mãnh liệt quỹ quyết nhào tới nhấn chìm cô, gương mặt tuần tú của y âm trầm, cánh tay chống xuống quay người, “Tôi không có người thân, càng không có người thân nhất.” Nói xong, liền cuốn chăn đem phía sau lưng ném lại cho cô.

Mạch Sanh Tiêu giật mình, cô chưa từng nghe Duật Tôn nói về gia thế của y, cô không nghĩ tới, y có được bối cảnh khổng lồ như vậy, nhưng lại không hề có đến một người thân?

Sanh Tiêu nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại không ngủ được, sau khi cô đối với Nghiêm Trạm Thanh đã chấm hết (chết tâm), thái độ của Duật Tôn đối với cô cũng thay đổi, nếu là trước kia, chọc giận y như vậy, không biết sẽ phải hứng chịu cuồng phong bạo vũ như thế nào.

Hôm sau, mãi cho đến lúc ngồi ở trước bàn ăn, hai người cũng vẫn không nói chuyện.

Tương Tư không ra khỏi phòng, dì Hà múc cháo bưng vào cho cô ta, Sanh Tiêu ăn sơ qua mấy miếng cũng đi vào phòng của Tương Tư, Duật Tôn cũng có việc gấp phải đi làm luôn.

Buổi chiều, Sanh Tiêu đang ở giữa giờ học thì bị điện thoại của Duật Tôn gọi tới bảo ra ngoài trường.

Bây giờ đã là mùa xuân ấm áp, gặp phải hôm nay nhiệt độ thoải mái, Sanh Tiêu mặc một chiếc sơ mi cộc tay kiểu dáng đơn giản, mặc dù rộng thùng thình, nhưng phối hợp cùng quần jean màu lam đậm lại toát lên vẻ sáng khoái tràn đầy tinh thần phấn chấn.

Đuôi tóc Mạch Sanh Tiêu buộc vổng cao, bước chân nhẹ nhàng đi tới bên cạnh xe Duật Tôn, “Có chuyện gì vậy?”

“Lên xe.”

Trong tay cô còn cầm sách vở, lúc ngồi vào ghế cạnh tài xế thì mùi thơm của nước giặt quần áo tỏa ra ập vào mũi Duật Tôn, y khởi động xe, đi thẳng về phía trước.

Tô Nhu hôm nay cố ý chọn một bộ lễ phục vậy ngắn, cô ta đồng ý để Nghiêm Trạm Thanh dời lại chuyến đi hưởng tuần trăng mật, liền đặc biệt chuyên tâm hướng về sự kiện này.

Cô ả tới hội trường sớm một chút, cách đó không xa, đặt một chiếc Piano màu trắng, vô luận từ bề ngoài đến khí chất, đều ở đẳng cấp xa xỉ, Tô Nhu đôi tay kích động nắm chặt lại, cô ta đã cùng Nghiêm Trạm Thanh bàn bạc, hôm nay, cô ả nhất định phải có được nó.

Mạch Sanh Tiêu bị Duật Tôn lôi xuống xe, sách trong tay cô vẫn chưa từng rời tay, “Đây là đâu?”

Duật Tôn mang theo cô đi thẳng vào trong hội trường, nghi thức bán đấu giá đã bắt đầu, y ôm hông của Sanh Tiêu, đi tới hàng thứ nhất. Nghiêm Trạm Thanh sốt ruột nhìn đồng hồ trên cổ tay, bên cạnh vang lên

một hồi lao xao, y lơ đãng quay đầu lại, đã nhìn thấy Sanh Tiêu cùng Duật Tôn phía bên kia lối đi, ngồi xuống chỗ của bọn họ.

Chiếc Piano ở rất gần Sanh Tiêu, cô không khỏi giật mình, đây chính là chiếc Piano tốt nhất trên thế giới, Piano nghệ thuật của Steinway, cho tới nay nó là chiếc duy nhất ở Trung Quốc Đại Lục, Sanh Tiêu hai mắt nhìn chăm chăm vào chiếc đàn, có thể cảm giác tiếng tim đập mãnh liệt càng lúc càng nhanh của cô.

Tô Nhu nhìn qua gò má Nghiêm Trạ Thanh, trông thấy hai người, hai tay cô ta không khỏi siết chặt, xem ra, mục đích của bọn họ cũng là chiếc Piano này.

Người chủ trì đấu giá thông báo, lên giá chính xác 100 vạn.

Gương mặt tuấn tú của Nghiêm Trạ Thanh nghiêng sang, không ngừng nhìn về phía Sanh Tiêu.

Sau khi đến cô đã nhìn thấy hần, nhưng thần sắc hờ hững, hai mắt chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc đàn trước mặt.

Tô Nhu muốn có nhất, chính là chiếc Piano này, cô ta thấy Nghiêm Trạ Thanh bất động, liền tự mình giơ thẻ đấu giá, nhất định phải giành được chiếc Piano về tay mình.

“Thích không?” Mối Duật Tôn nhẹ nhàng chạm vào bên tai Sanh Tiêu, “Tôi tin, thứ tất cả những nghệ sĩ dương cầm đều muốn có được nhất, chính là nó.”

Tay phải Mạch Sanh Tiêu đặt ở trên đầu gối giống như đã tìm được tri âm, đang phối hợp với âm nhạc lên xuống trong hội trường, “Anh muốn đấu giá được nó?”

“Đúng, tôi chắc chắn, để tặng cho em.”

Năm ngón tay Mạch Sanh Tiêu dừng lại, tiếp theo chậm rãi nắm chặt, “Không cần, tôi không thể đánh đàn trên chiếc Piano quý giá như thế này được.”

Duật Tôn cầm chai nước suối trên bàn lên, mở nắp, y nhìn nhìn, nghĩ đến mình chưa bao giờ uống thứ gì không rõ nguồn gốc, liền đem bỏ chai nước trở lại chỗ cũ, y dựa nửa người trên vào thành ghế, thân thể khẽ nghiêng, cơ hồ đem đầu tựa ở trên vai cô, “Tôi chỉ muốn thử xem, lúc chúng ta ân ái ở trên kệ đàn Steinway, sẽ hợp tấu lên âm thanh như thế nào mà thôi?”

Hai tai Mạch Sanh Tiêu như bị thiêu cháy, cô mím môi, không nói thêm gì nữa.

Giá đấu giá đã lên 500 vạn.

Tô Nhu cầm bảng hiệu tay đang run run, mặc dù cô ta cùng Nghiêm Trạ Thanh hai bên trong nhà cũng không thiếu tiền, nhưng nếu thật sự bỏ ra hơn một ngàn vạn mua một chiếc Piano cũng là chuyện không nhỏ.

Bà Nghiêm vốn đã lúc lạnh lúc nóng không nói. Lại thêm, bọn họ lúc ra ngoài, ông Nghiêm cũng đã nhắc, giá cả vừa phải có thể suy tính, nếu giá trên trời, thì Nghiêm Trạ Thanh không cần tự tìm phiền toái, dù sao đối với hần sẽ ảnh hưởng không tốt.

Tô Nhu bị chiếc Piano trơn bóng làm cho không mở ra được mắt, cô ả có năng khiếu đánh đàn, nếu được đàn Steinway, tiếng đàn nhất định là không chê vào đâu được.

Cô ả giơ thẻ lên, 550 vạn.

Có người vẫn còn muốn tranh, Duật Tôn bỏ thẻ mã số trong tay lên bàn, y thấy Mạch Sanh Tiêu không chú ý, liền kéo tay cô nắm trong lòng bàn tay mình.

Kéo dài tranh chấp không xong, Tô Nhu cắn răng một cái, đã đem giá tiền tăng lên 950 vạn.

Cô ta thấy Duật Tôn không tiếp tục ra giá, trong lòng không khỏi một hồi nhẹ nhõm, nói không chừng y cũng chỉ dẫn Mạch Sanh Tiêu tới xem một chút náo nhiệt, dù sao, ai có thể vì một người phụ nữ được bao nuôi bỏ ra số tiền lớn như thế để mua một chiếc Piano?

Nghiêm Trạ Thanh từ đầu đến cuối không nói gì, hần chỉ cảm thấy, chiếc Piano này xứng với Mạch Sanh Tiêu hơn.

“Xem ra chiếc Steinway của chúng tôi quả thật là danh bất hư truyền, vị tiểu thư số 23 này đã ra giá 950 vạn, có ai ra giá cao hơn 950 vạn không, 950 lần thứ nhất, ” người đàn ông chủ trì bán đấu giá cố ý kéo dài âm điệu, “950 vạn lần. . . .”

Khóe miệng Tô Nhu nâng lên mừng rỡ, cặp mắt đã phủ một tầng kích động, tay cô ta khoác trên cánh tay Nghiêm Trạm Than, cả khuôn mặt đắm trong hào quang chiến thắng.

“950 vạn 3. . . .”

“Khoan đã.” Mạch Sanh Tiêu không hiểu nổi dụng ý của Duật Tôn, cũng đang chờ công bố, y cầm lên thẻ đấu giá, người chủ trì kia vừa nhìn thấy, nhất thời trên mặt cười tươi như hoa, “Vị tiên sinh này. . . .”

“1500 vạn.”

Mạch Sanh Tiêu hoài nghi mình có phải đang ở trong studio của một bộ phim truyền hình nào đó, loại tình huống như thế này, rõ ràng chỉ có trong ti vi mới có, cả hội trường nhất thời vang lên tiếng kinh hô không nhỏ, giọng người chủ trì bán đấu giá cũng vang lên chói lói, “1500 vạn, trời ạ, 1500 vạn. . . .”

Thẻ đấu giá trong tay Tô Nhu rơi xuống nằm ở bên chân.

Duật Tôn ra tay, trực tiếp chặn luôn đường của Tô Nhu, Mạch Sanh Tiêu xoay khuôn mặt nhỏ nhắn sang, tựa hồ còn có chút khó có thể tin.

Buổi đấu giá đã chấm dứt như thế, Duật Tôn ký chi phiếu ngay tại chỗ, Piano sẽ do công ty bảo hiểm đảm bảo vận chuyển, trực tiếp đưa tới Hoàng Duệ Ấn Tượng.

Tô Nhu đầy mặt không cam lòng, cô ả không biết, Duật Tôn có phải là tiền nhiều quá ném qua cửa sổ hay không.

Sanh Tiêu bị y nắm tay đi khỏi hội trường, cô nhớ tới đấu giá lúc trước, không khỏi mở miệng nói, “Thật ra thì, anh đại khái chỉ cần tăng thêm 50 vạn nữa thôi.”

“Tôi không thích cò kè mặc cả, hoặc là không ra tay, hoặc là, làm đối phương không kịp trở tay, đúng không?” Y hỏi ngược lại, mặt cũng không hướng về phía Mạch Sanh Tiêu, cô dựa theo ánh mắt của Duật Tôn mà nhìn lại, thấy Tô Nhu đang đứng ở cửa.

Tô Nhu vẻ mặt nhịn không được, tức giận tới mức hận không thể dậm chân tại chỗ.

Nghiêm Trạm Thanh lấy xe tới, tay Mạch Sanh Tiêu khoác lên cánh tay Duật Tôn khẽ động, không kịp nói gì, Duật Tôn đã mang cô rời đi. Nghiêm Trạm Thanh đi tới cạnh Tô Nhu, ánh mắt vẫn còn dính trên lưng Mạch Sanh Tiêu, cô thật sự ghét hấn như vậy sao, ngay cả một cơ hội đối mặt cũng không cho hấn.

Hai người trở lại Hoàng Duệ Ấn Tượng thì vừa cũng là lúc Piano được đưa đến.

Mạch Sanh Tiêu ngồi trước đàn, hai tay lại lúng túng không biết làm như thế nào đặt xuống.

Dì Hà làm xong cơm tối, đang chờ bọn họ. Duật Tôn cũng không thúc giục cô, Tương Tư nghe được động tĩnh, cũng từ trong phòng đi ra ngoài. Duật Tôn thả lỏng hai tay, không biết như thế nào cho phải, y đứng dậy đi tới cạnh dì Hà, cúi người xuống phân phó mấy câu.

Dì Hà gật đầu một cái, liền đi làm theo những gì Duật Tôn phân phó.

Y trở lại bên cạnh Sanh Tiêu, cùng cô ngồi chung một chỗ.

Toàn bộ đèn bên trong phòng khách bất chợt tắt hết, xung quanh đang sáng rõ biến thành tối đen, Mạch Sanh Tiêu tưởng là bị cúp điện, nhưng trước mắt bỗng lại bừng sáng lên ảm áp, chỉ thấy dì Hà thấp nền xung quanh đàn dương cầm, cảm giác không khí của một bữa tối lãng mạn dưới nền trần ngập đến từng góc trong Hoàng Duệ Ấn Tượng. Cửa sổ sát đất được nhẹ nhàng kéo ra, lúc đó gió nhẹ từ từ, dưới ánh nền vệt sáng, bên cửa sổ, còn có mùi hương đất được tưới tắm ướt nước đưa tới.

Duật Tôn đầu ngón tay vuốt nhẹ, ngón tay của y thon dài, lướt trên những phím đàn đen trắng, có một vẻ đẹp đặc biệt.

Mạch Sanh Tiêu như bừng tỉnh rạng ngời, đuổi theo tiết tấu của y, nắm bắt, hài hòa ăn ý.

Dì Hà tựa vào trước bàn ăn, bà không hiểu âm nhạc, nhưng có thể cảm nhận được trong đó sự thư thái, linh hồn Steinway được khổng chế dưới đôi tay, Mạch Sanh Tiêu chậm rãi nhắm hai mắt, hoàn toàn thả lỏng, hòa mình vào bản nhạc.

Sự kết hợp của bọn họ dường như rất tự nhiên, hài hòa, giống như âm thanh của đất trời. Sanh Tiêu mở mắt ra, chỉ thấy Duật Tôn tầm mắt khẽ khép hờ, bộ dáng này, cùng với ý lúc bình thường quả nhiên rất khác biệt.

Về mặt ý yên bình, phẳng phất như có một loại yên tĩnh không nói lên lời thấm vào từng nét trên khuôn mặt đẹp như một bức tượng điêu khắc tỉ mỉ, cô cứ nhìn tới xuất thần, tận đến khi Duật Tôn xoay mặt sang nhìn cô, Sanh Tiêu liền quay người thu hồi ánh mắt, vội chôn đầu xuống đất.

Tương Tư ngồi trên xe lăn, cô ta biết chiếc Piano này rất đắt tiền, nhìn hai người ngồi ở trước mặt, sắc mặt lo lắng của cô ta ở trong ánh nến càng phát ra lạnh lẽo, Sanh Tiêu vô tình nhìn thấy, trong lòng quay cuồng chấn động.

Dì Hà cười híp mắt đem đèn của phòng khách bật lên, cánh môi Tương Tư giương nhẹ, trên mặt là nụ cười ấm áp, Mạch Sanh Tiêu tự nhận mình nhìn lầm rồi, chị từ trước đến giờ ôn hòa, làm sao có thể xuất hiện vẻ mặt như vậy?

“Tiếng đàn hay quá.” Dì Hà thu lại đồ, hai người đứng dậy, Duật Tôn đi phía trước, đến trước bàn ăn, nói với Sanh Tiêu bên cạnh, “Thành phố Bạch Sa sắp tổ chức cuộc thi đàn dương cầm có biết không?”

“Có” Sanh Tiêu gật đầu, “Thầy giáo ở trường đã đăng ký cho tôi tham gia rồi.”

“Quy mô mặc dù nhỏ hơn so với cuộc thi ở Paris lần đó, nhưng cũng là một cơ hội” Duật Tôn cầm lấy bát đĩa, “Cuộc thi ở Paris tôi có xem qua báo cáo, tay của em lúc ấy làm sao vậy?”

Mạch Sanh Tiêu không khỏi nắm chặt đĩa, “Lúc ấy bị Tô Nhu chạm nhẹ vào, tới lúc biểu diễn mới phát hiện cánh tay tê dại không nhúc nhích được, sau đó tôi muốn đi bệnh viện, nhưng sau khi kết thúc biểu diễn không bao lâu, lại khôi phục cảm giác.”

Duật Tôn nghe vậy, đại khái đã đoán được mấy phần.

Mạch Sanh Tiêu không ngờ, Duật Tôn không chỉ bỏ ra món tiền khổng lồ mua Piano, hơn nữa còn mời cho cô một giáo viên.

Trước đây ở Hoa Nhân được học qua một buổi của người giáo viên này, Mạch Sanh Tiêu lúc ấy đã muốn học ở lớp luyện đàn của cô ấy, nhưng học phí cao quá, cô không kham nổi.

Sanh Tiêu có thiên phú cực cao với piano, được luyện tập mấy buổi, càng thêm thay da đổi thịt.

Mạch Sanh Tiêu đi tham gia cuộc tranh tài dương cầm với danh nghĩa sinh viên Hoa Nhân, ở nơi này lại gặp gỡ Tô Nhu, cô tuyệt nhiên không cảm thấy kỳ quái.

Lần trước bị đánh buồn bực thua thiệt, cho nên nhìn thấy Tô Nhu cô đi sang đường khác, nếu so tài một cách công bằng, Mạch Sanh Tiêu hoàn toàn tràn đầy tự tin.

Tô Nhu thấy cô ngồi ở hành lang bên ngoài, trên mặt cố gắng giữ nụ cười, “Mạch Sanh Tiêu, xin chào.” Tô Nhu vươn tay.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trên ghế vẫn không nhúc nhích, càng không có ý đưa tay ra.

Duật Tôn từ bên ngoài đi vào, vừa lúc thấy một màn như vậy, Sanh Tiêu thấy thế, vừa muốn hỏi ý làm sao lại ở đây, chỉ thấy người đàn ông đã vươn tay, bắt lấy tay Tô Nhu, “Hôm nay thật đúng là náo nhiệt, mọi người đều ở đây.”

Tô Nhu chỉ cảm thấy tay bị nắm rất chặt, một cơn đau rất nhỏ đâm vào trong lòng bàn tay.

Duật Tôn thản nhiên buông tay ra, ngồi vào bên cạnh Sanh Tiêu, “Cuộc thi lúc nào thì kết thúc?”

Mạch Sanh Tiêu nhìn một chút lên đồng hồ treo tường ở phía xa, “Hiện tại mới 2 giờ, mới thi vòng đầu tiên, ít nhất cũng phải 6 giờ.”

“Tôi còn có mấy việc phải làm, 6 giờ sẽ tới đón em.”

“Thôi, tôi có thể tự về được.”

“Chờ tôi, đừng đi lung tung.” Duật Tôn nói xong, liền đứng dậy đi ra phía ngoài.

Tô Nhu không muốn ở đây tự tìm mất mặt, thấy Mạch Sanh Tiêu không để ý, cũng liền đi ra ngoài.

Vòng đầu tiên rất dễ dàng liền thông qua, Mạch Sanh Tiêu không nghĩ tới, Tô Nhu lại giống như mình lúc trước biểu diễn trên khán đài không tốt, một cánh tay cô ta dường như vô lực, tiếng đàn đánh lên hỗn loạn lơ lửng, lúc ấy cô ta liền dừng hẳn buổi biểu diễn, tự động bỏ cuộc.

Nghiêm Trạ Thanh nhận được điện thoại xong chạy tới đón, một mình Tô Nhu núp ở trong góc hành lang khóc rất lâu, Sanh Tiêu nghĩ thầm, có lẽ đây chính là nhân quả báo ứng.

Mạch Sanh Tiêu thi xong vòng bán kết, chỉ còn đợi tuyên bố kết quả, cô đi ra phía ngoài đại sảnh cuộc thi, định đi rửa tay, mới vừa được mấy bước, liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền đến.

“Đúng. Nhất định phải ngăn cản y, ra tay diệt trừ y trước, đừng hỏi tôi, chút chuyện nhỏ này cũng không làm được, nếu không phải là tôi bí mật tiết lộ tin tức cho anh, sợ rằng, chỗ anh ngồi không phải một lần bị cảnh sát sờ tới? Đúng, ngay hôm nay, lập tức lúc trời tối, yên tâm đi, Duật Tôn đi ra ngoài không thích mang theo vệ sĩ.”

Sanh Tiêu kinh sợ tới mức mặt trắng bệch, đó là giọng của Nghiêm Trạ Thanh, Mạch Sanh Tiêu vội lấy điện thoại di động ra, xoay người, vừa gọi điện thoại, vừa nhẹ rời đi.

Tút... tut...tút

Cô sốt ruột tới mức tim muốn vọt ra khỏi lồng ngực, “Mau nhận điện đi.”

Điện thoại di động bất ngờ bị người phía sau giật lấy, Nghiêm Trạ Thanh nhanh hơn cô một bước đã đứng chắn ở trước mặt cô, hần giờ giờ lên điện thoại ở trong tay, “Sanh Tiêu, em định gọi cho ai?”

49. Chương 49: Gặp Nạn

Mạch Sanh Tiêu trợn trừng hai mắt, như đang nhìn vào một người xa lạ chưa bao giờ gặp mặt.

Đôi mắt ướt long lanh trực trào nước, Nghiêm Trạ Thanh bị cô nhìn chằm chằm không dám ngẩng đầu, máy móc lặp lại « Sanh Tiêu, em muốn gọi báo cho Duật Tôn ? »

« Anh muốn mạng của Duật Tôn ? » Cô hỏi.

Nghiêm Trạ Thanh nghe thấy giọng nói của cô lạnh lùng, mặt hẩn lộ vẻ không vui, « Em đang lo cho anh ta? »

« Dù thế nào đi nữa, anh cũng không được hại anh ấy. »

” Sanh Tiêu” Nghiêm Trạ Thanh nhét điện thoại của cô vào túi quần hẩn, « Anh biết em không yêu anh ta, nếu anh ta chết, em sẽ được tự do, Sanh Tiêu, chẳng lẽ em không muốn như thế hay sao ? »

Cô lặng thinh, vẻ mặt lạnh lùng nghe hẩn nói hết.

« Chúng ta như ngày hôm nay, đều do bị Duật Tôn hãm hại. »

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, trái tim trong lồng ngực một mỗi nảy nhịp, « Anh hiểu rõ hơn bất kỳ ai rằng hai ta không đủ kiên định, nếu không kể cả là ai đi nữa cũng không chia rẽ được quan hệ của chúng ta, dù anh ấy có chết thì thế nào, Nghiêm Trạ Thanh, anh đã kết hôn rồi, chẳng lẽ còn muốn tôi mang tội là người thứ ba phá hoại gia đình người khác hay sao ? Nói cho cùng thì anh hại anh ấy là vì chuyện chiếc đĩa CD anh ấy dùng để uy hiếp anh? »

Một câu nói của Sanh Tiêu thẳng thắn vô cùng đồng thời cũng khiến Nghiêm Trạ Thanh xanh mặt, « Em cũng biết rõ chuyện chiếc đĩa CD, chẳng lẽ em muốn nhìn thấy anh ta đẩy anh vào chỗ chết ? »

Mạch Sanh Tiêu không giải thích, đầu tiên cô không rõ cũng không muốn tin nội dung của chiếc đĩa CD, đến hôm nay những gì hần thể hiện khiến cô muốn buông xuôi, không muốn lãng phí thêm thời gian, Sanh Tiêu xoay người định đi.

« Em đi đâu ? »

Một tay cô bị chộp lại, Mạch Sanh Tiêu dùng sức giãy dụa, « Chẳng lẽ việc tôi đi đâu anh còn muốn quản ? »

« Sanh Tiêu, trước ngày mai, em không được đi đâu hết. » năm ngón tay Nghiêm Trạ Thanh bấu chặt, bàn tay phải của hần chỉ đơn giản vòng lên bả vai của Sanh Tiêu, chớp mắt đã đem cô giam cầm trong ngục.

« Anh thả tôi ra ngay.... »

Tô Nhu đang chờ Nghiêm Trạ Thanh tới đón, vô tình nhìn thấy hần đang lúi lúi kéo kéo Sanh Tiêu về phía bãi đỗ xe, hai người vừa đi vừa giằng co, nhưng sức của Sanh Tiêu làm sao đấu lại được với Nghiêm Trạ Thanh, đi được nửa đường thì cô buông xuôi mặc cho Nghiêm Trạ Thanh túm lấy kéo đi.

” Trạ Thanh, Trạ Thanh.....” Tô Nhu vội vàng đuổi theo, hiển nhiên là Nghiêm Trạ Thanh cũng nghe thấy tiếng gọi nhưng vờ mắt điếc tai ngơ, lấy tay đẩy mạnh Sanh Tiêu vào ghế lái phụ, lạnh lùng rời đi.

Tô Nhu vừa bực vừa hoảng, khom người thở hồng hộc, ” Nghiêm..... Trạ Thanh!”

« Anh muốn làm cái gì ? » Mạch Sanh Tiêu muốn mở cửa xe ra, « Thả tôi ra. »

Nghiêm Trạ Thanh không nói một lời, tăng tốc.

Chiếc xe xuyên qua những tán cây rừng trên con đường lớn đi vào một khu chung cư nhỏ, Mạch Sanh Tiêu bị hần ném ra khỏi xe, vào thang máy, đi lên tầng 9.

Đó là một khu chung cư khoảng hơn bốn trăm mét vuông, ba tòa nhà hai sân lớn, căn nhà Nghiêm Trạ Thanh đưa cô đến là căn nhà khá đẹp trong khu này, đồ đạc bên trong đầy đủ tiện nghi, sự tiện nghi trái ngược với khu vực heo hút hiểm người ở này. Mạch Sanh Tiêu bị Nghiêm Trạ Thanh đẩy mạnh vào phòng ngủ, sau đó liền chốt cửa trong lại.

« Anh có biết anh đang làm gì hay không ? » Việc này có khác gì bắt cóc đâu ?

« Sanh Tiêu, sáng sớm mai, anh sẽ để em về. »

« Nghiêm Trạ Thanh, anh thật sự muốn giết người ? » Mạch Sanh Tiêu suy nghĩ rất đơn giản, cô không ngờ nổi trong một xã hội pháp luật như bây giờ mà mạng người lại rẻ rúng đến thế?

” Không phải anh ta chết thì sớm muộn anh cũng chết trong tay anh ta, Sanh Tiêu, chẳng lẽ em nhẫn tâm nhìn anh phải chết sao ? » Nghiêm Trạ Thanh đi tới gần chiếc giường, tay phải nắm chặt bả vai Sanh Tiêu, cả hai cùng ngã xuống chiếc giường lớn.

Hai tay Mạch Sanh Tiêu vội vàng đẩy ra, chống cự lại bị hần dùng sức ghim cô vào gần hần, Nghiêm Trạ Thanh đặt cằm lên trán Sanh Tiêu, đôi mắt chứa đầy sự trống trải mà cô không nhận ra, bắt đầu từ khi nào mà đôi chút động chạm từ hần cũng khiến cô muốn khước từ ?

Mạch Sanh Tiêu không biết, Nghiêm Trạ Thanh cũng không hay.

” Sanh Tiêu, có phải em yêu anh ta rồi không ? »

Khóe môi Sanh Tiêu khê cong lên, muốn thề thốt phủ nhận nhưng không cách nào mở miệng, Nghiêm Trạ Thanh thấy cô không nói lời nào thì cho là đúng, « Em đã quên anh ta đối xử với em thế nào rồi sao? Người như thế, em cũng yêu được ?

« Vậy tôi phải yêu người như thế nào ? »

Vòng tay Nghiêm Trạ Thanh ôm cô hơi nói lỏng, Mạch Sanh Tiêu nhân cơ hội đó dùng sức đẩy hần ra, vùng chạy được mấy bước thì bị hần bắt trở về, « Anh ta quan trọng đến như thế hả? Anh không cho em đi ! »

« Vì sao anh vẫn không hiểu? » Hôm nay, dù có phải đơn độc, dù đứng ở một vị trí khác cô cũng sẽ liều mạng mình để báo tin cho y, chỉ vì cô không muốn chứng kiến tại nạn chết người.

« Đúng, anh không hiểu, anh không thể hiểu nổi tại sao em lại làm như vậy ? »

Mạch Sanh Tiêu bị hấn cưỡng chế trên giường không thể động đậy, cô dút khoát im lặng không nói một lời.

Nghiêm Trạh Thanh thấy cô như vậy thì bình tĩnh lại, một cánh tay khoát lên người cô, Sanh Tiêu thấy thể xoay người quay lưng vào hấn. Động tác của hấn cứng đờ giây lát, rồi lại tiếp tục ôm lấy eo cô.

Mạch Sanh Tiêu chẳng kháng cự, cô nhắm mắt lại, không động đậy.

« Sanh Tiêu, anh ở bên em đây, đừng sợ. »

” Trạh Thanh.”

Nghe cô gọi tên, trái tim Nghiêm Trạh Thanh lại nảy tung tung như chim sẻ.

“Từ ngày em biết anh, anh đẹp trai lại có điều kiện tốt, em còn ít tuổi nên rất dễ dàng yêu mến anh. Sau này mới biết anh có Tô Nhu rồi, dù anh chỉ xem em như người thay thế Tô Nhu nhưng em cũng cam tâm tình nguyện chịu đựng mấy tháng trời. Em luôn phải tự động viên bản thân rằng, em ở lại bên anh chỉ vì tiền học phí. Khai giảng xong, em đã nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại anh được nữa, lại càng không bao giờ ngờ tới anh nói anh thích em...”

Hai bàn tay Sanh Tiêu cuộn chặt thành nắm đấm đặt ở trước ngực, “Em đã từng thật sự nghĩ rằng, có khi nào may mắn mỉm cười, hai ta sẽ được ở bên nhau, vì sao người khác có thể hạnh phúc, còn em thì không? Em cũng có quyền được hạnh phúc chứ, lại một lần nữa em không thể ngờ được, cha mẹ anh không phải là chướng ngại lớn nhất giữa hai đứa mình, mà rào cản lớn nhất lại là quá khứ của em.

” Sanh Tiêu, em đừng nói nữa.”

“Ở Thiên Sắc, anh cho rằng làm em sảy thai là có thể gạt bỏ hết quá khứ của em phải không?” Nói đến đây hai bả vai Sanh Tiêu run lấy lấy, “Không thể đâu, vì chuyện của em và Duậh Tôn anh luôn đặt trong lòng...”

” Sanh Tiêu.....” Nghiêm Trạh Thanh dùng sức kéo Mạch Sanh Tiêu lại, “Chúng ta bắt đầu lại được không?

Quay lại, bắt đầu mới?

Đã qua hết rồi, phải bắt đầu lại như thế nào?

” Trạh Thanh, anh sẽ ly hôn vì em chứ?”

Mạch Sanh Tiêu cảm nhận rõ ràng lồng ngực đang dán sát vào lưng cô cứng ngắc, đám cưới hai nhà Tô Nghiêm, chắc chắn ông Nghiêm sẽ không bao giờ để Nghiêm Trạh Thanh tùy tiện ly hôn, Mạch Sanh Tiêu hiểu điều này hơn ai hết, nhưng vì Nghiêm Trạh Thanh đau đớn, cô còn muốn nỗi đau đó của hấn nhân lên bội lần.

“Anh đừng nói với em là, trừ hôn nhân ra, cái gì anh cũng có thể cho em.”

Sự thật thì đây chính là điều Nghiêm Trạh Thanh muốn nói với cô. Đó là điều duy nhất hấn chắc chắn.

Hai mắt Mạch Sanh Tiêu nhìn trừng trừng ra ngoài cửa sổ, cô lo, Duậh Tôn đã xảy ra chuyện.

Nghiêm Trạh Thanh không nhận ra dòng suy nghĩ của cô đã bay tới một nơi khác, dù có đôi khi Duậh Tôn độc miệng, ra tay quá đáng nhưng dù thế nào đi chăng nữa Sanh Tiêu cũng không muốn y gặp chuyện chẳng lành, cô biết dù cô có liều mạng thật như đã nói thì có mười cái mạng cô cũng không thoát khỏi Nghiêm Trạh Thanh được, vì vậy Sanh Tiêu yên tĩnh nằm trên giường, cố gắng hít thở đều đều.

” Sanh Tiêu?” Một giờ sau, Nghiêm Trạh Thanh xoay người, thấy Sanh Tiêu đã ngủ say.

Hấn thăm thở dài, thoải mái nghiêng nửa người còn lại trên giường, tay phải ôm lấy eo Sanh Tiêu, rồi chìm vào giấc ngủ rất nhanh.

Mạch Sanh Tiêu mở to hai mắt, rất tỉnh táo, cô giữ nguyên tư thế đó chừng nửa giờ đồng hồ, đến tận khi chắc chắn Nghiêm Trạ Thanh đã ngủ say mới ngưng thở, nhẹ nhàng kéo tay hẳn ra, dậy khỏi giường.

Rất lâu rồi Nghiêm Trạ Thanh không được ngủ một giấc thoải mái như vậy, cặp mi dày rậm khẽ rũ xuống, vẻ mặt an tường.

Sanh Tiêu muốn lấy lại di động của cô, nhưng vì sợ sẽ làm Nghiêm Trạ Thanh tỉnh lại nên đành thôi, cô rón rén bước về hướng cửa ra vào. Lúc sắp đi, vẫn lo Nghiêm Trạ Thanh tỉnh lại được nên cô khóa trái cửa phòng.

Chạy thật nhanh ra khỏi khu nhà, sắc trời nhá nhem tối.

Cô mặc lễ phục dự thi, đầu không nhớ nổi số điện thoại của Duậ Tôn, nhìn trời thế này chắc sắp sáu giờ tối rồi. Cô nhớ ra Duậ Tôn đã hẹn thi xong sẽ tới đón cô, Sanh Tiêu vội vàng bắt một chiếc taxi, đi về hội trường diễn ra cuộc thi.

Đến nơi cô cũng không thấy Duậ Tôn, đang đứng lo lắng được một lúc thì thấy chiếc xe hơi của y đang lao vút từ cổng lớn vào.

Mạch Sanh Tiêu vội chặn lại, không đợi y ngừng xe hẳn đã chui vào xe, "Nhanh! »

« Chuyện gì mà sợ thành thế này ? »

« Có người muốn giết anh, thật đấy.... » Mạch Sanh Tiêu vượt ngực mấy cái, Duậ Tôn đánh tay lái, chiếc xe vòng ra đường cái, « Chính tai em nghe được, có lẽ là ngày hôm nay. »

« Ai muốn giết tôi ? »

Hai mắt Sanh Tiêu mở lớn, ánh mắt nhanh chóng quay đi giấu giếm « Em...em chỉ nghe thấy tiếng nói. »

Duậ Tôn tập trung lái xe không hỏi thêm nữa, y lấy di động ra đang bấm số gọi thì phát hiện từ kính chiếu hậu mấy chiếc Buick có rèm che đang đuổi theo phía sau. Y để chiếc điện thoại xuống, vội giẫm chân ga phóng vút xe lên phía trước, « Giữ chặt dây an toàn đấy ! »

Mạch Sanh Tiêu vội vàng làm theo, chiếc xe biến thành một con ngựa hoang mất cương, gào rú những âm thanh tê tái đến thấu xương bay nhanh lên phía trước, hai tay Sanh Tiêu nắm chặt lấy dây an toàn, mấy chiếc xe đằng sau vẫn kiên trì đuổi theo không từ bỏ, vì đây là đường quốc lộ cho nên chiếc xe thể thao của Duậ Tôn không thể phát huy được ưu điểm, muốn thoát khỏi những chiếc xe này chỉ còn cách chạy lên cao tốc.

Sườn mặt của y tuấn tú mà hung ác nham hiểm, động tác đánh lái thành thạo lão luyện.

Cua một đường xinh đẹp chiếc xe thể thao đã lên được đường cao tốc, chỉ vài giây sau đã kéo ra khoảng cách rất xa với mấy chiếc còn lại.

Mạch Sanh Tiêu thấy thế, trái tim đang treo lủng lẳng cũng hạ xuống, còn thần sắc Duậ Tôn có vẻ nghiêm túc, không hề buông lỏng cảnh giác.

Trên khúc đường từ ngoại ô vào, có ba chiếc xe tải chở hàng, một chiếc trước, hai chiếc phía sau.

Duậ Tôn nhờ linh tính nhạy bén nhanh chóng phát hiện ra điều lạ lùng, chiếc xe có rèm đen ngay phía trước cũng giảm tốc độ hẳn, có vẻ như đang chờ Duậ Tôn đạp ga phóng vọt lên, Sanh Tiêu trông thấy cảnh vật xung quanh thay đổi, những chiếc xe bên cạnh dần biến mất, xe thể thao của Duậ Tôn phóng vọt lên trước chiếc xe có rèm che màu đen, Sanh Tiêu sợ hãi hét lên, hai tay dùng sức ôm chặt lấy tay nắm ở cửa xe.

Rầm—

Chiếc xe có rèm che nhanh bị đánh bật ra khỏi làn đường, lộn nhào mấy vòng trên xa lộ, tên lái xe bị bắn ra ngoài cửa sổ xe.

Đánh tay lái, tiếng phanh xe sắc nhọn chói tai như muốn xé rách màng nhĩ, sau đó Duậ Tôn lại tăng tốc, thần sắc thông dong, không hề tỏ ra bối rối.

Mấy chiếc xe lại tiếp tục đuổi theo trên cao tốc, đoạn đường đằng trước đã bị mấy chiếc xe tải chặn lại, đối phương hiển nhiên là hiểu rõ cách thông thường không thể đối phó với Duật Tôn, ngược chiều lại cũng có ngày càng nhiều chiếc xe ập tới, chẳng mấy chốc xe của hai người bị bao vây xung quanh.

Đầu Sanh Tiêu đã đổ đầy mồ hôi, cô sợ sẽ làm Duật Tôn phân tâm nên cố cắn chặt môi dưới không dám nói một lời.

Đuôi xe bị va chạm, chiếc xe hơi lệch khỏi quỹ đạo, thiếu chút nữa lao ra khỏi thanh chắn bảo vệ bên đường.

Bên cạnh đường chính là vực sâu, chiếc xe tải phía trước giảm tốc độ, mấy chiếc xe phía sau đã đuổi kịp, không ngừng va chạm vào đuôi xe Duật Tôn, Duật Tôn không ngồi yên chờ chết, y dặn Sanh Tiêu ngồi cho chắc xong, lợi dụng lúc khoảng cách giữa hai xe tải giãn ra y lách tay lái xuyên qua.

Mạch Sanh Tiêu cảm giác như cả người nghiêng sang một bên, sợ hãi không ngăn nổi tiếng kêu ra khỏi cổ.

Đúng là tìm được đường sống trong chỗ chết, đến khi ngỡ rằng đã thoát khỏi hiểm nguy thì đuôi xe bị va chạm rất mạnh, xe hơi bị bay ra khỏi tầm chắn bảo vệ đường, Duật Tôn vội vàng phanh xe lại, nhưng nửa thân xe đã lao ra ngoài vách núi!

Mạch Sanh Tiêu thở hổn hển, hai đùi run rẩy không ngừng.

Đối phương thấy vậy, tất nhiên là không bỏ qua, Duật Tôn vừa muốn lùi lại, chiếc xe tải đằng sau đã tăng tốc đâm thẳng vào đuôi xe y, chiếc xe thể thao ngay lập tức rơi xuống vách núi.

Mấy chiếc xe trên xa lộ đều dừng lại vây quanh trước vách núi đó.

Chiếc xe như quả bóng cao su lăn xuống vực núi, mấy người tận mắt trông thấy y rơi xuống tận đáy vực thì quay ra tím tím bần tán.

« Đúng là ứng với câu, chết không có chỗ chôn. »

« Đi thôi, còn phải xử lý mấy cái xe này nữa. »

Mấy người họ vững lòng tin rằng không một ai rơi xuống vực có thể sống sót. Sau đó nhanh chóng lái xe đi mất hút.

Mạch Sanh Tiêu cảm nhận được cơn đau đầu choáng váng đánh úp tới, hình như chiếc xe đã lộn rất nhiều vòng mới dừng lại, vất vả lắm cô mới mở được mắt ra, phát hiện bản thân đã bị văng ra khỏi cửa sổ xe nằm rạp trên mặt đất ẩm ướt lầy lội.

Cả người đau nhức như bị đá đập vào, lúc mở mắt ra lần nữa, tầm mắt như bị bao phủ bởi một lớp sương trắng mờ ảo mông lung.

Cô xoa xoa đôi mắt, cảm thấy rõ ràng hơn một ít, thoáng thấy xe của Duật Tôn chỉ cách cô chừng 2,3 mét thì khập khiễng chạy đến, " Duật Tôn?"

Chiếc xe thể thao với giá trên trời, gặp tai nạn mới biết đáng giá, chỉ có thân xe hơi biến dạng, nếu không có chiếc xe này hai người chắc rằng đã sớm tan xương nát thịt rồi.

Mạch Sanh Tiêu leo sang phía bên cạnh xe khác, kéo cửa ra, túi khí an toàn đã bung hết, nhưng khuôn mặt Duật Tôn vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh táo nào.

" Duật Tôn, Duật Tôn?" Cô nắm lấy hai vai Duật Tôn lắc lắc.

Duật Tôn choáng váng, khó khăn lắm mới thanh tỉnh lại, « Chân anh bị kẹt, không nhúc nhích được. »

Mạch Sanh Tiêu quỳ hai gối xuống đất nhìn thật kỹ, quả đúng là đầu xe biến dạng đè lên hai đùi của Duật Tôn, trên người Duật Tôn không thấy có vết thương khác, sắc trời lúc này đã gần tối hẳn, « Làm sao bây giờ ? » Liệu xe ô tô có nổ giống trong ti vi hay không ?

Y thử chuyển động nhẹ nhàng nhưng bị đau đớn đánh ập lại, đành hít lấy hơi lạnh vào phổi để cân bằng.

Thấy vậy, Mạch Sanh Tiêu dùng tay cào bới ra, tay cô bị dây thép cào phải đau rát, vất vả lắm mới tạo được một khe hở nhỏ, cô vội bảo với Duật Tôn thử rút chân ra lại lần nữa, « Có được không ? »

Khuôn mặt nhỏ của cô khẽ ghéch lên, hai má bị bầm đầy những vết bùn khô nâu vàng, thật sự rất nhếch nhác, đùi phải có thể khẽ cử động được, may mà mũi xe không biến dạng quá lớn, nếu không đôi chân của y chắc sẽ chẳng giữ lại được. Y đẩy túi khí ra, thấy Sanh Tiêu đang dùng hai tay cố sức đẩy mũi xe lên, « Không phải em quý trọng nhất là đôi tay này hay sao ? »

Mạch Sanh Tiêu vờ như không nghe thấy, khuôn mặt dần đỏ hồng. Một tay cô lôi chân trái của Duật Tôn, mạch máu trên mu bàn tay bị kéo căng đến xanh đen, y trông thấy, càng cố sức, cúi người dùng lực rút được cả hai chân ra ngoài.

Hai tay Sanh Tiêu ôm chặt lấy eo Duật Tôn, ra sức thêm lần nữa, y thoát ra được ngoài, cả người đè lên cô, nặng như muốn ép bẹp lục phủ ngũ tạng của Sanh Tiêu.

« Thế nào rồi ? Không sao chứ ? »

Duật Tôn thử cử động, khá ổn, không bị thương vào xương, chỉ bầm tím ngoài da thôi, « Anh cứ nghĩ rằng, em ước anh chết đi. »

« Anh mà chết, em cũng không thoát được khỏi chỗ này. »

Khóe môi Duật Tôn khẽ uốn cong, lấy điện thoại di động ra thì phát hiện không có sóng, « Nơi này, dù là ai cũng khó mà thoát... »

Hai người ngồi dưới đất, trên đường cao tốc hết xe chiếc xe đắt tiền này đến chiếc giá trị khác đi qua, hò hét đến nỗi cổ cũng không ai phát hiện ra hai người họ. Mạch Sanh Tiêu muốn đứng dậy lại bị Duật Tôn kéo ngồi xuống, « Sẽ có đội cứu hộ đến ngay bây giờ thôi, họ chẳng phải ngu ngốc đâu. »

Xảy ra tai nạn lớn như thế, lại ở trên đường cao tốc, cô không lo sẽ bị qua đêm ở chỗ này. Sanh Tiêu chỉ sốt ruột, « Nhỡ như họ cho rằng chúng ta đã chết rồi thì phải làm sao ? Chẳng lẽ chúng ta phải chết đói ở đây hay sao ? »

Duật Tôn vươn tay, nhìn thấy bàn tay y tới gần, Sanh Tiêu vô thức né mặt sang một bên.

Tay Duật Tôn giữ lấy cổ cô, tay còn lại đặt lên trán Sanh Tiêu, bấy giờ cô mới thấy đau, giọng nói khàn khàn, « chảy máu. »

Rơi từ trên cao như thế xuống, còn sống đã là kỳ tích.

Bàn tay Duật Tôn đè lên trán cô không buông, y tựa vào một bụi cây nhỏ, để Sanh Tiêu gối lên vai mình, « Em bảo có người muốn hại anh, là Nghiêm Trầm Thanh hả ? »

Trong mắt Sanh Tiêu không giấu giếm được sự bối rối, vội nhắm chặt lại.

Đôi mắt sâu không thấy đáy của Duật Tôn sáng ngời trong đêm tối, nơi đó có hung ác có nham hiểm còn có cả huyết lệ nữa, Sanh Tiêu động đậy, « Sao đến giờ vẫn chưa có người đến nhỉ ? »

« Đã bảo em đừng cử động rồi mà ? »

”Anh mới đừng có cử động ấy, coi chừng kiếp sau lại phải ngồi trên xe lăn. »

« Giống chị của em hả ? »

Bàn tay phải Mạch Sanh Tiêu vụng về vươn ra, xoa xoa lên chỗ chân vừa bị mắc kẹt của Duật Tôn, nửa người Duật Tôn khẽ ngã ra, khuôn mặt tuất tú hơi nhăn lại.

Lơ đãng, khóe miệng Sanh Tiêu khẽ cười, đôi mắt ngược lên nhìn lại phát hiện ra tầm nhìn mông lung mờ ảo, cô cụp hai mắt xuống, hoảng hốt « Tối quá, sao chẳng nhìn thấy gì cả ? »

Duật Tôn mở điện thoại lên, ánh sáng lan tràn đủ để soi rọi một không gian nhỏ.

Mạch Sanh Tiêu vươn tay, càng sợ hãi khi phát hiện ra cả hai tay của mình cô cũng không thấy được, sắc mặt cô trong giây lát trắng bệch, « Mắt em không nhìn thấy, thật sự không thấy gì. »

Duật Tôn nghe vậy, vội ngồi thẳng lên, mặt Sanh Tiêu đầy sợ hãi, liên tục lấy tay gạt tóc từ gò má sang hai bên mang tai, « Có phải trời tối rồi không ? Duật Tôn, anh ở đâu ? Anh đã đi chưa ? »

Duật Tôn cầm lấy tay cô, theo đà ôm cô vào lòng, « Anh ở đây, không sao đâu, tối rồi. »

« Có thật không ? » Đôi mắt Sanh Tiêu mờ mịt chớp chớp, « Sao lại tối như vậy nhỉ, anh cũng không nhìn thấy em phải không ? »

” Sanh Tiêu.”

« Anh nhìn thấy được em, có phải không ? » Mạch Sanh Tiêu rất đau đầu, vừa rồi không cảm thấy nhưng bây giờ càng lúc càng đau dữ dội, « Em mù rồi ? Em không muốn, em không muốn. » Sanh Tiêu nằm trong lòng y bất an giãy dụa, cô lo lắng không thôi, hai mắt mông lung đong đầy sợ sệt, y ôm Sanh Tiêu càng chặt thêm, một bàn tay che lên mắt cô «Đừng lo, chờ khi mở mắt ra lần nữa, em sẽ lại nhìn thấy. »

« Em không tin. » Mạch Sanh Tiêu khóc thành tiếng, nước mắt bỗng rất chảy qua kẽ tay y, « Anh bỏ tay ra đi. »

« Em không tin cũng phải tin. » Giọng nói Duật Tôn trở nên cứng cỏi, “Anh đã nói em có thể nhìn thấy thì em nhất định sẽ thấy.”

“Rõ ràng là em đã mù.” Mạch Sanh Tiêu dùng hết sức bình sinh nắm lấy mu bàn tay y, sức cô rất lớn, chỉ cần kéo tay Duật Tôn ra thôi, Sanh Tiêu rất muốn mở mắt ra, nhưng rồi mí mắt lại sụp xuống, Duật Tôn cúi người, hôn lên đôi mắt cô.

Cô nhú mày, không mở nổi mắt.

Nụ hôn của y đẩy ngang ngược, hôn lên khóe mắt cô, hôn mãi, hai tay Sanh Tiêu vòng lên sau lưng Duật Tôn, “Có thật không? Em mở mắt ra sẽ lại nhìn thấy sao?”

« Người khác nói em có thể không tin, nhưng anh nói em phải tin. » Duật Tôn nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt đang nhắm lại của cô, « Anh nói muốn em, không phải em cũng ngoan ngoãn lên giường anh còn gì ? »

« Duật Tôn, anh thật là... »

Y cười yếu ớt, đôi mắt khẽ chớp, không giấu nổi lo lắng trên khuôn mặt.

« Được, em sẽ không mở mắt. » Mạch Sanh Tiêu không dám mở mắt, cô sợ rằng khi giơ năm ngón tay lên chỉ thấy bóng tối, quanh quẩn trong không khí chỉ còn hương nước hoa nhàn nhạt của Duật Tôn, hai tay cô giữa chặt lấy ống tay áo của y, đặt gò má lên vai y.

*

Nghiêm Trạ Thanh vẫn ngủ như vậy mấy tiếng đồng hồ, lâu lắm rồi hần mới ngủ ngon đến thế, bàn tay vô thức sờ sờ sang chỗ bên cạnh, hồi lâu chẳng được gì.

Trong cơn ngái ngủ hần vội mở mắt, bên cạnh trừ nếp nhăn của drap giường, không còn người. Hết hần cơn buồn ngủ, hai mắt của hần trợn trừng, bật người ngồi dậy, trong phòng trừ hần, không thấy bóng dáng của Mạch Sanh Tiêu đâu, ” Sanh Tiêu.....”

Nắm tay hần nắm mạnh lên tường, đi tới cửa, mở tay nắm, mới biết cửa bị khóa.

Nghiêm Trạ Thanh không khỏi hối hận, sao mà hần lại ngủ say đến vậy ?

Điện thoại đúng lúc vang lên, tiếng chuông quanh quẩn trong căn phòng kín, hồi lâu mới có tiếng đáp lại, Nghiêm Trạ Thanh lấy điện thoại ra, nhấn phím « Alo ? »

« Alo, Nghiêm thiếu, chuyện anh giao chúng tôi đã hoàn thành gọn ghẽ. » Âm thanh của đối phương đầy hưng phấn muốn khoe công, « Chiếc xe đó bị xe của chúng tôi đâm vào rơi xuống vách núi, có lẽ thi thể cũng khó mà tìm được. »

Nghiêm Trạ Thanh thở ra, sắc mặt thoáng thư giãn, « Làm tốt lắm. » Hần định tắt máy, ánh mắt chợt lóe lên, hỏi thêm một câu « Trong xe còn người nào không ? »

« À, còn có một cô gái, được nửa đường thì cô gái đó lên xe, đúng là số đen thật, bộ quần áo cũng rất đắt tiền, hình như là chiếc váy màu vàng thì phải... »

« Cô ấy lên xe từ chỗ nào ? »

« Đại lộ Thời Đại. »

Đúng là nơi diễn ra cuộc thi của Sanh Tiêu, nhất định là cô ấy quay lại đại lộ Thời Đại chờ Duật Tôn.

« Nghiêm thiếu, anh cứ yên tâm, chúng tôi đã làm sạch sẽ không để lại dấu vết. »

Lòng bàn chân Nghiêm Trầm Thanh lạnh buốt, cả người như bị kéo giãn ra, bàn tay nắm điện thoại run rẩy không ngừng nghỉ, hồi lâu mới hét lên mấy chữ, « Mẹ nó, chết hết đi cho tôi ! »

” Sanh Tiêu!” Trước mắt Nghiêm Trầm Thanh tối sầm, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất. Trong lòng ngực bắn ra hai chữ Sanh Tiêu, sau đó như đã bị lấp kín, thở cũng không nổi.

*

Mạch Sanh Tiêu an tường tựa lên vai Duật Tôn, xa xa truyền đến tiếng còi ô tô, cô xoay người sợ hãi ngồi thẳng lên, đôi mắt nhắm chặt không thấy gì, hai bàn tay mò mẫm xung quanh, « Duật Tôn, anh ở đâu, có phải anh đi rồi không ? »

« Anh ở đây. » Duật Tôn cầm lấy bàn tay nhỏ bé đang khua khoắng lung tung, bàn tay y ấm áp, nắm chặt lấy tay cô, làm mạch Sanh Tiêu an tâm vô cùng.

50. Chương 50: Ghen

Đội cứu hộ tuần tra khi được thông báo có tai nạn thì nhanh chóng tìm kiếm dưới chân núi, dù sao cũng xảy ra trên đường cao tốc nên không thể chậm trễ được.

Khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu chôn chặt trước ngực Duật Tôn, cả người mệt mỏi và đau đớn đến rã rời. Nghĩ cũng thật buồn cười, từ trước tới nay, người mà cô hận nhất chính là y, nhưng nay chính y là người giúp đỡ cô, lại cho Tương Tư điều kiện điều trị tốt nhất. Cô hiểu rõ hơn ai hết, bản chất y là người có thủ đoạn hèn hạ cỡ nào.

Nhưng đêm nay, khi cô sợ hãi và đơn độc trong bóng tối, bên cạnh lại chỉ có y.

“ Duật Tôn ?”

Cô nghe thấy giọng nói yếu ớt của mình chìm vào tiếng gió rít gào nơi đồi núi hoang vu, Mạch Sanh Tiêu sợ hãi, nhưng bả vai được y ôm rất chặt “ Làm sao vậy?”

“ Không có gì.” Sanh Tiêu chỉ muốn nghe một chút tiếng nói, thứ cảm giác này, giống như khi còn bé lén lút nghe kể chuyện ma, cảm thấy có người đằng sau lưng mình, hận không thể đem hết sức mà hét lên thật to mới chống đỡ được nỗi sợ hãi.

“ Ở đây, mau đến đây...”

Tiếng bước chân dồn dập kéo đến, Duật Tôn cử động nửa thân trên, rất nhanh sau đã có người trông thấy, họ đem theo ánh sáng chạy tới.

Sanh Tiêu được đưa lên cáng, hai tay không ngừng khua khoắng, cô mơ hồ cảm nhận ánh sáng chói rọi của đèn pin chiếu thẳng vào mặt mình, rồi như chợt nhớ đến lời nói của Duật Tôn liền ngoan ngoãn nhắm mắt lại, không dám mở ra.

Cô sợ rằng, nếu mình mở mắt ra sẽ phát hiện mắt mình không còn nhìn thấy ánh sáng nữa.

Trong phòng cấp cứu của bệnh viện, bác sĩ cẩn thận kiểm tra cho cô, ngoại trừ những vết trầy xước trên da, còn lại không có gì đáng ngại. Mạch Sanh Tiêu nắm tay Duật Tôn, trong lòng bất an “ Bác sĩ, mắt của tôi thế nào?”

“Cô yên tâm đi, não chấn động nhẹ, cần nằm viện theo dõi vài ngày, võng mạc bị lực mạnh chèn ép, hiện tại vẫn chưa nói trước được gì, ngày mai chúng tôi sẽ kiểm tra chính xác.”Bác sĩ bảo với y tá đẩy cô về phòng bệnh, cô nghe bác sĩ nói xong mới nhẹ lòng.

Duật Tôn đưa cô vào phòng bệnh tốt nhất, sau khi y tá rời khỏi, bên trong chỉ còn tiếng kêu bíp bíp của máy đo nhịp tim và huyết áp, cô biết Luật Tôn đang ở ngay đây, nhưng vì không nắm lấy tay nhau trong lòng cứ có cảm giác bất an.

“Có phải tôi là người nhát gan lắm không?”

Trong phòng chỉ có tiếng nói của một mình cô.

Cô cố căng hai tai lên, chẳng lẽ Luật Tôn cũng đã đi rồi sao? Xung quanh là mùi vị đặc trưng của bệnh viện, hai tay cô khấn trương vịn xoắn vào nhau, cảm giác sợ hãi đã ùa về, cô cảm thấy bên cạnh giường có người đang đứng, đôi mắt không hề chớp mà nhìn chằm chằm vào cô.

Không, không phải một người, mà là rất nhiều người.

“A!” Sanh Tiêu kêu lên sợ hãi, kéo chăn trùm kín lên đầu.

Bên cạnh truyền đến tiếng cười rất khẽ, vì mắt không nhìn thấy nên thính giác vô cùng nhạy bén.

“Thì ra lá gan của em nhỏ như vậy?” Luật Tôn kéo nhẹ chăn ra “Không làm gì trái lương tâm, còn sợ ma ám sao?”

Vừa nói xong thì có tiếng gõ cửa.

Khuôn mặt cô trắng bệch, hai tay Sanh Tiêu nắm chặt cổ áo Luật Tôn, y không ngờ sức cô lại lớn như thế, nửa người trên của y bị kéo xuống gần như là đè hẳn lên người cô, nếu để y tá nhìn thấy cảnh này thì chắc buồn cười lắm.

Cô y tá đến trước giường bệnh, cầm nhiệt kế trên mặt bàn “Nhiệt độ cơ thể bình thường, cần uống nhiều nước”.

Hai cánh tay y chống hai bên người cô, tiếng cười thích thú bật ra khỏi cổ họng.

Cô đỏ mặt, bực bội buông tay, tức giận quay mặt đi, cô kéo chăn phủ kín mặt mình. Lúc y tá ra ngoài, Luật Tôn nhàn nhã sửa lại cổ áo bị cô làm nhàu “Muốn anh ngủ cùng em không?”

“Không cần...”

“Vậy anh đi đây...”

Mạch Sanh Tiêu kéo chăn lên, quấn quanh người kín mít, có lẽ thế này cô sẽ không còn sợ nữa.

Duật Tôn thấy thế, kéo chăn ra “Không cần sợ, ngủ đi, anh ở đây.”

“Chân anh không sao chứ?” Sanh Tiêu thò đầu ra, đánh trống lảng.

“Không sao.”

Trên mu bàn tay Sanh Tiêu cầm ống truyền dịch, truyền thuốc hạ sốt, và thông máu tụ, trên mặt cô hơi đau, lấy tay xoa xoa, hình như bị xước da. “Đúng rồi.” Chợt nhớ tới điều gì đó Sanh Tiêu vội lục lại trong túi, một lúc mới nhớ ra điện thoại đang ở trong tay Nghiêm Trâm Thanh. “Dáng vẻ em thế này, nếu chị em mà nhìn thấy chắc sẽ lo lắm, em muốn bảo với chị tối nay em ở ký túc trong trường, không về Hoàng Duệ Ân Tượng”.

Duật Tôn nghe vậy, đưa di động của mình cho cô.

Hoàng Duệ Ân Tượng.

Tương Tư biết rõ hôm nay Sanh Tiêu có cuộc thi, theo lý giờ này cô đã về rồi. Tương Tư đợi hết ngày Sanh Tiêu không về, gọi điện thoại không thấy nghe máy. Dì Hà dọn dẹp xong cũng đã đi ngủ.

Mạch Tương Tư trần trọc không ngủ được, mở ti vi xem.

Thời sự đưa tin tức, hôm nay trên đường cao tốc xảy ra tai nạn, thực ra tai nạn không phải hiếm, nhưng kỳ lạ là chiếc xe lao từ trên núi xuống mà người bên trong không sao cả. Tương Tư liếc thấy chiếc xe được kéo lên là một chiếc xe thể thao đắt tiền màu đen, nhìn biển số, đúng là xe của Luật Tôn.

Quả thực cô rất sợ hãi, điều khiển trên tay thiếu chút nữa là rơi.

Duật Tôn đã xảy ra chuyện ?

Mạch Tương Tư đẩy lòng trầm xuống, lẽ nào y...

Ngay sau đó là màn hình đưa tin, phát hình ảnh Duật Tôn và Sanh Tiêu được đưa lên cáng, cô ta chăm chú quan sát, chắc chắn là không sai.

Bên cạnh tiếng điện thoại vang lên, cô ả vội vàng nhận điện.

“ Alo, chị, là em...”

“ Sanh Tiêu...” Cô ta vừa muốn hỏi, Sanh Tiêu đã ở miệng trước “ Chị, mấy ngày này em phải ở trường không về được.” Cô không biết Tương Tư đã xem bản tin. “ Có một cuộc thi lớn, em phải luyện tập kỹ càng.”

Tương Tư tắt tivi đi, cũng không vạch trần em gái “ Vậy được, em phải chú ý sức khỏe, đừng để bị lạnh.”

Mạch Sanh Tiêu gạt đầu, trong lòng đầy ảm áp “ Vâng, em biết rồi.”

Tắt điện thoại, lo lắng của Tương Tư đã dần bay biến, mặc dù sức khỏe không tốt nhưng ít ra cũng thoải mái hơn. Sanh Tiêu là em cô, cô cũng không hy vọng con bé gặp chuyện gì, nếu ngay cả Sanh Tiêu cũng không còn, thì trong cuộc đời này, cô sẽ không còn lấy một người thân.

Điện thoại của Nghiêm Trạ Thanh hiện lên hơn 10 cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Tô Nhu gọi.

Điện thoại bị hấn nhét dưới giường, thỉnh thoảng truyền đến âm báo sạc pin, hai tay hấn che mặt ngồi ở mép giường, tư thế đó đã được hấn duy trì mấy tiếng đồng hồ.

Rơi từ trên cao như vậy, chắc chắn thịt nát xương tan...

Có một cô gái, đang nằm trên đoạn đường cao tốc đó...

Bên tai hấn không ngừng quay cuồng tiếng gào thét, hấn không ngờ chính hấn là người hại chết Sanh Tiêu, đều do hấn quá mệt mỏi mà ngủ quên mất, nếu có thể chịu đựng được, hoặc là đã đem cô trối lại, có lẽ sẽ không xảy ra việc đáng tiếc này.

Hấn ảo não vung tay đập vào đầu mình, Nghiêm Trạ Thanh, mày giỏi lắm, người mày yêu bị chính tay mày hại chết!.

Hấn vò mạnh tóc mình, đau đớn làm tâm can tê liệt, không còn cảm giác.

Hấn thật sự hối hận, điện thoại reo như đòi mạng, hấn muốn đập vỡ nó, trong đầu lại ầm vang một tiếng, nhớ như còn hy vọng, không biết chừng, người ngồi trên xe Duật Tôn không phải cô ấy.

Nhưng là niềm hy vọng này mong manh biết bao nhiêu, chắc là rất nhỏ nhưng lại khiến cho Nghiêm Trạ Thanh giống như người chết đuối vớ được cọc, hấn kích động vô cùng, bàn tay run rẩy bấm số Tương Tư.

“ Alo.” Tương Tư cẩn thận nhìn xung quanh, làm sao hấn có thể gọi điện tới đây vào lúc này?

“ Tương Tư, Sanh Tiêu có ở đó không ?”

“ Anh không xem bản tin sao?”

Hy vọng vừa nhen nhóm trong nội tâm Nghiêm Trạ Thanh hoàn toàn vỡ nát, hiện hữu bây giờ là một thứ tuyệt vọng nghiền nát trái tim hấn “ Cô ấy, thật sự đã chết rồi?”

“ Ai chết?” Mạch Tương Tư chỉ cảm thấy kỳ quái. “ Sanh Tiêu bị tai nạn, hiện đang nằm ở bệnh viện nhân dân.”

Nghiêm Trạ Thanh nghe giọng nói của cô ta rất bình thản, không có đau đớn của người vừa mất thân nhân “ Sanh Tiêu không có chuyện gì sao ?”

“ Nó vừa gọi cho tôi, tinh thần rất tốt, chắc là không có gì đáng ngại “. Mạch Tương Tư vốn là người thông minh, chỉ nghe vài câu đã tìm ra sơ hở trong lời nói của hấn “ Chẳng lẽ, lần tai nạn này liên quan đến anh

?” Không nghe được thanh âm ở đầu dây bên kia, cô càng chắc chắn hơn phán đoán của mình “Anh..., nếu em tôi xảy ra chuyện gì, có chết tôi cũng không tha thứ cho anh.”

Nghiêm Trạh Thanh tắt điện thoại, hai tay chống ở đầu gối, dồn sức đứng lên, đôi chân cùng hai bàn tay tưởng như tê dại, lảo đảo thiếu chút nữa ngã xuống.

Về đến nhà, bố mẹ hắt ngồi trên ghế salon, Tô Nhu đang gọi điện thoại cho hắt, nghe được tiếng chuông, quay đầu lại mới nhìn thấy hắt từ cửa vào “Trạh Thanh, anh đi đâu vậy ?”

“ Muộn như vậy mới về, Tô Nhu nghĩ con có đàn bà ở bên ngoài, làm chúng ta ngủ cũng không yên “. Bà Nghiêh hiên nhiên bị làm phiền đến đau đầu, hai tay liên tục xoa huyệt thái dương, không che giấu sự thiếu kiên nhẫn của mình.

“Con có ai ở bên ngoài nữa đây?” Nghiêh Trạh Thanh cố sức kiềm chế, sự kiên nhẫn để trả lời lúc này như muốn rút hết sức lực hiện tại của hắt.

Lướt qua Tô Nhu hắt đi về phía phòng ăn, từ trưa đến giờ không ăn gì, lúc này bụng hắt đang réo ầm ĩ, Tô Nhu thấy hắt không quan tâm đến mình, trong lòng cảm thấy rất tủi thân, cô ả rõ ràng nhìn thấy Nghiêh Trạh Thanh lôi kéo Mạch Sanh Tiêu lên xe “Trạh Thanh, chiều nay anh đi đâu ?”

Nhà họ Nghiêh từ trước tới nay không có thói quen ăn cơm còn thừa lại từ bữa trước, Nghiêh Trạh Thanh mở tủ lạnh, trừ một chút rau xà lách, cũng chỉ còn vài hộp sữa. “ Tôi còn có thể đi đâu, công ty dạo này rất bận”. Hắt không hề liếc nhìn Tô Nhu, mở miệng trả lời cho xong.

“Anh còn muốn lừa em? Trạh Thanh, em gọi điện thoại sao anh không nhận, có phải anh ở cùng với Mạch Sanh Tiêu, các người đã làm gì sau lưng tôi? Đến bây giờ anh mới về, anh đi đâu, anh đã làm gì? “ Tô Nhu đứng chần chừ trước mặt Nghiêh Trạh Thanh, khuôn mặt nhỏ nhắn cau có tức giận vì bị hắt lừa gạt. Bà Nghiêh ngồi trên salon nghe cô ả liên tục chất vấn con trai mình, bà ta không thể làm ngơ “Mẹ nói này, con xem Trạh Thanh bận đến tối tăm mặt mày, bây giờ mới được về nhà. Cơm cũng còn chưa ăn. Con không chuẩn bị cho nó đi, còn đứng đấy lớn tiếng trách móc cái gì, con rốt cuộc là muốn thế nào nữa?”

“ Mẹ, tận mắt con nhìn thấy mà”. Tô Nhu không thể nhịn được nữa “ Cái con hồ ly tinh kia lên xe của anh ấy, mặc cho con gọi anh ấy thế nào, anh ấy cũng làm như không nghe thấy...”

“Có thể Trạh Thanh không nghe thấy thật”.

“ Vậy được, em hỏi anh, buổi chiều nay anh đi đâu ?” Phòng khách xa hoa lớn như vậy chỉ nghe thấy tiếng Tô Nhu cao vút “ Hôm nay bố mẹ đều ở đây, anh nói rõ cho em xem.”

“Có cái gì để nói đâu ?” Nghiêh Trạh Thanh không đủ kiên nhẫn, tay hắt đặt trên đôi vai mềm mại của Tô Nhu.

Tô Nhu hơi ngóai ngoài, hai tay cô ả bám chặt lấy cánh tay hắt “Em biết trong lòng anh không hề có em, con hồ ly tinh kia tại sao vẫn cứ dây dưa với anh không dứt, cô ta sao không chết đi, em nguyện rửa cô ta chết không yên, vĩnh viễn không xuất hiện trong cuộc sống của chúng ta nữa...”

“ Tô Nhu!”. Nghiêh Trạh Thanh dùng sức hắt tay cô ả ra, Tô Nhu không kịp chuẩn bị, bả vai ngã vào cửa tủ lạnh “ Không cho phép cô nói cô ấy như vậy”.

Nước mắt Tô Nhu lã chã rơi, cô ta mới là vợ của hắt, cô ta mới là người mang thai con hắt, hắt lại nói, cô ta không có tư cách nguyện rửa kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình mình?

“ Dù anh không yêu em, cũng không cần thể hiện rõ như vậy, được không ?”

Đã thấy cô ả khóc rất nhiều lần, Nghiêh Trạh Thanh bây giờ chỉ còn một mối rã rời, trong ấn tượng của hắt, Mạch Sanh Tiêu rất ít khi rơi lệ. nhiều khi, dù có khổ thế nào, cô ấy đều cắn răng chịu đựng, sẽ không hề động một chút là khóc.

Nghiêh Trạh Thanh nhìn Tô Nhu, không hề tiến lên nâng cô ả dậy, tranh cãi một hồi, hắt chẳng còn muốn ăn gì nữa, bố mẹ hắt thấy vợ chồng con cãi nhau, chỉ nhẹ nhàng khuyên giải “Trạh Thanh, con cũng thật là, lần sau nhớ về sớm một chút”.

Đàn bà bên ngoài có gì tốt, dù sao cũng phải trở về nhà.

“Bố, con chỉ ra ngoài làm việc thôi”.

“Bố, mẹ, không phải thế đâu, bọn họ đang lừa dối giờ trò sau lưng con...”

Ông Nghiêm bắt đầu thấy bức bối, bà Nghiêm thấy thế kéo cổ tay ông ta “Ông đi nghỉ đi, Trạ Thanh đã về rồi, không có gì đáng lo cả”.

Ông Nghiêm gật đầu, đứng lên. Bà Nghiêm đi sau nghiêm giọng nói “Tô Nhu, đừng làm quá lên, đàn ông bên ngoài xã giao là chuyện bình thường, Trạ Thanh vì sao lấy cô, trong lòng cô rõ ràng nhất, việc cô cần làm lúc này là chăm sóc tốt bản thân rồi sinh cháu nội béo khỏe cho tôi, đừng suốt ngày rồi hơi kiếm chuyện sinh sự.”

Trong lòng bà ta không hề vui vẻ, nếu Tô Nhu không dựa vào cái bào thai trong bụng cô ta, không dựa vào Trạ Thanh chống lưng, kiểu gì bà ta cũng thấy cô ả đứa mồi chài mồm son.

Vợ chồng họ bức bối trở về phòng, Nghiêm Trạ Thanh cũng không muốn nói chuyện, mệt mỏi lên phòng.

Tô Nhu chán nản ngồi xuống ghế, trong trái tim Nghiêm Trạ Thanh không hề còn có cô ả nữa, nếu không cũng không tiếc vài câu giải thích cho cô ta.

Cả đêm Sanh Tiêu ngủ không yên, những vết trầy xước trên người đau rất khó chịu, cứ chớp mắt vào là lại gặp ác mộng, cô mơ thấy mắt mình không nhìn thấy gì nữa, không nhìn thấy đàn dương cầm của cô, cũng không nhìn thấy Tương Tư.

Cứ mỗi ngày cô đều sống trong sự sợ hãi, có một ngày thật vất vả cô mới nhìn thấy, lại phát hiện ra mái tóc đã bạc trắng.

Mạch Sanh Tiêu run rẩy, từ trong cơn ác mộng tỉnh lại.

Khi vừa mở mắt, cô cảm thấy đau nhức, theo bản năng lấy tay che đi, ánh mặt trời chói chang xuyên qua cửa kính rơi thẳng vào mắt cô. Cảnh vật của căn phòng từ mờ ảo dần dần chuyển sang rõ ràng. Cô không dám mở đột ngột, chỉ là chậm rãi mở hé đôi mắt.

Ngoại trừ còn có chút khó khăn chưa thích ứng còn lại cô đều có thể thấy rõ.

Trong phòng bệnh rộng lớn, ngoài giường bệnh của cô ra thì phía đối diện còn bày một chiếc giường nữa. Duật Tôn có lẽ đang ngủ, y nằm nghiêng trên giường, bên cạnh đặt chiếc xe lăn, y mặc bộ quần áo bệnh nhân, bộ quần áo sọc xanh trắng đơn giản ngược lại làm tăng thêm đáng vẻ cao lớn hoàn hảo của y, chân bông trắng dày che khuất đi nửa người dưới, tướng lúc ngủ của y rất xấu, lúc nào cũng thích ôm gối ôm.

Mạch Sanh Tiêu bật cười, ai có thể nghĩ được, người đàn ông bình thường đáng sợ như vậy, nhưng lúc ngủ lại ôm gối bông?

Duật Tôn nhú mày, mở mắt ra, trông thấy khóe miệng cô chưa kịp giấu đi nỗi niềm vui vẻ “Mới sáng sớm mà đã cười giống con ngốc vậy.”

Sanh Tiêu bĩu môi, Duật Tôn từ trên giường đứng dậy, đá văng chiếc xe lăn bên cạnh giường, bởi vì chân đau nên y đi khập khiễng. Duật Tôn đứng trước giường Sanh Tiêu, thấy đôi mắt cô nhìn chăm chăm mình, liền tiến lại gần làm chớp mũi chạm vào mặt cô. “Có nhìn thấy không?”

“Có.”

Duật Tôn đẩy một ít tóc trên trán cô ra, cái trán trắng hồng điểm một vết xước lớn bật máu, đây là lúc cô ngã từ trên xe ra bị đám cây cỏ trên đường quét vào “Cậu ta trông như vậy mà cũng nhăn tâm xuống tay thật.”

Mạch Sanh Tiêu hiểu “cậu ta” mà y nói là ám chỉ ai.

Cô không nói gì, trong chuyện này cô không muốn Nghiêm Trạ Thanh sẽ gặp bất trắc gì nên không hề nói ra tố cáo hắn.

Dù hắn làm cô rất thất vọng, dù hắn đối với cô thâm hiểm khó lường, lòng dạ độc ác.

Bác sĩ đến phòng bệnh kiểm tra lại lần nữa cho Mạch Sanh Tiêu, bảo với cô nằm viện điều dưỡng vài ngày là có thể về nhà.

Nghiêm Trâm Thanh không có can đảm đến bệnh viện, hẳn vận dụng mọi mối quan hệ thân quen để xác định chắc chắn Sanh Tiêu không có việc gì, hẳn đến cửa hàng bán hoa, có ý mua một bó hoa bách hợp, rồi nhờ người đem đến tặng.

Sanh Tiêu phải ở viện theo dõi vài ngày, hôm nay chuẩn bị xuất viện. Duật Tôn có về qua Hoàng Duệ Ẩn Tượng, thỉnh thoảng, ban ngày y sẽ đến bệnh viện. Tương Tư ở viện cùng Sanh Tiêu một ngày, cô ta nói là xem bản tin mới biết cô xảy ra chuyện, cô ta cứ luôn miệng trách cứ Sanh Tiêu sao không nói sớm với mình.

Tương Tư không tiện đi đứng nhưng lại kiên quyết ở với cô một đêm trong bệnh viện.

Trở lại Hoàng Duệ Ẩn Tượng, Mạch Sanh Tiêu lập tức thấy thoải mái rất nhiều, cô đúng là xui xẻo, trong khoảng thời gian ngắn mà đến hai lần vào bệnh viện.

Tuy đã xin phép nghỉ ở trường nhưng cô vẫn sợ mình không theo kịp, muốn ngày mai đi học ngay.

Ăn xong bữa cơm tối, Duật Tôn vẫn chưa về. Sanh Tiêu lên phòng chuẩn bị sách nhạc, Tương Tư cùng đi Hà xem tivi trong phòng khách, cô mở cửa phòng ngủ, chăn gối trên giường hỗn loạn, đoán chắc Duật Tôn có về đây ngủ.

Trên tủ đầu giường bày rất nhiều sách của cô, tiện tay cầm lên lại không muốn xem, đem quyển sách thả lại, chuẩn bị nâng chăn lên. Màu sắc thuần khiết của lụa rất mềm mại, cô nắm lấy đầu chăn nâng lên.

Đập vào mắt đầu tiên là mấy sợi tóc trên gối.

Trực giác của phụ nữ thường rất mẫn cảm, đoạn tóc màu nâu, không giống tóc cô, đối phương chắc chắn là có mái tóc xoăn dày. Mạch Sanh Tiêu nhặt sợi tóc dài lên, ngực đột nhiên co rút đau đớn, tựa như có thứ gì đó chặn lại, mỗi một lần hô hấp cũng có thể cảm nhận lòng như bị đục khoét, co lại sẽ là đau xót.

Chiếc giường này, không chỉ cô mà những người đàn bà khác cũng ngủ qua rồi.

Màu trắng thuần khiết dong đầy trong mắt cô, vì cái gì hết lần này đến lần khác đều là màu trắng? Nếu là màu đen, màu xanh, màu đỏ...có lẽ cô sẽ không trông thấy sợi tóc ấy.

Nhưng lần nào cũng là màu trắng.

Cô ta ngang nhiên nằm lên gối của cô, rất rõ ràng, chỉ cần ánh mắt đảo qua một chút sẽ phát hiện ra ngay sự hiện hữu của ả.

Tay Mạch Sanh Tiêu cầm chặt lấy sợi tóc, tay kia sờ soạng bên mép giường hồi lâu, thân thể dựa vào động tác tay mà ngồi xuống, y chắc đã chán cô, tính thời gian, có lẽ, Mạch Sanh Tiêu, may sắp được giải thoát rồi.

Cô tự nhủ với mình như vậy, khoe miệng cổ cong lên nhưng là không thể.

Duật Tôn lên lầu, đi vào phòng ngủ chỉ thấy cô ngơ ngác ngồi trước giường, y cởi khuy tay áo bạch kim sáng chói, bả vai đứng thẳng “Em sao giống cô bé ngốc ngồi ở đây vậy?”

Sanh Tiêu căng thẳng nắm sợi tóc trong tay, thì thào tự nói “Đúng vậy, tôi là con ngốc”.

“Cái gì?” Duật Tôn không nghe rõ, y rảo bước tiến về phía cô.

Cô đột ngột đứng dậy, y nhướn mắt, thấy cô chuẩn bị rời đi, liền kéo cánh tay cô lại “Em đi đâu?”

“Tôi sang ngủ phòng khách.”

“Có phải em đến tháng không?”

Mạch Sanh Tiêu ngậm miệng, Duật Tôn thấy biểu hiện của cô, dùng sức kéo cô ngồi xuống “Nói.”

“Ngày mai tôi phải đi tìm chỗ ở, muộn nhất đêm mai tôi sẽ đưa chị đi.”

Duật Tôn giật mình, đầu hơi đau, tay y nhẹ nhàng xoa trán “Anh nghĩ chắc hẳn em đã có thừa kinh nghiệm với anh rồi, như thế nào mới êm ả vài ngày bệnh cũ của em lại tái phát?”

“ Tôi tự biết phải làm thế nào, tránh cho đến lúc bị đuổi mới rời đi”. Hai chân cô khép lại, dép lê màu phấn hồng rơi xuống thảm.

“ Em nói rõ ràng cho anh xem” Duật Tôn thực sự nổi giận, đối với Mạch Sanh Tiêu, y cũng được coi là rất kiên nhẫn rồi.

Sanh Tiêu thấy y không có ý định thừa nhận chuyện kia, trong lòng lâm vào bế tắc, lúc này cô mới biết, loại cảm giác này mang đến ỉnh bao nhiêu thất vọng.

Cô xòe bàn tay trước mắt y, Duật Tôn liếc nhìn “ Đây là ý gì ?”

Y giả bộ không hiểu, cô liền chăm chú giải thích cho y nghe “ Đây là sợi tóc của phụ nữ, tôi phát hiện trên gối của tôi”.

“ Vô vị.” Duật Tôn đẩy tay Sanh Tiêu ra, đứng lên “ Không biết chừng đó là sợi tóc của em “.

Mạch Sanh Tiêu đứng theo y, y càng như vậy, cô liền không muốn từ bỏ “ Tóc tôi là tóc thẳng.”

“ Thì chắc là lúc em ngủ nên nó mới xoắn như thế”.

Mạch Sanh Tiêu thấy y không có vẻ gì là muốn thừa nhận “ Duật Tôn, anh đã có người đàn bà khác, tìm được vật thay thế tốt hơn rồi, vì sao vẫn không buông tha cho tôi ?”

“ Em vẫn còn muốn đi phải không ?”

“ Đúng.” Hai bàn tay cô nắm chặt thành quyền, cô không đi còn mặt dày ở lại đây làm cái gì “Anh sớm buông tay, tôi cũng sớm giải thoát.” Nói xong liền xoay người xuống lầu.

Dì Hà đang đóng cửa sổ ở tầng dưới, Tương Tư đang xem tivi, cả hai người đều bất gặp sắc mặt khó coi của Sanh Tiêu “ Sanh Tiêu, em sao vậy ?”

Duật Tôn đứng ở bậc thang, khuôn mặt đầy vẻ âm trầm “ Em dám đi thử xem ?”

Mạch Sanh Tiêu ngồi vào ghế salon, dì Hà thấy vậy cũng trở về phòng khách “Mạch tiểu thư, xảy ra chuyện gì vậy ?”

Tương Tư thấy cô nắm chặt tay, như là đang cầm vật gì đó, cô ta cầm tay Sanh Tiêu mở ra, bất gặp bên trong là một sợi tóc xoắn màu nâu rất dài “ Đây là cái gì ?”

“ Là em phát hiện trên gối của em.” Giọng nói của Sanh Tiêu đáng ghen , Tương Tư như nghĩ ra điều gì, mắt nhìn vào sợi tóc, thần sắc mất tự nhiên.

Dì Hà ngạc nhiên nói “Không có khả năng, mấy ngày nay tôi cùng Tương Tư ở nhà, ngoại trừ cậu chủ, không một ai lên tầng trên, làm sao có thể có sợi tóc này?”

“Không biết chừng là ở đâu đó mang về thôi.”

“ Mạch Sanh Tiêu “. Khuôn mặt y lạnh lùng ngồi đối diện cô “Em đừng nghĩ vớ vẩn như vậy, cùng một lúc chơi mấy người đàn bà, cho dù em không thấy bẩn nhưng anh cũng thấy bẩn “.

Tương Tư ngồi cạnh Sanh Tiêu, cô ta tự thấy việc này mình không thể xen vào. Hai mắt cô ta nhìn vào sợi tóc trên tay Sanh Tiêu, phụ nữ là sinh vật mẫn cảm nhất, không phải của mình chắc chắn phân biệt được.

Dì Hà nghĩ ngợi một hồi liền hô lên “ Tôi biết, sợi tóc này là của Tương Tư.”

Mạch Tương Tư giật mình, sắc mặt trắng bệch hiện lên vẻ bối rối “ Không thể, tuyệt đối không thể.”

“ Cháu quên rồi hay sao ? Trước khi Mạch tiểu thư xuất viện, tôi có mang chăn đệm lấy ra giặt và phơi, lúc ấy tôi và cháu cùng phơi, chắc là lúc ấy tóc cháu rơi bám vào gối của Mạch tiểu thư “. Dì Hà đi qua, lấy sợi tóc trong tay Sanh Tiêu giơ lên “ Xem này.”

Mạch Tương Tư căng thẳng, tốt lắm, rất tốt...

Từ lúc nghe dì Hà nói vậy, Sanh Tiêu cũng thấy đây là khả năng khả thi nhất, so sánh với tóc của Tương Tư, chiều dài cũng giống, mà tóc của chị cô cũng là tóc xoắn.

Duật Tôn chống một tay bên má, đôi mắt ưng hẹp dài nheo lại, như cười mà không cười, có vẻ rất ngạo nghễ.

Mạch Sanh Tiêu cũng nghĩ, dựa vào tính tình của y, thì Luật Tôn không phải là người dám làm nhưng không dám nhận.

Không khí có vẻ ngưng ngùn xấu hổ, Mạch Sanh Tiêu nghĩ, hôm nay cô làm sao vậy, gầy ẻo ẻo như đứa trẻ con.

“Chẳng lẽ, Luật thiếu mang người phụ nữ khác về, chị với dì Hà không nhìn thấy sao?” Tương Tư thấy sóng gió đã qua, liền lên tiếng hòa giải.

Vài ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào mặt Sanh Tiêu, cô cắn môi, thoáng buông tay ra, nhưng thủy chung vẫn chưa mở miệng.

Dì Hà vui vẻ “ Thời gian cũng không còn sớm nữa, để tôi đưa Tương Tư đi nghỉ đây.”

Duật Tôn đứng lên, đến trước mặt Sanh Tiêu, y cúi người, khuôn mặt đẹp như tượng tạc phóng to trước mắt cô “Thật ra, nếu muốn biết anh có đi tìm người đàn bà khác hay không, rất đơn giản, ngay bây giờ em thử xem sức lực của anh chẳng phải sẽ biết ngay sao ?”

Y nói xong, liền kéo tay Sanh Tiêu lên lầu.

Tương Tư quay đầu, trong phòng khách vắng lặng không một bóng người, Mạch Sanh Tiêu cùng Luật Tôn đã về phòng. Ánh mắt cô ta rũ xuống, trong đó là một mảnh trời u ám.

Trên tầng hai, Sanh Tiêu vừa bước vào phòng ngủ, Luật Tôn cửa đóng lại, khóa chặt.

Cô đến trước giường, vén chăn lên muốn giấu chính mình đi. Luật Tôn lại nhanh hơn một bước kéo cô ra. Y ôm lấy chiếc gối, chăn cùng drap trải giường.

“ Anh định làm gì ?” Mặt cô đầy vẻ khó hiểu.

Thân thể cao lớn của Luật Tôn đi về hướng sân thượng, Sanh Tiêu thấy cánh tay dài của y giơ lên, trong tay đồ đạc toàn bộ bị ném xuống.

“ Anh...” Mạch Sanh Tiêu không kịp mở miệng, chợt nghe thấy âm thanh truyền đến, cái miệng nhỏ khê kêu lên “Anh làm cái gì vậy ?”

“ Vứt đi, tránh cho em khó chịu không ngủ được “.

Sanh Tiêu hiểu rõ ý của y, cô không nói gì xoay người đi lấy tấm drap khác trải lên, bỗng bị người đàn ông ôm chặt từ đằng sau, mặt y chôn vào lưng cô “ Hôm nay, anh phát hiện ra em rất thú vị.”

“ Là sao ?” Sanh Tiêu chợt căng thẳng.

“ Chẳng phải chỉ là sợi tóc của phụ nữ thôi, sao em phải tức giận như vậy ? Nói thật, có phải em ghen hay không ?” Giọng nói của y mang theo vui vẻ cùng âu yếm thổi vào tai cô. Mạch Sanh Tiêu có cảm giác tai mình nóng bừng. “ Không phải, tôi chỉ không muốn người khác ngủ trên giường của tôi.”

“ Vật nhỏ tham lam.”

Mạch Sanh Tiêu muốn cãi lại, nhưng Luật Tôn đã đem cô vấp trong ngực mình “Đây là giường của anh, người khác không thể trèo lên, nếu có người đàn bà khác ngủ trên này, anh chắc chắn sẽ đập cô ta xuống.”

Sanh Tiêu nghe mà bật cười, Luật Tôn thấy khóe miệng cô cong lên, y dán mặt vào cổ cô, từng nụ hôn nhẹ lướt qua xương quai xanh, trên hai gò má, từng chút từng chút dùng sức, bẻ Sanh Tiêu đặt lên chiếc giường mềm mại.

51. Chương 51: Hãm Hại Không Thành

Duật Tôn mà muốn lấy lòng phụ nữ thì có thể nâng cô gái đó đến tận trời xanh.

Sanh Tiêu ngồi ở cầu thang cuối phòng học, tay cô chống cằm, như có điều gì suy nghĩ, khóe miệng lại nâng lên đường cong nhàn nhạt. Thư Diễm viết phần ghi chú xong, ngẩng đầu đã nhìn thấy hai mắt cô nhìn về phía ngoài cửa sổ, thừa dịp thầy giáo không chú ý, Thư Diễm đẩy cánh tay Sanh Tiêu, "Này, đang hoài xuân hả?"

Mạch Sanh Tiêu thả tay xuống, khuôn mặt hơi có chút hồng, "Chẳng nói được lời nào tốt đẹp cả."

"Còn chối nữa kia, mặt đỏ rần rồ, ái chà"

Sanh Tiêu đưa tay vỗ trên đùi Thư Diễm, "Mau học thuộc bài học của cậu đi."

Sau khi tan học, đoàn người lục tục hướng ra cửa, Thư Diễm lôi kéo tay Sanh Tiêu đi ra ngoài ăn đồ nướng, hai người đi đến cổng trường, lại phát hiện xe của Nghiêm Trạ Thanh đứng ở đó, người tựa trên cửa sổ xe.

Thư Diễm dừng bước, kéo tay áo Sanh Tiêu, "Thôi để mình đến quán đó trước đợi cậu nhé."

Nghiêm Trạ Thanh ngược mắt trông thấy Sanh Tiêu, hần vút điều thuốc trên tay xuống đất, dùng chân dẫm dẫm.

Thư Diễm ôm sách giáo khoa đi đến quán đồ nướng ngồi xuống trước, Mạch Sanh Tiêu mặc chiếc áo T-shirt màu trắng, cô đi đến trước mặt Nghiêm Trạ Thanh, ngữ khí có chút lạnh lùng, "Có chuyện gì sao?"

Hần khê giật mình, ánh mắt nhìn thẳng Sanh Tiêu, hần cơ hồ liếc thấy ánh mắt cô đã thay đổi rồi.

Trước kia, cô dù có tức giận thế nào, dù có thất vọng vì hần thế nào, trong ánh mắt cũng sẽ không hề hững như bây giờ, Nghiêm Trạ Thanh nhận ra, Sanh Tiêu nói chuyện giữ ý, tựa hồ đã xem hần trở thành người xa lạ.

"Sanh Tiêu." Sự tình đã xảy ra lâu như vậy, hần luôn mãi do dự, muốn gặp cô một lần.

"Anh Nghiêm à, kỳ thật, em cảm thấy chúng ta không nên gặp mặt nữa," Mạch Sanh Tiêu rõ ràng rất hiểu chuyện, "Anh cũng biết đấy, Duật Tôn tình tình không tốt, em không muốn sẽ khiến anh ấy tức giận."

Hần nghe vậy, thấy cô lại còn lo lắng thái độ của Duật Tôn, "Sanh Tiêu, chẳng lẽ em muốn cả đời như vậy, không danh không phận đi theo hần ư?"

"Cả đời với em mà nói là quá xa," Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, chiếc quần đen bó sát càng tôn thêm đôi chân hoàn mỹ, "Em cũng không có ý định gì cả."

Nghiêm Trạ Thanh biết rõ mình là người không có tư cách nhất nói lời này, những gì Duật Tôn không cho cô được, hần càng không cho được.

"Thực xin lỗi, Sanh Tiêu." Hần nói rất nhỏ nhưng Mạch Sanh Tiêu lại nghe rất rõ ràng nhưng cô làm bộ không nghe thấy, "Anh còn có việc gì nữa không?"

"Anh cho tới bây giờ đều không muốn tổn thương em, thật sự là chưa từng có."

Chính là những việc hần làm, mỗi việc đều làm tổn thương cô sâu sắc.

"Em biết." Mạch Sanh Tiêu tin tưởng, cho dù là lần tại Thiên sắc, hần mặc dù đối với cô mạnh tay như vậy, nhưng Sanh Tiêu lại như trước có thể hiểu được, nhưng mà những lời giải thích của hần cô không thể tiếp thu được.

Hai người đứng ở cửa trường học mà cũng không biết phải nói gì với nhau.

Mạch Sanh Tiêu thở dài, "Em đi ăn cơm đây."

Nghiêm Trạ Thanh trở mắt nhìn cô đi qua, có chút hơi ảm, nhưng mà hần ngay cả tay của cô cũng đều không chạm tới được, Sanh Tiêu đi phía trước, Nghiêm Trạ Thanh lên xe, lái xe cực kỳ chậm, đi theo sau cô.

Cách đó không xa góc, Tô Nhu mở cánh cửa xe BMW đi theo sau Nghiêm Trạ Thanh. Hần suốt ngày không thấy bóng dáng đâu mà dù có trở về, cũng đều là rạng sáng. Hôm nay sáng sớm cô ta liền đi theo Nghiêm Trạ Thanh ra ngoài, nguyên lai, hần vẫn là tìm đến chỗ Mạch Sanh Tiêu.

Thư Diễm ngồi tại quán đồ nướng đã gọi một đồng lớn đồ ăn rồi, thấy Sanh Tiêu đi đến trước mặt, lúc này mới kéo cô ngồi xuống,” Hắn một mực đi theo cậu đấy.”

” Tớ biết rồi,” Sanh Tiêu nhấp một hộp cola ướp lạnh,” Thật mát.” Trời nóng thế này, uống cô ca đúng thích hợp hơn là uống trà.

” Sanh Tiêu,” Thư Diễm đem một miếng chân gà đưa cho nàng,” Đừng nghĩ ngợi nhiều, tiếp tục dây dưa đối với cậu không có lợi chút nào, hẳn dù sao cũng đã kết hôn.”

” Tớ biết mà.”

Nghiêm Trạ Thanh xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn về phía bóng lưng Sanh Tiêu, Thư Diễm đối diện hắn, nhưng không thêm cho hắn một ánh mắt tử tế. Ban đầu thấy hắn anh hùng cứu mỹ nhân ở trên núi, khiến cô còn mê mẩn sùng bái hắn. Lại không nghĩ tới mới có mấy tháng, hắn đã thành chồng người khác rồi.

” Chúng mình xế chiều đi đâu? Hay là đi xem phim đi?” Buổi chiều không có lớp, ở lại trường thì rất chán.

Sanh Tiêu đợi mãi không thấy Thư Diễm trả lời, cô ngẩng đầu, chỉ thấy Thư Diễm mặt mũi tràn đầy tức giận và bất bình, Sanh Tiêu vẫy vẫy tay trước mặt cô,” Này, mau hoàn hồn đi.”

Thư Diễm kéo tay Mạch Sanh Tiêu,” Hắn cuối cùng cũng đi rồi, cậu mới vừa nói cái gì vậy?”

” Tớ hỏi cậu có đi xem phim không?”

” Không đi, lãng phí thời gian lãng phí tinh lực, nếu không mình đi mua quần áo đi?”

” Tớ không thiếu quần áo mà.”

” Cất, bây giờ cũng không phải xã hội cũ, cậu còn nghĩ rằng có hai bộ quần áo thay đổi là đủ sao? cậu phải học cách ăn mặc, không giữ được trái tim Duật Tôn, coi chừng ngày nào đó anh ta đi tìm phụ nữ ở ngoài đó.” Thư Diễm rót tiếp một ly cô ca lớn, Mạch Sanh Tiêu nhú mày, Duật Tôn không phải Tang Viêm, sớm muộn có một ngày, bọn họ sẽ mỗi người đi một ngã.

Có lẽ có ngày gặp trên đường, y sẽ thấy cô thật lạ lẫm, thậm chí đã quên cô từng là một trong những người phụ nữ của y.

Lòng Mạch Sanh Tiêu chợt trùng xuống, Thư Diễm cho rằng cô gặp lại Nghiêm Trạ Thanh, nhớ tới chuyện trước kia mới mất hứng như vậy.

Ăn xong cơm trưa, Thư Diễm lôi kéo cô trở lại ký túc xá, cất sách vở, mới tiếp tục đi dạo phố.

Tuy Tang Viêm và Duật Tôn đều không thiếu tiền, từ trước đến nay cũng là loại người ra tay hào phóng, nhưng Thư Diễm cũng giống Mạch Sanh Tiêu, chưa bao giờ cam lòng tiêu quá nhiều tiền vào mấy thứ quần áo hàng hiệu.

Hôm nay, cô lại muốn phá lệ một lần, bởi vì mấy ngày nữa chính là sinh nhật Tang Viêm.

Mạch Sanh Tiêu bị cô kéo vào trong cửa hàng, người bán hàng bên trong thấy hai người ăn mặc như thiếu nữ, thái độ cũng không nhiệt tình. Đoán chừng các cô chính là chỉ xem không mua, chẳng qua là nghiên mấy thứ đồ xa xỉ mà thôi. Trong đó một người bán hàng đang tại sửa sang lại mấy bộ đồ trong bộ sưu tập mùa xuân mới ra, cô ta liếc mắt qua, trông thấy túi xách trong tay Sanh Tiêu.

Động tác sửa sang dừng ngay lại, cô nàng vội vàng ngêng đón,” Xin hỏi, tiểu thư cần gì ạ?”

” Tôi muốn thử chiếc váy này.” Thư Diễm chỉ chỉ chiếc váy liền áo đang treo, người bán hàng qua tìm số cho cô, Sanh Tiêu thì ngồi ở trong khu nghỉ ngơi bên cạnh.

Cô nhận được điện thoại của Duật Tôn, vừa vặn y đang làm việc tại khu bên cạnh, y bảo Sanh Tiêu cứ thoải mái chơi, cũng không nói gì thêm liền cúp máy.

Thư Diễm từ phòng thử áo đi ra, cánh môi Mạch Sanh Tiêu phác thành một đường cong, hàng cao cấp có khác, trách không được nhiều người như vậy săn lùng,” Thật là đẹp mắt.”

” Thật không?” Thư Diễm loay hoay trước gương thử đồ, vừa rồi cô đã xem trộm mức giá, thật đắt tiền, xa hoa đến liú lười, nhưng cô cần rằng, không phải là không thể mua một chiếc mặc cho Tang Viêm lác mắt đi.

Cửa ra vào, truyền đến tiếng chào hỏi ân cần của người bán hàng, Tô Nhu là khách quen của cửa hàng này, cô ta buông túi xách, liếc mắt liền nhìn thấy Sanh Tiêu cùng Thư Diễm.

” Có bộ nào mới đẹp không?”

” Tô tiểu thư, ừc không phải... Nghiêm phu nhân,” Người bán hàng mặt đầy vui vẻ, mặt khác bảo mấy người vừa mang tới mấy bộ đồ mới,” Nghiêm phu nhân à, cô đáng người đẹp lại có khí chất, những bộ quần áo này giống như là may theo số đo của cô vậy.”

Ánh mắt Tô Nhu cũng không có nhìn vào quần áo, mà là nhìn về phía mạch Sanh Tiêu,” Có đàn ông bao nuôi thật tốt, chim sẻ cũng có thể biến Phượng Hoàng a.”

Thư Diễm cắn răng, đầy bức xúc.

Mạch Sanh Tiêu giữ chặt tay của cô,” Cậu không phải thích cái váy đó à? Mua xong chúng ta đi thôi.”

Tô Nhu cười lạnh, chú ý đến mấy bộ quần áo, cô ta liếc nhìn trúng chiếc váy hoa dài có viền nơ trắng, chiếc váy dài vừa vặn, hơn nữa dưới lớp váy là tầng voan mỏng, đúng là loại cô ta thích,” Đem cái này cho tôi thử xem.”

” Nghiêm phu nhân à, cô thật sự tinh tường, chiếc váy này số lượng có hạn, hiện tại chúng tôi chỉ có đúng 5 chiếc thôi đó.”

Tô Nhu đầy tự tin vào mắt thẩm mỹ của mình, người bán hàng vừa muốn đem chiếc váy đưa cho cô ta lại bị Thư Diễm đưa tay đoạt lấy,” Sanh Tiêu, cái váy này được đấy, nhanh đi thử xem, cậu xinh đẹp vóc dáng lại chuẩn, để chiếc váy này mặc trên người khác thật là phí hoài mà.”

” Cô” Tô nhu bị chọc giận sắc mặt tái mét, Cô gái này là ai? Đến chuyện đoạt quần áo đều làm được.

Thư Diễm cười nhìn về phía cô ta, bày ra bộ dáng “cô có thể làm gì tôi nào”? Mạch Sanh Tiêu không có ý định mua quần áo, lại bị Thư Diễm kéo đi hướng đến phòng thử áo, người bán hàng cũng là kẻ giật mình,” Đây”

” Làm gì vậy, cái này váy đó tôi nhìn trúng trước, cô nói tới trước thử trước đúng không nào? Chúng tôi còn chưa thử mà, cô xếp hàng đi.” Thư Diễm ôm Sanh Tiêu nghênh ngang đi về hướng phòng thử áo,” Hôm nay tớ sẽ mua cho cô ta tức chết đi”

Tô Nhu cũng không cãi lộn, điều này rất không phù hợp thân phận của cô ta, cô ta tiện tay cầm lấy một cái váy, cũng đi theo vào trong.

Mạch Sanh Tiêu đem túi treo ở trong phòng thử áo, cô không nghĩ tới muốn mua, nhưng nghĩ đến thái độ đầy thành kiến của người bán hàng, cô lại đổi ý. Lúc đi ra ngoài thì Thư Diễm đã mặc lại quần áo, cô kéo Sanh Tiêu đến trước gương thử đồ,” Nhìn xem, nhìn xem, cái này váy thật là xứng cậu, cái eo nhỏ nhắn này, còn bộ ngực nữa...”

Mạch Sanh Tiêu vội vàng nói nhỏ,” Thư Diễm.”

Lúc này, Tô Nhu cũng từ trong phòng thử áo đi ra, trên tay cô ta cầm bộ quần áo lúc nãy, cũng chưa mặc thử, người bán hàng nhanh đi tới,” Nghiêm phu nhân à, cô có thích không?”

” Tôi đã thử hai bộ rồi cũng đều không thích lắm.”

Thư Diễm vụng trộm cười, lại khuyến khích Sanh Tiêu,” Mua đi thôi, cậu mặc vừa như vậy ai có thể mặc đẹp được hơn chứ?”

Tô Nhu đưa quần áo trong tay giao cho người bán hàng,” Thôi được, lấy cái trước đi, mau gói lại cho tôi.” Cô ta mở túi ra, chuẩn bị lấy ví da,” A, nhẫn kết hôn của tôi đâu rồi.”

Cô ta thét lên một tiếng, mặt đã tái đi.

” Nghiêm phu nhân, cô tìm kỹ lại xem?”

” Làm sao mà nhầm được, tôi rõ ràng là đặt ở trong túi, hôm nay vừa vặn muốn đi sửa sang lại, đây chính là nhẫn của chồng tôi đặt riêng cho tôi đó. ” Tô Nhu sắc mặt bối rối, lại làm như lục lọi trong túi lần nữa,”

Lúc tôi vào đây vẫn còn thấy mà, vừa rồi để mặc thử hai chiếc váy tôi mới đặt ở phòng thử áo, còn lại lúc nào cũng đều giữ ở trên tay, làm sao mà mất được.” Tô Nhu dậm chân, thiếu chút nữa đã rút nước mắt,” Làm sao bây giờ, nhăn cười của tôi.”

Vài người bán hàng đã vây quanh, ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm vào Sanh Tiêu cùng Thư Diễm, giữa hai lần Tô nhu thay quần áo, chỉ có hai người bọn họ đều ở trong phòng thử áo.

” Nhìn cái gì vậy, ai thềm lấy của cô ta một chiếc nhẫn chứ.” Thư Diễm hận không thể chửi ầm lên.

Một người bán hàng thậm chí đi vào phòng thử áo, đem túi của hai người lấy ra,” Có hay không, kiểm tra xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Mạch Sanh Tiêu một tay giật lấy chiếc túi của mình,” Dựa vào cái gì chứ, tôi xem xem ai dám lục lọi đồ đạc của tôi.”

Người bán hàng giật mình, thì không dám làm tới nữa,” Nhưng bây giờ bị mất đồ, cũng không biết là ai lấy, nếu cô muốn chứng minh mình trong sạch thì mang túi mở ra cho chúng tôi xem.”

” Nhìn cái đầu cô ấy!” Thư Diễm mạnh miệng,” Chúng tôi thiếu tiền hay sao mà phải lấy của cô ta một cái nhẫn?..”

” Nếu đã không lấy thì mau mở túi ra xem.”

Mạch Sanh Tiêu quả quyết cự tuyệt,” Tôi sẽ không bỏ đồ bên trong cho các người xem, muốn xem ư? Cô dám tới thử xem?”

Thư Diễm nín cười, thấy người bán hàng đã bị chọc giận tái mặt.

” Đồ đạc của tôi bị trộm, để tôi tới kiểm tra.” Tô Nhu buông túi của mình, đã nhanh chóng vươn tay ra.

Bên trong một đám hỗn loạn, cũng không ai chú ý tới đi tới một bóng người tới, Duật Tôn đã nghe xong đại khái câu chuyện, y không cần nghĩ cũng đoán ra sự tình , Tô Nhu vươn đi ra tay đã bị y nắm lấy, đẩy ra.

” Ô, là Duật thiếu.” Người trông hàng nhận ra y, tới chào hỏi.

Duật Tôn cầm lấy tay Sanh Tiêu đi về hướng sô pha bên cạnh, mọi người thấy thế, cũng đi theo.

Y cũng không nói gì, trực tiếp móc từ trong túi quần một cái ví da màu nâu, hai ngón tay y tùy tiện kẹp lấy, hé ra tấm thẻ màu vàng bị y tùy tiện vứt trên bàn,” Các người đã khi nào thấy phụ nữ của tôi thiếu tiền chưa?” Y thu tay lại, lại hé ra chiếc đồng hồ bạch kim quý giá trước mắt mọi người,” Dù có muốn mua mười cái cửa hàng của các người cũng đủ đi?”

Thư Diễm đứng ở bên cạnh, chỉ cảm thấy người đàn ông này thật sự là quá đẹp trai, còn tình nét thì, dù chứng kiến một lần thôi cũng đã bái phục vô cùng.

Trong lòng Tô Nhu chán nản, như thế nào lại gặp gỡ y chứ, cô ta không khỏi nghi ngờ.” Duật thiếu, tôi biết rõ anh không thiếu tiền, nhưng điều này cũng không khẳng định được cô ấy cũng không trộm đồ đạc của tôi, nhẫn của tôi là hàng đặt riêng, giá cả cũng không phải là nhỏ.”

” Chẳng phải chỉ là một chiếc nhẫn sao? Đặt riêng thì sao nào, Sanh Tiêu cô ấy cũng không có thiếu, ngày thường, bọn tôi chơi kim cương cũng chỉ coi như thủy tinh thôi.”

Mạch Sanh Tiêu không khỏi tròn hai mắt, thấy khuôn mặt Duật Tôn vẫn bình tĩnh, cử chỉ biểu lộ thông dong ưu nhã, ách. cũng thật là kiêu ngạo đi!

Nhân viên trông cửa hàng hai mắt nhìn nhau, dù sao đắc tội với ai cũng không được, đơn giản giả vờ không nói gì.

” Mạch Sanh Tiêu, cô không nghĩ từ nay về sau bị người ta nhận định là ăn trộm ư? Chuyện này đơn giản nhất là cô mở túi ra cho chúng tôi kiểm tra, chẳng phải như vậy sẽ biết ngay sao?”

Sanh Tiêu hai tay cầm lấy túi, Duật Tôn vươn tới cầm một tay cô,” Dựa vào cái gì? Nếu không có thì sao?”

” Nếu đúng là không có, coi như chúng xin lỗi!”

” Tôi không có thiếu cái thứ không đáng tiền gì đó.”

Tô Nhu bị chọc giận thiếu chút nữa không giữ được bình tĩnh, anh ta là người thế nào chứ, quả thực ác liệt quá đi.

” Tốt lắm, tôi đi báo án, để cho cảnh sát đến điều tra.” Cô ta nói xong làm như lấy di động ra, chuẩn bị gọi 110.

Mạch Sanh Tiêu bị y nắm một tay, cho nên khi y đứng dậy, cô chỉ có thể đứng dậy theo, Duật Tôn túm lấy điện thoại của Tô Nhu, sau đó, dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người đã không thương tiếc ném nó trên mặt đất.

Tiếng rơi rất mạnh, mạch điện bên trong điện thoại đều bung ra.

Tô Nhu há hốc miệng ngạc nhiên, nói thật, cô ta chưa từng có gặp qua người như Duật Tôn, y vẻ ngoài tôn quý, lại làm được mấy chuyện lưu manh vô cùng” Điện thoại di động của cô tôi sẽ đền cho cô,” Duật Tôn ngẩng nhìn bộ váy Sanh Tiêu mặc trên người,” Còn có ...cái váy này, tôi muốn lấy.”

Người bán hàng vội vàng gật đầu, nhanh dẫn bọn họ tiến đến quầy hàng quét thẻ, Thư Diễm trông thấy cũng bước nhanh theo.

Tô Nhu đang nhìn chiếc điện thoại của mình đã bị vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, đành phải nuốt cơn tức trở về, bằng không còn có thể làm thế nào, cô ta đánh cũng đánh không lại, miệng lưỡi càng thêm không bằng được y.

Mạch Sanh Tiêu mặc trên người chiếc váy mới, không kịp đổi y phục của mình đã bị Duật Tôn kéo tay đi ra ngoài, Thư Diễm theo ở phía sau,” Y phục của tôi sẽ trả lại tiền cho anh, chính tôi có thể mua được.”

Duật Tôn đi chậm lại, y nghiêng khuôn mặt tuần tú,” Cô là bạn của Sanh Tiêu, từ nay về sau ở trường học chiếu cố cô ấy, bộ y phục này coi như quà gặp mặt của tôi đi.”

” Chúng tôi đương nhiên bạn tốt nhất rồi, nhưng tôi không thể nhận được.”

Quả nhiên trả lời cũng giống Sanh Tiêu, tính tình thật là bướng bỉnh.

” Tôi đã tặng rồi cũng không muốn nhận lại.”

Duật Tôn lôi kéo Sanh Tiêu đi về phía trước, cửa ra vào, hai cô gái bộ dáng như trẻ con thầm than trong lòng, một người trong đó hai mắt nhìn chăm chăm Duật Tôn đi sát qua bên người, trong đầu các cô lúc này quần áo cũng chỉ dám nhìn ngắm mà thôi, kẻ có tiền thật tốt, tùy tiện có thể phát tay tặng người khác.

” Mạc Y ” cô bạn gái bên cạnh kéo kéo ống tay áo của cô.

Cô gái tên Mạc Y lấy lại tinh thần, bị cô bạn kéo vào trong tiệm ngắm đồ.

Người bán hàng còn nhỏ giọng bàn luận,” Đây là bạn gái mới của Duật thiếu sao? Thoạt nhìn thật là trẻ, phỏng chừng tuổi cũng không lớn, các cậu đoán xem, đã thành niên chưa nhỉ?”

Tô Nhu thở phì phò đi tới,” Đó là sinh viên trường nghệ thuật, chỉ là một cô bé, bị người ta bao nuôi mà còn kiêu ngạo như vậy.”

Trong tiệm, Mạc Y đang đóng tai nghe, bạn gái đã đẩy cô,” Nghe thấy các cô ấy nói không? Bây giờ loại sự tình này thật đúng là không ít, chúng ta mới học trung học thôi, từ nay về sau liệu có gặp được loại đàn ông như vậy không nhỉ?”

” Nguyên vọng của mình chính là thi vào đại học đã.”

” Yên tâm đi, thành tích của cậu tốt vậy, nhất định có thể mà.”

Mạc Y cũng không chú ý tới, ánh mắt cô nhìn về phía ngoài tủ kính, trên quảng trường, thân ảnh Duật Tôn bị kéo thành cái bóng dài, y đã dắt Mạch Sanh Tiêu đi thật xa.

Tô Nhu bước vội vàng đuổi theo, Thư Diễm thì không muốn làm bóng đèn nên tự lái xe trở lại vịnh Linh Lung.

Mạch Sanh Tiêu ngồi trên xe, Duật Tôn vừa khởi động xe, đã thấy Tô Nhu đuổi theo, hai tay dồn dập đập vào cửa sổ xe, ” Mau trả nhẫn lại cho tôi, đó là nhẫn kết hôn của tôi, để nó lại cho tôi.” Cô ta lúc này mới thật là bối rối, bàn tay đập đập cả lên, Duật Tôn chẳng buồn liếc mắt một cái, trực tiếp nhấn ga tăng tốc.

Xe hơi nhanh chóng vọt qua Tô Nhu, cô ta đứng không vững, thiếu chút nữa té ngã.

Mạch Sanh Tiêu trông thấy cô ta vừa vật vờ chạy tới, vừa kêu trả lại nhẫn kết hôn.

Xe hơi đã đi thật xa, thẳng đến khi hình ảnh Tô Nhu rốt cuộc đã không thấy nữa. Mạch Sanh Tiêu mở khoá túi, quả nhiên thấy một chiếc hộp bằng nhung nằm ở góc khuất, Tô Nhu chắc là thừa dịp cô cùng Thư Diễm đi ra ngoài, đem nhẫn đặt trong túi xách của cô rồi.

Hôm nay, nếu thật sự có gọi cảnh sát, trong phòng thử áo không có camera quan sát, cô đúng là có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không thoát tội đi.

Mạch Sanh Tiêu mở chiếc hộp, bên trong là một chiếc nhẫn đính đầy kim cương, loại kim cương này dù cô là người bình thường cũng biết, toàn thân hoàn mỹ, nhất định là loại tuyệt hảo.

Tô Nhu nguyên bản đã tính toán kỹ sẽ chơi Sanh Tiêu một vỏ đầu, lại không nghĩ rằng gặp gỡ người ghê gớm như Duật Tôn, đây là nhẫn kết hôn của cô ta, trách không được cô ta liều mạng đuổi theo xe.

Sanh Tiêu không biết làm thế nào với chiếc nhẫn bây giờ, Duật Tôn thấy cô nhìn cái hộp trong tay đến xuất thần, tay phải của y đã nhắc lên, cầm lấy cái hộp rồi một chớp mắt quăng cái hộp ra ngoài cửa sổ xe.

” Anh.” Mạch Sanh Tiêu vô thức giơ hai tay, nhưng không bắt kịp.

Cái hộp bọc vải nhung đỏ lăn lóc trên trên đường cái, nó rơi vào giữa hai bánh xe, cái hộp đã bị bánh xe nghiền nát, chiếc nhẫn lăn mấy vòng rồi rơi vào miệng nắp cống ngầm.

Mạch Sanh Tiêu kinh ngạc, ” Sao anh lại đem vứt nó đi?”

” Giữ lại làm cái gì? Em còn muốn trả lại cho cô ta sao?”

Sanh Tiêu không trả lời, chính cô ta cũng không biết là chiếc nhẫn đã bị mất như vậy.

” Cô ta đã chịu lợi dụng chiếc nhẫn kia, đã nói lên nó đối với cô ta mà nói, không phải là quý giá.” Đối với những gì ta quý trọng thì sẽ muốn bảo vệ nó thật tốt chứ không phải là lợi dụng nó như vậy.

Mạch Sanh Tiêu biết rõ, Duật Tôn có đôi khi nói chuyện độc mồm, nhưng phần lớn y đều nói đúng, Tô Nhu đã không tiếc dùng nó để hãm hại cô, cô cần gì phải tiếc thay cho cô ta chứ?

Tô Nhu đi bộ đuổi theo ở phía sau , đến lúc nghĩ ra lấy xe đuổi theo thì xe của Duật Tôn đã sớm không thấy bóng dáng.

Cô ta đứng tại chỗ kêu to, ” Mau trả lại chiếc nhẫn cho tôi!”

Tại Nghiêm gia, người giúp việc đã dọn xong cơm tối lên bàn, ông Nghiêm ngồi ở trên ghế sa lon xem báo, bà Nghiêm thấy con trai trở về, vội gọi chồng, ” Mau ăn cơm đi ông.”

Ánh mắt Ông Nghiêm vẫn không rời khỏi tờ báo, ” Tô Nhu không phải vẫn chưa về sao?”

” Không biết lại điên khùng đi nơi nào rồi, chúng ta ăn trước đi không cần chờ nó nữa.” Bà Nghiêm đi đến trước bàn ăn, người giúp việc thấy thế, dò hỏi, ” Phu nhân muốn ăn cơm chưa?”

” Được, mau vào trong phòng bếp bưng nồi súp ra .”

Nghiêm Trạ Thanh kéo ghế ngồi xuống, ” Tô Nhu đâu?”

” Ai biết được, cả ngày không thấy bóng dáng, người ta cưới vợ cũng là vì sinh con, còn con bé, mãi chưa thấy có gì, bây giờ cũng chẳng có làm được chuyện gì tốt.” Bà Nghiêm một lòng muốn ôm cháu nội, hai ngón tay Nghiêm Trạ Thanh dụi dụi mắt vành mắt mệt mỏi , ” Mẹ, mẹ nói bớt chút được không?”

” Làm sao, mẹ nói có gì sai nào?”

Tô Nhu mở cửa bước vào, cô ta không kịp đổi giày đã vọt tới bên người Nghiêm Trạ Thanh , ” Trạ Thanh, mau, bảo cô ta trả lại nhẫn kết hôn cho em.”

Nghiêm Trạh Thanh nhướn lông mày,” Trỏ cái gì cho em, nhắh cười làm sao vậy?”

” Mạh Sanh Tiêu, nhắh cười của em ở trong tay cô ta, Trạh Thanh, anh mau bảo cô ta trỏ lại nhắh cười cho em” Tô Nhu vội vàng lôi kéo ống tay áo Nghiêh Trạh Thanh , muốn kéo hắh đứng dậy,” Cô ấy đi cùng với Duậh Tôn, nhắh của em”

” Nhắh của cô làm sao lại ở trong tay cô ấy chứ?”

” Là” Tô Nhu muốn nói lại thôi,” Bọh em gặp nhau trong cửa hàng, là cô ấy trộm lấy.”

” Cái gì?” Bà Nghiêh kinh hãi, vọt đứng dậy,” Con có biết chiếc nhắh cười đó giá bao nhiêu không?”

Nghiêh Trạh Thanh lại thần sắc lạnh nhạt, cũng không tin tưởng lời nói của Tô Nhu,” Cô ấy không có khả năng trộm đồ đâu.”

” Anh chẳng lẽ tin tưởng cô ta mà không tin em sao?”

Nghiêh Trạh Thanh biết rõ có ngồi lại cũng chẳng biết nói gì, hắh buông tay Tô Nhu đứng lên, cô thấy hắh muốn đi, hai tay vội ôm lấy cánh tay Nghiêh Trạh Thanh ,” Trạh Thanh, đừng hỏi tại sao nhắh cười lại ở trong tay cô ấy, anh giúp em lấy về được không? Đây là nhắh kết hôn của chúng ta, không gì có thể thay thế được, anh giúp em lấy về đi”

Tô Nhu vô cùng lo lắng , nước mắt đã tràn mi, bà Nghiêh thấy thế, càng không khách khí nói,” Tô Nhu, cô nói xem cô không ở nhà mà dưỡng sức, mà ngay cả nhắh kết hôn Trạh Thanh trao cho cô cũng bị mất, từ ngày hai đứa kết hôn đến giờ, cũng chưa thấy cô có tin vui”

Tô Nhu lúc trước một lòng muốn gả cho Nghiêh Trạh Thanh, cô thật không ngờ quan hệ trong nhà lại như vậy, bà Nghiêh cơ hồ mỗi ngày đều cố tình không thèm nói chuyện với cô, cô đầy bụng ứ khuất, vẫn một mực nhịn nhục,”

Mẹ” Tô Nhu chặn lời bà Nghiêh, sắc mặt bà Nghiêh chưa kịp đổi sắc, chợt nghe thấy Tô Nhu khóc to,” Con có thể sinh con với ai chứ? Mẹ có biết hay không, từ ngày kết hôn đến giờ Trạh Thanh đều không có chạm vào con, chúng con tuy ngủ cùng giường, chính là .mẹ hỏi anh ấy xem, trong lòng của anh ấy nghĩ đến ai?”

Nước mắt Tô Nhu đã chảy dòng, che mặt ngồi xổm trên mặt đất mà khóc lớn.

Bà Nghiêh sắc mặt lúc trắng lúc xanh, mà ngay cả ông Nghiêh đều đã buông tờ báo đi tới.

” Trạh Thanh, nó nói là thật sao?”

Nghiêh Trạh Thanh sụp mắt xuống, Tô Nhu khóc rất chỉ là thương tâm, cô có thể coi trọng nhắh kết hôn như vậy, chính hắh cũng biết cô ta coi trọng cuộc hôn nhân này đến cỡ nào. Nghiêh Trạh Thanh thở dài, trong nội tâm tràn đầy chua xót khổ sở , các loại tư vị đều nếm đủ.

” Con bây giờ còn chưa muốn có con.”

” Con.cái loại phá gia chi tử này, thật sự làm ta tức chết đi.” Bà Nghiêh che ngực, bộ dáng bị chọc giận.

” Trạh Thanh, con lần này hơi quá rồi đấy.” Ông Nghiêh nói thêm một câu.

Người giúp việc đi qua ôm lấy bả vai Tô Nhu muốn kéo cô ta lên, Tô Nhu vẫn ngồi xổm không nhúc nhích, bà Nghiêh tuy nhiên rất giận nhưng trong lòng vẫn một mực muốn có cháu bé,” Được rồi, chúng ta đều đã nói nó rồi, con còn muốn thế nào nữa, mau ăn cơm đi.”

Tô Nhu đành phải đứng lên, hai mắt cô sưng đỏ nhìn về người đàn ông đang ngồi trên ghế,” Trạh Thanh, nhắh của em.”

” Anh sẽ tìm cách lấy về cho em, ăn cơm đi.”

Lo lắng trong lòng Tô Nhu lúc này mới buông lỏng, cô lại lấy có thân thể không thoải mái trở về phòng, liền cơm tối cũng đều không ăn.

Trên bàn cơm không khí có chút lạnh lẽo, bà Nghiêh không ngừng quở trách con mình, Nghiêh Trạh Thanh buông chiếc đĩa trong tay,” Cha, cha cũng biết, hiện tại con không có tình lực suy nghĩ đến chuyện con cái

nữa, lần trước Duật Tôn thiếu chút nữa ra tay, nếu chúng ta không kịp thời rửa tiền, hơn nữa có sự chuẩn bị, nếu không đã gặp phiền toái không nhỏ rồi.”

Chỉ trong thời gian một đêm, Nghiêm Trạ Thanh khiến cho đĩa CD trong tay Duật Tôn biến thành đồ bỏ đi.

Những bằng chứng việc tham ô đó, cho dù hiện tại y có lấy ra cũng không có tác dụng gì nữa, chuyện quan trường, không phải chỉ là chuyện của một người, liên lụy rất nhiều người có cùng lợi ích.

Ông Nghiêm ý bảo bà Nghiêm về phòng trước.

Ông đặt chén trong tay xuống, ” Nếu con không cùng y tranh phụ nữ, sự tình cũng sẽ không tới mức độ như ngày hôm nay, người này thủy chung vẫn là kẻ gây phiền toái, con đã tra được địa vị của y ra sao chưa?”

Nghiêm Trạ Thanh lắc đầu, ” Y thể hiện lĩnh vực chính là tài chính, có thể có trong tay lượng lớn cổ phiếu, con đã nghĩ, tiền của y cũng không phải là qua một đêm mà có, con đã đặc biệt tra qua, nhưng vẫn không tra ra được manh mối nào.”

” Kẻ có tài như vậy là đặc biệt nguy hiểm.”

” Cha, cha yên tâm đi, việc này con sẽ xử lý tốt.”

Mạch Sanh Tiêu cùng Duật Tôn trở lại Hoàng Duệ Ẩn Tượng, giữa thời gian chuẩn bị cơm tối, Sanh Tiêu lên phòng của Tương Tư, Tương Tư đang cầm quyển sách ngồi ở phía trước cửa sổ, cô đi qua xem, thấy là quyển tâm lý học, ” Chị à, chị xem cái này làm gì?”

” Chị thấy nhàm chán quá nên tùy tiện xem thôi.” Tương Tư ngẩng đầu, đã nhìn thấy chiếc váy Sanh Tiêu mặc trên người, đường viền hoa theo mỗi cử động của Sanh Tiêu mà đong đưa, rất chi là đẹp mắt.

Cô ta nhìn nhưng không nói gì cả.

Đêm nay không khí có chút khác thường, Duật Tôn sau khi trở về như trước bề bộn nhiều việc, Hoàng Duệ Ẩn Tượng tiếp đón một người thanh niên trẻ tuổi, Sanh Tiêu nghe Duật Tôn gọi hẩn là A Nguyên. Duật Tôn cơm tối đều không ăn liền vội vàng lên lầu, xem ra, là thảo luận việc quan trọng.

Mạch Sanh Tiêu nhận cái khay trong tay dì Hà, định đem cơm tối đưa lên lầu cho y.

Kỳ thật, cô không cần nghĩ cũng biết, Duật Tôn khẳng định đang nghĩ cách đối phó với Nghiêm Trạ Thanh.

Sanh Tiêu không tự chủ được mà bước nhẹ, đem má trái áp vào cánh cửa. Cánh cửa bỗng bị mở ra, a Nguyên từ bên trong đi ra, Sanh Tiêu xấu hổ đi qua hẩn, Duật Tôn thấy cô tiến đến, liền khép máy tính lại.

” Em thấy anh chưa ăn cơm chiều, em đưa ít đồ ăn cho anh.”

Duật Tôn đẩy ghế, ý bảo cô bước qua, Sanh Tiêu đi đến trước mặt y, Duật Tôn nhân thể giữ chặt tay của cô, kéo cô ngồi trên đùi mình. A Nguyên đã đi xuống lầu, Duật Tôn cũng không động vào đồ ăn, y tựa cằm trên vai Sanh Tiêu.

Trong thư phòng, bốn phía tràn đầy yên tĩnh.

52. Chương 52: Niềm Vui Mới Của Duật Thiệu

Nghiêm Trạ Thanh nghĩ biện pháp tốt nhất đối phó với Duật Tôn, chính là mỹ nhân kế.

Mọi người đều biết, người đàn ông này có ham mê đặc biệt, sinh viên càng trẻ, y lại càng thích.

Đẳng cấp của Thiên Sắc so với Cám Dỗ hơi kém hơn một chút, cho nên, bình thường Duật Tôn cũng ít khi tới.

Hôm nay y đến là do bị đám bạn bè chơi bởi thường ngày hẹn tới, căn phòng tốt nhất sớm đã được giữ lại dành cho các quý công tử, dĩ nhiên, phục vụ viên được bước vào phòng VIP ở đây cũng phải trải qua trăm tuyển nghìn chọn.

Duật Tôn tới trễ, bên trong phòng bao, mấy gã đàn ông chia ra ngồi các hướng khác nhau trên ghế sa lon, thấy y đi vào, vội ngoắc ngoắc tay.

Hôm nay bọn họ cũng không dẫn bạn gái theo, chính giữa căn phòng, nhân viên phục vụ cúi đầu rót rượu, Duật Tôn đi về phía salon ngồi xuống bên cạnh một người đàn ông, “Sao không tới Cám Dỗ?”

“Nếu đã chơi, phải thay đổi địa điểm mới thấy mới mẻ.”

Có người lấy thuốc mời Duật Tôn, chuẩn bị châm thuốc, ngón tay thon dài của y kẹp lấy điếu thuốc, nhưng lúc chiếc bật lửa của đối phương đưa tới gần, tay y lại nhẹ nhàng xoay một vòng, đem đầu điếu thuốc đặt ở chóp mũi.

Trong mắt người kia thoáng qua một tia không tự nhiên, tay phải đang cầm cái bật lửa cơ hồ tiến sát vào mặt Duật Tôn, y bỏ điếu thuốc ra, không định hút, Duật Tôn nâng mí mắt liếc nhìn đối phương, y không cười, đường cong khuôn mặt siết chặt làm cho người ta có một loại cảm giác không rét mà run. Cổ tay của gã đàn ông kia đã mỏi nhừ, cảm thấy mình giống như bị ma quỷ bắt mất hồn, toàn thân sồn gai ốc, bắt đầu rỉ ra mồ hôi lạnh.

Khóe miệng Duật Tôn khẽ nhếch lên, mang theo chút ý cười, “Ngại quá, tôi chỉ quen ngửi, chứ cũng không thích hút.”

Y nói xong, không thèm nhìn bật lửa trong tay đối phương đã được bật, tự mình đem điếu thuốc bỏ vào gạt tàn.

Gã đàn ông kia phần nộ thu tay lại, hai tay nắm vào nhau, mới phát hiện ra trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Những thứ này đều ở trong nhóm bạn chơi bởi hàng ngày, Duật Tôn gác chân lên, cả thân thể chìm vào bên trong ghế sa lon. Y quét mắt liếc nhìn điếu thuốc trong gạt tàn, nhìn bề ngoài chẳng qua chỉ là một điếu Seo Mao (Gấu Trúc) bình thường, nhưng mùi vị ẩn giấu bên trong.

Đáy mắt Duật Tôn càng lúc càng sâu, nháy mắt đã tràn ngập lạnh lẽo như địa ngục.

Là thuốc phiện.

Mặc dù y vẫn thường xuyên tiếp xúc với thuốc phiện, nhưng y và Nam Dạ Tước đều giống nhau, chưa bao giờ sử dụng.

Những người kia cũng biết nguyên tắc của y, cho dù là tụ tập ăn chơi, cũng không có người nào dám qua mặt Duật Tôn.

Lần này, rõ ràng là có kẻ muốn giở thủ đoạn sau lưng.

Cửa phòng bao được mở ra, mấy cô gái tiếp rượu mặc áo buộc dây màu trắng cùng váy ngắn đỏ chót lần lượt tiến vào, cô gái đi ở phía trước có vẻ quen thuộc với Lý thiếu nhất, cô ta uốn éo cái eo nhỏ trực tiếp đi về phía hân nũng nịu, “Lý thiếu. . .”

Ánh mắt của Duật Tôn từ trên điếu thuốc liền dời đi, y nâng mắt, xuyên qua cả đám phụ nữ oanh oanh yến yến, liếc mắt liền nhìn thấy cô gái đứng cuối cùng.

Cô gái im lặng theo ở phía sau, cũng không giống như những người khác vội vã tìm kim chủ của mình, cô ta cúi mặt, mặc dù như vậy, Duật Tôn vẫn có thể thấy rõ khuôn mặt cô rất thanh tú. Người quản lý nhóm tiếp viên (*) cũng rất quen thuộc bọn họ, cô ta biết khẩu vị của Duật Tôn, không chút nghĩ ngợi liền đem cô gái phía sau đẩy tới hàng trên cùng, “Duật thiếu, đây là người em cố ý giữ cho ngài, vẫn còn trinh.”

(*) Ở đây là cô gái đứng đầu nhóm tiếp viên, người có kinh nghiệm nhất, tớ không biết dùng từ gì nên để là quản lý nhóm tiếp viên cho dễ gọi.

“Ui da, mỹ nữ, làm sao em biết cô ấy vẫn còn trinh?” Có người ở bên cạnh trêu chọc.

“Các anh vẫn không biết nguyên tắc ở đây, chúng em trước khi vào đây đều phải có giấy khám của bệnh viện, hơn nữa, nếu đã phá thân, đến lúc đó các vị đại gia chơi đùa coi như miễn phí, Thiên Sắc chúng em không lấy một đồng tiền.”

“Bây giờ muốn làm màng giả không phải là chuyện quá đơn giản hay sao?”

Quản lý này cũng trải qua lặn lội bao năm mới tới ngày hôm nay, đối mặt với loại vấn đề này, sắc mặt cô ta vẫn thản nhiên như thường, cho dù lời lẽ có cay độc hơn nữa, cũng có thể thông dong đối mặt, “Coi như cái màng trinh này là giả, các ngài không phải cũng chưa từng được thỏa mãn? Các vị thiếu gia đều là những tay chơi cao thủ, còn có thể nghi ngờ chút điểm này hay sao?”

“Ha ha ha ——”

“Mỹ nữ, vậy em có còn không?”

Mấy gã đàn ông vẫn tận tình trêu chọc, cô gái đứng trước quản lý kia được đẩy đến trước mặt Duật Tôn, “Duật thiếu, cô em này vừa tốt nghiệp cấp ba, mới thi đậu Đại học Mỹ thuật, còn non lắm.”

“Cô tên là gì?”

Cô gái ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói ra mấy chữ, “Tiêu Tây, Cổ Tiêu Tây.”

Duật Tôn híp nhẹ mắt nhìn xuống, dáng vẻ của cô rất sạch sẽ, liếc nhìn lại, cô an tĩnh đứng ở vị trí ít thu hút ánh nhìn nhất, mùi vị học sinh trên người cô rất nồng đậm, quần áo đang mặc hoàn toàn không phù hợp với khí chất, sắc mặt co rúm, hai tay căn bản không biết nên đặt ở đâu.

“Đã thi đậu Đại học Mỹ thuật, tại sao lại còn đến Thiên Sắc?”

“Còn không phải là do trong nhà không có tiền, học phí ở các trường nghệ thuật chính là thứ nhức đầu nhất.” Quản lý ở bên cạnh nói chen vào.

Duật Tôn nhớ tới Sanh Tiêu từng bảo, cô ấy chấp nhận tới nhà Nghiêm Trạm Thanh làm giúp việc, cũng là bởi vì không đóng nổi học phí ở Hoa Nhân.

Duật Tôn ngoắc ngoắc tay, ý bảo cô gái đi qua.

Cổ Tiêu Tây đi tới trước mặt y, quản lý thấy cô quá ngờ nghệch, liền dùng sức đẩy vào lưng cô.

Hai chân cô liền bị vấp, ngã lên người Duật Tôn, hết sức nhếch nhác. Váy đồng phục tiếp viên ở Thiên Sắc rất ngắn, cô nửa quỳ, lúc đứng lên rất chật vật, nút buộc trên áo cũng bị tung ra.

Cô chỉ mãi cố kéo váy, Duật Tôn liền đưa hai tay ra, bàn tay khê chạm vào bộ ngực mềm mại của cô, Cổ Tiêu Tây cuống quýt ngẩng đầu, lại thấy vẻ mặt y rất bình tĩnh, trong mắt nhìn không ra một chút nào rung động, Duật Tôn cầm cổ áo của cô kéo lại, buộc lại dây áo phía trên.

“Giá của em là bao nhiêu?”

“Tôi, tôi chỉ tiếp rượu.”

Mắt Duật Tôn đột nhiên lướt qua khuôn mặt trắng nõn của cô gái, y ngấm nhìn điều thuốc trên khay trà, lúc quay trở lại ánh mắt đã trở nên thâm thúy u ám, “Tôi mua em, theo tôi một buổi tối, cũng đủ mấy năm học phí cho em rồi.”

Mạch Sanh Tiêu không ngờ, mình sẽ có ngày bước vào Thiên Sắc một lần nữa.

Cái chỗ này, chính là nơi mai táng toàn bộ tình yêu của cô dành cho Nghiêm Trạm Thanh. Dù cho cô có nhớ tới, cũng sẽ giống như một cơn ác mộng, toàn thân không khống chế được mà run rẩy.

Thư Diễm không biết chuyện lúc trước, nên hôm nay sinh nhật Tang Viêm lại tổ chức ở Thiên Sắc, cô ấy ngay từ đầu đã nói với Sanh Tiêu, cô nhất định phải đến dự chung vui.

Mạch Sanh Tiêu chuẩn bị xong quà tặng, gần đến giờ mới biết là tổ chức ở Thiên Sắc, cô cũng không tiện từ chối, đành phải tới.

Bên trong phòng VIP, Thư Diễm ngồi trên đùi Tang Viêm, xung quanh lại ồn ào lên, nhất định bắt hai người hôn nhau trước mặt tất cả mọi người.

Thư Diễm uống rượu, mặt càng đỏ hồng, cô bấu môi tựa như không muốn, Tang Viêm tiến lại gần, cô liền tránh, cuối cùng vẫn bị người đàn ông giữ chặt lấy, sau đó là một nụ hôn ngọt ngào nóng bỏng.

Sanh Tiêu nhìn mà không ngừng được cười, bên trong căn phòng bật máy lạnh, nhưng vẫn rất nóng. Hai gò má cô ửng hồng, cảm thấy mồ hôi cũng chảy ra, Thư Diễm cùng Tang Viêm lúc này vẫn chìm đắm trong ngọt ngào, cô liền đứng dậy, định đi rửa mặt.

Mở cửa đi ra ngoài, một luồng gió mát rượi thổi tới, nhiệt độ không khí rất vừa phải.

Hôm nay cô không nói cho Duật Tôn biết sẽ tới Thiên Sắc, cô chỉ nói là có sinh nhật một người bạn, muốn cùng đi ăn cơm, buổi tối sẽ về trễ một chút mà thôi.

Mạch Sanh Tiêu từ trước đến giờ không giỏi xác định phương hướng, cô đứng ở khu vực bên ngoài phòng rửa tay, phía dưới lầu là một vũ đài cao hình tròn, bên ngoài xếp một vòng ghế cao nhỏ, bên ngoài nữa, bày những chiếc ghế mây nhỏ và một vài sân khấu thủy tinh.

Rõ ràng là chốn mua vui, thế nhưng lại thiết kế hết sức trang nhã. Nếu không phải trên vũ đài trung tâm kia là những vũ công lả lơi, xinh đẹp đầy khiêu gợi với trang phục rộng mở cùng những chuyện mờ ám không thể tránh khỏi của những khách hàng phía dưới đài đang diễn ra, Mạch Sanh Tiêu thật muốn hoài nghi, mình đang đi vào một quán cafe.

Cô men theo đường cũ đi trở về, hành lang dưới chân đều là thủy tinh trong suốt, đi lên tầng trên, chỉ cần cúi đầu, là có thể nhìn thấy hình ảnh từng cái đầu người nhón nháo.

Sanh Tiêu không nhớ số phòng, đi lại mấy vòng, mới phát hiện mình bị lạc đường.

Cô sờ sờ túi, điện thoại di động lại để trong phòng. đành phải cố theo trí nhớ đi về phía trước, cô đi qua một căn phòng đúng lúc cửa mở ra, Nghiêm Trạ Thanh nhìn thấy bóng lưng của cô, không chắc có phải là cô hay không, “Sanh Tiêu?”

Mạch Sanh Tiêu dừng bước, cô nhận ra là giọng Nghiêm Trạ Thanh, nhưng cũng không quay đầu lại.

Nghiêm Trạ Thanh tiến lên hai bước, đi tới trước mặt cô, “Sao em lại ở đây?”

Sanh Tiêu nghiêng người, tránh sang bên cạnh hẩn mà đi, Nghiêm Trạ Thanh thấy cô không nói lời nào, vội vàng nắm lấy cổ tay cô, “Em đến tìm Duật Tôn phải không?”

Mạch Sanh Tiêu không nói tiếng nào, chỉ bỏ tay hẩn ra.

“Sanh Tiêu, chúng ta nói chuyện có được không?”

“Bạn tôi đang đợi, tôi phải mau qua đó.”

“Sanh Tiêu, nghe lời anh, rời bỏ Duật Tôn đi.”

“Nghiêm Trạ Thanh, anh cũng là người đã có gia đình rồi, tại sao vẫn còn muốn quẩn chuyện của tôi?” Cô quên hẩn, muốn được sống yên ổn cũng không được hay sao? Hẩn ở chỗ nào cũng thấy, thậm chí, không chuyện gì là không có mặt.

“Sanh Tiêu, anh là vì muốn tốt cho em, ” Nghiêm Trạ Thanh thấy cô kiên quyết không muốn gặp mặt, trong lòng càng cuộn lên khó chịu, “Y không xứng đáng để em đi theo, em có biết bây giờ y đang ở chỗ nào, làm cái gì không? Y bên ngoài còn có đàn bà khác, nói không chừng lúc này, cũng đang nằm ở trên giường người khác.”

“Anh im đi!” Mạch Sanh Tiêu dùng sức quát lên, Nghiêm Trạ Thanh bị giật mình, ngay cả chính Mạch Sanh Tiêu cũng có chút giật mình, cô kìm chế lại cảm xúc, “Có chuyện như vậy cũng không liên quan tới anh.”

Sanh Tiêu xoay người rời đi, Nghiêm Trạ Thanh vẫn còn muốn nói gì đó, cô thấy hẩn đuổi theo, vội vàng sải bước, cô nhớ căn phòng VIP kia nằm ở góc quẹo đầu tiên, Mạch Sanh Tiêu không chút nghĩ ngợi, ngay lập tức mở cửa bước vào.

Cố Tiêu Tây tránh né bàn tay của Duật Tôn đang phủ ở trên mặt mình, cô lặp lại, “Tôi chỉ tiếp rượu.”

Xung quanh có người ghen tị, có người khinh thường, đồng bạn cũng cười nhạo cô không biết điều.

Chỉ cần một buổi tối, nói không chừng cả đời này đều không cần tiếp tục ở lại chỗ như thế này tiếp rượu, thật quá tốt. Chịu đựng cả đám đàn ông đùa giỡn như vậy, còn không bằng gửi thân ột người đàn ông sạch sẽ.

Cố Tiêu Tây toát lên vẻ ngây thơ và bướng bỉnh hết sức, giống như cảm giác Duật Tôn đã từng thấy trên người Mạch Sanh Tiêu, y nâng ly rượu, tay nhẹ lắc, mặc cho chất lỏng màu vàng sáng thấm vào cả thân y, “Nếu đêm nay tôi nhất định không thể không có em thì sao?”

Cầm Cố Tiêu Tây bị y giữ chặt, mặt bắt dắc dĩ hướng về phía Duật Tôn, mặc dù trước đây đã được luyện tập, nhưng khi thực sự đối mặt với đôi con ngươi đen tối như đáy đầm sâu của người đàn ông này cô vẫn không nhìn được căng thẳng, thật lâu sau mới phản ứng được, cô phải nói như thế nào, “Duật thiếu, trừ phi anh cưỡng ép, nếu không.”

Nửa câu sau còn chưa nói xong, Duật Tôn đã đem ly rượu nặng nề để lên bàn, cánh tay y ôm siết vòng eo nhỏ nhắn của Cố Tiêu Tây, lồng ngực to lớn dán chặt vào cô, dùng sức hôn xuống.

Mạch Sanh Tiêu đẩy cửa ra, chỉ sợ Nghiêm Trầm Thanh xông tới, cô vội vã đóng cửa phát ra tiếng động rất mạnh.

Tất cả mọi người trong phòng đều vì vị khách không mời mà đến đột nhiên xông vào này mà ngẩn đầu lên, Duật Tôn cũng không thêm bận tâm, nửa người trên của y đè Cố Tiêu Tây vào bên trong salon, bờ môi mỏng rời khỏi đôi môi ẩm áp của cô xong lại triển miên hôn lên chiếc cổ mảnh khảnh.

Mặc dù y đưa lưng về phía Mạch Sanh Tiêu, nhưng cô chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra, là Duật Tôn.

Mạch Sanh Tiêu thở dốc, thậm chí ngay cả một chút chuẩn bị cũng không có, nếu cô được chuẩn bị, nhất định cô sẽ tự nói với chính mình: Sanh Tiêu, như thế này cũng có là gì đâu, y không phải là người nào đó của mày, y ở bên ngoài có nhiều đàn bà hơn nữa cũng không liên quan tới mày, y không trở lại càng tốt, y chán ghét mày càng tốt hơn nữa.

Nhưng, những thứ này đều là trong tình huống được chuẩn bị, cô mới có thể nghĩ tới nhiều chuyện như thế.

Lúc này Mạch Sanh Tiêu, đầu óc trống rỗng, trái tim mới vừa nãy còn đập mạnh mẽ trong nháy mắt đã bị một đôi bàn tay lạnh như băng xé nát, cô thậm chí còn có thể cảm thấy cơn đau nhức xâm nhập toàn thân không ngừng kích thích, Mạch Sanh Tiêu thử cất lời, lại cảm thấy cổ họng toàn là đau đớn.

Có người nhìn liền nhận ra cô , “Ồ, đây không phải là người của Duật thiếu sao?” Tiếng châm chọc vang lên, bên trong xen lẫn có chút hả hê.

Cố Tiêu Tây chỉ lo giãy giụa, cô đẩy Duật Tôn ra, ánh mắt Mạch Sanh Tiêu xuyên qua lưng Duật Tôn, trông thấy một gương mặt mịn màng ngậy thơ, loại khí chất đó, liếc mắt cũng nhìn ra cô ấy không giống những người phụ nữ khác.

Không trách được, lại có thể vào lọt vào mắt Duật Tôn.

Người đàn ông có chút mất hứng, hai cánh tay khẽ chống xuống, xoay người lại.

Mặt đối mặt thấy rõ ràng xong, Mạch Sanh Tiêu khước mắt giật một cái, đau đớn mãnh liệt lại một lần nữa tràn tới, Duật Tôn thấy là cô, sắc mặt biểu hiện rất lạnh nhạt, “Sao em lại ở đây?”

Mạch Sanh Tiêu cổ họng căng thẳng, không biết làm sao để mở miệng.

“Duật thiếu, bị bắt gian sao?” Những người bạn chơi bên cạnh cười ầm lên.

Duật Tôn lơ đãng, Cố Tiêu Tây thấy thế, vội sửa lại quần áo định chạy đi, cô mới vừa đứng dậy, liền bị người đàn ông nắm chặt cổ tay, kéo ngồi trở lại, “Mạch Sanh Tiêu, em ra ngoài trước đi.”

Trước mắt Sanh Tiêu thoáng thấy mây đen mù mịt, vài giây sau, lại khôi phục thành một mảnh chói mắt.

Giọng điệu của y lãnh đạm, hoàn toàn coi cô là người ngoài, một gã bạn chơi bên cạnh cười nói, “Em gái, tới tìm Duật thiếu về nhà ngủ sao? Hôm nay hẳn không về đâu, nhìn thấy không, cô em này so với em còn non hơn nhiều, vẫn còn chưa kịp ném món ăn tươi, sao em đã tới đây rồi?”

Duật Tôn nhướn mày, cười nhạt, “Đừng nói như thế cô ấy là vợ của tôi, tôi muốn ra ngoài chơi còn phải có người quản sao?”

Người lúc trước dâng thuốc lá cho Duật Tôn cũng nói chen vào, “Cô ấy không phải người mới được cậu sủng ái sao? Lâu như vậy không thấy cậu đi chơi đêm cùng bọn tôi, bọn tôi còn đều cho rằng cậu vui đến quên cả trời đất rồi, giờ đã đến lúc hồi tâm rồi sao.”

“Không phải là chỉ là phụ nữ sao? Nói cho cùng, cũng không có gì khác nhau.” Hôm nay, y gặp được thứ mới mẻ, đương nhiên muốn thay đổi khẩu vị.

Mạch Sanh Tiêu hiểu quy tắc trò chơi của y, cô biết, lúc này cô nên an tĩnh lui ra ngoài, đóng cửa lại, y muốn trở lại, cô liền ngoan ngoãn ở trên giường chờ y, y muốn qua đêm cùng người phụ nữ khác, cô liền ôm chăn, ngủ một mình.

Trong lòng cô nghĩ như vậy, nhưng chân không hề lui về phía sau, ngược lại còn sải bước lên phía trước, “Duật Tôn, ý của anh là, đã chán em rồi sao?”

“Duật thiếu, ngài đừng như vậy, tôi chỉ là nhân viên tiếp rượu, ngài đừng làm khó tôi được không?” Cổ Tiêu Tây bị y ôm chặt bả vai không nhúc nhích được, mặt của cô tựa vào cổ Duật Tôn, động tác thân mật này làm hai gò má cô ửng hồng, vẻ non nớt lại thêm một phần quyến rũ.

“Đừng động.” Mặt y hơi cúi xuống, đôi môi cơ hồ chạm vào mái tóc Cổ Tiêu Tây.

Duật Tôn sau khi nói xong, liền ngẩng đầu lên nhìn Sanh Tiêu, ánh mắt y lạnh lùng, “Em bắt đầu muốn quản chuyện của tôi?”

“Em chỉ muốn nhận được câu trả lời, có phải anh đã chán em rồi không?” Cặp mắt Mạch Sanh Tiêu dùng sức nhìn chằm chằm gương mặt của Duật Tôn, lại không tìm được ánh mắt khiến lòng cô an tâm như khi cô không thể nhìn thấy, loại cảm giác này rất ngăn ngủ, dường như cô vừa mở mắt ra, y cũng đã thu chúng lại.

“Mạch Sanh Tiêu, tôi đã nói với em, đi theo tôi thì phải thông minh một chút, em muốn tiền, tôi sẽ cho, đi về.” Giọng điệu Duật Tôn không hề vui vẻ, giống như không thích thái độ này của cô.

“Ở trong mắt anh, tôi chính là người như thế sao?”

Xung quanh có vài người muốn xem náo nhiệt, những lời này, tựa hồ là những lời phụ nữ đặc biệt thích nói, có người còn không khỏi bật cười, “Em gái nhỏ, em vẫn còn quá non nớt, không coi em như vậy, thì lúc đầu bao nuôi em làm gì?”

Mạch Sanh Tiêu muốn rời đi, cô ở đây lâu thêm một phút, là thêm một lần bị những người này nhục nhã.

“Anh đã nói như vậy, ngày mai tôi sẽ rời khỏi Hoàng Duệ Ẩn Tượng.”

Những lời này lọt vào trong tai Duật Tôn, không khác gì uy hiếp, Sanh Tiêu chỉ nghĩ, nếu đã không cần cô, cô còn ở lại làm cái gì? Duật Tôn khoé môi tràn ra cười lạnh, “Cô muốn đi thì đi đi, đừng ở trước mặt tôi giả bộ sống không bằng chết, còn nữa, nhớ mang cả người tàn phế kia đi cùng.”

Mạch Sanh Tiêu nghe vậy, không chỉ trong ngực khó chịu như bị khoét, trong mắt cô cũng bật ra giận dữ, tay phải chỉ thẳng vào Duật Tôn, “Anh cho rằng tôi muốn ở lại chỗ này sao? Nếu không phải vì bất đắc dĩ, tôi chết cũng sẽ không đi theo anh, chuyện làm tôi hối hận nhất, chính là cùng với anh, thật tốt, Duật Tôn, có thể thoát khỏi anh, quả thật rất tốt!”

Cô cắn răng, khe hắt cầm lên, đem chua xót trong mắt nuốt xuống.

Thì ra là, cho đến tận bây giờ, trong lòng cô vẫn còn muốn như vậy.

Duật Tôn nhếch môi hừ lạnh một tiếng, điên cuồng trong mắt bùng nổ làm những người bên cạnh cũng không dám đến gần, y cầm bình rượu trên bàn lên ném mạnh xuống cạnh chân Mạch Sanh Tiêu, “Cút cho tôi!”

Mảnh thủy tinh văng lên trên ống quần Sanh Tiêu, giày của cô cũng bị chất lỏng màu vàng óng ánh văng trúng, tiếng thủy tinh “Xoảng!” vỡ vụn giống như tiếng bom hẹn giờ nổ tung, những người bên cạnh không dám nói nửa lời, Mạch Sanh Tiêu chỉ cảm thấy bắp chân rất đau, cô nhìn thật sâu vào Luật Tôn, không nói một lời nào.

Cô lúc này, an tĩnh giống như lặn vào không khí trong căn phòng này, không khí mang theo mùi vị ẩm ướt, âm u.

Cô nhìn Luật Tôn, ánh mắt rơi trên người y, rất sâu, rất sâu. Mạch Sanh Tiêu nhấc chân, lúc xoay người, ánh mắt khẽ sụp xuống, y nói cút, cô phải cút cho thật xa.

Sanh Tiêu không biết mình đi ra ngoài bằng cách nào, mỗi một động tác đều giống như con rối gỗ, nhất cử nhất động, cô đều không thể khống chế.

Duật Tôn ngẩng nhìn bóng lưng của cô, ánh mắt y rất lạnh đậm, nhưng y nghĩ gì ngay cả người kề vai áp má ngay bên cạnh là Cố Tiêu Tây cũng không nhìn ra.

Cố Tiêu Tây không ngờ được rằng ngay ngày đầu tiên, cô liền gặp được Mạch Sanh Tiêu.

Hai tay cô giao nhau đặt ở trên đùi, tận lực ngăn trở cảnh tượng dưới làn váy ngắn của mình, cô không biết tới nay mình phải đối phó như thế nào, chộc tới Luật Tôn, cô còn có thể thoát được không?

Cô rõ ràng cảm thấy hai tay Luật Tôn ôm vai cô siết chặt, Cố Tiêu Tây bị vây ở trong ngực của người đàn ông, “Duật thiếu, ngài nên trở về đi.”

“Không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi muốn em.”

“Tôi chỉ là một sinh viên, ngài bỏ qua cho tôi có được không?”

Mạch Sanh Tiêu đi ra ngoài, đóng cửa lại, trong tai vang vọng lặp đi lặp lại duy nhất một câu cuối cùng kia của Luật Tôn, “Tôi muốn em”, “Tôi muốn em”, Tôi, muốn, em.

Cô dựa vào khung cửa, đau lòng đến mức không đứng dậy nổi, chỉ có thể đưa một tay chống lấy đầu gối, tay còn lại che miệng, lồng ngực Mạch Sanh Tiêu không ngừng run rẩy, run rẩy, cô làm sao lại có thể đau đớn như thế này? Thật sự rất đau, thật sự rất đau.

53. Chương 53: Luật Tôn, Anh Thật Bẩn

Khổ sở nhất chính là khi muốn khóc mà không thể rơi lệ.

Mạch Sanh Tiêu đứng bên ngoài cánh cửa rất lâu, nhưng Luật Tôn không có chút dấu hiệu hồi tâm chuyển ý, vì thế nên chẳng có khả năng chạy đuổi theo cô.

Từ bên trong thi thoảng lọt ra ngoài âm thanh cười đùa, Sanh Tiêu dè hai bàn tay lên hông, cổ vịn người đứng thẳng, giờ đây giữa cô và Luật Tôn chỉ cách nhau có một ván cửa mỏng nhưng niềm hoan lạc của y, cô không cách nào tiến vào được.

Mạch Sanh Tiêu đi thẳng về phía trước, một cánh cửa phòng khác mở ra, Thư Diễm ngó đầu ra, thấy cô đang đi thì vội bắt lấy tay Sanh Tiêu, “Sanh Tiêu, cậu đi đâu thế? Đi toilet sao nửa ngày không thấy ra, mình còn tưởng cậu chạy theo anh chàng đẹp trai nào rồi cơ.”

Đang thất hồn lạc phách, nghe thấy tiếng của bạn, Sanh Tiêu vội vàng lấy lại tinh thần, cố nặn ra nụ cười vui vẻ, “Thư Diễm, mình muốn đi về trước.”

“Ở lại một lúc nữa đi, sắp cắt bánh rồi.” Thư Diễm kéo kéo cánh tay cô đi vào phòng, Tang Viêm bị các anh em vây kín, giữa chiếc bàn đặt một chiếc bánh gato ba tầng, trên tầng cao nhất của chiếc bánh có một mô hình chú chim nổi giận nho nhỏ làm bằng kem.

Lúc bánh được bưng lên, tất cả cười nghiêng ngả.

Khóe miệng Tang Viêm cũng nhếch lên, muốn cười,

“Có gì buồn cười cơ chứ? Đẹp thế này còn gì nữa?” bành gato là do Thư Diễm tự tay làm, dạo này cô ấy mê mẩn lũ angry bird.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở góc phòng, một ngọn nến được thắp lên trên chiếc bánh ngọt, Thư Diễm hát chúc mừng sinh nhật thật lớn, mọi người vừa nhìn ngắm chiếc bánh vừa hát theo, không khí thật ấm áp vui vẻ,

Đôi mắt của Tang Viêm ăm ắp niềm vui.

Người đàn ông bình thường lạnh lùng trầm tĩnh, hôm nay bị người phụ nữ mình yêu xoay đi xoay lại, Thư Diễm muốn người yêu ước nguyện, đèn trong phòng bị tắt hết, Mạch Sanh Tiêu nhìn về phía những người trong phòng, cuối cùng thì cô không cần phải ngượng trang nữa, giơ tay lên lau khóe mắt thì phát hiện ra, mắt cô ướt ướt.

“Nói nhanh, anh ước điều gì?”

” Không phải là nói ra sẽ không còn linh nghiệm nữa hay sao?” Tang Viêm cũng tỏ vẻ cực kỳ nghiêm túc giống Thư Diễm.

“Anh nói thì mới linh, sẽ trở thành sự thực ngay lập tức.”

” Thật không?”

Mạch Sanh Tiêu trông thấy niềm vui và sự ăm ắp trong đôi mắt Tang Viêm. Những người ngồi quanh cũng như được vui lây, chỉ có một mình cô ở ngoài cái vòng tròn ấm áp và hạnh phúc ấy, Sanh Tiêu bị chìm trong một thế giới toàn băng giá lạnh lẽo, mặc cho những âm thanh vui vẻ hoan hỉ đều cách cô thật xa.

“Thật mà.” Thư Diễm gục lại gần Tang Viêm gật gật đầu.

“Vây được.” Anh cười nói, “Anh ước hai điều, một là mong Thư Diễm mãi mãi ở bên anh, sống vui vẻ hạnh phúc hơn cả bây giờ.”

Bất kể là người con gái nào khi nghe được điều ước ấy đều sẽ thấy cuộc đời thật tuyệt vời. Nụ cười Thư Diễm nhuộm đậm màu hạnh phúc, “Được, chúc mừng anh, mong ước của anh đã thành hiện thực.”

Tang Viêm cười càng tươi, cánh tay lớn của anh càng siết chặt lấy eo Thư Diễm, “Điều ước thứ hai là, ước Thư Diễm bây giờ sẽ cùng anh hôn nồng nhiệt 10 phút.”

” Oa”

Mọi người cười lớn, vỗ tay rào rào.

” Cái này không tính.” Phản kháng của Thư Diễm bị Tang Viêm nuốt vào trong miệng, ánh nến lập lòe soi tỏ nét cười hạnh phúc trên khuôn mặt cả hai. Mạch Sanh Tiêu cầm lấy túi xách, nhân lúc tất cả mọi người hào hứng vui vẻ cổ vũ, cô khom người rời khỏi căn phòng.

Ra khỏi Thiên Sắc, cơn gió lạnh ủa tới như rót vào xương thịt.

Đêm tháng sáu, vậy mà vẫn có gió mát như vậy.

Sanh Tiêu ngơ ngác, cô độc đứng trước cửa vào Thiên Sắc khoảng nửa giờ, Thư Diễm gọi điện thoại, cô khẽ giọng chối từ nói mình mệt rồi xin lỗi, Thư Diễm rất vui vẻ, dặn cô đón taxi về nhà nghỉ ngơi cho tốt.

Mạch Sanh Tiêu cũng không hiểu nổi chính mình đứng ở đây làm gì. Chẳng lẽ, cô thật sự muốn tận mắt nhìn thấy Duệ Tôn ôm người đàn bà khác đi qua trước mặt sao?

Vết rượu dính lại trên giày và ống quần nhìn thật khó coi.

Sanh Tiêu quay về Hoàng Duệ Ấn Tượng, sợ sẽ đánh thức Mạch Tương Tư, cô không dám cả bật đèn.

Sờ soạng thay dép đi vào phòng khách, đang chuẩn bị lên cầu thang thì bị vấp, cô ngã ngồi xuống nền. Lúc tắm mới phát hiện ra một vết bầm lớn trên đùi.

Sanh Tiêu ngủ trong phòng cho khách, cô biết đêm nay Duật Tôn sẽ không về, nằm trên giường, chỉ thấy đau nhức, bây giờ đã quá nửa đêm, nên việc sắp xếp đồ đạc hành lý có lẽ phải để đến ngày mai.

Khó khăn lắm cô mới thiếp đi, quá mệt mỏi nên ngủ rất say.

Duật Tôn mở cửa vào phòng ngủ, bật điện lên mới phát hiện, Mạch Sanh Tiêu không có ở đây. Chăn trên giường vẫn gấp ngay ngắn, y nghĩ rằng cô đã đi rồi, vội ngóng tìm xung quanh thì trông thấy trên tủ đầu giường quyển sách còn đang mở của Sanh Tiêu.

Y đi vào phòng ngủ cho khách, thật sự thấy được Sanh Tiêu đang ngủ .

Cô mặc áo ngủ, chăn mỏng vắt hồ trên người, mái tóc còn ẩm tỏa ra hương thơm ngan ngát, chưa khô vương lên khuôn mặt. Hai bàn tay khép hờ che hai tai lại, hô hấp đều đều, Duật Tôn nhẹ nhàng bước từng bước, ngồi xuống cạnh mép giường.

Mạch Sanh Tiêu trở mình, quay lại.

Duật Tôn đã uống rất nhiều rượu, một cánh tay chạm vào Sanh Tiêu, cô hơi rụt cổ lại, thấy ngứa ngứa, đến lúc tỉnh táo mới phát hiện ra Duật Tôn đã cởi xong cúc áo ngủ của mình, tay còn lại đang kéo quần cô.

Mạch Sanh Tiêu xoay người, tỉnh hẳn, sao y lại có thể ở đây được.

Nửa thân trên của Duật Tôn đặt trên giường, trên người vẫn còn mùi mang về từ Thiên Sắc, hai bàn tay y ôm lấy khuôn mặt Sanh Tiêu, hôn cô, còn cô thì chán ghét vô cùng, dùng sức đẩy y ra.

Duật Tôn ngăn tay chân cô lại, muốn hôn tiếp.

Mạch Sanh Tiêu mở miệng gắng sức cắn lên môi y, y đau, tỉnh rượu hơn một nửa, “Em điên à? Sao cắn tôi.”

Sanh Tiêu không nói một lời, đôi còn người đen bóng như ngọc lưu ly sạch sẽ trong suốt nhìn y như chất vấn, bàn tay Duật Tôn đè lên cắn môi, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ, đau xót mới biết là đã bị cắn nát. Y không hề giận, cả người chuyển động, leo hẳn lên giường, “Đừng đùa nữa, cho anh.”

Cuống hòng y khàn khàn ăm ắp dục vọng.

Người anh em nóng bỏng của y chỉ cách da bụng Sanh Tiêu một làn vải vóc mỏng tang, mùi rượu trong miệng Duật Tôn lại phả vào Sanh Tiêu, hai chân mở ra muốn ngồi lên bụng cô, y khao khát, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, muốn tìm người để thỏa mãn dục vọng.

Hai tay Mạch Sanh Tiêu bị y khống chế, cô không thêm suy nghĩ lấy sức dón vào đầu húc đẩy Duật Tôn ngã nhào khỏi giường.

Y bị ngã chống vó, cơn say hoàn toàn bay biến, gầm rú tên cô,” Mạch Sanh Tiêu!”

“Đừng có chạm vào tôi!”

Hai tay Duật Tôn bắt đầu cởi quần áo trên người mình, “Tôi nuôi em, vì sao lại không thể chạm vào em?”

“Không phải anh bảo tôi rút đi sao?”

“Vậy sao em vẫn còn nằm trên giường tôi?” Duật Tôn thuận tay ném thẳng quần áo xuống đất.

Mạch Sanh Tiêu gạt chăn ra, bàn chân trần giẫm trên nền đất, “Được, bây giờ tôi đi ngay.” Cô bước nhanh ra cửa, cánh tay Duật Tôn vội vàng vươn ra, ôm lấy thắt lưng cô, dùng sức ném Sanh Tiêu trở lại giường.

Nội tạng của cô như đảo lộn hết lên, mái tóc lòa xòa che hết mặt, Sanh Tiêu bò dậy, muốn đi. Duật Tôn rút dây lưng, cởi quần, đêm nay y muốn cô, muốn trừng phạt cô

Sanh Tiêu bị y đè lên, hay tay cô phản kháng bị y dùng cà vạt trói lại, không thể cự quạ.

Y đã cấp bách lắm rồi, vội vàng kéo quần lót Sanh Tiêu, vật cứng rắn của y chạm đến nơi non mềm của cô, tiếng thở dốc ngày càng dồn dập, muốn một lần vào thẳng luôn.

“Duật Tôn, anh muốn bức chết tôi sao?” cô giãy dựa bài xích y nhưng không thể, hai đùi bị y tách ra tạo thành độ cong rộng nhất.

“Anh muốn ngay bây giờ, ngoan, cho anh.”

“Tôi không muốn, tôi không muốn anh chạm vào tôi.”

” Mạch Sanh Tiêu,” Duật Tôn dồn sức lên tay phải véo vào ngực cô, “cô đừng có quên, nghĩa vụ của cô là ngoan ngoãn nằm trên giường chơi với tôi, mẹ kiếp đừng có lảm nhảm.”

“Tôi không muốn anh, không muốn.” Mạch Sanh Tiêu gào rú, lặp lại.

” Vì sao?”

Còn muốn hỏi?

“Vì tôi chê anh bẩn đấy!” Cô cắn chặt răng, phun ra những lời thô tục.

“Tôi thấy em thật sự muốn chết.” Duật Tôn nghiêng răng nghiêng lợi, hai ngón cái bấm phập vào hai bả vai Sanh Tiêu, “Được lắm, tôi bẩn có phải không? Tôi cho cô bẩn chung, bẩn đến tận cùng sâu nhất!”

Y hạ mạnh eo xuống, không có yêu thương không có săn sóc, tiến thẳng vào nơi sâu nhất trong cô.

Mạch Sanh Tiêu đau đớn uốn cong người, đôi mắt nhắm chặt lại, khoanh khắc nước mắt đã đầy mắt, bộ ngực phập phồng, khóc mệt mỏi chỉ còn lại tiếng nghẹn ngào đứt quãng, hai vai cô, không cả cơ thể cô đều run rẩy kịch liệt, hai cánh tay buông thõng hai bên cơ thể.

Duật Tôn chưa bao giờ thấy dáng vẻ khổ sở này của cô, nghĩ thâm, chẳng lẽ đã làm cô bị thương.

Y vội vàng rút ra, “Rách?”

Mạch Sanh Tiêu co vai lại, xoay người, khép chặt hai gối, cuộn lấy thân mình, tấm lưng trơn mịn co gập lại, âm thanh mà cô đáp lại, chỉ có tiếng khóc.

Cả Hoàng Duệ Ấn Tượng bị bao phủ bởi màn đêm đen nhánh, ánh trăng nhàn nhạt xuyên qua lớp rèm mỏng manh, trong phòng ngoài phòng trừ tiếng khóc của Sanh Tiêu, không còn một âm thanh nào khác, Duật Tôn thấy rất bức bối, “Đừng khóc.”

“Anh ra ngoài đi.”

“Tôi không đi.”

“Duật Tôn, không phải anh...nói? Ngày mai tôi cút đi, mang cả chị tôi đi cùng...” Mạch Sanh Tiêu vừa khóc vừa thở, “Anh còn muốn như thế nào nữa, còn muốn thế nào nữa?”

Cô dồn dập hỏi

Duật Tôn biết cô vì chuyện ở Thiên Sắc mới giận.

“Tôi chỉ muốn ngủ bên em.”

Lại là cái dạng vô lại này!

Mạch Sanh Tiêu nghĩ, dù sao cũng đều phải đi, không còn sợ sệt gì nữa. Cô bò dậy, hai tay ôm lấy chiếc gối, Duật Tôn không biết cô định làm gì, mặt đã bị chiếc gối đập cho vài cái.

Y vội vàng giơ hai tay che đỡ.

” Mạch Sanh Tiêu!” Nhấn nài của y đã tới giới hạn, Sanh Tiêu ngơ ngẩn cả người, nhưng thoáng cái, cô lại vùng gối lên, nhưng không đập lên người Duật Tôn nữa mà vút nó xuống đất.

Dáng vẻ uất ức này giống hệt vẻ ghen tuông của một người đàn bà đanh đá.

Mạch Sanh Tiêu xoay người, nằm về chỗ.

Cô nghĩ, cùng lắm thì cá chết lưới rách.

Duật Tôn vừa muốn phát giận nhưng con mắt vô tình lại bắt gặp vết bầm trên đùi Sanh Tiêu, trái tim y mềm nhũn, lời độc ác đến bên môi lại nuốt trở vào, y cũng biết những lời y nói ở Thiên Sắc là nặng, chỉ vì Duật Tôn không ngờ cô lại quan tâm chuyện của y như thế, thật sự quan tâm.

Y nằm phía sau cô, vươn cánh tay ôm cô vào ngực mình.

Trần trường ôm nhau, mới phát hiện người cô lạnh như băng, Duật Tôn kéo chăn lên đắp cho cả hai, cảm y đặt lên đỉnh đầu Sanh Tiêu, trầm mặc, không nói một câu.

“Tôi không cần tiền của anh, chỉ cần chị tôi đi cùng,tôi sẽ đi.” Sanh Tiêu đưa lưng lại phía nói.

Duật Tôn làm như thờ dài,” Ai nói cho em đi?”

Mạch Sanh Tiêu vừa muốn mở miệng, đã bị Duật Tôn trách móc,“Đó là em tự ý muốn đi, tôi đồng ý, không cho phép em đi.”

“Anh đừng nói gì, Duật thiếu, tôi sẽ đi, trả lại vị trí này cho anh.”

” Đừng gọi tôi bằng cái tên lạ lẫm như vậy,” Duật Tôn hơi dè dặt xuống, khẽ cắn lên vai cô, “Lúc cao trào thì gọi tôi là Tôn, chơi vui vẻ xong thì gọi Duật Thiếu, em thật vô tình.”

Mạch Sanh Tiêu không muốn nói linh tinh với y nữa, “Tôi quyết rồi.”

“Quyết định của em thì có sao, đừng quên, em vẫn trong tay tôi.”

Sanh Tiêu xoay mạnh người lại, anh mắt giận dữ, “Trừ uy hiếp ra, anh còn biết cái gì nữa?”

“Với em tôi chỉ cần uy hiếp là đủ, mới cho em mấy ngày thoải mái em đã lớn gan lớn mật đến thế này rồi.”

Sanh Tiêu giận dữ. Lúc tỉnh táo lại không còn phát bệnh thần kinh như lúc trước nữa, cô chỉ cười lạnh nói, “Đúng là không biết bản, chôn thân vào cơ thể mấy người phụ nữ một lúc, tôi thấy kinh tởm thay cho anh.”

“Tôi không thấy vậy,” nụ cười ác ma của y lại giương lên “Tôi chỉ thấy hưởng thụ.”

Trong mắt Sanh Tiêu chứa đầy chán ghét đến cùng cực, không đáp lại câu nào với y.

Tay phải Duật Tôn ôm lấy eo Sanh Tiêu, cô lấy hai tay đẩy ra, nhưng càng đẩy y càng ôm chặt. Y chỉ muốn giữ cô lại, nên thủ đoạn gì cũng làm, dù cho hèn hạ đến đâu cũng không nuốt tiếc.

Cơ thể Duật Tôn dán chặt vào Sanh Tiêu, một mực không chịu buông ra, Mạch Sanh Tiêu có giấy dựa, phản kháng thế nào, chán chê, mệt mỏi kiệt sức thì không nhúc nhích nữa.

Hai người cùng thở, như hòa quyện chặt lại với nhau, Sanh Tiêu cắn cắn ngón tay, nhắm chặt mắt lại.

Thiên Sắc vẫn kinh doanh đến tận 2h sáng.

Cố Tiêu Tây bị quản lý gọi lên khiển trách rất lâu, nói cô quá không biết phân biệt, đến lúc đi ra khỏi Thiên Sắc, trên mặt cô tràn đầy mệt mỏi. Trở lại chỗ ở tạm thời người đàn ông kia thuê cho cô, cô vừa bật đèn lên, đã nhìn thấy một người ngồi trong phòng khách.

Cố Tiêu Tây bị giật mình, sợ tới mức làm rơi hết đồ xuống cạnh chân. Đợi thấy rõ mặt của đối phương xong, lúc này cô mới thở phào, lặng lẽ đi tới, “Nghiêm thiếu.”

Nghiêm Trạ Thanh cầm phong bì đặt trên khay trà lên, hần mở ra, bên trong có 5 vạn tiền mặt, “Đây là phần thưởng tối nay của cô.”

Cố Tiêu Tây đi đến ngồi vào phía chiếc ghế salon đối diện, “Anh không sợ tôi cầm 5 vạn tiền này rồi bỏ mặc sao?”

“Cô dám?” Nghiêm Trạ Thanh trong mắt tràn đầy chắc chắn, lúc đầu y chỉ nhìn một cái liền chọn Cố Tiêu Tây, cũng bởi vì mùi vị học sinh trên người cô, hần đoán chừng Duật Tôn sẽ thích. Cố Tiêu Tây gia cảnh không tốt, cũng không thích ăn diện, khí chất cũng giống như Mạch Sanh Tiêu, rất sạch sẽ, chính là thứ hấp dẫn nhất đối với kiểu người như Duật Tôn.

“Xem ra tối nay cô đã gặp Mạch Sanh Tiêu.”

“Tôi đã biết.”

“Cô biết cái gì?”

Nghiêm Trạ Thanh nói một lần, cũng không định nhắc lại.

“Cô ấy thích Duật Tôn, anh làm như vậy, cô ấy sẽ rất thương tâm.”

Xoảng ——

Bình hoa trên khay trà bị Nghiêm Trạ Thanh đưa tay gạt xuống đất, mắt hấn vằn đỏ, không khỏi cao giọng, “Ai nói là cô ấy thích Duật Tôn?”

Cố Tiêu Tây ngoan ngoãn ngậm miệng, không dám nói nửa lời, nhưng cô đã tận mắt nhìn thấy, điều này chẳng lẽ còn có thể giả bộ?

“Tôi làm như vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho cô ấy, cô ấy thêm một ngày ở lại bên cạnh Duật Tôn, là thêm một ngày nguy hiểm.”

“Nhưng anh đang làm tổn thương cô ấy.”

“Vết thương có thể từ từ khép lại.” Nghiêm Trạ Thanh không phát giận thêm nữa, tầm mắt hấn chăm chú vào một chỗ, tai nạn xe cộ lần trước khiến hấn không dám hành động bất cẩn, chỉ cần Mạch Sanh Tiêu còn ở lại bên cạnh Duật Tôn, hấn sẽ không thể ra tay được. (luôn mồm nói là vì tốt cho Tiêu, nhưng cuối cùng cũng chỉ là vì chính bản thân mình thôi, đồ ích kỷ)

“Tối nay, y đã nói muốn mua tôi.” Cố Tiêu Tây cúi đầu, thanh âm rất nhẹ.

Nghiêm Trạ Thanh nhíu mày, “Y thực sự nói như vậy? Quả nhiên đúng như tôi dự đoán.”

“Tôi đã cự tuyệt theo như anh dặn, đúng lúc đó, cô ấy đi vào, chuyện đó cũng do anh an bài sao?”

Nghiêm Trạ Thanh lắc đầu một cái, việc gặp Mạch Sanh Tiêu ở Thiên Sắc, là ngoài dự liệu của hấn, sau chuyện lần trước, hấn cho là cô nhất định sẽ không bao giờ tới nơi này nữa.

“Tiếp theo tôi phải làm sao?” Cố Tiêu Tây thấp thỏm mở miệng, trong giọng nói lộ ra lo lắng.

“Cái này cũng phải để tôi dạy cho cô sao?”

Nhưng, cô không muốn. Cô không thích Duật Tôn, ngay lần đầu tiên trông thấy người đàn ông đó, trong lòng cô liền tràn đầy sợ hãi, cô càng không muốn chọc vào y, “Y đã bảo Mạch Sanh Tiêu đi, mục đích của anh cũng đã đạt được, tôi có thể không làm tiếp nữa được không?” 5 vạn đồng, đủ để cô giải quyết tạm thời việc khẩn cấp, để trang trải cuộc sống sau này, cô có thể đi làm thêm.

“Cô nên biết mục đích cuối cùng của tôi không phải điều này, tôi muốn cô ngủ với y, cô, chính là một quả bom hẹn giờ tôi sắp đặt ở bên cạnh y.”

“Làm sao anh chắc chắn tôi có thể? Tôi không làm được, tôi chắc chắn sẽ bị y nhìn thấu, Nghiêm thiếu, anh để cho tôi sống yên ổn được không, đừng ép tôi có được không?” Những việc Cố Tiêu Tây làm đều phải giấu cha mẹ, lúc nhận lời Nghiêm Trạ Thanh cô đã rất do dự, cho đến khi gặp Duật Tôn, cô liền ngay lập tức thấy hối hận.

Nghiêm Trạ Thanh thấy tiếng cô nói chuyện ngày càng lớn, liền ngồi vào bên cạnh Cố Tiêu Tây, y khoác vai cô ôm vào trong ngực, “Đừng sợ, gia cảnh của cô, đơn giản giống như tờ giấy trắng, y điều tra cũng biết, không một ai có thể hoài nghi cô, tôi hứa với cô, giúp tôi làm xong chuyện này, tôi sẽ đưa cô đi du học, cô cũng không muốn ba mẹ của mình phải ở một nơi như thế phải không? Tôi có thể tặng cho nhà cô một căn hộ.” (Đoạn này sao mà thấy Nghiêm thiếu khôn nạn quá)

Những thứ này, Cố Tiêu Tây chưa từng nghĩ tới, ban đầu cô đáp ứng Nghiêm Trạ Thanh, cũng không nghĩ đến chuyện sẽ phức tạp thế này, cô chỉ muốn kiếm chút tiền học phí, sau đó dựa vào cố gắng của mình, cho ba mẹ một mái nhà nhỏ ấm áp. Cô an tĩnh tựa vào trước ngực Nghiêm Trạ Thanh, cái ôm của hấn hữu lực mà ấm áp, cô đã từng nghĩ, có thể có một chỗ như vậy để cho cô an tâm dựa vào một chút.

Mạch Sanh Tiêu đứng ở phía trước cửa sổ, bồn cây văn trúc trên bệ cửa này là do cô mang từ trường học về, chỉ có điều nó không thích ứng nổi với môi trường ở đây, những chiếc lá to màu xanh đã bắt đầu khô vàng.

Sanh Tiêu nghĩ, cây cỏ cũng giống như con người, tới chỗ không thích hợp với mình, nó cũng không sống nổi.

Cô cầm cây kéo cắt bỏ những lá vàng úa, Tương Tư thấy cô đứng một mình rất lâu, cũng không đi qua quấy rầy cô.

Lúc này thời tiết cũng sắp trở lên nóng bức, trường học nghỉ hè, chỉ còn có một năm nữa, cô sẽ tốt nghiệp Hoa Nhân.

Ngoài phòng truyền đến tiếng còi xe, cửa chính tự động từ từ mở ra, cô thấy Duật Tôn đang lái xe đi vào.

Mạch Sanh Tiêu bỏ kéo xuống, không quay đầu lại liền đi ngay lên lầu, lá khô còn chưa kịp dọn dẹp theo một cơn gió lớn mà rơi xuống, cuốn sạch trên mặt đất không còn dấu vết.

Sanh Tiêu đi rất nhanh, Tương Tư ngồi ở trong phòng khách, nghe được phía trên truyền tới tiếng đóng cửa.

Cô ta đẩy xe lăn đi tới trước đàn dương cầm.

Duật Tôn xuống xe, vừa đi đến cửa liền nghe thấy tiếng đàn từ khe cửa hở ra truyền đến, mặc dù không thành giai điệu, nhưng cuối cùng vì không gian tĩnh mịch nặng nề mà cũng thêm được một chút sức sống.

Y thay dép đi vào, có lẽ Sanh Tiêu đang tập đàn, nhưng không ngờ, nhìn thấy lại là Mạch Tương Tư.

Cô ta ngồi trên xe lăn, điệu bộ rất hứng thú vui vẻ.

54. Chương 54: Tình Cảm Không Còn, Bên Em Chỉ Còn Lại Lạnh Lùng Của Anh.

Đã hai ngày trôi qua, Duật Tôn không về, nhưng khi vừa bước chân vào nhà, người đầu tiên y nhìn thấy lại chính là Tương Tư.

Đôi mắt ưng hẹp dài quét ánh nhìn sắc lạnh khắp phòng khách nhưng không phát hiện bóng dáng Sanh Tiêu, vừa nãy y lái xe vào còn trông thấy cô đang đứng ở phía cửa sổ.

Y thả đồ vật từ trong tay ra, Mạch Tương Tư nghe loáng thoáng thấy tiếng bước chân, cô ta dừng ngay động tác, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn.

Cô ta ăn vận hết sức trang nhã, mái tóc xoăn dài màu nâu bồng bềnh cuộn sóng. Chiếc váy bohemian dài tôn lên vóc dáng nhỏ xinh cùng xương quai xanh gợi cảm, thập phần mỹ lệ. Bởi vì rất ít khi đi ra ngoài nên làn da của cô trắng hơn cả Sanh Tiêu, phô bày gần như toàn bộ vẻ đẹp trắng trong thuần khiết.

Duật Tôn dừng lại trước cây đàn dương cầm, dì Hà đã ra chợ mua thức ăn, trong phòng khách hiện tại cũng chỉ có hai người.

Mạch Tương Tư không hề biết y sẽ trở về, trên gương mặt đỏ bừng xấu hổ, hai tay nắm chặt đặt trên đùi.

Duật Tôn liếc mắt, thấy hai bên vành tai của cô ta đỏ ửng cả lên, y ngồi xuống cạnh Mạch Tương Tư, khoảng cách tiếp xúc gần như vậy, trên người y thoang thoang mùi nước hoa quần quanh mũi Tương Tư, nhưng là mang lại cho cô ta cảm giác đầy nguy hiểm.

“ Anh tìm Sanh Tiêu à ? Nó ở trên tầng “.

Duật Tôn không nói gì, tay phải đặt trên phím đàn, tay của y giống hệt Sanh Tiêu, trời sinh chính là thích hợp chơi đàn dương cầm. Mạch Tương Tư nhìn đến xuất thần, người đàn ông bên cạnh hết sức anh tuấn, khuôn mặt đẹp như tượng tạc, cả dáng ngồi của y, lưng thẳng thể hiện khí chất vô cùng cao quý.

“ Tôi xin lỗi, tôi biết không nên động vào đàn của anh, nhưng mà Sanh Tiêu vừa mới dạy tôi, tôi nghĩ muốn tập một chút.”

Duật Tôn đối với những câu nói của cô ta, nửa điểm cũng không hề có hứng thú.

“ Tôi rất muốn biết, lúc trước tại sao cô lại đẩy Sanh Tiêu ra, lựa chọn cho cô ấy cơ hội sống duy nhất ?”
Duật Tôn không hề nao núng khi hỏi những điều này.

Ánh mắt cô ta lóe lên, đôi mắt ngạo nghễ đầy dò xét của y nhìn chăm chăm cô ta, Tương Tư rất thần nhiên đối mặt cùng y, đôi mắt có chút hạ xuống, trong đầu hiện lên hình ảnh bầu trời đêm ấy nhuộm màu đỏ rực của lửa đỏ “ Lúc ấy tôi không có thời gian để do dự, tất cả đều xuất phát từ bản năng của tôi “.

Duật Tôn không hề phát hiện ra sự lừa dối trong đôi mắt cô ta, ngược lại những lời Tương Tư nói đều giống như sự thật.

“ Đúng thế không ?”

“ Tôi biết anh không thích tôi ở đây “. Mạch Tương Tư nói xong lại cúi đầu. “ Chân của tôi nếu có thể đứng lên, tôi nhất định sẽ rời đi ngay “.

Đôi mắt y thoáng hiện vẻ suy tư cùng âm trầm, ánh mắt như chim ưng rọi thẳng xuống hai chân đang được váy che phủ của cô ta.

Đến cả bác sĩ cũng không nhận ra đôi chân cô ta đã hoàn toàn bình phục, hướng chỉ chỉ là một thử nghiệm nhỏ nhỏ của y.

Tay trái y duỗi ra, tại phím đàn đen trắng lướt nhẹ, Mạch Tương Tư quan sát thần sắc của người đàn ông này, thấy y không tỏ vẻ khó chịu, liền cẩn thận đem tay phải của mình đặt lên.

Mạch Tương Tư ấn một nốt, Duật Tôn liền thu tay lại.

Đáy mắt cô ta lộ ra vẻ không yên “ Thật xin lỗi, tôi chơi không hay.”

“ Cô không thích hợp chơi đàn “. Lời nói của y vô cùng lạnh lùng, trong mắt có vẻ không vui, Mạch Tương Tư nhìn qua không kìm lại được, nửa câu sau chưa kịp thoát khỏi miệng y, vừa nâng ánh mắt đã thấy Sanh Tiêu đứng ở bậc cầu thang.

Y quan sát cô chăm chú, đem câu nói đó nuốt trở lại.

Thật ra y muốn nói, cô không thích hợp chơi đàn, thứ thích hợp với cô nhất chính là ngồi trên xe lăn dùng làm loạn.

Mạch Sanh Tiêu nghĩ dì Hà đi mua thức ăn, chị ở tầng dưới một mình nên cô rất lo lắng, cho nên mới quyết định đi xuống.

“ Vậy tôi thích hợp với điều gì ?” Mạch Tương Tư còn đang chú ý đến lời cuối cùng y chưa nói ra kia.

Đang có mặt Sanh Tiêu ở đây, Duật Tôn nhất định không nói những gì mình nghĩ, khoe miệng y khẽ cong lên mê hồn “ Tính tình cô yên tĩnh, thích hợp với vẽ tranh nhất “.

Mạch Sanh Tiêu thấy Tương Tư không có chuyện gì, lại đi lên tầng lần nữa.

Duật Tôn đứng dậy theo, Tương Tư quay đầu nhìn lại, y đã đi lên cầu thang, phảng phất trong không khí chỉ còn đọng lại mùi nước hoa nhàn nhạt quyến rũ.

Duật Tôn đi vào phòng ngủ, trong phòng mở điều hòa rất mát, Mạch Sanh Tiêu ngồi trên bệ cửa sổ, dưới chân trải tấm thảm len viền đen trắng, cô tĩnh tại dựa đầu bên khung cửa nhìn ra bên ngoài.

Mái tóc chưa từng được trải qua hóa chất, thẳng mượt đến khuỷu tay, sợi tóc càng ngày càng đen bóng.

Duật Tôn đến bên cô ngồi xuống, đem Sanh Tiêu ôm vào lòng.

Cô cũng không hề phản kháng, tùy ý để y ôm, ánh mắt nâng lên thấy vết son môi nhàn nhạt rõ ràng in trên cổ áo sơ mi của y. Màu này rất nhạt, Mạch Sanh Tiêu nghĩ đến Cố Tiêu Tây, cùng cô có nhiều điểm giống nhau, có vẻ thanh khiết sạch sẽ của một nữ sinh.

Chẳng lẽ là người phụ nữ hiện tại của y ?

Cô nghĩ đến xuất thần, Duật Tôn đưa mặt đến trước mắt cô, muốn hôn cô, đôi mắt cô dừng tại cổ áo y, không muốn nhìn, nhưng vết tích ấy không ngừng xoáy sâu vào tâm trí cô, bàn tay chống đỡ trên ngực y, mặc dù sức lực không lớn, nhưng chí ít cũng ngăn cản được động tác kế tiếp của y. “Đi đổi bộ quần áo khác đi, mặc dù tôi xem mình như con chim được anh nuôi dưỡng trong lồng son, nhưng chẳng lẽ anh lại không nghĩ như vậy?”

“Sanh Tiêu, đừng nói giọng đó với anh”. Y không thể chịu đựng bộ dáng nửa sống nửa chết này của cô, cái loại tinh thần này thà cãi nhau một trận lớn còn đỡ hơn.

Mạch Sanh Tiêu không hề để ý đến ánh mắt của y, cô duỗi hai tay ra, kéo cổ áo Duật Tôn lại “Tôi nghe thấy tiếng dì Hà về, chúng ta xuống thôi, để xem hôm nay có món gì ngon”.

Cô buông hai tay ra, hai chân chống đỡ từ trên bệ cửa sổ nhảy xuống.

Duật Tôn đem cánh tay thon dài khỏe khoắn của mình cuốn chặt lấy eo cô, Mạch Sanh Tiêu một phen thất thần đã bị y kéo lên ngồi trên đùi.

Đầu lưỡi y xộc thẳng vào miệng cô đòi hỏi, càn quấy, cũng không hẳn là sốt ruột hôn, chỉ là một cắn, hai buông ra, tay phải từ vạt áo phong của cô chui vào, bàn tay mạnh mẽ nắm chặt bầu ngực đầy đặn của cô. Ngón tay thon dài dè ép, chơi đùa nụ hoa, một đường hôn xuống càn cổ cô. Sanh Tiêu không hề đẩy ra, hai tay ôm chặt cổ Duật Tôn.

Trong phòng ngủ một màn xuân tình nóng bỏng.

Mạch Sanh Tiêu mở to hai mắt, y bắt cả hai tay, cùng lúc vui vẻ với hai người phụ nữ, cũng không hề muốn thả cô đi, có lẽ khi nào cao hứng sẽ về sủng hạnh cô sao?

Duật Tôn cũng có tâm tư riêng, hẳn không nghĩ chuyện giữa mình và Cố Tiêu Tây bị Sanh Tiêu phát hiện ra, cô ở Hoàng Duệ ẩn tượng, hẳn là cũng không có nhiều cơ hội tiếp xúc với bên ngoài.

Cô bị y ôm ngang lấy đặt trên giường lớn, tóc dài trải ra tận mép giường, Duật Tôn cởi cúc áo Sanh Tiêu, đôi chân cô buông thõng trên mặt đất, khi y nằm sấp trên người cô, Sanh Tiêu ghé vào tai y nói nhỏ “Duật Tôn, tại sao anh lại thích nữ sinh?”

“Cái này còn phải hỏi sao?”

“Ngày đó tại Thiên Sắc, cô ấy cũng là nữ sinh sao?” Nhưng là Mạch Sanh Tiêu không hiểu vì lý do gì Cố Tiêu Tây phải đến Thiên Sắc làm việc, khuôn mặt cô ta lộ rõ vẻ thuần khiết đáng yêu, bất luận không một ai có thể bắt chước được.

Hai cánh tay Duật Tôn chống bên người cô, nửa người dán chặt trên người cô, trong đôi mắt âm trầm dục hỏa tan biến đi nhiều vì câu hỏi của cô khiến y cảm thấy mất hứng. “Làm sao em biết?”

“Tôi nhìn thấy được”.

“Đúng vậy, cô ấy là tân sinh viên trường mỹ thuật”. Đã biết cô đoán ra được, Duật Tôn cũng không có ý định lừa dối.

“Anh thích cô ấy?” Sanh Tiêu lại hỏi.

“Em quản nhiều chuyện quá rồi đấy, Mạch Sanh Tiêu”. Duật Tôn lên tiếng cắt đứt mọi lời nói của cô, nhanh chóng cởi bỏ áo sơ mi. Vạt áo mở rộng để lộ khuôn ngực rắn chắc ép chặt cô xuống dưới. Trong phòng nhiệt độ rất lạnh, nhưng Sanh Tiêu cảm giác toàn thân nóng rực như bị thiêu cháy.

“Chắc chắn anh rất thích cô ấy”. Bằng không cũng sẽ không ở Thiên Sắc nói ra những lời như vậy.

Duật Tôn nhìn chăm chú sắc mặt của Sanh Tiêu, y không trả lời, chỉ là chăm chú nhìn cô, đôi mắt không hề chớp dù chỉ một lần “Anh”

“Nếu như là trước kia, tôi có nhiều hơn một người đàn bà, em đều khinh thường hỏi han. Sao bây giờ tôi chỉ để ý một người khác mà em cũng nói này nói nọ. Sanh Tiêu, em không cảm thấy mình mâu thuẫn à?”

Mạch Sanh Tiêu khẽ giật mình, dường như cô bị y nhìn thấu tâm can trở nên luống cuống. Sau khi cô từ Thiên Sắc trở về, trong lòng không hiểu vì duyên cớ gì mà rất khó chịu, nhưng tuyệt nhiên cô không nghĩ rằng mình lại suy nghĩ theo một phương diện khác.

Sanh Tiêu có ý muốn đẩy người đàn ông đang nằm trên người mình ra. Cô muốn chạy trốn.

Loại cảm giác này mang đến cho cô nỗi bất an khiến toàn thân run rẩy không thôi.

Nửa người trên muốn đứng dậy đã bị Duật Tôn ép trở lại giường nằm dưới thân y. Chóp mũi cao thẳng chạm vào mũi cô, ánh mắt sâu thẳm xoáy sâu vào mắt cô “ Em đang nghĩ gì ?”

“ Thả tôi ra !”

“ Trả lời tôi !”

Cô khó nhọc thở dốc, khuôn mặt đỏ bừng lên. Duật Tôn nắm lấy cằm cô, ép cô nhìn thẳng vào y “ Đêm hôm đó tại Thiên Sắc, thái độ của em rất khác thường”.

Ánh mắt sắc bén của y nhìn thẳng vào cô, khiến Sanh Tiêu nhìn thẳng cũng không dám. “ Anh muốn nghe điều gì ? Muốn nghe tôi nói thích anh, yêu anh sao ? Duật Tôn “. Cô hơi ngừng lại một chút, không khí lạnh như băng làm cô khó khăn hít thở “ Có khả năng à ? Anh cảm thấy tôi sẽ ngu ngốc mà yêu anh sao ? Duật Tôn, anh không phải chồng tôi, tôi đối với người ngoài không bao giờ lãng phí tình cảm”.

Mạch Sanh Tiêu nói xong, hốc mắt nóng lên, hơi thở dồn dập.

Duật Tôn nắm chặt cằm cô, lòng bàn tay cứng ngắt tựa như bóp nát mặt cô ra vậy.

Y buông cô ra, ngón tay thon dài cài từng cúc áo, một câu cũng không nói, không hề quay đầu lại mà ra khỏi phòng.

Tận khi màn đêm buông xuống, Duật Tôn vẫn chưa trở về.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ôm gối trên bệ cửa sổ, trong đầu chỉ còn lưu lại câu nói kia của y, chẳng lẽ cô thật sự đã thay đổi mà ngay cả bản thân cũng không nhận ra ?

Cô bất tri bất giác nhìn chằm chằm về phía cửa lớn, Duật Tôn, có lẽ anh lại qua đêm ở ngoài.

Mà sự thật đúng như cô nghĩ, đêm nay Duật Tôn đã đến Thiên Sắc.

Y có một chút để ý đến Cố Tiêu Tây, lúc cô ta đi vào, mặc đồng phục của phục vụ, Duật Tôn lơ đãng nhíu mày, bộ này không hợp với cô.

Quản lý ngăm hiểu, kéo cô ta vào.

Cô ta vẫn đứng ở cửa, vừa nhìn thấy Duật Tôn, trong lòng sinh ra một loại cảm giác sợ hãi không nói nên lời.

“ Còn đứng đó làm gì, vào đi”.

Cố Tiêu Tây bất an đi vào, ngồi bên cạnh Duật Tôn, bàn tay bị y kéo qua. Ngón tay cô ta cứng nhắc, bị y nắm chặt. “ Dật thiếu, xin ngài đừng trêu đùa em được không ? Em chỉ cùng ngài uống rượu.”

“ Được, chúng ta cùng uống rượu”. Bàn tay y vẫn nắm chặt không buông. Y cầm ly rượu trên bàn, ép đến trước mặt Cố Tiêu Tây ra lệnh “ Uống đi”.

Cô ta uống một ngụm rượu nhỏ bị sắc mà bắt đầu ho khan.

“ Cô như vậy mà đòi hầu rượu, có khi hầu ngủ thì đúng hơn”.

Cố Tiêu Tây lau khóe miệng, mấy giọt rượu loang trên váy. Cổ tay đeo một chiếc đồng hồ đơn giản, cổ tay áo vén lên, để lộ một ít da thịt trắng nõn.

Chiếc điện thoại đặt trong túi áo Duật Tôn reo lên ba tiếng, nhưng ánh mắt hoàn toàn đặt trên cổ tay cô ta, không hề để ý đến chiếc điện thoại đáng thương kia.

Phòng VIP đóng chặt, không ai có gan dám quấy rầy không gian riêng tư của y. Duật Tôn kéo cô ta vào ngực. Hai vai Cổ Tiêu Tây run lên, nghĩ rằng người đàn ông này chuẩn bị tiến thêm một bước bèn vội giã giữa “ Không nên như thế”

“ Tôi không phải là người có tính kiên nhẫn”.

“ Duật Thiếu, em không nghĩ lần đầu tiên của mình lại qua loa như vậy, ít nhất cũng nên để cho em có chút chuẩn bị trước”.

“ Cô muốn thế nào ?”

“ Em.”Cổ Tiêu Tây không nói nên lời, dựa vào ý tứ của Nghiêm Trạ Thanh, cô ta có lẽ đã đồng ý rồi, nhưng không hiểu bản thân tự nhiên phát sinh chuyện gì mà từ chối.

“ Như vậy đi, cô không muốn tiếp tục làm việc ở Thiên Sắc. Tôi có một căn phòng bỏ không, trước tiên cô chuyển đến đó, muốn tiền tôi sẽ cho cô. Còn về bản thân cô, như ý cô muốn, khi nào chuẩn bị tốt thì đến tìm tôi. Sớm muộn gì cô cũng là người của tôi, cô không trốn được đâu”.

Cổ Tiêu Tây suy nghĩ một chút, thấy lời Duật Tôn nói không phải vô lý, ít ra làm người đàn bà của hắn sẽ có nhà ở, tiền tiêu, có thể sẽ không cần đến Thiên Sắc làm việc, mà quan trọng nhất, cũng giúp Nghiêm Trạ Thanh đòi lại công bằng.

“ Được ạ”.

Duật Tôn tao nhã nhấp ngụm rượu, đôi mắt âm trầm rất sâu, rất u ám.

“ Nhưng mà em có chút lo lắng”. Cổ Tiêu Tây nói “ Người phụ nữ lần trước đến Thiên Sắc có thể hay không tìm đến em ?”

“ Cô muốn nói đến Mạch Sanh Tiêu ?” Duật Tôn lơ đãng khoát tay, cô ta nhìn về phía y, thấy trong mắt y toàn là dừng đọng. “ Lúc trước tôi để ý cô ta cũng bởi vì cô ta có chút hương vị trong sạch đúng vị của một nữ sinh”. Đầu ngón tay y vuốt nhẹ mái tóc Cổ Tiêu Tây “ Cô ta còn một năm nữa mới tốt nghiệp”.

Ý tứ của y vô cùng rõ ràng, y muốn thay đổi khẩu vị.

Cổ Tiêu Tây không khỏi đồng tình với Mạch Sanh Tiêu. Cô có thể nhìn ra, Sanh Tiêu thực thích y. Nhưng người đàn ông này không tìm không phổi.Ánh mắt cô ta hơi dừng lại, trong mắt hiện lên khuôn mặt tuần tú của Nghiêm Trạ Thanh.

Mối tình đầu đẹp đẽ, tình cảm sâu nặng nhất, chân thành mà tha thiết.

Nghiêm Trạ Thanh không tiếc dùng tất cả thủ đoạn lợi dụng cô, nhưng mà cô vẫn còn yêu hắn.

Đêm đó Duật Tôn đưa Cổ Tiêu Tây ra khỏi Thiên Sắc, tất cả chị em làm việc chung đều nhìn với con mắt ngưỡng mộ, không ai chú ý đến nỗi niềm của cô ta.

Duật Tôn sắp xếp cho cô ta ở một căn nhà lớn, chỉ là ngôi nhà mới sửa chữa lại, bên trong đầy đủ tiện nghi, chính là thiếu hơi ấm của con người ở đây.

Bởi vì ở cùng Duật Tôn nên Cổ Tiêu Tây không dám liên lạc tùy tiện với Nghiêm Trạ Thanh, điện thoại di động ngay cả ngủ cũng nhét dưới gối, một phút không rời.

Mạch Sanh Tiêu ở lại Hoàng Duệ ẩn tượng không khỏi buồn bực, cô nghĩ muốn ra ngoài một chút, trước mặt Tương Tư gượng gạo nở nụ cười, nhưng mệt mỏi quá, đơn giản cô chỉ nói dối Tương Tư là cần mua hai quyển sách, một mình ra ngoài.

Cô muốn yên tĩnh nên cũng không liên lạc với Thư Diễm.

Nắng buổi trưa rất gay gắt, mặt trời chiếu thẳng vào đầu, nắng gắt đến độ cảm tưởng như cháy hết hàng cây hai bên đường. Sanh Tiêu ngồi ở một quán café gần quảng trường, trên đầu là một chiếc ô che nắng rất to, trước mặt để một cốc nước mơ lạnh.

Cô đeo kính râm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn dựa vào thành ghế.

Cố Tiêu Tây thật không nghĩ mình luôn gặp Mạch Sanh Tiêu những lúc không ngờ nhất. Cô ta chỉ muốn ra ngoài một chút, nhân tiện thăm thú xung quanh xem có ngôi trường nào chuẩn bị khai giảng để xin vào làm, cô muốn đi dạy.

Nghiêm Trạh Thanh hẹn buổi tối gặp nhau, cô nói cho Duậh Tôn biết tối nay cô phải về mừng sinh nhật mẹ, Duậh Tôn cũng đồng ý rồi.

Cố Tiêu Tây chưa nghĩ đến khả năng mình rời bỏ Duậh Tôn, mà biện pháp tốt nhất, chính là làm cho Mạch Sanh Tiêu rời bỏ y, có như vậy, Nghiêm Trạh Thanh mới đồng ý để cô trở lại bên hấn.

Cô chợt nghĩ, trong lòng không khỏi một mảnh bi thương, chẳng lẽ tự do của cô, nhất định phải đánh đổi bằng đau khổ của người khác.

Có thể Duậh Tôn chú ý đến cô hoàn toàn do đã chán ghét Mạch Sanh Tiêu, cô nghĩ thâm, dù cho cô có không nhảy vào, Duậh Tôn cũng không bao giờ giữ Sanh Tiêu ở bên, nghĩ như vậy, thâm tâm cô mới bớt đi một chút áy náy.

Sanh Tiêu uống một ngụm nước, cô không hề nhìn ra phía ngoài.

Vừa đặt cốc xuống mặt bàn, Cố Tiêu Tây đã ngồi trước mặt cô.

Cô vừa nhìn đã nhận ra cô gái mình gặp tại Thiên Sắc đêm ấy. Đôi mắt cô giấu sau cặp kính, ai ai cũng biết, Duậh Tôn thích nhất là nữ sinh. Cố Tiêu Tây có lẽ còn nhỏ tuổi hơn cô, nếu so sánh với nhau, một chút ưu điểm Sanh Tiêu cũng không có.

Cô tháo kính râm xuống, để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn.

Hai tay Cố Tiêu Tây nắm chặt túi xách trên đầu gối, trách không được Nghiêm Trạh Thanh lại thích cô ta. Mạch Sanh Tiêu rất xinh đẹp là điều không thể chối cãi, dù cô có chìm vào đám đông, cũng không lẫn đi đâu được (Ở đây mình đang ở ngôi Cố Tiêu Tây nghĩ thâm nên để CTT gọi ST là cô ta nhé)

Có đôi khi, nực cười ở chỗ, nếu cô cùng Mạch Sanh Tiêu đổi chỗ cho nhau, cô có thể theo Nghiêm Trạh Thanh, mà Sanh Tiêu vẫn có thể ở cùng Duậh Tôn.

Hai người đối mặt nhau, không ai mở miệng trước.

Phục vụ đi đến “ Xin hỏi quý khách dùng gì ạ ?”

“ Một ly nước lạnh, cảm ơn”.

Phục vụ xoay người, Sanh Tiêu đem kính râm đặt trên mặt bàn “ Cô có chuyện gì không ?”

Cố Tiêu Tây không biết phải nói thế nào, dù sao cô ta cũng không phải người thứ ba, có thể vênh váo tự mãn khoe khoang chiến thắng, lấy đó làm niềm vinh hạnh. Quần áo mặc trên người cũng là hàng hiệu, mỗi cái ít nhất phải mấy chục nghìn tệ.

Sanh Tiêu nghĩ thâm, với tính cách của Duậh Tôn, nếu ai được y để ý, chắc chắn không bao giờ y để người đó chịu thiệt thòi.

Phục vụ đưa tới ly nước lạnh về phía Cố Tiêu Tây.

Cô ngẩng đầu nhìn người phục vụ, sau khi tốt nghiệp, cho dù có thể đến đây làm việc, cô cũng rất vui vẻ.

“ Xin lỗi, tôi đi trước”. Mạch Sanh Tiêu không chịu được việc phải ngồi yên một chỗ cùng cô ta lâu như vậy. Những hình ảnh ở Thiên Sắc đêm đó tua đi tua lại trong đầu cô rất nhiều lần, cô muốn quên nhưng không thể quên được.

“ Cô.cô có thể rời khỏi Duậh Tôn được không ?” (Anh giai mới có mấy ngày đã cho cô ta gọi thẳng họ tên rồi T_T)

Cuối cùng cô ta cũng chịu nói, hơn nữa lại trực tiếp nói vào vấn đề chính.

Mạch Sanh Tiêu vừa chuẩn bị đi liền quay lại, cô không muốn đấu trí với người phụ nữ khác, càng không muốn tranh cãi vì một người đàn ông. “ Những lời này, hấn là Duậh Tôn phải tự nói với tôi ?”

“ Tôi nghĩ cô nên tự hiểu, không cần người khác phải nói rõ ràng chứ nhỉ ? Cô xinh đẹp như vậy, muốn tìm người đàn ông nào mà không có, tội gì phải bám lấy người không thích cô ?”

Đến ngay cả Cố Tiêu Tây cũng nhận ra Duật Tôn không hề thích cô. Mạch Sanh Tiêu không giấu nổi nỗi đau đớn, lúc trước cô muốn rời đi, cô cũng tự hiểu được, hạnh phúc của cô sớm đã không còn.

Khi cô muốn đi, Duật Tôn không buông tay, bây giờ lại tới nói với cô, cô đi đi, tôi trả tự do cho cô.

“ Nếu cô lo lắng cuộc sống về sau không được tốt, tôi có thể bảo Duật Tôn cho cô tiền”.

“Tiền ?” Cánh môi cô khẽ nhếch lên, dù cười thế nào cũng thấy rất gượng gạo. “ Muốn cho tôi bao nhiêu tiền ?”

“ Tôi nghĩ, anh ấy cũng không phải người hẹp hòi, tôi mới theo thì đã có nhà để ở, có lẽ anh ấy sẽ cho cô số tiền đủ nuôi quãng đời còn lại”.

Trách sao được, mấy ngày liền y không về, hóa ra bên ngoài đã sớm có nơi ở mới.

“ Tôi phải tin cô à ? Không biết chừng đây chỉ là do cô một mình nghĩ ra mà thôi”. Mạch Sanh Tiêu không nghe ra ý tứ của Duật Tôn trong lời nói này, cô cũng không tin tưởng hoàn toàn Duật Tôn có ý nghĩ này.

Cố Tiêu Tây biết mình rất ích kỷ, rất tàn nhẫn. Lòng bàn tay nắm chặt lấy thứ gì đó mà đỏ ửng lên. Cô không nên lấy ra, không nên thương tổn Mạch Sanh Tiêu như vậy. Có thể bây giờ cô đang cùng ác ma ở chung một chỗ, một ngày cô không sớm rời đi, nguy hiểm càng nhiều.

Ai có thể đảm bảo, Duật Tôn sẽ tuân thủ lời hứa ? Nhỡ đâu ngày nào đó y lại đem cô ăn sống nuốt tươi ?

Cô ta hung hăng cắn chặt môi dưới, tay phải vươn ra, trên bàn đặt một chiếc bút ghi âm nhỏ, lúc trước con chip được giấu trong đồng hồ, đây là thứ cô chuẩn bị đưa cho Nghiêm Trầm Thanh.

Cố Tiêu Tây ấn nút, giọng nói trầm ấm của Duật Tôn từ bên trong truyền ra. Mạch Sanh Tiêu không khỏi khần trương, cô có thể đoán được, Cố Tiêu Tây cho cô nghe xong, khẳng định có ý tứ gì đó.

Cô nghe được Duật Tôn nói “Cô như vậy mà đòi hầu rượu, có khi hầu ngủ thì đúng hơn”.

Cô còn nghe thấy y nói “Lúc trước tôi để ý cô ta cũng bởi vì cô ta có chút hương vị trong sạch đúng vị của một nữ sinh. Chính là cô ta còn một năm nữa mới tốt nghiệp”.

Mạch Sanh Tiêu không tự chủ véo vào chân mình, mặc cho đau đớn truyền tới. Trước khi đi cô đã thay váy bò, đôi chân cô trắng nõn, thế nào lát nữa cũng nhìn thấy dấu vết ửng đỏ”.

Cố Tiêu Tây cầm bút về, bàn tay nhắc ly nước lên uống một ngụm, nhưng năm đầu ngón tay không tự chủ được run lên.

Hai người đều không nói gì nữa, không gian lại nhuốm màu trầm mặc.

Chiếc xe thể thao xa hoa đỗ gần quảng trường, Duật Tôn xuống xe, y nhớ Mạch Sanh Tiêu rất thích uống nước mơ lạnh ở đây, nghĩ mua hai cốc mang về Hoàng Duệ ẩn tượng. Duật Tôn vừa lên cầu thang của quán trà Mộc, ánh mắt lơ đãng trông thấy Mạch Sanh Tiêu và Cố Tiêu Tây ở cách đó không xa.

Đôi mắt y hơi nhắm lại, đi về phía hai người.

Ánh mắt Mạch Sanh Tiêu hơi nâng lên, trong mắt cô một mảnh trầm lặng làm lòng Duật Tôn hơi nhói đau, nhưng cuối cùng y khôi phục lại vẻ trầm tĩnh, nhìn về phía Cố Tiêu Tây “ Tại sao cô lại ở đây ?”

Cố Tiêu Tây dù chết cũng không nghĩ tới sẽ gặp Duật Tôn ở nơi này. Cô ta khần trương không biết làm sao, ánh mắt y liếc qua khuôn mặt hờ hững của Sanh Tiêu nhưng trên mặt không biểu hiện thái độ gì.

“ Em.Em đến đây chơi”.

Ánh nắng bị thân ảnh cao lớn của y ngăn lại, bởi vì cô đang đứng nên ánh mắt không tự chủ hướng về túi xách của Cố Tiêu Tây. Trong lòng cô không khỏi nổi lên nghi vấn, cô ở với Duật Tôn không phải ngày một ngày hai, sao y có thể để người khác dễ dàng đặt máy ghi âm được ? Chẳng lẽ là Cố Tiêu Tây cố ý ?

Mạch Sanh Tiêu dứt khoát muốn đi “ Cô ta nói, ngày trước anh để ý đến tôi chỉ vì tôi là nữ sinh, nay tôi còn một năm nữa mới tốt nghiệp nên anh chán tôi rồi”. Đôi mắt đẹp của cô nhìn thẳng vào Duật Tôn, muốn dựa vào đó để nhìn ra chút manh mối, nhưng mà ánh mắt của người đàn ông này vẫn bình tĩnh thâm thúy như vậy, căn bản cô không thể nhìn ra được. Sanh Tiêu có chút thất vọng “ Lời nói của anh đều bị ghi âm lại, Duật Tôn, anh không hề phòng bị gì sao ?”

Cố Tiêu Tây quá sợ hãi, cô ta muốn cho Mạch Sanh Tiêu nghe ghi âm để cô tự mình thức thời rời đi. Cô ta không nghĩ sẽ gặp phải Duật Tôn, nếu như bị Nghiêm Trạ Thanh biết được, nhất định sẽ không tha cho cô ta. Cố Tiêu Tây đứng dậy, hai tay nắm chặt tay áo Duật Tôn “ Không, em không có, thật xin lỗi.Em chỉ cùng cô ấy nói vài chuyện linh tinh, nhưng không hề có bản ghi âm gì cả, anh phải tin em”

Mạch Sanh Tiêu trông thấy ánh mắt cô ta tỏ vẻ đáng yêu thuần khiết, cô bèn chỉ về phía cô ta “ Nếu anh không tin lời tôi, có thể mở túi xách của cô ta xem, bên trong.”

Cô còn chưa nói xong đã bị Duật Tôn tàn nhẫn cắt đứt “ Mạch Sanh Tiêu, cô theo tôi bao lâu rồi mà còn dám đứng đây đặt điều vu khống ? Chẳng lẽ cô ấy nói không đúng à ? Đừng cho tôi thấy cô có ý đồ khác, đến tận bây giờ tôi cũng không tin cô”.

55. Chương 55: Không Chịu Buông Tay

Cố Tiêu Tây toàn thân buông lỏng, âm thầm thở phào.

Mạch Sanh Tiêu đứng ở trước bàn, cô muốn kín đáo ra hiệu cho Cố Tiêu Tây, lại phát hiện nguyên lai đã biến thành cô cố tình xen vào việc của người khác.

Cô có ý tốt nhắc nhở, y tuyệt tình như vậy vẫn là không nên nói ra.

Cho dù y lúc trước vừa ý cô chỉ là bởi vì đặc thù ham mê của y, y cũng không cần phải như vậy, mỗi lần mỗi phút nhắc nhở cô. Mạch Sanh Tiêu chỉ là cảm thấy có chút khổ sở, đàn ông đều là như vậy phải không? Lúc yêu chiều thì chuyện gì cũng có thể bao dung nhưng khi mà đã có niềm vui mới lại có thể một cước đá văng người ra xa.

Cô nhẹ hít một hơi, nhưng thời tiết quá mức khô nóng, không khí hít vào ngược lại khiến cho lồng ngực càng đau đớn hơn.”

Tôi chưa từng có nghĩ tới anh có thể tin tưởng tôi, niềm tin của anh trong mắt tôi, cũng chẳng đáng giá.”

Bọn họ không phải người yêu, ai cũng không cần tin tưởng ai.

Cố Tiêu Tây cảm thấy trong lòng càng khó chịu, cô không nghĩ lại đối với Mạch Sanh Tiêu như vậy, lại càng không muốn vì mình mà tổn thương người khác.

Đối với Cố Tiêu Tây mà nói, Mạch Sanh Tiêu chỉ là người xa lạ. Tuy nhiên khi thấy Sanh Tiêu khổ sở, chính cô cũng cảm thấy khổ sở theo, là một người không quen biết mà còn như thế, cô thật không hiểu Nghiêm Trạ Thanh trong lòng nghĩ như thế nào, có lẽ anh ta không nên nhận định là Mạch Sanh Tiêu chỉ có rời khỏi Duật Tôn mới có thể hạnh phúc?

Không phải đều nói, làm cho người mình yêu được hạnh phúc, mới là hạnh phúc lớn nhất của bản thân sao?

” Mạch Sanh Tiêu, cô trở về đi, đừng ở lại đây thêm mất mặt.” Duật Tôn đưa tay trái, vững vàng ôm lấy lưng Cố Tiêu Tây.

” Tôn, sao anh không cho cô ta rời đi, đều đã chán rồi, cũng nên đuổi cô ta đi thôi.” Cố Tiêu Tây mở miệng nói lớn.

Bước chân Mạch Sanh Tiêu bỗng dừng lại, tựa hồ cũng chờ câu trả lời của Duật Tôn,” Cô ta nói đúng, chỉ cần anh nói cho tôi đi, tôi lập tức sẽ ra đi, hơn nữa còn đáp ứng các người, từ nay về sau sẽ không xuất hiện trước mắt các người nữa.”

Duật Tôn thần sắc thật lạnh lùng, trên mặt y, kể cả đôi mắt, đều nhìn không ra chút mảy may dao động, phẳng phất như trên đời này chỉ có mình y mới là vĩnh viễn bất khả xâm phạm, Mạch Sanh Tiêu cùng Cố Tiêu Tây đều đang đợi y mở miệng, y cũng không có liếc mắt nhìn Sanh Tiêu, ánh mắt y dừng lại trên đỉnh đầu Cố Tiêu Tây,” Tôi nhớ là tôi và em đã nói qua, chuyện của tôi, em đừng có quản.”

Cố Tiêu Tây khẽ giật mình, cô có chút nóng vội.

Mạch Sanh Tiêu không đợi đáp án nữa, chuẩn bị rời đi.

Ở đây ngây ngốc quá lâu, thật là mệt chết đi.

Cố Tiêu Tây mặc chiếc áo T-shirt màu trắng, bàn tay Luật Tôn dán trên thắt lưng cô, hơi nóng từ lòng bàn tay làm cô khó chịu muốn đẩy ra, nhưng cô đâu dám.

Chỉ cần lúc một mình ở cùng chỗ với Luật Tôn, cô đều nhìn không được sợ hãi, cô thầm nghĩ nhanh chóng rời khỏi Luật Tôn, trốn thật xa. Càng nghĩ như vậy, cô lại càng đem tất cả hi vọng ký thác vào Sanh Tiêu, có lẽ để Luật Tôn hết hy vọng thì Nghiêm Trầm Thanh có thể đáp ứng thỉnh cầu của cô.

Cố Tiêu Tây cầm lấy cốc nước đá trên bàn, cô thậm chí không nghĩ ngợi, liền đem toàn bộ nước bên trong hắt lên mặt Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu lúc trước bởi vì trời nóng nực mà khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ vậy mà trong nháy mắt trở nên lạnh buốt, nước đá kích thích từng tế bào quanh thân cô, hơn nửa lượng nước từ khuôn mặt cô chảy xuống, mà ngay vạt áo trước đều đã ướt sũng.

Cô thật không ngờ, Cố Tiêu Tây nhìn có vẻ là một cô gái hiền lành như vậy cũng có thể làm loại chuyện này.

Duật Tôn đứng ở bên cạnh, chứng kiến Cố Tiêu Tây cầm lấy cốc nước, nhưng cũng không hề ngăn cản.

Chỉ là bàn tay y nắm chặt, ngón tay thon dài cuộn lên, trên mu bàn tay, mỗi một đường gân xanh đều hiện lên rõ ràng.

Mạch Sanh Tiêu bị lạnh khiến hàm răng run rẩy, cô nhớ tới Luật Tôn lúc trước đã từng nói, nếu ai dám đánh cô, cô liền có thể đánh lại, đã có y là chỗ dựa cho cô.

Nhưng hôm nay, cô đã thành người cũ rồi, e rằng những lời này y đều đã quên.

Cô cũng nghĩ tới “đáp lễ” cho Cố Tiêu Tây, nhưng mà để làm gì chứ? để vẫn hồi chút tự tôn cho cô ư?

Mạch Sanh Tiêu vuốt mặt, trước mặt mọi người cô cũng đủ mặt mặt rồi.

Rất nhiều người đều nhìn qua, cánh tay Mạch Sanh Tiêu chợt bị kéo, một bóng người lướt qua người cô, người đó quơ lấy ly nước ô mai ướp lạnh Sanh Tiêu uống còn một nửa, nhăm giữa mặt Cố Tiêu Tây hắt qua,” Cái đồ tiện nhân!”

Mắt Cố Tiêu Tây bị nước ô mai bắn tung tóe cay xè, một cái chén ngay sau đó đập tới, rơi vào trước ngực.

Mạch Sanh Tiêu một tay bị đối phương giữ chặt,” Sanh Tiêu, chúng ta đi!”

Nguyên lai, Mạch Sanh Tiêu ngồi nửa ngày, đã hẹn trước với Thư Diễm ra ngoài, muốn dạo phố cho thay đổi không khí, không nghĩ tới cô ấy lại tới nhanh như vậy.

Cố Tiêu Tây tuy rất chật vật, nhưng lại không cảm thấy khó chịu, cô rút khăn tay lau quần áo, mà Luật Tôn đứng ở bên cạnh cũng chỉ đứng nhìn, vẻ mặt y không vui, chắc là trách cô đã ra tay.

Cố Tiêu Tây vốn cho rằng Luật Tôn sẽ giận tím mặt, nhưng mà. không có.

Xem ra Mạch Sanh Tiêu trong mắt y cũng không có mấy giá trị.

Thư Diễm lôi kéo Sanh Tiêu rời đi rất nhanh, vừa đi, vừa mắng,” Nếu cậu không thành cái bộ dáng ra thế này, tớ chắc chắn sẽ xông đi lên xé nát mặt của con bé đó!” Thư Diễm kéo cô ngồi ở bên cạnh trên ghế dài trong công viên,

” Cậu nhìn lại cậu xem, sao lại không biết đánh trả chứ? Tớ cũng không tin hẳn ta có thể ra tay với cậu, sao cậu không đánh trả chứ, cậu không có tay à?” Nói xong lời cuối cùng, Mạch Sanh Tiêu nghe được thanh âm của cô đã có chút nghẹn ngào.

Sanh Tiêu đã dần bình tĩnh lại, ngược lại là Thư Diễm lại giống như bị uỷ khuất chính là cô ấy vậy.

” Thư Diễm, tớ không sao.”

” Còn nói không có việc gì” Thư Diễm rút khăn tay lau khô trán,” Các cậu không phải đang rất tốt sao? Sao lại thành ra như vậy”

Lần trước cô còn gặp Duật Tôn trả thù cho Sanh Tiêu, cả việc bắt Tô Nhu dừng tay nữa, mới có bao lâu chứ?

Mạch Sanh Tiêu nhận lấy khăn tay trong tay Thư Diễm, lau khô vệt nước đọng trên vạt áo trước,” Lúc đang yêu thì dĩ nhiên là đối xử tốt rồi, có thể anh ta vốn là người như vậy, làm sao có thể tốt với tớ cả đời được?”

Thư Diễm nghe vậy, cánh mũi tràn ngập chua xót,” Dù vậy thì cậu cũng không thể tùy ý để cô ta cười lên đầu như vậy, lần sau nên đánh trả thì nhất định phải ra tay.”

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu, đôi mắt ngấn nước, cũng đã hồng hồng “Ừh, lần sau nhất định mình sẽ đánh trả”.

Thư Diễm thấy bộ dáng cô thế này, ngoài đau lòng còn có không ít phần nộ,” Cậu mau đến ở cùng tớ, tớ còn có phòng riêng.”

” Không cần đâu.”

” Chẳng lẽ cậu còn muốn ở lại? Sanh Tiêu, cậu ở lại làm gì, mau đi thôi”

” Thư Diễm, cậu cũng biết mà” Mạch Sanh Tiêu lau lau khóe mắt, cười mà như khóc,” Chỉ cần anh ta không mở miệng, tớ đừng mong nghĩ đến điều gì.”

Thư Diễm nghe vậy, lập tức liền nghĩ đến vụ án của Tô Niên mới dừng lại, nước mắt mờ mờ,” Sao cậu khổ quá vậy.”

Người khác bị thương còn có thể trốn tránh, nhưng Sanh Tiêu thật sự không có đường lui, thật quá tàn nhẫn.

” Thư Diễm, cậu đừng lo lắng.”

” Nếu không, để tớ nhờ Tang Viêm hỗ trợ cậu,” Mắt Thư Diễm sáng ngời,” Anh ấy cũng quen biết không ít người, biết đâu sẽ giúp được cậu không phải chịu uỷ khuất.”

” Không” Mạch Sanh Tiêu không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, cô chọc Duật Tôn còn chưa tính, cô không muốn đem chuyện của mình kéo theo cả Tang Viêm và Thư Diễm,” Cậu không cần lo lắng, thật sự, tớ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, hơn nữa, dù anh ta nhiều phụ nữ hơn nữa cũng không liên quan đến tớ.”

Mạch Sanh Tiêu thuyết phục Thư Diễm nửa ngày, mới khiến cho cô bỏ ý định.

Cố Tiêu Tây lau sạch nước trên người, ngẩng đầu, chỉ thấy Duật Tôn nhìn chăm chăm xuống đất, trong nội tâm cô một hồi khẩn trương,” Em Thực xin lỗi.”

” Em không phải phải về dự sinh nhật mẹ sao?”

Cố Tiêu Tây khẩn trương đem hai tay chấp sau lưng,” Em, em vốn là tới mua bánh sinh nhật, không nghĩ tới lại gặp cô ấy ở đây, em”

Duật Tôn cũng không trách cứ, thần sắc y đầy sủng nịnh, ôm Cố Tiêu Tây đi. “Đừng sợ, cô ta cũng không là gì của anh cả, nhiều nhất cũng là chơi đùa mà thôi, lần sau em muốn làm cái gì thì làm cái đó” Y dắt Cố Tiêu Tây ,” Không phải phải đi về sinh nhật mẹ em sao? Chúng ta đi thôi.”

Chúng ta?

Cố Tiêu Tây bẽ bộn tránh ra,” Anh cũng đi ư?”

” Đương nhiên.”

” Tại sao chứ?”

Cô ta cơ hồ rất không tình nguyện, liền tìm được lý do thích hợp,” Ba mẹ em không biết chuyện bên ngoài của em, em không muốn bọn họ biết được.” Vừa nghĩ tới cha mẹ trong nhà , Cố Tiêu Tây thần sắc không che dấu được ảm đạm, nếu như bị họ biết rõ, chắc sẽ bị chọc giận không nhỏ.

” Vậy được rồi.” Duật Tôn cũng không muốn làm cô khó xử, buông lỏng tay ra,” Vậy anh đi về trước.”

Cố Tiêu Tây mắt thấy y rời đi, lúc này mới thở ra một hơi, ngồi trên ghế.

Cô vòng vo chọn bánh rồi mua một cái bánh ngọt, sau đó vòng vo đi ba tuyến xe buýt, mới trở lại nơi Nghiêm Trạ Thanh ở.

Cố Tiêu Tây đem bút ghi âm giao cho hần, cũng không đem chuyện xế chiều hôm nay nói cho hần biết, tuy lúc ấy thiếu chút nữa bị Mạch Sanh Tiêu nói ra, nhưng tốt xấu gì thì Duật Tôn vẫn tin tưởng cô, việc này y chưa suy x thì bị cô khéo léo đánh lạc hướng.

Nghiêm Trạ Thanh nghe xong ghi âm, cảm xúc trong mắt rất phức tạp, giống như là vui vẻ, lại như là có đau lòng, sau một hồi hần bình phục lại, mới ngẩng đầu,” Duật Tôn không hoài nghi cô sao?”

” Không có.”

” Cô đừng coi thường, y là người không dễ đối phó đâu” Nghiêm Trạ Thanh đem bút ghi âm đặt trên bàn trà,” Cũng may mắn là tôi tìm được cô, , lí lịch cô đơn thuần, y hần là không có điểm hoài nghi. Mấy ngày nay, y hần là đã điều tra rõ ràng về cô, bằng không, cũng sẽ không tiếp tục ở cùng một chỗ với cô”

” Đoạn ghi âm này có nên đưa cho Mạch Sanh Tiêu nghe không?”

Nghiêm Trạ Thanh nghĩ một lúc rồi lắc đầu,” Như vậy rất dễ bị lộ, đợi đến lúc sự tình được giải quyết, cô ấy chỉ cần biết, tôi làm đủ mọi thứ cũng là vì muốn tốt cho cô ấy thôi.”

Cố Tiêu Tây ngừng thở, khá tốt, cô không có đem chuyện buổi chiều nói cho Nghiêm Trạ Thanh.

To be continue. Duật Tôn chưa trở lại nhà mới, cũng không trở lại Hoàng Duệ Ân Tượng, mà là đi Ngự cảnh viên.

Mở cửa chính là bảo mẫu Vương Linh, Duật Tôn đi vào, y đánh giá gian phòng, chỗ này náo nhiệt quả thực chính chỗ vui chơi của trẻ con.

Vô số món đồ chơi bị ném trong phòng khách, xung quanh bàn trà trải thảm cao cấp, con gái Nam Dạ Tước đang cùng mấy con chó nhỏ bụ bẫm chơi đùa, Dung Ân cũng không ở nhà, Vương Linh lên lầu mời Nam Dạ Tước đi xuống.

Hai người đàn ông ngồi ở trên ghế sa lon, con gái của Nam Dạ Tước tên gọi là Nam Tứ Đồng. Cô bé lúc này đang cùng một con chó cưỡi đoạt một túi bánh khoai, cô bé định đi nhưng lại thấy bị đoạt mất đồ, đá một cái vào mặt chú chó.

Duật Tôn nhìn mà có chút sợ run, thẳng đến khi Vương Linh đem khay trà ngon bưng lên, lúc này y mới hoàn hồn.

Nam Dạ Tước vắt một chân, nói chuyện với Duật Tôn, con chó mẹ Dạ Dạ bò dần tới sô pha, uốn bên chân Duật Tôn ,” Cái gì vậy?”

” Đây là con chó tôi tặng cho Dung Ân.”

Dạ Dạ thân thể tròn vo, nhìn qua cũng biết bình thường nó được chăm sóc vô cùng tốt, trông như cục tuyết trắng, Duật Tôn cau mày, dùng chân đẩy nó ra,” Phụ nữ đều thích nuôi chó sao?”

” Có lẽ vậy” Nam Dạ Tước trả lời cũng không xác định,” Tóm lại, Ân Ân nhà tôi rất thích.”

Dạ Dạ lẩn hai vòng, lại chạy lại không chịu rời khỏi Duật Tôn.

Nam Dạ Tước nhếch miệng cười, mỉa mai vô cùng,” Nó xem trọng cậu kìa, bình thường, nó sẽ không muốn cùng một chỗ với tôi đâu.”

” Đi chết đi!”

Cửa chính mở ra, Dung Ân mang theo túi lớn, túi bé, vừa đổi dép đi trong nhà vừa gọi ,” Dạ Dạ” “đêm đêm” trong lòng Duật Tôn nghĩ, hai người này cũng thực là buồn nôn quá đi, nào là Ân Ân với cả Dạ Dạ.

Thấy Nam Dạ Tước không có trả lời, y hỏi,” Vợ cậu gọi mà không nghe thấy sao?”

Duật Tôn trông thấy Nam Dạ Tước khóe miệng nâng lên, còn con chó nhỏ đang cuộn dưới chân y nghe thấy tiếng gọi liền vội đứng dậy, chạy đến ngã lăn bên chân Dung Ân, Duật Tôn thấy thế, lúc này mới biết Dạ Dạ là cái gì, khóe mắt y cũng cong lên, muốn bật cười.

Nam Dạ Tước sắc mặt thật khó coi, không hỏi hấn liếc,” Cậu nín đi cho tở”

Ánh mắt Duật Tôn dừng lại trên mấy con chó con vô cùng đáng yêu, y nghĩ thầm, chắc hẳn Mạch Sanh Tiêu sẽ thích đi?

Có lẽ, y nên mua cho cô một con, để cô ở Hoàng Duệ Ân Tượng không khỏi quá nhàm chán.

Duật Tôn cũng không ở lại bao lâu, liền rời đi.

Mạch Sanh Tiêu chia tay Thư Điềm xong liền trở lại Hoàng Duệ Ân Tượng, may mà cô chỉ bị tạt nước đá thôi, khô đi cũng không nhìn thấy dấu vết gì nữa.

Dì Hà theo lệ cũ đang chuẩn bị cơm tối cho Duật Tôn ở trong bếp, Sanh Tiêu về đến nhà gọi dì Hà ra ăn cơm.

” Mạch tiểu thư, không cần chờ một chút sao?” Thời gian còn sớm, nói không chừng đêm nay Duật Tôn sẽ trở về.

” Không cần đâu.”

Dì Hà gật gật đầu, đem cơm tối bưng lên bàn.

” Sanh Tiêu, sắc mặt em không được tốt, không sao chứ?” Trước bàn ăn, Mạch Tương Tư ân cần hỏi.

Sanh Tiêu lắc đầu, cổ họng khô khốc khó chịu vô cùng,” Chị à, không có việc gì đâu, có thể là hôm nay em ở bên ngoài quá lâu.”

” Không phải em nói muốn mua sách sao?”

Mạch Sanh Tiêu nắm chiếc đĩa,” Em đã tìm mấy cửa hàng sách rồi mà không tìm thấy.”

” Hôm nào chị sẽ đi cùng với em.”

Sanh Tiêu gấp miếng sườn xào chua ngọt trong đĩa đưa vào bát của chị gái,” Vâng ạ”

Chuông cửa vào lúc này lại vang lên, dì Hà vội buông đĩa,” Nhất định là Duật thiếu đã về.”

Mạch Sanh Tiêu vờ như không nghe thấy, tiếp tục dùng cơm.

Cửa chính mở ra, đứng trước cửa là một người đàn ông lạ mặt,” Anh tìm ai?”

” Tôi là người của Công ty vận chuyển hàng hóa.” Người đàn ông bê cái hòm lớn bên cạnh, đi vào phòng khách,” Ai là Mạch Sanh Tiêu ? Có chuyển phát nhanh đây.”

Sanh Tiêu buông bát cơm đi đến,” Là cái gì vậy?”

” Tôi chỉ phụ trách mang đến thôi, cô cứ mở ra sẽ biết”

Mạch Sanh Tiêu ký nhận xong, một cái hòm lớn cứ như vậy đặt ở trong giữa phòng khách, dì Hà đã mang kéo tới, chuẩn bị cắt bỏ băng dán bốn phía ” Ô, Có cái gì đó động đây này.”

Bà vừa cắt được 1 nhất kéo, cái hòm dường như có tiếng động, khiến bà sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên,” Ôi trời ơi, bên trong là vật gì thế này?”

Mạch Sanh Tiêu nhận lấy cái kéo, đem băng dán quanh thùng cắt bỏ đi, cô đánh bạo lấy tay mở nắp hòm ra, nhưng lại không mở được, rồi đạp chân vào chiếc hòm, hai tay nắm lấy nắp hòm, dùng sức hướng lên nhấc lên.

” ằng ằng ằng—”

Một thân ảnh trắng muốt đột nhiên xông tới, Sanh Tiêu né vai, ngẩng đầu nhìn lại, thì ra là một con chó.

” A—”

Mấy người đều bị tình cảnh này dọa cho sợ ngây người, Mạch Sanh Tiêu không biết đây là giống chó Tát ma, con chó này toàn thân trắng muốt, tìm không ra một sợi lông khác màu, bộ mặt thừa hưởng những nét tinh tế, bộ lông trắng sáng, tướng mạo cực giống một con sói tuyết

Sanh Tiêu tim đập như thiếu chút nữa rơi khỏi lồng ngực, con chó lớn cũng không tiến thêm, nó nâng chân trước, đứng lên thì đã cao tới ngang đùi Sanh Tiêu.

” Ai gửi con chó tới vậy?” Tương Tư cũng chưa hoàn hồn.

Khi Duật Tôn đi vào chỉ thấy ba người vây quanh con chó Tát ma kia, y đi đến bên Sanh Tiêu ”Em thích nó không?

” Tôi đã bảo là Duật thiếu gửi đến mà.” Dì Hà cười nói.

Mạch Sanh Tiêu xoay người muốn đi, lại bị con chó lớn cắn ống quần, mình nó thật to lớn, ra sức kéo một cái, thiếu chút nữa làm cho cô bị ngã, Sanh Tiêu kỳ thật có chút sợ hãi, cô cúi người, ” Buông ra, buông ra.”

Con chó rên lên hai tiếng, liền nằm lăn trên mặt đất, nhưng vẫn không chịu buông.

” Con chó này thật đáng yêu, gọi là gì, đã đặt tên chưa?” Mạch Tương Tư cũng tới hỏi.

Khuôn mặt Duật Tôn trở lên nhu hòa, dường như chưa có sự việc gì xảy ra, y ôm bả vai Sanh Tiêu, ” Chưa đặt tên đâu, Sanh Tiêu, em chọn đi, đây là quà anh tặng cho em mà.”

” Gọi happy đi, thật hạnh phúc, thật vui vẻ.” Tương Tư chen lời.

Sanh Tiêu thấy chị gái cao hứng như vậy, cũng không muốn làm không khí mất vui, dì Hà bên cạnh cũng nói thêm vài tiếng, ” Thật là khó gọi, sao phải gọi tên tiếng nước ngoài chứ?”

” Nếu không, hay là gọi là Hải Bối đi.” Sanh Tiêu nghe được tên happy, đã nghĩ đến ngay cái tên này.

” Tên này được đấy.” Dì Hà nhớ kỹ, hay là Hải Bối thuận

” Duật thiếu, cậu đã ăn cơm chưa?” Dì Hà đi qua, trên bàn cơm, bày biện chén đĩa cho y, bà xới một chén cơm. Duật Tôn chọn chó cho Mạch Sanh Tiêu đến bây giờ cũng chưa ăn gì, bụng y đã kêu vang liền đi đến. Sanh Tiêu thấy thế, bỏ lại một câu “ Tôi ăn no rồi”, liền đi lên lầu.

Duật Tôn vừa kéo ra cái ghế, nghe được cô nói như vậy, cũng không ngồi xuống nữa

” Mạch tiểu thư, người mới ăn hai miếng đã no rồi sao?” Dì Hà di hướng về phía bóng lưng cô hỏi.

Duật Tôn thấy cô lên lầu, cũng vội vàng đi theo.

Mạch Sanh Tiêu chân trước vừa đi vào phòng ngủ, Duật Tôn chân sau liền đã tiến đến, cô xoay người đem quần áo trên ghế sa lon từng chiếc từng chiếc gấp lại gọn gàng, chuẩn bị để vào tủ quần áo. Y lặng yên không một tiếng động đi đến phía sau cô, Sanh Tiêu xoay người, hai người thiếu chút nữa chạm vào nhau, cô sợ hãi kêu lên một cái, vừa rồi bị Hải Bối một dọa không ít, đến bây giờ còn chưa hồi phục.

Cô không nói gì, nghiêng người muốn đi qua.

Duật Tôn giơ tay vuốt ve khuôn mặt Sanh Tiêu, hai tay của y chăm chú nơi chiếc cằm tinh tế của cô, ngón cái vẽ thành vòng trên đôi mắt đẹp, Duật Tôn nhớ tới lúc cô bị hắt nước thì cảm thấy khó chịu, đôi mắt không khỏi trầm xuống.

” Có đẹp không?” Mạch Sanh Tiêu mặc kệ y đụng chạm.

Duật Tôn gật gật đầu, tiếng nói thuần hậu,” Rất đẹp.”

” Dù sao cũng đã nhìn nhiều đến phát chán rồi.” Sanh Tiêu đẩy tay của y ra, hướng đến tủ quần áo.

Duật Tôn đến giường trước, quần áo còn chưa cởi đã nằm xuống, Sanh Tiêu thấy y muốn ngủ ở đó , liền đi lấy điện thoại trên đầu giường, muốn đến phòng khách đọc sách. Tay vừa chạm đến, đã bị y cầm lấy, kéo cô ngã xuống giường.

Hai tay Duật Tôn ôm lấy cô, gối cầm lên vai Sanh Tiêu, y ôm chặt cô nhưng không có thêm động tác thâm nhập nào nữa, giống như y đang mệt mỏi rồi, không bao lâu, tiếng hít thở đều đều rất trầm vang lên.

Dì Hà ở bên ngoài gõ cửa,” Duật thiếu, cầu còn chưa có ăn cơm chiều, chịu khó xuống ăn chút đi?”

Y ngủ rất sâu, ôm lấy Sanh Tiêu, không có chút nào phòng bị, bộ dáng giống như mấy ngày mấy đêm đều không được ngủ.

Mạch Sanh Tiêu dè thấp giọng, bảo dì Hà đem đồ ăn cất vào tủ lạnh.

Sanh Tiêu duy trì một tư thế quá lâu, không bao lâu cánh tay cô đã mỏi nhừ, trong lòng không khỏi khó chịu, y năm lần bảy lượt chà đạp trái tim của cô, mỗi lần trở về, rồi lại như chưa hề phát sinh chuyện gì. Trong mắt y, chỉ cần vĩnh viễn không đòi hỏi có được trái tim của y là đủ, y có thể dối đãi như vậy sao?

Hai người không bật điều hòa, cứ ngủ ở trên giường như vậy, đến quá nửa đêm, Mạch Sanh Tiêu chỉ cảm thấy có chút lạnh. Duật Tôn ngủ một giấc tinh thần rất tốt, lúc y mở mắt ra thì chỉ thấy Sanh Tiêu co ro trong lòng ngực của y, cô cũng chưa tỉnh ngủ, nhắm mắt lại, hai tay ôm lấy chính mình.

Duật Tôn biết rõ cô bị lạnh, kéo cô áp bên cạnh người.

Thân thể cảm nhận hơi ấm, Mạch Sanh Tiêu cảm thấy thoải mái rất nhiều, Duật Tôn khoác áo lên bả vai, cả người áp trên người cô.

” Em muốn nghe lời nói thật phải không?”

Duật Tôn hung hăng cắn lấy miệng cô không cho cô có cơ hội kháng cự,” Vậy thì im miệng lại cho tôi!”

Mạch Sanh Tiêu đau nhói mào, cô đẩy Duật Tôn ra,” Anh tinh lực nhiều quá đấy, không sợ ngày nào đó làm đến không đứng dậy được à?”

” Tôi có chết cũng muốn chết ở trên người của em.” Duật Tôn giật quần của cô, Mạch Sanh Tiêu nhớ tới y từng nói qua như vậy nhưng nhắm mắt lại đều là thấy khuôn mặt Cổ Tiêu Tây ,” Tôi xin anh đấy, tôi thật sự không làm được” Bờ mi cô run rẩy, dường như nước mắt đã rơi xuống trong bóng tối,” Tôi đã nói sẽ cố gắng nhẫn nhịn đợi đến khi anh buông tha cho tôi, tôi sẽ ngoan ngoãn ở đây.nhưng mà tôi không làm được, tôi vừa nghĩ đến anh vừa ở chỗ những người đàn bà khác trở về, cơ thể tôi lại không ngừng được run rẩy, Duật Tôn, anh đừng chạm vào tôi được không? Tôi không làm nổi, tôi thật sự không chịu được anh đồng thời chạm vào thân thể những người phụ nữ khác, anh tha cho tôi đi, được không?”

Khuôn mặt Duật Tôn tối sầm, dần dần chuyển thành hung ác nham hiểm.

” Mạch Sanh Tiêu, em cũng không phải mới là ngày đầu tiên biết rõ, ngoại trừ em, trước kia tôi đã không thiếu đàn bà.

” Không giống nhau” Cô lắc đầu,” Tôi không biết anh vì cái gì còn lôi kéo không tha cho tôi, tôi thật sự mệt mỏi quá, không nghĩ lại cùng chung với những người đàn bà khác.”

Tay Duật Tôn vươn vào quần lót của cô, phủ lấy nơi mềm mại bên trong, tiếng nói của Mạch Sanh Tiêu đã run run, hai chân mềm nhũn vô lực. Y cởi áo, đem quần lót của cô kéo ra sau, từng bước từng bước chen vào,” Em thấy không? Thân thể của em yêu thích loại cảm giác này, Mạch Sanh Tiêu, trừ phi tôi cho em đi, bằng không, em dù nghĩ cũng đừng nghĩ đến rời khỏi tôi.”

Y đã tiến chỗ sâu nhất, hai chân Mạch Sanh Tiêu cố gắng chống đỡ, trán Duật Tôn đã dẫm một mảng mồ hôi, trong cổ y bật ra một tiếng than nhẹ đầy thỏa mãn” Chán ghét ư? Sanh Tiêu, tôi muốn cho thân thể em không thể rời khỏi tôi.”

Cô ngậm nga một tiếng, hai vai đã bị Duật Tôn kéo, làm cho cả người cô đã ngồi trên người y.

Hai người kết hợp tới nơi sâu nhất, Mạch Sanh Tiêu chỉ cảm thấy cả thân thể đều bị y phá nát, cô thở hổn hển, bị y đâm từng cái vào tận cùng sâu nhất. Duật Tôn cầm lấy một tay Sanh Tiêu, y nâng eo của cô lên chút ít, dục vọng của y hơn phân nửa đã nằm sâu trong cơ thể cô, y khiến cho bàn tay nhỏ bé của cô nắm lấy gốc dục vọng to lớn của y,” Nhìn xem, của em vừa vận ôm trọn lấy tôi, Sanh Tiêu, thân thể của chúng ta mới phù hợp làm sao.”

Mạch Sanh Tiêu mệt mỏi cực điểm, Duật Tôn lại như là bị cầm dục thật lâu, không ngừng muốn cô.

Ngày hôm sau, hai người đều ngủ cực kỳ muộn, dì Hà lên gọi một lần không thấy mở cửa, biết là bọn họ vẫn còn ngủ.

Hôm nay Duật Tôn dường như không có việc gì, bằng không dựa vào thói quen của y đã sớm đi rồi.

Mạch Sanh Tiêu mở mắt ra, toàn thân đau nhức, cô muốn đứng dậy, lại bị y ôm chặt không thể động dậy.

Ngày hôm qua Cố Tiêu Tây lúc khuya mới trở lại Tinh Hoa danh (chắc là khu nhà mới mà Duật Tôn cho cô ta ở), Nghiêm Trạm Thanh nói cho cô biết, Duật Tôn nếu không đến chỗ cô, chính là về Hoàng Duệ Ấn Tượng, trước mắt là y đồng thời bao nuôi hai người chỉ có cô cùng Mạch Sanh Tiêu thôi.

Cô khóa trái cửa phòng, yên tâm ngủ một đêm. Buổi sáng tỉnh lại, cũng không trông thấy thân ảnh của Duật Tôn. Cô lấy điện thoại di động ra, nhấn cho y một đoạn tin nhắn.

Mạch Sanh Tiêu mở to hai mắt, nghe được tiếng điện thoại rung, Duật Tôn chưa mở mắt, điện thoại di động của y để bên cạnh gối đầu, Sanh Tiêu thấy y ngủ rất sâu, trong lòng cô cảm giác như bị cào xé rất khó chịu, cuối cùng vẫn là vươn tay ra.

Mở màn hình xem là một cái tin nhắn, hiện tên Cố Tiêu Tây .

Lòng cô run lên, ngón cái không nghe lời nhấn phím, nội dung tin nhắn hiện lên là: Hôm nay anh có đến không?

Đơn giản chỉ một câu hỏi thôi mà làm hô hấp của Mạch Sanh Tiêu trở lên gấp gáp, cô vội vàng tắt màn hình điện thoại thả lại chỗ cũ, đã thấy thân thể y động dậy, Duật Tôn mở mắt ra,” Mấy giờ rồi?”

Sanh Tiêu nhìn đồng hồ trên tủ,” Mười giờ rồi.”

Duật Tôn không nói gì, nhắm mắt lại, vươn tay ra sờ lên điện thoại của mình, Sanh Tiêu không khỏi khấn thề, y cũng không nói gì, lại thả điện thoại xuống.

Hai người rời giường, lúc xuống lầu dì Hà đang bận rộn chuẩn bị cơm trưa, trên bàn ăn có sandwich cùng trứng trần nước sôi.

Duật Tôn mặc một bộ đồ ở nhà màu trắng, y rất ít mặc loại đồ như thế này, khi y đứng dưới ánh nắng mặt trời càng ngời sáng vẻ anh tuấn mà tà khí. Hải Bối vừa tới nhà mới, có chút không thích ứng, Duật Tôn gọi người mang thức ăn cho chó đến nhà, thừa dịp dì Hà đang chuẩn bị cơm trưa, y kéo tay Mạch Sanh Tiêu, mang theo Hải Bối đi vào vườn hoa.

Tương Tư ngồi ở phòng khách, xuyên qua lớp kính cửa sổ sát đất nhìn ra phía bên ngoài.

Duật Tôn ngồi trên mặt đất, Hải Bối đuổi theo khiến Mạch Sanh Tiêu không ngừng chạy trước, Sanh Tiêu có chút sợ con chó to lớn như vậy, cho nên chạy vô cùng nhanh. Duật Tôn đi qua, Hải Bối lại quẩn quít lấy y tỏ ý muốn chơi, mới trải qua hơn nửa ngày mà nó dường như đã thích ứng rất tốt với hoàn cảnh.

” Sanh Tiêu, sau này lúc tôi không có ở đây, để cho Hải Bối bảo vệ em.” Duật Tôn ôm lấy mạch Sanh Tiêu đứng bên cạnh bể bơi, loại chó cưng nhỏ bé phổng chừng một cước đã bị đá văng, cho nên y mới mua con chó Dorberman này cho cô.

Mạch Sanh Tiêu trong lòng vẫn nghĩ cái tin ngắn kia, cô cũng không nói gì, Duật Tôn ở lại Hoàng Duệ Ấn Tượng suốt một ngày, tới gần lúc ăn cơm chiều, lại thay quần áo ra ngoài.

Sanh Tiêu nhìn theo bóng lưng y lái xe đi ra ngoài, cô biết rõ, y đi đến chỗ Cố Tiêu Tây .

56. Chương 56: Tinh Hoa Dinh Thự

Tinh Hoa Danh Thự.

Duật Tôn đến vừa đúng lúc Cố Tiêu Tây nấu xong hai món mặn và một món canh, thấy y đi vào, cô sững sốt, buổi sáng Duật Tôn không trả lời tin nhắn, cô cho là y hôm nay sẽ không tới, “Anh ăn tối chưa?”

Duật Tôn đáp, “Ăn rồi.” Y ăn trên đường rồi mới tới đây.

Cố Tiêu Tây xới cơm ngồi xuống, Duật Tôn ngồi ở phía đối diện, miếng cơm ở trong miệng cô, làm cách nào cũng không nuốt xuống được. Người đàn ông tùy ý vuốt vuốt điện thoại di động, chuyển một vòng, ánh mắt lại vẫn trước sau như một rơi vào trên người cô chưa từng rời đi. Cố Tiêu Tây như ghen ở cổ họng, “Anh có muốn ăn thêm một chút nữa không?”

Duật Tôn lắc đầu một cái, hai món một canh làm cực kỳ đơn giản, nhưng khách quan mà nói so với Mạch Sanh Tiêu cái gì cũng không biết làm thì cũng thực sự tốt hơn rất nhiều rồi.

Cố Tiêu Tây ăn qua loa một hai miếng, mặc dù đói bụng, nhưng cô một miếng cũng nuốt không trôi.

Duật Tôn đứng dậy, y mang theo tới một bình rượu đỏ, y đi đến trước tủ rượu bên trong phòng khách, sau khi mở bình rượu đỏ ra xong, rót hai ly. Cố Tiêu Tây vừa dọn bàn xong, Duật Tôn ngồi xuống bên cạnh, tay phải y khẽ lắc nhẹ ly rượu xong liền đưa về phía Cố Tiêu Tây.

“Em không muốn uống.”

“Uống một chút đi, sẽ không say.” Duật Tôn thấy cô không nhận, liền đem ly rượu đặt ở trước mặt cô.

Cố Tiêu Tây hai tay cầm ly rượu, Duật Tôn lắc lắc ly rượu của mình, “Chúng ta cũng đã ở cùng nhau một thời gian rồi, thế nào, em vẫn còn chưa quen sao?”

Cố Tiêu Tây một mực muốn kéo dài thời gian, mong muốn lớn nhất của cô, đó là có thể sớm rời khỏi Duật Tôn, cô muốn một công đôi việc, cuối cùng lại quá khó khăn. Duật Tôn không phải là người có thể nhẫn nại chờ đợi, cô hết sức căng thẳng nắm chặt chiếc ly, “Em. . . .”

“Trước đây thật sự chưa từng làm?”

Mặt Cố Tiêu Tây vụt đỏ bừng, khách quan mà nói Duật Tôn một chút cũng không để ý tới chuyện này, cô vẫn còn quá non nớt, “Anh có thể cho em thêm chút thời gian không?”

“Cố Tiêu Tây” y gọi tên của cô, “Không ai dạy cho em sao? Đàn ông không thể nhẫn nại, đừng để đến lúc “vừa mất phu nhân lại thiệt quân”, nhân lúc tôi đối với em còn có hứng thú, ngủ cùng tôi.”

Nghiêm Trạ Thanh cũng nhắc nhở cô như vậy, nhưng Cố Tiêu Tây không muốn, hôm nay cô đã bị đẩy tới nước này, rút lui cũng không thể được nữa, cô muốn bỏ trốn, nhưng Nghiêm Trạ Thanh chắc chắn sẽ không tha cho cô, cô sợ nhất, chính là ba mẹ biết chuyện này. . . .

Cô cuối cùng cũng biết, cười trên lưng cọp có cảm giác như thế nào.

Cố Tiêu Tây nâng ly rượu lên, uống một ngụm lớn.

Duật Tôn chỉ khẽ lắc ly rượu, nhưng một hộp không uống, mắt y chứa thâm ý liếc nhìn Cố Tiêu Tây, thấy cổ họng cô nuốt xuống, lúc này mới bật cười, khoe mắt kéo lên, tỏa ra chút tà ý mỉa mai.

“Cố Tiêu Tây, ba mẹ em có biết hiện tại em như thế này không?”

Y đậm trùng điệp yếu đuối nhất trong cô, một cô con gái đi ra ngoài bán thân, lo lắng nhất, chính là người trong gia đình.

Cố Tiêu Tây lại uống một hộp rượu lớn, Duật Tôn đem ly rượu thả lại trên mặt bàn, “Chỉ là do em chưa từng được trải qua mà thôi, nhưng phụ nữ một khi đã được hưởng qua mùi vị này, có thể cả đời cũng không

quên được.” Duật Tôn nói xong, trong đầu nhớ tới biểu hiện đau tới mức không muốn sống của Mạch Sanh Tiêu mỗi lần ân ái, y khẽ múm khóe miệng, lại đưa mắt nhìn khuôn mặt Cố Tiêu Tây.

Hai gò má cô ửng hồng, mới uống một ly nhỏ, đã cảm thấy cả người nóng hừng hực.

Duật Tôn đứng dậy đi tới, ôm ngang người cô, thân thể Cố Tiêu Tây mềm nhũn, mí mắt cô trĩu nặng không nâng dậy nổi, trong lúc mơng lung, cảm thấy lưng của mình chạm vào giường ngủ, đôi mắt cô hơi hé mở, chỉ thấy Duật Tôn cầm thứ gì đó đặt ở đầu giường của cô, hình như là một cái máy gì đó.

Đầu Cố Tiêu Tây nặng trĩu chỉ muốn ngủ, cô nhắm mắt lại, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, nghe thấy Duật Tôn dán vào tai cô nói, “Hảo hảo hưởng thụ thôi.”

Sau đó, một đôi tay liền bắt đầu cởi y phục của cô, nội y.

Cố Tiêu Tây chỉ cảm thấy thân thể rơi vào trong một đại dương mênh mông, cô vung hai tay, nhưng làm thế nào cũng không bơi được vào bờ, động tác của người đàn ông dường như rất thô lỗ, lúc tiến vào trong thân thể cô, khiến cô đau đến mức liên tục kêu thảm thiết, nhưng vẫn không thể mở nổi mắt.

Hôm sau khi tỉnh lại, cả cơ thể cô giống như vừa bị vật nặng nghiền qua nghiền lại, Cố Tiêu Tây mở mắt, ánh mắt bắn khoản nhìn một vòng trong phòng, cũng không thấy máy móc gì tới qua trong lúc mơ hồ cô đã thấy, cô nghĩ nghĩ.

Bực thật, có lẽ, chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Cửa phòng tắm mở ra, Duật Tôn mới vừa tắm xong, người để trần, nửa người dưới quấn một chiếc khăn tắm màu trắng, y lau tóc, có thể nhìn được toàn bộ vóc dáng hoàn mỹ, “Em tỉnh rồi?”

Cố Tiêu Tây trong nháy mắt thức tỉnh, sau lưng một tầng mồ hôi lạnh thấm ướt toàn thân, chỉ trong một giây cô cảm thấy mình dường như bị ném vào trong một hầm băng lạnh lẽo, Duật Tôn đi tới trước giường cô, khóe môi y khẽ cười, trong mắt không giấu được trêu chọc, “Không ngờ, em thật sự là. . .”

Cố Tiêu Tây đầy mặt khiếp sợ, “Anh.” Cô nhớ tới ly rượu tối hôm qua.

“Thế này không phải rất tốt sao? Đỡ cho em mất công khước từ, chẳng qua cũng chỉ là đêm đầu tiên, đáng bao nhiêu?” Duật Tôn nói chẳng hề để ý, nhưng lần đầu tiên đối với Cố Tiêu Tây, vô cùng trân quý, cô khóc không ra nước mắt, thần sắc trở nên hết sức phức tạp.

Duật Tôn ngồi xuống mép giường, lấy ví tiền ở trên đầu giường móc ra một tấm thẻ đưa cho Cố Tiêu Tây, “Tôi cũng không bạc đãi phụ nữ của mình, em cầm lấy mà dùng.”

Cố Tiêu Tây nhận lấy, cảm thấy sức nặng từ một tấm thẻ ngân hàng cũng có thể đè gãy đôi tay của cô.

Cô muốn vứt đi, nhưng ngay cả chút khí lực này cũng không có.

Cô thậm chí không dám cãi lộn, cô đã trở thành một quân cờ trong tay Nghiêm Trạm Thanh, vai diễn này, cô làm thế nào cũng không thể thoát khỏi.

Duật Tôn mở cửa sổ sát đất đi ra ngoài, Cố Tiêu Tây nhân cơ hội vén chăn lên, trên đôi chân trắng nõn thon dài của cô còn lưu lại thứ của người đàn ông, nơi bắp đùi, máu đã khô thành một màu đỏ sẫm.

Cô xuống giường, khập khểnh đi về phía phòng tắm.

Lúc đi ra, Duật Tôn đã thay xong quần áo đang ngồi ở trên ghế sa lon, đôi mắt Cố Tiêu Tây mong đỏ, dường như đã khóc, người đàn ông lơ đãng, đôi tay gõ thật nhanh trên bàn phím máy vi tính. Vừa thấy Cố Tiêu Tây đi ra ngoài, y liền đóng websites, đem laptop đóng lại.

Duật Tôn mang cô đi ra ngoài ăn cơm trưa, sau khi ăn xong, nói mình còn có việc, nên rời đi trước.

Cố Tiêu Tây bắt mấy tuyến xe buýt, đi gặp Nghiêm Trạm Thanh.

Hắn tới sớm hơn, Cố Tiêu Tây thay giày đi vào, thần sắc cô rất cô đơn, Nghiêm Trạm Thanh ngồi trên ghế sa lon phía bên trái, “Cô làm sao vậy?”

Cánh mũi cô đau xót, “Tối hôm qua, tôi đã lên giường với y.”

“Thật?” Nghiêm Trạh Thanh bật lên tiếng, y không hề bận tâm một chút nào đến cảm giác của Cố Tiêu Tây, “Tôi đã nói rồi mà, y sẽ không thật lòng đối với cô ấy.”

Cô cúi thấp đầu, trong lòng cực kỳ khó chịu.

“Cô không nên có vẻ mặt như thế này, chỉ là ngủ một lần thôi mà, sau này kiếm đủ tiền rồi, cũng không một ai biết chuyện quá khứ này của cô nữa, trình tiết dối lấy một cái tiền đồ, đáng giá vô cùng.” Nghiêm Trạh Thanh chẳng hề để ý, Cố Tiêu Tây thấy thái độ hằn như vậy, trong lòng bất ngờ dâng trào lên một cổ tức giận, chẳng lẽ ngoại trừ cô gái tên Mạch Sanh Tiêu kia, người khác trong mắt hằn đều có thể tùy ý chà đạp sao?

“Đúng rất trị giá.” Cô cơ hồ nghiêng rằng, “Duệ Tôn nói sẽ cho tôi tiền tiêu không hết, nếu như vậy, tôi cần gì phải bán mạng vì anh, tôi có thể đi theo y, phòng ốc xe hơi đều có, so với thù lao anh trả cho tôi nhiều hơn nhiều.”

Nghiêm Trạh Thanh nhớ tới, Mạch Sanh Tiêu ban đầu ở Cám Dỗ, trước mặt hằn và Duệ Tôn cũng đã từng nói như vậy.

Phòng ốc, xe hơi, còn có tiền đồ rộng mở.

Cố Tiêu Tây nói xong, ngực không ngừng phập phồng, thật ra thì, cô nói ra những lời này, thuần túy chỉ vì tức giận.

Nghiêm Trạh Thanh đứng dậy ngồi xuống bên cạnh cô, loại phụ nữ này thật là nuôi không nổi, “Cô có thể làm như vậy, Duệ Tôn vẫn còn chưa biết là tôi gài cô tới bên cạnh y phải không? Nếu tôi nói cho y biết, cô nghĩ xem, y có thể bỏ qua cho cô hay không. Còn nữa, chuyện này nếu như bị ba mẹ cô biết, nghiêm trọng hơn, bị phát tán lời đồn đại quanh nơi cô ở, Cố Tiêu Tây, cô còn có mặt mũi sống tiếp được nữa không?”

Chính xác, nếu như những chuyện đó xảy ra, cô cũng không thể sống nổi.

Cố Tiêu Tây sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cô chỉ là thuận miệng. Vừa nói như vậy, Nghiêm Trạh Thanh đã sớm cắt đứt đường lui của cô, ngay từ lúc mới bắt đầu, cô nhất định chỉ có thể đi về phía trước, không thể quay đầu lại.

Cô suy nghĩ đến mất hồn, thất hồn lạc phách.

Nghiêm Trạh Thanh tùy ý khoác tay lên vai cô, nhiệt độ trước ngực y cùng với cánh tay xuyên thấu qua truyền về phía Cố Tiêu Tây, “Đừng có thực sự ép tôi, nếu cô nghe lời, tôi sẽ không bạc đãi cô.”

Hằn tựa như một ác ma, nhưng cô lại hết thuốc chữa mà đi thích hằn.

Mỗi người đều sẽ gặp gỡ vận mệnh của chính mình, mà Nghiêm Trạh Thanh, chính là kiếp số của Cố Tiêu Tây.

Bên ngoài khí trời nóng bức, máy điều hòa trong Hoàng Duệ Ấn Tượng đều được mở ra, Mạch Sanh Tiêu dạy Tương Tư đánh đàn, Tương Tư đang nghiêm túc luyện tập, di Hà thì đang quét dọn vệ sinh, Sanh Tiêu hai chân co lại ngồi ở trên ghế sa lon, Hải Bối cuộn mình thành một cụm nằm trên thảm bên cạnh.

Duệ Tôn mở cửa bước vào, di Hà phát hiện ra đầu tiên liền chào hỏi, Mạch Sanh Tiêu cúi đầu đọc sách, tịnh không để ý.

Duệ Tôn đi vào phòng khách, Hải Bối ngoắt ngoắt cái đuôi tiến tới, y mấy bước liền tới bên cạnh Mạch Sanh Tiêu, Sanh Tiêu chỉ cảm thấy chỗ ngồi bên cạnh trầm xuống, cô chỉ chú ý lật trang sách, vẫn như cũ không hề ngẩng đầu.

Sanh Tiêu tóc buộc đuôi ngựa, mặc một chiếc áo mát mẻ màu vàng chanh không có tay, phía dưới mặc một chiếc quần short màu đen, cánh tay và bắt chân thon dài nhỏ nhắn, cứ như vậy sạch sẽ vui mình trong sa lon. Duệ Tôn nhìn có chút mất hồn, cô ngược lên, thấy y ý vị nhìn mình, liền quay người, xoay lưng lại với y.

Cái đầu lông xù của Hải Bối tiến tới, cọ cọ lên đùi Sanh Tiêu. Cô cảm thấy nhột, cầm quyển sách gõ nhẹ lên đầu nó.

Duật Tôn vươn tay ôm lấy hông Mạch Sanh Tiêu, y tối hôm qua mới qua đêm ở chỗ của Cố Tiêu Tây, hôm nay đã trở về rồi, hai bên bên ba, cũng không ngại mệt?

Sanh Tiêu để sách xuống, thần sắc lãnh đạm, y ôm, cô liền mặc cho y ôm, hai người ai cũng không nói gì, Mạch Sanh Tiêu thoáng thấy trước mắt tối sầm, cô cuống quýt hạ vai, chỉ một cái chớp mắt, mắt lại bình thường.

“Sao thế?” Cảm thấy cô có gì đó không đúng, Duật Tôn hỏi.

“Không có gì.” Mạch Sanh Tiêu nghĩ thầm, nhất định là di chứng do vụ tai nạn xe lần trước để lại, có lẽ về lâu dài, chuyện này sẽ không xảy ra nữa.

“Nếu có gì không thoải mái, phải nói cho tôi biết.” Duật Tôn cũng sợ mắt cô gặp chuyện không may, mặc dù lúc ấy bác sĩ nói không cần lo lắng, nhưng dù sao dây thần kinh mắt bị chèn ép, không thể coi thường.

Mạch Sanh Tiêu thả hai chân xuống, xỏ dép vào, cô quay mặt sang nhìn Duật Tôn, “Tôi có nói cho anh biết, anh cũng không để ý, hơn nữa, tiền anh cho đã đủ rồi, không thể phiền ngài đại giá.”

Cô một chữ một câu đều tràn đầy châm chọc, lông mày Duật Tôn không khỏi vắn lên, một câu quan tâm của y, đổi lại cô xem thường như vậy.

Chuyện y làm, từ khi nào lại cần phải giải thích với người khác?

“Mạch Sanh Tiêu, đừng thể hiện loại thái độ như thế này với tôi, cô không phải chính là đang trách tôi ở bên ngoài nuôi Cố Tiêu Tây sao? Thế thì sao nào? Tôi thích nuôi bao nhiêu người đó là việc của tôi, cô có tư cách gì đòi quản tôi, hơn nữa, tôi để tâm hay không càng không liên quan tới cô.”

Duật Tôn đứng lên, cũng có chút hối hận. Nói ra những lời này, ban đầu chỉ do y tức giận với thái độ của Mạch Sanh Tiêu, nên những lời này, cũng liền tuôn ra theo.

Sanh Tiêu nghe vậy, trong lòng vắn tắt lại, nhưng trên mặt vẫn chưa có biểu hiện gì, “Anh không cần phải tức giận, tôi càng biết không thể quản chuyện của anh, Duật Tôn, những lời này phải là tôi nói với anh mới đúng, anh bên ngoài nuôi bao nhiêu người cũng không liên quan tới tôi, anh chỉ cần mỗi tháng đưa tiền đầy đủ cho tôi là được.” Mạch Sanh Tiêu cầm quyển sách trên bàn, đứng lên.

Duật Tôn sắc mặt âm độc, Mạch Tương Tư ở gần đó thấy hai người cãi vã, cũng không dám tùy tiện xen vào.

“Cô chỉ vì tiền sao?”

Sanh Tiêu đứng ở trước mặt y, cùng y giằng co, “Tôi đi theo anh, không phải vì tiền sao? Anh cũng thật biết đùa, chuyện này mà cũng cần phải hỏi sao?”

Dì Hà thấy hai người càng lúc càng to tiếng, vội vàng buông việc trong tay, lại cũng không thể khuyên nhủ gì, chỉ có thể hi vọng Sanh Tiêu nói ít đi một chút.

Duật Tôn rút ví ra, lấy một xấp tiền mặt mệnh giá lớn lấy ra, đặt vào tay Mạch Sanh Tiêu, cô liếc nhìn, định bỏ vào túi, lại phát hiện quần áo mặc hôm nay một cái túi cũng không có. Cô đành phải cầm trong tay, “Vẫn còn thiếu một chút, nhưng anh cho tôi thế, tôi có thể quét thế.”

Cô lướt qua Duật Tôn, chuẩn bị lên lầu.

Cổ tay lại bị y nắm kéo trở lại, thông minh như y, sao có thể không nhận ra tâm tư nhỏ nhỏ của Mạch Sanh Tiêu, “Tiền cô cũng cầm rồi, đổi lại không phải còn có chuyện phải làm sao?”

Mạch Sanh Tiêu ráng sức nắm chặt tiền trong tay, “Anh nói đúng, nhưng cũng phải lên lầu đã chứ?”

Sanh Tiêu gạt tay Duật Tôn ra đi lên lầu, người đàn ông đi theo phía sau cô, đi vào phòng ngủ, chỉ thấy Mạch Sanh Tiêu đem xấp tiền ném lên giường lớn, mấy tờ tản ra rơi trên mặt đất, cô ngồi ở mép giường, ngược mắt nhìn y.

Trong lòng Duật Tôn không khỏi cảm thấy chán ghét.

Y đi tới trước mặt Mạch Sanh Tiêu, “Sanh Tiêu, cô tự coi mình là gì hả?”

Y không có ý gì, đây chẳng phải là một cuộc mua bán sao?

Trong mắt Sanh Tiêu không giấu được bi thương, Duật Tôn ngồi xuống cạnh cô, hai tay đặt lên khuôn mặt nơi đôi mắt cô, ngón cái xoa xoa viền mắt cô, lại chạm vào thứ gì đó ướt ướt, Mạch Sanh Tiêu mặc dù đã cố kìm nén, nhưng vẫn không thể không chế được.

Y cúi người xuống, hôn lên mắt cô.

Hai tay Duật Tôn ôm chặt lấy Mạch Sanh Tiêu, không làm thêm bất kỳ động tác nào nữa.

Hành động của y luôn khiến cho người ta sinh ra một loại ảo giác như vậy, mà Sanh Tiêu, ban đầu thiếu chút nữa cũng đã rơi vào trong những ảo giác đó.

Cô nghĩ, lúc y ở bên Cổ Tiêu Tây, cũng có thể như vậy sao?

Sau khi Duật Tôn đi không bao lâu, Sanh Tiêu đã đi xuống lầu.

Hải Bối núp ở cầu thang, vừa thấy cô xuống, liền thân mật quần chân đi theo Mạch Sanh Tiêu.

Tương Tư đẩy xe lăn đi tới bên cạnh Sanh Tiêu, “Nếu em thấy rất khó chịu, chúng ta liền rời đi thôi.”

“Chị, ” Mạch Sanh Tiêu cúi người xuống, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của Hải Bối, “Chúng ta đi không được, thay vì giãy giụa khổ sở, còn không bằng sớm chấp nhận, hướng chi, chân của chị còn cần phải điều trị lâu dài.”

“Sanh Tiêu, thật xin lỗi.”

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, trông thấy áy náy trong mắt Tương Tư, “Chị, chị lại thế nữa rồi, ” giọng nói của cô cố làm ra vẻ nhẹ nhõm, “Đi thôi, buổi chiều không có việc gì, ngày ngày bị chôn vùi ở trong nhà cũng sớm rĩ sét ra mắt, em đưa chị ra ngoài đi dạo một chút.”

Sau giữa trưa, trời nóng như đổ lửa. Mặc dù như vậy, trên đường dành riêng cho người đi bộ vẫn đầy ắp người, hai chị em đội mũ rộng vành chống nắng, may nhờ lúc ra ngoài Mạch Sanh Tiêu mặc quần dài, bằng không lúc này phơi nắng sẽ bị cháy hết da.

Đầu tiên cô đẩy Mạch Tương Tư tới tiệm giải khát ăn đá bào, Tương Tư nhìn thấy cách đó không xa có có một cửa hàng trang sức bạc lâu đời, “Sanh Tiêu, đẩy chị qua đó xem một chút.”

Trong cửa hàng đều là những đồ trang sức nhỏ bằng bạc nguyên chất được làm thủ công, cũng chỉ rộng chừng mười mấy mét vuông, xe lăn của Tương Tư được đẩy vào trong liền cảm thấy rất chật chội, ông chủ rất nhiệt tình, không ngừng giới thiệu các kiểu dáng cho hai người.

Mạch Tương Tư rất thích một sợi dây chuyền, đơn giản, không có chi tiết trang trí gì, chỉ nhỏ nhắn tinh xảo.

Duật Tôn dắt tay Cổ Tiêu Tây đi trên đường dành riêng cho người đi bộ, thần sắc y lơ đãng, trong lúc vô tình liếc qua cửa hàng bên cạnh, lại trông thấy một bóng dáng quen thuộc. Y ung dung thản nhiên nhìn, Cổ Tiêu Tây lại dừng bước, ngẩng đầu nhìn cửa tiệm đối diện kia, “Em muốn đi mua một ít đồ.”

“Nơi này có cái gì tốt mà mua, em chỉ cần nói, chúng ta đến trung tâm thương mại.”

“Em chỉ muốn mua chút ít đồ thôi.”

Tương Tư cùng Sanh Tiêu xúm lại, ông chủ lại lấy ra mấy thứ, Tương Tư vẫn thích mỗi cái dây chuyền kia, Sanh Tiêu thấy thế, quyết định mua, “Ông chủ, cái này bao nhiêu tiền ạ?”

“Rẻ lắm, chỉ có 180.”

Mạch Sanh Tiêu lấy tiền ra đưa tới.

Cổ Tiêu Tây không nghĩ tới sẽ gặp Mạch Sanh Tiêu ở đây, cô đứng ở cửa, tay vẫn còn kéo khuỷu tay Duật Tôn.

Tương Tư nhìn thấy trước, cô ta rõ ràng ngăn ra, Sanh Tiêu cũng không nói cho cô ta biết chuyện về Cổ Tiêu Tây, cho nên Mạch Tương Tư hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, không khí nhất thời lâm vào lúng túng.

Mạch Sanh Tiêu cầm dây chuyền muốn đeo lên cho chị, quay người lại, đã nhìn thấy hai người đứng ở cửa.

Cổ Tiêu Tây buông tay ra, đi vào, Duật Tôn vẫn đứng chỗ cũ, cơ hồ liền chặn luôn lối ra.

“Cô bé, muốn mua thứ gì?”

Cổ Tiêu Tây nhìn một mỗi, ánh mắt rơi vào sợi dây chuyền trong tay Sanh Tiêu, “Ông chủ, cái này còn nữa không?”

“Ôi, ngại quá, đồ chế tác của nhà chúng tôi đều rất độc đáo, mỗi kiểu dáng đều chỉ có duy nhất một cái, như vậy mới độc nhất vô nhị.”

Mạch Sanh Tiêu cầm dây chuyền trong tay, cô không khỏi có chút bật cười, sao có thể giống như phim truyền hình đến vậy, tất cả mọi chuyện đều đúng lúc ở cùng một chỗ.

“Đi thôi, tôi dẫn em đi dạo chỗ khác.” Duật Tôn đứng ở cửa giục Tiêu Tây.

Thật ra tính tình Cổ Tiêu Tây rất ôn hòa, chưa bao giờ tranh giành với ai thứ gì, chỉ có điều cô nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu, lại không khỏi không nhớ tới Nghiêm Trạm Thanh, nhớ tới Nghiêm Trạm Thanh đối với cô chẳng hề để ý, “Nhưng em thích sợi dây chuyền này.”

Nghiêm Trạm Thanh để cho cô đau đớn, cô cũng phải khiến Mạch Sanh Tiêu nếm thử một chút mùi vị nỗi đau.

Sanh Tiêu đối với việc cô ta yêu cầu như vậy cũng không cảm thấy bất ngờ, người mới luôn vì được cưng chiều sinh kiêu ngạo, mà người đàn ông, vì tân sủng, đều có thể lên trời xuống đất không gì làm không được.

Mạch Sanh Tiêu đưa mắt lên nhìn.

“Sợi dây chuyền này không hợp với em, đưa cho cô ấy đi.” Lời Duật Tôn nói là thật, sợi dây chuyền này quả thật không thích hợp với Sanh Tiêu.

Tương Tư thấy không khí giương cung bạt kiếm, vội vàng kéo tay áo Mạch Sanh Tiêu một cái, “Sanh Tiêu, không có gì đâu, chúng ta lại đi chỗ khác xem một chút.”

“Sợi dây chuyền này tôi đã trả tiền rồi.” Sanh Tiêu nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, “Ông chủ, đúng không?”

“Đúng đúng, dây chuyền này cô ấy đã mua.”

“Tôi có thể trả gấp đôi.” Cổ Tiêu Tây không chút nào chịu nhượng bộ, chủ cửa hàng thấy thế, cũng chỉ xua xua tay, “Tôi đã bán ra, dây chuyền này, hiện tại tôi không làm chủ được.”

Mạch Sanh Tiêu đẩy Tương Tư, định đi.

“Duật thiếu, hôm nay nếu không mua được sợi dây chuyền này, em sẽ ngủ không yên.”

Duật Tôn đứng chắn ở chỗ cửa ra vào chật chội, Sanh Tiêu không ra được, trong mắt của y không còn kiên nhẫn, “Mạch Sanh Tiêu.”

Y mở miệng, đơn giản là để cho cô nhường lại.

“Ha, một sợi dây chuyền cũng đáng giá để tranh đoạt như vậy sao.” Sanh Tiêu thả tay ra, giẫm lên sợi dây chuyền đi ra ngoài, Duật Tôn tránh người sang bên cạnh, Mạch Sanh Tiêu đẩy xe lăn đi qua dưới mí mắt y.

Cổ Tiêu Tây nhìn dây chuyền trên đất, lúc này đã dính bẩn, thẳng tắp nằm đó.

Mạch Sanh Tiêu đẩy Tương Tư rời khỏi đó không xa, lại đúng lúc gặp phải Tô Nhu, cô ả nhìn thấy Sanh Tiêu đang vừa khom đẩy xe vừa lưng trò chuyện cùng Tương Tư, dáng vẻ rất thân mật.

Cổ Tiêu Tây bước chân định đi, Duật Tôn thấy thế, liền nói, “Nhặt lên.”

Cô ngăn ra, dường như không nghe rõ, “Gì cơ?”

“Không phải em thích sao? Nhặt lên.”

“Nhưng nó đã bị cô ấy làm bẩn.”

Duật Tôn đứng đưa lưng về phía ánh mặt trời, gương mặt tuần tú đắm chìm trong âm u độc ác, “Cố Tiêu Tây, đừng cho là tôi cưng chiều em là có thể muốn làm gì thì làm, cái gì đã đoạt được đến trong tay đều phải quý trọng, nhặt lên.”

Cố Tiêu Tây nhìn âm ngọt trong mắt Duật Tôn, cô không dám cãi lại, đành phải uất ức ngồi xổm xuống, nhặt sợi dây chuyền đã bị giẫm bẩn đặt vào trong lòng bàn tay.

Lúc cô đứng lên, người đàn ông khôi phục lại vẻ cưng chiều như ban đầu, y không để ý dơ bẩn, cầm lấy dây chuyền trong tay cô, “Tôi đeo cho em.”

Cố Tiêu Tây trong mắt nén lệ, Duật Tôn đứng ở sau lưng cô, khoe miệng y nhẹ kéo, đem dây chuyền cài lại cho cô. “Quả nhiên rất đẹp.”

Cố Tiêu Tây chỉ cảm thấy cả người không còn cảm giác, sợi dây chuyền này giống như là gông xiềng, thật sâu thít chặt hô hấp của cô, Duật Tôn lướt qua cô đi ra phía ngoài tiệm, cô cắn chặt khoe môi, cũng đi ra ngoài.

“Chị, lát nữa quay lại em sẽ mua cho chị thứ khác nhé?” Sanh Tiêu cảm thấy áy náy, Tương Tư hiếm khi được ra ngoài, hơn nữa cô để ý thấy, chị rất thích sợi dây chuyền này.

“Không sao đâu” Mạch Tương Tư vỗ vỗ mu bàn tay, “Chúng ta về đi thôi, chị không muốn ở bên ngoài.” Tốc độ đổi phụ nữ của Duật Tôn, thật là có thể so với thay quần áo.

“Vâng, ” Sanh Tiêu đẩy cô đi về phía trước, “Chị, chị chờ một chút, em đi mua hai chai nước nhé.”

“Ừ.”

Sanh Tiêu buông tay ra, đi về phía quầy bán đồ lật vặt ở cách đó không xa, Tô Nhu thấy thế, sai bước đi qua, lúc ngang qua xe lăn của Mạch Tương Tư thì tay kẻ đảo một cái, chiếc xe lăn liền theo sườn dốc lao xuống phía dưới.

Tương Tư không ngừng thét chói tai, Sanh Tiêu quay đầu lại, kêu lên một tiếng, vội lao ra giẫm lên bậc thang, thật vất vả mới chặn được xe lăn của Mạch Tương Tư lại, không đến nỗi làm cô ta bị ngã xuống.

Tô Nhu nén cười, “Thật xin lỗi, tôi không nhìn thấy ở đây có xe lăn.”

“Tô Nhu, cô thật là âm hồn bất tán.”

Mạch Sanh Tiêu sợ tới mức tim thiếu chút nữa nhảy vọt lên cổ họng, Duật Tôn cùng Cố Tiêu Tây đi ra ngoài, vừa đứng lúc nhìn thấy tình cảnh này, Tô Nhu liếc mắt nhìn qua một cái, nụ cười liền sâu hơn, “Mạch Sanh Tiêu, cũng mới có mấy ngày, cô liền đã rơi vào hoàn cảnh này rồi sao.”

“Tô Nhu, chị tôi mà bị làm sao, tôi liều mạng cũng muốn xé nát cô ra.” Sanh Tiêu vội vàng trấn an Tương Tư đang bị hoảng sợ, cô liếc Tô Nhu, chỉ mình cô ta tinh thần có vấn đề, thấy Tương Tư không có việc gì xong, cô liền đẩy xe lăn đi về phía quảng trường.

Tô Nhu thấy Duật Tôn ở đây, cũng không dám làm thêm gì mờ ám, xoay người liền tự động rời đi.

Duật Tôn ôm vai Cố Tiêu Tây, “Em biết cô ta là ai không?”

Cố Tiêu Tây theo y nhìn về Tô Nhu, cô lắc đầu một cái.

“Cô ta là Tô Nhu.” Duật Tôn rũ xuống hai mắt, trong mắt kéo ra một chút ý cười, “Trước kia có một người tên Nghiêm Trạ Thanh từng theo đuổi Mạch Sanh Tiêu, người này, là của vợ của hắn.”

Cố Tiêu Tây hai mắt tròn tròn, cô chưa bao giờ biết Nghiêm Trạ Thanh đã kết hôn rồi, Duật Tôn bắt được trong mắt cô bi thương cùng mất mát, y lắc đầu một cái, “Cưới được người phụ nữ như vậy rõ là. . . . Chuyện gì cũng làm được, Nghiêm Trạ Thanh coi như là bị một cái chốt chết rồi, nếu có ngày muốn ở bên ngoài nuôi tình nhân, không bị cô ta xé xác mới là lạ.”

Cố Tiêu Tây toàn thân run lên, tầm mắt có chút mơ hồ, lúc nói chuyện, đôi môi cũng run rẩy, “Vậy sao? Có người vợ xinh đẹp như vậy, hẳn thật có phúc khí.”

Duật Tôn liếc nhìn đáy mắt ươn ướt của cô, cánh môi lơ đãng nở ra một nụ cười, lúc khoác tay kéo lấy bả vai cô, y rõ ràng cảm thấy hai vai cô cứng ngắc, Duật Tôn ngẩng đầu lên nhìn lại, đã thấy Mạch Sanh Tiêu băng qua bên kia đường, đang vẫy xe taxi.

Duật Tôn đưa Cố Tiêu Tây về Tinh Hoa Danh Thự, không ở lại lâu, liền lái xe rời đi.

Y trở lại đường dành riêng cho người đi bộ lúc trước, không mua được dây chuyền giống hệt, liền mua một chiếc giống như thế bằng bạch kim.

Hoàng Duệ Ấn Tượng đèn sáng rực rỡ, mọi người ngồi ở trên ghế sa lon đang xem tivi, lúc Duật Tôn đi vào, Mạch Sanh Tiêu liếc nhìn một cái, lại đem lực chú ý quay trở về trên tivi.

Y đi tới bên người cô, đem cái hộp nhung trong túi quần móc ra đưa cho cô.

“Gì vậy?”

“Mở ra xem một chút.”

Mạch Sanh Tiêu nhận lấy cái hộp, vừa mở ra, thấy bên trong là một chiếc dây chuyền kiểu dáng giống hệt chiếc ban ngày, có điều chỉ cần nhìn hộp bên ngoài cũng biết, tuyệt đối không phải là món trang sức bạc chỉ đáng giá một hai trăm.

“Không phải em thích sao?” Duật Tôn lấy dây chuyền ra cầm ở trong tay, “Tôi đeo lên cho em.”

Mạch Sanh Tiêu ngăn động tác của y lại, cúi thấp đầu, lẩm bẩm nói, “Duật Tôn, tôi thật sự không hiểu nổi anh.”

Nếu y bắt cô nhường, y bất chấp tất cả ưu tiên đầu tiên là Cố Tiêu Tây, cần gì phải quay trở về, còn phải làm loại chuyện có ý đền bù này, Mạch Sanh Tiêu không phải người ăn mày, không cần bố thí.

Cô muốn trả dây chuyền lại cho Duật Tôn, ngẩng đầu lên, lại đối mặt với hy vọng tràn ngập trong mắt Tương Tư, cô biết chị thích, ban ngày không mua được, trong lòng chị ấy vẫn luôn buồn buồn không vui.

Mạch Sanh Tiêu cầm dây chuyền đứng dậy, đi về phía Tương Tư, “Chị, em đeo lên cho chị.”

Duật Tôn nghe vậy, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Y vòng đi vòng lại mấy cửa hàng mới tìm được món đồ kiểu dáng giống y như đúc, lại ngay lập tức trong đêm mang về, nhưng không ngờ rằng, cô lại ở ngay trước mặt y đưa cho người khác?

Mạch Sanh Tiêu đeo lên cho Tương Tư xong, đứng dậy ngắm nhìn, “Ừ, đúng là rất đẹp.”

Tương Tư yêu thích không buông tay, trên mặt nổi lên vui sướng.

Mạch Sanh Tiêu vừa ngẩng đầu, liền trông thấy Duật Tôn đang mặt lạnh nhìn về phía mình, tựa hồ đối với hành động như vậy của cô rất là bất mãn.

57. Chương 57: Mang Thai

« Cái này tôi mua cho chị tôi. » Sanh Tiêu nói

Duật Tôn nghe xong, cơn giận cũng vơi đi phân nửa, trách không được, y cảm thấy nó không xứng với Sanh Tiêu.

Hai tay Mạch Tương Tư đặt lên cổ, vui mừng ra mặt, Sanh Tiêu trông thấy cũng vui lây, chị hạnh phúc cô cũng sẽ hạnh phúc.

Cô và Duật Tôn vẫn nói với nhau ít như trước, y vẫn không về nhà thường xuyên, Mạch Sanh Tiêu lo Tương Tư ở đây không quen cho nên đến kỳ nghỉ hè cô không đi đâu làm thêm.

Hy vọng lớn nhất bây giờ của Cố Tiêu Tây là nhanh đến ngày khai giảng, vậy thì cô sẽ không còn ngày ngày bị kẹp giữa Duật Tôn và Nghiêm Trạ Thanh nữa.

Nhưng mà, chuyện đời khó lường.

Hơn một tháng qua đi mà cô vẫn chưa có kinh nguyệt, đi mua que thử thai về thử, thì phát hiện ra đã mang thai.

Cô nàng ngã sục trong toilet, hai tay chống lên bồn tắm lớn, nửa ngày sau mới đứng dậy được.

Sau đêm đó, cô không uống thuốc tránh thai, cô cứ nghĩ chỉ có một lần, sẽ không có thai được.

Cố Tiêu Tây hoảng sợ, mặt mũi trắng bệch, quên cả thở.

Duật Tôn mở cửa đi vào, không thấy cô nàng, y lấy máy tính ngồi lên sô pha, Cố Tiêu Tây nghe thấy tiếng động, vội vỗ nước lên mặt, thả que thử vào bồn cầu xả nước.

Cô nàng nhột nhột đi ra ngoài, Duật Tôn đang bận rộn gõ bàn phím, biết là cô nàng nhưng không ngắt đầu lên hỏi, “Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.” Dạo này dạ dày có vấn đề, từ sáng đến giờ cô mới chỉ ăn có một chén cháo.

Duật Tôn gật gật đầu không nói gì nữa, tập trung làm việc tiếp, Cố Tiêu Tây tựa vào vách tường cách đó không xa, cô nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện còn trẻ thế này mà đã mang thai, hơn nữa còn là con của Duật Tôn.

Cô không tâm trạng hiện tại của mình là gì, chỉ đứng đó, tay chân chết lặng, đứa bé này nhất định không thể sinh ra, Duật Tôn không cần nó, cô cũng không muốn có nó.

Y thấy cô đứng im một chỗ thì vẫy vẫy tay, « Lại đây. »

Cô Tiêu Tây máy móc bước lại gần, Duật Tôn giữ chặt lấy tay cô, để cô nàng ngồi bên cạnh, cô có nhìn thấy trên màn hình là chỉ số cổ phiếu, trong đó vị trí đứng đầu là Chế Giương.

Đây không phải công ty của nhà họ Nghiêm hay sao?

Duật Tôn gấp máy tính lại, thấy sắc mặt cô nàng xanh mét, « sao vậy, không khỏe hả ? »

“Không ạ.” Cô nàng cuống quýt thu tầm mắt lại, tay phải đặt trên đầu gối, khuỷu tay ngăn trước bụng mình, “Duật Tôn.”

« Gì ? »

“Anh đã bao giờ thật sự yêu một người nào chưa?”

“Sao lại hỏi thế?” Duật Tôn kéo tay cô nàng, “Bây giờ tôi thích em, chỉ cần em mãi mãi nghe lời, không chừng sẽ thành người được cưng chiều nhất đấy.”

” Mạch Sanh Tiêu thì sao?”

“Em hỏi đi hỏi lại như vậy là do không tin tôi?” Duật Tôn ôm lấy bả vai Cố Tiêu Tây, “Em cũng thấy đấy, cô ta rất bướng, tôi sẽ không thích lâu đâu.”

Cố Tiêu Tây cắn môi, không nói gì nữa.

Người duy nhất bây giờ có thể giúp cô chỉ có Nghiêm Trạ Thanh.

Hắn cũng không ngờ, chỉ một lần mà Cố Tiêu Tây đã trúng luôn. Nghiêm Trạ Thanh nghe xong cười lớn “Tốt.”

Cố Tiêu Tây trầm mặc, “Tôi phải đi phá thai như thế nào để Duật Tôn không biết đây?”

“Sao phải phá?” nét cười trên mặt Nghiêm Trạ Thanh không mấy may giảm bớt, việc này thuận lợi hơn hẳn dự kiến nhiều, “Có thai, chẳng phải phần thắng càng lớn?”

“Anh điên rồi à ? » Cổ Tiêu Tây cao giọng chất vấn, chưa bao giờ cô dám nói chuyện với Nghiêm Trạ Thanh theo kiểu đó, “Tôi còn trẻ, còn muốn đi học đại học, làm sao mà sinh con được? Hơn nữa, Duậ Tôn có biết cũng không chấp nhận, Nghiêm Thiều, anh tha cho tôi đi, bây giờ tôi đã thắm lăm rồi.”

“Bây giờ cô có thể lừa hần, Cổ Tiêu Tây, tự tin lên, không chừng cô có thể giữ được trái tim anh ta cũng không biết chừng, tôi chỉ muốn cô ở cạnh anh ta mấy tháng này thôi, yên tâm, tôi sẽ không để cô sinh con ra đâu....”

“Anh....” Cổ Tiêu Tây hoảng hốt “Anh muốn tôi chờ cho bụng to lên rồi mới đi phá thai sao?”

“Tôi sẽ đền bù thỏa đáng cho cô.”

“Nghiêm Trạ Thanh” Cổ Tiêu Tây khó lòng tin nổi những gì mình vừa nghe được, “Tôi cũng là con người, chẳng lẽ trong mắt anh chỉ nhìn thấy có một mình Mạch Sanh Tiêu thôi sao? Không bao giờ có chuyện tôi đem nửa đời còn lại của bản thân ra đùa giỡn, anh có nghĩ tới chuyện, vài tháng của anh con tôi đã thành hình người rồi không?”

“Không có cũng phải có.” Mặt Nghiêm Trạ Thanh hiện lên sự nham hiểm, ánh mắt hung ác không thể che giấu, “Cổ Tiêu Tây, cánh cô còn chưa cứng cáp đã muốn bay rồi sao?”

“Nghiêm Thiều, trước đây tôi chỉ đồng ý với anh chuyện tiếp cận Duậ Tôn thôi, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ cũng lên giường với anh ta chứ đừng nghĩ tới chuyện mang thai sinh con, bây giờ tôi phải làm thế nào? Một khi con tôi thành hình người rồi, tôi làm không được.”

« Cổ Tiêu Tây, cô phải dứt khoát một lần, xem xem Duậ Tôn có muốn đứa trẻ này không. »

Cổ Tiêu Tây không thể ngờ Nghiêm Trạ Thanh lại có thể tuyệt tình đến như vậy, ngày trước cô chỉ cho rằng hần là người không từ thủ đoạn thôi, nhưng bây giờ cô đã nhìn thấy rõ lòng dạ đen tối của hần, có lẽ bên trong ngực trái của hần chỉ có một cái động không hề có trái tim.

« Tôi sẽ không bao giờ tự đem chính mình đi đánh cược cả.”

Cổ Tiêu Tây cầm lấy túi xách, đứng dậy chuẩn bị ra về.

Cổ tay cô bị hần giữ chặt lại, dùng sức kéo trở về, “Cơ hội tốt như thế bày ra trước mặt cô mà cô không biết tận dụng sao? Cổ Tiêu Tây, cô mà dám hỏng chuyện tốt của tôi, tôi tuyệt đối không tha cho cô đâu.”

“Nếu hôm nay đổi lại là Mạch Sanh Tiêu, anh cũng sẽ làm thế này à?” Cô nén nhìn nước mắt lớn tiếng chất vấn.

Nghiêm Trạ Thanh nhớ tới lần ở Thiên Sắc vì hần hiểu lầm Sanh Tiêu có thai mới khiến hai người ra nông nổi như ngày hôm nay...

“Anh không làm thế này đâu, chẳng lẽ chỉ vì tôi không phải cô ta mà anh có thể đối xử với tôi như vậy sao?”

“Bốp” Nghiêm Trạ Thanh không hề suy nghĩ vung tay giáng một cái tát.

Cổ Tiêu Tây cảm thấy trên má bỏng rát, nước mắt ứa ra, Nghiêm Trạ Thanh chưa bao giờ đánh phụ nữ không ngờ vì kích động mà lại ra tay với Cổ Tiêu Tây.

Cô nàng ôm mặt, đẩy hần chạy nhanh ra ngoài.

Cô nàng trở về Tỉnh Hoa Đình Thự, Duậ Tôn không có ở đó, chẳng bao lâu sau thì nhận được điện thoại, y nói muốn tới chỗ cô.

Cổ Tiêu Tây cúp máy, vội vàng vào toilet, trang điểm rất đậm, dặm một lớp phấn dày. Duậ Tôn tới cũng chẳng buồn để ý, mấy ngày nay ngày nào Cổ Tiêu Tây cũng khó ngủ, lo lắng triền miên, phân vân không biết có nên bỏ đứa bé hay không. Cuối cùng vẫn chọn cách bỏ đứa bé đi.

Cô không dám nói với Duậ Tôn, càng không hé răng với Nghiêm Trạ Thanh.

Xe đi về phía bệnh viện, Cổ Tiêu Tây tựa vào cửa kính xe mà khóc, nước mắt như chẳng còn mà rơi thêm nữa, đến nơi, cô ngơ ngác ngác đứng trước cổng viện đến nửa giờ, cuối cùng cắn răng đi vào.

Vừa đến chỗ nhận sổ thẻ thì có điện thoại gọi tới.

“Alo, Tây Tây à...”

“Mẹ, có việc gì thế ạ?” Cổ Tiêu Tây nghen ngào tiếng khóc.

“Tây Tây, ở nhà mình vừa nhận được một hộp chuyển phát nhanh tới, nhân viên bưu điện bảo con với bố mẹ phải cùng xem, bố và mẹ mở ra, là một chiếc đĩa ghi hình, nhưng bố mẹ xem không hiểu...”

Cổ Tiêu Tây có dự cảm không lành, vội cúp máy, chạy đi đón taxi về nhà.

Hình ảnh của chiếc đĩa cực kỳ rõ ràng, trong hình toàn là đầu người, quay ở Thiên Sắc, mấy cô ả nhảy trên sàn có dáng vô cùng xinh đẹp gợi cảm, bà Cổ không khỏi phất phất tay, “Đúng là, con gái bây giờ cái gì cũng làm được, mặc như thế kia có khác gì không mặc, dù nhà có nghèo thế nào đi chăng nữa cũng không nên đến mấy chỗ thế này chứ, ai da...”

Cổ Tiêu Tây cảm thấy mặt đang nóng bừng bừng, bên má bị Nghiêm Trạm Thanh đánh vẫn còn đau.

Cô biết rõ, đây nhất định là sự cảnh cáo của Nghiêm Trạm Thanh dành cho cô.

Cô cầm chiếc túi xách trong tay, cả người co quắp ngã xuống ghế.

Ngây dại trở về Tinh Hoa Dinh Thự, chỉ một tháng nữa thôi là cô sẽ nhập học ở học viện mỹ thuật rồi, nhưng mà cô nàng còn đang có thai.

Một bên là Nghiêm Trạm Thanh, một bên là Duật Tôn, Cổ Tiêu Tây cảm thấy như ngày ngày đều sống trong ác mộng.

Cô nghén rất nặng, hầu như ăn cái gì cũng nôn ra.

Vào nhà hàng, Duật Tôn lúc nào cũng chọn món cá, Cổ Tiêu Tây thậm chí không dám nhìn lên bàn ăn, cô sợ nhìn rồi sẽ nôn mất. Duật Tôn gấp cho cô một miếng cá bỏ vào bát, Cổ Tiêu Tây ngửi thấy mùi, chút nữa là ói, cố nén nhịn lại nhưng không được, vội vàng khom lưng nôn hết ra.

Mãi mới dễ chịu hơn một chút, ngồi thẳng lên thì thấy Duật Tôn đang nhìn chăm chăm vào mình.

Trong lòng Cổ Tiêu Tây kinh hãi: “Tại... tại dạ dày em không khỏe.”

Duật Tôn buông bát đũa, trong mắt nảy ra chút ít ánh khêu, “Cổ Tiêu Tây, cái kia của em bao lâu rồi chưa tới.”

“Không phải đâu, tại dạ dày em không khỏe thôi.” Cô nàng cuống quýt lắc đầu phủ nhận.

” Trả lời tôi.”

Cổ Tiêu Tây vô cùng lo sợ, dù sao cô cũng còn quá trẻ, mấy ngày liền lo lắng, thể xác và tinh thần đã kiệt quệ rồi, « Em, em gần hai tháng nay chưa thấy rồi. »

« Chắc là có rồi. » Duật Tôn nói ra nhẹ như lông hồng.

Cổ Tiêu Tây thầm nghĩ không biết Nghiêm Trạm Thanh sẽ làm gì với cô đây, nếu mà hẳn biết liệu hẳn có đem tất cả mọi chuyện nói cho ba mẹ cô hay không ? Không dám nghĩ tới hậu quả nữa, Duật Tôn chẳng nói thêm gì nữa, ra khỏi nhà hàng.

Vào xe, không khí như đang rơi vào hầm băng, lạnh lẽo khiến Cổ Tiêu Tây run rẩy.

Cô nàng cúi đầu, « Không phải em cố ý gạt anh đâu, bây giờ em cũng mới biết chuyện.... em, em ngày mai em sẽ đi phá thai. »

Hai tay Duật Tôn đang đặt ở vô lăng, ngón tay sẫm hình Thương Long khê gõ gõ theo nhịp, sắc mặt nham hiểm, gương hậu phản chiếu lại một đôi con ngươi lợi hại đầy toan tính. Trầm mặc hồi lâu, Cổ Tiêu Tây mới nghe được y mở lời, « Ai cho em giết đứa bé này ? »

Cô nàng kinh hãi, vụt ngẩng đầu, miệng khê hé mở, « Anh vừa nói gì ? »

« Em cũng biết, tôi chơi quen rồi, đã có con thì cứ giữ lại đi. »

Cố Tiêu Tây hoàn toàn không thể tin nổi, nhưng tại sao lời này lại do Duật Tôn nói ra, « Anh muốn đứa bé này ? »

« Em không muốn ? »

« Nhưng mà, em còn phải đi học nữa. »

Duật Tôn nghĩ nghĩ, “Vậy thì trước tiên đừng đi, tạm ở nhà nghỉ một năm, năm sau hãy nói. »

Lời của Duật Tôn khiến Cố Tiêu Tây hoàn toàn rối loạn, tại sao có thể như vậy ? Mọi chuyện đi đến như ngày hôm nay, hoàn toàn không còn nằm trong tầm kiểm soát của Cố Tiêu Tây nữa, đứa trẻ này phải từ bỏ, sau đó cô sẽ rời khỏi Duật Tôn trở về cuộc sống ngày xưa.

Nhưng, Nghiêm Trạ Thanh không đồng ý.

Đầu Cố Tiêu Tây đau như muốn nứt ra, dù bây giờ cô có muốn ở lại bên cạnh Duật Tôn, Nghiêm Trạ Thanh cũng không đồng ý, cô sinh con cho Duật Tôn, Nghiêm Trạ Thanh chắc chắn sẽ cho rằng lòng cô đã hướng về Duật Tôn, sẽ không còn hữu dụng với hắn nữa.

« Em làm sao vậy ? » Duật Tôn vươn tay, lòng bàn tay phủ lên trán cô.

Cố Tiêu Tây nhú hai hàng lông mày, « Anh thật sự muốn đứa bé này ? »

« Em cũng đi theo tôi rồi, bây giờ lại đổi ý ? »

Theo tình hình trước mắt, cô không còn con đường nào khác có thể đi.

Khi Nghiêm Trạ Thanh biết được ý định muốn giữ lại đứa bé của Duật Tôn, việc đầu tiên là nghi ngờ, hắn và Duật Tôn đều là dân chơi, trừ vợ chính thức ra, chắc chắn không bao giờ để người phụ nữ nào khác mang thai con mình. Nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng chẳng có gì lạ, vì đây là con của Duật Tôn, y muốn, nhất định là vì còn có lý do ẩn trong đó.

Vậy thì, kế hoạch của hắn suôn sẻ ngoài dự tính.

Nghiêm Trạ Thanh giao cho Cố Tiêu Tây làm hai việc, thứ nhất là lấy trộm tài liệu trong máy tính của Duật Tôn, thứ hai là khiến San Tiều rời khỏi Duật Tôn.

Sinh con cần chuẩn bị rất nhiều thứ, Cố Tiêu Tây tự hiểu được, Duật Tôn muốn đứa trẻ này, nhưng sẽ không kết hôn.

Hôm nay là lần đầu tiên đi kiểm tra thai sản, Cố Tiêu Tây ngồi ở trên giường, thần sắc bất an, « Duật Thiều, em không muốn đi bệnh viện, anh có bác sĩ tư không ? »

Duật Tôn không hề đắn đo, ánh mắt vẫn đặt trên màn hình vi tính, « Không có, ở bệnh viện tôi đã sắp xếp hết rồi, em cứ đến đó là được. »

« Anh không đi cùng em à ? »

« Tôi còn bận nhiều việc, em gọi xe đi. »

*

Cố Tiêu Tây đứng bên ngoài Tinh Hoa Dinh Thự, mặt trời đã lên tới ngang đầu, cô nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt lại ươn ướt, mệt mỏi quá, nếu bây giờ cô nói cho ba mẹ biết liệu cô có được giải thoát không ? Cùng lắm thì bị mắng một trận, dù sao ba vẫn là ba, còn mẹ vẫn là mẹ mình. Cô lau nước mắt, nhưng bây giờ cô không có can đảm, đã bị cuốn vào giữa dòng xoáy rồi, vĩnh viễn cũng không vào được bờ.

Làm xong mọi kiểm tra, lòng càng phức tạp hơn, dù còn nhỏ xíu nhưng con cô đã có nhịp tim rồi, tiếng đập đều đều nho nhỏ nhịp nhàng.

Mạch San Tiều đẩy xe lăn cho Tương Tư vào thang máy, « Chị, uống loại thuốc này chị có thấy khá hơn chút nào không ? »

Mạch Tương Tư ngồi trên xe lăn, “Vẫn thế thôi, chẳng biết đến bao giờ chị mới đứng dậy được. »

« Chị, chị đừng nói linh tinh, nhất định là có thể. » San Tiều nói xong thì thang máy đóng lại.

” Chờ một chút..” Cổ Tiêu Tây chạy lại, may mà còn kịp, không phải chờ thêm chuyển tiếp, cô nàng bước vào thang máy, đứng vững xong mới phát hiện người bên cạnh là Mạch Sanh Tiêu.

Sanh Tiêu cũng khẽ giật mình, không ngờ sẽ gặp mặt trong tình huống này.

Tương Tư nhận ra Cổ Tiêu Tây ngay, lạnh mặt, trợn trừng đôi mắt.

Nghiêm Trạm Thanh đã giao việc cho Cổ Tiêu Tây, thừa dịp đang được chiều chuộng, chiếm lấy vị trí của Mạch Sanh Tiêu. Cổ Tiêu Tây tựa vào tường thang máy, nội tâm khó chịu vô cùng, cô nàng thật sự sẽ làm theo những gì hắn bảo, thật sự sẽ thành toàn cho hắn sao?

Vì sao, người khổ sở luôn luôn là cô, còn hạnh phúc mãi mãi thuộc về người khác?

Cổ Tiêu Tây nhìn vào khuôn mặt trắng nõn của Mạch Sanh Tiêu, người con gái đẹp nhường ấy, thảo nào Nghiêm Trạm Thanh yêu thích. Lòng Cổ Tiêu Tây dấy lên bức bối bất công, rồi cô nàng sức nhớ ra, người Mạch Sanh Tiêu yêu là Duật Tôn, không phải người kia.

Sự ghen ghét vừa nảy nở lại vụt tắt nhanh chóng.

Cửa thang máy lại mở ra, Sanh Tiêu đỡ Tương Tư ra ngoài, thì cánh cửa bị Cổ Tiêu Tây dè lên nút khóa, cửa lại đóng vào, tiếp tục đi lên.

“Cô muốn gì?” Mạch Sanh Tiêu hỏi.

“Cô ở bên Duật Thiếu bao lâu rồi?”

“Chuyện này liên quan gì đến cô?” Mạch Tương Tư chắn trước mặt em gái, khinh khỉnh nhìn cô nàng.

“Tôi chỉ thấy nực cười, sao cô nhất quyết không chịu từ bỏ?” Cổ Tiêu Tây nhìn Sanh Tiêu, “Căn bản là cô không nín giữ được anh ấy, cô có biết anh ấy nhiệt tình thế nào không? Mỗi lần về từ chỗ của cô anh ấy đều không dứt nổi khỏi tôi, Mạch Sanh Tiêu, cô vẫn chắc chắn sau này anh ấy sẽ tiếp tục lên giường với cô sao? Cô sao mà thỏa mãn nổi anh ấy....” Cô nàng nhìn thấy mặt Sanh Tiêu ngày càng tái nhợt, trong lòng chợt thấy hả hê, “Tôi có thai, của anh ấy.”

“Những lời này, cô phải về nói cho Duật Tôn nghe chứ.” Mạch Sanh Tiêu thấy không gian nhỏ hẹp trong thang máy quá bức bối, cả ba người chia nhau lượng không khí có hạn, ngột ngạt không thở nổi.

“Anh ấy đương nhiên là biết rồi, còn bảo rằng muốn giữ lại đứa bé nữa,” tay trái Cổ Tiêu Tây vuốt ve chiếc bụng phẳng lỳ, “Chắc tại lần nào anh ấy cũng ra sức nên cuối cùng tôi mới mang thai, vấn đề là Duật Thiếu lại nói anh ấy muốn đứa bé này.”

Lòng tin của Mạch Sanh Tiêu dần lung lay, Duật Tôn, thật sự sẽ để một người đàn bà sinh con cho y hay sao?

Thì ra, Cổ Tiêu Tây trong lòng y khác biệt.

“Đây là giấy siêu âm của con tôi, thấy không? Tay chân dài chưa này....” Cổ Tiêu Tây xòe giấy kết quả siêu âm ra, Mạch Tương Tư ngồi trên xe lăn không hề do dự giắt lấy, vò thành một cục ném xuống sàn.

Cổ Tiêu Tây không hề tỏ ra tức giận, ngược tầm nhìn từ mặt đất lên, hóa ra Mạch Sanh Tiêu còn đau đớn hơn cô nàng dự liệu.

Cô nàng cúi người nhặt giấy, “Cô đúng như những gì anh ấy nói, giống hết lúc trên giường, quá tẻ nhạt.”

“Cô có gì hơn,” Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu, bình tĩnh nói, “Còn nhỏ thế này đã muốn sinh con cho người ta, anh ta có thể lấy cô sao? Chẳng phải sinh con ra cũng sẽ thành con rơi con vãi sao?”

Cổ Tiêu Tây rùng mình, cửa thang máy chợt bị mở ra, cô nàng không chờ nổi đến khi thang máy trở xuống, vội vội vàng vàng xoay người bỏ chạy, cô ả hết lần này đến lần khác đâm con dao vô hình vào ngực Mạch Sanh Tiêu, nhưng mà thứ đau đớn ấy chính cô nàng cũng cảm nhận được.

Cửa thang máy khép lại.

Hai tay Sanh Tiêu ra sức nắm chặt lấy tay cầm xe lăn, ba mặt kim loại phản chiếu rõ ràng không sót từng biểu cảm trên nét mặt cô, cô cố hít thở sâu, môi khẽ mở, cố gắng mãi vẫn không nói nổi một câu, hồi lâu cửa thang máy mới từ từ mở ra, cô vội đẩy Mạch Tương Tư ra ngoài.

Đột nhiên trước mắt tối sầm, chân phải Sanh Tiêu giẫm lên bánh xe lăn, bật ngửa trở lại thang máy,..

” Sanh Tiêu–”

Tay cô vội chạm lên hai mắt, mấy lần liền sau đó, cảm thấy chắc chắn mắt cô có vấn đề rồi, Tương Tư đã bắt đầu lo lắng thì Sanh Tiêu vỗ vỗ đầu gối đứng lên, “Em, em không sao, chẳng may trượt chân thôi.”

” Sanh Tiêu” Tương Tư giữ chặt lấy tay em gái, “Nếu trong lòng em khó chịu thì cứ nói ra đi, Sanh Tiêu, chị cũng nghĩ rồi, chúng ta rời đi thôi, nếu như Duật Tôn vẫn chưa quên chuyện cũ, việc chị làm chị sẽ đi nhận tội...”

Mạch Sanh Tiêu vội che miệng Tương Tư lại, ở đây đông người, “Chị, chị đừng nói lung tung.”

” Đây là lần thứ mấy rồi? Sanh Tiêu, đó cũng là một người phụ nữ mà Duật Tôn nuôi phải không? Có lẽ Hoàng Duệ Ấn Tượng chỉ là một chỗ ở tạm thời của anh ta thôi...”

“Chị,” Sanh Tiêu ngắt lời của chị, “Như thế chẳng tốt hay sao? Anh ta không quay lại càng tốt, qua mấy ngày nữa, chúng ta có thể đi khỏi nơi đó.”

Hôm nay Cố Tiêu Tây có thai, chỉ cần cô ta nói một câu, Duật Tôn có thể sẽ đuổi chị em cô đi ngay.

Dựa vào tính tình của Duật Tôn, vì nguyên nhân từ y nên chuyện Tô Niên y sẽ không bị đào lên nữa.

Cố Tiêu Tây lão đảo chạy ra khỏi bệnh viện, thần sắc hoảng hốt, trên mặt đầy vệt nước mắt, đúng là Mạch Sanh Tiêu nói không hề sai, con cô dù có được sinh ra, cũng chỉ là con rơi.

Quan trọng còn vì, cô không yêu Duật Tôn, cô không muốn sinh con cho y.

Việc duy nhất bây giờ cô có thể làm là tìm ra điều Nghiêm Trạm Thanh muốn biết ở Duật Tôn.

Cố Tiêu Tây trở về Tinh Hoa Dinh thự, Duật Tôn không có ở đó, cô treo túi xách lên giá, quay người vào nhà thì thấy máy tính của Duật Tôn đặt trên bàn trà.

Cô nàng tới gần, nhìn ngó xung quanh, chắc chắn là Duật Tôn không ở đây mới mở máy tính ra.

Tiếng máy khởi động vang lên, lo lắng nắm chặt hai tay lại, trên màn hình xuất hiện khung password.

Cố Tiêu Tây rơi và tính thể quần bách, điền vào khung mật mã biển số xe của Duật Tôn, sau đó là ngày sinh nhật, thử luôn cả sinh nhật của bản thân, đều không thể mở được.

Cô nàng cuống lên gọi điện thoại cho Nghiêm Trạm Thanh, nói với hắn chuyện lần trước hình như đã trông thấy gì đó trong máy tính, Nghiêm Trạm Thanh nghĩ một lúc, rồi nói ra vài con số, là ngày sinh của Mạch Sanh Tiêu, “Nếu như không mở được thì nghĩ cách trộm máy tính đi.”

“Thế không được đâu, anh ta sẽ phát hiện ra ngay...”

“Không có nhiều thời gian đâu.”

Cố Tiêu Tây nhập số vào, nhấn enter thì nghe thấy âm báo “Chính xác.”

Cùng lúc đó, ngoài cửa truyền đến thanh âm mở khóa, Cố Tiêu Tây vội ngắt điện thoại, rồi tắt máy tính.

Duật Tôn vào nhà, thấy cô nàng đã ngồi trên ghế salon, “Về rồi à?”

Cố Tiêu Tây che giấu sợ hãi, tim đập bình bịch, “Vâng, vừa về xong.”

Duật Tôn ngồi xuống bên cạnh cô nàng, hỏi “Kiểm tra thế nào?”

” Tốt, rất rất tốt.”

Y với lấy chiếc máy tính trên bàn, xoay người lại, mở máy.

” Duật thiếu?” Cố Tiêu Tây không nhận được muốn hỏi mấy câu.

Duật Tôn cũng ngẩng đầu lên, “Nói đi.”

Lời gần đến môi nhưng cô nàng vẫn không sao nói ra được, Cổ Tiêu Tây mân mê vạt áo, ấp úng nửa ngày mới mở miệng, “Nếu con của chính ta sinh ra...anh, định sẽ như thế nào?”

Duật Tôn biết rõ cô nàng muốn hỏi cái gì, đơn giản chỉ là có thể lấy cô ta hay không.

“Nếu em không muốn nuôi thì thuê bảo mẫu.” Duật Tôn bình tĩnh chuyển đề tài, Cổ Tiêu Tây mím môi không hỏi thêm nữa, ý tứ đã quá rõ ràng. Ánh mắt y liếc nhìn gương mặt nhỏ nhắn thất thần của cô nàng, khẽ nhếch môi sau đó kéo sự chú ý trở lại máy tính.

Đến tối, Cổ Tiêu Tây lấy rau xà lách trong tủ lạnh rửa sạch, chuẩn bị nấu cơm. Duật Tôn đi ra khỏi phòng bảo, “Không phải nấu, đợi lát nữa sẽ có người đến làm.”

Duật Tôn chưa bao giờ ở lại ăn cơm ở Tinh Hoa Dinh Thự, Cổ Tiêu Tây lau hai tay, cũng phải, quen ăn sơn hào hải vị rồi sao ăn nổi cơm rau cô nấu.

Cơm nước xong xuôi, hai người ra phòng khách xem ti vi, Cổ Tiêu Tây thấy y vẫn ngồi im, không nhin được hỏi, “Đêm nay anh không đi à?”

” Không đi.”

” Vậy em vào phòng chuẩn bị đã.”

Duật Tôn giữ lấy tay cô nàng kéo cô ngồi trở lại, “Không cần, từ nay về sau tôi ngủ phòng khách, em mang thai tôi không thể ngủ cùng được, muốn mà không được ăn, thật là chẳng vui tí nào.”

Cổ Tiêu Tây nhìn lên bờ vai y, “Anh có thể về với Mạch Sanh Tiêu.”

“Bây giờ, em là quan trọng nhất.” Duật Tôn sờ lên mặt cô nàng, rồi kéo Cổ Tiêu Tây đứng lên. “Đi ngủ sớm thôi.”

Tắm xong, nằm trên giường lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, cô nàng trộm gọi điện thoại cho Nghiêm Trạm Thanh, hẳn nói cho cô một địa chỉ, bảo rằng đây là nơi Mạch Sanh Tiêu ở, ý là cô nàng phải lợi dụng cơ hội, thừa thắng xông lên.

Cổ Tiêu Tây mệt mỏi vô cùng, nếu như có thể, cô không muốn làm bất cứ ai bị tổn thương, mỗi lần gặp Mạch Sanh Tiêu, lòng cô lại nhớ tới Nghiêm Trạm Thanh, nhớ tới chuyện, cô đang tự tay từng bước từng bước đẩy cô ấy vào lòng Nghiêm Trạm Thanh.

Nhưng vì cô, không còn lựa chọn nào khác.

Cổ Tiêu Tây học thuộc lòng địa chỉ, ngày hôm sau ngủ dậy, Duật Tôn đã đi rồi, máy tính cũng mang theo.

Cổ Tiêu Tây xuống lầu gọi xe, đi tới Hoàng Duệ Ấn Tượng.

58. Chương 58: Rời Đi

Sanh Tiêu còn chưa tỉnh ngủ, bên ngoài đã có tiếng gõ cửa.

“Mạch tiểu thư, có người tìm cô “.

“Ai tìm cháu vậy, dì Hà?”. Cô trở mình, ánh mặt trời chiếu vào tạo nên vầng sáng nhàn nhạt trên khuôn mặt cô.

“Cô ấy không nói, chỉ bảo là bạn của cô thôi.”

Sanh Tiêu nghĩ ngay đến Thư Diễm, đã nói với cô ấy rằng cô ở Hoàng Duệ Ấn Tượng. Nhưng mới sớm như vậy mà cô ấy đã tới rồi sao? “Vâng, cháu xuống ngay đây”.

Dì Hà xuống nhà đã thấy Cổ Tiêu Tây đang nhàn nhã ngồi trên ghế salon, Mạch Tương Tư phơi nắng xong, đẩy xe lăn từ bên cửa sổ sát đất đi vào “ Cô tới đây làm gì?”

“Tôi tìm Mạch Sanh Tiêu“.

“Cô còn có mặt mũi đến đây đòi gặp nó, Duật thiếu biết không ?”

Cố Tiêu Tây đặt hai tay lên bụng, dì Hà thấy cuộc nói chuyện giữa hai người khá căng thẳng, trong lòng không khỏi nổi lên bất an, về mặt cũng tràn đầy đề phòng.

Cố Tiêu Tây đưa mắt nhìn xung quanh, nơi này thật sự rất đẹp, so với Tinh Hoa Danh Thự Hoàng Duệ Ẩn Tượng này quả thực chính là một hoàng cung, từ vườn hoa đến căn biệt thự, cả cây cối được trồng ở nơi đây, tất cả đều rất trân quý. Hơn nữa ở nơi này cô nhận ra ngay có hơi thở của Duật Tôn phảng phất trong không gian, không giống chỗ cô ở, cho dù y có ngủ qua, nhưng không hề có cảm giác như vậy.

“Đương nhiên anh ấy biết, nếu không làm sao tôi có thể đến được đây ?”

Mạch Tương Tư thần sắc đề phòng “ Cô rốt cuộc muốn làm gì ?”

“ Tôi không tới đây tìm cô “. Cố Tiêu Tây quay mặt đi.

“ Mạch Sanh Tiêu là em gái tôi, chuyện của nó đương nhiên cũng là chuyện của tôi, tôi có quyền biết”.

Cố Tiêu Tây không khỏi ngưỡng mộ Mạch Sanh Tiêu, có được một người chị em thân thiết thật tốt, được yêu thương, được chia sẻ, hơn nữa khi có chuyện cũng là người ra mặt giúp mình đầu tiên, cùng nhau gánh vác. Trong lòng cô không khỏi ghen tị “ Nếu cô ta là em của cô, cô ta bán thân để được ở đây, cô cũng có thể yên tâm thoải mái hưởng thụ được sao?”

Mạch Tương Tư cuối cùng đã bị chọc giận đến mức mặt mũi trắng bệch, dì Hà thấy tình hình như vậy cũng đoán ra cô ta không phải bạn của Sanh Tiêu “ Vị tiểu thư này, mời cô về cho, ở đây chúng tôi không chào đón cô “.

“ Bà cũng chỉ là người giúp việc ở đây, tôi khuyên bà một câu, không nên xen vào chuyện của người khác”. Cố Tiêu Tây ngẩng mặt lên nói, “Tương lai ai sẽ ở đây, cũng chưa biết trước được”

“ Nhưng hiện tại người ở Hoàng Duệ Ẩn Tượng chính là chúng tôi”. Sanh Tiêu từ trên gác đi xuống, cô cứ nghĩ rằng Thư Diễm đến chơi cho nên cũng không chú ý lắm đến trang phục, chỉ mặc một chiếc váy dài không tay đến bàn chân, khéo léo tôn lên dáng người mảnh mai.

Cố Tiêu Tây đứng lên “Hôm nay cô dọn khỏi đây đi, chúng ta đều là người của Duật Tôn, tôi cũng không muốn làm khó dễ cho cô “.

“ Cô có tư cách gì mà dám lớn tiếng yêu cầu?” Mạch Tương Tư tức giận quát lên, quay xe lẩn về phía Sanh Tiêu.

“ Tôi nói rồi, đây là chuyện giữa chúng tôi, không đến phiên người què như cô xía vào”.

“ Cô câm miệng cho tôi !” Mạch Sanh Tiêu lớn tiếng nói “ Cô gọi là gì nhỉ ? À, Cố Tiêu Tây. Tôi cho cô biết, cô muốn điên điên khùng khùng là việc của cô, nhưng nếu cô dám sỉ nhục chị tôi thì tôi quyết không tha cho cô!”.

Mạch Tương Tư chính là điểm yếu của Sanh Tiêu, chỉ cần không xúc phạm đến chị mình, bất cứ thứ gì cô cũng có thể thương lượng, nhưng một khi ai công kích vào điểm yếu đó, thì cô có thể liều mạng với kẻ đó.

“ Tôi nói có gì sai ? Hôm nay người tôi tìm là cô, người tàn tật như cô ta đừng xen vào”.

“ Hải Bối”. Sanh Tiêu đứng từ đó hô lên. Cố Tiêu Tây còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một con chó nhảy từ cửa sổ vào cách đó không xa. Cô ta chỉ kịp nhìn thấy bộ lông mượt mà của nó, đến khi định thần lại thì thấy trước mặt là một con chó Samoyed to lớn đang chồm chệch đặt hai chi trước lên vai cô.

“Á”

Cô ta giật mình hét toáng lên, run rẩy ngồi phịch xuống sofa. Hải Bối sủa to ở trước mặt cô ta mấy tiếng, thấy cô nằng không có phản ứng mới ngoe nguẩy cái đuôi chạy lại bên người Mạch Sanh Tiêu.

Dì Hà vui vẻ che miệng cười trộm, Cố Tiêu Tây sợ hãi đến mức mặt hết trắng lại xanh, tinh thần vẫn chưa khôi phục được.

Mạch Sanh Tiêu ngồi xổm xuống, vượt vượt đám lông ở cổ Hải Bối. Hải Bối lập tức nâng mặt không ngừng cọ cọ vào ngực cô, cái đuôi nhỏ vậy liên tục thể hiện mừng rỡ.

“ Cô không cần kích thích tôi như vậy”. Cổ Tiêu Tây ôm chặt lấy ngực, không dám nhìn vào Hải Bối đang ngồi bên cạnh Sanh Tiêu. “Nếu cô tự mình là thanh cao thì nên biết điều tự rời đi, không ai ngăn cản đâu”.

“ Sợ là cô lừa Duật Tôn để đến đây?”. Một câu nói của Sanh Tiêu đã vạch trần sự thật “ Nếu đây thật sự là ý của Duật Tôn, chắc hẳn cô đã nghênh ngang cùng hắn đến đây rồi, cần gì phải vội vàng vàng, lén la lén lút đến đây từ sớm như vậy chứ”.

“ Tôi đang mang thai, chỉ cần tôi nói gì, Duật thiếu nhất định đáp ứng”.

“ Vậy cô về nói với anh ta xong, hãy đến đây” Mạch Sanh Tiêu nghĩ mình còn trẻ, không tránh khỏi hấp tấp, vội vàng, không ngờ lại gặp phải một cô nàng còn ngây thơ hơn. Cô cũng không muốn mất thời gian nói chuyện vô bổ “Dì Hà, tiễn khách”.

“ Mạch Sanh Tiêu, cô sao có thể nói chuyện với tôi như vậy?”

Sanh Tiêu không trả lời, lướt qua Tương Tư hướng về phía cầu thang.

Cổ Tiêu Tây một lòng muốn Sanh Tiêu rời khỏi Duật Tôn, vội vàng đứng dậy đuổi theo. Tương Tư thấy thế liền đẩy xe lăn ngăn cô ta lại “ Cô nghe không hiểu à? Mời cô về cho “.

“ Cô tránh ra cho tôi !”

“ Dì Hà, mau đưa cô ta ra ngoài “.

Cổ Tiêu Tây thấy dì Hà chuẩn bị đi tới, hai cánh tay cô ta bám chặt lấy xe lăn của Tương Tư, dùng sức đẩy. Tương Tư không giữ được, phút chốc ngã nhào ra mặt đất, xe lăn đè lên người.

Dì Hà sợ hãi vội vàng nâng Tương Tư dậy. Mạch Sanh Tiêu quay đầu thấy chị mình ngã cũng không khỏi sợ hãi “Chị!”.

Cô chạy lại bên Tương Tư, cố hết sức cùng dì Hà nâng lên xe lăn. Cổ Tiêu Tây cũng không nghĩ đến sự việc lại thành ra như vậy. Cô chỉ đẩy nhẹ một cái, không nghĩ đến Mạch Tương Tư lại ngã khỏi xe lăn. Cô chỉ biết trân trân đứng nhìn, không nhúc nhích nổi, lại càng không nghĩ đến Sanh Tiêu đã bước đến trước mặt giáng ình một cái tát rất mạnh.

“Chát!” Tiếng tát mạnh mẽ dội lên, vang vọng khắp phòng.

Cổ Tiêu Tây ôm mặt, đôi mắt mở to không thốt nên lời.

“ Dì Hà, mau kéo cô ta ra ngoài “. Mạch Sanh Tiêu đau lòng quỳ xuống xem hai chân Tương Tư “ Chị không sao chứ, có đau không?”

Mạch Tương Tư nhẹ giọng trấn an “ Sanh Tiêu, đừng sợ, chị không sao “.

Dì Hà bước lên kéo tay Cổ Tiêu Tây “ Mời cô ra cho “.

Cổ Tiêu Tây cố sức giãy ra “Tôi không đi “.

Dì Hà thấy vậy cũng không cần khách khí nữa, trực tiếp dùng hai tay ôm lấy vai cô ta kéo ra ngoài “Đi mau, đi mau, nơi này không chào đón cô. Duật thiếu không biết chừng sắp về rồi, cô đừng ở đây tự chuốc lấy đau khổ “.

Cổ Tiêu Tây không ngừng giãy giụa, đẩy dì Hà ra, đi mấy bước vọt đến trước mặt Sanh Tiêu, “Người nên đi là cô.” Cô ta bắt lấy cánh tay Sanh Tiêu, lại bị Sanh Tiêu hất ra, Cổ Tiêu Tây đứng không vững, ngã lên ghế sa lon.

Duật Tôn đi vào đúng lúc nhìn thấy tình trạng hỗn loạn này.

Hải Bối đứng chắn trước mặt Mạch Sanh Tiêu, hướng về phía Cổ Tiêu Tây sửa.

Liếc mắt liền nhìn thấy Duật Tôn đứng ở trước cửa, Cổ Tiêu Tây vội che bụng, “Đau. . . ., đau quá. . . .”

“Này, cô đừng có mà diễn trò.” Dì Hà đẩy nhẹ bả vai cô ta.

Cố Tiêu Tây gặp người xuống, đầu cơ hồ chôn ở trước ngực, “Bụng của tôi đau quá, ư ư.”

Duật Tôn đi tới, Sanh Tiêu thấy thế, cũng có chút hốt hoảng, quên mất Cố Tiêu Tây đang có thai, cô đi mấy bước đến bên cạnh Tương Tư, chỉ sợ Duật Tôn sẽ giận chó đánh mèo trút giận lên đầu Mạch Tương Tư.

“Sao em lại ở đây?” Duật Tôn bước vào phòng khách, hướng về phía Cố Tiêu Tây đang cuộn người lại một chỗ hỏi.

“Em.” Cô ta không ngờ được rằng Duật Tôn lại không tới công ty, khiến chàm phải y ở đây.

“Làm sao em tìm được chỗ này?” Duật Tôn liên tiếp hỏi.

Duật Tôn dù có phải che giấu thêm nữa, y cũng tận lực không muốn chuyện của Cố Tiêu Tây bị Mạch Sanh Tiêu biết, y đem Sanh Tiêu giấu ở Hoàng Duệ Ẩn Tượng, không ngờ rằng Cố Tiêu Tây lại tìm được đến tận cửa, “Em cho rằng được tôi cưng chiều rồi thì thích làm gì thì làm sao?”

“Em chỉ không muốn anh có người phụ nữ khác.” Mạch Sanh Tiêu nghe thấy như vậy, cô hiểu được đây là nguyện vọng đơn giản nhất nhưng cũng khó thực hiện nhất của tất cả phụ nữ.

“Ngay từ lúc đầu em đi theo tôi đã biết, đây là chuyện không thể làm được.” Duật Tôn gợn gàng dứt khoát nói cho cô nàng biết, y đi tới bên cạnh Cố Tiêu Tây, “Từ giờ trở đi không được tùy tiện tiện tự ý quyết định thay tôi, tôi không thích em như vậy.”

Cố Tiêu Tây đành phải gật đầu một cái, cô ta nắm lấy tay áo của Duật Tôn, “Bụng của em thật sự đau, Mạch Sanh Tiêu đẩy ngã em, con của em không biết có sao không? Em rất sợ”

Duật Tôn thấy cô ta nghe lời, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Sanh Tiêu, “Em có biết cô ấy mang thai hay không?”

Mạch Tương Tư bí mật kéo tay Sanh Tiêu, chuyện Cố Tiêu Tây mang thai, đại khái có thể làm bộ như không biết, nói như vậy, cú đẩy vừa rồi cũng chỉ có thể coi như là vô tình.

Sanh Tiêu nắm bàn tay ấm áp của Tương Tư, ánh mắt nhìn thẳng Duật Tôn, “Tôi biết.”

Đáy mắt người đàn ông thêm sâu hơn, “Biết cô còn đẩy cô ấy?”

“Đúng” Mạch Sanh Tiêu không hề khách khí thừa nhận, “Tôi còn sợ là đẩy quá nhẹ rồi.”

Duật Tôn nghe thế, tức giận quá mà bật cười, chỉ có điều nụ cười này khiến người khác không thể nắm bắt, “Cô cũng thật là can đảm.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn Cố Tiêu Tây đang không ngừng ôm bụng, cô biết là cô ta đang giả bộ, “Cô muốn tôi rời khỏi Hoàng Duệ Ẩn Tượng phải không? Tôi cho cô biết, tôi nằm mơ cũng muốn ra đi, ở đây, tôi chưa hề có một phút giây nào cảm thấy vui vẻ, thậm chí cũng đã quên mất cười là như thế nào rồi. Cô cho rằng tôi muốn độc chiếm nơi này không muốn đi ư, cô nếu thực sự muốn tôi đi, hãy hỏi Duật thiếu bên cạnh cô một chút, tôi nếu không phải bị hấn uy hiếp, liệu có còn đứng ở chỗ này không? Cô bị người ta bao nuôi còn ra vẻ tư thái hưởng thụ, tôi lại chỉ cảm thấy ghê tởm, nếu cô muốn độc hưởng thì cứ việc, chỉ mong Duật thiếu giờ cao đánh khê, thả cho tôi một con đường sống.”

Mạch Sanh Tiêu một hơi nói xong, lồng ngực phập phồng mấy cái.

Duật Tôn nghe xong, khóe môi lạnh lùng nhếch lên, bàn tay y đảo qua, chiếc ly thủy tinh trên bàn đã nện mạnh xuống bên cạnh chân Mạch Sanh Tiêu.

Cô không hề sợ hãi một chút nào, trong lòng chỉ nghĩ, xem ra, mình lại chọc giận y.

Cố Tiêu Tây lại sợ tới mức co rúm hai vai, ngay cả mấy câu kêu đau cũng không dám kêu.

“Mạch Sanh Tiêu.” Duật Tôn gọi cả họ lẫn tên của cô, y híp đôi mắt hẹp dài, bên trong phóng ra vài tia tàn nhẫn u ám, “Cô mỗi ngày đi ngủ có phải hay không đều nghĩ, sao tôi còn chưa đuổi cô đi?”

“Đúng vậy.” Mạch Sanh Tiêu ngẩng cao đầu nhìn người đàn ông ngồi trên ghế salon, “Không chỉ lúc ngủ, ngay cả lúc mở mắt tôi đều nghĩ tới, anh cũng đã cùng người khác có con, buổi tối vẫn còn muốn về đây chạm vào tôi, mỗi lần, tôi đều cảm thấy toàn thân khó chịu, ghê tởm tới mức buồn nôn.”

Duật Tôn mí mắt khẽ chớp, che kín tức giận tràn ngập, sắc mặt y vẫn như bình thường, phất tay một cái, “Dọn dẹp đồ đi, nếu Tiêu Tây không tới, hôm nay tôi cũng định cho cô dọn đi.”

Mạch Sanh Tiêu nghe giọng điệu y bình tĩnh như vậy, ngược lại ngẩn ra, cô hoàn toàn không nghĩ tới Duật Tôn sẽ thoải mái mà đồng ý như thế. Cô cho là, lại sẽ xảy ra một trận cãi vã nảy lửa, sau đó, y tức giận đập cửa bỏ đi là kết quả cuối cùng.

Y đáp ứng một tiếng, cô lại giật mình, không biết nên phản ứng như thế nào. Hải Bối thân mật cọ cọ vào chân, dì Hà giật mình há hốc miệng, không ngừng nhìn về phía Mạch Sanh Tiêu.

Y ngay cả uy hiếp cũng không thêm làm, đó chính là thật sự chán ghét.

Mạch Sanh Tiêu, mày liền vùng trộm mà mừng đi, y không trừng phạt mày đẩy ngã Cố Tiêu Tây, đã là hạ thủ lưu tình rồi.

“Còn ngẩn ra làm cái gì?” Duật tôn thấy cô không phản ứng, chân mày nhíu lại bật ra vẻ không kiên nhẫn, “Bây giờ để cho cô đi, xem ra cô lại không muốn đi nữa?”

Mạch Sanh Tiêu nghe vậy, không nói một câu, trong ánh mắt kinh ngạc của dì Hà sải bước đi về phía cầu thang, mặc dù nắm chặt tay vịn cầu thang nhưng bước chân cô không tránh khỏi lảo đảo, cô che giấu rất tốt, ở trong mắt người khác, giống như vì Sanh Tiêu đi quá nhanh mà bước chân có vẻ dồn dập. Duật Tôn nhìn bóng dáng mảnh mai của cô biến mất ở trên bậc thang cuối cùng, loại biểu không thể chờ đợi được đến lúc rời đi đó, người đàn ông thu hồi tầm mắt, cảm giác hai mắt như bị một vật bén nhọn hung hăng đâm vào, đau đớn vô cùng.

Mạch Sanh Tiêu lên lầu thay một bộ quần áo bình thường, lấy một chiếc túi vải dù mua lúc đi dạo phố cùng Thư Diễm, sắp xếp tất cả đồ của cô vào đó, lại đi xuống lầu vào phòng Tương Tư, thu dọn thuốc cùng quần áo cho vào một túi khác, rồi đi ra ngoài.

Mạch Tương Tư cũng không nghĩ đến, biến cố lại nhanh như vậy, một khắc trước họ còn ở trong biệt thự sang trọng bậc nhất, một giây tiếp theo, đã bị đuổi ra ngoài, lưu lạc nơi đầu đường.

Sanh Tiêu mặc một chiếc quần jean bình thường kết hợp với một chiếc áo sơ mi kẻ caro, ống tay áo xắn lên, xách theo hai cái túi đi tới bên cạnh Tương Tư, “Chị, chúng ta đi thôi.”

“Mạch tiểu thư.”

“Mạch tiểu thư, cô đừng đi, cô cùng Duật thiếu nên từ từ nói chuyện một chút.”

Sanh Tiêu đẩy xe lăn của Tương Tư, cô khẽ ngẩng đầu lên, tầm mắt quét qua phòng khách to rộng, ban đầu, khi mới chuyển tới đây, nơi này chính là một cái nhà tù vô hình, nó giam cầm tự do của cô, trói chặt tình yêu của cô đối với Nghiêm Trầm Thanh. Nơi góc phòng khách, chiếc đàn piano Steinway phủ lụa trắng đầy an tĩnh, không có tri âm diễn tấu, dường như về ngoài cũng ảm đạm đi nhiều.

Hải Bối dường như ý thức được Sanh Tiêu phải đi, nó cắn chặt ống quần Mạch Sanh Tiêu không chịu buông ra, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ ư ử. Giống Samoyed, một khi nhận biết đúng chủ nhân, sẽ hết mực trung thành.

“Đợi chút.” Duật Tôn gọi Sanh Tiêu, “Cô không còn gì muốn nói sao?”

Mạch Sanh Tiêu cúi người xuống xoa xoa đầu Hải Bối, cô đứng dậy, hai tay đặt lên xe lăn của Tương Tư, “Tôi đi đây.”

Cổ họng Duật Tôn chuyển động, tâm tư phức tạp khiến y cảm thấy không rõ ràng, Mạch Sanh Tiêu đẩy Tương Tư đi, dì Hà thấy thế, chỉ có thể nhắc túi hành lý của cô lên theo, Hải Bối cắn ống quần của cô, tứ chi không ngừng đảo quanh cào lên mặt sàn.

Sanh Tiêu nhìn qua Duật Tôn, hướng về bồn cây văn trúc đặt trên bệ cửa sổ cách đó không xa, “Chúng ta không cần phải gặp lại nhau nữa.”

Cô nên cảm thấy vui mừng, cuối cùng thì cũng thoát khỏi.

Duật Tôn nhìn vẻ bình tĩnh trên khuôn mặt cô, “Mạch Sanh Tiêu, mặc dù tôi thả cô đi, nhưng cô phải nhớ, cô với Nghiêm Trạm Thanh là không thể, cô dám can đảm cùng hắn dây dưa một lần nữa, tôi nhất định sẽ cắt đứt chân của cô.”

Sanh Tiêu chỉ cảm thấy lời này của y thật khó hiểu, Cố Tiêu Tây nghe thấy vậy, ánh mắt vội né tránh, không dám nhìn mặt Luật Tôn.

Mạch Sanh Tiêu đẩy xe lăn đi về phía trước. Hải Bối đảo một vòng xung quanh rồi đứng dậy, đi theo sau Sanh Tiêu.

Đến bên ngoài, dì Hà đứng ở ven đường đón xe cùng hai chị em.

“Dì Hà, dì vào trong đi, bên ngoài rất nắng.”

Dì Hà không đi, mắt rơm rớm, dì khẽ xoa xoa mắt, “Để tôi gọi xe cho các cô, túi lớn túi nhỏ, cũng không tiện đi.”

Duật Tôn đứng lên khỏi ghế, nói với Cố Tiêu Tây, “Không phải đau bụng sao? Đi, đi bệnh viện.”

Cố Tiêu Tây mắt nhìn hai tay đặt trên bụng đi theo sau lưng người đàn ông, Luật Tôn lấy xe ra khỏi ga-ra, đi qua cổng thấy dì Hà đã bắt được xe, đang cùng Sanh Tiêu hợp lực đỡ Tương Tư lên ghế sau xe taxi. Luật Tôn lái xe ra khỏi Hoàng Duệ Ẩn Tượng, hai chiếc xe lướt qua nhau, Mạch Sanh Tiêu nhìn xuyên qua cửa sổ xe ra bên ngoài, vừa đứng nhìn thấy bóng dáng của Cố Tiêu Tây ngồi ở vị trí ghế lái phụ.

Duật Tôn đeo kính mắt màu trà, tựa như lần đầu tiên cô gặp y, thần sắc kiêu căng, mặt mũi lạnh lùng.

Y thậm chí không nhìn Sanh Tiêu lâu thêm một cái, lập tức đánh tay lái cho xe cua sang bên trái.

“Tiểu thư, đi đâu?” Tài xế taxi hỏi.

Sanh Tiêu thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng nói, “Quẹo phải.”

Hết chương 58.1.

“Sanh Tiêu, chúng ta sẽ đi đâu?” Tương Tư mặt lộ vẻ bất an, “Chị không muốn trở về bệnh viện ở.”

Tiền Mạch Sanh Tiêu làm thêm đã dùng hết vào chữa bệnh cho Tương Tư, trên người cô bây giờ chỉ có mấy trăm đồng, còn chưa đủ một tháng tiền thuê phòng, cô suy tính liên tục, không thể không gọi điện thoại cho Thư Diễm.

Thư Diễm nghe vậy, dĩ nhiên là không nói hai lời, liền nhờ ngay Tang Viêm tìm giúp hai chị em cô một căn hộ gồm hai phòng ngủ, một phòng khách.

Cố Tiêu Tây thấy Luật Tôn từ đầu đến cuối đều không nói chuyện, trong lòng thấp thỏm không yên, “Duật thiếu, bây giờ em không đau nữa, hay là chúng ta quay trở về thôi.”

“Vừa rồi không phải em một bộ đau đớn muốn chết đi sống lại hay sao?” Ngữ khí người đàn ông chuyển lạnh.

“Em. Em hiện tại cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, thật sự không thấy đau đớn.”

Duật Tôn không nói gì, cũng không có nói đến cuối cùng có tới bệnh viện hay không, không bao lâu, Cố Tiêu Tây liền phát hiện đã trở lại Tinh Hoa Danh Thự, xuống xe đi theo sau lưng y, “Duật thiếu, anh tức giận sao?”

“Đây là lần cuối cùng, lần sau nếu để tôi phát hiện em tự tiện chủ trương một lần nữa, Cố Tiêu Tây, em biết hậu quả sẽ như thế nào rồi đấy.”

Duật Tôn ở Tinh Hoa Danh Thự nghỉ ngơi một lúc, giữa chừng nhận được điện thoại, dường như có chuyện rất gấp, y vội vã cầm lên chìa khóa xe rồi rời đi.

Cố Tiêu Tây đưa mắt nhìn y rời đi, quay người lại, phát hiện máy tính của y vẫn còn ở trên ghế salon.

Cô ta đợi chừng mười phút, xác định Duật Tôn sẽ không quay trở lại, liền lập tức đi tới mở máy tính ra, Cố Tiêu Tây gõ mật mã lúc trước, thuận lợi đăng nhập.

Chỉ là có rất nhiều thứ, cô ta xem không hiểu, cũng không biết những thứ này đối với Nghiêm Trạ Thanh có hữu dụng hay không.

Cô nàng không dám trì hoãn thời gian, vội gọi điện thoại cho Nghiêm Trạ Thanh.

Người đàn ông đó không nói gì ngay lập tức lái xe tới quán cafe gần Tinh Hoa Danh Thự, Cố Tiêu Tây lo sợ bất an, cầm máy tính, cũng gấp gấp rút chạy tới.

Cà phê trước mặt đã lạnh đi hơn phân nửa, Nghiêm Trạ Thanh thuận lợi tiến vào tài liệu chính, Cố Tiêu Tây lại hướng phục vụ viên muốn một ly nước ấm, “Sáng sớm hôm nay, Mạch Sanh Tiêu đã rời khỏi Hoàng Duệ Ấn Tượng.”

Những ngón tay đang nhanh nhẹn gõ trên bàn phím của người đàn ông khẽ dừng một chút, “VẬ sao?”

“Mục đích của anh đã đạt được, tôi có thể.”

Nghiêm Trạ Thanh tầm mắt đặt trên màn hình máy vi tính, “Chỉ cần làm xong chuyện này, tôi sẽ đáp ứng điều kiện của cô, đương nhiên —— được rồi!” Hắn đã nhìn thấy đường cong đồ thị biểu diễn cổ phiếu trong máy vi tính của y, còn có một số kế hoạch các hạng mục nội bộ của công ty Duật Tôn, cùng với các khoản ghi chép ký kết, “Không trách được gần đây cổ phiếu của Sáng Triển bị đại cổ đông thu mua vào rất lớn, hóa ra là do y gỡ trò quỷ.”

Cố Tiêu Tây không hiểu, nhưng có thể từ thần sắc của hắn xác định được, những tin tức này đối với hắn mà nói rất có giá trị.

“Thật không nghĩ tới, cô còn có bản lĩnh này.”

Cố Tiêu Tây trong lòng đau xót, không biết nên nói những gì.

“Cô vừa mới nói gì? Mạch Sanh Tiêu rời khỏi Hoàng Duệ Ấn Tượng?”

“Đúng.” Cố Tiêu Tây đem chuyện xảy ra đơn giản nói cho y biết, “Chuyện tôi đáp ứng anh, đã làm được.”

“Cố Tiêu Tây, cô làm rất tốt.” Nghiêm Trạ Thanh cắm USB vào máy tính, hết toàn bộ tài liệu, “Duật Tôn coi trọng đứa con trong bụng cô như thế, nói không chừng, cô lại còn có thể mẫu bằng tử quý.”

Duật Tôn trở lại Hoàng Duệ Ấn Tượng thì dì Hà vừa mới quét dọn vệ sinh xong, nhà cửa mỗi góc cũng được lau tới, sáng sủa sạch sẽ.

Y mở cửa đi vào, cửa để một bực hành lý, dì Hà thấy y đi tới, vội đứng lên, “Duật thiếu”

“Dì Hà, bà định làm gì vậy?”

“Mạch tiểu thư đi rồi, tôi nghĩ, tôi lại đi tìm gia chủ mới.”

Duật Tôn để chìa khóa ở trên bàn trà, y đi tới trước dương cầm, đôi tay kéo tấm lụa trắng để lộ cây đàn, mười ngón tay thon dài của y lướt trên từng phím đàn đen trắng, khúc cuối người tận, Duật Tôn khép nắp piano lại, “Dì Hà, bà không phải đi, cứ tiếp tục ở lại đây.”

“Nhưng”

Chẳng lẽ chỉ cần cô ấy ra đi nơi này liền trống rỗng?

“Bà cứ ở lại đi.” Duật Tôn đứng lên đi lên lầu hai.

Cửa phòng mở ra, dì Hà đã dọn dẹp bên trong rất sạch sẽ, ga giường bao gối cũng đổi qua, cửa sổ mở, không khí nóng bỏng từ bên ngoài tràn vào, bên trong không mở điều hòa, đứng một lúc, sẽ khiến người nóng không chịu nổi.

Duật Tôn đi tới, ngồi ở mép giường, đưa tay chạm vào, đều là mùi vị của Sanh Tiêu.

Mùi vị quật cường, tựa như ánh mặt trời, giương nanh múa vuốt, tự do mà phóng khoáng.

Cố Tiêu Tây tạm biệt Nghiêm Trạ Thanh xong, xách theo máy tính cẩn thận trở lại Tinh Hoa Danh Thự, may quá, Duật Tôn vẫn chưa về.

Cô rót một ly nước, đứng ở bên cửa sổ, cơn ác mộng này, cuối cùng cũng có ngày tỉnh lại, ngay từ khi bắt đầu cô ta đã sai lầm rồi, cũng may, cô còn có thể quay đầu lại.

Sau đó, cô cũng không cần trái lương tâm mà tổn thương người khác, tổn thương mình.

Cố Tiêu Tây uống một ngụm nước, ánh mặt trời xuyên qua cửa chớp, ánh sáng bị cắt ra thành từng vạch sáng nằm ngang rơi trên mặt cô.

Nghiêm Trạ Thanh dựa theo thông tin có được từ máy tính của Duật Tôn trở về làm đủ chuẩn bị, hẳn trừ bị một số vốn lớn mua lại toàn bộ số cổ phiếu của Sáng Triển đang nằm trong tay Duật Tôn, ngoài ra còn mua một số lớn cổ phiếu tại các dự án Duật Tôn chuẩn bị đầu tư, dự định một phát bất luôn con cá lớn này.

Không ngờ rằng, trong một đêm, toàn bộ các cổ phiếu trên đều đồng loạt rớt giá sau 0h, tất cả cổ phiếu giá cao của Nghiêm Trạ Thanh phút chốc biến thành một đồng giấy vụn.

Sáng Triển - công ty dưới danh nghĩa Nghiêm gia, đối diện với nguy cơ sắp phá sản.

Liên tiếp mấy ngày, Nghiêm Trạ Thanh đều ở lại công ty bề đầu sút trán xử lý công việc của Sáng Triển.

59. Chương 59: So Với Cái Chết Còn Đáng Sợ Hơn

Từ khi Cố Tiêu Tây mang thai cô thường rất ít xem TV, đa số thời gian đều ngồi ở trên ban công yên tĩnh vẽ tranh.

Trường học đã sắp khai giảng, cô nghĩ, hiện tại rời khỏi Duật Tôn vẫn còn kịp, giấc mơ đại học tha thiết giờ cách cô không còn xa nữa rồi.

Trên giá vẽ, là một bức tranh phong cảnh làng quê, vài năm trước, nhà của cô vẫn còn ở nông thôn, về sau thật vất vả mới chuyển lên thành phố, cho nên Cố Tiêu Tây vẫn rất hoài niệm cuộc sống nơi thôn quê ấy.

Cửa phòng bị mở ra, sau đó là âm thanh đóng cửa nặng nề.

Duật Tôn sắc mặt hung ác nham hiểm đi tới, đẩy lòng Cố Tiêu Tây nhin không được trầm xuống, buông bút vẽ, y tùy ý ngồi trên ghế salon, y tựa đầu ở trên sofa, chiếc cằm giương lên, đôi mắt nhắm nghiền.

” Duật thiếu, anh làm sao vậy?”

Duật Tôn bỗng nhiên mở mắt ra, một đôi con người đen như đêm mực nhìn Cố Tiêu Tây , toàn thân cô bỗng lạnh như băng,” Duật thiếu..”

” Cô đến tột cùng là ai?”

Cố Tiêu Tây giấu không được bối rối trong mắt .” Anh, anh có ý gì?”

” Cô còn muốn gạt tôi sao?” Một chân Duật Tôn lấy đà đứng dậy, thần sắc băng giá, ánh mắt khiến cô phải lui bước liên tục.

” Em không hiểu anh nói gì.” Cố Tiêu Tây tranh thủ thời gian tránh né.

Duật Tôn gật gật đầu, có vẻ như cố nén lửa giận bùng phát, y đứng dậy từ trong cặp công văn trong rút ra một cái phong thư, mở ra 1 cái đĩa CD cho vào đầu phát, ngay sau đó, trên TV hiện một vài hình ảnh mê loạn đập ngay vào mắt.

Bối cảnh chính là gian phòng này, từng góc độ đều có thể trông thấy khuôn mặt cùng với thân thể Cổ Tiêu Tây.

Trên người cô, người đàn ông đưa lưng về phía màn hình, hai mắt Cổ Tiêu Tây mê dại, càng biểu hiện rõ sự hưởng thụ, thuốc kích thích làm mặt cô ửng hồng, tai đỏ rần, cô không nhìn thấy rõ mặt người đàn ông, nhưng biết chắc là Duật Tôn.

” Anh. Sao, tại sao có thể có chiếc đĩa này?”

” Tôi còn muốn hỏi cô đây.” Duật Tôn hừ lạnh, trên mặt lại đầy vẻ vô tội,” Vì sao tại chỗ của tôi lại bị người khác quay được cảnh này?”

” Em không biết, em không biết..” Cổ Tiêu Tây giống như rơi vào đáy hầm băng, rét lạnh thấu xương, trong miệng không ngừng bật ra từng tiếng bi thương,” Tại sao có thể như vậy?”

” Cô có quen Nghiêm Trầm Thanh không?”

Cổ Tiêu Tây thần sắc hoảng hốt, ánh mắt thất thần, toàn thân kinh hãi,” Không có khả năng, Không có khả năng.”

” Tại sao lại không có khả năng?” Duật Tôn cắt đứt tiếng cô thì thào tự nói, y đứng thẳng người lên, thân ảnh cao lớn đứng trước người Cổ Tiêu Tây,” Chiếc đĩa này chính là hắc gửi tới, hắc còn nói điều kiện của hắc, nếu muốn lấy về, phải trả 5000 vạn.”

Cổ Tiêu Tây cảm giác bản thân đã lâm vào bấy sâu, một khi đã rơi vào liền không thể thoát khỏi.

5000 vạn?

” Số này, cũng không biết có thể đền bù tổn thất lần này của hắc không.”

” Hóa ra anh đã sớm sắp xếp xong xuôi hết thảy, máy tính là anh cố ý để quên?” Cổ Tiêu Tây ngược lên, hai mắt nhìn chăm chăm ánh mắt âm u của y, những người này đều thật là đáng sợ, chỉ bằng một cô gái yếu ớt như cô, làm sao đấu lại bọn họ?

” Cô nghĩ sự tình rất đơn giản như vậy sao, tôi trước kia cũng không biết cô là người của Nghiêm Trầm Thanh, máy tính, cũng là tôi không cẩn thận rơi vào tay hắc. Sở dĩ tôi cứu vãn được tổn thất, là vì tôi đã có đầy đủ biện pháp ứng đối từ trước, Cổ Tiêu Tây , sao tôi đây sủng ái cô, nâng cô lên tận trời, cô cũng đã mang thai con của tôi, làm sao lại đi giúp người ngoài chứ?”

Duật Tôn không khỏi biểu hiện ra một bộ dáng đau lòng, cô nhìn qua đáy mắt y rung động, lại như trước vẫn không nhìn thấu đáy lòng người đàn ông này.

” Thực xin lỗi, em bị hắc nắm điểm yếu trong tay, nếu em không nghe lời hắc, hắc sẽ đem chuyện của em nói cho ba mẹ em, em không thể làm gì những người như các anh, đành phải chiều ý của hắc đi làm, Duật thiếu, anh cứu em với, từ nay về sau tất cả em sẽ nghe theo anh được không?” Cổ Tiêu Tây nhanh chóng lệ rơi đầy mặt, hai tay nắm chặt ống tay áo Duật Tôn ,” Em chỉ muốn trở lại là em bình thường trước kia thôi, duật thiếu, anh cứu em.”

“5000 vạn, đây không phải một con số nhỏ.”

” Nếu đĩa CD này truyền ra ngoài, ba mẹ em nhất định sẽ bị tức chết, em cũng không thể sống nổi, anh lượng tình đứa bé, cứu cứu em..” Cổ Tiêu Tây thất kinh, thậm chí có chút nói năng lộn xộn, cô chưa từng nghĩ tới sự tình sẽ phát triển cho tới tình trạng hôm nay, đứa bé là ngoài ý muốn, đĩa CD, lại là càng ngoài ý muốn.

Duật Tôn ngẩng đầu, cánh tay y kéo lấy Cổ Tiêu Tây ôm vào trong ngực, bàn tay nhẹ vỗ về đầu của cô,” Tôi chỉ là tức giận chuyện lúc trước em lừa tôi, yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ giải quyết.”

” Thật vậy chăng?” Cổ Tiêu Tây khó có thể tin nâng lên đầu, hôm nay cô đã sớm rơi vào đại dương mê mông, mà Duật Tôn, chính là chiếc phao cứu mạng duy nhất của cô, cô không nghĩ tới y không chút do dự đã đáp ứng,” Duật thiếu, cảm ơn anh.”

Giờ đây trong mắt cô, Nghiêm Trạm Thanh chỉ là người ngoài còn Duật Tôn nghiêm nhiên trở thành thiên sứ.

” Số tiền nhiều như vậy, tôi cần chút thời gian, hi vọng hân có thể tuân thủ hứa hẹn, cho chúng ta ba ngày.”

Cố Tiêu Tây hai tay không khỏi ôm lấy lồng ngực tinh trắng của Duật Tôn , hóa ra, người đàn ông này ngực cũng có thể ôn hòa như vậy. Cô thậm chí còn nghĩ, cô cam tâm tình nguyện vì y mà tạm nghỉ học một năm, có thể vì y mà sinh con, thậm chí, có thể vì y mà chết tâm.

Duật Tôn dựa cằm trên đỉnh đầu Cố Tiêu Tây , khước môi, kéo thành một vòng tàn nhẫn.

Đội không được Duật Tôn chuẩn bị tiền, ngày hôm sau Cố Tiêu Tây đã nhận được điện thoại từ nhà gọi tới.

” Tây Tây, con mau về, ba của con bị chọc giận sắp không chịu được.”

” Mẹ, làm sao vậy?” Cố Tiêu Tây không khỏi rối loạn.

” Con còn mặt mũi mà nói..” Mẹ cô ở đầu dây đằng kia khóc không ra hơi, trong phòng quanh quẩn tất cả đều là tiếng khóc của bà, ” Tôi đây đã tạo nghiệt gì chứ? Thà chết đi còn hơn.. ”

Duật Tôn đi ra ngoài làm việc, Cố Tiêu Tây tranh thủ thời gian xách túi đi nhanh ra ngoài Tỉnh Hoa đình thự để đón xe.

Về đến nhà, phải đi qua một cái ngõ cổ.

Cố Tiêu Tây bước nhanh đi đến, lại trông thấy trên một cây cột điện dán một bức ảnh chụp, cô đến gần xem xét, quá sợ hãi, vội vươn tay kéo đi, đúng là hình ảnh lỏa thể của cô. Khắp nơi chẳng chặt, khắp nơi đều thấy dán ảnh.

Cô như bị điên mà bỏ nhào qua, hai tay bởi vì dùng sức, móng tay đã chảy máu, là ai? Tại sao phải như vậy đối với cô? Cô vừa khóc vừa xé, nhưng cả con đường đều có dán, cô phải làm sao bây giờ?

Cố Tiêu Tây sợ hãi trở về, cô vừa đi, hai chân đều đang run rẩy, trong ngực ôm đồng ảnh chụp, cô không dám ném vào trong thùng rác, mà ôm thẳng về nhà.

Mới vừa đi tới cửa nhà, chợt nghe đến bên trong truyền đến tiếng khóc xé gan xé ruột của mẹ cô, Cố Tiêu Tây đẩy cửa, cửa không khóa. Căn phòng hẹp chợt vang lên tiếng động, ông Cố ghé đầu trên chiếc salon nhỏ, ngồi bệt xuống đất, bà Cố thì ngã xuống bên cạnh chân ông, bà vò đầu bứt tóc như một người điên.

Thấy cô trở về, bà Cố lần đầu tiên nắm chặt cổ áo cô, ” Mày đã làm chuyện gì, làm chuyện gì hả” Bà dùng sức đẩy Cố Tiêu Tây, cô chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nhẹ buông tay, ảnh chụp trong ngực đều rơi xuống hết. Bà Cố thấy thế, lại càng tức giận, hai tay liên tục bồi thêm cho Cố Tiêu Tây vài cái bạt tai.

Tay phải cô bụm mặt, từ khước miệng chảy xuống một vệt máu.

” Không phải mày nói ở bên ngoài làm công sao? Tại sao có thể có loại ảnh này?” bà Cố đem ảnh chụp ném trên mặt Cố Tiêu Tây, cạnh chiếc TV đã dùng vài năm trong, còn đặt chiếc đĩa CD.

” Mẹ..”

” Đừng gọi tao là mẹ nữa, tao coi như mày đã chết, sao mày không chết luôn bên ngoài đi?”

Ông Cố tức giận nằm ở trên ghế sa lon vẫn không nhúc nhích.

Những bức ảnh kia từng cái một hé lộ trên mặt đất.

Trong không gian nhỏ hẹp, tràn ngập tiếng bà Cố chửi rủa, vốn trong nhà có một cô sinh viên, hai ông bà cái cuối cùng có thể mở mày mở mặt ở trong cái ngõ nhỏ này, lại không ngờ đến sẽ rước nỗi nhục nhã cả đời này không rửa sạch được

” Mẹ, mẹ con biết con sai rồi.” Cố Tiêu Tây quỳ trên mặt đất, đầu gối dè lên những bức ảnh dơ bẩn.

” Biết rõ sai thì làm được gì? Để làm gì?” bà Cố mẩu tát một cái vào gáy cô, Cố Tiêu Tây chỉ cảm thấy cái mũi nóng lên, máu tươi chảy ròng ròng.

” Là ai, đến tốt cùng là ai đã tung ra những thứ này?”

” Tao làm sao biết, mày ở ngoài gây chuyện, đối phương chỉ nói mày làm hỏng chuyện của người ta, cho dù có đền tiền cũng không xong, đây chính là cảnh cáo mày, Tây Tây ạ.. Mày đến tốt cùng ở bên ngoài đã làm những thứ gì hả?”

Cố Tiêu Tây đau lòng khó nhin, cô đoán không lầm, là Nghiêm Trạ Thanh.

Cô làm hại công ty hấn tổn thất nặng nề, hấn muốn dùng loại thủ đoạn này để đối phó cô?

Cả đoạn băng quay camera, khẳng định cũng là Nghiêm Trạ Thanh trước đó giấu ở trên người cô, hấn làm sao có thể..”

Cố Tiêu Tây đau đến muốn chết đi, cô nhanh chóng bò dậy, cầm lấy cái túi trên mặt đất chạy ra cửa, bà Cố nhanh tay, vội bắt lấy cánh tay cô,” Mày đi đâu? Mày còn thấy chưa đủ mất mặt sao?”

Cố Tiêu Tây không dám quay đầu lại, ra sức vùng khỏi tay bà Cố, bàn tay bà tát lên mặt cô mà cô tuyệt nhiên không cảm thấy đau, hiện tại, không có gì là đau đớn so với nỗi đau trong lòng cô, Nghiêm Trạ Thanh, Nghiêm Trạ Thanh..

Người cô nhưng nhớ cuối cùng lại trở thành hận thấu xương.

Cả đời cô đã bị hủy trong tay hấn, buồn cười chính là, thế mà cô lại yêu hấn.

Cố Tiêu Tây lảo đảo tại chạy qua ngõ hẻm, ba gã thanh niên đang dựa vào cột điện huýt sáo,” Ô, đây không phải là em sinh viên tài giỏi làm việc chăm lo cho gia đình sao, nghe nói còn thi đỗ học viện mỹ thuật nữa. Đây , có phải mày chuyên làm mẫu cho tranh khóa thân không hả..”

” Hay là, để anh cởi quần áo ra, em vẽ cho anh một bức nhé!”

Cô vội vã thoát khỏi bọn chúng, những bức ảnh trên tay Cố Tiêu Tây không kịp giữ cũng rơi hết xuống, cô cũng không quay đầu lạ mà vội vã chạy ra ngõ, lúc này, điện thoại trong túi cũng vang lên.

Cô vừa nghe, tức thì như bị sét đánh ngang tai.

Khai giảng sắp tới, cửa giảng đường cô còn chưa bước vào đã bị ban giám hiệu xóa tên, cho ngừng học.

Những bức ảnh kia, không ngờ còn gửi đến cả trường học.

Cố Tiêu Tây dựa lưng vào cây cột điện, hai chân mềm nhũn, cả người trượt xuống , đỉnh đầu mây đen bao phủ, mọi người đều nói, chờ đến lúc mây mờ trắng tỏ, cô biết chờ đến ngày nào trắng mới sáng tỏ đây?

Thư Diễm biết chân của Tương Tư không đi được nên cố ý an bài một phòng ở tầng 1, như vậy khi đi ra ngoài không cần đi cầu thang máy, Mạch Tương Tư muốn đi ra ngoài, có thể tự mình đi.

Sanh Tiêu mở cửa sổ, căn phòng cũng không lắp thanh chắn cửa sổ, tầm nhìn thoáng đãng.

” Chị, chị xem trong khu này thật náo nhiệt, em đẩy chị ra ngoài chơi nhé”

” Không cần, chị tự đi được, em hôm nay rạng sáng mới về, mau đi ngủ đi.” Ngày hôm qua Mạch Sanh Tiêu nhận được cuộc điện thoại, phục vụ bốn tiếng đồng hồ tại một hội nghị thương mại, thẳng đến rạng sáng cô mới về đến nhà.

” Không sao đâu, ngủ nhiều khiến em có chút đau đầu.” Sanh Tiêu phụ giúp Tương Tư đẩy xe lăn đi ra khỏi phòng, mở cửa chính ra.

Hiện tại đang giữa mùa hè chói chang, trong sân của tiểu khu có không ít người đang hóng mát, hai người mặc dù vừa đến, đã có không ít bác gái đã thu xếp bắt đầu ...làm mai mối cho hai chị em xinh đẹp.

” Sanh Tiêu, xem chừng cháu cũng đã lớn rồi, đã có bạn trai chưa?” Một bác gái đã có tuổi vừa quạt tay vừa ân cần hỏi han.

Mạch Sanh Tiêu đẩy Tương Tư đến dưới mái hiên tránh nắng, bên trong còn có mấy người phụ nữ rảnh rỗi ngồi tán ngẫu,” Bà nha, có phải là lại đang tìm vợ cho cháu trai không?”

” Phải đấy, cháu họ tôi đường đường là sinh viên đại học, đều đã tốt nghiệp một năm rồi mà không thấy nó mang bạn gái về.”

” Đó là nhà bà quá sốt ruột thôi, bây giờ có thanh niên nào vừa tốt nghiệp một hai năm đã nghĩ đến kết hôn?”

” Thôi đi, các bà biết cái gì chứ” Bác gái vẫy vẫy cái quạt, dựa lần nói với Sanh Tiêu,” Cháu tôi cũng thật ưu tú, người cao đến 1m8, tính tình cũng thành thật, quan trọng là có một công việc tốt, một năm tiền lương lên đến 8 vạn đó!”

Mạch Sanh Tiêu có chút xấu hổ, mấy ánh mắt tò mò chột chằm chú nhìn cô,” Bác gái ạ, cháu còn trẻ mà.”

” Còn trẻ gì nữa, hiện tại trước tiên cứ gặp gỡ, đến lúc đó cảm tình tốt, lại muốn lập gia đình ngay“. “Cháu nhất định là muốn đợi chị gái lấy chồng trước rồi mới đến lượt đi” – Người bên cạnh lại nói chen vào

Ánh mắt bác gái kia thoáng nhìn lên đôi Tương Tư, thần sắc bà có chút thất vọng lại hết lần này tới lần khác sáng khoái nói,” Thế này thì biết chờ đến bao giờ, Sanh Tiêu, cháu kết hôn chẳng lẽ cũng muốn mang chị gái đến ở cùng sao?”

Mạch Tương Tư giận tái mặt, trong mắt không giấu nổi một tia nhìn lạnh lẽo.

” Chỉ còn một ngày chị gái cháu còn chưa tìm được hạnh phúc của riêng mình, là thêm một ngày cháu muốn ở bên cạnh chị cháu ”

Tay phải Sanh Tiêu đặt trên bờ vai Tương Tư, cô biết rõ chị gái nghe xong sẽ thật khó chịu, hai chân Tương Tư bị tụt như vậy đều là bởi vì cô, cô tự nhiên cũng muốn bảo vệ chị gái cả đời.

Bác gái dùng sức lắc bờ vai, tựa hồ cảm thấy quá ít gió thổi tới,” Ai, trời thật là nóng quá, hay là về nhà bật điều hòa đi.”

Mấy người bên cạnh che miệng cười trộm, bắt quá đây cũng là chuyện thường tình, có ai nguyện ý lấy vợ, còn tặng kèm theo một bà chị vợ bị liệt nữa chứ.

Tương Tư vẫn giữ bộ mặt thâm trầm, chỉ cần cùng Sanh Tiêu cùng một chỗ, sẽ chẳng có ai chú ý đến cô ta, mà Sanh Tiêu giúp cô đi ra ngoài, trong lòng cô, không thể nghi ngờ càng là làm cho cô thêm rước nhục vào thân.

Hai chị em ngồi hóng mát một lúc, Mạch Sanh Tiêu thế nào cũng không nghĩ tới ở nơi này còn có thể gặp gỡ Nghiêm Trầm Thanh.

Hắn đứng ở thềm đá đình nghỉ mát gọi cô,” Sanh Tiêu.”

Mạch Sanh Tiêu mất diết tại ngơ, không thèm để ý.

Bác gái bên cạnh tỏ ra thích thú,” Nguyên lai là có bạn trai rồi, trách không được, làm sao có thể vừa ý cháu bà ấy chứ”.

Sanh Tiêu phụ giúp Tương Tư chuẩn bị rời đi, Nghiêm Trầm Thanh đi theo sau các cô, cô không muốn cho hắn biết rõ nơi ở của hai người,” Anh có chuyện gì sao?”

” Anh muốn cùng em nói chuyện.”

” Giữa chúng ta đã sớm không còn chuyện gì để nói nữa.” Mạch Sanh Tiêu tiếp tục đi về trước, bắt đầu đi là Nghiêm Trầm Thanh cũng rất kiên trì, cơ hồ không có ý muốn rời đi, Sanh Tiêu thấy Tương Tư vì bị nóng mà hai gò má đỏ bừng, đành phải đẩy cô trở về.

Mở cửa, Nghiêm Trầm Thanh cũng không cùng vào, cho đến khi Sanh Tiêu đóng cửa, hắn lại một tay giữ lấy,” Chúng ta tìm một chỗ, anh chỉ muốn nói chuyện với em một chút thôi được không?”

” Em cùng anh đã không có chuyện gì để nói nữa.” Mạch Sanh Tiêu không thích loại cảm giác đã tách ra còn dây dưa cùng một chỗ, đã chia tay, vậy thì tốt nhất kể cả là bạn bè cũng không muốn làm, không thấy nữa sẽ dễ chịu hơn. Cô kéo tay Nghiêm Trầm Thanh ra , cánh cửa nặng nề khép lại.

Trong phòng khách, Tương Tư đã mở điều hòa ,” Sanh Tiêu, em đi ra ngoài đi, chị không sao đâu.”

Mạch Sanh Tiêu lấy ra hai chai nước uống trong tủ lạnh,” Chị, em cùng anh ta ngay cả nói chuyện cũng không muốn nữa”.

Nghiêm Trạh Thanh ở bên ngoài không ngừng ấn chuông cửa, tiếng chuông trầm bổng không ngừng nhưng giờ đây chỉ khiến người nghe cảm thấy chói tai, nắm tay hắh bắt đầu đập cửa, Mạh Sanh Tiêu uống hai cốc nước đá, đứng dậy đi ra cửa.

” Anh đến tốt cùng muốn làm cái gì?”

” Sanh Tiêu, trong lòng anh thật sự rất khó chịu, em đi ra ngoài với anh một chút, ngồi nghe anh nói chút chuyện được không?”

” Trong lòng anh khó chịu, hắh là đi tìm Tô Nhu mới phải chứ.”

Nghiêm Trạh Thanh đẩy cửa chính, bàn tay hắh nắm lấy cổ tay mạh Sanh Tiêu,” Sanh Tiêu, chẳng lẽ ngay cả em cũng nghĩ như vậy?”

Thấy cô không nói lời nào, Nghiêh Trạh Thanh liền tựa ở trên cửa,” Nếu em không đáp ứng anh, anh sẽ ngồi luôn trước cửa này.”

Mạh Sanh Tiêu cơ hồ có chút đau đầu, nếu thật sự là như vậy, không cần chờ đến ngày mai, cả tiểu khu đều sẽ biết, huống chi, Nghiêh Trạh Thanh đã là người có vợ rồi.

” Sanh Tiêu, em đi ra ngoài đi, sớm một chút trở về là được.” Mạh Tương Tư đẩy xe lăn đi đến bên cạnh cô.

Sanh Tiêu dặn dò chị mình vài câu, liền bắt đắh đi theo Nghiêh Trạh Thanh đi ra ngoài.

Trên đường đi, ai cũng không có mở miệng, Nghiêh Trạh Thanh hai mắt che kín mỗi mệh, tựa hồ mấy ngày mấy đêm chưa từng chợp mắh. Mạh Sanh Tiêu không biết tình hình gần đây của hắh, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều.

Cách bọn họ cách đó không xa, chính là một ánh nhìn chắh chắh từ trên xe taxi.

Cổ Tiêu Tây hai mắt xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn về phía xe hơi của Nghiêh Trạh Thanh, hôm nay, hắh đã được như nguyện ý, Mạh Sanh Tiêu sau khi rời khỏi Duậh Tôn, nói không chừng có thể một lần nữa trở lại bên cạnh hắh.

Cổ Tiêu Tây hai mắt chưa xót, nước mắt nhịn không được chảy xuống , bọn họ đều có thể hạnh phúc, còn hạnh phúc của cô ở nơi đâu?

Cả đời này của cô xem như đều hủ ở trong tay Nghiêh Trạh Thanh rồi.

Từ nhỏ cô đã có thiên phú vẽ tranh, vì muốn vào trường mỹ thuật, cô đã phải cố gắh gắh mấy vài lần so với người khác, bởi vì điều kiện gia đình không tốt, ba mẹ lúc đầu đều hi vọng cô theo ngành kế toán, nói là con gái học nghệ thuật gì đó làm cái gì?

Nhưng đó chính là niềm đam mê của cô, chỉ cần cầm lấy bút vẽ cô đã cảm thấy từ sâu trong tâm hồn yên tĩnh của cô trở lên hưng phấn vô cùng. Cổ Tiêu Tây giờ tay lên lau nước mắh, cô hiện tại phản ứng rất mãnh liệt, dù là ăn gì cũng đều nôn hết ra.

Điện thoại trong túi chọt vang lên, Cổ Tiêu Tây nhìn đến, là Duậh Tôn gọi.

” A lô, em ở đâu vậy?”

Cổ Tiêu Tây cố nén tiếng khóc, hiện tại đã lâm đường cùng, dù là Duậh Tôn có thể một tay che trời, cũng vẫn hỏi không được hết thấy hiện thực,” Em đang ở bên ngoài.”

” Tiên, anh đã chuẩn bị xong rồi, em chừng nào thì trở về?”

Cổ Tiêu Tây tay phải nắm chặt, nước mắh lã chắh chảy qua khuôn mặt, sớm biết Duậh Tôn sẽ chịu như vậy vì mình, cần gì phải đem toàn bộ tâm tư đặt ở trên người Nghiêh Trạh Thanh?

Chính là, tình yêu cuối cùng không thể miễn cưỡng, cũng không thể nói, ai đối tốt với cô thì cô nhất định phải yêu người đó.

” Cám ơn anh” Cổ Tiêu Tây cắn khóe môi,” Chính là, đã không cần thiết nữa rồi.” Cô khép lại điện thoại, hai tay ôm lấy người, nửa người trên gục xuống đầu gối đau đớn khóc lớn lên, lái xe phía trước theo phắh

phó của cô nhìn thẳng xe Nghiêm Trạ Thanh, hấn mới vừa nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu lên xe. Lái xe lắc đầu, hai mắt nhìn qua kính chiếu hậu rơi trên người Cố Tiêu Tây, lại là một người phụ nữ đáng thương bị vứt bỏ đây mà.

Duật Tôn đưa điện thoại di động rời khỏi tai, ngón cái đè nút tắt, ánh mặt trời theo mái hiên chiếu nghiêng xuống, chỉ có thể nhìn ra y khe nhếch khoé miệng, cánh môi y mân thành một đạo thẳng tắp, hiện ra một đường cong, rồi lại không giống như là đang cười, một loại cảm giác khoan khoái vì thắng cuộc, hết lần này tới lần khác hiện ra vẻ mặt hung ác nham hiểm vô cùng.

Mạch Tương Tư trong phòng khách xem TV, chợt nghe một hồi chuông điện thoại di động vang lên.

Cô nhìn quanh bốn phía, cuối cùng xác định thanh âm là từ trong phòng Sanh Tiêu truyền đến. Cô đẩy xe lăn đi vào, quả nhiên nhìn thấy điện thoại trên tủ đầu giường.

Cô cầm lên nhìn, cũng không biểu hiện gì.

” A lô?” Cô do dự một lúc mới nghe.

” Sanh Tiêu.” Bên kia, truyền đến tiếng nói thuần hậu mà tràn ngập từ tính. Tương Tư thoáng cái chợt nghe ra là Duật Tôn, từ khi Mạch Sanh Tiêu chuyển ra khỏi Hoàng Duệ Ẩn Tượng, bởi vì không nghĩ lại cùng Duật Tôn có chỗ gút mắc, liền xóa bỏ số của y.

” Sanh Tiêu, em ở đâu?”

” Tôi không phải Sanh Tiêu.”

” Mạch Tương Tư.” Duật Tôn khẳng định nói, ” Cô ấy ở đâu?”

Tương Tư đem lời sắp nói ra khỏi miệng kịp nuốt về, ” Tôi không biết.”

Lông mày Duật Tôn vì không kiên nhẫn nhần nhần lại, ” Đưa cho Mạch Sanh Tiêu nghe đi.”

Mạch Tương Tư khước mắt chợt loé, ” Anh không cần tìm Sanh Tiêu, nó cùng Nghiêm Trạ Thanh vừa ra khỏi”

Cô nghe được đầu bên kia điện thoại truyền đến một hồi chửi bới, Tương Tư không để lại dấu vết cười, ” Anh..”

Ba!

Duật Tôn trực tiếp cắt đứt.

Mạch Tương Tư sắc mặt một hồi khó coi, giận dữ khép lại điện thoại, dùng sức ném nó lên trên giường Sanh Tiêu.

Nghiêm Trạ Thanh mang Sanh Tiêu đến quán trà trước kia họ thường ngồi, chỗ đó rất yên tĩnh, mỗi lần Sanh Tiêu đều ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, luôn yêu yêu thích ngửi hương trà, nhìn đám người bận rộn ngoài cửa sổ.

Hôm nay, nghiêm Trạ Thanh chọn một phòng riêng, hấn đem bức rèm kéo ra, để cho Mạch Sanh Tiêu ngồi cạnh cửa sổ.

Chính hấn tự tay pha trà, hấn đem một cốc Thanh Trà đưa đến trước mặt Sanh Tiêu, ” Sanh Tiêu, em biết không? Hai tay anh, chỉ vì em mà pha trà thôi.”

Mạch Sanh Tiêu đem mặt hướng ngoài cửa sổ, cũng không nói lời nào.

” Anh cùng Tô Nhu sau khi kết hôn, không có một ngày vui vẻ qua.” Nghiêm Trạ Thanh dựa vào ghế sau lưng, ” Anh sau khi biết hối hận đã không kịp nữa rồi, anh trước đây quá mức hoang đường, đây cũng là trừng phạt đối với anh” Trong mắt của hấn lộ ra thật sâu một mỗi, loại một mỗi, không chỉ đơn giản là mấy ngày mấy đêm không được ngủ ngon giấc mà là từ trong nội tâm, khiến toàn thân mệt mỏi, ” Anh đã nghĩ được nhìn thấy em thế này, dù là em một câu không nói, ngồi bên anh cả nửa ngày anh cũng thấy dễ chịu nhiều hơn.”

Ông Nghiêm tham gia quan trường vài thập niên, cũng là đem một cỗ áp lực vô hình đặt ở trên vai Nghiêm Trạ Thanh.

Mạch Sanh Tiêu khỏe miệng giật giật, lại cuối cùng cũng là thở dài trong đáy lòng, đem ánh mắt hướng ngoài cửa sổ.

Cô một câu đều nói không được, không biết còn có thể cùng hắn nói cái gì đây.

Cổ Tiêu Tây run rẩy mở cửa phòng, nhìn qua khe cửa nhỏ hẹp, vừa vận trông thấy Nghiêm Trạ Thanh đang thâm tình nhìn Sanh Tiêu.

Điện thoại của hắn đặt lên bàn chợt vang lên, hắn vốn định không thèm nghe, nhưng mà dãy số của Tô Nhu không ngừng gọi tới hết lần này tới lần khác.

Hắn không chịu đựng nổi, cầm lấy điện thoại đứng lên.

” A lô, chuyện gì?”

” Cô trông nom nhiều như vậy làm cái gì? Tôi ở bên ngoài, dĩ nhiên là có việc..”

Mạch Sanh Tiêu nhìn đám người lui tới trên đường, trước kia, cô cũng rất hâm mộ những người ở trong những căn nhà lớn kia, thẳng đến chính mình ở trong đó cô mới biết được, có lẽ, những người kia chính cũng đang hâm mộ cuộc sống của những người nghèo khó như các cô thôi. Nghiêm Trạ Thanh đang nghe điện thoại, xoay người, lại phát hiện Cổ Tiêu Tây chẳng biết lúc nào đã đứng ở hắn trước mặt,” Sao cô lại tới đây?”

Mạch Sanh Tiêu nghe được thanh âm, nghiêng đầu qua.

Cô thấy Cổ Tiêu Tây đưa tay vào trong túi nhanh chóng lấy ra gì đó, tay trái cô ôm lấy bả vai Nghiêm Trạ Thanh, trong tay hắn điện thoại còn hiện ra trạng thái đang trò chuyện, Nghiêm Trạ Thanh đột nhiên khom lưng ôm eo, Mạch Sanh Tiêu lúc này mới nhìn rõ ràng, Cổ Tiêu Tây trong tay lại nắm con dao gọt trái cây, mà bộ quần áo trắng của Nghiêm Trạ Thanh bị nhuộm đỏ một mảng lớn, đã có máu tươi từ bụng hắn phun ra.

Hết chương 59.

60. Chương 60: Sự Tàn Nhẫn Của Duật Tôn

Mạch Sanh Tiêu hoảng sợ vội vàng đứng dậy, tay hốt hoảng liền làm đổ cốc trà xanh trước mặt cô.

Nước chảy qua mặt bàn bóng loáng thấm ướt vạt áo của Sanh Tiêu đang tựa vào mép bàn, chất lỏng này, dường như còn mang theo chút hơi ấm của người đàn ông.

Nghiêm Trạ Thanh bất ngờ không kịp chuẩn bị nên bị một nhát dao, hắn đưa tay trái đè lại bụng, thân thể đau đến gập người xuống không thể đứng dậy nổi, “Cô”

“Nghiêm Trạ Thanh, anh phá hủy cuộc đời của tôi, giờ thì tốt rồi, cha mẹ tôi hận không thể chém chết tôi, tôi cũng bị đuổi học, anh đã hài lòng chưa? Anh đã hài lòng chưa?” Cổ Tiêu Tây tay phải cầm dao, máu tươi trên mũi dao liên tục nhỏ xuống, cô gần như điên cuồng, hai mắt tràn đầy hận ý, việc làm sai lầm lớn nhất của cuộc đời cô chính là gặp gỡ Nghiêm Trạ Thanh, cô bị hắn lợi dụng, tiếp cận Duật Tôn. Tranh đấu giữa bọn họ tại sao phải lôi kéo cô vào?

Cổ Tiêu Tây vừa khóc vừa khua loạn con dao trong tay, “Tôi cái gì cũng không tham, tôi chỉ mong muốn có thể tiếp tục đi học, tôi như vậy cũng sai sao? Cho dù tôi thực sự có sai lầm, anh cũng nhất định phải ép tôi đi tới bước đường cùng sao? Nghiêm Trạ Thanh, anh là loại người gì? Anh cao cao tại thượng, anh cũng không thể nới lỏng bàn tay của mình, bỏ qua cho tôi sao? Ô ô.”

Nghiêm Trạ Thanh cố nhịn đau, “Cô nói cái gì vậy?”

Cổ Tiêu Tây vừa khóc vừa cười, “Anh nghe không hiểu sao? Nghiêm Trạ Thanh, anh đem cuộc sống đã bị anh hủy hoại của tôi trả lại cho tôi, trả lại cho tôi.”

Bên đầu kia điện thoại, truyền đến giọng Tô Nhu kêu lên, “Trạm Thanh, Trạm Thanh, anh đang ở đâu? Anh làm sao vậy...”

Cố Tiêu Tây dùng chân đá điện thoại của hắn văng ra, Mạch Sanh Tiêu do tình thế cấp bách cũng không kịp nghĩ xem tại sao Cố Tiêu Tây lại quen biết Nghiêm Trạm Thanh, cô sai bước chạy qua cái bàn lao về phía người đàn ông, “Trạm Thanh!”

“Đứng lại!” Cố Tiêu Tây đưa dao găm dính máu chỉ vào Sanh Tiêu, “Cô biết không? Tôi thật sự hâm mộ cô” một tay kia của cô ta chỉ chỉ Nghiêm Trạm Thanh, “Lần đầu tiên gặp mặt hắn đã nói, trên người tôi có khí chất giống như cô, Duật Tôn chắc chắn sẽ thích. Từ đó, tôi đã biết trong lòng hắn có một người là Mạch Sanh Tiêu. Nhưng mà, nếu chúng tôi giống rất nhau, Nghiêm Trạm Thanh, tại sao người anh thích lại là cô ta? Anh đối với tôi, so với cô ấy, quả thật chính là một trời một vực, nếu như anh đối với tôi nhân từ nhường tay một chút, tôi cũng sẽ không bị bức đến bước đường cùng này.”

“Cố Tiêu Tây, cô có biết mình đang nói cái gì không?” Nghiêm Trạm Thanh khụy gối quỳ trên mặt thảm, tay không ngừng bịt miệng vết thương, vết máu trên mu bàn tay cũng đã khô lại, “Tôi đối với cô coi như là đã khách khí, nếu không, tôi nhất định không tha cho cô.”

Nghiêm Trạm Thanh một bên nói chuyện với cô ta, một bên hướng Mạch Sanh Tiêu nháy mắt, ý bảo cô mau rời đi.

“Cố Tiêu Tây, cô đừng như vậy, cô còn trẻ như vậy, ngàn vạn đừng kích động, nếu không, tương lai hối hận cũng không kịp nữa.” Mạch Sanh Tiêu chưa bao giờ gặp phải trường hợp như thế này, “Lại nói, cô còn đang có con, cô hãy yên tâm đi, có chuyện gì Duật Tôn sẽ giúp cô.”

“Không còn kịp nữa rồi, không còn kịp nữa rồi.” Cố Tiêu Tây khàn cả giọng, tóc dán chặt ở trên mặt, hai cánh tay run run, đôi môi thâm lại, “Tôi bây giờ không sống nổi nữa, nhà cũng không thể quay về, cũng không thể đi học.” Cô ta lẩm bẩm lặp đi lặp lại mấy câu nói đó, con dao găm đang buồng thông bên tay bắt ngờ vung lên, “Mạch Sanh Tiêu, nếu anh ta yêu cô, tôi liền thành toàn cho các người.”

Cô ta đã làm quá nhiều chuyện thành toàn cho Nghiêm Trạm Thanh, đây là, chuyện cuối cùng cô ta làm cho hắn.

“Sanh Tiêu, chạy mau.” Nghiêm Trạm Thanh sắc mặt trắng bệch, bên trong phòng trà có máy điều hòa mát lạnh, thế nhưng toàn thân hắn lại thấm đẫm mồ hôi, mái tóc ngắn màu nâu nhạt dính chặt vào trán, một tay đè chặt bụng. Mạch Sanh Tiêu thấy thế, cô đang ở gần cửa, liền định chạy đi gọi người đến cứu, mới chạy được hai bước, hai chân liền xụi lơ ngã xuống.

Cố Tiêu Tây toàn thân mặc một bộ váy màu đen, giống hệt như một hồn ma đi tới bên cạnh Mạch Sanh Tiêu, Nghiêm Trạm Thanh nhin đau kêu lên, “Chuyện này không liên quan gì tới cô ấy, cô hãy để cho cô ấy đi đi.”

“Đi?” Cố Tiêu Tây hai mắt mông lung, giọng nói run rẩy, “Tôi trở thành như bây giờ, đều là vì cô ta, nếu không phải vì anh nhìn trúng tôi cùng cô ta có vẻ đáng thương giống nhau, tôi nào có thể bị đẩy tới tình cảnh sống dở chết dở như thế này?”

“Nếu cô nhất định muốn một người đền mạng, vậy hãy lấy mạng của tôi đi.” Nghiêm Trạm Thanh mệt mỏi vô cùng, cánh tay khụy xuống, nửa người nằm nghiêng trên mặt đất.

“Trạm Thanh!” Mạch Sanh Tiêu vội vã muốn bò dậy từ trên mặt đất, “Mau đưa anh ấy đến bệnh viện, nếu không sẽ không kịp, Cố Tiêu Tây, cô điên rồi sao, cô điên rồi sao?”

“Tôi điên rồi!” Cố Tiêu Tây kích động khua loạn con dao trước mặt Mạch Sanh Tiêu, cô vội vàng dùng tay che mặt, cánh tay vẫn bị dao của cô ả quét nhẹ qua, để lại một vết đỏ, chỗ đó lập tức rỉ ra vết máu đỏ thẫm. “Nghiêm Trạm Thanh, người anh yêu là cô ta phải không? Anh có thể sống chết vì cô ta sao? Anh có thể sao?”

“Đương nhiên tôi có thể, ” Nghiêm Trạm Thanh hơi thở yếu ớt nhìn về phía Mạch Sanh Tiêu, “Chuyện khiến anh hối hận, cả đời này anh sẽ không bao giờ lặp lại, Sanh Tiêu, thật xin lỗi em, ban đầu, anh đã không

thể nắm chặt tay em, anh. Em hãy tin anh, cho tới bây giờ anh vẫn. chưa từng có ý nghĩ muốn buông em ra.”

Mạch Sanh Tiêu khóc không ngừng gật đầu, cô chưa bao giờ hoài nghi tình yêu của Nghiêm Trạ Thanh đối với cô, chỉ là tình yêu của bọn họ rất yếu ớt khi đối mặt với hiện thực.

Cố Tiêu Tây khuyu gối bên cạnh Sanh Tiêu, cô ta không hề nhúc nhích liếc nhìn khuôn mặt của Nghiêm Trạ Thanh, cô ta bỗng nhiên vô thanh vô tức, trở nên rất an tĩnh, chỉ là nước mắt không ngừng chảy xuống, qua một lúc, mới lại mở miệng, “Anh có biết hay không, anh đối với tôi như vậy, nhưng tôi vẫn còn yêu anh, anh bảo tôi chia rẽ bọn họ, lòng tôi lúc ấy chảy máu đầm đìa. Tôi phải ở bên cạnh một người đàn ông mình không hề yêu, lại còn phải thành toàn cho anh cùng người khác, Nghiêm Trạ Thanh, anh thật sự rất tàn nhẫn.”

Nghiêm Trạ Thanh muốn đứng dậy, hấn quỳ một chân trên sàn, lúc đứng lên, mặt mũi đau đến vận vẹo, hấn lao đảo đi về phía Cố Tiêu Tây, Mạch Sanh Tiêu ngồi chết sững trên đất không đứng dậy nổi, bàn tay ấm áp của Nghiêm Trạ Thanh nắm lấy cánh tay cô, muốn kéo cô lên.

Cố Tiêu Tây chỉ cảm thấy đỉnh đầu tối sầm lại, ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Nghiêm Trạ Thanh đang kéo tay Sanh Tiêu.

Cho tới tận bây giờ, trong lòng hấn vẫn chỉ có Mạch Sanh Tiêu.

Cố Tiêu Tây trong mắt đau xót, con dao nâng lên không khỏi đâm về phía Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu chỉ kịp thấy con dao nhọn kia phát ra ánh sáng lạnh lẽo đỏ thẫm quỷ quyệt, nó tới quá mạnh quá nhanh, Nghiêm Trạ Thanh không chút suy nghĩ liền che ở trước mặt cô, cả con dao cắm ngập vào bụng hấn, chỉ để lại chuôi dao màu đen.

“Trạ Thanh!” Mạch Sanh Tiêu trước mắt bỗng tối sầm, hai tay vội đỡ lấy hai vai y đang ngã xuống.

Cố Tiêu Tây ngơ ngẩn, tựa như lúc này mới từ trong u mê thoát ra, cô ta sợ tới mức vội vàng buông tay ra, chạy lao ra khỏi phòng trà.

“Trạ Thanh, anh sao rồi? Anh sao rồi?”

Nghiêm Trạ Thanh chống đỡ không nổi, hơn một nửa thân thể đè trên đùi Mạch Sanh Tiêu, trước mắt cô xuất hiện một màn đen mù mịt, một lát lại không thấy gì nữa. “Trạ Thanh?”

Hai tay Sanh Tiêu vội vàng đè lại chuôi dao lộ ra bên ngoài cơ thể của Nghiêm Trạ Thanh, cô không dám động, chỉ cần vừa buông lỏng, máu lại chảy thêm ra, “Có ai không, cứu mạng.”

Mạch Sanh Tiêu tay chân luống cuống, mặc dù tiếng kêu cứu không nhỏ, nhưng không hề thấy có người tới đây, cô sờ sờ trên người, mới biết điện thoại di động của mình để quên ở nhà, cô nhớ tới Nghiêm Trạ Thanh vừa rồi đang nghe điện thoại, Sanh Tiêu nhìn xung quanh, thấy điện thoại của hấn bị Cố Tiêu Tây đá văng tới dưới ghế salon.

Cô gần như là bò qua, ngón tay chạm được vào điện thoại di động, kéo nó ra ngoài.

Điện thoại vẫn hiện trạng thái đang trò chuyện, tiếng Tô Nhu rất to truyền đến, “Trạ Thanh, anh làm sao vậy, anh trả lời em đi!”

Mạch Sanh Tiêu vừa muốn ngắt để gọi 120 (số điện thoại cấp cứu), điện thoại lại bị một bàn tay khác cầm lấy, cô vội nhìn lên, một khuôn mặt lạnh lùng mị hoặc chúng sinh đã đập ngay vào tầm mắt.

“Duật Tôn.”

Hết phần 60.1

Chương 60 sẽ chia làm 3 phần. Nếu các nàng com nhiệt tình có thể tới hoặc chiều ta post nốt phần tiếp theo ^^

Mạch Sanh Tiêu vừa muốn ngắt để gọi 120 (số điện thoại cấp cứu), điện thoại lại bị một bàn tay khác cầm lấy, cô vội nhìn lên, một khuôn mặt lạnh lùng mị hoặc chúng sinh đã đập ngay vào tầm mắt.

“Duật Tôn.”

“Sanh Tiêu, chúng ta đi.”

Mạch Sanh Tiêu hoàn toàn không nghĩ tới y lại xuất hiện ở đây, trong đầu cô bây giờ hoàn toàn trống rỗng, hai tay đưa ra muốn cầm lấy điện thoại trong tay y, “Mau, mau gọi 120.”

Bên đầu kia điện thoại, Tô Nhu đã gấp tới mức muốn nhấc chân.

Duật Tôn đeo một đôi găng tay màu trắng rất mỏng, động tác của y nhàn nhã không hề mất đi ưu nhã tránh khỏi động tác của Sanh Tiêu, đầu ngón tay trượt nhẹ một chút, liền rút được điện thoại, ném ra ngoài cửa sổ.

Mạch Sanh Tiêu mắt hạnh tròn tròn, không thể làm gì được, cô nghiêng sang phía Duật Tôn kêu lên, “Anh định làm gì.. . .”

Bàn tay người đàn ông chụp tới, ôm eo của cô mang cô đi về phía cửa phòng, Nghiêm Trạ Thanh lúc này đã rơi vào hôn mê, vùng máu bên dưới vẫn đang lan rộng thêm.

Mạch Sanh Tiêu lúc này mới có phản ứng, Duật Tôn làm thế này không chỉ là thấy chết mà không cứu, y như vậy so với trực tiếp giết người có gì khác biệt.

“Anh bỏ tôi ra, Duật Tôn, anh đến tốt cùng là muốn làm cái gì? Đó là một mạng người, anh buông tôi ra. . . .” Mạch Sanh Tiêu sao có thể là đối thủ của y, hai ba lần liền bị Duật Tôn kéo ra đến cửa, đôi tay cô bám chặt khung cửa, hai chân giống như là dính vào sàn, “Tôi muốn cứu anh ấy.”

“Nếu tôi nói không thì sao?”

“Anh là gì của tôi?” Mạch Sanh Tiêu hắng giọng hướng y nói, “Buông tôi ra, chuyện của tôi không cần anh quan tâm, anh buông ra! Cứu mạng.”

Duật Tôn đưa tay bịt miệng Sanh Tiêu, “Chẳng lẽ em quên rồi sao? Hắn đã từng thiếu chút nữa lấy mạng của tôi.”

“Tôi không quên, tôi lúc ấy liều mạng cũng muốn nói cho anh biết, Duật Tôn, tôi không muốn nhìn thấy bất cứ ai gặp chuyện không may, bây giờ cũng thế, ân oán của các anh tạm thời để qua một bên có được hay không, anh hãy cứu anh ấy, anh ấy là vì tôi mới bị một nhát dao kia, nếu anh ấy thực sự xảy ra chuyện gì, cả đời này tôi cũng sẽ không an lòng.”

Duật Tôn xanh mặt, y ôm lấy hông Mạch Sanh Tiêu quay trở lại bên trong phòng trà, tiện tay đóng cửa lại, lưng dựa vào cánh cửa, “Ý của em là, lúc ấy nếu như là Nghiêm Trạ Thanh ở trên xe, hắn gặp nguy hiểm, em cũng sẽ thông báo cho hắn giống như vậy sao?”

“Đúng, cho dù là bất cứ ai, tôi đều sẽ làm như vậy, ” Mạch Sanh Tiêu bị y ôm eo không thể động đậy, hai chân cô không ngừng đập loạn trên mặt sàn, “Anh ấy không còn cầm cự được bao lâu nữa!”

“Tôi chính là muốn hắn không được!” Duật Tôn cắn vào tai Sanh Tiêu, ánh mắt nhìn Nghiêm Trạ Thanh tràn đầy hứng thú tàn nhẫn, “Tôi không hề làm gì cả, hắn bị chết trong tay Cố Tiêu Tây, Mạch Sanh Tiêu, cũng không liên quan tới em, em không việc gì phải thấy cần rút lương tâm.”

“Nhưng tôi đã nhìn thấy!”

Duật Tôn che ánh mắt của cô, “Như thế này, cũng coi như không có nhìn thấy. Sanh Tiêu, em càng lo lắng cho hắn, tôi càng muốn hắn phải chết.”

Mạch Sanh Tiêu gấp đến độ nước mắt chảy ra, chất lỏng nóng bỏng thấm qua ngón tay Duật Tôn, lúc chảy xuống đến lòng bàn tay đã lạnh như băng, “Duật Tôn, anh nhất định muốn như thế này phải không? Tôi không có thời gian lãng phí với anh ở đây, anh mau buông tay!”

“Mạch Sanh Tiêu, em nhất định phải cứu hắn sao?”

“Đúng.”

“Sẽ không hối hận sao?”

“Tôi không hối hận, anh mau buông tôi ra!” Sanh Tiêu dùng sức giãy giụa, Duật Tôn xoay mình buông tay, cô bị bất ngờ nên lao về phía trước, thiếu chút nữa ngã nhào trên mặt sàn.

Người đàn ông mắt lạnh nhìn bóng dáng của cô nhào qua, con người giương lên, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi phòng trà.

Cổ Tiêu Tây mắt hờn hờn vội chạy vào phòng rửa tay gột sạch hai tay, lúc đi ra, bước chân lảo đảo, tay phải bám vào vách tường mới có thể đi được. Cô ta vừa mới ra khỏi phòng trà, đã bị hai người đàn ông chặn lại.

Duật Tôn ở bên trong phòng trà ngay bên cạnh ngồi hồi lâu, y nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng Mạch Sanh Tiêu kêu cứu, cùng với tiếng bước chân của phục vụ viên phòng trà theo nhau mà đến, ngay sau đó, chính là tiếng xe cứu thương 120 chạy tới khẩn cấp cứu hộ.

Duật Tôn đứng lên, đem khay trà trước mặt một cước đá văng ra, đây là phương pháp tốt nhất để đưa Nghiêm Trầm Thanh đi vào chỗ chết, chỉ là, Mạch Sanh Tiêu nhất định tới đây chặn ngang một bước.

Y lái xe trở lại Tinh Hoa Danh Thự, ngoài cửa có hai người đàn ông đứng gác, y mở cửa đi vào, chỉ thấy Cổ Tiêu Tây ôm hai vai đang ngồi ở ghế salon bên trong phòng khách.

Duật Tôn đi tới trước tủ rượu bên cạnh, rót hai ly rượu.

Cổ Tiêu Tây sợ hãi đôi môi run run, Duật Tôn đem một ly rượu đỏ đưa về phía cô ta, môi cô ta vừa mới chạm tới miệng ly, lại rút trở về, “Em, em không thể uống rượu.”

“Uống đi.” Duật Tôn ngồi xuống đối diện cô ta, y vắt chéo chân, tư thái cao quý khẽ nhấp một ngụm rượu, “Cổ Tiêu Tây, em làm sao phải sợ đến như vậy?”

“Duật thiếu, em, em giết người rồi.” Cổ Tiêu Tây lúc này mới cảm thấy sợ, cô ta nói chuyện đứt quãng, “Làm sao bây giờ, anh. Anh giúp em một chút được không? Em, em không muốn ngồi tù, hu hu hu, em muốn đi học.”

Duật Tôn gật đầu, cũng không biết là đáp ứng cô ta, hay là đang cười cô ả ngu ngốc, “Nói thật, tôi thật sự không ngờ em lại hạ độc thủ đối với Nghiêm Trầm Thanh như vậy, tôi chỉ muốn cho em nếm thử một chút dạy dỗ, không nghĩ tới em thật sự lại kích động như thế.”

Cổ Tiêu Tây thân thể co rút thành một cục, nghe những lời Duật Tôn nói, cũng không hoàn toàn phản ứng kịp, “Anh, anh có ý tứ gì?”

“Những bức ảnh kia, chụp có đẹp không?” Người đàn ông nghiêng người đứng dậy, khuôn mặt tuyệt đẹp tiến tới gần Cổ Tiêu Tây, khiến cô ta giật mình sợ hãi lùi sâu vào trong, y từ từ nhếch đôi môi lạnh bạc, “Tôi cảm thấy chắc là cũng tạm được đi, dù sao người này đáng người cũng chỉ như thế, hiệu quả chụp ảnh cũng không phải tốt lắm.”

Cổ Tiêu Tây mặt trắng bệch như người chết, “Ý anh là, những ảnh chụp kia cùng CD đều là anh làm?”

“Tôi cho tới bây giờ cũng chưa hề nói, không phải là tôi làm.”

Cổ Tiêu Tây khó có thể tin lắng đầu, huyết sắc trên mặt một chút cũng không còn, “Không thể nào, không thể nào. Anh tại sao lại làm như vậy?”

“Lúc Nghiêm Trầm Thanh bảo cô tiếp cận tôi, đã cho cô bao nhiêu tiền?” Duật Tôn cánh môi đặt lên miệng ly, rượu đỏ óng ánh trượt vào trong miệng y, “Cô nên biết rằng, có một số loại tiền là không thể cầm bừa, tính toán của hân thật sự còn quá non, buổi tối ở Thiên Sắc kia, đầu tiên là thuốc phiện giấu ở trong điều thuốc, sau đó, lại là sự xuất hiện của cô, mặt mã máy tính của tôi cũng là do Nghiêm Trầm Thanh bảo cô phải không? Thật khờ, tôi nếu thật sự cất giấu tài liệu cơ mật gì ở bên trong, làm sao có thể dùng sinh nhật Mạch Sanh Tiêu làm password, như thế khác nào đem tài liệu dâng cho hân?”

Thì ra là, bọn họ vừa bắt đầu đã lọt vào bẫy của Duật Tôn.

Eo Cổ Tiêu Tây nhũn xuống, cả người tê liệt ngã vào ghế sofa, cô nàng dù sao vẫn còn quá nhỏ, rất nhiều việc nếu Duật Tôn không nói ra, cô cũng không thể nghĩ ra nổi, “Không thể nào, không.” Cô lắc

đầu, thật không thể tin được, nếu như vậy, y và cô lên giường, cũng nằm trong kế hoạch hay sao? “Anh nể tình đứa bé, giúp tôi một lần được không? Anh đã nói, anh muốn đứa con này, không phải sao?”

Duật Tôn mím lại môi mỏng, kéo ra một chút nụ cười thâm sâu.

Lo lắng trong lòng Cố Tiêu Tây trầm xuống, hi vọng trong mắt cô theo nụ cười đang dần nở ra trên mặt Duật Tôn mà dần dần biến mất, “Không. . .”

“Làm sao cô có thể xác định, đứa nhỏ này là của tôi?”

“Duật Tôn, đứa nhỏ này có phải của anh hay không, anh là người rõ ràng nhất, tôi chỉ có anh là người đàn ông duy nhất, tôi đi theo anh vẫn còn trong sạch.” Cố Tiêu Tây càng nói càng lớn tiếng, trong lòng tràn ngập sợ hãi, bây giờ cô ta đã hoàn toàn không thể nắm chắc, mỗi hành động của người đàn ông này thậm chí mỗi thần sắc của y đều làm cô hoang mang.

Hết phần 60.2.

Ngày hôm nay sẽ post hết 60, đến trưa post nhé các nàng.

“Duật Tôn, đứa nhỏ này có phải của anh hay không, anh là người rõ ràng nhất, tôi chỉ có anh là người đàn ông duy nhất, tôi đi theo anh vẫn còn trong sạch.” Cố Tiêu Tây càng nói càng lớn tiếng, trong lòng tràn ngập sợ hãi, bây giờ cô ta đã hoàn toàn không thể nắm chắc, mỗi hành động của người đàn ông này thậm chí mỗi thần sắc của y đều làm cô hoang mang.

“Đúng, tôi là người rõ ràng nhất.”

Cô nghe vậy, trái tim vừa treo lên lại muốn rơi xuống.

“Nhưng” Người đàn ông dừng lại, ngón tay chơi đùa xoay tròn ly rượu đặt lên bàn, “Đoạn video đó cô cũng xem rồi, người đàn ông làm tình với cô lúc đó, cô có thể khẳng định là tôi sao?”

Một thứ tuyệt vọng tới cùng cực cơ hồ nhấn chìm Cố Tiêu Tây, “Ý anh là sao? Ý anh là sao?”

“Đêm đó, Cố Tiêu Tây, tôi chưa bao giờ chạm vào cô, cô nghĩ là sao tôi có thể kiểm chế được phải không? Bởi vì tôi chê cô bẩn, tôi thấy ghê tởm” Duật Tôn đứng dậy, đi tới trước TV, tiện tay lấy ra một đĩa CD, “Cô không phải muốn biết ai đã ngủ với mình sao? Biết rồi, cũng đừng bắt đàn ông phải chịu trách nhiệm.”

Trên tivi xuất hiện những hình ảnh mà cô đã từng thấy, Cố Tiêu Tây đau lòng đến mức muốn nhấc chân chạy trốn, cô cố kìm nén chôn chặt người tại chỗ của mình, xem gã đàn ông ở trên người cô hô mưa gọi gió, Duật Tôn đi đến ngồi xuống trên ghế salon trước mặt cô.

Trên màn hình, gã đàn ông đang kéo dài động tác nửa người trên sau một hồi căng thẳng, y rút thân ra, quay mặt lại.

Cố Tiêu Tây rất tức ngực, không khí mỏng manh làm cô không thể nào thở nổi.

Đó là một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

“Anh ta, anh ta là ai?”

Duật Tôn mở tay ra, “Tôi cũng không biết.”

Cố Tiêu Tây vọt đứng lên từ trên ghế salon, “Đó là ai, đó là ai?” Cô ta dường như sắp lao về phía Duật Tôn, hai người đàn ông ngoài cửa chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở sau lưng cô, hai người vươn tay, một người đè lại bả vai cô ta, ả Cố Tiêu Tây ngồi trở lại bên trong ghế salon.

“Hắn là ngư lang tôi bỏ ra 1000 đồng gọi tới” Duật Tôn nhẹ nhàng ném ra những lời này. Cũng ra hiệu bảo hai người đang giữ Cố Tiêu Tây buông ra.

Cố Tiêu Tây thần sắc tan rã, thất thanh khóc lớn lên.

“Cô còn muốn hỏi gì nữa? Có muốn biết là quán nào nữa hay không, hay để tôi gọi cho cô, nói không chừng, coi như nể tình cũ, hắn còn có thể miễn phí cho cô”

Cô chỉ cảm thấy buồn nôn, Cổ Tiêu Tây cúi người xuống, kịch liệt nôn ra một trận, “Đừng nói nữa, đừng nói nữa!”

Duật Tôn cầm lên một điều thuốc, châm thuốc, chỉ hút một hơi, liền đặt xuống gạt tàn thủy tinh. Phòng khách to như thế chỉ chốc lát liền tràn đầy mùi thuốc lá, Cổ Tiêu Tây nôn ọe, đôi tay dè lại ngực làm thế nào cũng không phun ra được.

“Duật Tôn, anh. Không phải là người!”

“Lúc ban đầu cô định trêu chọc vào tôi, nên nghĩ tới sẽ có hậu quả như thế này.”

Cổ Tiêu Tây khóc giọng nói khàn khàn, cô thật không có nghĩ tới có thể như vậy, cô đáp ứng Nghiêm Trầm Thanh, cũng chỉ đơn thuần cho là chuyện rất đơn giản, nhưng, tất cả mọi chuyện đều nằm ngoài dự liệu của cô, không có một chuyện nào Cổ Tiêu Tây có thể không chế nổi.

“Như vậy, anh trước mặt Mạch Sanh Tiêu, đối tốt với tôi, tất cả đều là giả vờ sao?”

“Điều này còn phải hỏi sao?” Người đàn ông này có khí tức của ác ma, cơ thể giống như một người máy ma quỷ, lời nói càng có sức sát thương người, y liền càng nói.

“Cô thích Nghiêm Trầm Thanh phải không? Thật đáng tiếc, bị đâm trúng hai nhát dao, tôi nghĩ cũng không sống nổi.” Duật Tôn thấy cô ta giật mình đứng sững không nhúc nhích, càng đổ thêm dầu vào lửa, “Thật ra thì Nghiêm Trầm Thanh đối với cô cũng không tệ, công ty hắn gặp chuyện phiền toái xong, cũng không trừng phạt cô, cô cho rằng hắn thật sự sẽ dùng ảnh của cô để đổi 5000 vạn sao? Cô nếu yêu hắn, nên hiểu rõ, hắn không làm được những chuyện này.”

“Đừng nói nữa ahhh... ” Cổ Tiêu Tây che mặt, vô cùng hối hận, “Không được nói nữa.”

“Thật ra thì, cô cũng chỉ là một con cờ chúng tôi thay phiên chơi trong tay, tôi vốn cũng không muốn làm tới cùng như thế này, chỉ tại cô không biết chừng biết mực, ngay từ lúc cô hất cốc nước vào mặt Mạch Sanh Tiêu, cũng đã bắt đầu vượt quá giới hạn rồi.”

Cổ Tiêu Tây suy nghĩ mất hồn, cô ngẩng khuôn mặt cứng đờ lên, “Chẳng lẽ tôi phải rơi vào tình cảnh như bây giờ, chỉ bởi vì tôi đã hất cho Mạch Sanh Tiêu một cốc nước sao?”

“Có thể nói là như vậy.”

Cổ Tiêu Tây mở to miệng, nặn ra một nụ cười nhợt nhạt còn khổ sở hơn so với khóc, “Thì ra là như vậy, như vậy, anh yêu cô ta sao?”

Đôi mắt hoa đào tuyệt đẹp của Duật Tôn khẽ chuyển, tựa hồ là suy nghĩ một chút, không trả lời ngay lập tức, “Chỉ cần dựa vào cô ấy là người phụ nữ tôi cưng chiều bây giờ, như vậy cũng đủ rồi.”

“Tại sao muốn như vậy, tại sao làm được tàn nhẫn như vậy?” Cổ Tiêu Tây cặp mắt trống rỗng nhìn về phía Duật Tôn, “Anh có thể để cho tôi gieo gió phải gặt bão, nhưng, anh không thể làm liên lụy tới cả cha mẹ của tôi, họ chỉ có một đứa con gái duy nhất là tôi, anh muốn giết chết tôi, so với giết một con kiến còn đơn giản hơn. Nhưng tất cả mọi hy vọng của cha mẹ đều đặt vào tôi, từ nhỏ đến lớn, họ muốn tôi ngoan ngoãn đi học, họ bảo, chỉ có như vậy, trong nhà về sau mới thoát nghèo, sẽ không bị người khác coi thường. Tôi thật sự liều mạng học tập, nhìn thấy tương lai sẽ hết khổ rồi, hu hu. Tại sao lại để tôi gặp phải Nghiêm Trầm Thanh, gặp phải anh, tôi hy vọng đây chỉ là một giấc mộng, mau một chút tỉnh dậy đi.”

Cổ Tiêu Tây hoàn toàn đắm chìm trong đau thương của chính mình, không thể tự kiềm chế, Duật Tôn liếc nhìn gương mặt kinh hoàng luống cuống của cô ta, cánh môi chỉ mím lại, không nói gì thêm.

Ngoài cửa truyền đến một chút tiếng động, bóng dáng cao lớn của Từ Khiêm lướt qua phòng khách, đi tới bên cạnh Duật Tôn.

Duật Tôn nháy mắt với người đàn ông phía sau Cổ Tiêu Tây, đối phương gạt đầu một cái, mang tới một cốc nước lọc.

Nửa ly nước lạnh đặt lên bàn, Từ Khiêm bỏ một viên thuốc màu vàng nhạt vào ly nước.

Duật Tôn nhìn thấy nó sủi bọt khí, sau đó hoàn toàn biến mất, y thoáng cười, quay sang Từ Khiêm hỏi, “An toàn chứ?”

“Yên tâm, có dùng kỹ thuật hiện đại nhất kiểm tra cũng không phát hiện ra cô ta dùng loại thuốc này.”

“Cậu thật biến thái, luôn thích nghiên cứu những thứ này, sao lại có thể biến thái như vậy?”

“Lời này anh tự nói chính mình mới đúng chứ? Làm ra loại chuyện hư hỏng như thế này, sao không biết tự giải quyết?”

“Được lắm, ” Nụ cười trên khóe miệng Duật Tôn từ từ dần ra, “Có câu nói sói đội lột cừu, chính là dành cho cậu, khoác áo thầy thuốc, chuyên làm những việc cầm thú.”

Bọn họ nói chuyện nhẹ như mây trôi nước chảy, cũng nói xong, dùng cách nào phá được cái thai của cô.

Từ Khiêm không muốn cùng y nói nhảm nhiều, hắn cầm lên ly nước kia đưa cho Cố Tiêu Tây, thần sắc lưu luyến, mê người, ngũ quan lộ ra nhu hòa, “Uống đi.”

Giọng nói của hắn như dụ dỗ, muốn cho người ta không cẩn thận ngã vào vực sâu, không bò dậy nổi.

61. Chương 61: Hung Thủ Là Mạch Sanh Tiêu

Cố Tiêu Tây lắc đầu, dù cô nàng có ngu ngốc đến mức nào cũng hiểu được chứa trong chén chẳng phải thứ tốt đẹp gì. “Không, tôi không uống.”

“Đừng sợ, không chết được đâu.” Duật Tôn đứng thẳng người lên, “Cô vẫn còn muốn đứa con trong bụng? Tôi chỉ giúp cô một tay thôi.”

Cố Tiêu Tây sợ hãi, liên tiếp lùi lại, bả vai bị người ta kìm chặt lại, mắt cô đầy sợ hãi, quay về phía Duật Tôn hét lên “Anh không sợ sẽ có báo ứng hay sao? Nếu người quỷ gối ở đây ngày hôm nay là Mạch Sanh Tiêu, anh có đủ nhãn tâm? Duật Tôn, nếu có một ngày, con của anh cũng bị người ta dùng cách như thế này hại chết, tim anh có đau không?”

Duật Tôn giết con cô nàng, đơn giản chỉ vì muốn Cố Tiêu Tây nhận được sự trừng phạt xứng đáng, vì theo pháp luật hiện hành, nếu như Cố Tiêu Tây là phụ nữ mang thai, không chừng có thể tìm người bảo lãnh, kéo dài thời gian thẩm tra.

Mặt y cứng lại, những lời cô nói thực sự chạm đến đáy lòng y, tay phải Duật Tôn khẽ vung lên, người đang đè hai bả vai Cố Tiêu Tây vội buông ra.

Hai tay cô nàng buông thõng xuống cạnh bàn trà, nửa thân người gần như bò trên mặt đất, trên người Cố Tiêu Tây vẫn còn vương mùi tanh của máu, vết máu khô còn đọng, cô dường như không thể tiếp nhận nỗi sợ thật. Thân xác và tâm hồn chìm ngấm vào nỗi bi thương dào dạt.

Cô không biết Nghiêm Trầm Thanh hiện tại đang ra sao, cô thật sự hận, hận bả tay chính mình giết người, cô chẳng dám tưởng tượng thêm gì nữa. Hai mắt Từ Khiêm nhìn chăm chú vào chiếc chén đầy thứ chất lỏng trong vắt, “Thật ra, cô đã bao giờ nghĩ đến chuyện, nếu cô thật sự sinh đứa trẻ này ra nó sẽ sống như thế nào chưa? Dù cô không từ bỏ nó, chẳng lẽ đợi đến khi nó lớn lên cô sẽ nói cho nó biết, người cha ruột mà con chưa bao giờ gặp mặt thực ra chỉ là một gã trai bao?”

Cố Tiêu Tây lại lùi về phía sau, dựa hắn lưng vào ghế sofa, cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó, Duật Tôn ép buộc cô uống thuốc, cô chỉ theo bản năng muốn bảo vệ, mặc kệ cho ngày mai mình phải sống bằng cái gì.

Cô nàng nhắm mắt lại, mặt vẫn còn đau rát, đó là dấu vết của cái tát mẹ cô đánh.

Lòng bàn tay Cố Tiêu Tây run rẩy đưa về phía chén thuốc, cặp lông mày dày rậm chớp mắt mở ra, “Duật thiếu, tôi chỉ xin anh giờ cao đánh khẽ, tha cho người nhà tôi, cha mẹ tôi không biết gì cả, chuyện trước đây tất cả đều là lỗi của tôi, việc ngày hôm nay coi như cũng đủ hoàn trả chứ?”

Nói xong liền bưng chén lên uống cạn.

Hành động của Cố Tiêu Tây rất nhanh, nước trong chén bị điều hòa làm cho lạnh buốt, biến ba thành hai ngụm nuốt vào, dạ dày quặn thắt, tưởng đến nỗi cô muốn ói ra ngay lập tức, cô lau miệng, hai bàn tay sạch sẽ giữ chặt trên bụng.

Duật Tôn không ngờ được chỉ giây trước cô nàng còn sống chết muốn bảo vệ, giây sau lại chỉ vì một câu nói của Từ Khiêm mà chủ động từ bỏ, “Cứu người không phải thiên chức của cậu à?”

“Cô ấy rơi vào trong tay anh, tôi còn cứu được?” Từ Khiêm hỏi lại.

Tác dụng của thuốc không phát tác quá nhanh, bàn tay trái Cố Tiêu Tây cố nắm chặt lấy góc bàn trà, muốn vịn vào lấy điểm tựa để đứng lên, cô nàng ngẩng nhìn Duật Tôn, tự nhủ trong lòng: Chắc chắn sẽ có một ngày anh sẽ giống như tôi, sự đời luôn luôn có nhân có quả.

Hai người đàn ông giờ tay ngăn cô lại.

Cố Tiêu Tây cảm thấy từng cơn co rút đau ở bụng, “Anh yên tâm, tôi sẽ tới cục cảnh sát tự thú, không làm dơ bẩn nơi này của anh đâu.”

Duật Tôn khoát khoát tay, ý bảo hai người kia,” Báo cảnh sát.”

Hai người đó mở cửa ra, Cố Tiêu Tây lê đôi chân ra khỏi Tinh Hoa Danh Thự. Ban công bên ngoài khung cửa sổ vẫn còn giá lạnh, bức tranh cô còn chưa kịp hoàn thành, ngôi làng nhỏ dưới chân núi chìm trong tia nắng ban mai, cô ngỡ, cảnh tươi đẹp ấy vĩnh viễn chỉ còn lại trong ảo tưởng, cuộc đời này của cô đã bị phá hủy.

Duật Tôn nhìn chén nước không trên bàn, y nhớ đến Mạch Sanh Tiêu vẫn còn đang bị mắc trong một mớ bong bóng những phiền toái, y chau mày, định đứng lên, lại bỏ ngay ý nghĩ đó, cô đã nhất định muốn chết, vậy cứ để cô nếm chút mùi đau khổ.

Gần đây Tô Nhu có thuê một thám tử tư, biết được, thời gian này Nghiêm Trạm Thanh rất hay qua lại với Cố Tiêu Tây.

Cuộc điện thoại vừa xong làm cô ta rối rắm như tơ vò, cô ta điên loạn chạy tới quán trà, tiếng nhạc trong cuộc gọi nghe rất quen, nơi này Nghiêm Trạm Thanh đã từng đưa cô ả tới.

Tới nơi, đang đứng ngoài chưa kịp chạy vào trong lại nghe nhân viên bán hàng xì xào bàn luận, “Nhiều máu thật đấy, không biết có làm sao không...”

“Có ai thấy người đâm không?”

“Không có ai, lúc đó loạn lắm, trước khi 120(1) tới tôi chỉ thấy bên cạnh anh ta có một cô gái, cũng chẳng ai để ý nữa...”

(1) 120: Giống 115 ở Việt Nam

Tô Nhu đi tới phía trước, “Xin hỏi, các anh có biết người bị hại được đưa tới bệnh viện nào không?”

“Là bệnh viện Nhất Phú.”

Tô Nhu vội vàng xoay người muốn đến bệnh viện thì thấy ông chủ quán trà đến, họ đã từng gặp nhau một lần, cô ả đi tới chặn đường, “Xin hỏi tôi có thể xem camera của quán trà các anh ngày hôm nay không?”

“Nơi này của chúng tôi không có camera.” Ông chủ đúng là tới đây để xử lý chuyện của Nghiêm Trạm Thanh, “Quán này bày trí theo phong cách xanh mát của thiên nhiên, trước đây tôi đã từng nghĩ tới chuyện này, nhưng vì muốn trung thành với Style đó nên tôi đã từ bỏ.

Tô Nhu nghe vậy, vẻ mặt trầm tư.

Chẳng bao lâu cảnh sát đã bắt tay vào điều tra vụ việc, Tô Nhu vội vàng vàng ra khỏi quán trà, cô ả cũng không tới bệnh viện ngay, mà lấy điện thoại của mình tìm một dãy số, gọi cho thám tử tư, “Alo, đã tra được nơi ở của Cố Tiêu Tây chưa?”

Bên đó đã tốn rất nhiều công sức, mãi đến hôm nay mới tra ra được Tinh Hoa Danh Thự, “Cô ta hiện tại đang ở đường Chấn Hưng, lối rẽ đầu tiên sau đèn xanh đèn đỏ.”

Tô Nhu tắt máy, lái ô tô tới đó.

Cố Tiêu Tây đứng ngay đầu ngõ, bàn tay phải của cô nàng chống lên thân cây ngô đồng, bụng dội lại từng cơn quặn thắt đau đớn, cô nàng ngồi sụp xuống, lưng tựa vào gốc cây.

Bây giờ cô muốn quay về thăm cha mẹ một lần, điện thoại di động có đến hơn mười cuộc gọi nhỡ là số nhà gọi tới, vợ chồng họ Cố dù bị chọc giận tức chết, nhưng con gái rơi vào tình cảnh đó mà bỏ nhà chạy đi, họ đã sốt ruột lo đến mức kiến bò trong chảo nóng.

Cố Tiêu Tây cuộn hai chân lại, cả người thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Chẳng mấy chốc mà Tô Nhu chạy xe tới đường Chấn Hưng, lúc ấy, cô ta có nghe câu được câu chăng trong điện thoại mà đoán được, Nghiêm Trạ Thanh giấu cô ta gặp Mạch Sanh Tiêu, còn Cố Tiêu Tây chính là người tặng Nghiêm Trạ Thanh hai dao.

Bộ móng màu nho thắm của Tô Nhu siết chặt lấy vô lăng, trong cặp mắt huyền không giấu nổi sự độc ác, đến đầu đường cô ta đã thấy ngay được Cố Tiêu Tây.

Tấp xe vào cạnh đường, xuống xe.

Cố Tiêu Tây khom người, trên đầu bị một bóng đen bao phủ, ngẩng đầu lên, cô nàng thấy Tô Nhu.

Khuôn mặt này dù không quá quen thuộc nhưng đã để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc, “Chị yên tâm, tôi sẽ đi tự thú.”

Tô Nhu khéo lấy một cánh tay của cô, “Ai bảo cô đi tự thú?”

Cố Tiêu Tây đau đến nỗi không thể thẳng eo lên được, dòng máu đỏ tươi uốn lượn trên đùi, Tô Nhu trông thấy, sắc mặt tái mét, “Cô bị sao thế?”

“Tôi sảy thai.” Đôi môi trắng bợt của Cố Tiêu Tây mấp máy.

Tô Nhu nhìn xung quanh, sau đó kéo Cố Tiêu Tây đến cạnh xe của cô ta, “Ngồi vào đi”

“Cô muốn gì?”

Tô Nhu đẩy mạnh cô nàng vào xe, nhìn lớp da bọc ghế bị vấy bẩn trên mặt không giấu nổi vẻ chán ghét, sau đó cô ta mở cánh cửa xe đối diện, mau chóng đi khỏi đường Chấn Hưng.

“Chúng ta đang đi đâu.”

“Cố Tiêu Tây, tại sao cô lại giết Nghiêm Trạ Thanh?” Hai mắt Tô Nhu nhìn thẳng tắp về phía trước

Cố Tiêu Tây rũ đầu xuống, “Thực sự xin lỗi.”

Hai bàn tay Tô Nhu cuộn chặt lại, đau đớn từ lòng bàn tay truyền tới từng dây thần kinh.

“Tôi nói sai rồi, người muốn giết Trạ Thanh là Mạch Sanh Tiêu, không phải cô.” Theo cô ta, đối phó với một Cố Tiêu Tây đơn giản hơn nhiều so với một Mạch Sanh Tiêu.

Đương nhiên là Cố Tiêu Tây nghe không hiểu ý của Tô Nhu.

“Lúc đó, người đang nói chuyện điện thoại với Trạ Thanh là tôi, nên mọi chuyện tôi đều rõ ràng, tôi chỉ muốn nói ngắn gọn với cô thôi, trong phòng trà đó không có camera, và lại tôi đã đi hỏi rồi, không có ai để ý tới cô cả.” Tô Nhu vừa tập trung lái xe. Vừa giải thích, “Dù cảnh sát có điều tra, mọi bất lợi sẽ đều nhắm vào Mạch Sanh Tiêu, cô ta bị vết thương cho anh ấy, trên dao nhất định cũng sẽ có vân tay của cô ta.”

“Nhưng mà, trên dao cũng có vân tay của tôi...”

Tô Nhu nghĩ một lúc rồi nói, “Chuyện này, tôi có cách.”

Trong lòng cô ta nghĩ Cố Tiêu Tây hiện tại vừa yêu Nghiêm Trạ Thanh, vừa hận Mạch Sanh Tiêu đến thấu xương, bây giờ chưa nên loại bỏ Cố Tiêu Tây vội. “Hai người đều là đối tượng tình nghi, còn có tôi

là nhân chứng, chỉ cần cô kiên định rằng chuyện giết người này không liên quan đến cô, thì tôi sẽ có cách khiến Mạch Sanh Tiêu gánh tội thay cho cô.”

Cổ Tiêu Tây càng đau đớn hơn, gặp người lại không thốt nên lời.

Đôi mắt Tô Nhu, sâu hoắm như một đáy đầm ngập ngụa tàn ác, đứa trẻ này không chừng là con của Duật Tôn, cũng có thể là của Nghiêm Trạh Thanh.

Hết chương 61.1

P/S: Run_man đi tình nguyện vùng sâu vùng xa nên mình post truyện hộ, mấy ngày này vẫn post truyện đều nhưng tiêu đề & mục lục không update kịp thời được do run_man không ở nhà, các bạn chịu khó vào các trang cuối tìm truyện nhé.

Bệnh viện Nhất Phụ, ngoài phòng cấp cứu.

Mạch Sanh Tiêu đang vô cùng rối bời và lo lắng, đèn phòng giải phẫu đã sáng mấy tiếng đồng hồ liền rồi, trong thời gian đó bác sỹ, y tá ra ra vào vào không biết bao nhiêu lần, Sanh Tiêu vội vàng cầm lấy tay một y tá, “Cho hỏi, anh ấy thế nào rồi.”

“Bệnh nhân mất máu quá nhiều, phổi bị đâm thủng, đang nguy kịch.”

Y tá gỡ tay Sanh Tiêu, vội bước nhanh vào phòng phẫu thuật, bàn tay phải của cô vươn ra, vốn định ngồi lên ghế, chẳng biết luồng cuống thế nào lại ngã ngồi trên mặt đất.

Hành lang bệnh viện vốn vắng lặng lại ồn ào bởi tiếng bước chân, Mạch Sanh Tiêu còn chưa kịp ngẩng đầu lên đã nghe thấy tiếng khóc xé ruột xé gan, ngay sau đó, cô đang ngã trên nền đất bị người ta kéo phất dậy, “Cô trả con trai lại cho tôi, trả con cho tôi.”

Bà Nghiêm xót con, lúc bệnh viện gọi điện đến thông báo, Nghiêm Trạh Thanh đã lâm vào trạng thái hôn mê sâu, bà ta kéo tóc Mạch Sanh Tiêu, đập đầu cô vào tường, “Nghiêm gia nhà tôi đời trước nợ nần gì cô? Mà cô dai giăng không chịu buông tha cho chúng tôi đến thế, tôi chỉ có mỗi một đứa con trai là Nghiêm Trạh Thanh thôi, cô trả con lại cho tôi, đồ hồ ly tinh, đề tiện không biết xấu hổ....”

Ông Nghiêm bên cạnh sắc mặt tái nhợt, đứng ở nơi công cộng lại có thể bình tĩnh kéo vợ lại, “Đừng làm ồn, ảnh hưởng tới bác sỹ cấp cứu.”

“Đừng làm ồn, đừng làm ồn, con ông đã thành ra như thế rồi mà ông vẫn còn sĩ với chả diện? Trạh Thanh mà chết tôi cũng không muốn sống nữa, Mạch Sanh Tiêu, rốt cuộc thì con tôi làm sai việc gì mà cô lại làm vậy với nó?” Bà Nghiêm kêu trời gọi đất, chỉ còn mỗi nước không đem đầu mình đập vào tường thôi.

Sanh Tiêu trượt theo vách tường, cứng ngắc ngã xuống ghế, “Không phải cháu, chúng cháu tới quán trà là để....”

“Vậy thì ai làm? Sao lại không phải cô, cô trách Trạh Thanh của chúng tôi cưới Tô Nhu, cô trách con tôi bỏ cô, sao cô lại nhẫn tâm đến thế? Mạch Sanh Tiêu, cô có còn là con người không?” Bà Nghiêm không lọt tai một lời nào của cô, một mình hùng hù hù hù hù mắng mỏ người khác trên hành lang vắng vẻ, âm thanh vang vọng dội lại khiến màng tai Mạch Sanh Tiêu run rẩy, cô lắc đầu, “Thật sự không phải cháu....”

“Àm ỹ cái gì, muốn cãi nhau thì đi ra ngoài, không biết đây là chỗ cứu người hay sao?” Một y tá trẻ đi từ phòng cấp cứu ra, chỉ chỉ tay vào mấy người.

Bà Nghiêm thấy vậy, vội chạy đến giữ chặt tay cô ấy, “Cô y tá, con tôi sao rồi, nó có làm sao không? Có phải cần truyền máu không, lấy của tôi của tôi đi, van xin cô cứu lấy con trai tôi, nó không thể xảy ra chuyện gì được.”

Bà Nghiêm ngã xuống trước cửa phòng cấp cứu khóc lớn, y tá thấy vậy cũng không nỡ trách mắng nữa, “Bác yên tâm, chúng tôi sẽ cố hết sức, đang phẫu thuật nên mong bác giữ yên tĩnh cho.”

Mạch Sanh Tiêu ôm chặt hai bả vai ngồi trên ghế, ông Nghiêm kéo bà Nghiêm ngồi lên hàng ghế đối diện cô.

Tô Nhu vội vội vàng vàng xông vào bệnh viện, mặt đầy vệt nước mắt, chạy một mạch đến cửa phòng phẫu thuật gọi, “Trạm Thanh, Trạm Thanh!”

Bà Nghiêm quay về phía lưng cô con dâu quất, “Cô im miệng cho tôi, bác sĩ đang cứu người, sao đến giờ cô mới tới, hả?”

Tô Nhu khóc ngất trên mặt đất, “Trạm Thanh, em xin lỗi....xin lỗi anh.”

Bà Nghiêm thấy thế khóc càng ghê. Tô Nhu đứng lên đi về hướng bà ta, ôm lấy hai chân bà Nghiêm, “Mẹ, anh Trạm Thanh liệu có sao không? Phải làm gì bây giờ....”

Đèn ở cửa phòng phẫu thuật chớp mắt bị tắt.

Y tá và bác sĩ lần lượt đi ra ngoài, Mạch Sanh Tiêu vội vàng đứng lên lại gần, “Bác sĩ, sao rồi?”

Ngay sau đó Tô Nhu đi tới, một tay đẩy Sanh Tiêu ra, “Bác sĩ, tôi là vợ của anh ấy, anh ấy sao rồi?”

“Phổi có hai vết đâm, may mà đưa đến kịp, nhưng vì mất máu quá nhiều nên rơi vào trạng thái hôn mê sâu, lúc nào tỉnh lại còn chưa biết được.”

Lòng bàn chân bà Nghiêm mềm nhũn, may mà có ông Nghiêm đứng bên cạnh đỡ kịp.

“Anh ấy không làm sao, đúng không ạ?” Tô Nhu càng ra sức nắm chặt lấy cổ tay bác sĩ, “Anh ấy sẽ tỉnh phải không? Tôi không tin, tôi không tin.....”

“Rất xin lỗi,” Bác sĩ đẩy tay Tô Nhu ra, “Cậu ấy mất quá nhiều máu, không được sơ cứu kịp thời, nên một phần của não bộ đã tử vong.”

Không được cứu kịp thời....

Hai mắt Mạch Sanh Tiêu tối sầm lại, chính mắt cô nhìn thấy Nghiêm Trạm Thanh bị trúng dao, cấp cứu không kịp thời đều là lỗi của cô.

Tô Nhu hét lớn, bổ nhào tới nắm chặt lấy bả vai Sanh Tiêu, “Đều tại cô, cô là hung thủ giết người, cô trả Trạm Thanh lại cho tôi, vì sao cô còn xuất hiện, cô đi theo người đàn ông khác không tốt hay sao? Trạm Thanh, Trạm Thanh..”

Mạch Sanh Tiêu nhớ tới lời Nghiêm Trạm Thanh nói trước lúc hôn mê, xin lỗi em, anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện từ bỏ em.

Càng nghĩ cô càng đau lòng, hai người họ chắc chắn không thể trở về như xưa được, nhưng Sanh Tiêu so với bất cứ ai đều không hy vọng Nghiêm Trạm Thanh gặp bất trắc.

Tô Nhu đem cơn giận dữ trút hết lên đầu cô, bà Nghiêm cũng được thể đánh theo.

Ông Nghiêm đứng nhìn hai tay cuộn chặt rồi là mở ra.

Mạch Sanh Tiêu lấy hai tay che mặt, không biết bao nhiêu năm đâm dội lên người cô, Tô Nhu còn giữ cả giày cao gót lên, Duật Tôn đúng là dự đoán như thần, nhất định sẽ có ngày cô gây chuyện, Sanh Tiêu đã từng để tâm, nhưng lúc cô trở mặt nhìn Nghiêm Trạm Thanh nằm trên sàn nhà, cô lại chẳng làm được gì.

“Xin hỏi, ai là người nhà của Nghiêm Trạm Thanh?”

“Là tôi, các anh là....” Ông Nghiêm nhìn qua mấy cảnh sát mặc cảnh phục.

“Chúng tôi tới điều tra vụ án này.”

Tô Nhu và bà Nghiêm cùng dừng lại, Mạch Sanh Tiêu thả hai tay xuống, bả vai lại bị Tô Nhu xô ra, đẩy cô tới đằng trước, “Hung thủ chính là cô ta, chồng tôi đang nói chuyện với tôi, chính tai tôi nghe được, bọn họ cãi nhau trong điện thoại, vì cô ta yêu quá thành hận, nên mới ra tay độc ác. Anh cảnh sát, các anh nhất định phải làm cho cô ta đền mạng, bắn chết cô ta!”

Cả người Sanh Tiêu chấn động, như bị sét đánh,” Cô nói vậy, tôi không có!”

“Cô còn muốn dối trá cái gì nữa, tôi chính là nhân chứng,” Tô Nhu kéo Sanh Tiêu ra, “Anh cảnh sát, các anh có thể tra cuộc gọi của tôi trong nhật ký điện thoại chồng tôi, ngay lúc chồng tôi bị hại tôi đang nói chuyện cùng anh ấy, cô ta đã ra tay, tôi có thể làm chứng.”

Tức thì, Sanh Tiêu lạnh người, một dự cảm không lành đổ ập xuống cô, “Người đâm anh ấy bị thương là Cố Tiêu Tây, lúc đó tôi cũng có mặt ở hiện trường, tôi không phải hung thủ.”

“Sự việc xảy ra xong, có người gọi điện thoại tới tố cáo hung thủ là Cố Tiêu Tây, chúng tôi đã ra quân điều tra, đến giờ vẫn chưa tìm được cô gái tên Cố Tiêu Tây.”

“Anh cảnh sát, không cần phải điều tra nữa, Mạch Sanh Tiêu chính là hung thủ.”

Cảnh sát cấp cao nhất bảo hai người ở lại, anh ta đi thẳng về chỗ Mạch Sanh Tiêu đang đứng, “Mời cô theo chúng tôi đến cục cảnh sát.”

Sanh Tiêu bị bất ngờ hốt hoảng, sắc mặt trắng bệch, “Tôi không giết người, không phải tôi.”

“Kết quả cuối cùng sẽ được điều tra, mời cô đi cùng với chúng tôi, chúng tôi muốn lấy dấu vân tay của cô để so sánh.”

Mạch Sanh Tiêu không khỏi sợ hãi, lúc đó, cô bịt miệng vết thương cho Nghiêm Trạm Thanh, đã chạm vào con dao hung khí, trên đó nhất định là có dấu vân tay của cô, “Thật sự là tôi không có giết người.”

” Xin mời.”

Bà Nghiêm nghe cô nói thế, càng thêm giận dữ, bà ta bỏ nhào vào đánh, lại bị hai cảnh sát ngăn lại.

Cứ thế Sanh Tiêu bị đưa tới cục cảnh sát, cô ra khỏi bệnh viện, những người ở cổng đều nhìn cô chỉ trỏ, lúc ra đi Duật Tôn đã nói với cô, cô đừng có hối hận.

Dù vậy, Mạch Sanh Tiêu vẫn không hối hận, hôm nay nếu không phải Nghiêm Trạm Thanh mà chỉ là một người qua đường, cô vẫn sẽ làm thế.

Có lẽ, đổi lại là những hiểu lầm và tổn thương ngắn ngủi nhưng ít nhất lương tâm cô có thể thanh thản.

Ông bà Nghiêm và Tô Nhu ở bệnh viện thêm một lúc nữa, vì Nghiêm Trạm Thanh còn phải đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt cho nên bác sĩ bảo hộ cứ về nhà đi.

Mấy người cùng về đến nhà, mệt mỏi không chịu nổi, hai mắt bà Nghiêm đã sưng đỏ, cuống họng đau rất khản đặc không nói lên tiếng được.

Hai người vừa ngồi xuống sofa, Tô Nhu đã quỳ rạp trước mặt ông Nghiêm.

“Tô Nhu, chị làm gì vậy?”

Tô Nhu vừa quỳ, nước mắt vừa tuôn rơi. “Cha, xin cha giúp con, cha có nhiều mối quan hệ, muốn một Mạch Sanh Tiêu chết không phải là chuyện quá dễ dàng hay sao?”

“Đã có chứng cứ chứng minh, những việc thế này, về lý phải giao cho cơ quan công an.” Ông Nghiêm không muốn tham gia.

Trên mặt bà Nghiêm tỏ vẻ chán ghét, “Trạm Thanh đã ra nông nỗi này, cô còn có tâm tư quan tâm đến những chuyện không đâu, Tô Nhu, đầu óc cô như thế mà cũng lớn được à?”

” Cha, mẹ,” Tô Nhu do dự mãi, vẫn quyết tâm nói ra, “Người ám sát anh Trạm Thanh không phải là Mạch Sanh Tiêu, mà là người khác.”

” Là ai?”

“Cô ta tên là Cố Tiêu Tây.”

Ông Nghiêm nghe xong, cho rằng là do con mình chơi bời phong lưu ở bên ngoài nên mới dẫn đến kết cục này, “Vậy thì cứ để Cố Tiêu Tây đó đi đền mạng đi, tôi không thể vì oán thù cá nhân của chị mà làm Trạm Thanh chịu uất ức được.”

Đôi mắt trắng dã không còn tia máu của bà Nghiêm nhìn Tô Nhu, coi thường.

” Cha,” Tô Nhu vừa khóc vừa nói, “Nhưng mà, Cố Tiêu Tây đó có thai, cô ta mang thai con của Trạ Thanh.”

“Cô nói cái gì?” Cơ thể mềm oặt như sắp lả tới nơi của bà Nghiêm chợt thẳng tắp cứng ngắc, “Chị nói cô ta mang thai con của Trạ Thanh.”

“Đúng ạ, nhưng vì trong lòng anh Trạ Thanh chỉ có Mạch Sanh Tiêu nên anh ấy muốn cô ta phá thai, nên là Cố Tiêu Tây mới đâm anh ấy bị thương, mẹ, con không biết anh Trạ Thanh liệu còn tỉnh lại được hay không, thật sự là con khó chịu lắm nhưng không thể để nhà họ Nghiêm tuyệt tự được, mẹ...” Đây là cách duy nhất mà Tô Nhu nghĩ ra, vừa lừa được hai ông bà già họ Nghiêm, mà chuyện Cố Tiêu Tây đâm Nghiêm Trạ Thanh là sự thật, đồng thời hai người sẽ không đuổi Tô Nhu đi.

Một mũi tên trúng nhiều đích, quan trọng nhất là, cô ta sẽ không giống như lần trước, mang thai giả lại bị vạch trần.

“Cô ta đang ở đâu? Cái cô Cố Tiêu Tây đó đang ở đâu?” Bà Nghiêm kích động khua khoắng hai tay, hôm nay, đứa trẻ trong bụng Cố Tiêu Tây là hy vọng duy nhất của họ, nhờ mà Nghiêm Trạ Thanh không tỉnh lại....

Bà Nghiêm không dám nghĩ thêm, mặt đã rơi đầy lệ.

“Cha, xin cha giúp chúng con, Cố Tiêu Tây không có chuyện gì, bây giờ đã có Mạch Sanh Tiêu làm kẻ chết thay rồi, cha, ...” Tô Nhu khổ sở cầu xin.

Bà Nghiêm vội vàng đứng dậy, cầm lấy tay Tô Nhu, “Con ơi, khiến con chịu khổ rồi, con làm thế là rất đúng, con của Trạ Thanh không thể xảy ra chuyện được.”

“Nếu thật là như vậy.....” Ông Nghiêm có vẻ vẫn đang suy nghĩ lo lắng, “Chị gọi Cố Tiêu Tây kia đến đây trước đã.”

Tô Nhu thấy thế, vội gật đầu đồng ý, cô ta lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, “Alo, Quyên Quyên, chuyện ở đây xong rồi, mang cô ta tới đây đi.”

Đầu dây bên kia có vẻ vẫn còn muốn nói thêm , Tô Nhu thấy bà Nghiêm đến bên cạnh thì vội vàng chặn họng, “Được rồi, đến nhanh lên, nhớ là dặn cô ta đừng có nói linh tinh đấy.”

Rồi cô ta cúp điện thoại.

Không bao lâu, Cố Tiêu Tây được bạn của Tô Nhu đưa tới nhà Nghiêm Trạ Thanh.

Bà Nghiêm nhìn đánh giá Cố Tiêu Tây, kiểu này đúng là loại con bà ta thích.

“Cô chính là Cố Tiêu Tây?”

Sắc mặt cô nàng tái nhợt, trong suốt như tờ giấy, đứng giữa phòng khách, yếu ớt muốn đổ sụp xuống, Cố Tiêu Tây gật gật đầu.

Ông Nghiêm không hỏi gì, mắt đánh về phía Tô Nhu, “Sao chị lại chắc chắn con cô ta là của Trạ Thanh?”

Cố Tiêu Tây nghe vậy, vẻ mặt bất ngờ, cô nàng Quyên Quyên đứng bên cạnh cô vội giấu giếm nắm chặt lấy bàn tay cô. Sợ cô nói ra lộ chuyện, Tô Nhu liền cướp lời, “Cha, thời gian trước con có thuê một thám tử tư, có mấy ngày Trạ Thanh không về nhà ngủ, chuyện này cha mẹ cũng biết. Lúc đó, anh ấy đang ở nhà cô ta.”

Ông Nghiêm không biết chuyện giữa Cố Tiêu Tây và Duật Tôn, nhưng ông ta nghĩ Tô Nhu sẽ không nói dối, dù sao chuyện thừa nhận chồng mình có con với người phụ nữ khác không phải là chuyện dễ làm.

“Làm sao mà tôi biết được, nhờ đâu chị lại lừa chúng tôi giống lần trước thì sao?”

” Cái này dễ thôi,” Bà Nghiêm đứng lên từ ghế salon, “Tôi mang cô ta đi kiểm tra là rõ.”

Tô Nhu không ngờ bà Nghiêm lại phải vất vả như thế, cô ta chưa chuẩn bị gì, nhất thời rối loạn không biết làm sao, Quyên Quyên vội kéo lấy tay Tô Nhu, “Bác gái làm vậy là rất đúng, phải kiểm tra mới yên tâm được.”

Bà Nghiêm cầm lấy túi xách bắt đầu đi

Ông Nghiêm nhấp một ngụm nước rồi cũng đứng lên. Tô Nhu vô cùng lo lắng, “Mau gọi điện thoại cho Anna chuẩn bị đi.”

Anna vốn là cô bạn ít tuổi hơn của Tô Nhu và Quyên Quyên, đã mang thai được ba tháng, trong đầu Tô Nhu đang tính đến chuyện vàng thau lẫn lộn.

Quyên Quyên phẩy tay, miệng ghé vào tai Tô Nhu nói, “Con cô ta vẫn còn.”

62. Chương 62: Bức Cung

Cố Tiêu Tây bị Tô Nhu kéo đi, trên đường lòng cô ta lo lắng cho Nghiêm Trạm Thanh liên gọi điện cho bạn thân Quyên Quyên của mình.

Đi được nửa đường Tô Nhu giao Cố Tiêu Tây cho Quyên Quyên, còn mình thì vội vàng đến bệnh viện Nhất Phụ.

Bởi vì Tô Nhu đã dặn Quyên Quyên nên cô ta không dám đưa Cố Tiêu Tây đến bệnh viện lớn, hai người đến một phòng khám tư nhân nhỏ. Cố Tiêu Tây lúc này đã đau đến gập lưng xuống, nhìn ngó quanh phòng khám, chỉ thấy nó rất nhỏ và sơ sài, chỉ có một bàn giải phẫu đặt giữa phòng.

“ Phá thai phải không ?”

Quyên Quyên kéo Cố Tiêu Tây vào. “ Đúng, tôi đoán là sảy thai, nhưng mà đứa nhỏ hình như vẫn còn “.

“ Uống thuốc à ?”

“ Chắc còn phải đợi, việc này không nhanh được đâu, nếu không muốn phá tử cung “. Trước bàn giải phẫu là một bác sĩ tuổi đời còn rất trẻ, mặc chiếc áo blouse trắng đã ố vàng một mảnh, có lẽ do quá quen với tình cảnh này nên vẻ mặt cô ta rất bình thản.

Cố Tiêu Tây đau đến mức không thể cự quấy được, mấy tiếng sau, đau đớn có vẻ giảm xuống, bác sĩ thấy vậy có chút không kiên nhẫn “ Uống thuốc gì vậy ?”

“ Tôi, tôi cũng không biết “.

“ Trước siêu âm xem thể nào đã “. Bác sĩ dẫn đường, dìu cô ta đến gian phòng nhỏ cạnh bên. Cố Tiêu Tây sắc mặt trắng bệch nằm trên giường. “ Nhắc vấy lên “.

Cô ta đành phải làm theo.

“ Trời ạ “. Bác sĩ buông dụng cụ xuống, đưa cho cô ta tấm phim chụp, ý bảo cô ta có thể dậy rồi. “ Vậy mà cô cũng dám uống, thật không thể hiểu nổi, cô bị bắt làm thí nghiệm thử thuốc hay sao vậy ? Không được rồi “.

Cố Tiêu Tây thấy cô ta đi ra ngoài, chật vật đi theo phía sau “ Có thể giúp tôi làm được chưa ?”

“ Hôm nay không được, thể chất cô vốn yếu, trải qua trận đau dữ dội vừa rồi cơ thể không chịu được nữa, ít nhất phải một tuần, tuần sau ngày này đến phẫu thuật “. Bác sĩ đến bồn rửa khử trùng tay.

Cố Tiêu Tây không nghĩ tới đứa trẻ trong bụng lại quật cường đến vậy, cô ta không thể sinh ra nó, chỉ có thể hạ quyết tâm “ Không thể làm luôn sao ?”

“ Nếu không cô đến bệnh viện lớn thử xem, ở chỗ tôi không đủ phương tiện để làm “.

Cô ta đứng im chờ Quyên Quyên ra ngoài nghe điện thoại, lúc quay lại một mực kéo cô ta về nhà họ Nghiêm.

Tô Nhu nghe nói vậy thiếu chút nữa kêu lên, bà Nghiêm cầm túi xách đi trước, bà ta hiện tại chỉ coi trọng cháu nội bảo bối nhà họ Nghiêm. Tô Nhu cứng ngắc đi sau, phen này đúng thật cô ta tự lấy đá đập chân mình rồi.

Vạn nhất đứa bé kia thật sự là con của Nghiêm Trạm Thanh

Tô Nhu đau đầu như muốn nứt ra, Quyên Quyên lo sợ kéo áo cô ta “ Sao cậu không nói sớm ?” Tô Nhu dè dặt tiếng nói.

“ Mình còn chưa kịp nói thì cậu đã đập máy rồi “. Quyên Quyên kéo Cổ Tiêu Tây đang đứng như trời trồng đi ra ngoài, ghé sát vào tai Tô Nhu nói nhỏ “ Đi một bước, tính một bước, cậu nghĩ mà xem, hai ông bà già này chẳng thành tinh hết rồi đi, chúng ta bảo cô ta mang thai rồi, bây giờ vỡ lở ra còn lâu mới lừa được họ “.

Chuyến đến nước này, cô ta cũng phải được đến đâu hay đến đó vậy.

Đến bệnh viện, bà Nghiêm tìm được bác sĩ sản khoa mà mình quen, các hạng mục kiểm tra sản phụ cũng như thai nhi, bà ta cũng đều cho khám hết, mặt mũi rất căng thẳng, ngay cả lúc trả phí cũng vô cùng hào phóng.

Ba người ngồi trên ghế, Cổ Tiêu Tây liếc qua bà Nghiêm đang xếp hàng “ Ý các cô là gì ?”

“ Đứa nhỏ trong bụng cô là của ai ?” Tô Nhu hỏi thẳng vào vấn đề.

Cổ Tiêu Tây đã trải qua sự trừng phạt của Duật Tôn, hơn nữa cũng học được ít phong thái của y nên tỏ vẻ khá bình tĩnh “ Chuyện này liên quan gì đến cô ?”

Tô Nhu nghe khẩu khí của cô ta như vậy, mơ hồ có thể xác định đứa bé là của Nghiêm Trạm Thanh. Hai mắt cô ta đầy phẫn hận, tay nắm chặt thành quyền, bên cạnh Quyên Quyên thấy vậy đẩy nhẹ cô ta.

Tô Nhu cố gắng làm dịu đi nỗi uất ức của mình, lúc trước cô ta phải vất vả biết bao nhiêu mới tách được Nghiêm Trạm Thanh khỏi Mạch Sanh Tiêu, không ngờ hôm nay lại thảm bại dưới tay của Cổ Tiêu Tây, bảo sao cô ta không tức giận cho được.

Đâm lao thì phải theo lao, Tô Nhu hỏi “ Cô chắc cũng biết, bố chồng tôi nếu muốn cứu cô thì rất dễ.” Trong thâm tâm cô ta vẫn còn rất sợ hãi, sợ không thể kìm nén được “ Hiện tại cô đang mang thai con của Trạm Thanh, chắc chắn ông ấy sẽ không bỏ mặc cô, ngược lại sẽ cố gắng hết sức để cứu cô. Cổ Tiêu Tây, phải làm thế nào, tự cô nghĩ đi ?”

Thì ra, tất cả bọn họ đề cho rằng đứa trẻ mà cô đang mang là của Nghiêm Trạm Thanh.

“ Trạm Thanh, anh ấy thế nào rồi ?”

“ Cô có tư cách gì mà gọi anh ấy như vậy ?” Đến giờ thì cô ta không thể nuốt trôi cơn tức này được nữa, nếu không tất cả mọi người đều cho rằng cô là loại đàn bà ngu ngốc “ Đến hôm nay anh ấy vẫn chưa tỉnh, không biết có cơ hội để tỉnh lại hay không. Cổ Tiêu Tây, tôi thực sự muốn cô đền mạng cho anh ấy”.

Thì ra.

Cổ Tiêu Tây giờ phút này mới hiểu thấu được hết, tự nhiên cũng nghĩ ra âm mưu trước kia của Tô Nhu “ Tôi không thể đền mạng, tôi đang mang đứa con của anh ấy “.

Tô Nhu vừa nghe, thiếu chút nữa bùng nổ.

Chỉ cần đứa bé này một ngày chưa sinh ra, bọn họ cũng sẽ không biết, đứa nhỏ không phải là con của Nghiêm Trạm Thanh.

Nhưng...Duật Tôn lại biết.

Trong tay y còn cầm đĩa của cô, hơn nữa, nếu y biết cô không đi tự thú, chắc chắn sẽ không buông tha, nếu chuyện này liên lụy đến Mạch Sanh tiêu, cô đừng nghĩ đến chuyện thoát thân.

Chỉ là

Cố Tiêu Tây nghĩ đến việc đi tự thú, trong lòng không khỏi sợ hãi. Cô không muốn ngồi tù, không khó để nghĩ tù nhân bị quản thúc có cuộc sống khốn khổ như thế nào. Bố Nghiêm Trạ Thanh quyền cao chức trọng, vì bảo vệ đứa cháu nội duy nhất này, chắc chắn sẽ tìm mọi cách cứu cô.

Bàn tay Cố Tiêu Tây nhẹ nhàng vuốt ve bụng.

Tô Nhu trong mắt tràn đầy hận ý, từ sau khi kết hôn, Nghiêm Trạ Thanh không chịu chạm vào người cô ta, mà bà Nghiêm thì mỗi ngày lại nhai bên tai bắt sinh cháu nội mập mạp cho bà ta khiến cô ta quên mất Nghiêm Trạ Thanh đã có người đàn bà khác ở bên ngoài, không những thế lại còn có cả con.

Quyên Quyên ngồi cạnh cầm tay cô ta, ý bảo phải nhẫn nhịn.

Tô Nhu đi đến bước này cũng chỉ có thể đối phó với Mạch Sanh tiêu trước, về phần đứa nhỏ trong bụng Cố Tiêu Tây có thể sinh ra hay không chưa thể nói được gì.

Cố Tiêu Tây và Tô Nhu là một loại người, đều mưu mô tính toán, suy nghĩ thiệt hơn, mặc dù cô ta đối với đứa bé trong bụng chỉ có hận chứ không có yêu, nhưng ít ra nhờ nó cô ta sẽ không phải ngồi tù. Hiện nay Nghiêm Trạ Thanh đang hôn mê sâu, cô ta cũng không cần quản nhiều như vậy.

Bà Nghiêm cảm sốt khám bệnh đi ra, đem đến phòng lấy thuốc.

Khi bà ta quay lại thì trên nét mặt không gaus được vẻ vui sướng “ Thật là có, trời phù hộ, trời phù hộ Nghiêm gia rồi “.

“ Mẹ, mẹ cầm túi lớn túi nhỏ gì thế ?” Tô Nhu lơ đãng hỏi.

“ Đây đều là thuốc an thai, nếu uống thì có thể sinh ra một đứa cháu nội mập mạp cho tôi “.

Tô Nhu nghe ý tứ của bà Nghiêm thì không khỏi cười nhạt, dựa vào mấy viên thuốc an thai vớ vẩn mà có thể sinh đứa cháu mập mạp sao, đây là thứ logic gì. Bà Nghiêm không chú ý đến cô ta, chỉ một mực nhìn chăm chăm Cố Tiêu Tây, nhưng chỉ cần nghĩ đến Nghiêm Trạ Thanh bị hại đến giờ chưa tỉnh là do cô ta, bà ta lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“ Còn ngồi đấy làm gì, đi thôi “.

Cố Tiêu Tây chậm chạp đi sau bà Nghiêm. Bà Nghiêm lại nghe chủ nhiệm khoa sản nói cô ta có triệu chứng sinh non, bà ta vô cùng khẩn trương, một bước không rời khỏi Cố Tiêu Tây.

Sắc mặt Tô Nhu đanh lại, Quyên Quyên ở bên nắm vai nói nhỏ vào tai cô ta “ Càng như vậy thì cậu càng phải tỏ ra mình là người rộng lượng, có thấy không, mẹ chồng cậu quan tâm là đứa nhỏ trong bụng cô ta, cậu đừng nghĩ ngợi lung tung. Danh chính ngôn thuận cậu mới là vợ Nghiêm Trạ Thanh, cô ta muốn yên ổn sinh đứa bé, hay để cô ta có cuộc sống khá giả còn không phải dựa vào cậu sao ?”

Tô Nhu tức giận dậm chân “ Tổ không nghĩ sẽ cho cô ta giữ lại đứa bé “.

“ Cậu đó “ Quyên Quyên dí vào trán Tô Nhu “ Thật sự là hết thuốc chữa mà “.

Trở lại nhà họ Nghiêm, phòng khách tràn ngập không khí ảm đạm. Khi ông Nghiêm thấy mấy người trở về, bàn tay vô thức nắm chặt tay.

Bà Nghiêm không giấu được vẻ vui mừng, khoa trương mở hết các cửa sổ, bà ta dìu Cố Tiêu Tây ngồi xuống ghế salon “ Ông nó ơi, thật sự có “.

Sắc mặt ông Nghiêm không giấu được vẻ kích động, cuối cùng nhà họ Nghiêm cũng có người nối dõi rồi.

Cố Tiêu Tây nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn ngó xung quanh, đây là nhà của Nghiêm Trạ Thanh, thì ra cô cũng có thể ở gần hắn như vậy.

“ Từ nay về sau cô sẽ ở đây, chúng tôi sẽ mời chuyên gia đến chăm sóc cô “.

“ Cha...” Tô Nhu giật mình, cái gì, sao có thể để cô ta ở đây ?

“ Làm sao vậy ? Không được à ? Cô ta do chúng tôi định đoạt “. Bà Nghiêm nói, Tô Nhu chán nản, hận muốn ỉnh vài cái tát.

“ Nhưng mà “. Cố Tiêu Tây có chút lo lắng “ Chuyện này còn liên quan đến Mạch Sanh Tiêu, cháu sợ Duật Tôn sẽ không buông tay...”

“ Con khốn Mạch Sanh Tiêu ấy nên chết sớm đi “. Bà Nghiêm đem phần lớn trách nhiệm đổ hết lên người Sanh Tiêu “ Nếu không vì cô ta, Trạ Thanh cũng sẽ có nhà mà không thể về, cô ta có gì tốt chứ...”

“ Thôi đủ rồi, bớt la lối đi “. Ông Nghiêm quát bảo ngưng lại. “ Còn ngại trong nhà không đủ loạn sao ?”

“ Chuyện này cô không cần lo, hiện tại cô đang mang cốt nhục của Trạ Thanh, tôi coi như phải liều cái mạng này cũng sẽ giúp cô thoát tội “. Dù sao ông Nghiêm cũng gần một đời người lăn lộn trong giới chính trị, mạng lưới xã hội trong tay cũng rất vững chắc, nếu muốn giúp Cố Tiêu Tây thoát tội cũng rất dễ dàng “ Chỉ có điều cô phải hứa với tôi, khi cô sinh đứa bé ra, phải giao nó cho chúng tôi, ngược lại, tôi sẽ cho cô một khoản tiền, đủ để cô sống đầy đủ đến hết đời “.

Dù gì Nghiêm Trạ Thanh phải nằm viện ngày hôm nay cũng là do Cố Tiêu Tây làm hại.

Cô ta nhẹ nhàng gạt đầu, thôi bỏ đi, cô ta cũng không nghĩ sâu xa đến thế.

Mạch Tương Tư ngồi trước sofa xem tivi, cô ngược đầu nhìn đồng hồ, đã lâu như vậy mà Sanh Tiêu vẫn chưa về.

Hải Bối vận mình cách đó không xa, Tương Tư thấy thế bèn vẫy tay “ Hải Bối, lại đây, Hải Bối “.

Hải Bối cũng không ngần đầu lên, tỏ vẻ lười biếng, chỉ với Sanh Tiêu nó mới bày ra bộ dáng vui vẻ hoạt bát, giống chó này từ trước đến nay chỉ nhận một chủ, Tương Tư sắc mặt không vui, trầm xuống “ Thật là ghét, đồ súc sinh “.

Cô ta đẩy xe lăn vào phòng Mạch Sanh Tiêu, bên trong bố trí rất đơn giản, trên tủ đầu giường lúc nào cũng phải đặt một cốc nước, với một vài quyển sách mà Sanh Tiêu hay đọc.

Mạch Tương Tư cầm lấy điện thoại, mở ra xem cũng không thấy bất cứ tin tức nào, cô ta lại thả điện thoại xuống, đợi vài tiếng, ngược nhìn bên ngoài, trời đã tối rồi, hay là Sanh Tiêu không về ?

Bụng cô ta kêu vang, không khỏi có chút phiền não, nói là đi ra ngoài một lát, thế mà đến giờ cơm tối vẫn chưa thấy về.

Cô ta trở lại phòng Sanh Tiêu, đánh số gọi cho Nghiêm Trạ Thanh.

Bên trong chỉ là giọng nói quen thuộc của tổng đài viên “ Số điện thoại quý khách vừa gọi, tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau “.

Mạch Tương Tư hết sức kinh ngạc, không phải là sau khi Sanh Tiêu rời khỏi Duật Tôn, nó và Nghiêm Trạ Thanh đã quay lại với nhau sao ?

Tương Tư không yên lòng xoay đi xoay lại trong phòng khách, Hải Bối vẫn nằm rạp trên đất bất động, cô ta đẩy xe lăn hướng vào người nó “ Đi ra ngoài, nhìn thấy mày là ghét “.

Hải Bối sủa lên một tiếng, vội vàng từ trên đất đứng dậy, bộ lông trắng dựng thẳng lên, hướng Mạch Tương Tư sủa vang. Tương Tư sợ đến mặt trắng bệch, ôm ngực không dám động dậy.

Hải Bối thấy vậy không sủa nữa, cum cúp nằm ngoài cửa đợi Sanh Tiêu về.

“ Thật bực mình, không biết nuôi mày để làm gì nữa “. Cô ta cầm điện thoại của Sanh Tiêu, ánh mắt nhìn về phía cửa sổ, ánh nắng chiều nhạt dần, nhưng phản chiếu lên mây một vệt dài tựa như vệt máu. Cô ta đẩy xe ra ngoài, miên man nghĩ về quá khứ.

Hết chương 62.1.

Dì Hà đang cúi húi chuẩn bị cơm tối, Duật Tôn đứng trước cửa sổ, ánh mắt y nhìn về phía bồn cây văn trúc cách đó không xa, cành lá đã được cắt tỉa rất mỹ thuật, tuy nhiên đã lâu không có người chăm sóc, hiển nhiên chỉ còn trơ lại cành cây khô xơ xác. Duật Tôn vươn tay, nhưng là chưa chạm đến thì điện thoại bên cạnh đã đổ chuông.

Y thờ ơ đưa mắt liếc qua, dãy số của Mạch Sanh Tiêu đang nhấp nháy trên màn hình.

Hiển nhiên y không có ý định nhận điện thoại.

Không phải cô ta rất kiên cường sao ? Đã không nên cứu Nghiêm Trạ Thanh thì nên ở bên cạnh y mới đúng.

Dì Hà nghe tiếng chuông mỗi lúc một vang lên dồn dập, Duậ Tôn vẫn hờ hững đứng bên mà không có ý định nghe máy, bà cảm thấy rất tò mò, không hiểu là điện thoại của ai ?

Chẳng lẽ, là của Mạch tiểu thư ?

Duậ Tôn đang nhàn nhã tưới nước cho chậu văn trúc, nơi này vẫn có thể nhận được ánh nắng mặt trời mà không cần phải ra tận ngoài sân.

Y cầm lấy điện thoại, xoay người đi về phía phòng khách, ngồi xuống ghế salon mới nhắc điện thoại lên “ Có chuyện gì ?”

“ Duậ thiếu “. Mạch Tương Tư không khỏi khấn trương, hai gò má hồi hộp mà ửng đỏ.

“ Tại sao lại là cô ?” Duậ Tôn khó chịu hỏi.

“ Duậ thiếu, tôi chỉ muốn hỏi anh xem Sanh Tiêu có ở đó không ? Nó cùng Nghiêm Trạ Thanh ra ngoài đến giờ vẫn chưa về, điện thoại lại không mang theo. Tôi rất lo cho nó “.

“ Lo lắng thì đến bệnh viện tìm “.

“ Bệnh viện ?” Mạch Tương Tư lắp bắp kinh hãi. “ Sanh Tiêu làm sao vậy ? Có phải đã xảy ra chuyện gì không ?”

Duậ Tôn không thèm để ý đến cô ta, trực tiếp ngắt điện thoại.

Mạch Tương Tư không thấy y trả lời, lại nghe bên kia vọng đến tiếng tút tút, cơ hồ như y đã dập máy, trong lòng không khỏi tức giận quăng điện thoại ra xa.

Nửa người y nhàn nhã dựa vào ghế sofa, một tay chống cằm, dựa vào tính tình Mạch Sanh Tiêu thì Tương Tư luôn là người quan trọng nhất, cho dù cô ấy có lo lắng cho Nghiêm Trạ Thanh, cũng sẽ có thời gian gọi điện cho chị mình, trừ phi...

Duậ Tôn thả tay xuống, ngón tay thon dài gõ nhẹ vài cái trên thành ghế, một mực rơi vào trầm tư.

Cùng lúc đó tại Cục cảnh sát.

Phòng thẩm vấn.

Mạch Sanh Tiêu đối với nơi này không khỏi sợ hãi, trên đỉnh đầu là chiếc đèn cao áp chiếu thẳng xuống, ánh sáng chiếu vào mắt khiến cô không thể kìm nén được nước mắt đang chảy ra. “ Tôi không giết người, lúc đó tôi chỉ ở đây thôi, tôi thật sự không có...”

Cảnh sát cầm túi hồ sơ đứng bằng chứng giơ lên trước mặt cô “ Có biết vật này không ?”

“ Tôi đã từng thấy “. Đây chính là con dao gọt hoa quả mà Cố Tiêu Tây đâm Nghiêm Trạ Thanh.

“ Thế cái này ?”

“ Đây là điện thoại của Nghiêm Trạ Thanh “.

“ Cô đã thừa nhận, vậy thì tốt “. Cảnh sát đem chứng cứ đặt xuống. “ Hôm nay chúng tôi kiểm tra thấy hai thứ này đều có dấu vân tay của cô, căn cứ vào lời khai của Tô Nhu, cô ta nói rằng lúc đó cô và nạn nhân đang nói chuyện, phải không ?”

Mạch Sanh Tiêu cắn môi suy nghĩ, nhẹ gật đầu.

“ Cô ta nói, nghe thấy hai người lúc đó đang cãi nhau, sau đó cô còn nói muốn giết Nghiêm Trạ Thanh, sau đó điện thoại của cô ta bị ngắt, phải không ?”

“ Không có, lúc ấy trong quán trà còn một người nữa, cô ấy tên là Cố Tiêu Tây, chính cô ta mới là hung thủ !” Mạch Sanh Tiêu nhin không được hết lên, ánh mắt bị chiếu vào rất khó chịu, chỉ có thể nheo lại.

“ Dựa theo những lời khai của Tô Nhu, chúng tôi kiểm tra thấy trên điện thoại của nạn nhân có dấu vân tay của cô, sự thật chứng minh, lúc đó điện thoại của cô ta rõ ràng đã bị cô cắt đứt “.

“ Tôi không có...” Mạch Sanh Tiêu lòng nóng như lửa đốt, từng hình ảnh trong lúc đó hiện lên trong đầu như cuộn phim quay chậm. “ Đúng rồi, tôi ngắt điện thoại là để gọi 120.”

“ Nhân viên phục vụ cho biết, 120 là số điện thoại được gọi từ máy bàn của họ, chúng tôi cũng đã kiểm tra qua, sự thật đúng là vậy, cô còn gì để chối cãi ?”. Tất cả chứng cứ bất lợi đều bày trước mặt cô. Mạch Sanh Tiêu hiển nhiên trở thành nhân vật tình nghi số một.

Cô có miệng mà không thể nói rõ “ Lúc đó điện thoại của anh ta bị cầm đi, tôi chỉ có thể ra ngoài nhờ sự giúp đỡ của người khác.”

“ Ở hiện trường chúng tôi không phát hiện dấu tích điện thoại bị lấy đi. Cô nói là bị người lấy mất, vậy trên hiện trường hẳn còn người thứ ba, người đó là ai ? “ .Cảnh sát nắm ngay lấy điểm này bèn chất vấn.

Mạch Sanh Tiêu không trả lời được, cảnh sát thấy thế nhếch môi cười lạnh “ Cô đừng nói là Cố Tiêu Tây, trên điện thoại di động ngoại trừ dấu vân tay của Nghiêm Trạm Thanh ra cũng chỉ có của cô”.

Sanh Tiêu nhớ tới lúc Duật Tôn lấy điện thoại từ tay cô có đeo một đôi găng tay trắng.

Ai cũng không nói tới một sự kiện, đó là Duật Tôn cũng ở hiện trường.

Cảnh sát thấy cô không trả lời được, càng khẳng định lập luận của mình “ Cô còn gì để nói ?”

“ Tôi không giết người “.

“ Phàm là những người bị bắt vào cục cảnh sát đều nói như vậy “. Vị cảnh sát ngồi đối diện Mạch Sanh Tiêu không còn kiên nhẫn nữa, đứng lên nhìn về phía hai nhân viên cảnh sát bên cạnh “ Các anh tiếp tục thẩm vấn, nạn nhân là con trai của quan chức lớn, phía trên áp lực xuống chúng ta rất nhiều “. Hắn ta xoay người đi, lại nhìn về phía Sanh Tiêu “ Cô gái tên Cố Tiêu Tây đó chúng tôi đang ra lệnh truy nã, tất cả những chứng cứ hiện nay đều gây bất lợi đối với cô, vì vậy cô là nghi phạm số một. Tôi khuyên cô nên suy nghĩ cho kỹ, nếu chịu khai sự thật, chúng tôi sẽ cố hết sức giúp cô trên Tòa “.

Mạch Sanh Tiêu nhếch khóe miệng, dường như cô càng giải thích, ngược lại người ta càng không tin cô.

Một vị cảnh sát khác thấy cô có thái độ như vậy, liền kéo đèn chiếu thẳng vào mắt cô” Tôi nói cho cô biết, loại người như cô chúng tôi thấy nhiều rồi, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ “.

Mạch Sanh Tiêu muốn duỗi tay che đi đôi mắt, thật khó chịu, nhưng là lúc gơ tay lên mới phát hiện cổ tay lạnh băng, hóa ra cô đang bị còng tay.

Tại nơi này cũng chẳng được ăn ngủ tử tế, cô bị thẩm vấn mấy giờ liền đã sức cùng lực kiệt, cô thật muốn...nhắm mắt ngủ một chút, nhưng ánh đèn trước mặt lại quá gắt gao, cô đau đớn khép đôi mắt lại, nước mắt không nhịn được chảy xuống.

“ Tôi khuyên cô nên thành khẩn khai nhận đi “.

“ Khi nào tôi có thể trở về ?”

“ Cô còn muốn về ? Cô ngây thơ hay ngu xuẩn vậy ? “.

Đôi mắt Mạch Sanh Tiêu mỗi nhử, thật muốn chớp mắt một chút, dù chỉ là nhắm mắt mười phút cũng tốt. Cảnh sát ban đêm đối người thẩm vấn, trên đỉnh đầu ngọn đèn vẫn gắt gao chiếu sáng như cũ khiến cô có cảm giác mình bị nung nóng trong dầu sôi lửa bỏng. Cô sắp điên rồi.

Suốt mười tiếng đồng hồ, từ lúc vị cảnh sát kia ra ngoài, cho đến khi một cảnh sát mới vào, hai mắt cô đã đỏ bừng cả lên, ánh mắt vô hồn “ Các anh như thế này là bức cung “.

“ Chúng tôi không dùng hình tra tấn cô, chỉ làm cô thành thật hợp tác với chúng tôi.”

Đầu cô đau như muốn nứt ra, toàn thân bải hoải vô lực, ánh mắt sững đờ, sắc mặt vô cùng tiêu tụy, hai dòng máu nóng chảy ra từ cánh mũi “ Tôi không giết người, tôi không có gì để nói cả “.

“ Vậy thì tiếp tục thẩm vấn “.

Ông Nghiêm đã trực tiếp nhúng tay vào vụ án này, làm cảnh sát như hắn cũng chỉ là nhận được chỉ thị của cấp trên mà làm theo, dù thế nào cũng phải để Mạch Sanh Tiêu nhanh chóng nhận tội.

Duật Tôn nghĩ đến khả năng cô không nói cho Tương Tư mình đang ở đâu, mặc dù có chút khác thường, nhưng y cũng không cảm thấy kỳ lạ. Nghiêm Trạm Thanh sống chết không rõ, hắn là cô rất lo lắng nên quên cả chị mình.

63. Chương 63: Tra Tấn Như Thế Nào

Duật Tôn tắt điện thoại, thẳng đến sáng sớm ngày thứ hai mới mở máy.

Mạch Sanh Tiêu ghé vào trên mặt bàn, cơ hồ đã mất nửa cái mạng.

Tên kia cảnh sát đem kéo cô đến, để cô dựa vào lưng ghế phía sau, lại đem bóng đèn công suất lớn chiếu thẳng vào mặt của cô.

Phòng thẩm vấn được mở ra, tên cảnh sát còn lại đi tới, "Nghe nói là Nghiêm thiếu bị thương, miệng của cô cũng thật cứng nhỉ? Lão Lý, ông đã có vài chục năm làm cảnh sát, cái loại cứng đầu cứng cổ nào mà chưa thấy qua chứ."

"Cậu cuối cùng cũng đến rồi, đến, thay cho tôi một lúc," Tên cảnh sát tên là lão Lý kéo người đang đứng ở cửa đi vào, "Tôi đi ăn cái đã."

Mạch Sanh Tiêu vừa đói lại vừa khát, cánh môi bởi vì bị khô mà nứt ra, một viên cảnh sát khoảng tầm 30 tuổi tùy ý ngồi đối diện cô, người này mở tư liệu trong tay, "Tên cô là Mạch Sanh Tiêu?"

Sanh Tiêu không có trả lời, cô miệng đắng lưỡi khô, liền khí lực để mở miệng cũng không có.

Người cảnh sát đọc qua vài trang tư liệu, hắn cảm thấy cái tên Mạch Sanh Tiêu này nghe rất quen thuộc, phẳng phất đã gặp qua ở đâu rồi. Nhìn lại khuôn mặt cô, hắn liền bừng tỉnh, lúc trước án tử của Tô Niên chính là qua tay hắn, Mạch Sanh Tiêu, đúng, chính là cô.

"Tra ra cái gì rồi?" Hắn hướng một người bên cạnh hỏi.

Người nọ lắc đầu, "Nhưng chứng cứ vô cùng xác thực, cho dù cô ta sống chết không chịu mở miệng thì Lý đội trưởng đã lập án điều tra, tái thẩm tra, xem chừng có thể chuyển giao cho viện kiểm sát."

Hắn gật gật đầu, "Tôi đi ra ngoài một chút"

Hắn giả bộ như không có việc gì lòng vòng vài bước trên hành lang, xác định quanh mình không người nào, lúc này mới lấy di động ra nhấn một chuỗi con số.

Tức giận trong lòng Duật Tôn đang dần tan biến, thì có điện thoại gọi đến.

Y không thèm nhìn đến, trực tiếp ấn phím nghe, "A lô?"

"A lô, Duật thiếu.."

"Chuyện gì?"

"Lần trước ngài để cho tôi cứu cô bé kia ra, tên gọi Mạch Sanh Tiêu, ngày hôm qua lại bị bắt vào cục cảnh sát, vụ án này không phải tôi phụ trách, trong cục người ta nói người đâm Nghiêm thiếu chính là cô ấy. Thẩm vấn cả đêm qua, cấp trên đã dùng cả biện pháp cường chế khiến cô ta nhận tội." Người đàn ông một tay cầm điện thoại, tay kia đặt ở bên môi, thấp giọng nói.

"Cái gì?" Duật Tôn con mắt mở lớn, ánh mắt không thể tin, "Cô ấy ở trong cục cảnh sát?"

"Vâng, ngày hôm qua bị bắt ở một bệnh viện."

Duật Tôn một tay xốc lên chần mỏng đứng dậy, dáng người to lớn tinh tráng biểu lộ không bỏ sót, toàn thân chỉ mặc một chiếc quần lót màu đen, y choàng chiếc áo ngủ đi đến bên ngoài sân thượng, " Chuyện gì xảy ra? Vụ án Nghiêm Trạ Thanh không có ai tới tự thú sao?"

" Có nhận được một cuộc điện thoại báo án, ngày hôm qua toàn cục còn điều động nhân lực đi lùng bắt một người khả nghi tên là Cố Tiêu Tây, nhưng mà sáng sớm hôm nay, trên cơ bản liền nhận định là Mạch Sanh Tiêu gây nên, ngài cũng biết, chuyện này quan hệ đến cha của Nghiêm Trạ Thanh, cho nên cấp trên rất xem trọng." Người đàn ông tránh ở một chỗ góc góc khuất nghe điện thoại.

" Nghiêm Trạ Thanh đã chết rồi sao?" Duật Tôn khẩu khí hững hờ.

" Chưa chết, bắt quá bị đâm trọng thương, vẫn còn được giám hộ điều trị tại một bệnh viện lân cận, có thể tỉnh lại hay không còn chưa biết."

" Tôi biết rồi, nửa giờ sau tôi sẽ đến."

Người đàn ông tựa hồ lấp bắp kinh hãi, vội vàng khấn trương mở miệng, " Duật thiếu, án tử này thượng cấp rất coi trọng, không đơn giản như án tử Tô Niên lần trước đâu, ngài cho dù đến đây, cũng không thấy được cô ấy."

" Đó là chuyện của cậu."

" Duật thiếu, ngài ngàn vạn đừng làm khó dễ tôi mà."

" Cậu có vị trí ngày hôm nay, là ai đem đến, trong lòng cậu rõ ràng nhất." Duật Tôn cúp điện thoại, ánh mắt sắc bén hướng ra xa, Cố Tiêu Tây, cô thật to gan!

Chọc y lần thứ nhất, cô ta dường như ném mùi đau khổ còn chưa đủ đi.

Cô ta hôm nay tựa như con chuột chạy ngang đường, Duật Tôn không tin, cô ta còn có thể trốn đến chân trời.

Cố Tiêu Tây không yên lòng chợp mắt, cô trần trọc nhiều lần, thân thể co lại một chỗ, cô không biết Nghiêm Trạ Thanh thế nào, hần một khi tỉnh lại, việc cô nói dối tất sẽ bị vạch trần. Hay là hần cứ nằm mãi như vậy đi, Cố Tiêu Tây y lại cảm thấy cuộc sống hàng ngày khó có thể bình an, trong nội tâm thật khắc khoải không thôi.

Chỉ trách cô lúc trước đã quá mạnh động.

Nàng yết hầu khầu một hồi chán ghét tháo chạy đi lên, nhớ tới Duật Tôn nói những lời kia, cô đã cảm thấy muốn buông tay. Điều duy nhất cô cảm thấy áy náy, chính là đối Mạch Sanh Tiêu. Giữa các cô kỳ thật cũng không có trực tiếp xung đột, cho tới nay, cũng là Cố Tiêu Tây dùng nhiều phương pháp thương tổn cô mà thôi. Chỉ là Duật Tôn sắp xếp bao thống khổ trên người cô, nếu như không có người nào chịu gánh tội, Cố Tiêu Tây chỉ có thể đẩy tội cho Sanh Tiêu mà thôi.

Mạch Sanh Tiêu, cô ta mới đáng giá làm sao?

Cố Tiêu Tây chỉ là gọi cho cô một chén nước, ngày hôm sau, liền bị Duật Tôn trừng phạt một cách biến thái như vậy. Bây giờ, Duật Tôn khẳng định đã biết rõ Mạch Sanh Tiêu đã vào cục cảnh sát, y khẳng định sẽ phải bắt cô, hận không thể lột da bóc thịt cô?

Cốc cốc. Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, " Cố tiểu thư, bữa sáng đã chuẩn bị xong, phu nhân đang tại chờ cô xuống dưới.

" A, tôi biết rồi." Cố Tiêu Tây đứng dậy súc miệng, lúc xuống lầu đã thấy ông bà Nghiêm cùng Tô Nhu đều ngồi ở trước bàn ăn, cô đi dép lê bước qua.

" Cô mau ngồi chỗ này," Bà Nghiêm ý bảo cô ngồi ở bên cạnh bà, " Những món này là chuẩn bị cho cô, dinh dưỡng phong phú, cô nhất định phải ăn xong."

Tô Nhu sắc mặt cứng đờ, cầm chiếc đũa tay nhịn không được nắm chặt.

" Tôi ăn không nổi." Nhìn qua trong mâm trứng chần nước sôi cặp trong sữa nóng, Cố Tiêu Tây chỉ cảm thấy một trận buồn nôn.

” Ăn không nổi cũng phải cố, đây là cho tôi bổ sung dinh dưỡng cho cháu nội của tôi.”

Bà Nghiêm chính là như vậy, bà để ý chỉ có cháu nội, Tô Nhu không khỏi có chút hả hê, cầm lấy thìa uống hai miếng cháo.

” Nhu Nhu à..”

Tô Nhu vừa nghe bà Nghiêm gọi cô như vậy, không khỏi sinh lòng kinh ngạc, ” Mẹ, làm sao vậy?”

” Phòng của con và Nghiêm Trạm Thanh rất tốt, con cũng biết, phụ nữ có thai cần phơi nắng mặt trời nhiều, mẹ nghĩ tới, muốn cho con và Cố Tiêu Tây đổi phòng đi.”

” Mẹ, này làm sao có thể?” Tô Nhu dù cố nhẫn nhịn, cũng chịu không được Cố Tiêu Tây cười lên đầu cô, ” Đó là phòng cưới của con và Nghiêm Trạm Thanh.”

” Mẹ biết rõ,” bà Nghiêm nghe cô nói như vậy, có chút không vui, ” Nhưng bây giờ đứa bé trong bụng của cô ấy là quan trọng nhất, chờ đầy tháng cháu, mẹ cho cô ấy chuyển ra là được.”

” Mẹ..”

” Được rồi, đợi chút nữa mẹ cho người thu thập đồ của con.”

Cố Tiêu Tây từ đầu đến cuối cũng không nói gì một câu, cô hiểu được vị trí của mình trong cái nhà này, ông Nghiêm buông tờ báo trong tay, ” Mấy ngày này cô không rời khỏi nhà nửa bước, hiện tại lo lắng nhất là Duật Tôn, y muốn cứu Mạch Sanh Tiêu ra, vì thế tất nhiên muốn đưa cô vào, cô phải biết rằng, chỉ có ở đây mới là an toàn nhất.

” Chính là, tôi muốn đi bệnh viện thăm Trạm Thanh.” Cố Tiêu Tây cũng không biết hấn thế nào.

” Cô hiện tại nghĩ như vậy, lúc trước tại sao phải xuống tay với nó như vậy?” Bà Nghiêm nhớ tới đứa con còn nằm ở trong bệnh viện , không khỏi hai mắt đầm lệ, Tô Nhu nghe vậy, cũng đỏ hoe cả hai mắt, ” Mẹ, một lúc nữa con cũng muốn theo mẹ đi thăm Trạm Thanh.”

Cố Tiêu Tây khó chịu càng không thể ăn nổi, Nghiêm mẫu lau lau nước mắt, vì cháu nội cũng đành một bụng oán hận mà nuốt trở về, ” Ăn nhanh đi, người hiện tại không thể ra ngoài, muốn thăm, đợi đến hôm nào Trạm Thanh tỉnh lại mà đến thăm.

” Cha, vụ án của Trạm Thanh như thế nào rồi, Mạch Sanh Tiêu bị định tội chưa?”

” Nào có nhanh như vậy,” ông Nghiêm hừ lạnh, ” Bất quá cũng tám chín phần mười, tất cả chứng cứ đều đối với cô ta bất lợi, nếu như, không có gì bất ngờ xảy ra ..”

To be continue...

Duật Tôn đi ô tô thẳng vào cục cảnh sát, viên cảnh sát giữ cửa muốn kiểm tra, chiếc xe Ferrari màu xanh ngọc mạnh mẽ đâm tới, gầm rít tiến vào khuôn viên cục cảnh sát.

Y mở cửa xe, coi như là trở lại nhà mình, không coi ai ra gì đi thẳng lên tầng 2.

Đứng ở cửa phòng thẩm vấn, nghe không được âm thanh bên trong có người phát hiện ra y, quát lớn, ” Làm cái gì?”

Y không rảnh mà để ý câu hỏi, bay lên một cước đá văng cửa phòng thẩm vấn.

Phanh.

Hai gã cảnh sát hình sự đang tại thẩm vấn bên trong cả kinh nhảy dựng lên, Mạch Sanh Tiêu nghe được tiếng động rất lớn, cô muốn mở to mắt, nhưng toàn thân vô lực, mà ngay sức lực để thở dường như cô cũng không còn, cô thật sự muốn... ngủ một giấc, thật ngon, thật yên lành.

Duật Tôn đi vào, chỉ thấy Sanh Tiêu bị ép tựa trên chiếc ghế nhỏ kẹp cứng cả người, tóc có chút loạn, hai con mắt sưng đến dọa người, trên mặt không có chút huyết sắc nào, môi rạn nứt, cơ hồ tựa cả mạng sống đều không còn.

Mạch Sanh Tiêu chống đỡ không nổi, nửa người trên ngã xuống, đã sắp nằm sấp xuống.

Viên cảnh sát hình sự đứng ở sau lưng cô thấy thế, một tay đè lại bờ vai của cô kéo cô vào trong ghế, ánh đèn cao áp rừng rực chiếu thẳng vào hai mắt cô, Sanh Tiêu khó chịu nheo lại mắt, trên mặt lưu lại vệt nước mắt còn chưa khô hết.

Duật Tôn thấy thế, đôi mắt bắn ra thú tính nguyên thủy, ánh mắt của hắn thật sâu lạnh lùng, cơ hồ có thể đánh thẳng lên người đối diện.

” Anh là ai?”

” Mau đi ra!”

Y đi vài bước đến bên người Mạch Sanh Tiêu, ” Tôi muốn mang cô ấy đi.”

” Cô ta là nghi phạm chính, không thể đi.”

Tay trái Duật Tôn nhẹ nhàng khoát lên trên vai Mạch Sanh Tiêu, nửa người trên của cô không hề có chút khí lực dựa trên cánh tay y, Sanh Tiêu tìm được chỗ dựa, cô cực kỳ mệt mỏi, muốn mở mắt mà thế nào cũng không thể mở nổi.

” Luật sư của tôi còn chưa tới, tôi muốn bảo lãnh cho cô ấy.”

” Cho dù luật sư đến đây cũng vậy thôi, trong vòng 24h, chúng tôi có quyền thẩm vấn cô ấy.”

Duật Tôn tay trái nắm thành quyền, hận không thể một quyền đánh cho đối phương răng rơi đầy đất, trách nhiệm của cảnh sát hình sự phần lớn là vậy, y biết rõ lúc này nếu muốn cưỡng chế mang Sanh Tiêu đi cũng là ít khả năng.

Duật Tôn không chút nghĩ ngợi buông tay ra, muốn rời đi.

Mạch Sanh Tiêu mất đi điểm tựa, người một nghiêng, thiếu chút nữa ngã xuống, hai tay cô vô ý thức đã nắm lấy cánh Duật Tôn, ” Tôi không có giết người, không phải tôi..”

Thần sắc cô sợ hãi, Duật Tôn chỉ cảm thấy đáy mắt đau xót, giống như ngàn kim châm, y biết rõ y ở đây càng lâu thì đối với Mạch Sanh Tiêu mà nói càng là vô ích.

Y nhắm mắt, một hồi dùng sức rời khỏi cánh tay Sanh Tiêu.

” Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, tôi muốn toàn bộ cục cảnh sát các anh, kể cả người nhà của các anh, toàn bộ chôn cùng!”

Duật Tôn bỏ lại những lời này, liền đi nhanh đi ra cửa, có mấy gã cảnh sát trẻ tuổi tràn trề sinh lực, vén tay áo lên muốn bắt y, có người bên cạnh vội vàng ngăn bọn họ lại, ” Cũng không nhìn xem hắn là ai.”

” Hắn là ai?”

” Có thấy chiếc xe phía dưới kia không? Một chiếc xe thôi cũng đủ mua cả tính mạng của chúng ta rồi, đừng để đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết.” Khi người ta có tuổi đã muốn được an toàn đến về hưu, không dám động vào những người như vậy.

Duật Tôn lái xe lao nhanh ra khỏi cục cảnh sát, y lấy di động ra, gọi cho viên cảnh sát lúc trước gọi điện cho y, ” Cục trưởng của các anh ở đâu?”

” Giờ này hắn là đang trên đường đi làm rồi.”

” Nói cho tôi hiệu xe của hắn ta cùng với đoạn đường hắn đi làm phải đi qua.”

Duật Tôn trong lòng ghi nhớ xong, đem điện thoại di động đặt trên ghế phụ.

Vương Ván mở cửa xe Toyota ra cửa, mỗi ngày đi làm giờ cao điểm đều rất đông người, hắn tình nguyện đi đường vòng, còn hơn đi con đường nhỏ chen chúc với những người khác.

Hắn vẫn đứng giờ đi qua đoạn đường vắng, đoạn đường này cũng không dễ đi. Đường đi quá nhỏ, hắn vừa nghe đài giao thông, vừa lái xe về phía trước, mới đi qua ngã rẽ không lâu, đã nhìn thấy một cổ xe Ferrari màu xanh ngọc ngăn lại phía xa.

Bởi vì đây là đường một chiều, cổ xe chặn ở đó làm hắn càng khó đi, đành phải bấm còi inh ỏi.

” Bíp bip, bip bip”

Vương Ván đành phải quay kính cửa xe xuống, thò đầu ra cửa xe,” Này, mau nhường đường một chút.”

Cổ hắn chợt cảm thấy lạnh buốt, hai mắt nhìn qua gương chiếu hậu, lại phát hiện mình trên cổ mình đã kề một con dao.“, xuống xe ngay.”

” Anh.. Các người là ai?”

Người đàn ông không nói lời nào, bàn tay nắm chặt cổ áo hắn kéo xuống xe, Vương Ván bị kéo ba bước đứng trước cỗ xe thể thao, cửa sổ xe hé mở, hắn áp mặt qua, lơ mơ chỉ có thể nhìn thấy người đàn ông bên trong có một đôi mắt lạnh lùng.

” Các anh là người nào? Biết tôi là ai không?”

” Vương Ván, nếu như không biết, tôi cũng sẽ không cố ý chờ đợi tại đây lâu như vậy.”

” Anh đến tột cùng là ai?” Mặt của hắn bị áp trên cửa sổ xe cơ hồ đã biến dạng.

” Tôi chỉ muốn ông gọi một cuộc điện thoại, thả Mạch Sanh Tiêu ra khỏi cục cảnh sát.” Hai mắt Duật Tôn xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn khuôn mặt chật vật của Vương Ván, y nhớ tới bộ dáng của Mạch Sanh Tiêu khi bị tra tấn, trong lòng không khỏi tức giận.

” Điều đó là không thể, trong cục đã ý định yêu cầu viện kiểm sát bắt cô ta, cô ta phạm tội giết người.”

Người đàn ông giữ thất lương Vương Ván, dao nhỏ một đường đâm, mũi dao đâm vào, hắn sợ tới mức vội vàng mở miệng,” Nghiêm Trạm Thanh án tử là bên trên lệnh xuống, không thể đổi được.”

” Ông nên biết rằng, hung thủ hoàn toàn là một người khác.”

” Nhưng tất cả chứng cứ đều chống lại cô ta,” Chuôi dao mặc dù có thêm vẩy tay người khác, nhiên cũng có hiềm nghi, nhưng ông Nghiêm muốn giấu diếm cũng rất đơn giản,” Trừ phi, trừ phi người đâm bị thương Nghiêm thiếu tự mình đầu thú.”

Trên mặt Duật Tôn xoẹt qua vẻ hung ác, Cố Tiêu Tây, cô ta hoặc là đừng bao giờ xuất hiện, nếu không, y nhất định sẽ giết chết cô ta.

” Ông trước hết ra lệnh cho họ thả người.”

” Vậy.. Ngay sau 24h cô ấy nhất định có thể ra”

” Tôi muốn cô ấy được thả ngay lập tức!” Cái nơi quỷ quái đó, dù là một khắc Duật Tôn cũng không muốn Sanh Tiêu phải đợi.

” Được, được... tôi lập tức gọi điện thoại.”

” Còn nữa, gọi cho viện kiểm sát, lập tức hủy bỏ lệnh bắt người.”

” Chính là.. bên trên ép xuống rất căng..”

” Không liên quan đến tôi,” Duật Tôn bắt đầu khởi động xe,” Vương Ván, tôi khuyên ông một câu, nếu muốn sống yên ổn, nên làm việc cho chu toàn, ngay bây giờ tôi đến cục cảnh sát, hi vọng đến cửa ra vào, có thể trông thấy Mạch Sanh Tiêu.”

Vương Ván đối với Duật Tôn cũng không phải là không biết, so với ông Nghiêm, người như vậy hắn càng không thể trêu vào.

Duật Tôn đem Mạch Sanh Tiêu mang về Hoàng Duệ Ân Tượng, trên đường đi cô đều yên lặng dựa vào vai y, không nhúc nhích.

Dì Hà đã nghe Duật Tôn phân phó sớm chuẩn bị cháo, y ôm Mạch Sanh Tiêu, giày cũng chưa kịp đổi đi thẳng vào phòng khách, Dì Hà cũng không nghĩ đến Sanh Tiêu có thể bị như vậy mang về nhà, sắc mặt bà nhin không được lo lắng,” Mạch tiểu thư tại sao có thể như vậy?”

” Mau mang cháo bưng lên.”

Một ngày chưa ăn uống gì, giờ cô chỉ có thể ăn chút đồ ăn nhẹ.

Duật Tôn đỡ Mạch Sanh Tiêu cẩn thận đặt trên giường, lại kê gối đầu cho cô. Sanh Tiêu mềm nhũn không biết gì nữa, Duật Tôn hai tay vuốt mặt của cô, "Sanh Tiêu, Sanh Tiêu?"

Mí mắt cô động dậy, nhưng không có mở ra.

"Duật thiếu, nhanh, cháo vừa nguội đây."

"Bà nâng cô ấy dậy"

Dì Hà kéo Mạch Sanh Tiêu đứng dậy, để cô dựa vào người bà, Duật Tôn đem thìa cháo đưa đến miệng cô, nhưng đôi môi cô mím chặt, liền khí lực để há mồm đều không có. Duật Tôn thử vài lần, dì Hà sợ tới mức chỉ thiếu nước bật khóc, "Duật thiếu, hay là đưa cô ấy đến bệnh viện."

Duật Tôn đứng dậy, hất tung bát cháo đổ trên mặt đất.

Dì Hà cả kinh, không dám nói nữa.

Duật Tôn ôm lấy Sanh Tiêu, đỡ cô một lần nữa nằm trên giường, "Dì Hà, bà dọn dẹp đi, không phải tôi nổi giận với bà đâu."

Dì Hà gật đầu, xoay người thu thập sạch sẽ trên mặt đất.

"Sanh Tiêu, ngồi dậy ăn một chút gì đi, ăn xong rồi ngủ tiếp." Y vỗ vỗ mặt cô, mặt Mạch Sanh Tiêu chỉ mơ màng theo động tác của y, Duật Tôn không dám trì hoãn thêm, vội gọi cho Từ Khiêm.

Cũng không lâu lắm, Từ Khiêm đã lái xe đi vào Hoàng Duệ Ẩn Tượng.

Hắn kiểm tra sơ bộ một hồi, "Dù muốn cũng đừng cho ăn nữa, cô ấy không ăn được đâu, nước cũng không nên cho uống."

"Cô ấy đến tột cùng là làm sao vậy?"

"Nhìn xem, cô ấy bị mất nước quá nhiều" Từ Khiêm nói vô cùng nhỏ, điều chỉnh âm lượng, "Không chết được, truyền vài bình đường glu-cô là được."

Duật Tôn nhìn qua thân ảnh thon gầy trên giường, cả người cô nằm giữa giường đơn, chỉ lộ ra cổ tay phải đang truyền dịch, Từ Khiêm ở bên cạnh đang thu thập hòm thuốc, "Cô ấy vừa từ cục cảnh sát ra?"

Thấy Duật Tôn không nói gì, Từ Khiêm liền lườm trước hắn đoán không lầm, "Loại phương thức bức cung này là tàn khốc nhất, không có nội thương cũng nhìn không ra ngoại thương, suốt đêm không để cho người ta nghỉ ngơi, rất nhiều người không chịu nổi, lúc trở ra đến nửa cái mạng cũng không còn."

Duật tôn chỉ cảm thấy trong ngực khó chịu như có thứ gì đó đè nặng, y đứng dậy đi vào trước tủ rượu, mở bình rượu.

Y tin tưởng Mạch Sanh Tiêu ngày hôm qua sẽ ở cùng Nghiêm Trạm Thanh, lại không nghĩ tới cô bị dồn vào chỗ chết.

Y chỉ nghĩ qua cũng biết, những đau khổ này cô không đáng phải nhận, lúc trước y chỉ muốn vì Mạch Sanh Tiêu đối Nghiêm Trạm Thanh quá ân cần, Duật Tôn thậm chí nghĩ cho Sanh Tiêu nếm chút đau khổ, lại không nghĩ đến..

Y rót đầy một ly rượu đỏ, lại nắm chặt ly đến xuất thần, không uống một ngụm.

"Đúng rồi, ngày hôm qua thuốc đó hiệu quả thế nào? Cái thai sẽ mất chứ?"

Duật Tôn định thần lại, "Mình làm sao biết được, đó không phải là thuốc của cậu sao?"

"Đó là thuốc của mình, cô gái kia là người đầu tiên dùng thử, cũng không biết hiệu quả như thế nào." Từ Khiêm hoàn toàn đem Cố Tiêu Tây trở thành chuột bạch làm thí nghiệm.

Nhắc tới Cố Tiêu Tây, Duật Tôn dường như hận không thể đem cô ta băm vằm thành mảnh nhỏ, "Mình không nghĩ tới lá gan của cô ta lớn như vậy, cũng trách mình quá khinh thường, không nghĩ cô ta có thể trốn đông trốn tây như thế."

” Muốn tìm người ở Bạch Sa thị này không phải chuyện đơn giản sao? Phiền toái nhất, sợ là bị người nào đó giấu đi.”

Duật Tôn đặt chén rượu trở lại trước giường Sanh Tiêu, cũng không tiếp tục cái đề tài này nữa,” Còn phải truyền bao lâu nữa?”

” Không ảnh hưởng đến việc cậu cùng cô ấy ngủ,” Từ Khiêm xách hòm thuốc,” Truyền hết bình này là có thể cho cô ấy ăn vài thứ, nghỉ ngơi hai ba ngày sẽ không việc gì.”

Dì Hà đã đợi ở bên ngoài đưa Từ Khiêm ra ngoài, Duật Tôn nhìn qua từng giọt dung dịch theo đường mạch máu xanh đen nơi cánh tay mảnh khảnh của Mạch Sanh tiến vào trong cơ thể cô, cô hô hấp yếu ớt, cũng chỉ vện vện nhịp thở nhẹ nhàng đó mới có thể cho Duật Tôn biết là cô còn sống.

Y cúi người xuống, nằm sát bên người Sanh Tiêu.

64. Chương 64: Nói Cho Em Biết Sự Thật

Sanh Tiêu chưa bao giờ mệt mỏi như vậy, từ đầu tới cuối vẫn duy trì một tư thế ngủ, cánh tay bị đè đến nhức nhối nhưng vẫn không hề xoay người.

Cô yếu ớt quá, lúc Duật Tôn bón cho cô chút nước cháo, ngay cả sức mở miệng cũng không có, cứ bón vào lại trào ra, một mực nhắm mắt im lìm.

Duật Tôn thức trắng gần một đêm, đặt mu bàn tay bị cầm ống truyền của Sanh Tiêu xuống, y đứng dậy đi ra ngoài ban công, cây thuốc lá kẹp ở ngón giữa đã cháy quá nửa, y hít mạnh lấy hai hơi thuốc, cặp môi mỏng khê hé mở, một vòng khói đục mờ mờ bay lên không trung.

Duật Tôn rất ít khi hút thuốc, đa phần chỉ đốt không, ngửi hương vị để tỉnh táo.

Y khẽ trùng người xuống, hai khuỷu tay tựa vào lan can, y vừa tắm xong, mấy lọn tóc bị cơn gió thổi bay bay, vài giọt nước theo mép tóc chảy qua vành tai, càng tô thêm cho vẻ lười biếng gợi cảm.

Y không tin Cố Tiêu Tây có thể chạy khỏi vòm trời này, nhưng người được phái đi tìm, lại tìm không thấy tung tích.

Ngay cả người nhà của cô ta cũng biệt tăm, căn nhà trong con hẻm nhỏ sớm đã trống không, không ai biết họ đã đi nơi nào.

“Xèo.”

Duật Tôn gảy điều thuốc, thuốc cháy đến đầu ngón tay, châm bông. Y tĩnh tâm lại, xoay người vào phòng.

Mạch Sanh Tiêu vẫn ngủ say, nhưng sắc mặt đã khá hơn nhiều, hồng hào hơn hôm qua.

Y lại gần kéo chiếc chăn đắp lên hai vai lộ ra ngoài của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của Sanh Tiêu vùi trong mái tóc đen dài, chiếc cằm mảnh, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, trong chớp mắt Duật Tôn còn tưởng rằng cô không còn thở nữa, đôi mắt y sụp xuống, thấy ngực cô vẫn hơi phập phồng mới yên tâm.

Dì Hà đứng ở ngoài gõ cửa hai tiếng, thấy bên trong không có tiếng động liền hiểu Sanh Tiêu vẫn chưa tỉnh lại.

Bà không làm ồn ào, lại bưng cháo xuống lầu.

Mạch Sanh Tiêu vẫn ngủ, suốt hai ngày đêm.

Lúc cô tỉnh lại, chỉ phát ra tiếng khe khẽ ư ừ, vòng tay Duật Tôn ôm cô siết lại, ngẩng đầu đang chôn trong cổ cô lên, “Sanh Tiêu, em đã tỉnh chưa?”

Mạch Sanh Tiêu mở mắt ra, cặp mắt sưng vù của cô chỉ hé được một khe nho nhỏ, “Đây là đâu? Tôi không giết người, các người thả tôi về đi.”

Duật Tôn nghe xong, lòng lại quặn thắt, “Sanh Tiêu, em xem xem, chúng ta ở nhà rồi.”

“Nhà?” Đây là nhà của cô ?

Mạch Sanh Tiêu hoảng hốt, như lại trở về với thời thơ bé, “Mẹ, mẹ để ý bếp than đun nước nhé, không kéo lại cháy nhà đấy.”

Duật Tôn nhướn nửa người lên, Sanh Tiêu vẫn bất an lắc đầu, bàn tay to của y xoa xoa mặt cô, « Sanh Tiêu, em tỉnh chưa, hay vẫn đang mơ ? »

Làn da mặt nóng hôi hổi của cô ma sát với lòng bàn tay lạnh buốt của Duật Tôn, giây lát đã bình tĩnh, « Đây là đâu vậy ? »

« Đây là Hoàng Duệ Ẩn Tường ? »

« Sao tôi lại ở đây ? »

Mạch Sanh Tiêu dần tỉnh táo trở lại, cô bò dậy, bốn phía không chút ánh sáng, đưa tay lên không thấy nổi năm ngón, “Có phải tối rồi không?”

« Phải » Duật Tôn ngồi dậy theo cô, hai tay đặt lên bờ vai cô, « Tối rồi, tôi sợ em ngủ không ngon nên mới không bật đèn. »

Bấy giờ Sanh Tiêu mới an tâm đôi chút. Chỉ là hết chuyện này đến chuyện khác ập tới khiến cô hoảng hốt, trở tay không kịp, « Nghiêm Trạ Thanh sao rồi ? Anh ấy tỉnh chưa ? »

Luồng hô hấp sau lưng cô ngưng bật, rồi hơi thở phả vào cổ cô lạnh buốt hỗn loạn, « Thì ra lúc tỉnh lại thứ em lo lắng nhất lại là hân. »

« Tôi không giết người, anh ấy biết, tôi không giết người. » Mạch Sanh Tiêu càng không muốn Nghiêm Trạ Thanh gặp chuyện bất trắc, bây giờ cô chỉ có một khẩn cầu duy nhất đó là hân mau tỉnh lại.

Duật Tôn nghe xong, ngẫm lại, đúng là trừ Cố Tiêu Tây ra, hiện tại người duy nhất có thể chứng minh Mạch Sanh Tiêu vô tội là Nghiêm Trạ Thanh.

Sanh Tiêu dụi dụi mắt, “Tôi ngủ nhiều quá đến hồ đồ rồi, tôi phải về thôi.”

“Em còn muốn đi đâu?”

Mạch Sanh Tiêu xốc chân mông lên đứng dậy, hai chân cô vừa chạm đất đã ngã khụy Duật Tôn vội ôm lấy eo cô, hai tay bám lấy vai y, “Cố Tiêu Tây? Cô ta đang mang thai, còn có thể đi đâu?”

“Tôi cũng đang tìm cô ta.”

Mạch Sanh Tiêu nghĩ cũng thấy phải, Duật Tôn lo lắng là đúng lắm, dù sao trong bụng Cố Tiêu Tây là con của y. Nhưng còn có nhiều chuyện cô không hiểu nổi.

“Vì sao cô ta lại muốn giết Nghiêm Trạ Thanh?” Lúc đó Sanh Tiêu loáng thoáng nghe được Cố Tiêu Tây nói rằng vì Nghiêm Trạ Thanh thấy vẻ ngoài của cô ấy hao hao giống cô, nên mới để cô ấy tiếp cận Duật Tôn, nhưng tại sao cô ấy lại nói Nghiêm Trạ Thanh phá hủy cuộc đời cô ấy?

Còn nữa, tại sao sau khi chuyện đó xảy ra Duật Tôn lại có mặt ở quán trà.

Đầu cô cứ quay mòng mòng, không nghĩ nổi, “Tôi không giết người, sao tôi lại thành hung thủ? Tô Nhu nói cô ta nghe được chúng tôi nói chuyện qua điện thoại, cô ta biết rõ người đâm Nghiêm Trạ Thanh là Cố Tiêu Tây, chẳng lẽ cô ta muốn tha cho kẻ giết chồng mình để đối phó với tôi? Tôi không hiểu nổi, sao cô ta không vì chồng mình mà vạch mặt hung thủ thực sự? Chẳng lẽ chỉ vì một đoạn tình trước kia mà ngay cả Cố Tiêu Tây cô ta cũng muốn tha đi?”

Mạch Sanh Tiêu không nghĩ ra.

Mà ngay cả Tô Nhu cũng nghĩ không ra, lúc đó đầu óc cô ta có vấn đề nên mới kéo Cố Tiêu Tây ra khỏi mớ bòng bong đó, làm vậy cô ta được lợi gì?

Bây giờ, lại tạo cơ hội cho Cố Tiêu Tây trở thành bấu vật được cả nhà họ Nghiêm bảo vệ.

Lời của Sanh Tiêu khiến Duật Tôn như tỉnh ra, việc Tô Nhu làm lý giải hai chuyện, một là tại sao không tìm ra được tung tích Cố Tiêu Tây nên mới khiến Sanh Tiêu chịu tội thay, hai là Cố Tiêu Tây ở trong tay ả, Tô Nhu đối phó xong với Sanh Tiêu sẽ quay ra xử Cố Tiêu Tây, nên cô ta mới ung dung ra làm chứng.

“Em đừng sợ, tôi đã cho người đi tìm Cố Tiêu Tây, em chỉ cần theo tôi, tôi sẽ không để em quay lại nơi ma quỷ đó.”

Trong bóng tối Sanh Tiêu không thấy được khuôn mặt Duật Tôn, cô im lặng hồi lâu, khóe miệng khẽ cong lên cười lạnh, “Anh đi tìm Cố Tiêu Tây? Cô ta mang thai con anh, chẳng lẽ anh muốn cô ta ngồi tù?”

Mạch Sanh Tiêu không tin, trong lòng y, cô và Cố Tiêu Tây sao có thể so sánh.

“Ai nói cô ta mang thai con tôi?”

« Ai chẳng biết. » Sanh Tiêu đẩy y ra, muốn đi.

“Em lại muốn đi đâu?” Duật Tôn của cánh tay ra.

“Tôi về nhà.”

“Không phải em nói em không có nhà sao?”

“Tôi có nhà!” Mạch Sanh Tiêu quay về phía y hét lên, “Tôi muốn về”

“Nơi này sẽ là nhà của em.”

Sanh Tiêu cười cười, “Đây là nhà của anh và người khác.”

Duật Tôn thấy cô lại bước đi, cánh tay vội duỗi ra ôm cô vào lòng, Mạch Sanh Tiêu giãy dụa một lúc, bị hai cánh tay y ghì chặt, không nhúc nhích được, « Sao em lại không biết suy nghĩ, tôi ăn no rồi còn rưng mớ đi sinh con với kẻ khác? Chẳng lẽ em lại tự ti như thế, chỉ một Cố Tiêu Tây có thể thay thế được vị trí của em?”

“Việc đó và tôi thì liên quan gì đến nhau? Anh chỉ thích sự trẻ trung của tôi, chuyện đó xảy ra với anh chỉ là chuyện thường.”

Duật Tôn khe khẽ thở dài, y đặt cằm gối lên đỉnh đầu Sanh Tiêu, “Em hãy nghe tôi nói này, em chỉ biết tôi mang Cố Tiêu Tây từ Thiên Sắc về, nhưng lại không biết cô ta là người của Nghiêm Trầm Thanh, cô ta đến bên cạnh tôi với mục đích gì, không nghĩ em cũng đoán được.”

“Tôi không đoán được.”

” Sanh Tiêu, em vẫn đang dối tôi phải không?” bàn tay to lớn của Duật Tôn vuốt ve bả vai cô, “Công ty của nhà họ Nghiêm đã phá sản rồi, tin mật đều là tôi cố tình cho Cố Tiêu Tây biết, em còn nói cô ta non nớt hơn em không, nếu muốn tôi thích, còn cần phải tuyển chọn nhé, trường hợp này không khác gì bán buôn, tôi xin mạn phép được không thích.”

“Anh đã biết mọi chuyện ngay từ đầu?”

“Tôi không phải dùng thân dưới để suy nghĩ, tôi dùng đầu óc để phân tích mọi chuyện.”

“Thế đứa bé?” Lúc này Mạch Sanh Tiêu mới yên tĩnh lại, chưa bao giờ cô hiểu được con người Duật Tôn, lúc trước Cố Tiêu Tây mang thai, Duật Tôn cũng không làm như trong dự đoán của cô là khiến Cố Tiêu Tây bỏ thai, Sanh Tiêu lại cho rằng, y có lòng với Cố Tiêu Tây.”

“Là người khác.” Duật Tôn băng quơ nói ra một câu, y không nói hết mọi chuyện với Sanh Tiêu, nhưng dựa vào tính cách của cô, dù cho trước đó Cố Tiêu Tây có làm ra chuyện gì có lỗi, cô cũng không đồng ý với việc y đã làm với Cố Tiêu Tây. Tốt nhất không cần mua thêm phiền phức, chẳng bằng giấu diếm đi.

” Là ai?”

” Tôi làm sao biết? Tôi cũng không có đam mê nhìn trộm người ta lên giường với nhau. »

« Vậy sao anh dám khẳng định đứa trẻ không phải con anh ? »

Duật Tôn có vẻ uể oải, « Tôi chưa làm gì cô ta, chuyện cô ta mang thai con tôi mà em cũng nghĩ ra được ? »

Mạch Sanh Tiêu làm như không tin, “ Duật Tôn, anh không cần như vậy, nếu như lời anh nói, trừ chỗ này ra bên ngoài anh không chỉ nuôi một người đàn bà. » đôi mắt cô nhuốm buồn, « Bỏ đi, tôi quản nhiều chuyện như vậy làm gì ? Đó là việc riêng của anh. »

« Cái gì gọi là tôi ở ngoài không chỉ nuôi một người đàn bà, » Duật Tôn lớn tiếng, « Em nói rõ ràng cho tôi nghe, trong lúc tôi bao nuôi em, tôi còn từng có thêm ai nữa ? »

Hết chương 64.1

P/s:

Sorry cả nhà vì đã lâu mới xuất hiện. Bắt đầu từ bây giờ tốc độ truyện sẽ nhanh hơn trước nhé :)

10 com thì tới nay sẽ có phần tiếp nha :)

Cảm ơn hai bạn UT và KIMTU đã sửa lỗi chính tả nha

Làm sao mà lại không đúng. Sanh Tiêu vốn chính là người mà y bao nuôi, “Tôi làm sao mà biết,” Mạch Sanh Tiêu bắt chước cách nói chuyện của y, « Tôi cũng không có đam mê nhìn người ta ở trên giường với nhau. »

Chính Duật Tôn cũng tự ý thức được trong những lời y vừa thốt ra dường như có gì đó không đúng, trong căn phòng tối đèn, lại đóng rèm cửa, sau khi Duật Tôn không nói lời nào nữa, không khí hào hứng dần chuyển lạnh lùng, Mạch Sanh Tiêu lại chọc y giận rồi, bên tai truyền đến tiếng cười khúc khích của đàn ông, « Sanh Tiêu, em có phát hiện ra không, em thế này giống hệt như vợ tôi vậy. »

Tim Sanh Tiêu đập thình thịch, nảy lên không biết nghe lời. Đây là lần đầu tiên Duật Tôn nói ra chữ vợ, Mạch Sanh Tiêu gơ hai tay ra phía trước tìm kiếm, « Tôi phải về, chị tôi còn đang ở nhà. »

« Vẫn muốn đi ? » Duật Tôn lại kéo cô vào lòng, « Lúc trước để em chuyển ra khỏi Hoàng Duệ Ẩn Tượng chỉ là kế tạm thời thôi, em phải quay về đây. »

« Anh đã sớm biết Cố Tiêu Tây ở bên cạnh anh là có mục đích, anh cũng muốn đóng kịch theo, vì sao không nói với tôi ? » Chuyện này vẫn đang đánh vào lòng Sanh Tiêu.

Duật Tôn ôm cô ngồi xuống mép giường, « Tôi nói cho em biết, em có thể trở mắt nhìn Nghiêm Trạ Thanh đi tới bước này sao không ? »

Tất nhiên là không thể.

« Nếu đã biết bị anh chơi xỏ tại sao Cố Tiêu Tây còn đâm Trạ Thanh bị thương? »

” Là Nghiêm Trạ Thanh.”

Mạch Sanh Tiêu sững lại, cô không hiểu y có ý gì.

« Từ nay về sau phải gọi cả họ tên hẳn. » Khóe môi Duật Tôn nhất thời hơi nhếch lên, nhưng mà còn chưa biết được liệu rằng có cái gọi là từ nay về sau hay không, Nghiêm Trạ Thanh có vượt qua được cửa ải này hay không, chẳng ai nói trước được.

” Còn nữa, sao lúc đó anh cũng ở quán trà ? »

« Tôi gọi điện thoại cho em, chị em bảo với tôi, còn chuyện của Nghiêm Trạ Thanh và Cố Tiêu Tây, phải hỏi chính họ chứ, em nói xem, một người đàn bà liều mạng muốn giết một người đàn ông có thể là vì cái gì ? »

Là hận?

Mạch Sanh Tiêu nghĩ, chẳng lẽ vì đứa bé..

Sanh Tiêu nhớ lại, hôm đó trong quán trà, Cố Tiêu Tây hỏi Nghiêm Trạ Thanh : Vì sao anh lại quan tâm đến cô ta như thế ? Anh có thể liều sống liều chết vì cô ta không ? Anh có thể không ?

Thì ra, là vì yêu nên mới dẫn đến bi kịch.

Duật Tôn nghiêng người, hai tay ôm lấy khuôn mặt cô, « Đừng nghĩ nữa, chuyện này sẽ thành quá khứ ngay thôi, đêm nay, ở lại đây.”

Duật Tôn che giấu tất cả những gì có thể giấu giếm, thủ đoạn của y Mạch Sanh Tiêu nhất định là không thể chấp nhận được.

Thì ra trước đây Duật Tôn chiều chuộng và dung túng cho Cố Tiêu Tây như vậy chỉ để đùa bỡn, Mạch Sanh Tiêu muốn cười, nhưng cười không nổi, nếu có một ngày, y thật lòng quan tâm đến người phụ nữ khác, thì sẽ thế nào đây.

” Duật Tôn?”

” Hử?” Y nghĩ rằng, Sanh Tiêu nghe lời giải thích của y xong thì dù trong lòng có giận đến đâu cũng sẽ tiêu tan.

« Mọi chuyện đã đến bước này, chúng ta, cứ coi như chấm hết luôn đi. » Cô nghĩ, y còn có thể đóng kịch trước mặt Cố Tiêu Tây, lừa gạt được hết thầy mọi người xung quanh, vậy y đối với cô thì sao?

Có bao nhiêu phần là quan tâm trong đó ?

” Cái gì?” Giọng y chuyển lạnh, « Em lặp lại lần nữa đi. »

Mạch Sanh Tiêu đứng lên, ” Duật Tôn, tôi mệt lắm rồi.”

” Người đàn bà như em còn có lương tâm hay không ? Tôi mất bao nhiêu tâm sức mới ôm em được từ cục cảnh sát lao ra, lúc tỉnh lại câu đầu tiên em nói lại là hỏi Nghiêm Trâm Thanh đã tỉnh chưa? Tại sao em không nói em muốn báo đáp tôi. »

« Cảm ơn anh. »

« Nói cảm ơn suông thôi hử, rẻ tiền nhất chính là lũ người khua môi múa mép. »

Mạch Sanh Tiêu bị mắng cho đỏ mặt, « Vậy anh muốn cái gì ? »

”Tôi muốn cái gì em còn phải hỏi à ? Sanh Tiêu, đã bao nhiêu lâu rồi tôi chưa chạm vào em ? »

Càng nói càng lệch hướng, đến cuối cùng lại kéo nhau lên giường.

Mạch Sanh Tiêu cảm thấy hai tai nóng bừng, « Anh bật đèn lên đi. »

Duật Tôn đứng dậy, hai người cứ nói chuyện trong cảnh tối lửa tắt đèn thế này thật là kỳ lạ. Y bật công tắc đèn, ngọn đèn phản chiếu qua lớp thủy tinh trong suốt bao trọn cả căn phòng trong màu hoàng sắc nhu hòa. Duật Tôn trở lại bên cạnh cô, Mạch Sanh Tiêu cảm thấy mép giường lõm xuống, « Sao còn chưa bật đèn ? »

Duật Tôn nằm ngửa ở trên giường, hai bàn tay đan vào nhau đỡ lấy cổ từ phía sau, « Sáng thế này mà em bảo chưa bật sao ? »

Mạch Sanh Tiêu đưa mắt nhìn bốn phía, cô kinh hoảng, nhưng không biểu hiện ra ngoài, « Anh nói đùa phải không ? »

Duật Tôn khẽ nâng mí mắt, hai tay chống giường ngồi dậy, ánh mắt nghiêng nghiêng quan sát đôi mắt Sanh Tiêu, đồng tử cô trợn lên, không ngừng đảo quanh, đôi tai Duật Tôn đề lên bờ vai cô, ” Sanh Tiêu?”

”Anh nói đùa có phải không ? »

Duật Tôn giơ bàn tay ra che đi đôi mắt Sanh Tiêu.

Hai tay cô ra sức kéo lấy cổ tay Duật Tôn, kéo tay y xuống, « Tôi không nhìn thấy. »

« Chắc là giống lần trước, không chừng ngày mai là khỏi. » Duật Tôn nghĩ trong lòng. Nhưng thực tế lại không lạc quan như vậy, nửa đêm y vội vàng đưa Sanh Tiêu tới bệnh viện, bác sĩ cho cô đi chụp CT.

Bác sĩ cầm kết quả trong tay, lắc đầu, « Lúc trước tôi cho rằng cô ấy chỉ bị chấn động não nhỏ, đồng thời vòng mạc bị dè lên thôi, không ngờ, trong đầu còn có cả máu tụ. »

« Tôi có thể nhìn thấy nữa hay không ? » Mạch Sanh Tiêu không nhìn thấy nhưng vẫn nghe được những lời bác sĩ nói.

« Nếu là máu tụ thì phải điều trị thế nào ? »

Bác sĩ lại lắc đầu, Duật Tôn thấy vậy, cố nén lửa giận đã khó kìm lại, « Đừng có úp úp mở mở nữa, trị như thế nào thì nói đi, không phải là không có tiền, không thể điều trị thì phẫu thuật. »

Vị bác sĩ thấy mặt y sa sầm xuống không dám lảm nhảm thêm, « An toàn nhất là dùng thuốc để máu tụ dần dần tan, còn nếu phẫu thuật như anh nói thì quá nguy hiểm, vị trí của khối máu ở rất gần với đại não, hơn nữa, dù sao nếu mổ cũng sẽ là một ca phẫu thuật mở sọ.... »

Mạch Sanh Tiêu nghe thấy hai chữ mở sọ thì hoảng đến mất hồn mất vía.

« Bao lâu thì mới có hiệu quả ? » Duật Tôn nắm chặt một tay cô trong lòng bàn tay y.

« Chuyện này, không nói chính xác được... » Chuyện mà bệnh viện không dám làm nhất chính là ... đánh cược. « Vì mỗi bệnh nhân đều khác nhau nên trước mắt dùng thuốc vẫn là cách tốt nhất. »

« Bác sĩ ơi, liệu tôi có còn nhìn thấy được không ? »

« Chuyện này... »

« Chuyện này chuyện này cái gì, nói đi ! »

« Haiz, cứ để dùng thuốc xem phản ứng thế nào đã. »

Ngồi trên xe, Duật Tôn gọi điện thoại cho Từ Khiêm, hai tay Sanh Tiêu nắm chặt lấy dây an toàn, cô bất an nhìn quanh quất, môi mím lại đến tím tái, không nói một lời.

” Sanh Tiêu.”

Cô cẩn thận dè dặt tựa đầu ra sau ghế ngồi.

« Em sợ phải không ? »

Đôi mắt Mạch Sanh Tiêu cố mở thật to, cô rất muốn tỏ ra không sợ hãi, nhưng khuôn mặt đơng đay bối rối và hoảng hốt không thoát khỏi con mắt Duật Tôn, « Liệu tôi có còn nhìn thấy nữa không ? Không phải từ nay về sau tôi sẽ sống trong bóng tối đấy chứ ? »

Chớp mũi cô xót xa nức nở, nước long lanh trong hốc mắt.

Duật Tôn nắm chặt lấy bàn tay cô, tăng tốc trở về Hoàng Duệ Ân Tượng.

*

Cố Tiêu Tây đứng ngoài ban công phòng ngủ lớn của biệt thự, dù cô đã vào ở trong căn phòng của Nghiêm Trạh Thanh nhưng chẳng hề khác xưa, cô vẫn không giữ lại ình được chút hơi thở của người đàn ông ấy.

Ông Nghiêm vốn là người chu đáo cẩn trọng, ông đã đưa ba mẹ của cô tránh đi nơi khác, nhưng nhất định không cho Cố Tiêu Tây biết là họ ở đâu, cô hiểu được ông vẫn có tâm lý đề phòng với cô, cô chỉ lo không biết ba mẹ bây giờ ra sao.

Bà Nghiêm đã chọn cho cô một bảo mẫu tên là má Ngô, Cố Tiêu Tây cũng biết, má Ngô thực chất là đến giám thị cô.

Họ không cho cô bước ra khỏi biệt thự nhà họ Nghiêm nửa bước, cô thật sự rất muốn được tới bệnh viện thăm Nghiêm Trạh Thanh, chỉ vì trước đây cô quá tin lời Duật Tôn, để mà cuối cùng già néo đứt gãy mới đâm bị thương Nghiêm Trạh Thanh.

Tô Nhu đứng ở cửa căn phòng vốn đã quá quen thuộc, cô ta lảng lảng đi không tiếng động tới sau lưng Cố Tiêu Tây, « Đừng tưởng rằng được vào ở căn phòng của vợ chồng tôi thì Trạh Thanh sẽ là của cô. »

Cố Tiêu Tây không ngoảnh đầu lại, để mặc cho gió đêm khô nóng phủ lên khuôn mặt, « Đây là quyết định của mẹ. »

« Cô vừa gọi mẹ chồng tôi là gì ? » Tô Nhu gất gỏng.

« Trong bụng tôi là cốt nhục của nhà họ Nghiêm, người con tôi gọi là bà nội đương nhiên là mẹ tôi rồi. » Cố Tiêu Tây không thích Tô Nhu, không phải chỉ đơn giản vì cô ta là vợ của Nghiêm Trầm Thanh, mà còn bởi cái lần cô và Duật Tôn gặp cô ta ở quảng trường, cô tận mắt chứng kiến cảnh cô ta đẩy xe lăn của Mạch Tương Tư, người đàn bà như thế, hẳn là độc ác.

« Cô đừng có quên cô tránh khỏi tai họa này như thế nào, Cố Tiêu Tây, lúc nào tôi cũng có thể đưa cô vào nhà giam. »

« Cô đừng có gạt tôi, » Cố Tiêu Tây nghiêng mặt đi, « Dù cô có dám, ba mẹ cũng không đồng ý, Tô Nhu, cô đừng bày ra cái vẻ như đã cứu rồi cuộc đời tôi. Lúc đó cô cứu tôi là bởi cô nghĩ rằng đứa trẻ trong bụng tôi đã không còn phải không? Cái gì gọi là gây ông đập lưng ông, có phải là để chỉ cô không ! »

« Cô... » Tô Nhu tức nghẹn, « Hừ, đừng có tưởng đứa trẻ là bùa hộ mệnh của cô, có thể sinh ra hay không còn chưa ai biết đâu. »

« Hy vọng ngày hôm nay của nhà họ Nghiêm đều đặt vào tôi, tôi không tin cô có lá gan đó. » Cố Tiêu Tây bước lại gần Tô Nhu thêm một bước, Tô Nhu không biết cô nàng muốn làm gì lại sợ đụng phải bụng Cố Tiêu Tây, đành lùi lại phía sau, « Nói gì thì nói đây cũng là giọt máu duy nhất mà Trầm Thanh để lại, Tô Nhu cô ra tay được không ? »

Máu trên mặt Tô Nhu nháy mắt không biết rút hết đi nơi nào, trở nên trắng bệch khó coi, cô ta ngẩng đầu nhìn lên, « Cố Tiêu Tây ! »

« Xảy ra chuyện gì vậy ? » Đúng lúc bà Nghiêm đi qua, lại gần hỏi.

« Mẹ. » Tô Nhu không chịu nổi uất ức, chỉ chỉ lên tường, « Mẹ nhìn xem. »

Bức ảnh cưới ở đầu giường bị một chiếc áo phông to bản che đi, Cố Tiêu Tây vừa đi ra cửa vừa vuốt ve bụng, « Vì con không dám nhìn, con sợ sẽ lại đau lòng... »

« Tô Nhu, con thật là, có gì đâu, chỉ là tấm ảnh thôi, nếu không cam lòng thì mai con mang về phòng con mà treo, phiền chết đi được. »

Tô Nhu hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cô ta nắm chặt lòng bàn tay vùng vằng đi ra ngoài. Cố Tiêu Tây, cô cứ chờ đấy.

Cô ả sẽ không dễ dàng tha thứ cho những chuyện mà Cố Tiêu Tây đã làm, một Mạch Sanh Tiêu thêm một Cố Tiêu Tây cũng không làm gì nổi cô ả đâu, cứ chờ xem.

Tô Nhu yêu nghiêm Trầm Thanh, càng tin tưởng nhất định có một ngày hán tỉnh lại, cô ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện hai người ly hôn, Trầm Thanh sẽ có con, nhưng tuyệt đối không phải con của Cố Tiêu Tây.

*

Duật Tôn và Sanh Tiêu về đến Hoàng Duệ Ấn Tượng, y mở cửa vào nhà đã thấy Từ Khiêm ngồi ở salon từ lúc nào rồi, « Cậu lại gây ra chuyện gì nữa ? Nhiều phụ nữ đứng là phiền toái. »

Duật Tôn kéo Sanh Tiêu ra trước mặt cậu bạn, « Mắt cô ấy không nhìn thấy. »

Từ Khiêm nghe xong thả ngay tờ báo trong tay xuống. Anh ta kiểm tra đôi mắt Mạch Sanh Tiêu rất cẩn thận. « Phim CT nói thế nào ? »

Duật Tôn đưa phim cho anh ta, « Nói có máu tụ. »

« Ừ, ở vị trí này xem chừng không phẫu thuật được rồi. »

« Chỉ có thể chờ ? »

Từ Khiêm quay lại salon ngồi, « Có thể là do mắt bị kích thích quá mạnh, đúng rồi, có phải lúc ở trong cục cảnh sát cô được hưởng « đãi ngộ đặc biệt » không ? »

Mạch Sanh Tiêu suy nghĩ rồi nói, « Họ soi một chiếc đèn lớn vào tôi, lúc đó tôi cảm thấy mắt rất đau, không mở ra được.”

65. Chương 65: Sống Cùng Em Trong Bóng Tối

“Thì ra là vậy, con người khi tiếp xúc với luồng ánh sáng mạnh trong khoảng thời gian dài, đừng nói là đôi mắt, mà ngay cả tinh thần cũng sẽ tổn thương.”

“Chẳng lẽ không còn cách nào?”

“Cậu dám giao cô ấy ỉnh không? Đúng lúc mình cần thử nghiệm, nhưng nếu cuộc phẫu thuật thất bại thì mình sẽ không chịu bất cứ trách nhiệm nào đâu nhé.” Từ Khiêm đặt phim chụp CT lên bàn, Duật Tôn nghe xong thì im lặng.

“Trước hết, mình sẽ cho cô ấy thuốc uống, may ra thuốc có thể làm khối máu tụ tan bớt, sau đó, chắc chắn là có thể nhìn thấy lại được.”

Mạch Sanh Tiêu ngồi yên lặng, một tay của cô nắm chặt tay vịn của ghế sofa, nghe Từ Khiêm nói xong, cô không khóc lóc, cũng không gào thét, mi mắt hơi rũ xuống, thần sắc tĩnh lặng như người chết, Duật Tôn đang tay ôm cô vào lòng thì phát hiện ra hai vai cô đã cứng ngắc từ lúc nào không hay.

Dì Hà mang cháo vừa chín tới, Từ Khiêm thấy ở lại cũng không giúp được gì nên tự ra về.

“Mạch tiểu thư”... ..” Viên mắt dì Hà hơi hồng, rõ ràng là bà đã nghe thấy bọn họ nói chuyện.

“Dì Hà,” Mạch Sanh Tiêu xoay đầu về hướng tiếng nói phát ra, ánh mắt cô trống rỗng, bởi vì không nhìn thấy, cho nên không thể xác định được đứng chỗ ngồi của dì Hà, “Con thế này trông xấu lắm phải không dì?”

“Sao lại xấu cho được, Mạch tiểu thư lúc nào cũng xinh đẹp nhất.”

Sanh Tiêu muốn cười, nhưng đôi mắt lại mờ hơi nước, Duật Tôn khoát tay ra hiệu cho dì Hà đi ra ngoài, Mạch Sanh Tiêu nghe thấy tiếng bước chân đã xa dần, “Tôi muốn gọi điện thoại cho chị tôi.”

Duật Tôn lấy điện thoại di động ra, bấm số của Sanh Tiêu.

Tương Tư không liên lạc được với Sanh Tiêu, nên lúc nào cũng mang theo di động của Sanh Tiêu bên cạnh, Mạch Sanh Tiêu vừa muốn vươn tay ra, Duật Tôn đã mở lòng bàn tay cô ra, rồi đặt điện thoại của mình vào tay cô.

Chỉ sau hai tiếng chuông, điện thoại đã thông.

“A lô, Duật thiếu?”

“Chị” giọng Mạch Sanh Tiêu nghẹn ngào, Duật Tôn thấy rõ hai mắt cô dần đỏ lên.

“Sanh Tiêu, Sanh Tiêu, em không sao chứ, em đang ở đâu?” Đầu dây bên kia vang lên tiếng Mạch Tương Tư lo lắng hỏi han, đây là số điện thoại của Duật Tôn, thực ra Tương Tư đã đoán được Sanh Tiêu đang ở đâu.

“Chị, em không sao, xin lỗi chị, đến giờ em mới gọi điện cho chị, hai ngày nay chị thế nào, có ăn được nhiều cơm không? Ngủ ngon không?” Mạch Sanh Tiêu lo lắng hỏi hết câu này đến câu khác, lúc trước cô không nên đồng ý ra ngoài cùng Nghiêm Trọng Thanh, lại càng không nên để Mạch Tương Tư ở nhà một mình.

“Sanh Tiêu, chị gọi điện thoại cho Thư Diễm, con bé đón chị tới vịnh Linh Lung ở, chị rất khỏe, vì không tìm được em nên chị mới không yên tâm.”

“Em xin lỗi, chị.” Sanh Tiêu không khỏi tự trách mình.

” Bây giờ em ở đâu?”

“Em đang ở Hoàng Duệ Ân Tượng.”

Quả nhiên, sắc mặt Mạch Tương Tư tối sầm lại, nó bây giờ mới nhớ ra phải gọi điện thoại ình, chắc chắn là quay về bên Duật Tôn vui đến quên trời quên đất, quên luôn cả mình,” Vậy em không có sao chứ?”

Mạch Sanh Tiêu xoa xoa mắt, đầu ngón tay mang theo một chút lạnh lẽo, “Em không sao, rất khỏe. ”

Duật Tôn liếc nhìn sườn mặt của Sanh Tiêu, ánh mắt cô rũ xuống, không biết đang nhìn về nơi nào.

“Bây giờ chị tới đó ngay.”

“Đừng..” Mạch Sanh Tiêu mở miệng,” Chị, chị đừng tới đây.” Nếu Tương Tư thấy cô như thế này, chắc sẽ đau lòng và lo lắng lắm, không bằng đừng gặp, chỉ có điều mấy ngày này lại phải làm phiền Thư Diễm.

“Vì sao?” một lọn tóc xoăn của Tương Tư rũ xuống trước ngực, một tay cô ta nắm chặt lại trên đầu gối, cô ta đoán được, Sanh Tiêu ngại cô ta tới đó sẽ làm chướng ngại, Sanh Tiêu hẳn là đã quên chân của chị nó trước kia vì cứu nó mới ra nông nổi như hôm nay.

Mạch Sanh Tiêu nhất thời không tìm được lý do, “Chị, em sẽ bảo Thư Diễm chăm sóc chị thật tốt, mấy ngày nữa, em sẽ thu xếp.”

Tương Tư cảm thấy buồn bực, thu xếp như thế nào, chẳng lẽ lại muốn đưa cô ta về lại bệnh viện, quay lại cái nơi có thể khiến người ta phát điên kia có phải không?

“Sanh Tiêu, chị muốn ở bên cạnh em.”

Trong mắt Mạch Sanh Tiêu ầng ậc mắt, cô sợ nói thêm nữa, sẽ không nhịn được mà khóc thành tiếng,” Chị, cứ như vậy đã nhé. Hmm, hôm khác em sẽ gọi lại cho chị, chị nghỉ ngơi sớm đi nhé..”

“Sanh Tiêu..” Tương Tư thấy thế, liền cao giọng gọi.

Mạch Sanh Tiêu dập máy, nói xong những lời sau cùng, cô tựa như đã kiệt sức, lưng dựa vào sofa, thở hổn hển.

“Sao em không nói cho cô ta biết, em không thể đi đón cô ta bởi vì mắt em không nhìn thấy?”

“Sức khỏe của chị tôi rất yếu, nếu như biết mắt của tôi bị ra thế này, nhất định là đau lòng lắm, anh có biết không? Chị đã từng nói rằng nguyện vọng lớn nhất của chị chính là tôi có thể sống khỏe mạnh, tôi không thể để cho nguyện vọng này của chị không được trọn vẹn.”

Duật Tôn lấy di động từ trong tay của cô, “Chỉ sợ, cô ta không thềm đếm xỉa tới tâm ý của em thôi.”

“Cái gì?” Y nói rất nhỏ, Mạch Sanh Tiêu nghe không rõ lắm.

“Không có gì, đói bụng rồi, ăn trước đã.”

Mạch Tương Tư nghe đầu dây bên kia vọng lại những tiếng tút tút, tay phải cô nàng nắm thành quyền nện xuống chân của mình, “Sanh Tiêu, Sanh Tiêu!”

Đã sớm dập máy.

Mạch Sanh Tiêu mặc kệ, bỏ cô ta một mình trong nhà người khác? Cô ta nhìn về phía ngoài cửa sổ, lúc này trời đã tối, màn đêm đen thẫm khiến người ta không thở nổi, Tương Tư giận dữ tắt máy, Sanh Tiêu không phải là ra ngoài cùng Nghiêm Trạm Thanh sao? Vì sao bây giờ lại ở Hoàng Duệ Ân Tượng?

Hừ, lúc ra đi thì tỏ vẻ dứt khoát như thế, mới có vài ngày đã vội vã trở về.

Hai tay Mạch Tương Tư đẩy xe lăn từng chút từng chút một đến bên giường, vẻ mặt bực tức, bọn họ bây giờ đang làm cái gì? Tình cũ không rủ cũng tới, lại lên giường với nhau sao?

Ngực Tương Tư phập phồng càng dồn dập, Mạch Sanh Tiêu chắc chắn mảy lại trên giường cùng anh ta rồi, chắc chắn.

Có tiếng gõ cửa, không lâu sau thì cánh cửa bị đẩy ra, Thư Diễm thò nửa cái đầu vào, vẻ mặt nôn nóng “Chị Tương Tư, là điện thoại của Sanh Tiêu phải không? Bây giờ cậu ấy đang ở đâu? Có làm sao không?”

Nửa gương mặt Mạch Tương Tư khuất sau ngọn đèn mờ, làm người ngoài không thể thấy được cảm xúc trên mặt cô ta, Tương Tư đẩy xe lăn ra cửa phòng, sắc mặt đã chuyển ngay thành vẻ lo âu, sốt ruột, “Là điện thoại của Sanh Tiêu, con bé bảo đang ở Hoàng Duệ Ẩn Tượng, Thư Diễm, chị rất lo cho con bé, nó nói chuyện lạ lắm, bây giờ chị muốn đi tìm con bé, chị thật sự rất lo.”

“Chị Tương Tư, chị đừng lo,” Thư Diễm trấn an, “Sanh Tiêu không sao là tốt rồi, hay là vậy đi, bây giờ em tới Hoàng Duệ Ẩn Tượng, tiện thể xem cậu ấy thế nào, chị ở lại đây, em sẽ về ngay được không?”

Tay phải Mạch Tương Tư giữ chặt lấy cổ tay Thư Diễm, “Nếu hôm nay chị không gặp được Sanh Tiêu, cả đêm chắc sẽ lại ngủ không yên, Thư Diễm, em giúp chị dọn đồ được không? Chị muốn chuyển tới đó.”

“Việc này..” Thư Diễm hơi do dự, “Lúc trước hai người chuyển khỏi Hoàng Duệ Ẩn Tượng, em cũng chẳng dám hỏi Sanh Tiêu nhiều, bây giờ cậu ấy lại nói là về đó, em cũng không yên tâm.”

Tương Tư ra sức gật gật đầu, “Chính vì chị lo vậy nên mới muốn quay lại đó, Thư Diễm mau giúp chị thu dọn đồ đạc. ”

Thật ra Thư Diễm muốn nói với Mạch Tương Tư không cần phải thu dọn đồ gấp như vậy, nhưng vừa nghĩ tới tình cảm thân thiết của hai chị em họ, thì nhẹ nhàng gật đầu. Đúng là nếu đêm nay Tương Tư không gặp được em gái, chắc sẽ không ngủ được.

*

Mạch Sanh Tiêu vẫn ngồi bất động trong phòng khách rất lâu, bát cháo trên bàn nguội từ lâu, dì Hà lại đổi một bát cháo nóng khác.

“Duật Tôn, anh nói xem trên đời này có một số việc đã là định mệnh rồi phải không? Trước kia tôi rời khỏi Hoàng Duệ Ẩn Tượng, sau đó nghĩ, cuối cùng tôi cũng có thể rời khỏi nơi gớm ghiếc này, sẽ không bao giờ quay lại nữa. Nhưng tôi thật không ngờ, mắt tôi lại bị như thế này.”

“Mạch Sanh Tiêu,” giọng Duật Tôn trầm xuống, “Tôi đối xử với em không tốt lúc nào, không tính đến chuyện Cố Tiêu Tây, chẳng lẽ tôi có tội ác tày trời? Em đừng suốt ngày nghĩ đến cách rời khỏi tôi nữa.”

Sanh Tiêu không chớp mắt, chỉ nhìn chăm chăm vào một điểm, cô không biết được vẻ mặt của người đàn ông đang ngồi cạnh, đôi mắt cô đã mù, nhưng trí nhớ vẫn rất tinh tường, “Lúc trước, chẳng phải chính anh cho phép tôi chuyển đi sao? Tôi không đòi đi, chính anh bảo tôi hãy cuốn xéo đi.”

Duật Tôn nhặt một lọn tóc của cô lên vuốt ve, “Vậy thì bây giờ em phải hiểu, tôi cho phép em đi, chỉ là lời ở cửa miệng thôi.”

Sanh Tiêu nghiêng đầu, làm lọn tóc trên đầu ngón tay y rớt xuống, “Đó là vì tôi còn chưa đi xa, nếu tôi đến một nơi thật xa, anh có muốn cũng không tìm về được đâu.”

Cô nói gì, y cũng chăm chú nghe nhưng không để trong lòng.

Duật Tôn bưng bát cháo lên, “Ăn một chút đi đã.”

Lúc này, Mạch Sanh Tiêu đã đói đến nỗi da bụng dán vào da lưng (1) rồi, hai cánh tay cô giơ lên quơ quơ mò tìm, Duật Tôn vội vàng bắt lấy cổ tay của cô, “Để tôi bón cho em.”

(1) ý chỉ đang rất đói

“Không cần.” Sanh Tiêu nương theo tay y, cầm lấy bát cháo.

Dì Hà biết ý nên để một chiếc thìa nhỏ trong bát.

Mạch Sanh Tiêu cẩn thận bưng bát tới gần miệng, cô đưa một thìa cháo đến trước môi, nhưng vì không nhìn thấy nên cháo rớt xuống đùi, Sanh Tiêu bị bỏng giập nấy mình, cả bát sứt thì đổ hết.

Tay Duật Tôn đỡ lấy bát cháo, “Tôi nói rồi, tôi bón cho em.”

Sanh Tiêu cắn môi, hàm răng bén nhọn như muốn cắn nát khóe môi, Duật Tôn thấy thế, giơ tay vội giữ lấy cằm của cô, không nói gì cả, chỉ làm miệng cô mở ra, “Chẳng lẽ từ nay về sau việc đơn giản nhất là ăn cơm

tôi cũng phải nhờ người khác bón cho sao? Nếu cả đời này mắt tôi không nhìn thấy được nữa, thì cả đời không thể tự chăm sóc bản thân phải không?”

Duật Tôn biết cô không nhìn thấy, nhưng vẫn né tránh ánh mắt của Mạch Sanh Tiêu.

Y đem thìa khuấy mấy vòng trong bát, rồi múc một thìa đưa đến bên miệng Mạch Sanh Tiêu. Cô rất đói, nhưng chẳng có sức để ăn, Duật Tôn lại múc thêm, bón cho cô một thìa đầy cháo, “Nếu cả đời này em không nhìn thấy được, tôi sẽ thuê một đồng người hầu hạ em.”

Cả đời? Thật sự xa vời lắm.

“Nếu như ngày nào đó anh chán tôi rồi, còn có thể thuê người hầu hạ tôi không?”

Sợ rằng, lúc đó sẽ thấy phiền phức.

“Tôi sẽ cho em đủ tiền, đảm bảo để em có cuộc sống tốt nhất. ”

“Thật không?” Mạch Sanh Tiêu ngược mắt lên, dường như đôi mắt đã trấn tĩnh lại, cô nhìn thẳng vào Duật Tôn, “Duật thiếu, làm đàn bà của anh sướng thật đấy, lúc ra đi còn được đối xử như thế.”

Miệng Sanh Tiêu bị một thìa cháo to nhét vào, cô che môi lại, “Nhẹ thôi, gãy răng tôi mất.”

“Mạch Sanh Tiêu, học cách ngoan ngoãn không tốt hơn sao?”

Vì cô không ngoan, nên mới luôn nếm mùi đau khổ.

Duật Tôn suy nghĩ, chắc chắn là y không sai, trước đây đã có người phụ nữ nào được nếm qua món cháo mà y bón chưa? Vậy mà Mạch Sanh Tiêu còn không cảm kích.

Sanh Tiêu no bụng, nhận lấy khăn lau tay từ Duật Tôn, “Có phải muộn rồi không?”

“Ừm, buồn ngủ?”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, “Ngủ hai ngày liền, bây giờ chỉ nghĩ tới đi ngủ tôi đã muốn phát bệnh”, Hai mắt lại nhìn về phía cửa sổ, “Bên ngoài tối lắm hả?”

“Ừm”

“Thế anh có thể thấy gì ngoài kia không? Tôi nghĩ thấy hương hoa, lại có hoa đang nở đúng không?”

Duật Tôn nhìn theo tầm mắt cô, y lừa cô, “Tôi cũng chẳng thấy gì.”

“Giống như tôi, chẳng nhìn thấy một thứ gì, tất cả đều là màu đen sao?”

” Phải.”

Mạch Sanh Tiêu khẽ nhếch môi, khổ sở, “Duật Tôn, tôi biết là anh gạt tôi, trong vườn lúc nào cũng có đèn bật sáng, nhất định là rất đẹp?”

Duật Tôn không nói gì.

“Duật Tôn, anh ở đâu?” Mạch Sanh Tiêu khẽ vươn tay, chạm vào tay y “Có lẽ tôi đang ngủ, nên quên mất mắt không nhìn thấy nữa, nhưng mà tôi chẳng buồn ngủ tẹo nào, chưa bao giờ tôi tỉnh táo như lúc này.”

Tay của cô bị Duật Tôn kéo lại gần, Mạch Sanh Tiêu bồn chồn đứng dậy, “Tôi không buồn ngủ, tôi chưa muốn ngủ.”

Y đi đằng trước, dù rất chậm, nhưng Sanh Tiêu vẫn sợ bị vấp ngã, cô bước sát theo, Duật Tôn đưa cô tới bên cây đàn dương cầm, ấn hai vai khiến cô ngồi xuống.

Y kéo tay cô đặt lên phím đàn, đầu ngón tay Mạch Sanh Tiêu vừa chạm, tiếng nhạc vui vẻ đã cất lên.

Hai tay Sanh Tiêu như bay như múa, bản nhạc không hề ngưng lại, linh hồn cô đã hòa quyện lại với cây đàn tự khi nào, không cần đến đôi mắt, chỉ dựa vào xúc giác nhưng vẫn tạo nên một màn trình diễn tuyệt mỹ.

Bản nhạc kết thúc, Duật Tôn ngồi xuống bên cạnh cô, Mạch Sanh Tiêu nghe thấy tiếng đàn của y, dù không nhìn thấy dáng vẻ của y, nhưng cô đã từng trông thấy y chơi đàn, nhắm đôi mắt lại, nếu là trước kia cô

tuyệt chẳng ngờ bên trong con quỷ sa tăng như y lại ẩn giấu tâm hồn vương tử cao quý nhường ấy,” Duật Tôn?”

Y khẽ nghiêng đầu.

“Anh đàn thật hay, giỏi hơn tôi nhiều lắm.”

Mười ngón tay Duật Tôn uyển chuyển đổi sang bản nhạc khác, Mạch Sanh Tiêu nghe rất lạ, cô chưa bao giờ được nghe bản nhạc này.

Xung quanh y, không khí như ngừng chuyển động, cặp môi mỏng khẽ hé mở, y hát một ca khúc tiếng Anh.

Sanh Tiêu ngẩn người, giọng hát của Duật Tôn rất trầm ấm, đọng đầy cảm xúc, hay vô cùng, Mạch Sanh Tiêu nhắm mắt hệt như đang mê say thưởng thức, “Đây là bài gì? Thật là hay.”

Đáy mắt Duật Tôn chợt trở nên u ám, dường như không muốn nhắc tới chuyện này. Phía ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, cảnh sát canh giữ cả đêm.

Tô Nhu vào phòng, bà Nghiêm cũng muốn tới cùng, nhưng Tô Nhu bảo với bà nên ở nhà với Cố Tiêu Tây, cô ta nói có thể tự tới đây được.

Tô Nhu muốn một mình ở bên cạnh Nghiêm Trầm Thanh cả đêm, từ sau khi tai họa giáng xuống đầu anh, bà Nghiêm luôn cho rằng một nửa trách nhiệm thuộc về Tô Nhu, trách móc rằng vì cô ta không giữ được Nghiêm Trầm Thanh, nên mới xảy ra cơ sự này.

Trong phòng bệnh chỉ có một mình anh ta yên tĩnh nằm ở đó, Tô Nhu đặt túi xách lên tủ đầu giường, trên người Nghiêm Trầm Thanh cấm đủ các loại ống truyền, anh ta mặc bộ quần áo bệnh nhân màu xanh, lặng ngủ thật an tường.

Tô Nhu kéo ghế dựa đến gần giường, lấy nước ấm lau mặt cho Nghiêm Trầm Thanh, rồi ngồi xuống lau hai tay hắn. “Nếu lúc đó em không ra nước ngoài thì thật tốt.”

Giữa họ nếu không có sự chen ngang của Mạch Sanh Tiêu thì Trầm Thanh vẫn sẽ chỉ thương một mình cô ta, vẫn yêu một người là Tô Nhu.

“Em biết anh ghét em của hiện tại lắm, em cũng không muốn như thế này đâu, nhưng nếu em không tranh không giành, thì thật sự là một chút cơ hội cũng không có,” Tô Nhu lau cẩn thận từng ngón tay của hắn, “Em ép anh kết hôn với em, em biết là đã không giữ nổi trái tim anh, nhưng có thể xác anh bên cạnh em là tốt lắm rồi. Trầm Thanh, ba mẹ bảo em ly hôn với anh, chuyện này em chưa bao giờ nghĩ tới, trước kia, lúc nào anh cũng không ở bên em, em còn phải chạy theo tìm kiếm anh, bây giờ, ít nhất em có thể trông thấy anh mỗi ngày, dù Cố Tiêu Tây có thai con của anh nhưng em sẽ không cho ả cơ hội này, khoảnh khắc anh đeo nhẫn cưới vào tay em, em đã thề, nhất định sẽ không xa không rời khỏi anh nửa bước.”

Tô Nhu cúi người, đầu ngón tay xoa nhẹ lông mày Nghiêm Trầm Thanh, “Lần nào anh về nhà cũng nói mệt, em muốn nói chuyện cùng anh thì anh tỏ ra không kiên nhẫn. Em biết, là vì anh không thương em, cảm tình không còn, ngay cả bao dung cũng đã mất đi. Trầm Thanh, em phải làm thế nào bây giờ? Mẹ nói, con của Cố Tiêu Tây là hy vọng của nhà họ Nghiêm, nhưng nếu cô ta sinh đứa bé đó ra, thì hi vọng của em có còn không? Trầm Thanh, ngày nào đó anh tỉnh lại, đừng trách em được không? Em bị bức đến tình thế bất đắc dĩ này, cũng khó chịu lắm.”

Nếu như Nghiêm Trầm Thanh có thể tỉnh lại, nhất định Tô Nhu sẽ nói cho hắn biết, cô ta cũng có khả năng sinh con cho hắn, một đứa trẻ khỏe mạnh.

Trong phòng căn bệnh yên tĩnh, chỉ có âm thanh tí tí theo nhịp của máy móc, Tô Nhu đổ nước bẩn đi rồi trở lại trước giường bệnh, cầm lấy tay Nghiêm Trầm Thanh, ghé vào bên cạnh hắn.

*

Bên ngoài Hoàng Duệ Ấn Tượng có tiếng chuông cửa, Di Hà xoa xoa tay, không quấy rầy hai người đang đánh đàn, bà rón rén đi ra mở cửa.

“Ủa, Tương Tư đến à.”

“Xin chào.” Thư Diễm đứng ở sau lưng Tương Tư chào hỏi.

“Dì Hà,” Mạch Tương Tư gật gật đầu, “Đây là bạn tốt nhất của Sanh Tiêu, Thư Diễm.”

“Mau vào đi,” Dì Hà giúp Thư Diễm đẩy xe lăn vào, bà đứng ở cửa trước, như chợt nhớ ra chuyện gì đó, liền xoay người lại, “Ah, họ đang đánh đàn.”

Loáng thoáng, còn nghe thấy tiếng đàn ông đang hát.

Mạch Tương Tư hơi nhếch môi, dì Hà xoay người đi lên trước, Tương Tư nuốt vào bụng những lời đang trào lên đến cổ, cổ tỏ ra lịch sự tao nhã, trẻ thế này rồi còn đánh đàn. Cô ta nhớ tới lúc Mạch Sanh Tiêu vội vàng cúp cú điện thoại kia, trong lòng càng thêm giận dữ.

Vào tới phòng khách, hình như hai người họ không nghe thấy tiếng chuông cửa, cũng chẳng thèm để ý có người đang đến.

Mạch Sanh Tiêu nghe Duật Tôn đánh đàn, hai mắt cô khép nhẹ, nửa người trên quay hẳn về phía Duật Tôn. Lúc cô trở lại Hoàng Duệ Ẩn Tượng không có quần áo để thay, nên Duật Tôn gọi người mang vài bộ quần áo tới. Sanh Tiêu mặc một chiếc váy liền dài mang phong cách Bohemia, có màu chủ đạo là màu trắng, phần thân trên của váy ôm lấy ngực, chân váy in họa tiết sóng biển xanh da trời, nhìn từ sau lưng, có thể thấy xương bả vai của cô lộ ra bên ngoài. Tay Thư Diễm đang đẩy xe lăn cho Tương Tư chợt dừng lại, dì Hà cũng đứng lại, không muốn làm phiền.

“Thật ra, nhìn thế này bọn họ thật sự xứng đôi lắm.” Thư Diễm buột miệng thốt ra.

Khóe mắt Mạch Tương Tư tỏ ra khinh thường, rồi cô ta đổi ngay thành một nụ cười châm biếm, “Sanh Tiêu!”

Mạch Sanh Tiêu nghe thấy tiếng gọi, vội vàng nhìn ra phía cửa, động tác của người đàn ông cũng dừng lại sau tiếng gọi của Tương Tư, tiếng đàn im bật, đầu ngón tay Duật Tôn ấn xuống một phím đàn, cây dương cầm liền phát ra âm thanh kéo dài chói tai.

Tương Tư biết là, Duật Tôn thấy cô ta đến quấy rối nên rất không vui. Cô ta cố gắng cười thật dịu dàng, bảo Thư Diễm đẩy cô ta tới gần.

Duật Tôn đưa mắt nhìn qua vai Sanh Tiêu, mẹ kiếp, đúng là âm hồn không tan.

“Sanh Tiêu..”

“Chị, sao chị lại tới đây?” Mạch Sanh Tiêu không hề đứng dậy ngay lập tức, hai mắt nhìn về phía trước, không có tiêu cự.

Tương Tư cười khẩy trong lòng, đương nhiên là Sanh Tiêu không hi vọng cô ta đến đây.

Hết chương 65.

66. Chương 66: Ghen Ghét

“Sanh Tiêu, chị rất lo cho em nên tới xem thế nào.”

Ánh mắt Duật Tôn liếc qua đồng hành lý dưới chân Thư Diễm, hừ, xem thế nào mà lại mang hết đồ đạc tới đây thế kia à?

“Chị à, em thật sự không bị sao đâu, chị nhìn này, chẳng phải em vẫn lành lặn ngồi ở đây sao?”

“Chị Tương Tư lo lắm, đáng nhẽ muộn thế này thì không nên tới đây.” Thư Diễm đẩy Mạch Tương Tư về phía trước “Cuối cùng thì chị cũng có thể ngủ một giấc thật ngon rồi nhé.”

“Thư Diễm, mấy hôm nay làm phiền cậu quá.”

“Hai chúng ta là một mà. ”

Mạch Sanh Tiêu đứng lên, cô không muốn nói sự thật cho Tương Tư biết. Cô chỉ định nói với chị mấy câu để chị yên tâm rồi nhờ Thư Diễm đưa chị về. Không ngờ đôi chân giẫm phải tà váy dài nên vấp ngã, Sanh Tiêu nằm sòng soài trên sàn, lúc đứng lên, hai tay quơ quơ mò mẫm lung tung, đôi bàn tay sờ phải bánh của xe lăn. Duật Tôn thấy vậy thì kéo cánh tay cô lại, ra sức nhắc cô đứng lên.

Thư Diễm giật mình hoảng sợ “Sanh Tiêu, cậu có sao không?”

Mạch Sanh Tiêu quay về phía Thư Diễm, đôi mắt trống rỗng cổ mở ra thật to để che giấu sự hỗn loạn của cô, miệng mấp máy “Mình không sao.”

“Sanh Tiêu, cậu đừng lừa mình, mắt cậu bị làm sao thế?”

Tương Tư cũng phát hiện ra có điều không ổn “Em đừng giấu chị, mau nói cho chị biết đi ”

“Tạm thời thì mắt của cô ấy không thể nhìn thấy.” Duật Tôn cảm thấy chuyện này không cần thiết phải giấu diếm.

“Cái gì? Tại sao lại thế?” Tương Tư sợ hãi thốt lên, ngay lập tức dòng nước mắt lăn dài trên gò má cô ta, “Thế đã đi khám chưa? Bác sĩ nói thế nào?”

“Chị.” Mạch Sanh Tiêu vươn tay ra, Tương Tư vội vàng nắm lấy “Bây giờ em đang uống thuốc, chắc chắn sẽ nhanh khỏi thôi.”

“Thật hả? Khỏi thật không? Chị sợ lắm, nếu mà mắt em vĩnh viễn không nhìn thấy được thì phải làm sao đây?”

Thư Diễm đứng sau lưng Tương Tư vội vàng an ủi “Chị Tương Tư, bây giờ y học phát triển lắm rồi, căn bệnh nhỏ như con kiến thế này nhất định là sẽ chữa được.” Dù cô rất lo nhưng lại tỏ ra không sao hết, vì nếu cô không bình tĩnh thì Mạch Sanh Tiêu sẽ càng tuyệt vọng.

“Đúng vậy.” Tương Tư nói tiếp lời cô, “Chắc chắn sẽ chữa được, không sao cả.”

“Chị ơi.” Sanh Tiêu ngồi xuống trước mặt chị gái, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên nhìn “Em xin lỗi vì không gọi điện sớm hơn cho chị được, để chị ở nhà một mình. Vì em không tốt.”

Mạch Tương Tư vuốt nhẹ tóc em gái “Không sao đâu, còn có Thư Diễm mà.”

“Ôi trời, hai người khách sáo quá.” Thư Diễm xua tay “À mà chị Tương Tư ơi, dù sao chị ở nhà em cũng quen rồi, hay là cứ về nhà em ở đi.” Thư Diễm nghĩ, mối quan hệ của Mạch Sanh Tiêu và Duật Tôn sẽ khiến Tương Tư thấy khó xử khi ở lại Hoàng Duệ Ấn Tượng.

“Chị phải ở bên cạnh Sanh Tiêu, bây giờ mắt con bé không nhìn thấy, chị lại càng lo lắng hơn.” Mạch Tương Tư nắm chặt lấy tay Sanh Tiêu, dì Hà biết ý của Duật Tôn là muốn đón Sanh Tiêu trở lại nên nói đỡ thêm vào “Đúng thế, đúng thế, hàng ngày có Tương Tư ở đây Mạch tiểu thư sẽ đỡ buồn hơn.”

Duật Tôn nghe xong cũng gật đầu.

Dì Hà mời Thư Diễm và Tương Tư ngồi, Duật Tôn đứng dậy lên lầu chuẩn bị đi tắm, Thư Diễm thấy y biến mất ở trên đầu cầu thang, mời vội cầm lấy tay Sanh Tiêu hỏi “Nói thật ỉnh biết đã xảy ra chuyện gì? Mắt cậu làm sao thế này?”

“Thư Diễm, Nghiêm Trạ Thanh bị dao đâm, sống chết chưa rõ, Tô Nhu là nhân chứng, cô ta khai mình là hung thủ. Mình vừa được Duật Tôn đưa từ Cục cảnh sát về, thật sự là bây giờ mình cũng rất bấn loạn, tất cả như một cơn ác mộng.”

“Đồ hèn hạ.” Thư Diễm không nhịn được, chửi rủa “Vây hung thủ thật sự là ai?”

“Cố Tiêu Tây.”

“Kẻ hèn hạ thứ hai! Liệu có phải cô ta với Nghiêm Trạ Thanh cùng một ruộc không?” Thư Diễm thấy chóng hết cả mặt.

“Cố Tiêu Tây là người Nghiêm Trạ Thanh cài vào bên cạnh Duật Tôn, còn vì sao cô nàng muốn giết anh ta, chắc là tại yêu quá hóa hận.”

“Đúng là một người đàn bà khủng khiếp.”

“Vậy chuyện gì đã xảy ra với mắt của em?” Mạch Tương Tư tỏ vẻ quan tâm hỏi han.

“Vì tai nạn xe lần trước để lại di chứng máu tụ, bác sĩ bảo không phẫu thuật được, chỉ có thể uống thuốc cho khối máu đó tan dần, sau này sẽ nhìn thấy lại được.”

“Sanh Tiêu, không sao đâu.” Thư Diễm cố ra vẻ bình thường để an ủi cô. “Nhiều người bị tai nạn rơi vào tình trạng thế này lắm. Ngày trước có lần mình ngã xe đạp, mắt cũng bị mờ đi đấy.”

Mạch Sanh Tiêu mỉm cười, người thật lòng quan tâm mình là như thế đấy, dẫu biết là nói dối vụng về như thế nhưng vẫn bằng lòng tử mĩ dặt nên lời nói dối ấy. Thư Diễm không phải có ý xấu, đơn giản vì muốn cô được yên tâm thôi.

Lúc này, cô chợt nhớ ra khi cô hỏi Duật Tôn có nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài kia không, y cũng đã lừa cô rằng y không nhìn thấy.

Thật là, giấu đầu hở đuôi.

Thư Diễm ngồi thêm một lúc thì nhận được điện thoại của Tang Viêm “Sanh Tiêu, hôm nào rảnh mình sẽ tới thăm cậu, tiện thể mang cả Hải Bối đến nữa. Cậu nghỉ ngơi cho thật tốt, đừng nóng vội cũng đừng sợ hãi biết không?”

“Mình biết, cậu mau về đi, không còn sớm nữa.”

Dì Hà tiễn Thư Diễm ra về, lúc quay vào thì đóng cửa lớn lại “Tương Tư, phòng của cháu dì đã dọn dẹp xong rồi, mọi thứ của cháu dì vẫn để nguyên chỗ cũ, bây giờ dì đưa cháu về nghỉ ngơi nhé.”

“Dì Hà, dì cứ đi ngủ đi, cháu muốn nói chuyện với Sanh Tiêu một lát.”

“Cô ấy cần nghỉ ngơi sớm, dì Hà, đưa cô ấy lên lầu đi.” Duật Tôn tắm xong đi xuống lầu, đang vào phòng khách.

“Tôi không ngủ được, chị tôi muốn nói chuyện, tôi sẽ ngồi ở đây thêm một lát nữa.”

Duật Tôn kéo Mạch Sanh Tiêu đứng lên, đi thẳng về phía cầu thang, Sanh Tiêu đành đi theo y. Mặt Tương Tư sa sầm lại, vì sao mắt Sanh Tiêu mù mà Duật Tôn vẫn không hề ghét bỏ, còn chân cô ta cũng tàn tật nhưng chưa lần nào y chịu liếc mắt nhìn?

Bây giờ, hai người đều như nhau, Sanh Tiêu không hơn cô ta thứ gì.

Duật Tôn đưa Sanh Tiêu tới đầu cầu thang, rồi bảo dì Hà dắt cô lên lầu.

Mạch Sanh Tiêu thấy y đứng yên, biết ngay là Duật Tôn muốn nói chuyện riêng với Tương Tư. Cái mồm của y thì nói ra được điều tốt đẹp gì? Chị cô vừa mới tới, dù Sanh Tiêu không nhìn thấy gì nữa nhưng cô không cho phép người khác bắt nạt Tương Tư.

“Sao anh không lên?”

“Tôi còn có việc.” Ánh mắt y liếc về phía Tương Tư đang ngồi cạnh ghế sofa.

“Nếu anh không lên, tôi cũng không lên.” Mạch Sanh Tiêu nắm lấy góc áo Duật Tôn nhất định không buông “Tôi sợ tối. ”

Những câu nói kiểu này thật khó mà được nghe Sanh Tiêu nói, dù bây giờ Duật Tôn có chuyện gì chuyện đất gì thì y cũng tình nguyện vứt hết sang bên cạnh. Y quay lại bảo với dì Hà, “Vậy thì lên lầu, mấy người cũng nghỉ sớm đi.”

“Chị, chị đi ngủ nhé, mai ngủ dậy em sẽ nói chuyện với chị.”

Y ôm eo Mạch Sanh Tiêu đi lên lầu. Tương Tư bắt đầu thấy khâm phục Sanh Tiêu, chỉ cần mở miệng nói một câu đã kéo được Duật Tôn đi, cô ta biết ý của Sanh Tiêu là không muốn cô ta và Duật Tôn ở riêng với nhau.

Con bé này cũng khôn ranh lắm, cả chị ruột cũng đề phòng. Mạch Tương Tư trầm nghĩ, nhất định vì hiện tại Sanh Tiêu không nhìn thấy nên muốn đề phòng cả bọn họ.

Dù gì đi nữa người như Duật Tôn chẳng phải dễ tìm, huống hồ bây giờ đôi mắt con nhỏ lại mù, bây giờ Duật Tôn còn tạm thời muốn nó là do nó gặp may mà thôi.

Mạch Sanh Tiêu bước từng bước theo y lên lầu, cô buông bàn tay đang cầm lấy vạt áo của Duật Tôn ra, y quay lại nắm lấy tay cô nhưng bị cô ngăn cản “Duật Tôn, vừa rồi anh muốn nói chuyện gì với chị tôi?”

Y lơ đãng nheo đôi mắt đào hoa lại “Tôi có chuyện gì để nói với cô ta?”

“Anh đừng gạt tôi, mắt tôi mù nhưng lòng tôi lại nhìn thấy rất rõ. Duật Tôn, chị tôi đã làm gì xúc phạm anh? Chị ấy muốn sống bên cạnh tôi thì có gì là sai. Anh không cần phải từng giờ từng khắc muốn đuổi chị ấy đi, nếu anh muốn làm vậy thì anh cho cả tôi đi cùng chị ấy luôn đi.”

“Mạch Sanh Tiêu, rốt cuộc thì chị em chiếm vị trí quan trọng đến mức nào trong lòng em?”

“Tôi không còn người thân, nếu một ngày nào đó chị ấy không ở bên cạnh tôi. Duật Tôn, anh nói xem, tôi sẽ nỗ lực học hành, cố gắng kiếm tiền vì ai đây?” Sanh Tiêu kiên cường được đến hôm nay đều bởi vì phía sau cô còn Mạch Tương Tư.

“Một ngày nào đó em sẽ có cuộc sống của riêng mình.”

Cô giơ hai tay dò dẫm phía trước, muốn tìm đường về phòng. Ở sau lưng cô Duật Tôn nói thêm một câu “Chẳng lẽ em chưa bao giờ nghĩ, chị em không tốt như em tưởng tượng, em vẫn tin tưởng cô ta sao?”

Sanh Tiêu càng bước nhanh hơn, cô không mò mẫm tìm đường nữa cứ bước lung tung theo bản năng, khi trán sắp đâm sầm vào khung cửa thì Duật Tôn chạy tới, bàn tay to lớn đặt lên trán cô, kéo mạnh cô về phía mình “Tôi không nói nữa, nào đi thôi, đi ngủ.”

Y giúp Mạch Sanh Tiêu vào trong phòng, cô ngồi ở mép giường “Anh bật đèn à?”

Duật Tôn đứng dậy, tắt đèn.

“Anh bật lên đi, dù sao tôi cũng không nhìn thấy.” Hai tay của cô để bên mép giường sờ tìm ỉnh chỗ ngồi thoải mái hơn, “Duật Tôn?”

“Làm sao vậy?”

“Rốt cuộc thì anh làm gì? Tôi biết anh có tiền, rất nhiều tiền, có công ty riêng, đôi khi anh xấu xa đến hết thuốc chữa, nhiều lúc lại khó đoán và khó thấu hiểu, ví dụ như anh chơi piano rất giỏi, anh tốt nghiệp trường nào vậy?”

“Em có nhiều vấn đề thật.” Duật Tôn ngắt lời cô, ôm cô ngã ra giường “Nhắm mắt lại, ngủ.”

“Tôi nhắm rồi mà.” Sanh Tiêu nắm lấy áo y. “Nhưng nếu không nói chuyện thì tôi không phân tán được sự chú ý, sẽ không ngủ nổi.”

Duật Tôn nằm sát vào cô “Thật sự muốn nghe?”

Mạch Sanh Tiêu gật gật đầu.

Y sẽ nói, nhưng không nói sự thật cho Sanh Tiêu biết, “Tôi là doanh nhân, còn chuyện đàn dương cầm, là mời giáo viên về dạy hồi còn ở nước ngoài.”

“Thật không?” Mạch Sanh Tiêu nửa tin nửa ngờ, không hỏi thêm gì nữa.

Hai người nằm nói chuyện. Vì mấy ngày nay Duật Tôn đều không được ngủ đủ giấc, nên chẳng bao lâu đã dựa sát vào Sanh Tiêu ngủ say.

*

Y lơ mơ cảm thấy cơ thể trong lồng ngực mình đang run rẩy, bên tai nghe thấy những tiếng nức nở nho nhỏ. Duật Tôn mở mắt ra, ánh trắng bên ngoài hắt lên mặt Sanh Tiêu từng khoảng sáng loang lổ. Hai mắt cô mở to, lộ ra khuôn mặt tràn đầy nước mắt.

Mạch Sanh Tiêu sợ làm y tỉnh giấc, nên cắn mu bàn tay ngăn tiếng khóc. Thì ra, không phải không sợ hãi, càng chẳng phải không để ý, lạc quan là do bản thân ép buộc phải tỏ ra mình chịu đựng được mà thôi.

Không chịu được thì làm sao? Mắt cũng chẳng sáng ra được.

Đến thời điểm phải tiếp nhận sự thật, thật khó khăn.

Ngày trước Mạch Tương Tư bị liệt cả hai chân, muốn tự sát. Sanh Tiêu không hiểu đó là cảm giác thế nào.

Duật Tôn không lên tiếng, cánh tay y ôm cô càng chặt, cọ mặt vào cổ cô, thật nhẹ.

Mạch Sanh Tiêu sợ hãi co người lại. Cô không biết Duật Tôn đã tỉnh, vội che miệng lại, xoa xoa đôi mắt mong nước.

Sanh Tiêu ngủ rất muộn, khi Duật Tôn thức dậy, cô mới vừa thiếp đi.

Duật Tôn cẩn thận kéo chăn đắp lên vai cô, thay quần áo mới xuống nhà.

Hoàng Duệ Ẩn Tượng lại trở về như xưa, cứ như chuyện Cố Tiêu Tây chưa bao giờ xảy ra.

Dì Hà đã làm xong bữa sáng, đang bày lên bàn còn Tương Tư xếp bát đĩa. Hôm nay cô nàng mặc bộ váy liền dài màu trắng, mái tóc xoắn buộc lên cao, nhìn trẻ hơn bình thường rất nhiều.

“Anh dậy rồi à?”

Duật Tôn đi tới, nói “Dì Hà, dì lên thư phòng của tôi dọn dẹp đi, tôi ở đây đợi dì làm xong.”

“Dạ.”

“Sanh Tiêu vừa mới ngủ, đừng đánh thức cô ấy.”

“Dạ.”

Duật Tôn quay lại, ngồi xuống ghế sofa, Tương Tư thấy vậy cũng đoán được ý của y, “Tôi biết là anh ghét tôi vướng víu tay chân, nếu anh muốn thì tôi dọn đi cũng được.”

“Đừng nói là một Mạch Tương Tư, đến trăm Mạch Tương Tư tôi cũng nuôi được, nhưng tôi muốn cô hiểu, tôi nuôi cô, bởi vì Sanh Tiêu là em gái cô, nói cách khác, cô mà đứng trên đường cái tôi cũng không muốn liếc mắt nhìn. Ý tôi thế nào cô phải biết rõ.”

“Rốt cuộc thì anh muốn nói gì?” Nụ cười trên mặt Tương Tư vỡ vụn.

“Làm tốt chuyện mà chị của Sanh Tiêu cần làm, chân cô, tôi sẽ chữa khỏi, nếu cô muốn đi học, tôi sẽ tạo điều kiện, nếu cô muốn kinh doanh, tôi sẽ cho cô tiền, vậy đã đủ chưa?”

“Tôi không hiểu ý của anh, tôi vốn là chị gái Sanh Tiêu.”

“Mạch Tương Tư, có một số việc không cần tôi phải nói rõ ràng đúng không? Tôi đã cho người kiểm tra điện thoại của cô, lẽ ra Sanh Tiêu và Nghiêm Trạ Thanh đã chia tay, không có lý do gì để cô giữ liên lạc với anh ta. Ngày đó Nghiêm Trạ Thanh tìm được chỗ ở của hai người, là do cô chỉ phải không? Cô có biết, chính vì điều đó đã khiến Sanh Tiêu suýt nữa thì bị hại, bây giờ những chuyện phiền toái cứ chồng chất lên nhau, cô dám nói cô không liên quan?” Duật Tôn vuốt chiếc điện thoại trong túi áo, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Mạch Tương Tư.

“Tôi không nghĩ được nhiều như thế, tôi chỉ thấy Nghiêm Trạ Thanh thật lòng yêu Sanh Tiêu, Sanh Tiêu cũng thích anh ta. Anh đã từ bỏ rồi, Sanh Tiêu có quyền theo đuổi hạnh phúc.”

“Vậy sao? Ngay cả cô cũng thấy Sanh Tiêu thích Nghiêm Trạ Thanh cơ đấy.”

Lông mày Tương Tư nhướn lên “Điều đó là đương nhiên.”

Môi mỏng của Duật Tôn khẽ nhếch “Tôi thấy cô có mắt cũng như mù, có phải ngồi xe lăn lâu quá rồi nên các bộ phận khác cũng hỏng hết?”

“Anh”

“À còn nữa, vào ngày kết hôn của Nghiêm Trạ Thanh, cô cũng nói chuyện điện thoại với anh ta, bản điều tra của tôi ghi lại đầy đủ cả.”

Ánh mắt Tương Tư không giấu nổi nỗi kinh hoàng “Anh dựa vào cái gì mà điều tra tôi? Lúc trước chúng tôi coi như cũng có quen biết, tôi chỉ gọi điện chúc mừng thôi.”

“Tôi không có thời gian nghe cô giải thích.” Duật Tôn mất hết kiên nhẫn, bàn tay buông xuống “Tôi mặc kệ cô nói thật hay vẫn đang giả dối, hãy nghĩ đến chuyện cô chỉ còn một người em gái, làm gì cũng nên có chừng mực.”

“Tôi không làm, anh hiểu lầm tôi rồi.”

Dì Hà đã dọn dẹp xong, đang đi từ trên lầu xuống.

Duật Tôn rời khỏi ghế salon “Cô ấy tỉnh chưa?”

“Dạ chưa, vẫn đang ngủ say.”

“Vậy cứ để cô ấy ngủ thêm, khi nào ăn trưa thì gọi.” Duật Tôn đi đến bàn ăn, vừa ngồi xuống thì có điện thoại.

“Alo, A Nguyên à...nói đi.”

Duật Tôn chỉ nghe, không nói câu nào. Tương Tư cố gắng dựng hai lỗ tai lên nghe ngóng, chỉ thấy y nói biết rồi xong thì cúp máy.

Quả nhiên, Cố Tiêu Tây trốn ở nhà họ Nghiêm. Duật Tôn cau mày, nhà họ Nghiêm mất trí hết rồi sao? Chưa chấp cả hung thủ giết con mình.

Y ăn vội mấy miếng rồi lên lầu.

Sanh Tiêu ngủ rất say. Thấy cô sẽ không tỉnh ngay được nên y đi vào thư phòng lấy vài thứ rồi cầm chìa khóa xe ra khỏi cửa.

Tô Nhu ở bệnh viện với Nghiêm Trạ Thanh cả đêm. Sáng sớm bà Nghiêm không yên tâm vội vàng chạy vào viện.

Bả vai cô ta mỗi nhừ, cầm túi xách tiến về chỗ đỗ xe.

Trên đường về, Tô Nhu buồn ngủ gật mấy lần, bất thành lỉnh chiếc xe đang trước phanh gấp, cô ta giật mình phanh lại ngay sát phía sau.

Cô ả còn chưa kịp hoàn hồn, cửa xe đã bật tung ra. “Cô Nghiêm, phiền cô đi cùng chúng tôi một chuyến.”

Tô Nhu buộc phải nghe theo, lại không ngờ đối phương đưa cô ta đến quán trà mà Nghiêm Trạ Thanh gặp nạn. Mở cánh cửa phòng riêng ra đã thấy Duật Tôn chờ sẵn ở đó.

“Anh muốn gì?” Tô Nhu hỏi thẳng vào vấn đề.

“Cô Nghiêm khách sáo quá, dù gì trước đây chúng ta cũng từng hợp tác với nhau.” Duật Tôn ra hiệu cho Tô Nhu ngồi xuống.

Tô Nhu cố gắng bình tĩnh lại, cô ta không cần đoán cũng biết Duật Tôn tới tìm là vì chuyện của Cố Tiêu Tây.

Tô Nhu ngồi đối diện với y.

“Nghiêm thiếu thê nào rồi? Tôi đúng là tệ, thời gian qua bận quá, còn chưa đi thăm được.”

Tô Nhu xiết chặt nắm tay để trên đầu gối “Duật thiếu thật có lòng, vẫn còn nhớ tới chuyện đó.”

“Tôi đương nhiên phải nhớ rồi, càng cảm thấy không đáng thay cho anh ta, có được người vợ rộng lượng như cô Nghiêm quả là hiếm, công khai cho người đàn bà suýt hại chết chồng mình sống chung dưới một mái nhà. Tôi rất ngạc nhiên, không hiểu cô đang tính toán điều gì?”

Sao y biết được chuyện đó?

Tô Nhu cố giấu đi vẻ hoang mang “Anh nói gì tôi không hiểu. Không phải anh đã đưa Mạch Sanh Tiêu ra khỏi cục cảnh sát rồi sao?”

Không hổ cho câu nói, phụ nữ rất giỏi giả vờ.

Duật Tôn cười nhạt, ánh mắt càng rét lạnh “Cô là người thông minh, chẳng qua tôi chỉ thấy khó hiểu, bây giờ Nghiêm Trạ Thanh vẫn đang hôn mê, cô không thèm tính đến chuyện trả thù cho anh ta, mà vẫn có tâm tư đi đối phó với Mạch Sanh Tiêu sao? Dù anh ta có tỉnh lại, hai người họ cũng không bao giờ có khả năng quay về với nhau đâu.”

Bây giờ thì Tô Nhu đã biết rồi, tiếc là quá muộn.

“Tôi càng tò mò không biết cô đã thuyết phục cả nhà họ Nghiêm như thế nào để họ cho Cố Tiêu Tây ở lại?”

Tô Nhu cắn môi “Làm sao anh biết Cố Tiêu Tây đang ở nhà họ Nghiêm?”

“Đương nhiên là tôi có cách để biết.”

Tô Nhu nở nụ cười châm biếm “Dù anh biết cũng chẳng làm được gì. Chỉ cần Cố Tiêu Tây không ra khỏi cửa nhà họ Nghiêm thì Mạch Sanh Tiêu vẫn còn chịu tiếng oan. Duật thiếu, tôi biết anh có nhiều thủ đoạn nhưng chẳng lẽ anh không sợ gặp phải phiền toái cho bản thân sao?”

Ánh mắt Duật Tôn càng trở nên tăm tối “Cô giao Cố Tiêu Tây ra chẳng phải vẹn cả đôi đường sao?”

“Duật thiếu, hiện tại người bảo vệ cô ta không phải tôi, mà là bố chồng tôi. Chẳng giấu gì anh, lúc trước tôi muốn hãm hại Mạch Sanh Tiêu, nhưng sự đời chẳng lường trước được điều gì, tôi lại tự ngã vào cái bẫy do chính mình giăng ra.”

“Bố chồng cô?”

“Phải, anh cũng biết vụ án của Trạ Thanh rồi đấy, nếu Mạch Sanh Tiêu bị giam ở cục cảnh sát hai ngày, có lẽ đã nhận tội rồi. Trừ bố chồng tôi ra anh nghĩ còn ai có khả năng này?”

Duật Tôn nhướng mày “Tại sao ông ấy phải bảo vệ cô ta?”

“Rất đơn giản.” Đầu mũi Tô Nhu đáng ghét “Cô ta có thai.”

Mất y tối lại “Cô ta không sảy thai sao?”

“Không.” Tô Nhu không hề tự hỏi tại sao Duật Tôn lại biết nhiều việc đến vậy. “Chúng tôi đưa cô ta đến bệnh viện kiểm tra, đứa bé là con của Trạ Thanh, cho nên chúng tôi phải bảo vệ cô ta.”

Mẹ kiếp !

Thuốc Từ Khiêm nghiên cứu là cái thứ quái quỷ gì không biết!

Y ngẫm lại, Cố Tiêu Tây đang mang thai con của Nghiêm Trạ Thanh?

Cánh môi mỏng khẽ giật giật, như là y đang được nghe chuyện cười thế giới vậy.

“Anh cười cái gì?” Tô Nhu lạnh mặt.

“Tôi cười sự ngu dốt của cô.” Y nhắc chiếc chén Tử Sa(1) lên, từ tốn nhấp một ngụm trà xanh. “Cô ta nói đứa bé là con của Nghiêm Trạ Thanh, cô cũng tin là thật?”

(1) Tử Sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà.

Trong lòng Tô Nhu thấy hồi hộp vô cùng “Ý anh là?”

“Chẳng lẽ cô quên rằng cô ta từng là người đàn bà của tôi sao?” Duật Tôn đặt chiếc chén Tử Sa xuống, “Nhưng đứa bé cũng không phải con tôi.”

“Vậy dựa vào cái gì mà anh dám nói nó không phải con của Trạ Thanh?”

“Tô Nhu.” Duật Tôn hơi ngả lưng ra đằng sau “Nếu tôi là cô, tôi sẽ không hỏi như vậy đâu, tôi sẽ hỏi liệu anh có cách nào giúp tôi thu xếp phiền phức này không cơ?”

Một câu nói có thể thuyết phục được Tô Nhu, cô ta hơi ngêch cảm lên.

“Bởi vì đối với cô, dù đứa bé có phải là con của Nghiêm Trạm Thanh hay không đều không có lợi. Được và mất trong chuyện này không cần tôi phải phân tích, nếu đứa bé không phải con anh ta, chẳng phải cô sẽ bị nghi oan sao? Cô giấu diếm con đàn bà suýt hại chết chồng mình, thậm chí nhà họ Nghiêm của cô còn muốn bỏ tiền ra nuôi đứa con hoang của cô ta nữa.” Duật Tôn đâm trúng vào chỗ hiểm của Tô Nhu, ngôn từ sắc bén khiến cô ả không thốt nên lời.

“Nhưng mà bây giờ thì bố mẹ chồng tôi sẽ không đồng ý đâu. Dù những lời anh nói đều đúng hết nhưng đứa bé có phải con của Trạm Thanh hay không chỉ mình Cố Tiêu Tây biết.” Tô Nhu đã bình tĩnh lại, dựa vào thái độ của bà Nghiêm hiện giờ, dù cô ả có nói ra, họ cũng sẽ không cho Cố Tiêu Tây đi, nhất định sẽ để cô ta sinh đứa trẻ ra.

“Cô là người thông minh, cô muốn đưa cô ta ra khỏi nhà họ Nghiêm thì khó gì. Việc còn lại cứ để tôi lo.”

Tô Nhu chần chừ, cô ả biết thủ đoạn của Duật Tôn, đối mặt với loại người như y cần phải có 200% tinh thần mới được. “Điều này, khó thực hiện lắm, cô ta ở nhà họ Nghiêm 24/24, cần gì sẽ có người giúp việc chăm lo, vả lại, bố mẹ chồng tôi mà biết chắc lộ da tôi mất.”

“Nói thật, tôi có thể khẳng định, Nghiêm Trạm Thanh và Cố Tiêu Tây chưa bao giờ ngủ với nhau.”

“Làm sao anh biết?”

“Tôi biết Nghiêm Trạm Thanh thật lòng với Mạch Sanh Tiêu.” Nếu không thì sẽ chẳng liều mạng đỡ nhất dao hộ cô ấy. “Cố Tiêu Tây là người hấn ta sắp đặt bên cạnh tôi, sao hấn có thể động đến cô ta được?”

Tô Nhu như người vừa tỉnh khỏi cơn mơ, đạo lý dễ hiểu như vậy mà sao cô ả không nghĩ ra? Sau khi kết hôn với Nghiêm Trạm Thanh, cô ta và chồng vẫn cùng nhà khác ngõ(2), hấn đối xử với cô ta còn như vậy, huống chi là Cố Tiêu Tây?

(2) Cùng nhà khác ngõ (hay đồng sàng dị mộng): cùng sống chung, làm việc với nhau, nhưng tính toán, suy nghĩ, chí hướng khác nhau. Ý nói cuộc sống vợ chồng không hạnh phúc.

“Dĩ nhiên, nguyên nhân Nghiêm Trạm Thanh bị đâm rất đơn giản. Cố Tiêu Tây ở bên cạnh tôi một thời gian nên tôi biết cô ta yêu chồng cô.”

Khóe mắt Tô Nhu cay xè, Nghiêm Trạm Thanh sống hay chết còn chưa rõ, cô lại còn dẫn Cố Tiêu Tây về Nghiêm gia, ngay cả phòng tân hôn cũng để cô ta ở. C. ả thật sự muốn lộ da rút xương Cố Tiêu Tây ra. “Anh định bao giờ thì hành động?”

Duật Tôn ném một phong bì dày lên bàn. “Đây là một ít quà gặp mặt, còn nếu muốn lấy những thứ hữu dụng hơn thế này, thì phải xem thái độ của cô thế nào đã.”

Tô Nhu cẩn thận mở phong bì ra, trông thấy những bức ảnh khỏa thân trên giường của Cố Tiêu Tây, khuôn mặt của người đàn ông trong ảnh nhìn rất rõ, không phải Nghiêm Trạm Thanh.

“Con điếm này!”

Vành môi mỏng cong lên, lạnh lùng xem khuôn mặt vặn vẹo vì giận dữ của Tô Nhu. Nếu cô ta biết người đứng đằng sau giật dây mọi chuyện là y, liệu có liều mạng với y ngay tại đây không nhỉ?

Dĩ nhiên là cô ta không biết, Tô Nhu tự cho rằng mọi chuyện xảy ra chỉ đơn giản vì yêu nên sinh hận.

Ngón trở xăm hình chòm sao Thương Long(3) của Duật gõ nhẹ lên bàn “Tôi muốn bắt đầu ngay bây giờ, chờ tin tốt của cô.”

(3) Chòm sao Thương Long (hay chòm sao Thanh Long) tên gọi chung của 7 ngôi sao ở phía Đông trong chòm Nhị thập bát tú.

Tô Nhu cầm phong bì, nhét vào túi xách.

*

Về nhà, ông Nghiêm đã đi làm, bà Nghiêm đang ở bệnh viện. Ngôi nhà to lớn nhưng lạnh lẽo chỉ có ba người kể cả người giúp việc.

Tô Nhu lên lầu, chủ động mở cửa phòng. Cố Tiêu Tây ngồi yên lặng ở mép giường, cô nàng mặc một chiếc váy bầu rộng thùng thình, tóc dài xõa trên vai, đôi mắt ngẩn ngơ nhìn ra bên ngoài.

Quầng mắt của cô có vết thâm mờ mờ, từ khi rời khỏi nhà, cô thường không ngủ yên giấc. Những bức ảnh như cơn ác mộng cứ xoáy đi xoáy lại trong đầu, chỉ cần nhắm mắt lại, hình ảnh đôi mắt tuyệt vọng như bên bờ cái chết của ba mẹ lại khiến cô đau đớn khôn nguôi. Trong mắt cô mờ hơi nước, mũi cay cay.

Nửa tháng đã trôi qua, chắc là trường học khai giảng rồi.

Cô đoán rằng ngôi trường của cô sẽ rất đẹp. Cố Tiêu Tây háo hức đứng trước cổng trường mỹ thuật mấy lần rồi, lần nào cũng bị cánh cổng lớn chặn lại ở ngoài, dẫu vậy cô vẫn trông thấy hoa ngọc lan trắng nở trong sân trường.

Trong nhà Cố Tiêu Tây có treo mấy bức tranh, tranh cô vẽ cổng trường mỹ thuật, vẽ cây trong trường, vẽ tất cả những thứ cô có thể nhìn thấy được ở nơi đó.

Khóe miệng Cố Tiêu Tây hơi cong lên, nhưng cuối cùng vẫn chẳng nặn ra nổi nụ cười, bế tắc.

Cô hối hận rồi, lúc ấy cô không nên đâm Nghiêm Trầm Thanh.

Dù ông Nghiêm đã hứa sẽ cứu cô, nhưng cô vẫn không thể ngủ yên lấy một giây một khắc. Lúc đó vì xúc động nên cô mới cầm dao muốn đâm Mạch Sanh Tiêu một nhát. Nhưng rốt cuộc thì, cô và cô ấy mới là hai người vô tội nhất.

Cố Tiêu Tây trầm hỏi. Nếu để Mạch Sanh Tiêu gánh tội thay thì nửa đời còn lại cô có thể thanh thản được không?

Tô Nhu thấy cô vẫn ngồi im, thì cười khẩy. Mới có mấy ngày mà cô nàng đã làm như mình là chủ cái nhà này rồi.

Cô ả đi dép vào phòng, Cố Tiêu Tây vội vàng lau nước mắt.

Tô Nhu dựa lưng vào bàn trang điểm, đối diện với Cố Tiêu Tây, nhìn thẳng vào cô “Cô yêu Nghiêm Trầm Thanh phải không?”

Cố Tiêu Tây rất ít khi nói chuyện cùng Tô Nhu. Cô đứng lên, bước từng bước ra ban công.

Tô Nhu nhìn theo bóng lưng cô, ánh sáng trong mắt bị thay thế bởi vẻ lo lắng.

Mấy ngày nay, Duật Tôn không hề thúc giục cô ta. Tô Nhu đang chờ đợi thời cơ để hành động.

67. Chương 67: Quả Báo

Hôm nay, ông Nghiêm vẫn đi làm như mọi khi, còn bà Nghiêm lại không tới bệnh viện, tối hôm qua, Tô Nhu nghe bà ta bảo rằng sẽ tới chùa thắp hương cầu Phật, xin cho Nghiêm Trầm Thanh sớm tỉnh lại.

Lúc ra khỏi nhà bà Nghiêm đã dặn đi dặn lại, không được để Cố Tiêu Tây đi đâu.

Tô Nhu vào phòng cô ta gọi điện thoại.

Xong việc ả điềm nhiên như không đi xuống tầng, Cố Tiêu Tây đang ăn bữa sáng, người giúp việc thì ở bên cạnh, Tô Nhu vẫy tay gọi người giúp việc, “Cô lên lầu giúp tôi một chút, tôi có một ít quần áo không dùng nữa, cô lên dọn dẹp giúp tôi.”

Người giúp việc ngừng tay, theo cô ả lên lầu.

Tô Nhu dẫn người giúp việc vào phòng ả, mở tủ quần áo, “Là mấy thứ đó đây.”

“Quần áo này cô đều không dùng nữa sao?” Nhìn qua trông chúng vẫn còn còn rất mới.

“Uhm, cô dọn giúp tôi đi.”

Tô Nhu đi tới bên cửa sổ, vén rèm cửa lên.

Hai người vừa mới lên lầu không lâu, thì chuông điện thoại dưới tầng một chợt vang lên.

“Những bộ quần áo này vẫn còn mới lắm, vứt đi thì tiếc quá.” Trong mắt người giúp việc lộ ra vẻ tiếc rẻ.

“Nếu cô thích thì cứ lấy mà mặc.” Tô Nhu lơ đãng đáp lại, mắt vẫn nhìn chăm chăm xuống dưới lầu.

“Thật không ạ, cảm ơn cô chủ.”

Cố Tiêu Tây đang ăn cháo, chuông điện thoại cứ reo, cô nàng cũng không để ý, đến lúc ăn xong bát cháo cô mới đứng dậy định đi lên lầu.

” Reng reng reng reng..”

Chuông điện thoại giục riết không ngừng nghỉ.

Cố Tiêu Tây dừng bước, không biết nghĩ thế nào lại quay xuống nghe,” A lô?”

“A lô, xin chào, xin hỏi có phải là người nhà của Nghiêm Trạm Thanh không? Chúng tôi gọi đến từ bệnh viện Nhất Phú.”

Trong lòng Cố Tiêu Tây chợt cảm thấy bất an,” Đúng vậy, xin hỏi có chuyện gì không?”

“Vừa rồi, tình trạng bệnh nhân có chuyển biến xấu, nhịp tim gần như đã ngừng đập, chức năng tim phổi suy kiệt, chúng tôi đã hết lòng cứu chữa, người nhà mau tới nhìn mặt bệnh nhân lần cuối đi..”

Cộp.

Điện thoại rơi từ trong tay xuống, nện vào chân Cố Tiêu Tây. Cô hoảng hốt che mặt lại, làm sao bây giờ? Làm thế nào bây giờ?

Anh ấy thật sự không thể cứu nổi ư?

Cố Tiêu Tây vội vàng bước vọt tới cầu thang, định gọi Tô Nhu xuống, tiếng gọi đã đến cổ họng, cô lại nuốt về, không được, nếu để mọi người biết thì cô sẽ không được gặp mặt Nghiêm Trạm Thanh lần cuối.

Cô đi cả dép lê chạy ra cửa, tiền bạc không kịp mang, xông thẳng ra ngoài.

Tô Nhu nhìn theo bóng lưng đang dần mất hút trước mắt mình, cô ta mỉm cười, buông tấm rèm xuống.

Đợi đến lúc cô ả và người giúp việc xuống lầu, Cố Tiêu Tây đã không thấy bóng dáng đâu nữa, cô giúp việc sợ hãi tới mức suýt thì thét lên, Tô Nhu cũng giả vờ lo lắng tìm khắp nơi, nhưng vẫn trộm báo tin cho Duật Tôn.

Cố Tiêu Tây chạy ra ngoài, chặn một chiếc taxi, lúc lên xe vẫn chưa biết là mình không mang tiền,“Tới bệnh viện Phú Nhất.”

Nhưng cô không biết, cô đã bị theo dõi từ lâu.

Xe taxi bị chặn lại giữa đường, Cố Tiêu Tây bị kéo xuống xe, cô cảm thấy có điều bất thường.

Cho tới tận khi nhìn thấy Duật Tôn, mới linh cảm được là Nghiêm Trạm Thanh không bị nguy hiểm, lòng cô lại thở phào nhẹ nhõm.

“Cố Tiêu Tây, không ngờ gan của cô lớn như thế, có cả can đảm để bỏ trốn cơ đấy.”

“Tôi biết đã rơi vào tay anh thì trốn cũng không thoát.” Cố Tiêu Tây tuy sợ hãi, nhưng chân tay không hề luống cuống như lần trước.

“Đúng là cô tài giỏi quá, làm thế nào mà đứa bé trong bụng có thể thành con của Nghiêm Trạm Thanh, chuyện nực cười đó mà nhà họ Nghiêm cũng tin được.”

Sắc mặt Cố Tiêu Tây đã trắng bệch, cánh môi tái nhợt.

Duật Tôn đứng thẳng người lên, bắt được một tay Cổ Tiêu Tây đặt lên mặt bàn, tay phải của y đang cầm một con dao gọt trái cây sắc lẹm, mũi dao sắc nhọn thoát cái đã cắm vào khe hở giữa hai ngón tay của Cổ Tiêu Tây, “Hôm nay để tôi cho cô biết cảm giác bị cắt ngón tay là như thế nào.”

Cổ Tiêu Tây cố giãy ra nhưng cổ tay đã bị Duật Tôn ghim chặt, không thể cự quây, “Anh, anh muốn làm gì?”

Bây giờ cô mới thấy sợ, “Đừng mà.”

Tiếng thét gần như chọc thủng cả màng nhĩ, Cổ Tiêu Tây lắc đầu, “Tôi hứa với anh, tôi sẽ đi tự thú, sẽ đi ngay bây giờ.”

“Cô còn lựa chọn khác sao?” Khuôn mặt tuấn tú của Duật Tôn dí sát gần mặt cô, suýt thì chạm vào chóp mũi cô, “Lần này, cho dù thế nào tôi cũng phải tận mắt nhìn cô đi vào đồn cảnh sát, à mà .. Cô học vẽ, đôi bàn tay này chắc là quan trọng lắm đúng không?”

Nắm đầu ngón tay của Cổ Tiêu Tây co quắp lại, nhưng chỉ co được có một nửa, “Tôi đã chẳng còn gì, anh còn muốn thế nào nữa? Xin anh đừng tàn nhẫn như vậy..”

Duật Tôn chợt nhớ tới ngày Mạch Sanh Tiêu đi ra khỏi cục cảnh sát, nửa mạng của cô đã quăng lại ở nơi đó, sự hung ác hiểm thấy nay lại xuất hiện trong đôi mắt y, tay phải của y càng đè xuống..

“A.”

Cổ Tiêu Tây ngẩng đầu, cổ tay đã bị kéo thẳng ra, con dao gọt trái cây đặt trên ngón tay cô, chưa dùng sức, chỉ rạch rách da, nhưng dây thần kinh ở ngón tay nối liền với tim, nước mắt cô rơi.

Điện thoại đặt trên bàn Duật Tôn reo chuông, y liếc mắt, thấy Sanh Tiêu gọi đến.

Buông con dao, y cầm điện thoại lên nghe, “A lô?”

“A lô, Duật Tôn..” Mạch Sanh Tiêu đang ngồi trên ghế sofa. Cổ Tiêu Tây có thể nhìn thấy chữ hiển thị trên màn hình điện thoại của Duật Tôn, cô biết người đang gọi là Sanh Tiêu, dù Cổ Tiêu Tây chắc rằng cô ấy sẽ không cứu cô đâu, thậm chí bây giờ cô ấy còn hận không thể tổng cô vào tù ngay lập tức, nhưng lúc này đây, bản năng trời dậy, Cổ Tiêu Tây sợ hãi thét to, “Cứu với, cứu với.”

Duật Tôn liếc mắt một cái, có người nhanh nhẹn bịt miệng Cổ Tiêu Tây lại.

Như có sấm sét nổ vang rền trong đầu Mạch Sanh Tiêu, “Tiếng gì thế, ai đang kêu cứu vậy?”

“Em nghe lầm rồi, tôi đang ở công ty.”

“Hu u” Cổ Tiêu Tây khóc lóc giãy dụa, người đàn ông sau lưng ra sức ôm lấy cô.

“Tôi không nghe lầm, tôi nghe thấy có người đang kêu cứu,” Mạch Sanh Tiêu đứng bật dậy khỏi ghế sofa, “Có phải là anh tìm được Cổ Tiêu Tây rồi không?”

Đôi mắt Duật Tôn mở ra, nói “Không phải.”

“Tôi nhận ra đó là tiếng của cô ấy,” Mạch Sanh Tiêu nhớ lại, rõ ràng đây là những thủ đoạn quen thuộc của Duật Tôn, ngực cô siết chặt lại, “Duật Tôn, Cổ Tiêu Tây chưa bao giờ thật sự làm tổn thương tôi, trước đây cô ấy bị Nghiêm Trầm Thanh lợi dụng, đó cũng là bất hạnh lớn nhất của cô ấy, anh đừng như vậy có được không? Cô ấy phạm sai lầm, pháp luật sẽ nghiêm trị, đừng để hai tay anh vấy thêm máu nữa, anh bỏ qua cho cô ấy đi.”

Duật Tôn ngồi trở lại ghế sofa bằng da thật, không nói gì nữa.

Mạch Sanh Tiêu biết, nếu Duật Tôn không muốn nghe, dù cô có nói một trăm câu cũng vô dụng, “Anh về sớm được không? Trưa nay dì Hà làm sủi cảo, em bảo dì nấu thêm một ít chờ anh về ăn.”

Cô nói xong, thì cúp máy.

Bên tai vọng lại tiếng tút tút, trái tim của Duật Tôn bỗng loạn nhịp, điện thoại rời khỏi tai.

“Duật thiếu.”

Duật Tôn nhướn đôi mắt nhìn Cố Tiêu Tây, y khua tay, người đàn ông bên cạnh thấy vậy, liền khom người cầm chén nước bước lại gần. Cố Tiêu Tây đoán được bên trong chén là gì, người đàn ông nọ đưa chiếc chén tới trước mặt cô, cô nhận lấy, hơi do dự.

Từ ngày cô mang thai rất nhạy cảm, dù chưa được ba tháng nhưng đã nghe được tiếng tim thai rất khẽ. Lúc đầu, cô thấy ghét đứa bé này lắm, vậy nên chẳng giành nhiều tình cảm cho nó. Cố Tiêu Tây đưa tay vuốt ve bụng, vẻ mặt mờ mịt khó hiểu.

Duật Tôn không thúc giục nhưng đôi mắt nhìn cô không chớp.

Cố Tiêu Tây hiểu rất rõ cô chẳng còn con đường nào khác để lựa chọn, càng không có khả năng giữ được đứa trẻ, ngẩng cổ, không hề do dự cô uống cạn chén nước.

Khi Cố Tiêu Tây bị đưa tới cục cảnh sát vừa đúng lúc thuốc phát huy tác dụng, cả người cô ướt đầm mồ hôi, chỉ kịp nói hai chữ “tự thú” rồi ngất xỉu ở cửa đồn.

Lúc Duật Tôn về tới Hoàng Duệ Ẩn Tượng thì dì Hà đang làm sủi cỏ, Mạch Tương Tư phụ giúp bên cạnh, còn Sanh Tiêu thì ngồi bất động trước bàn ăn, hai tay đặt ngay ngắn ở trước mặt.

Nghe thấy tiếng động, dì Hà ngẩng đầu, “Duật thiếu đã về rồi ạ.”

Y bước từng bước đến gần, “Sao tự nhiên lại làm sủi cỏ?”

“Em muốn ăn,” Sanh Tiêu ngẩng mặt lên “Tự nhiên lại thấy thèm.”

Duật Tôn nâng cánh tay, lòng bàn tay vuốt nhẹ lên đỉnh đầu cô, “Đã uống thuốc chưa?”

“Rồi ạ.”

Hải Bối mới được Thư Điểm đưa về, đang cuộn tròn dưới chân Mạch Sanh Tiêu, dì Hà chuẩn bị cho sủi cỏ được gói xong vào nồi, “Tương Tư, không ngờ cháu lại gói sủi cỏ giỏi như vậy.”

“Là mẹ dạy cháu đấy, hồi trước lúc nhà cháu làm sủi cỏ, ba và Sanh Tiêu thì phụ trách ăn, còn cháu và mẹ.” Tương Tư kể, cổ họng gần như tắc nghẹn, không nói nổi nữa, cô quay mặt đi, xoay xe lăn sang chỗ khác.

Dì Hà nghe xong, thở dài, quay người đi phòng bếp.

Khóe môi Sanh Tiêu run lên, những hình ảnh ngày ấy lại ùa về, đôi mắt của cô đỏ lên, Duật Tôn thấy thế, gơ bàn tay che đi đôi mắt cô, “Nếu em khóc sẽ không tốt ắt đâu.”

Mùi Sanh chua chát cay cay, Tương Tư vội vàng lau nước mắt, “Đều tại chị, tự nhiên lại nhớ ba mẹ.”

Mạch Sanh Tiêu khẽ chạm vào mu bàn tay của Duật Tôn, kéo tay y xuống, “Chị, có phải chị cũng hay nhớ về chuyện hồi bé, nhất là từ khi em không nhìn thấy nữa đúng không?”

Tương Tư gật gật đầu, e ngại Duật Tôn ở đây, đành phải an ủi cô, “Sanh Tiêu, dù sao mọi chuyện đã qua lâu lắm rồi, đừng nghĩ nhiều làm gì.”

“Đúng vậy,” Duật Tôn đề tay lên bả vai Sanh Tiêu, y gật đầu, nhìn Tương Tư bằng đôi mắt sâu xa, “Tô Niên đã chết rồi, cũng coi như là đền mạng cho ba mẹ em.”

Mạch Tương Tư bắt gặp ánh mắt của y, cuống quýt tránh đi, ý tứ trong đôi mắt ấy, như là đã biết chuyện cô đẩy Tô Niên chết.

Sanh Tiêu sợ trong lòng chị chịu áp lực, cho nên chuyện Duật Tôn biết thủ phạm đẩy Tô Niên là Tương Tư, chưa bao giờ cô nhắc lại trước mặt chị.

Ông Nghiêm đang ở cơ quan thì nhận được một cuộc điện thoại của cảnh sát gọi tới.

Đối phương nói cho ông ta biết, Cố Tiêu Tây đến cục cảnh sát định tự thú, nhưng vì sảy thai, chảy quá nhiều máu nên đã đưa vào bệnh viện Nhất Phụ.

Ông Nghiêm cúp điện thoại rồi vội vàng lái xe về nhà, bà Nghiêm vẫn chưa về, trong nhà chỉ có một mình người giúp việc, “Người đâu? Mọi người đi đâu hết rồi?”

Người giúp việc nơm nớp lo sợ, mồ hôi chảy ròng ròng.

“Người mà cô trông nom ở đâu rồi?” ông Nghiêm quát âm lên.

“Cô ta.. không thấy đâu cả,” Người giúp việc nín hơi nhớ lại, “Lúc ấy tôi đang ở trong phòng ngủ thu dọn quần áo cho cô chủ, đến khi xuống lầu đã không thấy cô ta đâu, cô chủ ra ngoài tìm đến bây giờ vẫn chưa về.”

“Vậy sao cô không gọi điện báo cho tôi?”

Người giúp việc nói quanh co, vẻ mặt sợ hãi, “Tôi nghĩ, chắc cô ta không đi xa đâu, cùng lắm chỉ đi chơi một lúc rồi về ngay.”

“Về ngay về ngay, thế bây giờ người ở đâu?”

“Tôi.”

Ông Nghiêm giận dữ xoay người gọi điện thoại cho Tô Nhu, cô nàng đang uống trà với người bạn tốt Quyên Quyên ở ngoài. Tô Nhu mặc một chiếc váy liền mới tinh, nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô ả ra hiệu cho Quyên Quyên không lên tiếng, tháo kính râm xuống xong mới bắt máy, “A lô, cha ạ?”

“Con đang ở đâu? Tìm được cô ta chưa?”

“Cha, con đã tìm tất cả những chỗ Cổ Tiêu Tây có thể đến rồi, ở bệnh viện cũng không thấy, không biết cô ấy đi đâu nữa? Điện thoại không mang, không có tiền nữa, cha nói xem cô ấy có thể đi đâu được?” Tô Nhu giả vờ vô cùng lo lắng, nói theo kịch bản đã chuẩn bị sẵn.

“Làm sao tôi biết được!?” ông Nghiêm giận dữ, nghe giọng nói, như hận không thể lục tung cả thành phố Bạch Sa lên để tìm.

Tô Nhu khẽ mỉm cười, chỉ tay vào điện thoại ra hiệu cho Quyên Quyên.

“Không tìm thấy thì về nhà ngay, đi lung tung thì giải quyết được gì!” ông Nghiêm nói xong, cúp điện thoại luôn.

“Ông ấy giận điên lên rồi,” Tô Nhu nhắc ly nước hoa quả lên, “Ngày thường lúc nào cũng thích điều vô dương oai, bây giờ, để xem đến lúc biết đứa bé trong bụng Cổ Tiêu Tây không phải cháu mình, ông ta sẽ bị dày vò đến mức nào.”

Quyên Quyên rót thêm nước vào ly, “Thật ra, cậu chẳng phải làm đến mức ấy, ở nhà đó lúc nào cậu cũng bị khinh thường, chồng thì chẳng coi cậu là vợ, hơn nữa, hiện giờ Nghiêm Trạ Thanh nằm viện không biết có tỉnh lại hay không, cậu dứt khoát ly hôn không tốt hơn hay sao?”

Đây không phải lần đầu tiên Quyên Quyên nói với Tô Nhu những điều này.

Tô Nhu nghe thấy ba chữ Nghiêm Trạ Thanh, ánh mắt tối dần, cô ta đặt ly nước xuống, “Mình phải về thôi.”

“Tô Nhu!” Quyên Quyên nắm lấy tay cô ta, kéo lại, “Rốt cuộc cậu cố chấp vì cái gì? Đến giờ phút này cậu vẫn ở lại bên Nghiêm Trạ Thanh, cha mẹ chồng phải cảm động đến rơi nước mắt mới đúng chứ, thế mà cậu có thấy thái độ của bố chồng cậu vừa rồi không, như là cậu nợ nhà người ta 5 triệu tệ(1) không bằng ấy. Cậu còn trẻ, lại xinh đẹp..”

5 triệu tệ bằng khoảng hơn 17 tỷ D.

“Quyên Quyên,” Tô Nhu ngắt lời cô bạn, cô nàng biết bạn vì muốn tốt ỉnh thôi, nhưng mà, có một sự thật không thể thay đổi được, “Mình yêu Trạ Thanh, mình sẽ không rời xa anh ấy.”

Quyên Quyên thở dài, không nói thêm gì nữa.

Một lý do duy nhất đó của Tô Nhu thôi, đã có sức thuyết phục được hết tất cả lý lẽ của cô rồi.

Tô Nhu cầm lấy túi, xoay người rời đi.

Ở nhà ông Nghiêm lo lắng hết đi ra lại đi vào, bà Nghiêm biết tin, cũng vội vàng về ngay, “Sao lại thế, sao lại thế? Một người đang yên đang lành sao tự nhiên không thấy đâu được?”

Người giúp việc ở bên cạnh không dám hé răng nửa lời, ông Nghiêm đang định trách vợ sao lại đi ra ngoài, thì chuông cửa reo.

Người giúp việc vội đi mở cửa, cứ tưởng Cố Tiêu Tây đã về.

Vừa mở cánh cửa thì thấy một người đưa thư.

Người giúp việc định ký tên, đối phương lại kiên quyết muốn giao tận tay cho ông Nghiêm, ông ta ký xong mở ra xem thì nhìn trân trân không nói nên lời vì kinh ngạc.

“Cái gì thế?” bà Nghiêm thuận miệng hỏi, lòng dạ chỉ nghĩ đến đứa cháu nội chưa ra đời. Sao tự nhiên lại đi đâu mất? Ngần vịn lần dừng xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt ông Nghiêm tái nhợt, người giúp việc đứng ở bên cạnh vô tình liếc mắt qua, đỏ mặt tía tai quay vội lưng lại.

Ông Nghiêm vớt bì thư lên bàn trà, đến tận lúc đó bà Nghiêm mới nhìn thấy rõ ràng, tất cả đều là ảnh khóa thân của Cố Tiêu Tây với một người đàn ông nào đó ở trên giường, vì quá giận dữ bà ta đứng bật dậy, “Con khốn nạn, tôi tưởng nó còn nhỏ, không ngờ...”

Vừa về đến nhà, Tô Nhu liền cảm nhận được bầu không khí khác thường, cô nàng nghĩ thầm, chắc là chuyện phát nhanh đã đưa tới nơi rồi, “Cha, mẹ, con không tìm thấy.”

“Không cần tìm nữa,” ông Nghiêm ngồi trên ghế sa lon, mắt nhìn chăm chăm vào đồng ảnh, “Cô ta đến đồn cảnh sát tự thú rồi, đứa bé không giữ được, đang nằm trong bệnh viện.”

“Cái gì?” bà Nghiêm hoảng sợ, nghẹt thở, lung lay, suýt thì ngã xuống đất. Tô Nhu vội vàng đỡ lấy hai vai của bà ta, “Cha, sao lại thế?”

“Người quen trong cục cảnh sát nói, Cố Tiêu Tây được một chiếc ô tô đưa tới đồn tự thú, người trong xe nhìn nó đi vào, mới lái xe đi.”

“Nhất định là Duật Tôn!” Tô Nhu nói, đó cũng chính là suy đoán của ông Nghiêm, “Chẳng còn ai khác.”

“Nhưng mà tại sao cô ta lại ra ngoài? Biết rõ bên ngoài nguy hiểm..” bà Nghiêm xót cháu, “Tự thú thì tự thú, nhưng sao cháu tôi lại mất?”

“Mẹ, mẹ nghĩ xem, Duật Tôn quyết tâm tìm bằng được Cố Tiêu Tây, nếu rơi vào tay hắn, đứa trẻ làm sao mà giữ được? Chỉ có làm vậy, thì cha mới không tiếp tục nhúng tay vào chuyện này nữa,” Tô Nhu nói dối, đẩy vai diễn của mình cho Duật Tôn, ánh mắt cô nàng rơi xuống những tấm ảnh, “Quan trọng là, đứa bé trong bụng Cố Tiêu Tây có phải là con của Trạ Thanh không? Lúc ấy con đúng là hồ đồ, chỉ nghĩ cho Trạ Thanh, muốn giữ lại giọt máu của anh ấy, con đâu có ngờ..”

Tô Nhu tỏ vẻ căm hận, khinh thường giơ mấy tấm ảnh lên phe phẩy, “Mọi người đều biết Trạ Thanh thích Mạch Sanh Tiêu, bây giờ giấu lại, chuyện đứa bé là do Cố Tiêu Tây muốn đổi trắng thay đen (2), mẹ..” Cô ta vỗ nhẹ nhẹ trên bờ vai bà Nghiêm, trấn an bà ta, “Dù sao, bây giờ đứa bé cũng không còn nữa, nhìn những tấm ảnh này, chúng ta có thể thấy đứa bé không phải con của Trạ Thanh, như vậy, trong lòng mọi người sẽ dễ chịu hơn nhiều.”

Nguyên văn là có nghĩa là “Vàng thau lẫn lộn” mình chuyển thành câu thành ngữ “Đổi trắng thay đen” có nghĩa tương tự để hợp với văn cảnh hơn: cố ý nhận thức sai lầm các giá trị đúng đắn; hành động có ý thức, bịp bợm, thâm hiểm.

Ông Nghiêm, bà Nghiêm đều ngồi ở trên ghế sa lon không nói gì, phòng khách rộng lớn như vậy, chỉ vang lên giọng nói của Tô Nhu.

“Cha, mẹ, nhất định Trạ Thanh sẽ tỉnh lại, sau này, cha mẹ sẽ có cháu nội danh chính ngôn thuận.”

“Nhu Nhu à..” bà Nghiêm không chịu được cú sốc này, ôm lấy Tô Nhu khóc lớn. Mặt mũi ông Nghiêm xám lại, mặc kệ đứa bé này có phải con của Nghiêm Trạ Thanh không, bây giờ thai đã sảy, đây là sự thật. Ông

ta đã lợi dụng quan hệ của mình để nhúng tay vào vụ án Nghiêm Trạ Thanh, về tình về lý, vốn không hề thỏa đáng, nay sự tình đã đến nước này, thì cứ để cho Cố Tiêu Tây gieo gió gặt bão đi.

Tô Nhu thấy ông bà Nghiêm không tiếp tục tra hỏi, mới thẳm thở phào nhẹ nhõm.

Cố Tiêu Tây hôn mê suốt một ngày một đêm, đến tận ngày hôm sau mới tỉnh lại. Cô hỏi y tá đến thay thuốc mới biết mình đang ở bệnh viện Nhất Phụ, cũng chính là nơi Nghiêm Trạ Thanh nằm.

Thấy cô nàng đã tỉnh lại, y tá báo ngay cho hai viên cảnh sát đang canh ở cửa biết.

Cố Tiêu Tây không nói gì, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, kệ cho cảnh sát hỏi han ghi chép nửa buổi, cô mới mở miệng nói một câu, “Để cho tôi gặp Nghiêm Trạ Thanh một lần, gặp xong rồi tôi khai.”

Nghiêm Trạ Thanh nằm trong phòng theo dõi đặc biệt, Cố Tiêu Tây vừa đứng dậy khỏi giường đã thấy choáng váng, cô vuốt tóc, đi được mấy bước thì nghiêng ngã, phải bám vào tường để đi, cô tới cửa phòng rồi quay lại, “Cho tôi rửa mặt, chải tóc rồi đi có được không?”

Cô nghĩ, dù cô không xinh đẹp sáng sủa để đi gặp Nghiêm Trạ Thanh, ít nhất cũng phải sạch sẽ.

Hôm nay đúng ngày hẹn tái khám của Mạch Tương Tư, dì Hà quên không nói trước với Duệ Tôn, đến tận lúc ra cửa mới vỗ vỗ hai tay vào nhau, “Phải làm sao bây giờ, nếu không thì chuyển sang ngày khác đi được không?”

Sanh Tiêu biết dì Hà lo cô ở nhà một mình, “Dì Hà à, thuốc của cháu chỉ còn đủ vài ngày nữa thôi, cháu đi cùng mọi người, tiện để bác sĩ khám lại xem mắt có tiến triển gì không nhé?”

“Mạch tiểu thư, hay là cháu cứ ở nhà, để ngày mai Duệ thiếu đưa cháu đi.”

“Dì Hà à, không sao đâu, chúng ta đến đó bằng ô tô, cháu vịn vào xe lăn của chị để đi là được, dù sao chỉ có mấy bước chân thôi, ô tô được đi thẳng vào bệnh viện mà.”

“Cái này..” dì Hà do dự.

“Đi thì đi,” Tương tư cầm tay Sanh Tiêu, “Cảm giác này chị hiểu rõ lắm, chỉ có vận động nhiều mới khôi phục nhanh được, dì Hà à, chuẩn bị đi thôi.”

Có cái gì chứ? Chẳng qua chỉ có mắt không thấy thôi, ngày trước hai chân cô nàng không đi được thì bị ném ở bệnh viện, chẳng ai ngó ngang đến, Sanh Tiêu mới bị mù mà đi một đoạn đường đã có người lo này lo nọ, hưởng chi là bình thường, được người ta nâng niu, cả cơm cũng bón tận miệng cơ mà.

Dì Hà chuẩn bị đủ hết các thứ cho hai người đi tái khám, “Để tôi gọi điện cho Duệ thiếu đã”.

“Dì Hà à, dì thật là, chúng cháu chưa vô dụng đến mức không thể tự đi ra ngoài đâu.” Tương Tư rũ mắt xuống, tỏ ra khổ sở.

“Chị, chị biết dì Hà không có ý đó mà.” Mạch Sanh Tiêu vội vàng xoa dịu, dì Hà thấy thế, không nói gì nữa, bà giúp Tương Tư đi ra ngoài, Sanh Tiêu vịn tay vào xe lăn của Tương Tư, đi từ từ, không hề bị ngã.

Cố Tiêu Tây được cảnh sát dẫn tới phòng của Nghiêm Trạ Thanh, phòng đó nằm trên tầng cao nhất của bệnh viện, cô nàng phải ở lại viện hai ngày để theo dõi, bây giờ cơ thể yếu ớt đi còn chẳng xong, nếu không phải cô ta kiên quyết thì xuống khỏi giường bệnh cũng không được bác sĩ cho phép.

Nhìn nghiêng, cô nàng gầy như một trang giấy mỏng manh, Cố Tiêu Tây vuốt tóc dưới cổ, quần áo bệnh nhân rộng thùng thình bao bọc thân thể nhỏ bé. Ngoài phòng bệnh của Nghiêm Trạ Thanh có người canh giữ. Cảnh sát không cho cô nàng vào trong, Cố Tiêu Tây chỉ được phép đứng ở cửa nhìn vào.

Mặc dù như vậy, cô vẫn trông thấy trên người Nghiêm Trạ Thanh cắm đầy ống dẫn, Cố Tiêu Tây đặt hai tay lên cửa, miệng mở ra, nhưng gọi mãi vẫn chẳng ra được cái tên đang ghen lại ở cổ. Muôn vàn lỗi lầm,

cuối cùng đều quy về thân thể hần, kẻ sách của Duật Tôn chặt chẽ không chút sơ hở, mà cô thì tình nguyện chui vào, chọc vào người đàn ông như thế, chẳng còn con đường nào ngoài cái chết cả.

“Tôi muốn vào thăm anh ấy được không?”

“Không được, đưa cô tới đây đã là ngoại lệ rồi.”

Cố Tiêu Tây đứng ở cửa, nhớ lại, chưa bao giờ cô nói với Nghiêm Trạm Thanh rằng cô thương hần. Không biết sau này có còn...ơ hội hay không, bởi vì, hần vẫn chưa tỉnh lại, còn bởi vì, có lẽ cô sẽ phải ngồi tù cả đời.

Dù cô có nói điều này với hần khi hần còn tỉnh táo đi nữa, thì chắc là hần cũng chẳng muốn nghe đâu.

“Sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước sao còn làm vậy?”

Cố Tiêu Tây ngoảnh mặt, quay lưng lại, nước trong mắt lại rơi, nhiều người đều muốn hỏi cô câu hỏi đó, nhưng bản thân Cố Tiêu Tây chẳng có lời đáp.

Chân Tương Tư nhăn nheo như bà lão, vẫn đang trong thời gian hồi phục.

Mấy ngày qua, mắt của Mạch Sanh Tiêu không có chuyển biến tốt, lại tiếp tục phải uống thuốc. Di Hà đưa cả hai người đi, nơm nớp lo sợ cả quãng đường, bà lo hai chị em bị người ta đâm vào.

“Mạch tiểu thư, đằng trước có cầu thang, cháu cẩn thận đấy.”

“Di Hà à,” Sanh Tiêu đi chậm chậm từng bước một, “Di gọi cháu là Sanh Tiêu giống như gọi tên chị cháu đi, cứ gọi là Mạch tiểu thư nghe khách sáo quá.”

“Sao mà giống nhau được, về mặt thứ bậc thì cháu là chủ, di là người hầu mà.”

Mạch Sanh Tiêu nghe xong cười ra tiếng, “Di Hà, di hài hước quá.”

Di Hà cũng cười theo, nhưng lời nói đùa bình thường tới tai Mạch Tương Tư lại trở nên không còn đơn giản nữa. Hàng ngày, di Hà đều gọi cô ta là Tương Tư, thì ra chẳng phải vì hai người bình đẳng, mà bởi Sanh Tiêu đã ở vị trí cao hơn.

Mắt Sanh Tiêu không nhìn thấy vẻ lạnh lẽo trong mắt cô chị, di Hà bận trông nom cả nên cũng chẳng để ý.

Cố Tiêu Tây được cảnh sát dẫn giải rời khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, cô đang về phòng bệnh của mình, vừa tới một cánh cửa thì gặp ba người đi từ trong ra.

Mạch Tương Tư nhìn thấy cô nàng trước tiên, vỗ vỗ vào mu bàn tay Sanh Tiêu, nói “Là Cố Tiêu Tây.”

Di Hà có ấn tượng rất xấu đối với cô gái này, kéo Sanh Tiêu đang muốn đi tới, “Mạch tiểu thư, chúng ta đi bên kia.”

“Mạch Sanh Tiêu,” Cố Tiêu Tây gọi tên cô, “Đợi một chút.”

Cố Tiêu Tây quay sang bảo với cảnh sát bên cạnh, “Tôi đã chọn cách tự thú, sẽ không trốn đâu, xin hãy để tôi nói vài lời với cô ấy, về phòng bệnh, tôi sẽ khai tất cả.”

Hai người nhìn nhau, thì thầm, “Được rồi, không được nói quá lâu đấy.”

Dù vậy, bọn họ vẫn theo sau lưng Cố Tiêu Tây, dừng lại đứng cách ra chút ít. Tay phải của Cố Tiêu Tây bị còng lên lan can, nếu cô ta có muốn làm hại Mạch Sanh Tiêu, cũng không làm được.

Di Hà nhất quyết không đồng ý. Sanh Tiêu biết Cố Tiêu Tây có chuyện muốn nói, trong lòng cô cũng còn nhiều nghi vấn chưa được giải thích, suy nghĩ một lúc rồi cô bảo với di Hà dắt mình lại gần, “Di Hà, di cứ yên tâm, giữa ban ngày, cô ấy không làm gì cháu được đâu.”

Cố Tiêu Tây cúi thấp đầu trước mặt cô, di Hà lo lắng về lại bên cạnh Tương Tư, Mạch Sanh Tiêu ngồi xuống ghế một lúc, mới cất tiếng “Cô muốn nói cái gì thì nói đi.”

Cố Tiêu Tây ngẩng đầu, dù cô nàng biết ngày hôm qua Mạch Sanh Tiêu cứu mình, nhưng oán hận trong lòng vẫn chẳng thể tan đi, cô nhìn khuôn mặt Sanh Tiêu, nước mắt vô thức rơi xuống, “Nghe nói cô là sinh viên Nhạc viện âm nhạc Hoa Nhân, cũng sắp khai giảng rồi nhỉ?”

Mạch Sanh Tiêu không ngờ câu nói đầu tiên của cô ta lại đề cập đến vấn đề này, “Đúng vậy,” Cô dừng một chút, “Nếu như cô không làm chuyện sai trái, cổng trường Học viện mỹ thuật cũng đã rộng mở với cô rồi”.

“Vậy ư?” Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Cố Tiêu Tây nghiêng sang bên, nhìn ra vườn, nếu cô nàng không gặp gỡ Nghiêm Trạ Thanh, tay của cô sẽ không cầm lấy con dao đó giết người, mà là cầm bút vẽ, “Mạch Sanh Tiêu, cô may mắn hơn tôi nhiều lắm.”

Sanh Tiêu không nói gì, con ngươi đen láy nhìn chằm chằm vào một chỗ.

“Ngẫm lại mới thấy, lúc ấy tôi khờ khạo quá, học phí Học viện mỹ thuật đắt lắm, tôi không có tiền, mới đồng ý với Nghiêm Trạ Thanh sẽ gần gũi Duật Tôn, tôi không biết phải làm gì, chỉ nghĩ tới ngôi trường mà tôi mơ ước bấy lâu. Chẳng ngờ, gặp lần đầu tiên đã bị Duật Tôn biết tổng hết mọi ý đồ, mất công anh ta diễn kịch với tôi nữa chứ.” Cố Tiêu Tây cười bản thân, “Mạch Sanh Tiêu, thật ra, trước đây làm tổn thương cô, không phải tôi cố tình đâu, tôi chỉ muốn cô rời xa Duật Tôn, có lẽ làm thế Nghiêm Trạ Thanh sẽ mừng lắm, sẽ cho tôi đi. Khi rơi vào giữa hai người đàn ông đó tôi mới biết đáng sợ đến cỡ nào, ngày ngày đều thấp thỏm lo sợ...”

Mạch Sanh Tiêu yên lặng nghe, Cố Tiêu Tây nói rất nhanh, như đang chìm trong đoạn ký ức đó, vẻ mặt không thể che giấu nỗi vẻ cam chịu.

“Cô có nhớ ngày tôi hắt ly nước lạnh vào cô không? Tôi chỉ muốn cô đừng hy vọng nữa, lúc đó tôi mong Duật Tôn sẽ tát tôi một cái thật mạnh, đuổi tôi đi, để tôi trở lại cuộc sống của mình, nhưng mà, anh ta không làm.” Cố Tiêu Tây lắc đầu nói, “Anh ta diễn đạt hơn tôi nhiều, thờ ơ lạnh nhạt, thì ra là vì muốn tôi càng lún sâu hơn mà thôi.”

Cố Tiêu Tây nói rồi che mặt lại, “Mạch Sanh Tiêu, lần đầu tiên của cô là dành cho người cô yêu phải không?”

Sanh Tiêu không nghĩ nhiều, hỏi “Việc đó liên quan gì đến chuyện cô đang nói?”

“Cô có biết lần đầu tiên của tôi là cho ai không?” Cố Tiêu Tây buông tay ra, ngửa mặt lên trời, vệt nước trên má cứ hòa vào nhau mà chảy.

Mạch Sanh Tiêu không đáp lại, lần đầu tiên của cô ấy, chắc là dành cho Nghiêm Trạ Thanh.

“Duật Tôn không chạm vào tôi, anh ta cho gã trai bao nào đó một ngàn tệ (3) để tàn phá sự trong trắng của tôi, còn quay cả DVD, Mạch Sanh Tiêu, cô có biết lần đầu tiên của một cô gái quan trọng như thế nào không?”

1000 tệ bằng 3.420.000 d

Sanh Tiêu nghe vậy, thì giật mình.

“Chẳng may, tôi lại có thai, cứ tưởng đứa trẻ là con Duật Tôn, trước mặt tôi anh ta không hề phủ nhận, cùng lúc đó, còn cố ý tiết lộ thông tin bảo mật của công ty anh ta cho tôi, mượn tay tôi đưa những tài liệu giả đó cho Nghiêm Trạ Thanh. Cô biết không? Dù sự tình đến nước ấy, tôi vẫn muốn rời xa Duật Tôn, tôi thật sự không ham cái gì của bọn họ đâu, chẳng qua đám lao phải theo lao thôi, chỉ cần nghĩ tới lúc chạy trốn, hoàn thành xong hết những việc này, tôi đã thấy mừng lắm rồi. Dù có khiến cô bị đuổi khỏi Hoàng Duệ Ấn Tượng, những áy náy đó cũng bị niềm vui khỏa lấp hết, tôi nghĩ, Nghiêm Trạ Thanh sẽ không dùng cha mẹ để khống chế tôi nữa, cuối cùng tôi cũng có thể đi..”

Suy nghĩ của Mạch Sanh Tiêu cứ trôi theo dòng tự thuật của Cố Tiêu Tây, những chuyện về sau cô có thể đoán được phần nào, nhắm mắt lại, cố hết sức tránh né, không nghĩ tiếp nữa.

“Ngay giữa lúc tôi ngỡ rằng mọi chuyện đều thuận lợi thì công ty nhà họ Nghiêm phá sản, thì ra những tin tức đó đều là giả. Duật Tôn nói cho tôi chuyện anh ta đã biết quan hệ của tôi với Nghiêm Trạ Thanh, thậm chí đem cả đĩa DVD cho tôi xem, nói đó là do Nghiêm Trạ Thanh cho anh ta, uy hiếp anh ta trả 50 triệu tệ(4) tiền chuộc. Lúc đó tôi không nghĩ được gì, mọi thứ rối hết cả lên, Duật Tôn lại nói, anh ta có

thể bỏ qua tất cả hiềm khích trước đó, dù sao tôi cũng mang thai con của anh ta, anh ta bằng lòng giúp tôi, ha ha..” Cố Tiêu Tây vừa khóc, vừa cười, trong làn nước mắt nhạt nhoà, cô nàng tiếp tục “Tôi không thể hình dung ra tâm trạng của mình lúc đó nữa, chỉ nhớ là rất biết ơn anh ta, muốn sinh con cho anh ta, để báo đáp.”

50 triệu tệ bằng khoảng hơn 170 tỷ d

“Sau đó?” Mạch Sanh Tiêu không thể không chế nổi bản thân nên hỏi.

“Ngày hôm sau, tôi nhận được điện thoại của ba mẹ, quanh nhà dán đầy ảnh khóa thân của tôi, ở nhà nhận được một hộp đĩa DVD, ba tôi giận dữ suýt nữa thì chết, tôi đoán, nhất định là do tôi đưa tin giả làm công ty Nghiêm Trạ Thanh tổn thất nghiêm trọng. Thêm vào đó, nửa đường Duậ Tôn gọi điện thoại cho tôi nói đã gom đủ tiền, tôi lại càng chắc chắn mọi chuyện do Nghiêm Trạ Thanh gây ra.” Cố Tiêu Tây nói một hơi dài, rồi thở gấp, “Còn những chuyện sau đó, cô đều biết..”

Mạch Sanh Tiêu không biết, trong chuyện này, lại có nhiều khúc mắc đến thế.

“Những điều này, Duậ Tôn không nói cho cô biết đúng không?”

Lòng Sanh Tiêu đau đớn, cô không thể tưởng tượng được Duậ Tôn lại có thủ đoạn độc ác đến thế, còn Cố Tiêu Tây thì ra lại là vật hi sinh giữa y và Nghiêm Trạ Thanh.

“Cô có biết trước lúc tôi đâm Nghiêm Trạ Thanh, đã tuyệt vọng đến mức nào không?” Cố Tiêu Tây ghen ngào, khóc, “Tôi không làm sai điều gì, tôi chỉ muốn kiếm một ít tiền đi học thôi, tại sao tôi lại bị ép đến con đường của kẻ sát nhân, nhà không còn chỗ cho tôi nữa, trong mắt tất cả mọi người, tôi đã không còn mặt mũi nào.”

Mạch Sanh Tiêu nhớ lại, trước đây cũng vì tiền học phí nên cô mới gặp Nghiêm Trạ Thanh, cô và Cố Tiêu Tây, sao lại giống nhau đến thế.

Cố Tiêu Tây nói, cô may mắn hơn cô ấy.

Có đúng vậy không?

68. Chương 68: Thế Giới Y Sống Tối Tâm Đến Tận Cùng

Cố Tiêu Tây rất hâm mộ Mạch Sanh Tiêu, cô ấy vẫn nhớ những lời Duậ Tôn từng nói với mình, câu nói đó, tàn nhẫn đến mức Cố Tiêu Tây không muốn nghĩ về nó nữa.

“Dù đã xảy ra chuyện gì thì trước khi muốn làm hại Nghiêm Trạ Thanh cô cũng nên suy nghĩ tới hậu quả, có lẽ, mọi chuyện xảy ra đều rất không công bằng với cô, nhưng người chọn con đường này để đi, không phải là chính cô hay sao?” Ánh mắt của Sanh Tiêu vắt ngang qua đôi gò má của Cố Tiêu Tây, ai cũng vậy thôi, quyền quyết định khi làm một việc gì đó đều nằm trong tay chính mình.

“Hậu quả?” Cố Tiêu Tây nhướn cặp lông mày tự giễu, “Nếu không bị ép đến mức này, tôi sẽ ra tay giết người sao?”

Cô chỉ đi sai một bước, lẽ nào lại làm lạc cả một đời?

“Duậ Tôn nói rằng, vốn anh ta nghĩ tôi chỉ là quân cờ của Nghiêm Trạ Thanh thôi, đợi anh ta lợi dụng xong sẽ thả tôi đi, nhưng vì, tôi đã làm một chuyện ngu xuẩn nhất trên đời nên tất cả đã thay đổi, Mạch Sanh Tiêu, cô có biết đó là chuyện gì không?”

Cố Tiêu Tây nghiêng rằng, ba chữ Mạch Sanh Tiêu gần như bật ra khỏi kẽ môi. Thần kinh của Sanh Tiêu vô thức căng lên, có lẽ cô cũng đoán ra được chuyện mà người đối diện sắp nói có liên quan đến mình.

“Anh ta đã nói, vì tôi hất một ly nước lên người cô, cho nên, anh ta tìm một gã trai bao hủy hoại tôi.” Đến tận giây phút này, Cố Tiêu Tây vẫn nhớ như in câu nói đó, cơ thể lại run lên bần bật, khớp hàm va vào

nhau càn cạch, “Tôi bị ép tới đường cùng, thì ra, chỉ vì chuyện tôi hắt một ly nước vào mặt cô, Mạch Sanh Tiêu, cô có thể tưởng tượng nổi không?”

Tự nhiên, Sanh Tiêu cảm thấy bủn rủn từ eo trở xuống, cô ngã khụy mắt, đôi mắt không thấy ánh sáng, đành khua tay với với, mãi mới bám được vào lan can.

Cô chỉ nghĩ đơn giản rằng, Cố Tiêu Tây bị trừng phạt là đúng người đúng tội, nhưng thật bất ngờ, trong chuyện này, cô từ người bị hại vô tội lại trở thành tên đầu sỏ đẩy Cố Tiêu Tây đến con đường làm kẻ sát nhân, thật sao?

“Tôi không tin.”

“Nếu cô không tin, thì về hỏi Duật Tôn.” Cố Tiêu Tây nhấc một tay lên, định giơ ra trước mặt Sanh Tiêu.

“Cô làm cái gì đấy?” Sau lưng, một cảnh sát quát lên.

Cô nàng lại thu tay về, “Thấy ngón tay tôi bị thương không? Có nhớ tôi đã cầu cứu cô trong điện thoại không? Lúc đó, nếu không vì một câu nói của cô, có lẽ ngón tay tôi đã bị chặt đứt hết rồi, Mạch Sanh Tiêu, cô đã tin chưa? Nhìn đi, cô buột miệng nài nỉ một câu, còn hơn tôi liều mạng cầu xin tha thứ, cô nhìn đi...”

Gốc ngón tay của cô nàng có vết rách màu sẫm, tia máu nổi lên rất rõ ràng.

Cố Tiêu Tây giơ tay lên, muốn Mạch Sanh Tiêu nhìn lại lần nữa, cô nàng đặt bàn tay ngay trước mặt Sanh Tiêu, cùng lúc lại ngạc nhiên khi không thấy cô phản ứng gì, bấy giờ Cố Tiêu Tây mới để ý thấy ánh mắt cô không có tiêu cự, sự nhanh nhẹn thường ngày cũng biến mất tăm. “Mắt cô làm sao thế?”

Mặt Sanh Tiêu hơi nghiêng, mái tóc dài che khuất một bên má, Cố Tiêu Tây chỉ trông thấy chiếc cằm thon mảnh của cô, đúng là đẹp.

“Mù.”

Giọng nói của cô nhẹ bằng, sắc điệu thờ ơ.

“Mù?” Ngược lại tiếng của Cố Tiêu Tây lại the thé như xé vải.

Mạch Sanh Tiêu giữ nguyên tư thế cũ, gật gật đầu, “Trước đây tôi và Duật Tôn từng bị tai nạn xe, bây giờ, trong não tôi có một khối máu tụ.”

“Tai nạn xe?” Cố Tiêu Tây nhíu mày nhớ lại, “Có...có phải do Nghiêm Trạm Thanh làm không?”

Có một lần, trong lúc vô tình cô nàng đã được nghe Nghiêm Trạm Thanh kể về chuyện đó.

“Cô biết?” Sanh Tiêu quay khuôn mặt trái xoan lại, đôi mắt hạnh đào vốn sáng ngời và hồn nhiên giờ u ám vô hồn. Mới đó thôi, trong lòng Cố Tiêu Tây còn tràn ngập sự phẫn nộ, ghen ghét, giờ đã trở nên tĩnh lại. Không hề hả hê vui sướng, mà ngược lại rối rắm phức tạp hơn, “Nghiêm Trạm Thanh có biết vì anh ta nên cô mới mù không?”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, “Từ khi anh ấy vào viện tôi vẫn chưa được gặp, sau đó tôi bị đưa tới đồn cảnh sát, ra khỏi đó mới không nhìn thấy gì nữa.”

Dù Mạch Sanh Tiêu không nhìn thấy, nhưng Cố Tiêu Tây vẫn cố gắng tránh khỏi tầm mắt của cô, có lẽ cô ta cũng biết, mắt của Sanh Tiêu ra nông nổi này ít nhiều có liên quan tới mình, “Vậy cô có hận anh ta không?”

Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, giọt nắng nhảy nhót trên cặp chân mày lá liễu, trông vui tươi tràn đầy sức sống, cô nghe câu hỏi của Cố Tiêu Tây thì cụp mi lại, “Anh ấy sao rồi?”

Duật Tôn không nói chuyện của Nghiêm Trạm Thanh với cô, mắt cô không nhìn thấy, ở nhà cũng ít khi xem ti vi.

“Vẫn hôn mê không tỉnh, chắc là... sẽ thành người thực vật.”

Trong đôi mắt Mạch Sanh Tiêu đọng đầy xót xa, nhớ lại khi hai người còn bên nhau, người thanh niên dịu dàng ấy lúc nào cũng nở nụ cười bất cần, cô thở dài khe khẽ, bàn tay hần sắp đặt tất cả, tính toán tỉ mỉ

từng bước, cuối cùng lại chịu thua trên tay quân cờ của chính mình. Mạch Sanh Tiêu vuốt vuốt ngực, thời tiết oi bức khiến cô khó thở, “Anh ấy đã như vậy rồi, tôi còn gì phải hận nữa?”

“Nếu như, một ngày nào đó anh ta tỉnh lại?”

“Cô muốn hỏi điều gì?” Hai mắt Mạch Sanh Tiêu nhìn về phía trước, dù không nhìn thấy gì nhưng tầm mắt lại dừng ở nơi Cố Tiêu Tây đứng, “Giữa tôi và Nghiêm Trầm Thanh luôn có một khe rãnh, nó khiến chúng tôi ngày càng xa đối phương không thể bên nhau được.”

“Nhưng... anh ta đã đỡ thay cô một dao.”

“Cho nên.. tôi thật sự cảm ơn anh ấy, có một loại tổn thương khi đã gây ra sẽ chẳng bao giờ biến mất được.”

Dường như Cố Tiêu Tiêu đã hiểu, hai viên cảnh sát sau lưng ánh chừng thời gian đã hết, đi tới gần, “Đi thôi, đến giờ về phòng bệnh rồi.”

Cô ấy đứng lên, “Mạch Sanh Tiêu, tôi làm tôi chịu tội, chỉ xin cô giúp tôi nói với Duật Tôn dừng lại mọi chuyện ở đây được không? Ba mẹ tôi không còn nơi nương tựa, đừng quấy rầy cuộc sống của họ.”

Chắc chắn nhà họ Nghiêm đã biết chuyện cô đi tự thú, ba mẹ cô không cần phải trốn nữa, ba mẹ không có nơi nào để đi, chỉ có ngôi nhà trong con hẻm nhỏ thôi, Cố Tiêu Tây nghĩ đến đây, đôi mắt cay cay sống mũi đắng nghẹn, xóm nghèo ấy trước nay chẳng có chuyện thị phi gì, nay hàng xóm lời ra tiếng vào cũng sẽ khiến cha mẹ cô chết đuối trong nước miếng người đời.

Sanh Tiêu khẽ gật đầu, Cố Tiêu Tây là người rất đáng thương, chuyện nhỏ này dù là ai cũng sẽ đồng ý thôi.

Hai viên cảnh sát đưa Cố Tiêu Tây đi, Mạch Sanh Tiêu vẫn ngồi yên không hề nhúc nhích, ánh mặt trời chiếu lên gò má cô càng ngày càng bóng râm, mồ hôi ướt đầm cả lưng áo.

“Sanh Tiêu?” Tương Tư đẩy xe lăn lại gần.

Mạch Sanh Tiêu hoàn hồn, hơi hơi hoảng hốt.

“Mạch tiểu thư, chúng ta về nhà nhanh thôi, hôm nay nóng bức khó chịu quá.” Dì Hà đứng bên vừa chờ vừa lo, bà sợ có chuyện xấu xảy ra, đến tận lúc Cố Tiêu Tây đi khỏi mới dám lau mồ hôi, giúp Sanh Tiêu vịn tay vào người chuẩn bị về Hoàng Duệ Ẩn Tương.

“Sanh Tiêu, cô ta nói gì với em thế?” Mạch Tương Tư hỏi.

Thủ đoạn của Duật Tôn, Sanh Tiêu không muốn cho Tương Tư biết, cô cố giấu được bao nhiêu thì giấu, không muốn chị mình tiếp xúc với quá nhiều chuyện thối nát. “Không có gì đâu chị ạ, chỉ nói vài câu xã giao thôi.”

Mạch Tương Tư thấy cô không muốn nói nên không hỏi nữa.

Về đến Hoàng Duệ Ẩn Tương, dì Hà vội vàng đi nấu cơm, Sanh Tiêu ngồi trên sofa, Hải Bối nằm sấp dưới chân cô, Tương Tư thấy cô ngẩn ngơ, trong lòng đã đoán được những chuyện mà Cố Tiêu Tây đã nói.

Cơm nấu xong, Mạch Sanh Tiêu chỉ ăn mấy miếng rồi thôi.

Dì Hà đưa cô lên lầu, lúc trở xuống thấy Tương Tư vẫn đang ở phòng khách.

“Dì Hà?”

Bà lại gần, “Tương Tư, có chuyện gì thế?”

Mạch Tương Tư nghe thấy bà gọi tên mình, trong lòng lại thấy khó chịu, “Dì có nhận ra không? Sanh Tiêu giấu tâm sự.”

“Có, chắc là cô bé kia nói linh tinh với Mạch tiểu thư.”

“Đợi lát nữa Duật Thiếu về, dì đừng nói với anh ấy là chúng ta tới bệnh viện nhé, nếu anh ấy mà biết chúng ta đã gặp Cố Tiêu Tây ở đó, dì sẽ lại bị mắng mất thôi.”

“Nhưng mà...” Dì Hà nghĩ tới Sanh Tiêu thì lo lắng, “Nhất định là Mạch tiểu thư có chuyện.”

“Hôm nào để cháu hỏi con bé.” Mạch Tương Tư ra vẻ tử tế, “Dì cũng biết tính cách của Duật thiếu rồi đây, chắc chắn sẽ trách dì, biết mất Sanh Tiêu không tốt còn đưa con bé ra ngoài. Dì cứ yên tâm, dù Sanh Tiêu có giận nhưng nhìn cảm tình của nó với Duật Thiếu chắc hai ngày là hết giận ngay ấy mà.”

Dì Hà ngẫm nghĩ thấy cũng phải, “Được, dì sẽ không nói.”

Chạng vạng thì Duật Tôn về đến nhà, dì Hà vào bếp nấu cơm, Tương Tư ngồi ở sô pha xem ti vi, lại tiếp tục nhìn vào màn hình.

Duật Tôn thấy Sanh Tiêu không ở dưới lầu liền đi lên phòng.

Mạch Tương Tư nhìn chăm chăm vào bóng lưng cao thẳng của người đàn ông đang đi lên lầu, cô ả nhếch mép, ăn một miếng dưa hấu lạnh.

Trong phòng ngủ bật điều hòa, nhiệt độ rất thấp, Duật Tôn mở cửa đi vào, thấy cả người lạnh run, y cau mày, “Lạnh thế này, không sợ cảm hả?”

Mạch Sanh Tiêu co rụt hai vai chìm sâu vào ghế sa lon, nửa người đắp cái chăn mỏng, cô nhắm mắt lại, không biết là ngủ hay thức. Duật Tôn tăng nhiệt độ lên 22 độ, rồi đến gần sô pha, xoay người định ôm Sanh Tiêu, ngực lại bị một cánh tay đẩy ra.

Duật Tôn cho rằng cô đang thiếp đi không muốn ai lại gần nên y liền đứng lên.

Sanh Tiêu ngồi dậy, tóc hơi rối, cô mở miệng, mãi không nói, cho đến khi Duật Tôn quay về ngồi bên cạnh cô hỏi “Em sao thế?”

“Duật Tôn, anh nói xem, vì sao lúc đó Cố Tiêu Tây lại nhất quyết muốn đưa Nghiêm Trạm Thanh vào chỗ chết? Không phải cô ta yêu Nghiêm Trạm Thanh sao?”

Duật Tôn thấy cô hỏi về vấn đề này, hơi bực, trả lời “Làm sao tôi biết được?”

Lòng Sanh Tiêu chua xót, thất vọng bủa vây, việc gì Duật Tôn cũng lừa cô, đến tận lúc này vẫn vậy, chẳng lẽ cô phải nói hết ra mới được sao? “Chuyện này không phải do anh sắp đặt? Chiêu mượn dao giết người này của anh dùng thật hay.”

“Em có ý gì?”

“Em có ý gì chẳng lẽ anh không hiểu?” Mạch Sanh Tiêu nghiêng mặt đi, “Thật ra chỉ cần hai người các anh buông lỏng tay một chút, sẽ chẳng có chuyện hôm nay.”

“Em thấy bất bình thay cho Nghiêm Trạm Thanh?” Duật Tôn nói một câu u ám lạnh lẽo, khó khăn lắm không khí mới có chút hơi ấm lại bị câu nói của y đánh bật về thời điểm lạnh như băng ban nãy. “Sao, em cảm thấy thủ đoạn của tôi bẩn thỉu? Hay thấy hẳn ta không nên nằm trong viện, người nên nằm trong đó phải là tôi?”

“Em chỉ cảm thấy, Cố Tiêu Tây không nên có kết cục như vậy thôi.”

Đôi mi mỏng cong vút của Duật Tôn khẽ chớp “Em gặp cô ta?”

Sanh Tiêu không trả lời, chỉ cắn môi.

“Chẳng lẽ em thấy thông cảm với cô ta?”

Mạch Sanh Tiêu không biết bây giờ phải diễn tả tâm trạng của cô như thế nào nữa, “Em thấy em và cô ấy thật giống nhau, trước đây, em cũng vì muốn đi học nhưng không đóng nổi học phí ở Hoa Nhân, nhìn Cố Tiêu Tây bây giờ, anh có biết em nghĩ thế nào không?”

Duật Tôn ngẩng đầu, không nói gì.

“Em nghĩ, nếu trước đây anh tranh đấu với Nghiêm Trạm Thanh rồi mới gặp em, có phải em cũng sẽ thành một con cờ, chắc là em không thoát khỏi vòng xoáy đó được đâu, chút tiền học phí của em trong mắt các anh chỉ như lông gà vỏ tỏi chẳng đáng kể gì. Vậy thì, những gì hôm nay cô ấy gánh chịu đáng ra cũng là những thứ em phải nhận sao?” Mạch Sanh Tiêu nghĩ tới đây, run rẩy đến tận xương tủy, máu nóng đều kết băng.

“Sanh Tiêu, em nghĩ sai rồi.” Duật Tôn lạnh lùng nhìn lại “Có lẽ, cô ta bị ép phải đứng ở đầu con đường, nhưng đi vào hay không lại do đôi chân cô ta quyết định.”

“Thật không?” Sanh Tiêu không đồng ý với những lời y nói, giống như cô vậy, đường là do cô chọn, nhưng ở phía sau lại có rất nhiều đôi tay vô hình đẩy cô đi, khiến cô không thể chùn bước.

“Em còn muốn nói gì? Muốn như thế nào nữa?” Đối với thái độ không nóng chẳng lạnh của cô Duật Tôn vô cùng căm ghét, “Nếu không phải cô ta động đến em, tôi thề quan tâm Cố Tiêu Tây là ai sao? Một Nghiêm Trầm Thanh nhỏ nhỏ mà tôi cần cô ta đến chém giết mới được hả? Không phải vì xả giận cho em, thì tôi đến giải quyết hẩn sạch sẽ gọn gàng không tốt hơn sao?”

“Anh...” Mạch Sanh Tiêu nghẹn lời, “Chẳng lẽ đối với anh hủy hoại cuộc đời một người, cướp đi sinh mạng của người khác chỉ là chuyện vặt vãnh thôi? Duật Tôn, anh thật tàn nhẫn.”

“Tôi tàn nhẫn cũng vì em.”

“Anh đừng lấy em làm cái cớ, em bảo anh đừng tranh giành với Nghiêm Trầm Thanh nữa, anh nghe em không? Lúc Cố Tiêu Tây tiếp cận anh, nếu anh đã biết hết mọi chuyện thì vai diễn của anh cũng do em ép anh diễn phải không? Em bị lừa bị gạt chẳng biết cái gì, cuối cùng thì, người nào cũng nói với em, mọi chuyện xảy ra đều tại em, em phải chịu đựng thế nào đây?” Mạch Sanh Tiêu vừa gào vừa thét nói hết những vướng mắc trong lòng, dù cô không muốn nghĩ đến cũng khó, Nghiêm Trầm Thanh nói với cô, anh ta tranh đấu với Duật Tôn là vì cô, Duật Tôn lại nói với cô, Cố Tiêu Tây có kết cục như hôm nay, cũng tại cô.

Quanh đi quẩn lại, tất cả tội lỗi đều đổ lên đầu cô.

“Không chịu được cũng phải chịu!” Duật Tôn đứng bật dậy, “Mạch Sanh Tiêu, tôi che chở bảo vệ cho em, cuối cùng, em lại nổi cáu với tôi.”

“Em không giận, em chỉ muốn sau này anh đừng làm những chuyện thế này nữa, đừng kéo em vào, em không chịu nổi, em không hợp với những thói quen đó của anh.”

“Dựa vào đâu mà em nói em không hợp?” Bàn tay to của Duật Tôn bắt lấy vai Mạch Sanh Tiêu, “Chẳng lẽ, em sinh ra đã sống ngoài sáng, còn tôi, thì phải sống trong tối hay sao?”

Những lời của cô, dường như đã chạm phải sợi dây cung giấu tận sâu dưới đáy lòng Duật Tôn.

Mạch Sanh Tiêu không hề phát hiện ra, cô thấy mình càng nói thì mọi chuyện càng rối như tơ vò, cô không hề có ý đó, càng không trách Duật Tôn. Cô biết Duật Tôn làm tất cả đều vì cô.

Nhưng mà, càng nói, y càng hiểu lầm, làm cô cảm thấy như mình nói gì cũng sai.

“Em không biết, không biết!” Trong lòng Mạch Sanh Tiêu cũng khó chịu.

Vốn dĩ, là Duật Tôn trút giận thay cô, không ngờ cô lại chẳng thấu hiểu, còn nổi giận, y nghĩ tại hàng ngày y chiều chuộng quá nên mới làm hư Sanh Tiêu, Duật Tôn bắt đầu chán nản, hất tay lên đi ra cửa, “Không biết điều.”

Bước chân Sanh Tiêu lảo đảo, ngã nhào xuống ghé sô pha.

Mặt Duật Tôn chuyển xanh mét, đi xuống lầu, sải bước ra cửa.

Cửa lớn đóng rầm lại, dì Hà đứng ở trong bếp còn giật mình, bà sợ hãi vỗ vỗ ngực, vội vội vàng vàng đi ra ngoài, “Duật thiếu..”

Mạch Tương Tư đang ngồi trên ghế sô pha ăn dưa hấu, “Anh ấy đi rồi.”

Dì Hà lau tay vào tạp dề, bà nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy xe Duật Tôn lao vút khỏi hoa viên, rồi trở vào phòng khách, “Tương Tư, hai người họ lại cãi nhau à?”

“Chắc thế ạ.” Mạch Tương Tư ngẩng đầu, đặt miếng dưa hấu ăn dở lên bàn, “Không biết Sanh Tiêu sao rồi.”

“Cháu nói xem, liệu có phải ban ngày cô bé kia nói điều gì đó không?”

Tương Tư lắc đầu, “Cháu không biết.”

Dì Hà vào lại phòng bếp. Đến giờ cơm tối, Duật Tôn vẫn chưa về, dì Hà lên lầu gọi Sanh Tiêu mấy lần, nhưng cô từ chối, bảo không đói, nhất định không đi.

Đến khi hai người ăn xong bữa tối, Sanh Tiêu vẫn chưa xuống, Tương Tư mới đẩy xe lăn đến gần cầu thang, “Sanh Tiêu, Sanh Tiêu..”

Dù cửa phòng Sanh Tiêu đóng chặt, nhưng tiếng Tương Tư gọi thì vẫn nghe thấy, cô vịn tường đi ra cửa, mở cánh cửa ra, trả lời “Chị ơi, em không đói đâu, mọi người cứ ăn đi.”

“Không đói cũng phải ăn, xuống ngay đi.”

“Em thật sự không đói mà.” Sanh Tiêu lại đóng cửa vào, “Đừng phiền cơm em.”

Duật Tôn lái xe dạo hai vòng, chẳng có chỗ nào để đi, liền quyết định tới Cám Dỗ.

Y lái xe đến cửa Cám Dỗ, quăng chìa khóa để cậu nhân viên mang xe ra bãi đỗ.

Vừa vào bên trong, tiếng âm nhạc xập xình mà DJ điều chỉnh bất ngờ đánh úp vào tai, Duật Tôn có thói quen thuê phòng riêng ở Cám Dỗ, nhưng lần này thì khác, y đi tới sàn nhảy, ánh sáng lưu chuyển lúc mờ lúc rực rỡ.

Sàn nhảy của Cám Dỗ chia làm hai khu vực, một bên là sân khấu rộng rãi, xung quanh lắp các ống thép rồng, còn bên kia là sân khấu hình chữ thập, nhìn giống như một bàn cờ đầy mê hoặc.

Duật Tôn ngồi ở quầy bar, trên sân khấu chữ thập là những cô gái quyến rũ múa mở màn, vũ đạo nóng bỏng và hấp dẫn. Mấy cô gái này đều mặc chiếc váy ngắn màu trắng, ngực được che lại bởi một sợi dây to bản, tấm lưng nhẵn nhụi thắt một chiếc nơ cánh bướm, nhìn qua, chân dài trắng nõn nà cộng với vòng eo thon nhỏ mềm dẻo như rắn nước lắc lư, chỉ cần là đàn ông, đều không ngăn nổi sự mời gọi.

Duật Tôn đặt chìa khóa xe và di động lên quầy bar, y gọi một chai rượu, rót rượu Vodka lên đá lạnh, uống vào cổ họng vừa lành lạnh vừa sáng khoái.

Nếu muốn mở một quán bar, mặc kệ địa điểm là ở đâu, phía sau nhất định phải có thể lực chống lưng, hướng hồ Cám Dỗ là nơi hội họp bậc nhất ở cái thành phố Bạch Sa này.

Bóng đèn xoay chuyển mập mờ, ánh sáng quét lên khuôn mặt lạnh lùng và quyến rũ của Duật Tôn.

Có một thanh niên say rượu xông lên sân khấu chữ thập, trước giờ Cám Dỗ có một quy định, trừ người múa mở màn và nhân viên, khách chỉ được ở dưới sàn nhảy, không được lên sân khấu.

Phạm là người đến đây chơi, mười thì có tới chín biết rõ không thể động vào ông chủ Cám Dỗ, cho nên nhiều kẻ háo sắc nhưng không đủ can đảm, chúng ái ngại quy định này, chỉ dám sờ tay vuốt chân vũ nữ là cùng.

Tuy vậy, thanh niên ban nãy đã say mềm, đầu óc mơ hồ, bước mấy bước liền nhảy lên sân khấu ôm lấy cô gái trẻ đáng người thướt tha đang dẫn đầu, hai tay vội vã tháo chiếc nơ bướm của cô.

Cô gái thét lên, nhưng lại bị âm thanh trong sàn nhảy át mất, cô xấu hổ, hai tay ôm lấy ngực.

Một số người nhìn thấy thì huyết sáo, la hét ầm ĩ, “Ô ô cho anh đây nhìn một cái nào, cô bé có đáng người chuẩn đấy.”

Duật Tôn quen chơi bời, thấy chuyện thế này thì nhấc cốc rượu lên mút nhẹ, thưởng thức trò hay.

Chẳng bao lâu bảo vệ và vệ sĩ của Cám Dỗ đã xong tối, xử lý nhanh gọn thanh niên say rượu, bạn của cô gái múa dẫn đầu giúp cô đi vào cánh gà. Mọi người trên sàn nhảy thấy chẳng còn gì để xem thì tản ra, lại tiếp tục cuộc vui.

Thật ra, trước đây Nam Dạ Tước cũng kể mấy chuyện thế này, quy định là do Dung Ân bắt anh ta phải lập, cô ấy nói người múa dẫn đầu và nhân viên bán hàng đều là người, nên Nam Dạ Tước nhất định phải bảo vệ các cô chu đáo. Loại nghề nghiệp u tối này, bị người ta sờ soạn mấy cái, ôm ôm ấp ấp là chuyện thường, nên lúc nào cũng có thể gặp chuyện không may, Nam Dạ Tước phải cho người bảo vệ. Đối với chuyện xảy ra trong phòng bao và những sự cố công khai trên sàn diễn mà Dung Ân không thấy, Nam Dạ Tước cũng sẽ mất nhắm mắt mở cho qua.

“Duật Thiếu, sao anh lại ngồi đây?” Một cô ả mặt đỏ ửng ghé sát lại gần, nhìn qua cũng biết là cao thủ tình trường, bộ ngực mềm mại của cô ả đặt trên khuỷu tay y, cánh tay nhẵn mịn víu lấy bả vai Duật Tôn.

Y nhếch cặp môi mỏng, trên môi còn vương vết rượu, trong suốt sáng bóng, cô ả vươn đầu lưỡi khẽ liếm khoe môi, nửa người nghiêng hẳn ra trước.

Ngón trỏ của Duật Tôn đặt lên môi cô ả, ngăn hành động của ả lại, rồng xanh trên ngón tay y ở dưới ánh đèn màu cam trở nên nham hiểm hung ác kỳ lạ. Đôi con ngươi ngày càng u tối mù mịt, “Hôm nay tôi không có hứng.”

“Duật thiếu..” Cô ả bấu môi làm nũng, bàn tay nhỏ bé trườn lên tay Duật Tôn, cánh môi khẽ mở, ngậm lấy ngón tay y vào miệng.

Đôi mắt cô nàng quyến rũ hút hồn, thất lưng đen nhánh không giữ lại được thân hình ngả ngón của ả, bộ ngực đầy đà phập phồng. Kỹ xảo của cô ả rất thành thạo, mắt thấy Duật Tôn không nói gì thì cười, xác định tiếp cận cơ thể thành công, hai tay mới vòng lên ôm lấy cổ y.

Thân thể mềm mại thơm tho trong ngực làm Duật Tôn nhớ ra, đã mấy ngày nay y không chạm vào Sanh Tiêu.

Trên người cô có mùi thơm tươi mát và sạch sẽ, làm y không thể ngừng lại sự say mê....

Cô ả chôn đầu vào cổ y, ả nắm chắc những nơi nhạy cảm của đàn ông, hai tay bám vào lưng y, giở chiêu trêu đùa dụ dỗ. Duật Tôn hít thở trong khoảng không nồng mùi son phấn và nước hoa rẻ tiền. Hai tay y dùng lực kéo cô ả ra, đáy mắt lạnh như đầm nước, không có lấy một tia rung động chứ đừng nói là kích thích được ham muốn.

Khoe môi y cong lên, độ cong quyến rũ mê người, “Tôi đi toilet.”

Cô ả nhìn theo bóng lưng y, giận dữ phát điên.

Mạch Sanh Tiêu tự nhốt bản thân trong phòng, cô biết trời đã tối, ngồi trên sô pha, lo lắng co quắp người lại, nỗi sợ hãi bủa vây, sự yên tĩnh khiến cơn gió ngoài cửa sổ thổi qua cũng nghe thấy được.

Có phải thời tiết thay đổi không?

Gió ngày càng lớn, lớp bớp như tiếng mưa rơi, nện vào cửa sổ, muốn phá sập cả nóc nhà, Sanh Tiêu rất sợ, hai tay của cô sờ lung tung bám víu lấy sô pha đứng lên, bước lảo đảo lại gần giường.

Tiếng sấm vang lên ồm ồm, làm cô co rụt người lại, dậm người vào cánh tủ.

Mạch Sanh Tiêu nhịn đau đi ra cửa, mở cửa ra, cô gọi, “Chị ơi, dì Hà ơi...”

Mạch Tương Tư tắt ti vi ngồi trong phòng khách, dì Hà nhận được điện thoại của người nhà gọi tới, nói rằng con dâu bà đã đến ngày sinh nở, từ tối bắt đầu thấy đau bụng, bà muốn xin Sanh Tiêu nghỉ, nhưng Tương Tư nói Sanh Tiêu đang không vui, đừng quấy rầy cô, rồi tự ý cho dì Hà về.

Chớp giạt liên hồi, bão nhào từ bầu trời xuống, đem tấm màn của đêm đen kéo lên, vạn vật được soi sáng như ban ngày, từng tia sáng lạnh lẽo xuyên qua cửa sổ hắt vào mặt Tương Tư, cô ta ngồi trên sô pha chẳng hề nhúc nhích, tiếng kêu gào sợ hãi của Sanh Tiêu vẫn còn vang vọng bên tai cô ta.

Cô ta ngoảnh mặt làm ngơ, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giờ dữ thét gào, trong sân, những chậu hoa đẹp đẽ quý giá bị giầy xéo chẳng còn hình dạng. Mọi ngày xinh xắn gọn gàng là thế, hôm nay bám phải nước bùn chẳng vươn thẳng được.

Tương Tư biết rõ, từ nhỏ Sanh Tiêu đã sợ sấm sét.

Tia sáng chớp lóe lạnh lẽo hắt lên khuôn mặt Tương Tư khiến nó sáng rực đầy ma quái. Hai tay cô ta nắm ghì lấy thân xe lăn, môi đóng chặt.

“Chị, chị ơi.... Chị đã ngủ chưa?”

“Chị ơi, dì Hà ơi, hai người có ở đó không?”

“Chị ơi,... mấy giờ rồi?”

Căn phòng khách trống rỗng chỉ có âm thanh vọng lại tiếng của Sanh Tiêu. Hải Bối bị nhốt trong phòng đi Hà, nghe thấy tiếng Sanh Tiêu gọi thì sửa lên mấy tiếng.

Mạch Sanh Tiêu hoảng hốt, dán người lên vách tường, hai người đi đâu hết rồi? Chẳng lẽ đã bỏ đi...

Cô duỗi hai tay ra, gọi “Chị ơi...”

Trong âm thanh còn mang tiếng nức nở, nhưng chẳng có lời đáp lại, cô trở lại phòng đóng cửa. Hình như cả căn biệt thự vườn hoa rộng lớn chỉ còn lại một mình cô, Mạch Sanh Tiêu vội vàng đi về phía giường, vừa đi đầu gối vừa run rẩy, va vào đồ vật, cô mặc kệ đau đớn, quơ tay tìm điện thoại ở đầu giường.

Cô nhớ số điện thoại của Tương Tư, nhưng hai mắt không nhìn thấy nên không bấm được số.

Mạch Sanh Tiêu chán nản, tiếng sấm ầm ầm làm cô muốn khóc nức.

Sanh Tiêu nhớ ra Duật Tôn đã cài đặt chức năng quay số nhanh cho điện thoại của cô, số Duật Tôn là phím 1. Ngón tay cái của Sanh Tiêu tìm ngay được số, nhưng rồi lại do dự, không biết có nên gọi không.

Gọi rồi, phải nói thế nào?

Một tiếng sét rất lớn ầm vang sau lưng cô, giật nảy mình, ngón tay đã ấn phím gọi đi.

Bên trong Cầm Đỗ, cô ở kia chờ mãi không thấy Duật Tôn trở lại, đúng lúc này điện thoại y đặt trên quầy bar reo chuông, cô nhìn một lúc, rồi cầm lên mở máy.

Tiếng chuông vẫn tiếp tục reo, cô ở nhìn tên người gọi đến, Sanh Tiêu, chẳng cần đoán cũng biết đó là phụ nữ.

Vẻ mặt cô chuyển lạnh, cô ta muốn dáng có dáng, xinh đẹp có thừa, còn cả đồng đàn ông xếp hàng chờ hẹn được cô ở kia kia, khó khăn lắm cô mới ưng ý Duật Tôn lại bị người ta ruồng bỏ, cơn tức này, sao mà nuốt trôi?

Cô ở nhìn xung quanh, rồi nhận điện thoại, “A lô?”

“Duật Tôn...”

Mạch Sanh Tiêu phát hiện ra ngay âm thanh ở đầu dây bên kia là giọng nữ, nhưng cổ họng không kìm lại được đã lên tiếng mất.

“Chúng tôi đi ngủ rồi.” Cô ở nói xong, cúp máy luôn. Tranh thủ thời gian cầm lấy ví, chuồn mất.

Mạch Sanh Tiêu khẽ giật mình, tay cầm điện thoại mãi không rời khỏi tai.

Duật Tôn quay lại quầy bar, y cắt hứng, không muốn chơi bởi gì nữa, cầm lấy chìa khóa và điện thoại rời khỏi Cầm Đỗ.

Ra bên ngoài Cầm Đỗ mới biết, thời tiết đã thay đổi, mưa rền gió dữ, nước mưa hòa với gió lạnh quất vào khuôn mặt, ẩm ướt đến đậm đặc.

69. Chương 69: Em Không Thể Rời Tôi Được Đúng Không

Tiếng tút tút vọng lại từ đầu dây bên kia, rất lâu sau Sanh Tiêu mới gấp điện thoại lại.

Cô cầm lấy điều khiển bên cạnh, tắt máy điều hòa.

Dù vậy, hai vai cô vẫn run lên vì lạnh.

Có phải bây giờ đã muộn lắm rồi, nên chị và dì Hà ngủ say, không nghe thấy tiếng cô gọi?

Trước giờ, Mạch Sanh Tiêu đều không dám ở một mình, cô đứng dậy cầm theo điện thoại, lần mò đi đến gần cửa, rồi bước tiếp ra cầu thang, chỉ có tiếng sửa của Hải Bối ở dưới lầu.

“Hải Bối, Hải Bối.”

“Gâu gâu gâu”

“Hải Bối, mày ở đâu? Hải Bối, lên đây.”

Mạch Tương Tư đẩy xe lăn chuyển động, toàn bộ phòng khách được trải thảm lông mềm mại, dù xe lăn có di chuyển cũng không phát ra tiếng động, dì Hà vừa đi, cô ả liền nhốt Hải Bối vào phòng, hôm nay dù Sanh Tiêu có gọi to đến mấy, con chó cũng không ra được.

Hai tay Sanh Tiêu sờ lên tay vịn cầu thang, vì cầu thang hình vành khuyên nên Mạch Tương Tư ở dưới chân cầu thang có thể dễ dàng trông thấy Sanh Tiêu đang hoảng hốt. Cô sợ ngã nên không dám đi bừa, mắt không nhìn thấy gì, cả thế giới đều đen kịt một màu, Sanh Tiêu hoảng loạn.

“Chị...”

“Chị ơi, chị ở đâu?”

Hai tay Tương Tư đặt trên đầu gối, loại đau khổ này, cô ta đã nếm chịu nhiều hơn Sanh Tiêu cả vạn lần rồi.

Cô ta vẫn còn nhớ rất rõ cảm giác lúc tỉnh lại, bác sĩ thông báo rằng hai chân đã liệt, cô ta tuyệt vọng muốn tự sát mấy lần. Bây giờ, mắt Mạch Sanh Tiêu không nhìn được thì có sao, chẳng phải bên cạnh còn bao nhiêu người chăm sóc đầy thôi. Duật Tôn vung tiền như rác để chữa trị cho nó. Cô ả liệt giường lâu như thế cũng bởi vì không có tiền điều trị. Xem đi đều là gặp vận hạn, nhưng tại sao ông trời chỉ giúp Mạch Sanh Tiêu.

Sanh Tiêu căng tai nghe ngóng, trừ tiếng Hải Bối, chỉ còn âm thanh của mưa gió và sấm sét.

Hay bây giờ vẫn còn sớm nên mọi người ra ngoài rồi? Nếu đã định ra ngoài, thì trước khi đi dì Hà nhất định sẽ nói cho cô biết, hơn nữa Tương Tư biết từ nhỏ cô đã rất sợ sấm sét, chắc chắn sẽ quay về ngay.

Sanh Tiêu lò dò thử bước xuống một bậc, tay trái cô nắm chặt tay vịn cầu thang, bên tai đầy tiếng sấm rền, không nhìn thấy, chỉ có thể dò dẫm từng bước một.

Tương Tư ngẩng đầu, thấy Sanh Tiêu xuống được vài bậc.

Sanh Tiêu gọi mấy câu nữa nhưng vẫn không có ai đáp lời.

Tương Tư đẩy xe lăn, dè dặt thận trọng đi đến cửa phòng mình, không ngờ, cửa phòng dì Hà đột nhiên bật mở, thân hình bé bự của Hải Bối lao từ bên trong ra, chạy thẳng về phía cầu thang.

Tương Tư nheo mắt lại, hai tay cô ta chống lên thành xe lăn, từ từ đứng thẳng dậy.

Cô ả nhẹ nhàng bước thêm mấy bước, chó Samoyed có hình thể cao lớn, Mạch Tương Tư vỗ ôm hai ba lần đều không được, nó nhe hàm răng nhọn, quay về phía Mạch Tương Tư sủa to, “Gâu gâu, gâu gâu”

“Hải Bối.” Sanh Tiêu nghe thấy tiếng Hải Bối ở rất gần, như đang ở ngay dưới chân chân cô.

Tương Tư định nhốt Hải Bối vào phòng dì Hà lần nữa, không ngờ, Hải Bối lại giơ chân trước ra cào lên tay cô ta khiến mu bàn tay xuất hiện một vết xước rất dài, Mạch Tương Tư đau đớn vội ngồi trở lại xe lăn, Hải Bối chớp cơ hội nhảy lên trên lầu, chạy về phía Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu di chuyển vội vàng, bước hụt, ngã nhào về phía trước.

Hải Bối lao tới, nằm rạp xuống đất, đỡ được Sanh Tiêu đang ngã xuống, Tương Tư thấy thế, nghiêng rằng, đẩy xe lăn về phòng. Cô ta lấy một viên thuốc màu trắng từ trong ngăn kéo bỏ vào ly nước, sau đó xoa người, nằm lên giường giả vờ ngủ say.

Mạch Sanh Tiêu mò mẫm trên mặt đất một lúc rồi đứng lên, “Hải Bối, mày không sao chứ?”

“Oảng oảng” Hải Bối lắc đầu mấy cái rồi đứng thẳng dậy.

Sanh Tiêu ngồi xuống bậc cầu thang, hai tay ôm chặt cổ Hải Bối, có nó làm bạn, trong lòng cô đã đỡ sợ hơn, “Hải Bối, cảm ơn mày, nếu không có mày tao đã ngã đau lắm rồi.”

Mạch Sanh Tiêu không dám lên lầu, cũng không dám đi xuống, cứ ngồi ôm Hải Bối ở chỗ quẹo của cầu thang.

Duật Tôn thấy thời tiết xấu, vội vã trở về, y đỗ xe rồi mở cửa, thay giày vào phòng khách, nào ngờ trông thấy Sanh Tiêu tội nghiệp đang ngồi ôm Hải Bối.

Một người một chó, Hải Bối nhìn thấy Duật Tôn, đứng hần bốn chân lên, vẫy đuôi mừng.

Nhìn Mạch Sanh Tiêu còn đáng thương hơn, một chiếc dép lê lún xuống chân cầu thang, hai cánh tay ôm chặt lấy cổ Hải Bối, “Chị, dì Hà, hai người về đây à?”

Duật Tôn không nói gì, Sanh Tiêu lại lắng tai nghe, lòng bùng lên nỗi sợ, Ai đó?”

Y tới gần, giẫm lên bậc thang.

“Gâu gâu.”

Hai tay Mạch Sanh Tiêu đang ôm cổ Hải Bối siết chặt hơn, “Ai đó? Có người phải không?”

Không có tiếng đáp lại, Sanh Tiêu sợ hãi đứng bật dậy, cô dùng chân cọ cọ vào Hải Bối, “Hải bối, đi mau.” Nói xong, xoay người định chạy.

Mắt nhìn không được, ông trời còn không thông cảm với người mù lòa. Thấy cô sắp ngã, Duật Tôn bước nhanh đỡ lấy cô, “Là tôi.”

Mạch Sanh Tiêu nghe được giọng nói quen thuộc, mũi nghẹn lại, nỗi sợ hãi trong lòng đều tan biến.

Duật Tôn vẫn còn bực, không nói gì nữa, y xoa người Sanh Tiêu rồi đi lên lầu, đi được hai bước, góc áo liền bị kéo lại. Mạch Sanh Tiêu nhìn không thấy, đành phải đi theo y. Duật Tôn vung tay lên, đẩy ra.

Tay Sanh Tiêu rơi xuống, đúng lúc một tiếng sấm vang lên, Duật Tôn nhấc chân đi tiếp, còn cô không chút nghĩ ngợi nắm chặt tay áo của y.

“Em làm cái gì đó?” Duật Tôn xoay người hỏi.

Mạch Sanh Tiêu nghe thấy sự cáu kỉnh trong giọng nói của y, nhưng cô không muốn buông tay, chỉ đứng yên tại chỗ.

“Buông ra.”

Sanh Tiêu thấy tủi thân, đầu mũi chua xót, cô biết bản thân là kẻ mặt dày, nên cúi gằm mặt xuống, tự nhủ dù sao không nhìn thấy cũng không cần xấu hổ, “Anh dẫn em lên đi.”

“Vì sao tôi phải đưa em lên? Chẳng phải em nói không cần người khác giúp đỡ bất cứ việc gì sao?”

“Vì sao tôi phải đưa em lên? Chẳng phải em nói không cần người khác giúp đỡ bất cứ việc gì sao?” Đây không phải lần đầu tiên Sanh Tiêu được nghe Duật Tôn nói chuyện ác ý như vậy. Da mặt cô cũng chưa dày đến mức không biết xấu hổ, nghe những lời y nói, đành buông lỏng tay.

Duật Tôn nhìn từ trên cao xuống, hai tay Mạch Sanh Tiêu chuyển sang nắm lấy tay vịn cầu thang, có thể nhận ra ngay, vừa rồi cô đã sợ hãi đến mức nào. Nhìn sắc mặt nhợt nhạt của cô, y xoay người đi xuống lầu.

“Anh đi đâu?” Sanh Tiêu bật thốt, y lại muốn ra ngoài sao?

Duật Tôn nhặt chiếc dép lê rơi ở chân cầu thang, rồi quay lại bên cạnh Sanh Tiêu, khom lưng nhấc một chân của cô lên.

Mạch Sanh Tiêu đứng không vững, một tay rơi xuống đầu vai Duật Tôn, “Anh còn giận phải không?”

Động tác của Duật Tôn ngừng lại, nhìn biểu hiện lo lắng trên mặt cô, không nói gì.

“Lúc đó em cũng không biết mình đang nói cái gì nữa, không phải là em không biết suy nghĩ đâu. Cổ Tiêu Tây phạm tội, bị pháp luật trừng trị là đúng, nhưng em...em...” Lý do khiến hai người tranh cãi, bấy giờ Sanh Tiêu cũng chẳng nhớ rõ nữa.

Cô luống cuống giải thích, không biết Duật Tôn có nghe hay không, đang lúc tay chân lúng túng, vung lên hạ xuống mấy lần, thì nửa thân trên bị kéo vào một vòng ngực ấm áp, “Ăn cơm tối chưa?”

Mùi Sanh Tiêu càng thêm chua xót, cô lại muốn khóc.

Thì ra, chẳng biết từ khi nào, cô đã không thể chịu nổi sự lạnh nhạt của Duật Tôn, “Chưa.”

“Sao lại thế?” Duật Tôn lùi lại, “Tại sao chưa ăn.”

“Ban này, vì em không đói, bây giờ hơi đói rồi.”

Duật Tôn nắm tay cô đi xuống lầu, Mạch Sanh Tiêu thật sự thấy khó hiểu, tại sao những lúc cô đi theo sau y, dù mắt vẫn không nhìn thấy nhưng chưa bao giờ bị vấp ngã? Duật Tôn đưa cô đến trước bàn ăn, rồi gọi “Dì Hà, dì Hà..”

“Vừa này em cũng gọi rồi, nhưng hình như không có ai ở nhà.”

Tương tư nghe thấy tiếng người, thì nhắm nghiền hai mắt lại, tiếp tục giả vờ ngủ.

Duật Tôn lấy di động ra, bấm số điện thoại dì Hà “Alô..”

Dì Hà đang ở bệnh viện, cuống quýt trả lời, “Duật thiếu, lúc tôi đi không nói với Mạch tiểu thư, nhưng tôi bảo Tương Tư rồi, thật sự xin lỗi.. Con dâu tôi sinh cháu, tôi sốt ruột quá..”

“Vậy, Mạch Tương Tư đâu?”

“Tôi đỡ cô ấy lên giường xong mới đi, chắc bây giờ cô ấy vẫn đang ở trong phòng.”

Duật Tôn ngắt máy, “Chị em ở nhà.”

“Lúc này em gọi mãi chẳng có ai trả lời.” Sanh Tiêu đứng bật dậy, “Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Duật Tôn đi cùng Sanh Tiêu đến cửa phòng Mạch Tương Tư, hai tay Sanh Tiêu đập vào cửa, gọi “Chị ơi, chị, chị ở đâu?”

Không nhận được tiếng trả lời, Mạch Sanh Tiêu lo lắng vô cùng, cô thì thào, “Làm sao bây giờ?”

“Vào xem.”

“Nhưng mà... làm thế có bất tiện lắm không?”

“Còn tốt hơn để chị em chết ở trong đó.”

Mạch Sanh Tiêu nghe xong cũng thấy sợ, cô vội nắm cửa, cửa không khóa, Duật Tôn đi phòng bật đèn lên, Sanh Tiêu không nhìn thấy, nắm chặt lấy tay y, “Chị em có ở đây không?”

Duật Tôn đưa mắt, nhìn thấy Mạch Tương Tư đang nằm trên giường. Sắc mặt y chợt trở nên hung ác nham hiểm, “Có.”

“Vậy sao lại không nghe thấy em gọi nhỉ?” Sanh Tiêu đi qua, hai tay mò mẫm men theo thành giường, chạm vào vai Tương Tư, “Chị, chị ơi..”

Thấy chị bất động, Mạch Sanh Tiêu có dự cảm không lành, cô dùng sức đẩy mấy cái, “Chị ơi, chị có sao không?”

Tương Tư giả vờ mơ màng màng, hé mắt ra một cái rồi lại cụp mí mắt xuống, “Sanh Tiêu, em sao vậy?”

“Chị, chị làm em sợ muốn chết,” Mạch Sanh Tiêu ngồi xuống ngay bên cạnh, “Em gọi chị bao nhiêu lần, nhưng chị không trả lời, em nghĩ chị với dì Hà ra ngoài rồi”

“Uhm,” Tương tư uể oải, “Dì Hà về nhà... Chị ngủ không được, nên uống nửa viên thuốc ngủ, Sanh Tiêu, làm sao vậy? Đã mấy giờ rồi, sao còn chưa ngủ?”

“Chị, sao chị lại uống thuốc ngủ?”

“Không có gì đâu, trước đây chân không tốt, hay bị mất ngủ, là thói quen thôi. Sanh Tiêu, em có chuyện muốn nói với chị phải không?”

Mạch Sanh Tiêu thấy tinh thần chị mình không tốt cho lắm, liền đứng dậy.

“Không có gì đâu, chị cứ ngủ tiếp đi.”

Tương Tư vừa nằm xuống, Hải Bối đã lao từ ngoài cửa vào, cứ nhằm Tương Tư đang nằm trên giường mà sửa to, có vẻ rất kích động, như là thấy người lạ. Tương Tư hoảng hốt kéo chăn trùm kín người, Mạch Sanh Tiêu quay sang chỗ Hải Bối quát, “Hải Bối, không được sửa.”

Duật Tôn liếc thấy mu bàn tay Tương Tư có vết cào, thì hỏi “Tay của cô bị sao vậy?”

Mạch Tương Tư chột dạ, cô ta giấu tay vào trong chăn, “Hồi chiều chơi với Hải Bối, không cẩn thận nên bị cào thôi.”

“Gâu gâu” Hải Bối như nổi điên, nó quay đầu về phía Tương Tư đang nằm, sửa càn dử tợn, Mạch Sanh Tiêu vội ngồi xuống, ôm lấy cổ Hải Bối, “Hải Bối không ngoan, cả người nhà cũng không nhận ra sao?”

Duật Tôn do dự nhìn biểu hiện trên mặt của Tương Tư, cô ta híp mắt, nửa mê nửa tỉnh, như là uống thuốc ngủ thật. Lọ thuốc vốn ở trong ngăn kéo cũng bị Mạch Tương Tư lấy ra, để ngay trên tủ đầu giường.

“Hải Bối, chúng ta ra ngoài, không được sửa nữa.”

Sanh Tiêu đá nhẹ vào chân con chó Samoyed .

Duật Tôn kéo tay Sanh Tiêu đi ra ngoài, cửa phòng vừa đóng lại, Mạch Tương Tư trở mình, khoe miệng vẽ lên một nụ cười mỉa.

Ban nãy Sanh Tiêu bị ngã. Dù có Hải Bối đỡ được, nhưng mắt cá chân vẫn hơi đau.

“Em bị ngã à?” Nếu không thì một chiếc dép sẽ chẳng rơi ở chân cầu thang.

“Em sợ ở một mình trong phòng tắm, lúc xuống cầu thang nhanh quá, không cẩn thận mới ngã.”

Duật Tôn đưa cô trở lại bàn ăn, “Em là đá tảng hả? Đã sợ, sao không gọi cho tôi.”

“Em gọi rồi...” Mạch Sanh Tiêu buột miệng, nói được ba từ, thì cắn môi không dám nói nữa.

Duật Tôn lấy điện thoại ra, kiểm tra nhật ký cuộc gọi, đúng là thấy số của Sanh Tiêu gọi đến, y nghĩ ngay đến một khả năng, là cô gái ở Cẩm Đỗ. Duật Tôn đặt di động xuống, Mạch Sanh Tiêu không thấy y nói gì, cũng chẳng dám hỏi nhiều.

“Tôi không nhận được.”

Y không nhận được, tất nhiên là vì có người khác nghe rồi, “Nhưng em có gọi.”

Duật Tôn thấy sắc mặt Sanh Tiêu không được tự nhiên, liền bật cười, “Tôi ở Cẩm Đỗ, lúc đó đang vào toilet, điện thoại bị người ta nghe mất.”

Mạch Sanh Tiêu vẫn nhớ tiếng ồn ào huyền não vọng lại từ đầu dây bên kia, “Anh nói chuyện này với em để làm gì?”

Cặp môi mỏng của Duật Tôn hơi cong lên, đúng vậy, sao y phải giải thích với cô?

Y đứng dậy, cô lập tức chớp ngay lấy cánh tay của y, “Anh đi đâu?”

“Mạch Sanh Tiêu, có phải em không thể rời khỏi tôi được, đúng không?”

Sanh Tiêu nghe vậy, thật sự rất muốn buông tay ra, nhưng cô vẫn sợ, xiết chặt lực tay một chút, kéo tay áo của y, Duật Tôn thấy thế, nhẹ giọng “Tôi đi xem trong tủ lạnh còn gì ăn không.”

Mạch Sanh Tiêu đứng lên, đi theo y, dì Hà để phần cho Sanh Tiêu một bát cơm nhỏ trong tủ lạnh và mấy món ăn mặn.

Cô thường ăn rất ít, Duật Tôn hâm lại thức ăn bằng lò vi sóng cho nóng rồi đặt trước mặt Sanh Tiêu, tay trái cô giữ chặt bát, tay kia cầm thìa cẩn thận múc từng miếng nhỏ đưa vào miệng. Cô không quen để người khác giúp, ăn một miếng xong ngừng một lát mới ăn tiếp, cứ thế bát cơm đã vơi đi gần nửa.

Duật Tôn không bón cho cô, có một số việc Sanh Tiêu nhất định phải tự lập, nếu để người khác giúp, thì cô có khác gì người tàn phế.

“Chị em có thói quen uống thuốc ngủ à?”

Mạch Sanh Tiều lắc đầu, “Em không biết.” Cô cảm thấy áy náy, “Có lẽ chị ấy chịu nhiều áp lực quá nên phải uống thuốc mới ngủ được.”

Sanh Tiều ăn xong cơm thì lên lầu cùng Duật Tôn.

Trong phòng hơi bừa bộn, gối ôm của sôpha và điều khiển điều hòa đều nằm trên mặt đất. Vào đến phòng, Mạch Sanh Tiều tìm thành giường rồi mem theo đó ngồi xuống, tiếng sấm vẫn vang lên bên ngoài cửa sổ, tia chớp lóe sáng trên bầu trời Hoàng Duệ Ấn Tượng, khiến người ta hãi hùng.

“Sợ hãi?”

Sanh Tiều cảm thấy vị trí bên cạnh lún xuống, “Em chưa bao giờ sợ hãi như hôm nay. Chắc do mắt không nhìn thấy nên cứ có âm thanh vang lên bên cạnh là em lại lúng túng. Lúc nào cũng có cảm giác xung quanh mình giăng đầy nguy hiểm, khi tất cả mọi thứ yên tĩnh, em lại thấy như có rất nhiều người đang vây quanh em, bọn họ trợn mắt lên nhìn chăm chăm vào em.” Mạch Sanh Tiều lấy hai tay che mặt, Duật Tôn hiểu, hôm nay mà để cô ở lại đây một mình, nhất định cô sẽ sợ chết khiếp.

“Duật Tôn, nếu sau này chúng ta có cãi nhau, anh giận đến mức nào cũng đừng để em lại một mình nhé, được không?”

Y vươn tay ôm lấy cô, “Nếu em bằng lòng ở bên tôi, tôi sẽ thương yêu em, sẽ tốt với em.”

“Giả sử, ngày nào đó anh không thích em nữa thì sao?” Sanh Tiều ngẩng đầu, mở to đôi mắt huyền đen láy.

Cô vẫn đang đợi câu trả lời của y nhưng Duật Tôn đã nghiêng người, hôn cô, câu trả lời, Duật Tôn sẽ không nói cho cô. Ít nhất, bây giờ y còn thích Sanh Tiều, y chiều chuộng cô, thậm chí đôi lúc có thể dễ dàng tha thứ cho cô, nhưng Duật Tôn biết rõ, sớm muộn gì cũng có ngày y sẽ chán cô.

Nếu thật sự có ngày ấy, thật ra cách giải quyết rất đơn giản, cho cô một khoản tiền, đi rồi, sẽ coi như chưa hề quen biết.

Sanh Tiều nằm yên để y đè lên người, Duật Tôn vén tóc cô sang một bên, thả đôi môi hôn lên gò má Sanh Tiều. Đôi tay thiếu nữ ôm lấy tấm lưng dày rộng, bàn tay y từ từ chui vào váy, vuốt ve bắp đùi trong của cô.

Như có một ngọn lửa đang thiêu đốt mãnh liệt bên trong cơ thể Sanh Tiều, sức nóng của nó gào thét muốn thoát ra ngoài, xuyên qua từng tế bào, Sanh Tiều biết rõ mảnh khóc tán tỉnh của y, cô không nhìn thấy từng tấc da thịt trắng nõn nà của mình đang phơi bày ngay trước mắt Duật Tôn. Mạch Sanh Tiều chẳng giấu nổi vẻ ngượng ngùng trên gương mặt, cô muốn khép hai chân lại, y đã nhanh hơn, xâm nhập vào cơ thể cô, giọng nói Sanh Tiều khàn khàn, pha chút nũng nịu, “Đừng mà, em không nhìn thấy gì.”

“Em ghét nhìn chỗ đó lắm cơ mà?” Duật Tôn chôn khuôn mặt vào giữa ngực cô, cất tiếng mơ hồ, “Làm tình không cần mắt đâu, em chỉ cần dựa vào tôi là đủ rồi.”

Khi y tốt với người phụ nữ nào, cô ấy sẽ không bao giờ phải ném mùi khở sở.

Mạch Sanh Tiều kiệt sức nằm trên giường. Duật Tôn bế cô vào phòng tắm, cùng nhau tắm rửa. Xong xuôi, y lại bế cô lên giường, hai người đều không mặc đồ ngủ, chỉ quấn một cái chăn rất mỏng quanh người.

Cô và y ôm lấy nhau tựa vào thành giường, tóc cô vẫn còn hơi ẩm, phủ lên khuỷu tay trần trụi của y, mắt Sanh Tiều khép hờ, lắng nghe hơi thở đầy sang khoái của Duật Tôn, y đặt cằm lên đỉnh đầu cô rồi hỏi, “Thoải mái không?”

Mặt cô đỏ bừng, đôi mắt đen láy sáng long lanh hơn bình thường, “Sao anh thích hỏi câu đó vậy, anh thấy thoải mái là được rồi còn gì?”

“Thế ý em là không thoải mái hả?” Duật Tôn nghiêng mặt, thấy mặt cô đỏ ửng lên.

Mạch Sanh Tiều muốn né tránh, quay đầu đi, lại chạm vào trán y, “Không đau như lúc trước”

Bên tai nghe thấy tiếng đàn ông cười rất nhẹ, “Làm tình đòi hỏi sự phối hợp ăn ý, lần sau nếu mà em chủ động,” Bàn tay to lớn của y vỗ vỗ vào mông Mạch Sanh Tiều, “Em sẽ muốn nữa à xem.”

Cô giơ tay, muốn che miệng Duật Tôn lại. “Không được nói nữa.”

“Em sờ mặt tôi làm gì?”

Mạch Sanh Tiêu muốn rút tay về thì đã bị y nắm lấy, giữ tay cô trên mặt mình, lòng bàn tay cô rất ấm, mặt Duật Tôn lại rất mát.

Y vuốt ve bàn tay cô mãi không ngừng lại, không khí trong phòng yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng hít thở đều đặn của hai người, một sâu một nông, rất hoà hợp.

Duật Tôn không nói, Sanh Tiêu cũng không mở miệng.

Xung quanh tĩnh lặng, xa xa vọng lại tiếng gió thổi mưa rơi, Mạch Sanh Tiêu không còn hoảng sợ nữa, từng hạt mưa nổi nhau nện vào cửa sổ sát đất, lộp bộp, như muốn phá vỡ cửa sổ để vào.

“Sanh Tiêu.”

Cô nhắm mắt lại, “Dạ?”

“Đi biển bao giờ chưa?”

Cô lắc đầu.

“Đợi mấy ngày nữa dì Hà về, tôi sẽ đưa em ra biển chơi, thuê một chiếc du thuyền, mang em đi hóng gió.” Duật Tôn nghĩ thầm, từ lúc Mạch Sanh Tiêu ở bên y tới nay vẫn chưa đưa cô đi du lịch lần nào, bây giờ mắt cô không khỏe lại càng phải đi.

Hết chương 69.

Đôi trẻ sắp đi tuần trăng mật ^^

70. Chương 70: Vứt Bỏ

Sanh Tiêu mở mắt ra hỏi lại “Thật sao?”

Cô đã muốn tới biển từ rất lâu rồi, mỗi lần trên tivi chiếu nhưng hình ảnh về biển đều khiến lòng cô xao xuyến. Duật Tôn kéo chăn trùm lên cả vai cô “Thật.”

“Tại sao phải chờ dì Hà về?”

“Không phải em lo cho Tương Tư ở nhà một mình sao?”

Mạch Sanh Tiêu gật đầu “Cũng đúng.” Duật Tôn đưa cô đi chơi không có nghĩa là Tương Tư cũng được đi theo.

“Anh đã đến biển bao giờ chưa?”

Duật Tôn thấy lòng mình thất lại, y có nhắm mắt cũng cảm nhận được vị mặn mòi đặc trưng của biển. Ai ai cũng cho rằng biển cả bao la đẹp đẽ vô cùng. Nhưng nếu một người bị chìm xuống biển sâu, mặc kệ có giấy dựa cố gắng thế nào đều không thoát khỏi bàn tay của thần chết, cuối cùng anh ta cũng sẽ hiểu được ranh giới tuyệt vọng giữa sự sống và cái chết.

Duật Tôn từng tận mắt chứng kiến bạn bè mình kiệt sức rồi bỏ mạng nơi đáy biển. Mới đó còn vùng vẫy mà phút sau đã trở thành cái xác chìm, đôi tay cố gắng khua khoắng, bản năng khiến họ chiến đấu để sống sót, nhưng hiện thực phũ phàng đã dập tắt ước nguyện đó. Cuối cùng, từng người, từng người một đều trở thành những xác chết trôi nổi trên mặt biển bao la.

Ai cũng mong muốn được sống yên bình hạnh phúc, đứng trước sự lựa chọn giữa hai con đường sống và chết, thì chắc chắn không một ai tình nguyện đi tìm cái chết.

Bản thân không chết, nên chỉ còn cách đẩy người khác chết thay mình.

“Duật Tôn, Duật Tôn”. Mạch Sanh Tiêu lay lay tay y.

Y giật mình, hai tay ôm riết cô vào lòng. Y siết tay rất chặt làm cô có cảm giác như sắp vỡ vụn.

“Dì Hà chắc vài hôm nữa mới lên, nhân dịp này em ra ngoài mua ít quần áo đi nhé.” Khuôn mặt tuấn tú tỳ lên trán cô “Thôi quên đi, tôi sẽ cho người mang đồ tới cho em.”

“Không cần đâu.” Cô gối đầu lên bờ vai y “Dù mắt em không nhìn thấy gì, nhưng cả ngày quanh quẩn ở nhà em cũng chán lắm rồi, để em ra ngoài cho tinh thần thoải mái, em gọi Thư Diễm đi cùng nữa.”

“Cứ vậy đi, tôi sẽ bảo tài xế đi cùng em, em thích mua gì cũng sẽ có người xách cho em.”

“Cũng được ạ.”

Tâm tình cô rất tốt, chưa bao giờ cô ra khỏi thành phố này, chỉ muốn nhìn mà không được, nên không khỏi tiếc nuối “Biển đẹp như vậy mà em không được ngắm, nếu được nhìn thấy một lần thôi em cũng mãn nguyện lắm rồi.”

“Chờ mắt em sáng lại, tôi đưa em đi lần nữa.” Duật Tôn muốn cho cô xả stress “Em có thể cảm nhận hương vị của biển, đến đó tha hồ ăn hải sản nhé.”

“Vâng ạ.” Sanh Tiêu gật đầu “Nhưng một mình dì Hà chăm sóc chị liệu có ổn không?”

“Chắc chắn là được.” Duật Tôn không nghĩ ngợi mà trả lời luôn. “Chị em sẽ không gây phiền phức cho dì Hà đâu.”

Sanh Tiêu không hiểu được ý tứ sâu xa trong lời nói của Duật Tôn, nhiệt độ phòng hơi thấp làm mắt cô càng đau nhức “Hôm nay em gặp Cố Tiêu Tây trong bệnh viện.”

“Dù sao chuyện này cũng đã qua rồi, anh đừng gây khó khăn cho người nhà của cô ấy nữa, có được không?”

“Họ ở trong tay nhà họ Nghiêm, chuyện này bây giờ không liên quan gì đến em nữa, những thứ khác, tôi sẽ không nhúng tay vào.”

“Duật Tôn”

“Sao vậy?”

Sanh Tiêu gọi một tiếng, nhưng không nói gì nữa.

Y ôm cô càng chặt “Có phải em định nói tôi quá tàn nhẫn với Cố Tiêu Tây?”

Mạch Sanh Tiêu không biết nên nói thế nào.

“Nếu tôi mạnh tay ngay từ đầu thì em sẽ không bị vào Cục cảnh sát. Sanh Tiêu, con người sống trên đời không ai là không ích kỷ. Cô ta chỉ biết núp sau lưng nhà họ Nghiêm nhìn em ngốc nghếch nhận tội thay, cho dù cô ta có áy náy, nhưng sự áy náy đó để làm gì? Nếu không phải trả giá, e rằng cô ta vẫn sẽ hưởng thụ cuộc sống an nhàn. Thế giới này có cái gì được gọi là công bằng, tàn nhẫn cũng chỉ là một loại thủ đoạn.” Y nói những lời này, âm điệu bình thản không thể bình thản hơn. Trong lòng Sanh Tiêu thoáng trầm xuống, nếu không phải một người đã trải qua gió tanh mưa máu, chắc hẳn không thể nói ra những lời như thế.

Những lời này của y là bức tranh khắc họa chân thật nhất về cuộc sống xã hội.

Duật Tôn xoay mặt cô lại, đặt một nụ hôn phớt lên môi cô. “Cũng như chị của em thôi, dù cô ta phạm pháp, nhưng tôi có quyền có thể, một tay che trời, giúp cô ta thoát tội, ai dám nói không được?”

Trong lòng Sanh Tiêu nặng trĩu “Chúng ta lại lạc đề rồi.”

Mặc cho Tô Niên có đáng chết hay không, dù sao Mạch Tương Tư cũng đã giết người.

Duật Tôn ôm cô lại gần mình, môi mỏng dán lên tai cô “Vậy làm chuyện chúng ta nên làm đi!”

Lời nói mờ ám thế này chỉ có y mới nói ra được.

Trời mưa rả rích suốt đêm, đến sáng sớm trời vẫn còn lất phất mưa phùn nhẹ nhẹ.

Mạch Sanh Tiêu mệt mỏi, ngủ say trên giường. Duật Tôn ôm cô, mới vừa lòng nhắm mắt lại. Hôm nay, không có dì Hà, Tương Tư dậy sớm chuẩn bị bữa sáng, đợi mãi vẫn không thấy Sanh Tiêu và Duật Tôn xuống ăn, thì tự biết hai người còn đang ngủ.

Cô ta đẩy xe lăn đến gần bậc cầu thang “Sanh Tiêu ơi, Sanh Tiêu, dậy ăn sáng đi...”

Thanh âm vọng vào phòng ngủ chính, đánh thức Duật Tôn, đôi mắt hẹp dài khẽ nhướng lên. Mạch Sanh Tiêu vẫn không tỉnh lại, mí mắt hơi động đậy.

“Sanh Tiêu ơi.”

“Ồn chết đi.” Duật Tôn lầm bầm một câu.

Toàn thân Sanh Tiêu mềm nhũn, hai đùi cẳng không có sức nhấc lên, cô ghé sát người vào ngực y, mắt muốn mở ra nhưng cổ mãi vẫn không mở được.

“Sanh Tiêu mau dậy ăn sáng.”

Duật Tôn tiện tay cầm gạt tàn trên tủ đầu giường ném ra cửa.

“Rầm.”

Mạch Tương Tư khẽ giật mình, Sanh Tiêu cũng bị tiếng động đó làm cho tỉnh, hoảng sợ bật dậy khỏi vòng tay Duật Tôn “Mấy giờ rồi?”

“Em còn nhiều sức thật đấy.” Duật Tôn lại kéo cô nằm xuống “Tôi vẫn mệt.”

Đến tận trưa hai người mới dậy. Mạch Tương Tư nghe thấy trên tầng có tiếng động, trong lòng rất bức tức bất mãn, đổ hết cháo bữa sáng đi, vốn định nấu cơm trưa, nhưng vì vẫn còn tức nên ngồi lì xem tivi.

Duật Tôn dắt tay Sanh Tiêu xuống lầu. Hải Bối nằm thu mình trong góc. Tương Tư thấy hai người xuống, khóe miệng nở nụ cười chào hỏi “Đã dậy rồi à?”

“Chị.” Sanh Tiêu đuổi hai tay ra, Tương Tư nắm lấy tay phải cô, kéo cô lại ghé salon.

Mạch Sanh Tiêu mặc chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình, phía dưới là chiếc quần soóc bò, đôi chân thon dài bắt chéo bên cạnh bàn. Tương Tư liếc mắt đã thấy dấu hôn trên cổ cô, rõ ràng, mờ ám. Cúc thứ hai trên áo của Sanh Tiêu hơi thấp nên Tương Tư thấy lấp ló dấu vết ân ái màu đỏ chói lọi trên bờ ngực em gái.

Nhìn lại sắc mặt Sanh Tiêu, cô ả không đoán cũng biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

“Dì Hà xin nghỉ phép vài ngày, hai người muốn ăn gì, để tôi gọi người mang tới.” Duật Tôn mặc đồ ở nhà, thoải mái ngồi xuống bên cạnh Sanh Tiêu. Tương Tư thấy mắt mình như bị gai đâm, khuôn mặt đẹp yêu mị, khí chất cao quý trên người đàn ông này luôn khiến kẻ khác không tự chủ được mà muốn đến gần.

“Em muốn ăn cơm rang.” Trước nay, Sanh Tiêu không quá coi trọng chuyện ăn uống, “Chị muốn ăn gì?”

“Chị muốn ra ngoài ăn.” Mạch Tương Tư ngược mắt lên, nhưng lại nhìn về phía Duật Tôn.

“Ai rảnh ra ngoài ăn với cô?” Y lạnh lùng bác bỏ lời nói của Tương Tư. Sanh Tiêu nghe thấy, kéo nhẹ tay y “Anh nói gì thế?”

Mạch Tương Tư không mở miệng, Sanh Tiêu vội vàng hòa giải, “Chị ơi hôm nay thời tiết không đẹp, hôm nào trời đẹp chị em mình ra ngoài đi dạo được không?”

Duật Tôn gọi điện thoại cho khách sạn hàng ngày y vẫn thường hay lui tới bảo họ mang thức ăn đến, khoảng nửa tiếng sau, có người mang đồ tới, bày biện đầy một bàn.

Chưa ăn hết bữa, dì Hà đã mở cửa đi vào nhà. Tương Tư ngồi đối diện với cửa chính, cô ả là người đầu tiên nhìn thấy bà “Dì Hà.”

Sanh Tiêu đang cầm bát cơm “Dì Hà, sao dì lại đến đây vào giờ này?”

“Mạch tiểu thư, Duật thiếu, tôi về lấy mấy thứ, con dâu tôi sinh cháu, tôi muốn xin nghỉ ba ngày.”

“Có thật không? Sinh con trai hay con gái ạ?”

“Là một đứa cháu trai mập mạp.” Sanh Tiêu cảm nhận được niềm vui đọng đầy trong lời nói của bà “Tôi muốn ở bệnh viện chăm cháu mấy hôm, nhưng mà mọi người phải làm sao ?.”

Mạch Sanh Tiêu biết bà đang lo lắng điều gì. “Dì Hà, không sao đâu, dì cứ về đi, chúc mừng dì nhé.”

“Cảm ơn Mạch tiểu thư.”

Duật Tôn đứng dậy lên lầu, lúc dì Hà thu dọn đồ đạc xong trở ra, vừa vặn đúng lúc Duật Tôn đi xuống, y đưa phong bì cho bà “Số tiền này bà cầm lấy đi.”

Dì Hà nhận lấy, thấy phong bì rất dày, tò mò mở ra xem, thì kinh ngạc thốt lên “Cái này không được, Duật thiếu, số tiền này lớn quá, hơn cả một năm tiền lương của tôi rồi.”

“Bà cứ cầm đi, ba ngày nữa nhớ trở lại.”

“Dạ vâng.” Dì Hà vô cùng mừng rỡ đồng ý. “Cảm ơn Duật thiếu.”

Lúc gần đi, bà cho Hải Bối ăn. Sanh Tiêu không cẩn thận để cơm rơi tung tóe. Duật Tôn tính thuê một người giúp việc theo giờ.

Buổi chiều y vừa đi không lâu, thì có người mang quần áo tới.

“Sanh Tiêu, em xem này, nhiều quần áo quá.” Tương Tư bày hết ra ghế sa lon. Cô ta ngẩn ngía, xem nhãn hiệu từng cái một, tất cả đều mua theo số đo của Mạch Sanh Tiêu.

Quần áo, giày dép, đồ lót bị vứt tung, chiếm hết cả chiếc ghế salon. Hơn hết, tất cả đều là hàng hiệu số lượng giới hạn.

Sanh Tiêu không nhìn thấy, Mạch Tương Tư khỏi cần phải ngại trang trước mặt cô. Ánh mắt chứa đầy sự ghen ghét, sắc mặt khó coi đến cực điểm “Đẹp thật đấy”

“Chị, không biết em mặc lên có đẹp hay không, chị mà thích thì cứ chọn mấy cái mà mặc.”

Trong tay Tương Tư đang cầm một chiếc chân váy kẻ, hai tay dùng sức vo lại. Số đo không phải của cô ta, nếu thật lòng sẽ không bắt cô ta mặc quần áo của người khác, “Không cần đâu Sanh Tiêu, chị cũng có rất nhiều quần áo.”

Ánh mắt cô quét qua một chiếc túi khá to, mở ra thấy đồ bên trong, Tương Tư không khỏi giật mình “Sao lại có cả đồ bơi?”

“Chị ơi, Duật Tôn bảo đợi dì Hà về sẽ đưa em đi chơi.”

“Ồ, đi đâu vậy?”

“Đi biển ạ.” Mạch Sanh Tiêu cười.

Con bé nói là chỉ có mình nó được đi chơi. Đôi mắt Mạch Tương Tư sầm lại, cô ả chưa bao giờ được đi biển, chưa bao giờ. Không biết biển có giống trên tivi không, có rộng lớn bao la như vậy không.

“Sanh Tiêu, bây giờ chị em mình ra ngoài đi, mình gọi xe.”

“Bây giờ ạ?” Trong lòng Sanh Tiêu thật sự không muốn làm phiền Thư Diễm. “Hay là chờ Duật Tôn về đã?”

“Em cũng biết là nếu có anh ta, chị sẽ không tự nhiên.”

Sanh Tiêu biết chị mình cũng ngại khi có Duật Tôn, không tiện từ chối nên gọi điện cho Thư Diễm.

Ba người gọi xe vào khu trung tâm mua sắm. Thư Diễm kéo tay Sanh Tiêu, Tương Tư thì tự đẩy xe lăn. Mạch Sanh Tiêu đi cùng chị gái, nhưng phần lớn thời gian lại ở cạnh Thư Diễm, ngược lại Tương Tư như được tiếp thêm sức mạnh, thử một lúc chục bộ quần áo.

“Sanh Tiêu, mất cậu sao rồi?” Thư Diễm rất lo lắng cho cô.

“Vấn vậy thôi, mình còn đang uống thuốc điều trị mà.”

Thư Điền an ủi cô “Không sao, từ nay muốn đi đâu cứ gọi mình, mình sẽ đi với cậu.” Ánh mắt cô nhìn về phía Tương Tư, thấy Tương Tư dừng lại trước một cửa hàng. “Chị Tương Tư, chị xem đồ bơi làm gì vậy? Ra đây với tụi em đi.”

Mạch Tương Tư cầm một bộ bikini rất sắc sỡ lên hỏi “Đẹp không? Sanh Tiêu nói, Duật Tôn muốn đưa bọn chị đi biển chơi, chị chưa đến biển bao giờ, ước mơ lớn nhất của chị chính là được đi biển đấy.”

“Thật vậy ạ?” Thư Điền kéo tay Sanh Tiêu “Đi đâu chơi vậy? Hải Nam hay là biển Ê-giê (biển Hy Lạp) hay là”

Sanh Tiêu không biết phải trả lời thế nào, ý của Duật Tôn là muốn chỉ có hai người đi với nhau thôi, nếu không cũng sẽ không phải đợi dì Hà về rồi mới đi. Chắc là, Tương Tư hiểu nhầm, tưởng chị cũng được đi.

“Thư Điền, em thấy bộ này có đẹp không?”

“Vâng, đẹp lắm ạ, đây là mẫu thịnh hành năm nay đó.”

“Thật không?” Mạch Tương Tư hớn hởi “Sanh Tiêu, hay là chị em mình mua mỗi người một bộ đi, vừa nhìn đã biết là hai chị em, thật tuyệt.”

Sanh Tiêu không nỡ làm chị mất hứng. Cô cũng không biết phải nói với Duật Tôn như thế nào cho phải, y luôn luôn có định kiến với chị cô. Nếu lần này chị mà cùng đi, chắc chắn y sẽ phát điên lên mất.

Thư Điền là người vô tư, nói đùa với Sanh Tiêu. “Cậu thấy chưa, Duật thiếu tốt như thế còn gì. Người khác thì thích thế giới hai người, còn anh ta lại muốn đưa cả chị Tương Tư đi cùng nữa. Ngẫm lại thì, nếu ở khách sạn 5 sao, có giường lớn mềm mại, có cả tiệc hải sản trên bãi biển, nằm ở ban công còn nghe được cả tiếng sóng biển nữa, thật là thú vị”

Mạch Sanh Tiêu có vẻ lúng túng, không nói thêm lời nào.

Ngược lại, sắc mặt Tương Tư xám xịt, cô ta đẩy xe lăn lên phía trước “Ai bảo Sanh Tiêu là em ruột chị, nó đi đâu cũng sẽ đưa chị đi cùng. Thư Điền à, em đã đến biển bao giờ chưa?”

“Em chưa đi bao giờ, ghen tị với hai người quá đi mất.” Hai người, một người nói, một người đáp. Tương Tư đưa bộ bikini cho nhân viên bán hàng. Cô ta chỉ cần chuẩn bị đồ của mình, còn về phần Duật Tôn, Sanh Tiêu sẽ tự có cách nói thay cô ta.

Thư Điền đưa hai người về Hoàng Duệ Ấn Tượng, không ở lại lâu, nửa tiếng sau cô ấy ra về.

Sanh Tiêu ở tầng dưới nói chuyện với Mạch Tương Tư. Khi Duật Tôn về, cô đã lên lầu trước.

“Hai ngày nữa sẽ có hộ chiếu.” Y để chìa khóa xe trên tủ đầu giường.

“Duật Tôn, khi nào chúng ta sẽ đi?”

“Hai hôm nữa.”

Mạch Sanh Tiêu lộ rõ vẻ khó xử, cô muốn nói lại thôi. Tương Tư ngồi trong phòng khách xem tivi, kênh du lịch đang chiếu chương trình giới thiệu đảo Hải Nam, cô ta vừa ăn dưa hấu, vừa lấy bộ bikini mới ra ngắm nghía.

“Duật Tôn.”

Y cầm máy tính ngồi lên ghế sofa “Ra ngoài mua những gì?”

“Em không mua.”

Thấy y hoàn toàn chú ý vào màn hình máy tính, Sanh Tiêu đứng lên, chậm rãi đến bên Duật Tôn “Chị em mua vài thứ, còn mua một bộ bikini.”

Ngón tay Duật Tôn dừng lại “Cô ta mua thứ đó làm gì?”

Mạch Sanh Tiêu cắn môi dưới, không đáp.

“Không phải tôi đã nói, chỉ đưa em đi chơi thôi sao?”

Sanh Tiêu đặt hai tay lên vai Duật Tôn, nhẹ nhàng xoa bóp “Chị ấy cũng muốn đi, nếu không”

“Không có cửa đâu.”

“Không có cửa lớn, vẫn còn cửa sổ mà?” Cô nịnh nọt lấy lòng “Mắt em không nhìn thấy, coi như để chị ấy nhìn thay, có được không?”

Duật Tôn kéo tay cô. “Tại sao đi đâu cũng mang cô ta theo? Sanh Tiêu, em không muốn chỉ có hai chúng ta thôi sao?”

“Nhưng mà chị ấy chuẩn bị xong hết đồ đạc rồi”

“Có phải em nói muốn cô ta cùng đi?”

“Em chỉ bảo là sẽ đi biển, chắc chị nghe nhầm, nhưng mà đưa chị ấy đi cùng cũng không sao mà...”

Ngón tay y đặt xuống bàn phím máy tính, đến đầu ngón chân cũng biết Mạch Tương Tư cố ý, y nhìn vào sự mong đợi trên khuôn mặt cô, không nỡ từ chối “Massage tiếp đi, tôi sẽ đồng ý với em.”

“Thật không?” Sanh Tiêu hơi rướn người lên, hai tay bóp nhẹ lên vai Duật Tôn.

“Chưa ăn cơm à? Mạnh thêm chút nữa.”

“Bắt nạt em anh vui lắm hả?” Mạch Sanh Tiêu đấm mạnh lên vai Duật Tôn. Y thuận tay kéo cô vào lòng, ôm trọn lấy vòng eo nhỏ nhắn. “Hộ chiếu của cô ta tôi sẽ cho người đi làm, em muốn cảm ơn tôi thế nào?”

“Không phải đang bóp vai cho anh sao?” Cô giả vờ nặng tay.

“Chỉ thế thôi có phải là quá hời cho em không?” Ngón trở xăm hình Thương Long của y gãi gãi cằm. “Hôn tôi một cái.”

“Nhưng em không nhìn thấy.” Cô trêu lại y.

Duật Tôn đưa mặt sát gần môi cô “Đến đây nào.”

“Không cần.” Sanh Tiêu cười cười đẩy y ra “Để làm gì hả?”

“Cô bé, em nói những lời này là không tốt đâu.”

Mạch Sanh Tiêu không hiểu liền hỏi “Em nói gì?”

“Làm ấy.”

Y là người như vậy, có khuôn mặt cao quý nhưng lời nói lại đầy ám muội khiến người nghe đổ mồ hôi tía tai. Sanh Tiêu bực bội vuốt tóc “Em có nói gì đâu.”

“Không nói rakhông có nghĩa là trong lòng không nghĩ đến.” Duật Tôn đặt cô ngồi lên chân mình “Nói xem nào, có nghĩ vậy không?”

Mạch Sanh Tiêu nghiêng mặt, xấu hổ lan khắp mặt, chạy xuống tận cổ. “Không nghĩ.”

Duật Tôn xoay mặt cô đối diện với y “Thật sự không nghĩ đến sao?”

Mặc dù cô không nhìn thấy sắc mặt y, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra, bây giờ chắc chắn mặt y đang cực kỳ đen tối, ẩn giấu trong mắt là những ý đồ xấu xa “Thật sự không có nghĩ đến mà.”

“Đối với suy nghĩ của em.” Y kéo tay cô đưa xuống áp vào cậu nhỏ của mình “Cảm nhận được không?”

“Duật Tôn” Cô muốn nói, anh thật xấu xa.

Nhưng nửa câu sau đã bị nụ hôn của y nuốt trọn.

Hôm sau, Sanh Tiêu tỉnh lại, vô thức sờ lên chiếc gối bên cạnh tìm kiếm, Duật Tôn đã không còn ở đó. Cô đứng dậy, rửa mặt xong thì đi chậm chậm xuống nhà. Tương Tư đang xem tivi “Sanh Tiêu, sao giờ này em mới dậy?”

“Em hơi mệt.”

Hải Bối ngoan ngoãn đến bên cô dẫn đường. Mạch Sanh Tiêu ngồi xống ghế salon. Tương Tư mang tâm trạng chờ mong mở lời “Khi nào thì đi chơi vậy? Duật Tôn có nói đi đâu không?”

“Hai ngày nữa, đợi làm hộ chiếu xong đã ạ.”

“Thật tốt quá, đi chơi xa, có khi sẽ giúp chân chị hồi phục nhanh hơn đây.” Mạch Tương Tư cũng không biết Duật Tôn có đồng ý hay không, thử dò hỏi.

“Thế thì tốt quá, chị, chị thích đi đâu chơi.”

Khóe miệng Mạch Tương Tư cong lên “Chị thích đi tới những nơi đẹp dễ sang trọng, như Paris, Maldives, cả Hải Nam nữa...”

Mấy ngày kế tiếp, Tương Tư cẩn thận chuẩn bị hành trang. Dì Hà về đến Hoàng Duệ Ân Tượng, biết mấy người muốn đi chơi, bà cũng mừng.

“Sanh Tiêu, em nói xem chị mang bao nhiêu bộ quần áo thì đủ? Nhìn này, bộ bikini chị mới mua có đẹp không? Có nổi quá không?” Tương Tư vừa dọn đồ vừa hỏi ý kiến em gái.

Mạch Sanh Tiêu mỉm cười, thấy chị vui vẻ thật là tốt.

“À, chị quên mất, em không nhìn thấy được, thật tiếc quá...” Tương Tư quay đầu lại “Lúc ngồi ở bờ biển, ngắm sóng vỗ, chắc là đẹp lắm.”

“Chị, em có thể cảm nhận được mà.” Mạch Sanh Tiêu cũng không quá bi quan. “Em có thể cảm nhận được hương vị của biển, thứ gì không nhìn thấy thì hai người hãy kể cho em nghe. Duật Tôn nói, ở biển có rất nhiều hải sản tươi ngon.”

“Vậy hả.” Tương Tư cười cười, nhưng sự hào hứng trong đôi mắt đã biến mất.

Hai ngày sau Duật Tôn đã làm xong hộ chiếu của Mạch Tương Tư. Y đưa hộ chiếu cho Tương Tư, cô ả vui mừng lật ra xem “Thật tốt quá, khi nào chúng ta sẽ đi?”

“Ngày mai, vé máy bay tôi mua rồi.”

“Ngày mai? Nhanh thế sao?”

Khóe miệng y thoáng hiện nụ cười giấu cợt “Không phải cô đã chuẩn bị xong rồi sao? Nếu tôi nói đi ngay bây giờ, cô ôm theo cái bọc đó cũng đuổi kịp đấy nhỉ?”

Sắc mặt Tương Tư rất khó coi, cô ta nở nụ cười, giả vờ như không nghe thấy lời y nói.

Buổi tối lúc ngủ, Mạch Tương Tư cất hộ chiếu dưới gối, cô ả nằm mơ thấy bầu trời và bãi biển đều một màu xanh thẳm.

Nhưng ả không ngờ rằng, lúc tỉnh lại, hộ chiếu đã không cánh mà bay.

Sanh Tiêu và Duật Tôn đã đợi rất lâu, chờ cô ả cùng xuất phát.

Tương Tư gấp gáp đến độ quay như chong chóng. Dì Hà gần như đã lục tung cả Hoàng Duệ Ân Tượng lên cũng không tìm thấy. Duật Tôn vắt chân chữ ngũ ngồi nhàn nhã trên salon “Liệu có bị Hải Bối cầm đi đâu rồi không?”

“Không có khả năng, lúc đi ngủ tôi cất dưới gối mà.” Hốc mắt Mạch Tương Tư đỏ hoe, cô ta chắc chắn rằng Duật Tôn đã chơi mình một vỏ, nhất định y đã ra tay, với mục đích bỏ cô ta ở lại.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Bỏ sung sau có được không?” Sanh Tiêu lo lắng hỏi.

“Lần này không thể can thiệp được.” Duật Tôn tỏ vẻ nuối tiếc. “Nếu không thì để lần sau cô hãy đi, không thể hủy vé máy bay và lịch khách sạn được. Lâu lắm Sanh Tiêu mới được đi ra ngoài.”

Mạch Tương Tư nuốt cục tức vào lòng, bị ép đến nước này, đành phải đáp lời “Được rồi.”

“Nếu chị không đi, em cũng không đi đâu.”

“Em yên tâm, chị em có dì Hà chăm sóc rồi.”

Dì Hà cũng vỗ ngực cam đoan “Mạch tiểu thư yên tâm đi chơi vui vẻ, tôi sẽ chăm sóc tốt cho Tương Tư.”

Sanh Tiêu nghe vậy, nhẹ gật đầu.

Mạch Tương Tư bị chọc giận tím tái cả mặt mày. Duật Tôn đi lấy xe, đặt hành lý ra phía sau, cùng Sanh Tiêu từ từ đi khỏi khuôn viên.

Tương Tư vô cùng giận dữ trở về phòng, quăng hành lý xuống sàn nhà. Duật Tôn!

Chẳng trách y chưa nói đồng ý một lần nào, thì ra.

Cô ả tức giận đạp hành lý ra xa.

Đến sân bay, Duật Tôn lấy điện thoại của Sanh Tiêu, nói là không được mở máy trên máy bay, dứt lời liền tắt điện thoại của cô đi.

Mạch Tương Tư ở phòng đi đi lại lại mấy vòng, sau đó đẩy xe lăn ra ngoài “Dì Hà.”

“Làm sao vậy, Tương Tư?”

“Tự nhiên cháu đau chân quá, cũng không biết có phải phản ứng thuốc cháu uống không nữa, đột nhiên đau quá, dì đưa cháu đến bệnh viện đi.”

“Hả? Tại sao lại như vậy?” Dì Hà vội vàng thay quần áo, hai tay Tương Tư ôm lấy đầu gối. “Dì gọi cho Sanh Tiêu dìm cháu với, bảo nó quay về.”

“Quay về? Việc này” Sắc mặt bà lộ vẻ khó xử “Chắc bây giờ hai người đã đến sân bay rồi.”

“Nhưng mà cháu không chịu được, chân cháu đau lắm...”

“Được rồi, được rồi.” Dì Hà vừa đẩy xe lăn, vừa gọi điện thoại “Cô ấy tắt máy rồi.”

“Cái gì ?” Mạch Tương Tư cúi gập người “Duật Tôn thì sao?”

Dì Hà vội vàng bấm số Duật Tôn. Y nhìn số điện thoại nhấp nháy trên màn hình, quả nhiên cô ta lại giả trò. Khóe môi y cong lên, nở nụ cười khinh miệt. Dì Hà nói qua về tình huống của Tương Tư. Duật Tôn đứng dậy, cách xa Sanh Tiêu một chút mới trả lời, y chỉ nói duy nhất một câu “Bảo cô ta cố chịu, nếu không chịu được thì đến bệnh viện cưa chân.”

Nói xong, lạnh lùng tắt máy.

Hết chương 70.

71. Chương 71: Dù Là Đau Đớn Nhất, Cũng Phải Ghi Nhớ (1+2)

Dì Hà đã rất quen thuộc với cách nói chuyện của Duật Tôn.

“Dì Hà, hai người họ về chưa? Chúng ta tới bệnh viện trước đi.”

Xe taxi dừng ở ven đường, dì Hà cố hết sức đỡ Tương Tư lên ghế sau ngồi, bà thở hổn hển cùng vào xe theo, “Duật thiếu bảo dì đưa cháu đến bệnh viện, hai người ấy chắc giờ này lên đến máy bay rồi.”

Tay phải Mạch Tương Tư nắm chặt lại, nện một cú đấm nặng nề lên đùi mình, cô ả đau đớn rên rỉ.

Dì Hà đóng cửa xe xong quay mặt lại hỏi, “Cháu làm sao vậy?”

“Không ạ, không sao đâu ạ.” Tương Tư buộc lòng nén nhịn giả vờ tiếp, “Cháu đau chân.”

“Bác tài, phiền bác đi đến bệnh viện Nhất Phụ.”

Đến bệnh viện, Tương Tư ở lại đại sảnh, dì Hà đi xếp hàng đăng ký khám, cô ả nhìn dòng người đến đến đi đi mà trong lòng càng bế tắc, liền tự đẩy xe lăn ra cửa chính bệnh viện. Mạch Tương Tư ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bây giờ, bọn họ hẳn là đang trên máy bay rồi?

Cô ta thật sự muốn đi theo họ để ngắm biển ư?

Sanh Tiêu thật tốt số, dù mắt đã mù, nhưng Duật Tôn vẫn đưa con bé đi thăm thú khắp nơi, không giống như cô ta, ngồi trên xe lăn, không người thăm hỏi.

Mạch Tương Tư đẩy xe lăn ra đến giữa sân, dì Hà đang gọi rất to tên cô ta, vừa trông thấy bóng Tương Tư, còn chưa kịp mở miệng, đã nhìn thấy cả người cả xe lăn đều bị mang lên một chiếc xe thùng (1).

“Này...”

Chiếc xe tăng tốc lao ra đường cái, dì Hà chỉ kịp đuổi theo vài bước, biển số xe cũng không nhìn thấy rõ ràng.

Sanh Tiêu ngủ một giấc trên máy bay, lúc Duật Tôn đánh thức, cô cảm thấy vừa mới chớp mắt không ngờ đã tới nơi.

Ở đây không nóng bức như thành phố Bạch Sa.

Bốn mùa đều như mùa xuân, nhiệt độ mát mẻ quanh năm.

Đầu tiên Duật Tôn đưa cô về khách sạn cất hành lý, ăn vài món đơn giản rồi chuẩn bị ra ngoài chơi.

Chỉ vài bước qua đường lớn đã đến được bãi biển, bốn phía khách sạn đều được trồng cây nhiệt đới xum xuê, Duật Tôn mở cửa sổ, Sanh Tiêu ngại ngần không chịu thay bikini, “Em không mặc đâu.”

“Mặc thử cho anh xem một chút thôi.” Duật Tôn vừa nói vừa muốn giơ tay giúp cô cởi áo, còn Mạch Sanh Tiêu chỉ biết trốn tránh, “Không phải em không mặc được mà là em không quen”.

Tay y đã phủ bên hông cô, cởi áo sơ mi của cô rồi thay bằng bộ Bikini xinh xắn. Tuy cô chưa đến tuổi trưởng thành, nhưng nơi nào cần lớn thì đã lớn, đủ làm ạch máu người ta phun trào.

“Rất đẹp.”

“Thật không ạ?” Sanh Tiêu suy nghĩ một chút, thấy thật sự cũng không có gì phải ngại, “Vây đi thôi.”

“Đợi một chút.” Duật Tôn kéo cô lại, “Hay là đổi bộ đồ lúc nãy đi em.”

“Sao thế ạ?”

“Hở hang quá.”

Sanh Tiêu chẳng còn cách nào khác, đành phải thay chiếc áo sơ mi mỏng ngắn tay và quần soóc, Duật Tôn buộc hai vạt áo của cô thành chiếc nơ, như vậy, sẽ khéo léo lộ ra vòng eo nhỏ nhắn trắng trẻo.

Đây là khu du lịch nổi tiếng, trên bờ biển rất đông người, Mạch Sanh Tiêu đi chân trần trên bờ cát, những hạt cát nóng hổi làm cả bàn chân cô ầm ập, cô được Duật Tôn dắt đi.

“Duật Tôn, có phải là anh không mặc áo phải không?”

“Em sờ thì chẳng phải là biết ngay sao?”

“Trên TV, đàn ông đi tắm biển đều thích để mình trần đấy thôi.”

Y cười yếu ớt, ôm lấy cô về phía trước, gió biển cuốn những bọt sóng nhào lên bờ biển, phủ lên mu bàn chân trắng nõn của Sanh Tiêu, cô cảm thấy hơi ngứa ngứa, liền kiễng mũi chân phải, chân trái nhẹ nhàng đá về phía trước, “Em thật sự cảm nhận được hương vị biển rồi, mặn mặn, Duật Tôn, khí hậu nơi này thật tuyệt.”

Nước biển trong veo, đoàn người đang chơi đùa rất vui vẻ, Sanh Tiêu ngồi trên mặt đất, hai chân duỗi thẳng, lại một đợt sóng biển thấm ướt chân của cô, Duật Tôn ngồi ở bên cạnh cô, “Chờ ắt em hồi phục, anh sẽ lại đưa em tới đây.”

“Em tưởng tượng được phong cảnh ở đây đẹp biết bao.” Sanh Tiêu nghiêng đầu, dựa vào bả vai Duật Tôn, cô giơ tay che trên trán, dường như có thể cảm giác được ánh mặt trời ầm ập xuyên qua tầng mây chiếu trên khuôn mặt đẹp như điêu khắc của y.

Nơi này gió biển thật mát, thổi vào tâm hồn đang có chút lười biếng, chỉ muốn nằm ngủ một giấc, bỏ hết đi những mối bận tâm quanh người.

Mạch Sanh Tiêu nhắm hai mắt lại, nếu cô có thể trông thấy được thì tốt quá.

“Duật Tôn, em khát.”

“Anh đi mua nước, em ngồi ở đây đừng đi linh tinh nhé.” Duật Tôn đứng dậy, đi đến quầy bán đồ giải khát cách đó không xa.

Y mua hai chai nước, Duật Tôn cũng không về ngay, mà ngồi dưới ô che nắng. Y mở điện thoại, thấy đến hơn mười cuộc gọi nhỡ.

Không chờ y gọi lại, dì Hà đã gọi đến. “A lô, Duật thiếu, cuối cùng cũng gọi được cho cậu..”

“Dì Hà, sao nóng vội thế, có chuyện gì à?”

“Tương Tư.. Tương Tư bị người ta bắt lên một chiếc xe, tôi không nhìn rõ biển số, lại không thể liên lạc được với cậu, tôi sợ muốn chết..”

“Dì Hà à,” Duật Tôn nhẹ nhàng cắt lời dì Hà, “Là tôi cho người đưa cô ta đi, tôi có người bạn mới từ nước ngoài về, tôi đã nhờ cậu ấy khám chân cho cô ta, chuyện này, dì đừng tiết lộ cho ai, cũng không cần nói với Sanh Tiêu, sau khi chúng tôi về, dì cứ coi như chưa từng xảy ra việc gì cả.”

“Nhưng..”

“Tôi nghĩ có lẽ Mạch Tương Tư không chịu phối hợp, cho nên..”

Thì ra là như vậy. Dì Hà thiếu chút nữa ngồi phịch xuống đất, gặp phải ông chủ như thế này, trái tim bà nhất định phải thật khỏe mạnh mới được, “Khi nào thì Tương Tư về?”

“Khoảng hai ngày nữa thôi.”

“Vâng, Duật thiếu và Mạch tiểu thư đi chơi vui vẻ.”

Duật Tôn cúp điện thoại, cầm chai nước đi về phía Sanh Tiêu, hai người ngồi bên nhau cho đến khi sắc trời tối hẳn mới trở về.

Trong nhà hàng, Duật Tôn gọi một bàn toàn hải sản, Sanh Tiêu cũng được mở mang khẩu vị, Duật Tôn cẩn thận bóc từng món hải sản rồi đặt vào bát cho cô.

“Anh gọi điện về nhà chưa?”

“Gọi rồi.”

“Chị em có khỏe không?”

Duật Tôn không ngần ngại đầu lên đáp lời, “Cô ta thì có thể làm sao chứ.”

“Anh đừng như vậy”, Sanh Tiêu hạ giọng, “Chị ấy là chị gái của em.”

Duật Tôn nhấp một hớp nước trái cây tươi, “Yên tâm đi, đã có dì Hà chăm sóc rồi.”

Sanh Tiêu nhớ lại một câu nói cô đã từng được nghe « nhìn ra biển rộng, xuân về hoa nở. »

(1) Nguyên văn có nghĩa là RV một loại xe thùng có đầy đủ tiện nghi như một ngôi nhà di động, bạn nào hay xem phim Mỹ là sẽ biết.

Duật Tôn thuê trọn căn phòng này, chính xác là như vậy. Bên ngoài phòng tổng thống, sàn ban công được ốp gỗ, rộng chừng hơn hai chục mét vuông, xung quanh bao bọc bởi những bồn hoa cao tới ngang bụng, lộ ra bộ sofa mềm mại tựa vào lan can.

Sanh Tiêu tắm xong đang ngồi ở trên ghế sofa, cô có thể nghe thấy tiếng sóng biển cách đó không xa, thậm chí, đôi lúc còn có những giọt nước lạnh mát rơi trên mặt, cô dựa vào bờ vai Duật Tôn, “Nếu mãi mãi được như thế này thì tốt biết bao!”

“Em nghĩ đi đâu vậy.”

“Duật Tôn, nếu ngày nào đó em già rồi không thể đi được nữa, em muốn có một căn nhà gỗ nhỏ ở cạnh bờ biển, đêm đêm có tiếng sóng biển du dương làm bạn ru em chìm vào giấc ngủ.”

“Có anh ru em ngủ rồi còn chưa đủ sao?” Duật Tôn buộc miệng nói.

Sanh Tiêu cắn môi dưới, đến khi già, anh vẫn còn ở bên cô sao? Có lẽ lúc ấy, Duật Tôn chẳng còn nhớ nổi người con gái tên Mạch Sanh Tiêu là ai nữa. Giống như những con sóng biển này, bắn tóe lên mặt người, chốc lát, bay hơi chẳng để lại dấu vết gì.

Không hiểu sao, Mạch Sanh Tiêu lại cảm thấy nỗi khó chịu không nói nên lời.

Người đàn ông này, cô, từng đã dùng hết sức mình để thoát khỏi anh, Sanh Tiêu khẽ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, trong khoang mũi cô tràn ngập hương thơm dầu gội đầu nam tính, Sanh Tiêu nghiêng người đứng dậy, hai tay ôm chặt cổ Duật Tôn.

Y ôm lấy eo Sanh Tiêu, trái tim của Duật Tôn cô không thể nắm trọn, lại càng không thể đoán ra. “Duật Tôn, liệu có một ngày nào đó mà anh sẽ quên mất em không nhỉ?”

Mái tóc dài của cô bay bay theo gió, sợi tóc vương trên khuôn mặt đàn ông đẹp đẽ mị hoặc chúng sinh, “Em có hi vọng anh sẽ quên em không?”

Sanh Tiêu đang sống những tháng ngày đẹp nhất trong đời người, nhưng cô lại dùng thời thanh xuân ấy để đi theo y, cô vừa biết yêu, thì y hủy hoại và tàn phá khiến cô chỉ còn thoi thóp thở, ngay khi cô cho rằng, cả đời này sẽ chẳng còn hi vọng nữa, lại vẫn là y nâng cô đứng dậy. Gặp gỡ y, không biết là cô được phúc hay gặp họa?

Dù cho có là phúc hay họa, hai người cũng không có cách né tránh.

Mạch Sanh Tiêu hiểu, cô không giữ nổi trái tim y bên mình, kết quả mãi mãi là như vậy, và rồi cô còn đánh mất thêm cả trái tim của chính mình nữa. Y từ bỏ dễ dàng, nhưng Sanh Tiêu đã không thể thoát ra nữa rồi. Cô áp má lên khuôn mặt Duật Tôn, lúc này, tự cô cũng cảm nhận được mình như con thiêu thân lao đầu vào lửa, nắm chặt hai tay lại, không biết được, vào thời khắc sùng nổ đạn bay ấy sẽ đau đớn đến nhường nào?

“Nếu như chúng ta chia tay, em hi vọng anh có thể quên em đi, cả đời này cũng không muốn nhớ về quãng thời gian này nữa, em cũng sẽ quên anh.”

Duật Tôn vùi đầu vào cổ của cô, cắn mạnh một cái, Sanh Tiêu đau co rụt người lại.

“Cho dù chia tay, em cũng không được quên anh, Sanh Tiêu, em nghĩ đời này sẽ phải sạch được quan hệ với anh, em nghĩ hay lắm.”

Bàn tay Mạch Sanh Tiêu đè lên vết cắn trên cổ, “Cho dù anh đã chán em, ghét em, em vẫn phải nhớ mãi, không được quên anh sao?”

Duật Tôn duỗi tay ra, đặt lên ngực Sanh Tiêu, “Ghi tạc ở nơi này, dù là đau đớn nhất, em cũng phải ghi nhớ.”

“Anh luôn ích kỷ như vậy ư?” Trong cổ Mạch Sanh Tiêu nghẹn ngào, vành mắt hồng hồng, “Anh đã ao giờ nghĩ nếu như em không quên được, sẽ đau lòng đến chết, bị hành hạ đến chết không?”

Duật Tôn ngẩng đầu, bấy giờ y mới phát hiện ra sắc mặt cô khác lạ, y kéo lấy tay Sanh Tiêu, “Bắt em ghi nhớ anh, là giây vò em đến thế sao?” Những thứ y dành cho cô, chỉ có đau khổ thôi sao?

Mạch Sanh Tiêu khó xử, tim cô lại đau, cô quay lưng, tựa đầu lên bờ vai Duật Tôn, “Duật Tôn, lúc ấy sao anh lại chú ý đến em?”

“Bởi vì nhìn thấy em, anh sẽ thấy dễ chịu.”

Sanh Tiêu nhắm hờ hai mắt, y thấy không nên lãng phí khung cảnh đẹp nhường này, khẽ cúi đầu hôn nhẹ lên cần cổ Sanh Tiêu, hết lần này đến lần khác, đổ thêm dầu vào lửa.

*

Mạch Tương Tư bị mang lên chiếc xe thùng thì vô cùng sợ hãi, cô ả hoảng hốt thét lên “Các anh là ai? Muốn làm gì?” Ngay nào cô ta cũng chỉ quanh quẩn trong nhà, theo lý mà nói thì không có khả năng đắc tội với ai.

Mấy người kia không nói gì, lặng lẽ dẫn cô ta tới một bệnh viện tư nhân cao cấp, chiếc xe dừng dưới tầng hầm, cô ta bị khiêng vào thang máy, thang máy dừng lại ở tầng cao nhất, dạ dày Mạch Tương Tư cuộn trào, khó chịu buồn nôn, “Thả tôi ra, đến tột cùng thì các người muốn làm cái gì?”

Cô ta nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó, là tiếng bánh xe di chuyển trên mặt đất, Tương Tư bị một người đàn ông vớt xuống, cô ta còn chưa kịp có phản ứng thì tay chân đã bị mấy người khác buộc chặt trên bàn phẫu thuật, cô ta mở mắt ra, ánh sáng chói lóa của chiếc đèn giải phẫu chiếu thẳng vào mắt khiến Tương Tư chảy nước mắt.

Đây là đâu?

Hết chương 71.2

72. Chương 72: Cùng Loại Tình Yêu Ngọt Ngào

Trở lại khách sạn, Sanh Tiêu tắm rửa đi ra ngoài, trong phòng yên tĩnh, một âm thanh nhỏ đều không có.” Duật Tôn, anh ở đâu?”

“Tôi ở sân thượng.”

Cô mò mẫm đi ra ngoài, vừa tới sân thượng, đã sộc lên mùi thuốc. Sanh Tiêu theo hần lâu như vậy, rất ít trông thấy Duật Tôn hút thuốc. Người đàn ông vươn tay đem cô kéo đến trước mặt mình.

“Duật Tôn, vừa rồi là có người chết đuối sao?” Mạch Sanh Tiêu nghe được người phụ nữ kia cùng tiếng khóc đau đớn đến xé lòng của cô ấy, thực ra, mất đi người thân là nỗi đau khôn nguôi nhất. Cô nhớ tới lúc trước, thời điểm ba mẹ ra đi, trong thâm tâm cô đã đau đớn một thời gian dài.

“Ừ, là chết đuối.” Duật Tôn liếc một cái liền nhìn ra là bị người khác ám sát, mà có thể ở khu vực biển này, lặn xuống nước giết người, nhất định là đã qua quá trình huấn luyện.

Tâm tình của hần có chút bức bối, môi mỏng khẽ cong lên lại hung hăng mím chặt lại.

Mạch Tương tư nằm ở trên bàn giải phẫu, vừa đói vừa sợ, vài vết rạch trên đùi chỉ còn nhìn thấy hồng hồng, đến lúc này vài vết máu đã ngừng hần, chỉ là chân không thể cử động, chỉ cần động dậy nhẹ đã đau đến thấu xương.

Từ Khiêm đem ả nhốt một ngày một đêm rồi, ả đói đến gần như ngất đi, xe lăn cùng điện thoại cũng không có bên người, Mạch tương tư thật muốn chết đi cho rồi, trong phòng phẫu thuật hay trong phòng bệnh của bệnh viện đều giống nhau, ả toàn thân lạnh đến phát run. Đỉnh đầu ánh sáng của đèn giải phẫu chiếu xuống làm ả đau nhức mắt, vì thế lấy hai tay gơ lên che khuất ánh mắt của mình.

Cửa ra vào dường như truyền tới âm thanh, Mạch tương tư dựng thẳng hai lỗ tai lên, mở mắt ra, chỉ thấy cửa được mở, đi vào là một y tá khoác một chiếc áo blu trắng toát.

“Cứu mạng, cô y tá ơi, cứu cứu tôi với—”

Đối phương lấy đồ ăn trong tay đặt ở cửa ra vào, cô ta đeo khẩu trang kín mít, hai mắt chỉ là liếc Mạch tương tư một cái, “Ừ, đứng dậy ăn đi.”

“Chân tôi không được tốt, dậy không nổi, cô giúp tôi lấy tới đây được không?” Tương tư bụng đói đã réo ầm ĩ, cố gắng nhồm nứa người trên lên cùng cô hộ lý nói chuyện.

Người y ta hai tay dứt túi quần, “Dậy không nổi thì ráng chịu đói đi.” Nói xong, liền xoay người đi ra ngoài, cũng đem cửa đóng lại.

“Đừng—” Mạch tương tư vươn tay, một loại tuyệt vọng lan tràn đến đỉnh đầu, chẳng lẽ bọn họ thật sự muốn để ả chết đói thật sao? Tương tư môi đã khô đến nứt nẻ, lưỡi ả khê liếm liếm, đau nhức có chút nhứt mảy.

Mặc dù đói khổ lạnh lẽo, nhưng Mạch Tương Tư trong thâm tâm lại càng cảnh giác hơn, đối phương tuyệt đối là đang nhằm vào chân của ả, cửa ra vào xa như vậy, nếu ả không chịu đứng lên, cũng đừng nghĩ tới việc ăn một miếng cơm, uống một ngụm nước.

Hôm nay đã là ngày hôm sau, Tương tư bị nhốt tại đây, Sanh Tiêu từng nói, nhiều nhất là ba ngày bọn họ sẽ trở về.

Ba ngày.

Mạch tương tư cố chấp ép nước mắt nuốt trở về, Duật Tôn muốn mọi việc sáng tỏ nên đã đem Sanh Tiêu đi, hắt lầy đi hộ chiếu của ả, bọn họ vừa bước lên máy bay, hẳn liền sai người đối phó ả.

Bên này, Từ Khiêm đang ngồi ở một gian phòng lắp đặt thiết bị khám chữa bệnh xa hoa, trên bàn của hắn đang đặt một chiếc máy tính, trong phòng giải phẫu có trang bị camera, Nhất cử nhất động của Mạch tương tư đều không thể qua được tai mắt hắn.

Thật sự là lợn chết không sợ nước nóng.

Muốn đối phó Mạch tương tư, Từ Khiêm ít nhất đã sử dụng trên dưới trăm biện pháp khác nhau, có thể Duật Tôn chỉ muốn sai hắn thử chân của cô ta, cũng không sai hắn động thủ. Từ Khiêm thật sự không biết, hắn có phải đã đùa quá trớn rồi không? .

Tương tư cũng có tính toán của mình, ả vốn có thể đứng lên, cùng lắm là nói chân ả giờ đã tốt rồi. Có thể Duật Tôn từ trước đến nay là nhằm vào ả, nếu mà để hắn biết đây Tô Niên xuống năm đó là ả, mà không dính dáng đến Sanh Tiêu, nói không chừng một đầu ngón tay cũng có thể đưa ả vào chỗ chết.

Mạch tương tư không muốn ngồi tù, ả tình nguyện cả đời ngồi lên xe lăn.

Kỳ thật, cho dù Sanh Tiêu biết rằng chân của ả đã khỏi, cho dù Duật Tôn muốn đối phó ả, Sanh Tiêu tất nhiên cũng sẽ bảo vệ ả chỉ bằng lý do duy nhất ả là chị của Sanh Tiêu. Nhưng mà Mạch tương tư không dám mạo hiểm như vậy, chân của ả là vì Sanh Tiêu mới biến thành như vậy, hôm nay, ánh mắt của nó tuy mù nhưng lại có thể có người sủng ái, nâng niu trong lòng bàn tay, còn chính mình thì sao?

Mạch tương tư càng nghĩ, ý nghĩ càng biến dạng, lúc trước, nếu như ả không ra tay, bị tắm gỗ dè vào chân là Sanh Tiêu, Tương tư có thể cứ theo lẽ thường đến trường, như vậy, gặp gỡ Duật Tôn nên là ả, ả cũng có thể kiếm tiền để Sanh Tiêu khám bệnh, như vậy, cả ngày bị nhốt tại bệnh viện như bệnh nhân tâm thần hẳn là Mạch Sanh Tiêu.

Tương tư tự nhận, ả không kém gì so với Sanh Tiêu, nó ngoài biết đánh đàn dương cầm thì còn biết gì chứ?

Nếu như không có trận hỏa hoạn ngoài ý muốn kia, ả có thể cùng Mạch Sanh Tiêu đứng ngang hàng nhau, Liệu Duật Tôn thực sự sẽ chọn Sanh Tiêu? ả càng nghĩ như vậy, trong nội tâm càng tức giận bất bình, dựa vào cái gì? Mạch Sanh Tiêu dựa vào cái gì mà cướp đoạt quyền sống của ả?

Tại sao Duật Tôn không gặp gỡ ả trước? , Tâm hồn Tương Tư trở nên bình tĩnh, ả trở mắt nhìn em gái của mình ngày càng gầy đi vì kiếm tiền chữa trị cho ả, mỗi ngày Mạch Sanh Tiêu đều bên ba bên ngoài, tận lực kiếm việc làm. Tương tư cũng hiểu được, có người em gái như vậy thật tốt, nếu như đổi lại là ả, nói không chừng đã sớm suy sụp, còn lâu mới ngóc đầu lên được.

Có thể, từ bước chân đầu tiên Mạch tương tư đi vào Hoàng Duệ ấn tượng, suy nghĩ của ả đã bị bóp méo đi. Sanh Tiêu dù có chăm sóc ả như thế nào đi chăng nữa, ả cũng chỉ là chị của Sanh Tiêu.

Cái gì của Mạch Sanh Tiêu, cũng không phải của ả. Chỉ có chộp vào trong tay mình, mới chắc chắn được, Sanh Tiêu đã lấy đi tất cả những thứ đáng lẽ vốn nên là của ả, cho nên Mạch tương tư tình nguyện ngồi xe lăn, để cho Sanh Tiêu áy náy khổ sở cả đời!

Tin tức án mạng xảy ra tại bãi biển đã bị phong tỏa nghiêm ngặt, đám người tản bót, chuyện này cũng phai nhạt đi không ít. Tiếng khóc của gia đình người chết ai oán bay vào trong gió, nhưng sớm muộn cũng sẽ bị quên lãng theo thời gian

Duật Tôn từ nãy tới giờ một câu cũng không mở miệng, Sanh Tiêu dựa vào cánh tay của hắn, “Cũng không biết chị thế nào rồi, lần này không thể đi chơi cùng, chị ấy khẳng định rất thất vọng.”

“Cái điệu bộ của cô ta, cho dù có đi được cũng không thuận tiện.” Duật Tôn nghe được chuông điện thoại di động vang lên, hắn nâng tay lên bấm nút nghe, “A lô?”

Nghe được tiếng nói của đối phương, hắn đứng lên đi ra xa, “Như thế nào?”

“Nhất định là giả, nhưng cô ta giả bộ rất tốt, đói bụng hai ngày cũng không chịu xuống ăn cái gì, đúng là cứng đầu.”

“Cậu không phải thích đem xương cốt người khác đem đập nát để chơi sao?” Duật Tôn nở nụ cười nhàn nhạt, lông mày giương lên, nhìn Mạch Sanh Tiêu đứng cách đó không xa, hắn nhớ tới vừa rồi cô còn rất lo lắng cho Tương Tư, “Tớ muốn nhờ cậu một việc nhỏ, ngày mai khi tớ trở về, cậu đem cô ta ném trở lại hoàng duệ ẩn tượng a.”

“Như vậy coi như xong?” Từ Khiêm khó có thể tin.

“Đúng, cô ta đã muốn giả bộ, vậy cứ để ả ta giả bộ đến cùng đi.” Duật Tôn khép điện thoại lại, hắn nếu đối với Mạch Tương tư không khách khí, nói không chừng Sanh Tiêu sẽ cùng hắn liều mạng.

Đêm đó, Tương tư bị người ta mang từ phòng phẫu thuật đi, chiếc quần đã bị phá nát không che được nổi đôi chân, đến Hoàng Duệ ẩn tượng, ả liền bị nhét vào xe lăn đứng ở cửa ra vào, một gã đàn ông xuống xe, ấn chuông cửa, sau khi nghe được bên trong truyền đến tiếng bước chân, lúc này mới lái xe rời đi.

Dì Hà khoác bộ quần áo, bà một mình ở nhà, đã sớm đi ngủ, “Ai a?”

Mở cửa, thấy không có ai, bà vừa muốn khép lại, chợt nghe đến trên mặt đất truyền đến vài âm thanh vụn vặt, “dì Hà, dì Hà.....”

Dì Hà còn buồn ngủ, xoa xoa mắt, nhìn tình cảnh trước mắt bà dường như bị dọa một trận hồn bay phách lạc, “Tương tư—” Âm thanh của bà hoảng hốt, “Cô sao lại biến thành bộ dáng như thế này?”

“dì Hà, nhanh cứu cứu tôi—”

Trên đùi Mạch tương tư vết máu loang lổ, quần áo không chỉnh tề, dì Hà khom người giúp ả ngồi vào xe lăn, “Tôi gọi 120, tại sao có thể như vậy, thật sự là làm tôi sợ muốn chết.”

(Khoai Môn Kem: số 120 là số cấp cứu ở Trung Quốc giống như 115 ở Việt Nam mình)

“dì Hà, không cần, “Tương tư vội vàng kéo tay của bà, “Tôi rất đói.....”

Dì Hà vào cửa liền làm một ít thức ăn mang đến cho Tương Tư, ả dường như rất đói, gục xuống bàn là ăn như hổ đói vô mỗi, giống như vài ngày còn chưa được ăn gì.

“Cô ăn từ từ thôi, bên trong còn nhiều lắm, “dì Hà nhìn qua bộ dáng chật vật của Tương Tư, “Duật thiếu không phải mời bác sĩ trị chân cho cô sao? Cô như thế nào lại thành ra như vậy? Để tôi gọi điện thoại lại cho Duật thiếu.....”

Dì Hà nói xong, liền muốn đứng dậy.

“dì Hà, “Mạch tương tư cuống quýt nuốt xuống miếng cơm trong miệng, “Đừng gọi điện thoại, hãy cứ để họ ‘chơi’ cho tốt đi, Sanh Tiêu hai ngày nữa sẽ trở lại.”

Cho dù lúc này gọi điện thoại, điện thoại của Mạch Sanh Tiêu chắc chắn là tắt máy.

Tương tư nhồi đồ ăn vào trong miệng, ả không kịp nhai liền để nguyên như thế nuốt xuống, ngay sau đó bị mắc nghẹn ở cổ thiếu chút nữa thở không nổi.

Di Hà thấy ả bộ dáng đáng thương, trong nội tâm càng thêm lo lắng.

Sau khi ăn uống xong, Tương tư đẩy xe lăn trở lại phòng ngủ, di Hà đang chuẩn bị nước tắm, “Nhanh tắm rửa đi, cũng không biết những vết thương trên người như thế này có để lại sẹo không nữa.”

“dì Hà, tôi mệt mỏi quá, rất muốn ngủ một giấc.”

“Để tôi lau sạch người cho cô đã.....”

“dì Hà, dì vịn tôi trên giường, tôi mệt muốn chết rồi.....” Tương tư trong mắt chứa đầy nước mắt, di Hà thấy cũng thấy mũi đau xót, bà vội vàng đỡ Tương Tư lên giường, “Vậy cô nếu là có chỗ nào không thoải mái thì kêu tôi, tôi có thể nghe được.”

“Được.” Tương tư nằm thẳng trên giường, đợi di Hà sau khi rời khỏi đây, liền xem xét cơ thể mình

Trên đùi có vài chỗ bị rạch không chạm vào được, Mạch tương tư hai tay ôm lấy bả vai, đem áo xé mở ra, cánh tay ả hung hăng cầm chỗ vai đó, dùng sức ấn ấn vài huyết đạo. Á đau đến mức nước mắt giàn giụa, nhưng quan trọng nhất là vết thương ở trước ngực, trước bụng vẫn còn máu ứ đọng lại.

Mạch Sanh Tiêu phơi nắng dưới ánh mặt trời, ngồi ở phía dưới cái ô che nắng, trong tay đặt một trái dưa.

Trên đầu đội một chiếc mũ được đan lát thủ công cực khéo, cô lấy một tay chống cằm, thần sắc thích ý mà sáng khoái. Giữa trưa là tiệc tự nướng, đủ loại kiểu dáng hải sản bày ở trên bàn, tôm hùm cỡ lớn, cùng với cá mực.

Nhà hàng này giống như đang nằm trên bãi biển, bọn họ ngồi ở lầu hai, cả nhà hàng đều được xây bằng gỗ, nếu như chú ý, có thể nghe thấy được mùi thơm đặc biệt của gỗ quý.

Phía dưới chính là biển lớn rộng bao la, trong không khí mang theo hương vị ẩm ướt của nước biển, Sanh Tiêu nhấp một hộp nước dưa, tay phải giơ lên nhẹ đảo đảo vài cái, “Em muốn ẩn cư tại đây, như thế nào cũng không muốn rời đi.”

Duật Tôn cười cô, “Không cần chị của em sao?”

“Em sẽ đem chị đến đây sống cùng” Trên gương mặt cô, từng làn gió biển đang thổi qua, “Nếu có thể ở trên bờ biển đánh đàn, thì lại càng tốt.”

Cô nghe được âm thanh Duật Tôn đứng dậy, không bao lâu, tiếng bước chân trở lại bên người cô.

“Duật Tôn?”

Sanh Tiêu bị người đàn ông nắm tay dắt đi, cô chỉ biết đứng dậy đi theo, “Đi đâu? Chúng ta còn chưa có ăn cơm.”

Cô đi theo sau lưng Duật Tôn, lên vài tầng lầu, trong nhà ăn đang phát vài bản nhạc tiếng Anh, Sanh Tiêu ngồi xuống, hai tay của cô sờ về phía trước, cho đến khi đầu ngón tay chạm vào một thứ, mới biết được là khung đàn dương cầm.

Chương 73

Di Hà vội buông công việc trong tay ra đón tiếp, “Mạch tiểu thư.”

Bà vội đi qua Sanh Tiêu hướng về Duật Tôn, đem hành lý chuyển vào nhà. Di Hà sắc mặt hình như có cái gì không đúng, nhưng Mạch Sanh Tiêu không nhìn thấy, di Hà cứ nhìn về phía Duật Tôn, cũng không dám nói thêm đi đâu, liền mang theo một số thứ đi vào phòng khách.

Hải Bối nghe được tiếng bước chân, nhồm hồm dậy, chân trước chân sau chạy về phía Mạch Sanh Tiêu. Khi chạm vào được tay cô, cô vội ngồi xuống ôm lấy cổ Hải Bối, “Hải Bối ngoan, ăn cơm có ngon không?”

“Gâu, Gâu—”

Cửa phòng Mạch tương tư khép hờ, lúc chuông cửa vang lên ả cũng đoán được là Sanh Tiêu cùng Duật Tôn đã trở về. ả cầm lấy chiếc chăn đơn bên cạnh, nằm xuống chầm chần kín mít.

“dì Hà, chị của tôi?”

Dì Hà giật mình một cái, buông hành lý đi tới, “Ồ trong phòng.”

“Sớm như vậy đã đi ngủ sao?” Mạch Sanh Tiêu lấy chiếc túi ở bên cạnh, mở khóa kéo ra, lấy quả đã chu ản bị cho Tương Tư từ trong lõi ra, “Chị, chị—”

Gọi vài tiếng, Mạch Tương Tư vẫn không chịu đi ra.

“dì Hà, dì đỡ tôi vào trong xem sao.”

Dì Hà cúi thấp đầu đi tới, Sanh Tiêu cầm cổ tay của bà đi về phía căn phòng của Tương Tư, “dì Hà, chị của tôi tại sao không đi ra vậy? Có phải là đang ngủ?”

“Hả, à, ừ, ừ, có thể thế.” Dì Hà mập mờ trả lời vài câu, lúc Tương Tư bị mang lên xe, Duật Tôn nói là ả đã sai thầy thuốc chữa chân cho Tương Tư, còn nói về sau không được nói dì Hà cũng không tiện nói nhiều, càng không được thắc mắc hành động của Duật Tôn.

Bà dẫn Sanh Tiêu vào gian phòng của Tương Tư, Mạch Sanh Tiêu mở ra nửa cánh cửa: “Chị, chị đã ngủ chưa?”

Sanh Tiêu vừa đứng lại, dường như mơ hồ nghe thấy bên trong có tiếng khóc truyền đến, trong nội tâm cô thoáng cái lộp bộp, vội vàng đi vào. Dì Hà dìu cô đi đến trước giường Tương tư, chiếc đèn chòm thủy tinh trên đầu lóe sáng, Mạch tương tư lấy chăn che kín người, tiếng khóc vẫn réo rắt từ bên trong truyền ra

“Chị, chị làm sao vậy?” Sanh Tiêu sắc mặt kinh hoảng, vội vươn tay ra. Cô cầm lấy một góc chăn, khẽ kéo vài cái, nhưng bên kia Mạch Tương Tư cầm chặt, không chịu buông ra.

“Chị, chị đừng làm em sợ, chị rốt cuộc làm sao vậy a?”

Mạch Sanh Tiêu chỉ nghe thấy tiếng khóc, trong lòng cô càng bối rối, “dì Hà, dì cũng biết chuyện phải không? Chị của tôi rốt cuộc làm sao vậy?”

“Mạch tiểu thư, Tương tư, cô ấy.....”

Duật Tôn nghe được động tĩnh, cũng đi đến.

Sanh Tiêu không nghe được đáp án, chỉ phải dùng sức đem chiếc chăn đơn của Tương Tư giật ra, Tương tư buông lỏng tay, không che đậy gì, ả hai tay ôm bả vai, cả người nằm thẳng tắp, trên người quần áo ngày hôm đó, cũng chưa thay ra.

Mạch Sanh Tiêu chỉ cảm thấy chị nhất định đã xảy ra chuyện, cô hai mắt không thấy, chỉ có thể cầm lấy cánh tay dì Hà, “dì Hà, dì đã nhìn thấy cái gì? Nói cho tôi biết đi!”

Dì Hà mím chặt môi, nhìn về phía Duật Tôn, bà mặt lộ vẻ khó xử, không dám tự tiện mở miệng.

Mạch tương tư đau khổ gần chết, tiếng khóc nghẹn ngào giống như là muốn chết đi luôn vậy.

Duật Tôn đi đến sau lưng Sanh Tiêu, đôi mắt phượng hẹp dài nhìn cô mang theo chút kh ản thương nhìn về phía trước. Người đàn ông đôi lông mày khẽ nhướng lên, sau khi nhìn thấy Tương Tư, cũng là có chút lấp bắp kinh hãi.

Mạch tương tư quần áo tả tơi, hai cái ống quần bị rách rách để lộ cặp đùi, trên đùi còn có vết máu, áo thì xộc xệch, cổ áo bị giật ra, nhiều vết nhằn trên áo, cánh tay đang gập trước ngực còn có vài vết máu trên ngón tay chưa khô, cái kiểu bộ dáng này, mặc cho ai nhìn thấy đều cảm giác trong lòng có chút không thoải mái.

Tương tư trở lại Hoàng Duệ ản tượng cả ngày cứ ở lì trong phòng, mà ngay cả ăn cơm cũng đều dì Hà mang vào, dì Hà trông thấy những vết thương của ả, cũng bị dọa cho chết khiếp.

Bà chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái, Từ lúc Mạch tương tư bị ném ở ngoài cửa Hoàng Duệ ản Tượng, bà dường như nhớ rõ, ngoại trừ vết thương ngoài da trên đùi của Tương tư, áo cũng không có bị hỏng như vậy.

Cũng phải nói lại là, cái cảnh này làm cho người ta thương.

Sanh Tiêu nước mắt nhanh chóng chảy xuống, “dì Hà, dì nói đi ... Ai có thể nói cho tôi biết! ”

“Mạch tiểu thư.....” dì Hà muốn nói lại thôi, lại lần nữa ngậm miệng.

Duật Tôn đôi mắt lạnh băng xem xét, “Mạch tương tư, Cô đang làm cái trò gì đó?”

Tương tư đột nhiên cầm lấy cái chén đặt trên tủ đầu giường dùng sức ném xuống, “Cút đi, đều cút hết cho tôi, đi ra ngoài, ai tôi cũng không muốn gặp.”

Chén sứ bất ngờ đập vào vai Mạch Sanh Tiêu, cô đau đến nghiêng một bên người, chân trái đi lảo đảo lùi lại vài bước.

Duật Tôn thấy thế, đi nhanh lên phía trước, hai tay bắt lấy vai Tương Tư muốn đem ả hất xuống giường, Sanh Tiêu mặc dù không thấy, có thể cảm giác được Duật Tôn đang ở gần cô, cô không chút nghĩ ngợi cầm lấy tay Duật Tôn hất ra, “Không cần, không cần –”

Sanh Tiêu đến trước mặt Tương Tư, cô không nhìn thấy cảnh trước mắt nhưng trong lòng rất lo lắng “Chị, chị nói đi, rốt cuộc làm sao vậy?”

Tương tư khóc nức lên không ra hơi, ả ánh mắt hoảng hốt nhìn về phía Duật Tôn, hai tay ôm lấy Sanh Tiêu không chịu buông ra, “Cứu chị, Sanh Tiêu, em cứu chị với–”

“Chị, em ở đây, chị đừng sợ.”

“Em vì sao bây giờ mới trở về? Sanh Tiêu, em làm sao không gọi đi ện thoại hỏi thăm chị một chút gì? Sanh Tiêu, em làm sao lại đem chị vất bỏ ở nơi này?” Mạch tương tư liên tiếp chất vấn Sanh Tiêu làm cô khóc nức lên, “dì Hà, dì nói đi! ”

Duật Tôn dốt cuộc cũng mở miệng, “Cái này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Hà di không dám nhiều lời, chỉ là đem chuyện hôm đó mình nhìn thấy ra nói, “Tôi nghe được tiếng chuông cửa sau đó ra mở, rồi phát hiện Tương tư nằm ở bên ngoài, trên đùi đều là máu. Tôi liền đem cô ấy dìu vào nhà, tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra.”

“Chị của tôi làm sao có thể ở bên ngoài, dì Hà, dì không phải ở cùng chị sao?”

Dì Hà xem xét nét mặt Duật Tôn, bà nhớ người đàn ông này nói qua, chuyện này không được nói cho Sanh Tiêu.

Thấy dì Hà không nói lời nào, Sanh Tiêu trong thâm tâm càng lo lắng hơn “Chị, chị sao lại một mình ra ngoài?”

Mạch tương tư ngồi phất dậy, ả thở phì phò nín vào bờ vai Sanh Tiêu đứng lên, ả chỉ thẳng vào Duật Tôn, trong mắt lộ rõ vẻ phẫn uất bi thương.” Hắn, tìm người cường bạo chị! ”

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở mép giường, nhẹ buông tay, hộp quà rơi xuống đất, bên trong âm thanh nát vụn truyền tới.

Cô chỉ cảm thấy ngực như bị một đồng bóng lớn chặn lại, uất ức thiếu chút nữa ngất đi.

“Chị, Chị nói Cái gì?”

“Duật Tôn, Duật Tôn sai người đối phó với chị, chị đau chân đi bệnh viện, bọn họ ở bệnh viện bắt chị lên xe, Sanh Tiêu, em xem chân của chị, người bác sĩ đó không phải người, anh ta cầm con dao nhỏ rạch lên đùi chị, anh ta nói chân chị què là giả. Chị đau lắm.....” Mạch tương tư cầm tay Sanh Tiêu, đem lòng bàn tay của cô đặt lên vết thương ở chân, “Về sau, anh ta nhốt chị ở phòng phẫu thuật, không cho chị ăn, không cho chị uống, còn nói với chị, nếu muốn ăn thì tự mình đứng lên mà ăn, Sanh Tiêu..... Ta thật sự khổ sở không chịu được.....”

Mạch Sanh Tiêu rõ ràng có thể cảm giác được vết thương dưới lòng bàn tay, từng vết, đều sưng tấy lên.

Cô đau lòng tột đỉnh, năm đầu ngón tay run run.

“Chị dậy không nổi, cho nên đói bụng suốt hai ngày một đêm, Sanh Tiều, chị bình thường cùng người khác không ân oán, bọn họ rõ ràng là nhằm vào chân chị, Duật Tôn, hẳn một mực hoài nghi chân chị có thể đứng dậy được, làm sao lại trùng hợp như vậy, hộ chiếu của chị đặt ở dưới gối thế mà tìm không thấy?” Mạch tương tư t âm tình kích động, không khống chế được, “Hoàng Duệ ẩn tượng trừ em và chị ra, cũng chỉ có hần và dì Hà, dì Hà không có khả năng cầm hộ chiếu của chị, Sanh Tiều, người nói xem, còn có thể là ai?”

Mạch tương tư loạng choạng trên bả vai Sanh Tiều, ả đầu đau muốn vỡ đôi, không dám nghĩ tiếp.

“Cô nói đủ chưa?” Duật Tôn nhìn qua Mạch tương tư miệng vết thương trên người máu đã ứ đọng, vết thương trên đùi trái của ả rất giống với kiệt tác của Từ Khiêm, về phần, nửa người trên

“Còn chưa, “Tương tư quơ hai tay, khuỷu tay trong lúc vô tình đập vài nhát vào người Sanh Tiều, “Không chỉ có vậy, vì bức chị đứng lên, tên bác sĩ cầm thú kia ở trên người chị cường bạo, Sanh Tiều, lúc ấy em ở đâu? Chị kêu cứu tới khẩn cả tiếng, hẳn xé nát quần áo của chị, lại dùng dao phẫu thuật cắt tan quần chị..... Chị, chị sợ sẽ chết, sau đó chị hỏi có phải hẳn là người Duật Tôn phái tới, chị nói cho hẳn biết, nếu như bị em biết, em chắc hẳn sẽ không khoanh tay đứng nhìn, hẳn lúc này mới buông tha chị..... Sanh Tiều, “Mạch tương tư mười ngón tay hung hăng cắm vào vai Sanh Tiều, “Em nói xem, ngoại trừ Duật Tôn còn ai vào đây?”

Mạch Sanh Tiều cảm thấy rất buồn bực, dường như không khí trong phòng thoáng chút ngừng đọng lại.

Dì Hà đứng ở bên cạnh không dám chen vào nói, bà không khỏi đồng tình đối Mạch tương tư, hai chị em này quả rất đang thương, một người thì mất mù, còn một người như thế nào lại xảy ra chuyện như thế này?

Tương tư ôm lấy Sanh Tiều, khóc rống lên, Mạch Sanh Tiều phía sau lưng chảy rất nhiều mồ hôi lạnh, qua hồi lâu, mới mở miệng hỏi, “Duật Tôn, có thật không?”

“Cái này còn cần hỏi sao? Sanh Tiều, em chẳng lẽ không tin tưởng chị?” Tương tư kích động cầm lấy tóc, như bị bệnh t âm thần, chỗ cổ áo bị xé nát lộ ra một mảng vai, chỗ đó có máu ứ đọng lại nhìn thấy mà giật mình.

“Chị, chị đừng như vậy.....” Sanh Tiều vội vàng ôm chặt Tương tư, “Chị.....”

“Sanh Tiều, chị phải làm sao bây giờ.....”

“Còn có thể làm sao bây giờ, khúc mắc trong lòng thì đi chết đi.” Duật Tôn lạnh lùng mở miệng.

Sanh Tiều xoay người lại, Mạch tương tư vượt lên trước một bước thét lên, “Tôi là muốn chết đây, tôi cũng không sống nổi nữa.....”

“Đã muốn chết thì cần gì phải đợi tới bây giờ? Còn nữa..... dì Hà, bộ quần áo này là cô ta mặc lúc trở về sao?”

“vâng.”

Duật Tôn cái cằm kiên nghị giương nhẹ, “Đã thành bộ dáng này, sao lại không đổi bộ khác cho cô ta?”

Dì Hà nhìn về phía Mạch tương tư, “Cái này.....”

“Anh là có ý gì?” Tương tư ánh mắt phẫn nộ, “Anh nghĩ rằng tôi lấy sự việc này ra để đùa sao?”

“Cô nếu thật lo lắng cho Sanh Tiều, không nên là để bộ dạng này, cô ấy giờ mắt không nhìn được, nếu có thể, cô cho rằng cô ấy nhìn thấy cô như vậy còn có thể chịu được sao? Cục diện rối rắm này, cô cũng có đủ thời gian để nghĩ kế nhĩ.”

Mạch tương tư cắn môi dưới, một chút hồng hồng theo cách môi tràn ra.

Ả cầm lấy cổ tay Sanh Tiều, “Chẳng lẽ, tôi chịu tủi thân mà không được nói ra sao? Tôi đều như vậy, trở về thăm nghĩ sẽ không gặp ai, Sanh Tiều, em có người bảo vệ lại có người yêu thương, như vậy, chị?”

Mạch Sanh Tiều nghe xong, trong nội t âm bỗng nhiên bị đâm một nhát rất sâu, rạch ra một lỗ hồng.

“Duật Tôn, có thật không?” Cô vẫn lặp lại câu hỏi vừa rồi.

73. Chương 73

Dì Hà vội buông công việc trong tay ra đón tiếp, “Mạch tiểu thư.”

Bà vội đi qua Sanh Tiêu hướng về Duật Tôn, đem hành lý chuyển vào nhà. Dì Hà sắc mặt hình như có cái gì không đúng, nhưng Mạch Sanh Tiêu không nhìn thấy, dì Hà cứ nhìn về phía Duật Tôn, cũng không dám nói thêm đi đâu, liền mang theo một số thứ đi vào phòng khách.

Hải Bối nghe được tiếng bước chân, nhồm hẫng dậy, chân trước chân sau chạy về phía Mạch Sanh Tiêu. Khi chạm vào được tay cô, cô vội ngồi xuống ôm lấy cổ Hải Bối, “Hải Bối ngoan, ăn cơm có ngon không?”

“Gâu, Gâu—”

Cửa phòng Mạch tương tự khép hờ, lúc chuông cửa vang lên ả cũng đoán được là Sanh Tiêu cùng Duật Tôn đã trở về. ả cầm lấy chiếc chăn đơn bên cạnh, nằm xuống trùm chăn kín mít.

“dì Hà, chị của tôi?”

Dì Hà giật mình một cái, buông hành lý đi tới, “Ồ trong phòng.”

“Sớm như vậy đã đi ngủ sao?” Mạch Sanh Tiêu lấy chiếc túi ở bên cạnh, mở khóa kéo ra, lấy quả đã chu ả bị cho Tương Tư từ trong lõi ra, “Chị, chị—”

Gọi vài tiếng, Mạch Tương Tư vẫn không chịu đi ra.

“dì Hà, dì đỡ tôi vào trong xem sao.”

Dì Hà cúi thấp đầu đi tới, Sanh Tiêu cầm cổ tay của bà đi về phía căn phòng của Tương Tư, “dì Hà, chị của tôi tại sao không đi ra vậy? Có phải là đang ngủ?”

“Hả, à, ừ, ừ, có thể thế.” Dì Hà mập mờ trả lời vài câu, lúc Tương Tư bị mang lên xe, Duật Tôn nói là ả đã sai thầy thuốc chữa chân cho Tương Tư, còn nói về sau không được nói dì Hà cũng không tiện nói nhiều, càng không được thắc mắc hành động của Duật Tôn.

Bà dẫn Sanh Tiêu vào gian phòng của Tương Tư, Mạch Sanh Tiêu mở ra nửa cánh cửa: “Chị, chị đã ngủ chưa?”

Sanh Tiêu vừa đứng lại, dường như mơ hồ nghe thấy bên trong có tiếng khóc truyền đến, trong nội tâm cô thoáng cái lộ bộp, vội vàng đi vào. Dì Hà dịu cô đi đến trước giường Tương tư, chiếc đèn chùm thủy tinh trên đầu lóe sáng, Mạch tương tư lấy chăn che kín người, tiếng khóc vẫn réo rắt từ bên trong truyền ra

“Chị, chị làm sao vậy?” Sanh Tiêu sắc mặt kinh hoảng, vội vươn tay ra. Cô cầm lấy một góc chăn, khẽ kéo vài cái, nhưng bên kia Mạch Tương Tư cầm chặt, không chịu buông ra.

“Chị, chị đừng làm em sợ, chị rốt cuộc làm sao vậy a?”

Mạch Sanh Tiêu chỉ nghe thấy tiếng khóc, trong lòng cô càng bối rối, “dì Hà, dì cũng biết chuyện phải không? Chị của tôi rốt cuộc làm sao vậy?”

“Mạch tiểu thư, Tương tư, cô ấy.....”

Duật Tôn nghe được động tĩnh, cũng đi đến.

Sanh Tiêu không nghe được đáp án, chỉ phải dùng sức đem chiếc chăn đơn của Tương Tư giật ra, Tương tư buông lỏng tay, không che đậy gì, ả hai tay ôm bả vai, cả người nằm thẳng tắp, trên người quần áo ngày hôm đó, cũng chưa thay ra.

Mạch Sanh Tiêu chỉ cảm thấy chị nhất định đã xảy ra chuyện, cô hai mắt không thấy, chỉ có thể cầm lấy cánh tay dì Hà, “dì Hà, dì đã nhìn thấy cái gì? Nói cho tôi biết đi! ”

Dì Hà mím chặt môi, nhìn về phía Duật Tôn, bà mặt lộ vẻ khó xử, không dám tự tiện mở miệng.

Mạch tương tư đau khổ gần chết, tiếng khóc nghẹn ngào giống như là muốn chết đi luôn vậy.

Duật Tôn đi đến sau lưng Sanh Tiêu, đôi mắt phượng hẹp dài nhìn cô mang theo chút kh ản thương nhìn về phía trước. Người đàn ông đôi lông mày kh ẽ nhượng lên, sau khi nhìn thấy Tương Tư, cũng là có chút lấp bắp kinh hãi.

Mạch tương tư quần áo tả tơi, hai cái ống quần bị rách rách để lộ cặp đùi, trên đùi còn có vết máu, áo thì xộc xệch, cổ áo bị giật ra, nhiều vết nh ằn trên áo, cánh tay đang gập trước ngực còn có vài vết máu trên ngón tay chưa khô, cái kiểu bộ dáng này, mặc cho ai nhìn thấy đều cảm giác trong lòng có chút không thoải mái.

Tương tư trở lại Hoàng Duệ ản tượng cả ngày cứ ở lì trong phòng, mà ngay cả ăn cơm cũng đều dì Hà mang vào, dì Hà trông thấy những vết thương của ả, cũng bị dọa cho chết khiếp.

Bà chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái, Từ lúc Mạch tương tư bị ném ở ngoài cửa Hoàng Duệ ản Tượng, bà dường như nhớ rõ, ngoại trừ vết thương ngoài da trên đùi của Tương tư, áo cũng không có bị hỏng như vậy.

Cũng phải nói lại là, cái cảnh này làm cho người ta thương.

Sanh Tiêu nước mắt nhanh chóng chảy xuống, “dì Hà, dì nói đi ... Ai có thể nói cho tôi biết! ”

“Mạch tiểu thư.....” dì Hà muốn nói lại thôi, lại lần nữa ngậm miệng.

Duật Tôn đôi mắt lạnh băng xem xét, “Mạch tương tư, Cô đang làm cái trò gì đó?”

Tương tư đột nhiên cầm lấy cái chén đặt trên tủ đầu giường dùng sức ném xuống, “Cút đi, đều cút hết cho tôi, đi ra ngoài, ai tôi cũng không muốn gặp.”

Chén sứ bất ngờ đập vào vai Mạch Sanh Tiêu, cô đau đến nghiêng một bên người, chân trái đi lảo đảo lùi lại vài bước.

Duật Tôn thấy thế, đi nhanh lên phía trước, hai tay bắt lấy vai Tương Tư muốn đem ả hất xuống giường, Sanh Tiêu mặc dù không thấy, có thể cảm giác được Duật Tôn đang ở gần cô, cô không chút nghĩ ngợi cầm lấy tay Duật Tôn hất ra, “Không cần, không cần –”

Sanh Tiêu đến trước mặt Tương Tư, cô không nhìn thấy cảnh trước mắt nhưng trong lòng rất lo lắng “Chị, chị nói đi, rốt cuộc làm sao vậy?”

Tương tư khóc nức lên không ra hơi, ả ánh mắt hoảng hốt nhìn về phía Duật Tôn, hai tay ôm lấy Sanh Tiêu không chịu buông ra, “Cứu chị, Sanh Tiêu, em cứu chị với–”

“Chị, em ở đây, chị đừng sợ.”

“Em vì sao bây giờ mới trở về? Sanh Tiêu, em làm sao không gọi đi ện thoại hỏi thăm chị một chút gì? Sanh Tiêu, em làm sao lại đem chị vất bỏ ở nơi này?” Mạch tương tư liên tiếp chất vấn Sanh Tiêu làm cô khóc nức lên, “dì Hà, dì nói đi! ”

Duật Tôn dốt cuộc cũng mở miệng, “Cái này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Hà di không dám nhiều lời, chỉ là đem chuyện hôm đó mình nhìn thấy ra nói, “Tôi nghe được tiếng chuông cửa sau đó ra mở, rồi phát hiện Tương tư nằm ở bên ngoài, trên đùi đều là máu. Tôi liền đem cô ấy dìu vào nhà, tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra.”

“Chị của tôi làm sao có thể ở bên ngoài, dì Hà, dì không phải ở cùng chị sao?”

Dì Hà xem xét nét mặt Duật Tôn, bà nhớ người đàn ông này nói qua, chuyện này không được nói cho Sanh Tiêu.

Thấy dì Hà không nói lời nào, Sanh Tiêu trong th ản tâm càng lo lắng hơn “Chị, chị sao lại một mình ra ngoài?”

Mạch tương tư ngồi phất dậy, ả thở phì phò nín vào bờ vai Sanh Tiêu đứng lên, ả chỉ thẳng vào Duật Tôn, trong mắt lộ rõ vẻ phẫn uất bi thương.” Hửn, tìm người cường bạo chị! ”

Mạch Sanh Tiều ngồi ở mép giường, nhẹ buông tay, hộp quà rơi xuống đất, bên trong âm thanh nát vụn truyền tới.

Cô chỉ cảm thấy ngực như bị một đồng bóng lớn chặn lại, uất ức thiếu chút nữa ngất đi.

“Chị, Chị nói Cái gì?”

“Duật Tôn, Duật Tôn sai người đổi pho với chị, chị đau chân đi bệnh viện, bọn họ ở bệnh viện bắt chị lên xe, Sanh Tiều, em xem chân của chị, người bác sĩ đó không phải người, anh ta cầm con dao nhỏ rạch lên đùi chị, anh ta nói chân chị què là giả. Chị đau lắm.....” Mạch tương tư cầm tay Sanh Tiều, đem lòng bàn tay của cô đặt lên vết thương ở chân, “Về sau, anh ta nhốt chị ở phòng phẫu thuật, không cho chị ăn, không cho chị uống, còn nói với chị, nếu muốn ăn thì tự mình đứng lên mà ăn, Sanh Tiều..... Ta thật sự khổ sở không chịu được.....”

Mạch Sanh Tiều rõ ràng có thể cảm giác được vết thương dưới lòng bàn tay, từng vết, đều sưng tấy lên.

Cô đau lòng tột đỉnh, năm đầu ngón tay run run.

“Chị dậy không nổi, cho nên đói bụng suốt hai ngày một đêm, Sanh Tiều, chị bình thường cùng người khác không ân oán, bọn họ rõ ràng là nhằm vào chân chị, Duật Tôn, hẳn một mực hoài nghi chân chị có thể đứng dậy được, làm sao lại trùng hợp như vậy, họ chiếu của chị đặt ở dưới gối thế mà tìm không thấy?” Mạch tương tư t âm tình kích động, không khống chế được, “Hoàng Duệ ẩn tượng trừ em và chị ra, cũng chỉ có hắn và dì Hà, dì Hà không có khả năng cầm hộ chiếu của chị, Sanh Tiều, người nói xem, còn có thể là ai?”

Mạch tương tư loạng choạng trên bả vai Sanh Tiều, ả đầu đau muốn vỡ đôi, không dám nghĩ tiếp.

“Cô nói đủ chưa?” Duật Tôn nhìn qua Mạch tương tư miệng vết thương trên người máu đã ứ đọng, vết thương trên đùi trái của ả rất giống với kiệt tác của Từ Khiêm, về phần, nửa người trên

“Còn chưa, “Tương tư quơ hai tay, khuỷu tay trong lúc vô tình đập vài nhát vào người Sanh Tiều, “Không chỉ có vậy, vì bức chị đứng lên, tên bác sĩ cầm thú kia ở trên người chị cường bạo, Sanh Tiều, lúc ấy em ở đâu? Chị kêu cứu tới khẩn cả tiếng, hẳn xé nát quần áo của chị, lại dùng dao phẫu thuật cắt tan quần chị..... Chị, chị sợ sẽ chết, sau đó chị hỏi có phải hắn là người Duật Tôn phái tới, chị nói cho hắn biết, nếu như bị em biết, em chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn, hẳn lúc này mới buông tha chị..... Sanh Tiều, “Mạch tương tư mười ngón tay hung hăng cắm vào vai Sanh Tiều, “Em nói xem, ngoại trừ Duật Tôn còn ai vào đây?”

Mạch Sanh Tiều cảm thấy rất buồn bực, dường như không khí trong phòng thoáng chút ngưng đọng lại.

Dì Hà đứng ở bên cạnh không dám chen vào nói, bà không khỏi đồng tình đối Mạch tương tư, hai chị em này quả rất đáng thương, một người thì mất mù, còn một người như thế nào lại xảy ra chuyện như thế này?

Tương tư ôm lấy Sanh Tiều, khóc rống lên, Mạch Sanh Tiều phía sau lưng chảy rất nhiều mồ hôi lạnh, qua hồi lâu, mới mở miệng hỏi, “Duật Tôn, có thật không?”

“Cái này còn cần hỏi sao? Sanh Tiều, em chẳng lẽ không tin tưởng chị?” Tương tư kích động cầm lấy tóc, như bị bệnh t âm thần, chỗ cổ áo bị xé nát lộ ra một mảng vai, chỗ đó có máu ứ đọng lại nhìn thấy mà giật mình.

“Chị, chị đừng như vậy.....” Sanh Tiều vội vàng ôm chặt Tương tư, “Chị.....”

“Sanh Tiều, chị phải làm sao bây giờ.....”

“Còn có thể làm sao bây giờ, khúc mắc trong lòng thi đi chết đi.” Duật Tôn lạnh lùng mở miệng.

Sanh Tiều xoay người lại, Mạch tương tư vượt lên trước một bước thét lên, “Tôi là muốn chết đây, tôi cũng không sống nổi nữa.....”

“Đã muốn chết thì cần gì phải đợi tới bây giờ? Còn nữa..... dì Hà, bộ quần áo này là cô ta mặc lúc trở về sao?”

“vâng.”

Duật Tôn cái cảm kiên nghị gương nhẹ, “Đã thành bộ dáng này, sao lại không đổi bộ khác cho cô ta?”

Dì Hà nhìn về phía Mạch tương tư, “Cái này.....”

“Anh là có ý gì?” Tương tư ánh mắt phần nộ, “Anh nghĩ rằng tôi lấy sự việc này ra để đùa sao?”

“Cô nếu thật lo lắng cho Sanh Tiêu, không nên là để bộ dạng này, cô ấy giờ mắt không nhìn được, nếu có thể, cô cho rằng cô ấy nhìn thấy cô như vậy còn có thể chịu được sao? Cục diện rối rắm này, cô cũng có đủ thời gian để nghĩ kế nhĩ.”

Mạch tương tư cắn môi dưới, một chút hồng hồng theo cách môi tràn ra.

Ả cầm lấy cổ tay Sanh Tiêu, “Chẳng lẽ, tôi chịu tội thân mà không được nói ra sao? Tôi đều như vậy, trở về thăm nghĩ sẽ không gặp ai, Sanh Tiêu, em có người bảo vệ lại có người yêu thương, như vậy, chị?”

Mạch Sanh Tiêu nghe xong, trong nội tâm bỗng nhiên bị đâm một nhát rất sâu, rạch ra một lỗ hổng.

“Duật Tôn, có thật không?” Cô vẫn lặp lại câu hỏi vừa rồi.

74. Chương 74: Đâu Mới Là Chị Của Cô Đây?

Căn Phòng của Mạch tương tư cũng khá lớn, nhưng lại đầy khí lạnh.

Dì Hà hỗ trợ đem Tương tư đẩy vào phòng tắm, trong bồn tắm đổ đầy nước, Sanh Tiêu ngồi ở sau lưng Tương tư, đem từng gáo nước ấm áp dội lên sau lưng Tương Tư, “Chị, đau không?”

Mạch tương tư bị thương đầy mình, vừa cử động, càng đau nhức hơn

Hai tay ả ôm bả vai khóc nức lên, Sanh Tiêu chớp mũi chua xót khó chịu, “Chị, thực xin lỗi.”

Cô đem mặt gối lên trên lưng Mạch tương tư, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

“Sanh Tiêu, đây không phải lỗi của em.”

“Em không nên để lại chị ở một mình ở nơi này, lại càng không nên tin lời của hắn ... Em muốn vừa đến đây xong sẽ gọi đi ện lại cho chị, thế mà.... Em lại ở bên đó chơi rất vui vẻ, em thật không ngờ chị ở bên này lại chịu mọi loại tra tấn, chị, chị hắn là rất khó chịu.”

Mạch tương tư có thể cảm giác được trên lưng từng đợt nóng hổi, đúng đó, mảy ở đằng bên đó hưởng thụ, mà tao, tao lại phải ở đây chịu tội.

“Sanh Tiêu, chị lúc ấy đã nghĩ, chị bị tra tấn rất dã man, chị đã rất muốn chết đi, chị sống cũng trở thành gánh nặng rồi, còn không bằng đi cùng ba mẹ.” Tương tư tay vượt qua bả vai, cầm lấy tay phải Mạch Sanh Tiêu, “Chính là chị lại không yên lòng em, chị thực muốn gặp được ba mẹ, nhưng chị biết ăn nói với họ như thế nào? Bọn họ nhất định sẽ hỏi chị, con vì sao lại không ở cùng em con, không chăm sóc bảo vệ cho em con thật tốt?”

Tương tư nói xong, lại bắt đầu ghen ngào.

Mạch Sanh Tiêu khóc đến đôi mắt sưng đỏ, “chị, thật sự thực xin lỗi.....”

“Sanh Tiêu, những người kia thật đáng sợ, bọn họ dùng dao từng nhát cắt chân của chị, chị còn không dám tưởng tượng tiếp nữa, chị rất sợ a.....” Mạch tương tư đem mặt chôn ở trong lòng bàn tay, Sanh Tiêu từ phía sau ôm lấy ả, muốn mang độ ấm trên người mình truyền cho ả.

Dì Hà lúc đi vào thì thấy hai chị em đang ngồi ôm nhau ở trong bồn tắm, bà đi qua sờ thử, nước bên trong đều lạnh như băng.

“Mau đứng lên, không thì sẽ cảm mất.”

Bà trước tiên đi tìm áo ngủ mặc vào cho Sanh Tiêu, lại mất nửa ngày mới đem được Mạch tương tư trở về phòng, giúp ả bôi thuốc mỡ, lại lấy thuốc Tiêu Viêm cho ả uống.

“dì Hà, dì đi ngủ trước đi.”

“Mạch tiểu thư, cô đêm nay ở trên lầu?”

“Không, “Sanh Tiêu không chút nghĩ ngợi, “tôi ngủ cùng chị của tôi.”

Dì Hà đi vào phòng tắm dọn dẹp sạch sẽ, lúc này mới đi ra ngoài, “VẬY CÁC CÔ NGHỈ NGƠI SỚM ĐI, MẠCH TIỂU THƯ CÔ VỪA XUỐNG MÁY BAY, NHẤT ĐỊNH LÀ RẤT MỆT RỒI.”

Sanh Tiêu nằm ngay cạnh Mạch tương tư, hai chị em đều mở to mắt, không ai ngủ được.

“Sanh Tiêu, em đã có dự định gì chưa?”

“Chưa ạ.” Cô nằm ngửa, sắc mặt bình lặng, “Em dù có dự định gì đi chăng nữa, cũng đều là không có khả năng thực hiện, chị, chị nghe được lời Duật Tôn nói rồi phải không? HẮN MUỐN EM, EM PHẢI NGOAN NGỎN Ở LẠI ĐÂY, TRỪ PHI LÀ HẮN MỞ MIỆNG ĐỂ CHO EM ĐI.”

“Em đừng có áp lực như thế, dù cho Duật Tôn thực thả em đi, em cũng không cần mềm lòng, chúng ta đi tới ngày hôm nay hơn phân nửa là bị hắ làm hại, chị thì không sao, nhưng mắt của em còn có cơ hội khỏi, cả tuổi thanh xuân của em ở bên hắ, nếu hắ nói muốn đền bù tổn thất cho em, em đừng ngớ ngẩn chối từ, biết không?”

Lời nói của Tương tư làm Sanh Tiêu trong nội tâm càng cảm thấy kì quái, nếu nói đúng như vậy thì chẳng khác gì cô bị đem bán đi.

“chị biết rõ em nghe xong sẽ khó chịu, nhưng mà sự thật chính là như vậy, chúng ta phải rời khỏi Duật Tôn, nếu như không có tiền, chúng ta cũng rất khó sinh tồn được.”

Mạch Sanh Tiêu nhắm mắt lại không nói gì.

Tương tư nói ra nói như vậy, nhưng trong lòng Sanh Tiêu lại không hề trách cứ chị mình. Chị ấy nói rất đúng sự thật, huống chi chính mình con mắt nhìn không thấy, đi đâu kiếm việc cũng sẽ không có người thuê.

Mạch tương tư làm náo loạn một hồi lâu như vậy, hơn nữa uống thuốc, rất nhanh đi đi vào giấc ngủ.

Sanh Tiêu lẫn lộn khó ngủ, kí ức trong bờ biển dần dần từng mảnh từng mảnh hiện lên trong đầu cô, cô càng không ngủ được, bên tai là tiếng thở đều đều của Tương tư. Cô lặng yên đứng dậy, bấm vào vách tường đi ra khỏi phòng Tương Tư.

Cô c ẩn c ẩn thận thận đi sát sát vách tường đến chiếc đàn dương cầm ngồi xuống, hai tay đặt ở bên đùi, nhưng lại không có ý muốn đánh đàn.

Dì Hà đang ngủ say, nhưng lại cảm thấy cực kỳ khát nước, bà cầm cái chén đi ra rót nước, mơ hồ trông thấy phòng khách có bóng người, bà sợ hãi kêu lên một tiếng, “Ai ạ?”

Mạch Sanh Tiêu sợ bà lớn tiếng đánh thức Tương tư, vội vàng đáp, “dì Hà, là tôi.”

“Mạch tiểu thư?” dì Hà đi về phía âm thanh vừa nghe thấy, quả nhiên thấy Sanh Tiêu ngồi ở đó, “Cô làm sao vẫn chưa ngủ vậy?”

“Tôi ngủ không được.”

Dì Hà cũng không thấy lạ, gặp loại chuyện này ai còn có thể ngủ được?” Mạch tiểu thư, cô đừng như vậy, thân thể của cô bây giờ cũng không được khỏe *, có chuyện gì, ngày mai rồi nói sau.”

Mạch Sanh Tiêu mở to hai mắt, cơn buồn ngủ cũng không có, cô cuộn hai chân lại rồi ôm lấy, dì Hà lúc này mới thấy rõ ánh mắt của cô sưng đỏ đến khủng khiếp, “Cô cũng đừng buồn quá.”

“dì Hà, dì đi ngủ trước đi.”

Hắ bối nghe được động tĩnh liền chạy tới, cũng không náo loạn mà chỉ yên lặng ngồi bên chân Mạch Sanh Tiêu.

Kỳ thật, dì Hà thấy cách làm của Tương tư cũng có chút khó hiểu, từ sau khi cô ta trở lại Hoàng Duệ ẩn tượng, dì Hà liền muốn giúp cô ta thay giặt quần áo, quần áo nhăn nhăn nhúm nhúm mặc ở trên người, lại là quần áo mùa hè, người khác thấy cũng không thể thoải mái.

Còn có một việc nữa, chỉ là dì Hà không thể xác định.

“Mạch tiểu thư.....”

“Làm sao vậy?”

“Có chuyện tôi cũng không biết có phải chính mình bị hoa mắt hay không, nhưng tôi nghĩ, hay là cứ nói cho cô biết.”

“Chuyện gì thế?”

Dì Hà bưng chén nước nhớ tới chuyện đêm đó, “Tôi nhớ rằng, lúc Tương Tư về thì tôi đang ngủ, sau đó nghe được tiếng chuông cửa, tôi đi ra ngoài xem thì đã nhìn thấy cô ấy nằm trên mặt đất. Tôi liền đem cô ấy từ mặt đất lên xe lăn..... Tôi, tôi nhớ rằng cô ấy lúc ấy đúng là rất thảm thương, quần đều rách, nhưng nửa người trên của cô ấy cũng không có nhiều vết thương như vậy, tôi lơ mơ có thể nhớ rõ, áo của Tương tư cũng không có bị xé thành như vậy.”

Mạch Sanh Tiêu chau mày, “dì Hà, dì muốn nói cái gì?”

“Tôi cũng không có ý gì, tôi chỉ là đem chuyện lúc ấy tôi trông thấy nói cho cô biết, Tương tư sau khi trở về liền nằm ở trên giường một bước đều không có rời đi, nói thật, về sau khi tôi trông thấy những vết thương kia trên người cô ấy tôi cũng thấy hoảng sợ.”

“dì Hà, tôi không muốn nghe những lời nói suy đoán đó, dì có thể xác định sao?” Sanh Tiêu nói ra những lời này thì tiếng nói bất tri bất giác đang run rẩy.

“Mạch tiểu thư, cô cũng nghĩ xem, tôi rất muốn đem cô ấy tới bệnh viện trị thương, nhưng cô ấy kiên quyết không chịu đi bệnh viện, tôi cũng không dám, tôi đẩy cô ấy vào nhà, về sau còn cố ý xem qua, trên đùi cô ấy là 3 vết thương, bởi vì tróc da, cho nên chảy rất nhiều máu. Nhưng tôi chẳng hề lại không biết cái gì gọi là vết thương bên ngoài, cho nên Tương tư sống chết không chịu đi bệnh viện, tôi thì không miễn cưỡng cô ấy.” Dì Hà càng nghĩ, lại càng thấy kì lạ, chỉ là chỗ không nghĩ ra, bà cũng không biết đó là gì.

Mạch Sanh Tiêu khi tắm cho chị mình sờ qua những miệng vết thương kia, là ba cái lỗ hồng rất lâu.

“Không thể nào, “cô lắc đầu, “Nếu quả thật như như lời dì nói, vết thương trên người chị tôi sao lại nặng như thế được?”

Hà đi đứng ở trước khung đàn dương cầm, không nói gì.

Bà tất nhiên không dám nói bà nghi ngờ là Mạch tương tư chính mình rạch đùi mình.

Sanh Tiêu cũng không dám đi nghĩ sâu về vấn đề đó, cô tìm không ra lý do Mạch tương tư làm như vậy, lời dì Hà cũng chỉ là hình như.

“dì Hà, tôi biết dì là muốn tốt cho tôi, nhưng có một số việc.....” Sanh Tiêu ngừng lại rồi không có nói ra, “Chị của tôi sẽ không thể nào tự làm thương chính mình, tôi nghĩ, là dì lúc ấy sợ quá nhìn lầm rồi.”

Dì Hà nghe vậy, Mạch Sanh Tiêu đã không tin, bà cũng chẳng hà tất gì đi làm kẻ ác, “chắc đúng thế, Mạch tiểu thư, cô nghỉ ngơi sớm chút nhé.”

Cửa phòng Tương tư đang hé hé mở một đoạn, câu chuyện vừa rồi tất nhiên Tương Tư đã nghe thấy hết, bên môi ả bật cười lạnh, nhẹ khép lại cửa phòng.

Sanh Tiêu hướng về phía dì Hà, “Vâng, dì cũng ngủ ngon.”

Bà bước qua mặt Sanh Tiêu, trong phòng khách đèn điện đều tắt hết, chỉ có duy nhất ánh đèn chiếu từ vườn hoa xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào nhà. Kỳ thật có hay không đèn đối với Mạch Sanh Tiêu mà nói đều là giống nhau.

Dù là đèn đuốc sáng trưng, cũng không có một chút ánh sáng nào có thể chiếu vào trong lòng của cô bây giờ.

Nếu tình trạng này cứ tiếp tục, cô có lẽ nào sẽ quên sạch cái gì gọi là trời xanh mây trắng nắng vàng? Dù có cười, hay gào khóc thì thay đổi được gì không?

Mạch Sanh Tiêu ở trước đèn đương cầm ngòi thật lâu, lúc cô đứng dậy, Hải Bối lười biếng cũng nhồm dậy, theo gót chân của cô đi vào.

Cô đối với Hoàng Duệ ấn tượng rất quen thuộc, nếu như không cần phải đi nhanh, chậm rãi mò mẫm, dường như cũng có thể xác định được đại khác phương hướng ra sao.

Cô bám theo vách tường đến phòng khách, mở cửa sổ sát đất đi ra ngoài.

Trên ban công một luồng khí nóng phả vào người, đối với nhiệt độ mát lạnh ở phòng khách có chút xung đột, Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trên mặt ghế, hai tay ôm chặt cổ Hải Bối.

Trên ban công Lầu hai, giữa ngón tay của người đàn ông vẫn kẹp lấy điều thuốc, hắn còn chưa tắm rửa, hai chân đứng nghiêng, nửa người trên cong lên, khuỷu tay thì tựa vào trên lan can sân thượng. Duật Tôn ánh mắt nhìn về phía trước, xa xa chính là từng dãy đèn đường nối tiếp vào với nhau...

Hắn phun ra một làn khói thuốc, Mạch Sanh Tiêu đang ngồi đó nhắm mắt, hơi thở phảng phất nghe thấy được một vị thuốc lá quen thuộc.

“Gâu, Gâu-” Hải Bối cọ cọ vào mặt Sanh Tiêu, yết hầu phát ra vài tiếng rên ư ử.

Mạch Sanh Tiêu buông tay ra chút ít, hai mắt sưng có chút không mở ra được, cô biết rõ đêm nay bóng đêm tất nhiên rất đẹp, cô ngẩng mặt lên, một nửa làn tóc mượt mà buông sau gáy. Không gian quá yên tĩnh, một chút tiếng động nhỏ đều không có, Sanh Tiêu lại càng cảm giác được từng đợt đau nhức trong lúc này lan tràn co thắt ở trái tim.

Cô cảm thấy ba mẹ bây giờ đang ở trên trời nhìn xuống cô, bọn họ có thể hay không trách cứ cô không bảo vệ tốt chị mình?

Mạch Sanh Tiêu nhớ tới lời nói của dì Hà, trong mắt buồn bã, đáy lòng có một chút bất an bất rứt không yên.

Duật Tôn nghe được dưới lầu dưới truyền đến tiếng khóc rất nhỏ, hắn nghiêng thân mình nhìn xuống dưới, nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu. Cô dường như đang cố kìm nén tiếng khóc của mình, hắn ngửa mặt lên trời, ánh trăng đêm nay vẫn thế, hắn lại nhớ đến đêm cô và hắn ở tại khách sạn, bọn họ âm áp triền miên, Duật Tôn búng búng điều thuốc trong tay, tàn thuốc mang theo đốm đỏ quấn vào nhau lượn thành một vòng cung rơi vào đám hoa hồng trắng quý dưới vườn.

Duật Tôn biết rõ, Mạch tương tư đang dùng Sanh Tiêu để uy hiếp hắn, để hắn sẽ vì Sanh Tiêu mà không đụng tới ả.

Chỉ là sự uy hiếp đúng là điểm thóp của hắn, Duật Tôn đứng dậy, quay lại trong phòng, đem tiếng khóc dầm dướt của Mạch Sanh Tiêu nhốt ở bên ngoài.

Ngày hôm sau, dì Hà rời giường thì phát hiện Sanh Tiêu đang nằm ngủ trên ghế ở ngoài hành lang.

Mặc dù là thời tiết nóng bức, nhưng dì Hà vẫn sợ cô vì thế mà bị cảm lạnh, bà quay lại phòng mang một chiếc chăn đắp lại cho cô.

Mạch tương tư ngủ được rất ngon, ả xem thời gian còn sớm, liền nhắm mắt lại tiếp tục thiếp đi.

Dì Hà bắt đầu vội vàng chuẩn bị bữa sáng, trong phòng khách, hành lý của hai người còn chưa kịp chuyển lên lầu, lúc ở bờ biển Duật Tôn mua cho Mạch Sanh Tiêu chiếc khăn hình tam giác để cô đội lên đầu được cô buộc ở tay cầm của chiếc va-li.

Bây giờ, thì bị vắt vào một xó xỉnh nào cũng không rõ.

Sanh Tiêu bị âm thanh rán trứng của dì Hà đánh thức, Hải Bối vẫn nằm ở bên cạnh cô rất biết điều, cảm giác được Mạch Sanh Tiêu động dậy, nó liền vội vàng đi theo dựng thẳng hai tai lên.

Sanh Tiêu bám vào vách tường đi vào nhà, “dì Hà, là dì sao?”

“Mạch tiểu thư, cô làm sao lại ngủ ở trên ban công vậy?” dì Hà đem một ly sữa nóng đến cho cô, đỡ Sanh Tiêu đến ngồi xuống trên ghế sa lon, “Uống nhanh rồi đi ngủ một giấc.”

Sanh Tiêu thực sự rất mệt mỏi, ngón tay đặt ở huyệt Thái Dương xoa bóp vài cái, “chị của tôi đã tỉnh lại chưa?”

“Còn chưa tỉnh, tôi vừa mới qua xem, chắc là tối hôm qua quá mệt mỏi.”

Mạch Sanh Tiêu uống hai hớp sữa, “Đừng phiền tới chị ấy, cứ để cho chị ấy ngủ nhiều một chút.”

Dì Hà đi phòng bếp tiếp tục chuẩn bị bữa sáng, Sanh Tiêu ngồi nghỉ ngơi một chút thấy vẫn lo lắng cho Tương tư, liền mò mẫm đi vào trong phòng ả.

Mạch tương tư trở mình, thấy Sanh Tiêu đứng ở ngay trước giường ả, ả sợ tới mức thất kinh, đôi mắt to tròn của Mạch Sanh Tiêu không hề chớp mắt vẫn đang nhìn chăm chăm vào ả, Tương tư khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, nhưng rồi đột nhiên nhớ ra Sanh Tiêu đôi mắt bị mù, không nhìn thấy.

Ả thở phào, nhẹ nhẹ nhàng nhàng, cố gắng không phát ra một tiếng động nào đem thân nằm thẳng về chỗ cũ.

“Sanh Tiêu, em vào đây sao?”

“Chị, chị đã tỉnh chưa?” Mạch Sanh Tiêu vươn tay ra.

Tương tư giữ chặt tay của cô, giúp Sanh Tiêu ngồi ở mép giường của chính mình “ uhm, mệt mỏi quá, ngủ được có một chút, rất đau đầu.”

“Vậy ngủ tiếp đi ạ, chờ dì Hà làm xong bữa sáng, em sẽ gọi chị dậy.”

“Đừng, “Mạch tương tư cầm tay của cô xiết chặt, “Chị không muốn đi ra ngoài.”

Cô biết rõ chị của mình đang né tránh điều gì, Mạch Sanh Tiêu vỗ nhẹ nhẹ vào lưng của ả “ vậy chị đợi tí nữa bữa sáng làm xong em sẽ mang đến cho chị, chị nằm nghỉ ngơi đi.”

“Sanh Tiêu.....” Thấy cô muốn đứng dậy, Mạch Tương tư giữ chặt tay của cô, “Em có thể ở đây với chị được không? nếu em không có ở đây, chị buổi tối sẽ gặp ác mộng”

“Chị, chị đừng sợ, em buổi tối nào cũng sẽ cùng chị ngủ.”

Tương tư nghe xong, lúc này mới buông tay ra.

Trên khuôn mặt của Mạch Sanh Tiêu lúc này cảm thấy rất có lỗi với Tương Tư, mấy chuyện gần đây, hiển nhiên đối với tâm lý của Tương tư tạo thành một bóng tối không nhỏ.

Cô cúi thấp đầu xuống, sắc mặt như bị mây đen bao phủ.

Mạch Sanh Tiêu trên cổ tay đang đeo một vòng tay được đan bởi rất nhiều con sò nhỏ, những vỏ sò kia chính là những viên chân trâu bóng mượt, được kết cấu khéo léo như bao hàm tất cả sự tao nhã diễm lệ của ánh nắng trên bờ biển. Tương tư khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, Duật Tôn có thể tạo cho nó một Thiên đường đẹp đẽ nhưng cũng chẳng dùng làm cái gì, ả chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức, có thể đem những ánh sáng hào quang đó của mạch Sanh Tiêu toàn bộ đánh nát.

Ả âm thầm cười không phát ra tiếng động, cười Mạch Sanh Tiêu con mắt mù, ả có thể ở trước mặt Sanh Tiêu làm đủ mọi trò, mọi khuôn mặt mà ả muốn, chỉ tiếc, Mạch Sanh Tiêu nhìn không thấy.

Ả biết rõ Duật Tôn không tha người, Sanh Tiêu là đi không được.

Nhưng không sao, ả sẽ đem Mạch Sanh Tiêu đứng trước đầu sóng ngọn gió, ả sẽ đem bọn họ đối đầu với nhau, phải để cho Duật Tôn dùng mọi thủ đoạn để giữ lại Sanh Tiêu.

Càng như vậy, hai người thương tổn mới có thể càng lớn, khoảng cách càng sâu.

Cũng càng như vậy, thì sự thật Sanh Tiêu bị đem bán cho Duật Tôn, mới càng bị đề cập đến nhiều lần, về sau những chuyện này bị phơi bày ra ngoài, Mạch Sanh Tiêu mới có thể cảm thấy thế nào là quá sức chịu đựng.

Tương tư không kiêng nể gì cả cười rất đắc ý, nhưng giọng nói lại chuyển vô cùng nhanh, “Sanh Tiêu, em mau đi ra ăn sáng đi, nhìn mắt em đỏ hết lên rồi kìa, đợi tí nữa trở về thì ngủ tiếp đi nhé.”

Mạch Sanh Tiêu gật gật đầu, đi ra ngoài.

Cô ngồi ở trước bàn ăn, con mắt nhìn không thấy, nhưng như thế mới không làm phiền gì nhiều đến dì Hà bưng bê thức ăn qua đi qua lại cho cô.

Dì Hà đã chuẩn bị xong xuôi bữa sáng, sau đó còn quay ra đặt một đĩa cá ruốc đến trước mặt Sanh Tiêu, lúc này đang ăn cháo.

“Duật thiếu, cậu đã dậy rồi.”

Duật Tôn kéo cái ghế ra rồi ngồi xuống mạch Sanh Tiêu, dì Hà đem tờ báo sáng đưa cho hắn, người đàn ông liếc cũng không liếc lấy một cái, chăm chú ăn xong bữa sáng.

Sanh Tiêu có thể nghe thấy bên cạnh truyền đến âm thanh có người đang ăn, cô mím chặt môi im lặng một câu cũng không nói ra.

Trong phòng khách yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy âm thanh của tiếng đĩa, thìa vang lên thanh thúy

Mạch Sanh Tiêu cúi đầu, mặt cơ hồ muốn vùi luôn vào trong chén.

Người đàn ông ăn xong, vắt chiếc đĩa sang một bên liền đứng dậy luôn. Hắn cũng không đi công ty, mà là trực tiếp đi vào phòng khách ngồi trên ghế sa lon.

Sanh Tiêu ăn qua loa vài miếng cũng buông bát đĩa không ăn nữa, dì Hà giúp cô đem bữa sáng đưa vào gian phòng của Tương tư. Mạch tương tư nghiêng mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ, trên mặt vệt nước mắt rõ ràng, hiển nhiên là vừa đã khóc.

Sanh Tiêu trong lòng cảm giác rất buồn, trên mặt cũng nhìn không có một điểm vui vẻ, Mạch tương tư được dìu ngồi vào xe lăn, chẳng biết làm sao cũng không chịu ăn lấy một miếng cháo.

Dì Hà lắc đầu, đi ra ngoài đóng cửa lại.

Sanh Tiêu trong lòng cảm giác rất buồn, trên mặt cũng nhìn không có một điểm vui vẻ, Mạch tương tư được dìu ngồi vào xe lăn, chẳng biết làm sao cũng không chịu ăn lấy một miếng cháo.

Dì Hà lắc đầu, đi ra ngoài đóng cửa lại.

“Chị, chị chịu ăn chút a.”

“chị thật sự không đói bụng.”

“Chị cứ tiếp tục như vậy thì làm sao mà chịu được?”

Mạch tương tư đem xe lăn đẩy về phía trước, chọn trống không trên bệ cửa sổ bày biện vài bồn hoa, trong đó có một chậu cây Văn Trúc là Sanh Tiêu mua cho ả. ả vươn tay, chạm vào cây Văn Trúc nắm chặt lại, “Chị không có tâm tình, ăn không trôi.”

Sanh Tiêu bưng lấy chén cháo ngồi ở mép giường, cô sắc mặt ảm đạm, ánh mắt Tương Tư khẽ lướt qua, khóe miệng nhẹ nhếch lên, ngón tay hơi dùng sức, đem mấy chiếc lá cây Văn Trúc vừa mới nhú lên giật hết xuống.

ả tiện tay vứt đi, đem bồn hoa để lại chỗ cũ.

“Sanh Tiêu, “Ả đẩy xe lăn trở lại bên người Mạch Sanh Tiêu, “Chị ăn, đưa cho chị.”

Diễn trò cũng phải diễn cho đạt, Tương tư tiếp nhận chén cháo, nước mắt ầng ậc, “Sanh Tiêu, đừng như vậy, em vui vẻ là được, chị ăn.” ả miễn cưỡng cười vui, trong giọng nói nghẹn ngào làm như vô tình nhưng

lại cố ý lọt vào tai Mạch Sanh Tiêu, ả giả bộ như hết thảy vì Sanh Tiêu mà ả cố gắng gượng vượt qua. Mạch tương tư uống một hớp lớn cháo, Sanh Tiêu thấy chị mình chịu ăn, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Chị, hôm nay thời tiết không nóng lắm, em đẩy chị đi ra ngoài vườn đi dạo một chút a?”

Tương tư gật đầu, vài ngày không có ra khỏi cửa, đều buồn chết.

Mạch Sanh Tiêu đi đến bên ngoài kêu dì Hà tới, dì Hà giúp cô đưa Tương tư lên xe lăn, vừa ra khỏi phòng khách, Duật Tôn đem TV mở lên, hẩn cúi đầu lấy điện thoại ra bấm bấm gì đó, khi nghe được động tĩnh hẩn liền ngừng đầu, “dì Hà, làm chuyện của bà đi.”

“Duật thiếu, tôi giúp các cô ấy đi dạo trong vườn.”

Duật Tôn con người màu đen sẫm như ngọc ngâm, ngạo nghễ nhìn Mạch Sanh Tiêu, “Cô ấy không phải rất năng lực sao? Hôm nọ nói là có thể tự mình đi ra ngoài làm được mọi thứ, như thế nào bây giờ phải dựa vào người khác giúp đỡ cơ chứ?”

Dì Hà đứng ở bên cạnh Sanh Tiêu, đi cũng không được, lui về cũng không xong.

Mạch Sanh Tiêu nhận lấy xe lăn của Tương tư, “dì Hà, không có việc gì, tôi tự mình làm được.”

“Cái này..... Duật thiếu?”

“dì Hà, bà cảm thấy tôi giao cho bà quá ít việc phải không?” Duật Tôn gác một chân lên ghế hướng về phía dì Hà nói.

Hà di cúi đầu, chỉ có thể trở lại phòng bếp.

Cô mặc dù bốn phía vấp phải rất nhiều trưởng ngại vật, cũng không than thở lấy một câu, Tương tư ở phía trước chỉ đường, Mạch Sanh Tiêu đẩy cực kỳ chậm, đi ra khỏi phòng về sau đầu đã đầy mồ hôi, trên người chiếc áo T-shirt đằng sau lưng cũng đã ướt đẫm một mảng.

Lúc Đẩy xuống thêm đá thì, xe lăn trong tay cô nghiêng đi một cái, từ trong tay cô thiếu chút nữa lăn ra ngoài, cô nhanh chóng ngăn lại, chân lung lay, đầu gối vì thế mà khụy xuống đập xuống đất, may mà phía dưới chính là bùn đất.

Mạch Sanh Tiêu khom người, Tương tư cầm tay của cô, “Sanh Tiêu, em không sao chứ?”

Ánh mắt của Nam nhân* xuyên qua cửa sổ sát đất nhìn chằm chằm trên lưng Sanh Tiêu, cô rũ đầu xuống, lắc lắc, “Em không sao.”

Tuy nói vậy nhưng Trong thâm tâm cô có một chút tủi thân nhẹ....

Bây giờ vẫn coi như là còn sớm, mới có 7h sáng.

Cho nên ánh mặt trời cũng không tính là gay gắt, Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trên ghế dài, cùng Tương tư nói chuyện, cô nghe được cách đó không xa truyền đến âm thanh của còi xe ô tô, cửa chính tự động mở ra, một chiếc xe đưa từ từ lái vào trong sân.

Trên xe đi xuống là một người đàn ông có vóc dáng thon dài.

Mạch Sanh Tiêu đối với chuyện của Duật Tôn từ trước đến nay không hỏi nhiều.

Từ Khiêm đóng mạnh lại cửa xe, theo đá cuội trải gần như khắp con đường nhỏ đi về hướng biệt thự, hẩn vừa rồi trong xe đã nhìn thấy hai chị em, bước đi của hẩn dừng một chút, tiện thể đi về hướng hai người.

Sanh Tiêu cảm giác được có người đến gần, “Anh tìm Duật Tôn? Hẩn trong phòng.”

Người đàn ông ánh mắt lại nhìn thẳng Mạch tương tư bên cạnh cô, Tương tư thấy hẩn cứ như vậy mà nhìn mình, tự nhiên cảm thấy có chút không được tự nhiên, mặt vì ánh nhìn của người đàn ông trước mắt mà ửng đỏ, “Xin hỏi, anh có chuyện gì sao?”

Từ Khiêm ánh mắt đang dừng lại trên khuôn mặt ả dần đi xuống, lại nhìn thấy hai cánh tay của ả, quả nhiên, áo tay ngắn che không được cái nơi máu đang ứ đọng lại này. Nhìn thật giống là bị người ta chà đạp.

Nói hẩn cường bạo cô ta?

Ánh mắt đẹp của người đàn ông khê chau lại, mũi đàn bà này xem ra thật sự là hần thiếu nợ rồi.

Khóe miệng của hần khê nhếch lên thành một đường cong mê người, Từ Khiêm cúi người, tay phải đặt tại trên mặt ghế của Mạch Tương Tư, khuôn mặt tuần tú tiến đến gần sát khuôn mặt ả.

Tương tư mặt đỏ lên, dường như gần nín thở.

Môi mỏng của người đàn ông cơ hồ áp vào trên trán ả, hần lại lần nữa nghiêng hạ thân, Tương tư nhìn thấy hình dáng của hần ở trước mặt ả đang dần dần đứng dậy, cho đến khi, con mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt phượng hẹp dài của Từ Khiêm.

Duật Tôn đứng ở trước cửa sổ sát đất, bức màn ngăn trở hơn phân nửa ánh mặt trời, hần ba phần tư mặt đắm chìm ở trong bóng tối, khê liếc nhìn, chỉ có thể nhìn thấy khóe miệng hần khê kéo lên một nụ cười.

Tương tư khẩn trương nắm chặt hai tay lại.

“Chị..... Là ai a?” Mạch Sanh Tiêu không thấy có gì động tĩnh, còn tưởng rằng Từ Khiêm đi xa.

Tương tư không có trả lời, cô xem thấy khóe mắt Từ Khiêm lại chậm rãi nhếch lên.

Mạch tương tư đột nhiên cảm thấy đôi mắt này có chút quen thuộc, nhất thời không nhớ nổi mình đã gặp qua ở đâu rồi.

“Không nhớ rõ đến sao?”

Hần hỏi như vậy, Tương tư càng cảm thấy kỳ quái, giống như giọng nói này, cũng thấy có chút quen.

“Cô nói tôi cường bạo cô, tôi lại thật là hiếu kỳ, tôi coi trọng cô đến thế sao? ”,

Mạch tương tư đôi mắt bỗng trợn lên, trong đáy mắt che kín nỗi sợ hãi, Từ Khiêm nói chuyện rất nhẹ, Sanh Tiêu ngồi ở bên cạnh đều nghe không được, hần mắt thấy Tương tư sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy không có chút huyết sắc nào, “Là anh.....”

“Một đao rạch ở đùi, sướng sao? Có hay không cảm thấy có khoái cảm?”

Mạch tương tư toàn thân như bị ngâm trong hầm băng, “Người..... Cảm thú! ”

“Cô sẽ yêu mến như vậy phải không? Nếu không phải tôi rạch trên đùi cô? Cô, có phải là có chứng vọng tưởng?”

“A—”

Từ Khiêm khê mỉm cười thối lui thân thể.

Mạch Sanh Tiêu nghe được một tiếng kêu sợ hãi, cô chấn động, hoảng hốt kêu, “Chị, chị làm sao vậy?”

“Là hần, là hần! ”

Sanh Tiêu vội vàng đứng lên, Tương tư hai tay quơ, thật vất vả mới bắt được Sanh Tiêu làm phao cứu sinh. Mạch Sanh Tiêu không nghĩ tới chị mình đột nhiên sẽ có loại này phản ứng này, “Chị, chị đừng làm em sợ, chị làm sao vậy a?”

“Là hần— hần chính là cái người thầy thuốc đó, Sanh Tiêu, cứu chị, cứu chị —”

Từ Khiêm quay người lại, liền đi hướng biệt thự.

“Chị, hần là ai a?”

“Chị không biết, “Mạch tương tư sự sợ hãi này cũng không phải giả vờ, giữa phòng giải phẫu, cùng với Từ Khiêm đêm đó lăm le con dao đứng ở phòng giải phẫu nghiêm nhiên trở thành ác mộng lớn nhất của đời ả, “Chị chỉ biết rõ hần đã tới Hoàng Duệ ẩn tượng, chị thấy hần, Sanh Tiêu.....”

Mạch Sanh Tiêu vội ôm thân thể run rẩy của Tương tư

Dì Hà từ đằng xa bước nhanh đi tới, “Mạch tiểu thư, Duật thiếu bảo mọi người đi vào.”

“Tôi không muốn đi vào.....” Tương tư lắc đầu, một bên hai tay gắt gao túm chặt lấy góc áo Mạch Sanh Tiêu, “Không muốn, không muốn.....”

“dì Hà, tôi cùng chị sẽ ngồi ở đây.”

“Duật thiếu nói, cô nếu không đi vào, cậu ấy sẽ đi ra cường chế, túm cô vào nhà.”

Sanh Tiêu trông thấy mặt Tương tư tràn đầy hoảng sợ, “Vậy cứ để cho anh ta ra đây đi! ”

Dì Hà không biết phải làm sao đây với Sanh Tiêu, bà đành khuyên Mạch Sanh Tiêu, “Nếu không cô trước cứ đi vào, tôi ngồi ở đây cùng Tương tư.”

Mạch tương tư mơ hồ đoán được Từ Khiêm đến nhất định là có chuyện, ả cố nén hoảng sợ xuống, “Sanh Tiêu, chị và em sẽ đi vào cùng nhau, đừng vứt bỏ chị ở đây.”

Dì Hà mang theo hai người đi vào, Duật Tôn cùng Từ Khiêm ngồi ở trên ghế sa lon, Mạch tương tư cầm chặt tay Sanh Tiêu, Hải bối đóng cửa cái đuôi chạy đến, Sanh Tiêu vỗ vỗ tay chị mình, ý bảo ả đừng sợ, “Duật thiếu, có chuyện gì sao?”

Duật Tôn cũng không có so đo cách xưng hô của cô.

“Đây là Từ Khiêm, bạn tốt của tôi, mấy ngày trước tôi chính là tìm cậu ấy xem chân cho chị của em.”

Sự phòng vệ trên mặt Sanh Tiêu càng rõ ràng, Từ Khiêm nhìn quả muốn cười.

Tương tư co rúm lại núp sau lưng Sanh Tiêu, dì Hà đỡ cô ngồi xuống, “Anh muốn nói cái gì?”

Duật Tôn không nói gì, mà là cầm điều khiển từ xa bên cạnh lên, nhấn một cái, bên trong liền xuất hiện một đoạn video, “Đây là cảnh quay lúc đó, “Hắn đóng lại âm thanh, “Không có quay được lúc chị của em đứng lên, nhưng ít ra cũng quay được toàn bộ quá trình.”

Tương tư trong mắt xẹt qua một tia hung ác nham hiểm, quả nhiên, ả lúc trước đã phòng ngừa tới tình huống này.

Ả nén liếng thở dài, âm thầm cảm thấy thật may mắn.

Mạch Sanh Tiêu con mắt nhìn không thấy, Duật Tôn lại cố ý đem âm thanh im lặng, nghe không được tiếng kêu thảm thiết của Mạch tương tư, lực đánh vào tự nhiên sẽ không mãnh liệt như vậy.

“dì Hà, nói cho cô ấy biết, bà xem thấy cái gì.”

“Tôi.....” dì Hà xem kính hồn bạt vía, “Tôi nhìn thấy tương tư ở trong một cái phòng giải phẫu, cô ấy bị trói.”

Mạch Sanh Tiêu trong mắt sự phẫn uất càng giấu không được.

“Cô ấy bị người ta cắt quần, lại..... Lại bị một rạch.”

“Đừng nói nữa! ” Mạch Sanh Tiêu có chút chịu không được.

Dì Hà xem xong đoạn băng video đó xong, Duật Tôn khuôn mặt tuần tú hơi nghiêng, “Trông thấy cô ta bị người ta cường bạo sao?”

Dì Hà ánh mắt không khỏi nhìn về phía Tương tư, lắc đầu, “Không có.”

Mạch tương tư hai tay cầm chặt xe lăn, “Đây không phải toàn bộ đoạn băng ghi hình, khẳng định bị các người xóa đi! ”

Màn hình TV lại lặp lại lần nữa qua truyền phát tin (qua Đài phát thanh), Duật Tôn ấn nút tạm dừng, “Từ lúc cô bị mang từ phòng giải phẫu vào cho đến lúc cô đi, cái này trên mặt đều là có thời gian đặt ra, dì Hà, cô ta trở về lúc đó là mấy giờ?”

“Tôi đem Tương tư nâng trở về phòng, lúc đó có nhìn qua đồng hồ là, 9 giờ 20 phút.”

Từ Khiêm chỉ chỉ đoạn băng ghi hình, thời gian cuối cùng kết thúc, “Đây là lúc cô ta rời đi, 8 giờ 59 phút.”

Mạch tương tư bị vạch trần ngay tại trận, trong lòng không khỏi run sợ, mu bàn tay ả bởi vì dùng sức mà mấy cái gân xanh nổi hết lên, “Anh đem cuộn băng ghi hình này lấy ra, lúc ấy những sự tình kia, đều là tại đem tôi trở về trên xe mà phát sinh.”

Duật Tôn ngón tay phải nhe nhàng gõ gõ bên mặt, ả đàn bà này không riêng xương cốt cứng ngắt, mồm miệng cũng cứng góm, không làm luật sư quả lạng phí.

Hắn hơi nghiêng mặt, liền nhìn thấy Từ Khiêm sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt tuần tú lạnh như băng.” Cậu làm sao vậy?”

Tương tư chạm đến đến ánh mắt của Từ Khiêm, cũng vội vội vàng vàng tránh đi.

Người đàn ông ngực phập phồng, làm bị tức không nhẹ, Duật Tôn chỉ thấy bạn mình môi mím chặt lại, phun ra, “không đến 20 phút đã làm xong cô? Cô cũng quá khinh thường năng lực của tôi đi?”

75. Chương 75: Vươn Tay, Tôi Gần Thêm Một Bước

Mạch tương tư cắn chặt răng, một tay cầm thật chặt Sanh Tiêu.

Dì Hà nhíu chặt lông mày, ánh mắt không khỏi hướng về Tương tư.

“dì Hà, bà nhìn tôi như vậy là có ý tứ gì, bà cũng không tin tưởng tôi?” Mạch tương tư hướng về phía bà quát.

“Chị.”

“Sanh Tiêu, em tin chị không?” Tương tư trong mắt chảy ra nước mắt, “Em cũng không tin, phải không?”

“Chị, em tin.”

Cô chỉ đơn giản nói ba chữ, làm Tương tư trở nên an tâm hơn.

Duật Tôn khẽ nghiêng mặt liếc nhìn ả, bên miệng nụ cười lạnh càng phát ra rõ ràng.

Từ Khiêm không khỏi cười lạnh, “Tôn, nếu không cậu để cho tớ đem cô ta vất vào chỗ tớ, đối phó cô ta tớ chính là có biện pháp.”

Duật Tôn so với ai khác đều tinh tường, Mạch tương tư lại mạnh miệng, hắn thà rằng nhẫn nhịn xuống một điểm, sẽ quyết tuyệt đối có thể cạy mở miệng của ả ta. Chỉ là, chân của ả ta có phải là tàn phế cùng hắn không có bao nhiêu quan hệ, hắn muốn cho Sanh Tiêu nhìn rõ ràng, nhìn thấy được thủ đoạn của ả ta. Duật Tôn nhắc chân trái đang gác lên chân phải xuống sàn nhà, cánh môi bật ra nụ cười tự giễu, “Từ Khiêm, hai người chúng ta thực nhàm chán, cô ta cố chấp hay không cố chấp là chuyện của cô ta, thích ngồi cả đời trên xe lăn, vậy cứ để thế đi, cậu cũng đừng buồn làm gì, cô ta nói cậu làm gì cô ta, cậu cũng cố mà hưởng thụ lấy a.”

“Bệnh tâm thần.” Từ Khiêm đứng dậy, đi ra ngoài.

Mạch Sanh Tiêu thái độ như thế rõ ràng, người khác nhiều lời cũng vô ích.

Duật Tôn ngừng lại cuộc nói chuyện, đứng lên.

Dì Hà đang đứng ở bên cạnh lại càng không nên xen vào, vội vàng trốn vào phòng bếp.

Tương tư nhìn thấy bóng lưng của Duật Tôn đã đi lên lầu, đầu lông mày giương lên, khẩu khí lại tràn ngập bi thương, “Sanh Tiêu.....”

Ả đầu hơi nghiêng, gối lên trên vai mạch Sanh Tiêu khóc nức.

Sanh Tiêu liên tục an ủi, bàn tay đặt trên lưng ả vỗ nhẹ, Tương tư cánh môi bật ra nụ cười lạnh, Mạch Sanh Tiêu hai con người nhìn về phía xa xa, ả mặc dù đóng giả vô cùng tốt, có thể đáy mắt nghi kỵ chỉ có chính ả ta tình tường.

Hai chị em ở phòng khách ngồi một lúc, Sanh Tiêu đem Tương tư trở về gian phòng, cô đi ra thì đóng cửa lại, gọi dì Hà đến.

Dì Hà chuẩn bị đi lấy cái mà Sanh Tiêu phân phó, trở về phòng khách đem cuộn băng ghi hình mang ra, Mạch Sanh Tiêu thấy Tương tư đang ở trong phòng đọc sách, liền cầm băng ghi hình đi lên lầu.

Cô đi thẳng vào phòng khách, lại đem cửa khóa trái sau đó đem âm lượng chỉnh lại thành mức nhỏ để cho dù bên ngoài có người đứng ở cửa ra vào đều khó có khả năng nghe thấy.

Cô xem không thấy, cho nên chỉ có thể nghe thanh âm.

Mạch Sanh Tiêu nghe hết sức cẩn thận, cô nghe được tiếng dao cắt quần áo, sau đó, có tiếng Tương tư thét chói tai.

Rồi nghe được, chính là Từ Khiêm nói, “Tàn tật còn có thể đau không?”

Mạch Sanh Tiêu đem băng tua lại, nghe xong mấy lần đều là tiếng kêu thảm thiết của Tương tư không giống như là bởi vì sợ hãi có thể phát ra, ngược lại như là, bị dao nhỏ cắt quá đau, quá kịch liệt đau nhức mới không tự chủ mà mở miệng thét lên.

Sau đó, là giọng nói của Mạch tương tư.

“Là Duật Tôn cho người tới? Hẳn đến tột cùng muốn như thế nào? Cho dù anh có ở đây, trên đùi của tôi cắt một ngàn đao một vạn đao cũng vô dụng, hẳn đối với tôi như vậy, Sanh Tiêu mà biết cũng sẽ không khoan tay đứng nhìn.....”

Tất cả thanh âm tựa hồ cũng bởi vì những lời này của Mạch tương tư mà đình trệ lại, Sanh Tiêu lại đem đoạn video tua lại nghe xong mấy lần.

Về sau đều là không tiếng động, lúc ấy phòng giải phẫu chỉ có một người là Mạch tương tư.

Cô cúi thật thấp người nghe vào loa màn hình, ngoại trừ nghe được tiếng của các y tá đang nói thì thầm nói chuyện, thì không có một động tĩnh gì. Cả đoạn phương pháp ghi hình đã được truyền phát tin (qua Đài phát thanh) xong rồi.

Mạch Sanh Tiêu khoanh chân ngồi ở trên sàn nhà, cô nửa người trên dựa vào phía sau, lưng ngả hẳn về phía giường lớn.

Bên tai vẫn lặp đi lặp lại những thanh âm của đoạn băng video, dì Hà cùng cô cũng có nói qua một chút cho cô nghe, cũng không kì lạ như lúc chị cô mới về, Sanh Tiêu hai tay che mặt, hốc mắt chưa xót có chút đau.

Cô ngồi yên tĩnh, một khoảng lớn ánh mặt trời chiếu đến, nghiêng nghiêng chiếu vào nửa trên thân thể của cô.

Dì Hà đã làm xong cơm trưa lên lầu.

Mở cửa, liền nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu vẫn không nhúc nhích, ngồi trên mặt đất, hai tay ôm lấy đầu gối, như là hóa đá.

“Mạch tiểu thư, cô như thế nào ngồi dưới đất a?” dì Hà vội vàng đi về phía trước, muốn nâng cô dậy.

Mạch Sanh Tiêu liền giẫy ra, “Tôi muốn ngồi một lúc.”

Dì Hà biết rõ cô vì chuyện gì mà buồn rầu, “Mạch tiểu thư, cô nghe tôi một câu, đừng có suy nghĩ nhiều như thế, có đôi khi càng nghĩ càng tiến vào ngõ cụt mà thoát ra không được.”

“dì Hà, dì muốn nói cái gì, tôi đều hiểu.”

“Trên sàn nhà quá lạnh, đứng lên đi.”

Sanh Tiêu giữ chặt lấy tay dì Hà vừa đưa tới, “Dì nói cho tôi biết, có phải là tôi thật sự nhìn không ra phải không?”

Dì Hà đầu tiên là không hiểu, ngẫm nghĩ lại, liền minh bạch ý tứ của Mạch Sanh Tiêu, “Ý cô nói, là chuyện Tương tư?”

“dì Hà, dì nói cho tôi biết những chuyện kia, đều không có gạt tôi phải không?”

“Tôi cũng hi vọng, tôi đang lừa cô.” Dì Hà trước tiên đem cô từ trên mặt đất kéo lên, “Có lẽ, là có hiểu lầm gì đó trong truyện này, có thể hay không là tương tư trở lại Hoàng Duệ ẩn tượng sau lại gặp chuyện gì?”

“Có người đã tới sao?”

Hà đi lắc đầu, hơn nữa Tương tư gặp chuyện không may sau bà cũng không còn dám đi ra ngoài, bà lo lắng cho tương tư, sợ cô ta xảy ra chuyện gì.

Muốn cái gì, đều là gọi điện thoại bảo người ta mang hàng đến tận nơi.

“Đối, khả năng thực sự là hiểu lầm.” Sanh Tiêu từ trên sàn nhà đứng lên, cô vỗ vỗ hai chân, khuôn mặt nhỏ nhắn khi đứng lên, dĩ nhiên là trắng bệch.

Dì Hà đỡ cô xuống lầu, vừa vặn trông thấy Tương tư đang ở trước TV đảo quanh, dì Hà đi trước kêu lên, “Tương tư, tìm cái gì?”

Sanh Tiêu đi qua, Mạch tương tư hai tay đặt ở trên đùi, “Tôi tìm hộp băng ghi hình.”

“Chị, chị đừng sợ, em đã đem cuốn video đó cất đi rồi.”

Tương tư nghe vậy, thoáng an tâm xuống.

“Nhanh ăn cơm, các cô ngồi vào trước đi, ta đi lên kêu duật thiếu.”

Mạch tương tư đẩy xe lăn vào phòng nghỉ của chính mình, Sanh Tiêu cũng không có miễn cưỡng ả, Duật Tôn cùng dì Hà cùng nhau xuống lầu, hẳn không có ăn cơm, lấy chiếc chìa khóa xe rồi đi khỏi....

Hai chị em sau khi ăn cơm xong cũng là không có đi đâu, chỉ ở yên trong phòng của Mạch Tương Tư.

Bên trong điều hòa mở cực kỳ thấp, Sanh Tiêu ôm một cái gối ôm, ngồi ở trên giường Tương tư, “Chị, chị còn nhớ rõ chúng ta trước kia rất thích ngủ ở trên một cái giường nói chuyện phiếm?”

“Đương nhiên nhớ rõ, “Mạch tương tư để sách trong tay xuống, “Hai người chúng ta tướng ngủ cũng không tốt, vừa đến nửa đêm, mẹ sẽ tới giúp chúng ta đắp chăn, mền, làm hại mẹ luôn ngủ không ngon.”

“Đúng vậy, “Sanh Tiêu nhớ tới chuyện trước kia, không khỏi động dung, “Đối với mẹ, mẹ rất thích được nằm cùng chị ngủ.”

“Em a.....” Tương tư mỉm cười, “Hiện tại có người ngủ cùng em, tương lai em cũng sẽ có gia đình riêng của chính mình.”

“Phải không?” Mạch Sanh Tiêu ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, một đôi con ngươi đen lay láy nhìn về phía trước, “Em còn có thể có tình yêu? Chị, em cái gì cũng không có.”

“Sanh Tiêu, em đừng nghĩ như vậy, chị biết rõ đều là chị làm liên lụy tới em.....”

“Chị.....” Mạch Sanh Tiêu đang định mở miệng, lại cảm giác có chút vô lực, “Bất kể như thế nào, đều là em trước kia thiếu nợ của chị.”

Trong lời nói của cô hình như có thâm ý, chỉ là Mạch tương tư cũng không có nghĩ nhiều làm gì.

Tương tư được mấy ngày tâm trạng cũng dần bình phục, Mạch Sanh Tiêu bảo dì Hà gọi điện thoại cho Ông chủ nhiệm thường giúp tương tư khám chân, chuẩn bị buổi chiều đi đến đó để khám lại, thuận tiện mua ít thuốc về. Nhưng mà Ông chủ nhiệm lại nói cho cô biết, Tương tư bị ngừng khám.

Không chỉ là Mạch tương tư, mà ngay cả việc điều trị đôi mắt của cô cũng bị ngừng lại.

Các cô đều dùng thuốc nhập khẩu về, cộng lại một tháng sẽ tốn hao hơn ba vạn, hôm nay nói dùng là dùng, Mạch Sanh Tiêu không cần nghĩ cũng biết là Duật Tôn làm.

Cô kinh ngạc ngồi ở trên ghế sa lon, Tương tư từ trong phòng mình đi ra, “Làm sao vậy?”

“Chị, Chúng ta đều bị ngừng khám hết rồi.”

“Cái gì?” Mạch tương tư tiếng nói không khỏi cất cao, “Tại sao có thể như vậy?” Lúc trước Uông chủ nhiệm nói qua, chân của ả bởi vì có chút tế bào bắt đầu ở trạng thái nguy hiểm, cho dù ngày nào đó có thể đứng dậy được, cũng phải kiên trì dùng thuốc một năm, như vậy mới không có di chứng.

“Em nghĩ, là Duật Tôn làm cho chị em mình như vậy, em ngày đó nói muốn mang chị rời đi, anh ta đã không cho, nhất định sẽ để cho ta biết không có anh ta, chị em mình sẽ nếm được bao nhiêu thê thảm.”

Mạch tương tư trong nội tâm một hồi tức giận, không nghĩ tới Duật Tôn lại làm ra những chuyện như này, “Sanh Tiêu, em lúc trước nên nghe chị, cho dù em ngày nào đó rời đi mà không có đồng nào trong túi thì từ nay về sau như thế nào sống?”

Mạch Sanh Tiêu lúc trước nghe xong những lời này cũng không có cảm thấy việc cái gì, nhưng hôm nay, lại giống như là cái gai đâm vào trong da thịt, làm cô thập phần khó chịu.

“Chị, thế bây giờ phải làm sao?”

“Hôm nay ánh mắt của em còn cần trị liệu, Sanh Tiêu, đừng ngốc. Lòng tự trọng có thể đáng bao nhiêu tiền, Duật Tôn ra tay hào phóng, em từ nay về sau sẽ không phải lo lắng, hẳn cho em tiền em cứ cầm lấy đi, sau này mới có thể sống được.”

Mạch Sanh Tiêu nuốt khẩu khí, yết hầu đau nhức như là bị người ta dùng dao nhỏ cắt từng nhát, từng nhát.

“Bây giờ anh ta đối xử với em như vậy, chị lại không còn cách nào khác tha thứ cho anh ta, chị, chúng ta rời nơi này đi a, em từ nay về sau sẽ cố gắng kiếm tiền, nhất định đem chân chị chữa cho tốt.”

“Sanh Tiêu, em xem lại mình đi, có thể làm được cái gì cơ chứ? Em những ngày này, liền không công cho hẳn chơi sao?”

Mạch Sanh Tiêu ngực đau cơ hồ thở không được, chị của cô, không phải như thế. Mạch tương tư mọi chuyện sẽ vì cô lo lắng, chị cô hẳn là muốn kiên định rời khỏi nơi này mới đúng. Tương tư thấy Sanh Tiêu không nói lời nào, liền biết trong lời nói đã làm cô đau đớn, “Duật Tôn là người như thế nào, em so với chị hẳn rõ ràng hơn, chị cũng muốn rời khỏi nơi này, không thèm nghĩ những sự tình kia nữa, chính là chúng ta có thể đi đâu bây giờ? Chị hiện tại hy vọng duy nhất, đó là mong sao mắt của em có thể chữa trị cho tốt, đến lúc đó, chúng ta có thể trở lại những ngày tháng sinh sống trước kia.”

Sanh Tiêu lắc đầu, “Hôm nay thuốc cũng đã ngừng cấp rồi, ánh mắt của em càng không hi vọng.”

“Sanh Tiêu, Duật Tôn không thể ngừng thuốc của em được đâu, chỉ là cho chúng ta một cái cảnh cáo thôi, chân chị dù sao cũng không đứng dậy được, lúc trước thì ra là “ngựa chết đương ngựa sống”, có thể em không giống như thế. Em van cầu Duật Tôn, hẳn nhất định còn có thể tiếp tục cho em trị liệu.”

Mạch Sanh Tiêu trong nội tâm cực kì khó chịu, các loại dằn vò như chiếm lấy cô, cô vì thân thể sức khỏe của chị mà đồng ý làm công cụ âm dương cho Duật Tôn, hôm nay, tương tư lại làm cho cô mặt dày đi cầu xin hẳn.

Tựa như lúc trước cô thay Mạch tương tư gánh tội, Tương tư cũng là khóc náo loạn kêu cô đi cầu xin Duật Tôn.

Sanh Tiêu đau nhức cực điểm, mệt mỏi cực điểm, đem mặt chôn ở trong lòng bàn tay.

Mạch tương tư cũng không có phát hiện được Sanh Tiêu là đang từng bước một nghi ngờ lời của ả, ở trong mắt của ả, Mạch Sanh Tiêu vì ả có thể không chú ý tới bất kì điều gì, thậm chí là hoàn toàn không có tâm cơ.

“Sanh Tiêu?”

“Chị, chị nói rất đúng, “Mạch Sanh Tiêu tiếng nói buồn bực từ giữa ngón tay truyền tới, “Chúng ta như vậy cũng là không đi được, em chỉ hi vọng, chân của chị có thể chữa trị được cho tốt.”

Tương tư mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ, vừa xong, Mạch Sanh Tiêu còn nhất quyết đòi đi, cùng Duật Tôn liều chết không nghe lời, bây giờ, lại muốn mở miệng đi cầu xin hẳn.

Cái cảm giác này, tất nhiên không hề dễ chịu a.

Mạch tương tư cười cười, cảm thấy rất thoải mái, cảm quyền tâm lý học ở trên đùi tiếp tục xem.

Tương tư mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ, vừa xong, Mạch Sanh Tiêu còn nhất quyết đòi đi, cùng Duật Tôn liều chết không nghe lời, bây giờ, lại muốn mở miệng đi cầu xin hẳn.

Cái cảm giác này, tất nhiên không hề dễ chịu a.

Mạch tương tư cười cười, cảm thấy rất thoải mái, cảm quyền tâm lý học ở trên đùi tiếp tục xem.

Hai chị em cứ ở phòng cho đến trưa, dì Hà mở cửa đi vào kêu các cô đi ra ngoài ăn cơm.

“dì Hà, duật thiếu trở về chưa?” Tương tư đặt quyển sách sang một bên hỏi.

“Đã trở về rồi.”

“Sanh Tiêu, chị không đi ra đâu.”

Mạch Sanh Tiêu bám lấy tay củadì Hà, “Được ạ, em đợi tí nữa sẽ nhòdì Hà mang cơm vào đây cho chị.”

Sanh Tiêu đi lúc ra ngoài thì vừa vặn Duật Tôn cũng vừa trở về không lâu, bây giờ đang ngồi ở trước bàn ăn. Cô lần lần men men theo mép bàn rồi ngồi xuống, dì Hà bận rộn đem cơm tối phong phú bưng lên bàn, Mạch Sanh Tiêu hai tay đan vào nhau đặt ở trên đầu gối, hai người như cũ ai cũng không nói lời nào.

Từ khi Sanh Tiêu con mắt nhìn không thấy, dì Hà trên theo thói quen món ăn trên bàn đều nói qua một lượt cho cô biết, bà còn có ý tốt gấp vào trong bát của Sanh Tiêu, “Mạch tiểu thư cô cứ ăn trước đi, Tôi đi chuẩn bị thức ăn cho Tương Tư.”

Mạch Sanh Tiêu cầm lấy cái thìa, ăn hai miếng, trong không khí yên tĩnh như trước chỉ có âm thanh của bát đĩa, vết hầu của cô như mắc nện, một miếng cơm như mắc kẹt ở trong cổ họng không sao nuốt xuống được.

Trước mặt cô bày biện một đĩa sườn xào chua ngọt, Sanh Tiêu dùng đôi đũa quơ quơ vài cái mới gấp lên được một miếng, cô đưa tay hướng về phía Duật Tôn, nam nhân thấy thế, cũng không cảm kích, ăn hai ba miếng cơm liền bỏ bát đĩa xuống, đứng lên.

Dì Hà từ trong phòng tương tư đi ra, “Duật thiếu, nhanh như vậy đã ăn xong rồi sao?”

“Không có khẩu vị.”

Mạch Sanh Tiêu tay dừng ở giữa không trung, cô ngượng ngùng rút về, nhưng không ngờ cổ tay run lên, một bát nước canh lớn đổ trên mặt bàn, nước canh bắn tung tóe vào chiếc áo trắng trên người cô.

Dì Hà vội vàng đi tới, cầm khăn mặt giúp cô xử lý.

Duật Tôn đi vào phòng khách, đưa lưng về phía Sanh Tiêu mở TV lên.

“dì Hà, chị của tôi thế nào?”

“Đang dùng cơm.”

Chị ấy chịu ăn cơm là tốt rồi.

Duật Tôn ngồi không bao lâu liền lên lầu. Sanh Tiêu đứng ở đầu bậc thang phân vân một lúc lâu, cuối cùng cũng quyết định vịn lan can cầu thang đi lên, Tương tư đẩy xe lăn đi ra, vừa vặn trông thấy bóng lưng Mạch Sanh Tiêu biến mất tại góc rẽ.

Cô men theo vách tường đi đến phòng ngủ, tay vừa chạm đến đến cánh cửa, cửa liền mở ra.

Người đàn ông đó cũng không khóa cửa.

Mạch Sanh Tiêu một đường đi vào, Duật Tôn nằm ở trên giường nghỉ ngơi, nghe được âm thanh liền mở mắt ra, chỉ thấy cô dò dò dẫm dẫm đi tới. Hắn không có nói chuyện, gương mặt lạnh lẽo nhìn Sanh Tiêu.

Cô đầu gối đụng phải giường lớn, lúc này mới đứng lại bước đi. Sanh Tiêu chậm rãi cúi người, tại mép giường ngồi vào chỗ của mình, cô không xác định Duật Tôn có phải là ở đây hay không, tay vừa vươn tới phía trước, lại thoáng cái liền mò tới mặt hắn.

Cô bắt giác vội rút tay lại.

Duật Tôn nhìn thấy những động tác của cô, cũng không thèm mở miệng nói trước.

Không khí yên tĩnh gần như hít thở không thông, Mạch Sanh Tiêu ngồi ở mép giường, thực sự không biết phải nói gì.

Giằng co hồi lâu, đến lúc Duật Tôn nhịn không được, “Em vào đây làm cái gì?”

“Đây cũng là phòng của em.”

Cô nghe được Duật Tôn cười lạnh, “Có phải là tôi ngừng cấp thuốc của hai chị em cô, cho nên cô muốn tới đây để ngủ cùng tôi một đêm, để tôi tiếp tục giúp cô cấp thuốc trị liệu?”

Mạch Sanh Tiêu cảm thấy một trận nhục nhã xông tới, cô đứng người lên muốn chạy đi.

Người đàn ông chỉ cần một tay chế ngự cổ tay cô, đem cô dùng sức vắt lên trên giường, lưng Sanh Tiêu vừa chạm xuống giường, đang định giãy dụa đứng lên, đã bị Duật Tôn đè lại hai vai. Hắn cầm chặt lấy bàn tay thon dài của Mạch Sanh Tiêu, nắm ngón tay cùng cô đan xen vào nhau.

Những chiếc hôn nhỏ vun rơi vào cổ của cô, Sanh Tiêu nhắm mắt lại, tay kia luồn qua dưới nách Duật Tôn, dùng sức ôm lấy phía sau lưng của hắn.

Mạch tương tư buổi tối cũng không có đợi Sanh Tiêu xuống, ả sớm đã tắt đèn, ngủ ngon giấc.

Hôm sau, dì Hà đi vào trong phòng của Tương tư thu gom quần áo mang đi giặt, thấy Mạch Sanh Tiêu cũng không có ở trong phòng, bà hiểu ý cười, đi ra ngoài còn cố ý đóng cửa lại.

Đến lúc ăn sáng, trên lầu vẫn thấy không có động tĩnh, dì Hà thức thoir không có lên lầu quấy rầy hai người.

Mạch Sanh Tiêu giờ giờ cánh tay lên, cô thần sắc mệt mỏi, chuyển thân, tiếp tục cuộn tròn trước ngực nam nhân ngủ tiếp. Duật Tôn cũng ngủ được rất sâu, hai người quần áo tùy ý vứt bỏ trên mặt đất, mà ngay cả mọi cái gối đều bị ném xuống giường, có thể thấy được nam nhân ra sức nhiều và mãnh liệt như thế nào.

Hắn ôm cô ngủ đến gần giữa trưa, bữa cơm tối hôm hai người đều ăn không được, bụng hai người hẳn là đã đói bụng kêu ầm ĩ.

Duật Tôn xốc chân lên chuẩn bị xuống, nhưng lại lưu luyến chiếc giường đang nằm.

Mạch Sanh Tiêu không chút nghỉ ngơi ôm lấy cánh tay của hắn, cô lười biếng nằm trên giường, đôi mắt híp híp lại, mặt đường như dán sát vào tay của hắn, “Ngủ tiếp đi.”

Duật Tôn trở về ổ chăn, khuôn mặt tuấn tú cũng tỏ ra bộ dạng lười biếng.

Hai người ai cũng không có nhiều lời, đối mạch Sanh Tiêu mà nói, chuyện Tương tư tự nhiên không muốn đề cập đến.

Còn đối với Duật Tôn mà nói, Mạch Tương tư chẳng qua cũng chỉ là người ngoài mà thôi.

Đến tận giữa trưa, dì Hà thấy hai người còn không xuống, lúc này mới lên lầu khe khẽ gọi.

Mạch Sanh Tiêu bị Duật Tôn lôi kéo tay đi xuống lầu, dì Hà vui sướng mà chuẩn bị ăn cơm, Tương tư tại phòng mình nhìn thấy bộ dáng hai người sóng vai, không khỏi gương cười. Cuối cùng, thuốc của ả không cần bị ngừng, mà trải qua chuyện này, Duật Tôn muốn tiến tới với Sanh Tiêu, đó là điều vô cùng khó khăn.

Mạch Sanh Tiêu lấy quà đã chuẩn bị cho dì Hà lấy ra, “dì Hà, thật ngại quá, vốn trở về là đem cho dì luôn, thế mà....”

“Mạch tiểu thư, cô thật sự là quá khách sáo.” Dì Hà cao hứng vô cùng nhận lấy, liên tục nói cảm ơn.

Tương tự vẫn như trước không có ra khỏi phòng, Sanh Tiêu ăn cơm xong, Duật Tôn có việc ra ngoài, cô đi vào trong phòng Mạch tương tư.

“Sanh Tiêu, bọn em đã ổn rồi à?”

“Chị, chị không phải đều thấy được sao?”

Mạch tương tư đẩy xe lăn đi đến bên người cô, ra vẻ cực kì vui vẻ, “Như vậy là tốt rồi, chị hi vọng em có thể tìm được tình yêu của mình.”

Sanh Tiêu cúi đầu xuống, “Dù là anh ấy thương tổn chị như vậy, chẳng lẽ em còn có thể giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra mà ở bên cạnh anh ấy sao?”

“Sanh Tiêu, em đừng nghĩ nhiều như vậy, bọn em chỉ là do nhu cầu thôi, em chỉ cần không phải yêu hấn thật lòng, chắc chắn cũng không có thương tổn gì.”

Mạch Sanh Tiêu đem lời của ả nhất nhất ghi nhớ vào lòng, Duật Tôn khi trở về, cô đang ngồi thiền ở trên ban công.

Hắn đi qua, “Muốn uống thuốc không, tôi buổi chiều đã phái người đem tới đây rồi.”

“Em biết rồi.” Sanh Tiêu ôm Hải Bối, hình như có tâm sự gì đó, bộ dáng hình như không yên lòng.

“Em Có trách tôi ngừng thuốc của em và chị mình không?”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, như trước kia đắm chìm ở trong thế giới của chính mình.

“Mấy ngày nữa trường của em sẽ khai giảng, tôi đã sai người xin phép cho em nghỉ 3 tháng rồi, đôi mắt đến lúc đó giả sử như không tốt, liền trực tiếp giúp em cầm bằng tốt nghiệp về đây a.”

Mạch Sanh Tiêu gật gật đầu.

Duật Tôn thấy cô một câu cũng không nói, chỉ là gật đầu lắc đầu, nghĩ thầm cô có phải còn đang giận hấn, hấn đứng lên chuẩn bị trở về phòng, Sanh Tiêu thoáng cái cầm ống tay áo của hắn, “Duật Tôn.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện Chị của em, mặc kệ chị ấy có thật là đứng lên được hay không, anh cũng đừng nhúng tay, được không?”

Duật Tôn thần thờ nhìn sắc mặt cô, Mạch Sanh Tiêu chịu nói như vậy, ít nhất lời của hắn, cô cũng tin dù chỉ một phần nhỏ.

“Tùy em.”

Mùa hè nóng bức, buồn bức qua rất nhanh, bên ngoài đã có tiết khí mùa thu, đến buổi tối, còn có thể cảm thấy hơi lạnh.

Mạch tương tư vì sự kiện kia nên cũng quyết định chậm rãi từ bên trong đi ra, ngồi cùng Sanh Tiêu và mọi người cùng một chỗ ở trên bàn cơm ăn cơm, Mạch Sanh Tiêu mặc dù mỗi ngày đều uống thuốc đúng giờ, nhưng đôi mắt vẫn không thấy khá hơn.

Bệnh viện, phòng bệnh.

Cổ tiêu tây sau khi tự thú, bị phán quyết tội hình cố ý giết người.

Nghiêm Trạ Thanh trong phòng bệnh, cửa sổ mở ra, bình hoa bách hợp trong phòng là Tô Nhu mỗi ngày đều đổi, gió nhẹ nhẹ phẩy, mùi thơm bốn phía.

Lâu như vậy vẫn chưa có tỉnh lại, tựa hồ hi vọng cũng không lớn.

Cô từ phòng tắm đi ra, Tô Nhu như cũ giúp Nghiêm Trạ Thanh mát xahai tay, cô đi đến bên giường, cầm khăn nóng kéo tay của anh, “Trạ Thanh, mùa hè cũng đã trôi qua rồi, đêm qua, anh có cảm nhận thấy gió lạnh không? Khi em tới đây, em mới chú ý tới ven đường rải đầy lá vàng, lá cây đều rơi xuống. Còn có, mấy ngày nay mẹ khả năng không tiện tới được, mẹ đi Phố Đà thấp hương, trật chân, cha bảo mẹ ở nhà chữa trị vết thương cho tốt.....”

Tô nhu đi đến bên kia, “Trạm Thanh, anh nên đứng dậy đi một chút, trong bệnh viện rất nhiều người bệnh đều ở trong sân tản bộ, ...”

Cô cúi người, đem vắt sạch nước chiếc khăn mặt ở trong tay, chuẩn bị cho nghiêm Trạm Thanh lau mặt.

Tay vừa chạm mặt anh, đã thấy anh mí mắt động đậy.

Tô nhu tưởng mình nhìn lầm, đợi cô dí sát mắt vào, lại phát hiện Nghiêm Trạm Thanh mở hai mắt ra.

Trong tay khăn mặt rút xuống chân, Tô Nhu vội vàng cầm tay Nghiêm Trạm Thanh, “Trạm Thanh, anh đã tỉnh chưa?”

Người đàn ông ánh mắt mông lung, yên lặng một lúc mới nhìn rõ ràng người trước mắt, trí nhớ của anh dường như dừng lại ở ngày đó ở trong phòng Trà té xỉu, anh cứ thêm mở miệng định nói gì nhưng giọng nói khàn khàn mãi mới nói được hai chữ, “Sanh Tiêu.....”

Tô nhu sắc mặt trắng bệch, “Trạm Thanh, anh tỉnh lại đi! ”

“Sanh Tiêu.....” Nghiêm Trạm Thanh nhớ rõ anh bị Cố tiêu tây đâm hai nhát, về sau liền cảm giác gì cũng không nhớ, Mạch Sanh Tiêu? Có phải là cũng bị đâm trúng, hay là, cô hiện tại không có việc gì?” Sanh Tiêu ở đâu?”

Tô nhu bấm bấm đèn báo hiệu đặt ở đầu giường, “Trạm Thanh, anh trước đừng nói gì cả, anh vừa mới tỉnh, thân thể còn suy yếu lắm.”

“Tôi hỏi cô, Mạch Sanh Tiêu ở đâu? Cô ấy là không phải đã xảy ra chuyện chứ?”

“Cô ta không có việc gì! ”

“Cô ấy ở đâu, ở đâu?”

Bác sĩ nghe được tiếng chuông chạy tới, Tô nhu vội lui xuống, “Bác sĩ, bác sĩ hãy mau xem cho anh ấy xem, anh ấy vừa tỉnh.”

Cô quay lưng lại, trong hốc mắt nước mắt giấu không được.

Nghiêm phụ Nghiêm mẫu nhận được tin tức cũng ba chân bốn cẳng chạy đến, bác sĩ sau khi kiểm tra xong liền đem tin tức tốt nói ọi người biết, “Người bệnh đã không có việc gì, hiện tại chỉ cần quan sát vài ngày là tốt rồi.”

Nghiêm mẫu kích động vô cùng, ở ngay trước giường con khóc lóc.

Nghiêm mẫu kích động vô cùng, ở ngay trước giường con khóc lóc.

Nghiêm Trạm Thanh cũng không biết chính mình hôn mê mấy tháng, anh hôm nay thể chất suy yếu, trước khi hôn mê trí nhớ lại rất rõ ràng, “Mạch Sanh Tiêu đến tột cùng ở đâu? Cô ấy thế nào?”

Nghiêm cha thấy anh tỉnh lại liền hỏi Sanh Tiêu, không khỏi có chút tức giận, nhưng không thể ở ngay tại đây mà tức giận, “Cô ta không có việc gì.”

“Thật vậy sao?”

Tô nhu đi đến cầm lấy một tay của anh, “Thật đấy, lúc ấy chính cô ấy báo cảnh sát, hơn nữa còn đi theo 120 tới bệnh viện.”

“Cô ấy sao lại không ở chỗ này?”

“Cô ấy đem con đưa đến bệnh viện sau đó đã đi, cô ta cùng con có quan hệ gì chứ, là chuyện mạng người, cô ta đương nhiên trốn tránh còn không kịp, “Nghiêm cha hừ lạnh, “Con nằm ở cái này thiếu chút nữa mất mạng, cô ta đi theo Duật Tôn hưởng thụ cuộc sống sung sướng, cái đó chắc con biết rõ hơn ta.”

“Ai nha, Trạm Thanh mới tỉnh, ông hãy nói ít đi hai câu a.” Nghiêm mẹ đẩy Nghiêm cha ra, bà giữ chặt nghiêm tay kia của Trạm Thanh, “Để mẹ nhìn xem nào, con cứ hôn mê bất tỉnh mấy tháng nay, đều gây cả rồi, về nhà mẹ nhất định bồi bổ cho con thật tốt.”

Nghiêm Trạm Thanh cứ nghĩ là mình chỉ ngủ một giấc, không ngờ tới lại ngủ một mạch mấy tháng vậy.

“Trạm Thanh à, từ nay về sau hãy đối xử tốt với Tiểu Nhu nhé, “Nghiêm mẹ kéo một tay Tô nhu qua, “Những ngày này may mà có nó, ta và cha con không có nhiều sức chăm sóc con như vậy, trọng trách chăm sóc con đều đặt ở trên vai Tô Nhu đó.”

Nghiêm Trạm Thanh trong lòng không thể nào thả lỏng được, không nhìn thấy Sanh Tiêu ở trước mặt, lời nói của ai anh đều không tin.

Mặc dù thầy thuốc nói quan sát mấy ngày, nhưng Nghiêm Trạm Thanh phải ở bệnh viện một tháng mới được xuất viện.

Nghiêm gia trên dưới ai cũng vui mừng

Tô nhu sai người dọn dẹp phòng cưới của cô cùng Nghiêm Trạm Thanh, trong nhà những thứ gì liên quan tới Cố Tiêu tây cũng đều bị người hầu sửa sang lại rồi vứt bỏ hết, hôm nay xem ra, dấu vết Cố tiêu tây từng ở qua, một tia đều không có lưu lại.

Bảo mẫu chuẩn bị một bàn lớn đồ ăn, hơn phân nửa cũng đều là đồ ăn được gọi tới từ nhà hàng nổi tiếng.

Nghiêm cha lấy trai rượu đỏ quý cất kỹ mấy năm nay lấy ra, người nhà ngồi quây quần với nhau, Tô Nhu hai tay nắm chặt vào nhau, trong nội tâm có một vấn đề khó mà nói nên lời, “Trạm Thanh.....”

Nghiêm Trạm Thanh sắc mặt không tồi, hiển nhiên khôi phục vô cùng tốt, “Làm sao vậy?”

“Lúc trước đâm anh bị thương là Cố tiêu tây.....”

Nghiêm mẹ sắc mặt đại biến, không nghĩ tới Tô nhu lại nhắc tới Cố tiêu tây, “Đang tốt như vậy, tại sao lại nhắc tới chuyện xui xẻo thế?”

“Mẹ, chuyện kia, chẳng lẽ mẹ không muốn biết sao?”

“Mọi người đang nói cái gì?”

“Cô ta nói, cô ta mang thai con của anh, có thật không?” Tô nhu không giám thử mạnh, khẩn trương đến tim đập chân run.

“Tôi không có chạm qua cô ta, con của cô ta là của Duật Tôn, “Nghiêm Trạm Thanh rót một chén rượu đỏ, “Cô ta hiện tại ở đâu?”

Người cả nhà ai nấy đều thở phào.

Nghiêm mẹ oán giận nghĩ, may mắn đứa bé kia mất chết đi, bằng không, không chừng bà bây giờ còn bị lừa.

“Tại ngục giam.”

“uhm.” Nghiêm Trạm Thanh mút nhẹ ngum rượu, đối với chuyện của Cố tiêu tây, cũng không để ở trong lòng.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trước đàn dương cầm, đàn một ca khúc mà mình đánh quen nên thuộc nhạc, từ khi đôi mắt cô không nhìn thấy, Tương Tư cũng không bắt Sanh Tiêu dạy ả đánh đàn, ả cảm thấy Sanh Tiêu gần đây có chút kì quái, rất ít có thể trước mặt Mạch Sanh Tiêu mà kiếm cớ cười đùa nó. Cụ thể kì quái ở nơi nào, Tương tư cũng không nói lên được.

Cô nghĩ, nhất định là chuyện lần trước, Mạch Sanh Tiêu còn chưa buông.

Duật Tôn đi xuống lầu, dáng người anh tuần thon dài khoác trên mình là bộ tây trang được may thủ công, Mạch Tương tư thích nhất nhìn bộ dáng hần mặc tây trang. Duật Tôn như muốn đi ra ngoài, hần nghe thấy tiếng đàn, không khỏi bước đi chậm lại đi về phía này.

Người đàn ông đặt nhẹ một tay lên vai Sanh Tiêu.

“Định đi ra ngoài sao?”

“Ừm, công ty có một số việc.”

Mạch Sanh Tiêu đem bàn tay mình đặt ở trên mu bàn tay hần, “Đi sớm về sớm, được không?”

Duật Tôn cúi người, hôn lên chiếc trán đầy đặn của cô, “Buổi tối muốn ăn cái gì?”

“Hay là ở nhà ăn đi, em rất thích món ăn dì Hà làm.”

Duật Tôn môi mỏng khẽ cười, vuốt ve gương mặt Sanh Tiêu, lúc này mới đi ra cửa.

Ở ngoài Hoàng duệ ẩn tượng, Nghiêm Trạ Thanh mắt thấy Duật Tôn lái xe đi ra ngoài, lúc này mới xuống xe.

Anh đi đến, ần ần chuông cửa.

Dì Hà ấn nút mở cửa chính, bà chạy vội đến bên cửa, “Có phải là duật thiếu quên cầm gì đó không?”

Vừa mở cửa ra, thì nhìn thấy Nghiêm Trạ Thanh đứng ở bên ngoài.

Dì Hà đối với khuôn mặt này có chút ẩn tượng, “Cậu tìm ai?”

“Tôi tìm Mạch Sanh Tiêu.” Anh vừa nói vừa đi vào nhà, khi đi đến phòng khác, nghiêm nhiên ngồi xuống như chủ nhà.

“Ai, cái người này.....” dì Hà vội vàng đóng cửa vào theo.

Sanh Tiêu đang luyện đàn, nghe được phía cửa ra vào có tiếng chuông, Mạch Tương tư ngẩng đầu, hai mắt giật mình mở lớn.

“dì Hà, ai đấy?” Sanh Tiêu hỏi.

Nghiêm Trạ Thanh đến gần, cô quả nhiên không có việc gì, người khỏe mạnh đang ở trước mặt anh, “Sanh Tiêu, là anh.....”

Mạch Sanh Tiêu thoáng cái chợt nghe ra tiếng nói của Nghiêm Trạ Thanh, cô kinh hãi vội vàng đứng dậy, “Anh, anh, không có việc gì.....”

“Đúng, anh không sao.”

Sanh Tiêu trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tâm tình phức tạp, thần sắc trên mặt giống như cười, lại có chút ít như khóc.

“Em muốn anh cứ đứng như vậy sao?”

Mạch Sanh Tiêu giờ mới kịp phản ứng, “dì Hà, phiền gì mang hộ chén nước lại đây với.”

Cô hướng về phía Nghiêm Trạ Thanh nói thêm, “Anh ngồi đi.” Chân vừa bước ra, liền dẫm vào trên ghế, cả người bất thành linh không kịp chuẩn bị lao về phía trước.

Nghiêm Trạ Thanh tay duỗi ra, đỡ lấy cô, “Em.....” Anh mắt nhìn chăm chăm vào Sanh Tiêu, “mắt của em làm sao vậy?”

Mạch tương tư đẩy xe lăn tới, “Cậu còn có lương tâm mà hỏi nó câu đó sao? Nghiêm Trạ Thanh, đôi mắt em của tôi chính là bị cậu hại thành như vậy! ”

“Đây là có chuyện gì?”

“Chính là trận kia tai nạn xe cộ kia, di chứng đó là cũng vì đó mà ra, “Tương tư trước mắt phần nộ, “Còn có án tử của cậu, Cố tiêu tây không chịu nhận tội, vợ của cậu mở mồm ra là khẳng định Sanh Tiêu là hung thủ, nếu không Sanh Tiêu cũng không bị giam tại phòng thẩm vấn lâu như vậy, ánh mắt của nó cũng sẽ không thành ra thế. Nghiêm Trạ Thanh, cậu hại nó còn chưa đủ sao?”

Mạch Sanh Tiêu rút tay khỏi bàn tay Nghiêm Trạ Thanh, “Chuyện dù sao cũng đã xảy ra rồi, em hiện giờ đôi mắt cũng dần khỏi rồi mà.”

“Sanh Tiêu, em đừng có nói như thế, ánh mắt của em khi nào thì mới có thể tốt lên còn là một vấn đề, vợ của cậu ta lúc ấy nhất quyết hại em, Nghiêm Trạ Thanh tôi cho cậu biết, lúc ấy nếu không có Duật Tôn, Sanh Tiêu nhà tôi nói không chừng sẽ là người ngồi tù thay cho Cố Tiêu Tây rồi.”

Mạch Sanh Tiêu lần lần mò mò đi đến sofa trước mặt, lại chầm chậm ngồi xuống.

Nghiêm Trạh Thanh nhìn chẳm chẳm vào bóng lưng Sanh Tiêu, trong nội tâm từng đợt co rút đau đớn, anh đi đến bên cô, “Đây là có chuyện gì?”

“Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Tô Nhu không có nói cho cậu biết?” Tương tư đi theo phía sau anh, “Trên dao có lưu lại dấu vân tay của Sanh Tiêu, vợ cậu làm chứng nói nghe thấy đầu bên kia điện thoại có tiếng cãi nhau, nói là Sanh Tiêu muốn giết cậu, em của tôi đến lúc ra khỏi cục cảnh sát về thì con mắt bị mù! ”

Mạch tương tư nghẹn ngào khóc lên, Nghiêm Trạh Thanh thần sắc khiếp sợ, đối với chuyện phát sinh sau lúc hôn mê thì hoàn toàn không biết.

“Tôi thật sự không biết.....”

Tương tư không nghĩ tới Nghiêm Trạh Thanh còn có thể tỉnh lại, còn hết lần này tới lần khác thậm trí ngay tại lúc đây, ả xem ra lại thấy được cảnh nào nhiệt rồi.

Dì Hà rót một chén trà mới mang tới.

“Sanh Tiêu là vô tội nhất, từ nay về sau chuyện của các người có thể hay không đừng nhắc đến em của tôi? Nghiêm Trạh Thanh, tôi biết rõ cậu và em tôi trước kia có tình cảm với nhau, nhưng bây giờ cậu kết hôn rồi, Sanh Tiêu ở đây cho dù có chuyện gì xảy ra đi chẳng nữa thì cũng không liên quan gì tới cậu cả.”

“Chị, chị đừng nói nữa.” Mạch Sanh Tiêu mở miệng chặn lời ả.

“Chuyện này, anh nhất định sẽ điều tra ra rõ ràng.”

Sanh Tiêu biết rõ tính tình Nghiêm Trạh Thanh, nếu là bị anh điều tra ra Duậh Tôn đứng đằng sau tất cả chuyện này, nếu là anh biết được Cố tiêu tây đâm anh hai nhát, cũng là Duậh Tôn đứng đằng sau xúi giục.....

Mạch Sanh Tiêu không dám nghĩ, “Bác sĩ nói ánh mắt của em uống thuốc thì có thể khỏi, Nghiêm Trạh Thanh, bất kể lúc trước anh có bất hòa gì với Duậh Tôn, mắt của em sớm muộn gì cũng thế, anh đã tỉnh lại, em thật rất vui mừng, có thể buông cái gì xuống thì buông đi, tính mạng giành lại được một lần, hẳn là càng thêm quý trọng mới đúng.”

“Sanh Tiêu, em luôn như vậy, luôn chịu ủy khuất.....” Mạch tương tư có chút bất mãn.

“Chị.” Mạch Sanh Tiêu lần nữa cắt ngang lời ả, Sanh Tiêu thẳm muốn mọi truyện yên ổn, không muốn khơi mào bất cứ một chuyện gì nữa.

Nghiêm Trạh Thanh ngồi ở phía đối diện trên ghế sa lon, anh ngắm nhìn bốn phía, ánh mắt thoáng cái liền rơi vào trước khuỷng đàn dương cầm sau lưng Sanh Tiêu

“Gâu, Gâu” Hải bối không biết từ chỗ nào xông tới, hướng về phía Nghiêm Trạh Thanh sủa. Sanh Tiêu cúi người ôm chặt cổ của nó, “Hải bối không được hư, mau trở về ngủ.”

Giống chó Mông Cổ như là có thể nghe hiểu tiếng người, liền cụp đuôi đi tới góc nhà.

“Anh.....” Sanh Tiêu nói sang chuyện khác, “Tất cả đã ổn rồi chứ?”

“Ừm.” Nghiêm Trạh Thanh mắt khê hạ xuống, “Hôm nay lại đi làm kiểm tra, rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi.” Mạch Sanh Tiêu ánh mắt cũng khê cụp, ngẫu nhiên thấy ngay cả mình cũng cảm thấy cách nói chuyện có vài phần khách khí.

“Sanh Tiêu, Em sống có được không?”

“Rất tốt.”

“Nếu là có cái gì không được tốt, em cứ nói cho anh biết.....”

Mạch Sanh Tiêu dựa lưng về phía sofa, “Kỳ thật, từ khi con mắt của em nhìn không được, em lại cảm thấy sống rất thành thẳm, có một số việc nhìn không thấy, trốn tránh sẽ dễ dàng hơn.”

“Em từ trước đến nay, không thích trốn tránh.”

Sanh Tiêu khoe miệng khê cười, “Anh hôm nay đến, còn có chuyện khác sao?”

“Anh không an tâm về em, muốn tận mắt nhìn thấy em không có việc gì.”

“Em thật sự không có việc gì.”

Nghiêm Trạh Thanh giương mắt, gặp ánh mắt đề phòng như theo dõi anh của Mạch tương tư, cách đó không xa, dì Hà cũng là vẻ mặt lo lắng. anh có nhiều lời muốn nói nhưng cứ ứ lại ở cổ họng, thấy người ngoài ở hết đây, thì muốn nói cũng không nói được, “Đã không có việc gì, thì anh cũng an tâm rồi.”

Anh đứng lên, “Anh đi trước đây.”

“Được, “Sanh Tiêu hướng về phía sau lưng mình, “dì Hà, dì giúp tôi tiễn khách.”

“Được ạ.”

Nghiêm Trạh Thanh đi rồi, Mạch Sanh Tiêu lại đi đến trước đàn dương cầm tập luyện, Duật Tôn vào nhà thay dép lê, vừa đi hai bước, lại nhảy cảm phát giác được có cái gì không đúng.

Sanh Tiêu thì đang cùng Tương tư ngồi ở trên ghế sa lon xem tv, Duật Tôn lông mày nhẹ chau lại, “Hôm nay có người đã tới?”

Mạch Sanh Tiêu không khỏi một hồi khẩn trương.

Người đàn ông ánh mắt đảo qua bàn trà, trên mặt một ly trà cơ hồ không hề động qua, dì Hà quên đem chén trà dọn đi, Mạch Sanh Tiêu thì không cảm giác. Tương tư ánh mắt theo Duật Tôn rơi xuống trên chén trà.

Hiển nhiên, hẳn biết rằng hôm nay có người đã tới.

“Không có, làm gì có người tới chứ.” Mạch tương tư nhanh nhẩu nói một câu.

Duật Tôn nghe vậy, giữa lông mày lại càng chau lại rõ rệt hơn.

Sanh Tiêu không nói gì, Duật Tôn cũng không hỏi, đi nhanh lên lầu.

“Chị, rõ ràng có người đã tới.”

“Sanh Tiêu, em nếu là thừa nhận, hẳn chắc chắn sẽ nổi giận với em ngay, việc này dù sao dấu đi vẫn là tốt nhất.”

Mạch Sanh Tiêu nghe xong, gật gật đầu.

Tương tư đầu lông mày khẽ nhướng lên, ả âm thầm cười nhạt.

Sanh Tiêu ở dưới tầng ngồi một lúc, liền lên lầu, cô đẩy cửa phòng đi vào, Duật Tôn vừa vặn tắm rửa từ phòng tắm đi ra, hẳn nhẹ vung mái tóc, từng giọt nước lạnh ngắt nhỏ trên mặt hẳn.

“Duật Tôn.” Cô bước về phía hẳn, người đàn ông đi rất nhanh, Mạch Sanh Tiêu theo không kịp, “Buổi chiều có người đã tới.”

Hắn lúc này mới dừng bước chân, “Ai tới?”

“Nghiêm Trạh Thanh.”

Duật Tôn đi qua, nắm tay Mạch Sanh Tiêu đi đến bên giường.

76. Chương 76

Cô nhẹ nhàng ngồi xuống cùng Duật Tôn.

“Nghiêm Trạh Thanh, anh ta tỉnh rồi sao?”

“Vâng, em cũng là hôm nay mới biết được.”

“Anh ta tới làm cái gì?” Duật Tôn thuận miệng hỏi.

“Anh ấy nói lo lắng, tới nhìn xem, “Sanh Tiêu suy nghĩ nói, “Em đoán là anh ấy sau khi tỉnh lại liền nhớ lại chuyện trước khi bị đâm, anh ấy nghĩ em vì sợ quá mà té xỉu, hay là em bị thương ở đâu đó.”

“Tôi còn tưởng rằng anh ta không tỉnh lại nữa, “Duật Tôn đứng dậy cầm máy sấy tóc, “Giúp tôi sấy tóc.”

“Mắt em nhìn không thấy.”

“mắt nhìn không thấy em không biết dùng tay sao?” Duật Tôn đem máy sấy nhét vào trong tay cô, nghiêng thân thể nằm trên đùi Sanh Tiêu. Hất tóc ướt sũng, hơi dính vào quần của cô, trên đùi liền lộ mớ nhìn ra một mảng lớn nước đọng.

Mạch Sanh Tiêu mềm lòng giúp hắn sấy khô tóc, Duật Tôn hai mắt nhắm lại, “Đã nói là không có người tới, em còn đi lên thừa nhận làm cái gì?”

“Em cảm thấy chuyện này cũng chẳng có gì cần giấu diếm cả ” Sanh Tiêu thả máy sấy trong tay xuống, “Em cho dù có nhìn thấy nghiêm Trạm Thanh, cũng chẳng thể có gì để nói.”

Mạch tương tư trong phòng khách xem tv, trên bàn trà có mấy miếng hoa quả đã ném qua.

Lúc Sanh Tiêu cùng Duật Tôn xuống, dường như đang đang nói gì đó với nhau, Mạch Sanh Tiêu cười hơi cong cong đầu lông mày như ánh mặt trời thiêu cháy con mắt ả, Tương tư đặt miếng quýt vừa mới ăn được một nửa xuống, Duật Tôn biết rõ Sanh Tiêu lừa hắn, chẳng phải nên giận dữ sao?

Ả đẩy xe lăn đi tới.

Trong lúc ăn cơm tối, Duật Tôn cũng không có nhắc lại chuyện ban ngày có người tới nữa, dì Hà lấy do lo lắng cho Sanh Tiêu, càng không muốn đề cập tới.

Nghiêm Trạm Thanh Về đến nhà, Nghiêm mẹ lo lắng nói liên miện: “Trạm Thanh, con đi đâu thế hả? Thân thể vừa mới tốt lên, cũng không nên để lại di chứng gì chứ, ba mẹ chỉ có con là con trai, có rảnh cùng tiểu Nhu ra ngoài đi chơi nhiều một chút, cũng để ẹ sớm được ôm cháu nội.”

Tô nhu đang ở phòng bếp, cùng người làm học làm món canh mới.

Nghiêm Trạm Thanh hiện tại cần phải chăm sóc cơ thể cho thật tốt, anh ấy thích ăn ở bên ngoài, vì thế tô nhu sẽ học cách làm một vài món canh ngon.

“Trạm Thanh, anh về rồi à?” Tô nhu đem nồi canh đặt trên bàn cơm, “Nhanh rửa tay, chuẩn bị ăn cơm chiều.”

Nghiêm Trạm Thanh xanh mặt đi đến, Tô nhu thấy sắc mặt anh không đúng, liền cẩn thận dè dặt hỏi, “Anh làm sao vậy?”

“Ngày đó tại quán trà, tôi lúc ấy đang cùng cô nói chuyện, Cố tiêu tây lúc đấy đi vào, cô biết tôi là do cô ta đâm bị thương phải không?”

Tô nhu trong lòng khẩn trương, “Anh làm sao mà đột nhiên hỏi như vậy?”

“Toàn bộ quá trình Tôi bị đâm Cô đều nghe thấy được, chính cô tại sao lại nói cùng cảnh sát, hung thủ là mạch Sanh Tiêu, cô làm như vậy, là muốn dồn cô ấy vào chỗ chết sao?” Nghiêm Trạm Thanh giọng nói kích động, trên khuôn mặt tuần tú chậm rãi bày ra một loại chán ghét.

Tô nhu lắc đầu, “Không phải như thế, anh hãy nghe em nói.....”

“Tôi không ngờ cô lại thủ đoạn như thế, tôi nếu chết thật, thì cô ấy sẽ ra sao? Cô tình nguyện để ạch Sanh Tiêu gánh tội thay còn tên hung thủ thật sự, cô lại trở mặt nhìn cô ta nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật?” Nghiêm Trạm Thanh giận không kềm được, tiện tay giương lên, đem cả bát canh đập tan tành trên mặt đất.

Nghiêm mẫu đang xem TV, sợ tới mức lập tức từ trên ghế salon đứng lên.

“Sự tình không phải như thế, là Cố tiêu tây, cô ta nói cô ta mang thai, con là của anh, em lúc ấy cứ tưởng anh bị trọng thương, em muốn thay anh giữ lại đứa bé này, em không có nghĩ tới nhiều như vậy, Trạm

Thanh, anh đừng trách em.....” Tô nhu đi qua giữ chặt tay Nghiêm Trạ Thanh, lại bị người đàn ông dùng sức giật ra.

“Trạ Thanh, Tô nhu nói không sai, Cố tiêu tây lúc ấy xác thực mang thai, còn ở nhà của chúng ta một thời gian nữa, “Nghiêm mẹ thấy sự tình đã đi tới bước này, thì ra sức nói đỡ cho Tô Nhu, “Để cho Mạch Sanh Tiêu gánh tội thay cũng là bất đắc dĩ, lúc ấy hiện trường cũng chỉ có hai người bọn họ, nói cho cùng trên đao vừa vậ có dấu vân tay của cô ta.”

“Nói như vậy, mọi người đều biết?”

Nghiêm mẹ rụt lại bên cạnh không nói lời nào.

“Trạ Thanh, em cũng là không có cách nào, anh thử nghĩ xem, Cố tiêu tây lúc ấy mang thai, cô ta lại cùng em ở cùng một mái nhà, em không khó chịu sao? Mỗi ngày đều trông thấy cô ta ở trước mặt em điều vô dương oai, nhưng em luôn nghĩ tới đứa bé trong bụng là của anh nên toàn nín nhịn, em toàn tâm toàn ý cũng là vì anh a.....”

“Cô thật đúng là dám nói là vì tôi, “Nghiêm Trạ Thanh cười lạnh, “Cô vì sao lại biết về Cố Tiêu Tây?”

“Em.....” Tô nhu thoáng cái giật mình.

“Là cô ta tìm em, cô ta nói cô ta tên là Cố tiêu tây, cũng nói cho em biết gặp chuyện không may tại quán trà kia, nói cô ta đâm anh..... Em lúc ấy đã nghĩ là báo cảnh sát, nhưng mà cô ta mang thai, nói con là của anh. Em vốn không tin, vừa vậ lại nghe thấy cô ta nói trong điện thoại lúc đấy, nói anh hủy hoại cả đời cô ta, cô ta thích anh như vậy..... Em.....”

Lời nói của Tô nhu đã kịp thời nhắc nhở Nghiêm Trạ Thanh.

Cố tiêu tây đem tin tức giả cho anh, sự việc tiến triển về sau, anh vì chuyện của công ty mà lao đao khôn khổ, có thể là Cố Tiêu Tây muốn cố tình ám hại anh, những lời kia của Tô Nhu như làm hấn bùng tỉnh, dường như, chính anh là người tự tay đẩy cô ta vào tình trạng như bây giờ.

Cố tiêu tây trời sinh tính nhất gan, thì tại sao lại vô duyên vô cớ muốn giết anh?

“Nhưng trên cán đao kia cũng có dấu vân tay của Cố Tiêu Tây, cô ta như thế nào mà tránh thoát khỏi sự kiểm tra của cảnh sát?”

Tô nhu liếc nhìn Nghiêm mẹ, “Là..... Là bố đã can thiệp vào.”

Nghiêm Trạ Thanh cũng không nghĩ ngờ, anh là cốt nhục duy nhất của Nghiêm gia, cũng là hi vọng cả đời của Nghiêm cha Nghiêm mẹ, nhất định là dùng hết tất cả mọi thứ để bảo vệ Cố Tiêu Tây rồi.

“Đã như vậy, tại sao còn đi tự thú chứ?”

“Con của cô ta cũng không biết làm sao lại mất, Duật Tôn một mực muốn cứu Mạch Sanh Tiêu ra, nhất định là hấn ra tay.”

“Trạ Thanh, con tìm cái thể loại đàn bà gì thế.....” Nghiêm mẹ không khỏi ghét bỏ, trong mắt lộ vẻ khinh miệt, “Cùng người đàn ông khác ở bên ngoài làm loạn, còn bị người ta gửi ảnh về tận nhà, cái loại lẳng lơ, thật là ...mẹ còn tưởng rằng đứa bé kia thật là cốt nhục của Nghiêm gia chúng ta.”

“ảnh chụp nào cơ?” Nghiêm Trạ Thanh nghi hoặc, theo như tin tức mà anh biết thì Cố tiêu tây cũng không có người đàn ông nào khác.

Tô nhu trong nội tâm khẩn trương lên, sợ anh truy cứu thì sẽ tra trên người mình: “Chính là rất nhiều ảnh chụp, là Cố tiêu tây cùng người khác trên giường bị người ta chụp được.”

Nghiêm Trạ Thanh mày kiếm nhíu chặt, càng cảm thấy sự tình không đúng.

“Còn muốn làm ra những chuyện hư hỏng như thế nào nữa, “Nghiêm mẹ phát phát tay, “Ba mẹ Cố tiêu tây thật sự là mất mặt, sinh ra cái thứ con gái như thế này, lớn lên thành cái bộ dạng hư hỏng, mất nết.”

“Mẹ, mẹ gặp qua bọn họ?”

“Chính là lúc cô ta ở nhờ nhà chúng ta, về sau ba của con phái người đưa bọn họ đi ra nước ngoài tạm lánh, về sau cô ta tự thú, đã đem bọn họ trở về.”

Nghiêm Trạh Thanh cầm lấy chìa khóa xe, chuẩn bị ra khỏi cửa.

“Trạh Thanh, con đi đâu?”

Người đàn ông nói cái gì cũng không muốn nói, liền rời đi.

“Đứa nhỏ này.” Nghiêm mẹ buồn bực lại buồn bực, nhưng cũng không nỡ trách cứ.

Nghiêm Trạh Thanh lần theo địa chỉ nhà Cổ Tiêu Tây mà đi đến, đây là đường Lão Nhai, xe của anh không vào được, chỉ có thể đứng ở bờ sông. Vài đứa nhỏ đang nghịch ở đây thấy chiếc xe đẹp, đều dừng chân tham quan vài vòng.

Nhà Cổ tiêu tây ở trong ngõ hẻm, Nghiêm Trạh Thanh đi bộ vào, trên mặt đất cực kì ẩm ướt, như là vừa qua một mưa, có người đem nước rửa rau trực tiếp đổ xuống đường, trên cột điện bóng đèn treo lủng lẳng lung lay sắp đổ.

Anh thật vất vả mới tìm được biển số nhà, bên trong mơ hồ có tiếng người nói chuyện, Nghiêm Trạh Thanh vươn tay gõ gõ cửa.

Không tới một hồi, liền ngay lập tức xuất hiện một người đàn ông, “Anh tìm ai vậy?”

“Đây là nhà của Cổ tiêu tây?”

Một người đàn ông Trung niên biến sắc, “Nơi này không có người nào tên là Cổ tiêu tây.”

Nghiêm Trạh Thanh vươn tay ngăn trở bàn tay sắp đóng lại của người bên trong, “Cháu là bạn của cô ấy.”

“Không, nó giờ đang ngồi tù.”

“Ông đừng như vậy, “Nghe thấy tiếng người ở ngoài cửa Cổ mẹ kéo bàn tay của Cổ cha ra, “Người này tốt xấu gì cũng là bạn của Tây Tây, để cho người ta vào đi.”

Bên trong rất nhỏ bé, dường như chỗ nào cũng chất đầy đồ đạc, đồ dùng bằng điện thì cũ nát, trên tường dán đầy những bức tranh, Cổ mẹ thấy anh chăm chú nhìn, không khỏi nói ra, “Đây là bức tranh mà con gái nhà tôi vẽ, nó thi đậu trường Mỹ Viện, trường học kia cậu biết không? Đáng tiếc a.....”

Cổ cha đi vào trong nhà nhưng dường như bước chân không ổn định, “Cậu có chuyện gì không?” Sắc ông đầy đề phòng, từ sau khi Cổ Tiêu Tây gặp chuyện không may, bọn họ nhận hết sự chế giễu đùa cợt của mọi người làng xóm, tận lực nếu có thể không rời nhà nhất quyết sẽ không rời khỏi nhà.

“Cháu là luật sư, cũng là bạn của cô ấy, cháu muốn tới đây để giải quyết một số chuyện, hy vọng có thể đến giúp gì cho cô ấy.”

“Thật vậy sao?” Cổ mẹ thần sắc kích động, “Cũng đã tội phạm, còn có phương pháp cứu nó ra không?”

“Có.” Nghiêm Trạh Thanh tránh đi ánh mắt vui mừng của Cổ mẫu, anh nếu không rời khỏi nơi này sớm, thì thật không còn mặt mũi nào mà nói chuyện với Cổ cha, Cổ mẹ.

“Vậy thì tốt quá, Tây Tây nếu có thể tiếp tục đến trường Mỹ Thuật đọc sách thì được rồi, đó là niềm hi vọng của cả nhà chúng tôi.....”

“Đầu óc bà lại không tỉnh táo rồi, “Cổ cha mắng bà, nhưng không là quá gay gắt, trong giọng nói hơn phân nửa là đau lòng, “Cho dù có thể giảm hình phạt, nó cũng không khả năng đến trường nữa, haiz... .. chỉ có thể trách nó ở bên ngoài đã chuyện sai trái.”

“Các bác có thể nói cho cháu biết, Cổ tiêu tây trước khi sự việc kia phát sinh có trở về nhà hay không?”

“Trở về, “Cổ cha cúi thấp đầu, thần sắc ảo não, “Đều tại bác, lúc ấy không nên mở miệng ra là quát mắng nó, nếu bác có thể giữ nó lại, cũng sẽ không xảy ra những sự tình kia, đều là bác để nó làm sai trái rồi..... Sau khi Bác nhìn thấy những vật kia, đều giận điên lên, không nghĩ tới đứa nhỏ này sẽ nghĩ không thông, đi làm việc ngốc.”

“Là vật gì ạ?” Nghiêm Trạh Thanh ánh mắt rùng mình.

“Là bằng ghi hình, còn có chút ảnh chụp.”

“Vật kia còn ở đây không ạ?”

“Sớm đã bị bác đốt cháy hết rồi.”

“Là ai đưa tới?”

“Bác cũng không biết, “Cố cha vẽ mặt bi thống, mặc dù ngoài miệng nói không chịu tha thứ cho con gái, nhưng vẫn là liên tục tự trách, “Những ảnh chụp kia đều được dán ở khắp nơi, chúng ta bây giờ đi ra ngoài đều cảm thấy không ngốc đầu lên được, Tây Tây nếu không ở bên ngoài đắc tội với người khác, cũng sẽ không rơi xuống tình trạng ngày hôm nay.”

Cố mẹ đứng ở trước bức tranh mà con gái mình vẽ, trong miệng cứ lặp đi lặp lại câu nói, “Con của tôi là sinh viên tại một trường Mỹ Thuật, nó vẽ tranh rất đẹp.....”

Nghiêm Trạh Thanh nhìn xuống, trên bàn có nửa đồ ăn hai người vừa mới ăn xong, hai món ăn rất đơn giản, một đĩa rau xào, đĩa kia là củ cải trắng luộc.

“Tây Tây nhà chúng tôi còn có thể ra tù không?” Cố cha thật cẩn trọng dè dặt hỏi anh.

“Chắc chắn.”

Nghiêm Trạh Thanh lúc gần đi để lại một tờ chi phiếu, bên trong có mười vạn đồng, anh nói với Cố cha đây là tiền của Cố Tiêu Tây nhờ anh giữ giúp, mặt mã ghi ngay trên mặt sau của tờ chi phiếu.

Nghiêm Trạh Thanh đi ra khỏi gia đình nhà họ Cố thì trong nội tâm có loại cảm giác nặng nề rầu rĩ, anh từ nhỏ đã lớn lên trong mọi trường tốt nhất, những nơi như thế này, anh chưa từng tiếp xúc qua. Nhà Cố Tiêu Tây, cộng lại còn không bằng một phần tư gian phòng khách của Nghiêm gia.

Con đường này đều là tự quét, bên cạnh còn chồng chất rất nhiều đồ bỏ đi không dùng nữa. Anh đi vài bước, thì dẫm phải một tờ giấy trên mặt đường.

Mơ hồ phát hiện là tấm hình, Nghiêm Trạh Thanh nhặt lên đến xem xét, nhưng lại nhìn rõ mồn một người bị đặt dưới thân là Cố Tiêu Tây.

Trên tấm ảnh có ngày, người đàn ông tuy dưới ánh đèn nhưng khuôn mặt như giảm xuống âm độ, ngày đó.....

Hắn nhớ rõ, Cố tiêu tây nói qua, đêm đó chính là Duệ Tôn cùng cô ấy lần đầu tiên trên giường.

Quả nhiên.

Nghiêm Trạh Thanh hưng hăng nắm lấy ảnh chụp trong tay bóp cho nhăm nhúm.

Anh đi nhanh trở lại bờ sông, vừa muốn lên xe, lại phát hiện trên cửa sổ xe một chuỗi vết xước ngoằn ngoèo, nhìn thấy mà giật mình. Rõ ràng cho thấy bị người ta dùng chìa khóa cào lên.

Nơi này không có camera, muốn biết là ai làm cũng không có khả năng.

Trên đời luôn luôn có cái thể loại người này, hâm mộ thành ghen ghét, dù là không chiếm được cũng phải đập đổ, để cuối cùng phải tìm kiếm được chút ít tâm lý an ủi.

Nghiêm Trạh Thanh ngồi vào trong xe, cũng không có lập tức khởi động xe.

Anh móc ra cái bật lửa, đem ảnh chụp đốt cháy.

Ánh sáng lóe lên làm nổi bật một vùng tối tăm, nhưng lại hé ra khuôn mặt hung ác nham hiểm. Nghiêm Trạh Thanh tiện tay quăng đi, bức ảnh thành tro làm mồi cho cá, rơi trên mặt sông tạo thành một mảng nhỏ đục ngầu.

Trên bầu trời của phòng giam tù nhân nữ mây đen kịt, lưới sắt cao vài thước ngăn cách tự do với bên ngoài. Cố tiêu tây ăn mặc một bộ quần áo tù nhân rộng thùng thình, hai vai thon gầy cơ hồ chống đỡ không nổi

bộ y phục này, bây giờ là thời gian nghỉ giải lao, cô yên tĩnh ngồi xổm trong góc, cho dù nơi nào xuất hiện ánh mặt trời, cô cũng cất lực tránh đi thật xa ...

Vào ngục giam, cô nhất quyết không chịu giao du với người khác, giống như một người bị câm, không có một người bạn nào

Cố cha, Cố mẹ đã tới mấy lần, nhưng cô đều lắc đầu không gặp thật ra là cô không còn mặt mũi nào mà gặp bọn họ cả.

“này, này, con chó ngồi xổm nhà kia” *: Trong ngục giam cũng có kéo bè kết phái, cô thì tứ cố vô thân, đi đến đâu đều bị người ta bắt nạt.

Một đôi tay hất tung vai của cô đem cô đẩy ngã trên mặt đất, Cố tiêu tây nói cái gì đều không nói, có ít người thấy cô mà tùy ý khi dễ, lần một lần hai sau cũng chán không có ý đi tìm cô gây chuyện nữa.

Cô phải tay đứng lên.

Sắp xếp đội ngũ tù nhân, cảnh ngục gọi cô, “Cố tiêu tây, có người đến thăm tù.”

Cô như cũ lắc đầu. Không chịu gặp.

“Anh ta nói anh ta là Nghiêm Trầm Thanh, còn nói cô sẽ muốn gặp.”

Cố tiêu Tây đầu đang buông thông thoáng cái ngẩng lên, con mắt mọi khi tĩnh lặng như người chết giờ lại vụt sáng, “Anh nói ai cơ? Nghiêm Trầm Thanh?”

“Đúng vậy.”

“Thì ra cô ta có thể nói a, suốt ngày ngậm miệng không nói gì.” Mấy người cùng phòng giam ghé tai nhau nói.

Cố tiêu tây không thể chờ đợi được đi theo sau lưng cảnh ngục, mới vừa vào phòng thăm tù, đã nhìn thấy Nghiêm Trầm Thanh ở ngoài cửa sổ thủy tinh, cô cơ hồ như bổ nhào đến, hai tay dùng sức đặt tại tấm thủy tinh ngăn cách ở trước mặt.

Anh ngồi ở đó, khuôn mặt vẫn như trước nhìn cô.

Nghiêm Trầm Thanh ý bảo cô cầm lấy điện thoại trong tay.

Cố tiêu tây không biết nên nói cái gì.

Tóc của cô đã bị cắt ngắn, chỉ tới dưới lỗ tai, người cũng gầy, cho nên đôi mắt có vẻ lại to tròn ra, Cố tiêu tây cầm điện thoại, nửa ngày sau mới nói ra ba chữ, “Thực xin lỗi.....”

Nghiêm Trầm Thanh cũng không biết đầu của anh nóng lên hay sao mà đến đến đây. Dù gì chuyện của anh đã tra rõ ràng, không cần tới nghe Cố tiêu tây giải thích.

“Kỳ thật cô nói cũng không sai, cô rơi vào tình trạng này, cũng một nửa là do tôi mà ra”

“Tôi về sau mới biết được, chuyện kia cùng anh không liên quan.....” Cô cúi sát đầu xuống không dám nhìn anh, “Anh không có việc gì, tôi cuối cùng cũng có thể ngủ mà không gặp ác mộng rồi

“Con của cô.....”

“Mất rồi.” Cố tiêu tây ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt tái nhợt không có chút huyết sắc, Nghiêm Trầm Thanh nhớ tới Cố mẹ luôn miệng nói đi nói lại, nói Cố tiêu tây học rất giỏi: thi đậu trường Mỹ Thuật, vốn là có một tiền đồ tốt.

“Chuyện về sau này tôi cũng nghe qua, kỳ thật, lúc trước cô đầu tiên là nên đi tự thú, không đem tất cả mọi chuyện đổ cho Mạch Sanh Tiêu, nói không chừng, tôi còn có thể giúp cô.”

Cố tiêu tây cười khổ, Mạch Sanh Tiêu ở trong lòng của anh, cô dù có cố gắng chen chân, cũng không thể vào được, “Không cần, tôi hiện tại những ngày qua rất bình thản.” Cho dù cô có thể ra tù, cô tưởng tượng không nổi những ngày tiếp theo sẽ phải trải qua như thế nào.

Cố tiêu tây sau khi vào tù đã suy nghĩ rất nhiều, cô thậm chí nghĩ thông suốt là ai xúi giục cô lừa cả nhà Nghiêm Gia.

“Mặc kệ anh có tin hay không, tôi đều muốn nói cho anh biết. Sau khi Đâm bị thương anh, tôi có trở về tìm Duật Tôn, biết được chân tướng, tôi quyết định đi tự thú. Duật Tôn bắt tôi uống thuốc, sau đó tôi đi đến nửa đường, đau bụng chịu không được.....” Cố tiêu tây tránh ánh mắt sắc bén của Trầm Thanh, nhìn thẳng vào khung sắt phía sau lưng anh, “Tôi cũng không biết, Tô nhu làm sao có thể nhận ra tôi, cô ta đem tôi kéo lên xe của cô ta, cô ta nói cho tôi biết, hiện tại có một biện pháp nhất cử lưỡng tiện, cô ta nói cô ta sẽ ấn định tội giết người cho Mạch Sanh Tiêu, mà tôi, chỉ cần trốn vào Nghiêm gia.”

“Cô ta biết rõ tôi sảy thai, cho nên bảo bạn cô ta mang tôi đi bệnh viện. Cô ta thì trở lại Nghiêm gia, lừa cha mẹ anh nói tôi mang thai con của anh, mẹ của anh nói là muốn đi làm xét nghiệm mới có thể giúp tôi. Tô nhu thật không ngờ, con của tôi vẫn giữ lại được. Tôi thừa nhận tôi có tư lợi, tôi lúc ấy đơn giản chỉ biết thời biết thế, nói đứa con là của anh.....”

“Cô nói, Tô nhu biết rõ cô sảy thai, mới đồng ý giúp cô?”

“Đúng, “Cố Tiêu Tây gật đầu, “Tôi sau khi vào nhà anh, bác trai bác gái cũng không cho tôi rời khỏi cửa, nhưng một hôm tôi nhận được một cú điện thoại, nói là bệnh viện gọi tới, đối phương nói anh bệnh tình nguy kịch, bảo người nhà đến gặp mặt lần cuối cùng. Lúc ấy, Tô nhu kêu bảo mẫu lên lầu, điện thoại vang lên hồi lâu cũng không có người nghe, tôi tiếp xong sau cũng không nghĩ kỹ, chạy đến bệnh viện ngay, vừa ngồi trên xe không lâu, đã bị dẫn tới trước mặt Duật Tôn.”

Nghiêm Trầm Thanh sắc mặt âm lãnh, lâm vào trầm tư.

Cố tiêu tây yên lặng thả điện thoại trong tay xuống, cô nói cho anh biết những chuyện này, chỉ là muốn anh cẩn thận Tô nhu.

Nếu như cô thật sự cùng Duật Tôn có giao dịch nào đó, cô cũng không hy vọng Nghiêm Trầm Thanh lại bị thương tổn.

Người đàn ông cũng đặt điện thoại xuống, thấy Cố tiêu tây đã đứng lên. Anh tựa hồ còn có lời muốn nói, cô chỉ lắc đầu, bên miệng khẽ kéo lên một nụ cười khổ. Cô nên trở về với con người của chính cô.

Ánh mắt của Nghiêm Trầm Thanh nhìn vào thân hình mảnh mai của Cố tiêu tây, cho đến khi cánh cửa kia lại lần nữa bị khép lại, người đàn ông hai mắt vẫn thể nhìn chăm chăm không có dịch chuyển.

Trong lòng của anh giống như bị cái gì đó nắm chặt lại, nói không rõ cảm giác ra sao.

Cố tiêu tây trở lại phòng giam, cảnh ngục đem một túi đồ lớn của Nghiêm Trầm Thanh mang đến đặt ở trên giường cô.

“À, cái gì đó a?”

Những nữ tù nhân cùng phòng giam đều đi tới, túi nhựa còn chưa được cởi bỏ đã bị kéo nát nhừ, trong đó chỉ có một số đồ ăn đơn giản, đối với người bên trong mà nói, lại quý hiếm đến kỳ lạ.

“Nhìn xem, những đồ này có phải nhập khẩu không a?”

“08682, tới thăm cô không phải là người tình đó chứ?”

Trên giường chỉ còn lại cái túi bị xé nát vụn, đồ đạc bị vơ vét không còn gì, cái gì đều không có giữ lại cho Cố tiêu tây. Cô đi qua đem chiếc túi rách nát gấp lại cẩn thận, rất thận trọng mà nhét vào dưới gối.

Nghiêm Trầm Thanh về đến nhà đã là buổi tối, người trong nhà vừa ăn xong bữa tối, người giúp việc đang thu dọn bát đĩa.

Tô nhu thấy anh trở về, đưa đôi dép lê trong nhà đặt dưới chân anh.

Nghiêm Trầm Thanh thay xong trực tiếp đi vào phòng khách, Tô nhu đang định hỏi anh làm sao lại không về ăn cơm tối, lời nói vừa mới đến bên miệng, anh cũng đã đi khuất.

Người đàn ông ngồi vào ghế sa lon, anh xem lại Tô Nhu một lượt, mới vài năm trôi qua, cô liền trở thành một người khác mà thiếu chút nữa anh cũng không nhận ra.

Nghiêm cha Nghiêm mẹ xem tv, Tô nhu đem cắt từng miếng hoa quả bày ở trên bàn trà, “Cha, mẹ, ăn trái cây ạ.” Cô cầm một miếng đưa đến bên miệng Nghiêm Trạ Thanh, “Trạ Thanh.....”

“Tô nhu, “Nghiêm Trạ Thanh ánh mắt chống lại cô, trong mắt hờ hững làm cô phải hoảng hốt, “Chúng ta ly hôn đi.”

Tô nhu kinh ngạc. Sững sốt không kịp phản ứng.

“Trạ Thanh, con nói mê sảng gì thế! ” Nghiêm mẹ nghe vậy, mặt cắt không còn giọt máu.

“Trong nhà mới xảy ra chuyện lớn như vậy, con làm sao lại không biết yên ổn đi! ” Nghiêm cha đối với con trai độc nhất này cũng không có phương sách gì, chỉ có giương mắt nhìn trời.

“Lần này lại là vì ai? Hay là mạch Sanh Tiêu?” Tô nhu cắn môi, nước mắt đã đọng đầy hốc mắt.

“Tôi hôm nay đã gặp Cố tiêu tây.”

Tô nhu đáy mắt một thoáng kinh hoảng, “Cô ta? Cô ta cùng chúng ta có quan hệ gì?”

“Lúc Cố tiêu tây bị cú điện thoại lừa gạt đi ra ngoài, chuyện này cùng cô có liên quan a?”

“Trạ Thanh, anh nói những nói cuối gì đấy? Không thể oan uổng cho em như vậy.”

“Oan uổng cho cô?” Nghiêm Trạ Thanh hừ một tiếng, ánh mắt đột nhiên lạnh đi, “Cô không chịu thừa nhận, chờ khi tôi điều tra rõ ràng, cô đừng có hối hận.”

Tô nhu sắc mặt có chút khó coi, “Cứ cho là như thế đi thì thế nào? Đứa bé kia căn bản là không phải của anh! ”

“Trạ Thanh, bọn con đang nói gì đấy? Tại sao lại nhắc tên cái người Cố tiêu tây kia, sự tình đã trôi qua rồi, còn mang cô ta nói ra làm cái gì?”

“Mẹ, “Nghiêm Trạ Thanh hai tay đặt ở trên đầu gối, đan vào nhau” Sau khi Con gặp chuyện không may, cô ta việc thứ nhất nghĩ đến chính là làm thế nào để có thể hãm hại mạch Sanh Tiêu, cô ta luôn mồm nói yêu con, lúc ấy còn có thể có lòng dạ thanh thản như thế mà đi đối phó người khác sao?”

“Trạ Thanh, anh hãy nghe em nói.....” Tô nhu vội vàng giải thích.

“Con của Cố Tiêu Tây, là của tôi.” Nghiêm Trạ Thanh khuôn mặt bình tĩnh, nhìn thẳng vào Tô nhu.

“Không! Anh gạt em! ”

“Có phải là của tôi hay không, chỉ có tôi biết rõ nhất, cô lúc trước đã biết con của cô ấy là của tôi, vì cái gì còn muốn đem cô ấy lừa gạt Nghiêm gia?”

Anh từng câu hỏi Tô nhu trở tay không kịp, hoàn toàn nghĩ không ra phải trả lời như thế nào.

“Tôi thay cô nói, bởi vì cô lúc đó cho rằng Cố tiêu tây đã sẩy thai, cô lừa gạt ba mẹ là cô ấy mang thai, không ngờ tới là con của cô ấy lại không mất đi, cô đâm lao phải theo lao, cho nên cùng với Duật Tôn liên kết với nhau hãm hại cô ấy, như vậy, có điều tra ra cũng không tra được trên người cô, đúng không?”

“Em không có! Em không có! ”

Nghiêm mẹ một tay đỡ ngực, “Cái gì? Con trong bụng cô ta thật là của con?”

Nghiêm Trạ Thanh nhất quyết cùng với Tô nhu ly hôn, trở ngại lớn nhất trước mặt anh, chính là thái độ của Nghiêm cha Nghiêm mẹ, “Vâng.”

“Trời ạ..... Tôi đây là tạo cái nghiệt gì đây a! ”

“Mẹ, không phải như thế.” Tô nhu đứng dậy nắm lấy tay Nghiêm mẹ, lại bị bà hất ra, “Đừng đụng vào tôi, cháu của tôi, cô cút cho tôi, đừng đụng vào tôi! ”

“Mẹ, những ảnh chụp kia mẹ cũng thấy đấy, Cố tiêu tây có nhiều đàn ông như vậy, đứa bé kia khả năng chính cô ta cũng không biết là của ai.....”

“Ảnh chụp là ghép.” Nghiêm Trạh Thanh đứng lên, “Tô nhu, chúng ta tốt xấu cũng sống với nhau một thời gian, tôi chỉ là nghĩ không ra, cô lúc đó đến tột cùng là nghĩ như thế nào? Tôi nằm ở phòng cấp cứu sống chết không rõ, người chờ ở bên ngoài phòng cấp cứu chính là ai?”

Tô nhu nước mắt đầy mặt, nói không ra lời, cô tất nhiên nhớ rõ, là Mạch Sanh Tiêu.

“Cha, mẹ, con quyết định rồi, con muốn ly hôn, mọi người ai cũng đừng khuyên con.”

Tô nhu thấy anh đứng dậy muốn đi, vội vàng liêu lĩnh bổ nhào đến ôm lấy cánh tay của anh, “Trạh Thanh, em biết em sai rồi, anh xem xét lại mấy tháng em chăm sóc anh mà tha thứ cho em.....”

Nghiêm Trạh Thanh dùng sức đẩy Tô nhu ra, Nghiêm mẹ tức giận kêu to, cháu nội chính là mệnh của bà, bà cũng mặc kệ là người phụ nữ nào sinh, chỉ cần ôm cháu nội là được rồi.

“Em sẽ không ly hôn, Em chết cũng không đồng ý ly hôn! ”

** ** *

“Em sẽ không ly hôn, Em chết cũng không đồng ý ly hôn! ”

Công ty của Nghiêm gia gần như phá sản, Nghiêm cha phải vận dụng mối quan hệ trong tay, Nghiêm Trạh Thanh sau khi khỏi bệnh dồn hết tâm huyết đi cứu vãn tình hình, mặc dù là vậy, nhưng để lại được như cũ thì rất khó.

Mạch Sanh Tiêu mù nửa năm, vẫn như cũ không tốt lên được.

Thư Điền cuối tuần nào cũng qua chơi, Sanh Tiêu thường xuyên ngồi ở trước khung đàn dương cầm quý mà luyện tập, càng ngày sự tịch mịch càng ép cô làm cô thở không nổi, cô muốn... muốn đôi mắt nhanh khôi phục một chút, có thể quay lại trường học để học tiếp khóa học năm mới.

Mùa thu qua đi, mùa đông lạnh lẽ đến.

Một kì học dường như vì đôi mắt mù của cô mà cứ thế qua đi, Mạch Sanh Tiêu mặc áo cao cổ đi về phía trước cửa sổ, bên ngoài gió lạnh lạnh thấu xương, mặc dù mới đầu tháng 12, mùa đông lại lạnh thấu xương tủy.

“Sanh Tiêu, em nhìn cái gì thế?” Tương tư đẩy xe lăn tới.

“Chị, như thế nào còn chưa có tuyết rơi? .”

“Sớm lắm, thời tiết này không thể nào có tuyết rơi, phải đợi một tháng nữa.”

Điện thoại Mạch Sanh Tiêu trong túi quần vang lên, cô không nhìn được hiển thị người gọi, ngón cái liền đặt tại phím mở khóa, “Alo?”

“Sanh Tiêu.” Là giọng nói của Nghiêm Trạh Thanh.

Từ sau khi gặp Mạch Sanh Tiêu ngày ấy, một tháng nay rồi chưa liên lạc qua, Sanh Tiêu có chút giật mình, “Có chuyện gì sao?”

“Anh gần đây có chút chuyện, muốn mời em ra ngoài nói chuyện một chút.”

“Anh không chú ý tới thân thể già cả, em sẽ không đi đâu..., mắt em không tiện.” Mạch Sanh Tiêu mỉm cười cự tuyệt.

“Anh tới đón em.”

“Không cần, như vậy không tốt.”

Mạch tương tư lôi kéo góc áo Sanh Tiêu, “Ai a?”

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, nhỏ giọng, “Nghiêm Trạh Thanh.”

Tương tư kỳ thật cũng nghe được hai người nói chuyện gì, “Sanh Tiêu, em đi ra ngoài đi, cứ ở nhà một mình như thế cũng khó chịu.”

Cái này.....

Mạch Sanh Tiêu ngón tay cầm điện thoại xiết chặt, “Được rồi, đi đâu?”

“Quán Starbucks.”

“Được, “Sanh Tiêu lại nói, “Anh đừng có đến đón em, Duật Tôn nhìn thấy cũng không hay, em kêu bạn em trở em tới đó.” Cô ngắt điện thoại, lại gọi cho Thư Diễm.

“Sanh Tiêu, đem áo khoác mặc vào đi.” Tương tư đem áo khoác của cô đặt tại ghế salon mang đến, Mạch Sanh Tiêu cầm lấy, “Chị, chị không đi cùng em à?”

“Nghiêm Trạ Thanh mời chính là em, chị đi làm cái gì?” Mạch tương tư chế nhạo, “Đi làm bóng đèn?”

“Chị, em với anh ta không có chuyện gì cả.”

“Chị biết rồi.” Tương tư cười cầm tay của cô, “Đi thôi, chơi cho vui vẻ nhé.”

Mạch Sanh Tiêu cầm túi xách, ngồi xổm người xuống trước mặt Tương tư, “Chị, nếu Duật Tôn có hỏi, chị nói em cùng Thư Diễm đi với nhau nhé..., em sợ anh ấy lo lắng rồi sinh ra chuyện.”

“Em yên tâm đi, chị biết mà.”

“Em đi nói với dì Hà một tiếng, để cho dì ấy không lỡ lời.” Mạch Sanh Tiêu đi về hướng phòng bếp, Tương tư ngồi ở cửa sổ, vừa rồi Sanh Tiêu gọi điện thoại, dì Hà cũng có mặt ở đó, bà ta hẳn là cũng biết Sanh Tiêu muốn đi gặp Nghiêm Trạ Thanh.

“dì Hà, tôi đi ra ngoài một chút.”

“Mạch tiểu thư, tôi đi cùng cô, cô đi đâu?” dì Hà làm việc bận rộn, cũng không chú ý nhiều lắm tới cuộc điện thoại của Sanh Tiêu, cho nên cũng không biết cô muốn đi đâu.

“Không cần, Thư Diễm tới đón tôi. Cô ấy hẹn tôi đi mua vài thứ.” Mạch Sanh Tiêu trở lại phòng khách, ôm lấy cổ Hải bối cho ấm áp, ngồi không bao lâu, liền nhận được điện thoại của Thư Diễm, nói cô đã đến cửa Hoàng Duệ ấn tượng.

Dì Hà dìu Sanh Tiêu, Thư Diễm ăn mặc từ trên tới dưới đều là quần áo da, trên chân một đôi giày bó quá gối, cô mở cửa xe, tiếp Sanh Tiêu từ tay Dì Hà, “Oa, Tay cậu lạnh quá thể vậy.”

“Trời lạnh mà.”

“dì Hà, dì yên tâm trở về đi, người cứ giao cho tôi.”

“Được, “dì Hà quan sát chiếc xe mini-cooper-s sau lưng Thư Diễm, “Xe này trông thật kỳ quái.”

Thư Diễm buồn cười, kéo Mạch Sanh Tiêu lên xe, “Đây là Tang Viêm mua cho ta, mini-cooper-s.”

“Oa, thật là ga-lăng đó nhé, “Sanh Tiêu thắt giây an toàn, “Tang viêm nhà người đối với người thật tốt.”

“Gì chứ, “Thư Diễm nổ động cơ, “Duật thiếu nhà người có một dàn xe thể thao đủ thể loại như vậy, đúng rồi, ta lần trước tại Cắm Dỗ có nhìn thấy một chiếc xe, Bugatti Veyron, hình như là của ông chủ của Cắm Dỗ, thêm muốn chết luôn, thật muốn đi lên sờ sờ.”

(Chú thích: Lúc này Nam Dạ Tước đã là ông chủ của Cắm Dỗ rồi nhé! Và đương nhiên xe đó của anh Tước rồi. ai không biết hãy đọc Ám Dục cùng bộ truyện với Thánh Yêu)

Sanh Tiêu bị cô chọc cười, “Vậy nhà người sao không đi lên sờ đi.”

“Không dám a, sờ hỏng rồi ta bồi thường không nổi, “Thư Diễm lái xe rất chậm, mới vừa ra đường lớn, “Đi đâu?”

“Đi Starbucks a.”

“Tuân mệnh.”

Mạch Sanh Tiêu cầm điện thoại lên, vào phần cuộc gọi vừa gọi đến, “Alo, Trạ Thanh, chắc em không đến đây được, bạn của tôi có chút việc, tôi muốn đi ra nhà cô ấy một chuyến.”

“Được, lần sau đi, em đi cẩn thận một chút.”

Sanh Tiêu khép điện thoại lại.

“Người vẫn cùng Nghiêm Trạm Thanh liên lạc? Đây, Sanh Tiêu, ta cần phải chờ người, mắng người.” Thư Diễm khẩu khí không vui, hận không thể một cái lật đổ chiếc xe này.

“Không phải khiếp sợ như thế chứ?”

“Đúng đây, nhớ kỹ, loại đàn ông như thế không đáng để người nhớ thương, cũng đừng lãng phí thời gian vô ích nữa.”

Mạch Sanh Tiêu một tay trống cầm, bên mặt hướng ngoài cửa sổ xe. Trong xe mở hệ thống sưởi, thư thái giống như một khúc đàn dương cầm làm người ta cảm giác dễ chịu không ít, cô nhẹ nhắm mắt lại, nhưng trông cô lại rất nặng nề.

“Sanh Tiêu, nghĩ gì thế?”

Mạch Sanh Tiêu hoàn hồn, “Thư Diễm, tớ muốn...tớ muốn trở lại vườn hoa của trường.”

Thư Diễm trong nội tâm đau xót, lại ra vẻ khinh thường, “Cắt, chỗ đó có cái gì tốt, vừa xong vừa có cuộc thi, tớ cảm thấy rất phiền phức.”

“Có lẽ thực đúng với câu, tớ trước cũng không có phát hiện rằng trường học có cái gì tốt, khi đó một lòng nghĩ đàn dương cầm sao cho tốt, tương lai sẽ sáng sủa hơn. Chưa từng có đến những nơi như vườn hoa của trường, bây giờ không nhìn thấy nó, ngược lại lại càng thấy nhớ hơn.”

“Sanh Tiêu, đàn dương cầm đối với cậu mà nói, thật sự quan trọng như vậy sao?”

Mạch Sanh Tiêu hai tay đan vào nhau, ngón tay xiu xiu, như một đôi tay sinh ra để đánh đàn dương cầm, “Đúng, đàn dương cầm chính là linh hồn của tớ.”

Duật Tôn trở lại Hoàng Duệ ẩn tượng, mở cửa, cũng không thấy thân ảnh quen thuộc ngồi trước đàn dương cầm như mọi khi.

Hắn đi vào phòng khách, dì Hà đang bận rộn ở phòng bếp, cửa chỉ khép một nửa.

Mạch Tương Tư qua cửa sổ đã sớm trông thấy Duật Tôn đi tới, cô đẩy xe lăn, ra vẻ cũng không nhìn rõ ràng là ai, “Sanh Tiêu, em không phải cùng Nghiêm Trạm Thanh đi với nhau sao...? Tại sao lại trở về?”

77. Chương 77: Hai Mắt Phục Hồi Thị Lực

Duật Tôn đi tới trước mặt cô: “Sanh Tiêu?”

Về mặt Tương Tư căng thẳng, hai mắt né tránh, “Nó...nó, đi ra ngoài...”

Duật Tôn nhíu mày: “Hai mắt cô ấy không nhìn thấy gì thì có thể đi đâu?”

Mạch Tương Tư sợ hãi cúi thấp đầu, Duật Tôn thấy thế, trong lòng càng cảm thấy chán ghét hơn: “Cô không nghe thấy lời tôi nói sao?”

“Đi...”

Duật Tôn lướt qua người ả đi vào phòng bếp, định hỏi dì Hà, Mạch Tương Tư vội vươn tay giữ chặt góc áo hắn: “Nó tới Starbucks.”

Người đàn ông dừng bước: ” Starbucks?”

Mạch Tương Tư bối rối: “Không phải tại Sanh Tiêu, là Nghiêm Trạm Thanh gọi điện thoại tới, anh đừng trách Sanh Tiêu, nó chỉ đi ra ngoài một lát, một lát thôi, nhanh chóng sẽ trở về.”

“Ra ngoài bao lâu rồi?”

“Mới, mới một lúc.”

Ánh mắt Duật Tôn đảo qua phòng khách, ngoài dì Hà ra, đúng là không thấy bóng dáng Sanh Tiêu.

Người đàn ông không ngờ tới Nghiêm Trạm Thanh âm hồn không tan, sẽ lại tìm đến.

Mạch Tương Tư nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Duật Tôn trở nên u ám, ả ta cẩn thận mở miệng: “Thật sự là không liên quan đến em gái tôi.”

Dì Hà từ trong phòng bếp thò đầu ra: “Duật thiếu, cậu đã về.”

Duật Tôn xoay người, cũng không quay đầu lại mà rời khỏi Hoàng duệ ẩn tượng. Dì Hà sau khi lau khô bàn tay ướt sũng liền bước tới: “Duật thiếu sao lại đi ra ngoài nữa? Không phải vừa mới về sao?”

“Có thể xảy ra việc gì chứ.” Tương Tư đẩy xe lăn tới trước sofa, “Dì Hà, tối nay ăn gì?”

“Tôi làm cả một bàn ăn ngon, không biết Mạch tiểu thư có về không?”

Mạch Tương Tư bật TV, đáng vẻ thoải mái bắt đầu xem.

Thư Diễm chọn một vị trí gần cửa sổ, sau khi cởi áo khoác ra liền vắt lên lưng ghế, “Sao lại muốn ra ngoài uống cà phê thế?”

“Sanh Tiêu cầm thìa nhỏ khoắng khắng tách cà phê, bên trong tách bắn ra một giọt lớn, Thư Diễm biết mắt cô không thấy, nên cũng không lên tiếng.

“Ồ Hoàng duệ ẩn tượng buồn bực đến mức meo, muốn ra ngoài một chút.”

“Chị Tương Tư thì sao? Tại sao không cùng ra ngoài.”

Động tác trên tay Mạch Sanh Tiêu dừng lại, “Chị ấy ở nhà, chân không tiện, lạnh như thế này không ra ngoài thì tốt hơn.”

“Cũng phải.”

“Thư Diễm, nửa năm nữa là tốt nghiệp rồi, cậu có dự định gì chưa?”

“Chưa, đi một bước tính một bước a, có tấm bằng đó thì đi đâu cũng không sợ chết đói nha, đợi nửa năm nữa, mình sẽ đưa Tang Viêm về nhà, sẽ kết hôn, sinh con, đúng, cuộc đời của mình đã có hướng đi rồi.” Từ trước đến nay Thư Diễm nói chuyện đều rất mơ mộng, hai tay chống má, nhưng mà lời nói vẫn phù hợp với thực tế.

“Thật tốt a, có được lang quân như ý, thật ngọt ngào...”

“Tối lúc đó cậu đến làm phù dâu ình, nếu cậu kết hôn, mình sẽ làm phù dâu cho cậu.”

Mạch Sanh Tiêu hé môi cười ra tiếng: “Ai sẽ lấy mình chứ?”

“Sao lại không có chứ, người gặp người yêu, hoa thấy hoa nở rộ, ai mà không yêu cơ chứ?”

Duật Tôn một mạch nhanh như bão đi vào Starbucks, Thư Diễm đang nói đùa với Mạch Sanh Tiêu, ngẩng đầu, đã nhìn thấy người đàn ông ở cửa, “Ồ, mới nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo liền tới.” Thư Diễm vỗ tay, “Ồ đây.”

Thư Diễm cũng không phát hiện ra vẻ mặt Sanh Tiêu trong nháy mắt liền thay đổi, ánh sáng ban đầu ở trong mắt đã thay thế bằng sự u tối đến tuyệt vọng, Mạch Sanh Tiêu nén xuống một hơi, hốc mắt chua xót như bị người ta móc ra.

Duật Tôn nhìn thấy Sanh Tiêu đưa lưng về phía anh, Thư Diễm thì đang ở kia vỗ tay.

Anh hơi giật mình, lại làm bộ bình tĩnh đi tới.

Duật Tôn ngồi xuống cạnh Mạch Sanh Tiêu, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô quay sang: “Sao anh lại tới đây?”

“Tôi...” người đàn ông khó lòng mà nói ra là mình đuổi tới, “Đúng lúc đi ngang qua.”

Thư Điền ngồi kia che miệng thầm vui mừng, “Chúng tôi mới ra ngoài một lát, Duật thiếu liền tới, yên tâm đi, tôi đưa cô ấy đi thì nhất định sẽ đích thân hộ tống về.”

“Sao anh biết em ở đây?” Mạch Sanh Tiêu một lần nữa hỏi lại, giọng nói trở nên sắc bén.

“Sanh Tiêu, cậu...làm sao thế?”

Về mặt Mạch Sanh Tiêu mờ mờ, hai mắt nhìn về phía Thư Điền.

“Sao cậu lại khóc?” Thư Điền lo lắng không thôi, hay là cô đã nói sai cái gì?

Sanh Tiêu lau mắt, khóe mắt quả nhiên là còn ướt, “Mình không sao, có lẽ do cà phê quá nóng.”

Bàn tay Duật Tôn hướng tới, nắm lấy bàn tay phải của Sanh Tiêu, “Chúng ta đi về đi.”

Thư Điền nhìn thấy dáng vẻ của cô có gì đó không đúng, vội vàng cầm áo khoác đứng dậy: “Đúng đó, Sanh Tiêu, lần sau chúng ta lại đi chơi a.”

Mạch Sanh Tiêu bị Duật Tôn nắm chặt tay kéo ra khỏi quán cà phê, Thư Điền nói lời tạm biệt với cô xong, liền rời khỏi.

Sanh Tiêu ngồi trên xe, giọng nói bình thản: “Bây giờ anh có thể nói cho em biết, tại sao anh lại đến chứ?”

“Tôi tới đón em về.”

“Có thật là đi ngang qua?”

Ngón trỏ của Duật Tôn gõ gõ trên tay lái, góc độ của kính chiếu hậu, vừa khéo soi rõ khóe miệng của người đàn ông, “Tôi về Hoàng duệ ẩn tượng, chị gái em nói, em đang ở Starbucks.”

“Anh cho rằng em đến gặp Nghiêm Trạm Thanh?” giọng nói của Mạch Sanh Tiêu run rẩy, hơi lạc giọng.

“Không phải em nhận được điện thoại của hắn sao? Vì sao anh không thể cho rằng như vậy?” Người đàn ông thấy thái độ cô như thế, giọng nói không khỏi cao lên.

Sanh Tiêu cảm thấy có chút ức chế, hốc mắt lại trở nên chua xót, chuyện cô đến Starbucks chỉ có Mạch Tương Tư biết rõ, hôm nay nếu không phải là cô hẹn Thư Điền, mà lại chạy đến nơi hẹn hò, thế thì sẽ bị Duật Tôn phá hỏng, không chừng còn một phen cãi vã.

Mạch Sanh Tiêu ở bên Duật Tôn lâu như vậy, cũng hiểu một chút tính cách của hắn.

Cô dựa đầu lên vai Duật Tôn, “Là anh ta gọi điện thoại cho em, lúc đó em đã đồng ý, sau đó lại nghĩ không gặp thì tốt hơn, em liền nói là đã có hẹn với Thư Điền, không đi được.”

Duật Tôn cầm tay Sanh Tiêu, cũng không nói gì thêm.

Mạch Sanh Tiêu nhắm chặt mắt, người đàn ông bỗng cảm thấy bả vai có chút nóng hổi, hướng mắt xuống liền thấy mắt cô đang nhắm, trên mặt đã ướt đầm. Sanh Tiêu khó chịu nắm chặt tay Duật Tôn, móng tay dài đâm vào mu bàn tay người đàn ông, cô hoàn toàn không phát hiện ra, chỉ hung hăng dùng sức.

Cô không thể nghĩ ra được lý do Mạch Tương Tư làm như vậy.

Cô ấy là chị ruột của cô, không thể không phải vì muốn tốt cho cô.

“Sanh Tiêu, em đang muốn thử cái gì?” Một câu của Duật Tôn đâm trúng vào tâm sự của cô.

Mạch Sanh Tiêu ra sức lắc đầu.

“Em đang thử chị gái em, hay là thử tôi?”

“Tôi đã đồng ý với em, chuyện giữa hai chị em em, tôi sẽ không nhúng tay vào.”

Hai mắt Duật Tôn nhìn thẳng về phía trước, rẽ một cái, phía xa đã nhìn thấy Hoàng duệ ẩn tượng.

Mạch Sanh Tiêu lấy khăn tay ra lau khô nước mắt, sự ghen ngào của cô vẫn chưa thể bình thường lại, chỉ đành nặng nề vỗ lên ngực vài cái, hít một hơi thật sâu.

Tương Tư nghe thấy động tĩnh ở cửa ra vào, hai người đi vào vẻ mặt cũng có gì đó không đúng, mắt của Mạch Sanh Tiêu lại đỏ hoe, hẳn là đã khóc. Á ta âm thầm mỉm cười, đẩy xe lăn tới, sau khi giữ chặt Sanh Tiêu, liền ân cần nói: “Sanh Tiêu, em không sao chứ?”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, cũng không nói nhiều.

Dì Hà vừa vặn chuẩn bị xong bữa ăn, trên bàn ăn không ai nói câu nào, Duật Tôn sau khi ném qua, liền đẩy ghế ra đi lên lầu.

“Sanh Tiêu, có phải em đã khóc không?”

Mạch Sanh Tiêu giúp Tương Tư trở về phòng, sắc mặt Sanh Tiêu tái nhợt, “Chị, vừa rồi Duật Tôn đã đến Starbucks”.

“À? Sao lại như vậy?” Tương Tư tỏ vẻ giật mình, “Vậy hẳn ta có làm gì em không?”

“Không.”

“À! Chị hiểu rồi, sau khi Duật Tôn trở về, bọn chị đang nói chuyện, nhất định là dì Hà không cẩn thận nói ra, mới bị Duật Tôn nghe thấy.” Mạch Tương Tư thở dài: “Sanh Tiêu, xin lỗi em.”

“Chị, chuyện này không phải tại chị.”

“Lúc ấy chị nhìn thấy Duật Tôn xoay người rời đi, chị nên biết rằng anh ta đi đến Starbucks, chị chỉ nghĩ là anh ta đột nhiên có việc thôi.”

Mạch Tương Tư ảo não không thôi, trong giọng nói còn mang theo sự tự trách.

Sanh Tiêu đỡ Tương Tư lên giường, “Chị, đừng như vậy, không có chuyện gì đâu, chị nghỉ ngơi sớm một chút.” Cô mân theo vách tường đi ra cửa, thật ra, lúc ấy Mạch Tương Tư chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, là có thể giải quyết mọi việc.

Sanh Tiêu đi lên lầu, vừa vào phòng ngủ, eo đã bị một bàn tay ôm chặt lấy, “Sao bây giờ mới lên?”

“Tóc anh ướt.” Người đàn ông vừa tắm xong, nước đọng trên tóc từ cổ Sanh Tiêu chảy vào trong áo.

“Em sấy cho tôi.”

“Mất em không nhìn thấy gì, anh còn muốn em sấy.”

Duật Tôn lấy hai viên thuốc trên tủ đầu giường đặt vào lòng bàn tay Sanh Tiêu, bây giờ nó đã trở thành thói quen của cô, Mạch Sanh Tiêu uống thuốc xong, liền ngồi ở mép giường sấy tóc cho anh.

Hôm sau khi tỉnh lại, mắt Sanh Tiêu còn chưa mở ra, bên cạnh người, thò tay ra, bên cạnh chăn không có chút hơi ấm nào.

Duật Tôn nhất định là đã đi làm.

Cả người Mạch Sanh Tiêu mỗi như, mỗi lần Duật Tôn muốn, đều làm cô mệt đến mức không muốn dậy.

Cô lười biếng mở mắt ra, chỉ cảm thấy một luồng sáng chiếu tới, cô nhanh chóng nhắm mắt lại, cũng giờ tay lên che, mặt trời thật chói.

Trên mặt Mạch Sanh Tiêu còn ngái ngủ, lại đột nhiên ngồi dậy, đã bao lâu cô không cảm thấy hai mắt đau như thế? Cô một lần nữa nhắm mắt lại, căng thẳng không dám mở mắt ra.

Sanh Tiêu gơ tay phải che trước mặt, mắt khẽ mở ra một khe nhỏ, năm ngón tay rõ ràng, hơn nữa còn có thể thấy rõ ràng. Sanh Tiêu tung tăng như một chú chim sẻ, cô xốc chăn đứng dậy, đây là phòng ngủ của cô và Duật Tôn, mỗi vật bài trí bên trong đều là những thứ cô vô cùng quen thuộc, cô không kịp xỏ dép, chân trần chạy ra ban công.

Mùa đông quả thật đã đến.

Sanh Tiêu mặc áo ngủ, lạnh run, trong Hoàng duệ ẩn tượng, các loại hoa quý tranh nhau khoe sắc, đẹp không tả xiết. Hải Bối đang chơi trong vườn, nhìn thấy cô, liền ngẩng đầu vẫy đuôi.

Cô thật sự có thể nhìn thấy!

Ánh mặt trời bị bao vây trong tầng sương mù dày đặc, Mạch Sanh Tiêu chỉ đứng bên ngoài một lát, trên đầu liền dính đầy bọt nước li ti.

Cô vội vàng trở vào phòng, không kịp thay đồ, đã đi xuống lầu.

Cô nghĩ, nếu Tương Tư biết mất cô đã tốt trở lại, nhất định sẽ rất vui.

Mạch Sanh Tiêu đi vào phòng cô, muốn cho cô một sự bất ngờ.

Tương Tư đã dậy, đang ngồi phía trước cửa sổ, Sanh Tiêu đi vào: “Chị.”

Mạch Tương Tư đang đọc sách liền buông xuống, “Dậy rồi?”

“Vâng.” Cô ngồi xuống mép giường của Tương Tư, Mạch Tương Tư tất nhiên cũng không phát hiện ra cô có gì khác với ngày thường, ả đẩy xe lăn đi vào sắp xếp một chút đồ.

“Chị, có phải là chị muốn luyện tập? Em giúp chị.”

“Không cần, mắt em không thấy gì, cứ ngồi đi.”

Mạch Sanh Tiêu vừa muốn nói, liền thấy Hải Bối từ cửa chui vào, nó vẫy vẫy đuôi đi tới bên chân cô, trên mặt Tương Tư hiện ra chán ghét, Hải Bối dường như cũng không thích ả, lông ở cổ xù lên sau đó hướng về phía ả sủa to: “Gâu gâu gâu –”

“Hải Bối! ” Sanh Tiêu quát: “Không được hướng chị ấy sủa linh tinh.”

Không ngờ Hải Bối lại đứng dậy, nhảy đến trước mặt Tương Tư sủa, Mạch Sanh Tiêu đứng lên muốn kéo nó về, lại thấy Tương Tư giơ chân lên, đá một phát lên đầu nó.

“Gâu gâu gâu –”

“Hải Bối, quay lại...” Sanh Tiêu nặng nề ngồi lại giường, Hải Bối nghe thấy cô gọi, liền chọt lại bên chân cô ngồi xuống.

“Sanh Tiêu, em nói xem Hải Bối làm sao vậy? Có phải vì bình thường chị không cho nó ăn, nó chỉ quen em với dì Hà?” Giọng điệu của Mạch Tương Tư vô cùng ủy khuất.

Thấy cô không nói gì, trên mặt Mạch Tương Tư hiện lên vẻ khinh thường, Duật Tố đến cùng là nhìn trúng cái gì của Sanh Tiêu cơ chứ?

“Chị, chân của chị đã tốt lên chút nào chưa?”

Tương Tư đẩy xe lăn đi tới trước xà kép luyện tập, “Vẫn như cũ, uống thuốc hay không cũng vậy, chị sợ rằng, cả đời này đều phải ngồi xe lăn.”

Sanh Tiêu ngẩng mặt lên, trong mắt lóe sáng, Mạch Tương Tư quay lưng về phía cô nên không nhìn thấy, bây giờ mắt Sanh Tiêu không nhìn thấy gì, ả càng không kiêng nể hơn, Tương Tư lập tức không chút tiếng động đứng dậy.

“Chị, chị đừng lo lắng, em sẽ cố gắng chữa khỏi chân cho chị.”

Mạch Tương Tư kiễng mũi chân đi hai bước, điều vui mừng nhất, chính là đứng dậy ngay trước mặt Sanh Tiêu, mà cô, không thể nhìn thấy.

“Đối với chuyện đó chị đã không còn ôm nhiều hi vọng, Sanh Tiêu, chỉ làm phiền hà cho em...”

Ánh mắt Mạch Sanh Tiêu xuất thần, nhìn chăm chăm hai chân của Tương Tư, ả đi rất bình thường, hiển nhiên không giống như đột nhiên có thể đứng dậy, Sanh Tiêu hơi nhếch môi, ánh sáng trong mắt khi thấy Tương Tư bước đi bắt đầu nhạt dần.

“Chị.”

“Sao thế?”

“Chị có gạt em không?”

Đối với những lời đột nhiên cô buột miệng nói ra này Mạch Tương Tư không hiểu, “Chị làm sao có thể lừa em chứ? Em là người thân duy nhất của chị.”

“Em cũng sẽ không lừa gạt chị.” Sanh Tiêu từng câu từng chữ nói ra lời này, Tương Tư quay đầu lại nhìn cô, cô vẫn mở to mắt như lúc trước, chỉ là đôi mắt này cho dù có đẹp, cũng đã mù.

Tương Tư bước tới hai bước, vì không muốn để Mạch Sanh Tiêu nghe thấy tiếng động, ả nhón mũi chân bước tới.

“Chị, em có chuyện muốn nói cho chị biết...”

“Chuyện gì a?”

Sanh Tiêu nâng tay phải lên, ngón trỏ chạm lên khóe mắt: “Mắt em có thể nhìn thấy mọi thứ rồi.”

Mạch Tương Tư cứng ngắc đứng ở kia, ả như bị sét đánh, hai tay cũng không biết nên đặt ở đâu mới đúng, Tương Tư cảm thấy bản thân giống như một vở kịch, Mạch Sanh Tiêu không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào ả, vẻ mặt bình tĩnh như muốn bức điên kẻ khác.

Ả đơn giản chỉ đứng ở đó không nhúc nhích, hai chân chết lạng không còn cảm giác, lơ mơ giống như quay lại thời gian mới bị hỏng chân.

“Thật, thật vậy sao?”

“Em vừa ngủ dậy liền nhìn thấy, chưa nói cho ai cả, muốn người đầu tiên báo cho là chị.” Mạch Sanh Tiêu từ mép giường đứng dậy, hai mắt nhìn tròn sự bất an cùng ngưỡng ngừng trên mặt Tương Tư, Mạch Tương Tư hồi hận đến mức dạ dày quặn thắt, “Chị...”

“Chị, chân của chị từ lúc nào đã tốt lại?” Điều Sanh Tiêu không ngờ tới chính là, đến chuyện này Tương Tư cũng lừa gạt cô.

Xem ra Duật Tôn nghi ngờ không sai, Mạch Sanh Tiêu tinh thần mệt mỏi, lại ngã ngồi xuống giường.

“Sanh Tiêu, chị cũng là mới phát hiện có thể đứng dậy, vừa rồi...Chị, chị chỉ muốn luyện tập, không ngờ lại có thể...”

Mạch Sanh Tiêu nhìn chằm chằm vào chân ả, vẫn không nhúc nhích, đến cả hai mắt cũng không chớp.

Lần đầu tiên trước mặt cô Tương Tư cảm thấy sợ hãi, Mạch Sanh Tiêu có chút bất lực, mắt thấy Tương Tư vất óc để nghĩ cách vòng vo nói dối, “Thật không ngờ...Hôm nay đúng là ngày tốt, mắt của em tốt trở lại, chị cũng có thể đứng lên...”

Mạch Tương Tư nói năng lộn xộn, lại bị Sanh Tiêu nhìn chằm chằm, lời nói càng ngày càng nhỏ lại. Mãi đến lúc không còn tiếng nào.

“Chị, ngày đó Nghiêm Trạm Thanh kết hôn, chiếc CD Duật Tôn bảo em mang đi bị tráo, có phải từ lúc đó chân của chị đã tốt rồi không?”

Tương Tư tránh đi ánh mắt của cô, “Sanh Tiêu, chị...chị thực sự là hôm nay mới có thể đứng dậy.”

“Chị, chẳng lẽ chị không muốn tự mình ra ngoài xem thế giới ngoài kia như thế nào sao? Chẳng lẽ chị đã quên cảm giác chạy nhanh là như thế nào? Có thể đứng dậy thật tốt, muốn đi đâu liền đi, sao chị phải như vậy?” Mạch Sanh Tiêu hoàn toàn không tin lời của ả, tâm trạng cô kích động, trong giọng nói xen lẫn chất vấn bất đắc dĩ.

Tương Tư nắm chặt xe lăn bên cạnh, ngón tay nắm chặt lại càng chặt hơn, hốc mắt trào ra nước mắt.

“Lẽ nào, những lời Duật Tôn nói đều là thật? Chị, em không hiểu, tại sao chị phải làm cho chính mình đây người thương tích?”

“Không! Chị không có! ” Mạch Tương Tư giống như phát điên khua khoắc hai tay, “Chị không có, Sanh Tiêu, em sẽ không thể hiểu được. Chị ngồi xe lăn lâu như vậy, chị sợ đứng lên, chị không có gì cả, ra ngoài rất khó sinh tồn, chị không có bằng cấp, không giống như em có Duật Tôn phía sau, cái gì cũng giúp em lo hết...” Ả nghẹn ngào che mặt, “Chị không muốn rời xa em, chị sợ rằng chị vừa đứng dậy, cái gì cũng phải tự

mình đối mặt, phải thừa nhận. Sanh Tiêu, chị đã không có dũng khí để tiếp nhận, thậm chí chị sợ phải ra ngoài tìm việc, sợ phải một mình ra ngoài, hai chân chị có thể đứng được, nhưng mà lòng chị đã tàn, không thể sống lại...”

Mạch Tương Tư ngã ngồi lại xe lăn, Sanh Tiêu nghe xong trong lòng cảm thấy chua xót, cắn răng cũng không thể nén được nước mắt, “Chị có thể nói cho em biết, em sẽ giúp chị, cho dù Duật Tôn biết, anh ấy cũng sẽ giúp chị.”

“Không thể nào.” Tương Tư gào khóc, bả vai co rúm lại một chỗ: “Nếu Duật Tôn biết người đẩy Tô Niên xuống lầu là chị, anh ta sẽ không bỏ qua cho chị, Sanh Tiêu, chị không muốn ngồi tù a...”

“Anh ấy sớm đã biết, “Mạch Sanh Tiêu đi tới, bàn tay nhẹ đặt lên vai Tương Tư, “Anh ấy đã đồng ý với em sẽ không truy cứu chuyện kia, chị đừng sợ.”

“Thật vậy sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Tương Tư từ trong lòng bàn tay ngẩng lên.

“Thật.”

Tương Tư nắm lấy tay em gái, “Sanh Tiêu, có phải em giận chị không nói cho em biết? Xin lỗi, chị thật sự quá sợ hãi, ngay cả chính mình cũng không dám đối mặt...”

Mạch Tương Tư trầm nghĩ, nên nói thế nào mới có thể giấu được Mạch Sanh Tiêu, vẻ mặt ả không ổn, lo lắng bất an, “Chị thật sự không cố ý, Sanh Tiêu, bình thường chị cũng không đứng lên, dù biết chân chị rất ổn, chị cũng không dám đứng dậy, luôn luôn ngồi trên xe lăn...”

Lí do như vậy, Mạch Sanh Tiêu trước đây sẽ tin.

Lời nói dối của Tương Tư không thể nói là hoàn hảo, nhưng ả là người thân duy nhất của Sanh Tiêu. Chỉ dựa vào việc trước kia cô luôn tin tưởng ả, sẽ có thể xóa đi hoàn toàn sự gượng ép.

Mạch Tương Tư lại khó có thể đối diện, dù thế nào ả cũng không thể phá được trở ngại tâm lý, không thể lập tức đứng lên, có thể ả hoàn toàn không cần phải...làm ra những việc kia. Sanh Tiêu suy nghĩ tỉ mỉ, những việc như thế này, đều có một điểm giống nhau không ngoại lệ, điều là khiến ả thuấn giữa cô và Duật Tôn ngày càng lớn.

Nếu nói là Tương Tư muốn cô rời đi, hoàn toàn không cần phải...trở nên như vậy, lý do duy nhất...

Mạch Sanh Tiêu không dám nghĩ.

78. Chương 78: Đường Như Uống Say

Editor: Hạ Phong

Thấy cô yên lặng không nói lời nào, Mạch Tương Tư không khỏi cảm thấy khẩn trương.

“Sanh Tiêu, hay là em không tin chị?”

“Chị...” Mạch Sanh Tiêu nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trước mắt, lại như thế nào cũng không nói nổi ra lời.

“Sanh Tiêu, chẳng lẽ em thật sự nghi ngờ chị sao? Chiếc CD kia bị tráo không phải do chị làm, còn có, ngày đó chị bị đưa đi, bằng ghi hình cũng không thể nói rõ được gì, chị không có lí do gì để làm như vậy cả, em nghĩ xem, chị sao có thể nhẫn tâm đẩy em vào hố lửa? Nếu thật sự là như vậy, trước đây sao phải cứu em?” Tương Tư vội vàng giữ chặt tay Sanh Tiêu, “Em cũng đã thấy cái bác sĩ tên là Từ Khiêm kia, anh ta còn có cái gì không thể làm được chứ? Ô ô...”

Tương Tư tựa vào lưng em gái, đau đớn khóc: “Chị cũng muốn đứng dậy, không muốn mọi chuyện đều phải dựa vào em, nhưng mà chị còn có cái gì? Em có Duật Tôn, em có có nửa ngôi nhà, nếu chị đến cả người thân duy nhất cũng không còn bên cạnh, chị sẽ phải trở lại thế giới chỉ có một mình mình. Sanh Tiêu, em

sẽ không hiểu được, lúc đó sau khi nhà ta xảy ra chuyện, chị bị bỏ mặc trong bệnh viện, có bao nhiêu bệnh nhân cần chăm sóc như vậy, chỉ có mình chị là không có ai, chị chỉ là không muốn quay trở lại cuộc sống như vậy thôi...”

Mạch Sanh Tiêu có chút động lòng: “Chị, chẳng lẽ chị muốn trốn tránh cả đời? Chị không đứng lên, thì làm thế nào để đối mặt?”

“Chị không biết, chị không biết...”

Sanh Tiêu vỗ nhẹ lên lưng ả mấy cái: “Chúng ta đứng lên, “Cô buông Mạch Tương Tư ra, sau khi đứng dậy, bàn tay phải hướng đến Tương Tư: “Em đi cùng chị.”

“Không...chị không dám.”

Hi vọng trong mắt Sanh Tiêu từ lúc buông tay xuống thì trở nên ảm đạm, bước đi của Mạch Tương Tư vừa rồi, tốc độ trầm ổn mà thoải mái, một trời một vực với lời ả nói.

Ả nhất quyết nói không dám đứng dậy, chẳng lẽ mấy bước vừa rồi của ả, là Mạch Sanh Tiêu hoa mắt nhìn lầm sao?

Hai chân Tương Tư khẩn trương đến cứng ngắt, ả luôn luôn chú ý, che giấu, không ngờ trước sự bức bách của Từ Khiêm và Duật Tôn cũng không lộ ra chân tướng, mà lại đại dột đứng lên trước mặt Mạch Sanh Tiêu.

Ả hận không thể tát mình vài cái, nếu không nghĩ tới có thể ở trước mặt Sanh Tiêu cảm thụ được những cảm giác tuyệt vời, bây giờ ả có thể ngồi trên xe lăn, tranh thủ lấy được không ít nước mắt của Sanh Tiêu.

“Vậy chị cam lòng mãi như thế phải không?”

“Chị không cam lòng.”

“Không cam lòng thì đứng dậy.” Giọng nói của Sanh Tiêu không khỏi cao lên, sắc bén đến mức ngay bản thân cô cũng thấy giật mình, nhìn thấy bộ dạng cam chịu này của Tương Tư, trong lòng cô càng trào ra cảm giác khó chịu.

Bàn tay nhỏ bé của cô khoắc khuỷu tay Mạch Tương Tư, tay còn lại vòng qua eo Tương Tư, cố sức kéo ả đứng lên, “Chị, chị phải nhớ kỹ, có thể đứng dậy, thì không được ngồi xuống.”

Cô đẩy xe lăn của Tương Tư đi, mặc dù Mạch Tương Tư sớm đã có thể đứng dậy, nhưng đây là lần đầu tiên từ khi hồi phục ả đứng dậy đi trước mặt người khác. Sanh Tiêu dắt tay ả ra khỏi phòng, ả đi theo phía sau, chân vo thức hơi run rẩy.

Dì Hà mua thức ăn từ bên ngoài trở về, vào phòng khách liền nhìn thấy hai chị em họ.

Hai mắt bà trợn to, buông thức ăn xuống, lập tức chạy lại: “Chuyện gì thế này? Tương Tư, cháu có thể đứng dậy được rồi?”

Mạch Tương Tư có chút quần bách, khỏe miệng Sanh Tiêu mỉm cười: “Dì Hà, dì đi nấu cơm đi, buổi tối nhớ nấu thêm nhiều món chị cháu thích ăn, còn nữa, gọi điện thoại bảo Duật Tôn về sớm một chút.”

“Được. ”Dì Hà vui vẻ nhận lời, cũng không nhận ra hai mắt Sanh Tiêu đã phục hồi lại thị lực.

Hai chị em ngồi trên ghế sofa làm bằng da thật mềm mại, dì Hà kéo cửa phòng bếp ra, Sanh Tiêu nhìn ngắm bốn phía, bài trí ở đây không hề thay đổi, lụa trắng che trên dương cầm, bên cạnh Tv, có chậu hoa mà cô chọn lựa tỉ mỉ.

Cánh môi nhu hòa của cô, vừa định mỉm cười, ánh mắt không khỏi chạm phải khuôn mặt đang ủ rũ của Mạch Tương Tư. Sanh Tiêu vừa mới cảm thấy bầu trời trở nên sáng sủa, lại nhanh chóng bị che kín bởi sự lo lắng.

Cái gì cũng đều quen thuộc với cô, duy chỉ có người chị vốn là quen thân nhất, lại trở thành người xa lạ nhất.

Cô một chút cũng không thể hiểu được Mạch Tương Tư.

“Chị, chị ngồi đã lâu, vừa hồi phục, không nên đi lại nhiều.”

“Ừ.” Mạch Tương Tư gật đầu, tâm trạng hoảng hốt, ả nhìn khuôn mặt nghiêng của Sanh Tiêu, nhưng không đoán ra được lúc này cô đang nghĩ gì. Tương Tư thầm nghĩ, Sanh Tiêu sẽ hay không truy vấn ả những chuyện trước đây? Đến lúc đó, ả sẽ phải ứng phó như thế nào?

Nêu khi trở về Duật Tôn nhìn thấy ả có thể đứng dậy, sẽ lại nói gì trước mặt Sanh Tiêu?

Mạch Tương Tư trong lòng không yên, sau khi Sanh Tiêu nói một câu, liền mím môi không hề mở miệng

Ăn cơm xong, sau khi dì Hà thu dọn xong bát đĩa, liền kéo Tương Tư ngồi xuống: “Chân của cháu khỏi lúc nào? ”, “Hôm nay, cháu cũng không ngờ là có thể đứng dậy.”

“Thế à?” dì Hà vỗ tay một cái, “Thật tốt quá, vừa rồi Mạch tiểu thư nói rằng mắt cô ấy có thể nhìn thấy rồi, dì rất vui, hôm nay đúng là giờ tốt, song hỷ lâm môn.”

Dì Hà nói không ngừng, sắc mặt Mạch Tương Tư trầm xuống, dần dần khó coi.

“Ồ, Mạch tiểu thư đâu?” dì Hà quay đầu nhìn sang bên cạnh, cũng không nhìn thấy Sanh Tiêu, mắt của cô đã hồi phục lại thị lực, hơn nữa Mạch Tương Tư lại lần nữa có thể đứng lên, nếu là ngày thường, hái chị em họ nhất định là có rất nhiều lời để nói, nhưng mà cái này sẽ...

Dì Hà nghĩ lại lúc trước, mơ hồ cũng cảm thấy có liên quan đến việc lúc trước.

Mạch Sanh Tiêu đi lên lầu, hai tay khoanh lại ngồi ngoài ban công, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm lặng, đôi mắt có thể thấy lại ánh sáng vốn vui vẻ, sớm đã bị mấy bước Tương Tư đi trước mặt cô giẫm nát.

Nếu mà, mắt cô còn phải mờ mịt, hôm nay chị cô sẽ nói cho cô biết, chị có thể đứng lên sao?

Sanh Tiêu muốn tự dối lòng mình, rằng ả sẽ như vậy.

Chớp mắt Tương Tư đứng dậy, dáng vẻ rất bình tĩnh, đi lại vững chắc, hẳn là ả sớm đã có thể đứng dậy, chỉ là người khác không biết mà thôi.

Con nữa, từ sau khi ả xuất viện, lại phát hiện ra gối ở bên cạnh Duật Tôn có tóc.

Dì Hà nói lúc mang vỏ gối đi phơi, có thể là tóc Tương Tư bị thổi vào.

Bỏ những chuyện trùng hợp này sang một bên, dì Hà từ trước đến nay làm việc đều rất chu đáo, sau khi đem ga, vỏ gối trở lại, nhất định bà sẽ dùng tay vuốt phẳng, chẳng lẽ, Mạch Sanh Tiêu liếc qua là có thể thấy sợi tóc, mà bà không nhìn thấy sao?

Sanh Tiêu nhặt sợi tóc ten, ngón tay thu lại, dùng sức kéo căng.

Rất nhiều chuyện, đều không nén được mà nghĩ kĩ lại.

Càng nghĩ, khả năng liền càng lớn.

Cô khoanh chân ngồi trên ghế sofa ngoài ban công, mãi đến tận tối muộn, trời mùa đông trời vốn nhanh tối, cô mới nghe thấy âm thanh từ cổng truyền tới, lấy lại tinh thần, vừa lúc thấy Duật Tôn lái xe vào.

Dì Hà gọi điện chỉ nói rằng Mạch Sanh Tiêu nhắn anh về sớm, cũng không thông báo với Duật Tôn, rằng mắt cô đã tốt trở lại.

Sanh Tiêu duỗi hai chân, bởi vì ngồi lâu, hai chân tê cứng, cô ra sức xoa bóp một lúc mới có thể miễn cưỡng đứng lên.

Đi xuống lầu, Tương Tư vẫn như trước ngồi ở sofa, Mạch Sanh Tiêu đi tới, Duật Tôn tùy tiện để laptop lên bàn trà, cánh tay theo thói quen kéo Sanh Tiêu lại: “Không là là lại có gì ngon sao? Bảo tôi mau về.”

Về mặt Mạch Sanh Tiêu mệt mỏi, lắc đầu: “Không có.”

Cô buông Duật Tôn ra, muốn vào phòng bếp xem bữa tối chuẩn bị như thế nào, vừa xoay người, đã bị người đàn ông dùng sức kéo về.

Hai tay Duật Tôn giữ lấy mặt cô, Mạch Sanh Tiêu cảm thấy tay hắn thật lạnh, vô thức muốn tránh ra, “Đừng nhúc nhích.” khuôn mặt tuần tú của người đàn ông dán sát vào, con ngươi đen nhánh nhìn Sanh Tiêu: “Mắt em khỏi rồi?”

Anh liếc mắt, liền nhận ra.

Mạch Sanh Tiêu trợn to mắt, có chút ngạc nhiên.

Trước mặt anh tâm trạng của cô không tốt, nhưng anh chỉ mới nhìn một cái, liền nhận ra mắt của cô đã hồi phục. Mà buổi sáng khi cô đi vào phòng Tương Tư, mặt mũi đầy sưng sượng không thể che giấu, có thể là Mạch Tương Tư đã xem nhẹ, mãi đến khi Sanh Tiêu mở miệng, ả mới giật mình hiểu ra.

Hai tay Sanh Tiêu nắm lại trên cổ tay người đàn ông, tảng băng ở sâu trong tim, có một chỗ, đang bị chọc ra, ánh sáng nhen nhóm chiếu vào. Khóe mắt Mạch Sanh Tiêu ướt ướt, môi hơi giương lên, không hiểu sự cảm động từ đâu trào ra, “Vâng, lúc ngủ dậy liền phát hiện, em không nói cho anh biết biết, muốn cho anh bắt ngờ.”

Cô mơ hồ cảm thấy lo lắng, người đàn ông này sẽ hay không trách cô bây giờ mới nói cho anh biết?

Sanh Tiêu không cảm thấy hối hận, sau khi cô mở mắt ra, điều đầu tiên là nên gọi điện thoại cho Duật Tôn.

Khuôn mặt quyến rũ phóng đại ngay trước mắt cô, trên môi Mạch Sanh Tiêu nóng lên, mắt mở to, đã bị người đàn ông hôn sâu.

Dì Hà nấu một bàn đồ ăn, bà bưng hai món đặt lên bàn, vừa xinh trông thấy cảnh trong phòng khách, bà vui tươi hơn hờ trở lại phòng bếp. Mạch Tương Tư ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghiêng đầy hoàn mỹ của người đàn ông, ngực giống như bị bóp chặt, đâm mấy nhát, tức tối đến khó chịu.

Hắn không coi ai ra gì mà hôn Sanh Tiêu, hai tay giữ chặt eo cô, cánh tay càng ôm càng chặt.

Mạch Sanh Tiêu chỉ sợ anh không khống chế nổi, liền đưa tay trước ngực đẩy hắn ra, “Ăn bữa tối thôi.”

Dục vọng ở đáy mắt người đàn ông đã bị kích thích bùng phát, trên môi còn vương lại óng ánh son môi của Sanh Tiêu, hắn ôm eo cô đi về phía trước. Mạch Sanh Tiêu dừng lại, không bước tiếp, “Hôm nay còn một việc tốt nữa.”

“Việc gì? ”Duật Tôn chớp mắt.

“Chân của chị gái em, đã có thể đứng được rồi.”

“Ồ?” Duật Tôn có chút ngạc nhiên, xoay mặt nhìn Mạch Tương Tư: “Đã nghĩ thông suốt rồi, không định sắp xếp rồi đi sao?”

Sắc mặt Tương Tư xám lại, có chút trắng bệch.

“Chị gái em không hề đóng kịch, “ánh mắt Sanh Tiêu cùng lúc nhìn vào mặt Mạch Tương Tư, “Nếu chị ấy muốn đóng kịch, đã không đứng lên trước mặt em.”

Tương Tư ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Sanh Tiêu dò xét, cô lại trước một bước nhìn về hướng khác.

“Lúc cô ta đứng dậy, đã biết rằng mắt em tốt trở lại sao?” Một câu của Duật Tôn, liền phá vỡ sự chuẩn bị kỹ càng của Mạch Sanh Tiêu.

Cô chỉ là, không muốn Mạch Tương Tư ở trong mắt người khác khó chấp nhận như vậy.

“Biết rồi.” Cô cúi đầu, nói.

Mạch Tương Tư thầm thở ra, xem ra, Sanh Tiêu không hoàn toàn tin lời của ả, có lẽ hai ba ngày là không thể chấp nhận được. Nhưng mà Tương Tư nghĩ, chỉ cần ả diễn nốt vai diễn, sai lầm ngày hôm nay có thể cứu vãn lại được.

“Duật thiếu, có thể dùng bữa rồi.”

Duật Tôn liếc mắt nhìn Sanh Tiêu, hắn không nói thêm lời nào, “Ăn cơm thôi.”

Trên bàn ăn, bày đến hai mươi mấy món ăn vô cùng phong phú. Dì Hà đem rượu vang đặt vào tay Duật Tôn.

Hắn rót một ly, Mạch Sanh Tiêu lại đón lấy ly rượu trước mặt hắn: “Em cũng muốn uống.”

“Mạch tiểu thư, mắt cháu mới hồi phục, vẫn là nên ít dùng những chất kích thích.” Dì Hà nhin không được khuyên can.

“Không sao, “Sanh Tiêu khoát tay, “Chị, hôm nay cũng là ngày tốt của chị, dì Hà, rót cho chị ấy một ly.”

Mạch Tương Tư nhìn ly rượu đỏ kiêu diễm, hai chân ả khép lại, cảm giác không thoải mái.

“Chị, ly rượu này em kính chị, cảm ơn chị, ngày đó lúc lửa lớn đã cứu em...” Sanh Tiêu ngửa cô lên, nghiêng cả ly rượu uống hết, cô nhắm chặt mắt, tay che trước mặt, “Rượu ngon.”

Duật Tôn lại rót cho cô đầy một ly, “Dì Hà, dì ngồi xuống ăn đi.”

“Cái này, không cần, Duật thiếu.”

“Dì ngồi đi.” Mạch Sanh Tiêu duỗi tay ra, giữ chặt tay áo dì Hà kéo bà ngồi xuống, “Dì Hà, năm nay dì bao nhiêu tuổi?”

“48.”

“48...” nước mắt Sanh Tiêu chảy xuống, dạ dày liên tục quặn thắt khó chịu, “Nếu mẹ cháu còn sống, năm nay cũng 48.”

“Sanh Tiêu, đừng uống.” Tương Tư nói chen vào một câu.

“Dì Hà, dì thật là có phúc, 48 tuổi đã có cháu nội để bế, “Mạch Sanh Tiêu lần thứ hai nâng ly rượu lên uống, đôi mắt này mới nhìn lại được, thứ đầu tiên có thể nhìn thấy lại là nhân cách xấu xa như vậy, “Dì Hà, dì biết không? Những lúc cháu không vui, đều là dì ở bên cạnh cháu, nếu mẹ cháu còn sống, bà cũng sẽ ở bên cháu, “Sanh Tiêu nước mắt đầy mặt, uống hai ly, so với lúc trước lại càng tỉnh táo, “Còn nhớ lần đó không? Chỉ của cháu vừa mới chuyển đến Hoàng Duệ Ẩn Tượng, Duật Tôn nổi nóng, dì giúp cháu tắm rửa, còn lấy cùn sắt trùng cho cháu, động tác của dì rất nhẹ nhàng, còn hỏi cháu có đau không...”

Duật Tôn dựa nửa người trên vào lưng ghế, duỗi tay cầm lấy ly, hắn nâng ly rượu lên, nhìn chất lỏng màu đỏ bên trong ly.

Mạch Sanh Tiêu nói, là lần anh nhìn thấy ảnh chụp của cô và Nghiêm Trầm Thanh đó.

Dì Hà bị ảnh hưởng tâm trạng của cô, mắt cũng đỏ hoe, “Mạch tiểu thư, cháu đừng nói vậy.”

“Dì Hà, dì gọi cháu là Sanh Tiêu, mẹ cháu chỉ gọi tên cháu thôi.” Mạch Sanh Tiêu tựa đầu lên một cánh tay, nước mắt nóng hổi từ trên cằm rơi xuống mu bàn tay.

Cổ họng dì Hà nghẹn ngào: “Sanh Tiêu, đừng uống nữa.”

“Aiz.” Mạch Sanh Tiêu đồng ý, lại khóc ghê hơn. Cô cầm ly rượu lên, hai mắt xuyên qua chất lỏng màu đỏ, mơ hồ nhìn về phía Tương Tư: “Chị, chị có thể đứng dậy, em rất vui.”

Mạch Tương Tư cũng nâng ly rượu lên, “Sanh Tiêu, chị cũng rất vui.”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, hắn là đã có chút say, “Chị, từ sau khi cha mẹ gặp chuyện không may, chị cso biết nguyện vọng lớn nhất của em là gì không?” Không đợi Tương Tư trả lời, cô liền nói tiếp: “Chính là chữa khỏi chân cho chị. Nhà bị đốt, chúng ta ngay cả chỗ ở cũng mất, số tiền bồi thường kia đều dùng để chữa chân cho chị, mặc dù như vậy, nhưng vẫn không đủ. Em nghĩ, nếu em vào được Hoa Nhân, tương lai có thể kiếm được thật nhiều tiền, sau khi em nhận được giấy báo, thật vui. Em đến trước mộ cha mẹ, nói cho bọn họ biết em đã thi đỗ, vì mẹ đã từng nói, cô gái đánh đàn trên TV thật là đẹp, nếu Sanh Tiêu nhà chúng ta có thể ngồi trước dương cầm, nhất định sẽ như nàng công chúa...”

Cô hoàn toàn đắm chìm trong ký ức, Duật Tôn cảm thấy trong lòng có chút nặng nề, giống như bị cái gì đó đè lên, hô hấp cũng khó khăn.

“Nhưng mà, muốn vào Hoa Nhân phải tốn rất nhiều tiền, chính lúc đó em đã quen biết Nghiêm Trầm Thanh. Lúc đầu em cũng không biết anh ta nhìn trúng em, vì em trông giống Tô Nhu, mãi đến khi, anh ta đem quần áo Tô Nhu để lại ném trước mặt em, để ban ngày làm việc đều phải mặc, khi đó anh ta quá nhớ nhung Tô Nhu, rất hay uống say, em chỉ cần nhìn thấy anh ta là rất sợ hãi, anh ta kéo em đến trước gương, nói rằng em không phải là Tô Nhu, dựa vào cái gì mà mà tỏa sáng trước mặt anh ta? Chị...đoạn thời gian đó, em làm thế nào để sống được, đến ngay bản thân em cũng không biết. Nhưng mà em càng không thể không làm, một kỳ nghỉ, có thể kiếm được học phí cho em, buổi tối em còn đi làm thêm, một mỗi, một mỗi, sẽ ghé vào bên giường chị ngủ một lát. Mỗi lần thế chị đều nói, Sanh Tiêu, chân chị còn có thể đứng dậy sao? Em nói, nhất định có thể. Chị, cha mẹ mất rồi, hy vọng duy nhất của em, chính là chữa khỏi chân cho chị, sau đó, chúng ta đường đường chính chính đi trên đường, nói cho tất cả mọi người, chúng ta từ trận hỏa hoạn lớn kia thoát được, nói cho cha mẹ ở trên thiên đường, chúng ta sống rất tốt, rất tốt...”

Mạch Tương Tư ngồi ở đầu bên kia bàn ăn, khóc thành tiếng: “Sanh Tiêu, xin lỗi em, xin lỗi...”

Bàn tay Sanh Tiêu chống lên chán, nâng ly rượu lên cùng vào ly trong tay Duật Tôn: “Duật Tôn, mặc dù em nhất quyết không chịu thừa nhận, nhưng trong lòng em rất rõ, nếu không có anh, em cũng không thể đứng dậy, anh giúp em thoát khỏi vạ án của Tô Niên. Thật ra, em muốn nói cảm ơn, em không thể thoát khỏi sự ám ảnh trong lòng, em dùng thân thể để đổi lấy cuộc sống tự do, rõ ràng là buôn bán có lời, nhưng lại không ngừng chỉ trích anh không từ thủ đoạn, rõ ràng biết, nếu không nhờ thủ đoạn của anh, em làm sao có ngày hôm nay?”

“Lúc làm việc em thường hỏi vì sao, vì sao sau trận hỏa hoạn, những người kia có thể nhón nợ ngoài vòng pháp luật? Vì sao bọn em, một gia đình êm ấm, chỉ trong một đêm đã bị chia cắt, vì sao lúc ấy anh lại nhìn trúng em? Vì sao trên đời này bóng tối lại nhiều hơn ánh sáng, vì sao mắt của em, luôn nhìn thấy những thứ mà em không muốn thấy...” Sanh Tiêu vừa khóc vừa uống cạn rượu trong ly, “Em chưa từng nghĩ, lại có nhiều câu hỏi vì sao như thế, có một số chuyện, không thể tiếp nhận cũng buộc phải tiếp nhận, không chấp nhận được cũng phải chấp nhận!”

Mạch Sanh Tiêu thật sự đã uống rất nhiều rượu, cô cầm cổ tay Duật Tôn: “Vì sao anh không uống?”

Vừa nói hết, lại nhếch môi cười nói: “Xem này, em lại hỏi vì sao rồi?”

Dì Hà lau khô nước mắt, gấp món ăn trước mặt vào bát Sanh Tiêu, “Mau ăn mấy miếng, bụng đói mà uống rượu sẽ dễ say đó.”

Mạch Tương Tư cũng nước mắt đầy mặt, ánh mắt ảm đạm đầy hối hận, “Sanh Tiêu, đừng uống nữa, đều tại chị không tốt. Bây giờ em nhìn xem, chị có thể đứng dậy, chúng ta rút cuộc không phải trở lại cuộc sống trước kia nữa.”

Sanh Tiêu tựa đầu lên vai Duật Tôn, lại phải khổ, cô không sợ. Bởi vì cô có lý do kiên định để tiếp tục, nhưng nếu một ngày nào đó, đến ngay cả chút lòng tin cũng bị mất? Cô còn sống làm gì?

Duật Tôn cũng uống không ít, ôm Sanh Tiêu, trên mặt rõ ràng đã say.

Dì Hà nhận được điện thoại của nhà, nói rằng cháu nội bị sốt, bà ở bên này lo lắng. Sau khi Duật Tôn biết, liền bảo bà trở về. Cả bàn thức ăn dường như vẫn còn nguyên, Duật Tôn bế ngang Sanh Tiêu lên, bước chân lảo đảo đi lên lầu.

Hai tay Tương Tư nắm lại, đặt trên bàn, mặt úp vào tay khóc thảm thiết, dì Hà khuyên mấy lần không có kết quả, liền lắc đầu rời khỏi Hoàng Duệ Ẩn Tượng.

Mạch Tương Tư thấy xung quanh yên lặng, lúc này mới nghẹn ngào ngẩng đầu, phòng khách lớn như vậy bây giờ chỉ còn lại ả và Hải Bối, ả lau lau khóe mắt, nghiêng rằng coi thường.

Mạch Sanh Tiêu như thế này là muốn gì? Khổ nhục kế?

Cô nói cho ả biết những điều này, đơn giản là muốn ả nhớ rõ ân huệ của cô với ả, Tương Tư cười lạnh, vì Sanh Tiêu mà hai chân ả thiếu chút nữa là cả đời không thể đứng dậy, Mạch Sanh Tiêu làm những việc kia, không phải là đương nhiên sao?

Tương Tư đứng dậy đi ra khỏi phòng bếp, ả không biết còn có thể ở lại Hoàng Duệ Ẩn Tượng này bao lâu. Duật Tôn vốn không thích ả, thái độ của Sanh Tiêu lại thay đổi, Mạch Tương Tư không khỏi lo lắng, ả cũng không muốn chuyển đi, cho dù Duật Tôn nghe lời Sanh Tiêu, cho ả một chỗ ở, nhưng chỗ đó, liệu có được như Hoàng Duệ Ẩn Tượng không?

Tương Tư ngồi ở mép giường, ả tổng cộng uống chưa đến nửa ly rượu, vừa nhìn là biết Mạch Sanh Tiêu uống rất nhiều, mà ngay cả Duật Tôn, xem ra cũng uống không ít.

Trên lầu truyền đến âm thanh vật gì đó bị ném vỡ, Mạch Tương Tư đến bên cửa phòng, tai dán lên cửa.

Sau một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì, Tương Tư đứng thẳng người dậy, dường như nghĩ đến cái gì, liền đi về phía phòng tắm.

“Cái gì thế?” Mạch Sanh Tiêu bị đặt lên trên giường, hai tay ôm chặt cổ người đàn ông không hề buông ra.

“Đừng phải một vật trang trí, đừng quan tâm đến nó.” Hai tay Duật Tôn chống ở bên người Sanh Tiêu, hôn xuống tai cô, Mạch Sanh Tiêu tránh đi, đôi mắt mơ màng nửa nhắm nửa mở, “Em khát nước, anh lấy giúp em cốc nước.”

“Làm xong rồi lấy.” người đàn ông hôn xuống, đầu vùi vào ngực cô.

“Không được, em muốn uống bây giờ.”

Sanh Tiêu đưa tay đẩy hắn ra, Duật Tôn vẽ mặt ảo não, chống người đứng dậy.

“Nước trên này uống hết rồi.”

Người đàn ông bắt đầu đi, đành phải xuống lầu.

Mạch Sanh Tiêu kéo chặt cổ áo, vừa rồi còn hơi say hai người không bật đèn, phòng ngủ mờ sáng, cô xoay người, gập hai chân lên, hai tay ôm chặt lấy.

Duật Tôn rót một cốc nước, kéo cà-vạt ra, hắn cảm thấy miệng khô đắng, liền uống một ngụm lớn.

Cửa phòng Tương Tư hé ra một khe hở, ngọn đèn vàng bên trong chiếu vào phòng khách, cửa bị kéo ra một chút. Duật Tôn xoay người đi lên lầu, chỉ thấy Tương Tư đang mặc một chiếc váy ngủ ren màu đen đứng ở cửa.

Váy ngủ kiểu buộc đai, phía trước cổ áo rất thấp, tùy tiện liếc nhìn có thể thấy khe ngực như ẩn như hiện.

Hai chân trắng nõn của Mạch Tương Tư lộ ra ngoài, ả mặc dù thiếu chút nữa thì bại liệt, nằm lâu như vậy nhưng lại không ảnh hưởng đến dáng người, ả còn trẻ đẹp, dáng người cũng không tồi, chẳng trách trong lòng luôn bất bình, cảm thấy không hề kém Sanh Tiêu.

Khóe miệng Duật Tôn chứa ý cười sâu xa, hai chân thon dài bước về phía Mạch Tương Tư.

79. Chương 79

Người đàn ông duỗi thẳng cánh tay đặt trên đỉnh đầu của ả.

Hắn cách ả rất gần, Mạch tương tư chỉ cảm thấy mùi nước hoa trên người Duật Tôn rất đặc biệt cùng mùi thuốc lá nhàn nhạt, giống như một mê cung mê mị, ở trước trước mặt, không gì phá nổi.

Người đàn ông trong mắt để lộ ra vẻ mê ly, Tương tư trên môi bôi một chút son vị hoa quả chính là thói son mà Sanh Tiêu đi dạo phố cổ ý mua cho ả, mái tóc được uốn xoắn lộn to tỉ mỉ, cũng là Mạch Sanh Tiêu mang ả đi làm.

Duật Tôn phảng phất men say, cánh tay khẽ xoay, đặt ở trên vai ả.

Mạch tương tư thiếu chút nữa hoảng hốt kêu lên, khuôn mặt người đàn ông anh tuấn mị hoặc gần trong gang tấc, “Cô muốn câu dẫn tôi?”

Tương tư bị hấn cứ hiển nhiên hỏi như vậy, ngược lại trở nên ghen hòng nhìn trân trối.

Duật Tôn trong tay còn cầm chén nước lúc nãy, trong mắt của hắn giấu không được sự chán ghét, khẽ lùi ra sau, khóe miệng cầm không được mà nhếch lên sự khinh bỉ, “Cô như vậy không kiêng nể gì cả câu dẫn tôi, em của cô có biết không?”

Mạch tương tư cố gắng dấu trong mắt sự xấu hổ, “Em lại rất ngạc nhiên, duật thiếu người xem trong em của em vì cái gì? Nó là rất xinh đẹp, có rất nhiều các “vệ tinh” vây quanh nó, mà ngay cả em, đối với nó không kém là bao nhiêu.”

“Cô là cùng cô ấy không kém bao nhiêu.....” Duật Tôn ánh mắt nhìn khắp một lượt người ả, cuối cùng rơi xuống trên hai đùi Mạch tương tư, “Chân cô hình cũng tốt lên rồi, trông cô cũng dễ nhìn, đáng người cũng chấp nhận được.....”

Ánh mắt người đàn ông xem kỹ, như là tại chọn lựa một món hàng rẻ tiền, Tương tư bị hấn nhìn chằm chằm, cảm giác toàn thân giống như một cỗ máy nóng hừng hực, hơi nóng tỏa ra, mặt cũng nóng tới hiện hồng.

“Mạch Sanh Tiêu đối với cô rất tốt, cô nên trân trọng”

Sanh Tiêu đúng là đối với cô rất tốt, nhưng mà trái tim người đàn ông này, phải là thuộc về ả mới đúng.

Nếu như Duật Tôn nhắm trúng ả, ả cũng có thể cho Sanh Tiêu mua cái này mua cái kia, chăm sóc cô cẩn thận, Tương tư không muốn là người đến sau nữa, dùng sự bố thí của Mạch Sanh Tiêu.

“Nếu như người ta cũng theo anh, không phải càng tốt sao?”

Duật Tôn ngón trở gõ gõ dọc theo chân ly, Tương tư lần này không hề nghi ngờ mà như thiêu thân lao đầu vào lửa, người đàn ông bình thường đối với ả thái độ ra sao, ả không phải không tinh tường, chỉ là ả thừa dịp thời cơ hiếm có này, sợ Mạch Sanh Tiêu sau khi phản ứng đem ả đuổi ra Hoàng Duệ ẩn tượng, vừa hay đêm nay mọi người đều uống rượu, ả dù là có một cơ hội nhỏ bé, đặt ở trước mắt cũng không nguyện bỏ qua.

“Cô thật không tồi.....”

Mạch tương tư khóe miệng khẽ cong, trong mắt hiện rõ sự đắc ý.

Người đàn ông tiếp tục nói, “Đối với tôi, tôi có một ham mê.”

Tương tư biết rõ, hắn yêu mến học sinh nữ, “Người ta cũng có thể học mà.”

“Tôi không thích quá chủ động, cô ăn mặc áo ngủ công khai đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn giống như gái bán, bên trong Cám Dỗ những ả đàn bà đó đi khách đều không cần một chiêu này, tôi tặng cô một câu, thật càng lộ nhiều, càng không đáng tiền.”

Sắc mặt Mạch tương tư xám xịt như tro tàn, dáng vẻ này của hắn như uống rất say: “ Duật thiếu, bây giờ là anh đang đứng ở trước cửa phòng em, em cũng không có ép kéo anh tới, anh nói xem, nếu Sanh Tiêu trông thấy bộ dạng này của chúng ta, em nếu nói là anh nổi lên sắc t âm, anh nói là nó tin anh, hay tin em?”

“Tựa như cô vu oan cho Từ Khiêm vậy?” Duật Tôn khuôn mặt tuấn tú lạnh ngắt, nhớ tới bộ dáng gầy gầy nghẹn ngào của Từ Khiêm, lại có chút buồn cười.

Trong mắt Tương tư hiện lên phần hận, “Là anh tamuốn em chết.”

Duật Tôn đem chén nước tiện tay đặt ở trên giá gỗ cửa ra vào, “Cô không phải muốn theo tôi sao? Cười đi.”

Mạch tương tư có chút không chắc chắn, người đàn ông hai tay khoanh ở trước ngực, người nghiêng dựa vào cửa ra vào.

Ả cắn răng một cái, tay phải sờ đến đai đeo áo ngủ, muốn đem dây lưng kéo xuống đầu vai.

Duật Tôn đứng thẳng người, trong mắt đầy tràn sự trào phúng, hần hướng phía cách đó không xa nói, “Sanh Tiêu, em cũng xem đủ rồi chứ a?”

Động tác trong tay Mạch tương tư cứng đờ, đầu bậc thang truyền đến tiếng bước chân, Sanh Tiêu đi xuống lầu, đứng ở đó, hai mắt bình tĩnh nhìn Tương tư.

Duật Tôn bây giờ mới cầm lấy chén nước kia, hần đi tới trước mặt Sanh Tiêu, “Không phải khát nước? Làm sao lại xuống lầu thế?”

“Em đang chờ anh, không thấy anh đi lên.” Mạch Sanh Tiêu hai mắt nhìn thẳng Tương tư, cũng không liếc nhìn Duật Tôn một cái.

“Uống đi.” Hần đem chén nước đưa vào trong tay Sanh Tiêu.

Mạch tương tư hai tay vội vàng khoanh ở trước ngực, cặp đùi đã lạnh run, Sanh Tiêu cầm chặtly thủy tinh trong tay, âm thanh trong phòng khách rất yên tĩnh, rất lạnh, lại trống rỗng khi nói tạo thành tiếng vang, “Chị, chân của chị có thể đi lại bình thường, ngày mai, chị chuyển ra ngoài thôi.”

Tương tư giật mình một cái, “Mày đuổi tao đi?”

“Nhà này vốn không phải nhà của em, nói cho cùng, là nhà Duật Tôn, cho nên ở cũng không tiện.”

Mạch tương tư không chắc, hình ảnh vừa rồi, cô xem được nhiều hay ít, Sanh Tiêu cũng không một câu cũng không hỏi, nếu như cô không phát hiện ra, sẽ không vô duyên vô cớ bảo chuyển đi, “Sanh Tiêu, em nhất định là hiểu lầm, chị tắm rửa xong đi ra, nghe được cửa ra vào có âm thanh, chị liền ra xem, chị cùng Duật thiếu không có gì.....”

Cô hai mắt chờ đợi nhìn về phía Duật Tôn, người đàn ông mở tayra, cũng không xen vào.

“Duật Tôn, anh lên lầu trước chờ em.” Sanh Tiêu uống hai ngụm nước, chén nước đã để lâu như vậy, lạnh ngắt, lạnh đến nổi chảy qua cổ cô đau buốt, người đàn ông nhìn lướt qua cô, đi lên lầu, bước chân vững vàng.

Mạch tương tư rất muốn giải thích, nhưng thấy ánh mắt đang chăm chú nhìn mình của Sanh Tiêu nên ả nén xuống, “Chị, chị chuyển ra ngoài duệ ản tượng đi.”

Cô lặp lại lời nói lúc này.

Tương tư khó coi, “Em chính là muốn đuổi chị đi, Sanh Tiêu, bọn mình giống như trước như vậy không tốt sao? Ba mẹ ra đi, bây giờ chúng ta phải nương tựa vào nhau mà sống, Duật Tôn hần dù đối xử tốt với em như thế nào, đều là giả, chờ hần chơi chán em, em cái gì cũng không có.”

“Những lời này, sao trước kia chị không nói cho em biết đi? Chị biết rõ em đi theo bên cạnh anh ta sớm muộn sẽ có một ngày như vậy, chị vì sao không thử đặt vào địa vị của em mà suy nghĩ?”

“Em.....”

“Chị, em không say, nhưng em thật sự hi vọng lúc này em say.”

“Sanh Tiêu?” Mạch tương tư hai mắt ngạc nhiên tròn to, như là người trước mắt không phải em của ả, “Em là cố ý, muốn thử chị?”

Mạch Sanh Tiêu cũng không trả lời, ngược lại hỏi, “Lúc em xuất viện trở về phát hiện một sợi tóc, cũng là chị cố ý cho em xem thấy phải không? Còn có vết thương trên người của chị, chị trăm phương ngàn kế muốn chia rẽ em và Duật Tôn, em lúc trước còn chính mình tự lừa gạt mình, nghĩ tất cả chị làm đều muốn tốt cho em, nhưng bây giờ, chị để cho em tin tưởng chị như thế nào?”

“Được, được.....” Tương tư liên tiếp nói vài chữ ‘được’, “Mạch Sanh Tiêu, tao không nghĩ tới mày còn có âm mưu như vậy.”

Sanh Tiêu đau lòng run rẩy đứng dậy, “em nếu không sử chút ít âm mưu, có thể thấy khuôn mặt thật sự của chị không?”

Có mấy lời, nói trắng ra sau đó cũng chỉ là sự thật tàn khốc được trần trụi phơi bày ra.

“Mày có phải đã sớm muốn tao chuyển ra ngoài? Lúc mày phát hiện tao có thể đứng lên được, ngay lúc đó thái độ của mày cũng là giả bộ? Tao thấy mày không hỏi nhiều, là tưởng tha thứ cho tao, không nghĩ tới..... Sanh Tiêu, tao thật sự là không độc ác bằng mày! ”

Mạch Sanh Tiêu cảm thấy nói nhiều bay giờ cũng vô nghĩa, Tương tư không thấu hiểu tâm trạng của cô lúc này, cô càng giải thích, nhưng lại càng đem sự việc trở nên như sợi chỉ rối.

Thấy cô xoay người muốn đi, Mạch tương tư đi chân trần đuổi theo vài bước, “Sanh Tiêu, chị là chị của em, em cứ như vậy nhấc t âm đem chị đuổi đi sao?”

“Chị yên t âm, chị cần bất cứ thứ gì, em đều chu ẩn bị tốt cho chị.”

“Sanh Tiêu, chân của chị là vì em mới tàn phế, nếu không cứu em, chị có thể cũng sẽ như em, có thể đổ vào đại học danh tiếng, cũng có thể được nhiều người theo đuổi như em, hôm nay chị có thể đứng lên, em lại muốn đuổi chị đi?” Mạch tương tư hoảng loạn, nước mắt chảy ướt đầm khuôn mặt.

“Chị, em không muốn cùng chị cãi nhau.”

Cô xoay người, lạnh lùng nhìn khuôn mặt biến hình vặn vẹo của Tương tư, “Em có thể làm, bất cứ việc gì kiếm ra tiền em đều làm, em buồn không phải chị gạt em, chân chị đã sớm khỏi, vì cái gì không chịu đứng lên nói cho em biết? Chị biết lúc trước em là vì cái gì ở lại bên người Duật Tôn, chị tình nguyện nhìn thấy em hết lần này tới lần khác bị nhục nhã, chị, chị rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Em hiện tại không phải đang hưởng thụ sự sủng ái của anh ta đối với em sao? Sanh Tiêu, nói không chừng, tương lai Duật Tôn sẽ yêu em, sẽ lấy em.....”

Mạch Sanh Tiêu sắc mặt mệt mỏi, một tay chống vách tường.

“Nếu như chuyện gì cũng đừng phát sinh, em chỉ là một cô sinh viên, mỗi ngày vất vả, nhưng không thấy mệt mỏi, chỉ mong kiếm được nhiều tiền mua thuốc chữa trị cho chị, cuộc sống của chúng ta vô cùng đơn giản, chị chính là người chị mà em yêu quý nhất”

Tương tư lạnh lùng nhướng lông mày lên, ý Mạch Sanh Tiêu, là muốn ả cả đời đều đừng đứng lên, ngồi ở xe lăn?

Chỗ rẽ lầu hai, Duật Tôn thối lui thân, sắc mặt hung ác nham hiểm vào phòng ngủ.

Chuyện gì đều chưa từng phát sinh?

Mạch Sanh Tiêu nghĩ đơn giản, trong nội t âm cô chỉ nghĩ, Tương tư lúc trước không đem Tô Niên đẩy xuống lầu, cô cũng không cần phải trối mình bên người khác lâu như vậy? Cô luôn mồm nhiều lần nói muốn đi, nhưng thực ra cô chỉ không muốn ngày ngày đóng vai bị bao nuôi như thế này.

Sanh Tiêu sức cùng lực kiệt, lại cộng thêm lúc này uống nhiều rượu, cô lui về phía sau hai bước, vịn cầu thang đang muốn đi lên trên.

Mạch tương tư ngừng mặt lên, sắc mặt vừa giận vừa thẹn, Sanh Tiêu dựa vào cái gì đuổi ả ra Hoàng Duệ ẩn tượng?

Cầu thang trên vách tường bị ánh đèn mờ mờ hắt lên ra tạo thành một đường thẳng ôn nhu, Thân thể Mạch Sanh Tiêu đi qua một chiếc đèn chùm lớn, bàn tay khuôn mặt nhỏ nhắn làm nổi bật sắc mặt ảm đạm tái nhợt. Cô vật vờ như một hồn ma, Tương tư khốc mắt lóe lên, trí nhớ lúc trước trở lại trận đại hỏa hoạn năm đó.

80. Chương 80: Kết Hôn Với Ai Không Quan Trọng.

Mạch Tương Tư từ trong phòng đi ra, dì Hà giúp ả mang hành lý, hai mắt Sanh

Tiêu cụp xuống, ánh mắt không nhìn Tương Tư.

Mạch Tương Tư nhìn Duật Tôn đang ngồi trên salon, ả nắm lấy túi, đóng cửa phòng đằng sau lại.

Ngón tay Sanh Tiêu lướt qua phím đàn, đàn bài hát của ‘Cô gái Tây Đan’.

...

Lá rụng theo gió cuốn tới phương nào

Chỉ để lại một không gian tươi đẹp

Bóng dáng ai bay bay

Tựa như đôi cánh thiên thần

Lướt nhẹ qua hạnh phúc của em

Tình yêu đã đi qua nơi ấy

Vẫn còn phảng phất hương thơm của ngày hôm qua

Sự dịu dàng quen thuộc ấy

Tựa như đôi cánh thiên thần

Lướt nhẹ qua trái tim đầy thương tổn của em

...

Vẫn tin rằng anh còn ở nơi đây

Như chưa từng rời xa

...

(theo như tớ tìm hiểu thì bài này là Đôi cánh thiên thần , nghe khá là hay ạ ;) sau khi nghe tớ đã bị kết nó rồi: D)

Giọng của Sanh Tiêu không khỏi nghẹn ngào, cổ họng như bị chẹn lại, hát không nên lời, tình yêu của cô không thể giống như thiên thần, cũng không lay động được

Tương Tư.

Đã từng phải sống nương tựa vào nhau, cô chưa từng nghĩ tới sẽ có sự phản bội này.

Cô cố gắng muốn bảo vệ người đó, trong nháy mắt, lại trở thành một người dù sát vai, nhưng cô lại không thể hiểu được người đó. Sanh Tiêu không biết phải đối mặt với Tương Tư như thế nào, cô cúi thấp đầu, hốc mắt không kìm được, nước mắt lại trào ra, rơi xuống mu bàn tay, lạnh buốt.

Dì Hà mở cửa đi ra ngoài trước, ra ngoài Hoàng Duệ Ân Tượng bắt xe.

Mạch Tương Tư xiết chặt hành lý trong tay, ả đi đến trước dương cầm: “Sanh Tiêu.”

Ngón tay mảnh khảnh của Sanh Tiêu ngừng lại, đặt trên phím đàn đen trắng. Tương Tư lại không biết phải nói gì, sau khi ả đứng cạnh Sanh Tiêu một lúc lâu mới mở miệng: “Chị hi vọng, em vẫn coi chị là chị của em, mặc kệ là thế nào, em vẫn là người thân duy nhất trên đời này của chị.”

Mạch Sanh Tiêu không ngắt đầu, tóc mái rủ xuống che khuất khuôn mặt cô, Tương Tư đi ra khỏi phòng khách, đứng bên ven đường cùng dì Hà. Sanh Tiêu đứng dậy đi đến trước cửa sổ, nhìn ra xa, cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Mạch Tương Tư, mái tóc xoăn dài kia bị gió thổi tán loạn, Tương Tư run run đứng ngoài gió, hai vai co lại, thong thả bước từng bước nhỏ trên hè đường. Vai bỗng nhiên nặng, cô xoay mặt sang, nhìn thấy người đàn ông tựa lên vai trái của mình.

“Đã không buông được, tại sao lại để cho cô ấy đi?”

“Chị ấy nên có cuộc sống của chị ấy, nếu không tự có trải nghiệm của chính mình, cuộc sống sẽ không thể hoàn mỹ.” Mạch Sanh Tiêu hiểu rõ nói lời này là có chút ích kỷ, nhưng cuộc sống vốn là như vậy, Tương Tư nhất nhất muốn cùng cô ở lại Hoàng Duệ Ấn Tượng, ả không thể tiếp xúc với người khác, không thể tiếp xúc với xã hội, trở ngại tâm lý để càng lâu sẽ càng nặng.

“Em có quá nhiều kinh nghiệm, đã hoàn mỹ chưa?” Duật Tôn xoay người cô lại, hai tay nâng mặt Sanh Tiêu lên. Tay anh hơi lạnh, mặc dù hệ thống sưởi trong phòng khách đã đủ ấm, Mạch Sanh Tiêu giờ tay lên, cầm lấy tay hắn: “Chẳng có ai hoàn mỹ cả, nhưng mà có chút kinh nghiệm, cho dù là có khổ có nhọc thế nào, em nghĩ rằng, cũng có thể vượt qua.”

“Vậy sao?” ánh mắt Duật Tôn hướng ra ngoài cửa sổ, ngữ điệu có chút mơ hồ, giống như là hỏi, lại giống như đang tự hỏi chính mình. Sanh Tiêu vẫn là suy nghĩ thật đơn giản. Cô cảm thấy rằng cho dù là chuyện gì, chỉ cần cần răng, nhìn đi là có thể qua được.

Còn có thứ gì có thể khiến người ta đau khổ hơn sinh ly tử biệt? ”Cô cũng không biết, có một loại đau đớn, sẽ mãi mãi bám theo cô, cô không thể nghe đến cái tên Duật Tôn, vừa nghe thấy, sẽ đau đớn đến mức người gập lại không thể đứng lên, lúc ăn cơm, sẽ khó chịu đến mức nôn mửa, mà ngay cả lúc ngủ, cũng có thể đau đớn mà giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mộng, sau đó cả đêm sững sờ không yên.

Đã từng đau đớn, cho dù có vượt qua, không có nghĩa là sẽ mãi mãi không đau. Giống như một cái gai đâm thật sâu vào da thịt, không đụng vào, vẫn bình thường, một khi chạm vào, sẽ đau đớn vô cùng.

Dì Hà chặn một chiếc taxi, để hành lý vào cốp sau, Mạch Tương Tư vẫn đứng bất động ở kia, dì Hà đi đến bên cạnh ả, dường như đang nói gì, Tương Tư vừa cử động, liền quay mặt lại.

Mạch Sanh Tiêu vội quay lưng đi, không nhìn. Đến khi cô quay lại, xe taxi sớm đã đi khỏi. Dì Hà chưa đến tối đã quay lại Hoàng Duệ Ấn Tượng, Sanh Tiêu đang ngồi trong phòng khách, giống như đang chờ bà quay về.

Dì Hà thay dép đi vào: “Sanh Tiêu, cháu không cần lo lắng, Tương Tư ở chỗ đó cái gì cũng có, cửa hàng, siêu thị đều đầy đủ, chỉ cần gọi điện thoại là có thể mang đến tận nhà.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn xung quanh, thấy Duật Tôn còn chưa xuống: “Căn hộ đó, liệu chị cháu ở có quen không?”

“Nhất định sẽ quen, “dì Hà bước tới ngồi xuống bên cạnh Sanh Tiêu: “Có bốn phòng, còn có cả ban công để ngắm cảnh, thiết bị bên trong đều được lắp đầy đủ, dì vừa vào đã thích mê, phòng bếp cũng rất lớn, bên trong không thiếu thứ gì. Đồ đạc đều đầy đủ, nhỏ thì bát đĩa, kem đánh răng, lớn thì máy tập chạy, ghế mát xa, tóm lại những thứ có thể nghĩ tới thì đều có.”

“Vậy thì tốt rồi, “Mạch Sanh Tiêu cắn môi dưới: “Chỉ là không biết rằng một mình chị ấy có biết nấu cơm hay không.”

“Sanh Tiêu, cháu yên tâm đi, tâm trạng Tương Tư không tồi, dì cùng nó đi siêu thị đã mua không ít rau và lách, nó tự mình cho vào tủ lạnh, nói rằng đã lâu không nấu nướng, không biết có ngưng tay không.”

“Thật vậy sao?” Đối với Sanh Tiêu mà nói, đây quả là một tin tốt.

“Cho nên, cháu đừng có vội lo lắng như thế. ”Hai ngày nay Duật Tôn đều không tới công ty, Hoa Nhân bắt đầu kỳ nghỉ, Sanh Tiêu không có chỗ nào đi, suốt ngày chỉ ở nhà. Lúc tâm trạng cô không tốt, thỉnh thoảng sẽ đánh đàn, xem TV, cũng rất ít khi đi ra ngoài.

Lúc Duật Tôn đi xuống lầu trên người mặc một bộ quần áo thoải mái, ngoài trời có vẻ âm u, bất cứ lúc nào cũng có khả năng có tuyết rơi. Mạch Sanh Tiêu ôm gối ngồi trên salon, hắn đi qua kéo cô: “Đi ra ngoài đi.”

“Đi đâu?”

“Tiệc.”

“Em không muốn đi.” Sanh Tiêu tránh khỏi bàn tay to lớn của người đàn ông, lại bị Duật Tôn xoay người ôm lấy eo, kéo cô từ dưới salon lên: “Tôi muốn đi. ”Mạch Sanh Tiêu bị anh đẩy ra cửa, cô nhìn mặt đất một lớp tuyết dày, mặt mũi không chút cam lòng: “Vì sao mỗi lần anh muốn làm gì, em liền phải đi theo?”

Người đàn ông quay sang chỗ khác: “Lúc trên giường tôi muốn làm, em có không làm theo không?”

Sanh Tiêu không khỏi liếc hắt: “Anh mở miệng hay ngậm miệng cũng không rời khỏi chiếc giường.”

“Đúng, vì tôi thích cùng em trên giường.” Cô đành ngậm bồ hòn làm ngọt, bĩu môi đi sau hắt. Mạch Sanh Tiêu rất ít khi nhìn thấy Duật Tôn mặc quần jeans, chất vải màu xanh đậm ở trên đôi chân thon dài của người đàn ông, trên người hắt mặc một chiếc áo len, trên cổ áo khoác có một lớp lông màu nâu đậm, nổi bật lên chiếc cằm thon của người đàn ông, hắt lái xe ra khỏi Hoàng Duệ Ấn Tượng, “Hôm nay có khả năng sẽ trời tuyết.”

“Vậy sao?” Hai mắt Mạch Sanh Tiêu xuyên qua cửa xe nhìn ra bên ngoài, trong không khí có một tầng sương mù dày đặc, “Chẳng trách lạnh như vậy.”

“Bật hệ thống sưởi rồi vẫn thấy lạnh sao?” Duật Tôn nắm lấy tay cô bao chặt trong lòng bàn tay, Sanh Tiêu nhấp nháy miệng: “Chúng ta đi đâu?”

Duật Tôn lái xe đến đường lớn, sau khi từ từ rẽ sang liền dừng lại: “Tôi dạy em lái xe.”

“Sao lại phải học lái xe?”

“Làm gì có nhiều ‘vì sao’ như vậy, học rồi em muốn đi đâu thì có thể đi đó.”

“Em không thích lái xe, luôn thấy sợ rằng sẽ nhầm chân ga thành chân phanh, em muốn đi ra ngoài thì có thể đi xe buýt.” Mạch Sanh Tiêu lắc đầu.

Duật Tôn thò tay tóm lấy cô, Mạch Sanh Tiêu bị hắt kéo ra khỏi ghế phụ, hai tay giữ chặt lấy cửa xe: “Không được, xe này đắt tiền như vậy, đâm hỏng thì em không đền nổi.”

“Không cần phải đền, tôi tặng cho em dùng.”

“Em không cần...” Sanh Tiêu thò người ra khỏi cửa kính, nửa người dán chặt lên cửa, “Lái xe xịn như thế em sẽ căng thẳng, càng không học được.”

Duật Tôn nghe xong, nhẹ buông tay, Mạch Sanh Tiêu nhất quyết giữ chặt ghế phụ không buông.

Sau khi hắt trở lại xe liền nổ máy, “Học xong tôi tặng em một chiếc xe.”

“Em không thích lái xe.”

Duật Tôn rẽ phải, lái xe đi thêm khoảng 2 cây, dừng lại trước cửa hàng 4S, hắt kéo Mạch Sanh Tiêu xuống xe, đi vào trong sảnh. Nhân viên tư vấn xe tiến tới ngọt ngào: “Xin hỏi, tiên sinh, tiểu thư, đã vừa mắt chiếc xe nào chưa ạ?”

Sanh Tiêu giữ chặt tay hắt: “Anh lại muốn mua xe?”

“Có loại xe nào phù hợp để tập không? Ví dụ như, chống va chạm.”

Nhân viên tư vấn kinh ngạc lắp bắp: “Cái này...”

Bày trong sảnh phần lớn là những chiếc xe hạng sang, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy một người có yêu cầu mua xe như vậy, “Ở đây chúng tôi có một loại xe, phù hợp với yêu cầu của ngài, ‘cô gái dẫn hai người tới chỗ một chiếc xe màu trắng có một tấm rèm che phía trước, ‘Hãng xe này tiếng tăm cũng không tệ.’”

Duật Tôn vốn chỉ muốn mua xe cho Sanh Tiêu tập lái, lúc này liền thanh toán, lái xe rời đi.

“Aaa, không được.” Mạch Sanh Tiêu bị bắt ép bất đắc dĩ, lại căng thẳng không biết nên đặt vào đâu, “Phanh lại, em muốn phanh lại.”

“Đầu tiên đừng vội.” Duật Tôn nghiêng người dạy cô, “Tay lái ổn định, em run cái gì hà? Không có ai đi dao trên cổ em.”

“Phía trước có xe, làm sao bây giờ? Dừng...ngồi sang, làm thế nào ngồi sang?”

Lực tay quá mạnh, thoáng cái lớp xe đụng phải đá ở trên đường, Mạch Sanh Tiêu đẩy Duật Tôn ở bên cạnh, “Em xuống xem xem, có phải là va hỏng rồi không?”

“Hồng thì hồng, chờ em lấy được bằng tôi tặng em một chiếc xe thật tốt.”

“Xe này là tốt rồi.”

“Lái nhanh lên, chậm như rùa bò.”

Thật ra người mới tập lái rất dễ thích ứng, Mạch Sanh Tiêu không tới một lúc đã có thể lái xe chậm chậm, cộng thêm khả năng tiếp thu của cô không tồi, chỉ là vừa mới lái khó tránh khỏi căng thẳng. Mắt thấy đèn xanh sắp nhảy, cô vội vàng phanh xe, nhưng không ngờ bởi vì khẩn trương mà giẫm nhầm lên chân ga. Nhảy mất chiếc xe liền tăng tốc, tay cô không kịp phản ứng, “Nhanh, phanh lại. phanh lại.”

“Phanh ở dưới chân em! ”

“Bên trái hay bên phải a?” Mạch Sanh Tiêu càng bối rối, xe càng lái càng nghiêng ngả, không ít người đi đường lo sợ, thấy xe sắp lao vào đám người đi đường, Duật Tôn vội vàng vươn tay sờ trên một chân cô.

Sanh Tiêu ra sức đạp xuống, bánh xe nhanh chóng phanh lại, xe dừng lại ổn định. Hai tay cô vẫn cô giữ chặt tay lái, đầu cúi xuống, má áp lên vô lăng, “Làm em sợ muốn chết.”

Duật Tôn thở ra hơi, người dựa vào thành ghế, “Vẫn là cách này không ổn.”

Mạch Sanh Tiêu bỏ tay hấn ở trên đùi mình ra, “Làm sao đây, rốt cục em vẫn không nhớ chân phanh và chân ga cái nào ở bên trái cái nào bên phải.”

“Vậy em chỉ cần nhớ tôi sờ chân trái hay chân phải của em, không phải là được sao?”

“Sắc lang.”

Duật Tôn liếc nhìn cô, trên mặt không chút nghi ngờ là ý cười vô lại, Sanh Tiêu bị hấn nhìn chằm chằm, cả người không được tự nhiên, “Bây giờ đi đâu? Quay lại 4S lấy xe của anh, hay là về Hoàng Duệ Ấn Tượng.”

“Lái về nhà, xe tôi có thể cho người lấy về sau.”

Các dây thần kinh của Mạch Sanh Tiêu vừa căng hết lên, ven đường, vài sinh viên đi qua, thấy Sanh Tiêu trên ghế lái, “Con gái bây giờ thật tệ, hơi xinh đẹp là đã được bao nuôi rồi, xem ra vẫn còn là học sinh, chúng ta phải phần đầu vài năm nữa mới có thể mua được chiếc xe tốt như thế này?”

Trái tim Sanh Tiêu như bị rơi xuống đáy vực thẳm, hai tay nắm chặt vô lăng.

“Nổ máy, đâm bọn họ.” Duật Tôn kẻ sát cô.

“Nói gì thế.” Mạch Sanh Tiêu quay mặt sang hướng khác.

Mấy sinh viên kia đã đi xa, thỉnh thoảng còn quay đầu lại chỉ trỏ.

“Bọn họ thật ra nói cũng không sai, “Duật Tôn đang dựa người trên ghế liền quay sang, một cánh tay khoắc lên vai Sanh Tiêu, kéo cô vào lòng, “Nếu không thì, tôi lấy em.”

Mạch Sanh Tiêu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, bình tĩnh nhìn hấn, cuối cùng ném cho Duật Tôn hai chữ: “Vô vị.”

Sanh Tiêu như thế này, xem ra đã nghe qua nhiều rồi, lạnh nhạt cười.

Người đàn ông không không chế được cười lớn, lồng ngực nhấp nhô lên xuống, “Làm sao em biết tôi không nói thật?”

“Bởi vì nhìn anh không giống người sẽ chịu kết hôn.” Sanh Tiêu khởi động xe, Duật Tôn hơi nhếch khóe miệng, cười như không cười, cô chỉ mãi nhìn đường phía trước, mặt mũi đầy vẻ lo sợ, hoàn toàn không đặt lời nói của người đàn ông vào tai.

Duật Tôn nếu không có việc gì sẽ đưa cô đi tập xe, vừa đúng kì nghỉ đông, để cô đi lấy bằng.

Sanh Tiêu cùng dì Hà đi một vòng quanh khu nhà, cô cũng không đi vào, chỉ đứng ở bên ngoài. Dì Hà nói rằng phần lớn sau đó Tương Tư đều ở nhà, bây giờ khó tìm việc làm, Tương Tư cũng có ý định học tiếp lên, đang suy nghĩ chọn trường.

Mạch Sanh Tiêu ngoại trừ thỉnh thoảng cùng Thư Yên ra ngoài, dường như đều ở trong Hoàng Duệ Ẩn Tượng. Nhiều lần Duật Tôn thấy cô cúi đầu làm gì đó, thấy hần tiến đến liền giấu thứ trong tay đi.

Sanh Tiêu bận rộn vài ngày, cuối cùng cũng theo trình tự, hoàn thành một chiếc khăn quàng cổ.

Sau khi Duật Tôn rời giường cô liền trở mình, nếu còn ngủ nữa người sẽ mệt mỏi, thấy hần đã rửa mặt thay quần áo đứng trước giường, Mạch Sanh Tiêu liền lấy chiếc khăn từ tủ đầu giường ra, bước tới, cũng không nói là do mình tự đan, chưa đến ba giây đã quàng chiếc khăn quanh cổ Duật Tôn.

“Cái gì thế?” Duật Tôn nhìn xuống đám len xù lên thành một chiếc khăn lớn quấn quanh cổ.

“Nhìn xem, như vậy sẽ không lạnh.”

“Mùa ở đâu?” Người đàn ông không khỏi nhú mày, “Tôi không thích quàng khăn, có phải em mua ở cửa hàng tiện lợi không, thật là xấu.”

Mạch Sanh Tiêu chân trần đứng trên sàn nhà, tâm trạng vốn đang tung tăng như chim sẻ vì lời nói này của người đàn ông mà hoàn toàn đông lại, cô đơn độc chỉ mặc chiếc áo ngủ mỏng, hai chân đều lộ ra bên ngoài.

Sanh Tiêu vén chăn ra chui vào. lúc nhìn thấy Thư Yên mua len đan khăn, mắt Sanh Tiêu đỏ lên, cũng muốn tham gia náo nhiệt, như thế nào lại chẳng tốt gì cả, còn bị người ta ghét bỏ.

Duật Tôn thật sự là thấy nó xấu.

Hần bước tới muốn kéo Sanh Tiêu ra khỏi chăn, cô giữ chặt, hai mắt nhắm lại.

Bàn tay lạnh lạnh của người đàn ông tiến vào trong chăn, tay kia giữ chặt mặt cô để cô đối diện với mình, trên mặt mang theo ý cười, “Tôi biết rõ mấy ngày nay em thần thần bí bí vì muốn đan chiếc khăn này, ngoan ngoãn ở nhà chờ tôi, buổi tối tôi đưa em ra ngoài ăn cơm.”

Thấy hần muốn đi, Mạch Sanh Tiêu liền kéo tay hần lại: “Duật Tôn, anh giúp em một việc nhé.”

“Việc gì?”

Cô nắm chặt tay người đàn ông, “Chị gái em muốn học lên, có thể chị ấy như vậy là vì không còn cách nào khác nữa, em nghĩ...” Cô mở to đôi mắt đen láy nhìn hần.

Khóe miệng Duật Tôn như trước nhướng lên, có thể trong mắt hơi lạnh xuống, Sanh Tiêu nhìn vào mắt hần, lại không thể nhìn ra.

Bàn tay của người đàn ông vuốt ve khuôn mặt Sanh Tiêu, bất luận là cô làm gì, có phải đều là muốn đề cập đến việc nhờ vả? Dường như giống trước khi cô theo hần, giống như đánh đổi mạng sống Mạch Tương Tư vậy. Bây giờ dựa vào việc hần cưng chiều cô, cô không đưa ra nguyện vọng, chẳng lẽ đợi đến lúc mỗi người một ngã sao?

Sanh Tiêu không biết được tâm tư của Duật Tôn, cô ý lại hần, cho rằng những việc này đối với hần mà nói, chỉ nhắc tay là được.

Cô quấn khăn cho anh, cũng không phải để nịnh nọt, chỉ là Duật Tôn noi buổi tối đưa cô ra ngoài, cô thấy tâm trạng anh khá tốt, nên muốn thừa dịp nhờ vả anh.

“Cô ta muốn học trường nào?”

Cô đã nói ra, tất nhiên Duật Tôn sẽ tận lực đáp ứng.

“Em vẫn chưa biết, mấy ngày nay dì Hà đều qua đó, để em bảo dì hỏi chị ấy.”

“Được.”

Sanh Tiêu đứng dậy quấn khăn chặt vào cổ hần: “Buổi tối em chờ anh về.”

Sanh Tiêu lại chui ra khỏi chăn, cảm thấy nửa người trên lạnh lạnh, người đàn ông đi thẳng xuống lầu, cô che giấu niềm vui, nằm lại giường.

Duật Tôn lái ô tô ra khỏi Hoàng Duệ Ẩn Tượng, trong xe mở hệ thống sưởi, hần tiện tay tháo khăn quàng cổ xuống, để trên ghế phụ.

Hắn không thích những thứ có mục định nịnh nọt.

Nhưng mà...

Ở trong kinh chiếc hậu khoe miệng Duật Tôn đang nhoẻn ra, càng là liên quan đến tiền thì sau này mới dễ dàng giải quyết. Người chưa từng bước chân vào xà hội như Sanh Tiêu, nếu muốn thỏa mãn cô, thực ra rất đơn giản.

Sau khi Duật Tôn bận rộn ở công ty, cũng không về thẳng ngay Hoàng Duệ Ẩn Tượng, mà đi đến Ngự Cảnh Uyển.

Thời tiết hôm nay thật tốt, ánh mặt trời buổi chiều thật ấm áp, trong vườn hoa ở Ngự Cảnh Uyển, mấy cây bạch quả lá cây đã phủ kín nửa vườn. Dung Ân và Đồng Đông ngồi trên một tấm đệm, bên cạnh, mấy chú chó con khi thì chen chúc, khi thì đánh lộn, rất náo nhiệt.

Đồng Đông đã có thể bước đi chập chững, nhìn thấy Duật Tôn đứng cách đó không xa, liền nhấc chân đi tới, hai tay ôm lấy chân của hắn: “Đẹp đẹp...”

“Sao cậu lại rảnh rỗi tới đây? Gần đây không phải đang bận rộn chuyện về ban giám đốc sao?” Nam Dạ Tước xoay người ôm con gái rệu vào lòng, Đồng Đông giãy dụa ra, cơ thể vươn tới: “Đẹp đẹp...”

“Hắn ta đẹp trai bằng cha con sao?” Nam Dạ Tước để con gái bên cạnh Dung Ân: “Tiểu bạch lang.”

Đối với chuyện của bọn họ từ trước đến nay Dung Ân rất ít khi quan tâm đến, cô ôm Đồng Đông trở lại vườn. Mắt Duật Tôn bị ánh mặt trời nhuộm vào, hắn hướng về phía Nam dạ Tước: “Tôi đã nghĩ ra cách giải quyết.”

“Vậy sao? Cách gì? Có phải là trực tiếp đốt nhà bọn họ.”

“Không phải, so với làm thế còn đỡ tốn sức hơn, “Duật Tôn nhét hai tay vào túi quần, bóng người thon dài chỉ ánh sáng hắt tới kéo rất dài rất dài, “Tôi muốn kết hôn.”

Nam Dạ Tước hiển nhiên hơi sững sốt, từ mặt Duật Tôn lại không nhìn ra được ý gì khác, “Cậu đừng nói đùa.”

“Là thật.” lông mi người đàn ông dày rậm, hắn nâng đôi mắt lên, nhìn về phía Nam Dạ Tước, Nam Dạ Tước giật mình, nhưng chỉ có thể nhìn ra sự cô đơn trong mắt hắn.

“Kết hôn với ai?”

“Cái này không quan trọng.”

“Không phải cậu đã nói, cậu yêu một người, sẽ không kết hôn với cô ấy?”

Ánh mắt Duật Tôn xa xăm, Đồng Đông đang ôm cổ Dung Ân làm nũng, ánh mắt hắn hơi trầm xuống: “Cho nên, kết hôn với ai không quan trọng.”

Nam Dạ Tước nhướn cặp lông mày: “Cậu đã nghĩ kỹ chưa?”

“Không cần nghĩ, “Duật Tôn bước đến bên bể bơi ngoài trời, “Tôi không muốn đặt quá nhiều tâm tư vào chuyện này, làm lớn việc trái lại càng không tốt, tôi kết hôn, cũng có thể ngăn chặn miệng lưỡi đám người kia.”

81. Chương 81: Kết Hôn (thượng)

Buổi chiều Mạch Tương Tư không có việc gì để làm, liền cùng dì Hà ở trong bếp bao rất nhiều sủi cảo.

Dì Hà nói rằng Tương Tư ở ngoài một mình cũng rất ít khi nấu cơm, phần lớn sau đó đều mua sủi cảo đông lạnh, cho nên dì Hà mua thịt và cải trắng, định bao một ít mang tới cho ả để trong tủ lạnh.

Sủi cảo được gói kỹ để trong túi, Sanh Tiêu mặc áo khoác vào, “Dì Hà, cháu đi cùng dì.”

Hai người ra ngoài bắt xe, Mạch Sanh Tiêu chờ xe, hai chân giậm giậm. Dì Hà nói với cô: “Trong ga-ra Duật thiếu có rất nhiều xe, nếu cháu có bằng lái xe thì có thể tự lái xe ra ngoài, thật tốt, không cần phải đợi xe nữa.”

“Không biết cháu có thể thi được không nữa, cháu không quen.”

Sanh Tiêu theo dì Hà đi vào khu nhà của Mạch Tương Tư, lúc đứng ở cửa có chút hồi hộp, cuối cùng nhét lại đồ vào tay dì Hà, “Cháu vẫn là không nên vào đi.”

“Hai chị em chẳng lẽ lại không chịu gặp nhau?”

“Ôi, dì Hà, chuyện cháu nhờ dì, dì nhớ hỏi rõ cho cháu.”

“Được rồi, dì đưa đồ xong sẽ trở lại Hoàng Duệ Ấn Tượng ngay.” Dì Hà xách đồ lên lầu.

Mạch Sanh Tiêu thấy thời gian vẫn còn sớm, bây giờ về cũng một mình buồn chán, liền bước đi xuôi theo con đường, tóc dài bị gió thổi bay, cô đưa tay lên vuốt tóc, đứng ở bên đường chờ đèn xanh đèn đỏ.

“Bíp bíp.” Cô lơ đãng, mãi đến khi xe ô tô đứng ở trước mặt, Nghiêm Trạ Thanh hạ cửa kính xuống, “Sanh Tiêu, đi đâu vậy?”

“À, tôi đi linh tinh một lát.”

“Lên xe đi.”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, “Tôi đi một, rất nhanh phải về rồi.”

“Ngay cả ngồi hai mươi phút thôi cũng không được sao?” Tiếng dương cầm du dương từ trong xe Nghiêm Trạ Thanh truyền ra ngoài, hai tay Sanh Tiêu nhét trong túi, cô không muốn cùng với Nghiêm Trạ Thanh dây dưa không rõ ràng, phía sau đoàn xe đã xếp thành một hàng dài, đèn đỏ vừa hết, tiếng còi xe đã inh ỏi đủ kiểu.

“Bíp bíp- bíp bíp”

“Có đi hay không hả?”

“Đằng trước có quán cà phê, ngồi một lát được chứ?” Nghiêm Trạ Thanh nghiêng đầu, vẻ mặt nhu hoà, hoàn toàn không giống với tính cách ngang ngược của hân.

Sanh Tiêu thấy phía sau ồn ào, đành phải lên xe.

Hơi ẩm từ hệ thống sưởi trong xe ập tới, khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn của Sanh Tiêu không khỏi ửng hồng. Nghiêm Trạ Thanh khởi động xe, “Sanh Tiêu. Anh muốn ly hôn.”

Mạch Sanh Tiêu kinh ngạc, cũng rất nhanh liền che giấu vẻ mặt của mình, “Đó là chuyện của anh.” “Trước kia anh cho rằng, anh có thể ở bên Tô Nhu cả đời. Nhưng từ sau khi biết chuyện cô ấy hãm hại em rồi biến mất là có liên quan đến anh, anh chỉ nghĩ đến ly hôn.” Hai tay Nghiêm Trạ Thanh đặt trên vô lăng, nhẫn cũng chỉ đeo trên ngón áp út vào ngày kết hôn, cuộc hôn nhân của hân và Tô Nhu cũng chỉ là dang nghĩa. Mạch Sanh Tiêu không nói lời nào, chuyện của bọn họ, cô không có quyền hỏi đến.

“Anh biết, khi anh ở trong phòng cấp cứu, cũng chỉ có mình em ở ngoài...”

“Anh đừng nói vậy, thấy anh gặp chuyện không may cũng chỉ có mình tôi ở bên cạnh, tôi không thể thấy chết mà không cứu.”

Về mặt người đàn ông ảo não, lông mày nhăn lại, “Sanh Tiêu, em cần phải nói rõ ra như vậy sao? Muốn em thừa nhận rằng đã lo lắng cho anh, lo lắng cho anh, khó khăn vậy sao?”

Chiếc xe dừng lại ở ven đường, hai tay Sanh Tiêu mở cửa xe, Nghiêm Trạ Thanh giữ lấy tay cô kéo lại, “Sanh Tiêu, thủ tục ly hôn của anh và Tô Nhu rất nhanh sẽ làm xong, em có thể cho anh một cơ hội nữa không?”

“Tôi đã cho rằng sau sự việc của Cố Tiêu Tây, anh đã hiểu ra nhiều thứ, Nghiêm Trạ Thanh, giữa hai chúng ta là không thể, điểm này từ sớm tôi đã nhận ra, cách làm việc của anh tôi cũng không dám đồng...”

“Dồn ép Cố Tiêu Tây đến mức này không phải là anh, là Duật Tôn, chẳng lẽ thủ đoạn làm việc của hắn em có thể đồng tình?”

Mạch Sanh Tiêu bình tĩnh nhìn Nghiêm Trạ Thanh, “Cái gì anh cũng nhắc đến Duật Tôn, vậy tôi hỏi anh, tôi sống cùng với Duật Tôn, sự thật này anh có chấp nhận được không?”

“Anh có thể.”

“Anh không thể, “Sanh Tiêu lắc đầu, thẳng thừng phá vỡ sự chắc chắn trên mặt hắn, “Sự thật này không cần phải kiểm chứng, Trạ Thanh, tôi tin vào kỳ tích, anh ấy ngăn được anh, nhưng không thể ngăn được tình yêu của chúng ta. Tình cảm của tôi đối với anh, sớm đã chết, không còn. Nếu như chỉ nói là giảm đi, còn có thể cứu vãn, nhưng mà không có, chính là không có. Anh hẳn là sống tốt, nhiều lần thăm anh hôn mê, để quên một số thứ.”

Cặp mắt Nghiêm Trạ Thanh đầy gợn sóng sợ hãi, hắn tin lời nói của Mạch Sanh Tiêu, tình cảm của cô với hắn sớm đã không còn, nếu không, đôi mắt cô sẽ không tĩnh lặng như vậy, “Cõi lòng đã chết này của anh sớm đã yêu em, tiếc rằng chính tay anh đã phá vỡ cơ hội ở bên em. Sanh Tiêu, nếu Duật Tôn không xuất hiện, bây giờ chúng ta sẽ đang ở bên nhau phải không?”

Sanh Tiêu nín thở, cô mở cửa xe, Nghiêm Trạ Thanh cũng không ngăn lại, mà theo cô xuống xe.

Bên cạnh là một vườn hoa, thời tiết khá lạnh, nhưng vẫn không ít người đang dắt chó chạy bộ.

Sanh Tiêu thấy hơi lạnh, cô xoa hai tay, Nghiêm Trạ Thanh lấy áo khoác sau ghế cho cô khoác lên, Mạch Sanh Tiêu liền vùng ra, “Tôi không cần.”

Sanh Tiêu luôn cảm thấy, quần áo của đàn ông không thể mặc bừa, trừ khi là người phụ nữ của hắn.

Nghiêm Trạ Thanh giữ chặt cổ áo, hai vai Sanh Tiêu khó lòng cử động, ánh mắt hắn buông xuống, không kìm được lòng vươn tay ra ôm Sanh Tiêu vào lòng.

“Nghiêm Trạ Thanh, anh đừng như vậy.”

“Sanh Tiêu, để anh ôm một lát.” Hắn giữ hai tay Sanh Tiêu áp trước ngực, từ sau khi Sanh Tiêu rời khỏi, hắn chưa từng như thế này, Mạch Sanh Tiêu bị hắn ôm như vậy không nhúc nhích được, đứng giữa quảng trường mặt cô đỏ đến tận mang tai, thầm nghĩ, may mà Duật Tôn không nhìn thấy.

“Mạch Sanh Tiêu, được vuốt ve em thấy thích sao?” Bỗng dưng, một giọng nói đàn ông truyền tới tai.

Nghiêm Trạ Thanh quay đầu lại nhìn thấy Duật Tôn đứng cách đó chưa tới ba bước, hắn không buông tay, trái lại càng ôm chặt, Mạch Sanh Tiêu nghe thấy giọng Duật Tôn, cô nghĩ, lần này thăm rồi, “Nghiêm Trạ Thanh, anh mau buông ra.”

“Sanh Tiêu, em không cần sợ hắn, cho dù chúng ta thật sự ở cùng nhau, hắn cũng không có quyền can thiệp.”

Mạch Sanh Tiêu vội vàng dùng hết sức lực đẩy hắn ra, Nghiêm Trạ Thanh lần này không thể không buông lỏng tay, cô nhét lại áo khoác vào người hắn, vuốt vuốt mái tóc đi về phía Duật Tôn.

Người đàn ông cười lạnh, nắm tay cô đi tới chiếc xe ở ven đường, Sanh Tiêu thiếu chút nữa không theo kịp, đành phải chạy theo.

Duật Tôn lái xe đi một đoạn mới dừng xe lại, “Tôi bảo em ở nhà đợi tôi, không bảo em ra ngoài kiếm đàn ông.”

“Tự anh nói là bận, không về nhà ăn bữa tối.” Sanh Tiêu cãi lại.

“Tại sao em vẫn chưa giải quyết rõ ràng với Nghiêm Trạ Thanh? Cần thận lại bị đưa vào cục cảnh sát.”

Mạch thẳng người dậy, “Chỉ là trùng hợp gặp lại.”

“Trùng hợp cũng có thể đứng một chỗ ôm nhau, vậy nếu mà đã hẹn trước, hẳn là có thể ở trên giường?” giọng nói Duật Tôn trở nên lạnh lẽo, miệng hắn rất độc, cặp mắt kia của hắn càng thâm sâu gấp ba lần, Sanh Tiêu bị hắn nhìn chằm chằm, cả người không tự nhiên, “Em không muốn cãi nhau với anh.”

Duật Tôn vươn tay, bàn tay đặt lên gáy kéo cô đến trước mặt mình, Mạch Sanh Tiêu nhìn khuôn mặt anh tuấn đang kề sát, “A — sao anh lại cần em?”

Duật Tôn nghiêng người, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Sanh Tiêu nhăn nhó vì đau đớn, “Tôi muốn em phải nhớ lâu một chút.” Nói xong, lại áp người xuống hôn cô.

Mí mắt Duật Tôn chợt mở ra, ngạc nhiên lùi lại, “Em dám cần tôi?”

“Em không làm sai chuyện gì, dựa vào đâu anh muốn em phải nhớ lâu?”

Ngón tay cái của người đàn ông lau đi khóe miệng, mặt càng trở nên u ám, “Mạch Sanh Tiêu, tôi thích em ngoan ngoãn nghe lời, em không biết sao?”

Cô vuốt cánh môi bị cắn, cúi đầu không nói gì. Mạch Sanh Tiêu có thể nhẫn nhục chịu đựng, nhưng mà muốn thay đổi tính cách của một người, nói thì dễ.

Lúc trở lại Hoàng Duệ Ân Tự động thì dì Hà đã về, đang trong phòng bếp chuẩn bị bữa tối.

Mạch Sanh Tiêu thay dép đi vào phòng khách, Hải Bối quen thuộc quần bên chân cô, Sanh Tiêu bật TV, vừa đúng lúc thời sự sáu giờ.

“Hai giờ chiều nay, cuộc đấu giá do trung tâm triển lãm Nam Khai tổ chức đã chính thức khép lại, trong tất cả các đồ vật được đấu giá, chiếc dây chuyền lâu đời “Nước mắt nàng tiên cá” đã trở thành tiêu điểm tranh đoạt của giới thượng lưu, cuối cùng, đã được một người đàn ông bỏ túi với số tiền 999 vạn (NDT).”

Ánh mắt Mạch Sanh Tiêu lộ ra sự tò mò, là loại dây chuyền gì, một chiếc mà gần một nghìn vạn?

Trên bản tin lập tức đưa thông tin về “Nước mắt nàng tiên cá”, là một bảo vật của hoàng gia Anh thế kỷ trước, ‘Chuyện tình nàng tiên cá’ cũng là câu chuyện thịnh hành vào thời đó. Bởi vì kết thúc quá bi thương, những viên kim cương được phát hiện ra đều được làm thành hình giọt nước mắt. Nhưng mà, nhìn nó rất đơn giản, nhưng lại trong trẻo sáng lóa, không vì đã qua trăm năm mà trở nên cũ kỹ. Sanh Tiêu nhìn chăm chăm vào nó không rời, dì Hà đi vào phòng khách, “Một chiếc dây chuyền quý giá như vậy, chúng ta còn ăn nổi cơm sao?”

Mạch Sanh Tiêu nhìn về phía khác, “Dì Hà, cái này cũng chỉ là TV nói, kẻ đốt tiền như vậy, e là mua cũng chẳng dám đeo ra đường.”

Sau khi trở về Hoàng Duệ Ân Tự động, Duật Tôn liền đi thẳng lên lầu, Sanh Tiêu không nịnh hấn, cũng chẳng hỏi đến hấn, vết thương ở miệng bây giờ vẫn hơi đau.

Dì Hà chuẩn bị xong bữa tối, liền lên lầu gọi Duật Tôn xuống, Sanh Tiêu đã ăn trước, buông đũa đi lên lầu.

Sau đó Duật Tôn trở lại phòng ngủ, Sanh Tiêu đang ngồi ngoài ban công, dự báo thời tiết nói vài ngày tới sẽ có tuyết rơi, cuối cùng vài bông tuyết đã nhẹ nhàng rơi xuống. Duật Tôn mở cửa sổ sát đất, gió lạnh thổi tới, hấn không khỏi nhắm mắt lại, “Em ngồi bên ngoài làm gì? Không lạnh à?”

“Ngắm tuyết a.”

“Ngốc nghếch.”

Mạch Sanh Tiêu cũng không để ý tới hấn.

Cô nghe thấy tiếng bước chân sau lưng đã đi xa, hai tay Sanh Tiêu chống mặt, tuyết đã rơi rất lớn, chỉ có điều gặp nước thì tan, vẫn chưa ngắm được cả bầu trời tuyết rơi.

Không tới mấy phút, Duật Tôn đã đi tới, hấn ngồi xuống bên cạnh Sanh Tiêu, “Thương lượng với em một việc.”

Mạch Sanh Tiêu có chút buồn cười nhìn hấn, “Anh làm việc mà còn cần thương lượng với người khác?”

“Chuyện này cần.”

Mạch Sanh Tiêu ngồi thẳng người, “Chuyện gì?”

“Chúng ta kết hôn đi.”

Mạch Sanh Tiêu tức giận dựa lại vào sô pha, hai đầu gối co lại, “Hôm nay không phải cá tháng tư à?”

“Tôi đang nói thật.”

Sanh Tiêu buông chân ra đứng dậy, Duật Tôn giữ lấy cổ tay cô, kéo cô vào lòng, chóp mũi Mạch Sanh Tiêu chạm vào chán Duật Tôn, cô lui người lại, “Vì sao?”

Tay người đàn ông ôm lấy eo cô, để Sanh Tiêu tựa cằm vào vai hắn, giọng nói mang theo chút cảm giác mất mát và cô đơn: “Bởi vì tôi muốn có một gia đình, không muốn một mình nữa.”

Lúc này Mạch Sanh Tiêu mới ý thức được Duật Tôn không phải đang nói đùa. Hai tay cô đẩy người đàn ông trước ngực, “Đối với anh mà nói, kết hôn hay độc thân có gì khác nhau?” Chẳng lẽ một tờ giấy hôn thú có thể trói buộc được trái tim của hắn?

“Khác nhau, kết hôn rồi, tôi sẽ có gia đình của chính mình, mỗi ngày tôi sẽ trở về đúng giờ, tôi đã chán ghét khoảng thời gian không có chỗ ở cố định, Sanh Tiêu, chúng ta kết hôn đi, chúng ta đều cần một gia đình.”

Một câu nói của hắn, đâm thẳng vào điểm yếu của Sanh Tiêu.

Tương Tư đi rồi, bên cạnh Mạch Sanh Tiêu sẽ không còn ai, không có một người thân nào, gia đình là cảm giác như thế nào, cô đã sớm quên rồi. Mỗi lần nhìn thấy dì Hà nói chuyện điện thoại với người nhà, Sanh Tiêu đều cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ, bởi cô không thể hòa mình vào niềm hạnh phúc của người khác.

Duật Tôn không có gia đình, cô cũng không có gia đình.

“Nhưng em vẫn chưa nghĩ tới chuyện kết hôn.” Mạch Sanh Tiêu dù sao vẫn còn trẻ, cô mong rằng sự ám áp đó không phải là giả, nhưng hai chữ kết hôn, đối với cô mà nói, còn quá xa xôi.

“Chẳng lẽ em muốn một mực ở bên tôi mà không có chút danh phận nào sao? Sanh Tiêu, đây là chuyện không ít phụ nữ cầu còn không được. Lúc trước em cùng với Nghiêm Trầm Thanh yêu nhau như thế nào, còn không phải là bị Tô Nhu mắng là tiểu tam (bồ nhí) sao? Cũng chỉ vì em không để ý đến cái thân phận kia, em được tôi nuôi lâu dài, còn không chịu gả cho tôi, ít nhất trong mắt người ngoài em cũng là Duật phu nhân, mấy nữ nhân muốn tìm em để giết vô dương oai, cũng phải nép sang một bên. Em đi ra ngoài đã có tôi che chở, ở nhà đã có tôi cưng chiều, con đường sau khi em tốt nghiệp tôi cũng có thể trải ra một cách thật thuận lợi cho em. Đừng nói một Tô Niên, cho dù em đụng tới cục cảnh sát tôi cũng có thể làm cho em vô tội. Sau khi kết hôn tôi sẽ cho em một chiếc thẻ tín dụng, em muốn quẹt gì liền quẹt, tôi đều ký hóa đơn cho em.”

Sanh Tiêu thật sự không ngờ Duật Tôn sẽ nói những lời này, có lẽ, hắn cô đơn quá lâu, rất muốn có một gia đình.

“Vậy vì sao anh lại chọn em?”

“Hiện tại tôi chỉ có một người phụ nữ là em, Sanh Tiêu, em theo tôi đã hơn một năm, tôi biết rõ em suy nghĩ cái gì. Em nghĩ tôi sẽ thả em đi sao? Tôi nói cho em biết, không có khả năng.”

Mạch Sanh Tiêu hiểu rõ bây giờ cô chỉ có hai lựa chọn, một là gả cho hắn, hai là cả đời làm tình nhân.

“Duật Tôn, anh có biết kết hôn là đại biểu cho cái gì không?”

Duật Tôn xòe bàn tay ra áp lên mặt cô, “Sanh Tiêu, tôi đối với em khác biệt như thế nào, chẳng lẽ em không thấy rõ? Tôi có thể dễ dàng bỏ qua quá khứ của em, là điều mà chưa một người phụ nữ nào có được.”

Hai mắt Mạch Sanh Tiêu nhìn chằm chằm vào hắn, người đàn ông này ngũ quan tinh xảo, ánh mắt thâm sâu, cô lơ mơ xuyên qua ánh mắt đó có thể thấy đúng là Duật Tôn đối với cô có khác biệt, “Chẳng lẽ chỉ vì muốn có một gia đình, anh liền nghĩ tới kết hôn?”

Sanh Tiêu trước sau cho rằng, loại người như Duật Tôn không có ngày sẽ nghĩ tới kết hôn.

“Vẫn còn một nguyên nhân nữa.”

“Là gì?” Cô mở to mắt nhìn hắn.

“Tránh Nghiêm Trầm Thanh lại đến tìm, tôi lấy em, đến lúc đó hắn dám dây dưa, chính là gian phu.”

Mạch Sanh Tiêu thiếu chút nữa bật cười.

Duật Tôn nghĩ, thật ra nguyên nhân kết hôn với cô rất đơn giản, chỉ là nguyên nhân đó, hẳn sẽ không cho Sanh Tiêu biết.

Cô rất khó tưởng tượng, sẽ cùng Duật Tôn ở một chỗ.

Người đàn ông thò tay lấy ra một chiếc hộp, đưa cho Sanh Tiêu.

“Đây là cái gì?” Lòng bàn tay Sanh Tiêu nâng lên cái hộp mà Duật Tôn đưa cho cô, cái này không giống như hộp trang sức bình thường, hẳn là trạm khắc ra từ gỗ, bên ngoài được trạm khảm, nhìn bên trên có vẻ đã lâu đời lắm rồi.

Duật Tôn mở chiếc hộp ra, Sanh Tiêu liền nhận ra, “Nước mắt nàng tiên cá?” Rõ ràng chính là chiếc dây chuyền cô nhìn thấy trên TV.

“Sau khi đấu giá xong cũng không ai biết là do tôi mua, “Duật Tôn lấy dây chuyền ra, đeo lên cổ Sanh Tiêu, “Cảm giác thần bí này, dành cho em.”

Cần cổ Mạch Sanh Tiêu có chút mát lạnh, nhìn chiếc dây chuyền ở trên cổ áo lông, ‘Nước mắt nàng tiên cá’ so với trên TV còn sáng chói hơn, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo như băng, cô có một cảm giác xúc động không thể hiểu được, mũi cay cay lại muốn khóc.

“Không biết chiếc dây chuyền này có liên quan đến nàng tiên cá không nữa? ‘Nước mắt nàng tiên cá’, có phải là nàng tiên cá nhìn thấy hoàng tử kết hôn với người phụ nữ khác, mà chảy xuống?” Câu chuyện cổ tích thời xưa, từng làm cho cô lén ở trong chăn khóc không ít lần.

“Không phải, là người khác nhìn thấy anh kết hôn với em mà rơi nước mắt.” Duật Tôn nhìn nghiêng, ánh mắt của hắn luôn đặc biệt, lúc trước xem tài liệu, liếc một cái liền nhận định chỉ có Mạch Sanh Tiêu mới thích hợp với hắn.

“Anh giúp em tháo nó ra đi.”

“Không vui sao?” Người đàn ông ngạc nhiên.

“Không phải, “Đầu ngón tay Sanh Tiêu chạm lên ‘Nước mắt nàng tiên cá’, “Đeo chiếc dây chuyền nặng như vậy ra ngoài, em sợ người khác cướp mất.”

Bên tai truyền đến tiếng cười khẽ của Duật Tôn, “Có tôi bảo vệ em, ai dám?”

“Em vẫn không dám đeo.” Hai tay Sanh Tiêu thò ra sau cổ, Duật Tôn ngăn lại động tác của cô, “Đêm nay đeo, ngày mai tôi cho người mang kết bảo hiểm tới, để cho em cất chút tài sản.”

Mạch Sanh Tiêu thu tay lại, “Duật Tôn, anh thật sự muốn kết hôn sao?”

“Anh không giống?” Hắn hỏi lại.

Mặt Sanh Tiêu kẻ rất sát mặt hắn, cho dù như vậy, cũng không nhìn rõ được đáy mắt thâm sâu của người đàn ông, “Nhưng mà...em vẫn còn đi học.”

“Ai nói còn đi học thì không thể kết hôn?”

Mạch Sanh Tiêu không lên tiếng, trong lòng có một sự bất an không rõ, mặc dù không thể đoán được lòng Duật Tôn. Có lẽ trong lòng cảm thấy tung tăng như chim sẻ, cô lại không thể che giấu được.

Cô hoàn toàn chìm trong mâu thuẫn, cho dù cô biết rõ Duật Tôn đã mở miệng, cô không có quyền cự tuyệt, nhưng Sanh Tiêu đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu như vứt bỏ tất cả mọi thứ, không cần phải lo lắng nữa, Duật Tôn cầu hôn cô, có phải cô cũng sẽ đồng ý?

Người đàn ông ôm cô vào phòng ngủ, Mạch Sanh Tiêu bị đặt lên giường, ‘Nước mắt nàng tiên cá’ ở trước ngực theo hơi thở phập phồng mà giống như sắp trao đi tính mạng, cực kỳ giống một giọt nước mắt.

Duật Tôn từng tắc hôn lên da thịt trước ngực cô, ánh mắt hắn sắc bén như mắt hổ, bên trong lóe sáng khiến Mạch Sanh Tiêu không khỏi cuộn người lại.

Hôm sau, dì Hà biết được tin hai người muốn kết hôn, bà ngạc nhiên đến mức bàn tay đang lau dọn bàn ghế cũng cứng lại, từ tận đáy lòng thấy vui mừng thay cho Sanh Tiêu, rồi lại không khỏi có chút lo lắng, vẻ mặt vui vẻ, “Chúc mừng Duật thiếu, Sanh Tiêu, chúc mừng cháu.”

“Dì Hà, dì không cần bận rộn, chuyện hôn lễ tôi sẽ tìm người làm.”

“Được, Duật thiếu đã chọn xong thời gian chưa?”

“Ngày 16 tháng 1.”

“Nhanh như vậy?” Sanh Tiêu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Nửa tháng nữa, không kịp.”

“Chuyện gì em cũng không phải lo, lễ phục, đồ trang sức sẽ có nhà thiết kế đến làm theo yêu cầu, nửa tháng, dư dả.” Lời nói của Duật Tôn chắc chắn.

Ánh mắt Sanh Tiêu âm ỉ, mặc dù người đàn ông này có thể lo tất cả, nhưng phụ nữ luôn nhạy cảm. Mạch Sanh Tiêu muốn, bản thân tự mình chọn lựa, chỉ như vậy, cô mới có thể trải nghiệm cảm giác bận rộn vì hôn lễ, mà không phải bị một đám người vây lấy, giống như một hôn lễ vội vàng.

82. Chương 82

Mạch Sanh Tiêu đứng ở trước khu nhà không ngừng do dự, dì Hà đẩy cô, “Đã muốn kết hôn thiệp cưới này phải đưa ra.”

“Chị cháu ở nhà?”

“Hắn là vậy, hôm nay là cuối tuần mà.”

Mạch Tương Tư vốn định quay lại trường học, nhưng mà ả đã hơn 25 tuổi, ở tuổi này lại đi học, nếu muốn theo kịp được rất khó, lại nói, vừa học vừa làm ả cũng không chịu nổi khổ như thế, đơn giản là phải đi làm.

Dì Hà nói ý định của ả cho Sanh Tiêu, Duật Tôn quan hệ rộng, rất nhanh chóng có thể sắp xếp được một công việc cho Tương Tư.

Mạch Sanh Tiêu theo dì Hà đi ra khỏi thang máy, đây là lần đầu tiên cô tới nơi Tương Tư ở.

Lúc chuông cửa vang lên cô liền cúi thấp đầu, cửa nhanh chóng mở ra, “Dì Hà, dì đến rồi.”

Mạch Tương Tư liếc thấy Sanh Tiêu ở phía sau, ả liền đi ra, “Sanh Tiêu.”

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, mỉm cười: “Chị.”

“Mau vào đi, bên ngoài lạnh.” Tương Tư kéo tay Sanh Tiêu đi vào, lại tìm cho cô một đôi dép mới để thay. Sanh Tiêu nhìn xung quanh, quả nhiên là giống như lời dì Hà nói, nơi ở, toàn bộ đều lắp thiết bị tốt nhất.

Dì Hà để thức ăn vào tủ lạnh, “Sanh Tiêu, không phải cháu muốn đưa gì cho Tương Tư sao?”

Mạch Sanh Tiêu lấy một tấm thiệp mời màu đỏ từ trong túi xách ra, “Chị, em muốn kết hôn.”

“Kết hôn?” Tương Tư kinh hãi, đưa tay nhận lấy, “Em kết hôn với Duật Tôn?”

Mạch Sanh Tiêu gật đầu.

“Sanh Tiêu, em đã nghĩ kỹ chưa?” Tương Tư không khỏi xiết chặt thiệp mời trong tay.

“Em đã nghĩ kỹ rồi.”

“Đã vậy, chị chỉ có thể chúc em hạnh phúc.” Mạch Tương Tư không nói nhiều, giữa ả và Sanh Tiêu có một khoảng cách, lại là vì Duật Tôn mà nên, bây giờ ả nhiều lời cũng vô ích.

“Chị, em biết chị lo lắng điều gì.”

“Mặc kệ Duật Tôn kết hôn với em vì mục đích gì, Sanh Tiêu, nếu như em cam tâm tình nguyện, chị hy vọng em có thể luôn vui vẻ.”

“Chị?” Hốc mắt Sanh Tiêu ẩm ướt, cô không ngờ Tương Tư sẽ có thái độ như vậy, giọng điệu của Mạch Tương Tư khiến cô nhớ lại chuyện lúc trước của hai chị em, cảm xúc thiếu chút nữa không thể khống chế nổi.

“Chuyện lúc trước, em hãy tha thứ cho chị.” Tương Tư để thiệp mời lên bàn trà, “Chị dồn nén đã lâu, trong lòng tích tụ nhiều phần uất, bây giờ đi làm, tiếp xúc với người khác mới biết, không phải ai cũng sinh ra đã hơn người khác. Cuộc sống bây giờ phát triển rất nhanh. chị muốn theo kịp vòng xoáy cuộc sống của mọi người, nói thì dễ, mới đi làm, bị xa lánh là khó tránh khỏi. Cũng chỉ có càng nhẫn nhục, mới có thể hiểu được lúc trước em đối với chị tốt thế nào, Sanh Tiêu, chị sai rồi, em đừng trách chị.”

“Chị, em không trách chị, thật đấy.”

“Thế này không phải tốt rồi sao, hai chị em với nhau nào có thù hận chứ.” Dì Hà cất đồ xong, tiến tới.

Sanh Tiêu cũng không ngồi lâu, bởi vì gấp rút kết hôn, mặc dù Hoàng Duệ Ân Tượng không cần cô phải quan tâm, nhưng có một số thứ lặt vặt, cô cần phải tự tay mua.

Mạch Tương Tư đứng trước cửa sổ, tấm màn che đi cả người ả, nhìn bóng dì Hà và Mạch Sanh Tiêu đứng ở ven đường đón xe, hai tay ả khoanh trước ngực, ánh mắt tấm tối dừng lại trên tấm thiệp mời đỏ tươi.

Thư Diễm nghe tin Sanh Tiêu muốn kết hôn, suýt nữa phun ra ngụm sữa, che miệng, liên tục ho khan đến mức không ngồi thẳng nổi, “Wow, cậu ý, còn sớm hơn cả mình.”

“Mình cũng thấy vậy.”

“Là anh ta cầu hôn cậu sao? Sanh Tiêu, thật là tốt cho cậu nha, một công tử ăn chơi như vậy mà cũng bị cậu giữ được trái tim.”

Mạch Sanh Tiêu có chút không yên lòng, “Thư Diễm, mình vẫn cảm thấy như mơ vậy.”

“Đây là chứng sợ hãi điển hình trước hôn nhân sao? Sanh Tiêu, mình thấy được, có phải cậu đang lo lắng không? Thật ra, cậu có thể thử cho bản thân một cơ hội. Một người đàn ông cá tính như Duật Tôn, cậu chỉ cần giữ được trái tim anh ta, mình đảm bảo, cậu nhất định là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này.” Thư Diễm cắn ống hút, mặt mày dần ra, “Tang Viêm nhà mình chính là một ví dụ rất tốt nha.”

“Thư Diễm, cậu làm phù dâu ình nhé?”

“Đó là đương nhiên a.”

Mạch Sanh Tiêu bị Thư Diễm làm vui lây, nghĩ thông rồi, cũng thấy yên tâm.

Nửa tháng ngắn ngủi dần dần qua, Duật Tôn bao trọn khu giải trí lớn nhất Bạch Sa để làm nơi tổ chức hôn lễ, khách mời đều phải giữ lại thiệp sau đó thông qua cửa an toàn mới được vào trong. Hôn lễ không tiếp nhận phỏng vấn, mặc dù đã giữ bí mật, nhưng vẫn có không ít giới truyền thông nghe ngóng được mà đến, không được vào, liền nghĩ cách, hạn trên lưng không mọc một đôi cánh để mang theo camera bay vào.

Sanh Tiêu liên tục gọi điện thoại cho Thư Diễm mà cô ấy không nhận, hôn lễ sắp bắt đầu, mà phù dâu còn chưa tới.

Cô căng thẳng ngồi trước bàn trang điểm, cửa vốn chỉ có một khe hở bị một thân ảnh nhỏ bé đẩy ra, Mạch Sanh Tiêu từ trong gương nhìn thấy Đồng Đồng đi tới bên người cô. Hôm nay Đồng Đồng mặc một chiếc váy công chúa màu trắng, mái tóc ngắn đen nhánh làm nổi bật lên sự hồn nhiên của nhóc. Sanh Tiêu ngẩng đầu, thấy sau lưng nhóc cũng không có người lớn, “Cô bé xinh đẹp, cháu tên là gì?”

“Đồng Đồng.” Đồng Đồng hoàn toàn không sợ người lạ, hai tay đặt lên đầu gối Sanh Tiêu.

“Vậy sao, tên thật là hay, cha mẹ cháu đâu?”

“Đồng Đồng, Đồng Đồng...” Ngoài cửa, một bóng người lớn đi qua, Dung Ân dừng bước, đi vào phòng trang điểm, “Đồng Đồng, không phải mẹ dặn con không được chạy lung tung sao?”

Mạch Sanh Tiêu đối với Dung Ân có chút ấn tượng, biết rõ cô là vợ của Nam Dạ Tước.

Sanh Tiêu đứng dậy, mới phát hiện Dung Ân rất cao, cô đi đôi boots cao trên đầu gối, một đôi chân rất đẹp, khỏe miêng Sanh Tiêu giãn ra, dường như không phải là rất khó gần, trên người có một khí chất đặc biệt, khiến người khác không khỏi muốn tiếp cận, “Xin chào.”

Dung Ân gật đầu với cô, “Xin chào.”

Đồng Đồng đi tới dặt tay Dung Ân, cô ngồi xổm xuống, “Đồng Đồng, gọi cô chưa?”

Nhóc con liền xoay mặt, “Di di.”

Dung Ân đứng dậy, “Nó không chịu gọi cô, ngoại trừ cha mẹ, gọi người khác đều lặp lại từ, ngốc nghếch.”

“Ngốc nghếch.” Đồng Đồng nhại lại, trên mặt hết lần này đến lần khác một bộ dạng khờ dại.

Mạch Sanh Tiêu mỉm cười, tươi như hoa. Một tay Dung Ân bỗng đặt lên vai Sanh Tiêu, “Rất căng thẳng phải không? Lúc trước chị cũng giống em, thật ra lúc đứng ở trước mặt người khác vẫn tốt, thả lỏng, em nên tin tưởng người ở bên cạnh em.”

“Thật vậy sao? Em vẫn hơi sợ, không biết đến lúc đó nên nói gì.”

Ngoài cửa có vài người đi tới, hôn lễ sắp bắt đầu, Dung Ân ôm lấy con gái, hướng Sanh Tiêu cười nói: “Đừng sợ.”

Mạch Sanh Tiêu có chút an tâm, cô cười yếu ớt, có vài người đang vây quanh bên ngoài phòng trang điểm.

Bố mẹ Sanh Tiêu đều đã mất, cho nên lúc đi lên thăm đồ chỉ có một mình. Cô đứng trước cánh cổng hình vòm cao năm mét. Đây là khu giải trí trên nước. Trước đây khi mọi người đi qua chỗ này, bức thủy tinh trên đỉnh đầu sẽ có nước phun ra cuộn cuộn, rồi lại theo vách tường chảy vào bể phun nước.

Người chủ trì ra hiệu bảo Sanh Tiêu bắt đầu bước, sau lưng một bé trai và bé gái nâng đuôi váy cho cô. Mạch Sanh Tiêu bước thăm trải trên đôi giày mười phân, cô nghe thấy tiếng nước chảy róc rách trên đỉnh đầu, sau lưng là tiếng reo lên đầy thích thú của cậu bé: “Đẹp thật, tuyệt rồi.”

Cô bé bên cạnh trừng mắt, “Chú ý một chút, nếu không sẽ không được lì xì đâu.”

Mạch Sanh Tiêu hơi ngẩng đầu, cảnh tượng trước mặt đập vào mắt, cả bầu trời đầy những bông tuyết trắng đang bay trên tấm thủy tinh, có một ít tan thành nước, từng giọt chảy xuống. Sanh Tiêu mới đi được một nửa, vòng thủy tinh trên vách tường đã chất dày một tầng, tuyết trắng toát. Ngoài niềm vui, Sanh Tiêu không khỏi lo lắng không biết hôn lễ sẽ cử hành như thế nào, dù sao cũng là ngoài trời mà.

Cô nhìn thấy ở bên kia, Duật Tôn phấn khởi đứng đó, hấn mặc một bộ âu phục trắng thuần, thân ảnh cao lớn như một pho tượng tuyết mỹ. Mạch Sanh Tiêu đi đến bên cạnh người hấn, sau đó, nhẹ nhàng khoác lấy khuỷu tay người đàn ông.

Cô mỉm cười, người trở nên nhẹ nhàng theo bước chân của Duật Tôn. Bên ngoài bầu trời cao vút, Duật Tôn nhìn thấy sự tò mò trên mặt cô, cúi đầu thì thầm: “Thích không?”

Mạch Sanh Tiêu không thể che giấu được niềm vui: “Sao anh làm được như vậy?”

“Bí mật.”

Con đường rộng khoảng bốn mét, cổng vào của khu giải trí trên nước, thăm đồ trải đầy cánh hoa hồng. Sanh Tiêu nhìn thấy ở đằng xa một chiếc xe thể thao màu xanh da trời đang đi chậm chậm, nơi bánh xe đi qua, những cánh hoa hồng bị nghiền nát. Mãi đến khi lái tới cách khoảng hơn mười mét, Sanh Tiêu mới nhận ra, người trên ghế lái là Thư Diễm.

Cô mặc lễ phục phù dâu màu trắng, sau khi dừng xe lại, rút chìa khóa ra, liền xuống xe.

“Thư Diễm, sao bây giờ cậu mới đến?”

Thư Diễm cười, đem chìa khóa giao cho Duật Tôn, cô đứng bên cạnh Sanh Tiêu, ánh mắt không khỏi dừng lại trên chiếc xe thể thao.

Màu xanh da trời, không thể diễn tả thành lời, màu sắc vô cùng hấp dẫn.

Duật Tôn nâng tay Sanh Tiêu lên, giao chìa khóa cho cô, “Đây là xe tôi tặng em.”

Thư Diễm huých Sanh Tiêu, “Thật là đẹp, cậu còn không biết, tớ đây nghĩ thôi cũng không có, thật hâm mộ chết đi được.”

Đồng người xúm lại, “Oa, màu này thật là đẹp a.”

“Cô dâu thật là hạnh phúc a...”

Sanh Tiêu tin rằng bất kỳ một người phụ nữ nào cũng sẽ cảm thấy có chút phù phiếm, một người đàn ông lại có thể mang lại cho bạn một sự kinh ngạc như vậy, thật là khó ngờ tới. Vốn là thời tiết như thế này tổ chức hôn lễ sẽ không tránh khỏi khó khăn do trời lạnh, nhưng mà Sanh Tiêu đứng bên cạnh Duật Tôn, lại cảm thấy như có một ngọn lửa ấm áp từ từ sưởi ấm lòng.

Cô nắm chặt tay, trong lòng bàn tay ướt mồ hôi.

Sanh Tiêu theo Duật Tôn đi lên sân khấu, nghi thức kết hôn lúc này mới chính thức bắt đầu. Theo lời của người chủ trì hôn lễ, Duật Tôn chậm rãi đeo chiếc nhẫn kim cương tinh xảo vào ngón tay Sanh Tiêu. Đầu ngón tay cô mát lạnh, nhìn khuôn mặt đẹp trai mê người ở trước mặt, “Duật Tôn, cả đời này anh sẽ tốt với em chứ?”

Người đàn ông khẽ vuốt ve ngón tay đeo nhẫn của cô, “Sẽ.” Hắn nói không chút do dự, thậm chí đến nghĩ còn chưa nghĩ.

Sanh Tiêu theo Duật Tôn đi lên sân khấu, nghi thức kết hôn lúc này mới chính thức bắt đầu. Theo lời của người chủ trì hôn lễ, Duật Tôn chậm rãi đeo chiếc nhẫn kim cương tinh xảo vào ngón tay Sanh Tiêu. Đầu ngón tay cô mát lạnh, nhìn khuôn mặt đẹp trai mê người ở trước mặt, “Duật Tôn, cả đời này anh sẽ tốt với em chứ?”

Người đàn ông khẽ vuốt ve ngón tay đeo nhẫn của cô, “Sẽ.” Hắn nói không chút do dự, thậm chí đến nghĩ còn chưa nghĩ.

Duật Tôn ngẩng đầu, nhìn má lúm đồng tiền trên mặt cô, cả đời quá xa, đến cả ngày mai hắn cũng chưa dám chắc, làm sao có thể cả đời?

Mạch Sanh Tiêu cảm chiếc hộp nhung, tay hơi run, cô lấy chiếc nhẫn bên trong ra, đeo lên ngón tay người đàn ông.

Cảm giác lạnh buốt từ đầu ngón tay hắn truyền vào, Duật Tôn nhìn chăm chú, hắn cô đơn lẻ bóng cho tới bây giờ, lại có ngày kết hôn. Hắn nắm chặt tay Sanh Tiêu, tay kia đặt sau gáy cô, cúi người hôn xuống.

Dưới sân khấu, tiếng vỗ tay vang như sấm, một số người bắt đầu xì xầm.

Mạch Sanh Tiêu dường như muốn lùi lại, người đàn ông lại giữ lấy eo cô, càng hôn càng sâu.

Tương Tư ngồi dưới sân khấu, hai tay cứng ngắc vỗ theo mọi người, ả nhìn Sanh Tiêu trên sân khấu, vẻ mặt thất thần. ả đứng dậy định đi toilet, hai người ngồi bên cạnh bàn ả cũng theo đứng lên. Từ khi ả bắt đầu vào đây, đã bị người theo dõi. Mạch Tương Tư giả vờ như không biết mà đi về phía trước, có thể tốn công suy nghĩ như vậy, ngoài Duật Tôn ra thì có thể là ai chứ?

Một tay Dung Ân chống cằm, “Thật là hạnh phúc.”

Hai tay Đồng Đồng ôm lấy cổ Nam Dạ Tước, viên kim cương bên tai trái người đàn ông phát sáng, mái tóc màu đỏ rượu dường như chỉ có anh mới có thể nắm giữ được khí thế đường hoàng mà kiêu ngạo đó, “Bị cậu ta nhìn trúng, không biết là hạnh phúc hay xui xẻo.”

“Có ý gì?”

Nam Dạ Tước không nói tiếp, quay đầu sang, liền thấy Dung Ân nhìn mình không chớp mắt, “Sao vậy?”

“Chẳng lẽ Duật Tôn không thật lòng muốn kết hôn với cô ấy?”

“Ân Ân, có một số việc em và anh đều không quản được.”

Dung Ân nhìn hai người trên sân khấu, đôi mắt Mạch Sanh Tiêu đầy ý cười, hoàn toàn đắm chìm trong hạnh phúc. Dung Ân nghĩ tới lời nói của Nam Dạ Tước, không khỏi thở dài, “Nếu như cô ấy có thể luôn mỉm cười như vậy, thì thật tốt.”

Duật Tôn buông tay ra, nụ hôn kết thúc. Hắn nhìn khuôn mặt ửng hồng của Sanh Tiêu, con người thâm thúy từ từ giãn ra.

Lúc Mạch Sanh Tiêu xuống khỏi sân khấu, mặt đã đỏ ửng, cô theo nhân viên trang điểm đi thay quần áo. Thư Diễm vội vàng kéo tay cô, “Một cô nương hạnh phúc.”

“Cậu cũng là người sắp kết hôn rồi.”

“Vây cũng không giống cậu, nhìn Duật thiếu pho trương như thế này, làm sao bây giờ, mình thật ghen tị.” Thư Diễm từ tận đáy lòng thấy vui thay cho cô, “Sanh Tiêu, hai người như vậy thật là tốt.”

Mạch Sanh Tiêu tháo găng tay trắng ra, lòng bàn tay áp trên mặt, muốn mặt mình bớt nóng đi một chút, “Đúng rồi, sao chồng cậu không đi cùng?”

“Anh ấy có việc không tới được.” Thư Diễm sớm đã đổi cách xưng hô với Tang Viêm, mở miệng liền một tiếng ‘chồng’ không biết buồn nôn như thế nào.

Sanh Tiêu ngồi trước bàn trang điểm, nhân viên trang điểm cuốn mái tóc dài của cô lại, thay một bộ sườn xám thiết kế riêng cho cô, cổ áo đặc biệt, càng tôn lên đường cong hoàn mỹ trên cổ cô.

Sườn xám xẻ tà ở bên đùi, màu đỏ nhạt không phải màu sắc truyền thống, Thư Diễm nhìn, không ngớt lời khen ngợi, “Đúng là có thể tôn lên dáng người cậu.”

Tương Tư sau khi ra khỏi toilet liền đi thẳng tới phòng trang điểm, hai người phụ nữ luôn theo sau ả, ả đi đến cạnh Sanh Tiêu, “Sanh Tiêu, chị có quà tặng cho em.”

“Chị Tương Tư, có phải là tặng em gái quà cưới không?” Thư Diễm không nhìn được, hay nói đùa.

Mạch Tương Tư lấy một chiếc hộp trang sức từ túi xách ra, vừa định đưa cho Sanh Tiêu, liền bị một người phụ nữ ngăn lại, “Bên trong là thứ gì?”

Mặt Tương Tư tràn đầy oan ức, nước mắt lưng tròng, “Chẳng lẽ tôi muốn tự tay tặng cho em gái tôi cũng không được sao?”

“Chị, bọn họ là ai?”

“Đúng vậy, các người là ai, dựa vào đâu mà quản cái này quản cái kia?” Thư Diễm chắn trước mặt Sanh Tiêu, một tay đoạt lấy hộp trang sức.

“Thật xin lỗi, đây là Duật thiếu phân phó.”

Mạch Sanh Tiêu liền giật mình, nhất định là Duật Tôn sợ Tương Tư làm ra chuyện gì quá kích động trong hôn lễ, nên mới phái người để ý ả. Thư Diễm bình thường vốn tùy tiện, nhưng cô tuyệt đối không phải không có mắt, cô cảm nhận được trong này có uẩn khúc.

Nếu như không phải là trường hợp đặc biệt, sao Duật Tôn yên tâm để cô lái xe tới, mà lại để phòng chị gái Sanh Tiêu?

Thư Diễm thức thời liền giao lại cái hộp vào tay cô gái.

“Chỉ là một đồ trang sức mà thôi, không cần phải đề phòng quá.” Mạch Sanh Tiêu vươn tay.

Người phụ nữ liền mở chiếc hộp ra, nhìn thấy bên trong là một chiếc vòng ngọc, lúc này mới đóng hộp lại đưa cho Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu không nhiều lời, cũng không trách cứ, cô mở hộp nhung ra, “Thật là đẹp, cảm ơn chị.”

“Để chị đeo cho em.” Tương Tư lấy vòng ngọc ra, kéo tay phải của Sanh Tiêu, “Cái này vốn phải là mẹ đeo cho em, còn nhớ mẹ đã từng nói, chờ chúng ta xuất giá, sẽ tặng cho chị em ta mỗi đứa một chiếc vòng ngọc.”

Hốc mắt Sanh Tiêu liền đỏ lên, Tương Tư vội mỉm cười, “Hôm nay là ngày vui của em, không được khóc, bây giờ chị tặng em cũng như vậy, Sanh Tiêu, em phải hạnh phúc.” Hai tay ả ôm lấy người em gái, Mạch Sanh Tiêu ở bên ả nhẹ nói: “Chị, chị cũng thế.”

Duật Tôn nhìn thấy Sanh Tiêu mặc sườn xám, hai mắt sáng rực, hần đi tới ôm lấy vai cô, “Rất đẹp.”

“Có phải cảm thấy có chút kỳ lạ không?” Sanh Tiêu thấy không quen, lấy tay kéo áo.

“Hôm nay cho em hở hang một chút.”

“Đáng ghét.”

Duật Tôn dẫn Sanh Tiêu đi mời rượu, may mà không phải ai được mời cũng đều đến, hôn lễ áp dụng hình thức tiệc đứng. Duật Tôn đặt ly rượu lên khay của phục vụ, hần dắt tay Sanh Tiêu đi về phía chiếc xe đang đỗ ở khu Champagne.

Hần mở cửa bên ghế lái, ấn Sanh Tiêu vào, “Làm gì vậy?”

“Em cứ lái là được.”

Hai tay Sanh Tiêu giữ tay lái, “Em không dám lái.”

“Lái đi.”

“Em còn chưa có bằng lái.”

“Cứ yên tâm lái đi, hôm nay có đâm hỏng cái gì cũng không cần em đền.”

Mạch Sanh Tiêu nổ máy, chỉ dám lái rất chậm. Chiếc xe thể thao màu xanh da trời xuyên qua thảm đỏ. Duật Tôn ngồi bên cạnh hướng dẫn, “Đánh tay lái, rẽ sang trái.”

Sanh Tiêu dần dần lớn gan hơn, lái xe đến trước thác nước nhân tạo. Duật Tôn xuống xe trước, mở cửa kéo Sanh Tiêu ra. Trước bãi cát rộng lớn, một chiếc khinh khí cầu màu vàng xuất hiện. Một đôi nam nữ thấy bọn họ đi tới liền cúi người chào: “Duật thiếu, Duật phu nhân.”

Sanh Tiêu nghe cách xưng hô này, có chút không quen.

Duật Tôn ôm Sanh Tiêu đi vào khinh khí cầu. Hai người kia bước tới đeo đồ bảo hộ cho họ. Mạch Sanh Tiêu tận mắt nhìn khinh khí cầu chậm bay lên, “Chúng ta đi đâu?”

“Tôi cho em thử cảm giác thấy cả thiên hạ.”

Thư Diễm cùng Tương Tư ngồi ở bàn khách quý, dì Hà cảm không ít đồ ăn, “Đồ thật là nhiều, không ăn thì quá lãng phí.”

“Cháu phải kiềm chế. Ăn thêm một miếng, sẽ không ngừng lại được.”

“Ây da, giữ dáng nên không muốn ăn, tội lỗi a.”

“Dì Hà, dì không hiểu được đâu, “cô cười, ngẩng đầu lên, đã thấy khinh khí cầu trên không trung, nhìn chăm chăm, không nhin được thốt lên: “Sanh Tiêu, nhìn kia, là Sanh Tiêu.”

Nhiều người nghe thấy liền ngẩng đầu lên, dì Hà sợ tới mức nửa miệng bánh ngọt nghẹn trong họng suýt nuốt không trôi, “Sẽ không ngã xuống chứ.”

Tương Tư nheo hai mắt.

Trên khinh khí cầu, hai người đang ôm hôn nồng nhiệt. Cho nên không lâu sau đó, có người nhớ đến hôn lễ này, tận đáy lòng vẫn tán thưởng, thật hâm mộ cô dâu kia. Có thể giả được cho người đàn ông như Duật Tôn, phúc tu ba kiếp a.

Mùi hương hoa hồng lan toả ngoài khí cầu, Sanh Tiêu tựa vào lòng Duật Tôn, mơ màng.

Những cây hoa bên dưới đều trở nên nhỏ bé, Lạc Nhật cũng bị đường chân trời nuốt trọn. Phía sau là cảnh mây trời diễm lệ. Cuối cùng khí cầu đáp xuống tầng thượng của khách sạn cao cấp nhất thành phố Bạch Sa. Duật Tôn sớm đã đặt trước phòng tổng thống.

Mặc dù trước đó người đàn ông đã khoác áo ngoài cho cô, nhưng từ khi cầu đi xuống, Sanh Tiêu không khỏi run rẩy.

Duật Tôn ôm ngang cô bế vào phòng, hệ thống sưởi bên trong nhiệt độ vừa phải. Phòng tổng thống theo chỉ thị của người đàn ông mà trở thành phòng tân hôn ấm áp. Sanh Tiêu đi vào phòng tắm, dội đi khí lạnh quanh người.

Cô mặc áo ngủ vào phòng, cũng không thấy bóng dáng Duật Tôn đâu.

Ngoài sân thượng rộng lớn truyền đến tiếng nước, cô đi ra ngoài, liền nhìn thấy người đàn ông đang bơi trong bể bơi, động tác thành thạo, ngoi người lên, giữ mắt ca chân kéo Sanh Tiêu xuống.

Sanh Tiêu không kịp kêu lên, cho rằng sắp sặc nước đến nơi.

Duật Tôn lại nhanh hơn một bước giữ lấy eo cô, “Anh...”

Bên ngoài vẫn như trước lạnh đến không độ, không gian bên trong lại khép kín, vô cùng ấm áp.

Hắn áp Sanh Tiêu lên thành bể, hai bàn tay hắn đan lấy mười ngón tay cô, nóng đến mức khiến cô cảm thấy khó thở. Sau khi Duật Tôn buông tay cô ra, liền ôm lấy eo cô. Hai tay Sanh Tiêu ôm chặt lấy cổ người đàn ông...

Bọn họ triền miên trên giường lớn ở trong phòng, một lần, dường như vẫn chưa đủ, thêm lần nữa, có lẽ càng chưa đủ.

Sanh Tiêu có một cảm giác, dường như bọn họ đều muốn đối phương hoà vào xương cốt mình.

Duật Tôn say đắm cơ thể cô, mà cô, ở trong lòng hắn.

Duật Tôn khoá di động, bật hết đèn trong phòng lên. Hắn đặt Sanh Tiêu bên dưới, thu hết vào mắt từng nét đẹp của cô, ánh đèn mập mờ, Sanh Tiêu đã thoát hết quần áo, không sót lại gì.

Hai tay Sanh Tiêu đặt trên lưng Duật Tôn, cô nghĩ, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất cuộc đời cô.

Cô từng nghi ngờ thái độ khi kết hôn của Duật Tôn, nhưng bây giờ, tất cả mọi băn khoăn đều bỏ hết, cô đã có một gia đình, có một người đàn ông mà cô nguyện trao trái tim mình.

Mạch Sanh Tiêu thầm nghĩ, có phải bọn họ sẽ có con không?

Có giống buổi sáng, cô bé đáng yêu tên là Đồng Đồng không?

Mặc dù Sanh Tiêu mệt đến mức không nhấc nổi chân, ngày hôm sau, tỉnh dậy rất sớm. Cô gối lên một cánh tay của Duật Tôn, vươn tay kéo chăn lên một chút, che đi cánh xuân trước ngực. Cô nhìn khuôn mặt tuấn tú đang ngủ say của người đàn ông, khoe miệng bất giác mỉm cười thoả mãn. Cô nhắm tới, nhẹ hôn lên khuôn mặt hắn.

83. Chương 83

Duật Tôn lông mày khẽ động đậy, đôi mắt sâu thẳm khẽ lười biếng mở ra, bên trong giấu không nổi sự ử rử. “Lén lút cái gì thế?”

“Tôn, anh còn mệt không?” Mạch Sanh Tiêu thử thay đổi cách xưng hô với hắn, thân mật như vậy, cô không quen nên xấu hổ kéo chăn lên, che kín mặt của mình, bộ dáng thẹn thùng không thôi, người đàn ông bỗng khựng lại vì động tác của cô, “Thật là dễ nghe, gọi lại một lần nữa đi.”

“Duật thiếu.” cô chôn lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vào trong chăn, mắt lộ ra tia giả hoạt.

Duật Tôn khẽ búng khuôn mặt của cô, Sanh Tiêu vội vàng che mặt, “A, đau—”

Hắn gỡ hai tay cô ra khỏi mặt, áp lên khuôn mặt hắn, “Còn đau không?”

Mạch Sanh Tiêu nằm trước ngực hắn, hai tay xiết chặt trên lưng áo hắn, “Kết hôn mệt mỏi quá a.”

Duật Tôn nằm xuống, tựa trán mình vào trán Sanh Tiêu, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bên hông của cô, đôi mắt phẳng phất bị cảnh xuân trước mắt làm ê hoặc, “Bà xã.”

Mạch Sanh Tiêu mặt đỏ như tôm luộc, thân thể như muốn thối lui, người đàn ông khê trở mình, nửa người rấn rỏ tựa lên thành giường, “Không có gì phải thẹn thùng cả, chúng ta đã kết hôn rồi.”

Sanh Tiêu mím môi cười yếu ớt.

“Sanh Tiêu, em phải gọi anh là cái gì nhỉ?”

Thấy cô vẫn còn trốn tránh, Duật Tôn bắt cô phải đối diện với chính hắn, phải rất lâu sau, Sanh Tiêu mới nhìn vào mắt hắn, thấy sắc mặt cô rạng rỡ, khoe miệng khê nở ra nụ cười mê người, “Ông xã.”

Một tiếng gọi mị hoặc động lòng người, Duật Tôn thỏa mãn xoay người nằm sát vào cạnh người cô, tay hắn như dùng sức nắm chặt eo Sanh Tiêu, hai người ngủ đến gần một giờ trưa mới dậy, Mạch Sanh Tiêu bụng đã đói kêu réo dữ dội, từ trên giường đứng lên thì đầu vầng mắt hoa.

Phòng Tổng thống có riêng một toa dành cho ăn uống, Duật Tôn đã gọi nhân viên đem cơm trưa đưa đến trên ban công, hắn mở bình rượu đỏ rót cho Sanh Tiêu, xung quanh là cảnh vật đầy mỹ lệ, hai tay cô chống cằm, hưởng thụ ánh nắng mặt trời hiếm hoi giữa mùa đông giá rét.

“Sanh Tiêu, anh nợ em một tuần trăng mật, tới gần lễ mừng năm mới trong công ty bận rộn nhiều việc, anh khả năng đi không được.”

“Không có việc gì.” Mạch Sanh Tiêu đem tảng thịt bò cắt thành miếng nhỏ, “Anh cứ bận việc của em đi.”

Chuyện Ban giám đốc là nhu cầu cấp bách nhất thì đã được giải quyết, Duật Tôn bây giờ thật sự là không thể phân thân, Sanh Tiêu cảm thấy cũng rất mệt mỏi, vừa vụn đã đến cuối năm, nên đi ra ngoài đặt mua vài thứ, chuẩn bị sớm cũng tốt.

Bởi vì đôi bên đều không có cha mẹ, cho nên cũng không có lễ nghi gì là quan trọng, Duật Tôn mang theo Sanh Tiêu rời đi khách sạn sau đó mua cho cô không ít quần áo.

“Đủ rồi, nhiều như vậy cũng mặc không hết.”

“Mặc không hết thì mỗi ngày mặc một bộ.” Duật Tôn đang ở gian hàng thử đồ khoe miện khê nhếch lên khi thấy Sanh Tiêu đang mặc thử một chiếc áo khoác ngoài màu nâu nhạt, trên cổ là một vòng lông hồ ly càng làm nổi bật làn da trắng nõn của cô, người bán hàng đứng bên cạnh luôn miệng khen đẹp, từ lúc Sanh Tiêu bước ra, cô ta cứ một mực chăm chú nhìn vào mạch Sanh Tiêu, “Tiểu thư ơi, đây là kiệt tác của nhà tạo mẫu Italy nổi tiếng, năm nay thịnh hành trong phim “bến đò Thượng Hải”, Phạm Băng Băng mặc chính là cái này.”

Các cô đều biết rõ Duật Tôn là khách “sộp”, mặc kệ mang đến bạn gái là ai, các cô chỉ cần khiến người đó vui vẻ, tự nhiên sẽ có một cái hóa đơn với giá trên trời.

“Tiểu thư, người xem, những người nhan sắc bình thường còn mặc vô cùng đẹp, huống chi cô có làn da trắng ngần thế này đáng người lại cao gầy, thích hợp mặc những loại áo như thế này.....” Người bán hàng lải nhải, trong miệng đều ca ngợi hết mực quần áo cô mặc, tất cả đều là liên miên bất tận.

“Cô ấy cùng người khác không giống nhau, cô ấy là Bà Duật.”

Người bán hàng chấn động, “Duật thiếu kết hôn?”

“Đúng.”

Sanh Tiêu không tự giác lộ ra nụ cười vui vẻ, cô lúc trước lo lắng rằng, Duật Tôn cũng đem thân phận của cô giấu đi, đây chỉ là một lời giới thiệu đơn giản của hắn nhưng trong lòng Sanh Tiêu mà nói đây là sự cảm động lớn lao.

“Đẹp không?”

Người đàn ông đi đến sau lưng cô, hai tay của hắn đỡ lấy eo của cô, thân thể thon dài cao ngất khiến mạch Sanh Tiêu càng thêm bé nhỏ, Duật Tôn gật gật đầu, “Đẹp mắt, lấy cái này, gói lại.”

Người đàn ông cầm lấy tay cô rời đi, những người bán hàng nhịn không được trong mắt đầy vẻ hâm mộ, “Nhìn đây, chúng ta làm việc vất vả một năm tiền lương còn không bằng một chiếc áo của người ta, thật xứng với một câu danh ngôn, sự nghiệp huy hoàng cũng chẳng bằng gả vào gia đình tốt.”

Tô Nhu từ trong phòng thử áo đi ra, vừa rồi cô gặp Duật Tôn cùng mạch Sanh Tiêu cùng nhau đi vào, cô cố ý tránh đi, một người bán hàng đã đuổi kịp đến, “Bà Nghiêm, thích không?”

“Tôi lần sau lại đến thử.” cô cầm quần áo trả lại trong tay người bán hàng, bước nhanh từ trong tiệm đi ra ngoài.

Duật Tôn biết rõ sau lưng có phóng viên theo dõi, bọn họ đừng một cái kết hôn, bọn họ tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, hắn cố ý mang theo Mạch Sanh Tiêu đi dạo rất nhiều cửa hàng, lúc cô thử quần áo, hắn sẽ ôn nhu chờ đợi, không cần nghĩ đều có thể đoán được tin tức của ngày mai, tất nhiên là tin chính sẽ là hắn cùng phu nhân đi chơi rồi.

Mà lúc trước những vị cổ đông hoang tưởng đòi khoản nợ này, cũng sẽ vì ngày hôm nay mà tan thành mây khói, những chuyện nhảm nhí này nhằm vào hắn, tự nhiên sẽ tự sụp đổ thôi.

Hắn chỉ cần một phần báo chí, liền sẽ chặn lại chiếc miệng già lồm khồm của ban giám đốc rồi.

Tô Nhu phải đến vài ngày đều không trở lại Nghiêm gia, cô chịu không được sự lạnh lùng của Nghiêm Trạ Thanh, sau khi tắt xe hơi, cô cầm lấy túi xách từ tay lái, vội vã đi vào phòng khách.

“Mẹ, Trạ Thanh ở nhà à?”

Nghiêm mẹ đang đeo kính xem tv, bà liếc xéo mắt, không có đáp lại.

Tô Nhu đối với thái độ của bà như vậy đã sớm quen, cô đi thẳng lên lầu, quả nhiên ở thư phòng trông thấy nghiêm Trạ Thanh, “Trạ Thanh, anh còn có ý định với Mạch Sanh Tiêu? Nó cùng Duật Tôn kết hôn rồi! ”

Nghiêm Trạ Thanh ngồi ở bên cửa sổ, thần sắc cô đơn, như là vài ngày ngủ không ngon. Từ lúc Anh nhận được tin tức, anh không chỉ gọi điện cho Sanh Tiêu một lần, nhưng một cuộc cô đều không nhận.

“Trạ Thanh, lúc này em nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu, cô ta cùng Duật Tôn đi cùng một chỗ, em là một người phụ nữ rất tinh tường, trên mặt hẳn rõ ràng biểu hiện sự hạnh phúc...”

Nghiêm Trạ Thanh bỗng nhiên đứng lên, thần sắc anh kích động, lời nói như rít khỏi cửa miệng, mạch máu ở cổ như nổi gân xanh tím, “Cô ấy là bị buộc, là Duật Tôn bức cô ấy.”

“Anh còn muốn lừa mình dối người? Cô ta nếu yêu anh, có thể cùng người đàn ông khác đi kết hôn? Trạ Thanh, anh mở to mắt mà nhìn cho rõ ràng, Mạch Sanh Tiêu nói cô ta không thích Duật Tôn sao? Anh biết hôn nhân đối một người phụ nữ mà nói là thay mặt cho cái gì?”

Nghiêm Trạ Thanh khó có thể tiếp nhận, đẩy Tô Nhu ra khỏi thư phòng.

Anh lái xe đi ra ngoài, Nghiêm mẹ thấy tốc độ lái xe của anh rất nhanh, trong nội tâm không khỏi lo lắng, vừa vặn Tô Nhu lúc này đang từ trên lầu xuống, “Cô cùng Trạ Thanh nói gì đó? Nó vì cái gì vội vã ra khỏi...?”

“Mẹ, “Tô Nhu vô lực giải thích, ở trong mắt Nghiêm mẹ, dù con mình làm cái gì đều là đúng, “Mạch Sanh Tiêu kết hôn, Trạ Thanh cũng không thể quên đi được cô ta, phỏng chừng lại đi tìm cô ta.”

“Cái gì?”

Tô Nhu nói xong cũng rời đi.

“Ôn nhi, ôn nhi, “Nghiêm mẹ vội vàng thay đổi lộ ra khuôn mặt tươi cười, hai tay bắt bà bắm lấy cánh tay Tô Nhu, “Con nhanh đi mang nó trở về đây, để cho nó đừng có lại đi tìm cái đứa mạch Sanh Tiêu kia, mẹ đáp ứng với con, chỉ cần nó không còn dây dưa với người đàn bà kia, mẹ đồng ý cho các con không ly hôn.”

Tô nhu gạt đầu, lái xe đi ra ngoài.

Nghiêm Trạh Thanh đi vào Hoàng Duệ ấn tượng thì vừa vậh thấy Duậh Tôn lái xe tiến vào cửa chính, anh vừa định xuống xe, đã nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu đẩy cửa xe ra bước xuống, anh vội lui vào.

“Đứng ở chỗ này đợi anh, anh đi đỗ xe.”

Sanh Tiêu gíơ tay lên, khê vuốt tóc, cô sắc mặt nhợt nhạt, phảng phất trong vòng một đêm trên người càng mềm mại hơn, cô gíơ tay nhắc chân đều tăng thêm vẻ quyến rũ. Cô cúi người, ở trên mặt Duậh Tôn khê hôn xuống, “Đi đi.”

Tô nhu nói không sai.

Nghiêm Trạh Thanh mặc dù không chịu tin tưởng, nhưng không thể phủ định nụ cười hạnh phúc trên mặt Sanh Tiêu.

Cô đứng ở trong hoa viên Hoàng Duệ ấn tượng, cho dù có đứng một mình đi chẳng nữa, cũng nhìn không ra một chút cô đơn nào. Duậh Tôn trong tay cầm theo một số đồ xuống xe, đợi hắh đến gần, cô tự nhiên khoác ở cánh tay người đàn ông đó, cùng nhau hướng vào trong nhà.

Nghiêm Trạh Thanh xem đến thất thần, cho đến tận lúc hai người hoàn toàn biến mất, anh lúc này mới nặng nề đập tay lái một cái, phóng xe rời đi.

“dì Hà.....” Sanh Tiêu đi tới cửa, hướng trong phòng khách khê gọi.

Hoàng Duệ ấn tượng bố trí đồ mới hoàn toàn, dì Hà thả đồ trong tay xuống đi đến, “Mọi người đã về rồi.”

“dì Hà, dì lại đang làm đồ ăn ngon dì thế?”

“Cô đang trong thời gian mới cưới, tôi đương nhiên phải bồi bổ cho cô thật tốt, năm sau thêm một đứa con trắng trẻo mập mạp.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn về phía cạnh thân Duậh Tôn, hắh khê cười, xoay người chuẩn bị lên lầu.

“dì Hà, ngày hôm qua chị của cháu cùng dì trở về à? ”*

“Cô yên tâm, tiểu cô nương Thư Diễm kia trước đưa chúng tôi trở về nhà, tôi nhìn rõ Tương tư trở lại tiểu khu.”

Chuyện này Sanh Tiêu yên tâm hơn, hai tay cô đặt ở trên vai dì Hà vỗ nhẹ xuống, “Cám ơn dì Hà.”

Mạch Sanh Tiêu trở lại phòng ngủ thì, Duậh Tôn vừa vậh cùng ai thông điện thoại, hắh nói vài câu, liền cắt đứt. Đầu giường treo ảnh cưới của bọn họ, trên giường tất cả vật phẩm đều là mới tinh, Sanh Tiêu đi qua, “Điện thoại của ai a?”

“Công ty có chút việc nhỏ.” Duậh Tôn từ trong tủ đầu giường lấy ra một chai thuốc màu trắng, đổ ra hai viên thuốc đưa cho Sanh Tiêu, “Đây là lấy từ Từ Khiêm.”

“Đây là cái gì?” Mạch Sanh Tiêu nhúh chặt lông mày, phản ứng đầu tiên chính là thuốc tránh thai.

Chap 83. 2 Gặp gỡ Mạc Ý

Editor: Khoai Môn Kem

Duậh Tôn nhìn thấy sự ảm đạm trong mắt cô, hắh khê nhắm rồi mở ánh mắt ra, “Là vi-ta-min E nhập khẩu, anh cướp được, nếu không anh ta còn lâu mới chịu cho.”

Sanh Tiêu nhận lấy, Duậh Tôn đem chén nước đưa cho cô, “Từ nay về sau nhớ rõ mỗi ngày đều phải uống.”

Mạch Sanh Tiêu đem thuốc nuốt vào trong cổ họng, thuốc đắng không thôi, vội vàng uống mấy ngụm nước.

Bởi vì nửa năm cuối cùng là kỳ thực tập, cho nên đều không cần lại trở lại trường học, Sanh Tiêu vốn định ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, nhưng lập gia đình rồi nên cũng hơi lo lắng, không thể không bỏ ý nghĩ này đi. Cô tìm việc tại Cung Văn Hóa, nếu có cuộc biểu diễn gì lớn tất nhiên cô cũng tham gia.

Thư Điền thì cực kỳ nhàn rỗi, cao cao không tới, thấp không xong, về sau người trong nhà sốt ruột, Tang Viêm liền giúp cô mở một phòng huấn luyện, âu cũng là có khuôn có dạng.

(Khoai Môn Kem: “cao cao không tới, thấp không xong”: ý chỉ bằng cấp, cao không cao hẳn, thấp cũng chẳng phải thấp)

“Có khuôn có dạng”: ý chỉ cũng có nghề có nghiệp)

Thời gian trôi qua cực kỳ nhanh, đã tới tháng 7 rồi.

Trong sân trường đại học Thanh Hoa vô cùng náo nhiệt, khoá vừa tốt nghiệp đều mặc áo cử nhân tranh nhau chụp ảnh lưu niệm, thầy giáo cùng Hiệu trưởng nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu đều thăm hỏi ân cần, Thư Điền mặt đầy vẻ khinh thường, lôi kéo Sanh Tiêu nói thẳng thể lực bọn họ.

Lấy được bằng tốt nghiệp, hai người hẹn đi Pizza Hut, Sanh Tiêu nhìn về phía vườn trường sau lưng, có một loại cảm xúc gì đó trào dâng trong lòng, cô bị một người đi hướng ngược lại đụng phải, bằng tốt nghiệp trong tay cùng cặp sách, vở đều rơi trên mặt đất.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi-”

“Cô đi đường không có mắt à?” Thư Điền không vui chỉ trích.

Mạch Sanh Tiêu vội vàng ngồi xổm người xuống, người con gái kia thấy thế, cũng vội xoay người, vội vàng đem những thứ tán loạn đó thu gom, cô ta xem thấy tất cả giấy tờ đều viết ba chữ ‘Mạch Sanh Tiêu’, rất xinh đẹp và thanh lệ, “Thực xin lỗi a.”

Sanh Tiêu nhận lấy sách vở, người con gái đó tuổi còn rất trẻ, nhìn chắc dưới 20 tuổi, “Không có việc gì.”

“Sanh Tiêu, cô ta không có đụng thương cậu à?”

“Không có.”

Mạc Ý ăn mặc rất đơn giản áo T-shirt quần jean, cô ta vừa ngẩng lên, liền phát hiện chiếc váy trên người Mạch Sanh Tiêu, đúng là Ruili trên tạp chí có giới thiệu, là hàng xa xỉ phẩm, cô ta mỗi khi đi ở đường dành riêng cho người thường đi qua cửa hàng đó, chỉ dám đứng ở cửa ra vào nhìn quanh, ngay cả dũng khí vào thử đều không dám.

Cô ta không khỏi cảm thấy vận mệnh bất công, Mạch Sanh Tiêu nhìn còn trẻ như vậy, mới vừa tốt nghiệp một cái, có thể mặc quần áo sang quý như thế.

“Này, cô từ nay về sau đi đường cẩn thận một chút đi.”

“Thư Điền, thôi, chúng ta đi thôi, không phải muốn đi ăn cơm sao?” Mạch Sanh Tiêu thấy mấy cuốn sách không việc gì, cũng không có nhìn kỹ mặt Mạc Ý, càng không ngờ tới rằng, giữa các cô ở tương lai không lâu sau đó sẽ có rất nhiều gút mắc như thế.

Mạc Ý cứ nhìn theo hai người dần dần đi xa khỏi tầm mắt mình, Thư Điền lái xe mini-coopen-ninh đỗ vào ven đường, Sanh Tiêu đi ra ngoài đi làm không thể không lái xe, hôm nay Duật Tôn không rảnh, cô phải tự mình lái xe tới.

Mạc Ý nhận ra xe Thư Điền, nhưng xem xét cỡ xe của Mạch Sanh Tiêu, là xe thể thao, cô mặc dù không nhìn được, cũng biết giá trị xa xỉ.

Hai người này, nhất định là không sang thì cũng quý.

Trong thâm tâm cô ta có chút bất bình, đứng ở cửa ra vào Thanh Hoa, trong nội tâm lại khó nén kích động, qua hết mùa hè này, cô ta muốn thi vào trường học mà cô tha thiết ước mơ này. Cô đi vào vườn trường, đứng ở trước tủ kính. Bên trong có một tờ áp-phích rất lớn, tiêu đề viết: tiết âm nhạc Paris, Tình Diệu mộng Đông Phương. Nữ diễn viên chính là vừa rồi cô đụng vào – Mạch Sanh Tiêu.

Mạc Ý càng cảm thấy không công bằng, ông trời dường như đối xử bất công, đã ột người hoàn cảnh đẹp như vậy đã thế tiền đồ phía trước đều có người trải rộng, không giống cô, cho dù có thể đi vào Thanh Hoa, còn phải chính mình cố gắng nỗ lực bằng mọi giá.

Cô nhìn bốn bên xung quanh, thấy tất cả đều bận rộn chụp ảnh chung lưu niệm, không một ai chú ý đến bên này, cô ta móc ra một hộp phấn mang theo bên người, đem cái hình ảnh người ngồi trước đàn dương cầm tẩy đi, cho đến khi chỉ nhìn thấy đôi tay người ấy đang đánh đàn.

Mạc Ý cảm thấy trong nội tâm dễ chịu không ít, cô ta khẽ nhếch cánh môi, trong lòng nghĩ, cứ hưởng phúc đi, coi chừng ngày nào đó tay cô đều phế bỏ, nhìn cô còn có thể đánh đàn như thế nào!

Thành tích tốt nhất của Thanh Hoa, chính là giải thưởng âm nhạc mà Sanh Tiêu chơi tại Paris này. Mạc Ý từ nhỏ về phương diện đánh đàn dương cầm đã bộc lộ tài năng, cô muốn vào Thanh Hoa, muốn che đậy hết những hào quang mà Mạc Sanh Tiêu từng có.

Trong quán Pizza Hut, Sanh Tiêu đem Bằng tốt nghiệp đặt ở trên mặt bàn, Thư Diễm cầm lấy bộ hóa trang trang điểm lại, “Tốt nghiệp thế này, thầy mình già đi mấy tuổi a.”

“Sao lại có thể nói tang thương như vậy chứ.”

“Còn không đúng sao, Sanh Tiêu, cậu cũng đừng có cười, “Thư Diễm khép lại chiếc gương, “Đời Người con gái đẹp nhất không phải là lúc này sao? Cậu xem cậu đều kết hôn, tớ còn đang trôi nổi đây này.”

“Đúng rồi, cậu cùng Tang viêm như thế nào còn không kết hôn đi?”

“Ba mẹ tớ bên kia, tớ đến nay còn chưa có nói, bọn họ cũng không biết hoàn cảnh Tang viêm, tớ nghĩ, sẽ không tiếp nhận được, vì thế tớ lại thấy sợ hãi kết hôn, cậu nói chúng ta còn trẻ như vậy, nếu lỡ như Tang viêm đổi ý, sau đó có tình nhân bên ngoài, tớ đây không phải là thảm hại sao?”

Mạch Sanh Tiêu nhấp một hớp đồ uống ướp lạnh, cảm giác mát mẻ thoáng cái thấm vào tim gan, “Cậu nghĩ đi đâu thế, tớ nghĩ Tang viêm không phải người như vậy.”

“Được rồi, được rồi, không nói tớ nữa, “Thư Diễm tùy ý đặt tay xuống bàn, “Cậu thì sao?”

“Tớ thì làm sao?”

“Còn giả bộ, cậu cùng Duật Tôn kết hôn đều hơn nửa năm, làm sao còn chưa thấy cậu mang thai a? Mẹ nuôi là Tớ đây chính là đã sớm chuẩn bị xong xuôi phong bao lì xì rồi.....”

“Loại chuyện như này, “Mạch Sanh Tiêu cắn ống hút, “Thuận theo tự nhiên a.”

“Này, thành thật khai báo, các người là không phải còn đang dùng biện pháp?”

“Nói những gì đấy?” Sanh Tiêu quan sát bốn bên cạnh, may mà trong nhà ăn nhiều người, âm thanh ầm ĩ, không có người để ý, “Muốn có con không phải đơn giản như vậy.”

“Không phải chứ, dì nhỏ của tớ kết hôn lúc ấy, không đến hai tháng liền mang thai, còn chưa nói đến.....” Thư Diễm khẽ cười gian, “Tớ thấy Duật Tôn thân cường thể tráng, khẳng định rất chăm chỉ vận động, làm sao có thể đến bây giờ còn không thấy động tĩnh?”

“Càng nói càng quá đáng” Sanh Tiêu đem khoai rán ném vào trong tay Thư Diễm, “Ăn đi, để bịt ngay cái miệng không ngừng nghỉ của nhà người.”

“Chắc, chắc, còn nói không biết xấu hổ.”

Sau khi Hai người ở Pizza Hut ăn xong, chuẩn bị đi dạo phố, Thư Diễm đi qua đường dành riêng cho người đi bộ, quặt vào một tiệm thuốc, cô kéo Sanh Tiêu vào cùng.

“Cậu đến tiệm thuốc làm cái gì?”

Thư Diễm dáng vẻ đương nhiên, “Mua thuốc a.”

Cô đi vào trước quầy, chỉ chỉ vào bên trong một chai thuốc màu trắng, “Cái này, hai chai.”

“Cậu bị bệnh gì à?” Mạch Sanh Tiêu nhìn chằm chằm vào lọ thuốc cho đến khi nhìn rõ ràng chai thuốc, mới biết được là thuốc tránh thai, “Thư Diễm, không phải nói uống thuốc lâu dài đối với thân thể không tốt sao?”

Thư Điềm thanh toán tiền khoác ở cánh tay Mạch Sanh Tiêu đi ra ngoài, “Cái này là thuốc quý, tác dụng phụ bình thường rất nhỏ, cậu cũng biết đấy, không có mấy người đàn ông nào chịu mang bao, tớ cũng không thích.”

Sanh Tiêu đi xuống vành đai, ánh sáng đèn báo hiệu lóe lên, cô hoa mắt, thiếu chút nữa té ngã.

“Cẩn thận, Sanh Tiêu cậu không sao chứ?”

Mạch Sanh Tiêu kịp thời lấy lại tinh thần, Thư Điềm thanh âm phảng phất rời ra rất xa, “Không có việc gì, không cần thận trọng nữa.”

Cô đi theo sau lưng Thư Điềm, Thư Điềm rất hào hứng, Mạch Sanh Tiêu lại như là mất hồn, từ lúc đi ra khỏi tiệm thuốc, cô liền nghĩ tới lọ thuốc của chính mình, rất nhiều lần Duật Tôn đều hỏi cô, có uống thuốc đúng giờ hay không, Sanh Tiêu cứ cho là phải uống đúng, dần dần cũng thành loại thói quen.

Thư Điềm thỉnh thoảng quay đầu cùng cô nói chuyện, mấy lần thấy cô phản ứng rất chậm, Thư Điềm tưởng thời tiết nóng bức, Mạch Sanh Tiêu thân thể không thoải mái, “Sanh Tiêu, nếu không hôm nay đi đến đây thôi, cậu mau trở về nghỉ ngơi đi.”

“Ừm, tớ hôm nào sẽ tìm cậu đi dạo phố.”

Mạch Sanh Tiêu lái xe trở lại Hoàng Duệ ẩn tượng, Duật Tôn cũng không ở nhà, Hải Bối vừa nghe thấy động tĩnh liền phi nhanh tới, quần quít lấy chân của cô làm nũng.

“Hải bối ngoan, tự mình đi chơi đi.”

Sanh Tiêu vội tắt đèn lên lầu, dì Hà từ phòng bếp ló ra, “Sanh Tiêu về rồi à.”

Cô không kịp đáp lại, tay đẩy cửa phòng ngủ ra, đi vào.

Mạch Sanh Tiêu đi đến bên cửa sổ, đem toàn bộ rèm mở ra, trong nhà điều hòa mát lạnh đối nghịch với khí nóng ở ngoài tản đi không ít, cô cầm lấy chai thuốc trên tủ đầu giường cẩn thận xem xét, xem từ khâu đóng gói đến nhà sản xuất, bất luận là tiếng Trung hay Tiếng Anh, đều khẳng định bên trong chính là vi-ta-min E.

Sanh Tiêu trong nội tâm đã có loại khó nhịn bất an, cô cầm chặt chai thuốc trong tay, bất giác lại nhớ đến những lời nói của Thư Điềm lúc nãy.

Cô xuất thần ngồi ở mép giường, đến cả âm thanh Duật Tôn lái xe trở về cũng không nghe được, người đàn ông lên lầu, mới vừa đi tới cửa phòng ngủ, đã nhìn thấy mạch Sanh Tiêu nắm chặt chai thuốc, mặt đầy vẻ hoảng hốt.

Duật Tôn đôi mắt đào hoa mị hoặc khẽ nheo lại, hần khẽ chau lông mày, hướng phía Sanh Tiêu đi đến.

84. Chương 84: Có Phải Đã Từng Gặp Anh Ở Đâu?

Mạch Sanh Tiêu nghe thấy tiếng bước chân, cũng không ngẩng đầu, đặt lọ thuốc lại trên tủ đầu giường.

Duật Tôn ngồi xuống bên cạnh cô: “Lấy được bằng tốt nghiệp rồi?”

“Vâng.”

Người đàn ông thấy tâm trạng cô không tốt, y ném chìa khóa xe lên tủ đầu giường, ôm eo Sanh Tiêu kéo cô nằm lên giường lớn. Mạch Sanh Tiêu dựa vào bả vai Duật Tôn: “Tôn, chúng mình có con được không?”

Đôi mắt đang nhắm lại nghỉ ngơi của người đàn ông liền mở ra, vẻ mặt có chút thiếu tự nhiên: “Sao tự nhiên em lại nghĩ muốn có con?”

“Trước kia em thấy mình vẫn còn nhỏ, nhưng bây giờ khác rồi, em đã kết hôn, đã muốn sinh con cho anh.”

Duật Tôn cũng không đáp lại lời cô, Sanh Tiêu siết chặt bàn tay phải, vết xước vừa rồi do nắm chặt lọ thuốc vẫn còn hơi đau: “Có phải là anh không muốn?”

“Sanh Tiêu.” Sau khi y gọi tên cô, liền dừng lại mấy giây. “Bây giờ anh còn chưa nghĩ đến.”

Trong lòng Mạch Sanh Tiêu chợt nhói lên, vẻ mặt cô lại tỏ ra rất bình tĩnh: “Cho nên, anh liền nói dối em đó là vitamin-E, thật ra, anh luôn cho em uống thuốc tránh thai?”

Sự trầm mặc của Duật Tôn khiến Sanh Tiêu càng sáng tỏ sự nghi ngờ trong lòng. Cô nhồm người dậy, nhất thời cảm thấy đầu óc choáng váng. Duật Tôn vội kéo lại cổ tay cô: “Sanh Tiêu.”

Cô nghiêng đầu nhìn hắn, ra sức gạt tay hắn ra. “Em mệt, em đi tắm trước.”

Mạch Sanh Tiêu cầm áo ngủ đi vào phòng tắm. Dòng nước lạnh leo phun ra từ vòi hoa sen, cô chỉnh nước nóng đến mức thấp nhất, cởi váy đứng vào trong bồn tắm lớn. Tóc dài chạm vào nước, dán hết lên lưng. Hai tay Sanh Tiêu ôm mặt, chỉ cảm thấy trong mắt từng đợt nóng hổi.

Duật Tôn nếu như nói với cô, nói rằng tạm thời y chưa muốn có con, Mạch Sanh Tiêu cũng hoàn toàn có thể đồng ý. Dù sao cô vẫn còn trẻ, cô vốn dự định đến 25 tuổi mới có con. Điều cô không thể ngờ được chính là, người đàn ông này ngay cả quyền bàn bạc cũng không cho cô, tự mình quyết định, khiến cô ghen tị tận cổ.

Cửa phòng tắm nhẹ bị đẩy ra, Duật Tôn đi tới phía sau Sanh Tiêu, hai tay ôm lấy eo cô, Mạch Sanh Tiêu vội buông bàn tay đang ôm lấy mặt ra, gạt nước lạnh rửa mặt: “Sao anh vào được?”

“Sanh Tiêu, em thật sự muốn có con như vậy sao?”

“Không.” Cô bóp sữa tắm vào lòng bàn tay: “Em phải tắm rửa, anh ra ngoài trước đi.”

Hai tay người đàn ông đặt trên vai cô, nhẹ nhàng vuốt ve: “Anh chỉ là tạm thời chưa muốn có con, anh nghĩ, một người như anh có phải là không thể có đứa con của chính mình? Sanh Tiêu...” Nếu y không thể dành cho đứa bé tất cả tình yêu, vậy sau khi nó lớn lên, có hay không sẽ trở nên giống như Duật Tôn?

Mạch Sanh Tiêu xoay người, hai tay cô dính đầy bọt xà phòng: “Tôn, vì sao anh lại nói như vậy?”

Duật Tôn ôm chặt cô: “Sanh Tiêu, một ngày nào đó em sẽ rõ ràng.”

Người đàn ông này, đã là chồng của cô, nhưng rất nhiều chuyện, Duật Tôn đều nói dối cô. Đặc biệt là thân thể của y, cô chưa từng từ miệng của Duật Tôn nghe qua một câu nói về cha mẹ y cho dù là còn sống hay đã chết.

“Đi ra ngoài đi, chúng ta như vậy, đều sẽ bị cảm lạnh.” Mạch Sanh Tiêu đẩy lui y ra.

Duật Tôn không hề rời, mà cùng cô tắm rửa.

Sanh Tiêu mặc áo ngủ đi vào phòng, lọ thuốc kia đặt trên tủ đầu giường, một nơi rất dễ thấy. Cô rót cốc nước, mở lọ ra lấy một viên thuốc. Duật Tôn thấy một loạt động tác của cô, khi cô nâng tay chuẩn bị uống, người đàn ông vừa vặn giữ lấy cổ tay cô: “Sanh Tiêu...”

Mạch Sanh Tiêu bối vì vừa rồi hắn đột nhiên ngăn cô, tay cô hơi run, thuốc rơi xuống bên chân: “Làm sao vậy?”

“Em nói muốn, đừng uống nữa.” Duật Tôn thuận thế ôm lấy eo cô, kéo Sanh Tiêu đến bên người. Y chưa từng nghĩ tới sẽ cùng người khác sinh con, ngay cả vừa rồi, Duật Tôn còn nhất quyết không muốn có con.

Ngay cả một người phụ nữ mà y cũng không thể toàn tâm toàn ý, sao có thể yêu quý một đứa bé?

Nhưng mà...

Giây phút y nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu chuẩn bị uống thuốc, có một loại cảm xúc phức tạp quẩn quanh trong lòng, y xúc động vươn tay, xúc động nói ra câu kia.

Mọi người đều có cảm tính và lý tính, Duật Tôn cũng không ngoại lệ.

Y thậm chí muốn rằng, tuy mục đích kết hôn lúc trước của y và Sanh Tiêu không thuần khiết, nhưng cho tới bây giờ, Mạch Sanh Tiêu là người phụ nữ duy nhất mà đến gần hai năm y cũng không chán ghét. Lúc trước Nam Dạ Tước bị giữ chặt bởi Dung Ân, chính là một ví dụ tốt. Duật Tôn không biết, y có thể dừng lại ở người phụ nữ này không.

“Anh cười cái gì?” Sanh Tiêu thấy y bắt giác mỉm cười.

Duật Tôn có chút ngượng ngùng, dường như là động tác lúc lơ đãng. “Không có gì.”

Mạch Sanh Tiêu một lần nữa lấy từ lọ ra một viên thuốc: “Con thì chờ anh chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta có cũng không muộn.”

Cô uống thuốc, ánh mắt Duật Tôn hoảng hốt, nhưng không đưa tay ngăn lại.

Lúc ăn bữa tối Sanh tiêu liền cảm thấy có gì không ổn, cô ấn bụng, từng trận đau đốn ập tới, cô miễn cưỡng ăn mấy miếng, vội vàng đi lên lầu.

Quả nhiên như cô đoán, đến tháng.

Cô nhất thời sơ sẩy, hơn nữa vừa rồi vô ý tắm nước lạnh, như thế sẽ càng đau bụng ghê hơn. Khi Duật Tôn đi vào chỉ thấy cô chui trong chăn sưởi, chỉ lộ ra mỗi cái đầu nhỏ.

“Sao thế? Ăn uống không tốt sao?” Y khoanh chân ngồi ở mép giường, lại nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu sắc mặt trắng bệch, trên trán đầy mồ hôi.

“Đau bụng.” Tiếng của cô nhỏ như muỗi kêu.

“Để anh gọi Từ Khiêm đến.” Có chuyện là tìm Từ Khiêm, dường như đã là thói quen nhất của Duật Tôn và Nam Dạ Tước.

Mạch Sanh Tiêu giữ chặt bàn tay y: “Không cần, em đến tháng.”

Duật Tôn nghiêng người ngồi xuống mép giường: “Cái đó đến sẽ đau bụng sao?”

“Vâng.” Mạch Sanh Tiêu đau đến mức toàn thân không chút sức lực, mặt nặng trĩu, nhưng lại không hề buồn ngủ. Cô khó khăn xoay người, Duật Tôn không có cách nào khác, đành phải xuống lầu tìm dì Hà.

Dì Hà dù sao cũng là người từng trải, lập tức nấu một bát canh gừng bưng lên: “Sanh Tiêu, nhanh tranh thủ lúc còn nóng uống đi, có thể bổ huyết.”

“Ngọt quá.”

“Càng đặc càng ngọt mới tốt.” Dì Hà đem túi chườm nhét vào trong chăn, đặt lên bụng Sanh Tiêu: “Như vậy có thể thoải mái hơn nhiều.”

Sau khi dì Hà đi xuống lầu, Duật Tôn liền bật TV lên, bật qua mấy kênh. Y ngồi tựa vào giữa giường, Kéo chăn sưởi ấm Mạch Sanh Tiêu ngồi vào giữa hai chân mình, đầu tựa lên vai y. Hai tay Duật Tôn đặt lại túi chườm nóng hổi trên bụng cô: “Xem phim với anh.”

Bụng thật nóng, cũng dễ chịu hơn nhiều.

Sanh Tiêu khép hai chân lại: “Em hơi mệt, không chừng xem một lúc sẽ ngủ mất.”

“Em mệt thì ngủ đi, anh xem một mình.” Duật Tôn muốn làm dờn đi sự chú ý của cô, như vậy, cũng có thể giảm đi chút khó chịu.

Mạch Sanh Tiêu gạt đầu, TV đang chiếu một bộ phim của Hollywood, cô xem phần đầu, sau đó bụng cũng không còn khó chịu như trước nữa, liền mơ màng nhắm mắt thiếp đi. Vừa thức giấc, tất cả đèn trong phòng ngủ đều đã tắt, chỉ còn lại màn hình TV đang phát tin chuyển hình liên tục.

Cô xoay đầu, chớp mũi chạm lên má Duật Tôn.

Người đàn ông đã ngủ say, y vẫn giữ động tác lúc mới lên giường, cầm tựa lên cần cổ Sanh Tiêu. Trái tim cô mềm lại, lấy khuỷu tay huých huých y: “Tôn, Tôn?”

Duật Tôn thật sự ngủ say, khuôn mặt giãn ra, vẻ mặt yên bình, vô cùng thoải mái.

“Tôn?” Mạch Sanh Tiêu cất cao tiếng gọi, lúc này y mới tỉnh.

Người đàn ông còn rất ngái ngủ, cảm hơi nhấc lên, mắt mở hé hé, Mạch Sanh Tiêu nhìn vẻ mặt y, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta ngủ đi.”

Duật Tôn nhìn thấy TV cách đó không xa vẫn còn bật, lúc này y mới nhớ ra vừa rồi bắt giắc thiếp đi. “Ừ.”

Y ôm lấy Sanh Tiêu, đặt cô ở bên cạnh. Giữ một động tác trong thời gian dài, y vừa cử động, mới phát hiện hai chân không nhúc nhích được. Duật Tôn rút gối đang tựa sau lưng ra: “Chẳng trách mỗi lần làm xong em đều nói chân mỗi nhừ, quả nhiên.”

“Anh lại nữa, chuyện gì cũng có thể liên hệ tới cái giường.”

Người đàn ông tựa vào sau lưng cô, bàn tay to lớn đặt lên bụng Sanh Tiêu: “Còn đau không?”

“Đỡ hơn nhiều rồi.” Mạch Sanh Tiêu nhắm mắt lại, bắt đầu mệt mỏi, cô dường như nhớ tới cái gì liền mở mắt ra, quay lại đối diện với khuôn mặt của Duật Tôn: “Không phải anh rất ngại bẩn sao? Sao không ra phòng khách ngủ?”

“Em là vợ của anh, chỉ cần không đụng vào là được.”

Sanh Tiêu vùi vào ngực Duật Tôn, ánh trắng sáng ngời chiếu vào, dừng lại trên khoe miệng đang cong lên của cô.

Cuộc sống của Mạch Sanh Tiêu là một vòng luẩn quẩn rất nhỏ, trừ Hoàng Duệ Ân Tượng, cũng chỉ là chỗ làm, thỉnh thoảng cũng sẽ cùng Thư Diễm đi shopping, dạo phố, xem phim, thỉnh thoảng sẽ cùng dì Hà đến nhà Tương Tư. Khi Sanh Tiêu nhàn rỗi rất thích ở nhà, học dì Hà nấu các món ăn, dần dần không khỏi trở nên thành thực, toàn tâm toàn ý đều đặt trên người đàn ông mà cô yêu.

Một kỳ nghỉ hè thật sự trôi qua rất nhanh, Sanh Tiêu nhận được điện thoại của thầy hướng dẫn ở Hoa Nhân, hy vọng cô có thể biểu diễn tài năng của mình vào ngày khai giảng, đồng ý làm khách mời, tham dự các hoạt động. Mạch Sanh Tiêu vốn định từ chối, nhưng dù sao thầy hướng dẫn cũng năm lần bảy lượt đề nghị, đành phải đáp ứng.

Hoa Nhân đối với lễ khai giảng bao nhiêu năm qua đều rất chú trọng, không chỉ Sanh Tiêu, ngay cả Duật Tôn cũng được mời đến.

Mạch Sanh Tiêu nghĩ rằng y sẽ không tham gia, đến ngày liền chọn một bộ lễ phục mặc vào, không ngờ y lại gọi điện thoại về, nói xong việc ở công ty, sẽ lập tức quay về đi với cô.

Cô ngồi ở phòng khách đợi hai tiếng.

Thật lâu y mới trở về, lúc này mới vội vàng xuất phát: “Chúng ta thể này liệu có đến muộn không?”

“Muộn để cho bọn họ chờ.”

Xe vừa mới tiến vào trong vườn trường, quả nhiên ở trước cửa hội trường quen thuộc, vài thầy hướng dẫn và hiệu trưởng đang đứng chờ, hai người vừa xuống xe, họ vội tới tiếp đón: “Hoan nghênh hoan nghênh, Sanh Tiêu à, đang chờ em và Duật thiếu.”

Hiệu trưởng nhiệt tình cầm tay Sanh Tiêu, cô nhìn khuôn mặt ở trước mặt, lúc trước cô mới vào Hoa Nhân, vì chuyện học phí mà từng tìm ông ta một lần, cô muốn xin nộp muộn hai, ba tháng tiền học, nhưng mà hiệu trưởng lại nói với cô, không được, đây là quy định của trường.

Sanh Tiêu miễn cưỡng mỉm cười, tay trái giữ lấy tay hiệu trưởng, rút tay phải ra.

Về mặt hiệu trưởng có chút ngượng ngùng, vội đưa tay ý bảo: “Duật thiếu, Duật phu nhân, mời.”

Gần như cùng một lúc, để cô nhìn rõ được sự nóng lạnh của một con người.

Cô kéo cánh tay Duật Tôn đi lên bậc. Hội trường của trường học cũng đủ để mấy trăm người ngồi, toàn bộ sinh viên của Hoa Nhân đều tụ tập bên trong. Cô cùng Duật Tôn nắm tay nhau vào, tâm mắt bỗng tối sầm, một thầy hướng dẫn xuất hiện bên cửa vào.

Mọi người nghe thấy tiếng động đều nhìn sang, không ít người nhận ra hai người: “Nhìn kia, kia không phải là Mạch học tử mới tốt nghiệp sao?”

“Ồ, Mạch học tử là ai thế?” Tân sinh viên không kìm được, túm lại xem náo nhiệt.

“Học sinh ưu tú của Hoa Nhân đây, là sinh viên duy nhất được đến nhạc hội ở Paris...”

Bước chân Mạch Sanh Tiêu thong thả, mặc cho vô số ánh mắt hướng lại đây, nhưng cô không hề luống cuống, Duật Tôn nhìn cô. Lúc trước khi y nhìn trúng cô, liền phát hiện Mạch Sanh Tiêu không giống những người khác, tình huống như thế này cô cũng có thể khống chế, cô kết hôn quá sớm, mới có thể như bây giờ, nếu không, Mạch Sanh Tiêu tuyệt đối có thể bay ra khỏi lồng, một mình bay lượn.

Mạc Y ngồi ở hàng ghế đầu, nghe thấy động tĩnh phía sau, cô ta quay đầu nhìn, vừa lúc Mạch Sanh Tiêu đi qua người mình.

Khuôn mặt kia...

Cô ta kinh ngạc, lại nhìn thấy khi Sanh Tiêu kéo người đàn ông, càng cảm thấy quen quen.

Hiệu trưởng cũng rất cung kính đi phía trước mở đường, sắp xếp cho Duật Tôn và Sanh Tiêu vị trí đầu tiên.

“Mời hai vị ngồi.”

Lễ khai giảng bây giờ mới bắt đầu, đầu tiên là người chủ trì giới thiệu, Sanh Tiêu chăm chú nghe, cô khẽ ngắt đầu: “Còn nhớ nơi này không?”

Lúc trước Mạch Tương Tư ngồi xe lăn vị ngã, nơi Duật Tôn nhốt bọn họ, chính là hội trường này.

“Đúng là thù dai.”

“Lúc ấy em hận anh chết đi được.” Mạch Sanh Tiêu làm bộ nghiêng rằng nghiêng lợi. Nửa mặt bên trái của Duật Tôn hòa vào ánh đèn, y cười mê hoặc, hoàn toàn khác lúc mới gặp Sanh Tiêu: “Em dám trước mặt mọi người cắn anh một cái xem?”

Trên sân khấu, người chủ trì diễn thuyết một bài hết sức dạt dào tình cảm, sau đó liền đem sự chú ý dời xuống khán đài: “Bên dưới, còn có khách mời là cựu sinh viên ưu tú của Hoa Nhân chúng ta, từng đạt vị trí thứ sáu trong nhạc hội ở Paris: Sanh Tiêu, sẽ biểu diễn tặng các bạn một bài.”

Sanh Tiêu đứng dậy, đi lên sân khấu.

Bài biểu diễn cô đã chuẩn bị tốt, là bài concerto cô chuẩn bị cho nhạc hội ở Paris, một bản concerto của Chopin, có độ khó cao.

Mạch Sanh Tiêu nín thở tập trung, đầu ngón tay lướt qua phím đàn đen trắng, tầm mắt cô xuyên qua khán đài cao, dừng lại trên người ngồi ở vị trí đầu tiên – Duật Tôn. Bọn họ nhìn nhau cười, Sanh Tiêu quay đầu, giai điệu bài hát mượt mà và có hồn nở rộ tuyệt đẹp dưới bàn tay của cô, đi sau vào từng góc ngách của hội trường.

Mái tóc của cô dài đến ngang lưng, sợi tóc đen bóng chưa từng nhuộm hóa chất, ánh mắt cô chuyên tâm, đèn sân khấu trên đỉnh đầu chiếu lên quanh người cô một tầng ánh sáng tuyệt mỹ. Hai tay Duật Tôn khoanh trước ngực, một chân vắt lên, mắt phượng nhẹ cong lên.

Khi Mạc Y vào Hoa Nhân có thành tích cao nhất, bàn tay đang đặt trên đầu gối của cô ta xiết chặt lại. Lúc trước bất luận là thế nào cô ta cũng không phục, bây giờ nghe Sanh Tiêu diễn tấu, càng cảm thấy bất công, cho dù cô ta có trải qua vài năm luyện tập, cũng không thể theo kịp được Mạch Sanh Tiêu.

Ghế ngồi phía sau là sinh viên năm hai, mấy người liền xúm lại tranh luận: “Các cậu biết vì sao nhà trường lại mời Mạch Sanh Tiêu về biểu diễn không?”

“Vì sao?”

“Cái này không đơn giản đâu.” Đối phương hạ giọng, sợ bị Duật Tôn nghe thấy: “Hiệu trưởng đã khích lệ chúng ta, học tập cho tốt, chỉ có được như Mạch Sanh Tiêu mới hết khổ, mới có thể được kẻ có tiền vừa mắt, bao nuôi.”

Mấy người bên cạnh cười vang: “Đầu óc cậu hạn hẹp, cẩn thận hiệu trưởng lột da cậu.”

“Đừng có mà không tin, thấy người đàn ông phía trước kia không? Anh ta tên là Duật Tôn, trước kia thường đỗ xe trước cổng trường chúng ta, nhận ra không? Anh ta đến đây chính là để đón sinh viên, Mạch Sanh Tiêu đánh đàn rất hay, cũng là cô ta may mắn, Tô Ngải Nhã học tử kết cục bị đuổi học, cô ta lại bay lên đầu làm phượng hoàng...”

“Chuyện đó làm sao cậu biết?”

“Tổ có bà chị họ học cùng bọn họ, chuyện khi đó khá lớn, lúc ấy Duật thiếu vì để ý đến cô ta, thiếu chút nữa gây tai nạn chết người, nghe nói, vị trí ở nhạc hội Paris kia, chính là Mạch Sanh Tiêu lên giường với anh ta mà đổi được...” giọng kể của cô gái rất sinh động, Mạc Y tựa người vào lưng ghế, đóng tai lên nghe.

“A, không thể nào, cô ấy đánh đàn thật hay mà...”

“Cậu thì biết cái gì, chưa đến mấy lần làm thế nào đã thu phục được trái tim của người như anh ta? Người ta bây giờ đã là Duật phu nhân, ra khỏi cửa có xe đẹp đưa đón, ở biệt thự lớn. Cho nên nói ấy cậu nghe này, chỉ học đánh đàn thôi là không được, ngoài cổng trường cuối tuần có biết bao nhiêu xe đẹp đến đợi, không phải là đến đón những người như cô ta sao?” Cô gái tỏ vẻ khinh thường, cổ tình tỏ ra chính mình chẳng hưởng ứng, đưa đến cửa nhà Duật Tôn cũng sẽ không thêm, chẳng qua chỉ là lời ngoài miệng.

Mạc Y nhìn Mạch Sanh Tiêu trên sân khấu, thì ra cô ta cũng không phải là con nhà quyền quý, cũng giống mình mà thôi, bình thường đến không thể bình thường hơn. Điều duy nhất không giống, chính là cô ta lại ở bên Duật Tôn.

Mạc Y lúc đầu thấy người đàn ông này rất quen, nhưng không thể nhớ ra được, cô ta đã gặp y ở đâu.

Phía sau vẫn đang tranh luận, Mạc Y xoay người: “Học tử, theo lý thuyết Duật thiếu kia có rất nhiều phụ nữ, vì sao lại thích cô ấy?”

“Cái này em sẽ không hiểu đâu.” Cô gái nhỏ giọng: “Nghe nói, anh ta có một sở thích, đó là thích học sinh, em nên chú ý.”

Tiếng cười của mấy cô gái bất giác cao lên, thầy hướng dẫn ngồi ở phía trước liền quay xuống nhìn, Mạc Y vội quay lên.

Mười đầu ngón tay của Sanh Tiêu dừng lại, xong một khúc, dưới khán đài vỗ tay như sấm.

Cô trở lại ngồi bên cạnh Duật Tôn, người đàn ông mất hết hứng thú, nhẹ xoa trán: “Đã xong chưa? Đi thôi.”

“Bây giờ sao?”

“Về ngủ.”

Nói xong, người đã đứng dậy.

Hiệu trưởng thấy y đứng lên, cũng vội đi tới: “Cảm ơn Duật thiếu, Duật phu nhân, Hoa Nhân chúng tôi mới in sổ lưu niệm, để tôi bảo người lấy tặng các vị một bộ.”

Duật Tôn xoay người nói nhỏ bên tai Sanh Tiêu: “Anh ra ngoài hút thuốc.”

Mạch Sanh Tiêu gật đầu.

Sau khi Duật Tôn đi ra ngoài, trên sân khấu lại truyền tới giọng diễn thuyết cũ mèm, Mạc Y huých người bạn bên cạnh: “Khi thầy hỏi, cậu nói rằng mình đi toilet nhé.”

Cô ta đi ra khỏi hội trường, nhìn thấy Duật Tôn đang đứng trước lan can, đầu ngón tay kẹp thuốc, cũng chưa châm lửa. Mạc Y cẩn thận đi đến bên cạnh y: “Chúng ta, có phải đã từng gặp nhau ở đâu?”

Người đàn ông nghiêng mặt, cô ta đứng gần như vậy, nháy mắt đã khiến tim đập thành thịch. Mạc Y than nhẹ, y ngũ quan tinh tế, hai mắt sáng như đuốc, thật đẹp.

Duật Tôn chỉ quét mắt qua, Mạc Y không trang điểm, bộ dạng không tồi, tầm mắt y nhìn về phía khác: “Tôi chưa từng thấy cô.” Y nhìn về phía hội trường, đang đợi Mạch Sanh Tiêu.

“Em thật sự đã từng thấy anh ở đâu đó, chỉ là không nhớ ra.” Mạc Y không nhận được, vội giải thích.

“Thấy tôi rồi thì sao?” Y hỏi lại.

“Em...” Mạc Y lắp bắp.

“Lý do này từ mười năm trước tôi đã không dùng đến.”

“Anh hiểu lầm rồi...” khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Y đỏ bừng: “Em không phải là mượn cơ hội để tiếp cận anh.”

Người đàn ông liếc mắt, cũng rất nhanh dời tầm mắt ra chỗ khác: “Nếu không phải tiếp cận, thì đi đi.”

85. Chương 85: Vô Cùng Bất An

Mạc Y thấy y không thêm chú ý nhiều đến mình, trong lòng dường như khó chịu.

Cô ta vẫn muốn giải thích với Duật Tôn, cô ta chỉ là thấy y rất quen, cũng không phải như những cô gái khác muốn nhân cơ hội nịnh nọt. Nhưng mà người đàn ông này hiển nhiên không quan tâm, sự chú ý của y lúc này cũng không ở trên người Mạc Y.

Hiệu trưởng tặng quà lại còn tiến ra, Mạch Sanh Tiêu cảm sở lưu niệm, nụ cười cứng ngắc: “Hiệu trưởng, ngài quay lại đi.”

Cô xoay người đi ra khỏi hội trường, nặng nề thở dài.

Thật mệt.

Mạc Y bất giác rời Duật Tôn một khoảng.

Mạch Sanh Tiêu đi về phía lan can, người đàn ông đón lấy, ôm eo cô: “Sao bây giờ mới đi ra?”

“Vâng, họ tặng em cái này.”

Mạc Y nhìn theo bóng dáng Duật Tôn đã đi xa, lúc này mới bừng tỉnh, thì ra khi cô ta đi dạo trên phố đi bộ, từng gặp y trong một cửa hàng sang trọng, chẳng trách, sao lại quen như vậy.

Mạc Y cũng bước đi vài bước, mắt nhìn thấy người đàn ông lái xe rời khỏi vườn trường, trong lòng cô ta cảm thấy mất mát, bóng dáng cô đơn đồ dài, chạm tới cây trúc xanh biếc trong vườn trường.

Mạch Sanh Tiêu và Duật Tôn kết hôn cũng đến nửa năm, nhưng dường như chưa từng cãi vã, từng ngày trôi qua thật yên bình. Sự bần khoản lúc đầu của Sanh Tiêu cũng theo thời gian mà trôi đi. Có lẽ, Duật Tôn thật sự khao khát có một gia đình, bọn họ chỉ cần có thể giữ gìn được như thế này, có thể giúp nhau khi hoạn nạn.

Mạch Tương Tư từ sau khi đi làm, con người cũng trở nên bình thản hơn, bầu không khí căng thẳng, hơn nữa khó tránh khỏi có lực đực khiến ả thường xuyên phải chịu thiệt. Đối với tình hình bây giờ, ả vô cùng không thích ứng. Lại không có ai như Mạch Sanh Tiêu luôn che chở cho ả, càng có nhiều lúc, người khác lấy ả ra làm trò cười cho thiên hạ. Tương Tư đành phải cố gắng mà thích ứng, học hỏi, nhưng cả ngày tiếp diễn, thường mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần.

Ả muốn sau khi từ chức sẽ mở một cửa hàng, Mạch Tương Tư vẫn chưa nói ý định này cho Sanh Tiêu, ả lên mạng tìm kiếm tin tức về cửa hàng, muốn chứng thực đã rồi nói.

Tương Tư gặp chuyện sẽ không lại như trước tìm Sanh Tiêu đầu tiên nữa, qua nửa năm, khiến suy nghĩ của ả thay đổi không ít.

Vốn nghĩ tranh thủ cuối tuần tới, nhưng cửa hàng chuyển nhượng lại đúng lúc gọi điện bảo ả tới đó xem, bất đắc dĩ, Mạch Tương Tư phải bắt xe đến đó trước.

Ả cầm theo địa chỉ ghi lại trên mạng: “Bác tài, đi tới chỗ này.”

Tài xế taxi nghiêng đầu nhìn: “Ồ, chỗ này à, mạn phép hỏi, cô đến đó làm gì?”

“Tôi muốn xem cửa hàng.”

“Quả nhiên, chỗ đó mới mở một trung tâm mua sắm mới, trước đây không có ai đến, nhưng mà chờ đến lúc làm ăn thịnh vượng chắc là ổn, bây giờ thuê thì được lợi thôi.”

Mạch Tương Tư gật đầu mỉm cười: “Đến đó chắc là không xa?”

“Cũng tạm, khoảng nửa tiếng.”

Tương Tư vừa đến đó xem, quả nhiên người rất thưa thớt, rất nhiều cửa hàng đã bày biện tốt, nhưng chiếm lĩnh bên trong vẫn là khoảng không. Trung tâm mua sắm này rất lớn, xung quanh là khu dân cư, chẳng qua còn chưa bắt đầu giao dịch, đường đi vẫn cát chưa kịp dọn sạch, nếu như không cẩn thận bất cứ lúc nào cũng có thể giẫm phải đinh.

Ả đứng hẹn đến gặp đối phương, giá chuyển nhượng cộng với tiền thuê ban đầu lại không đắt, Tương Tư xem cửa hàng xong, nói rằng ngày mai sẽ có câu trả lời.

Bàn bạc xong đi ra, ả dói đến mức bụng dính vào lưng, ả đi vào cửa hàng mỳ gạo LaoMa ở bên cạnh ăn bữa tối. Khi nhìn vào di động đã là tám giờ.

Ả lo lắng xách túi đứng dậy, cũng không biết chỗ này có thể bắt được xe không.

Trong khu nhà đã sáng ánh đèn, nhưng không có ai đi vào, đối diện không xa là khu đại học, cho nên buổi tối mới có các cặp tình nhân trẻ tuổi đến đây ăn cơm, xem phim, thuận tiện, bí mật yêu đương.

Mạch Tương Tư cầm túi, bước đi càng nhanh, trong lòng càng sợ hãi. Trên con đường vắng vẻ chỉ thấy tiếng gót giày của ả cạch cạch, hai tay ả nắm chặt túi, đầu không dám nhìn ra đằng sau, chỉ cảm cái cổ đi ra ngoài.

Thình lình, từ một hành lang nhỏ trong khu nhà xuất hiện một bóng người, Mạch Tương Tư thét chói tai, người bị va ngã xuống đất.

Nhìn kỹ lại, ả lập tức hồn bay phách tán, hồn vía lên mây.

Người con trai khoảng hai mươi tuổi, tay trái của anh ta đang giữ lấy phần gáy, ở khe hở có máu chảy ra, khiến cả người cũng dính máu. Tương Tư lui lại, đứng lên định chạy.

Túi xách ở tay lại bị người con trai giữ lại, Mạch Tương Tư ngã trở lại: “Cứu với, đừng, đừng, tôi cho anh tiền.”

“Điện thoại, điện thoại...”

“Cứu với...”

Người con trai ngồi lên bãi cỏ bên cạnh, anh ta dùng sức giữ lấy túi xách của Tương Tư: “Tôi bị thương nặng, mau giúp tôi gọi một cuộc điện thoại...”

Mạch Tương Tư ngồi phịch trên mặt đất, sợ tới mức nước mắt không ngừng tuôn ra: “Mau gọi! ”

Ả chỉ có thể luống cuống kéo khóa túi xách, nơm nớp lo sợ lấy điện thoại ra, cậu thanh niên thở dốc, nắm ngón tay giữ chặt lấy cổ tay ả: “Giúp tôi gọi đến số này...”

Ngón tay cái của Mạch Tương Tư run rẩy bấm số, cậu thanh niên liền đoạt lấy điện thoại trong tay ả: “Alo, đại ca, đã xảy ra chuyện, không ít anh em đã chết...” Hắn nói địa chỉ cho đầu bên kia, Tương Tư muốn trốn đi, nhưng cậu ta giữ chặt tay ả, sau khi nói điện thoại xong liền trả lại di động cho ả.

“Thả tôi ra, điện thoại anh cũng gọi xong rồi...”

Khuôn mặt cậu ta dường như trắng bệch như tờ giấy, dưới ánh đèn mờ cam càng trở nên quỷ dị đến đáng sợ. Anh ta giữ chặt vết thương sau gáy: “Nói thêm một câu nữa, tôi sẽ giết cô.”

“Đừng, đừng...” Mạch Tương Tư sợ tới mức vội vàng lên tiếng. Cách đó không xa, tiếng đánh chén, tiếng kêu thảm thiết truyền đến, cậu thanh niên lão đảo đứng dậy, lại kéo ả vào trong bông hoa. Tương Tư sợ hãi không thôi, cả người lạnh run, sau lưng mồ hôi chảy ròng ròng khiến áo sơ mi ướt đầm.

Ả ngồi xổm trong bông hoa, giữa bóng cây loang lổ có thể nhìn thấy chân của một người đàn ông đang bước tới. Đối phương hiển nhiên là phát hiện chỗ bọn họ nấp. Người con trai bên cạnh Mạch Tương Tư liền trở nên khẩn trương, vừa định chạy, lại bị người vừa đến giữ lấy cổ, một dao cắt vào yết hầu, mất mạng.

“A đừng, tôi chỉ là đi ngang qua.” Tương Tư sợ đến mức hai tay múa may, tiếng khóc thét tê tâm liệt phế.

“Mạch tiểu thư.”

Mạch Tương Tư bình tĩnh lại, hai tay ôm lấy bả vai, ngẩng đầu. “Anh...” ả nhất thời cảm thấy quen quen, giống như đã từng gặp ở đâu.

Người đàn ông tên là A Nguyên, hẳn là lúc trước đến Hoàng Duệ Ẩn Tượng, từng gặp qua một lần, cũng biết ả là chị gái Sanh Tiêu.

“Cứu tôi, tôi rất sợ.”

“Không có chuyện gì, tôi đưa cô về.” Người đàn ông cúi người, vừa mới chạm vào bả vai Tương Tư, ả chỉ nghe thấy “Pằng” một tiếng, tiếng súng đình tai nhức óc xé rách màn đêm vốn đã thê lương. ả trở mắt nhìn người đàn ông trước mặt ngã xuống trước mặt mình, máu tươi chảy ồ ồ trước ngực, hai mắt mở to, chết không nhắm mắt.

Mạch Tương Tư vốn đã kinh sợ chưa hết, lần này, sợ tới mức chết ngất. ả nghe thấy có vô số bước chân từ xa vọng tới, ả vội khom lưng, chui vào trong lùm hoa rậm rạp.

Một đám người chạy tới, đá đá hai người nằm trên mặt đất: “Đã chết.”

Mạch Tương Tư ra sức cắn mu bàn tay, miệng tràn đầy mùi máu tươi, ả căn bản không kịp nghĩ đến cùng là xảy ra chuyện gì. ả cũng không quen A Nguyên, cũng không nhớ ra đã từng gặp hắn ở đâu. Xung quanh trở lại về bình yên ban đầu, Tương Tư không dám mở mắt ra, ả ngồi xổm trong lùm hoa ước chừng một tiếng, sau khi xác định không có ai lại đây, lúc này mới lão đảo nghiêng ngả đứng dậy rời đi. ả thật vất vả mới gọi được xe, ngồi vào ghế sau, ả sợ đến mức bưng mặt khóc ròng lên.

Tài xế cũng không hỏi nhiều, còn tưởng Mạch Tương Tư thất tình. ả khóc đến hai mắt sưng đỏ, lúc này dường như mới nhớ ra cái gì, hai tay thò vào trong túi xách tìm kiếm.

Trong lúc hoảng loạn, di động nhất định là đã bỏ lại ở chỗ đấy.

ả không dám quay lại lấy, chỉ đành co rúm người dựa vào cửa xe.

Tại Hoàng Duệ Ẩn Tượng.

Sanh Tiêu tắm rửa xong đi ra, Duệ Tôn đang ngồi trên sofa trong phòng ngủ, trên đùi đặt chiếc laptop, cô vừa dùng khăn lau tóc, vừa đi đến bên cạnh người đàn ông, hai tay ôm lấy cổ y: “Làm gì vậy?”

“Lên mạng.”

“Em xem nào.”

Người đàn ông đặt máy tính sang một bên, giữ lấy thật lưng Sanh Tiêu kéo cô ngồi lên đùi mình: “Có phải là sợ anh đi tìm vợ bé không đấy?”

“Anh cứ đi tìm đi.”

Duệ Tôn kéo cô vào lòng, làn da Sanh Tiêu thật mềm mại. Điện thoại bên cạnh liền vang lên, y tùy tiện ấn nghe, động tác trên tay và miệng cũng chưa ngừng lại.

Hai tay Mạch Sanh Tiêu ôm lấy cổ người đàn ông, cô cảm thấy lồng ngực mà cô đang vùi vào đột nhiên cứng đờ, giọng nói của người đàn ông lạnh lẽo: “Cậu nhắc lại một lần nữa xem?”

Sanh Tiêu ngẩng lên, sắc mặt Duật Tôn rất đáng sợ, cô đã quên rằng bao lâu rồi cô không nhìn thấy trên mặt người đàn ông này vẻ hung ác, nham hiểm như vậy. Trong đôi mắt ấy đen như mực, cô một cảm giác tàn nhẫn ẩn giấu trong đó.

Duật Tôn bỏ điện thoại xuống, tay trái ở bên hông Sanh Tiêu cũng thả ra.

“Tôn, đã xảy ra chuyện gì?”

Tầm mắt Duật Tôn dừng ở một điểm, cặp mắt tựa như một con hổ khát máu nheo lại. Y đẩy Sanh Tiêu ra, cầm lấy chìa khóa xe: “Anh đi ra ngoài một chuyến.”

“Tôn, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?” Mạch Sanh Tiêu nhận ra có gì đó không ổn, liền đứng dậy theo.

“Không cần đợi anh, em ngủ trước đi.” Duật Tôn nói xong, vội vàng đi ra ngoài.

Khi y lái ô tô đến nơi xảy ra chuyện không may, Nam Dạ Tước đã đến trước.

Bởi vì nơi này rất yên lặng, cho nên vẫn chưa có ai phát hiện ra đổ máu ở đây.

Nam Dạ Tước đi đến bên cạnh A Nguyên, những người bên cạnh cúi đầu không dám nói lời nào. Vẻ mặt anh lạnh lùng u ám, trầm mặc hồi lâu, người xung quanh không dám thở mạnh.

“Sao lại như thế này?” Ánh mắt anh quét qua mọi người, giọng nói oán giận, ẩn giấu trong đó là sự đau xót.

“Tước thiếu, vốn là bọn em đuổi theo xe đi vào khu này, hành động cũng vô cùng bí mật, ngay lúc sắp kết thúc, lại nghe thấy một tiếng súng. Khi bọn em chạy đến, A Nguyên đã xảy ra chuyện.”

“Không phải dặn các cậu không được động đến súng, phải giải quyết không để lại dấu vết sao?”

“Bọn em cũng không ngờ, những người đó hình như là đột nhiên biết tin, nhưng trước đó, bọn em thật sự là đã đảm bảo rằng không có sai sót gì nên mới ra tay.”

“A Nguyên làm việc từ trước đến nay đều cẩn thận...” Nam Dạ Tước nhìn sang phía khác, sự tàn ác nơi khóe khiến anh ở trong bóng đêm giống như một tên ma vương. A Nguyên là trợ thủ đắc lực của anh, theo anh nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thất thủ lần nào.

Duật Tôn đi qua thăm cổ mềm mại, chồi non còn chưa kịp nhú đã bị các dấu chân giẫm nát. Y ngồi xổm xuống bên cạnh, trong mắt ẩn giấu sự phẫn nộ vô tận cùng với sự đau xót. Cái loại cảm giác này, giống như bị một vết thương nặng, rất lâu mới hoàn hồn: “Theo như miệng vết thương, là bị người ta bắn trộm từ sau lưng.”

Nhưng A Nguyên làm việc rất cẩn thận, sao lại có thể dễ dàng xảy ra chuyện như thế?

Trừ khi, lúc ấy hắn bị phân tâm.

Từ sau khi Duật Tôn tới Bạch Sa, A Nguyên vẫn luôn đi theo y, lần này cũng là làm việc cho y.

“Duật thiếu, đây là di động tìm được bên người cậu ấy.” Người bên cạnh đem chiếc di động mà Tương Tư không cẩn thận làm rơi đưa cho Duật Tôn.

“Điều tra xem là của ai, còn nữa, xem cả nhật ký liên lạc.”

“Vâng.”

Một chân Nam Dạ Tước quỳ xuống thăm cổ, anh tháo chiếc găng tay trắng ở tay trái phủ lên mặt A Nguyên: “Những người tham gia vào vụ này, ta sẽ khiến bọn nó phải đền mạng, một đứa cũng không tha.”

Mạch Sanh Tiêu ở trong phong ngủ bất an đi đi lại lại. Lúc Duật Tôn đi về mặt cũng không tốt, cô mơ hồ có một loại cảm giác không ổn, nhất định đã xảy ra chuyện.

Di động đặt ở trên tủ đầu giường đột nhiên vang lên, cô hai ba bước vội chạy tới, cũng không thèm nhìn số, liền ấn nghe: “Alo, Tôn...”

“Sanh Tiêu...”

Đầu bên kia truyền tới, là tiếng khóc giống như người mắc bệnh tâm thần của Mạch Tương Tư, Sanh Tiêu sợ hãi: “Chị, chị làm sao vậy?”

“Sanh Tiêu, em mau đến đây, chị rất sợ, huhu...”

Mạch Sanh Tiêu vội vàng thay quần áo đi ra ngoài, cô lái xe đến nhà Tương Tư, đã thấy cửa nhà cũng chẳng khóa. Cô đi vào phòng khách, bật đèn lên, Mạch Tương Tư đang cuộn mình trên mặt đất, tóc tai hỗn độn, đôi mắt vô thần.

“Chị, chị, chị không sao chứ?”

Tương Tư nhìn thấy cô, hai tay ra sức ôm lấy Mạch Sanh Tiêu, ghì chặt tới mức cô gần như không thở nổi: “Chị rất sợ, rất sợ, huhuhu...”

“Chị, chị đừng sợ, có em ở đây.” Sanh Tiêu không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể trước tiên an ủi ả.

“Chị nhìn thấy giết người, huhu... Sanh Tiêu, chị không dám nghĩ đến, thật đáng sợ.”

“Chị, chị nhìn thấy ở đâu?”

“Chính là bên khu đại học, hai người chết ở trước mặt chị, chị trốn ở trong bồn hoa, đến động dậy cũng không dám, nếu bọn họ phát hiện ra, nhất định là đến cả chị cũng bị giết...” Về mặt Mạch Tương Tư hốt hoảng, hai bên má đầy vệt xước do bụi hoa để lại. Trên cánh tay, hai chân, những nơi có thể thấy, đều là những vết thương nhỏ.

“Chị, đừng nghĩ đến, không có chuyện gì, đừng sợ...” Mạch Sanh Tiêu ôm chặt Tương Tư, chính mình lại không nén được run rẩy.

Cô đưa Tương Tư vào phòng tắm tắm rửa, lại bật hết đèn trong nhà lên: “Chị, hay chúng ta đi báo án?”

“Không được.” Mạch Tương Tư vô thức lắc đầu: “Bọn họ sẽ không bỏ qua cho chị, nếu báo cảnh sát, chị cũng không sống được, Sanh Tiêu, không cần báo án.”

“Được, không báo án.” Sanh Tiêu ôm Tương Tư nằm lên giường, cô đành phải tạm thời trấn an tâm trạng của Mạch Tương Tư. Di động ở bên cạnh, cả đêm Duật Tôn cũng không gọi điện đến. Mạch Sanh Tiêu trong lòng càng lo lắng, càng sợ hãi. Sáng sớm tiếng chuông cửa vang lên, cô cố gắng không đánh thức Tương Tư, ra mở cửa: “Dì Hà.”

“Sanh Tiêu, sao cháu lại ở đây?” Tối hôm qua khi cô đi ra ngoài, dì Hà đang ngủ.

“Dì Hà, Duật thiếu đã về chưa?”

“Buổi sáng dì không thấy có động tĩnh gì, Duật thiếu đi đâu?”

Mạch Sanh Tiêu vào phòng tắm rửa mặt xong đi ra: “Dì Hà, hôm nay dì ở lại đây với chị gái cháu, không cần trở lại Hoàng Duệ Ân Tượng, đợi chị ấy tỉnh, dì nói với chị ấy, cháu về nhà một chút, lập tức sẽ trở lại.”

“Được.”

Trong lòng Sanh Tiêu còn vương bận, khi về đến nhà, đã nhìn thấy giày của Duật Tôn ở cửa.

Sự lo lắng trong lòng cô lúc này mới ổn định lại.

Mạch Sanh Tiêu đi lên lầu hai, cửa phòng ngủ đang mở, Duật Tôn nằm giữa giường lớn, nhìn qua bộ dạng có vẻ mệt mỏi, ngay cả tắm cũng chưa.

“Tôn?” Sanh Tiêu tới gần.

Hai mắt người đàn ông nhắm nghiền, trên mặt tràn đầy u ám, mày kiếm cau lại, ngũ quan tuần mỹ cũng nhăn nhó. Mạch Sanh Tiêu nằm xuống bên cạnh y, người đàn ông vẫn chưa ngủ, bạc môi khẽ mở, giọng nói không chút kiên nhẫn: “Để tôi yên.”

Mạch Sanh Tiêu nín thở, không dám làm phiền y.

Duật Tôn duy trì tư thế đó ngủ đến trưa. Mạch Sanh Tiêu xuống lầu, gọi điện thoại cho dì Hà, dì Hà nói Tương Tư còn đang ngủ, chỉ là luôn gặp ác mộng, tỉnh lại mấy lần.

Phòng bếp đầy nguyên liệu nấu ăn, bây giờ Sanh Tiêu có thể được coi là một bà nội trợ giỏi. Cô không yên lòng gọt cà chua, mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng không nói không rõ được.

Trong lòng chứa nhiều nghi vấn.

Mạch Tương Tư vì sao lại đến khu đại học, vì sao lại thấy được hung án?

Còn Duật Tôn nữa, y vội vàng đi ra ngoài, đến cùng là có chuyện gì?

“A!” Mạch Sanh Tiêu kêu lên, tay phải vấy vãi cái, bị dao cửa đứt một vết, cô vội vàng đi tìm băng cá nhân.

Duật Tôn nằm trên giường, từng sợi dây thần kinh đều căng như dây cung, tiếng chuông di động vang lên, mắt y liền mở ra, ngồi dậy nghe điện: “Alo?”

“Duật thiếu, đã điều tra ra, chủ nhân chiếc di động kia là Mạch Tương Tư, lần cuối cô ta gọi điện là trước khi A Nguyên gặp chuyện không may, hơn nữa, cũng chính là chiếc điện thoại đã báo tin đi.”

Ánh sáng trong mắt Duật Tôn lóe lên, y rời chiếc di động ra khỏi tai, đôi mắt sâu không thấy đáy bất cứ lúc nào cũng có thể hút người ta vào trong. Y ngồi ở mép giường, tùy ý để ánh mặt trời sáng chói bên ngoài chiếu vào, dừng lại trên bóng dáng thon dài, cô đơn của y.

Duật Tôn đi vào phòng tắm, tắm nước lạnh, y thay quần áo xong liền đi xuống lầu.

Trong phong khách thoang thoảng mùi đồ ăn, trên bàn ăn đã bày bốn món chính tề. Mạch Sanh Tiêu đeo tạp dề đang ở trong bếp, mái tóc của cô buộc cao thành đuôi ngựa, chiếc cổ xinh đẹp hoàn toàn lộ ra.

Duật Tôn đứng ở trước dương cầm, khuôn mặt thất thần nhìn bóng dáng bận rộn của Sanh Tiêu.

Bầu không khí yên lặng không luôn không duy trì được lâu, ngay cả khi họ như thế. Tay Sanh Tiêu bưng bát súp đi ra từ phòng bếp. Nhìn thấy y đứng gần đấy, trong lòng bỗng giật mình, bát canh thiếu chút nữa đổ mất.

“Anh dậy rồi?”

“Anh đói.”

“Vâng.” Mạch Sanh Tiêu cởi tạp dề ra: “Em nấu toàn những món anh thích ăn, mau lại đây ăn đi.”

Duật Tôn kéo ghế ra ngồi vào, Sanh Tiêu xới cơm đặt bát vào tay y. Người đàn ông quét mắt nhìn trên bàn bốn món một canh, trong thời gian ngắn, Mạch Sanh Tiêu từ một cô gái chỉ biết nấu mỳ ăn liền đã trở thành một cô gái đảm đang.

“Tôn, sao anh vẫn chưa động đũa?”

Duật Tôn gắp vài miếng, đối với những món ăn đủ hương đủ vị, nhưng lại không muốn ăn.

Y không nói lời nào, khuôn mặt tối tăm khiến Sanh Tiêu không khỏi buông đôi đũa trong tay xuống. Sự bất an trong lòng càng tăng thêm, giống như bị người ta tạt cả một gáo nước lạnh vào mặt, khó khăn hít thở đến mức cảm thấy ngực đau đớn, kèm theo sự sợ hãi vô cùng ập đến.

86. Chương 86: Thay Đổi Một Cách Làm Tổn Thương Khác

Người đàn ông nhìn cô, ánh mắt khiến cô hoảng sợ.

“Sanh Tiêu.”

Mạch Sanh Tiêu trong lòng căng thẳng: “Dạ?”

“A Nguyên chết rồi.”

Cô quá sợ hãi, cũng mơ hồ biết đến người đàn ông tên là A Nguyên đã vài lần tới Hoàng Duệ Ẩn Tượng: “Sao có thể như vậy?”

“Là tôi qua ở khu Đại Học phía bắc thành phố xảy ra chuyện.”

Mạch Sanh Tiêu đã từng gặp A Nguyên, anh ta còn rất trẻ, chưa kịp thương tiếc, trong đầu cô đã lóe lên một tiếng sấm: “Khu Đại Học?” Đó không phải là nơi mà Mạch Tương Tư thấy hung án sao. “Ngày hôm qua chị gái em cũng suýt nữa gặp chuyện không may, chị ấy nói tận mắt nhìn thấy hai người chết trước mặt, liệu có phải...”

“Đúng.”

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Tay phải của Duệ Tôn để trên mặt bàn, ngón trỏ gõ xuống không chút tiết tấu, y nhìn Sanh Tiêu, “Vốn là bí mật hành động, nhưng lại có người mật báo, A Nguyên bị trúng đạn từ phía sau, cho dù muốn thoát cũng không kịp.”

Mạch Sanh Tiêu đối với thế giới của y, từ trước đến nay không bao giờ hỏi đến.

“Sanh Tiêu, em nói xem kẻ đã mật báo kia, ả ta có nên chết không?” Duệ Tôn bỏ xuống một chân đang gác lên, y nghiêng người sang, đôi mắt thâm sâu không thấy đáy nhìn sát vào cô.

Mạch Sanh Tiêu bị y nhìn đến toàn thân run rẩy, bản thân giống như bị ném vào động băng không đáy: “Em không hiểu những chuyện đó.”

“Em hãy nói cho anh biết, cô ta có nên chết hay không?” Giọng điệu của Duệ Tôn nhẹ nhàng, lại không hề có tình người. Sanh Tiêu cân nhắc từng câu từng chữ, điều không ngờ tới là, lại có loại cảm giác như rơi vào vực sâu như thế: “Có lẽ, có thể làm theo luật pháp.”

Người đàn ông không kiềm chế được cười thành tiếng, lồng ngực y phập phồng, đôi mắt càng trở nên lạnh lẽo: “Luật pháp? Nếu luật pháp không giải quyết được, anh có thể giết cô ta không?”

“Tôn.” Mạch Sanh Tiêu nắm lấy đôi bàn tay đang đặt trên bàn ăn của Duệ Tôn: “Anh đừng nói những lời như vậy, em thấy sợ.”

Cô đã trải qua hơn nửa năm yên bình, không muốn nghe thấy những lời tàn nhẫn, coi rẻ mạng người phát ra từ miệng Duệ Tôn. Người đàn ông rút tay lại, đứng dậy: “Thay quần áo, anh đưa em đến một nơi.”

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở ghế phụ, cô không ngờ được nơi Duệ Tôn đưa cô đến, lại là nhà tang lễ.

Xe của y cũng không lái vào trong, mà dừng ở gần đường cái, Duệ Tôn tháo dây an toàn: “Xuống xe.”

Sanh Tiêu đi theo phía sau y, ngoài cửa có người đưa cho cô một bó hoa cúc. Trong linh đường rất đông người, vài cậu thanh niên thấy họ đi vào, dường như phần nộ, lại bị ánh mắt của Duệ Tôn ngăn lại. Y cùng Sanh Tiêu đem những bông hoa cúc đặt bên cạnh quan tài của A Nguyên.

Những người đó đã điều tra ra quan hệ của Tương Tư với Mạch Sanh Tiêu, nếu không phải Duệ Tôn ngăn lại, lúc này chỉ sợ Sanh Tiêu lành ít dữ nhiều.

Sanh Tiêu đứng trong linh đường, bản nhạc buồn phát đi phát lại khiến người ta nghe mà càng nặng trĩu. Vợ A Nguyên nhào lên quan tài khóc đến sức cùng lực kiệt, một bé trai, bé gái ôm lấy chân cô ấy, “Mẹ, bố đâu? Con muốn tìm bố...”

Cậu nhóc mới chập chững học đi: “Bố, bố ngủ...”

Trong lòng đứa bé cũng chưa hề có khái niệm chết, nó chỉ nhìn thấy bố nó đang nằm trong quan tài, cho rằng đang ngủ.

Duệ Tôn xúc động vô cùng, bàn tay đang buông bên người nắm chặt, hốc mắt Mạch Sanh Tiêu phấp hờn, nhin không được mũi bắt đầu cay cay, bật khóc.

Cô vô tình nhìn những người xung quanh, đã thấy một đôi mắt đầy hận thù đang nhìn mình chằm chằm, bộ dạng kia, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

“Tức thiếu đến...”

Trong đám đông, có người hô lên.

Nam Dạ Tức đi vào một mình, viên kim cương bên tai trái phát ra ánh sáng lạnh lẽo đến kỳ lạ. Anh đi đến bên cạnh Duật Tôn thì dừng lại, vẻ mặt khó đoán.

“Duật thiếu, chúng tôi có lời không thể không nói.” Một gã đàn ông đứng bên cạnh đánh bạo tiến lên: “Ngày thường chúng tôi đều đi theo Nguyên ca, bây giờ anh ấy đi rồi, không thể để anh ấy chết một cách không rõ ràng.”

“Đúng, Duật thiếu, thù này nhất định phải báo.”

Mắt phượng dài hẹp của Duật Tôn đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Sanh Tiêu.

“Người đã hại Nguyên ca thì không thể tha, nhưng người mật báo cũng phải đền mạng, nếu không có cuộc điện thoại kia, Nguyên ca sẽ không bị người ta ám sát...”

Bầu không khí quanh đó trở nên căng thẳng, Mạch Sanh Tiêu không khỏi đem tay trái của mình để vào lòng bàn tay Duật Tôn, cô chưa từng gặp phải hoàn cảnh như thế này, một khi không khống chế được, cô cũng không phải có thể tiếp nhận sự uy hiếp này.

“Xin Duật thiếu yên tâm, điện thoại là do Mạch Tương Tư gọi đi, chúng tôi tuyệt đối không liên lụy đến người khác...”

“Đúng...”

“Câm miệng hết cho tôi! ” Duật Tôn quát lớn, kéo Sanh Tiêu đang giật mình quay lại: “Tức, chuyện này tôi sẽ tự mình giải quyết.”

Nam Dạ Tức gật đầu, đi về phía quan tài A Nguyên.

Hai chân Mạch Sanh Tiêu cứng ngắc đi theo sau lưng Duật Tôn, tựa như một con rối mất đi cả khả năng phán đoán cũng như năng lực hành động. Duật Tôn đẩy cô vào trong xe, trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe thể thao sa hoa, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng thở dốc của Sanh Tiêu.

“Bọn họ nói cái gì? Làm sao có thể đổ lỗi lên người chị gái em?” Tay trái của cô ra sức lay lên cánh tay người đàn ông.

Thấy y không nói gì, Mạch Sanh Tiêu tiếng cất cao giọng: “ Anh nói gì đi! ”

“Điện thoại rơi bên cạnh người A Nguyên, điều tra ra là của chị gái em, hơn nữa theo nhật ký liên lạc, cuộc điện thoại báo tin kia chính là từ máy của cô ta gọi đi.”

Sanh Tiêu khó tin lắc đầu, hai tay cô giữ lấy cổ tay Duật Tôn: “Không có khả năng, anh nghĩ xem, chị gái em cũng không nhận ra A Nguyên, làm sao có thể báo tin cho người ta? Bọn họ không thù không hận, chị ấy không có lí do để làm như vậy, Tôn, nhất định không có khả năng, lúc đó có phải là có hiểu lầm?” Mạch Sanh Tiêu bất chấp muốn khiến cho y tin tưởng lời nói của bản thân: “Sẽ không.....”

“Sao lại không có khả năng?” Duật Tôn quay đầu sang: “Lúc trước chị gái em nói cô ta bị Từ Khiêm cưỡng bạo, em cũng nói những vết thương trên người cô ta không thể nào do chính cô ta gây ra, kết quả thì sao?”

“Đó là trước đây, bây giờ chị ấy không còn như lúc trước...”

“Làm sao biết được là thật sự thay đổi, hay lại giả tạo như lần đầu tiên?”

“Tôn, anh hãy tin em, sự thay đổi của chị em trong khoảng thời gian này em đều thấy được, lúc trước chỉ là do chị ấy phải kìm nén quá nhiều...”

Duật Tôn hất bàn tay đang giữ lấy cổ tay y ra, Mạch Sanh Tiêu như đang ngồi trong đồng lửa: “Anh muốn làm gì chị ấy?”

Người đàn ông cũng không mở miệng, trực tiếp khởi động xe.

Theo như phản ứng vừa rồi của những người kia, Sanh Tiêu có thể nhận ra tình huống lần này rất nghiêm trọng. Hai mắt cô đỏ bừng, bàn tay khoắc lấy cánh tay Duật Tôn: “Tôn, anh hãy giúp em, em chỉ có chị ấy là người thân duy nhất, chị ấy không thể xảy ra chuyện gì.”

“A Nguyên đáng phải chết vô ích sao?” Duật Tôn giẫm phanh lại, lực quán tính khiến cho Mạch Sanh Tiêu bị xô về phía trước. Cô cũng chưa kịp cài dây an toàn, đầu bị va vào kính sườn lên: “Vừa rồi em không nghe thấy tiếng khóc của hai đứa nhỏ sao?”

Hai vai Mạch Sanh Tiêu run run, khóc thành tiếng.

Cái này, cô phải làm sao bây giờ?

Nếu là người khác, Duật Tôn có lẽ có thể mất ngủ mất ngủ, nhưng mà, A Nguyên thì không được. Cậu ta đi theo Nam Dạ Tước vào sinh ra tử, không đơn giản chỉ là người dưới, nhiều hơn chính là tình huynh đệ. Cho dù y có thể nương tay, nhưng Nam Dạ Tước cũng sẽ không bỏ qua cho Mạch Tương Tư. Hơn nữa, thủ đoạn so với y còn độc ác hơn.

“Tôn, anh hãy nghe em nói, chuyện có lẽ không phải như các anh nghĩ đâu, điện thoại là của chị gái em, nhưng cũng không thể nói lên rằng điện thoại chính là chị ấy gọi...”

Bạc môi của Duật Tôn nhếch lên, bên ngoài ánh mặt trời ấm áp ôn hòa, lại bị cách bởi một tầng kính chắn gió, không thể sưởi ấm hai trái tim xa cách.

“Tôn, anh giúp em nốt lần này được không? Chỉ cần nốt lần này thôi, em đảm bảo...”

Duật Tôn lúc này mới khởi động xe hơi, trên đường trở lại Hoàng Duệ Ẩn Tượng cũng không nói gì.

Người đàn ông mở cửa đi vào, Mạch Sanh Tiêu theo sát phía sau, cô giữ chặt ống tay áo Duật Tôn: “Tôn, anh hãy cứu chị gái em, cứu chị ấy...”

Người đàn ông rút tay ra, Sanh Tiêu thấy thế, đuổi theo Duật Tôn tại đoạn rẽ: “Chỉ nốt lần này thôi được không?”

Cô đau đớn cầu xin, theo Duật Tôn đi vào phòng ngủ. Y nằm bẹp trên giường, Mạch Sanh Tiêu theo nằm xuống bên cạnh y: “Tôn, anh đồng ý với em đi, nói với em một câu đi mà.”

Chỉ khi y gật đầu một cái, cô mới có thể thả lỏng người được.

Hai mắt Duật Tôn nhắm nghiền, không trả lời.

Sanh Tiêu ghé vào tai y không ngừng van nài, hồi lâu không thấy y mở miệng, Mạch Sanh Tiêu biết y đang ngủ, cộng thêm tối hôm qua ngủ không ngon giấc, cô nằm trên giường, dần dần hai mắt cũng khép lại.

Sanh Tiêu mơ.

Trong mơ, Mạch Tương Tư toàn thân đầy máu nằm ở bên cạnh cô, con mắt còn chưa kịp nhắm lại.

“A...” Sanh Tiêu bừng tỉnh, sau khi nhìn rõ ràng là đang ở Hoàng Duệ Ẩn Tượng, mới thở phào. Bàn tay cô bỗng ý thức sờ sang chỗ bên cạnh, lại không thấy gì.

“Tôn?” Cô ngồi ở trên giường khẽ gọi, thấy không có người trả lời, cô vội vàng vén chăn ra đứng dậy. Ban công và phòng tắm đều không nhìn thấy bóng dáng người đàn ông. Đáy lòng Mạch Sanh Tiêu thấy nặng trĩu, đi dè dặt vào, lảo đảo xuống lầu.

“Sanh Tiêu, dậy rồi à?” Di Hà thấy cô đi ra khỏi phòng ngủ.

“Di Hà, đi về lúc nào thế?”

“Mới về chưa lâu, di thấy Tương Tư dậy rồi, nên tranh thủ thời gian về đây.”

“Di có thấy Duật Tôn không?” Mạch Sanh Tiêu vẻ mặt khẩn trương hỏi.

“À, Duật thiếu sao, mới ra ngoài, cậu ấy dặn di không cần đánh thức cháu.”

Mạch Sanh Tiêu cầm lấy chìa khóa xe, vội vàng ra ngoài. Hai tay cô khấn trương nắm lấy vô-lăng, chưa từng lái xe nhanh như vậy. Cô liên tục vượt qua đèn đỏ, còn chưa đi tới khu nhà của Tương Tư, xa xa đã nhìn thấy xe của Duật Tôn đỗ ở đó.

Sanh Tiêu đẩy cửa xe ra, hồn hồn chạy vào.

Duật Tôn có chìa khóa chỗ của Tương Tư, Mạch Sanh Tiêu tới nơi, thấy cửa không đóng mà hé ra một khe hở, bên trong mơ hồ có tiếng khóc truyền ra.

Cô đẩy cửa đi vào, điều đầu tiên đập vào mắt chính là Mạch Tương Tư đang ngồi dưới đất, Duật Tôn quả nhiên ở đây, tay phải của y đang cầm súng, đối diện với Tương Tư.

Mạch Sanh Tiêu không chút nghĩ ngợi lao đến, người huých vào cánh tay của người đàn ông.

“Pằng.”

Một phát bắn trượt, đèn bàn ở trong phòng khách vỡ tan tành.

Hai chân Mạch Sanh Tiêu khuỵu xuống, cả người ướt đầm mồ hôi, cô ngồi trên mặt đất đến cả sức lực để đứng lên cũng không có. Cô khó mà tưởng tượng được, nếu cô đến chậm một bước...

Hai tay Tương Tư ôm lấy đầu gối, mái tóc dài che khuất cả khuôn mặt.

Sanh Tiêu ôm lấy chân người đàn ông: “Đừng...”

“Sanh Tiêu, em buông ra.”

Mạch Sanh Tiêu đứng lên, dùng thân thể chắn trước mặt Tương Tư: “Chị, rốt cục tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Chị nói cho anh ấy biết, chị không liên quan gì đến chuyện này...”

“Không phải tôi hại chết của anh ta, thật sự không phải là tôi, lúc đó tên kia uy hiếp ta, bảo tôi lấy điện thoại di động ra, điện thoại cũng không phải tôi gọi, huhu..... Là hắn gọi.” Tương Tư sợ hãi núp ở sau lưng Sanh Tiêu, ả chỉ cần nhắm mắt lại, liền thấy A Nguyên nằm ở bên cạnh ả, hình ảnh đôi mắt còn chưa nhắm lại hiện lên rõ ràng trong đầu ả, đuổi không được.

“Tôn, anh đã nghe thấy chưa? Lúc ấy chị gái em không hề báo tin cho người ta.”

“Bây giờ bọn họ đều đã chết, không ai biết được lời cô ta nói thật hay là giả.”

“Em tin, chị gái em sẽ không nói dối em nữa.” Mạch Sanh Tiêu trở lại trước mặt Duật Tôn, hai tay cô giữ chặt bàn tay phải đang cầm súng của người đàn ông.

Duật Tôn vùng tay lên, đẩy cô ra.

Mạch Tương Tư liên tục hét lên: “Sanh Tiêu, cứu chị, chị không muốn chết, chị thật sự không gọi cuộc điện thoại kia, tha cho tôi đi...”

Mạch Sanh Tiêu chắn trước mặt Duật Tôn, hai tay cô dang ra: “Nếu anh muốn giết chị ấy, thì hãy giết luôn cả em đi.”

“Em uy hiếp anh?” Người đàn ông nhíu mày.

“Mạng của em là chị gái em cho, Duật Tôn, anh hãy bỏ qua cho chị ấy một lần này, được không? Chúng ta giống như trước đây sống vui vẻ với nhau, em không muốn phá vỡ sự yên bình này, Tôn, em cầu xin anh cũng không được sao?” Sanh Tiêu nhanh chóng nước mắt chảy ròng ròng, hai tay giữ chặt lấy tay Duật Tôn không buông.

“Anh không muốn nói dối em.” Duật Tôn nhìn thẳng vào mắt Sanh Tiêu, y lắc đầu: “Lần này cô ta gây họa, anh cũng không giúp được.”

Sanh Tiêu khó có tin nhìn chằm chằm y: “Em không tin, chẳng lẽ chị ấy bị uy hiếp cũng là sai? Cho dù có sai, anh cũng không nên dùng cách này này để giải quyết?”

“Vô dụng, mặc dù anh tin rằng cuộc điện thoại đó không phải cô ta gọi, nhưng cô ta không thể không liên quan đến cái chết của A Nguyên, Sanh Tiêu, nếu anh không ra tay, kết cục của cô ta sẽ còn thảm hại hơn.”

“Không! ” Bất luận thế nào Mạch Sanh Tiêu cũng không thể tiếp nhận được: “Chị ấy...” ngón tay Sanh Tiêu chỉ vào Mạch Tương Tư ở phía sau: “Nếu như chị ấy chết, em phải làm sao bây giờ?” Cô quỳ xuống ôm lấy chân Duật Tôn: “Em xin anh, giúp em đi, Tôn, anh đã nói rằng em là vợ anh, em muốn gì anh cũng đồng ý, cũng cho em. Bây giờ em sẽ không làm sao, anh đồng ý được không?”

Mạch Sanh Tiêu khóc lớn: “Nếu chị gái em chết ở trong tay anh, thì em phải làm sao đây, em phải làm sao?”

Duật Tôn hạ mắt xuống: “Sanh Tiêu, em bảo anh tha cho cô ta, vậy người đã chết, ai trả lại công bằng cho cậu ta?”

Mạch Sanh Tiêu ngơ ngác, giữ lấy cổ tay hắn.

Người đàn ông hất tay cô ra, cô té ngã xuống đất, nhưng lại đứng dậy rất nhanh, chắn trước mặt Duật Tôn.

“Mạch Sanh Tiêu, em không thấy phiền à?”

“Em chỉ xin anh, hãy tha cho chị gái em.” Sanh Tiêu trước sau lặp lại một câu nói.

Duật Tôn hất cằm lên: “Em từng nói với anh, những loại việc như thế này là việc của luật pháp đúng không?”

Trong mắt Sanh Tiêu lóe lên hy vọng: “Anh đồng ý tha cho chị gái em sao?” Cô tin rằng chuyện này không hề liên quan đến Tương Tư, nếu dựa theo lẽ thường, Mạch Tương Tư nhất định không làm sao.

Duật Tôn thu lại súng trên tay, xoay người rời khỏi phòng.

Đáy lòng đang thắt chặt lại của Sanh Tiêu theo đó mà thả lỏng ra, Mạch Tương Tư ôm lấy Sanh Tiêu từ phía sau: “Sanh Tiêu, cảm ơn em, chị rất sợ, em đừng đi...”

“Chị, em không đi.” Mạch Sanh Tiêu kéo Tương Tư dậy: “Chị hãy nói rõ cho em biết, tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Sanh Tiêu ở chỗ Mạch Tương Tư đến tận tối, cô gọi điện thoại cho dì Hà, lúc về đến nhà đã gần tám giờ.

Mạch Sanh Tiêu đến bữa tối cũng chẳng thèm ăn mà đi lên lầu, trong phòng không bật đèn. Cô sờ soạng đi vào, lơ mơ có thể nghe thấy tiếng hô hấp của người đàn ông. Sanh Tiêu bật đèn ở đầu giường lên, quả nhiên nhìn thấy Duật Tôn đang nhắm mắt ngồi trên sofa.

Cả người y chìm trong bóng tối vô hạn, ánh đèn bàn ở xa không thể chiếu tới.

Mạch Sanh Tiêu nhẹ nhàng bước đến bên cạnh y, cô cũng không nói gì, chỉ im lặng ngồi bên cạnh y.

Sanh Tiêu tin tưởng Tương Tư, cô cho rằng, Duật Tôn chỉ cần nói một tiếng, là có thể giải quyết chuyện này. Mạch Tương Tư bây giờ sợ tới mức hoảng loạn, điều đó đủ để chứng minh rằng trong lúc ấy ả chỉ là vô tình bị kéo vào vụ hung án này.

Cô dựa gần vào y, rất nhanh cảm thấy mệt mỏi.

Tay phải của Mạch Sanh Tiêu giữ lấy góc áo Duật Tôn, sợ y sẽ giống như ban ngày, rời đi không chút tiếng động.

Người đàn ông ngồi một lúc lâu, bỗng nhiên cảm thấy trên vai nặng nặng, quay sang nhìn, Mạch Sanh Tiêu đã ngủ thiếp đi.

Y muốn bế cô lên, quần áo lại bị cô giữ chặt, Duật Tôn đành phải gỡ tay cô ra: “Sanh Tiêu, em buông lỏng ra, anh bế em lên giường ngủ.”

“Tôn, anh đừng đi.”

Bạc môi của người đàn ông nhếch lên: “Anh không đi.”

Mạch Sanh Tiêu không rời Duật Tôn nửa bước, nhưng y biết, làm như vậy cũng vô ích. Chuyện của A Nguyên rất lớn, y đã đồng ý với Nam Dạ Tước sẽ đòi lại công bằng, mà cách giải quyết tốt nhất bây giờ, chỉ có một.

Cái chết ngày đó của Tô Niên nếu muốn điều tra ra cũng không khó, Duật Tôn tin rằng chuyện đó có thể giấu được, không có khả năng để lại chút sơ hở nào.

Mấy ngày này Duật Tôn đều ở trong Hoàng Duệ Ẩn Tượng chứ không hề ra ngoài. Sanh Tiêu không dám hỏi nhiều, nhưng trong lòng cũng dần cảm thấy có chút yên tâm. Cô thầm nghĩ rằng, như vậy liệu có phải là y đã giúp chị gái cô, chị sẽ không làm sao?

Rất nhanh, sự thật về cái chết của Tô Niên cũng được tìm ra.

Việc đúng thời cơ, bây giờ chính là chứng minh cho lời nói đó, không phải không có báo ứng, mà là chưa tới.

Camera giám sát trên tầng thượng của tòa nhà, hình ảnh rất rõ ràng. Khi nó được giao vào tay Duật Tôn, Mạch Sanh Tiêu còn đang ở trên lầu chưa xuống.

Duật Tôn ngồi ở trên ghế sa lon, tay phải đem điều khiển từ xa mở ra.

Trên màn hình, Tô Niên đến gần lan can bảo vệ đang gọi điện thoại, Mạch Tương Tư đẩy xe lăn đến, Tô Niên dĩ nhiên nhìn thấy, nhưng cũng không dừng lại, nghiêng đầu sang chỗ khác tiếp tục nói chuyện qua điện thoại.

Ngay lúc đó, có một cảnh làm Duật Tôn không khỏi kinh ngạc.

Tương Tư dĩ nhiên chống hai tay đứng lên, đem Tô Niên đẩy xuống lầu.

Ngón trỏ của Duật Tôn nhẹ gõ lên sofa, thì ra, khi đó chân cô ta đã có thể đứng dậy. Nhưng Mạch Tương Tư lại nói dối, thậm chí còn để cho em gái nhận tội thay mình.

Người như vậy, dựa vào đâu mà tin tưởng lời nói của cô ta?

“Tôn, anh đang xem gì thế?” Mạch Sanh Tiêu đang đi xuống, chưa thấy người, đã nghe thấy tiếng.

Duật Tôn vội chuyển kênh, khi Sanh Tiêu đi vào phòng khách, trong TV đang phát tin tức.

Cô ngồi xuống bên cạnh Duật Tôn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là vẻ thư thái sau giấc ngủ. Mạch Sanh Tiêu cũng không biết được tính toán trong lòng Duật Tôn, mắt cô nhìn sang hướng khác, vẻ mặt có chút lười biếng: “Em muốn đến chỗ chị gái em một chút.”

“Sanh Tiêu.” Duật Tôn nhìn cô: “Mấy ngày này, em đừng đi, anh sẽ để dì Hà ở đây chăm nom, tránh có người theo dõi.”

Mạch Sanh Tiêu vội vàng gật đầu, trong đáy mắt rõ ràng tung tăng như chim sẻ.

87. Chương 87: Đối Với Anh, Hai Năm Không Là Gì Sao?

Sanh Tiêu thầm nghĩ rằng, nhất định là Duật Tôn đã đồng ý giúp cô, giúp Mạch Tương Tư.

Cô biết, như vậy đối với Duật Tôn mà nói không phải chuyện dễ dàng, trong lòng Mạch Sanh Tiêu cũng chưa buông lỏng được bao nhiêu, luôn cảm thấy có thứ gì đè nặng. Cô tựa người vào trước cửa sổ, thật ra cô cũng hiểu, nhớ lại cảnh tượng ở nhà tang lễ, tiếng khóc của vợ và hai đứa con của A Nguyên vẫn quanh quẩn trong lòng cô, khó mà tan đi được.

Vài ngày dì Hà không về, Mạch Sanh Tiêu biết Tương Tư sợ hãi, nên để bà ở đó với ả.

Khi Duật Tôn trở về đã thấy Sanh Tiêu đứng ở bên cửa sổ, y nhẹ nhàng bước tới, hai tay từ phía sau ôm lấy thắt lưng cô. Mạch Sanh Tiêu thật sự suy nghĩ rất nhập tâm, cô quay đầu lại: “Anh về rồi à?”

Duật Tôn hôn lên trán cô: “Ăn cơm chưa?”

“À, em nấu xong rồi.” Sanh Tiêu định đi vào bếp.

“Từ từ, để anh ôm một lúc.” Duật Tôn không biết rằng sự yên bình này còn có thể duy trì được bao lâu, y lưu luyến sự ấm áp trong lòng ngực. Mạch Sanh Tiêu trong lòng đang ngổn ngang suy nghĩ, cũng không phát hiện ra người đàn ông có gì lạ: “Tôn, chuyện của A Nguyên thế nào rồi?”

“Vừa mới hỏa táng.” Giọng nói của người đàn ông khàn khàn. Hai vai Sanh Tiêu bắt giắc run lên, miệng mấp máy, lại phát hiện ra rằng lúc này, cô cũng không thích hợp để nói lời an ủi.

Hai người đứng trước cửa sổ, ánh mặt trời chói lọi xuyên qua cửa sổ sát đất, chiếu lên hai con người buồn bã. Duật Tôn ôm Sanh Tiêu, cô biết tâm trạng y không tốt, cũng để y ôm.

“Đi ăn cơm thôi.” Duật Tôn buông tay ra, xoay người về phía phòng khách.

Mạch Sanh Tiêu bưng đồ ăn đã chuẩn bị sẵn lên bàn, như thường lệ bốn món ăn một canh, “Đây là em mới học từ dì Hà mấy ngày trước, cá sóc chua ngọt.”

(Cá sóc chua ngọt – : Tùng Thử Quế Ngư, tên tiếng Anh là Squirrel-shaped Mandarin Fish hay Sweet and Sour Mandarin Fish, món cá nấu chua ngọt, trang trí giống hình con sóc.)

Món trên bàn ăn, đều là những món Duật Tôn thích ăn.

“Sanh Tiêu, sau này em muốn ăn cái gì thì nấu cái đó, không cần theo ý anh.”

Mạch Sanh Tiêu xới cơm đưa cho Duật Tôn: “Em không kén ăn, những thứ anh thích ăn, em cũng đều thích.”

Bát canh củ mài ở trên bàn vẫn còn nóng hổi, Sanh Tiêu ngồi đối diện với Duật Tôn. Xuyên qua làn khói bốc lên như sương, khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu ở trong mắt y dần mờ hồ, giống như cách xa, với tay không chạm tới.

Sanh Tiêu hớt sạch lớp mỡ nổi trên bát canh đi, múc một muôi canh vào bát ở trong tay Duật Tôn.

Cô biết người đàn ông này rất cầu kỳ, rất nhiều lúc, trước khi nấu cô đều phải chú ý, chẳng qua lúc trước cô”>/span> chưa biết nấu. Sau khi kết hôn, những việc lật vật như vậy, trái lại khiến cô chấp nhận một cách vui vẻ.

“Ném thử cái này đi.” Sanh Tiêu gấp một miếng thịt bò, đưa dũa về phía Duật Tôn.

Di động đặt ở phía bên trái đột nhiên vang lên, cô tùy tiện nhấn nghe: “Alo, dì Hà?”

“Sanh Tiêu, nguy rồi, Tương Tư bị cảnh sát bắt đi...”

Chiếc dũa trong tay cô run rẩy, sốt cà chua trên miếng thịt bò rơi xuống mặt bàn.

“Dì Hà, dì từ từ nói, rốt cuộc sao lại như thế, chị gái cháu sao lại bị cảnh sát đưa đi?”

Dì Hà cuống lên: “Dì cũng không biết, bọn họ cầm theo cái lệnh bắt gì đó, liền đưa Tương Tư đi...”

Thắt lưng Mạch Sanh Tiêu mềm oặt, nửa người trên dựa vào lưng ghế, tay phải như bị gãy xương, buông thõng bên người, di động cũng rơi dưới chân. Cô nhanh chóng phản ứng lại, đứng dậy giữ chặt tay Duật Tôn: “Tôn, chị gái em xảy ra chuyện rồi, anh mau đi với em.”

Duật Tôn kéo tay của cô ra.

“Tôn?” Cô không tin nổi, lần thứ hai hóa đá.

“Sanh Tiêu, anh sẽ không giúp cô ta.”

“Vì sao?” Bàn tay phải của Sanh Tiêu đặt lên vai Duật Tôn: “Không phải anh đã đồng ý với em rồi sao? Tôn, anh cùng em đến sở cảnh sát một chuyến được không?”

“Muốn đi, em đi một mình đi.”

Sanh Tiêu không thể ngờ được Duật Tôn sẽ đột nhiên thay đổi thái độ, trở nên lạnh lùng như thế. Cô khó tin lắc đầu.

Người đàn ông ngẩng đầu, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên, nói: “Nếu còn không đi, em sẽ không gặp được cô ta nữa đâu.”

Mạch Sanh Tiêu hoảng hốt, bước chân lảo đảo, cầm lấy chìa khóa xe đi ra cửa, đến cả dép cũng chưa thay. Cô bình thường cũng không dám lái xe nhanh, nhưng lần này lại như một con ngựa đứt cương, chạy loạn.

Bát canh trong tay, hơi lạnh.

Duật Tôn đưa lên miệng, đây là canh bình thường y thích ăn, bây giờ thử một ngụm, lại thấy vừa đắng vừa chất.

Chính bản thân Mạch Sanh Tiêu cũng không biết, cho dù cô có thể gặp được Mạch Tương Tư, thì còn có thể thay đổi cái gì?

Sanh Tiêu liều mạng ăn còi, bắt tri bắt giác, nước mắt chảy xuống tận cổ.

Khi cô đi đến cổng của cục cảnh sát, vừa vặn thấy hai vị cảnh sát đưa Tương Tư xuống xe, Mạch Sanh Tiêu không chút nghĩ ngợi đẩy cửa xe ra: “Chị, chị.”

“Sanh Tiêu! ” Sự thất vọng trong mắt Tương Tư khi nhìn thấy Sanh Tiêu bỗng dấy lên chút hy vọng. Ắ dùng sức muốn thoát ra, hai tay lại bị giữ chặt không thể cử động: “Sanh Tiêu, chị không muốn ngồi tù.”

Mạch Sanh Tiêu chạt nhanh tới, một vị cảnh sát đẩy Tương Tư ra phía sau: “Các cậu đưa cô ta vào trước.”

Anh ta ngăn Sanh Tiêu lại: “Xin lỗi, đây là cục cảnh sát, không phải là chỗ để các cô làm loạn! ”

“Sanh Tiêu, cứu chị, Sanh Tiêu.” Hai bàn tay Tương Tư bám chặt vào cửa xe không chịu đi, Sanh Tiêu bị chặn lại, không thể đi tới: “Chị gái tôi phạm tội gì? Vì sao các anh lại bắt chị ấy?”

“Tội mà cô ta phạm vào, chính là giết người.”

Mạch Sanh Tiêu vội vàng lắc đầu, vẻ mặt kích động: “Các anh hiểu lầm rồi, việc đó không liên quan gì đến chị ấy, chị ấy chỉ là không cẩn thận bị liên lụy vào, thật đấy, điện thoại cũng không phải là chị ấy gọi. Đồng chí cảnh sát, làm việc phải có bằng chứng.”

“Sự oan khuất trong cái chết của Tô Niên cuối cùng cũng có thể rửa sạch, xin cô đừng gây khó khăn cho công việc của chúng tôi.”

Hai mắt Mạch Sanh Tiêu trợn trừng, không khống chế được cảm xúc bắt đầu lay lay ống tay áo của vị cảnh sát: “Anh nói cái gì? Là vụ án của Tô Niên? Lúc ấy không phải đã kết án rồi sao, ông ta là tự mình bắt cần ngả lâu.”

“Vụ án này, tôi không thể tiết lộ nhiều.”

Hai cảnh sát giữ Mạch Tương Tư chuẩn bị áp giải vào trong, hai chân Tương Tư khụy xuống, không đứng nổi: “Chị không giết người, chị không giết người, Sanh Tiêu! ”

“Chị! ” Sanh Tiêu vội chạy đến, lại như trước bị vị cảnh sát ngăn lại: “Mạch Tương Tư có ý định mưu sát, chứng cứ vô cùng xác thực, vẫn là mời cô về đi.”

“Tôi không tin, tôi không tin! ” Sanh Tiêu hét lên như người tâm thần, hai tay cô nắm chặt thành quyền, ánh mắt đỏ bừng, từng động mạch trong cổ họng đều bởi kích động mà căng chặt. Cô không tin cái chết của Tô Niên rõ ràng đã được chìm xuống, giờ lại có thể đào lên, cô không tin, sẽ có bằng chứng chứng tỏ Mạch Tương Tư là hung thủ giết người! Cô không tin...

Cái không tin cuối cùng, khiến lòng Mạch Sanh Tiêu đau như cắt, từng ngón tay đang xiết chặt lại của cô đang run rẩy.

Cô không tin, chuyện này có liên quan đến Duật Tôn.

“Vẫn là mời cô đi về đi.” Cảnh sát lặp lại một câu, hai vị cảnh sát áp giải Mạch Tương Tư mạnh mẽ kéo ả vào. Tiếng khóc của Tương Tư thê lương, chạm tới đây, dường như đâm thủng màng nhĩ của Mạch Sanh Tiêu.

“Chị.”

Cô ngồi xổm trên mặt đất, cổ họng đau như bị xé rách. Mạch Sanh Tiêu nhìn Tương Tư khóc lóc bị đưa vào cục cảnh sát, cô vội đứng dậy, muốn lao vào trong.

Eo đột nhiên bị một bàn tay giữ lấy, Sanh Tiêu vội quay đầu lại, nhìn thấy Duật Tôn.

Hai mắt cô tròn to, khóe miệng run rẩy đến mức nửa chữ cũng không bật ra nổi, chỉ có nước mắt chảy xuống. Mạch Sanh Tiêu liều mạng giãy dụa khỏi vòng tay y, hai người đối diện, nhưng không ai nói lấy một câu.

Sanh Tiêu khóc đến mức hai vai run rẩy, cả người cô run rẩy, mặt trời nóng rực chiếu rọi trên đỉnh đầu, giống như muốn trút hết bực dọc.

Áo phong màu trắng giống như được ngâm trong nước rồi mới mặc lên người.

“Sanh Tiêu.” Duật Tôn gọi cô.

Mạch Sanh Tiêu giật bắn người hoàn hồn, cô giống như một kẻ điên lao tới trước mặt người đàn ông, xuất ra toàn bộ sức lực, nắm chặt bàn tay, từng cái từng cái đâm vào ngực Duật Tôn.

Cô dùng sức rất mạnh, mãi đến khi mệt quá, hai tay liền cố gắng đẩy Duật Tôn ra.

Sanh Tiêu che mặt, ngồi xổm xuống khóc lớn.

Duật Tôn đi tới ôm lấy cô, Mạch Sanh Tiêu hốt hoảng đứng dậy, đẩy ra làm cho người đàn ông lùi về phía sau vài bước, cô hận y trăm nghìn lần: “Anh tránh ra! ”

Sự đau đơn từ trong lòng bộc phát, nhưng Sanh Tiêu nói ra miệng, chỉ có ba chữ này.

“Sanh Tiêu, đừng làm loạn nữa, đi về thôi.”

Mạch Sanh Tiêu đứng cách y rất xa, cô còn lui sẽ vào bên trong, Duật Tôn vội kéo cô lại: “Đi! ”

“Anh buông ra, đừng chạm vào tôi! ” Hai tay Sanh Tiêu liều mạng giãy dụa, tóc cũng bị rối bù: “Duật Tôn, anh đã đồng ý với tôi, vụ án của Tôn Niên cũng đã xong, sẽ không lời ra nữa, anh cũng đã đồng ý với tôi chuyện của A Nguyên sẽ để cho luật pháp, vì sao anh gạt tôi? Vì sao, anh nói đi! ”

Duật Tôn không cãi lại, chỉ giữ chặt Sanh Tiêu đưa cô ra ngoài.

Mạch Sanh Tiêu không giãy được, cô nâng tay Duật Tôn lên, cắn lên mu bàn tay y. Người đàn ông bị đau, bàn tay càng nắm chặt hơn. Mạch Sanh Tiêu cảm thấy môi với răng nóng lên, nhưng cô không buông ra, giống như muốn cắn một miếng thịt của y. Chờ đến khi buông ra, một dòng máu tươi từ trên tay Duật Tôn chảy xuống.

Dấu răng thật sâu trên da thịt, màu đỏ sẫm.

Cả mu bàn tay nháy mắt sưng lên.

Trên khóe môi Mạch Sanh Tiêu dính tơ máu đỏ sẫm, cô nhìn Duật Tôn, nghẹn ngào khóc không ngừng.

Y đi tới kéo tay Sanh Tiêu, lại bị cô dùng sức gạt ra: “Đừng đụng vào tôi.” Vài giọt máu tươi trên mu bàn tay Duật Tôn chảy xuống mặt đất.

“Chuyện của A Nguyên anh thật sự muốn chị gái em phải đền mạng sao? Vụ án của Tô Niên năm đó không hề liên quan đến chị ấy, là ông ta tự ngã xuống.”

Duật Tôn đi tới giữ chặt thắt lưng cô, Sanh Tiêu giãy giụa. Hai tay Duật Tôn giữ lấy bả vai cô, ấn cô vào trong xe. Mạch Sanh Tiêu muốn ra ngoài, lại bị người đàn ông đột nhiên đóng sầm cửa xe, cửa xe đập vào vai, khiến cô đau đến nghiêng cả người. Duật Tôn khóa trái cửa xe, mấy vệt máu dữ tợn ở trên mu bàn tay đã khô lại.

“Là anh giao chị gái em cho cảnh sát, đúng không?”

Người đàn ông nhìn phía trước, hai tay giữ chặt vô-lăng.

“Anh nói đi! ”

Duật Tôn đập phanh, người Mạch Sanh Tiêu đổ về phía trước, lại được dây an toàn kéo trở lại. Mắt cô hiện lên sự phẫn nộ: “Cảnh sát nói chị gái em đẩy Tô Niên xuống, bọn họ có bằng chứng, anh nói cho em biết, chuyện này có liên quan đến anh không?”

“Lúc trước Mạch Tương Tư phạm tội quả thật đã để lại điểm yếu, khi cô ta đẩy Tô Niên xuống thì đã có thể đứng lên rồi.”

Sanh Tiêu ngẩn ra, cũng rất nhanh giấu đi bi thương trong mắt: “Thế là thế nào? Lúc ấy chị ấy hoảng sợ, em cũng không trách chị ấy gạt em, không phải là anh vì điểm này, mà đã định tội cho chị ấy chứ? Anh muốn để em khoanh tay đứng nhìn sao?”

“Anh hỏi em, nếu không phải di động của chị gái em gọi cuộc điện thoại kia, A Nguyên có thể chết sao? Lúc cuối em cũng đã hỏi cô ta, A Nguyên chính là vì muốn kéo cô ta dậy mà bị bắn chết, Mạch Sanh Tiêu, chẳng lẽ em còn có thể dùng tình dùng lý mà nói rằng chị gái em đúng sao?” Bàn tay phải của Luật Tôn nắm chặt lại, nện lên vô-lăng. Tiếng còi inh ỏi, Sanh Tiêu cuộn mình ngồi trên ghế phụ: “Nhưng mà chị ấy cũng không đáng bị trừng phạt như vậy, chị gái em có mặt ở đó cũng chỉ là vô tình, chẳng lẽ bởi vì chị ấy bị cướp, mà chị ấy phải trả lại cho anh một mạng sao?”

“Chuyện này chỉ có như vậy, mới là cách giải quyết tốt nhất.”

Ánh mắt Mạch Sanh Tiêu lạnh nhạt: “Chị gái em sẽ như thế nào?”

“Không ngoài dự tính, thì là tù chung thân.”

Sanh Tiêu nắm lấy bàn tay của người đàn ông: “Tôn, đây chỉ là cách tạm thời của anh thôi phải không? Không lâu nữa, anh sẽ nghĩ cách cứu chị gái em ra, phải không?”

“Đây là sự công bằng cho A Nguyên.”

Bàn tay của Mạch Sanh Tiêu buông xuống: “Dùng sự tự do cả đời của chị gái em để lấy công bằng? Anh có biết không? Chị gái em đang thay đổi, trước đây chị ấy đã ngồi xe lăn quá lâu, nên mới làm sai nhiều việc. Chị ấy đến khu đại học đáng nhẽ phải gọi em đi cùng, nếu là di động của em bị cướp, có phải anh cũng muốn em phải ngồi tù, có phải anh cũng muốn dùng em để truy điệu cho A Nguyên đã chết?”

“Anh sẽ không quan tâm cô ta bây giờ như thế nào, Sanh Tiêu, anh đã đồng ý với em, giao việc này cho cảnh sát.”

“Nhưng anh lại dùng vụ án của Tô Niên để định tội cho Tương Tư, Luật Tôn, lúc trước em theo anh là vì cái gì?”

“Em muốn nói cái gì?” Người đàn ông quay sang, sự bình tĩnh trong ánh mắt được thay thế bằng vẻ nham hiểm, y nhìn Mạch Sanh Tiêu không chớp mắt.

“Chính là bị áp chế bởi vụ án Tô Niên, em mới ở bên anh, bây giờ, anh lại đào nó lên, Luật Tôn, hai năm em theo anh, anh coi là cái gì?” Mạch Sanh Tiêu kích động vô cùng, không chút nghĩ ngợi mà thốt ra.

Ánh mắt người đàn ông sắc bén, giọng nói lạnh như băng: “Em ở bên anh hai năm, chỉ vì muốn đền xuống chuyện này?”

Mạch Sanh Tiêu ghen lời, không nói nổi.

Lòng ngực Luật Tôn giống như bị một tảng đá đè nặng, có lẽ, chính y đã nghĩ quá nhiều, lúc trước Sanh Tiêu đi theo y còn thế vì cái gì nữa? Sau đó cô lại thuận theo, cố gắng lấy lòng y. Khi kết hôn Luật Tôn thậm chí còn cảm thấy áy náy, không ngờ, bọn họ lại coi nó như một nhu cầu, y lợi dụng cô để giải quyết việc gấp, còn cô, còn cao hơn y một bậc.

Hai năm bên anh, coi là cái gì?

Khóe miệng người đàn ông hiện lên nụ cười lạnh, y xoay đầu, tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Mạch Sanh Tiêu nói không suy nghĩ, lại nhớ lại, cô tức giận vì Luật Tôn đem chuyện Tô Niên năm đó đổ lên đầu Tương Tư: “Tôn, anh giúp em được không?”

Cô ăn nói khấp khểnh cầu cạnh y, biết rõ chỉ có hần mới giúp được Tương Tư.

Ngón trỏ của Duật Tôn day day lông mày, tiếng cầu xin của Mạch Sanh Tiêu lúc này lọt vào tai y chói tai đến dị thường, dường như từng câu từng chữ của cô, đều ẩn giấu mang theo mục đích, giống như cô cam tâm tình nguyện ở lại bên y.

Y mở khóa xe ra: “Xuống xe.”

Sanh Tiêu chưa kịp phản ứng lại.

Vẻ mặt y mờ mịt không rõ.

Duật Tôn xoay đầu sang nhìn cô, giọng điệu đầy chán ghét: “Xuống xe! Cút đi cho tôi! ”

Mạch Sanh Tiêu kinh sợ, từ sau khi kết hôn, cô chưa từng thấy y tức giận như thế. Cô nhìn vẻ mặt y, dường như nhớ lại tính cách thất thường của y khi mới gặp. Hốc mắt cô đỏ bừng, đẩy cửa xe ra, hai chân vừa chạm đất, Duật Tôn liền đạp chân ga, chiếc xe ngay sát tay cô lao vút về phía trước.

Sanh Tiêu giật mình đứng im tại chỗ người đàn ông qua kính chiếu hậu nhìn thấy cô ngồi xổm xuống, bóng dáng càng ngày càng xa. Y nhìn sang chỗ khác, nhấn ga tăng tốc.

Thái độ của Duật Tôn hết sức rõ ràng, y tuyệt đối không đưa tay ra giúp đỡ vào thời điểm này.

Mạch Sanh Tiêu bị bỏ giữa đường, người lại không mang theo tiền, đành phải trở lại trước cục cảnh sát. Cô đứng ngoài cổng rất lâu, không ai chịu cho cô đi vào.

Lòng ngực Duật Tôn bức bối, y mở mui xe ra, gió nhanh chóng quạt tới, thật nóng, cuối cùng y cũng cảm thấy thoải mái một chút.

Khi về phải đi qua cổng trường Hoa Nhân. Phía trước chỉ thấy ngựa xe như nước (xe cộ đông đúc), dày đặc. Lúc này y mới nhớ tới, hôm nay là thứ sáu, mỗi khi đến giờ tan học, xe đến đón sinh viên nữ sẽ xếp thành một hàng dài. Y còn nhớ rất rõ, lần đầu tiên y gặp Mạch Sanh Tiêu chính là ở đây – bến xe buýt.

Duật Tôn đeo kính râm, lách qua dòng xe tắc nghẽn.

Mạc Y khoác trên vai một chiếc túi vải kaki, tại sao mới thứ sáu mà đã đông như vậy? Cô ta nhìn đồng hồ, chuẩn bị đến cuộc thi piano mà cô ta phải tham gia rồi, không biết có kịp không.

Tình huống này, rất giống khi đó Duật Tôn gặp Mạch Sanh Tiêu.

Mạc Y đơn giản chỉ ngồi trên hàng ghế dài chờ xe, một chiếc Lexus dừng lại trước mặt cô ta, cửa xe mở ra, từ bên trong một gã đàn ông khoảng 40 tuổi ưỡn bụng đi ra: “Em gái à, muốn đi đâu? Anh đưa em đi.”

Mạc Y cảnh giác duỗi thẳng hai chân, cũng biết người như thế này cô ta không thể đắc tội, vội khoát tay: “Không cần đâu, cảm ơn.”

“Trông em có vẻ rất vội, không sao đâu, lên xe đi.” gã đàn ông nói rồi nắm lấy tay cô ta, Mạc Y sợ tới mức nhảy dựng lên, “Ông làm gì thế?”

“Em gái, đừng sợ, anh chỉ muốn đưa em đi thôi.”

Mạc Y chỉ cảm thấy ghê tởm, cũng không nhìn xem mình đã bao nhiêu tuổi, còn xưng “anh”, cô ta dùng sức giật tay ra: “Thật sự không cần, tôi không đi.”

Cô ta bị giữ chặt, ánh mắt đảo qua xe của Duật Tôn, nhìn thấy người đàn ông bên trong.

Duật Tôn nhìn cô ta, nhưng không có ý ra tay giúp đỡ.

“Em gái, hay là sau này theo anh đi, em sẽ trở nên nổi tiếng, thế nào?”

Ngoài vườn trường Hoa Nhân, mỗi ngày có rất nhiều màn như vậy, nhiều người nhìn đã quen, không ít sinh viên nữ đã bị bao nuôi như vậy. Mạc Y không ngờ người này dám công khai nói như vậy, gã đàn ông vươn bàn tay to béo đặt lên vai cô ta: “Đi thôi em gái, anh đưa em đi mua quần áo mới...”

“Buông ra! ”

“Em có biết anh là ai không?”

Duật Tôn nhàm chán, xem một màn này.

“Tôi không quan tâm ông là ai.” Mạc Y sau khi hất bàn tay ông ta ra, cầm lấy túi vội vàng chạy về phía vườn trường.

Gã đàn ông then quá hóa giận, tự nhiên là không nhịn được: “Chờ đấy, về sau ông đây để ày phải đến cầu xin được nằm dưới thân ông, mẹ nó! Nhổ vào! ”

Gã đàn ông hùng hù hỏ hỏ mở cửa xe, Duật Tôn nhận ra khuôn mặt này, cũng coi như là nhân vật có chút tiếng tăm trong Bạch Sa.

Mạch Sanh Tiêu ở ngoài cục cảnh sát cho đến tận chập tối, ngay cả mặt Tương Tư cô cũng không có cơ hội nhìn thấy. Cô đã từng ném qua khổ cực khi bị bức cung trong đó, Mạch Tương Tư nhất định là không chịu nổi, như vậy, cô phải chị ấy rất đói bụng? Có phải buổi tối cũng không ngủ được?

Trở lại Hoàng Duệ Ẩn Tượng, bữa trưa trên bàn đã được ăn một nửa, vẫn còn bày trên bàn, cơm và canh ở trong bát Duật Tôn đều đã được ăn hết.

Y không biết, sau này Mạch Sanh Tiêu có còn tự tay nấu cho y một bữa cơm không.

Dì Hà từ phòng ngủ đi ra: “Sanh Tiêu, cháu về rồi à? Tương Tư đâu?”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, kéo ghế ra, thất hồn lạc phách ngồi xuống.

“Dì sẽ dọn ngay.” Dì Hà thu dọn dần đồ ăn trên bàn, có một số món còn chưa động đến.

Sanh Tiêu thấy dì Hà bê đồ ăn vào bếp, cô đứng dậy, “Dì Hà, đổ những thứ đó đi.”

Dì Hà giật mình, nhưng vẫn phải nghe theo, đem canh cá sóc chua ngọt mà Sanh Tiêu tốn hai tiếng mới nấu được đổ vào thùng rác.

Cô nhìn đến xuất thần: “Cơm cũng đổ đi.”

Nói xong, liền xoay người đi lên lầu.

88. Chương 88: Tình Yêu Chỉ Là Trò Chơi

Khi Duật Tôn trở về thì đã khuya, dì Hà nghe thấy tiếng động liền từ trong phòng đi ra: “Duật thiếu đã về.”

Duật Tôn đứng dậy đi thẳng đến chỗ cầu thang: “Cô ấy ở trên đó?”

“Đúng vậy.”

Người đàn ông sải bước đi lên, dì Hà nhìn không được nói: “Duật thiếu, sau khi Sanh Tiêu trở về liền lên lầu, như thế, bữa tối cũng không ăn.”

Duật Tôn nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, 11 giờ.

“Tôi biết rồi.”

Thời tiết tháng chín, thay đổi thất thường, ban ngày nóng tựa như đem người ta ném vào trong nồi hấp, đến buổi tối, gió thu hiu hiu, dĩ nhiên rất mát mẻ.

Duật Tôn đi vào phòng ngủ, Sanh Tiêu không mở điều hòa, gió cùng với sự tươi mát của đêm tối thổi vào, chạm vào khuôn mặt khiến lòng người xao động, nhưng lại không có chút mát mẻ nào. Mạch Sanh Tiêu nằm ở giữa chiếc giường lớn, cô cuộn mình trong chiếc chăn đơn, người kín mít bên trong, chỉ lộ ra mỗi cái đầu.

Duật Tôn đi tắm, lúc ra mặc bộ quần áo ngủ, y lau nước ở trên tóc, cũng không thêm sấy mà nằm xuống bên cạnh Sanh Tiêu.

Sanh Tiêu mở mắt ra, ngồi dậy xuống giường.

Người đàn ông giữ lấy cổ tay cô: “Đi đâu?”

“Tôi không muốn cùng anh ở trong một căn phòng.” Mạch Sanh Tiêu cố gắng thoát khỏi sự kìm hãm của hắn, bàn tay cô đè lên mu bàn tay Duật Tôn, chỗ bị cô cắn truyền tới sự đau đớn, Duật Tôn thả tay cô ra: “Em phát điên cái gì?”

“Tôi điên rồi.” Sanh Tiêu ôm lấy vai mình: “Anh cũng hãy đưa tôi vào tù đi.”

“Mạch Sanh Tiêu, em vẫn muốn làm loạn sao?” Vẻ mặt Duật Tôn lạnh như băng.

Sanh Tiêu cùng y giằng co: “Là tôi làm loạn sao? Các anh có quy tắc của các anh, chị gái tôi bị oan thì phải đi hỏi ai? Duật Tôn, thế giới của anh thật là đáng sợ, có phải tôi cầu xin thế nào anh cũng không động tâm?”

“Mạch Sanh Tiêu, em còn không hiểu ra được sao?” Duật Tôn đứng dậy, bóng dáng cao lớn che đi khuôn mặt nhỏ nhắn của Sanh Tiêu: “Chị gái em mà không vào sở cảnh sát, thì chỉ có một đường chết.”

“Anh không phải muốn nói, anh làm như vậy là đang giúp chị ấy chứ?” Giọng nói của Sanh Tiêu đầy châm biếm.

Nhìn khoe miệng cô nhếch lên cười lạnh, lòng Duật Tôn lạnh như băng: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Anh cần gì phải tìm một lý do荒唐 như vậy? Duật Tôn, anh không làm như lời đã nói, chỉ vì không thể dằn dò bọn họ, tôi hiểu rõ ràng, anh đừng nói là tất cả đều vì tôi mà cân nhắc”. Cố gắng giải quyết chuyện này, nhưng lại một lần tổn thương sâu hơn.

Người đàn ông mím môi lại, mệt mỏi để cực điểm, việc y làm mà cô chẳng may quay đầu nhìn lại, Duật Tôn nằm lại trên giường, kỳ thật cần gì phải lao tâm khổ tứ, y cũng chiều như vậy mà Sanh Tiêu cảm kích cũng không có.

Trong lòng y, y vẫn là kẻ đã xuất hiện mà cướp đi bình yên của người khác, có lẽ cô sẽ cho rằng, không có y, cô đã có thể cùng Nghiêm Trạ Thanh sống những ngày thật tốt đẹp.

Hôm nay Mạch Tương Tư gặp chuyện không may, sợ là Sanh Tiêu đã hối hận không nguôi.

Duật Tôn khó tránh khỏi bức bối, đứng dậy lấy bao thuốc trong tủ đầu giường.

Y rất ít khi hút thuốc, điểm này Sanh Tiêu biết rõ.

Đêm nay, y lại rút thuốc ra vô cùng hưng hân, ngón tay thon dài đẹp mắt của Duật Tôn có chút vôi vàng, khói thuốc bay lên từng đợt cảm giác như lưỡi của loài rắn độc: “Mạch Sanh Tiêu, nếu khi ấy không có chuyện Tô Niên, em có đến với tôi không?”

Sanh Tiêu không cần suy nghĩ: “Không.”

Nếu không có vụ án của Tô Niên, không có sự thúc ép của Duật Tôn, có lẽ mọi thứ sẽ khác, đến ngay cả đêm đó có lẽ Mạch Tương Tư cũng sẽ không gặp A Nguyên.

Duật Tôn đem điều thuốc dụi tắt trong gạt tàn: “Vậy vì sao em còn đồng ý gả cho tôi?”

Mạch Sanh Tiêu tránh đi ánh mắt của Duật Tôn, cô đồng ý lấy y, vì sao, trong lòng cô rõ ràng nhất. Nếu không phải còn tình cảm kia, cho dù đem dao kề lên cổ cô, Sanh Tiêu cũng sẽ không cam tâm đến cực dân chính.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, chắc là rạng sáng rồi?

Duật Tôn là người như vậy, mở miệng nói một câu, muốn cho bạn sống thì được sống, muốn bạn phải chết, thì dù các cô có đau khổ vùng vẫy đến thế nào cũng vô ích: “Cả đời hoặc là làm tình nhân hoặc là làm vợ danh chính ngôn thuận, anh nghĩ tôi còn có thể lựa chọn như thế nào?”

Giống như bây giờ y đưa Mạch Tương Tư vào sở cảnh sát, nếu cô muốn gặp Tương Tư một lần, còn khó hơn lên trời.

“Thì ra, kết hôn đối với em miễn cưỡng như vậy.” Duật Tôn lại nằm xuống, hai mắt nhắm lại. Sanh Tiêu cầm lấy di động bên cạnh, đi đến trước sofa.

Gió thổi cả đêm.

Khi Sanh Tiêu tỉnh lại thấy đầu hơi nhức, mắt khóc đến sưng đỏ. Cô đứng dậy, không biết từ lúc nào trên người có thêm một cái chấn, cô ngẩng đầu nhìn lại, trên giường lớn trừ chăn gối lộn xộn, cũng không thấy bóng dáng Duật Tôn.

Mạch Sanh Tiêu rửa mặt, thay quần áo đi xuống lầu.

“Sanh Tiêu, mau ăn sáng đi.”

“Dì Hà, không cần chuẩn bị bữa trưa, hôm nay cháu không ăn ở nhà.”

Sau khi cô lái xe ra khỏi Hoàng Duệ Ấn Tượng thì dừng lại ở ven đường.

Khi Nghiêm Trạ Thanh nhận được điện thoại của cô, là đang ăn bữa sáng, hắn tùy tiện liếc nhìn, thấy số điện thoại của Mạch Sanh Tiêu, hắn vội ấn phím nghe: “Alo...”

Sanh Tiêu đơn giản nói ra lý do cô gọi điện, Nghiêm Trạ Thanh nghe vậy, cầm chìa khóa xe đứng dậy: “Ba, mẹ, công ty có việc, con qua đó một chuyến.”

Hai người hẹn gặp nhau ở quán cà phê, trước tiên Mạch Sanh Tiêu chọn một chỗ ngồi. Cô không nghĩ ra được, bây giờ còn có ai có thể giúp cô.

“Sanh Tiêu, có chuyện gì mà vội tìm anh?” Nghiêm Trạ Thanh kéo ghế ra ngồi xuống đối diện cô. Anh ta biết tính Mạch Sanh Tiêu, nếu không phải có việc gấp, cô cũng sẽ không tìm mình.

“Trạ Thanh, anh giúp em được không?” Sanh Tiêu lòng như lửa đốt: “Chị gái em bị đưa vào cục cảnh sát, em sợ nếu không tìm anh thì sẽ không kịp nữa.”

Nghiêm Trạ Thanh kinh ngạc: “Sao có thể như vậy?”

Mạch Sanh Tiêu kể cho anh ta mọi chuyện, cuối cùng nói: “Em không biết còn có thể tìm ai, đành phải phiền tới anh.”

“Sanh Tiêu, em đừng vội.” Nghiêm Trạ Thanh suy nghĩ một chút: “Cục trưởng Vương là bằng hữu lâu năm với cha anh, như thế này đi, để anh gọi điện thoại hẹn ông ấy, tình hình cụ thể như thế nào, chúng ta nghe ông ấy nói xem sao.”

“Được.” trong lòng Mạch Sanh Tiêu có chút hy vọng: “Cảm ơn anh.”

Nghiêm Trạ Thanh ngồi cùng cô ở quán cà phê gần nửa tiếng, không lâu sau, mới đưa Sanh Tiêu đến khách sạn quốc tế.

Cục trưởng Vương khoan thai đi đến, sau khi khách sáo chào hỏi, mới ngồi xuống.

Nghiêm Trạ Thanh sợ có người quấy rầy, cố tình đặt một phòng.

Sau khi nghe xong ý tứ của anh ta, cục trưởng Vương liền lắc đầu: “Vụ án này sợ là không thể thay đổi được, chứng cứ vô cùng xác thực, lúc đó camera giám sát ở toàn nhà đối diện vừa đúng ghi lại được một màn này, hơn nữa, sáng nay Mạch Tương Tư cũng đã nhận tội.”

“Cái gì? Chị gái tôi, chị ấy...”

Nghiêm Trạ Thanh cầm lấy bàn tay đang đặt trên đầu gối của cô, anh ta nhìn cô ra hiệu, ý bảo cô đừng có chủ động lên tiếng: “Chú Vương, vụ án này còn chưa khởi tố lên viện kiểm sát, còn có thể thay đổi được không?”

“Cái này...” cục trưởng Vương tỏ ra khó xử: “Chỉ sợ...”

“Chú Vương, quan hệ giữa chú với cha cháu, không cần cháu phải nói, cháu còn nghe nói, gần đây chú đang vừa ý một ngôi nhà ở gần biển. Cũng coi như đúng dịp, bên đó gần đường ray, cháu cũng mới có một căn không lâu.”

“Thật ra, nói là không còn cách nào, cũng không đúng.”

Mắt Mạch Sanh Tiêu sáng lên, nhìn sang Nghiêm Trạh Thanh, người đàn ông nắm chặt tay cô, hai người nhìn nhau cười.

Duậh Tôn đẩy cửa phòng đi vào, chính là trông thấy một màn này.

Mạch Sanh Tiêu không ngờ sẽ gặp y ở đây, cô vội rút tay trái lại, tầm mắt dừng lại trên chính mu bàn tay mình.

Nghiêm Trạh Thanh nhìn người đàn ông vừa đến: “Ồ, không ngờ lại kinh động đến Duậh thiếu.”

Duậh Tôn đoán không sai, Mạch Sanh Tiêu quả nhiên vội đến tìm Nghiêm Trạh Thanh.

Y đi đến bên cạnh Sanh Tiêu, kéo ghế ra: “Thật khéo, cục trưởng Vương cũng ở đây.”

“Duậh thiếu, trăm nghe không bằng một thấy.” Cục trưởng Vương khách sáo nói.

“Cục trưởng Vương thật là chóng quên.” Duậh Tôn khéo léo nhắc nhở, mắt phượng dài hẹp nhìn người đàn ông, khiến cục trưởng Vương bỗng thấy giật mình, ánh mắt này, dường như đã từng thấy ở đâu, “Cục trưởng Vương còn nhớ không, lúc trước vì vụ án của Nghiêh thiếu, tôi đã từng tìm ông, ở... đường Linh Đốn.”

Cục trưởng Vương sợ hãi, mặt tức thì xanh mét: “Thì ra, là Duậh thiếu.”

Nhân viên phục vụ đi tới, nghĩ rằng bọn họ đều là người quen, liền đem bát đĩa cho Duậh Tôn. Duậh Tôn khoát tay: “Không cần, tôi nói mấy câu xong sẽ đi.”

Mạch Sanh Tiêu đã lơ mơ hiểu được mục đích y tới, cô vội vàng nắm lấy cổ tay Duậh Tôn: “Anh không chịu giúp tôi, chẳng lẽ tôi tự mình đi xin, anh cũng phải nhúng tay vào ư?”

Duậh Tôn gạt tay cô ra, thậm chí còn không thèm nhìn đến cô: “Cục trưởng Vương, đã đến tuổi này rồi, yên ổn giữ chức rồi về hưu mới là điều sáng suốt. Đối với những vụ án mà chứng cứ đã rõ ràng, ông lại muốn lật lại, cái này không phải là đi ngược lại với tên tuổi của ông sao? Nói cách khác, gây nhiều chuyện, nếu ra khỏi cửa gặp phải chuyện gì ngoài ý, lúc ấy cho dù có kiếm được bao nhiêu tiền thì cũng không thể đổi lại được...”

Cục trưởng Vương như đang đứng trong đồng lửa, ngồi trong đồng than, thất lựh như bị đâm một nhát, giống như nghĩ lại cảnh tượng ngày hôm đó, bị kẻ khác dùng dao nhọn suýt nữa lấy đi tính mạng.

“Duậh Tôn! ” Mạch Sanh Tiêu vô cùng tức giận: “Đến cùng là anh có ý gì?”

“Các vị cứ từ từ dùng bữa, tôi đột nhiên nhớ tới trong cục còn có chút việc phải xử lý, cáo từ, cáo từ.” Nói xong, người đã kéo ghế ra, rời khỏi phòng.

Đùa cái quái gì, ông ta thật vất vả mới leo được lên cao như vậy, cũng không muốn vì chút việc nhỏ mà mặt mũi bầm dập.

“Chú Vương...” Nghiêh Trạh Thanh đứng dậy, cục trưởng Vương sớm đã không còn bóng dáng.

“Anh...” Mạch Sanh Tiêu xoay người, tức giận đến mức nói không nên lời.

“Đi về.” Người đàn ông nhìn thẳng vào mắt cô, lạnh lùng nhả ra hai chữ.

“Anh hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của tôi, dựa vào đâu tôi phải nghe lời anh?”

Hai người giương nanh múa vuốt, Duậh Tôn nhướn mày: “Sanh Tiêu, gan em cũng thật to.”

Miệng cô nhếch lên cười lạnh: “Chị gái tôi đã vào sở cảnh sát, Duậh Tôn, sau này anh muốn dùng cái gì để uy hiếp tôi?”

Đôi mắt người đàn ông tối lại: “Em thử nói xem.”

Rất nhiều người thủ đoạn tàn ác đều thông qua hành động biểu hiện qua bên ngoài, nhưng mà Duậh Tôn lại khác, một ánh mắt của y, có thể khiến kẻ khác khiếp vía kinh hồn.

Hốc mắt Mạch Sanh Tiêu tràn đầy nước mắt, đẩy ghế chạy nhanh ra ngoài.

Nghiêh Trạh Thanh cũng đứng dậy theo.

“Nghiêm thiếu.” Duật Tôn gọi hần lại.

Người đàn ông từ bên trên nhìn xuống: “Sao anh không giúp cô ấy hoàn thành mong muốn, Mạch Tương Tư đối với Sanh Tiêu còn quan trọng hơn mạng sống của bản thân, anh hẳn phải hiểu rõ hơn tôi.”

“Tôi muốn khuyên cậu, nên buông tay càng sớm càng tốt.”

Nghiêm Trạ Thanh lại ngồi xuống: “Nếu tôi vẫn muốn nhúng tay vào thì sao?”

Mạch Sanh Tiêu chạy ra cửa, lúc này mới nhớ ra túi xách của mình vẫn đặt ở sofa chưa lấy, cô đành phải quay lại. Vừa mới đi đến cửa phòng, chợt nghe thấy tiếng nói chuyện truyền đến rõ ràng.

“Cậu có biết vì sao khi đó tôi kết hôn với Mạch Sanh Tiêu không?”

Bàn tay phải của Sanh Tiêu căng thẳng mà khép cổ áo lại, nửa người dựa vào khung cửa.

“Anh không cần phải nói cho tôi biết chuyện đó.”

“Là bởi vì cậu.” Duật Tôn đứng dậy, hai mắt nhìn thẳng vào Nghiêm Trạ Thanh: “Tôi ghét sự dây dưa của cậu, cho nên, liền kết hôn.”

Đôi mắt Nghiêm Trạ Thanh trợn to, giọng nói tức giận: “Anh coi hôn nhân là trò chơi sao?”

“Cậu có tư cách gì nói người khác?” môi Duật Tôn lặng lẽ nhếch lên: “Cậu và tôi giống nhau, kết hôn với ai chẳng qua cũng chỉ là thêm một tờ giấy thôi phải không? Từ sau khi Nghiêm thiếu kết hôn cũng chưa thấy cậu vui vẻ gì, cái này, vẫn còn để ý đến vợ của người khác. Hôn nhân à, chẳng qua chỉ là đồ chơi ở trong lòng bàn tay, cho nên, tôi khuyên Nghiêm thiếu, nếu thực sự yêu thương Sanh Tiêu, thì hãy cách xa cô ấy một chút. Tôi sẽ nói lỏng, để cô ấy sống sung sướng, nếu cậu vẫn còn nhúng tay vào, đừng trách tôi không niệm tình, làm cho cô ấy đến cả cơ hội để hít thở cũng không có. Đến lúc đó, cậu hẳn là sẽ đau lòng vô cùng đi?”

Đôi mắt Nghiêm Trạ Thanh chợt lạnh, anh ta nghĩ, nếu Sanh Tiêu nghe thấy những lời này, hẳn là rất đau lòng đi?

“Nếu anh cưới cô ấy, nên để cô ấy được hạnh phúc.”

“Cái này không cần cậu phải dạy.” Duật Tôn đứng lên, thầm nghĩ: y nói ra những lời tàn nhẫn như vậy, cuối cùng cũng ngăn cản được Nghiêm Trạ Thanh. Chuyện của Mạch Tương Tư y không muốn càng ngày càng làm lớn, Sanh Tiêu sớm muộn cũng sẽ hiểu được, ngồi tù cả đời còn có thể có cơ hội gặp mặt, còn sống, chính là điều hạnh phúc nhất.

Mạch Sanh Tiêu dựa người vào khung cửa, tay phải chống đỡ nên mới không bị trượt xuống. Cô cố gắng đứng thẳng dậy, túi xách cũng không lấy, đi thẳng ra khỏi hành lang dài.

Cô che miệng lại, cô không khóc thành tiếng, nhưng nước mắt vẫn không kìm được rơi xuống. Mạch Sanh Tiêu đi ra khỏi khách sạn, cô cúi người, hai tay chống lên đầu gối.

Duật Tôn đem túi xách của cô ra, lái xe đến trước mặt cô: “Lên xe.”

Sanh Tiêu mạnh mẽ lau đi nước mắt, mở cửa ngồi vào xe.

Duật Tôn đưa túi xách cho cô, hai mắt Mạch Sanh Tiêu đỏ bừng, hẳn là vừa khóc: “Chuyện chị gái em, anh khuyên em không nên uống phí tâm tư.”

Y sẽ không hiểu được, khi lòng cô đang tràn đầy hy vọng, khi sự việc đã thành công một nửa, y lại xen vào, so với cục trưởng Vương trực tiếp nói với cô rằng không có cách nào còn đau khổ gấp vạn lần: “Nên anh đuổi cùng giết tận sao?”

Duật Tôn lái xe trở lại Hoàng Duệ Ấn Tượng, dọc đường cũng không nói thêm lời nào.

Dì Hà như thường lệ đã chuẩn bị xong bữa tối. Sanh Tiêu xuyên qua phòng khách đi lên lầu. Dì Hà cẩn thận xới cơm cho Duật Tôn, cũng không dám hỏi nhiều.

Khi Duật Tôn đi vào phòng ngủ, Sanh Tiêu vừa tắm xong, tóc vì vừa sấy mà xỏa tung. Cô đứng dậy: “Vì sao anh lại đến khách sạn quốc tế, lại biết bọn tôi ở trong phòng riêng, có phải anh theo dõi tôi?”

“Mạch Sanh Tiêu, em đừng làm loạn nữa có được không?” Duật Tôn mệt mỏi, trên mặt không có chút kiên nhẫn nào, y ngồi xuống mép giường, trên khuôn mặt lạnh lùng tràn đầy ủ rũ.

“Anh không chịu giúp em thì cũng không nói làm gì, Duật Tôn, em xin anh”. Sanh Tiêu đi tới, cô cầm lấy bàn tay Duật Tôn, ngồi xổm xuống bên chân y: “Em xin anh, chuyện này anh có thể nhắm một mắt mở một mắt cho qua không? Cục trưởng Vương là do em cầu xin ông ta, cho dù bọn họ biết chị gái em được thả ra, cũng không liên quan gì đến anh. Em chỉ xin anh đừng nhúng tay vào được không? Tôn, em xin anh...”

Cô làm việc đều nghĩ nó thật đơn giản.

Thấy y không nói lời nào, Mạch Sanh Tiêu có chút gấp gáp: “Tôn?”

Duật Tôn hất tay ra, cô liền bị ngã ra sau, người đàn ông đứng dậy đi vào phòng tắm.

Mạch Sanh Tiêu chết lặng, nghe thấy tiếng nước chảy truyền ra từ trong phòng, cô bò dậy, không nói tiếng nào, đi ra ngoài.

Khi Duật Tôn đi ra, cả phòng trống trơn, y đi về phía cửa sổ sát đất, mở cửa ra.

Mạch Sanh Tiêu ở phòng khách mở tiếng TV thật to, dì Hà ở lầu dưới có thể nghe thấy âm thanh ồn ào chói tai này, bà lắc lắc đầu, bưng bữa tối lên.

Sanh Tiêu không chịu ăn, khóa cửa phòng lại không cho ai quấy rầy.

Duật Tôn đi tới cửa phòng khách, thấy trên tủ đặt bữa tối mà dì Hà chuẩn bị, y liền bưng đồ vào. Mạch Sanh Tiêu cuộn mình trên giường, không nhúc nhích.

Duật Tôn tắt TV.

Y đi tới, sau khi nằm ở phía sau Sanh Tiêu, tay phải liền ôm lấy eo cô.

Sanh Tiêu ngồi dậy, gạt tay y ra, người đàn ông nhíu mày: “Không phải là em định từ nay không cho anh chạm vào đấy chứ?”

“Duật Tôn, những lời anh nói với Nghiêm Trầm Thanh ở trong phòng đó, tôi đều nghe thấy hết.” Mạch Sanh Tiêu vốn định coi như không biết, nhưng lại không nhịn được nói ra, cô không làm bộ nổi.

Ánh mắt người đàn ông sáng lên: “Vậy thì sao?”

Giọng nói bất cần của y khiến lòng Mạch Sanh Tiêu hoàn toàn lạnh giá: “Chẳng sao cả, tôi còn muốn sống, không muốn chọc giận anh, chết lúc nào không biết.”

“Mạch Sanh Tiêu, em không cần phải dùng giọng điệu quái gở đấy nói chuyện với anh”. Duật Tôn ngồi dậy: “Anh thật muốn hỏi em, rốt cục là muốn gây sức ép đến thế nào?”

“Anh ra ngoài đi, tôi không muốn ở chung phòng với anh.”

Người đàn ông lạnh lùng nhìn cô, y gạt đầu, cánh tay hất sang, khay đồ ăn trên tủ liền đổ ụp xuống, đồ bên trong vương vãi trên mặt đất.

Duật Tôn quay lại phòng ngủ, không lâu sau, Mạch Sanh Tiêu liền nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng sập cửa. Cô vén tấm rèm lên, chỉ thấy chiếc xe thể thao đã biến mất khỏi tầm mắt.

Cô đối với y, chẳng qua chỉ là một món đồ chơi để đùa nghịch trong tay. Nhưng mà tận sâu trong lòng cô lại muốn thật lòng giao phó bản thân cho y.

Mạch Sanh Tiêu trở lại giường, cô ngồi xổm xuống, nhặt từng mảnh vỡ lên.

Nước mắt nóng hổi rơi xuống mảnh bát màu trắng, giống như một ngọn sóng đang tan ra.

Mạch Sanh Tiêu cắn môi, sau này, cô nhất định sẽ không cãi nhau với Duật Tôn nữa. Tương Tư là người thân của cô, A Nguyên đối với Duật Tôn cũng là người anh em, không ai chịu thỏa hiệp. Một khoảng cách càng ngày càng rộng ra, có cãi nhau cũng không thay đổi được tình hình bây giờ. Sanh Tiêu quá mệt rồi, sau khi thu dọn xong, liền nằm lên giường.

Mạc Y đứng ở trước cửa Cám Dỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, cho tới bây giờ cô ta chưa từng đến những nơi như thế này.

Sự sợ hãi không thể giấu diếm hiện lên trong đôi mắt, cô ta cúi đầu nhìn mũi chân.

Cô ta không thể ngờ được gã đàn ông kia sẽ tìm mình gây phiền toái. Thầy hướng dẫn trực tiếp nói với cô, cô gây ra họa, đắc tội với người không nên đắc tội.

Trường học không lạ gì những loại tình huống này, chỉ lo giữ mình. Mạc Y tìm vài lần, cũng không gặp được hiệu trưởng.

Ý tứ của lão già kia rất rõ, hẳn chỉ đích danh Mạc Y tới nay phải đến Cám Dỗ bồi rệu. Cô ta đứng tại chỗ, lo sợ, sự việc không chỉ đơn giản là vài chén rệu là có thể giải quyết.

89. Chương 89: Ngoại Tình

Mạc Y nơm nớp lo sợ đi vào: “Xin hỏi, phòng bar hạng nhất ở chỗ nào?”

Người bị hỏi vừa vặn là quản lý, cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo bằng ren thiết kế kiểu lá sen: “Cô đến tìm anh Lý?”

Mạc Y không biết, nhưng ông ta ngồi ở trong phòng bar hạng nhất thì chắc là đúng rồi, cô ta gật đầu.

“Sao bây giờ mới đến?” Người quản lý do dự nhìn Mạc Y: “Anh ấy ở trong phòng đợi cô khá lâu rồi.”

Mạc Y đi theo phía sau cô quản lý: “Xin hỏi, còn có người khác đến đây không?”

Người quản lý dừng bước, ánh mắt nhìn cô ta chằm chằm như thể sinh vật lạ: “Hôm nay cô may đấy, anh Lý chỉ để một mình cô ở bên thôi.”

Mạc Y căng thẳng, cô ta lấy di động ở trong túi xách ra, gửi tin nhắn đã được soạn sẵn trước đó cho người bạn.

“Này, vào đi.”

Mạc Y đứng im, hai tay nắm chặt lấy túi xách, quản lý quét mắt tới: “Tôi khuyên cô đừng có nghĩ đến việc bỏ chạy, loại việc như thế này hàng ngày ở Cám Dỗ đều có, cô nghĩ là cô có khả năng trốn được, thì bây giờ hãy quay người rời đi.”

Mạc Y cúi đầu, đi vào.

Quản lý khép cửa lại, một tấm biển “Không phận sự chớ quấy rầy” được treo giữa cửa.

Mạc Y đứng ở cửa, người đàn ông được gọi là anh Lý này thật ra là cán bộ của thành phố, bình thường cũng coi như là có tiếng tăm, thường xuyên gây náo động trên báo chí, nhất là những hoạt động từ thiện của ông ta.

“Ồ, em gái lại đây.”

Mạc Y không nhận được cảm thấy ghê tởm, cái tuổi này có thể làm cha mình được rồi.

“Lại đây lại đây, mau ngồi xuống bên này.” Anh Lý dịch khỏi chỗ, ý bảo Mạc Y qua ngồi.

Cô ta hít sâu, cố kìm nén sự ghê tởm, đôi giày vải màu trắng giẫm trên tấm thảm Italy quý giá, có một cảm giác tội lỗi mơ hồ, cô ta cầm lấy ly rệu whisky: “Anh Lý, mấy ngày trước là do em không hiểu chuyện, ly rệu này, coi như em kính anh.”

Nói xong, một hơi uống cạn.

“Oe.”

Mạc Y khom lưng, chưa bao giờ chạm tới rượu, thiếu chút nữa thì nôn ra.

“Ha ha” gã đàn ông cười to, chiếc bụng bia cũng theo đó mà rung lên: “Anh thích em như vậy, đến đây đến đây, ngồi xuống.”

“Anh Lý, anh đại nhân đại lượng...”

“Aiz, em đứng đó làm gì? Lại đây! ” Gã đàn ông thấy cô ta đứng im, liền đứng dậy: “Nếu em mà còn ông ẹo như vậy, anh sẽ nổi giận đấy.”

Mạc Y bị ông ta ôm lấy vai: “Ông đừng như vậy! ”

“Khẩn trương cái gì?” Miệng anh Lý đầy mùi rượu phả vào Mạc Y: “Em đi theo anh, anh sẽ không làm hại em, đêm nay ở với anh, sáng mai anh sẽ mua xe cho em, để em đến trường khoe với mọi người, thế nào?”

“Xin lỗi anh Lý, em không biết lái xe.”

Ý từ chối của Mạc Y quá rõ ràng, gã đàn ông liền sa sầm mặt mày: “Cô là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt?”

“Cộc cộc.” bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Ai? Không phải ông đây đã dặn chúng mày đừng có quấy rầy à?”

“Tôi mang rượu đến.”

“Vào đi! ”

Cô gái phục vụ mang bê đồ vào bàn. Anh Lý ôm lấy vai Mạc Y, kéo cô ta về phía sofa: “Em gái, em đi theo anh, có người nổi tiếng ơ...” tầm mắt ông ta đảo qua người phục vụ kia: “Ai bảo cô mang bia lên? Sao cô không mặc đồ phục vụ?”

Đối phương tay chân luống cuống, thấy bị vạch trần liền lấy máy ảnh ra hướng về phía gã đàn ông bấm lách tách.

“Cô là ai?” Anh Lý buông Mạc Y ra, nhảy dựng lên.

“Mạc Y, chạy mau.” Cô gái nắm lấy cổ tay Mạc Y, hai người cuống lên muốn chạy.

Gã đàn ông gặp phải tình huống này, lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra, hần vội đuổi theo: “Bắt cô ta lại cho tôi, người đâu! ” Thân hình béo mập của ông ta chạy ra khỏi phòng bar hạng nhất: “Có người chụp ảnh, người đâu! ”

Nguồn khách lớn nhất của Cẩm Dỗ chính là những chính trị gia và doanh nhân ưu tú, đây vốn là nơi để mua vui hưởng lạc. Sở dĩ nhiều người lựa chọn Cẩm Dỗ, không chỉ bởi nó là hộp đêm lớn nhất thành phố Bạch Sa, mà còn vì đến đây, mọi người có thể chơi đùa không cần phải kiêng kị, không cần lo bị người khác theo dõi, chụp ảnh. Đây chính là quy định mà Nam Dạ Tước đề ra.

Mà Mạc Y, dĩ nhiên là đã phạm vào điều tối kỵ nhất ở Cẩm Dỗ.

Hai người chưa kịp chạy ra khỏi Cẩm Dỗ, đã bị bắt trở lại phòng bar hạng nhất.

Anh Lý ngồi trên sofa thở dốc, hai tên vệ sĩ đưa hai người đến trước mặt ông ta.

“Các cô giỏi lắm, dám chụp trộm tôi à, thế nào, còn muốn lấy gì uy hiếp tôi?”

Mạc Y quả thật là có mục đích này.

Anh Lý một hơi liền uống hết ly rượu, ông ta đứng dậy, vén óng tay áo, cho Mạc Y một cái bạt tai: “Mẹ kiếp, bản mặt dê tiện không biết xấu hổ.”

Cô gái bên cạnh cũng phải gánh chịu như vậy, khóe miệng Mạc Y bị rách, muốn nhấc tay lên che mặt, lại đau đến mức chạm cũng không dám chạm vào.

Xe của Duật Tôn vừa đi tới Cẩm Dỗ, quản lý vội tiếp đón: “Duật thiếu, anh đã đến.”

“Phòng bar hạng nhất tầng hai.”

“Cái này...” Người quản lý đứng ở bên cạnh Duật Tôn: “Anh Lý đang ở phòng bar hạng nhất, vừa mới có người không hiểu phép tắc, chắc là lúc này đang giáo huấn bọn họ.”

“Sao vậy?”

“Còn không phải chính là thói cũ, vừa mất một cô gái, cô gái kia còn rất trẻ, liền nghĩ cách, muốn chụp ảnh ông ta, cái này... xem ra khả năng là tiêu rồi.” Đến đây chơi đùa, có bao nhiêu người có thể là chân chính.

Quản lý liếc mắt nhìn Duật Tôn bên cạnh.

“Nhưng đừng có làm bẩn tầng hai của Cám Dỗ.”

“Duật thiếu yên tâm, ông ta cho dù muốn chơi đùa, cũng không dám làm ở Cám Dỗ, cùng lắm chỉ hành hạ thể xác một chút.” Còn về phạm phải tội gì, bọn họ cũng không xen vào.

Ánh mắt Duật Tôn nhìn về phía sàn nhảy, đi lên lầu hai.

“Để tôi mở cho anh phòng vip nhé.”

Hai người đi qua phong bar hạng nhất, nghe thấy bên trong không ngừng truyền đến tiếng rên thảm thiết, gã đàn ông túm tóc cổ gái đập vào cửa: “Tao ày chụp ảnh này, ày chụp này! ”

Mạc Y chạy đến giữ tay ông ta: “Anh Lý, bọn em sai rồi.”

“Bây giờ biết sai rồi sao?”

“Xin ngài tha cho bọn tôi.”

“Hai người ở với tôi một đêm, việc này liền có thể thương lượng.”

Mạc Y cùng với cô gái đang ngồi xổm dưới đất, thiếu chút nữa ngã đi. Anh Lý thờ phỉ phò đi tới sofa, cầm lấy ly rượu trên bàn ông một ngụm lớn. Mạc Y nhân cơ hội, một tay sửa sang lại, một tay kéo lấy cô bạn: “Chạy mau.”

Bóng người lao ra và vào Duật Tôn.

Một tay Duật Tôn chống lên lan can, giọng nói lạnh lùng: “Mất mù à?”

“Duật thiếu, anh không sao chứ?” Quản lý bước lên phía trước, quát vệ sĩ: “Sao lại thế này, đến cả trông coi cũng không xong.”

“Duật thiếu, thật xin lỗi, xin lỗi.”

Mạc Y ngẩng mặt lên, cô ta nhìn thấy Duật Tôn, liền giữ lấy tay áo y: “Cứu tôi với, cứu tôi.”

“Kéo cô ta ra.” Quản lý quét mắt sang.

Mạc Y liền ôm lấy chân y: “Cứu tôi với, huhu.”

Anh Lý vội vàng chạy ra ngoài hành lang: “Ồ, thì ra là Duật thiếu.”

Bạn của Mạc Y nằm trên mặt đất, một bàn tay che lấy mặt, hai người vệ sĩ kéo Mạc Y ra, Duật Tôn gật đầu với gã đàn ông xong liền rời đi.

“Cứu tôi với, cứu tôi.”

Duật Tôn nhìn Mạc Y, lại nhìn cô gái dưới đất: “Anh Lý, chơi đùa cả hai người không sợ bị thương sao?”

Gã đàn ông nghĩ rằng Duật Tôn muốn nói đùa, liền không muốn buông tha, nhưng cũng phải để lại chút mặt mũi: “Duật thiếu nếu có hứng thú, liền tùy tiện chọn lấy một người.”

Duật Tôn dừng bước, nhìn Mạc Y đang quỳ gối bên cạnh y: “Nghe thấy không? Tôi chỉ có thể đưa đi một trong hai người, cô ta là ai?”

“Cô ấy... cô ấy là người bạn tốt nhất của tôi.” Mạc Y khóc không ra tiếng: “Cầu xin anh hãy cứu chúng tôi, tôi thật sự không muốn gây chuyện.”

Nhưng tại sao cứ phải làm khó cô ta.

“Hôm nay nếu anh Lý đã có lòng, tôi cũng không khách khí.” Duật Tôn cười, khuôn mặt tuần tú nhìn thẳng vào Mạc Y: “Tự cô chọn, cô đi, hay cô ta đi?”

“Cầu...”

“Đừng dài dòng, mất thời gian, cả hai người đều ở lại với anh Lý đi.”

Mạc Y ngồi sụp xuống đất, nếu không vì cô ta, bạn cô ta cũng sẽ không bị liên lụy, cô ta không hiểu được suy nghĩ của Duật Tôn, anh Lý hình như có chút kiêng kỵ y, nếu y mở miệng, anh Lý nhất định phải nể mặt. Nhưng mà y lại chọn chỉ đưa một người đi...

Mạc Y trầm tư, chẳng lẽ, anh ta muốn thử mình?

Anh ta muốn thử cái gì?

Muốn xem xem cô là người như thế nào?

Lòng cô ta rồi như tờ vò.

Duật Tôn nhắc chân định đi, Mạc Y vội nói: “Đưa bạn tôi đi, để tôi lại.”

Duật Tôn dừng bước, quay đầu lại.

Cô gái bên cạnh nức nở không thôi, không ngờ Mạc Y lại để cô đi.

Mạc Y thấy Duật Tôn dừng lại, trong lòng liền nhẹ nhõm, người đàn ông cúi người: “Cô chắc chắn chứ?”

“Tôi chắc chắn.” Mạc Y gật đầu

Tay phải của cô gái che chắn, mái tóc rối bù, cô cầm lấy cổ tay Mạc Y: “Mạc Y...”

“Tĩnh Tĩnh, cậu mau đi đi.”

Người đàn ông hé môi, lại cái gì ngốc nghếch như Mạch Sanh Tiêu đây. Y không tin một người khi đang gặp phải chuyện như thế này, sẽ vô tư như vậy, y, tất nhiên là không tin.

“Tôi hỏi cô lần cuối, cô ta đi hay cô đi?”

Mạc Y càng tin tưởng suy nghĩ trong lòng mình: “Để tôi lại.”

“Được.” Duật Tôn đi đến bên cạnh người quản lý giao việc, y chỉ xuống cô gái tên Tĩnh Tĩnh đang nằm dưới đất: “Đưa cô ấy vào phòng tôi.”

Anh Lý mừng rỡ, không ngờ vào tay mình vẫn là Mạc Y, hai tay ông ta cọ cọ vài cái: “Duật thiếu, vui vẻ tận hưởng nhé.” Hai tay anh Lý ôm lấy vai Mạc Y: “Em gái, đi thôi.”

“Mạc Y, Mạc Y” Tĩnh Tĩnh được quản lý đỡ dậy, Duật Tôn đang định cất bước.

Trong lòng Mạc Y vô cùng kích động, nhìn thấy Duật Tôn đã bước mấy bước, hơi thở đầy mùi rượu của anh Lý phả bên mặt cô ta, bàn tay cũng bắt đầu không an phận. Mạc Y chỉ cảm thấy ghê tởm vô cùng: “Buông...”

“Đây chính là em tự nguyện ở lại.”

Bóng dáng Duật Tôn kiên quyết, đang nói gì đó với quản lý, xem ra, hoàn toàn không có ý định xen vào. Mạc Y bắt đầu lo lắng, cô ta dùng sức thoát khỏi vòng tay của anh Lý, đứng dậy chạy: “Duật thiếu, cứu tôi...”

“A” hai người vệ sĩ đẩy giữ cô ta dưới đất.

“Từ từ, từ từ đã.” Mạc Y như phát điên, cô ta hét lên: “Đưa tôi đi với!”

Quản lý mở phòng vip ra, chân trái của Duật Tôn liền tiến vào, khuôn mặt y nghiêng sang: “Tôi đã cho cô không chỉ một cơ hội.”

“Dẫn tôi đi với, cầu xin anh.”

“Vậy cô ấy thì sao?” Y chỉ Tĩnh Tĩnh bên cạnh.

Mạc Y đau đơn khóc thành tiếng, cô ta không dám tiếp tục đoán bừa suy nghĩ của người đàn ông này, Mạc Y nằm trên mặt đất: “Đưa tôi đi, đưa tôi đi...”

“Tự mình đi tới.” Duật Tôn quát lên.

Vệ sĩ không dám động tay, Mạc Y cố gắng đứng dậy, một khắc thôi cô ta cũng không dám ở bên cạnh anh Lý, Mạc Y đi tới bên cạnh Duật Tôn: “Anh hãy giúp chúng tôi, đưa cả hai chúng tôi đi.”

Đôi mắt dài hẹp của người đàn ông nhìn sang, sợ nham hiểm hung ác ở trong mắt khiến kẻ khác không rét mà run. Mạc Y vội vàng ngậm miệng, trong mắt đầy lệ. Anh Lý không hề tức giận, cũng đi tới: “Duật thiếu, tôi nói rồi anh có tự nhiên mà chọn, người còn lại, tôi sẽ không khách khí.”

Bàn tay Duật Tôn đặt trên vai Tinh Tinh, đẩy cô về phía anh Lý.

Tinh Tinh sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, cô đứng im tại chỗ, không nén được quay lại cầu cứu người bạn tốt: “Mạc Y, Mạc Y cứu mình.”

Mạc Y che miệng khóc, một tay nắm chặt lại.

Anh Lý ôm lấy thắt lưng Tinh Tinh, cô hoảng sợ giẫy giụa, liền bị gã đàn ông tát một cái: “Mẹ kiếp, cái mặt không biết xấu hổ.”

Mạc Y bị dọa, hai vai không ngừng run rẩy.

Người quản lý ở bên cạnh trông cũng chưa đến 30 tuổi, nhìn thấy cảnh tượng như thế, mí mắt giật giật: “Duật thiếu, anh đi vào trước đi, tôi sẽ cho người mang đồ vào.”

Tinh Tinh ôm mặt ngồi trên mặt đất, nhìn thấy Duật Tôn cùng Mạc Y định đi, cô tuyệt vọng giữ lấy ống quần người bạn: “Mạc Y, Mạc Y, cậu phải giúp mình, mình đều là vì cậu...”

Mạc Y đứng im không nhúc nhích, nhưng không nhịn được khóc, hiển nhiên là rất sợ hãi.

Anh Lý giữ lấy cánh tay Tinh Tinh kéo vào phòng bar hạng nhất. Duật Tôn giữ bả vai Mạc Y, đẩy cô ta vào phòng vip.

Mạc Y bước đi cứng ngắc, đập phải ván cửa, cũng không ngã đầu.

Phục vụ mang rượu vào phòng, Mạc Y bị cánh cửa che đi, cô ta dựa vào vách tường, nghẹn ngào khóc không ra tiếng.

Rót xong rượu, Duật Tôn đặt điện thoại và chìa khóa xe lên bàn, cầm ly rượu: “Cô có thấy phiền không hả?” Nghe cô ta khóc, Duật Tôn rõ ràng không còn kiên nhẫn.

“Anh... anh rõ ràng, có thể cứu cả hai chúng tôi...” Mạc Y khóc không ngừng.

“Vì sao tôi phải cứu?”

“Chỉ cần anh mở miệng là được, bạn tôi...”

Duật Tôn đập ly rượu xuống mặt bàn, âm thanh sắc bén truyền vào tai Mạc Y, cô ta vội ngậm miệng: “Đây là tự cô chọn, lúc cô làm cho cô ấy gặp phải nguy hiểm thì nên nghĩ đến kết quả, nếu còn dãi dòng, tôi sẽ đưa cô trở lại phòng bar kia đổi.”

Mạc Y khóc, cô ta đi đến trước mặt Duật Tôn: “Anh không cần phải nói tôi, chỉ cần là người thì sẽ luôn có bản năng, tôi bảo vệ bản thân mình là sai sao?”

“Không.” Người đàn ông dựa vào sofa: “Cô rất thông minh.”

So với Mạc Sanh Tiêu, Mạc Y ích kỷ hơn nhiều. Ích kỷ vốn là bản tính của con người, lúc mấu chốt bảo vệ chính mình, như vậy mới không phải chịu thiệt.

Người đàn ông vẫn chưa tỏ ra chút chán ghét nào, Mạc Y đi tới, ngồi bên cạnh Duật Tôn: “Anh hãy cứu Tinh Tinh ra, món nợ này, tôi sẽ trả, được không?”

“Cô trả như thế nào?”

“Một đêm có đủ không?”

“Ồ.” Duật Tôn cười lạnh: “Trao đổi thế nào đối với cô cũng không có hại, chẳng lẽ cô không biết, tôi cứu cô, cũng là có điều kiện sao?”

Mạc Y cắn môi: “Điều kiện gì?”

Cái y muốn, đổi lại nếu là Mạc Sanh Tiêu, có lẽ sẽ liều mạng nói không được.

Nước mắt Mạc Y lại tuôn ra: “Duật thiếu, phải thế nào anh mới bằng lòng?”

“Không thương lượng.” Duật Tôn rót ly rượu đưa cho Mạc Y: “Cô chẳng phải là cái gì của tôi, tôi không có lý do gì vì cô mà đặc tội với kẻ khác.”

Y cũng không ở lâu, uống xong ba ly rượu liền cầm chìa khóa xe đứng dậy: “Tôi đưa cô về.”

Mạc Y theo y ra khỏi phòng, cô ta dán sát vào tường, hy vọng có thể nghe chút động tĩnh trong phòng bar hạng nhất. Duật Tôn cũng không quay đầu lại nói: “Vô ích, bên trong hiệu quả cách âm rất tốt.”

Mới đi ra hai bước, Mạc Y vẫn chưa từ bỏ ý định nắm lấy cổ tay Duật Tôn: “Duật thiếu...”

Người đàn ông giữ lấy tay cô ta, kéo ra khỏi Cấm Đỗ.

Mạc Y ngồi trên ghế phụ, mặt vùi vào lòng bàn tay. Duật Tôn lái xe qua vườn trường, dừng lại: “Đi xuống đi.”

Cô ta ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy là trường học, liền giật mình: “Không phải anh...”

“Xuống xe.”

Mạc Y đành đẩy cửa xe: “Số của tôi là 13913686, anh cứu tôi, tôi không muốn nợ anh.” Nói xong, liền xoay người xuống xe.

Duật Tôn trở lại Hoàng Duệ Ấn Tượng, đẩy cửa phòng ngủ, bên không không hề có hơi người, y sờ soạng đi vào, cũng chẳng bật đèn.

Nằm trên chiếc giường lớn, y nhắm hai mắt lại, dường như nghe thấy tiếng Mạc Sanh Tiêu bên cạnh, ghé vào tai y mà nói: “Về rồi à? Muộn như vậy, liền nhốt anh bên ngoài.”

“Anh có chìa khóa.” Người đàn ông mỉm cười, khi mở mắt ra, phòng ngủ vẫn như trước hiu quạnh một mình y.

Duật Tôn ngồi dậy, y nhẹ nhàng bước đến trước cửa phòng khách, bên trong yên lặng không có tiếng động, Sanh Tiêu chắc là ngủ rồi.

Duật Tôn đứng ngoài cửa, y dựa lên bức tường lạnh lẽo. thấy bên trong không có tiếng động, lúc này mới trở lại phòng ngủ.

Từ đó, Mạc Sanh Tiêu cũng không cãi nhau với y nữa, cô lặng lẽ ăn cơm, lặng lẽ ôm Hải Bối, lặng lẽ đi ra ngoài. Mãi mãi yên lặng như vậy. Duật Tôn muốn nói chuyện với cô, cô ngồi yên nghe, nói xong, cô chẳng đáp lại lời nào, liền yên lặng bỏ đi.

Hoàng Duệ Ấn Tượng lớn như vậy lại không còn náo nhiệt, ấm áp như ngày trước.

Đến cả dì Hà cũng ít nói, nhiều lúc Sanh Tiêu cũng ngồi trong phòng khách tập đàn, Duật Tôn từ công ty trở về, y thay dép đi tới.

Vừa ngồi xuống bên cạnh cô, Mạc Sanh Tiêu liền đứng dậy, cô đóng nắp đàn lại, đi lên lầu hai.

“Sanh Tiêu.” Dì Hà từ phòng bếp vội vàng đi ra: “Bữa tối có ngay rồi đây.”

Mạc Sanh Tiêu cũng không quay đầu lại: “Hai người ăn trước đi.”

Duật Tôn biết cô không muốn nhìn y, y đứng dậy đi ra cửa.

“Duật thiếu, ăn bữa tối đã.”

“Không có tâm tình ăn! ” Giọng nói của y lạnh lùng mà phần nộ, sập cửa rời khỏi Hoàng Duệ Ẩn Tượng.

Trí nhớ của Duật Tôn rất tốt, khi y bấm số gọi cho Mạc Y, một số cũng không bấm sai.

Y đợi Mạc Y ở vườn trường Hoa Nhân: “Bạn cô thế nào rồi?”

“Cô ấy được anh Lý bao nuôi, bây giờ sống cũng không tồi.”

Duật Tôn cười lạnh, lúc trước sống chết muốn thoát, kết quả, không phải là ngoan ngoãn đi theo sao?

Y đưa Mạc Y đến khách sạn quốc tế, lần đầu tiên cô ta đi đến những nơi như thế này, hành vi cử chỉ có chút thận trọng.

Sau đó, Duật Tôn liền đưa cô ta lên tầng chót, nơi chuyên chỉ có phòng vip.

Mạch Sanh Tiêu nằm trên giường trần trọc khó ngủ, mở di động ra nhìn, 4 giờ sáng.

Duật Tôn cả đêm không về.

90. Chương 90: Duật Tôn, Anh Cùng Người Khác Lên Giường Sao?

Mạch Sanh Tiêu ôm chặt chăn, xoay người.

Vườn hoa bên trong biệt thự, đèn sáng trưng, cột đèn chiếu lên tán cây xanh mướt, dường như có thể nhìn thấy một bóng người vội vàng đi qua. Sanh Tiêu đặt di động trở lại tủ đầu giường, vừa định nhắm mắt, chợt nghe thấy tiếng còi ô tô.

Cô vội xốc chăn dậy, chân trần bước ra chỗ cửa sổ.

Đèn pha lóe lên, Mạch Sanh Tiêu nheo mắt lại, thì ra chỉ là có xe đi qua.

Cô nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, hai tay ôm lấy vai. Mạch Sanh Tiêu tựa đầu vào cửa sổ, trong suốt, có thể nhìn thấy một chiếc cảm nhon, khuôn mặt nhỏ nhắn không chút biểu cảm.

Cô đứng lâu đến mức hai chân tê dại, mãi đến khi những tia nắng ban mai bắt đầu lấp ló, phía đông từng mảng trời bị nhuộm thành màu cam. Ánh sáng xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu lên khuôn mặt cô, đầu cô đang nghiêng sang, mặt tựa vào kính thủy tinh.

Mạch Sanh Tiêu sờ trán, bất tri bất giác, không còn buồn ngủ nữa.

Cô đi ra khỏi phòng khách, nhìn thấy cửa phòng ngủ mở rộng, cô vội vàng đi vào, nhưng không có bóng dáng của Duật Tôn. Y quả nhiên là cả đêm không về.

Mạch Sanh Tiêu không biết là do mình chưa ngủ đủ hay thế nào, bỗng cảm thấy hoa mày chóng mặt, tay phải vội chống vào tường. Kết hôn lâu như vậy, cho đến giờ đây là lần đầu tiên.

Sanh Tiêu bước từng bước ra ngoài cửa, trong lòng luẩn quẩn cảm thấy bất an. Duật Tôn qua đêm bên ngoài, điều đó, chứng minh cái gì?

Kết hôn đối với y, chẳng qua cũng chỉ là một món đồ chơi trong tay, một tờ giấy bỏ đi, thì có thể ràng buộc y sao?

Hôm sau, Duật Tôn tỉnh dậy trên chiếc giường hoàn toàn xa lạ, y nâng tay trái lên, mu bàn tay che đi hai mắt.

Mạc Y nằm ở bên cạnh, chăn kéo cao quá vai.

Y buông tay ra, cảm quần áo trên sofa mặc vào, vẻ mặt như không có chuyện gì, giống như mình đang ở trong nhà vậy.

“Duật thiếu ...” Phía sau, giọng nói của cô ta yếu ớt.

“Tự cô bắt xe về, tôi phải về nhà.” Người đàn ông cũng không thèm quay đầu.

Mạc Y uất ức co hai chân lên, cơ thể vẫn còn chưa thích ứng. Cô ta nhìn về phía tủ đầu giường, bên trên có tiền mặt cùng một tờ séc mà người đàn ông để lại.

“Em không cần tiền của anh.”

Duật Tôn xắn tay áo, khuy áo bằng bạc ánh lên ở chỗ khuỷu tay: “Đừng cho tôi thấy sự giả tạo của cô, nếu cô nói thật rằng mình muốn, tôi còn có thể coi trọng cô một chút, đừng có tính toán gì trước mặt tôi, tôi cần người biết nghe lời, không cần một người làm bộ làm tịch.”

Mạc Y cắn môi: “Cảm ơn Duật thiếu.”

“Cô tên là gì?” Duật Tôn cũng chẳng ấn tượng gì lắm.

“Mạc Y.”

“Mạch Y?”

“Mạc trong ”Mạc danh“, Y trong ”thu thủy y nhân“.”

Duật Tôn không nói gì nữa, cầm chìa khóa xe rời khỏi phòng.

Đứng trong thang máy, một khắc khi cửa vừa đóng vào, người đàn ông liền uể oải dựa vào phía sau, làm sao có thể coi như không có gì? Trong lòng y có một sự mất mát không thể hiểu được, trước kia y có không ít phụ nữ, đối từng người từng người, khi đó trong tim trống rỗng, không giống như bây giờ, lòng buồn bực vô cùng.

Y ra khỏi khách sạn, ngồi vào ghế lái, nhưng rất lâu lại không nổ máy.

Y với Sanh Tiêu, thật sự là không thể quay lại.

Duật Tôn mở kính xe ra, môi mím lại, y lại không hề cảm thấy thoải mái, hưởng thụ. Dựa vào tính cách của Mạch Sanh Tiêu, một đêm này của y, nhất định là một vết nhơ, mà y, phải thích ứng với những tháng ngày không có cô.

Cuộc sống, thật sự như một chiếc khuôn rập.

Duật Tôn nhắc tay phải đập mạnh xuống vô-lăng, dấu răng ở mu bàn tay đã lâu như vậy rồi vẫn chưa mất đi, dấu răng cong cong, sẽ ở bên y cả đời.

Có lẽ, khi y không còn nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu nữa, sự phiền toái này sẽ dần dần mất đi.

Lại có lẽ, y nuông chiều cô vài năm, coi cô như một thói quen rồi.

Nếu là thói quen, có thể sửa được.

Duật Tôn khởi động xe, trở lại Hoàng Duệ Ấn Tượng.

Dì Hà thấy y đi vào: “Duật thiếu, cậu ... đã về.” Dì Hà nói chuyện cẩn thận, cũng biết cả đêm Duật Tôn không về.

“Ừ.” Y đi lên lầu.

Nhìn bóng dáng người đàn ông, dì Hà lắc đầu, từ sau khi Tương Tư gặp chuyện không may, Hoàng Duệ Ấn Tượng liền chìm đắm trong bầu không khí u ám, tĩnh mịch. Mỗi người đều giống như bị mây đen bao phủ, đến cả Hải Bối cũng chẳng có tinh thần, cả ngày nằm ngoài ban công.

Mạch Sanh Tiêu đứng ở cửa sổ đã nhìn thấy xe Duật Tôn đi vào.

Cô đi đến cạnh cửa, nghe thấy tiếng bước chân đều đặn của người đàn ông đi xa tới gần, cô nắm vịn cửa, mở ra.

Vừa lúc Duật Tôn đi qua phòng khách, thân hình cao lớn liền dừng lại, quay sang nhìn Mạch Sanh Tiêu.

Mái tóc dài của cô còn chưa chải, hơi rối rủ ở sau lưng, trên người mặc bộ quần áo ở nhà màu xanh ngọc. Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu, hai người đối diện nhau, không ai mở miệng trước.

Miệng Sanh Tiêu hơi hé môi, cô muốn hỏi, có phải vì công ty bận quá, nên buổi tối mới không về. Lời đến miệng, lại nuốt trở lại.

Thật ra một người nhìn quen rồi, cho dù cô có tỏa sáng đến thế nào, cũng không thể được như những ngày trước. Từ trước đến nay Duật Tôn vốn không thích bị người khác nắm giữ, nhìn khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu, y tự tìm lình một lý do cuối cùng, cảm giác không vui sau khi ngoại tình, có lẽ, chính là bởi vì y quá cưng chiều Mạch Sanh Tiêu.

Y nâng niu cô trong lòng bàn tay, mà cô lại một lần nữa ngang ngược, dám đem sự cưng chiều của y giẫm nát dưới lòng bàn chân.

Duật Tôn cảm thấy mệt mỏi.

Y có thể cho cô được, tất nhiên cũng có thể lấy lại được.

Y cất bước, trên người thoảng thoảng mùi sữa tắm, Mạch Sanh Tiêu miễn cưỡng ngẩng đầu, mùi hương này, cũng không phải là mùi sữa tắm trong nhà thường dùng. Cô ra khỏi phòng, trở mắt nhìn Duật Tôn đi vào phòng ngủ.

Hai tay cô để sau lưng, bàn tay chống lên tường.

Tối hôm qua y qua đêm ở đâu, không cần nghi ngờ nữa.

Duật Tôn vắn nước lạnh, nước lạnh leo phun trên đầu, áo sơ mi trắng dính sát vào cơ thể cường tráng của y.

Sanh Tiêu trở lại phòng khách, một tiếng sập cửa kia, Duật Tôn ở trong phòng tắm có thể nghe thấy.

Mạch Sanh Tiêu không biết nên trốn tránh như thế nào, cô chỉ có thể mở TV lên chỉnh âm thanh lớn nhất, một mình cuộn người trên sàn nhà.

Màn hình TV đang chiếu “Mỹ Nhân Tâm Kế”, Đậu Y Phòng đang cầm tay Lưu Hằng, bên giường bệnh tiến hẳn đoạn đường cuối cùng.

Mạch Sanh Tiêu bụm miệng lại, tiếng khóc không nén được phát ra qua khe hở, trên đời này khoảng cách xa nhất đến cùng là gì? Là sinh ly tử biệt sao? Lưu Hằng đã chết, nhưng người hấn yêu vẫn là Đậu Y Phòng, khiến nàng có dũng khí để tiếp tục sống. Trên đời này khoảng cách xa nhất, chính là người nàng yêu, lại không yêu nàng. Điều mà cả đời tiếc nuối chính là, người nàng không yêu, lại yêu nàng.

Những lời này, Mạch Sanh Tiêu muốn dùng vài năm sau để tự mình nghiệm chứng.

Cô chôn mặt vào trong khuỷu tay, cả người cuộn lại thành một vòng nhỏ, âm thanh ồn ào kia đã che giấu cô ở trong một thế giới khác, dì Hà đứng ngoài cửa, do dự một lúc lâu, vẫn là đẩy cửa đi vào.

Bên trong ngoại trừ âm thanh chói tai, cũng không thấy Sanh Tiêu.

Bà đi tới tắt TV đi, lúc này mới thấy một góc rèm cửa rung động, dì Hà kéo tấm rèm ra, quả nhiên thấy Mạch Sanh Tiêu ở bên trong.

Trong lòng dì Hà cảm thấy chua xót, bà ngồi xuống ôm lấy bả vai Mạch Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu.”

Chẳng qua mới vài ngày, mà Mạch Sanh Tiêu đã gầy đi nhiều, khuôn mặt còn không bằng một bàn tay lớn.

“Trốn tránh cũng vô ích, cháu mở TV thật lớn, cho dù làm điếc cả tai, nhưng cháu vẫn còn đôi mắt, vẫn còn trái tim.” Dì Hà kéo Mạch Sanh Tiêu từ dưới đất lên: “Dì không biết cháu với Duật thiếu làm sao nữa, nếu còn tiếp tục như vậy, cháu sẽ thật sự mất đi cậu ấy.”

“Dì Hà, dì nói xem, sau khi một cô gái kết hôn, thì thứ cô ấy mong muốn nhất là cái gì?”

“Là sự yêu thương vô bờ của người chồng, và một đứa con.”

Dì Hà vừa dứt lời, liền thấy nước mắt của Mạch Sanh Tiêu rơi xuống: “VẬY, ĐIỀU KHÔNG THỂ THA THỨ NHẤT LÀ GÌ?”

Dì Hà thở dài, nhưng lại phát hiện mắt mình cay cay, tầm mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, đến ngay cả khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu gần trong gang tấc, cũng trở nên không rõ ràng.

Sanh Tiêu đi vào phòng tắm, vịn vò nước, rửa mặt.

“Sanh Tiêu, cơm dì đã nấu xong.”

Mạch Sanh Tiêu gạt đầu: “Dì Hà, dì xuống trước đi.”

Cô thay xong quần áo liền đi đến cầu thang, nghe thấy bên dưới truyền tới tiếng đàn. Cô đứng tại chỗ, không bước xuống.

Trên người Duật Tôn mặc một bộ quần áo ở nhà màu trắng, thật ra, khi y im lặng thật phù hợp với cảnh này. Ngón tay thon dài bay lượn trên những phím đàn đen trắng, bản nhạc đang chơi, chính là bài mà gần đây Sanh Tiêu luyện tập. Có vài chỗ cô đang bị mắc kẹt, không tìm được cảm giác, luôn cảm thấy khi đánh lên không có hồn. Không giống như Duật Tôn, tiếng piano dưới bàn tay của y nở rộ ra, tiếng đàn tựa như mây bay nước chảy, thanh thoát, sinh động.

Hoàn thành một bài, Sanh Tiêu có chút say sưa.

Đầu ngón tay của người đàn ông đang đặt trên phím đàn thả lỏng ra, Sanh Tiêu giật mình, y lúc này, cao quý tự như một vị vua trong câu chuyện cổ tích.

Dì Hà thấy y đang đánh đàn, cũng không tới quấy rầy.

Tầm mắt Duật Tôn dừng trên bản nhạc, ngón tay tùy tiện đánh xuống, chiếc dương cầm phát ra những âm thanh đơn điệu, khúc nhạc không có giai điệu, y buông tay đứng dậy.

Mạch Sanh Tiêu hoàn hồn, cũng đi xuống lầu.

Mạc Y ngủ một mạch đến 11 giờ mới dậy, cô ta thích ý vịn vẹo thắt lưng. Sau khi vào phòng tắm rửa xong, liền cầm lấy di động: “Alo, Tinh Tinh, buổi chiều rảnh không? Chúng mình đi dạo phố đi.”

Cô ta ngắt máy, tầm mắt quét qua tấm séc đặt trên tủ đầu giường, khoe miệng hơi nhếch lên.

Mạc Y không ngờ Tinh Tinh trong họa lại có phúc, cô ta vốn tưởng rằng tình bạn giữa họ đến đây là hết, không ngờ sau khi Tinh Tinh trở về lại không hề tức giận. Bây giờ được anh Lý bao nuôi, mấy hôm trước còn lái một chiếc Crown Waldorf đến Hoa Nhân.

Hai người hẹn gặp nhau ở phố đi bộ, Mạc Y đứng ở trước cửa hàng LV, vừa đứng đã thấy Tinh Tinh, liền vẫy tay gọi cô.

“Mạc Y, có chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

Nhân viên bán hàng đưa bọn họ đi xem những mẫu mới nhất, cô ta không

ng biết chắc trong thẻ có bao nhiêu tiền, mới bắt đầu liền chọn một chiếc túi xách 8000: “Có thể quét thẻ không?”

“Ở bên này, xin mời.”

Cô ta thâm nghĩ, nếu tiền không đủ, tiền mặt Duật Tôn đưa cho chắc cũng có thể lấy lại chút mặt mũi.

“Xin mời nhập mật mã.”

Mạc Y bấm số mà Duật Tôn nói cho cô ta, không tới vài giây, giao dịch thành công.

Cô ta mừng rỡ: “Xin hỏi, có thể cho tôi biết bên trong còn bao nhiêu tiền không?”

“Thật xin lỗi, ngoài chủ thẻ ra thì chúng tôi không xem được.” Người bán hàng lịch sự nói. Nhìn Mạc Y mua đồ rất rộng rãi, sao lại đi hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy.

“À à ... ” Tinh Tinh kéo cô ta sang bên cạnh: “Cậu trúng số à?”

“So với trúng số còn vui hơn! ” Mạc Y nhắc túi xách LV đắt tiền lên, bỏ đồ vào trong. Chiếc túi lúc đầu cô ta mua 80 đồng được đặt lại trên quầy. Cô ta cùng Tinh Tinh đi ra ngoài, đến đoạn đường gần khu mua sắm đi bộ, trước đây cô ta không biết đã bao nhiêu lần hôi hộp đi qua cửa hàng cao cấp đó, bây giờ, cuối cùng cũng có thể ưỡn ngực đi vào.

Mạc Y chọn mấy bộ đồ mẫu mã mới nhất, sau khi quẹt được thẻ liền mua tặng Tinh Tinh hai bộ.

Một tiếng ngân ngui, tiêu hết gần mười vạn. (khoảng 340 triệu Đ)

“Vị thần của tôi, mau nói cho tôi biết là người đã gặp được ai?” Hai người mặc luôn quần áo mới, Tinh Tinh liền hỏi.

“Còn nhớ Duật thiếu mà hôm đó chúng ta gặp ở Cám Dỗ không?”

Tinh Tinh kinh hãi lắp bắp: “Oa, thật đẹp trai ý.”

“Đi, chúng ta đi mua giày.”

Duật Tôn vừa ăn được hai miếng, liền nhận được tin nhắn thông báo danh sách tiêu phí. Mạc Y thể hiện rõ những thứ cô ta muốn, cô ta vẫn còn non nớt lắm, Duật Tôn bảo cô ta không cần đóng kịch, cô ta liền không giả bộ nữa.

Sau đó di động lại nhận được tin nhắn của Mạc Y: “Duật thiếu, cảm ơn anh.”

Ngón tay hắn chuyển động, nhắn lại hai chữ: “Không cần.”

Mạch Sanh Tiêu rủ mắt, cho dù thế nào đi nữa, âm báo nhận được tin nhắn kia của y giống như âm thanh của ma quỷ vọng tới tai cô. Bàn tay Sanh Tiêu nắm chặt đĩa, thức ăn chưa kịp tới bát, đã rơi xuống.

Điện thoại reo một lần nữa: “Tối nay, em có phải chờ anh không?”

Duật Tôn ngẩng đầu, tầm mắt vừa vịn chạm phải ánh mắt Sanh Tiêu, ánh mắt y u ám, không di chuyển mà nhìn cô chằm chằm.

Sanh Tiêu cảm thấy ánh mắt của y giống như một lưỡi dao sắc nhọn, khoét vào trái tim mình một lỗ sâu, khó mà chữa lành. Không cần đoán, cũng có thể biết y đang nhắn tin với ai.

Duật Tôn đặt điện thoại sang một bên, không trả lời.

Bọn họ đã không nói chuyện một thời gian dài, cho dù muốn nói, cũng đều là lời đến miệng, lại nuốt vào.

Cả hai, dường như đều quên mất thế nào là cảm giác ngọt ngào ấm áp khi hai khuôn mặt, hai mái tóc chạm vào nhau.

Di động của Mạch Sanh Tiêu vang lên.

Cô nhìn vào, mới ăn xong một nửa, đã đứng dậy đi ra ngoài.

Dì Hà vội gọi cô lại: “Sanh Tiêu, cháu còn chưa ăn xong mà.”

“Cháu có việc phải ra ngoài.” Cô thay giày, đẩy cửa đi ra ngoài.

Về mặt cô vội vàng chạy qua vườn, Duật Tôn nhìn theo ra ngoài, đôi mắt dài hẹp nhìn chằm chằm bóng dáng Mạch Sanh Tiêu dần biến mất.

Sanh Tiêu lái xe đến nơi giam giữ Tương Tư, đây cũng là nhờ mối quan hệ của Nghiêm Trạm Thanh nên cô mới được gặp.

Khi Tương Tư được đưa ra, dáng vẻ gầy guộc, tóc tai rối bời, giống như chưa từng chải qua ... Mạch Sanh Tiêu không khỏi nhào tới: “Chị.”

Tương Tư giật mình, sau khi thấy rõ là Mạch Sanh Tiêu, liền òa lên khóc lớn: “Sanh Tiêu! ”

“Chị, chị thế nào rồi? Sao chị lại gầy như vậy?”

Mạch Tương Tư không dám nói to, vẻ mặt cũng nơm nớp lo sợ, giống như đã phải trải qua nỗi sợ hãi vô cùng, ả nhỏ giọng nói: “Sanh Tiêu, em mau cứu chị, một giây thôi chị cũng không thể chịu nổi nữa, còn như vậy, chắc chị không sống nổi.”

Mạch Sanh Tiêu không kìm nổi nước mắt, cô cúi đầu: “Chị, xin lỗi ... ”

Tương Tư nghe thế, gần như thất thần ngồi trên ghế: “Thật sự không còn cách nào sao?”

Sanh Tiêu nghẹn ngào, không biết phải trả lời như thế nào.

Mạch Tương Tư nước mắt lem nhem: “Bọn họ đều nói rằng, chị phạm tội rất nặng, nghĩa là, chị sẽ phải ngồi tù cả đời ... ”

Mạch Tương Tư nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu cũng khóc, ả lắc đầu: “Sanh Tiêu, đừng khóc, có lẽ đây là số phận, Tô Niên hại chết cha mẹ, hẳn bị trừng phạt, chị giết người, cũng phải bị trừng phạt.”

“Chị, vì sao cả nhà ta lại ra nông nổi này? Cha mẹ mất, đến cả chị cũng muốn rời xa em?”

“Sanh Tiêu, em có thể tha thứ cho chị không, chị cũng muốn được hạnh phúc, sau này ra ngoài, tự mình bước đi, những thứ chị không thể nghe được, nhìn được, em đều phải thay chị hưởng, chị không được tự do, em cũng phải thay chị quý trọng.” Mạch Tương Tư bị thúc giục không thể không đứng lên, Sanh Tiêu bước tới ôm lấy ả, lại bị chặn bên ngoài.

“Sanh Tiêu, đó là số phận của chị, em thì khác, hãy quên chị đi, sống cho tốt ... ”

Mạch Sanh Tiêu trở lại Hoàng Duệ Ẩn Tượng, tự nhốt mình trong phong khách, bên tai cứ quần quanh lời nói kia của Tương Tư.

Dì Hà mấy lần gọi cô ăn bữa tối, cô khóa cửa bên trong, cũng không trả lời.

Khi Duật Tôn lên lầu đi qua phòng khách, y mở cửa đi vào, bên trong không bật đèn, y bước đến bên cạnh giường Sanh Tiêu, thân hình thon dài ngồi xuống.

Trong phong yên tĩnh không chút tiếng động, Mạch Sanh Tiêu mở to hai mắt, Duật Tôn ngồi một lúc lâu, lúc này mới mở miệng: “Sanh Tiêu, chúng ta còn có thể tiếp tục nữa không?”

Mắt Mạch Sanh Tiêu đau nhức đến khó chịu, cô ngồi dậy, vừa mới xốc chăn lên, hai vai đã bị một đôi tay đè xuống. Sanh Tiêu ngã nằm lại giường, phía sau là chiếc gối mềm mại. Người đàn ông nhìn khuôn mặt cô, cổ áp chế tiếng thở dốc, đầu lưỡi y khơi mở môi cô, ngậm vào khiến Sanh Tiêu không thể chịu được, động tác của y khấn trương, hai tay ở bên luồn vào áo cô.

Duật Tôn lên giường, kéo áo cô lên đến tận vai, bàn tay to lớn tiếp tục kéo quần Sanh Tiêu, da thịt trắng nõn lộ ra, Sanh Tiêu lạnh run, giọng mũi mang theo tiếng nức nở.

Môi y dán lên mặt cô, hôn thật sâu, hai tay Mạch Sanh Tiêu ôm lấy thắt lưng người đàn ông, dùng sức đến mức ngón tay cũng run rẩy.

Ngay khi Duật Tôn chuẩn bị tiến vào, Sanh Tiêu lại buông lỏng tay ra, nước mắt chảy xuống ga giường, giọng nói của cô buồn bã, trong tiếng khàn khàn còn có chút tuyệt vọng: “Duật Tôn, anh đã lên giường với người phụ nữ khác phải không?”

Người đàn ông đang hôn cô, động tác liền dừng lại, chậm rãi đứng dậy.

Hai người đối diện trong bóng tối, cho dù có giơ năm ngón tay lên trước mặt cũng không thể nhìn thấy, Duật Tôn nghẹn lời, không đáp lại.

“Anh đã lên giường với người khác, phải không?”

Nước mắt Mạch Sanh Tiêu nhiều đến mức cô không mở mắt nổi, cô nâng tay lên, che lên mắt.

Hai tay Duật Tôn chống bên người cô liền thu lại, y xoay người, ngồi ở mép giường.

Mạch Sanh Tiêu cầm lấy cổ tay phải của Duật Tôn, cô đau đớn bấm xuống, năm ngón tay hằn lên cổ tay người đàn ông từng vết máu, móng tay cắm sâu vào da thịt. Cô cắn môi khóc, thanh âm nghẹn ngào, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Duật Tôn vươn tay kia, lòng bàn tay lạnh lẽo ép lên tay Sanh Tiêu, gạt tay cô ra.

Sanh Tiêu khóc thành tiếng, cô thậm chí có thể hiểu được rằng, một khi bọn họ đã tan vỡ, thì sẽ như thế nào.

Cô nắm chặt tay y không chịu thả, biết sự trầm mặc của Duật Tôn đã chứng thật suy đoán của cô, cô cũng không biết vì sao mình lại ra sức nắm lấy tay y, giống như chỉ có như vậy, tất cả mới trở lại như trước, những thương tổn này cũng sẽ như chưa từng có.

Cô biết rõ, mọi thứ đều là không thể.

Trong lòng cô đã sáng tỏ, cũng biết cho dù thời khắc này Duật Tôn chưa buông tay cô, cô vẫn sẽ như trước khó có thể đổi mặt. Nhưng mà cô, vẫn lựa chọn không buông tay.

Người đàn ông đứng lên, giật tay cô ra, móng tay sắc nhọn lưu lại trên cổ tay y vài vết máu, y nhìn Sanh Tiêu đang nằm trên giường, đi ra khỏi khách phòng.

Mạch Sanh Tiêu vươn tay bắt lấy, cào cấu vào khoảng không, cô dùng sức nắm chặt, từng đốt ngón tay trở nên trắng bệch, móng tay có cả máu của Duật Tôn, lại găm mạnh vào lòng bàn tay cô.

Dưới lầu, truyền đến tiếng Duật Tôn lái xe ra ngoài.

91. Chương 91: Ly Hôn

Y lại cả đêm không về.

Đã ba ngày, Mạch Sanh Tiêu không thấy Duật Tôn trở lại.

Cô ôm gối ngồi ở trên ghế salon, mùa thu đến, bên trong vườn hoa cao quý, nhưng cũng dần dần héo tàn. Tựa như vẻ đẹp của cô lúc này.

Cô mang đôi vợ màu trắng đi đến bên cửa sổ, dì Hà ở phía sau lưng, Mạch Sanh Tiêu đã vài ngày không có một bữa ăn ngon lành, cô trở nên ăn rất ít, cả ngày cộng lại mới ăn miễn cưỡng được một chén cơm.

Trước kia tính tình Sanh Tiêu cũng xem như điềm đạm dù phần lớn thời gian có thể thấy cô giống trẻ con huyền ảo, nhưng sẽ không giống như bây giờ, yên lặng đến nỗi khiến dì Hà phải đau lòng.

Hải Bối cọ cọ người vào chân Mạch Sanh Tiêu, bắt luận nó vui mừng thế nào, Sanh Tiêu cũng không giống như xưa, chỉ thấy nó ầm ĩ đến mức phải đá nó ra.

Cô đem mặt dựa vào cửa sổ sát đất, ánh nắng mặt trời bên ngoài có nghịch ngợm cũng không làm tan đi ảm đạm trong mắt cô, trên bàn ba món ăn, một canh đều nguội lạnh. Dì Hà đến gần khuyên nhủ: “Sanh Tiêu, chịu ăn một chút đi.”

“Dì Hà, tôi ăn không vô”.

Cô trước kia có vóc người cân đối, trong khoảng thời gian này lại nhanh chóng gầy đi, chỉ còn lại da bọc xương.

Dì Hà thở dài, trở lại phòng bếp, đem vài món ăn hâm nóng lại một lần nữa.

Hoàng Duệ Ẩn Tượng mất đi náo nhiệt trước kia, Duệ Tôn rất ít khi trở lại, dù cho buổi tối có đến, hai người cũng ở khác phòng.

Sanh Tiêu cứ đi làm theo lẽ thường, ở cung văn hóa chương trình học rất nhẹ nhàng, đi ra cửa chính, cô kéo lại cổ áo khoác ngoài, không biết là có thể dùng cách diễn đạt thời gian thẩm thoát để hình dung cách cô sống mấy ngày này hay không. Cô đặt tay lên miệng hà hơi, năm nay tuyết rơi rất sớm, mới cuối tháng 12, đưa mắt nhìn đi, sớm đã phủ một màu tuyết trắng ở khắp nơi.

Mạch Sanh Tiêu nhớ rõ, ngày tuyết rơi đầu tiên của năm ngoài, cô đã trải qua cùng Duệ Tôn.

Trên quảng trường đã ngập đầy tuyết, giày giẫm lên trên phát ra tiếng xột xoạt, hai mắt Sanh Tiêu bị lóa đến mức không mở ra được, đi mới được mấy bước, tuyết như lông ngỗng rơi xuống khắp người cô. Mạch Sanh Tiêu giữ lại khăn quàng cổ bằng len, dừng bước lại, xòe bàn tay ra đón những bông tuyết trắng.

Cảm thấy lạnh buốt, chỉ là, không lâu sau đã hóa thành nước.

Sanh Tiêu lấy điện thoại đi động trong túi quần ra, 5 giờ đúng.

Theo thường lệ, không có một cuộc gọi của ai.

Cô ngửa lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hít lấy một hơi thở, trên mặt lạnh như bị dao nhỏ từng nhát cắt qua, trong mắt ẩm ướt mờ mịt làm hai mắt cô nóng hổi, các đồng nghiệp tốp năm tốp ba ra ngoài đi vào bãi đậu xe: “Oa, tuyết rơi lớn như vậy, tối nay tôi với ông xã đã hẹn đi ăn lẩu”.

“Thật hả? Có muốn tích đức không, chúng tôi cũng muốn đi nữa”.

”Hôm nay là ngày tốt gì vậy, mọi người đều đi ra ngoài sao? ”

“Ngày mai là Tết Nguyên Đán rồi, một năm mới đến rồi ... ”

“Sanh Tiêu, tuyết rơi lái xe cẩn thận nhé, đường trơn đấy”.

“Mạch Sanh Tiêu vội vàng quay lưng lại, lau khéo mắt: ”Vâng, mọi người cũng từ từ ra về nhé”.

“Chồng em làm sao không tới đón vậy? Thời tiết thế này, đưa bà xã xinh đẹp cùng về”.

Mạch Sanh Tiêu mi mắt sụp xuống, khéo miệng câu lên nụ cười có chút khổ sở: “Anh ấy ... bận rộn lắm”.

Sanh Tiêu mở cửa xe ngồi vào, cô lái chiếc xe mà lúc trước Duệ Tôn mua để cô luyện tập, chiếc xe xa hoa kia vẫn để ở trong gara, đã lâu không có dùng đến. Cô khởi động xe, vừa mới gia tốc, Mạch Sanh Tiêu liền cảm thấy đầu văng mắt hoa, cô nằm trên tay lái, hoàn toàn mất đi ý thức.

Xe của một đồng nghiệp cũng vừa lúc đi ra: ”Ôi, Sanh Tiêu lái xe làm sao vậy, xem chút đừng phải bờ tường rồi”.

Nữ đồng nghiệp bấm còi xe, Mạch Sanh Tiêu hai tay rũ xuống tay lái, đầu xe va chạm, nửa người cô bị văng ngược lại, trán nện xuống tay lái.

“Sanh Tiêu ... ”

Hai chiếc xe một trước một sau nhanh chóng dừng lại.

Mạch Sanh Tiêu được hai nữ đồng nghiệp hợp lực đem cô từ ghế lái đẩy ra ngoài, ngay sau đó đưa đi bệnh viện.

Thật may mà không có gì đáng ngại, chỉ là thái dương bị va chạm nên có máu bầm.

“Sanh Tiêu, em cũng thiệt là, nhìn em gần đây gầy yếu còn ra gì nữa?” Đồng nghiệp bên cạnh lái le, người còn lại quay đầu nói: “Bác sĩ đều nói em bị suy nhược cơ thể, em có phải là đang giảm cân không đấy?”

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở ghế sau, thái dương còn dán băng gạc, cô đành phải xoa tóc xuống che đi: “Nhan tỷ, em không sao, vì khẩu vị không tốt”.

“Sao?” Nhan tỷ bị kích động: “Em có phải là mang thai không?”

Mạch Sanh Tiêu lắc lắc đầu, cô cùng Duật Tôn đã mấy tháng rồi không có ngủ cùng một nơi: “Không phải đâu.”

Nhan tỷ cầu nhau một lúc, Sanh Tiêu không thừa nhận, nên cô ấy kết luận Mạch Sanh Tiêu chính là giảm cân mới biến thành như bây giờ.

Nhan tỷ theo chỉ dẫn của Sanh Tiêu đưa cô về nhà, một đồng nghiệp khác cũng xuống xe: “Hoàng Duệ Ẩn Tượng, Sanh Tiêu, em ở đây sao?”

“Ồ, đây chính là khu nhà giàu nổi tiếng đấy”.

Mạch Sanh Tiêu là việc ở cung văn hóa không lâu, Duật Tôn trước kia cũng đi đón cô, nhưng bên trong các đồng nghiệp chỉ biết cô có gia cảnh giàu có chứ không nghĩ tới nơi cô ở là Hoàng Duệ Ẩn Tượng: “Tôi cũng muốn có ông xã giàu có như vậy, tôi sẽ suốt ngày ở nhà làm đẹp, đánh mặt chườm, không có hứng đi làm đâu.”

Đúng vậy còn gì, các cô mệt mỏi rã rời duy trì một tháng còn chưa đủ tiền đổ xăng dầu đây.

Dì Hà mở cửa, thấy Mạch Sanh Tiêu có bộ dáng như vậy, bà quá sợ hãi: “Sanh Tiêu, cô làm sao vậy?”

“Dì Hà, dì đừng lo lắng, tôi không sao”.

Nằm ở sân thượng, Hải Bối nghe được âm thanh, liền nhồm dậy chạy đến, vừa thấy người lạ, liền sửa: “Gâu gâu ...”

“Hải Bối! ” Sanh Tiêu cau mày.

Hải Bối vẫy vẫy đuôi mấy cái, ngoan ngoãn quay lại chỗ của nó bên cạnh ghế sofa.

“Nhan tỷ, Vương tỷ, cảm ơn hai người, thật ngại quá, nếu không phải là do em thì hai người đã về đến nhà rồi, hay là, mọi người ăn cơm tối rồi hãy về đi”.

“Không cần.” Hai người cùng đáp: “Sanh Tiêu, em nhớ rõ ăn nhiều một chút, bọn chị bây giờ đi là vừa, ông xã đã đặt chỗ rồi”.

Dì Hà tiễn hai người ra khỏi Hoàng Duệ Ẩn Tượng, đi vào phòng khách thì thấy Mạch Sanh Tiêu đang ngồi co lại trên ghế salon.

Bà nhẹ bước đi tới thì Sanh Tiêu mở mắt ra.

“Sanh Tiêu, dậy ăn cơm tối đi.”

“Tôi nằm một lát, nửa tiếng nữa gọi tôi nhé.”

Dì Hà liên tục gật đầu: “Thật tốt quá, tôi hôm nay đều làm những món mà cô thích ăn”.

Mạch Sanh Tiêu nghỉ ngơi xong thì cảm thấy tinh thần cuối cùng cũng tốt hơn, dì Hà đánh thức cô đi ăn cơm tối, phòng khách to như thế, chỉ có hai bóng dáng được ánh đèn kéo dài.

Dì Hà vội vã bới cơm, Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu lên: “Dì Hà, dì có chuyện gì sao?”

“Không có, chỉ là đói bụng.”

Dì Hà nhìn đồng hồ, cô để chén xuống: “Dì ăn từ từ, trong bếp còn có canh, tôi đi lấy ra”. Cô vừa đi vào bếp, cửa đã bị mở ra, Duật Tôn thay xong dép thì hướng phòng khách đi tới.

Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, cô không nhớ rõ mấy ngày rồi không thấy Duật Tôn.

Người đàn ông kéo ghế ra, ngồi vào chỗ của mình bên cạnh cô.

Mạch Sanh Tiêu xoay mặt đi, cố gắng không để băng gạc trên trán bị Duật Tôn nhìn thấy, cô im lặng ăn cơm, đêm nay hình như ăn cơm rất tốt, người đàn ông nhìn chằm chằm vào mặt cô, 7 ngày không gặp, cô gây hấn một vòng: “Mạch Sanh Tiêu, em làm sao để mình biến thành bộ dạng sống dở chết dở thế này?”

Sanh Tiêu sờ sờ lên mặt: “Có sao?”

Duật Tôn đem tóc ở thái dương của cô đẩy ra, Mạch Sanh Tiêu không hề cử động, nâng hai mắt nhìn về phía y. Duật Tôn thu tay lại: “Mấy ngày nay ở công ty có việc, tôi ngủ ở văn phòng”.

Sanh Tiêu dùng chiếc đũa gẩy gẩy cơm trong chén: “Duật Tôn”.

Người đàn ông nhìn thẳng vào mắt cô.

“Em có đi thăm chị của em một lần”.

Duật Tôn không nói gì.

“Chị em nói, muốn cho em quên chuyện này đi, sống thật tốt những ngày sau, chuyện A Nguyên, thực xin lỗi. Chuyện này đã lâu như vậy, em hay nghĩ sẽ vượt qua, có lẽ, mặc kệ là làm chuyện gì, thật sự không chạy thoát khỏi hai chữ báo ứng. Em nghĩ, em cần phải thay chị của mình quý trọng hạnh phúc, anh có biết đêm đó em vì cái gì mà giữ tay anh lại không?”

Người đàn ông ánh mắt lóe lên, nghiêng người đứng dậy chờ câu nói của Mạch Sanh Tiêu.

“Em nghĩ, em có thể thử ... ” Cô nhìn thẳng vào đôi mắt của Duật Tôn: “Thật không thể ngờ, giữa chúng ta lại chậm một bước, em lại cảm thấy trên người của anh có mùi vị của người phụ nữ khác. Em đây lúc đó mới nhớ ra, anh đường đường là Duật thiếu”.

Trong tim Duật Tôn dâng lên buồn bực: “Ý của em là, không muốn hòa hợp cùng tôi?”

“Cô ấy có thể giữ được anh không?”

Duật Tôn không hiểu được ý tứ trong lời nói của cô.

“Em nghĩ, không có người phụ nữ nào có thể giữ được tim của anh”. Mạch Sanh tiêu khẽ giương nhẹ đầu chân mày, động tác này làm ảnh hưởng đến vết thương trên trán, cô bị đau phải nhíu nhẹ chân mày.

Duật Tôn nghe vậy, cái gì cũng không nói, đứng dậy đi lên lầu.

Dì Hà từ phòng bếp ló đầu ra, Mạch Sanh Tiêu khước miệng khó khăn mở ra: “Dì Hà, là dì gọi điện thoại cho anh ta sao?”

Dì Hà đi đến trước bàn ăn: “Tôi thấy cô bị thương ... ”

“Không cần như vậy.” Sanh Tiêu ăn tiếp chén cơm: “Về sau đều không cần nói cho anh ấy biết gì cả.”

Dì Hà đành phải bắt đắc dĩ gạt đầu nhẹ.

Sanh Tiêu cơm nước xong thì lên lầu, cô theo ý Duật Tôn vào phòng ngủ chính để ngủ, nằm ở trên giường, trong phòng tắm không còn nghe tiếng nước chảy, người đàn ông đẩy cửa đi ra. Mạch Sanh Tiêu đưa lưng về phía y, Duật Tôn sấy khô tóc rồi nằm xuống bên cạnh.

Bọn họ cách nhau rất gần, thậm chí có thể cảm giác được người bên cạnh truyền đến nhiệt độ cơ thể, Duật Tôn biết rõ Mạch Sanh Tiêu sẽ không để cho y chạm vào, cho nên mỗi lần y nằm bên cạnh cô thì đều không có động tác khác.

Sanh Tiêu ngủ được rất sâu, buổi sáng khi tỉnh lại, trong ý thức còn chưa kịp nhận ra Duật Tôn ở bên cạnh thì cô tự nhiên chuyển mình, trước mắt đột nhiên phóng đại gương mặt tuần tú làm cô sắp phải sợ hãi mà kêu lên, Duật Tôn hô hấp trầm ổn, hiển nhiên là còn đang ngủ say.

Mạch Sanh Tiêu đem mặt gối lên mu bàn tay, cô nhìn khuôn mặt của người đàn ông đến xuất thần, y đáng vẻ rõ ràng, thậm chí có thể sử dụng cụm từ “tinh xảo” để hình dung, lúc ngủ say cũng không có quá nặng nề khí thế, khóe môi rất mỏng, lúc múm môi, còn thấy một đường thẳng tắp.

Mọi người nói đàn ông môi mỏng thì bạc tình bạc nghĩa

.

Mạch Sanh Tiêu đứng dậy rửa mặt, xuống dưới lầu dạo một khúc nhạc, Duật Tôn lúc xuống lầu cả điểm tâm cũng không ăn, liền đi ra cửa.

Sau bữa cơm trưa, chuông cửa Hoàng Duệ Ấn Tượng vang lên không ngừng.

Di Hà mở mở cửa ra, Thư Diễm liền ôm một bao to hấp tấp xông tới, SanhTiêu khoanh chân ngồi trên ghế salon, cái băng gạc đêm đó cô đã tháo ra, chỉ là máu bầm vẫn chưa tan hết.

“Sanh Tiêu, cậu làm sao vậy, tớ có việc muốn nói.” Thư Diễm đến bên cạnh cô ngồi xuống, liếc mắt liền thấy vết thương của cô: “Cậu làm sao mà bị thương vậy? Có phải là hấn ra tay đánh cậu không?”

“Không phải.” Mạch Sanh Tiêu gỡ tóc dài xuống, che kín thái dương: “Cậu đến có chuyện gì.”

“Vậy cậu sao lại bị thương?”

“Không cần nên nên bị quẹt xe.”

“Cậu muốn gạt con nít ba tuổi chắc.” Thư Diễm sắc mặt tối tăm, Sanh Tiêu nhìn về phía cô, lại thấy trong mắt cô lại đang nén lệ: “Thư Diễm, xảy ra chuyện gì?”

“Cậu còn muốn gạt tớ bao lâu nữa?”

Mạch Sanh Tiêu khổ sở mở miệng: “Thật sự không có chuyện gì mà.”

“Còn nói là không có việc gì hả? Có phải cậu muốn biểu diễn tiết mục Tam đầu Chính thất rồi mới bằng lòng nói cho tớ biết không? Tớ tại cổng Hoa Nhân đã trông thấy con tiện nhân kia ngồi lên xe của Duật Tôn, Sanh Tiêu, cậu còn muốn chịu đựng đến bao giờ?” Thư Diễm không kiềm được cơn giận, tính cô vốn nóng nảy, nước mắt không tự chủ rơi xuống, vội vươn tay lau sạch.

Mạch Sanh Tiêu im bất không trả lời được, cầm lấy tay Thư Diễm.

Thư Diễm tức giận, gạt tay của cô ra: “Vì cái gì mà không nói cho tớ biết?”

“Tớ không biết nên nói như thế nào.”

“Các cậu xảy ra chuyện gì? Lúc kết hôn còn tốt đẹp như thế, lúc này còn không đến một năm! ”

“Cô gái kia, cũng là sinh viên Hoa Nhân sao?”

Thư Diễm cắn răng, gật gật đầu.

Y thích sinh viên, một chút cũng không thay đổi.

“Tớ nghĩ, hôn nhân của chúng tớ cũng nên chấm dứt.”

“Cậu muốn ly hôn?” Thư Diễm giật mình.

Mạch Sanh Tiêu cũng không trả lời ngay, vấn đề này cô nghĩ đến không chỉ một lần, mỗi lần nghĩ đến ly hôn, tim đau không chịu được, cô khát khao một mái nhà, hôm nay Mạch Tương Tư cũng không gần bên cạnh, cái danh nghĩa Duật phu nhân một khi bị tước đi, cô ngay lập tức thật sự chỉ còn lại một mình.

“Thư Diễm, tớ mỗi lần nghĩ đến việc anh ta mới từ giường của người phụ nữ khác bước xuống, tớ liền không chịu nổi, cậu nói đi, phụ nữ trong chuyện này thì lựa chọn im lặng nhiều? Hay là dứt khoát lựa chọn ly hôn nhiều?”

Thư Diễm tức cười, phụ nữ sau khi kết hôn bị ràng buộc nhiều hơn, cô đưa tay nắm chặt tay Sanh Tiêu: “Các người chưa có con, Sanh Tiêu, nếu như tâm hấn không có chỗ dành cho cậu, hay là sớm ra đi thôi.”

Mạch Sanh Tiêu đưa mắt nhìn ra xa, trái tim của y, cho tới bây giờ cũng chưa từng dành cho cô.

Thư Diễm thấy bộ dạng Sanh Tiêu gầy yếu thế này, cô vừa thương vừa giận, vội ôm lấy đôi vai của Sanh Tiêu: “Muốn ly hôn cũng không thể để bọn họ thoải mái như vậy, Sanh Tiêu, nếu là tớ, sớm đã đi tìm tiện nhân kia mà rạch nát mặt của ả ra.”

Sanh Tiêu lắc lắc đầu, ánh mắt vô hồn: “Vô dụng thôi, lòng của anh ta hiện tại dành cho cô ta, cho dù tớ có làm loạn thế nào, anh ấy cũng không trở về đâu.”

“Chẳng lẽ cậu đành cam chịu vậy sao?”

“Không cam lòng thì phải làm thế nào đây?” Mạch Sanh Tiêu gồi đầu lên vai của Thư Diễm, cô lúc trước chính là không cam lòng, đều cho rằng gả vào nhà giàu có thì phụ nữ bình thường không có kết cục tốt, cô

lại đánh cược một lần, muốn cùng Duật Tôn có được tương lai, nhưng đến cuối cùng, không phải bị thương tích đầy mình sao?

“Đúng là tớ không cam lòng, dựa vào cái gì chứ! ”

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu lên: “Thư Diễm, cậu đừng làm loạn.” Cô biết được Thư Diễm tính tình nóng nảy.

“Yên tâm đi.” Thư Diễm ánh mắt kiên định, cô vỗ vỗ mu bàn tay của Mạch Sanh Tiêu: “Tớ sẽ không lấy trứng chọi đá.” Cô tự có biện pháp của mình.

Dì Hà pha một bình trà ngon bưng đến.

“Hắn, thường xuyên không về phải không?”

“Ừ.” Sanh Tiêu trả lời đơn giản.

“Sanh Tiêu.” Thư Diễm nắm chặt vai cô: “Không sao đâu, chẳng phải chỉ là đàn ông thôi sao? Cậu còn trẻ, không đáng khổ sở vì hắn, sau này nhất định sẽ có người hiểu được phẩm hạnh của cậu mà yêu cậu. Có lẽ, cuộc sống trải qua vô cùng bình thường, rất giản dị, có thể người đó mỗi ngày tan sở sẽ đến đón cậu, đến lúc đó, chúng ta có con nhỏ, lại mang theo cục cưng của mình đi ra ngoài chơi, Sanh Tiêu, đừng hao tâm tổn trí, rời xa hắn đi.” Thư Diễm tiếng nói nghẹn ngào, nói xong câu cuối cùng, nước mắt cũng lăn chã rơi xuống.

“Sẽ như vậy sao?” Mạch Sanh Tiêu cũng bị nước mắt thấm vào đôi mắt: “Sẽ có người còn có thể tiếp nhận tớ sao?”

Cô tiếp tục, không chịu được như thế.

Cho dù thật sự có người đàn ông như vậy, Mạch Sanh Tiêu cũng không thể có thể một lần để yêu, cô hết năm nay mới 23, mà lại mệt mỏi như toàn bộ tuổi thanh xuân đều mất hết, cô không tin mình còn có động lực để yêu thương.

“Có, nhất định sẽ có! ” Thư Diễm ôm chặt lấy cô: “Sanh Tiêu, cho dù cậu không tin ai, thì cũng phải tin tớ.”

Mạch Sanh Tiêu vui mừng vô cùng: “Tớ tin, Thư Diễm.”

Đêm đó, Duật Tôn theo thường lệ không trở về.

Hôm sau thức dậy, Sanh Tiêu cầm theo túi xách ra cửa, cô ra ngoài nửa ngày chẳng có mục đích gì, trong đầu mãi nghĩ tới những gì Thư Diễm đã nói.

Mạch Sanh Tiêu đi vào đại lý thuê một chiếc xe Polo màu xanh ngọc, trên đường đi, cô che lại kính mít, không để cho người khác chú ý.

Cô dừng xe ở bên đường cách sân trường Hoa Nhân không xa, không lâu sau đã nhìn thấy Duật Tôn lái xe đến, đúng lúc tan học, Mạc Y ôm sách vở nâng bước chân đi ra, vui vẻ đưa tay mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ.

Bởi vì khoảng cách khá xa, Mạch Sanh Tiêu không nhìn rõ mặt của cô ta, chỉ lờ mờ đoán được cô ta còn rất trẻ, toát ra vẻ nữ sinh.

“Duật thiếu, em cứ nghĩ là anh sẽ không đến.”

Duật Tôn khởi động xe: “Được nghỉ chưa?”

“Vâng, đã có thể vui chơi một chút.”

Sanh Tiêu không dám đến gần quá, hai cánh tay cô nắm chặt tay lái, không có gì so được với việc tận mắt nhìn thấy chồng mình ở bên ngoài với người khác dây dưa, có lẽ cũng chỉ có như vậy mới có thể khiến cho lòng cô chết lặng hoàn toàn.

Mạch Sanh Tiêu gơ tay lên dùng sức lau đi khóe mắt.

Duật Tôn đầu tiên đưa Mạc Y ra ngoài ăn cơm, lúc xuống xe, Mạc Y tự nhiên khoác cánh tay của người đàn ông, y hình như cũng đã quen như vậy, hai người cùng nhau đi vào trong nhà hàng.

Mạch Sanh Tiêu không có xuống xe, qua cửa kính của nhà hàng, Sanh Tiêu trông thấy Mạc Y đang lột vỏ tôm để vào chén của Duật Tôn, cô gái khéo miệng tươi cười, không ngừng cùng người đàn ông trò chuyện. Mạch Sanh Tiêu nhớ rõ, nhà hàng này Duật Tôn đã từng đưa cô đến, còn nói với cô: Sanh Tiêu em xem, nơi này ngay cả bát đĩa cũng đều có nét đẹp riêng, em có cảm thấy vậy không?

Mạch Sanh Tiêu cắn môi, không muốn khóc nữa.

Tầm mắt bị nước mắt làm mờ, cô vội vàng lau đi, còn chưa kịp thấy rõ ràng, lại lập tức mơ hồ.

Ăn cơm xong, Duật Tôn đưa Mạc Y đi trên đường dành cho người đi bộ. Sanh Tiêu cũng đi theo, Mạc Y rất thích mua quần áo, luôn nhanh chóng đặt mua vài bộ, trong trường, tủ quần áo đã sớm chật nhưng cô ta vẫn mua không biết mệt.

Duật Tôn ngồi ở phòng chờ xa hoa, nhân viên phục vụ có được khách hàng lớn tự nhiên tham lam một trận, có gì mới đều kéo Mạc Y đến.

Mạc Y chọn cái váy Chanel quý phái mới ra có số lượng hạn chế, cô ta thay xong đi đến trước Duật Tôn: “Anh xem được không?”

Người đàn ông có chút không thoải mái: “Đẹp lắm”

“Thật không? Em cũng thích.” Mạc Y đang thử quần áo trước gương cẩn thận xem xét, trên mặt không giấu vẻ tung tăng như chim sẻ, Duật Tôn nâng một chân thon dài, người với người thật sự không cùng hạng như vậy, y dùng tiền lại có thể làm cho Mạc Y phấn khởi vài ngày.

Nhưng dù cho bình thường y sai người mang không ít y phục về nhà, quan trọng chính là một nụ cười nhưng lại không nhìn thấy trên khuôn mặt của Sanh Tiêu.

Tâm lý Duật Tôn có được thỏa mãn rất lớn, y thật sự mệt mỏi, nếu đã cùng là phụ nữ, sao lại không chọn người biết nghe lời?

Y đối với Mạc Y không có chút tình cảm, có thể y bằng lòng bỏ tiền ra chiều chuộng ả, bởi vì ít nhất ả sẽ không khiến cho y bị dè dặt nhiều như vậy.

Y và Sanh Tiêu ở cùng một chỗ, cho dù là hô hấp cũng cảm thấy nhói đau.

Duật Tôn thậm chí còn muốn tránh cô đi.

Mạc Y hài lòng vài bộ quần áo mới, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hân hoan: “Bộ váy trắng kia, ngày mai em sẽ mặc ngay!”

“Mặc đi, sau này thích cái gì thì em cứ mua thêm.” Duật Tôn đưa mắt nhìn về phía trước, vẻ mặt cũng rất lạnh nhạt, Mạc Y nhón chân lên ôm lấy cổ Duật Tôn, khẽ hôn lên khóe miệng của y: “Cảm ơn Duật thiếu.”

Hai người lên xe, chiếc xe thể thao đẹp tuyệt trần dễ gây chú ý mà đi.

Mạch Sanh Tiêu không còn dũng khí đi theo nữa, lòng của cô đã sớm bị xé thành từng mảnh, đau nhức đến khó có thể tiếp tục. Cô gục xuống tay lái khóc thảm thiết, cô sợ nếu đi theo, lòng cô sẽ thật sự chết hết, ngay cả sức lực bước đi cũng đều không có.

Cô đã buộc chính mình tiếp nhận, buộc chính mình chứng kiến y và người khác ân ái, Mạch Sanh Tiêu nghĩ đến, lại đau đớn, có ai sẽ thật sự chết vì đau lòng không.

Có thể với cô, lại tình nguyện đau mà chết.

Loại cảm giác này thật muốn khoét đến đau nhức tim gan, lan tràn đến từng tắc trong xương tủy, Mạc Y một cái nhăn mày, một nụ cười lại giống như bàn tay ma quỷ, đem Sanh Tiêu đẩy xuống vực sâu vạn kiếp bất phục.

Duật Tôn sẽ không đưa tay về phía cô, kéo cô lên, Mạch Sanh Tiêu ôm lấy hai vai, khóe miệng bị cắn đến tan nát, cô đem chính mình khóa trái trong xe, cho đến khi bầu trời khắp nơi mây đen u ám.

Duật Tôn đem xe dừng ở quảng trường, vừa muốn xuống xe, liền trong thấy ánh sáng lóe lên từ kính chiếu hậu.

Y giả vờ bình tĩnh như không có gì mà xuống xe, Mạc Y đi đến bên cạnh y, người đàn ông đưa tay giữ chặt tay của ả, ả lộ vẻ tung tăng như chim sẻ: “Duật ... ”

Mới đi hai bước, Duật Tôn lại đột nhiên buông tay ả ra, y bước nhanh đến bắt giữ người đàn ông, động tác cực nhanh đem hắn đè xuống mui xe: “Người là ai? Vì cái gì đi theo ta?”

“Tôi, tôi không có ... ”

Duật Tôn đoạt lấy máy chụp hình trong tay hắn, bên trong đều là ảnh chụp của y và Mạc Y ở cùng một chỗ, có rất nhiều bức tại nhà hàng, còn có từ khách sạn đi ra ...

...

Duật Tôn đen gã kéo ra sau lưng, nặng nề đập trở lại: “Nói! ”

“Tôi thật không có, vừa rồi chỉ là không cẩn thận chụp phải.”

“Duật thiếu, có chuyện gì vậy?” Mạc Y vội vã đi đến.

Duật Tôn nắm lấy gáy của người đàn ông, đâm đầu hắn vào nắp động cơ, máu tuôn ra ào ạt.

“Đừng, tôi nói, tôi nói ... ” Người đàn ông kêu la thảm thiết: “Trước đây có một cô gái tìm đến tôi, nói cho tôi 5 vạn, để cho tôi chụp được chứng cứ anh ngoại tình, tôi chỉ là một thám tử tư ... ”

“Là ai tìm người?”

“Cô ấy không nói tên, nhưng tuổi không lớn lắm, cũng khoảng 20, cô ấy nói tôi chụp càng chi tiết càng tốt, tốt nhất ... ”

“Tốt nhất cái gì?”

“Tốt nhất có thể chứng minh anh là người có lỗi, cô gái kia còn nói, những chứng cứ này đều để cùng vào việc phân chia tài sản lúc ly hôn, cho nên tôi mới cố gắng chụp gần một chút! ”

Cánh tay Duật Tôn đè gáy người đàn ông không khỏi run rẩy, y sắc mặt xanh mét: “Chỉ có những ảnh chụp này sao?”

“Bộ cảnh trước tôi đã giao cho cô ấy, cái này cũng vậy, cô ấy cần phải chuẩn bị tài liệu ly hôn ... ”

Người đàn ông bị bóp chặt như không thở được: “Chuyện này không liên quan đến tôi mà ... ”

Duật Tôn buông lỏng tay, thần sắc nổi giận: “Cút cho ta! ”

Mạc Y chưa bao giờ thấy qua dáng vẻ này của Duật Tôn, ả bị hù dọa đứng tại chỗ không dám tiến lên.

Duật Tôn tựa vào cửa xe, Mạch Sanh Tiêu trầm mặc lâu như vậy, thì ra là, không phải bởi vì bỏ qua, mà là đang nghĩ tới thủ đoạn để đối phó với y như thế nào.

Chỉ là không ai ngờ tới, tìm đến thám tử tư là chủ ý của Thư Diễm, cô quá bất mãn, không muốn cho Duật Tôn dễ dàng, lại không nghĩ rằng ngay cả Mạch Sanh Tiêu đều bị liên lụy trong chuyện này.

Thư Diễm biết rõ, Sanh Tiêu chắc chắn sẽ không đồng ý làm như vậy.

Dì Hà làm xong cơm tối muốn xin nghỉ trở về nhà một chuyến.

Sanh Tiêu cuộn mình trên giường lớn, Thư Diễm nói rất đúng, cô không còn con đường nào khác để đi.

Duy nhất, chính là sớm ly hôn.

Đau đớn cũng được, cô không cần ở trước mặt Duật Tôn mà sống dở chết dở.

Mạch Sanh Tiêu lại chưa ăn cơm tối, cô khóc đến mặt mày, lại vô tình ngủ mất.

Sanh Tiêu lại bị một tia sét đánh cho bừng tỉnh, cô không nghĩ tới thời tiết này sẽ mưa và có sấm sét.

Duật Tôn lái xe trở về Hoàng Duệ Ẩn Tượng, y trong xe rút ra một điều thuốc, nỗ lực kiềm chế sau một lúc mới vào nhà. Y mở cửa phòng ngủ, mở đèn lên gặp Sanh Tiêu đang ngồi trên giường: “Còn chưa ngủ sao?”

Y cởi áo sơ mi ra, mùi hương hoa lan thơm nhàn nhạt tràn ngập cánh mũi của Mạch Sanh Tiêu.

Trong lòng cô lại dậy lên đau đớn một lần nữa, từ trong tim bắt đầu lan tràn ra, Sanh Tiêu không muốn ở lại đây mà đau đến chết: “Chúng ta ly hôn đi.”

Người đàn ông thân thể cứng đờ đứng lên, sống lưng thẳng tắp, cô ấy quả nhiên ...

Duật Tôn không khỏi nắm chặt hai tay.

“Lúc trước chúng ta kết hôn, em cũng không có nói như vậy, Sanh Tiêu ...” Y xoay người hạ thấp giọng: “Em cũng biết là tôi không yêu em, em gả cho tôi cũng chỉ muốn hưởng cuộc sống hơn người, chúng ta đều có nhu cầu, em bây giờ muốn vứt bỏ không thấy là đáng tiếc sao?”

Hay là cô chuẩn bị muốn “ăn được cả ngã về không”, vọng tưởng dùng những tấm hình kia để đổi lấy một tiền đồ tốt đẹp?

Y không thương nàng.

Mạch Sanh Tiêu đau đến từng thớ thịt: “Tôi muốn ly hôn!”

Duật Tôn giữ lấy hai vai của cô, kéo cô tới chỗ trống trên bệ cửa sổ phía trước, hai tay y giữ chặt tay Mạch Sanh Tiêu, đem cả hai người ẩn xuống dưới.

“A ...” Chỗ tĩnh mạch truyền đến cơn đau đến tê tâm liệt phế, dòng máu tươi nóng ầm chảy tuôn ra, Duật Tôn lúc này mới thấy rõ cổ tay của cô bị y đè lên mảnh vỡ của đèn bàn, y cũng không có thu tay lại, y thấy vẻ mặt thống khổ của cô, Mạch Sanh Tiêu, thì ra em cũng biết đau?

“Tay của tôi, tay của tôi ...”

Người đàn ông khỏe mắt rừng mình, cô muốn lấy được nhiều như vậy, một đôi tay, hừ, cô còn cần đôi tay này đi đánh đàn kiếm tiền sao?

Duật Tôn kéo quần lót của cô ra, lúc này mặc cô bị thảm cỡ nào, y vẫn muốn cô.

Y theo thường lệ không dùng biện pháp, y từng có không ít phụ nữ, cho đến bây giờ vẫn chỉ có cùng Sanh Tiêu là hòa hợp, y đã từng nói qua, trên người cô có khí chất trong sạch nhưng lòng cô đã ô uế.

Mạch Sanh Tiêu đau thê lương kêu lên lên thảm thiết, tầm mắt người đàn ông không khỏi nhìn xuống cổ tay cô, hai mắt y như bị những mảnh vỡ đâm vào không mở ra được, lực tay của Duật Tôn cũng giảm đi chút ít, y không đè tay của cô nữa mà chuyển sang đè chặt bả vai của Sanh Tiêu.

Qua hồi lâu, y lúc này mới thối lui thân thể, nhìn Mạch Sanh Tiêu một lần, sau đó thay quần áo sạch sẽ đi ra ngoài.

Người đàn ông đóng cửa lại, y đứng tại bậc cầu thang, tấm lưng bị đèn tường bao phủ.

Y, quả nhiên không thích hợp kết hôn.

Sanh Tiêu muốn, y sẽ tận lực cho, cho dù cô không tìm thám tử tư, Duật Tôn cũng sẽ làm cho kiếp sau của cô không phải lo cơm áo.

Người đàn ông đặt nhẹ ngón tay lên sống mũi mệt mỏi, cô ấy muốn ly hôn, vậy thì ly hôn đi.

92. Chương 92: Cuộc Sống Mới, Quên Y Đi

Khi Sanh Tiêu tỉnh lại, trước mắt toàn là một màu trắng.

Tường trắng, phòng bệnh màu trắng, bác sĩ và y tá mặc quần áo màu trắng.

Cô cảm thấy mắt chói lóa, nhấc tay lên, mới cảm thấy cổ tay càng đau đớn hơn. Cô đành chống khuỷu tay xuống để nhòm người dạy, ánh mắt lơ đãng dừng lại trên chính cổ tay mình.

Hai mắt Sanh Tiêu rưng rưng, quanh cổ tay quấn một lớp băng gạc dày, ở chỗ tĩnh mạch, vẫn còn vết máu đỏ tươi.

Y tá đang đứng bên cạnh ghi chép, thấy cô tỉnh lại, liền kiểm tra một chút, rồi đưa tờ giấy đang đặt trên bàn cho cô: “Không liên lạc được với gia đình của cô, cô đi nộp tiền đi.”

Sanh Tiêu giơ tay nhận lấy, lại nhận ra đến cả sức lực để giơ tay lên cũng không có, trong lòng cô cảm thấy sợ hãi, cổ lấy dũng khí để hỏi: “Chị Y tá, tay của tôi thế nào rồi? Còn có thể chơi được piano không?”

Y tá ngẩng đầu lên, định trả lời, tầm mắt vừa đúng chạm vào đôi mắt Sanh Tiêu. Cô nắm chặt lấy cây bút chiếc bút đang cầm, mặc dù đã quen với cảnh sinh ly tử biệt, nhưng vẫn không đành lòng nói ra những lời tàn nhẫn như vậy.

“Còn có thể không?” Nước mắt cô đã bắt đầu trào ra, Sanh Tiêu cố gắng kìm lại, để không phải khóc.

“Vết dao thứ hai chĩa vào quá sâu, có thể giữ lại bàn tay này, đã là tốt lắm rồi.” Cô y tá gấp quyển sổ lại: “Nhưng mà, những vật nặng hơn 3kg thì sẽ không thể nhấc được.”

Cái đó cùng với tàn phế, có gì khác nhau chứ?

Sanh Tiêu nghe thấy vậy, suy sụp, ngã ngồi trở lại giường.

“Đi nộp tiền đi, còn quay lại tiêm thuốc chống viêm.”

Sanh Tiêu cúi đầu, tay trái đặt lên cổ tay phải, cô không dám dùng lực, năm ngón tay giống như bị kéo rách ra.

Sanh Tiêu cầm tờ đơn, như một cái xác không hồn xỏ giày vào, đi ra khỏi phòng bệnh, cô sờ vào túi quần túi áo, chỗ để thẻ ngân hàng, bên trong có 5000, tiền cô đi làm thêm hồi còn đi học. Còn tiền mà Duật Tôn cho, cô vốn không nghĩ sẽ dùng, không ngờ, nó lại trở thành số tiền cứu mạng của cô.

Đại sảnh bệnh viện, chật ních người xếp hàng, cô cầm sổ, im lặng ngồi chờ trên ghế.

TV phía trước đang đưa tin, được một đoạn, tiếng piano quen thuộc bắt đầu cất lên, mọi người đều bận rộn, cũng không hiểu được để mà thưởng thức.

Hai bàn tay Sanh Tiêu đặt trên đầu gối, không khỏi muốn múa theo những giai điệu. Vừa cử động một chút, tay phải liền đau buốt.

Quên đi ...

Mùi Sanh Tiêu cay cay, ngẩng đầu lên.

Trên màn hình TV, một cô gái mặc lễ phục màu trắng, mái tóc dài màu đen, cô ấy cũng không buộc tóc lên theo đề nghị của MC, mà để tóc tùy ý xõa sau lưng. Đầu ngón tay nhẹ đưa, một bản nhạc liền cất lên, hoàn hảo khiến người ta không khỏi tán thưởng.

Mạch Sanh Tiêu cụp mắt, muốn đứng dậy.

Lúc này, bản nhạc kết thúc, cô gái tao nhã xoay người, hướng khán giả cúi chào, khuôn mặt kia, trong vẻ non nớt lại tỏa ra sự thành thực, Mạch Sanh Tiêu nhìn chằm chằm một lúc lâu, không rời mắt.

Đây là một bữa tiệc của giới doanh nhân, phóng viên lại quay cô ta lâu như thế, nguyên nhân chỉ có một, cô ta hiện tại là người mới được Duật Tôn yêu chiều.

Sanh Tiêu nhìn Mạch Y bước xuống sân khấu, tay trái khoác vào người đàn ông.

Ánh đèn chiếu xuống, trai tài gái sắc, thật khó tìm được hai người đẹp đôi như vậy đi?

Hai chân Sanh Tiêu cứng ngắc, giống như bị đóng chặt tại chỗ, không thể nhấc lên nổi. Cô, còn chưa kịp tiếc thương cho bàn tay phải của mình, mà bọn họ đã vội vàng tình tứ trước mặt người khác như vậy?

Mạc Y cười một cách tao nhã, Sanh Tiêu hận không thể rạch nát mặt cô ta ra, phá vỡ nụ cười đang đâm thẳng vào trái tim cô đi.

Cô vẫn đứng đó không nhúc nhích, nước mắt từng giọt lăn xuống, ướt đầm vạt áo. Một cuộc hôn nhân, lại phải trả một cái giá đắt như thế, chẳng lẽ bởi vì cô yêu y sao?

Sanh Tiêu cảm thấy trái tim mình đang rách ra, đau không chịu nổi, nhưng không ai hiểu được.

Tất cả sự tôn nghiêm của cô, đều mất sạch trên người đàn ông này, khi rời đi, cô cũng chỉ mang theo cái thân thể không trọn vẹn này mà thôi.

“Cô ơi, sao cô lại khóc a?”

Cô hạ mắt nhìn xuống, chỉ thấy một bé gái khoảng ba, bốn tuổi đang ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt đen nháy nhìn cô không chớp.

Rốt cục Mạch Sanh Tiêu không nhịn được, chạy ra ngoài, nếu còn như thế này, nhất định cô sẽ phát điên, sống không bằng chết.

Lúc chạy, đụng phải vài người, cô chẳng quan tâm người ta chửi rửa, chỉ biết chạy không ngừng, thật giống như phía sau bị một con mãnh thú rượt đuổi, chỉ cần dừng một cái, sẽ bị gặm nuốt sạch sẽ.

Sanh Tiêu mua vé ngay trong đêm, khi rời khỏi Bạch Sa, đầu cũng không thèm quay lại.

Tạm biệt cha, mẹ, còn cả chị nữa ...

Cô tựa đầu vào cửa kính, không biết kính mờ hay do mắt cô mờ, cô nhấc tay trái lên, viết hai chữ “Duật Tôn” lên cửa kính.

Duật Tôn, tôi đi đây.

Không bao giờ quay lại nữa.

Khi cô đi, trên người chỉ có một chiếc thẻ, ngay có một bộ quần áo cũng không có.

Cái đó Duật Tôn cũng không biết, y còn tưởng thoát khỏi y, từ nay Sanh Tiêu có thể sống một cuộc sống sung sướng, tiền y cho cô, cũng đủ để cô sống mấy kiếp, cho dù hằng ngày cô “có đốt” tiền đến mấy cũng chẳng sao cả.

Ở Hoàng Duệ Ấn Tượng.

Duật Tôn ôm Mạc Y đi vào phòng, hai tay cô ta ôm chặt lấy lưng Duật Tôn, trong phòng tối đen, động tác của cô ta khiêu khích, đôi môi anh đào từ trên khuôn mặt người đàn ông, trượt xuống yết hầu.

Duật Tôn đẩy cô ta ra: “Anh đi tắm.”

Mạc Y không cam tâm buông tay ra.

Duật Tôn tắm rửa xong, muốn lấy áo khoác tắm ở trong ngăn kéo ra, lại thấy bên trong lộn xộn. Trước đây, Mạch Sanh Tiêu thường xếp gọn gàng quần áo của hai người, khi lấy ra tay chân cũng sẽ không lúng túng.

Y vịn vôi nước trên bồn rửa tay, vừa định súc miệng, tầm mắt liền chạm phải một tấm ảnh.

Trong ảnh là Sanh Tiêu với mái tóc dài, mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, kiểu ăn mặc bình thường nhất, tóc bị thổi bay, có thể lơ lơ nhìn thấy khuyên tai ngọc trai ở trên vành tai.

“Tôn?” Mạc Y chờ y thấy sốt ruột, liền mở cửa ra, vừa đi tới phía sau y, liền thấy ánh mắt Duật Tôn đang chăm chú trên tấm ảnh.

Nụ cười của Mạc Y biến mất, cô ta nắm chặt bàn tay, nhưng cũng không làm loạn, chỉ là tay phải đặt lên vai Duật Tôn: “Chị ta đã đi rồi, còn giữ mấy thứ này làm gì?” Nói xong, một tay kia lơ đãng hất sang, làm bức ảnh của Sanh Tiêu rơi vào thùng rác.

Duật Tôn nhũn mảy, tuy rằng có chút không vui đối với hành động của Mạc Y, nhưng mà y đang sủng cô ta, nên sẽ không tức giận.

Mà cô ta, dựa vào đó, không hề sợ hãi. Thật vất vả mới đuổi được Sanh Tiêu đi, tất nhiên, phải làm cho sạch sẽ.

Thời gian, mặc cho bất kỳ ai muốn giữ lại, cũng là không thể.

.

.

.

Mạc Y ngủ đến tận 12 giờ mới rời giường, ả vận thất lưng, mặc áo ngủ đi xuống lầu.

Chân trái còn chưa bước tới bậc thang cuối cùng, Hải Bối to lớn đã từ bên cạnh vọt sang: “Gâu gâu ... ”

“A ... ” Mạc Y sợ tới mức bước hụt, trượt ngã xuống cầu thang: “A, đau quá ... ”

Dì Hà từ trong phòng bếp ló ra, nhìn thấy Hải Bối gặp họa, vội chạy tới bế nó vào trong phòng ngủ: “Hải Bối, ngoan, mau lại đây.”

“Dì Hà! ” Mạc Y tức giận, hai chiếc dép vẫn rơi ở đầu cầu thang.

Dì Hà nhét Hải Bối vào phòng ngủ xong liền khóa trái cửa lại, bà vội chạy lại đỡ Mạc Y dậy: “Mạc tiểu thư, cô không sao chứ?” Bà Hà gọi như thế này xong, không khỏi nhớ đến Mạch Sanh Tiêu.

“Sao có thể không sao?” Tay trái của Mạc Y chống vào thất lưng, nửa người tựa vào lan can: “Con chó đáng chết này, dì Hà, bây giờ dì mang nó ra ngoài vứt ngay! ”

“Cái này ... sợ là không được.”

“Sao mà không được?” Mạc Y dậm chân, lại càng đau đến mức không đứng thẳng được: “Tôi bảo vứt liền vứt! ”

“Đây là Duật thiếu muốn nuôi.”

“Tôn, anh ấy sẽ đồng ý, dì Hà, dì hãy nói thật cho tôi biết, con chó đáng chết đó có phải là của Mạch Sanh Tiêu không?” Đáy mắt Mạc Y ảm đạm, cô ta không tin Duật Tôn vô duyên vô cớ lại đi nuôi một con chó.

“Thật sự là do Duật thiếu mua về, hình như là bạn cậu ấy tặng.” Dì Hà cũng không dám nói thật, nếu không Hải Bối sẽ bị hại chết.

Mạc Y được dì Hà dìu vào phòng khách, cô ta cũng không tin lời nói khách sáo đó, chỉ cần là những thứ đã từng tiếp xúc với Mạch Sanh Tiêu, ả liền không vừa mắt.

“Dì Hà, sao dì lại nấu những món này, tôi đã nói là tôi không thích ăn.” Mạc Y cầm đũa, gắp bữa lên các món ăn. “Dì xem màu sắc này, làm hỏng cả khẩu vị của tôi, làm sao mà nuốt nổi a?”

Dì Hà thăm nghiệm rằng nghiệm lợi, nhưng vì tiền lương, cũng không bộc lộ ra: “Mạc tiểu thư, đây đều là những món Duật thiếu thích ăn.”

“Duật thiếu, Duật thiếu, bà đừng có lấy Tôn ra để dọa tôi.” Mạc Y cầm đũa đập mạnh lên bàn: “Bây giờ ở nhà ăn cơm chỉ có hai chúng ta, tôi thấy, dì là cố tình chọn những món mình thích để nấu đi phải không?”

“Mạc tiểu thư.” Dì Hà nào có chịu được cục tức này: “Cô nói như vậy là không đúng rồi, nếu cô không hài lòng với tôi, tôi có thể đi ... ”

Tuy làm ở đây lương cao, nhưng mà không vui vẻ thì cũng không thể giữ được con người ta.

“Đây chính là lời dì nói.” Mạc Y nhướn mày: “Còn nữa, lúc nào đi thì mang theo cả con chó điên kia nữa.”

Dì Hà xoay người trở lại phòng ngủ thu dọn, khi đi ra ngoài Hải Bối cũng đi theo dưới chân. Duật Tôn vừa vào cửa đã thấy bà mang theo hành lý.

“Dì Hà, đi đi đâu?”

Mạc Y âm thầm cắn răng, không ngờ Duật Tôn lại về, cô ta tranh nói trước: “Tôn, dì Hà nói rằng không muốn làm nữa.”

“Cứ từ từ đã, có phải là có điều gì không vừa ý?” Duật Tôn đặt chìa khóa xe lên mặt bàn: “Dì Hà, dì ở đây không phải chỉ mới một, hai ngày.”

“Không phải.” Dì Hà đặt hành lý xuống, vội khoát tay: “Tiền Duật thiếu cho thực sự là rất nhiều, tôi đến nhà khác làm cũng chẳng được đãi ngộ tốt như ở đây.”

“Đã như vậy, sao còn muốn đi?”

Dì Hà nhìn về phía Mạc Y, một câu liền đâm thẳng vào cô ta: “Là Mạc tiểu thư ghét tôi nấu nướng không hợp khẩu vị cô ấy, còn bảo tôi vứt Hải Bối đi.”

Mạc Y ôm hận, không ngờ dì Hà lại không chút nương tình mà bán đứng mình như vậy.

Duật Tôn day day thái dương, cảm di động đứng dậy muốn lên lầu.

Mạc Y theo sau, nghĩ đó là một cơ hội tốt, cô ta kéo lấy cánh tay Duật Tôn: “Tôn, em không hề nói dì Hà không tốt, chỉ là cơm dì ấy nấu, em thực s

ự không thích ăn.”

Duật Tôn lạnh lùng nhìn cô ta, khuôn mặt khéo léo, đặc biệt lại tỏa ra khí chất vương giả, xa cách mà hờ hững: “Mạc Y, mới vài ngày mà em đã quên đi thân phận của mình sao? Đừng quên, tôi cho em ăn sung ở sướng, không phải để em hàng ngày gây chuyện, trước khi theo tôi, không phải cơm trắng rau xanh em vẫn nuốt được sao?” Y gạt tay Mạc Y ra: “Dì Hà, nửa tiếng nữa gọi tôi ăn cơm, tôi lên nghỉ ngơi một lát.”

“Vâng.” Dì Hà vội xách hành lý, mang theo Hải Bối về phòng của mình.

Mạc Y đứng im tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến trắng bệch, cô ta không dám tức giận với Duật Tôn, đành phải tức giận đá mấy cái vào chân bàn ở phòng khách.

Dì Hà thay quần áo đi ra, tiếp tục vào phòng bếp làm việc.

Bà không ngốc, Duật Tôn bảo bà ở lại thì tất nhiên phải ở lại, nơi làm việc tốt như thế này còn có thể đi đâu tìm.

Sanh Tiêu rời khỏi Bạch Sa đã nửa tháng, cô thuê một căn nhà nhỏ chỉ có một gian, phòng rất cũ, cho nên tiền thuê nhà cũng rẻ, một tháng chỉ cần 500 tệ.

Nhịp sống ở trấn Lâm Thủy rất chậm, mỗi ngày ngoài việc đi làm, có thấy các cụ ông cụ bà tập trung ở quảng trường lớn tập Thái Cực quyền.

Cả đời này, cô đã không thể gắn với dương cầm, Mạc Sanh Tiêu tìm một công việc văn phòng, một tháng 2000, cũng có thể sống được.

Hôm nay là thứ năm, buổi chiều có buổi liên hoan hàng năm, công ty liền cho về sớm.

Sanh Tiêu không muốn góp vui, liền từ chối lời mời đi karaoke của đồng nghiệp. Sau khi xuống xe buýt, phải đi một đoạn đường mới về nhà được.

.
. .
.

Trong khu nhà có một nhà trẻ tư, hôm nay cô tan làm sớm, khi đi qua, còn nghe thấy tiếng bọn trẻ cười đùa ở bên trong. Sanh Tiêu đứng bên ngoài, vừa định cất bước, liền nghe thấy tiếng piano truyền từ bên trong ra.

Cô không kìm được bước vào, bản đàn rất đơn giản, chính là bài hát vui nhộn “Hai con hổ con”. Sanh Tiêu đi qua sân tập thể dục, cô nghe, cảm thấy có chút cao thấp, hai tay của người đánh đàn dường như không đều.

Đi tới cửa phòng học, giáo viên trong nhà trẻ là một người con trai, đang quay lưng về phía cô, chăm chú đánh đàn.

Cô chỉ cảm thấy tấm lưng kia có chút quen thuộc, dáng người đối phương cao lớn, mái tóc ngắn màu đen rất có thần, bọn trẻ đang ngồi ngoan ngoãn, nhìn thấy Sanh Tiêu đứng ở cửa liền bật cười khanh khách.

Cô cảm thấy ngượng, vừa định xoay người rời đi, động tác trên tay thầy giáo cũng dừng lại, quay sang.

“Sanh Tiêu ... ”

Cô chỉ cảm thấy dường như đã trải qua mấy kiếp, ánh sáng vỡ vụn trước mắt, cô nhìn xuyên vào đôi mắt đen bóng kia, dường như thấy được một Đào Thần hằng hái nhiệt tình ở Hoa Nhân.

Mũi Mạch Sanh Tiêu cay cay, nhắc chân lên bỏ chạy.

“Sanh Tiêu.” Đào Thần vội vàng đứng dậy, bởi vì động tác quá gấp, ghé dựa phía sau ma sát với sàn nhà phát ra âm thanh sắc bén, anh đuổi theo cô ra khỏi phòng học: “Mạch Sanh Tiêu.”

Cô vẫn chạy, Đào Thần mấy bước đuổi theo, bàn tay to lớn không chút do dự nắm lấy cổ tay cô, lòng bàn tay nhẵn nhụi chạm phải vết sẹo gập gờ. Anh vội vàng kéo tay áo Sanh Tiêu lên, chỗ cổ tay, hai vết sẹo ngoằn ngoèo, giống như con rắn dữ tợn, xuyên vào cổ tay.

“Tay em làm sao thế?” Anh vội vàng hỏi, giọng nói không khỏi cao lên.

“Bị phế đi.” Sanh Tiêu rút tay lại, kéo tay áo xuống.

Cô nói rất nhẹ, rất nhẹ, cứ như việc đó xảy ra trên người của ai khác vậy.

“Phế đi?” Giọng Đào Thần trầm xuống, cả khuôn mặt là vẻ khó tin: “Không phải em đã kết hôn với Duật Tôn à? Sao anh ta có thể để em trở nên thế này?”

“Bọn em ly hôn rồi.” Sanh Tiêu tỏ vẻ thoải mái, coi nhẹ như không có chuyện gì, nhưng khi nhắc tới, vết sẹo dài ngoằng kia, lại như thể một lần rách toạc ra: “Đào Thần, thầy vẫn luôn sống ở chỗ này sao? Trước đây, em đã tìm thầy một thời gian dài.”

“Tôi đã đi qua rất nhiều nơi, cuối cùng lại quyết định sống ở đây, không chỉ bởi hoàn cảnh ở đây tốt ... ” Nhiều hơn là vì, chỗ này này cách cô rất gần.

Anh vẫn luôn quan tâm đến Mạch Sanh Tiêu, biết cả khi cô kết hôn với Duật Tôn, nhưng mà chuyện bọn họ ly hôn, còn chưa truyền ra.

Anh biết, Sanh Tiêu sống cũng không tốt.

Tầm mắt Đào thần dừng lại trên tay phải của cô: “Không bao giờ ... có thể đánh piano nữa, thật đáng tiếc.”

Tay trái của Sanh Tiêu nắm lấy cổ tay phải, nhẹ nhàng xoa vài cái: “Trước đây nếu không phải tại em, thầy vốn sẽ có một tương lai sáng lạn.” Anh cũng không cần phải lưu lạc đến nông nổi này, cánh tay bị thương, cuối cùng không thể đàn tốt nổi một bài ngắn, chỉ có thể ở một trường mẫu giáo nhỏ bé, dạy bọn trẻ này.

Đáy mắt cô chua xót, cổ nén suy nghĩ muốn khóc lại, liền xoay người sang một bên, không cho Đào Thần nhìn thấy nước mắt trong mắt cô.

“Thật ra, tới nơi này rồi tôi mới biết, nơi này rất thích hợp với mình, thật sự ... ” Mấy đứa bé thấy thầy giáo không quay lại, cả đám liền kéo ra cửa, mở to đôi mắt tò mò nhìn chằm chằm hai người: “Điều tôi thấy đáng tiếc nhất, chính là em.”

Sanh Tiêu cúi đầu: “Em đối với chính mình cũng không có hy vọng gì, không có piano, em vẫn sống được.”

Đào Thần không nói gì, anh quay lại lớp học, Sanh Tiêu thấy vậy, cũng tự mình rời đi.

Vừa mới ra khỏi trường học, Đào Thần lại lần thứ hai đuổi theo: “Sanh Tiêu, em ở đâu? Anh đưa em đi.”

“Không cần đâu ạ, em chỉ đi một đoạn đường ngắn.”

“Không sao, anh để bọn trẻ tan học rồi.”

“Thầy thật tự do.” Mạch Sanh Tiêu cười yếu ớt, khoe mắt cong lại, thật là đẹp.

Đào Thần dắt một chiếc xe điện, Sanh Tiêu không lay chuyển được, đành ngồi vào sau. Anh lái xe rất chậm, vào tiểu khu, chỗ nào cũng là người, Sanh Tiêu đội mũ bảo hiểm, gió lạnh quất tới, những sợi tóc dính vào mặt có chút buồn buồn. Từ khi đến với Duật Tôn, ở khu nhà cao cấp, ra vào có xe đưa đón, trong lòng lại chưa từng cảm thấy vui vẻ.

Mạch Sanh Tiêu bắt đầu mỉm cười, bởi vì cô biết, người đàn ông đó không đối với cô thật lòng.

“Thầy Đào, tan học rồi sao?” Một bà cụ đi chợ về dừng lại chào hỏi.

“Bà Lý, hôm nay tan học sớm ạ.”

“Aizz, thầy Đào, cháu nội tôi ở trường có ngoan không? Thầy không biết chứ ở nhà nó y như con khỉ vậy, không ngồi yên được một chỗ. Cũng không hiểu vì sao nó lại thích đánh đàn, mỗi lần về nhà liền ngồi trên cửa sổ đập loạn lên, hôm qua còn ném một cái ly xuống.”

Đào Thần dừng xe lại: “Bà Lý, bà yên tâm, tiểu Bảo ở trường học rất ngoan, thích đánh đàn là điều tốt.”

“Đúng đúng, tôi cũng thấy vậy.” Bà Lý gật đầu, nghĩ đến chi phí của một chiếc đàn piano, không khỏi thở dài, lại nghĩ, dù sao thằng bé cũng còn nhỏ, không cần phải quan tâm nhiều như vậy: “Thầy Đào, cô bé này là bạn gái thầy phải không? Trông thật là xinh đẹp.”

“Cô ấy ... ”

“Cô gái, nếu rảnh hãy đến đây chơi với thầy Đào, thật khéo, chúng ta đều ở trong một khu.”

Đối với sự nhiệt tình của bà Lý, Mạch Sanh Tiêu chỉ đành phải gật đầu.

Đợi khi bà đi xa rồi, Mạch Sanh Tiêu mới mở miệng: “Thầy cũng sống ở khu này sao?”

“Ừ, từ sau khi tôi rời khỏi Hoa Nhân rồi đến đây dạy học, sau đó cha mẹ tôi gom góp chút tiền, liền cho vay mua một căn hộ hai phòng.”

“Đào Thần.” Mạch Sanh Tiêu nhìn những sợi tóc ngắn xoa bên tai anh: “Tay anh, có phải là cũng không thể đánh đàn nữa?”

Tiếng đàn như nước chảy mây trôi, phát ra từ tận sâu trong tâm hồn, chỉ sợ cô và Đào Thần cả đời này cũng không còn cơ hội có lại.

“Sanh Tiêu, khi em đến, không phải tôi đang chơi đàn sao?”

“Nhưng mà ... ” Cái kiểu lực bất tòng tâm như vậy, cô có thể nghe ra được.

“Sanh Tiêu, em đừng nghĩ như vậy, một ngày nào đó, em cũng sẽ lại ngồi xuống trước piano, có một loại khí chất cao ngạo và năng lực để trở lại nhạc hội Paris.”

.

.

.

Mạch Sanh Tiêu vuốt ve vết sẹo trên cổ tay, cô khẽ ngẩng đầu lên, trong mắt sáng lộ ra vẻ cứng cỏi. Khi mới rời khỏi Bạch Sa, cô không nói cho bất cứ ai, đến cả Thư Diễm cũng chưa nói. Cô không quay lại bệnh viện truyền dịch, tối trần Lâm Thủy lại không quen biết ai, đêm đó cô ngủ ở một khách sạn nhỏ. Cô cầm cặp lồng cơm ngồi trước cửa sổ, tuyệt ở trên bệ cửa đã thành một lớp. Cổ tay Mạch Sanh Tiêu đau đớn, cô lần qua lộn lại không ngủ được, điều hòa trong khách sạn chắc đã dùng lâu năm, phát ra tiếng ì ì.

Miệng vết thương của Sanh Tiêu nhiễm trùng, sốt đến mức ngày hôm sau không đứng dậy nổi, mãi đến lúc phải trả phòng, nhân viên lên gõ cửa rất lâu, còn nghĩ cô đã rời đi. Vừa mở cửa ra, thấy Mạch Sanh Tiêu nằm thẳng tắp trên giường, thiếu chút nữa bị dọa chết.

Cô kiên quyết không chịu đi bệnh viện, sau đó nhân viên liền đi xuống dưới mua thuốc hạ sốt và giảm đau cho cô, Mạch Sanh Tiêu lúc này mới cố gắng dậy được.

Phòng thuê bình thường đều phải trên dưới 1000, Sanh Tiêu chỉ có một mình, liền thuê một căn phòng đơn 400 tệ trong một ngôi nhà, còn có một phòng khách và một phòng bếp chung, bảy người còn lại cũng là con gái, như vậy một năm có thể đỡ được không ít tiền.

Mạch Sanh Tiêu còn nhớ, lúc đầu, mấy buổi tối nếu không phải là không ngủ được đến sáng thì cũng là bị ác mộng làm tỉnh, nếu không cũng là đau quá mà tỉnh.

Cô cố gắng không nghĩ đến hai chữ “Duật Tôn”, cho dù có vô tình nghe được, thấy được, cô cũng cố nén đau, cô nghĩ, có một ngày cô có thể hoàn toàn quên đi y. Cho dù một ngày nào đó tình cờ gặp lại, trái tim của cô cũng sẽ không đau chút nào, nhìn thấy y, cũng sẽ như thấy một người hoàn toàn xa lạ mà thôi.

.

.

.

“Sanh Tiêu?” Đào Thần thấy cô không nói gì, liền quay sang: “Em ở đây phải không?”

Mạch Sanh Tiêu hoàn hồn, cẩn thận xuống xe: “Cảm ơn thầy đã đưa em về.”

“Đừng khách khí như vậy.”

Sanh Tiêu không để anh lên lầu, cô nhìn thấy sự mất mát trong đáy mắt Đào Thần, xoay người đi đến đầu cầu thang.

Khu nhà này rất cũ, vách tường trước mỗi cửa nhà đều bị dán, dập đủ loại quảng cáo. Mạch Sanh Tiêu bước lên cầu thang, đây mới là một cuộc sống bình thường nhất, sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ về nhà, ngồi xe buýt, vì tiền lương mà hàng ngày bận rộn. Không giống trước đây, giống như sống trong một cơn ác mộng.

Cô mở cửa đi vào, bên trong có hai cô gái đang xem TV, nghe thấy tiếng mở cửa, cùng quay đầu: “Sanh Tiêu, cậu về rồi à.”

“Ừ, hôm nay tan sớm.”

Cô đến trước cửa phòng, chuẩn bị lấy chìa khóa mở cửa.

”Aiz, cậu biết không? Hai ngày vừa rồi mình cùng ông

chủ đi công tác ở thành phố Bạch Sa, đã gặp một vị siêu cấp mỹ nam.”

“Thật hay giả đó?” Cô gái bên cạnh nghi ngờ nhìn bạn.

“Mình đã lừa cậu bao giờ chưa?” Cô gái thả nắm hạt dưa trong tay ra: “Là tổng giám đốc của một công ty niêm yết, hơn nữa còn rất trẻ, cất một tiếng liền mê hoặc lòng người nha, tên cũng rất đặc biệt, tên là Duật Tôn.”

“Vậy ... cậu có tiếp cận không?”

“Thật là nông cạn, trai đẹp chỉ để ngắm thôi, kiểu đàn ông như thế này, vừa nhìn là đã biết rất hay chơi đùa bên ngoài, mình không chơi nổi.”

Mạch Sanh Tiêu thử vài lần, cuối cùng cũng cắm được chìa vào, cô vặn tay khép cửa lại, lưng tựa vào cửa.

93. Chương 93: Gặp Lại, Bỏ Lỡ

Trong phòng ngủ có một chiếc TV 21 inch, là chủ nhà ướn, Sanh Tiêu mới đi làm được 10 ngày, 5000 tệ còn lại lúc trước cũng đã dùng làm tiền thế chấp để thuê nhà, hơn nữa phải mua sắm một số thứ, nên chẳng còn được bao nhiêu.

Khi cô ra đi, ngay cả một bộ quần áo cũng không có.

Bên cạnh chiếc tủ ở đầu giường đặt một thùng mì ăn liền Khang Sư Phụ, Sanh Tiêu vì muốn tiết kiệm, mua cũng là mua theo gói, sức ăn của cô vốn yếu, một gói là đủ cho bữa tối.

Mạch Sanh Tiêu nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, liền bật TV lên. Căn phòng 12 mét vuông chật ních đồ đạc, nhưng vẫn gọn gàng ngăn nắp, không hề bừa bãi. Trên bàn có một chai nước rửa, Mạch Sanh Tiêu cắt đi một nửa, mỗi ngày thả một đồng tiền vào trong, chứng minh cô đã có một cuộc sống mới, từng ngày tăng lên.

Sau khi về nhà Sanh Tiêu liền vội vàng đun nước, trong phòng có máy sưởi, nhưng cô chưa bao giờ bật, cho dù lạnh cóng như lúc này, cũng chỉ dùng một chiếc túi chườm nóng.

Mạch Sanh Tiêu cởi áo khoác, áo len bên trong, tay áo cũng rất dài, đủ có thể che khuất vết sẹo trên cổ tay phải, cô nằm lên giường nghỉ ngơi, tỉnh dậy đã là 7 giờ tối, chẳng trách cảm thấy đói vô cùng.

Đứng dậy lấy mì, Sanh Tiêu ngồi ở đầu giường, trong phòng khách truyền đến tiếng cười nói náo nhiệt, Mạch Sanh Tiêu rất ít đi ra ngoài, cô xem bản tin bảy giờ tối, sau khi ăn xong mì thì bên ngoài đã yên lặng hơn, lúc này mới đi ra ngoài rửa mặt.

Sanh Tiêu nằm trên giường, trần trọc không ngủ được, cô tắt hết TV và đèn đi, lại kéo rèm vào, lăn qua lộn lại đến 11 giờ, vẫn không ngủ được.

Nó dường như đã trở thành thói quen.

Mạch Sanh Tiêu bật TV lên, đêm nào cô cũng như vậy, chỉ có một đến mức không mở nổi mắt thì mới có thể ngủ được.

Đồng hồ báo đã qua 12 giờ, Sanh Tiêu nghiêng đầu, vai hờ ra ngoài chăn, người thì đã ngủ thiếp đi.

Bất tri bất giác, dường như cô lại mơ thấy ác mộng, thời tiết đêm đó rất quái lạ, bên ngoài trời mưa, còn có tiếng sấm chớp, vẻ mặt Duật Tôn dữ tợn như một tên ác ma, Mạch Sanh Tiêu trở mặt nhìn chính bàn tay của mình bị đè lên mảnh thủy tinh vỡ, máu ồ ạt trào ra giống như chai nước bị đổ xuống, nhuộm đầy sàn.

Cô khóc lóc xin y buông ra, nhưng Duật Tôn lại như một tên ác ma khát máu, y bóp cổ cô, ngón trỏ sẫm hình Thương Long bất cứ lúc nào cũng có thể xuyên qua cổ Mạch Sanh Tiêu, khiến cô mất đi tính mạng. Đầu Sanh Tiêu ngọ nguậy, trên trán toát đầy mồ hôi, cô thở dốc, nhưng lại không tỉnh lại, hai tay nắm chặt chăn, giật mình một cái, liền mở mắt ra.

Mạch Sanh Tiêu cắn môi, cô ngồi dậy, cả lưng ướt đẫm mồ hôi.

Thuê chung nhà với người khác, cho dù muốn thoải mái mà khóc lớn cũng là một việc khó khăn, Sanh Tiêu ra sức cắn mu bàn tay, tiếng khóc gần như thoát ra khỏi cổ họng, cô nâng tay phải lên, vết thương vẫn cảm thấy đau, đặc biệt là lúc đêm dài tĩnh lặng, loại cảm giác đau đớn này sẽ càng phát ra dữ dội hơn, đau đến mức càng cố chịu thì lại càng đau.

Sanh Tiêu đổ nước lạnh trong cốc vào lòng bàn tay, cô vỗ vỗ mặt, lúc này mới nằm trở lại.

Buổi sáng khi tỉnh lại dậy, đầu cô đau như búa bổ, hình như hơi bị cảm cúm.

Soi vào gương để chải đầu, đến cả mắt cũng sưng xướng.

Mạch Sanh Tiêu vội vàng mặc quần áo đi xuống lầu. Vừa đi ra hành lang, đã nhìn thấy xe của Đào Thần dựng ở kia: “Sanh Tiêu.”

Mạch Sanh Tiêu dừng bước: “Đào Thần, sao thầy lại ở đây?”

Anh đưa bữa sáng trong tay cho cô, bên trong túi là cháo bí đỏ và một cái bánh thủ trái, Sanh Tiêu thấy thế, vội khoát tay: “Không cần, lúc em đợi xe buýt ở bến có thể mua mà.”

“Cầm đi.” Đào Thần nhét túi đồ ăn sáng vào tay Sanh Tiêu: “Đi, tôi đưa em ra bến xe.”

“Em ... ” Sanh Tiêu nắm chặt túi đồ: “Em tự đi được, thầy mau lên lớp đi.”

“Vẫn còn sớm, không vội.” Đào Thần dắt xe đến bên cạnh Sanh Tiêu: “Đến đó cũng chỉ 15 phút, trời lạnh như vậy, tôi đưa em đi vẫn tốt hơn.”

Sanh Tiêu không thể thuyết phục được: “Vâng, cảm ơn thầy.” Cô cho túi đồ ăn vào trong túi xách: “Sau này thầy không cần đưa em đi, thật đấy, em đi bộ một chút cũng coi như tập thể dục.”

Đào Thần mở cốp xe ra, lấy găng tay và nịt đầu gối ra, Mạch Sanh Tiêu không ngờ anh lại chuẩn bị cẩn thận như vậy, cô ngồi ở phía sau, đội mũ bảo hiểm, nhưng gió vẫn lùa vào cổ: “Sanh Tiêu, em cúi đầu xuống, như vậy tôi có thể chắn gió cho em.”

Mạch Sanh Tiêu nghe theo, quả nhiên cảm thấy gió không còn lớn như trước nữa, miệng cô nhoẻn lên: “Đào Thần, em có thể hỏi thầy một việc không?”

“Chuyện gì?”

“Lúc trước, vì sao thầy không từ biệt? Em đi tìm những thầy giáo khác, bọn họ nói, lúc ấy thầy gửi đơn từ chức cho hiệu trưởng, sau đó, không ai nhìn thấy thầy ... ”

“Sanh Tiêu, em phải hiểu, đôi tay đối với người chơi piano mà nói, có ý nghĩa như thế nào, tôi đã hỏi bác sĩ, sau khi biết kết quả như vậy, tôi đã định sẽ không quay lại Hoa Nhân nữa. Tôi không còn khả năng để tiếp tục làm thầy giáo, đã như vậy, càng không cần từ biệt.” Mạch Sanh Tiêu không hề nghe thấy một chút oán giận nào trong giọng nói của Đào Thần, anh dường như đã quên đi nỗi đau này rồi: “Đào Thần, xin lỗi.”

Lúc trước anh không từ biệt là vì còn một nguyên nhân nữa, nếu anh trở về như vậy, tất cả mọi người sẽ biết rằng anh không còn dạy học được nữa, như vậy, mọi tội lỗi đều sẽ bị đổ lên người Sanh Tiêu.

“Vậy nên em cần phải bồi thường cho tôi.”

“Thầy nói đi, chỉ cần em có thể làm được, em nhất định sẽ làm.”

Đào Thần không nhịn được cười, Mạch Sanh Tiêu vẫn luôn như vậy, khi nghiêm túc đến vẻ mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

“Sanh Tiêu, khi tôi ở bên cạnh em, em không được khách khí, còn nữa, dù sao chúng ta cũng ở cùng một khu nhà, cuối tuần nếu em rảnh rồi hãy nấu cơm giúp tôi, được chứ? Cha mẹ tôi đều không ở bên cạnh, muốn ăn món ngon cũng không được, em làm bảo mẫu miễn phí cho tôi, như thế nào?”

Mạch Sanh Tiêu cũng không suy nghĩ nhiều, liền gật đầu đồng ý: “Được, không thành vấn đề.”

Đào Thần lái xe rất chậm, Sanh Tiêu thì cả người được trang bị “võ trang” đầy đủ nên không cảm thấy lạnh lắm: “Đào Thần, nhà trẻ sắp nghỉ lễ rồi phải không?”

“Ừ, hai ngày nữa, em thì sao?”

“Khoảng trước Tết ba ngày.”

“Tôi nhớ là em còn chị gái nhỉ? Cô ấy có đến đón năm mới với em không?”

Sanh Tiêu giơ hai tay lên trước miệng hà hơi, vụ án của Tương Tư còn chưa phán quyết, năm mới cô nhất định phải trở về Bạch Sa để thăm, Sanh Tiêu nghĩ ngợi, mày không khỏi nhướn lên: “Sẽ không, chị gái em có việc rồi.”

“Vâng, chân của cô ấy ... ”

“Khỏi hẳn rồi.”

“Thật tốt.” Đào Thần không khỏi vui vẻ thay cô.

Về mặt Sanh Tiêu có chút chua xót, cô che giấu rất tốt, nếu Tương Tư thực sự ngồi xe lăn cả đời, không chừng, ả sẽ không giống như bây giờ, mất đi một đôi chân, so với mất đi sự tự do còn tốt hơn nhiều.

Đào Thần đưa Sanh Tiêu đến trước bến xe buýt, đúng lúc xe 125 đến trạm, Mạch Sanh Tiêu vội vàng bỏ mũ bảo hiểm ra, Đào Thần thấy thế, liền ngồi xổm xuống tháo nịt đầu gối cho cô, Sanh Tiêu có chút ngại ngùng, lại thấy vẻ mặt anh vẫn bình thường, cô vội đưa mũ cho anh: “Cảm ơn.”

Đào Thần thấy Sanh Tiêu lên xe rồi, anh liền sắp xếp lại đồ, rồi mới quay lại.

Hôm sau chính là cuối tuần, Mạch Sanh Tiêu muốn nhân dịp tết đến vào thăm Tương Tư, cô mua vé xe, sáng sớm đã trở về Bạch Sa.

Nài nỉ mãi, cô mới được cho phép gặp Tương Tư.

Mạch Tương Tư cũng không biết chuyện Sanh Tiêu ly hôn, ả mới gặp Sanh Tiêu, liền kinh hãi lắp bắp: “Sanh Tiêu, sao em lại gầy như vậy?”

Mạch Sanh Tiêu giơ tay phải lên sờ mặt: “Vậy sao? Có lẽ là do gần đây em giảm cân.”

“Nhìn em kìa, cũng không biết tự chăm sóc cho chính mình, có phải lại đang giả bộ với chị không?”

Sanh Tiêu cụp mắt, tay phải đang đặt trên bàn không khỏi hơi rút lại, cô đánh trống lảng: “Chị, chị ở trong này có phải chịu khổ không?”

“Không có, em yên tâm đi, Sanh Tiêu, từ lúc chị vào đây cho đến bây giờ, tâm tình lúc trước hoảng loạn bây giờ đã thanh thản hơn nhiều, thật ra chị đã hiểu ra nhiều điều, người quản giáo nói với chị, nếu chị cải tạo tốt, có thể được giảm án.” Mạch Tương Tư nhìn thấy mặt Sanh Tiêu u ám: “Không sao mà, lúc đó chị sẽ biểu hiện tốt, nhất định sẽ được giảm án, chờ đến lúc chị được ra, con của em không chừng đã kết hôn, Sanh Tiêu, thật ra chỉ như chớp mắt mà thôi, thời gian trôi qua rất nhanh.”

Đúng vậy, thời gian là liều thuốc tốt nhất để chữa lành vết thương, khế cắn môi, cô không tin là có thứ có thể không trôi đi: “Chị, em mang vào một chút đồ ăn và vật dụng, chị đừng chê nhé.”

“Sanh Tiêu, lần sau không cần phải mang đồ ... ”

“Chị, được rồi.” Mạch Sanh Tiêu cười yếu ớt, những đồ vật mang vào cho Tương Tư đều là do cô chọn lựa cẩn thận, bây giờ việc mà cô có thể làm cho Tương Tư, cũng chỉ có thể là những việc lặt vặt như thế này.

“Sanh Tiêu, Duật Tôn đối với em có tốt không?”

Mạch Sanh Tiêu theo phản xạ sờ vào cổ tay phải, lòng bàn tay chỉ cần chạm vào, nỗi đau này cứ như mới xảy ra: “Rất tốt.”

“Được, vậy là tốt rồi.” Tương Tư lộ vẻ vui mừng, Mạch Sanh Tiêu dường như có thể cảm thấy được sự thay đổi của Tương Tư, về mặt ả điềm tĩnh, đến cách nói chuyện cũng từ từ hơn trước đây nhiều.

Lúc Sanh Tiêu rời đi trời vẫn còn sớm, cô không định ở lại Bạch Sa, đứng trước bến xe buýt, trong tay cầm di động, là nút gọi đi, cô vẫn cứ do dự, không biết có nên gọi cho Thư Diễm không. Chờ cô sắp xếp ổn thỏa, rồi gọi cho Thư Diễm sau vậy.

Mạch Sanh Tiêu bước lên xe, theo thói quen ngồi xuống hàng ghế cuối cùng.

Tết sắp tới, phố dành cho người đi bộ ở Bạch Sa sớm đã trở nên náo nhiệt, quả bóng bay rất to được treo ở ngoài cổng ra vào, người đến đặt mua hàng tết đông như kiến, ngón trở của Duật Tôn gõ gõ lên vô-lăng, tháo kính râm màu trà xuống để sang bên cạnh.

Mạch Sanh Tiêu cũng giống như mọi người, lúc trước cô rất thích ngày Tết, lúc đó cha mẹ còn sống, mỗi năm, cả nhà sẽ đi dạo phố, mua pháo bông, câu đối, làm cho căn nhà nhỏ trở nên vui vẻ, náo nhiệt.

Nhưng năm nay chỉ còn lại một mình cô, cô không biết sẽ phải trải qua như thế nào.

Hai cô gái thuê cùng nhà đều về nhà ăn Tết, Sanh Tiêu nhìn đám người ngoài cửa sổ, cô giống như một người bị lãng quên, cô đơn một mình, không có ai bên cạnh.

“Tôn.” Mạc Y ngồi bên cạnh,

về mặt cẩn thận, cô ta ôm lấy tay người đàn ông, lấy lòng: “Năm nay, em ở lại với anh, hay là về nhà?”

“Tùy em.”

Mạc Y nghiêng người sang: “Cha mẹ em biết em được nghỉ, từ sớm đã giục em về, nếu đến cả Tết mà em cũng không về nhà, bọn họ sẽ nghỉ ngơi ... ”

“Không phải anh đã nói là tùy em sao?” Người đàn ông hạ cửa xe, không khí bên ngoài mặc dù rất lạnh, nhưng sau khi tuyết rơi, cảm giác lại rất nhẹ nhàng, khoan khoái.

Mắt Sanh Tiêu khẽ động, thật tình cờ lại nhìn thấy Mạc Y ôm lấy cánh tay Duật Tôn.

Thành phố Bạch Sa lớn như vậy, thế nhưng trong thời khắc này, tại nơi này, lại để cô nhìn thấy Duật Tôn.

“Cảm ơn anh, Tôn.” Mạc Y không nhịn được mỉm cười, nghiêng sang hôn nhẹ lên má Duật Tôn.

Đáy lòng Sanh Tiêu chợt trĩu xuống, cô nhìn sang hướng khác, mắt liền đỏ bừng, cô không khống chế được, chỉ có thể cắn răng, mở to mắt ra, thật ra, đau một chút cũng chỉ như vậy, sau khi đau, cô ngược lại, lại cảm thấy lòng mình trở nên bình tĩnh hơn. Cô đã từng nói, sẽ có một ngày, trái tim cô sẽ không còn biết đau đớn là gì nữa, cũng sẽ có một ngày, cô sẽ hoàn toàn loại bỏ Duật Tôn ra khỏi trái tim.

Bây giờ cô chưa thể làm cho bản thân hết đau khi gặp lại y, nhưng ít ra, cô có thể làm mình quay người đi, làm ình nhanh chóng không đau nữa.

Xe buýt tăng tốc sau khi đèn xanh bật lên, tầm mắt Duật Tôn lơ đãng lướt qua, bàn tay đang cầm vô-lăng của y không khỏi nắm chặt lại, khuôn mặt nghiêng nghiêng kia, rất giống Mạch Sanh Tiêu. Khi y muốn nhìn kỹ, xe buýt đã đi mất.

Duật Tôn nhẹ lắc đầu, không có khả năng, tóc Sanh Tiêu dài đến ngang lưng, nhưng cô gái mà y vừa nhìn thấy, lại có tóc ngắn.

Mạch Sanh Tiêu tựa đầu vào cửa kính, trong suốt, có thể từ trong đó nhìn thấy được một khuôn mặt nhỏ nhắn, cảm nhận. Chất tóc cô rất tốt, thích hợp để nuôi dài, nhưng từ sau khi đi làm, để tiện cho việc đuổi theo xe buýt, cô liền cắt ngắn.

Duật Tôn nổ máy, trong trí nhớ của y, Sanh Tiêu rất yêu quý mái tóc của cô, không có khả năng sẽ cắt ngắn như vậy.

Nhưng y lại không biết được, Mạch Sanh Tiêu bây giờ, chỉ sống trong một trần nhỏ, còn bình thường hơn cả bình thường, một ngày đến ba bữa cơm còn phải lo, làm sao có sức lực để ý đến mái tóc đây?

Mạc Y thắng lợi trở về, mua cho cha mẹ rất nhiều quần áo mới, còn có cả TV, tủ lạnh được người mang đến tận nhà, đồ đạc trong nhà sớm đã cần phải thay.

Trong căn nhà nhỏ bày đầy đồ đạc, trên giường toàn là quần áo hàng hiệu, mẹ Mạc vui vẻ đứng thử trước gương: “Tiểu Y, con không nên bỏ nhiều tiền như vậy để mua quần áo mà.”

“Mẹ, ở trường còn đi làm thêm, có thể kiếm tiền.” Mạc mẹ đi tới bên cạnh mẹ đang khoác chiếc áo lông: “Còn nữa, con có bạn trai rồi, rất nhiều thứ là anh ấy mua cho.”

“Bạn trai?” Mẹ Mạc sắc mặt tối lại: “Ai? Đáng tin không, con còn nhỏ như vậy.”

“Mẹ, yên tâm đi.” Mạc Y không muốn mẹ hỏi nhiều, cô ta kéo mẹ đến gần gương: “Xem này, bộ quần áo này rất tôn da mẹ nha, trẻ ra bao nhiêu.”

“Tiểu Y.” mẹ Mạc vẫn lo lắng: “Con phải chăm chỉ học tập, cha mẹ để con vào Hoa Nhân cũng không dễ dàng gì, cũng đừng có như trẻ con như vậy ... ”

“Ôi mẹ à, năm mới, mẹ nói cái gì thế?”

“Là mẹ lo cho con.”

“Con luôn giữ đúng mực mà! ” Mạc Y xoay người ngồi xuống mép giường: “Mẹ đừng lo lắng quá.”

Cô ta thu dọn quần áo trên giường: “Mẹ, anh đâu?”

“Nó á, cả ngày chơi bời lêu lổng ... ”

Mẹ Mạc vừa nói xong, cửa phòng ngủ liền bị đẩy ra, Mạc Kiện đang hút thuốc bước vào: “Mẹ, mẹ còn nói con.”

Mạc Y buông đồ trong tay xuống, cô ta bước tới kéo tay Mạc Kiện ra ngoài, hai người đi thẳng vào trong phòng của Mạc Kiện, Mạc Y khóa chặt cửa lại: “Anh, thứ kia đâu?”

Mạc Kiện mở ngăn kéo ra, lấy một cuộn chi phiếu từ trong bao thuốc lá đưa cho Mạc Y: “Không ngờ cô gái kia khi đi lại mang theo nhiều tiền như vậy.”

Mạc Y nhận lấy, ánh mắt lướt qua chữ số trên ngân phiếu, mắt liền dừng lại, không khỏi lú lẫm: “Em cũng không ngờ là nhiều như vậy.”

“Ừ, bây giờ làm gì? Nhiều tiền như vậy, chúng ta tiêu mấy đời cũng không hết.”

“Anh, anh có suy nghĩ gì không đấy? Chi phiếu này chúng ta không dùng được, số tiền lớn như vậy, nhất định sẽ kinh động đến Duệ Tôn.” Mạc Y nắm chi phiếu trong tay, vẻ mặt không cam lòng.

“Cái gì? Nếu thế thì không phải thành chi phiếu bỏ đi à?” Mạc Kiện nhìn chỗ chi phiếu dày cộp, hần cấn rằng.

Mạc Y không đáp lại, đối với cô ta mà nói là bỏ đi, nhưng lại có thể làm cho cuộc sống sau này của Mạc Sanh Tiêu lâm vào cảnh khốn cùng, cô ta không phải rất đặc ý sao? Thật muốn xem, Mạc Sanh Tiêu ngay cả piano cũng không đàn được nữa, còn có thể đặc ý kiểu gì: “Anh, những người mà anh tìm có đáng tin không?”

“Chuyện đó là tất nhiên, đều là bạn tốt của anh mà.” Thật ra, chính là hai tên mà hắn quen được ở sòng bạc.

“Điều em nhờ anh thì sao?”

“Ôi, tiểu Y, vì sao mà em muốn phết tay cô ta?”

“Anh, có một số việc anh đừng hỏi.” Mạc Y giơ tay đến trước mặt Mạc Kiện.

“Có ý gì?” Mạc Kiện giả ngu hỏi.

“Có ý gì? ”Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư” đâu?”

“Tao không biết.”

Mạc Y nhíu mày: “Sao anh lại không biết, khi cô ta ra khỏi nhà, rõ ràng em nhìn thấy cô ta đeo trên cổ, chẳng lẽ anh không tìm thấy sao?”

“Không có, ngoài hành lý và chi phiếu, không thấy dây chuyền nào cả.” Mạc Kiện cúi đầu, châm thuốc, cố gắng tránh ánh mắt của Mạc Y.

“Không có khả năng ... ” Mạc Y ngồi ở mép giường, Tinh Tinh trong lúc vô tình đã nói đến “Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư”, nói rằng sợi dây chuyền đó không biết được người nào mua trong đấu giá, cô ta đã xem qua ảnh trên mạng, vì vậy khi Mạc Sanh Tiêu rời khỏi Hoàng Duệ Ấn Tượng, cô ta liếc mắt một cái liền nhận ra, dây chuyền Mạc Sanh Tiêu đang đeo, chính là “Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư”.

“Ồ, vậy sợi dây chuyền đó có phải rất đáng giá không?”

“Vô nghĩa, nó có thể mua được mấy căn nhà đó.” Mạc Y tức giận trừng hắn.

“Nói không chừng ... nói không chừng là mà em nhìn lầm rồi.” Mạc Kiện trong lòng mừng thầm, không ngờ chiếc dây chuyền kia lại đáng giá như vậy, lúc trước trên người Mạc Sanh Tiêu trừ khoản chi phiếu lớn kia, cũng chẳng có bao nhiêu tiền mặt, may mắn là có một sợi dây chuyền, cũng không biết là bán đi, rốt cuộc được bao nhiêu tiền?

“Mắt em còn chưa mờ! ”

“Được rồi, được rồi.” Mạc Kiện bước tới vỗ vai em gái: “Bây giờ mày đi theo kẻ có tiền, còn thiếu một sợi dây chuyền sao? Tao với mày nói chuyện chính trước đã, lần trước tao tìm người làm việc, tiền trả trước còn thiếu nhiều.”

Mạc Y trừng mắt, đứng dậy muốn đi ra: “Bọn họ ra tay có biết nặng nhẹ không đấy?”

“Ôi dào, em gái yên tâm, bàn tay kia nhất định là không giữ được.”

Mạc Y mở cửa phòng: “Để em lấy tiền cho anh.”

“Được!” Mạc Kiện nằm xuống giường, cái này, hẳn có thể tìm bạn đánh bạc, không chừng có thể gỡ lại số tiền lần trước thua.

Sanh Tiêu xuống khỏi chiếc xe đường dài, cô hơi say xe, nghỉ ngơi một lúc rồi mới ngồi xe buýt về nhà.

94. Chương 94: Một Người Cô Quạnh, Hai Người Sai

Mạch Sanh Tiêu vừa đi đến hành lang đã nhìn thấy Đào Thần mặc một chiếc áo len màu xanh ngọc đang đứng đợi ở cửa.

“Sanh Tiêu, em đi đâu vậy?”

Sanh Tiêu cúi thấp đầu: “Em đi ra ngoài có chút việc.”

“Tôi còn đang đợi em nấu cơm cho tôi đây.”

Sanh Tiêu gần như quên mất việc này, cô còn tưởng Đào Thần nói đùa: “Thầy không sao chứ?”

“Toàn ăn cơm canh đạm bạc, không biết là đã bao lâu rồi tôi không được nếm thịt cá.” Mạch Sanh Tiêu biết anh đang nói quá lên, cô không khỏi mỉm cười: “Vậy em đi mua đồ ăn với thầy.”

“Không cần, đều đã mua rồi.” Đào Thần tự nhiên mà nắm lấy cổ tay Sanh Tiêu kéo về phía trước, Sanh Tiêu ngạc nhiên dừng bước, vội rút tay lại.

Đào Thần giật mình: “Có phải là tôi chạm phải vết thương của em không? Sanh Tiêu, thực xin lỗi.”

“Không phải.” Mạch Sanh Tiêu chỉ là không quen tiếp xúc gần gũi với người khác như vậy, cô đi theo sau Đào Thần, nhà của anh thì ra chỉ cách nhà cô mấy căn hộ, đi sang đó cũng không đến bảy tám phút. Sanh Tiêu đi vào nhà, căn nhà chín mươi mét vuông, hai phòng ngủ, một phòng khách một phòng bếp, hẳn là đã từng sửa sang lại, tường nhà màu xanh nhạt cho thấy chủ nhân của nó tính tính rất dịu dàng.

Đào Thần tất nhiên là biết Mạch Sanh Tiêu đã xảy ra chuyện gì, nếu không Sanh Tiêu cũng sẽ không phải chạy tới trấn Lâm Thủy này, nhưng đến bây giờ anh cũng không hỏi đến, Sanh Tiêu đặt túi xách xuống: “Phòng bếp ở đâu ạ?”

“Vẫn còn sớm, không cần vội.” Đào Thần pha cho Sanh Tiêu một ly sữa nóng, hai người ngồi nói chuyện, đại khái là nói về tình hình gần đây, đồng hồ báo đã đến bốn giờ, lúc này mới bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Trong bồn rửa có rất nhiều rau xà lách, thịt cá, rau quả, trái cây đều có, Mạch Sanh Tiêu đứng cạnh Đào Thần: “Hôm nay là ngày gì vậy?”

“Là ngày đầu tiên em nấu nướng miễn phí cho tôi, tôi phải thử xem tay nghề của em như thế nào.” Đào Thần ở bên cạnh phụ giúp, tay nghề của Sanh Tiêu rất thuần thực, là lúc ở Hoàng Duệ Ấn Tượng học được từ dì Hà không ít món ăn.

Không đến một giờ, trên bàn ăn liền bày biện vài món ăn gia đình.

Sườn xào chua ngọt, thịt gà cay, đậu phụ ma bà, trứng xào cà chua, canh cá nấu với khoai mỡ, còn có món nướng New Orleans, chỉ cần cho vào lò vi sóng quay là được.

“Xong rồi.” Mạch Sanh Tiêu tháo tạp dề ra, Đào Thần xới cơm đặt trước mặt cô.

“Em không ăn, phải về nhà có chút việc.” Sanh Tiêu từ chối.

“Muộn thế này còn có việc gì? Ông chủ tôi đây cho phép em ăn cơm.” Anh đề lại vai Sanh Tiêu, để cô ngồi xuống. Mạch Sanh Tiêu nhìn Đào Thần: “Thầy Đào, thầy còn đùa được.”

Cô vừa dứt lời, liền thấy người đàn ông về mặt cứng ngắc, Mạch Sanh Tiêu vội ngậm miệng lại, mỗi lần gặp cô đều gọi thẳng tên anh, chính vì không muốn anh nhớ lại khoảng thời gian khi còn ở Hoa Nhân: “Xin lỗi.”

“Em gọi tôi như vậy cũng đúng, bây giờ tôi vẫn là thầy giáo, chẳng qua, là giáo viên mầm non.” Đào Thần gấp miếng sườn vào bát Sanh Tiêu, giọng nói có vẻ chơi vơi, anh nhìn thấy vẻ mặt Sanh Tiêu buồn bã, nhanh chóng khuấy động không khí: “Nhưng mà, sau này em hãy gọi tên tôi đi, tôi thấy tên mình rất hay.”

“Vâng.” Sanh Tiêu nặng nề gật đầu.

Mạch Sanh Tiêu suốt nửa thì quên mất đã bao lâu rồi mình không ăn một bữa cơm tử tế, từ sau khi Tương Tư gặp chuyện không may, cuộc sống của cô thường bất an, rời khỏi thành phố Bạch Sa đến trấn Lâm Thủy, mỗi ngày đều ăn mỳ ăn liền, hiếm khi cô cảm thấy ngon miệng, ăn một bát cơm đầy.

Ăn xong bữa tối, cô dọn dẹp lại phòng bếp, đồ ăn chưa ăn xong thì cất vào trong hộp. Đào Thần bảo Sánh Tiêu ngồi vào sofa ở phòng khách: “Sanh Tiêu, Tết em có về Bạch Sa không?”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu: “Không ạ.”

“Vậy thì tốt, khi nào em nghỉ thì chúng ta đi mua đồ Tết, được không? Ba mẹ tôi cũng sẽ đến, nếu không em ở nơi này đi, mọi người cùng quây quần vui vẻ một chút.”

Sanh Tiêu không chút nghĩ ngợi, liền cự tuyệt: “Không được.”

“Vì sao? Em không về Bạch Sa, năm mới sẽ rất cô đơn, buồn tẻ.”

“Em ... ” Mạch Sanh Tiêu cũng không muốn làm phiền Đào Thần, lại nói, bây giờ cô không thể thích ứng với cuộc sống quá náo nhiệt, cô thuận miệng nói dối: “Chị gái em sẽ đến đây, bọn em đã giao hẹn với nhau.”

Đào Thần ngạc nhiên, về mặt có chút mất mát: “Vậy là tốt rồi, nhưng mà nếu em rảnh có thể đi sắm đồ với tôi chứ? Cha mẹ tôi cũng phải giao thừa mới tới đây, nên chuẩn bị gì đó, tôi nghĩ là mình còn vụng về.”

Mạch Sanh Tiêu gật đầu: “Được, em đi mua với anh.”

Hai người ngồi một lúc, Sanh Tiêu liền đứng dậy ra về.

Đào Thần đưa cô đến đầu cầu thang, Mạch Sanh Tiêu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Ngủ ngon.”

“Sanh Tiêu.” Đào Thần gọi khi cô sắp bước lên cầu thang, anh lấy một vật từ trong túi ra, kéo tay Sanh Tiêu, nhân lúc cô chưa kịp phản ứng, liền đeo vật đó lên cổ tay cô. Cô chỉ cảm thấy chỗ cổ tay có chút lạnh lạnh, tay áo bị Đào Thần vén lên, Sanh Tiêu giơ tay lên liền thấy một chiếc đồng hồ, chiếc đồng hồ khá to, có thể che được vết sẹo trên cổ tay cô.

“Tặng em đây.” Đào Thần thu tay lại: “Như thế, em sẽ không phải cố ý mua toàn áo dài để che nó đi.”

Trong lòng Mạch Sanh Tiêu bỗng dâng lên cảm giác ấm áp, sự ấm áp này đã nhẹ nhàng ôm lấy trái tim lạnh giá của cô, cô chăm chú nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, còn là màu trắng mà cô thích, như vậy, sẽ không ai nghi ngờ, thứ mà cô muốn che đi là vết sẹo đáng sợ.

“Đào Thần, cảm ơn anh.” Giọng nói của Sanh Tiêu run run, cô nâng mu bàn tay lên, che trước mũi.

“Ra ngoài cả ngày cũng mệt rồi, mau về nghỉ ngơi đi.”

Mạch Sanh Tiêu đứng ở hành lang, ánh đèn rất tối, Đào Thần vẫy tay với cô rồi rời đi, tay trái của Sanh Tiêu đặt lên đồng hồ, năm ngón tay nắm chặt lấy.

Thì ra Đào Thần đã nhìn ra, mỗi chiếc áo của cô tay áo đều rất dài, là để che đi vết sẹo.

Thứ hai đi làm, Sanh Tiêu nhận được tháng lương đầu tiên, 2000 tệ, cùng với 300 đồng tiền thưởng tết.

Gần cuối năm, các đồng nghiệp rảnh rỗi liền ngồi tám chuyện, nói xem Tết Âm lịch sẽ làm gì, có người là nhân viên lâu năm, nhận được tiền thưởng liền chuẩn bị cùng gia đình đi du lịch. Sanh Tiêu yên lặng sửa soạn lại bàn của mình, cô chưa bao giờ tham dự náo nhiệt cùng bọn họ, bởi vì bọn họ đều có tổ ấm để trở về, mà cô, không có.

Ngày nghỉ đầu tiên, Sanh Tiêu thức giấc rất sớm, lại nằm im trong chăn không dậy.

Hàng ngày cô ngủ rất ít, sau 12 giờ mới ngủ, nhưng đều 6 giờ là tỉnh.

Mạch Sanh Tiêu đã đồng ý đi mua sắm với Đào Thần, cô nằm một lúc liền dậy đi tắm, khi xuống lầu liền thấy anh đang đứng ở hàng lang: “Anh đến từ lúc nào?”

“Tôi cũng vừa đến.” Hai tay Đào Thần lạnh đến phát run, vẻ tươi cười trên mặt cũng có chút cứng, hai tay Sanh Tiêu đút trong túi: “Em cho anh số điện thoại, lần sau có việc, anh cứ gọi điện thoại cho em là được.”

“Ừ.” Đào Thần vội rút điện thoại ra, lưu số của Sanh Tiêu vào.

Mấy ngày này người đi mua hàng Tết là đông nhất, nhân viên công chức đều được nghỉ, các trung tâm thương mại đều giảm giá mạnh khiến người dân đi mua sắm đông như thể không phải trả tiền. Sanh Tiêu chen chúc một lúc, liền cảm thấy ngực khó thở, thiếu không khí, chẳng trách cảm thấy khó chịu.

Đào Thần muốn mua áo lông cho cha mẹ, Mạch Sanh Tiêu giúp anh chọn: “Cái này thế nào? Màu sắc không quá tối, hơn nữa bình thường người già thì eo không còn đẹp nữa, cái áo này dài vừa phải, có thể che khuất phần eo.”

“Đẹp lắm.” Đào Thần tiến đến ngắm nhìn, chọn lấy một chiếc số 165 trên giá treo: “Sanh Tiêu, em có muốn mua gì không?”

“Em không cần.” Mạch Sanh Tiêu nhìn sang, mua một chiếc áo cũng phải tốn mấy trăm, tiền lương của cô còn phải để dành để mua đồ gia dụng, lại nói, từ sau khi Tương Tư ở kia, cũng phải cần đến tiền: “Lúc đi làm em đã mua mấy bộ rồi.”

Đào Thần thanh toán xong liền trở lại, cùng Sanh Tiêu đi qua Only, anh không khỏi dừng bước, Mạch Sanh Tiêu nhìn theo tầm mắt của anh, chỉ thấy trên người ma-nơ-canh đang mặc một chiếc áo măng-tô màu be, trên móc ghi, giá 1600, Đào Thần tiến gần lại.

“Muốn mua tặng bạn gái phải không?”

“Không phải, tôi làm gì có bạn gái chứ.” Đào Thần cười yếu ớt.

Mạch Sanh Tiêu tránh đi ánh mắt của anh, cô có thể cảm giác được Đào Thần muốn mua nó cho cô: “Thật ra một chiếc áo mà đắt như vậy cũng không tốt, mặc gần hai ngàn ở trên người, chẳng may lại bị bẩn, thật mệt.”

Nhân viên bán hàng ở bên trong nghe thấy lời này của Sanh Tiêu, vẻ mặt liền u ám nhìn cô.

Cô vội kéo tay Đào Thần rời đi, thật ra anh muốn mua cho cô một chiếc áo tốt một chút, tuy tiền lương của anh không cao, còn phải trả tiền nhà, nhưng mà một chiếc áo thì vẫn có thể mua được. Quan trọng là, anh cảm thấy khí chất trên người Sanh Tiêu, nên mặc loại quần áo như vậy.

Mạch Sanh Tiêu trước đây, khi mà Duật Tôn cưng chiều cô nhất, quần áo trong nhà nhiều vô kể, nhiều bộ còn chưa bao giờ mặc đến, Duật Tôn luôn cho người mang những bộ quần áo kiểu mới nhất đến tận Hoàng Duệ Ấn Tượng, đều dựa theo số đo của Mạch Sanh Tiêu.

Thật ra, mặc trên người, cho dù là giá mấy vạn, chỉ cần trong lòng vui vẻ, thì hàng vỉa hè cũng tốt.

.
. .
.

Hai người đi xuống tầng 1, Đào Thần vào Coco mua đồ uống nóng.

Mạch Sanh Tiêu ngồi xuống nghỉ ngơi, trên chiếc TV 42 inch đang phát bài hát chúc mừng năm mới, sau khi chen chúc với cả đám người, Sanh Tiêu cảm thấy hơi nóng, cô giơ tay phải lên, quạt quạt chút gió.

Màn hình TV đột nhiên chuyển kênh, khuôn mặt của Duật Tôn đập vào mắt Mạch Sanh Tiêu, trái tim cô run rẩy, nhất thời cảm thấy khó thở.

Đây là hạng mục mới mà công ty Duật Tôn vừa đấu thầu, là nghi thức cắt băng khánh thành, người đàn ông vẫn tươi cười như bình thường, miệng tạo thành một đường cong, giống như một con thiên nga lạc trong bầy gà, bộ âu phục màu đen càng tôn lên sự ma mị của y.

“Sanh Tiêu?” Đào Thần đưa trà sữa cho cô.

Mạch Sanh Tiêu giật mình hoàn hồn, cô nhìn người đàn ông bên cạnh, ánh mắt mê muội, Đào Thần nhét trà sữa vào trong tay cô, Sanh Tiêu giữ lấy cái cốc, lòng bàn tay liền ấm áp lên, cô đứng dậy muốn rời đi. Đào Thần thấy vậy, bàn tay phải liền đặt lên vai Sanh Tiêu, ấn cô ngồi xuống: “Em đã ly hôn với anh ta, không cần phải trốn tránh.”

“Em không có.” Giọng nói của cô rất nhỏ, mang theo chút khăn khăn, hiển nhiên là hô hấp khó khăn.

“Không có thì tốt.” Đào Thần tựa người vào ghế: “Sanh Tiêu, em có biết lúc tôi ra khỏi bệnh viện, điều đầu tiên mà tôi nghĩ tới là gì không?”

”Là gì?”

“Tôi nghĩ, tay của tôi đã như vậy, tôi còn có thể làm gì? Từ lúc sáu tuổi tôi đã bắt đầu học đàn, đến tận ngày hôm đó gặp chuyện không may, không một ngày nào là tôi không chạm đến đàn, tôi nghĩ, nếu tay tôi khi đàn piano không còn thanh thoát nữa, có phải là từ nay về sau sẽ bỏ đi không?”

Mạch Sanh Tiêu nghe thấy vậy, trong lòng không khỏi chua xót.

“Lúc mới bắt đầu, tôi thậm chí còn không muốn nhìn thấy piano, nhưng người còn sống, không thể đoán trước được bất cứ chuyện gì. Khi đối mặt với cuộc sống, để tồn tại tôi phải vượt qua trở ngại tâm lý, em xem, bây giờ tôi vẫn đánh đàn, tôi cũng rất vui vẻ.” Đào Thần nhìn Mạch Sanh Tiêu: “Rất nhiều lúc sẽ như vậy, em càng muốn trốn tránh, thì nó sẽ càng xuất hiện nhiều hơn trước mặt em, vậy không bằng hãy đối mặt với nó.”

“Đào Thần, anh có từng oán giận chưa?” Dù sao, lúc trước anh bị như vậy là vì cô.

“Sanh Tiêu, tôi nói cho em một chuyện, nhưng mà em không được cười.” Người đàn ông dáng vẻ nghiêm túc.

“Chuyện gì?” Sanh Tiêu có chút căng thẳng.

“Thật ra, tôi tin vào phật. Tôi cho rằng, có một số thứ đã được định sẵn, cho dù đã cố gắng nhưng không được kết quả như mong muốn, tôi vẫn tin, bất cứ phương diện nào, bất cứ việc nào cũng sẽ được bù đắp bằng cái khác.”

Mạch Sanh Tiêu cũng không bật cười, vẻ mặt cô cũng nghiêm túc: “Đào Thần, em cũng tin.”

Hai người ngồi một lúc, Sanh Tiêu uống hết cốc trà sữa trong tay, toàn thân đều ấm lên, cô đi theo phía sau Đào Thần, cô liếc mắt qua màn hình TV, cô chỉ liếc, rất nhanh liền rời đi.

Bên ngoài khu mua sắm chính là cửa hàng Carrefour, cô định sẽ mua một số vật dụng.

Cô mua các vật dụng cần thiết, như kem đánh răng, khăn tắm, dường như mỗi đồng tiền bỏ ra đều rất tính toán, cô mua một chút rau xà lách, không mua nhiều đồ cho năm mới, ít nhất Đào Thần cũng nhìn ra được, cô không giống như sẽ cùng với Mạch Tương Tư ăn Tết.

Anh không hỏi nhiều, ở phía sau đẩy xe hàng giúp cô.

Lần này trở về, Sanh Tiêu không từ chối yêu cầu của Đào Thần là đưa cô lên lầu, cô mở cửa đi vào: “Hôm nay em trở tài, mời anh ăn cơm.”

“Tôi sẽ không khách khí, để tôi phụ em.” Đào Thần đem đồ ăn vừa mua vào trong bếp.

Duật Tôn trở lại Hoàng Duệ Ẩn Tượng, dì Hà thu dọn xong mọi thứ đang từ phòng ngủ đi ra. Rất nhanh là Tết rồi, dì Hà quét dọn nhà cửa sạch sẽ, Duật Tôn nhớ ra, hôm nay bà sẽ về nhà ăn Tết.

Y đưa tiền lương cho dì Hà, cũng đưa cho bà thêm một bao lì xì như năm trước. Dì Hà mừng rỡ, liên tục nói cảm ơn.

Duật Tôn ngồi trên sofa, nhìn bóng dáng dì Hà, đến cả dì Hà cũng rời đi, Hoàng Duệ Ẩn Tượng to lớn như vậy, cũng chỉ còn lại một mình y.

Y không hiểu vì sao niềm vui của mọi người đều có thể dùng tiền để đổi được, duy chỉ có Y thì lại không.

Điều duy nhất Sanh Tiêu chuẩn bị cho năm mới chính là hai chiếc đèn lồng nhỏ bằng nắm tay treo trên cửa sổ phòng ngủ, cùng với câu đối dán ngoài cửa.

Ngày Giao Thừa, khu nhà vô cùng náo nhiệt, các bác gái tự tập trung thành một đội, khua chiêng gõ trống chúc mừng. Sanh Tiêu đi qua, liền tránh đi, dường như tiếp xúc với bầu không khí náo nhiệt, trái tim của cô sẽ càng ngọt ngào hơn.

Bữa cơm Tất niên của cô cũng rất đơn giản, một món ăn, một món canh, không có ai khác, làm nhiều thì lãng phí.

Vừa chập tối, tiếng pháo hoa đã vang vọng phía chân trời, xuyên qua cửa sổ, ánh sáng phản chiếu lên khuôn mặt cô đơn của Sanh Tiêu, cô đi tới kéo tấm rèm lại, xới một bát cơm trong nồi cơm điện.

“Cộc cộc ... ” chuông cửa đã hồng, người đến tìm chỉ có thể gõ cửa.

Sanh Tiêu đứng dậy mở cửa, nhìn thấy Đào Thần đội một chiếc mũ len màu đen đang đứng ngoài cửa, trên cổ quấn một chiếc khăn, dáng người của anh cao ngất, trông khôi ngô tuấn tú: “Đào Thần, có việc gì sao?”

Mạch Sanh Tiêu che trước cửa, cũng không để anh vào trong.

“Chị gái em đến đây phải không? Tôi đến chúc Tết hai người.”

Sanh Tiêu nắm chặt tay cầm: “Chị ấy ... ”

Đôi mắt đen láy của Đào Thần nhìn thẳng vào cô.

“Chị ấy có việc đột xuất không đến được, anh về trước đi, em ăn cơm xong sẽ sang chúc Tết cô chú, bọn họ đến rồi phải không?”

“Đến lúc trưa.” Đào Thần xuyên qua khe hở của cửa, nhìn thấy đồ ăn đạm bạc ở trên bàn, trong lòng bỗng khấn nguyện: “Sanh Tiêu, cha mẹ tôi bảo tôi sang mời em sang, cơm nước xong, chúng ta có thể đánh bài.”

“Đào Thần, cơm em cũng đã ăn được một nửa rồi.”

Sanh Tiêu bị anh kéo cổ tay đi ra ngoài, Mạch Sanh Tiêu vẫn từ chối: “Em không đi đâu.”

“Vậy em muốn đây đón năm mới một mình sao?” Đào Thần quay đầu lại: “Hôm nay không phải là do chị gái em có việc đột xuất, hôm đó ở Carrefour tôi đã thấy em mua rất ít đồ, không giống như sẽ có người tới, Sanh Tiêu, còn nhớ trước đây tôi đã nói gì với em không? Nếu em cứ khép kín như vậy, không ai có thể giúp em được. Mạch Sanh Tiêu, em nghe lại một lần nữa, tôi nhất định sẽ kéo em ra khỏi nỗi đau đó, tôi không tin, chẳng lẽ từ lúc bắt đầu quen biết em tôi đã nhìn lầm? Em thực sự không thể chịu nổi một chút đả kích sao?”

Mạch Sanh Tiêu bị anh nắm chặt cổ tay, mí mắt không nói gì.

“Chìa khóa có trên người không?”

Sanh Tiêu ngẩng đầu: “Có.”

Đào Thân nghiêng người đóng cửa lại, Sanh Tiêu cũng bị anh kéo đi.

So với cô, nhà Đào Thân náo nhiệt hơn, vào nhà, ngẩng đầu lên có thể trông thấy mấy chục quả bóng màu sắc rực rỡ ở trên trần nhà, mẹ Đào đang bận rộn trong bếp, đồ ăn trên bàn nóng hổi tỏa hương thơm nức mũi, ba Đào đang ngồi trên sofa xem TV. Trên bàn bày đầy đồ ăn vặt, trong phòng khách mở điều hòa, khí lạnh trên người cô cũng bị xua tan, Sanh Tiêu hơi chói mắt, đứng im tại chỗ.

Trước đây, cô cũng có một gia đình như vậy.

“Đây là Sanh Tiêu phải không?” Mẹ Đào từ phòng bếp đi ra, đặt gà hầm lên trên bàn, bà đi tới nắm lấy tay Sanh Tiêu: “Cô nghe Đào Thân nhắc đến cháu luôn, thằng nhóc kia rất lười, nếu không có cháu giúp, không chừng nó đã sớm chết đói.”

“Cô, cô khách khí rồi.”

“Đào Thân, còn không mau mời Sanh Tiêu ngồi.” Ba Đào đứng dậy, vẻ mặt dễ gần.

“Cô, để cháu giúp cô.” Mạch Sanh Tiêu cởi áo bông ra vắt lên trên giá treo, mẹ Đào vội xua tay: “Không cần không cần, cháu ngồi xem TV với Đào Thân đi, cô làm một tí là xong.”

“Mẹ, mẹ đừng có xem thường Sanh Tiêu, để cô ấy giúp đi.” Đào Thân biết, nếu Mạch Sanh Tiêu không làm gì, bữa cơm này cô ăn nhất định sẽ rất câu nệ.

Sanh Tiêu cùng mẹ Đào bận rộn trong bếp, mẹ Đào rất thích nói chuyện, đến lúc ăn bữa tối, Sanh Tiêu tất nhiên là không bị mất tự nhiên, cô sắp bát đĩa, cha mẹ Đào Thân ngồi cùng, coi cô như người cùng nhà, cô rất tự nhiên mà hòa nhập vào bầu không khí này.

TV trong phòng khách đang phát tin về tiệc năm mới, mẹ Đào gấp một chiếc cánh gà vào bát Sanh Tiêu: “Con gái phải ăn nhiều một chút mới tốt.”

“Cảm ơn cô.”

Không biết năm nay có Lư Khiêm không, cô rất thích xem cậu ấy biểu diễn ảo thuật,

“Mẹ, cha con vẫn ngồi đây đây.” Đào Thân đùa giỡn.

“Cậu nhóc kia còn rất đẹp trai, cháu thử nói xem nếu bác tới nơi sản xuất của Đêm xuân, thì có được làm khách mời biểu diễn không? Như vậy thì cô có thể xem gần hơn, xem làn da của cậu ấy đẹp như thế nào?” Mặt mẹ Đào như rất rành rẽ.

Mạch Sanh Tiêu suốt bữa thì ghen cơm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ngượng ngùng ho khụ khụ.

“Mẹ, nhìn mẹ kìa ...” Đào Thân vội rót cốc nước cho Sanh Tiêu: “Nhiều tuổi rồi mà thích thần tượng.”

Mạch Sanh Tiêu vội uống ngụm nước, tầm mắt của mẹ Đào đang dán lên TV liền thu hồi: “Sanh Tiêu, cháu đừng trách, cháu nói xem, cô suốt ngày phải đối diện với ông bạn già kia, không chán ngấy mới là lạ đấy.”

Khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu không khỏi giãn: “Cô, cháu cũng thích Lưu Khiêm, cháu vẫn không thể đoán được, lúc trước anh ấy làm thế nào mà cho được cái nhẫn của Đồng Khanh vào quả trứng.”

“Đúng vậy, cô cũng thế, mà quả trứng kia không hề bị vỡ.”

Mạch Sanh Tiêu vui vẻ cùng bà nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng ba Đào và Đào Thân cũng thêm vào vài câu, một bữa cơm ấm áp như thế mà trôi qua. Sau khi ăn xong, Sanh Tiêu lại cùng bọn họ đánh bài, cô chẳng biết cái gì ngoài chạy nhanh.

Bởi vì nghĩ đến cha mẹ Đào Thân, cô liền đánh bài một tiếng, Sanh Tiêu ngồi trên sofa xem TV, cô nhìn đồng hồ: “Đào Thân, em phải về.”

“Chờ hết pháo hoa, tôi đưa em về.”

“Vâng.” Sanh Tiêu dựa vào sofa, bắt tri bắt giác, thiếp đi mất. Đây là lần đầu tiên kể từ khi rời khỏi Bạch Sa, cô ngủ sớm như vậy.

Mẹ Đào và ba Đào trở lại phòng ngủ, khi đi qua móc treo quần áo, mẹ Đào len lén nhét thứ gì đó vào trong túi áo Mạch Sanh Tiêu.

Đào Thần lấy chăn đắp lên cho cô, Mạch Sanh Tiêu ngủ không sâu, chăn vừa mới chạm đến bả vai, cô liền mở mắt ra.

“Chúng ta xuống lầu bắn pháo hoa.”

Sanh Tiêu gật đầu đứng dậy: “Thật ngại, em ngủ quên mất.”

Đào Thần lấy pháo hoa mang xuống lầu, Sanh Tiêu đứng bên cạnh, nhìn một đám ánh sáng lóe trên bầu trời, cô liền nheo mắt lại.

Lúc trước, ở cổng trường Hoa Nhân, Nghiêm Trạm Thanh đã bắn một hồi pháo hoa đến lóa cả mắt cho cô, đáng tiếc, bọn họ hữu duyên vô phận.

Mà Duật Tôn ...

Mạch Sanh Tiêu nghĩ đến cái tên này, lồng ngực vẫn không nhin được mà cảm thấy run rẩy, cô nhú mào, cúi người.

“Sanh Tiêu, em sao thế?”

Sanh Tiêu miễn cưỡng nở nụ cười: “Có lẽ là do tay nghề của cô tốt quá, em ăn quá no.”

Mà Duật Tôn, những gì tốt đẹp y cho cô, đã sớm nở tối tàn, ngăn ngừi hơn cả hoa quỳnh.

Đào Thần đưa cô về nhà, Mạch Sanh Tiêu đóng cửa lại, cả căn phòng hiu quạnh, thì ra, cô vẫn chỉ có một mình.

Hai tay cô dút vào túi áo, vô tình chạm phải vật gì đó.

Lấy ra, thì ra là một bao lì xì.

Sự kiên cường nguy trang bên ngoài của Sanh Tiêu giờ phút này hoàn toàn sụp đổ, cô cúi đầu ngồi ở mép giường, ngón tay nắm chặt lấy chiếc lì xì vẫn còn hơi ấm.

Nam Dạ Tước gọi điện thoại cho Duật Tôn, vốn định mời y đến Ngự Cảnh Uyển đón Tết, nhưng Duật Tôn từ chối.

Y đặt một phòng ở khách sạn quốc tế.

Khi đi, ở đại sảnh khách sạn sớm đã chật ních người, phần lớn là mọi người đi ăn cơm Tất niên, nhìn quanh cả khách sạn, cũng không nhìn thấy ai đi một mình như Duật Tôn.

Y đặt phòng riêng, một bàn đồ ăn, một cánh cửa, toàn bộ sự náo nhiệt ở ngoại đại sảnh đã bị che lấp hẳn đi.

Duật Tôn đứng ở trước cửa sổ sát đất, ngắm nhìn cả thành phố Bạch Sa, tất cả đều đang đắm chìm trong hương vị của Tất niên, trên bàn chính là bữa cơm Tất niên sang trọng nhất khách sạn quốc tế, y lại không có cảm giác ngon miệng, trên ngón tay là điều thuốc đã châm, người tựa lên cửa sổ trong suốt.

“Duật thiếu, ngài còn chuyện gì cần dặn dò không ạ?”

“Đi ra ngoài đi.”

Duật Tôn cũng không quay đầu lại, hút hết điều thuốc liền trở lại chỗ ngồi, vị trí bên cạnh cũng xếp một bộ bát đĩa, thật giống khi y ăn cơm, có người ngồi cùng.

Cả bàn đồ ăn, tận đến khi y rời đi, dường như cũng không động đến.

Thậm chí y còn nghĩ rằng, vì sao phải mừng năm mới?

.

.
.
Duật Tôn trở lại Hoàng Duệ Ẩn Tượng, ra đón y chỉ có Hải Bối, Mạch Sanh Tiêu đi rồi, tinh thần của Hải Bối cũng uể oải, phần lớn thời gian đều nằm ngoài ban công.

Duật Tôn đi đến trước piano, y bật đèn lên, cởi áo vest, xắn tay áo, ngồi xuống.

Hai tay đặt trên những phím đàn đen trắng, piano cất lên một giai điệu.

Trong đầu y đột nhiên nhớ tới một câu mà y đã từng nói, nếu một ngày nào đó Mạch Sanh Tiêu không thể đánh đàn nữa, y sẽ làm bàn tay kia của cô.

Duật Tôn không khỏi cười lạnh, bây giờ cô nhất định là sống rất tốt.

Lúc trước tay phải bị thương, nhưng Duật Tôn biết, vết thương đó cũng không nặng, sau khi hồi phục, đánh piano thì không phải vấn đề gì.

Mạch Sanh Tiêu bây giờ, chắc là đang ở một căn biệt thự nào đó, thoải mái mà ngắm cảnh, đàn piano đón năm mới?

95. Chương 95: Sống Không Bằng Chết, Cũng Phải Sống Kiên Cường

Đầu ngón tay Duật Tôn nhẹ lướt, tiếng đàn bay bổng lách vào từng góc ngách trong Hoàng Duệ Ẩn Tượng, ánh trăng đêm Giao thừa bị khói bụi của pháo hoa nhuộm thành một màu đỏ, rọi lên bóng lưng thẳng tắp của Duật Tôn, càng làm tăng lên sự cô độc.

Hải Bối yên lặng nằm ở bên chân y, ủ rũ.

Cả Hoàng Duệ Ẩn Tượng đắm chìm trong bóng đêm lúc sáng lúc tối, chỉ có tiếng đàn kia, như đang lay động đến tận lòng người, lúc nóng lúc lạnh, giống như lòng người.

Chuông cửa bên ngoài bỗng nhiên vang lên không ngừng, như đang thúc giục.

Duật Tôn đứng dậy đi ra ngoài, mở cửa, liền thấy Thư Diễm nắm chặt hai tay đứng bên ngoài. Vừa nhìn thấy Duật Tôn, liền hét ầm lên: “Sanh Tiêu đâu, Sanh Tiêu ở đâu?”

“Tôi không biết.” Giọng nói của người đàn ông rất nhẹ, cũng rất lạnh.

Thư Diễm vừa tức vừa cuống, đứng trong gió đêm buốt giá, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh đến mức trắng bệch, cô đến Hoàng Duệ Ẩn Tượng đi tìm vài lần, đều không gặp được Duật Tôn: “Sao anh có thể không biết? Cô ấy là vợ của anh! ”

“Chúng tôi ly hôn rồi.”

Trên người người đàn ông mặc một chiếc sơ mi màu trắng, Thư Diễm ngẩng đầu, có thể nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo của y, bộ dạng hờ hợt như thế này, sợ là tất cả phụ nữ nhìn thấy đều sẽ mê muội. Cô không khỏi giật mình, nước mắt cũng không ngừng tuôn ra: “Hai người ly hôn rồi?”

“Tôi nghĩ là cô đã biết.” Tuy rằng bên ngoài không ai biết, nhưng khi Mạch Sanh Tiêu gặp phải chuyện này, không có khả năng không nói cho Thư Diễm.

“Thật tốt! ” Thư Diễm lau nước mắt, miệng nở một nụ cười lạnh: “Cậu ấy ly hôn với anh chính là sự giải thoát tốt nhất.”

Duật Tôn nhướn mày kiểm, khóe mắt chợt lạnh lùng: “Cô còn chuyện gì không?”

Thư Diễm lạnh quá liền nhét tay vào trong túi: “Sanh tiêu ở đâu?”

“Chẳng lẽ cô ấy không nói cho cô sao?”

“Nếu nói cho tôi biết rồi thì còn cần phải tới tìm anh sao?” Thư Diễm chán nản, ánh mắt xuyên qua sườn mặt Duật Tôn, muốn nhìn xem con tiểu Tam họ Mạc kia có ở trong nhà không: “Anh giấu Sanh Tiêu ở đâu rồi?”

“Vì sao tôi phải giấu cô ấy?”

Thư Diễm muốn nói y biến thái như vậy, còn chuyện gì không làm được: “Dựa vào tính cách của Sanh Tiêu, cậu ấy không thể đi mà không nói cho tôi biết, có phải anh đã làm gì cô ấy?”

“Cố tình gây sự! ” Duật Tôn xoay người, muốn đóng cửa.

Thư Diễm vươn hai tay chặn cửa: “Vì sao hai người trở nên như vậy? Trước đây không phải anh đã đồng ý với cậu ấy, cả đời sẽ đối xử với cậu ấy thật tốt, Sanh Tiêu không còn người thân nào, sau khi rời đi sẽ đi đâu anh cũng không quan tâm sao?”

Duật Tôn muốn, cô cũng có đủ tiền, đi đến đâu cũng sẽ sống rất tốt.

“Tóm lại, tôi không biết bây giờ cô ấy ở đâu.”

“Vậy ... ” Về mặt Thư Diễm khẩn trương: “Khi cậu ấy đi vẫn ổn chứ?” Cô lo Mạc Sanh Tiêu cứng đầu, trong lòng luẩn quẩn có thể sẽ làm chuyện gì đó điên rồ.

“Rất ổn.” Y nhớ tới vết thương trên cổ tay Sanh Tiêu cổ tay cùng với hình ảnh ra đi không thềm quay đầu lại một lần, về mặt không khỏi hoảng hốt.

“Cái gì mà rất ổn, trong lòng cậu ấy đang rỉ máu cũng là ổn sao? Chính chồng mình ở bên ngoài bao dưỡng tiểu Tam, còn nói là ổn được không?”

Về mặt Duật Tôn cứng ngắc, đối với sự chất vấn của Thư Diễm, trên mặt hiện rõ sự thiếu kiên nhẫn, y chơi đã chán, phụ nữ ở trong tay y từ trước đến nay đều là thứ để chơi đùa, trừ Mạc Sanh Tiêu, chưa từng có người dám nói chuyện với y như thế.

Thư Diễm nhìn thấy vẻ mặt của người đàn ông như vậy, trong lòng cũng có chút sợ hãi, không ngờ khi Duật Tôn thay đổi thái độ, ánh mắt còn lạnh lẽo hơn cả Tang Viêm.

“Những lời tôi nói đều là thật.” Cô nhỏ giọng lầm bầm: “Anh thật sự không biết Sanh Tiêu ở đâu sao?”

“Không biết! ”

Duật Tôn đóng sập cửa lại.

Thư Diễm vừa định nói dựa vào đâu mà y đánh thám tử tư do cô tìm, rõ ràng người đuổi lý nên là Duật Tôn, cô quệt mũi một cái, đành phải nhẫn nhịn xoay người, nòng mới không tin lời của Duật Tôn, nếu khi Sanh tiêu rời đi thật sự rất ổn, vì sao cô ấy ngay cả cô không nói?

Tâm trạng người đàn ông phức tạp, Mạc Sanh Tiêu không liên lạc với Thư Diễm, cho dù cô ra ngoài giải sầu, tình bạn giữa con gái với nhau y cũng không thể hiểu được, bị Thư Diễm chất vấn một phen, tâm trạng của người đàn ông càng trở nên tồi tệ.

Chẳng mấy chốc, xuân về hoa nở.

Sau khi Mạc Sanh Tiêu tan làm liền trở lại tiểu khu, cô nghe thấy tiếng đàn vọng ra từ trong nhà trẻ, cô không khỏi bước chậm lại, rồi đi vào.

Đám trẻ sớm đã tan học về nhà, Đào Thần có thói quen ở lại đây, vừa tập đàn vừa chờ Sanh Tiêu tan làm.

Mạc Sanh Tiêu chậm rãi bước tới cửa phòng học, cô đặt đồ xuống đất, không bước tới làm phiền anh.

Nếu không phải vì sự việc ngoài ý lần đó, bây giờ Đào Thần vẫn sẽ là một thầy giáo đáng kính ở Hoa Nhân, Duật Tôn không chỉ hủy đi bàn tay của cô và Đào Thần, mà còn phá đi ước mơ của bọn họ. Mạc Sanh

Tiêu nhìn chăm chăm chiếc piano cũ kia, cô suy nghĩ đến mức xuất thần, giống như nhìn thấy chính mình đang ngồi trước đàn, hai tay dường như đang nhảy múa trên những phím đàn đen trắng.

Tay trái của Sanh Tiêu không khỏi cầm lấy cổ tay phải, lòng bàn tay chạm tới, vẫn còn chiếc đồng hồ.

Rồi đột nhiên cô hoàn hồn, vẻ mặt ảo não, khi nào mới có thể từ bỏ được mơ ước quen thuộc này đây.

Mạch Sanh Tiêu cup mắt, đời này, trừ khi không gặp lại, nếu như đối diện, đến chết cô cũng không tha thứ cho Duật Tôn.

Đào Thần theo phản xạ nhìn ra cửa, đã thấy Sanh Tiêu đứng ở kia.

Anh dừng động tác đứng lên: “Tan làm rồi.”

“Vâng.”

Đào Thần nhanh chóng thu dọn, anh đi ra khỏi phòng học, đóng cửa lại.

Anh nhanh hơn Sanh Tiêu một bước, xách đồ ăn lên: “Để tôi.”

Lúc trước, anh luôn lấy lý do không biết nấu cơm để Sanh Tiêu sang giúp, thường xuyên như vậy, Mạch Sanh Tiêu cũng hiểu được, là Đào Thần muốn chăm sóc cô, như vậy vừa có thể để cô ăn được một bữa tối tử tế, còn có thể tiết kiệm được tiền thức ăn.

Từ đó, Sanh Tiêu tan làm liền đi chợ, thường thường thì sẽ mua thức ăn về, theo lời của cô, chính là góp gạo thổi cơm chung với Đào Thần, vì vậy mỗi ngày ba món ăn, cũng có thể ăn hết, không lãng phí.

Ban đầu, tất nhiên Đào Thần không đồng ý, nhưng không lay chuyển được Sanh Tiêu, chỉ đành gật đầu đáp ứng.

Hai người sống vai đi ra ngoài trường học, tháng ba thời tiết thật ẩm áp, gió nhẹ thổi vào mặt, Sanh Tiêu mặc một chiếc áo len màu xanh lá cây nhạt, bên dưới mặc một chiếc quần bò đen. Đi trên đường, cho dù ai nhìn thấy, cũng nói rằng cô còn trẻ, tuyệt đối không ai nghĩ rằng cô đã từng ly hôn.

“Sanh Tiêu, gần đây công việc thuận lợi chứ?”

“Vẫn vậy ạ.” Từ trước đến nay khi về nhà Mạch Sanh Tiêu đều không nhắc đến công việc, cô thường thận trọng hơn Đào Thần, nếu không còn khả năng đối diện với piano, cô càng hiểu rõ hơn cả, nếu sự nghiệp của cô không còn piano, chỉ có thể làm lại từ đầu. Làm nhân viên văn phòng cả đời cũng chỉ có hai ba ngàn tiền lương, cô còn muốn sau này mua một căn nhà, còn phải lo đường lui cho Mạch Tương Tư. Sanh Tiêu xác định mục tiêu bây giờ là phải bắt đầu đứng dậy, cô không thể đau buồn vì quá khứ mãi được. Gần đây cô học tập chị Vương ở văn phòng học thiết kế, Mạch Sanh Tiêu chưa bao giờ tiếp xúc với những kiến thức về kiến trúc, bản vẽ tỉ mỉ, khiến cô hoa hết cả mắt. May mà bình thường cô cũng được coi là biết nghe lời, chị Vương cũng là người tốt, cũng thẳng thắn chỉ bảo, chỉ cần cô cố gắng gấp đôi người khác, sớm muộn cũng sẽ được bù đắp.

Chị Vương cũng từng nói với cô, xem bản vẽ chỉ là bước đầu, nếu muốn khắc họa được bản vẽ ở trong đầu, còn phải đến công trường thực tiễn nhiều. Bởi vì mỗi một trình tự, mỗi một loại vật liệu, thậm chí quen một chi tiết, cũng có thể sai lệch so với tính toán ban đầu, khi đấu thầu sẽ dễ vượt mất cơ hội.

Hai người vừa lên lầu, Đào Thần liền lấy chìa khóa ra, hàng xóm bên cạnh cũng vừa đi chợ về: “Thầy Đào, lại chờ bạn gái tan làm à?”

“Không phải, bác hiểu lầm rồi.” Sanh Tiêu vội xua tay.

“Cô gái, không cần ngại, hai cháu trai tài gái sắc, rất xứng đôi.” Tầm mắt của vị hàng xóm liền dừng lại trên túi đồ trong tay Đào Thần, đang vội về nấu cơm, nhất định là thế.

Mạch Sanh Tiêu thay dép đi vào: “Bọn họ thật hay hiểu lầm.”

Đào Thần mang thức ăn vào bếp: “Tôi cảm thấy như vậy rất tốt.”

“Cái gì?” Sanh Tiêu theo vào trong.

Đào Thần như mọi khi cầm rổ lên nhặt rau: “Sanh Tiêu, em nên thử bắt đầu lại.”

“Em từ sớm đã lựa chọn sống lại từ đầu.”

“Thứ tôi nói, là tình cảm.”

Động tác trong tay Sanh Tiêu liền ngừng lại, Đào Thần thấy cô không nói gì, lời còn nghẹn trong lòng cũng vội buột ra: “Sanh Tiêu, em có thể chấp nhận anh không?”

Mạch Sanh Tiêu không hề nghĩ đến việc giấu giếm: “Đào Thần, em đã từng ly hôn, hơn nữa bây giờ bàn tay phải của em cũng đã bỏ đi, quan trọng là, em không muốn có tình cảm gì nữa, bây giờ em chỉ muốn kiếm tiền cho tốt.”

“Sanh Tiêu, anh biết trong lòng em còn đắn đo, anh không quan tâm chuyện em đã từng ly hôn, càng không quan tâm đến quá khứ của em.”

Lời nói giống như vậy, Nghiêm Trầm Thanh cũng đã từng nói.

Mạch Sanh Tiêu chẳng còn sức lực để chứng thực bọn họ có thật sự không cần không, trong lòng vẫn không thể buông lỏng được: “Đào Thần, cả đời này, có lẽ em sẽ không lấy ai nữa.”

“Sanh Tiêu, không sao, anh có thể chờ.”

“Đừng lãng phí thời gian với em.” Mạch Sanh Tiêu đã bị Duật Tôn đâm một nhát quá nặng, còn có thể đứng dậy đã là may mắn lắm rồi.

“Sanh Tiêu, em có biết lần đầu tiên anh nhìn thấy em là ở đâu không?”

“Lớp học?”

Đào Thần lắc đầu, anh mỉm cười, ánh mắt dịu dàng: “Là ở trước cổng vườn trường, lúc ấy, là ngày đầu tiên có giấy báo, anh nhìn thấy em đeo một chiếc túi vải, không giống những người khác có người đưa đón, hơn nữa ăn mặc cũng rất bình thường, em giơ tay che trên trán nhìn ra xa, anh đi qua bên cạnh em, trong lòng anh đã nghĩ, người như vậy, mới thích hợp nhất để đánh đàn.”

Mạch Sanh Tiêu dường như có thể nhớ lại cảnh tượng lúc đó: “Lần đầu tiên em đi vào vườn trường Hoa Nhân, liền đứng ngồi không yên cả buổi, khi tới em đi một mình, lúc đó nghĩ rất đơn giản, em phải trở

thành sinh viên đàn giỏi nhất trường Hoa Nhân.” Sanh Tiêu nói đến đây, không khỏi cười khổ, hình như là cảm thấy suy nghĩ của mình lúc đó thật ngây thơ.

.

.

.

“Sanh Tiêu, em vẫn cần thời gian, anh có thể chờ.”

Mạch Sanh Tiêu không yên lòng mà nhạt rau, đối mặt với lời thổ lộ bất ngờ của Đào Thần, bữa tối cũng trở nên vô vị.

Mạch Sanh Tiêu về nhà, hai cô bạn thuê cùng không ở nhà, hẳn là đã ra ngoài dạo phố.

Cô tắm rửa qua rồi đi vào phòng ngủ, sau khi kéo rèm lại, liền lấy bản vẽ mà cô mang về ở trong túi xách, tiền mà bây giờ cô còn chỉ đủ để mua báo kiến trúc cuối tuần và card chương trình học, cô muốn có gắng tiết kiệm hai tháng, xem có thể mua được laptop không.

Từng đồng tiền Mạch Sanh Tiêu chi ra đều rất có kế hoạch, cũng không hoang phí, cô học rất chăm chỉ, thường xuyên mất ăn mất ngủ, cô luôn tin tưởng rằng, người khác có thể làm, cô cũng có thể.

Nội dung bản vẽ phức tạp, chi tiết nhỏ cần phải tính toán, mấy quyển sách Sanh Tiêu có, đều là chị Vương giới thiệu cho cô mua. Cô vừa đọc vừa cầm máy tính tính toán, đợi đến lúc cầm cốc nước lên uống, mới phát hiện đã 12 giờ.

Cô day day hai mắt. Gập sách lại, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nằm lên giường vừa mới nhắm hai mắt, đã ngủ say.

Đã lâu rồi Mạch Sanh Tiêu chưa như vậy.

Mạc Y đợi rất lâu mới thấy xe của Duật Tôn, cô ta kéo cửa ra ngồi vào ghế phụ, trong lòng có chút bất an, gần đây, Duật Tôn dường như rất hay khó chịu đối với cô ta: “Tôn, chúng ta đi đâu vậy?”

“Ăn cơm trước đi.”

“Vâng, ăn xong cơm chúng ta đi dạo phố nhé.”

“Không đi.” Người đàn ông thẳng thừng từ chối.

“Tôn ...” Mạc Y rõ ràng cảm giác được Duật Tôn không còn giống như trước, chẳng lẽ sự mới mẻ của cô ta chỉ kéo dài có mấy tháng này thôi sao? Mạc Y không khỏi khẩn trương, cô ta cũng không cam lòng.

“Không phải em có thể rồi sao?”

“Em muốn anh đi với em.”

Duật Tôn vẫn không nói gì, khi vẻ mặt y lạnh nhạt Mạc Y cũng không dám chọc vào, chỉ đành dựa người vào lưng ghế, rầu rĩ không vui.

Hai người đi vào nhà hàng, Duật Tôn xuống xe trước, Mạc Y vội đuổi theo, khoắc lấy cánh tay y.

Lúc đi qua cửa, Duật Tôn bị một bóng người đang vội vàng đi ra đụng phải, y theo bản năng vươn tay ôm lấy thắt lưng đối phương, cô gái đeo một chiếc kính màu trà, dáng người thon gầy, hình như bị trượt chân khi đi giày cao gót.

“Cô không sao chứ?”

“Không sao, cảm ơn.”

Mạc Y liền ôm lấy cánh tay Duật Tôn: “Tôn, mau vào ăn thôi, vừa cô ta rõ ràng là cố ý va vào.”

Cô gái tháo kính râm xuống, khuôn mặt xinh đẹp: “Cô dựa vào đâu mà nói như thế? Vì sao tôi phải cố ý va vào?”

“Còn cần phải nói rõ ra sao? Mỗi ngày có biết bao loại con gái giống như cô muốn tiếp cận chứ, nếu không người đi lại nhiều như vậy, vì sao cô lại va vào anh ấy, va chạm còn lao vào lòng người khác.” Mạc Y không hề yếu thế, khuôn mặt cô ta tỏ vẻ châm biếm mỉa mai: “Không biết xấu hổ.”

“Cô thử nói lại lần nữa?” Cô gái tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy.

“Tôn, chúng ta đi vào, mặc kệ cô ta.”

Cô gái nghe vậy, trong lòng càng tức giận, cô vươn tay giữ lấy Mạc Y: “Cô nói rõ ràng đi, ai không biết xấu hổ?”

“Chính là cô.”

“Tôi thấy, cô mới là người không biết xấu hổ, vừa nhìn đã biết không phải người đứng đắn, thật giống tiểu Tam!”

Mạc Y tức đến mức suýt chút nữa tắt thở, cô ta kỳ nhất người ta mắng mình là “tiểu Tam”, mà cô gái này dám chọc vào tổ ong: “Cô mới là tiểu Tam, đồ Tiểu tam!”

Hai người đứng trước cửa khách sạn làm loạn lên, người đi qua đều xúm vào, sắc mặt Duật Tôn xanh mét, bỏ tay Mạc Y ra, xoay người bước đi.

“Tôn, anh đi đâu thế?” Mạc Y thấy vậy, vội đuổi theo.

“Cô còn cần mặt mũi sao?” Người đàn ông cũng không thèm quay đầu lại, Mạc Y oan ức đến mức nghẹn đỏ cả mặt, cô ta bất chấp mà mở miệng: “Tôn, xin lỗi, chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Cô đi một mình đi!” Duật Tôn mở cửa xe ngồi vào, Mạc Y thấy vậy, vội đi theo ngồi vào ghế phụ.

“Xin lỗi anh, em không cãi nhau với cô ta nữa. Tôn, anh đừng như vậy ...” Mạc Y ăn nói khép nép, kéo tay người đàn ông: “Em cũng là vì quan tâm đến anh, nên mới có thể tức giận.”

“Quan tâm tôi cái gì?” Duật Tôn quay sang nhìn cô ta, sự lạnh lùng trong mắt càng trở nên hờ hững, khiến Mạc Y nói không nên lời, cô ta nắm chặt tay Duật Tôn, hôn lên mu bàn tay y, trên tay y có một dấu răng thật rõ ràng, Mạc Y không cần nghĩ cũng có thể đoán được là bị ai cắn. Cô ta hôn vài cái, không khỏi hé miệng ra muốn cắn lên mu bàn tay của người đàn ông để che đi dấu răng kia, răng vừa chạm đến da thịt, đã bị Duật Tôn xoay người giật tay lại.

Y dùng lực đạo rất mạnh, một phần lực quật vào mặt Mạc Y.

“Tôn?” Mạc Y che mặt, hai mắt khó tin nhìn y.

“Có phải cô cho rằng bây giờ tôi chiều chuộng cô, cô liền có thể muốn làm gì thì làm?”

“Tôn, ta không dám như thế.” Mạc Y nén khóc, thấy nước mắt sắp rơi xuống đi.

“Nuốt nước mắt trở lại cho tôi!” Khuôn mặt Duật Tôn lạnh lùng, Mạc Y vẫn là lần đầu thấy y tức giận như vậy, cô ta vội vàng lau khóe mắt, vẻ mặt cũng trở nên nơm nớp lo sợ.

“Mạc Y, tôi nuôi cô, cái gì nên làm cái gì không nên làm, cô còn chưa rõ sao?”

“Tôn ...” Mạc Y khóc nức nở: “Em yêu anh, nên em mới cãi nhau với cô ta.”

“Yêu?” Người đàn ông giống như nghe thấy truyện cười, ngón trỏ của y gõ gõ vài cái lên vô-lăng: “Sau này còn nói những lời như thế, tôi sẽ cho cô cút ngay!”

Mắt Mạc Y trợn to, vội vàng ngậm miệng.

Trở lại Hoàng Duệ Ẩn Tượng, sau khi vào nhà Duật Tôn liền đi thẳng lên lầu.

Mạc Y giận dỗi ngồi trên sofa, cô ta lại không dám theo lên, nhìn bóng dáng dì Hà đang bận rộn trong phòng bếp, nhớ tới lần giáo huấn đó, cô ta cũng không dám chọc vào.

Hải Bối mỗi lần nhìn thấy cô ta thì sẽ sửa to, lần này cũng không ngoại lệ.

Mạc Y vốn đã tức giận, cô ta đứng dậy nhắc chân đá bào người Hải Bối: “Tao ày sửa này, con chó đáng chết này, ày sửa này!”

Hải Bối bị đá ngã lăn trên mặt đất, dì Hà nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vội từ phòng bếp đi ra: “Mạc tiểu thư, cô đừng tức giận ...”

“Mày còn sửa, sớm muộn có một ngày tao làm thịt mày!”

Mạc Y đem lửa giận phát tiết hết lên người Hải Bối, dì Hà thấy vậy vừa cuống vừa tức, Mạc Y cũng đã quên mất câu nói, chó tức lên sẽ càng khỏe, càng có khả năng sẽ cắn người.

“A ...”

Dì Hà thấy Hải Bối đứng dậy, con chó một khi đã phát điên thì sẽ khiến kẻ khác không rét mà run. Nó cắn vào chân Mạc Y mà cô ta có giầy giữa thế nào cũng không chịu nhả ra, dì Hà sợ gặp chuyện không may, liền bước về phía trước ôm lấy Hải Bối: “Hải Bối ngoan, nhả ra, nhả ra.”

“Dì Hà, dì mau lôi nó ra, hu hu ...” Mạc Y ngã ngồi xuống sofa, ôm lấy chân hét to.

Dì Hà thật vất vả mới kéo được Hải Bối ra, bà dùng chân đá nhẹ vào Hải Bối, Hải Bối vốn thông minh, liền đứng dậy, phe phẩy cái đuôi trốn vào phòng dì Hà, không đi ra.

Mạc Y rất đau, cô ta vén ống quần lên, liền thấy ống chân bị Hải Bối cắn chảy máu: “Hu hu, làm sao bây giờ đây ...”

“Nhanh đi tiêm vắc-xin phòng dại đi.” Dì Hà đưa khăn cho cô ta: “Tuy nói Hải Bối đã tiêm rồi, nhưng đề phòng vạn nhất ...”

“Con chó đáng chết này, hôm nay không bắt nó làm thịt, tôi sẽ không phải họ Mạc! ”

“Mạc tiểu thư, tôi thấy Duật thiếu khi vào nhà sắc mặt rất khó coi, cô cũng biết, bình thường Duật thiếu rất thương Hải Bối ... ”

Sắc mặt Mạc Y liền trắng bệch: “Vậy tôi bị oan uổng sao?”

“Mạc tiểu thư, vẫn là nhanh đi tiêm đi.” Dì Hà dường như quan tâm, thật ra đang nghĩ, cô vốn không phải họ Mạc, họ của cô là “Không”, “Không” trong không biết xấu hổ.

Mạc Y đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, bây giờ cũng không dám trêu chọc Duật Tôn, cô ta cầm lấy túi xách, khập khiễng rời khỏi Hoàng Duệ Ấn Tượng.

Dì Hà đem thức ăn chó loại cao cấp nhất đổ vào bát, bà gọi Hải Bối từ phòng ngủ ra: “Hải Bối, ngon đó, mau ăn đi.”

Trần Lâm Thuỷ.

Mạch Sanh Tiêu cầm trong tay bản vẽ và mũ bảo hộ đứng ở dưới giàn giáo, công trình đã làm được một nửa, bên cạnh truyền đến tiếng máy trộn bê-tông, ầm ầm chói tai, chị Vương đứng ở bên cạnh cô: “Sanh Tiêu, em mở bản vẽ ra, nhìn xem, đây là chỗ ở trên bản vẽ thượng, sau khi em đi thực tế, mới có thể hiểu được phần tiết diện khiến người ta đau đầu này.”

“Quả nhiên là nó.” Sanh tiêu đem nón bảo hộ mang ở trên đầu.

Lúc đó, đã là trời tháng 5.

Mạch sanh tiêu ở công ty công việc chính vốn là nhân viên văn phòng, sau đó chị Vương thấy cô chịu khó học, liền nhận cô nàng làm học trò, Sanh Tiêu thường cố hoàn thành hết công việc từ sáng, buổi chiều đi theo chị Vương học thiết kế.

Ông chủ nề mặt chị Vương, không ảnh hưởng đến công việc, cũng đồng ý cho Sanh Tiêu làm như vậy.

Chỉ là phương diện này nếu muốn học cho rành rọt, không phải chuyện dễ dàng, hướng hồ Sanh Tiêu cũng không phải tốt nghiệp trường kiến trúc.

Chị Vương đưa cô lên lầu, bên cạnh chỗ nào cũng là gạch, cầu thang rất khó đi, trong mũi tràn ngập mùi bê tông. Hai người đứng bên trên nhìn, chị Vương vội chạy đi, dặn Sanh Tiêu ở lại, nói một lúc nữa sẽ quay lại. .

Mạch sanh tiêu không ngờ, trời tháng 5 nói thay đổi liền thay đổi.

Cô nâng đồng hồ ở cổ tay lên nhìn, đã hơn 5 giờ, lúc này mới phát hiện bên ngoài mưa to, hạt mưa hắt vào. Sanh Tiêu đành phải tìm một chỗ để ngồi, mãi đến sáu giờ, mưa vẫn chưa tạnh.

Mạch Sanh Tiêu bỏ bản vẽ vào túi xách tiếp tục đợi cũng không phải là cách, cô cài túi lại, vừa xuống dưới liền nhìn thấy một bóng người đang chạy lại từ đằng xa.

Cô chăm chú nhìn kỹ: “Đào Thần? Sao anh lại ở đây?”

Đào Thần gập ô lại: “Anh thấy em vẫn chưa về nên đến công ty em, vừa hay gặp đồng nghiệp của em, cô ấy nói em ở đây.”

“Em không nghĩ là trời sẽ mưa.”

Đào Thần mở ô ra: “Đi thôi.”

Mạch Sanh Tiêu bước tới, vừa đi được hai bước, va phải tấm ván bên cạnh suýt thì ngã, chân đau nhói.

“Sao thế?”

“Không có gì.” Cô nhón chân, Đào Thần thấy vậy, liền nhét ô vào tay Sanh Tiêu, anh cúi người: “Anh công em.”

“Không cần, em thực sự không sao cả.” Sanh Tiêu đi hai bước, mảy càng nhúu lại.

“Đừng để nó tệ hơn, xem ra hôm nay mưa sẽ không tạnh.” Anh thừa dịp giữ lấy cổ tay cô, làm Sanh Tiêu nghiêng người.

Anh công cô lên, mới biết Sanh Tiêu rất gầy, rất nhẹ.

Mạch Sanh Tiêu giờ ô, một tay ôm lấy cổ Đào Thần. Cô biết anh rất tốt, dịu dàng quan tâm, thậm chí là một người tốt nhất để chọn làm chồng, nhưng mà nếu muốn cô yêu anh, nói dễ hơn làm. Tình yêu của Mạch Sanh Tiêu, cả đời này đã đặt vào một tên ác ma nào đó, trái tim cô giờ đã không còn gì, sớm đã trống rỗng, sâu không đáy.

Cô tựa mặt vào vai Đào Thần: “Đào Thần, anh đừng đợi em nữa, được không?”

Anh quay sang: “Vì sao?”

“Chẳng lẽ em không yêu anh, anh vẫn muốn lãng phí thời gian trên người em sao?”

“Sanh Tiêu, em có biết trên đời này rốt cuộc có bao nhiêu người, nửa kia của họ, là người họ yêu, hơn nữa còn yêu sâu đậm?” Đào Thần dừng bước, đôi mắt trong suốt ngược nhìn Sanh Tiêu: “Thật ra, hạnh phúc lớn nhất, là một nửa kia của em, anh ta yêu em, yêu em sâu đậm hơn em yêu anh ta.”

Câu nói này, Sanh Tiêu thật ra rất tin tưởng.

Nếu không làm sao người ta nói, thà rằng tìm một người yêu mình, cũng đừng tìm người mình yêu.

“Sanh Tiêu, em ở bên anh, có lẽ anh không thể cho em một tình yêu thật vĩ đại, nhưng mà, anh sẽ cho em một cuộc sống bình thường nhất, anh có thể mỗi ngày đều về nhà đúng giờ, cùng em đi chợ, nấu cơm, chẳng lẽ những thứ đó không phải là điều mà em muốn sao?”

Cánh tay của Mạch Sanh Tiêu không khỏi siết chặt lại, cô quay đi, thật sự sẽ có người đàn ông chấp nhận cô, không cần thứ gì sao?

“Đào Thần, em sợ rằng em không yêu anh chút nào, anh vẫn sẽ kiên quyết như vậy sao?”

“Anh tin, một năm sau, cho dù là mười năm sau, trong tim em sẽ có anh.” Anh cũng sẽ chiếm được một vị trí trong lòng Mạch Sanh Tiêu, không ai có thể thay thế được.

Giống như, Duật Tôn vậy.

Sanh Tiêu không nói nữa, Đào Thần công cô đi trong mưa, trong công trường đều là cát vàng, ống quần Đào Thần đã bị bắn lên bắn hết: “Sanh Tiêu, đừng nghĩ rằng cả đời này sẽ không lấy ai, em phải sống thật tốt, nếu một ngày em gặp lại anh ta, hạnh phúc của em chính là sự trả thù tốt nhất.”

Mạch Sanh Tiêu trầm nghĩ, cô không cần gì cả, cả đời này, cô không muốn gặp lại Duật Tôn.

Đào Thần đi vài bước, Mạch Sanh Tiêu liền nghe thấy anh than một tiếng: “Anh làm sao thế?”

Đào Thần lắc đầu, Mạch Sanh Tiêu rõ ràng cảm thấy có gì không ổn: “Mau thả em xuống.”

“Sanh Tiêu, anh không sao, vừa rồi bị trượt.”

“Đừng gạt em, “Mạch Sanh Tiêu bắt đầu giãy giụa: ”Thả em xuống.”

Đào Thần đành bắt đầu cố gắng nghe theo.

Sanh Tiêu thấy anh kiễng mũi chân, liền hiểu ra, “Có phải là giẫm phải đinh?”

Ở công trường, điều đáng sợ nhất chính là đinh rơi dưới đất. Đào Thần nhấc chân lên, quả nhiên thấy nửa cái đinh đã đâm vào gót giày, anh nhین đau nhổ ra: “Bị em đoán trúng rồi.”

“Như vậy không được, phải đến bệnh viện tiêm ngừa uốn ván.”

Hai người đỡ nhau, khập khiễng, Đào Thần không khỏi cười nhạo: “Đây là đồng bệnh tương lân đi?”

Đầu tiên là tay, sau đó là chân.

Sau khi ra khỏi công trường Mạch Sanh Tiêu liền gọi xe, Đào Thần nhìn nơi ồn ào cách đó không xa, “Sanh Tiêu, em không nên đến những nơi thế này.”

“VẬY, em nên ở đâu?”

Chẳng lẽ, còn ở trong phòng nhạc chơi piano, tỏa sáng trên sân khấu quốc tế sao?

Mạch Sanh Tiêu không khỏi vuốt ve cổ tay phải, mưa từ mép ô rơi xuống khoe mắt cô, mát mát: “Đào Thần, nếu em muốn sống mà không bị chết đói, thì tất nhiên không thể dựa vào piano.”

Đào Thần nhìn Sanh Tiêu ở bên cạnh.

Cầm cô hơi ngẩng lên, trong mắt có một ánh sáng mê người, cho dù vô tình vẫn là vẻ bi thương, nhưng cô đã che giấu rất kỹ: “Thật ra bây giờ học thêm gì đó cũng rất tốt, nếu em chăm chỉ tìm tòi, sau này sẽ có chút thành công, có thể kiếm được không ít tiền.”

Mạch Sanh Tiêu cũng muốn mặc quần áo hàng hiệu, ở biệt thự gần biển chơi piano, hoặc là ra ngoài biểu diễn, nhưng mà tay của cô đã bỏ đi rồi, cô nhất định phải đứng dậy, hiện thực sẽ cho cô thời gian để thích ứng.

Mặc dù, piano vẫn là điều cất giấu ở sâu nhất trong lòng cô. Mạch Sanh Tiêu thường xuyên đứng ở cửa phòng học nghe Đào Thần đánh đàn, ngón tay cô cũng sẽ đàn theo, nhưng khả năng đối mặt với sự thật của cô rất tốt, không, hẳn là được tôi luyện khả năng chấp nhận rồi.

Sanh Tiêu bây giờ cho dù có khổ hơn nữa, cô cũng sẽ không dễ dàng rơi lệ, nước mắt của cô, đã sớm bị một người tên là Duật Tôn lấy đi hết rồi. !

96. Chương 96: Bán Đứng Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư

Đào thần giảm phải đình nên vài ngày sau đều đi khắp khiêng.

Mạch Sanh Tiêu lúc trở về thường dùng đá chườm lạnh cho anh, vì thế mà ngày hôm sau liền chuyển biến tốt.

Tan tầm, cô cứ theo thường lệ là đứng tại cửa ra vào ở nhà trẻ, chuyện này dường như đã trở thành thói quen của cô và Đào thần.

Mỗi lần nghe được những nốt nhạc cao thấp không giống nhau, trong nội tâm Sanh Tiêu giống như bị tảng đá nặng nề đè xuống, lúc nào cũng sinh ra cảm giác đau lòng.

Cô dựa người vào cửa, Đào thần như biết rõ cô nghĩ gì, anh đứng lên: “Tan học.”

Bên cạnh có vài món ăn Sanh Tiêu mua về.

Kiểu như này cực kỳ giống cuộc sống bình thường của các cặp vợ chồng son, yên tĩnh mà bình thản, không có đột nhiên xuất hiện sóng to gió lớn, cũng không có quá nhiều ngọt ngào cùng ấm áp.

Mạch Sanh Tiêu cầm túi vừa mua lên, Đào thần lại đem những túi thức ăn của cô thả xuống, anh giữ chặt cổ tay Sanh Tiêu đem cô đến trước đàn dương cầm. Hai tay của anh đặt vào bả vai cô, dùng lực nhẹ, để Sanh Tiêu ngồi xuống.

Đào thần lại đến bên cạnh Mạch Sanh Tiêu ngồi vào chỗ của mình.

“Sanh Tiêu, em còn nhớ rõ cảm giác ngón tay bay lượn ở trên phím đàn không?”

Đào thần kéo tay của cô, đặt đầu ngón tay của cô lướt qua những phím đàn đen trắng, Mạch Sanh Tiêu không khỏi lùi bước: “Chúng ta trở về đi.”

“Sanh Tiêu, em yên tâm, anh sẽ là bàn tay còn lại của em.”

Những lời này, giống như đã từng nghe ở đâu đó.

Sanh Tiêu nhìn qua nhạc phổ mà sợ hãi, người khác thật có thể làm tay kia của cô? Các ngón tay linh hoạt là do xuất phát từ tâm hồn mà ra, người khác có thể không chế sao?

Mạch Sanh Tiêu tay trái đè lại phím đàn, cô lần nữa trốn tránh, lần nữa tự nói với chính mình không có đàn dương cầm cũng có thể sống vô cùng tốt, nhưng khi chính diện đối với sự thật này, loại dứt bỏ không được này đau nhức như lan tràn qua khoang phổi, Đào thần phủ lên mu bàn tay Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, thử xem.”

Mạch Sanh Tiêu nhẹ tấu bản nhạc sôi nổi, anh rất nhanh đuổi kịp bước chân của cô, mặc dù làn điệu trước sau cũng không hài hòa, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên.

“Một ngày nào đó, anh sẽ cùng em phối hợp ăn ý giống như chính là đôi bàn tay của em vậy.”

Sanh Tiêu buông tay ra: “Nhưng mà, em cũng không có quá nhiều thời gian dành cho dương cầm nữa.” Hôm nay cô nếu muốn tiếp tục đến với đàn dương cầm, là không thể.

Đào Thần cùng cô đi ra khỏi phòng học, đem cửa khóa lại.

Sanh Tiêu sáng sớm đi làm, ông chủ vừa đến, sắc mặt tái nhợt gọi cô vào.

Tài liệu dự toán mô tả bị quăng đi, nện mạnh vào vai Mạch Sanh Tiêu.

“Đây là dự toán cô làm sao? Vài phòng công xưởng nhỏ đem so với bình thường vượt quá hơn một trăm vạn, may mắn tôi tìm người làm tiếp phần sau, bằng không cầm bản của cô đi làm dự án, còn làm được cái thể thống gì không? Mạch Sanh Tiêu ơi Mạch Sanh Tiêu, nói cô an phận mà làm văn chức cô không làm, lại muốn học đòi người khác đi làm phần thiết kế ý tưởng, cô cho rằng là chơi chắc? Không có bộ cánh cam cũng đừng ôm đồ Sứ sống, xem đi, cô đem cái này thành cái dạng gì rồi.”

Quản lý rất nổi giận, hai tay chống nạnh không ngừng đi đi lại lại trong văn phòng.

Mạch Sanh Tiêu cầm tài liệu dự toán trong tay: “Quản lý, thực xin lỗi.”

“Thực xin lỗi có thể kiếm ra tiền không?” Quản lý lửa giận ngùn ngụt, đập mạnh xuống bàn làm việc: “Cô nói tôi còn có thể yên tâm đem hạng mục lớn này vào trong tay cô không? Kể cũng đúng thôi, cô học cũng không phải chuyên ngành này ... ”

Vương tỷ mới đến văn phòng chợt nghe bên trong truyền đến tiếng hét phẫn nộ, cô đẩy cửa bước vào: “Quản lý, xảy ra chuyện gì?”

“Vương tỷ, chị đến đúng lúc lắm, nếu không phải người mà chị mang đến, tôi sớm bảo cô ta cuốn gói rời khỏi đây rồi.”

Sanh Tiêu cố gắng nuốt xuống sự tủi thân, gặp loại chuyện này cũng không được hành động theo cảm tính, cô làm sai bị quở trách là đáng lắm.

“Quản lý, em cũng thấy là Sanh Tiêu học thiết kế sáng tạo mới mấy tháng, muốn nói gì thì nói, so với những người thành thạo em ấy có thể tự mình hoàn thành lại càng không dễ dàng gì. Chuyện nhà xưởng này là chị bảo em ấy luyện tập thêm, em xem đây những cô gái ở bên ngoài kia, suốt ngày không phải nói chuyện phiếm thì là lên mạng, có ai chịu cố gắng làm việc không? Đừng nói đến việc mới bắt đầu đã phải làm việc cực khổ này rồi, chị nói cho em, em cứ vui mừng sớm đi, chờ Sanh Tiêu học thành tài, chính là trợ thủ đắc lực của em. Được rồi được rồi, suốt ngày bày ra bộ mặt tú-lơ-khơ này cho ai xem, ở nhà lại cãi nhau với vợ à?” Vương tỷ vỗ vỗ bả vai Mạch Sanh Tiêu, ý bảo cô đừng để trong lòng.

“Bạn học à, chị chuyên môn ở trước mặt người khác bôi xấu em.”

“Ai bảo cậu suốt ngày treo khuôn mặt đấy, nhìn đi, đem tiểu cô nương nhà người ta sợ tới mức này rồi.”

Quản lý nói vài ba câu với Vương tỷ, cơn giận cũng đánh tan hơn phân nửa: “Được rồi, đi ra ngoài đi, đi ra ngoài đi, tự mình tìm xem nguyên nhân ở đâu.”

“Cám ơn quản lý.” Mạch Sanh Tiêu đi bên cạnh Vương tỷ đang hạ đầu lông mày, nhìn sắc mặt tối đen đi của mọi người khi chuyện này xảy ra, nhưng chính mình chỉ biết hối hận. Sanh Tiêu khẽ thở dài, đi ra khỏi phòng quản lý.

Trở lại trước bàn làm việc, cô nhìn chằm chằm vào phần dự toán.

“Này, Sanh Tiêu, quản lý ở bên trong phát hỏa cái gì thế?” Đồng nghiệp ngồi bên cạnh cũng rụt rè đi tới hỏi.

“Sanh Tiêu, cậu cũng thật là, cứ cố sống cố chết để làm, làm gì cần phải liều mạng như vậy?”

Mạch Sanh Tiêu mở bản vẽ bên cạnh ra: “Tớ muốn học nhiều thứ.”

“Cậu là tốt nghiệp trường Hoa Nhân à? Làm sao lại làm ở công ty kiến trúc? Đánh đàn được rất tốt đấy, kiếm tiền chẳng cần mấy sức.”

Sanh Tiêu bắt giác nắm lấy tay phải, nữ đồng nghiệp chỉ chỉ bên cạnh phòng trợ lý hành chính: “Cậu nhìn thấy không, công ty mới đưa tới, ngành kiến trúc tốt nghiệp khoa chính quy, gia đình cũng không thích cho chạy đi chạy lại ở công trường, ba mươi năm trôi đi, có mà lột da cũng chẳng thể góc lên được.”

Vương tỷ vừa vặn đi ra, cô không thích những kẻ ngồi lê đôi mách: “Sanh Tiêu, ba mươi năm sau, em có thể lái xe đi làm, không giống một số kẻ lại chỉ có thể chen chúc trên xe bus, cái ngành kiến trúc sản xuất này, càng đi về phía sau lắng đọng kinh nghiệm càng nhiều, sau đó sẽ càng ngày càng thu được thành quả.”

Mạch Sanh Tiêu mặt lộ vẻ cảm kích: “Vương tỷ, em biết rồi.”

Nữ đồng nghiệp thấy thế, chỉ đành phải phần nộ trở lại chỗ ngồi.

“Thế nào, có muốn chị giúp em một tay tìm xem vấn đề ở đâu hay không?”

“Vương tỷ, chị cứ làm việc của chị đi ạ, em nếu không tự mình tìm ra nguyên nhân, chỉ sợ lần sau lại không thể nhớ nổi.”

Vương tỷ mặt lộ vẻ cảm động, cô vỗ vỗ đầu vai Sanh Tiêu: “Làm rất tốt.”

Mạch Sanh Tiêu cúi đầu đi vào, cả ngày đều chỉ nhìn bộ bản vẽ phức tạp kia, cho đến lúc gần tan tầm, mới tìm thấy thì ra là tính sót một trình tự làm việc. Cô mệt mỏi không chịu nổi, lại đem dự toán đã chỉnh sửa chính xác một lần nữa mới ra về.

Ngồi ở xe bus hàng cuối cùng, Sanh Tiêu mệt mỏi cực độ, một bên mặt dựa vào cửa sổ xe, may mà có cú sóc nảy không thì thiếu chút nữa ngủ quên.

Mạch Sanh Tiêu lấy điện thoại di động ra, cô đổi số, nhưng Thư Diễm, cô đã sớm lưu lại

Sanh Tiêu nghĩ, cô cũng nên nói cho Thư Diễm.

Nhưng cô không muốn nói mình vừa rời đi lại chật vật như vậy.

Mạch Sanh Tiêu do dự luôn mãi, cuối cùng quyết định dè xuống phím khóa.

Điện thoại rất nhanh chuyển được: “Alo?”

“Alo, Thư Diễm.”

“Sanh Tiêu?” Bên kia điện thoại truyền đến tiếng kêu ngạc nhiên của Thư Diễm, dường như đồng thời là tiếng nói gấp gáp của cô: “Mạch Sanh Tiêu cậu ... cái đứa này ..., cậu đi đâu ... cậu ...?”

“Thư Diễm, cậu đừng tức giận.”

“Tớ sớm đã bị cậu làm cho tức đến điên phổi rồi, cậu xem cậu biến mất bao nhiêu lâu? Mạch Sanh Tiêu, cậu ... ” Thư Diễm nâng tay áo lên che hai mắt: “Huhu ... ”

“Thư Diễm, cậu đừng khóc, thực xin lỗi, thực xin lỗi ... ”

“Thực xin lỗi cái đầu của người, huhu ... ” Thư Diễm kích động dậm chân xuống: “Mau nói cho tớ biết cậu hiện tại ở đâu, tớ đi tìm cậu! ”

“Tớ giờ ở thị trấn Lâm Thủy, Thư Diễm, đợi tí nữa tớ đem địa chỉ cụ thể gửi cho cậu, tớ ngày mai được nghỉ, đến lúc đó chúng ta gặp nhau nhé.” Mạch Sanh Tiêu nước mắt cũng vòng quanh, cô có chút hối hận, chuyện ly hôn phải sớm nói cho Thư Diễm, cũng không phải để cô ấy lo lắng đến tận bây giờ.

“Được, cậu có biết là tớ đã lục tung cả cái thành phố Bạch Sa này, Sanh Tiêu, cậu đi sao cũng chẳng nói với tớ lấy một tiếng, cậu dạo này có khỏe không?”

“Thư Diễm, đừng lo lắng, tớ rất khỏe ... ”

Hai người nói chuyện điện thoại hồi lâu, Sanh Tiêu xuống xe, cùng Thư Diễm nói một lúc nữa mới khép điện thoại lại.

Đi qua khu nhà trẻ, Đào thần lại đứng ở cửa ra vào: “Anh làm sao lại ở đây?”

“Chờ em tan tầm.”

Mạch Sanh Tiêu đi đến sóng vai cùng anh, cô khẽ vuốt mái tóc ngắn cùng sánh bước bên nhau. Về đến nhà, Sanh Tiêu đem túi đặt ở bên cạnh, đi vào phòng bếp chuẩn bị cơm tối.

“Sanh Tiêu, đợi một chút.”

“Làm sao vậy?”

Đào Thần kéo tay Sanh Tiêu, động tác của anh rất tự nhiên, cũng không làm Mạch Sanh Tiêu cảm thấy hành vi như vậy có gì bất thường, anh đem Sanh Tiêu đưa đến phòng khách, Mạch Sanh Tiêu nhìn kỹ, mới thấy góc nhà có một vật gì đó.

Đào Thần không để cho cô có cơ hội suy đoán, đem tấm lụa trắng nhắc lên.

Là một cây đàn dương cầm Châu Giang.

“Anh mua?” Mạch Sanh Tiêu nhíu mày, Đào Thần lúc trước mua nhà là đi vay, tiền lương của anh cũng không tính là cao, nếu muốn bỏ ra hơn một vạn mua cái khung đàn dương cầm này, dễ như vậy sao?

“Sanh Tiêu, anh hiện tại chỉ có thể mua được cái khung đàn dương cầm này thôi.”

“Anh mỗi ngày ở trường học, không phải có đàn dương cầm sao?”

“Anh là mua cho em.” Đào thần bảo Sanh Tiêu ngồi xuống: “ Anh không muốn để giấc mộng của em bị nghiền nát thành hư vô, mỗi ngày ăn xong cơm tối, chúng ta ngồi ở đây mặt hướng ra phòng khách đánh đàn dương cầm, thật tốt.”

“Đào thần, anh lấy tiền ở đâu?”

“Anh ... ”

Mạch Sanh Tiêu cũng không muốn tra xét: “Kỳ thật không cần, anh có rất nhiều thứ cần phải tiêu ... ”

“Anh muốn trông em vui vẻ, Sanh Tiêu, chúng ta đánh một khúc nhé.”

Mạch Sanh Tiêu ăn xong cơm tối xuống lầu, Đào Thần cố ý tiễn cô trở về, hai người vừa xuống đến sân, đã nhìn thấy một cỗ xe mini-coopen-đứng ở đó, Thư Diễm đóng cửa xe, ba bước chạy tới ôm lấy Sanh Tiêu: “Có thể nhìn thấy cậu rồi.”

“Thư Diễm? Không phải đã nói ngày mai gặp sao?” Mạch Sanh Tiêu trở tay không kịp.

“Tớ còn có thể đợi được không?” Thư Diễm buông tay ra, trong miệng ngừng cắn nhai: “Ý của cậu là cậu sống rất tốt, tớ tìm cậu.....” Lời đang nói lại cảm thấy Sanh Tiêu bên cạnh Đào Thần thì không khỏi ghen ứ ở cổ: “Đào, Thầy Đào?”

“Thư Diễm, lâu rồi gặp.”

“Đợi chút! , “Thư Diễm bàn tay đang để phía trước khẽ hạ xuống: “Hai người làm sao có thể ở cùng một chỗ?”

“Tớ từ từ sẽ kể cho cậu hết.” Mạch Sanh Tiêu nâng tay Thư Điền cầm trong lòng bàn tay mình: “Ồ lại đây được không?”

“Đó là đương nhiên.”

Hai người cùng Đào thần nói vài câu chúc ngủ ngon, Mạch Sanh Tiêu mang Thư Điền lên lầu, mở cửa, hai người bạn nữ cùng phòng đang ở phòng khách xem TV, Sanh Tiêu đi vào phòng ngủ.

“Sanh Tiêu, bọn họ là ai?”

“Là bạn cùng phòng của tớ.”

“Cậu ở cái phòng nhỏ như thế này sao?”

“Đúng vậy.”

“Có lắm không đấy.” Thư Điền thở phì phì ngồi ở mép giường: “Cậu cùng Duật Tôn ly hôn, anh ta chưa cho cậu tiền? Cậu muốn tiết kiệm tiền cho anh ta à?”

“Ngược lại, anh ấy cho tớ không ít tiền, nhưng vừa mới ra khỏi Hoàng Duệ Ẩn Tượng thì bị gặp cướp, vòng cổ Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư cũng bị giật luôn.”

“Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư?”

Mạch Sanh Tiêu đem cốc ấm đưa cho Thư Điền: “Thôi, không nói nữa.”

“Sao có thể không nói? Sanh Tiêu, cuộc hôn nhân của hai người sao có thể tan tành như thế này?”

Mạch Sanh Tiêu kéo Thư Điền ngồi ở cạnh mình: “Hôn nhân không tình yêu, làm thế nào có thể duy trì lâu hơn được chứ?”

“Sanh Tiêu, tớ lúc trước thuê thám tử tư theo dõi Duật Tôn, về sau bị anh ta phát hiện, còn đem thám tử tư đánh ột trận, tớ còn muốn tìm nhiều chứng cứ một chút, để cho anh ta thua tán gia bại sản.” Thư Điền cảm thấy nổi hận khó nuốt, liên tục cắn răng.

“Tiền nhiều hơn nữa thì để làm gì chứ.” Mạch Sanh Tiêu thần sắc lạnh nhạt, lắc đầu nói.

Thư Điền suy đi nghĩ lại: “A! ” Cô kêu lên một tiếng: “Cậu nói đi, xem có khi nào, anh ta tưởng cậu tìm thám tử tư, mới chịu cùng cậu ly hôn?”

Mạch Sanh Tiêu nhớ tới đêm đó Duật Tôn rất thô bạo, anh ta nói từng câu từng chữ là cô lấy anh ta cũng chỉ vì tiền: “Có khả năng thế này không?”

“Không phải chứ.....” Thư Điền khẽ vỗ ót: “Tớ lại gây chuyện rồi.”

“Thư Điền.” Mạch Sanh Tiêu đem tay của cô kéo qua: “Kể cả là không phải, ít nhất chuyện này từ sau khi xảy ra chuyện ly hôn thì hãy vứt bỏ nó xuống, tớ thật sự giữ được nửa cái mạng này là may lắm rồi.”

“Cậu làm sao lại ngu như vậy?” Thư Điền không đành lòng trách cứ, lại quả thực đau lòng: “Cậu có thể tới tìm tớ mà, tớ sẽ bảo vệ tốt cậu.”

“Tớ biết rồi.”

“Còn có, tại sao lại chỉ còn nửa cái mạng?”

Mạch Sanh Tiêu đem tình huống hôm đó nói tỉ mỉ cho Thư Điền nghe, trừ bỏ chi tiết bị cắt cổ tay, nếu nói ra thì theo như tính tình của Thư Điền, không cùng Duật Tôn liều mạng là không thể. Sanh Tiêu thật vất vả mới trốn được đến nơi này, không muốn có gì liên quan tới người đàn ông nào khác.

“Muốn tớ đi điều tra ra là ai làm không, tớ không lột da bọn chúng thì không thể yên được! ”

Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư ở trong tay Sanh Tiêu, chỉ có cô cùng Duật Tôn biết rõ, sự thật này, cô cũng không có nói cho Thư Điền.

“Sanh Tiêu, nếu là chuyện của thám tử tư, tớ có thể cùng Duật Tôn nói cho rõ ràng.....”

Mạch Sanh Tiêu cũng không trả lời: “Trái tim đều cách xa nhau, một chút hiểu lầm nho nhỏ cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu dẫn tới cuộc ly hôn của bọn tớ, Thư Diễm, tớ không có khả năng vì chuyện này mà lại ở với anh ta lần nữa, đời này, tớ cũng không muốn gặp lại anh ta nữa, cậu cũng đừng quan tâm làm gì nhiều, coi như tớ ngã một cú đau đi, hiện tại tớ có thể đứng lên được rồi.”

“Nhưng mà cú ngã này quá nặng rồi.”

“Ít nhất cậu thấy đây về sau tớ không phải nằm sấp nữa.”

Thư Diễm ánh mắt mông lung, hơi nước mờ mờ thấm nhập tận đáy mắt, cô ôm chặt lấy Mạch Sanh Tiêu, trong mắt lộ vẻ đau lòng.

Mạc Kiện từ sòng bạc đi ra, hung hăng phun một miếng nước bọt: “Mẹ kiếp, đen quá! ”

“Này, chơi tiếp vài ván nữa gỡ lại không?” Ba thằng bạn cũng cùng lúc đi ra.

“Không chơi, mấy ngày này không có tiền.”

“Chúng ta không phải giống nhau sao?” Một tên trong đó khoác lấy vai Mạc Kiện, đưa hắn mang đến một góc tối: “Gần đây tất cả đều căng, cái vòng cổ kia.....”

“Cái này không thể được, vòng cổ không thể động vào.”

“Ai, mày dựa vào cái gì chứ? Bọn tao đi theo mày một chết mới kiếm được bằng đấy, mày cho chúng tao vài vạn đồng rồi đuổi chúng tao đi, từ trên người đứa con gái đó tìm được cái gì toàn bộ đều là của mày, xem thấy chúng ta là bạn bè lâu năm, dù thế nào cũng phải cho chúng tao một chút ít chứ?”

“Đúng đấy! ” Bên cạnh mấy người cùng nhau nói.

Mạc Kiện trong nội tâm cũng có những tính toán riêng của mình, việc này Mạc Y mà biết, chắc chắn sẽ cùng hắn cãi nhau to một trận.

“Này, tao đã hỏi qua một số người rồi, vòng cổ giá trị không ít tiền, mày cất giấu một chỗ thì được cái gì chứ, suốt ngày chỉ có thể nhìn, còn không bằng bán quách đi lấy tiền.....”

Mạc Kiện sắc mặt do dự, như là đã dao động.

Vài thằng bên cạnh lại cứ khích bác vào.

“Muốn bán cũng được, tao đứng lên bán, còn lại bọn mày ba đứa chia đều.” Thời gian không có tiền thật sự khó chịu, Mạc Kiện cắn răng, bán đi vòng cổ, hắn muốn trở về như lúc đầu là điều không thể.

97. Chương 97: Bàn Tay Của Cô Ấy

Editor: Hạ Phong

Post: Khoai Môn Kem

Thư Diễm và Mạch Sanh Tiêu cùng nằm trên chiếc giường nhỏ một mét hai, buổi sáng tỉnh lại, cả người tê cứng, tấm chăn mỏng suýt chút nữa thì rơi xuống đất. Sanh Tiêu dậy sớm hơn cô, Thư Diễm xoay người sang đối diện với Sanh Tiêu, “Chật chết đi được, tí nữa thì rơi xuống.”

“Như vậy mới ấm áp.”

“Cậu cũng không nhìn xem bây giờ là tháng mấy.” Thư Diễm kê một cái gối vào sao lưng, “Đúng rồi, cậu còn chưa nói inh biết, sao thầy Đào lại ở đây?”

“Nhà anh ấy ở trong khu này.”

“Vậy sao?” Thư Diễm phản chấn, “Đây không phải duyên phận sao? Sanh Tiêu, thật từ lúc ở Hoa Nhân tớ đã nhìn ra được, thầy Đào có ý tứ với cậu.”

“Cậu chỉ nói linh tinh.” Mạch Sanh Tiêu lấy di động ở trên tủ đầu giường.

“Cậu thử nghĩ lại, lúc trước ở trong hội trường xảy ra chuyện lớn như vậy, trừ thầy Đào thì có ai thèm đứng ra không?”

Ngực Sanh Tiêu giống như được sưởi ấm, “Thư Diễm, ngày đó anh ấy đi mà không từ biệt, là bởi vì bàn tay bị gãy, không thể tiếp tục làm thầy giáo ở Hoa Nhân.”

“Cái gì?” về mặt Thư Diễm đầy tiếc hận, “Sanh Tiêu, cậu thấy thế nào?”

“Đều là tại tên hỗn đản Duật Tôn kia, mình không tìm hấn tính sổ thì không được! ”

Mạch Sanh Tiêu vội nắm lấy cổ tay Thư Diễm, “Nếu như mình có thể bắt đầu lại với Đào Thần, thì sẽ không muốn nghe đến cái tên Duật Tôn nữa. Thư Diễm, cậu trở về Bạch Sa rồi thì hãy coi nhu chưa từng gặp mình, mình thật vất vả mới có được cuộc sống như bây giờ, không muốn vì chút việc nhỏ mà bị ảnh hưởng.”

Thư Diễm nghĩ ngợi, cũng có thể, Mạch Sanh Tiêu ở bên Duật Tôn liền có kết cục này, lúc này lại có Đào Thần ở bên, nếu cô mà kích động đi tìm Duật Tôn, rất có thể sẽ càng phức tạp hơn.

“Được, mình nghĩ khi mình nhìn thấy gã đàn ông kia, mình sẽ coi nhu không quen biết, không thể trêu vào thì không trốn nổi chắc?” Thư Diễm lơ đãng nhìn thấy mấy quyển sách ở trên tủ đầu giường Sanh Tiêu, “Sao cậu lại đọc mấy cái này?”

“Bây giờ đang học.”

“Cậu không dạy đàn sao?” Thư Diễm ngạc nhiên.

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, “Bây giờ mình học thiết kế, dạo này tâm tư đều đặt vào nó, nếu có thể học thành tài, đãi ngộ sẽ rất tốt.”

“Nhưng mà. . .” Thư Diễm thấy không ổn, “Cậu chơi piano tốt như vậy, buông tay được?”

“Điều quan trọng nhất với mình bây giờ, là làm thế nào để sống tốt, piano từng là giấc mơ của mình, đẹp dễ mà xa vời.” Mạch Sanh Tiêu sợ Thư Diễm lại nghi ngờ, cô vội xốc chăn lên rời giường, “Vừa rồi Đào Thần nhắn tin đến, bảo chúng ta sang bên ấy ăn sáng.”

“Oh, rõ ràng là một người đàn ông tốt a! ” Thư Diễm rời giường, “Thành thật khai báo, hai người đã phát triển đến bước nào rồi?”

“Cậu chỉ nghĩ xấu xa như vậy thôi à.” Ngón trỏ của Sanh Tiêu ấn lên trán Thư Diễm.

“Aiz, làm sao cậu biết mình nghĩ gì? Chắc chắc, mau nói ỉnh biết. . .”

Mạch Sanh Tiêu đưa Thư Diễm sang nhà Đào Thần, trên bàn ăn có cháo đã nấu xong, Đào Thần vừa mua thêm bánh bao và quẩy. Thư Diễm không khách sáo mà kéo Mạch Sanh Tiêu ngồi xuống, “Thầy Đào, lúc trước tại sao lại không biết đến mặt này của thầy nhỉ, mau khai thật, có phải thầy đã thầm mến Sanh Tiêu từ lâu rồi không?”

Mạch Sanh Tiêu không ngờ cô lại nói năng với Đào Thần thoải mái như vậy, vội dùng tay huých Thư Diễm, “Nói cái gì thế?”

Đào Thần đặt bữa sáng xuống trước mặt hai người, “Thư Diễm, ánh mắt của em lợi hại hơn Sanh Tiêu.”

“Ha ha ——” Thư Diễm thiếu chút nữa thì đập bàn, “Nghe thấy không, có nghe thấy không, thầy Đào chính mình tự nhận rồi nhé.”

“Đúng, tôi thừa nhận.”

Mạch Sanh Tiêu đỏ mặt, “Cậu mau ăn đi.” một cái bánh bao cũng không ngăn được miệng Thư Diễm.

Ăn xong bữa sáng, Sanh Tiêu đứng dậy thu dọn, Đào Thần cũng muốn giúp.

“Thầy Đào, còn không đưa em đi tham quan nhà thầy à?”

Thư Diễm kéo Đào Thần, “Sanh Tiêu, việc này giao cho cậu.”

“Không vấn đề.”

Thư Diễm đi vào phòng khách, nhìn xung quanh, nhà cũng không phải rất rộng, cũng không mới, nhưng lại vô cùng ấm áp, “Thầy Đào, Sanh Tiêu đã từng kết hôn, thầy biết không?”

“Tôi biết.”

Thư Diễm gật đầu, cô ngồi xuống sofa, nhìn bóng dáng đang bận rộn trong bếp, vẻ mặt cô nghiêm túc, hoàn toàn không phải dáng vẻ vô tư thoải mái lúc trước, “VẬY THẦY CÓ BIẾT, VÌ SAO CẬU ẤY LY HÔN KHÔNG?”

Đào Thần ngồi xuống bên cạnh, lắc đầu.

“Rất đơn giản, Duật Tôn ở bên ngoài, , , “Thư Diễm nói qua mọi việc, không muốn nhắc lại những ngày tháng đầy đau khổ của Sanh Tiêu, chỉ đơn giản hai chữ thôi cũng đã đủ nói lên cả sự việc, trái tim cô thất lại, khóe mắt Thư Diễm hơi lấp lánh, cô không muốn Sanh Tiêu nhìn thấy, vội gơ tay lên lau, “Sanh Tiêu đã bị tổn thương quá sâu, nếu muốn tiếp nhận một tình cảm mới khẳng định là rất khó.”

“Tôi biết.” Đào Thần hoàn toàn có thể hiểu được.

“Em nghĩ, càng như vậy, càng phải kiên trì, nếu Sanh Tiêu quyết định đối tốt với ai, thì cả đời sẽ thật tốt với người đó. Thầy Đào, thầy có thể chấp nhận phần đã chết đi của cậu ấy không?”

“Thư Diễm, vậy em có tin tôi không?”

Thư Diễm quay sang, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy, trong suốt kia, ánh mắt của anh không giống Duật Tôn, sâu không thấy đáy. Duật Tôn cho dù là lúc đang ở hôn lễ, cũng không để bất cứ ai nhìn được tâm tư của hắn, mà Đào Thần, từ đầu đến cuối, đôi mắt kia đều trong suốt, “Em tin.”

“Có lẽ tôi không thể cho Sanh Tiêu một cuộc sống giàu sang, nhưng tôi có thể làm cho cô ấy hạnh phúc.”

Thư Diễm tin vào mắt nhìn của mình, Đào Thần không thể là một Nghiêm Trạm Thanh thứ hai.

Anh nói nhận, thì nhất định là có thể tiếp nhận tất cả của Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu lau khô hai tay, “Hai người đang nói gì vậy?”

“Nói cậu a, “Thư Diễm kéo Sanh Tiêu đến bên cạnh, ”Nói xem khi nào thì cậu có thể đưa mình đi chơi.”

“Suýt chút nữa thì quên hỏi cậu, sao cậu với Tang Viêm còn chưa kết hôn?”

“Mình tính phải tới cuối năm nay, ôi dào, cũng chưa nhất định đâu, “Thư Diễm hiếm khi mới tỏ vẻ u sầu, ”Cha mẹ mình thoáng biết chuyện của Tang Viêm, tuy không hoàn toàn rõ, nhưng cả ngày theo sau, bảo mình chia tay, phiền chết.”

“Vậy sao. . .” Mạch Sanh Tiêu cũng lo lắng theo.

Thư Diễm thấy thế, không đành lòng để Sanh Tiêu bận tâm, cô nhìn thấy chiếc piano ở góc nhà, “Sanh Tiêu, lâu rồi mình không được nghe cậu đàn, mau đàn một chút đi.”

Mạch Sanh Tiêu giật mình, vội che chiếc đồng hồ trên cổ tay.

Đào Thần nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Sanh Tiêu, đại khái cũng hiểu ra Thư Diễm chưa biết chuyện tay của Sanh Tiêu không thể đánh đàn nữa, Sanh Tiêu bất an, ngón tay nắm chặt, Đào Thần liền vươn tay vỗ lên mu bàn tay cô, “Dù sao cũng phải nghe tôi đàn, hai em đều là học sinh của tôi, lại nói, tiếng đàn của Sanh Tiêu chỉ mình tôi được nghe thôi.”

Đào Thần nói xong, đã đứng dậy đi tới chỗ chiếc đàn.

Thư Diễm mỉm cười, một lúc sau liền ôm cánh tay của Sanh Tiêu, “Nhìn đi, chỉ biết che chở cho cậu, “cô cố ý cao giọng, ”Hừ, Đào Thần keo kiệt! ”

Đào Thần ngồi trước cửa sổ, khi anh đánh đàn, lưng luôn rất thẳng.

Thư Diễm vừa rồi còn nói đùa, bây giờ, lại im lặng như Sanh Tiêu. Lúc này, dường như chỉ một chút tạp âm cũng làm cho bản nhạc bị vấy bẩn. Bên ngoài, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu vào nhà, Thư Diễm nheo mắt lại, thứ trên người Đào Thần có, đúng là sự yên bình mà Sanh Tiêu cần nhất.

Thư Điền ăn xong cơm liền chuẩn bị trở về Bạch Sa.

Khi đi, cô nhét một chiếc thẻ vào tay Sanh Tiêu.

Sanh Tiêu không hề nghĩ ngợi liền trả lại, “Thư Điền, cậu biết là mình sẽ không lấy tiền của người khác.”

“Chẳng lẽ mình là người khác à?”

“Bây giờ mình rất tốt, không thiếu thứ gì, “Mạch Sanh Tiêu cầm tay Thư Điền, ”Đừng quên, chuyện mà cậu đã đồng ý với mình.”

Thư Điền gật đầu, cô nhìn Đào Thần đang đứng cạnh Sanh Tiêu, “Chăm sóc cô ấy thật tốt.”

“Được.”

Thư Điền lái xe rời khỏi khu nhà, khi đuôi xe ngoặt ra ngoài, cô nhìn thấy hai bóng dáng dần dần biến mất trở thành chấm nhỏ trong gương chiếu hậu, cô hi vọng hơn bất cứ ai, hi vọng Mạch Sanh Tiêu có thể sống thật tốt.

Thấy xe của Thư Điền đã đi xa, hai người mới sóng vai trở về.

“Sanh Tiêu, ngày mai anh có việc, sẽ không về ăn cơm.”

“Oh, anh đi đâu?”

“Anh. . .” Đào Thần ngừng lại, “Anh về nhà thăm cha mẹ.”

Mạch Sanh Tiêu gật đầu, “Cô chú vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe, đừng lo.”

Ngày cuối tuần Đào Thần không ở nhà, Mạch Sanh Tiêu cũng lười nấu cơm, cô đọc sách một lúc rồi cầm túi xách ra ngoài ăn. Trần Lâm Thủy thật thích hợp với cuộc sống nhàn tản, Sanh Tiêu đi lên trần trên, tùy tiện ăn một bát mì, định đến tiệm sách Tân Hoa mua quyển sách về thiết kế cơ bản.

Cô đi một đôi giày đế bằng, bước chân từ từ thong thả.

Lơ đãng đi qua một cửa hàng đàn, bên ngoài có rất nhiều người tụ tập, bên trên có một tấm áp phích, giống như đang tuyên truyền cái gì.

Mạch Sanh Tiêu không khỏi dừng bước, tuy rằng cô không còn đánh đàn được nữa, nhưng lại luôn đối với piano có một sự thu hút kỳ lạ.

“Cửa hàng mới khai trương, cửa hàng mới khai trương, muốn tạo cho con em mình ước mơ về nghệ thuật sao? Đừng do dự, hãy lựa chọn inh một chiếc đàn Sanctuary, con của các vị sẽ trở thành một Lang Lang tiếp theo, cửa hàng mới khai trương, đàn piano sẽ giảm giá 8%. . .”

“Nghe nói piano rất khó học phải không?” Một bác gái đứng trong đám người không khỏi thắc mắc.

“Đúng vậy a, cháu gái tôi lúc trước bảo sẽ đi học, tôi còn đang phân vân không biết có nên mua piano cho nó không, nhưng mà chẳng may khó học, thì thật lãng phí. . .”

Quản lí nghe thấy vậy, khoát tay, đáng vẻ tự tin, “Các bác gái cứ yên tâm, chơi piano cũng không phải khó như các vị tưởng tượng đâu, bàn tay của người ta bị gãy mà còn đàn được, con cháu các vị cũng sẽ có hi vọng phải không?”

“Cậu lại nói quá lên đi, tay gãy rồi còn đàn thế nào được?”

“Nào, các vị còn không tin, “quản lí liền giơ quyển sách giới thiệu trong tay lên, ”Bên trong vẫn còn người, mau mau, vào nghe một chút, không mua cũng không sao. . .”

Mạch Sanh Tiêu bị cuốn vào theo đám người. Cửa hàng lớn như vậy, bên trong bày một chiếc piano màu đỏ, nháy mắt đã hấp dẫn mọi người đi tới. Sanh Tiêu chết đứng tại chỗ, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trước đàn piano.

Đào Thần đàn một bài hát thịnh hành, tuy âm thanh có chút trầm bổng, nhưng mấy bác gái này hoàn toàn không nghe ra được, Mạch Sạch Tiêu ôm sách trước ngực, trong mắt đột nhiên cảm thấy cay cay.

“Thấy chưa? Người này vẫn thường chơi piano đấy, người ta bị gãy tay mà vẫn đàn được, cho nên mới nói, sớm mua sớm học, đừng do dự. . .” quản lí tranh thủ nói vài lời, mấy bác gái bắt đầu bàn bạc.

“Đây không phải kế hoạch của cậu sao? Ai mà biết được tay anh ta có gãy thật không?”

Quản lí dù sao cũng đã nghĩ đến vấn đề này từ trước, anh ta liền lấy bản sao sổ khám bệnh ra, “Thấy không, ngay cả chẩn đoán của bác sĩ cũng có.”

Ánh mắt của Mạch Sạch Tiêu xuyên qua đám đông dừng lại trên bóng lưng cứng ngắc của Đào Thần, tay anh, giống tay cô, nên vô cùng không thích nhắc đến nó. Bây giờ, lại bị lôi ra để tuyên truyền, cho dù anh quay lưng về phía cô, Mạch Sạch Tiêu vẫn biết trong lòng anh đang đau đớn, lại càng thấy xúc động.

“Vậy sao? Để tôi xem, tôi xem. . .”

Một tập bản sao chép bệnh án bị truyền đọc, “Thật đó, bàn tay đã bị gãy mà vẫn đánh đàn được, trên đó nói gì thế?”

“Này, cái này là chẩn đoán của bác sĩ.”

“Thật không ngờ a, đúng là một chàng chai giỏi. . .”

“Đúng vậy, bàn tay nào bị gãy thế?”

Trong lồng ngực Mạch Sạch Tiêu trào lên sự đau đớn vô cùng, con người chính là như vậy, chẳng sợ những lời nói ngoài miệng của mình tàn nhẫn đến thế nào, nhưng vẫn không tránh được tâm lý tò mò. Cho dù cảm thấy người khác đáng thương, không kìm được rơi nước mắt, lại càng làm cho người ta cảm thấy đau đớn hơn cả lời từ miệng, giống như càng nhiều, thì càng thể hiện mình lương thiện.

Sanh Tiêu đoạt lấy bản sao bệnh án từ tay quản lí, lúc mạnh, liền xé rách một góc.

“Cô cũng muốn xem, đây, chính là chỗ này bị gãy. . .” bác gái bên cạnh ‘hảo tâm’ chỉ cho Mạch Sạch Tiêu nhìn.

Sanh Tiêu nghiêng mặt, ánh mắt sắc bén có chút lạnh lẽo, nhưng lại khiến bác gái kia ngậm miệng lại.

“Vị tiểu thư này, tôi thấy cô khí chất tao nhã, cũng muốn mua piano phải không?”

Mạch Sạch Tiêu giơ bản bệnh án trong tay lên, “Các người dựa vào đâu mà làm như vậy? Có tin là tôi sẽ tố cáo các người không? Đây là cái mà các người gọi là hoạt động tuyên truyền à? Đạt lợi ích từ việc giẫm đạp lên nỗi đau của người khác, hừ, thì ra thủ đoạn cạnh tranh đều đề tiên như thế.”

“Ai —— sao cô lại nói thế?” Quản lí giận đến tím mặt.

Đào Thần dừng tay lại, giọng nói của Sanh Tiêu anh có thể nhận ra.

Anh đứng lên, quả nhiên nhìn thấy Sanh Tiêu trong đám người.

“Không phải là cô đang cố ý gây rối sao?” quản lí vươn tay, muốn đoạt lại bệnh án trong tay Sanh Tiêu.

“Sanh Tiêu, sao em lại ở đây?” Đào Thần vội đi tới trước mặt cô.

98. Chương 98: Không Thoát Khỏi Cơn Ác Mộng [gặp Nhau]

Mạc Y đứng ở cửa trường học, từ ngày sau khi bị Hải Bối cản đến nay, cô ta cũng chưa hề nhìn thấy Duật Tôn.

Cô ta lúc ấy trở lại Hoàng Duệ Ẩn Tượng, chỉ nhận được một câu của dì Hà, Duật Tôn vừa rời khỏi ...

Mỗi ngày Mạc Y ở Hoa Nhân chờ điện thoại của Duật Tôn, dường như người đàn ông đó bắt đầu cảm thấy chán ghét cô ta, cũng không thấy tìm cô ta nữa.

Cô thử gọi điện thoại cho y, tất cả đều giống nhau, không có người nghe.

“Mạc Y, Duật thiếu làm gì mà còn chưa đón cậu?” Tinh Tinh quay cửa kính xe xuống, trên ghế là tên Lý ca tai to mặt lớn, say đắm nắm tay cô.

“Anh ấy, anh ấy khả năng đang bận, phải đợi tí nữa mới tới được.” Mạc Y vội vàng tìm một cái cớ.

Tinh Tinh âm ừ, kỳ thật Mạc Y có nói dối cũng vô ích, tin tức cô thất sủng đã sớm truyền khắp tại Hoa Nhân này, bây giờ muốn tìm một người tương mạo anh tuấn cũng vô dụng, Lý ca mặc dù xấu, nhưng đối với bạn cô cũng coi như không tệ, còn đồng ý sau khi tốt nghiệp tìm một nơi làm tốt cho cô ấy.

Lý ca đem đầu tìm gối lên ngực Tinh Tinh: “Anh thấy không phải đâu, nghe nói Duật thiếu gần đây mới tìm thấy một tiểu minh tinh, còn hết sức sủng chiều cô ta, em có phải là lâu lắm không gặp anh ta?”

Sắc mặt Mạc Y cực kỳ khó coi: “Làm sao có thể, anh ấy đã nói hôm nay tới đón tôi.”

Lý ca trên mặt rõ ràng bày ra bộ dáng đang xem một màn kịch vui.

Tinh Tinh vội vàng lấy tay chọc nhẹ khuỷu tay hắn ta: “Chúng ta đi thôi, còn phải đi mua đồ nữa.”

Mạc Y mắt thấy cỗ xe Lexus tuyệt trần vừa đi, cô nắm chặt bàn tay, lấy điện thoại cầm tay ra hung hăng dè xuống dãy số Duật Tôn.

“Thực xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được ... ”

Cô tức giận không thôi, sắc mặt vắn vẹo đến dữ tợn.

“Lý ca, trong lòng anh có phải là còn có cô ta?” Tinh Tinh quệt mồm, mặt hoàn toàn không vui.

“Em nói bậy gì thế.” Lý ca nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô: “Trong trái tim của anh chỉ đủ chứa nổi em thôi.”

“Vậy anh vì cái gì còn muốn dừng lại cùng cô ta chào hỏi?”

“Em xem, lúc trước cô ta đi theo Duật Tôn thì bày ra vẻ diễm vô dương oai, anh đây hôm nay muốn dừng lại nhìn một cái, hiện tại cô ta chỉ là một thứ hàng nát còn có cái gì quý hiếm cơ chứ, mạnh miệng cũng vô dụng, anh thấy những ngày an nhàn của cô ta cũng chấm dứt rồi.” Lý ca có chút hả hê đưa tay đặt tại trước ngực Tinh Tinh. “Chỉ có anh đối với em là chung thủy thôi, hử?”

“Cái này thì không thể đoán chính xác được, Mạc Y khi đó rất được sủng ái, làm sao có thể giống như các anh - những người đàn ông xấu xa này nói vụt thì vụt đâu.”

“Anh cùng anh ta không giống nhau.”

“Duật thiếu, thật sự có tình nhân mới sao?”

“Haiz, ai mà biết được, dù sao không tìm Mạc Y, khẳng định cô ta thất sủng là cái chắc.”

Mạc Y ngồi ở hàng ghế, những chiếc xe hơi đưa đón những học sinh nữ xếp thành hàng dài, cô ta thì vừa phải đi bộ vừa phải gọi xe.

Mạc Y tìm không thấy Duật Tôn, duy nhất chỉ hy vọng một nơi chính là Hoàng Duệ Ân Tượng.

Dì Hà nghe thấy bên ngoài tiếng chuông bấm liên hồi, bà vội vàng bỏ dở công việc trong tay xuống: “Đến đây, đến đây ... ”

Cửa vừa mở ra, đã nhìn thấy Mạc Y xanh mặt đứng ở bên ngoài.

“Dì Hà, bà làm cái gì thế? Bây giờ mới chịu mở cửa! ”

Dì Hà cũng không tránh sang một bên: “Mạc tiểu thư, có chuyện gì sao?”

“Làm sao, tôi trở về cũng phải thông báo cho bà sao?” Mạc Y tay phải đẩy dì Hà đang đứng chắn ở cửa, nghênh ngang đi vào: “Duật thiếu có đây không?”

“Không có.”

“Anh ấy khi nào thì trở về?”

“Không biết.”

Mạc Y dừng bước, sắc mặt không vui nhìn về phía dì Hà: “Dì Hà, mới vài ngày không thấy, mắt bà có phải là để trên đỉnh đầu rồi không?”

“Mạc tiểu thư, cô cũng đã tới, Duật thiếu sai tôi mang cho cô những thứ chuẩn bị cho cô, cô cũng nên cầm lấy đi đi.” Dì Hà cũng không cùng cô ta tranh cãi thêm, đi vào phòng trước một bước.

“Thật vậy sao? Tôn có cái gì cho tôi?” Mạc Y mừng rỡ, vội vàng đi theo sau lưng dì Hà.

Cô ta đi giày cao gót vào phòng khách, dì Hà đem một đôi dép lê đặt ở bên chân cô ta, Mạc Y trong nội tâm mặc dù cảm giác mất hứng, nhưng nghĩ Duật Tôn còn quan tâm đến cô, thì thời gian bất hòa với dì Hà thật lãng phí, dù sao sau này có rất nhiều biện pháp đối phó với người hầu.

Hải Bối nhìn thấy có người bước vào nhà, cả lòng đều dựng đứng lên: “Gâu, Gâu ... ”

Mạc Y đã ném qua “mùi vị” của nó, vội vàng núp ở sau lưng dì Hà: “Cái con chó chết này, làm sao còn ở đây?”

Dì Hà đem Hải Bối lên sân thượng, bà trở lại trước người Mạc Y: “Hải bối chính là bảo bối của Duật thiếu, Sanh Tiêu đi rồi, những người đàn bà Duật thiếu đều đổ đến vài người, nhưng lại không thấy cậu ấy đối con chó cưng này ... ”

“Bà nói cái gì?” Mạc Y không đợi bà nói xong, liền thét lên tiếng thét chói tai: “Ngoại trừ tôi, Tôn còn có những người phụ nữ khác sao?”

Hôm nay cho dù đắc tội cô ta, dì Hà cũng không sợ, dù sao bôi đen một chút thanh danh của Duật Tôn, cậu ấy cũng không để ý, thuận tiện còn có thể xả giận cho Sanh Tiêu, dì Hà giống như thực sự gặp loại chuyện lạ, thần sắc ra vẻ kinh ngạc: “Mạc tiểu thư không biết sao?”

“Biết cái gì?” Mạc Y biến sắc, tiếng nói phát run.

Dì Hà lắc đầu, bộ dáng tiếc nuối, mà ngay cả ánh mắt nhìn về phía Mạc Y đều tràn ngập thương cảm, bà đi đến đầu bậc thang, lấy từ một chiếc tủ giống như chiếc tủ đựng bát một chiếc cặp da: “Mạc tiểu thư, đây là Duật thiếu sai tôi đưa cho cô.”

Mạc Y tiến lên phía trước, ngón trỏ chỉ vào chiếc cặp da: “Đây là cái gì? ”

“Hành lý của cô.”

Mạc Y giận tím mặt, vành mắt đột nhiên đỏ lên, đôi môi run rẩy, cô ta mở chiếc cặp da ra, quả nhiên, bên trong đều là quần áo ngày thường Duật Tôn mua cho cô. “Không thể nào, tôi cùng Tôn đang tốt đẹp ... ”

Dì Hà đứng ở bên cạnh, thờ ơ lạnh nhạt.

Mạc Y đứng vươn lên: “Dì Hà, tại sao phải như vậy? Tôi cùng Tôn đang tốt đẹp, từ đầu tới giờ ngay cả một câu cãi vã đều không có, tôi việc gì cũng đều nhường nhịn anh ấy, tôi không tin ... ”

Dì Hà như có thể nhìn thấu, người đàn ông như vậy, chỉ cần cô nhường nhịn đôi ba lần mà có thể giữ được trái tim cậu ấy sao?

Ánh mắt bà nhìn về phía đàn dương cầm trong phòng khách, chẳng bao lâu sau, nơi đó sẽ có đủ mọi loại nữ nhân, lại cũng có thể là Mạc Y khác? Dì Hà hoang mang cảm thấy những người tốt đẹp như Mạc Sanh Tiêu dường như chẳng còn, cho dù Sanh Tiêu gả cho Duật Tôn, cũng không thể giữ được lòng của cậu ấy, huống chi là một Mạc Y cô sao?

Dì Hà trở lại phòng bếp, Duật Tôn đưa bà một chiếc thẻ bạch kim, bà không biết nên để chỗ nào, học người ta ở trên TV đặt ngay cạnh tủ lạnh.

Dì Hà đi đến bên người Mạc Y, đưa chiếc thẻ trong tay cho Mạc Y: “Duật thiếu nói, chờ cô tới, thì đưa cái này cho cô.”

“Cái này là có ý gì?” Mạc Y đứng nguyên tại chỗ, nước mắt cũng nhịn không được nữa rơi ra.

Dì Hà không có trả lời, ý tứ của Duật Tôn, Mạc Y cũng đã quá rõ rồi.

“Dì Hà, dì theo bên người Tôn so với cháu nhiều hơn, dì nói cho cháu biết, anh ấy vì cái gì chán ghét cháu? Chẳng lẽ cháu còn không đủ trẻ sao?” Mạc Y tìm lòng không được cầm cánh tay dì Hà: “Anh ấy sao có thể đi tìm những người đàn bà khác chứ?”

“Mạc tiểu thư, cô chẳng phải ít nhiều gì cũng hiểu mà.”

“Hiểu cái gì? Cháu làm sao có thể hiểu được chứ! Cháu yêu anh ấy, cháu không thể không có anh ấy ... ”

Dì Hà thở dài: “Duật thiếu nói, tiền trong thẻ cũng đủ cho cô có thể không phải lo ăn mặc.”

“Là ý gì đây?” Mạc Y giơ chiếc thẻ trong tay lên: “Dì Hà, nói như bà, chẳng lẽ tôi ở cùng một chỗ với anh ấy là vì tiền sao?”

“Mạc tiểu thư, cô không cần mỗi câu, mỗi chữ đều nhằm vào tôi, tôi chỉ là truyền đạt ý tứ của Duật thiếu mà thôi.”

“Dì Hà, bà gọi điện thoại bảo anh ấy trở về.”

Dì Hà cũng không muốn quản những chuyện rối rời này: “Mạc tiểu thư, nói toạc ra tôi chỉ là phụ trách nấu cơm giặt giũ quần áo, chuyện của hai người, cô tự mình giải quyết đi.”

Mạc Y cũng không lập tức rời đi, cô nắm chặt chiếc túi trong tay trở lại lần hai, lượn một vòng, may mà không có phát hiện dấu vết của bất kỳ con đàn bà nào ở đây. Cô lại trở về dưới lầu, ngồi ở trên ghế sa lon chờ Duật Tôn trở về.

Thành phố Bạch Sa có một phòng trà yên tĩnh, bên trong trang trí rất trang nhã, người bán hàng đã cố gắng dựng nên sự cổ kính vốn có của nó, thập phần hữu tình.

Duật Tôn thường xuyên lái xe tới, mặc dù phần lớn không tiện đường, y ngồi cạnh vị trí cửa sổ, đem chiếc kính râm màu đen đặt ở trên mặt bàn.

Cái phòng trà này còn độc đáo ở chỗ, âm nhạc ở bên trong toàn người ở trường sân khấu điện ảnh tới diễn, hơn nữa là đích thân bà chủ quán tự mình diễn.

Duật Tôn khẽ vẫy tay, người bán hàng bước lên phía trước: “Xin hỏi tiên sinh, có gì sai bảo?”

“Đem các cô ấy kêu đến đây.” Duật Tôn chỉ chỉ hai cô gái đang diễn trên trên bục.

“Cái này ... ” Người bán hàng mặt lộ vẻ khó xử.

Duật Tôn đem xấp tiền đặt trong tay người bán hàng: “Đi, hôm nay tôi đặt bao hết.”

“Dạ được ạ! ”

Người bán hàng cầm lấy tiền đi đến phía bục, trong đó một người con gái có chút ngạc nhiên, Duật Tôn chỉ thấy cô gật gật đầu, đứng dậy mang theo một trợ lý khác đi tới: “Thì ra là Duật thiếu, ra tay hào phóng như thế, muốn nghe khúc gì nào?”

Duật Tôn ánh mắt rơi vào dụng cụ nhạc trong tay cô: “Đây là cái gì?”

Người con gái đem nhạc cụ để sát vào trước mắt Duật Tôn: “Đây là sanh”. Ánh mắt của cô hướng về phía thứ trong tay người trợ lý: “Đó là tiêu.”

“Sanh Tiêu?” Duật Tôn trong miệng không khỏi bật nhẹ âm thanh đó, hai chữ này, phẳng phát khắc sâu vào trong lòng của y, hôm nay nhắc lại, lại có loại cảm giác dường như đã trải qua rồi mấy đời rồi, rất xa xôi nhưng đây về bi thương. Y nhớ tới người con gái đó “loan nguyệt rằng loại vui vẻ”, nhưng mà với y thì “ở trong lòng bàn tay phát qua sợi tóc dài”.

“Đúng, đây cũng là Sanh Tiêu chung tấu.”

“Sanh Tiêu ... ” Duật Tôn bắt ngờ giật mình, tên này, y đã rất lâu rồi chưa từng gọi qua?

“Tào Tháo lúc sinh thời có nói một câu: ”Ta có khách quý, cổ sắt thổi sanh”. Sanh phần lớn hình dung như là một loại xa hoa lãng phí của cuộc sống, mà t

iêu, như là một sự ly biệt, cho nên hai loại nhạc cụ này kết hợp với nhau, nghe không khỏi cảm thấy bi thương.”

“Cô đã từng nghe qua, có người dùng Sanh Tiêu làm tên không?” Duật Tôn ngẩng đầu hỏi.

Người con gái nghe thấy thế, có chút kinh ngạc, không biết ý tứ Duật Tôn là gì: “Không có, nhưng mà, cái tên này ngược lại thật sự nghe rất êm tai.”

Duật Tôn rời khỏi phòng trà, bầu trời dường như bao phủ thêm một loại sương mờ mịt, làm cho người ta đắm chìm thở không nổi, phảng phất như cứ quẩn quanh tại đỉnh đầu, muốn xua đi cũng không được.

Y lái xe trở lại Hoàng Duệ Ân Tự.

Dì Hà làm xong đầu dây cơm nước đặt ở trên bàn, Mạc Y ở đây, bà cũng không tiếp, ngay cả một chén nước đều không rót cho cô ta.

Duật Tôn đi vào phòng khách, Mạc Y khóc hai mắt đỏ bừng, nhìn thấy y trở về, vội vàng đứng dậy đi qua giữ chặt cổ tay của y: “Tôn, dì Hà gạt em, nói anh bảo em phải chuyển đi.”

Duật Tôn có chút đau đầu, đem cái chìa khóa xe ném xuống bàn trà: “Cô làm sao vẫn còn ở đây?”

“Tôn, rốt cuộc là anh có ý gì?” Mạc Y hai tay vịn vịn ở cổ tay Duật Tôn, khăn chương chỉ kém một bước là dặm chân.

“Là tôi cho tiền cô chưa đủ?” Y lạnh lùng đi qua cô, ngồi ở trên ghế salon, Hải Bối thấy y trở về, rũ lông đứng dậy, chạy nhanh đến bên chân y không ngừng làm nũng.

“Vấn đề ở đây không phải là tiền.” Mạc Y nước mắt chảy cả xuống cằm, hai tay không biết làm gì nâng lên lại hạ xuống.

“Vậy vấn đề là gì?”

“Tôn, em yêu anh, dù là có một ngày anh không hề có tiền, em cũng vẫn mãi yêu anh! ” Mạc Y thề son sắt.

“Phải không?” Duật Tôn khẽ nhướn lông mày.

Mạc Y nặng nề gật đầu: “Tôn, em là thật lòng yêu anh.” Cô ta đưa lại thẻ ngân hàng trả lại cho Duật Tôn: “Đừng có lại bắt em chuyển đi nữa, được không?”

Duật Tôn hai ngón tay kẹp lấy chiếc thẻ kia: “Cô dựa vào cái gì mà cùng tôi nói yêu? Mạc Y, cô vọng tưởng quá nhiều rồi đấy.”

“Anh có người đàn bà khác phải không?” Lúc y sủng cô, rõ ràng không phải như thế.

“Không liên quan tới cô.”

Sự lạnh lùng của y như từng bước thiêu đốt trái tim của Mạc Y, ả tới gần Duật Tôn ngồi xuống: “Tôn, giữa chúng ta lúc trước rõ ràng là rất tốt mà, anh như vậy không cần em, em không hề được báo trước, chẳng lẽ là em làm sai chuyện gì? Anh nói cho em biết, em có thể sửa.” Mạc Y khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến vịn vịn, Duật Tôn sắc mặt lạnh lùng, y giơ một tay lên, đẩy Mạc Y đang ôm lấy hai cánh tay của y ra: “Tôi chơi chán cô, chỉ đơn giản như vậy.”

“Em không tin ... hu hu ... ”

“Đừng không tin.” Duật Tôn không còn giữ thái độ bình thường, đôi mắt phượng hẹp dài nhìn thẳng Mạc Y: “Tôi và cô ở cùng một chỗ chính là chơi đùa, đây đều là chuyện sớm hay muộn, thừa dịp này cầm chút ít tiền rời đi, tôi tin, cô cũng là người thông minh.”

Vọng tưởng cùng y nói về tình yêu, không biết tự lượng sức mình.

Y nhớ tới ngay lúc đó Mạc Sanh Tiêu, thời điểm ra đi đem tất cả những thứ có thể lấy được đều lấy hết, dứt khoát biết mấy.

Mạc Y ngay từ lúc bắt đầu đi theo y mục đích chính là tiền, điểm ấy, Duật Tôn cân nhắc hết sức thấu đáo, loại người này tốt nhất nên đuổi.

“Tôn, em không đi, hiện tại Hoa Nhân tất cả mọi người đều biết rõ em đi theo anh, em nếu như cứ trở về như vậy, thì còn mặt mũi nào mà đi học tiếp nữa, anh xem, em từ trước tới giờ đều nghe lời anh hết, cùng lắm thì ... về sau anh đi ra ngoài tìm phụ nữ, em giả bộ như không biết, được không?”

“Cô cho rằng cô là ai? Dựa vào cái gì quản chuyện bên ngoài của tôi? Tôi chỉ cho cô một lựa chọn, một, cầm tiền rời đi, hai, tay không rời đi.” Duật Tôn ngạo nghễ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Y dần dần tái nhợt: “Tôi khuyên cô vẫn là đem tiền cầm đi, ít nhất cũng coi như lao vào những chỗ tốt hơn, cút! ”

Một chữ cuối cùng của người đàn ông phát ra, Mạc Y sợ tới mức nhảy dựng. Âm thanh ghen ngào chỉ biết khóc.

Duật Tôn cảm thấy bức bối, đứng dậy muốn rời đi.

“Tôn, đừng đi ... ” Mạc Y ôm lấy cánh tay của y, Duật Tôn không để ý, cầm lấy thẻ ngân hàng ném xuống chân ả.

Người đàn ông đứng dậy lên lầu, Hải Bối canh giữ ở trước sô pha, dường như chỉ cần Mạc Y tùy tiện động dậy, thì sẽ nhe răng ra cắn cô ta một phát.

Dì Hà đem hành lý kéo tới bên người Mạc Y: “Đi thôi.”

“Tôi không đi, huhu ... ”

“Mạc tiểu thư, cô cũng biết tính tình của Duật thiếu, nói cho cùng, làm phụ nữ, cô không biết là như vậy rất mất mặt sao?”

“Tôi làm gì mà mất mặt chứ?” Mạc Y lau lau nước mắt, hai chân khụy xuống bên mặt thảm: “Anh ta nghĩ như vậy thì có thể vứt bỏ tôi sao? Dựa vào cái gì chứ ... ”

“Mạc tiểu thư, tôi nhớ là tôi đã từng nhắc nhở cô, Hải Bối là bảo bối của Duật thiếu.” Dì Hà cúi người, nhẹ nhàng vuốt ve trên đầu Hải Bối.

“Bà muốn nói cái gì?”

“Lần đó cô bị Hải Bối cắn, cũng là bởi vì cô đá nó, Duật thiếu xuống lầu thì có để ý tới Hải Bối bị thương ... ”

Mạc Y bên cạnh vừa khóc vừa lau nước mắt, “Bà ... Bà nói, tôi bị như thế này là vì lỡ đá con chó chết này mà Tôn không muốn tôi? Hoang đường! Cười chết người, làm sao có thể! ”

Dì Hà thấy cô ta mở miệng một tiếng chó chết, đóng miệng chó chết, cũng không khỏi cảm thấy bức mình, bà xoay người trở lại phòng bếp, chẳng muốn quản những chuyện vợ vãn này.

Hải Bối đóng cửa cái đuôi đi theo sau lưng dì Hà, bỏ lại Mạc Y đang trợn mắt há hốc mồm ngồi dưới đất.

Đến buổi tối cũng không thấy Duật Tôn xuống, cho dù cô ta có khóc rống như thế nào đều không thể van hồi được, Mạc Y không còn cách nào khác, chỉ đành phải cầm lấy thẻ ngân hàng ra về.

Mạch Sanh Tiêu đi đến khu nhà trẻ thì cũng không nhìn thấy Đào Thần, thầy giáo bên cạnh nói anh đã về nhà từ lâu.

Cô vén mái tóc ngắn lên, khéo léo để lộ vành tai đeo khuyên tai tinh xảo mà Đào Thần tự tay đeo cho cô, anh ấy biết rõ Sanh Tiêu yêu mến những vật này. Thời gian thấm thoát, mùa hạ nóng bức lặng yên trôi qua, Mạch Sanh Tiêu cả ngày ở công trường, làn da vẫn trắng nõn như trước, làm cho Vương tỷ hâm mộ không thôi. Những ngày này sự cố gắng của cô cuối cùng có thành quả, cái dự án lần này, Vương tỷ để cho cô tự mình quyết định, hơn nữa Mạch Sanh Tiêu can đảm lại cẩn trọng, cuối cùng nhất dùng phương pháp nắm bắt dự toán công trình này nâng cao lợi nhuận, quản lý cao hứng không thôi, thưởng hẳn cho cô 2 vạn đồng tiền thưởng.

Những công văn chúc vào cùng đợt với cô trước kia không ngừng hâm mộ, Sanh Tiêu biết Vương tỷ là người con gái thích đàn tranh, cô chi hơn nửa số tiền mua một cây đàn tranh cho chị ấy, rồi mua cho chính mình một quyển notebook.

Cô rút cuộc cũng hiểu được cái gì là khổ tận cam lai.

Thời gian cô sống ở đây đã dần dần đi vào quỹ đạo của nó.

Mạch Sanh Tiêu cầm trong tay chùm chìa khóa Đào Thần cho cô, cô mở cửa, đã nghĩ thấy mùi đồ ăn lan tỏa khắp nơi, cô vội vàng thay dép lê đi vào: “Thầy Đào của chúng ta, hôm nay vụng trộm làm món gì ngon thế?”

“Là Sanh Tiêu trở về à?” Từ phòng bếp đi ra, nhưng lại là Mẹ Đào.

“Cô?” Mạch Sanh Tiêu không tự giác cắn cắn khóe miệng, Đào Thần từ phòng ngủ bên cạnh đi ra, cười cười cô: “Mất mặt quá đi?”

“Đứa nhỏ này, nói cái gì đó! ” Mẹ Đào tiến lên giữ chặt tay Sanh Tiêu: “Mới tan tầm a?”

“Vâng, cô, cháu tới giúp người.”

“Không cần, xong luôn rồi đây.” Mẹ Đào nhìn thấy Sanh Tiêu chỉ lo vui mừng, Đào thần vội vàng đẩy đẩy cô: “Mẹ, trong bếp còn đang xào rau.”

“Sanh Tiêu, nhanh ngồi nghỉ một chút, còn hai món nữa, xào lên là có thể ăn cơm rồi.”

“Cô, hay là cháu giúp cô đi ... ” Cô vừa muốn theo vào, đã bị Đào Thần lôi kéo đi về hướng phòng khách, Sanh Tiêu nhớ tới còn có thứ cần đưa cho anh, cô từ trong túi móc ra cái hộp: “Cho anh nè.”

“Cái gì thế?”

“Mở ra xem đi.”

Đào thần xem thử, thì ra là cái đồng hồ màu đen, lúc ấy anh mua cho Sanh Tiêu về sau có nhìn thấy, đứng cùng một chỗ, bề ngoài vừa khéo nhìn như đồng hồ tình nhân.

“Em giúp anh đeo.”

“Nhìn thật là đẹp.” Đào thần cầm tay của cô.

Sanh Tiêu kề sát vào tai Đào Thần nói: “Anh sao lại không nói sớm cho em biết là cô chú đều qua, em còn chưa chuẩn bị quà.”

“Ngốc ạ, em chính là lễ vật tốt nhất đấy.”

Mạch Sanh Tiêu hôm nay ở trong nhà Đào Thần đã hoàn toàn tự nhiên, cô bưng trà rót nước, giúp mẹ Đào bày bát đĩa, ngưng ngưng lúc trước cũng không còn, nghiêm nhiên rất giống bộ dáng của nữ chủ nhân ngôi nhà.

Mẹ Đào cũng rất thích cô, gấp rau cho cô: “Sanh Tiêu, từ Tết mừng năm mới dì có nói qua, nếu con có thể làm bạn gái con dì, dì đây thực sự trở về cảm ơn tổ tiên rồi.”

“Cô, cô quá khen rồi.”

“Sanh Tiêu, cháu còn một người chị phải không? Lúc nào thích hợp, bảo cô ấy đến nhà cô chơi luôn.”

Mạch Sanh Tiêu chiếc đĩa khê gầy gầy vài hạt cơm trong chén: “Cô à, cháu không muốn lừa mọi người, chị của cháu, chị ấy còn đang ngồi tù ... ”

Mẹ Đào há miệng, có chút giật mình, nhưng hiển nhiên chuyện này là Mạch Sanh Tiêu không muốn đề cập, Đào Thần cũng là lần đầu tiên nghe tin tức của Tương Tư, thảo nào, bình thường cũng không thấy Sanh Tiêu cùng Mạch Tương Tư gặp nhau.

Mẹ Đào vội vàng gấp miếng thịt cho Sanh Tiêu: “Vậy sau này đi thăm tù, cứ bảo Đào Thần cùng đi với cháu, ở bên trong rất khổ, mua nhiều thức ăn lên một ít rồi mang đến.”

Mạch Sanh Tiêu những tưởng rằng Mẹ Đào sẽ ghét bỏ, cô vội vàng gật đầu: “Vâng, được ạ.”

Ăn xong cơm tối, Sanh Tiêu cố ý dọn dẹp bát đĩa, ở phòng khách xem TV sau đó hai người như ngày thường ngồi ở trước đàn dương cầm.

Bức màn kéo ra, tạo thành một màn uốn lượn rồi rơi xuống đất, Mạch Sanh Tiêu ngồi gần sát Đào Thần, hai người cùng đánh đàn rất hòa hợp, cô hát cảm lên, trông thấy ánh mắt thanh tịnh thâm tình của người đàn ông, Mạch Sanh Tiêu khẽ mỉm cười, ánh mắt bình tĩnh nhưng thỏa mãn.

Duật Tôn, cái tên đã từng khắc sâu trong trí nhớ cô đã hoàn toàn bị loại bỏ, cho dù là lơ đãng nhắc qua, Sanh Tiêu cũng không còn cảm thấy đau nhức, càng ngày càng chết lặng trong cô, tựa như ... anh ta với cô đã dần dần trở thành người xa lạ.

Lúc trước, cô gần như là đi đến bước đường cùng, người vươn tay kéo cô lên chỉ có Đào Thần, là Đào Thần đem cô từ nơi vực sâu tối tăm không thấy đáy đến ánh sáng như rực rỡ như ngày hôm nay.

Hai người tay nắm tay trở lại trước hiên nhà trọ của Sanh Tiêu: “Em lên đi.”

”Ngày mai ba mẹ anh đều ở đây

, hay là đi công viên nước chơi đi?”

“Được ạ.” Sanh Tiêu gật đầu: “Em buổi sáng dậy không nổi, anh nhớ phải gọi điện thoại cho em đấy.”

Đào thần xoa xoa đầu cô, đưa mắt nhìn theo Sanh Tiêu vào cửa.

Hai ngày cuối tuần, Mạch Sanh Tiêu thiếu chút nữa bị làm cho điên khùng, đơn giản là dự án của cô trước kia đã làm rất tốt, quản lý cùng Vương tỷ giao cho cô, nói hạng mục khổng lồ lần này hẳn là sẽ có rất nhiều công ty lớn gia nhập, quản lý cũng không dám hy vọng xa vời, mấu chốt là muốn để Mạch Sanh Tiêu đi ra ngoài làm quen với mọi thứ, tương lai bồi dưỡng cô trở thành nhân tài dưới tay mình đào tạo.

Sanh Tiêu thuê xe đi vào khu Diệu Hoa.

Duật Tôn tắt máy, đi theo sau là một hàng dài các nhân viên, y đưa mắt nhìn ra xa, ai có thể ngờ tới nhân tài kiệt xuất ngành kiến trúc đã sản xuất, khu Diệu Hoa, lại là tọa lạc tại thị trấn Lâm Thủy nhỏ bé.

Mạch Sanh Tiêu đi trên đôi giày 5 cm vào khu lễ tân, cô hôm nay mặc một bộ quần áo bên trong màu tím lá sen, khoác phía bên ngoài là chiếc áo Tiểu Tây trang nhã màu đen bó sát lấy thân hình lung linh hấp dẫn của cô, cô đeo một bộ trang sức trang nhã, vừa bấm điện thoại vừa lật lật dở dở tài liệu trong tay: “Alo, Vương tỷ, chị giúp em nhìn xem phiếu đăng ký của em có phải quên ở văn phòng ... ”

Cô cúi đầu, đi ra khỏi khu giải trí.

Duật Tôn trông thấy người đang đi tới, Sanh Tiêu, y chỉ cảm thấy thân hình có chút quen thuộc, người con gái đó cúi đầu, chỉ có thể nhìn mái tóc uốn lượn trên đỉnh đầu.

Duật Tôn khẽ nhủ mày, Mạch Sanh Tiêu, là tóc dài.

Hai người đi thoáng qua nhau, Sanh Tiêu cúp điện thoại, nhẹ buông tay, mấy tờ tư liệu bị rơi trên mặt đất, bị gió thổi bay tản ra. Đây chính là dự toán cô đã chuẩn bị nửa tháng, cô vội vàng ngồi xổm người xuống nhặt, một tờ giấy A4 vừa vụn bay đi. Đáp dưới chân Duật Tôn, vừa lúc bị người đàn ông đi qua giẫm phải.

Sau này nhớ lại, Mạch Sanh Tiêu lúc ấy vô cùng hối hận về chuyện này, chính là cô cũng không biết người đàn ông đó là Duật Tôn nên đã kêu lên.

“Này! Đứng lại! ” Sanh Tiêu giẫm giày cao gót đi tới, cô đi tới, nhặt tờ giấy lên rồi ngăn ở trước mặt Duật Tôn: “Ai bảo anh giẫm ... ”

Đoàng!

Dường như, là một tiếng sét giữa trời quang!

99. Chương 99: Đối Với Y, Chỉ Có Hận [cao Trào]

Duật Tôn nheo nheo đôi mắt hoa đào hẹp dài.

Thần sắc như vậy, y chưa bao giờ thấy qua trên khuôn mặt của Mạch Sanh Tiêu.

Tóc cô rất ngắn, tuy đã quen nhìn thấy bộ dáng của cô lúc tóc dài, nhưng Duật Tôn không thể không nói, bộ dạng này của Sanh Tiêu nhìn cũng rất xinh đẹp.

Hai tay Mạch Sanh Tiêu ngăn ở trước người y cứng đờ, cô đã nghĩ tới nếu ngày nào đó nếu tình cờ gặp nhau, sẽ phản ứng như thế nào, cô đã thử nghĩ qua một trăm loại phương thức, nhưng không ngờ rằng, chính thức gặp mặt lần này, cô lại hiển nhiên đưa hai tay ra trước mặt y như vậy.

Hai tay y nhàn nhã khoanh ở trước ngực, sau lưng là rất nhiều đoàn đội tinh anh, y đứng ở trong đám người, hưởng thụ sự đãi ngộ như vương giả, không giống cô, chỉ là một trong rất nhiều những người bình thường ngoài kia, vì theo đuổi một phần kế hoạch, mỗi đêm mỗi ngày đều làm tăng ca thâu đêm.

Lúc y đi trên hoa ghẹo nguyệt, cô thì nuốt từng cốc cà phê để học bằng được công thức chế tạo; lúc y tại khách sạn quốc tế cùng người ta hân hoan vui vẻ, cô lại đang lặn lội trên tấm phản cứng ngắt, vì vậy khi nhớ tới y, không có cảm giác đau nhức mà là cảm giác dày vò.

Trên đời này, vĩnh viễn không có cái gì là tuyệt đối công bằng.

Ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua lớp kính chiếu lên gương mặt anh tuấn hoàn mỹ của người đàn ông đang nhìn về phía Sanh Tiêu, khóe miệng của y cong lên vui vẻ, đôi môi bạc tạo thành một đường cong mỉa mai hoặc chúng sinh, giọng nói của y gần trong gang tấc, lại như xuyên qua vạn trượng vang vọng lại, y gọi tên cô: “Sanh Tiêu ...”

Cái tên này được kêu lên, quả nhiên là dịu dàng êm tai.

Nhưng mà nghe vào trong tai Mạch Sanh Tiêu, hai chữ Sanh Tiêu này, dường như giống bị trúng tà mê hoặc, từ lúc người đàn ông đó mở miệng gọi Sanh Tiêu khiến cho cô cứng đờ tại chỗ, cho dù là trở mắt nhìn thấy Duật Tôn đi đến trước mặt cô, cũng mất đi năng lực chống đỡ.

“Tôi vẫn thích em để tóc dài.”

Mạch Sanh Tiêu tròn to đôi mắt phân rõ trắng đen nhìn chằm chằm vào y, hai cánh tay cứng ngắt mất đi khí lực chống đỡ, vết đao ở trên cổ tay phải lại xoẹt qua cảm giác đau nhức, chỉ thấy đau hơn chứ không kém, y tàn nhẫn thậm chí hờ hững như mây trôi nước chảy mà nói với cô, Sanh Tiêu, anh thích em để tóc dài.

Mạch Sanh Tiêu thật muốn xé mở lồng ngực của y, xem tim của y có phải là màu đen?

Duật Tôn cúi nhìn người trước mặt có khuôn mặt nhỏ nhắn, cô so với lúc ở với y có vẻ tốt hơn nhiều, sắc mặt hồng nhuận, thần thái sáng láng, trong con mắt nhìn y cũng mất đi cái vẻ tiêu tụy bi thương, Mạch Sanh Tiêu ngược lên nhìn người đàn ông trước mặt đang che đi ánh mặt trời trước mặt cô, cô che dấu thần sắc: “Anh quen biết tôi sao?”

“Như thế nào, em nhanh như vậy đã quên tôi rồi sao?” Duật Tôn khẽ nhếch lên nụ cười lạnh.

Trong thâm tâm Mạch Sanh Tiêu hiểu rõ, đây mới chính là khuôn mặt của người đàn ông này.

“Thực xin lỗi, anh vừa rồi gọi tôi là Sanh Tiêu nên tôi mới hiểu ra, chúng ta trước có quen biết nhau, nhưng mà, tôi thật sự không nhớ rõ.”

Duật Tôn môi mỏng nhếch lên, giống như đang phỏng đoán lời của cô. “Mất trí nhớ loại này đã xưa lắm rồi, em cũng lấy ra làm cái cớ để nói được sao?”

“Khi đó tôi nghe người cứu tôi kể là, tôi bị một gậy đánh ngất đi, cũng may những giấy tờ tùy thân của tôi vẫn còn, tôi mới biết rõ tôi tên là Mạch Sanh Tiêu, xin hỏi, tôi và anh trước kia là quan hệ như thế nào?” Mạch Sanh Tiêu cái cằm nhẹ gơ lên, hai mắt không dè nhìn Duật Tôn.

Người đàn ông đầu lưỡi nhẹ vờn quanh khóe miệng, điệu bộ rõ ràng là đang ngả ngớn, y tới gần Sanh Tiêu, cô càng ưỡn ngực ngẩng cao đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh, Duật Tôn cũng không tin, chiêu thức vụng về này có thể qua mặt được y: “Quan hệ như thế nào hả? Em là tình nhân của tôi.”

Mạch Sanh Tiêu trong lòng như bị đâm một nhát dao, y có phải là đang thử thách độ nhẫn nại của cô: “Phải không? Tiên sinh thật biết nói đùa.”

“Tôi giống là đang nói đùa sao?” Duật Tôn duỗi tay phải ra, ngón trỏ vẽ hình Thương Long rơi xuống trước ngực cô, Mạch Sanh Tiêu ánh mắt đông lạnh tránh tay của y ra, nhìn chăm chăm vào y đề phòng, Duật Tôn lơ đãng: “Em có phải hay không là tình nhân của tôi, thử một lần sẽ biết ngay, hai chúng ta thân thể cực kì phù hợp, tôi thích tư thế gì cơ thể em rõ ràng nhất, trên người của em nơi nào mẫn cảm cũng chỉ có tôi là biết rõ, Sanh Tiêu, tôi thấy nếu lúc nào rảnh ... ”

Mạch Sanh Tiêu bị chọc giận khóe miệng run rẩy, cô cười lạnh, cũng không vì thế mà trốn tránh: “Tôi cuối cùng là phải hay không phải, cũng chỉ là lời phiến diện từ miệng anh, cứ cho là đúng đi, tôi đây cũng dám khẳng định, tình nhân của anh cũng chẳng phải một mình tôi, anh nếu muốn tìm người phụ nữ nào thân thể phù hợp với mình, tùy tiện tìm một người nào đó trên đường đều rất nhiều mà ... ”

Duật Tôn thật sự không ngờ tới, hơn nửa năm không gặp, miệng lưỡi của cô trở nên bén nhọn như thế.

Được lắm ...

Cho là y lạm tình đến mức điên rồ rồi sao?

Sanh Tiêu vội vàng trở về lấy giấy vào cửa, cô nhặt tất cả những giấy tờ bên cạnh y rơi trên đất, Duật Tôn nghe tiếng bước chân dần dần đi xa, Mạch Sanh Tiêu ra vẻ trấn định, nhưng lại hận không thể nhanh nhanh bay khỏi chỗ quái quỷ này.

Cô nghe được sau lưng có tiếng bước chân đi theo, Duật Tôn giữ chặt cổ tay Mạch Sanh Tiêu lại: “Đứng lại! ”

“Anh còn muốn như thế nào nữa?”

Người đàn ông tiến tới rất gần mặt cô: “Mạch Sanh Tiêu, tôi đưa cho em tiền cũng đủ cho em sống đến mấy đời, không phải để cho em lộ mặt ra ngoài làm việc! ”

“Tôi không biết anh đang ở đây nói cái gì! ” Sanh Tiêu giật tay của y ra, rồi lại bị Duật Tôn giữ chặt hai vai: “Em lại muốn đóng kịch đến bao giờ?”

“Anh đã cho tôi tiền?” Mạch Sanh Tiêu mất lộ vẻ nghi hoặc: “Anh đã cho tôi bao nhiêu tiền?”

“Có phải là vẫn còn chệch ít, cho nên ở trước mặt tôi, cô mới tự biên tự diễn ra cái trò này phải không?” Duật Tôn lời nói tàn nhẫn, thể phải xé toạc bộ mặt ngụy trang của cô.

Nghe lời nói của y, giống như lần đầu tiên vô tình gặp y, Mạch Sanh Tiêu gạt tâm tư sang một bên, mặc kệ y có biết hay không, cô không muốn lại cùng Duật Tôn có bất kì một chút liên quan nào: “Tôi lúc ấy bị người ta đánh ngất đi, thứ ở trên người đều bị cướp hết, cho nên cũng không biết anh có phải là cho tôi tiền thật không, anh hiện tại lôi kéo tôi, chẳng lẽ muốn cho tôi thêm một khoản nữa?”

Lời của cô, một nửa thực một nửa giả, nghe vào trong tai y, lại thuần túy trở thành nói bậy.

“Thì ra, cô thật sự còn muốn tiền, như vậy đi, cô theo hầu tôi một đêm, giá tiền tùy cô chọn.” Duật Tôn không tin, cô cho dù ngụy trang, chẳng lẽ bản tính còn có thể che giấu sao?

Những người đàn bà ở trong mắt của y, tất cả đều vì tiền của y nên mới ở lại bên cạnh y, Mạch Sanh Tiêu cầm lấy tay của y đang đặt ở người mình, dùng sức đem tay Duật Tôn giật ra, mặt cô chuyển hướng đến phía người đàn ông, trong mắt lấp lánh ánh sáng nhưng lại như đâm vào khiến Duật Tôn khó mà mở mắt ra: “Nhìn anh có vẻ là người có địa vị, anh nói tôi là tình nhân của anh, trước kia nhất định là bị anh vứt bỏ một cách thảm hại, thậm chí, tôi hôm nay cũng không nhận ra anh, cần gì phải dây dưa, lại làm mình bị hạ giá xuống!”

Cô vỗ vỗ nếp nhăn ở vai áo do bị y nắm, bước ra khoảng sân rộng.

Ý tứ lời nói này đã quá rõ ràng, trong mắt cô bây giờ không có y, nhưng ánh mắt Duật Tôn lại cứ dán lên tấm lưng của ai đó không rời.

Mạch Sanh Tiêu đi rất vội, nhưng dường như không vội vàng chạy trốn, cô chưa từng thiếu nợ Duật Tôn cái gì, không có lý do gì mọi chuyện đều phải trốn tránh.

Sanh Tiêu đứng ở đường cái đón xe, Duật Tôn xoay người nhìn về phía bóng lưng của cô, y cũng không có ngờ đến, y lại gặp Mạch Sanh Tiêu trong trường hợp này, y vẫn cho là, sau này gặp lại cô thì cô hẳn là đang ưu nhã ở một đại sảnh sang trọng nào đó đánh đàn dương cầm.

Trước kia Sanh Tiêu sẽ không cắt tóc ngắn, sẽ không mặc bộ quần áo công sở này, sẽ càng không phát ra âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng lãnh đạm nói với y rằng, thực xin lỗi, tôi không biết anh!

Bóng của y bị ánh nắng chiếu xuống một đoạn rất xa, Duật Tôn dáng người thon dài cao ngất, đứng ở đó, bất động, tựa như một pho tượng điêu khắc tinh tế.

“Duật thiếu.” Sau lưng, có người thấy thời gian không còn sớm, tiến lên lời nói nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Đi.” Người đàn ông thu hồi ánh mắt, bước vào cửa khu giải trí Diệu Hoa.

Mạch Sanh Tiêu gọi được xe, mở cửa xe chui vào, vội vàng thở gấp, cô lấy tay vỗ vỗ ghế lái xe.

“Xin hỏi đi đâu?”

Anh nhìn lại, thấy Mạch Sanh Tiêu sắc mặt tái nhợt, bộ dáng phảng phất thở không ra hơi: “Cô không sao đấy chứ? Có cần tôi đưa cô đi bệnh viện không?”

Thì ra là cũng cảm thấy đau nhức như khoét tim gan, đau thấu xương, cảm giác này cũng không phải bị mất, mà được cô cố gắng dần xuống, hôm nay đột nhiên phát ra, mới biết là thiếu chút nữa đã không chịu nổi.

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu liên tục, cô chỉ chỉ cửa sổ xe: “Phiền anh ... hạ cửa sổ xe xuống chút.”

Lái xe cho cửa kính xe hạ xuống.

Gió lạnh mãnh liệt thổi vào, thổi trúng cô làm hàm răng run lên, Sanh Tiêu hít sâu, dựa lưng vào ghế tựa: “Công ty bất động sản, cảm ơn.”

Trở lại công ty, Mạch Sanh Tiêu tìm thấy được giấy đăng kí, cô từ chối nói thân thể không được khỏe, Vương tỷ thấy sắc mặt cô trắng bệch, thì đáp ứng thay Sanh Tiêu đi đến khu giải trí.

Mạch Sanh Tiêu tan tầm sớm, trở lại tiểu khu, cô đứng trước cửa ra vào của nhà trẻ, nghe được bên trong truyền tới tiếng đàn dương cầm.

Sanh Tiêu đi vào, bác bảo vệ bên trong đã sớm nhận ra cô, đi qua cửa chính, là một khu nhà đang tu sửa, đang là mùa thu, nên lá cây rơi xuống chưa kịp dọn, lá cây phủ lên những mảng xi măng, Mạch Sanh Tiêu đi vào cửa phòng học, cô cũng không gọi, chỉ là ngồi xổm bên tường.

Đào Thần đang dạy đàn cho các bạn nhỏ, tiếng đàn nhạc thiếu nhi vui nhộn vang vọng ra khỏi phòng học, Sanh Tiêu không muốn quấy rầy anh, cô ôm lấy hai đầu gối, cái trán nhỏ nhỏ gục xuống đầu gối.

Cô dường như nghe thấy đâu đây có người gọi mình, Sanh Tiêu ...

Mạch Sanh Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu, tiếng kêu như vậy, mang theo một vài phẫn ma mị, Duật Tôn đối với cô mà nói, ch

ính là địa ngục, mà Đào thần, mới là người cứu vớt cô ra khỏi địa ngục đó.

“Sanh Tiêu, Sanh Tiêu?”

Tiếng gọi này, càng ngày càng rõ ràng.

Đào Thần thấy cô ngồi xổm ở cửa ra vào, anh một tay đè lại bả vai Sanh Tiêu, đôi chân thon dài hơi gập, bốn mắt đụng vào nhau: “Làm sao vậy?”

Mạch Sanh Tiêu giật mình, cô hoàn hồn ôm lấy Đào thần, sau lưng là những bạn nhỏ đang chen chúc ở cửa ra vào cười trộm, Sanh Tiêu vội vàng buông tay ra, đứng lên.

“Em đợi anh một lát.” Đào Thần trở lại phòng học thu dọn đồ đạc, lúc đi ra anh giữ chặt tay Sanh Tiêu kéo đi.

Mạch Sanh Tiêu chăm chú nhìn vào tay bị Đào Thần nắm, hơi nóng từ lòng bàn tay lan tỏa, Sanh Tiêu bình tĩnh đếm bước chân, rời khỏi trường học, Đào Thần thấy cô không nói lời nào, cũng không có hỏi nhiều.

Đi qua một khu nhà trọ, Mạch Sanh Tiêu tay trái giữ chặt cánh tay Đào Thần, bước chân anh dừng lại: “Đào thần, em hôm nay trông thấy Duật Tôn.”

Đào thần cầm hai tay của cô: “Sanh Tiêu, em có ổn không?”

“Em rất ổn.” Cô gật đầu, kéo Đào thần đến chiếc ghế dài ven đường ngồi xuống, mặt cô gối lên bờ vai anh: “Bọn em sau khi ly hôn, y cho em một số tiền lớn, còn có vòng cổ ”Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư” mà hắc mua tại buổi đấu giá cấp cao. Em mới ra Hoàng Duệ Ẩn Tượng không lâu, liền lọt vào tay bọn cướp bóc, chỉ phiếu cùng vòng cổ tất cả đều bị cướp, đối phương nói, bọn họ cũng là được thuê mới làm thế.” Mạch Sanh Tiêu tháo đồng hồ ở cổ tay xuống: “Hai nhát dao này, chính là khi đó bị người ta cắt, thầy thuốc nói em không thể nhắc nổi vật nào quá 3 cân. Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư trong tay em, em vẫn cho là chỉ có em cùng Duật Tôn biết rõ, mới vừa nghe ý tứ của hắc, hắc cũng không giống như biết rõ em sau khi rời đi lại gặp chuyện, như vậy cũng tốt, hắc nhiều phụ nữ như vậy, chắc sẽ không quan tâm vợ trước của hắc sống chết như thế nào đâu.”

Đào thần kéo tay Mạch Sanh Tiêu qua, đầu ngón tay sờ nhẹ vết thương ở trên cổ tay phải của cô. “Còn có một vết sẹo này nữa, làm sao mà có?”

Sanh Tiêu ánh mắt nhẹ rũ xuống, cũng không muốn nhớ tới cái đêm mưa rào kia: “Là em cùng Duật Tôn cãi nhau thì anh ta đập vỡ đèn bàn.”

Đào thần sắc mặt rùng mình: “Hắc rõ ràng ... ”

“Đào thần, em không phải là rất ngốc sao?” Mạch Sanh Tiêu ngược mắt lên nhìn vào hai mắt anh: “Lúc mới đến trấn Lâm Thủy này, hắc bên ngoài ăn chơi đàng điếm, em lại núp ở ở nơi này một mình chữa thương, em nên nghe lời anh, nên đi xa hơn một chút.”

“anh Tiêu, hiện tại cũng không muộn, ít nhất em còn có thể tỉnh ngộ, về sau nên đối mặt không cần phải trốn tránh, có anh ở đây.”

Một câu nhẹ nhàng, có anh ở đây, làm Mạch Sanh Tiêu an tâm không ít.

Về đến nhà, Đào Thần để Sanh Tiêu ngồi trên ghế sa lon nghỉ ngơi, cô nằm xuống, lại ngủ say lúc nào không biết.

Khi tỉnh lại, trên người đang đắp một tấm chăn mỏng, Đào Thần tính tình cẩn thận đến ngay cả Mạch Sanh Tiêu cũng theo không kịp, cô khẽ ngáp, vừa vận trông thấy anh từ phòng bếp đi ra: “Tỉnh rồi sao, chuẩn bị ăn cơm chiều.”

“Em đã ngủ thiếp đi.” Mạch Sanh nhìn anh, cô cố ý đi siêu thị mua đôi dép lê màu hồng phấn: “Buồn ngủ quá.”

Đào Thần giúp cô xới cơm, có thể ngủ được là chuyện tốt, ít nhất cô sẽ không giống như lúc đầu tới đây, nhớ tới Duật Tôn, đau khổ cả đêm đều không ngủ được.

Mạch Sanh Tiêu đem canh hầm xương đặt lên bàn, nửa năm này, cuộc sống của cô đã quen có Đào Thần, chiều nào tan ca, anh cũng sẽ ở nhà trẻ đợi cô cùng nhau về nhà, Sanh Tiêu rất muốn có cảm giác gia đình, hôm nay, rốt cục đã đạt được ước muốn.

Nhà, cũng không phải là nơi có rất nhiều phòng, tiền có thể sống đến vài đời, Mạch Sanh Tiêu từ phía sau ôm lấy eo Đào Thần, anh cầm hai tay của cô, để cho cánh tay cô giao nhau ở bụng anh.

Sanh Tiêu dậy từ sớm, sửa sang lại tư liệu chuẩn bị tới công ty.

Bận rộn cho đến tận trưa, gần đây cả công ty tất cả đều bận rộn chuyện kí kết hợp đồng, cô ngẩng đầu mới phát hiện đã 12h đúng.

Những người khác đều lũ lượt kéo nhau đi ăn cơm, Mạch Sanh Tiêu bụng đói kêu vang, cô cầm lấy túi xách xuống lầu ăn cơm.

Mới ra khỏi cửa công ty, liền nhìn thấy một chiếc xe công vụ đi tới, xuống xe là một chàng trai: “Mạch tiểu thư, Duật thiếu có chuyện tìm cô.”

Mạch Sanh Tiêu giả bộ như nhìn đồng hồ: “Thực xin lỗi, tôi có việc gấp.”

“Cô hãy là cứ đi một chuyến đi.”

Sanh Tiêu tay trái rũ xuống ở bên người: “Tôi nói, tôi còn có việc, chẳng lẽ tôi ngay cả một chút tự do đều không có sao?” Nói xong, cô mặt lạnh đi thẳng về phía trước.

Chàng trai mà Duật Tôn gọi đến thị trấn Lâm Thủy này là luật sư, loại chuyện này tất nhiên là anh chưa từng gặp qua, anh không thể không gọi điện thoại cho Duật Tôn: “Vâng, Duật thiếu.”

“Tôi chưa?”

“Cô ấy nói, cô ấy có việc gấp, không qua được.”

Duật Tôn nghe xong, bàn tay không khỏi xoa bóp trán, hắn quát một tiếng chói tai: “Cô ấy nói cái gì chính là cái đấy sao? ! Cô ấy không đến, cậu không biết dùng vũ lực à? Cút! ”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh pipo pipo đập máy.

Người con trai ngơ ngẩn, anh là cố vấn pháp luật, chẳng lẽ phải phạm pháp sao?

Chiếc xe công vụ lại đứng trước mặt Mạch Sanh Tiêu, lần này, chàng trai trực tiếp xuống xe, đem cô nhét vào trong xe.

“Thả tôi xuống xe, các người làm gì vậy?” Mạch Sanh Tiêu từ trong túi lấy điện thoại di động ra: “Nếu không dừng xe, tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Mạch tiểu thư, cô đừng làm khó tôi ... ”

“Dừng xe! ”

Người tài xế đi theo Duật Tôn không ít thời gian, anh ta gọn gàng dứt khoát buông câu: Trong xe có thiết bị nhiễu sóng, không tin thì nhìn điện thoại của cô có thể gọi đi hay không.”

Luật sư lau nhẹ mồ hôi lạnh, xem ra anh ta vẫn còn thiếu kinh nghiệm.

Duật Tôn ngồi ở trong quán cà phê, nhắm nháp một ly cà phê Lam Sơn cực phẩm, cả cửa hàng từ trên xuống dưới đã được bao trong vòng 24h, người ngoài không thể quấy rầy.

Sau lần Gặp lại Sanh Tiêu, trong lòng của y xúc động khiến y không khỏi hoảng hốt, Duật Tôn nhìn về phía cửa ra vào, trông thấy Mạch Sanh Tiêu xuống xe rồi hướng về phía quán cafe.

Dưới sự dẫn dắt của người bán hàng, Sanh Tiêu ngồi vào phía đối diện Duật Tôn.

Vành gạt tàn có một điếu thuốc đặt ở đó, một nửa điếu thuốc đã cháy hết.

“Sanh Tiêu.”

Cô ngược hai mắt nhìn về phía y, tầm mắt lãnh đạm, đáy mắt đầy xa cách khiến Duật Tôn lông mày nhíu chặt lại: “Em còn muốn giả bộ như không biết anh sao?”

Mạch Sanh Tiêu hướng người bán hàng bên cạnh nói: “Cho tôi vài món điểm tâm, tôi đói rồi.”

Người bán hàng quan sát Duật Tôn, thấy người đàn ông gật đầu, lúc này mới rời đi đi chuẩn bị.

“Em đã muốn giả bộ, nhưng cũng không thể gạt mãi được, Mạch Sanh Tiêu, em là mất trí nhớ thật hay giả, anh tùy tiện đi điều tra một cái là rõ thôi.”

Sanh Tiêu lúc trước cũng chỉ là kẻ ứng phó tạm thời, nói cho cùng giới hạn của cô và Duật Tôn đã sớm mở ra, không cần né tránh: “Duật thiếu, không cần phiền phức như thế.”

Người đàn ông câu dẫn ra nụ cười yếu ớt: “Đây, cứ như thế này có phải tốt không?”

Mạch Sanh Tiêu vẫn giữ thái độ lạnh lùng như trước, cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Vì cái gì giả bộ như không biết anh?”

Sanh Tiêu thu hồi ánh mắt, cô vẫn giữ sắc mặt như cũ: “Không phải giả bộ, mà là thật sự là thiếu chút nữa đã quên mất.”

Duật Tôn đầu ngón tay đặt tại mặt bàn kê gỗ, trong mắt lộ ra âm khí: “Mới không đến một năm, Mạch Sanh Tiêu, anh thực sự nên đối với em lau mắt mà nhìn.”

Người bán hàng đem đồ ăn nhẹ bưng lên bàn.

“Đổi cái khác đi, đừng lấy vị dâu.” Duật Tôn thuận miệng nói.

Mạch Sanh Tiêu nhanh hơn một bước đem đĩa bánh ngọt đến trước mặt mình: “Tôi rất thích ăn vị dâu tây.”

Người đàn ông nhíu chặt đôi mày kiếm, ánh mắt tràn ngập vẻ dò xét, chẳng lẽ thời gian ngắn như vậy, thật có thể làmột người thay đổi nhiều như thế này sao?

Sanh Tiêu nuốt từng miếng từng miếng xuống, cô cảm thấy nhạt như nước ốc, ăn thiếu chút nữa nôn ra.

“Anh tìm tôi có việc?”

Duật Tôn nghiêng thân mình đứng dậy, hai tay chống tại mặt bàn: “Sanh Tiêu, đàn cho anh nghe một bản nhạc đi.”

Mạch Sanh Tiêu động tác trong tay dừng lại, đôi mắt cô ẩn giấu điều gì đó, hần cứ nhiên còn nói được loại lời nói như này sao? Sanh Tiêu trên môi tràn đầy sự trào phúng: “Tôi sẽ không lại vì người khác mà đánh đàn dương cầm.”

“Vì sao?”

Mạch Sanh Tiêu đem dao đĩa đặt trên đĩa thức ăn, phát ra âm thanh lạnh lạnh: “Duật Tôn, anh đối xử với tôi như thế nào chẳng nhẽ anh đều quên hết rồi sao? Loại người như anh, ý tứ ngọt ngào này giữ lại cho người khác đi, tôi dựa vào cái gì lại vì anh mà đánh đàn?”

“Chỉ bằng anh hiện tại lại vừa ý em, Mạch Sanh Tiêu, chỉ đơn giản như vậy! ”

Cái lý do hoang đường tới cỡ nào thế kia?

Sanh Tiêu không khỏi bật cười ra tiếng: “Anh thì cái dạng phụ nữ mới lạ nào mà chẳng có chứ? Vừa ý, cái cơ hoa lệ biết bao, Duật Tôn, tôi mang theo sự thù hận của tôi đối với anh mà rời khỏi thành phố Bạch Sa, cuộc đời của tôi đây cũng sẽ không động vào đàn dương cầm nữa, sẽ không! ”

“Phải không?” Thái độ khinh thường đó của cô đã chọc giận Duật Tôn tới cực điểm, y móc chi phiếu ra: “Năm trăm vạn một bài, cô đánh hay không đánh?”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, bộ dáng tỉnh táo.

Duật Tôn lần nữa tăng giá cả: “Một trăm ngàn.”

Sanh Tiêu lắc đầu.

“Một ngàn năm trăm vạn.”

Cô đem mặt hướng ra ngoài cửa sổ.

“Tôi thiếu chút nữa đã quên rồi, số tiền ít ỏi như thế này cô sẽ không để vào mắt đâu.”

Mạch Sanh Tiêu tay trái đang chống cằm khẽ buông xuống: “Tôi cũng thiếu chút đã quên nói cho anh biết, đời này tôi không đụng vào đàn dương cầm, là lừa gạt anh.”

Duật Tôn cười lạnh, đưa chi phiếu bên cạnh đẩy về phía cô: “Vậy thì đánh tôi nghe một bản, làm gì mà giả bộ thanh cao.”

“Sau này tôi đánh đàn, tuyệt đối sẽ không ở nơi này mà đánh, bạn trai tôi nếu không có ở đây, tôi cho dù có đánh đàn, cũng không có tình cảm.”

Duật Tôn ngón tay đang đè chi phiếu bỗng cứng đờ, y trong ngực bỗng dưng đau đớn, một câu một chữ của Mạch Sanh Tiêu, đều thật sâu đâm vào lồng ngực y, y cố nén kinh ngạc, y làm sao có thể cảm giác được đau như thế?

“Bạn trai em?”

Mạch Sanh Tiêu gật đầu: “Đúng, anh còn có chuyện gì nữa không?”

Sắc mặt, rõ ràng đang bày ra bộ dạng không kiên nhẫn.

“Mạch Sanh Tiêu, em bày cái này bộ dạng này cho ai xem?”

Sanh Tiêu cầm lấy cái túi bên cạnh đứng lên: “Tôi buổi chiều còn phải đi làm, không giống anh có nhiều thời gian nhàn rỗi như vậy.”

Vừa đi ra hai bước, cánh tay đã bị Duật Tôn bắt lại, y dùng lực đem cô kéo về phía đại sảnh đặt khung đàn dương cầm, Mạch Sanh Tiêu cực kỳ sợ hãi, dường như quay trở lại đêm đó, y cũng đem cô túm đến bên trước bệ cửa sổ.

“Thả tôi ra! ”

Sanh Tiêu bị hất đặt ở trước đàn dương cầm: “Tôi sẽ hết lần này tới lần khác không tin, tôi muốn nghe một bản nhạc mà khó như vậy, nếu như em hôm nay không chịu, đừng nghĩ sẽ đi được ra ngoài! ”

Mạch Sanh Tiêu hai tay đè ở khung đàn, cố gắng muốn nâng nửa người trên lên, người đàn ông đứng vững ôm chặt thắt lưng cô, cô thở phì phò giữa: “Anh cho dù dùng tất cả các biện pháp, tôi đều khó có khả năng đánh đàn cho anh.”

“Sanh Tiêu, em đừng có bướng bỉnh như vậy.”

Mạch Sanh Tiêu tóc ngắn tả tơi che khuất một bên mặt, ánh mắt cô mất hồn bất định, tay bị thương vốn là nỗi đau trong tim cô, cô cố gắng không nghĩ đến nó nữa, cố gắng quên đi, lại bị Duật Tôn cứ như vậy mà vạch trần, y hoàn toàn không ngại đem vết thương của cô rạch thêm sâu, cho dù là vực sâu u tối, tuyệt vọng bao phủ đỉnh đầu cũng chỉ có Sanh Tiêu mà thôi.

“Chúng ta ly hôn, Duật Tôn, anh ôm Mạc Y để cho cô ta từng bước từng bước tiến vào nhà, phải bảo cô ta đánh đàn cho anh chứ, đừng tìm tôi, buông ra! ”

“Tôi mạo muội khiến em phải đánh đàn! ” Duật Tôn cầm tay trái Mạch Sanh Tiêu, theo tay y ấn vào các phím đen trắng: “Em không phải vì đàn dương cầm mà cái gì cũng chịu hy sinh sao? Như thế nào, bạn trai? A, em vì hấn ta mà ngay cả thân thể cũng không giữ được, huống chi là đôi tay này?”

Sanh Tiêu tay gắt gao nắm chặt lại, người đàn ông dùng sức, đàn dương cầm bị nện một nhát phát ra âm thanh chói tai.

“Duật Tôn, anh ngoại trừ ép buộc còn biết cái gì nữa? Không cần tôi đoán cũng có thể biết được, Mạc Y đi theo anh cũng là vì tiền? Cũng phải thôi, còn có thể vì cái gì chứ? Chẳng lẽ là yêu?” Cô liên tiếp trào phúng làm sắc mặt Duật Tôn biến sắc, Mạch Sanh Tiêu đem tay phải giấu ở trước ngực: “Tôi thực may mắn, lúc trước cách xa anh một chút, lại vừa ý tôi? Duật Tôn, anh đừng có quên, chị của tôi hiện đã bị phán tội tù trung thân, đã không có điểm yếu nào, anh lấy gì ép buộc tôi được chứ? Cùng lắm thì, tôi và anh li hôn ” cá chết lưới rách“, anh cho rằng người đàn bà nào gần anh đều cần đến tiền của anh sao?”

“Mạch Sanh Tiêu, nói lời từ biệt quá sớm đấy.”

Cô lúc trước đi theo y là vì án tử của Tương tư, sự thật này bị phanh phui ra, lần nữa trở thành vũ khí tốt nhất công kích Duật Tôn.

Mạch Sanh Tiều chống vào khung đàn muốn đứng dậy, Duật Tôn dùng sức nắm cánh tay của cô, đem tay phải của cô kéo đến trước mặt, ánh mắt y nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ màu trắng: “Cái đồ rẻ tiền như vậy, là bạn trai em tặng à? Sanh Tiều, đây là những gì em muốn sao? Nếu như em mở miệng, anh hiện tại sẽ mang một xe trở tới cho em.”

“Anh im miệng! ” Đối với Mạch Sanh Tiều mà nói, giá trị của chiếc đồng hồ này không thể đánh giá bằng vẻ bề ngoài, lúc cô đau khổ cùng cực, là nó giúp cô che đi được vết sẹo khó coi nhất kia.

Duật Tôn thấy bộ dáng sốt ruột của cô, không khỏi nổi giận, y đứng dậy đi gỡ đồng hồ ở cổ tay phải Mạch Sanh Tiều xuống, Sanh Tiều gào đến khản giọng: “Anh buông ra, đừng động vào! ”

Duật Tôn xé rách dây đồng hồ, động tác đó mơ hồ chạm đến miệng vết thương của Sanh Tiều, cô không ngăn cản được, kiệt sức gào to: “Anh muốn xem phải không? Được, tôi cho anh xem, tôi cho anh xem! ”

100. Chương 100: Cho Y Nắm Đau Thương [cao Trào]

Duật Tôn xé rách dây đồng hồ, động tác mơ hồ chạm đến miệng vết thương của Sanh Tiều, cô không ngăn cản được, chỉ đành khàn giọng kêu gào: “Anh muốn xem phải không? Được, tôi cho anh xem, tôi cho anh xem! ”

Duật Tôn không nghĩ tới cô lại phản ứng kịch liệt như thế.

“Mạch Sanh Tiều, em mới rời tôi đi chưa được bao lâu, chẳng lẽ đã thích ứng với loại rẻ tiền này sao?”

Sanh Tiều nghe thấy lời nói vô tình của y, cô hất cánh tay Duật Tôn ra, đem tay phải giơ lên trước mặt người đàn ông: “Anh có tiền phải không? Đúng, anh thấy không vừa mắt cái đồng hồ không đáng mấy trăm đồng, nhưng chính tôi lại quan tâm. Duật Tôn, anh có bao giờ quan tâm đến điều gì không?”

Duật Tôn lãnh đạm nhìn cô, đồng hồ màu trắng ở trước mắt y không ngừng lóe sáng, y vươn tay, lại bị Sanh Tiều tránh đi.

“Có muốn biết cái tay này, còn có bao nhiêu khí lực không?” Mạch Sanh Tiều trong mắt đã sớm phủ một lớp sương mờ mịt, cô nhịn nước mắt không khóc, Duật Tôn cũng phát giác được cô thần sắc không đúng: “Sanh Tiều ... ”

“Duật Tôn, tôi chưa bao giờ hận một người như vậy.” Cô vung tay phải lên, dùng hết sức lực có được, giáng xuống trên mặt y nhưng chỉ phát ra thanh âm rất nhẹ. Duật Tôn thần sắc giật mình: “Cô dám đánh tôi?”

Đây là sau khi tay Sanh Tiều bị thương lần đầu tiên dùng sức, một cái bạt tai giáng xuống chỉ có ba phần lực

Cho y một cái bạt tai, nhưng dường như vẫn không đủ để té bàn tay phải của cô.

Mạch Sanh Tiều ngón tay run rẩy kéo dây đồng hồ ra, cô nắm chặt chiếc đồng hồ trong lòng bàn tay, vén ống tay áo phải lên, đem phần tay dần hiện ra trước mắt Duật Tôn, hai vết sẹo dữ tợn chẳng chịt, ngoằn ngoèo ở cổ tay: “Anh không phải muốn xem? Nhìn thấy bên dưới đồng hồ giá rẻ của tôi đang cất giấu cái gì? Duật Tôn, anh còn muốn bảo tôi đánh đàn? Cả đời này, tôi còn có thể đánh đàn ư?” Cô kiên trì vài chục năm mộng tưởng, lại hủy bởi một nhát dao kia, ai cũng không thể biết được lúc trước cô vì muốn thi đỗ trường Hoa Nhân mà trải qua không ít đau khổ, nhận lấy quá nhiều tội lỗi.

Duật Tôn khiếp sợ, đột nhiên cảm thấy toàn thân máu đang đảo ngược.

Vết cắt thứ hai ở cổ tay cô rất sâu, xem ra chính là có người cố ý rạch xuống, dựa vào sự hiểu biết của Duật Tôn về cô, Mạch Sanh Tiêu cũng không phải người sẽ hại chính mình, vết sẹo cách y rất gần, cơ hồ chạm vào lòng mày và lòng mi. Sanh Tiêu gào thét, hai mắt đỏ bừng, như người bị bệnh tâm thần vậy. Nước mắt nhịn không được, chảy qua chiếc cằm trắng nõn của cô: “Anh xem, một cuộc hôn nhân của tôi đổi lấy cái gì? Đúng, tôi vì đàn dương cầm có thể hy sinh rất nhiều thứ, anh nói cho tôi biết, tôi bây giờ còn cái gì có thể hy sinh được nữa không? Anh nói đi!”

Duật Tôn lồng ngực buồn bực lấp đầy, chỉ cần nhìn thấy sự bi thương trong mắt cô là khiếp sợ lùi một bước.

Y vươn tay, lại hụt hẫng mà bắt lấy không khí.

Mạch Sanh Tiêu ôm lấy hai vai, ngồi xổm trên mặt đất khóc không kiềm chế được.

Duật Tôn nhìn thấy bả vai cô không ngừng run rẩy, y thì như chôn chân tại chỗ không thể nhúc nhích, sắc mặt y càng lộ vẻ hung ác, nham hiểm và cuồng quỵên. Trong trí nhớ của y, hình ảnh Mạch Sanh Tiêu hai tay bay múa tại phím đàn đen trắng vẫn còn như hiển hiện, y thích nghe Sanh Tiêu đánh đàn, thích nhìn thấy bóng lưng thẳng tắp của cô.

Nhưng hôm nay, cô lại nói cho y biết, tay của cô đã bị phế.

Nghe vào trong tai Duật Tôn, lại khó có thể tiếp nhận.

Y đi đến trước mặt Sanh Tiêu, thân thể cao lớn cũng ngồi xổm xuống, hai tay nắm ở bả vai thon gầy của cô, đem cô ôm vào trong ngực. Mạch Sanh Tiêu phản ứng rất nhanh, tiện tay đẩy y ra, sau đó đứng thẳng người lên, cô lấy tay lau lau nước mắt trên mặt, chà chà đôi mắt đến thảm thương, mascara đen lòe loẹt xung quanh mắt, nhìn có vẻ rất chật vật.

Duật Tôn bị cô đẩy thiếu chút nữa té ngã, y đứng lên chế trụ cổ tay của cô: “Làm sao có thể biến thành như vậy? Anh không phải đã cho em tiền sao? Em sao lại không biết mà đi tìm thầy thuốc chữa cho tốt hả?”

“Còn có tác dụng gì nữa?” Sanh Tiêu dùng sức giãy giụa, lại bị y nắm càng chặt hơn: “Cho dù dốc hết tất cả, cũng không khả năng cứu được tay của tôi, miệng vết thương suy giảm tới kinh mạch, Mạch Sanh Tiêu không thể đánh đàn dương cầm được nữa, anh còn muốn không?”

“Nói cho anh biết, vì cái gì biến thành như vậy?” Duật Tôn thần sắc bức thiết, trong mắt phần nộ giá lạnh làm quanh thân y bị bao phủ bởi một luồng khí lạnh đến thấu xương, Mạch Sanh Tiêu cũng không muốn lại cùng y có một chút quan hệ nào với nhau, y hiện tại vẫy tay nói lại có hứng thú với cô, y chơi chán về sau sẽ đem cô một cước đá văng đi thêm lần nữa. Quan trọng là Sanh Tiêu không muốn thế, cô đã chết đi sống lại một lần rồi, thật vất vả mới tìm được người như Đào Thần, cô dù chết cũng sẽ không quay đầu lại.

“Anh thật sự muốn biết sao?” Sanh Tiêu kiễng mũi chân, để cho ánh mắt của mình ngang hàng với y.

“Nói.”

Y mơ hồ, có loại bất an rất lớn.

“Duật Tôn, tay của tôi như vậy đều do anh ban tặng, lúc ấy miếng thủy tinh đâm quá sâu, về sau tôi đến bệnh viện đã không kịp, đây là anh muốn biết sự thật đấy.” Mạch Sanh Tiêu dùng sức rút tay của mình về, y nếu như thực sự niệm tình cô và y ngày xưa thì có lẽ cũng sẽ không tiếp tục dây dưa với cô nữa.

“Không thể nào, anh lúc ấy nhìn thấy, hẳn chỉ là vết thương ngoài da thôi.” Duật Tôn không tin thị lực của y là sai.

Bị 12 mảnh thủy tinh đâm vào, cũng coi là bị thương ngoài da thôi sao?

Mạch Sanh Tiêu vô lực tranh cãi với y: “Một miếng thủy tinh đã đâm vào kinh mạch, lúc ấy tay của tôi còn có thể động đậy, đã xem như là kỳ tích.” Sanh Tiêu khóc, con mắt đỏ bừng, sắc mặt cô khôi phục lại bình tĩnh, đem đồng hồ đeo lại trên cổ tay phải của mình, cô nói: “Đúng như anh nói, cái đồng hồ rẻ tiền này là bạn trai tôi tặng tôi. Anh ấy nói, như vậy, sẽ không có người có thể nhìn ra tôi đã từng trải qua thương tổn. Không thể đánh đàn, anh ấy có thể làm tay kia của tôi, cho nên, thực xin lỗi Duật thiếu, cuộc đời tôi đây đều khó có khả năng lại vì anh mà đánh đàn.”

Ánh mắt cô xa cách, mà ngay cả giọng nói đều lãnh đạm như đối với người xa lạ.

Y đã từng nói, Sanh Tiêu, nếu như về sau này em chỉ còn một tay thì anh sẽ làm bàn tay kia của em.

Nhưng thật không thể ngờ tới, y đã muợn một bước.

Y thích nhìn vẻ chuyên tâm của Mạch Sanh Tiêu khi đánh đàn, nhưng chính y lại tự tay hủy hoại đôi tay của cô.

Duật Tôn cũng không thể nhận ra được, y lúc trước đem giấy ly hôn ném cho Sanh Tiêu, là hung ác tuyệt tình cỡ nào, y cao ngạo nên không chịu buông tay, lại không biết bị cái gì bức đến mức ấy, nghĩ kỹ, lại cũng chẳng có ai ép buộc y.

Mạch Sanh Tiêu nhặt túi rơi trên mặt đất: “Duật Tôn, nếu như anh không muốn bức tôi tới chết, vậy thì hãy để yên cho tôi sống tốt ở nơi này, được không?” Cô giọng nói khẩn thiết, nhưng trong mắt lại phát ra sự kiên nghị rõ ràng, Sanh Tiêu nhắc chân muốn rời đi.

“Khoan đã.” Người đàn ông đứng ở chỗ cũ: “Tại sao lại tới nơi này?”

Ý của y, cô đã quá tình tường.

Y lúc trước đã cho cô một số tiền lớn, cũng đủ cho cô sống sung sướng quãng đời còn lại, cô không có lý do gì lại đến Trần Lâm Thủy này: “Bởi vì lòng tôi muốn ở đây, chỉ đơn giản là như vậy.” Y cái gì cũng không biết, cô bây giờ chỉ muốn cách xa y càng xa càng tốt, không muốn dây dưa với y dù chỉ là một chút.

Mạch Sanh Tiêu nói xong, cũng không quay đầu lại rời khỏi quán cà phê.

Duật Tôn trở lại chỗ ngồi, trên bàn còn có mấy miếng bánh đậu tây Mạch Sanh Tiêu ăn còn thừa.

.

.

.

Sanh Tiêu ở trên quảng trường càng chạy càng xa, Duật Tôn từ miệng túi móc ra điều thuốc lá, châm lửa tới mấy lần, nhưng bật lửa trong tay lại thủy chung không lên lửa, người nhân viên đi tới, giọng nói ân cần: “Duật thiếu, có cần giúp châm lửa không ạ?”

“Cút đi! ” Người đàn ông đột nhiên nổi giận, đem bật lửa trong tay nện mạnh xuống mặt bàn, bắn một nhát ra ngoài: “Hết thầy cút hết cho ta! ”

Người nhân viên sợ tới mức vội vàng ngậm miệng chạy thoát thân.

Chén cà phê cũng vì hành động lúc này của y mà đổ lênh láng ra mép bàn, chất lỏng màu nâu sậm uốn lượn rơi xuống trên nền gạch trơn nhẵn, phát ra tiếng vang rầu rĩ. Duật Tôn trong nội tâm tràn ngập bức bối, một cơn hỏa khí vô danh bùng lên không chỗ phát tiết, y hít sâu một hơi, lại phát hiện lồng ngực đau đớn khó nhin, cổ gẳng thở ra thì lại cảm thấy đau càng như xé rách tâm can.

Ngay cả hô hấp đều cảm giác được đau nhức, thì ra cảm giác đó thật sự tồn tại.

Mạch Sanh Tiêu ở phía xa đón xe, Duật Tôn lái xe đi tới, không dám đi đến gần quá: “Duật thiếu, có hay không muốn ... ”

Duật Tôn thở dài, thân thể cao lớn dựa vào thành ghế, y lắc đầu, khoát tay ý bảo anh đi ra ngoài.

Y và Mạch Sanh Tiêu dĩ nhiên đi đến bước này, nếu như không phải cưỡng cầu, cô tuyệt đối sẽ không ngồi lên xe của y.

Sanh Tiêu ngồi trên xe taxi, cô điều chỉnh tốt tâm tình, từ trong bọc móc ra khăn ướt, đem đôi mắt lau một vòng rồi thăm sạch sẽ, cô không có hoá trang lại, chỉ cảm thấy mệt mỏi sức cùng lực kiệt, nhìn chăm chăm ra cửa sổ ngoài xe cũng chẳng muốn động đậy.

Trở lại công ty, cô giữa trưa cũng chẳng có gì bỏ vào bụng, lại phải chịu đựng cơn đói mà làm việc, tan tầm lúc đi ra ngoài thì thấy như bị lừa, thân thể rất không thoải mái.

“Sanh Tiêu, em không sao chứ? Sắc mặt tái nhợt như vậy.” Vương tử cùng cô ra khỏi thang máy.

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu: “Em không sao.”

“Ai u, đây không phải là bạn trai của em sao?” Vương tử hất cằm chỉ hướng Đào Thần trên quảng trường.

Sanh Tiêu thuận thể nhìn theo, Đào Thần thấy các cô đi ra, liền đi về phía đằng trước: “Sanh Tiêu.”

“Anh sao lại tới đây?”

“Hai em cứ nói chuyện đi nhé, chị còn phải đi đón con gái tan học.”

Đào Thần gật đầu, sau khi tạm biệt Đồng Vương, anh quay người lại đối diện Sanh Tiêu: “Từ nay về sau khi em tan tầm, anh sẽ đều tới đón em.”

Mạch Sanh Tiêu biết trong lòng anh nghĩ gì, cô khoác ở cánh tay Đào thần: “Em biết rõ anh lo lắng, em không sao.”

Đào thần bước chân dừng lại, anh trong lòng rất tinh tế, nhìn ra được Mạch

h Sanh Tiêu đã khóc, anh giơ tay lên lau những giọt nước mắt ở nơi khóe mắt cô rồi xoa nhẹ vài cái: “Sanh Tiêu, có thể khóc lên được cũng không phải là chuyện xấu.”

Mạch Sanh Tiêu cầm tay của anh: “Đào thần, cho tới nay, em đều muốn đem vết sẹo giấu dưới chiếc đồng hồ anh tặng em, hôm nay, khi em cởi bỏ lớp đồng hồ ra nhìn trực diện thì em lại có thể chấp nhận rồi.” Dù là lúc ấy lòng chưa xót khó nhin, nhưng quay đầu nghĩ lại, cô đã có thể nghiêm nhiên thừa nhận, không cần phải trốn trốn tránh tránh.

Đào thần nghe vậy, cúi người hôn lên trán cô.

Sanh Tiêu gối đầu lên bờ vai của anh: “Đào thần, cảm ơn anh.”

“Cảm ơn anh cái gì?”

Mạch Sanh Tiêu khẽ cười, cảm ơn anh mấy ngày qua đã ở bên cô, anh tận tâm chăm sóc, cẩn thận, nếu như cô lúc ấy không gặp gỡ Đào thần, cô có phải đang ở một nơi nào đó cuộn mình trong bóng tối không chịu đi ra ngoài chứ không phải là một Mạch Sanh Tiêu như bây giờ?

Sanh Tiêu ngẩng đầu, sắc mặt cũng tốt lên chút ít, cô đầu lông mày cong lên: “Muốn cảm ơn anh, cảm ơn anh, cảm ơn anh ... ”

Đào Thần bị cô chọc cho nhin không được mở miệng cười, ngón tay anh che miệng Mạch Sanh Tiêu: “Không có gì, không có gì, không có gì ... ”

Hai người cầm tay nhau, cùng nhau bước đi: “Buổi tối ăn cái gì?”

“Em muốn ăn cái gì?”

“Khoai tây bị xào chua ngọt.” Hai người cùng đồng thanh nói.

Trong phòng bếp cũng không được rộng rãi, hai người chen vào, ngay cả xoay người đều có khó khăn.

Đào thần ở bên cạnh cắt khoai tây, anh có tính nhẫn nại rất tốt, mỗi lần đều có thể cắt cực kỳ mảnh, Mạch Sanh Tiêu đem rửa sạch sẽ cá trích để vào trong nồi, cô về sau đun súp cũng không cho quá nhiều dầu mỡ, sau đó cho ít nước, lại cho thêm chút ít rượu vang vào, khi đun sôi lên thì đổ chút mỡ vào, như vậy súp sẽ không bị ngấy, khẩu vị nhẹ ngon. Cuối thu không khí dễ chịu, xuyên thấu qua cửa sổ phòng bếp, có thể trông thấy hai hàng cây ngô đồng đang dần dần héo úa. Đào Thần cúi đầu, trên mặt thoáng đầy những miếng khoai tây ngon mà anh đã thái, hơn nữa động tác của anh rất chăm chú, Mạch Sanh Tiêu có thể tin rằng, anh nói, anh có thể chấp nhận hết quá khứ kia của cô, anh nói được chắc chắn là làm được.

Nếu như không có chuyện Duật Tôn, Sanh Tiêu cũng sẽ giống như những nữ sinh khác, có thể sẽ ôm ấp ước mơ và hoài bão, hy vọng có thể bay cao bay xa hơn, cô không phải là không có tham vọng, người phụ nữ nào chẳng có lòng hư vinh cơ chứ, chỉ có điều cô gặp Duật Tôn nên bị ngã quá nặng, quá đau đớn. Thì ra, bị người đàn ông đó nhìn trộm và chọn, cũng không phải phúc, mà là số kiếp của cô.

Đào thần ngẩng đầu, thấy ánh mắt cô xuất thần nhìn mình chằm chằm.

Anh cầm tay Sanh Tiêu, phát hiện hai tay cô lạnh buốt: “Ngồi trên ghế sa lon coi TV đi.”

“Còn có vài món thức ăn em chưa xào.”

Đào Thần nắm bờ vai của cô, đẩy cô ra khỏi phòng bếp: “Có anh đây, anh làm xong thì sẽ gọi em.”

Mạch Sanh Tiêu không có cố gắng nữa, đầu óc choáng váng, chỉ cảm thấy rất mệt mỏi.

Lúc ăn bữa tối, tinh thần Sanh Tiêu không phấn chấn, cô ăn qua loa mấy miếng, liền ngồi lên sofa nghỉ ngơi.

Đào Thần dọn dẹp xong liền đi ra, thấy cô co hai vai lại giống như rất khó chịu, anh liền bước tới sờ lên trán Sanh Tiêu, thấy nóng rực: “Sanh Tiêu, Sanh Tiêu ... ”

Mạch Sanh Tiêu nhắm tịt mắt, không đáp lại.

Đào Thần vội bế bổng cô lên, đi vào phòng ngủ. Sanh Tiêu mơ mơ màng màng, chỉ biết kêu khó chịu. Trước kia khi phải sống một mình, cô sợ nhất là bị ốm, khi đó không có người thân ở bên cạnh, lại càng cảm thấy cô đơn hơn bình thường. Mạch Sanh Tiêu cuộn mình trong chăn, quên rằng đây là nhà Đào Thần, cô muốn cố thêm, chờ đến lúc trời sáng sẽ đi mua thuốc hạ sốt. Lúc trước, khi cô đọc sách, đều nghĩ như vậy.

Đào Thần là người cẩn thận, tủ thuốc ở trong nhà hầu như các loại thuốc thông thường đều có.

Anh lấy miếng dán hạ sốt dán lên trán Sanh Tiêu, Sanh Tiêu chỉ cảm thấy trên trán có gì đó lạnh lạnh, một lúc sau, đầu cũng đỡ đau hơn trước. Đào Thần rót một cốc nước ấm, đưa cho cô hai viên thuốc hạ sốt.

Sanh Tiêu dựa vào gối, sau khi thoải mái hơn, liền thấy buồn ngủ.

Đào Thần đứng dậy, mở cửa sổ hé hé ra, anh đặt một chiếc ghế xuống, ngồi bên cạnh giường, sợ cô không hạ sốt, không kịp đi bệnh viện, cho nên tận đến nửa đêm cũng chưa chợp mắt. Mạch Sanh Tiêu ngủ rất say, mãi đến sau nửa đêm, Đào Thần thấy cô hạ sốt, anh liền bóc miếng dán hạ sốt ra, lại rót cho Sanh Tiêu một cốc nước ấm, lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Anh ghé vào bên giường nghỉ ngơi, cũng không dám ngủ say, sợ sau khi hạ sốt rồi lại bị tăng trở lại, mãi đến tận sáng sớm, cũng không ngủ ngon được.

Sau khi Đào Thần thấy sắc mặt Sanh Tiêu đã hồng hào trở lại, anh mới đứng dậy đi vào bếp.

Trở lại phòng, Mạch Sanh Tiêu còn chưa tỉnh, anh mệt mỏi, lại ghé xuống mép giường chợp mắt một lát.

Khi Sanh Tiêu tỉnh lại, Đào Thần mới ngủ.

Cô xoa xoa hai mắt, lúc này mới thấy rõ đây không phải căn phòng nhỏ của cô, cô nhớ ra hôm qua trong người không được khỏe, lại nhìn thấy tủ đầu giường có nước và thuốc hạ sốt. Cô buông tay xuống, nhìn thấy Đào Thần đang ghé xuống bên giường ngủ rất say, Mạch Sanh Tiêu không đánh thức anh, cô cầm lấy di động ở bên cạnh, nhắn tin cho chị Vương, bảo chị ấy giúp cô xin nghỉ một hôm.

Đào Thần ngủ được hơn mười phút thì tỉnh lại, anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu đang tựa nửa người vào đầu giường, tinh thần hồi phục lại rất tốt: “Em tỉnh dậy lúc nào?”

“Vừa mới thôi.”

Đào Thần vô cùng mệt mỏi, lại đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, anh buông bàn tay đang nắm lấy tay Sanh Tiêu ra: “Em ngủ thêm một lúc nữa, cháo cần phải nấu cho ngon.”

Đào Thần ra phòng khách rót cho cô một cốc nước, Sanh Tiêu giữ chặt tay anh: “Anh cũng mệt lắm rồi, hay là nghỉ ngơi một chút đi, bữa sáng để em làm.”

“Không cần, em cứ nằm đấy.”

Bàn tay Mạch Sanh Tiêu vẫn chưa buông ra: “Đào Thần, em xin nghỉ rồi, hôm nay ở nhà với anh.”

“Được.” Người đàn ông mỉm cười, lại nhớ tới phòng bếp.

Sanh Tiêu nằm thêm một lúc liền dậy, Đào Thần bưng cháo lên bàn, còn có cả bữa sáng vừa nấu, “Sau khi sốt thì miệng sẽ cảm thấy nhàn nhạt, ăn nhiều một chút để lấy lại khẩu vị.”

Mạch Sanh Tiêu bị hơi khói dày đặc của cháo làm cho không mở mắt ra nổi, Đào Thần đặc biệt chu đáo, mở ngăn kéo lấy bàn chải đánh răng và khăn mặt mới ra, sau khi Sanh Tiêu rửa mặt xong liền ăn bữa sáng. Đào Thần vào phòng tắm, tắm rửa một lượt, thay quần áo sạch sẽ: “Sanh Tiêu, em ở nhà xem TV, buổi trưa anh sẽ về ăn cơm.”

“Anh vẫn phải lên lớp à?”

Anh lấy áo khoác trên móc treo: “Ừ, giờ học piano không có thầy giáo dạy thay.”

“Em đi cùng anh.” Mạch Sanh Tiêu cầm túi xách theo sau Đào Thần: “Em khỏe hơn nhiều rồi, bây giờ đi mua đồ ăn.”

Hai người nắm tay nhau đi xuống lầu, Sanh Tiêu bước theo Đào Thần, vừa nói vừa cười. Phía sau cách đó không xa, một màn này đều bị tên thám tử tư đang ngồi xổm ở kia chụp lại.

Buổi trưa Đào Thần về ăn cơm, nghỉ ngơi một lúc, liền rủ Sanh Tiêu cùng đến trường học.

“Em đến đó làm gì?”

“Thử một chút cảm giác làm học trò.”

Buổi trưa, các bạn nhỏ đều đang ngủ, Mạch Sanh Tiêu ngồi trong văn phòng của Đào Thần một lúc, tiếng chuông vào học đã vang lên, Đào Thần liền kéo cô vào lớp học.

Bọn trẻ đã ngồi ngay ngắn, nhìn thấy Sanh Tiêu đi vào, phần lớn đều che miệng cười.

Mạch Sanh Tiêu thấy xấu hổ, mặt liền đỏ lên: “Đào Thần, hay là em ngồi trong văn phòng chờ anh đi.”

“Em đứng bên cạnh anh.” Đào Thần kéo tay cô: “Các em, còn nhớ bài hát hôm trước thầy dạy các em không?”

“Nhớ ạ ...” Bên dưới bục giảng, trăm miệng một lời, trong trẻo, vang dội.

“Được, chúng ta cùng hát cho chị nghe được không?”

“Được ạ ...”

Tiếng piano cất lên, bọn trẻ để hai tay sau lưng, tiếng hát tuy rằng không đều, nhưng đều là giọng hát của trẻ con, rất dễ nghe.

Là bài hát “Chuột Yêu Gạo”.

Anh nghe thấy giọng nói của em

Có một cảm giác vô cùng đặc biệt

Khiến anh luôn nhung nhớ

Không dám quên đi em

...

Miệng Sanh Tiêu mấp máy, đầu nhẹ nhàng gật gù theo lời hát, bọn trẻ tuy nhỏ bé, nhưng giọng hát lại vang dội. Ngón tay Đào Thần thuận thực lướt trên những phím đàn, đến đoạn sau, giọng hát của bọn trẻ đột nhiên dừng lại, Đào Thần tiếp tục hát:

Anh yêu em

Yêu em

Giống như chuột yêu gạo
Mặc cho bao nhiêu phong ba
Anh sẽ vẫn ở bên em
Anh nhớ em
Nhớ em
Mặc cho bao nhiêu đau khổ
Chỉ cần em vui vẻ, anh đều sẵn lòng
Yêu em như vậy

...

Trong lòng Mạch Sanh Tiêu vô cùng cảm động, Đào Thần nắm chặt tay cô ngồi trước piano, hai người hợp tấu, Sanh Tiêu cũng hát theo anh, hòa theo tiếng hát của bọn trẻ. Đến đoạn điệp khúc, bọn trẻ lấy bóng bay màu hồng ở dưới ngăn bàn ra, cả đám xông đến vây quanh Sanh Tiêu, làm cô được bao trọn bởi một màu hồng.

Mạch Sanh Tiêu rất vui, bọn trẻ hồn nhiên tươi cười, ngoan ngoãn làm theo phần luyện tập mà Đào Thần hướng dẫn lúc trước, đứng ở phía sau Sanh Tiêu, để bóng bay bay cao qua đỉnh đầu Sanh Tiêu.

Đào Thần từ chỗ đàn piano lấy ra vật gì đó, anh đưa chiếc hộp nhỏ đến trước mặt Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, chúng ta kết hôn đi.”

Mạch Sanh Tiêu nước mắt lưng tròng, cố nhịn không khóc, chiếc nhẫn kim cương bên trong hộp được thiết kế đơn giản mà phóng khoáng, cô che miệng lại, sống mũi cay cay.

Lớp trưởng cầm bó hoa hồng tung tăng đi tới, vì bé tẹo, nên cả khuôn mặt bị che khuất, lúc hoa được đưa đến trước mặt Sanh Tiêu thì cũng thiếu chút đập vào mặt cậu nhóc, bọn trẻ bên cạnh liền cười ồ lên, cậu bé lộ mặt ra, “Thầy Đào, hoa này nặng quá, Hâm Hâm muốn ôm không nổi.”

Đào Thần nhận lấy hoa, đưa cho Sanh Tiêu: “Cảm ơn bạn nhỏ Hâm Hâm.”

“Hi hi, không cần khách khí.”

“Sanh Tiêu, gả cho anh nhé.” Đào Thần tiếp tục cầu hôn.

Lần đầu Mạch Sanh Tiêu kết hôn, Duật Tôn cũng không cầu hôn cô, hắn chỉ đơn giản nói một câu, chúng ta kết hôn đi, sau đó liền cho người chuẩn bị mọi việc.

Lúc ấy, cô chỉ có hai lựa chọn, một là lấy y, hai là làm tình nhân.

Sanh Tiêu cũng từng nghĩ đến cảnh được cầu hôn, cảnh tượng sẽ như thế nào, cô nghĩ, ít nhất cô sẽ hạnh phúc vô cùng. Cô càng không ngờ tới, cuộc hôn nhân giữa cô và Duật Tôn lại vì một mục đích nào đó thúc đẩy.

Sống mũi

i Mạch Sanh Tiêu càng cảm thấy cay hơn, là Đào Thần đã kéo cô ra khỏi những tháng ngày ham sống sợ chết, khi cô bị ốm, anh chở che chăm sóc, khi cô bị thương, anh nói, có anh ở đây.

Sanh Tiêu nén nước mắt, đưa tay nhận lấy: “Em đồng ý.”

Động tác đeo nhẫn cho cô của Đào Thần có chút run rẩy, hai người ôm chặt lấy nhau, mùi hương của hoa hồng mang đến cảm giác của mùa xuân.

Anh nói, anh sẽ yêu thương cô, cả đời hết lòng che chở cho cô.

Duật Tôn lái xe trở lại Hoàng Duệ Ân Tượng, di Hà biết y phải đi công tác, nhưng không ngờ hôm nay y đã về.

Y đi vào phòng khách, dì Hà liền chào hỏi: “Duật thiếu đã về.”

Duật Tôn làm lơ, dường như có chút bồn thần chán nản, trong tay đang cầm vật gì đó, khi đi qua phòng khách, tầm mắt không khỏi dừng lại trên chiếc piano.

Trong Hoàng Duệ Ẩn Tượng, dường như phảng phất tiếng piano đầu đó, du dương mà bi ai, giống như tiếng khóc của Sanh Tiêu.

Duật Tôn bước tới, kéo tấm vải trắng che mặt đàn ra.

Duật Tôn, anh còn muốn tôi đánh đàn sao? Đời này, tôi còn có thể đánh đàn ư? !

Tiếng chất vấn của Sanh Tiêu văng vẳng bên tai, cô khóc lóc kể ra những tội ác mà y đã làm với cô, sự phản uất và thù hận trông đôi mắt ấy khiến Duật Tôn không khỏi nhắm mắt lại. Y để vật trong tay lên mặt của piano, là ảnh chụp, Sanh Tiêu và Đào Thần tay trong tay ra vào, dĩ nhiên là ở cùng với nhau.

Duật Tôn ngồi xuống, y nghĩ lại, cũng không biết làm thế nào mà y với Sanh Tiêu lại đi đến bước đường này.

Bóng người cô đơn của y đổ dài đến tận đầu cầu thang, dì Hà nhìn khuôn mặt tuần tú của y đang xuất thần, lắc lắc đầu, đi vào bếp.

Phòng khách truyền đến tiếng đàn như khóc như than, Sanh Tiêu đã tìm được người có thể cùng cô đánh đàn, nhưng mà y, cuối cùng không tìm được về.

Ngón tay Duật Tôn dừng lại, tiếng đàn chợt bị gián đoạn.

Y đứng dậy, đóng nắp đàn lại, những tấm ảnh chụp kia cũng bị kẹp bên trong.

Câu lạc bộ Quách Viên.

Hôm nay sẽ tổ chức một buổi tiệc rượu, Duật Tôn nhận được lời mời, y đưa thư kí theo để làm bạn gái, tiệc rượu rất long trọng, liếc mắt một cái có thể thấy toàn những nhân vật có máu mặt.

Một người phụ nữ mặc bộ lễ phục màu đen, dáng quây, kéo chồng đi vào, trong hoàn cảnh này, những người phụ nữ thường ganh đua so sánh với nhau. Rất nhiều phóng viên tiến tới chụp ảnh, người phụ nữ tạo nhiều dáng đứng, phô bày danh tiếng. .

Các phóng viên rất tinh mắt, liếc mắt liền nhìn thấy sợi dây chuyền của bà ta, vị phu nhân ưỡn ngực, tay phải đặt lên cổ.

“Vương phu nhân, sợi dây chuyền hôm nay của bà thật sự rất đẹp ... ”

“VẬY sao?”

Vị phu nhân thấy bọn họ nói vậy, trong lòng càng đắc ý: “Nó là do chồng của tôi bỏ ra rất nhiều tiền để mua về, làm món quà kỷ niệm mười năm chúng tôi kết hôn, nếu là ngày thường, tôi cũng sẽ không mang ra đeo.”

Duật Tôn có chút đăm chiêu ngồi ở trong câu lạc bộ.

Cô gái bên cạnh y cũng theo mọi người mà chú ý sang: “Chẳng trách lại được mọi người chú ý như thế, thì ra sợi dây chuyền ”Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư” ở trong tay bà ta.”

Duật Tôn giật mình, ánh mắt gọn sóng, y ngẩng đầu, mắt phượng sắc bén nhìn lên cổ vị phu nhân kia.

Quả nhiên, đúng là “Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư” mà y đã tặng cho Sanh Tiêu!

101. Chương 101: Cô Ấy Mà Người Cũng Dám Động Vào! [trùng Trị Tiểu Tam]

Câu lạc bộ Quách Viên, phòng bar trên tầng cao nhất.

Duật Tôn đứng trước cửa sổ lớn sát đất, thành phố Bạch Sa về đêm chìm đắm trong bầu không khí an tường và yên tĩnh, nhà nhà rực rỡ ánh sáng, bóng tối ập xuống, giống như bàn tay to lớn vô hình quỳ dìm của ác ma.

Duật Tôn nghiêng người, bả vai tựa vào cửa sổ, rượu vang ở trong tay theo sự chuyển động của người đàn ông mà sánh lên tận miệng ly. Y đắm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, sự lạnh lùng trong mắt bỗng trở thành vẻ ngụy trang rất tự nhiên, đồ của y, cho dù cô không muốn nhìn thấy, cho dù cô có vứt đi, cũng sẽ không mang đi bán.

Dựa vào tính cách của Mạch Sanh Tiêu, nhất định sẽ không làm như vậy.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, cắt đứt dòng suy nghĩ của y.

“Vào đi.” Y nhấp một chút rượu, đứng thẳng lại, đi tới chỗ tiếp khách.

“Duật thiếu ...” Vương Đồng đi ở phía trước nơm nớp lo sợ, người phụ nữ đi phía sau ông ta hiển nhiên còn chưa thoát ra khỏi sự đặc ý vừa rồi: “Không biết Duật thiếu gọi chúng tôi đến đây, là muốn dặn dò chuyện gì.”

“Ngồi đi.”

“Không cần, chúng tôi đứng là được.”

Duật Tôn nhíu mày: “Bảo ông ngồi thì ngồi.” Vô cùng không thích loại người thích đóng kịch như thế này.

“Vâng.” Vương Đồng vội kéo tay vợ ngồi xuống.

Duật Tôn đi thẳng vào vấn đề: “Tôi mua lại ”Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư“, bà ra giá đi.”

“Cái gì?” Bà Vương vội vàng giơ tay bảo vệ sợi dây chuyền: “Đây là quà của chồng tôi tặng, tôi không bán.”

Wang Dong giữ chặt tay vợ mình: “Câm miệng.”

“Wang Dong, ông dám làm phản?”

“Tôi bảo bà câm miệng!” Ánh mắt Vương Đồng xẹt qua, người phụ nữ kia chưa từng thấy ông ta tức giận như vậy, sợ đến mức rụt cổ lại, không dám lên tiếng.

“Nếu Duật thiếu vừa mất với sợi ”Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư“, tôi xin hai tay dâng lên anh, về giá cả, coi như là quà gặp mặt của tôi với Duật thiếu.”

“Cái gì, ông ...” Bà Vương giận đến mức hai mắt như bốc hỏa.

“Cái đó thì không cần.” Duật Tôn gác chân trái lên, hai tay tựa vào thành ghế: “Ông bỏ ra bao nhiêu để mua nó, tôi trả ông gấp đôi.”

“Không dám, không dám.”

“Ông xă ...” Bà Vương vô cùng uất ức, hai tay không ngừng lay cánh tay của Vương Đồng: “Em không muốn bán.”

Duật Tôn cầm một hộp trang sức từ ghế sofa lên, đưa nó đến trước mặt bà Vương: “Đây là trang sức Cartier hiếm có, trên thế giới chỉ có 5 chiếc, tìm cả Trung Quốc này cũng sẽ không thấy được chiếc thứ hai, tôi tin, sợi dây chuyền này càng xứng với bà hơn.”

Bà Vương bán tín bán nghi nhận lấy, sự không hài lòng trên khuôn mặt bà ta thoáng chốc tiêu tan khi nhìn thấy sợi dây chuyền, bà ta vội tháo “Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư” xuống, đưa cho Duật Tôn.

Người đàn ông giơ tay nhận lấy: “Hộp trang sức đâu?”

Y nhớ rõ “Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư” có một chiếc hộp trang sức vừa cổ xưa vừa thần bí. Vương Đồng nhìn thẳng vào mắt y, lắc đầu nói: “Lúc tôi mua cũng không thấy có hộp đựng, trước đây cũng là đọc qua tài liệu, sau khi tìm chuyên gia giám định mới biết đây là ”Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư” thật.”

“Ông mua nó ở đâu?”

“Cái này ... ” Giọng nói của Vương Đồng có chút do dự, quy tắc khi giao dịch, không thể phá.

Duật Tôn qua thần sắc của ông ta, nhìn ra chút manh mối: “Là ở chợ đen? Ông cứ nói ra, không cần ngại.”

“Anh họ tôi mở một sòng bạc ngầm, một hôm anh ấy đến tìm tôi, nói rằng có hàng tốt, hỏi tôi có hứng mua không. Theo như lời anh ấy, là có người không tiện bán ra bên ngoài, bởi vì hần số đen, muốn gỡ vốn, nên đã đem sợi dây chuyền cầm cố ở sòng bạc.”

Duật Tôn nhớ lại Mạch Sanh Tiêu đã từng nói, khi cô rời đi đã bị cướp, lúc trước y còn nghĩ rằng cô chẳng qua muốn giả bộ như không quen biết y mà cố tính nói dối.

“Người đó là ai?”

“Cái này thì tôi không rõ lắm, sòng bạc có luật, đã cầm cố cái gì thì sẽ không thể chuộc lại, bởi vì có rất nhiều thứ không rõ lai lịch, nên khi đó phải có hợp đồng, người bán bình thường không để lộ danh tính.”

“Vương Đồng, tôi nghe nói, gần đây ông cạnh tranh với Ngô Trung quy hoạch một khu đất, có lẽ, chúng ta có thể làm một giao dịch.”

Vương Đồng cúi đầu, dường như đang lo lắng.

Mạc Kiện ngồi xổm ngoài cửa hút thuốc xong, lúc này mới mở cửa đi vào.

Hắn không dám bật đèn, rón ra rón rén sờ soạng, trở lại phòng mình. Hắn lôi từ gầm giường ra một chiếc hộp gỗ thật, gần đây hắn quen một cô bạn gái, suốt ngày đòi hắn mua cái này mua cái kia, số hắn vốn đen, tiền bán sợi dây chuyền kia nháy mắt đã thua mất một nửa.

Nếu “Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư” đáng giá như vậy, cái hộp này khẳng định cũng rất có giá trị.

Lúc trước hắn không cầm cố nó, chính vì không muốn phải chia chác với ba tên kia.

Hắn lấy một chiếc dao gọt hoa quả, cẩn thận cạy những viên kim cương được nạm xung quanh hộp, một vòng tròn 50 viên trang trí, cộng cả bên dưới, vừa đúng 101 viên.

“Anh, sao anh về muộn thế?” Mạc Y đẩy cửa đi vào.

Mạc Kiện không ngờ hắn lại quên khóa cửa.

Bị cô ta làm cho giật mình, chiếc hộp trong tay cũng rơi xuống mặt đất, chiếc hộp chạm khắc tinh xảo liền vỡ làm hai mảnh.

“Mày làm tao sợ muốn chết, vào cũng không biết đường gõ cửa.” Mạc Kiện xoay người, nhặt chiếc hộp lên.

Mạc Y nhanh hơn một bước: “Sao anh lại có thứ này?”

“Tao ... tao kiếm được.”

“Anh, anh mau nói thật cho em! ”

“Đưa tao! ” Mạc Kiện giật lại hộp trang sức trong tay cô ta.

“”Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư” bên trong đâu?”

“Cái gì, nước mắt nào?” Mạc Kiện xoay người, Mạc Y thấy vậy, liền lao ra phía trước: “Anh, ”Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư” có phải ở trong tay anh không? Anh mau nói cho em biết, lúc trước rõ ràng Mạch Sanh Tiêu đeo trên cổ, anh lại nói dối em là không có, bây giờ sợi dây chuyền kia đâu?”

“Tao chẳng hiểu mày nói cái gì.” Mạc Kiện liếc chết không nhận.

“Anh, nếu sợi dây chuyền đó mà bị Duật Tôn thấy được, em và anh đừng mong sống được, anh mau nói cho em biết, dây chuyền kia đâu?”

“Không phải chỉ là món đồ trang sức thôi sao, có cần khoa trương như thế không?”

“Không phải là anh lại đi đánh bạc chứ? Anh nói mau, ”Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư” đâu? ! ” Mạc Y giậm chân, cô ta ném cái cốc trên bàn về phía Mạc Kiện: “Nếu Duật Tôn phát hiện ra sợi dây chuyền, nhất định sẽ điều tra ra anh, đến lúc đó anh sẽ chết thể nào cũng không biết, anh còn không chịu nói ra, anh cứ chờ chết đi, em chẳng thèm quan tâm đến anh nữa! ”

Nói xong, cô ta xoay người bước đi.

Mạc Kiện trầm nghĩ có gì không ổn, vội giữ lấy tay Mạc Y: “Không phải hấn và cô gái kia đã ly hôn rồi sao? Mày nói thế không phải rất lạ sao?”

“Cho dù ly hôn, cũng phải đề phòng vạn nhất, chuyện này chúng ta phải làm gọn gàng, nếu ‘Nước mắt mỹ nhân ngư’ mãi mãi không bị Duật Tôn phát hiện ra, thì cũng sẽ không thể điều tra ra chúng ta, nhưng mà ... ” Cô ả nhìn chằm chằm Mạc Kiện: “Dây chuyền đâu?”

“Tao ... tao cũng chẳng lừa mày nữa, cầm rồi.”

Mạc Y kinh hãi: “Cầm ở đâu?”

“Mày yên tâm đi, loại đồ qua tay trong sòng bạc, không có khả năng bị phát hiện, nói không chừng nó đã sớm tuồn ra nước ngoài rồi ... ”

“Anh có nhầm hay không? Bình thường cờ bạc không nói làm gì, anh còn gạt em, Mạc Kiện, uống công em gọi anh là anh, anh hại em như thế, có phải là không có đầu óc hay không? ! ”

“Mày mắng đủ chưa? Có nói thế nào tao cũng vẫn là anh mày! ”

Mạc Y tức giận, sắc mặt trắng bệch, cô ta không nhịn được cao giọng: “Tôi không có người anh như anh! ”

“Các con cãi vã cái gì thế hả?” Mẹ Mạc nghe thấy ồn ào, liền rời giường đi vào: “Cả phòng đều là mùi thuốc, tiểu Kiện, con lại hút thuốc trong nhà.”

“Mẹ, mẹ xem anh giống cái bộ dạng gì, nhà này sớm muộn cũng bị anh ta làm bại hoại.”

Mạc Kiện nào có chịu cục tức này: “Mày không chịu được thì rút đi, chạy về bên gã đàn ông kia đi, mày còn có mặt mũi nói tao à, mẹ, mẹ có biết quần áo mẹ mặc trên người là thế nào mà có không? Là Mạc Y đi làm tiểu Tam đổi được đấy, còn nữa, mẹ xem, TV trong phòng con, tủ lạnh trong phòng khách, điều hòa, đều là nó ngủ với người khác mà có, mày có thể diện à, thể diện đi làm tiểu Tam à?”

Mỗi Mạc Y run rẩy: “Anh cầm miệng cho tôi! ”

“Tao cứ nói đấy, người ta đá mày, mày mới biết đường về nhà, lúc trước ở biệt thự cũng không thấy mày nghĩ đến người nhà, hừ, không phải mày lợi hại lắm ă? Còn muốn làm người ta ly hôn ... ”

“Anh cầm miệng, cầm miệng! ” Mạc Y giậm chân, cô ta nhìn mẹ đang đứng bên cạnh sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, tiến tới đánh Mạc Kiện: “Tôi cho anh nói này! ”

“Đừng đánh, đừng đánh ... ”

“Mẹ! ” Mạc Kiện đẩy Mạc Y ra, chạy tới, “Mẹ, mẹ làm sao thế?”

Mạc Y ngã trên giường, khi cô ta đứng dậy thì hoa mày chóng mặt, ba Mạc cũng chen vào phòng nhỏ: “Có chuyện gì thế, sao mà đến mức này? Làm mẹ các con tức giận! ”

Mẹ Mạc áp tay lên ngực: “Tiểu Y, những lời anh con nói không phải sự thật đúng không?”

Mạc Y tóc tai hỗn độn, áo ngủ cũng bị Mạc Kiện xé rách, cô ta đi đến bên cạnh mẹ, ngồi xổm xuống: “Mẹ, mẹ đừng nghe anh nói linh tinh.”

“Con mau nói thật với mẹ, con thật sự đã làm những chuyện đáng xấu hổ đó sao?”

“Con không có ... ”

“Tiểu Kiện, con nói đi.”

Mạc Kiện thấy chính mình gây ra rắc rối, nào còn dám làm mẹ kích động: “Mẹ, là con nói linh tinh, vừa rồi nó trách móc con, con sợ mẹ lại so bì con với nó, nên lúc đó mới nói rằng tiểu Y bên ngoài có đàn ông ... ”

“Thế là tốt rồi.” Mẹ Mạc vẻ mặt thả lỏng trở lại: “Tiểu Y, ngàn vạn lần đừng làm những việc như thế.”

“Mẹ, con biết rồi.”

Mạc Y trừng mắt nhìn Mạc Kiện, cùng bố đỡ mẹ về phòng.

Sau khi trấn an mẹ, Mạc Y rón rén đi vào phòng Mạc Kiện, đẩy cửa, lại phát hiện bên trong khóa trái. Mạc Kiện đang ôm chiếc hộp để cạy kim cương.

Mạc Y tìm chìa khóa sơ cua, mở cửa đi vào.

Mạc Kiện không chút kiên nhẫn, “Mày lại vào làm gì?”

“Anh.” Mạc Y nén giận: “Sợi dây chuyền kia các bạn anh cũng biết phải không?”

“Mày đúng là nhất gan, không sao.” Mạc Kiện xua tay: “Tao chia cho chúng nó một nửa tiền, nếu dám nói ra, ta sẽ cho chúng nó ăn đủ.”

Hắn luôn mồm cam đoan, nhưng Mạc Y vẫn thấy trong lòng bất an.

“Tiểu Y.” Mạc Kiện buông đồ trong tay xuống: “Khi mày rời khỏi gã đàn ông kia, anh ta ày bao nhiêu tiền?”

Mạc Y vẻ mặt đề phòng: “Anh hỏi c

huyện đó để làm gì?”

“Tò mò thôi, em gái tao không thể ngủ không với hắn được ... ”

Sắc mặt Mạc Y dần thay đổi, cô ta đứng dậy: “Chuyện sợi dây chuyền, anh cầm tiền rồi làm cho tốt, ai bảo anh là anh trai ruột, cùng một bụng mẹ mà ra, coi như kiếp trước là em nợ anh.” Nói xong, định đi, “đúng rồi, rảnh rồi thì đi xem nhà, em muốn mua cho cha mẹ một căn nhà tốt hơn.”

“Vậy sao?” Hai mắt Mạc Kiện sáng ngời, xem ra Duật Tôn đã cho Mạc Y không ít tiền.

Cô ta không trả lời, đóng sập cửa lại.

Mạc Kiện ôm bạn gái đi vào sòng bạc: “Này, đây là nhẫn anh mua cho em.”

Cô gái vội nhận lấy: “Oa, thật đẹp.” Cô ta vội đeo vào tay: “Mua ở đâu thế?”

“Hàng Long, CTF.”

“Hóa đơn đâu?”

Mạc Kiện gỡ đầu, không nói với cô ta, đây là kim cương hắn cạy ra rồi đi đặt làm: “Nếu em không tin, em có thể đi kiểm tra.”

“Aiz, đừng giận mà, em chỉ nói đùa thôi.”

Bên trong sòng bạc, Lý Tam, quản lý phụ trách tiếp khách liền vẫy vẫy hắn: “Có hứng thú chơi kích thích một chút không?”

“Làm thế nào để kích thích?”

“Hôm nay có một vị đến đây, chơi rất lớn, chỉ là dựa vào vận may, lão Từ bạn cậu vừa chơi với anh ta, thắng hơn 100 vạn.”

“Vậy sao?” Mắt Mạc Kiện sáng lên, xoa tay: “Tôi đây cũng phải thử xem.”

“Có mang theo tiền không?”

“Nói thừa, tôi có rất nhiều tiền mặt! ” Mạc Kiện ôm bạn gái, nghênh ngang theo Lý Tam đi vào.

Đây là phòng bạc rộng hơn trăm mét vuông, mười mấy hướng đều có camera theo dõi, Mạc Kiện đã từng vào một lần, biết rằng phòng này, nếu không có tiền, ngay cả cửa cũng đừng mong tới gần được.

Lý Tam đưa hần tới trước bàn đánh bạc.

Ở giữa bàn, có một tấm thủy tinh đặc biệt để ngăn cách, các yêu cầu sẽ được thiết lập dựa trên mức độ của con bạc. Mạc Kiện ngồi ở hướng nam, nhìn vị trí này, liền biết được đối phương là nhân vật có thân phận đặc biệt, nếu không, cũng không cần phải chắn tấm thủy tinh như thế này.

“Mạc Kiện, luật thì cũng không cần phải nói nhiều với cậu, 1 vạn để rửa bài.”

Mạc Kiện khoát tay: “Chia bài đi.”

Chơi đồ đen rất đơn giản, trên thực tế lại là kiểu đánh bạc ghê nhất, không cần chút kỹ xảo nào, toàn bộ đều dựa vào vận may. Cộng điểm hai quân bài lại, người nào điểm cao hơn thì thắng.

Mạc Kiện căng thẳng cầm hai quân bài, vẻ mặt lo sợ, tầm mắt hần nhìn chăm chăm phía đối diện, góc độ như vậy, chỉ có thể nhìn thấy bàn tay của đối phương đặt trên mặt bàn, trên ngón tay trỏ của người đàn ông, hình như có hình xăm gì đó.

Duật Tôn thuận tay lật lên, quăng hai quân bài xuống.

Hai quân, 10 điểm.

Mạc Kiện lau mồ hôi lạnh, mới ván đầu tiên đã thua.

Lúc trước hần chơi đều chỉ chơi nhỏ, sau khi bán “Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư” đi mới có tiền, càng chơi càng lớn, nhưng vận may của hần quá tồi, chưa thắng được bao nhiêu tiền, lại là một tên ma bạc, chơi tận mười mấy ván cũng không thắng nổi một ván.

Mạc Kiện uống một ngụm nước, thở hồng hộc.

“Tiếp tục.”

Đen đỏ phân thắng thua rất nhanh, chỉ một phút là có thể kết luận thắng thua. Hần sốt ruột: “Tiếp tục ...”

Khi số đen, cách giải quyết thông thường nhất chính là nhanh chóng chuồn đi. Mạc Kiện hiển nhiên không hiểu điều đó.

Sau khi bán sợi dây chuyền đi, hơn một trăm vạn còn lại đã mất sạch trong tối nay.

Hần ngồi phịch trên ghế, hai mắt đăm đăm.

“Mạc Kiện, số cậu thật đen.” Lý Tam đứng bên cạnh lắc đầu: “Tôi thấy sau này cậu đừng đến sòng bạc nữa, chơi gì thua đó, tai họa.”

“Anh mới tai họa.” Mạc Kiện hận đến nghiến răng nghiến lợi: “Tiếp tục, tôi không tin tôi còn có thể thua nữa.”

“Cậu còn có cái gì có thể cược?” Mặt Lý Tam lộ vẻ khinh thường.

“Tôi vẫn còn một căn nhà nữa.” Mạc Kiện kéo tay áo lên: “Tôi lấy nhà ở để cược.” Lúc trước Mạc Y từng nói muốn mua một căn nhà mới, căn nhà cũ kia cũng không đáng bao nhiêu tiền, còn không bằng cho hần cược một lần.

“Đây chính là lời cậu nói.” Lý Tam đã từng gặp nhiều lần kiểu tình huống như thế này, anh ta đi đến bên cạnh Duật Tôn, sau khi thấy ánh mắt đồng ý của người đàn ông mới lấy hợp đồng ra. Mạc Kiện kí tên, điểm chỉ vào, lập tức có hai mươi vạn để chơi.

Chưa đến một tiếng, Mạc Kiện đã gục xuống bàn, ngay cả sức lực để đứng dậy cũng không có.

Cô bạn gái ở bên cạnh thấy không ổn, sớm đã vờ đi WC để trốn trước.

.

Tấm kính ở giữa bàn đánh bạc từ từ được kéo lên, Mạc Kiện nhìn sang, thấy hai khuỷu tay của người đó chống trên mặt bàn, mười ngón tay đan lại, khóe miệng gợi lên ý cười khiến kẻ khác không rét mà run. Mạc Kiện thấy khuôn mặt này có chút quen quen, hần vội ngẩng đầu.

“Duật thiếu.” Lý Tam bước tới, đưa hợp đồng vào tay Duật Tôn.

Sắc mặt Mạc Kiện xám như tro, môi run run, nửa người trên dựa vào ghế run như cây sậy, lúc trước Mạc Y ở bên Duật Tôn, Mạc Kiện đối với y ít nhiều cũng có hiểu biết.

Người đàn ông đứng dậy, bước chân vững vàng, có lực đi tới trước mặt Mạc Kiện, y lấy từ trong túi quần sợi “Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư”, nắm trong lòng bàn tay, sợi dây chuyền vẫn còn hơi ấm của y: “Từ đâu mà có?”

Mạc Kiện biết vậy đã chẳng làm, hần nghĩ rằng mình may mắn, không ngờ “Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư” lại rơi vào tay Duật Tôn: “Tôi ... tôi nhất định.”

Duật Tôn cười lạnh. “Người còn có đứa em gái, tên là Mạc y, phải không?”

Sắc mặt Mạc Kiện trắng bệch như tờ giấy: “Anh muốn, muốn thế nào?”

“Nói, là ai sai khiến người?”

“Không ai sai tôi cả.”

“Nói cách khác, người là chủ mưu?”

“Sợi dây chuyền thực sự là do tôi nhất định.”

Duật Tôn không phí thời gian nghe Mạc Kiện nói dối, y liếc mắt, hai người đang ông theo sau y liền tiến lên, mỗi người giữ một cánh tay của hần kéo đến cửa sổ, nửa thân trên của Mạc Kiện bị bọn họ ép ra bên ngoài, Duật Tôn châm một điếu thuốc: “Ta đếm đến ba, nếu còn không chịu nói thật, liền đẩy xuống ngay.”

“Vâng! ”

“Một.”

Gió lạnh thổi vào vạt áo Mạc Kiện, phát ra tiếng lật phật, riêng căn phòng này được bố trí trên tầng mười, nếu bị đẩy xuống như vậy, khẳng định sẽ thịt nát xương tan.

“Hai.”

Mạc Kiện rùng rùng mồ hôi, lại bị gió thổi tới, tóc như mới bị nước dội vào, trái tim không khỏi run sợ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đẩy xuống, Duật Tôn nhẹ hít một hơi thuốc: “Không nói sao? Được, buông tay ra! ”

“Đừng, tôi nói! Tôi nói! ”

Mạc Kiện ngồi phịch dưới đất, giống như một con chó hèn hạ.

Lý Tam đem ghế đặt xuống trước mặt y, Duật Tôn ngồi xuống: “Nói.”

“Là tôi thua cờ bạc, lúc trước từng theo dõi người tên là Mạc Sanh Tiều, tôi biết cô ta có tiền, sau đó, tôi ... tôi liền đánh cắp cô ta.”

Duật Tôn đá một phát, Mạc Kiện quỳ rạp xuống mặt đất, cả mặt đều là máu: “Còn nói dối thêm một câu, tao sẽ phế đi một bàn tay của mày.”

“Đừng ... Đừng! ”

Mạc Kiện đến cuối cùng không chịu nổi, đành khai ra ba người bạn kia, liền theo lời sai khiến của Duật Tôn lừa đưa bọn họ tới sông bạc.

Ba người vừa thấy tình cảnh như vậy, đâu còn dám vênh váo.

Lúc ấy liền khai ra toàn bộ.

“Là Mạc Kiện đến tìm bọn tôi, hắn nói có món tốt, đến lúc đó có thể chia nhau tiền, Duật thiếu, ngài đại nhân đại lượng, lúc đó chúng tôi cũng không biết cô ấy là ai. Đều là Mạc Kiện, là hắn chỉ điểm, hắn nói cô gái kia vừa ly hôn, nhất định có tiền, còn bảo chúng tôi cướp dây chuyền của cô ấy, còn nữa, tay cô ấy cũng là Mạc Kiện bảo chúng tôi phết đi.”

Ba người bên cạnh đều dập đầu đồng ý.

Ánh mắt của Duật Tôn đang hướng về xa xăm đột nhiên lạnh lẽo: “Tay?”

Bọn họ tưởng rằng Duật Tôn đã biết toàn bộ chân tướng.

“Đúng, Mạc Kiện bảo chúng tôi phết một bàn tay của cô ấy, tôi ... Không phải tôi, là hắn! ” Gã đàn ông chỉ sang người bên cạnh: “Lúc đó dao là do hắn rạch, không liên quan gì đến bọn tôi.”

Duật Tôn trở nên kinh hãi, giống như một dao lúc trước cứa vào cổ tay Sanh Tiêu đang khoét sâu vào trái tim y, vết thương đó bây giờ mới bị phát hiện, đau đến tận xương tủy. Về sau mỗi khi y nhớ tới, đều giống như bị người ta cầm dao rạch từng đường rõ ràng, hung hăng đâm thẳng vào tim y.

Mạch Sanh Tiêu biết rõ cô bị người ta cố ý làm hại, nhưng lại nói với Duật Tôn rằng tay cô là do y làm cho bị thương, Duật Tôn nhũn mày, thần sắc càng trở nên u ám thêm mấy phần.

Nghĩ kỹ đến nguyên nhân gây ra, toàn bộ những chuyện cô gặp phải không thể tránh khỏi liên quan tới y.

Mạc Kiện biết Sanh Tiêu và hắn ly hôn, tất nhiên phải có Mạc Y đứng sau trợ giúp.

Lúc nguy nan, có thể dễ dàng thấy nhất chính là chó tự cắn nhau.

Tên còn lại thấy đồng bọn khai ra hắn cũng khai theo, thấy Duật Tôn nhất định sẽ không bỏ qua ình, vội cao giọng: “Lúc mày xé áo cô ta ra đã nói cái gì, mày quên rồi à? Mày bảo để chúng ta thay nhau sướng, nếu tao không ngăn cản mày ... ”

Duật Tôn bóp chặt điều thuốc trong tay, một luồng khói mông lung theo đầu ngón tay người đàn ông mờ mịt bay lên, sắc mặt y tối đen lại, chỉ có hai người đàn ông đã đi theo y lâu ngày mới biết, đây là dấu hiệu khi Duật Tôn tức giận thật sự.

Mạc Kiện mắt thấy bọn họ đều khai ra, hắn vội bỏ về phía trước ôm chặt chân Duật Tôn: “Duật thiếu, xin anh hãy tha cho tôi, dù gì em gái tôi cũng đã làm anh vui vẻ, hãy tha cho tôi một con đường sống.”

Duật Tôn lấy thuốc ra, lại châm lửa.

Y bình thường không hay hút thuốc.

“Mạc Y làm thế nào mà biết được ”Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư” ở trong tay cô ấy?”

Mạc Kiện lắc đầu: “Mạc Y không biết, nó ... nó chỉ thuận miệng nói rằng anh ly hôn, tất cả mọi chuyện đều là do tôi sắp xếp, em gái tôi cũng không biết ... ” Tuy bình thường hắn với Mạc Y hay cãi vã, nhưng những lúc như thế này, hắn vẫn muốn bảo vệ em gái, chuyện hắn cướp đồ của Mạch Sanh Tiêu đã thành rõ ràng, nếu như Mạc Y không làm sao, ít ra còn có hy vọng.

Duật Tôn nắm lấy cổ áo hắn, phẩy tàn thuốc vào mặt Mạc Kiện.

Hắn đau không chịu được, kêu gào như kẻ tâm thần.

“Thật sự, em gái tôi đến bây giờ còn không biết chuyện này, không liên quan gì đến nó cả ... ”

Duật Tôn đứng lên, hai người đàn ông liền kéo Mạc Kiện ra ngoài, Lý Tam vội đuổi theo: “Duật thiếu, còn ba người kia thì xử thế nào?”

Duật Tôn quạt tay xuống, Lý Tam tất nhiên hiểu được phải giải quyết thế nào.

Mạc Kiện bị áp tải về nhà, hai ông bà nhìn thấy cảnh tượng này, thấy trong nhà bị đập phá, mẹ Mạc liền kêu lên, xông ra phía trước bảo vệ tử quần áo: “Các người là ai, đến tột cùng muốn làm cái gì?”

Người đàn ông liền giơ hợp đồng thế chấp lên trư

ớc mặt bà: “Con trai bà đã thế chấp căn nhà này cho chúng tôi, mau dọn dẹp lập tức chuyển ra ngoài.”

“Cái ... Cái gì?” Mẹ Mạc lại bắt đầu lên cơn đau tim, bà chỉ vào mặt Mạc Kiện mắng: “Mày, đưa con hư hỏng này!”

“Mẹ ... ”

Mạc Kiện bị đẩy mạnh vào nhà, khi Duật Tôn đi vào, trong phòng khách đã một đồng hỗn độn, hai ông bà già ôm nhau một góc, ba Mạc nhẹ nhàng giúp vợ xoa lồng ngực, Duật Tôn đứng trước mặt bọn họ nhìn một lượt, y đi đến cửa phòng Mạc Kiện, thấy hộp trang sức của “Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư” bày ở trên giường, chiếc hộp được chạm khắc bằng gỗ thật bị Mạc Kiện lúc cạy kim cương đã lưu lại từng vết xước, hộp còn bị rớt bể ra, kim cương bên trên đã mất đi không ít.

Mạc Kiện cúi đầu, toàn thân run rẩy không thôi.

Duật Tôn bước tới, cầm hộp trang sức trong tay.

Khi y rời khỏi nhà họ Mạc, liền đem bản hợp đồng thế chấp ném xuống dưới chân hai ông bà già, y vốn không có lòng thương đối với ai, nhưng khi nhìn thấy bọn họ ôm đầu khóc, trong lòng không khỏi xúc động, nên làm một việc mà trong mắt người khác nghĩ y sẽ không bao giờ làm, hạ thủ lưu tình.

Ít nhất để lại cho bọn họ nơi để ở.

Dì Hà ôm Hải Bối ngồi xổm ngoài ban công, ánh mắt bà luôn nhìn vào phòng khách, Duật Tôn sao lại đưa người phụ nữ này về đây?

Mạc Y vẽ mặt tung tăng như chim sẻ, buổi chiều khi cô ta nhận được điện thoại của Duật Tôn, còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, cô ta đã nói rồi mà, mình không thể nào bị thất sủng.

Đi đến trước piano, cô ta mở nắp ra, nhìn thấy ảnh chụp bên trong.

Là ảnh Mạch Sanh Tiêu và Đào Thần cùng nhau ra vào khu nhà.

Mạc Y không khỏi mỉm cười, tâm tình tốt hẳn: “Dì Hà, rót cho tôi một cốc nước.”

Dì Hà không tình nguyện mà đứng dậy, đi đến chỗ bình nước.

“Dì Hà, dì đã rửa tay chưa? Vừa rồi tôi còn thấy dì ôm Hải Bối.” Mạc Y không vui, nhú mồm: “Tôi đã nói rồi, trong nhà nuôi chó cắn muốn chết.”

Dì Hà không nói lời nào, vào phòng bếp rửa tay.

Mạc Y chờ lâu không thấy Duật Tôn về, muốn gọi điện thoại cho y, lại phát hiện không mang theo di động. Cô ta cũng không nghĩ nhiều, sau khi uống hết cốc nước, lại ngồi trở trước piano.

.
. .

Duật Tôn trở lại Hoàng Duệ Ân Tượng, nghe thấy tiếng đàn du dương truyền tới từ phòng khách, y đứng ở bên ngoài, chăm chú nghe, vẻ mặt lại càng lạnh lẽo khiến kẻ khác không dám tới gần.

Y nghĩ, Mạch Sanh Tiêu cuối cùng lại không thể đàn được một bài như vậy.

Y thay giày đi vào, Mạc Y vẫn đang ngồi đánh piano, dì Hà đang ngồi trên sofa liền đứng dậy: “Duật thiếu, cậu đã về.”

“Dì Hà, không còn sớm nữa, dì mau nghỉ ngơi trước đi.”

Duật Tôn đi tới trước quầy rượu, rót một ly rượu vang, y chậm rãi đi về phía Mạc Y.

Mạc Y ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui vẻ: “Tôn, anh đi đâu thế?”

Cô ta vừa định đứng dậy, lại bị Duật Tôn đè lại bả vai, tầm mắt rơi xuống hai tay mạnh mẽ của Mạc Y: “Đàn rất hay.”

Sắc mặt cô ta ửng hồng: “Anh thích là tốt rồi.”

“Mạc Y, có biết đối với người chơi dương cầm mà nói, cái gì là quan trọng nhất không?”

Mạc Y cười tươi như hoa, cô ta đưa tay đặt lên trên những phím đàn: “Là đôi tay.”

Duật Tôn gật đầu.

Cô ta ngẩng đầu, nhìn thấy người đàn ông nhếch miệng cười, sự u ám bên trong đôi mắt lại giống vô tình ép tới khiến cô ta ngạt thở: “Tôn?”

“Tay của Mạc Sanh Tiêu, là cô sai người phé đi?”

Mạc Y sắc mặt bối rối, vẻ mặt kinh sợ: “Tôn, em không có ... ”

Duật Tôn không để cô ta có cơ hội giải thích, y nhắc nắp đàn lên, đập mạnh xuống!

“A ... ” Tiếng kêu của Mạc Y vang lên rách toạc, thậm chí kêu la, di Hà sợ tới mức vội trùn chân lại, bà không dám đi ra ngoài xem, vừa rồi một tiếng kêu kia giống như đến từ địa ngục, bà chưa bao giờ nghe thấy tiếng kêu đáng sợ như thế.

Duật Tôn đập ly rượu trong tay xuống mặt đàn, y tiện tay cầm lấy một mảnh thủy tinh, lại mở nắp đàn ra.

Mạc Y đau đến mức thiếu chút nữa ngất đi, Duật Tôn kéo tay phải của cô ta, hai tay Mạc Y bị gãy xương, y vừa động vào, liền đau như tra tấn: “Em không có ... ”

“Cô phải biết một điều.” Duật Tôn đặt miếng thủy tinh lên tĩnh mạch cô ta: “Cho dù tôi đuổi cô ấy đến một nơi thật xa, chẳng thèm quan tâm đến, cô ấy cũng không phải là người mà cô có thể động vào.”

Nói xong, liền hướng tới cổ tay cô ta dùng sức rạch xuống.

Mạc Sanh Tiêu và Đào Thần dắt tay nhau xuống xe buýt, hai người mới vừa đi xem phim về, bọn họ đi bộ về tiểu khu.

“Một ly bắp rang ăn thật no.”

“Bụng em là bụng gì thế? Có phải muốn giảm béo không?”

“Không phải.” Mạc Sanh Tiêu khoác tay Đào Thần, đáng vẻ vô cùng thân thiết: “Lâu rồi không ăn, nên rất thèm.”

Dù sao 120 đồng một vé xem phim, đối với bọn họ bây giờ mà nói là xa xỉ.

“Kéttt ... ”

Một chiếc xe ô tô đột ngột dừng lại, cản đường đi của bọn họ, Đào Thần theo bản năng kéo Sanh Tiêu ra sau lưng.

Cửa xe mở ra, hai người bị đẩy xuống. “Aaaaa ... ” Mạc Sanh Tiêu hét chói tai, cô nhìn tới, một nam một nữ, toàn thân máu me thê thảm, xung quanh tràn ngập mùi máu tươi, dạ dày vừa ăn no, ruột cuộc không chịu nổi, cô gặp người nôn mửa.

Một chiếc xe thể thao cũng đuổi tới, Duật Tôn đẩy cửa xe, bước xuống.

102. Chương 102: Chết, Cũng Không Quay Đầu Lại [cao Trào]

Mạch Sanh Tiêu nôn đến thất điên bát đảo, dạ dày bị đè ép hầu như đứng lên không nổi.

Đào Thần đứng chắn trước người cô, không để cô nhìn thấy tội ác ở trước mắt.

Sanh Tiêu tay phải nắm lấy ống tay áo của Đào thần, nửa người trên mềm nhũn dựa vào người anh.

Duật Tôn ánh mắt ngưng tụ: “Sanh Tiêu.”

Cái tên bị y nhắc tới, Mạch Sanh Tiêu có cảm giác như chính mình không thoát khỏi tội nghiệt, cô lắc đầu: “Anh đừng tới đây! ”

“Em còn muốn nói, tay của em là bị anh biến thành như vậy không?”

Sanh Tiêu khó có thể tin được mà nhìn Duật Tôn: “Chẳng lẽ, anh chỉ vì muốn chứng minh tay của tôi bị thương là không liên quan gì tới anh?”

Duật Tôn từ trước đến nay khinh thường việc giải thích, cũng luôn quan niệm rằng có nhân ắt có quả, y cho rằng Mạch Sanh Tiêu không thể tiếp tục đánh đàn, mấu chốt là bị ám ảnh vết cắt thứ hai, mà thù này, y phải thay cô đòi lại: “Lúc anh và em ly hôn, đúng lúc Mạc Y có ở đó, người cướp em hôm đó là anh trai ả ta, hai kẻ đó đã bị anh phế bỏ đôi tay.”

Mạch Sanh Tiêu càng thêm hoảng hốt, cô đánh bạo nhìn về phía hai người đang phủ phục giữa giữa trên mặt đất, cô định thần nhìn lại, liền nhận ra một người trong số đó chính xác là Mạc Y!

Mạc Y hai tay không thể nhúc nhích, để ngăn đổ máu mà chết, chỉ quấn băng qua loa, tấm vải trắng sớm đã nhuộm thành đỏ ngầu, tựa hồ chỉ cần nhẹ nhàng nhéo một cái, dòng máu đỏ sẽ cứ thế từ đó tuôn ra như suối.

“Anh ... ” Mạch Sanh Tiêu mặt lộ vẻ hoảng sợ: “Anh muốn thế nào?”

“Chẳng lẽ em không hài lòng sao?” Thân hình Duật Tôn chìm vào góc đường âm u, màu đen của bộ tây trang như ngục trang cho sự tàn nhẫn và khát máu của quỷ satan, lấy oán báo oán, y cho rằng ít nhất Mạch Sanh Tiêu có thể mỉm cười.

Nhưng trên mặt của cô lúc này, lại chỉ có sự chán ghét và bài xích dành cho y.

Đào thần ôm lấy bả vai Mạch Sanh Tiêu, tay của cô ra sức bóp chặt lấy cánh tay của anh, giống như người sắp chết đuối đang vùng vẫy giữa giữa lại vớ được cái phao cứu sinh.

Một màn này trong mắt Duật Tôn, lại hết sức chướng mắt.

“Sanh Tiêu, theo anh trở về.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khẽ ngẩng, phảng phất nghe được sự mỉa mai lớn nhất đời này, cô khuôn mặt cứng ngắc, cười so với khóc còn khó coi hơn: “Duật Tôn, tôi thấy là anh đang nằm mơ rồi phải không?”

Duật Tôn lạnh lùng nhíu chặt lông mày, y ngẩng đầu nhìn về phía Đào Thần: “Tôi tưởng sau khi ly hôn, em đi theo ai, thì ra là tên gã tay này. Em không phải nói hấn mất tích tìm không được sao? Bây giờ vì sao lại cùng hấn thành một đôi thế này.”

“Không cho phép anh nói anh ấy như vậy! ” Mạch Sanh Tiêu ưỡn thẳng lưng, thân thể gầy yếu dựa sát vào Đào thần, cô hiểu rõ tính tình Duật Tôn, cho nên Sanh Tiêu giữ tay Đào Thần, cũng không để anh mở miệng: “Hai chúng tôi hôm nay trở thành như vậy, đều là do anh ban tặng! ”

Duật Tôn đứng cô độc trong gió, bên cạnh Mạc Y sống không bằng chết, ả đưa tay muốn nắm lấy ống quần Duật Tôn, lại bị người đàn ông bên cạnh dùng chân đá văng ra.

“A ... ”

Tiếng hét khàn khàn mà thảm thiết vang lên trong đêm tối lại càng thêm buốt lạnh, làm cho người ta không rét mà run.

“Đào thần lúc trước chỉ vì nói giúp tôi một câu mà đã bị anh bức đến cái nơi này, mà tôi, một cuộc hôn nhân thiếu chút nữa lấy của tôi nữa cái mạng. Duật Tôn, anh dựa vào cái gì mà còn muốn tôi trở về với anh? Khi tôi ở Hoàng Duệ Ấn Tượng đau khổ chờ anh về, sao anh không biết quay đầu lại? Anh nghĩ rằng tôi khi nhìn thấy kết cục của Mạc Y thì tôi sẽ cười lên tiếng sao? Tôi chỉ nhìn thấy, đây chính là Cố Tiêu Tây thứ 2 mà thôi, còn không biết có bao nhiêu vết xe đổ. Lúc được anh sủng ái, anh đem người ta nâng đến cao cao tại thượng, còn lúc anh chơi chán lại đem bọn họ tra tấn sống không bằng chết, thậm chí cửa nát nhà tan, ngay cả một chút tôn nghiêm cũng không cho sót lại. Lúc anh tìm đến Mạc Y, làm sao lại không nghĩ được rằng cô ta sẽ được chiều chuộng mà sinh ra kiêu căng? Lúc anh cùng cô ta triền miên cũng không nghĩ tới tôi có ngày bị người ta cắt cổ tay. Anh lúc nào cũng cười nhạo tôi vì đàn dương cầm mà chịu hy sinh tất cả, vậy anh nên biết rõ, đàn dương cầm đối với tôi quan trọng biết bao nhiêu, anh hủy một đôi tay của Mạc Y, nhưng tay của tôi còn có thể cứu được không? Anh cho rằng anh không liên quan đến vết cắt trên cổ tay của tôi thì tôi có thể coi như không có việc gì mà quay về với anh? Duật Tôn, anh còn nhớ rõ đêm trước ngày ly hôn không?” Mạc Sanh Tiêu nói một hơi nhiều như vậy, nhịp thở có chút gấp gáp: “Tôi hỏi anh, nếu như tay của tôi chính là bị đám thủy tinh kia cắt đứt, thì hôm nay anh còn có thể đứng ở nơi này không?”

Người đàn ông không cần nghĩ ngợi: “Có.”

Mạc Sanh Tiêu sắc mặt bình tĩnh: “Vì cái gì? Anh nói cho tôi biết vì cái gì.”

Duật Tôn lơ đãng chau hai hàng lông mày, giống như đang suy nghĩ lý do vì sao mà y lại thốt ra chữ “có” này.

Thấy y không nói lời nào, Sanh Tiêu lại nói tiếp: “Khi chúng ta ký tên trên tờ giấy ly hôn, sự chán ghét của anh đã rõ ràng như thế, tôi cứ tưởng rằng, chúng ta đời này kiếp này cũng không gặp nhau, anh đường đường là Duật thiếu, thứ anh không thiếu nhất là tiền và phụ nữ, anh không phải thích nhất là nữ sinh sao? Hoa Nhân chắc chắn không ít người hợp khẩu vị của anh, tôi hiện tại có cuộc sống của tôi, về phần anh đã giúp tôi báo thù này ... ” Mạc Sanh Tiêu ánh mắt liếc xuống mặt đất, nhin không được lại muốn ói: “Tôi cảm ơn anh, đã được chưa?”

“Mạc Sanh Tiêu, em nói vậy là có ý gì?”

“Đào thần, chúng ta đi.” Sanh Tiêu giữ chặt tay Đào Thần muốn rời đi.

“Đứng lại! ” Duật Tôn đi đến chế trụ cổ tay cô: “Đi theo hán có cái gì tốt? Ngay cả một gian phòng cũng không thể cho em, Mạc Sanh Tiêu, em cam tâm tình nguyện sống cả đời như vậy phải không?”

“Anh ấy yêu tôi, anh có thể hiểu không?” Sanh Tiêu đem Duật Tôn tay kéo ra, ân oán của bọn họ Đào thần không tiện xen vào, anh nắm chặt bả vai Mạc Sanh Tiêu, như vô tình lại đem cô bảo vệ ở bên người, bảo vệ cô thật chu toàn.

“Yêu?” Duật Tôn nhướng cao lông mày, ánh mắt đỏ ngầu hướng Đào Thần: “Người đàn bà bị người khác trên đùa, mày còn yêu?”

Mạc Sanh Tiêu sắc mặt trắng bệch, cảm giác được tay Đào Thần ở trên bả vai cô vỗ nhẹ, giống như trấn an tâm tình của cô: “Tôi nếu thật sự muốn vẫn hỏi một người phụ nữ, thì sẽ tuyệt đối không nói với cô ấy những lời độc địa như ”chơi” thế này.”

“Anh nghe thấy rồi chứ?” Sanh Tiêu cầm chặt tay Đào Thần: “Duật Tôn, anh nói bất kỳ cái gì đều vô dụng thôi, tôi khi ở bên anh đã ngã quá đau, thật vất vả mới đứng lên được, tôi sẽ không ngốc đến nỗi quay lại khoảng thời gian trước kia đâu.”

Cô muốn đi, lại bị Duật Tôn dùng sức chế trụ cổ tay.

Y lực đạo rất lớn, ghìm tay Sanh Tiêu cơ hồ như vỡ vụn, Mạc Sanh Tiêu dùng tay kia giằng ra, nhưng thế nào cũng không thể làm y buông tay: “Khu nhà trọ này của chúng tôi không giống với các anh, chứng kiến cảnh tượng như vậy sẽ bị dọa chết khiếp đấy.” Cô liếc xuống dưới chân y: “Mang theo bọn họ đi đi.”

Cùng sống với kẻ trong bóng tối, có thủ đoạn thế nào, tùy lúc cũng không còn tội lỗi.

“Sanh Tiêu ... ” Duật Tôn nhẹ giọng gọi cô.

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu, dưới đèn đường mờ nhạt, ánh mắt người đàn ông thâm sâu không rõ, một màn này, tựa như lúc trước cô giữ chặt tay Duật Tôn như vậy, mặc dù biết có giữ y cũng không thay đổi được gì, lại cố chấp, chết cũng không chịu buông tay.

“Anh đem bọn họ giao cho em, em muốn xử lý như thế nào cũng được.”

Sanh Tiêu không tránh được, ánh mắt cô nhìn về phía sau lưng Duật Tôn xa xa có cây ngô đồng: “Bọn họ nếu thật là cướp, vậy thì báo cảnh sát đi.”

Lời của cô trong trẻo nhưng lạnh lùng, kiên nghị, không có gì nao núng.

Đào Thần khẽ buông thông tay: “Bộ dạng này mà báo cảnh sát, chỉ sợ ... ”

Mạc Y cùng Mạc Kiện nhìn qua cũng biết đã bị tra tấn rất nhiều, cảnh sát một khi đã bắt tay vào điều tra, chắc chắn Duật Tôn cũng không tránh khỏi liên lụy. Đào Thần biết rõ Sanh Tiêu đối với y còn tình cảm, anh chỉ sợ, Mạch Sanh Tiêu đến lúc đó ngược lại sẽ khó chịu.

Sanh Tiêu hiểu được nỗi băn khoăn của Đào Thần, anh luôn vì cô mà lo lắng đến nỗi quên bản thân mình, Duật Tôn hại anh thành như vậy, còn có gì tốt mà lưu tình.

“Sợ gì chứ, cho dù tra được trên đầu Duật Thiếu, anh ta tuyệt đối sẽ không làm ỉn có việc gì, người có quyền có thể giải nhất đổi trắng thay đen.” Lời nói của cô sắc bén, đối với y trong mắt không có chút nào lo lắng, Mạch Sanh Tiêu nắm lấy tay Duật Tôn, dùng sức một nhát lới ra.

“Em chẳng lẽ không sợ, tôi sẽ dùng mọi thủ đoạn để em ngoan ngoãn quay trở lại bên cạnh tôi?”

“Tôi sợ chứ.” Sanh Tiêu ngược ánh mắt đối diện Duật Tôn: “Nhưng sợ cũng vô dụng, lần này, tôi quyết sẽ không thỏa hiệp, mặc kệ anh sử dụng thủ đoạn gì, bởi vì tôi biết rõ cho dù thỏa hiệp cũng vô dụng, chỉ cần Duật thiếu anh một lần tâm tình không tốt, sẽ lặp lại y hết chuyện trước kia.” Từ đầu đến cuối, Sanh Tiêu thủy chung đối với chuyện Mạch Tương Tư không thể tiêu tan.

Trước đây, yêu y đã là sai lầm của cô, cô đành đâm lao phải theo lao.

Hôm nay cô không muốn chết thêm lần nữa.

Y lúc trước từng ái Mạc Y đến cỡ nào, Sanh Tiêu đều có thể nhìn thấy, nhưng ai mà biết được, tương lai y sẽ không vì một người phụ nữ khác mà sẽ đối xử với mình như thế một lần nữa?

Nhớ tới những khả năng có thể phát sinh những chuyện này, Mạch Sanh Tiêu cả trái tim đều rơi vào hầm băng, lạnh buốt không kiềm chế lại được.

Đào Thần đứng lúc ôm cô làm toàn thân cô ấm áp, cô cầm tay của anh đi nhanh đến hiên nhà trọ.

“Anh đừng suy nghĩ nhiều, cũng hãy rời đi đi.” Mạch Sanh Tiêu sợ chuyện gì Duật Tôn cũng có thể ra được, cô lấy điện thoại cầm tay ra: “Nhưng tôi phải báo cảnh sát.”

Sanh Tiêu giả bộ như đang bấm số, cô tranh thủ thời gian nắm tay kéo Đào Thần lên lầu, bước đi dòn dập, nhưng lúc mở cửa lại không phát hiện ra tay mình đã run rẩy, Đào Thần thấy thế, nhận lấy chìa khóa, ôm Sanh Tiêu vào phòng.

“Duật thiếu ... ” Người đàn ông sau lưng giọng nói tràn ngập thất vọng, dù sao kinh động cảnh sát nhất định sẽ gặp phiền toái.

Duật Tôn nhí

n qua thân ảnh biến mất ở đầu hành lang, y xoay người lên xe: “Đừng để tôi gặp bọn chúng.”

Tổng vào cục cảnh sát, như thế là quá tốt cho chúng rồi.

Ánh mắt người đàn ông nhìn qua cửa sổ xe về phía Mạc Y, ánh mắt ả ta đầy hận thù, thân thể thống khổ giãy giụa, Duật Tôn móc điều thuốc ra, y đã làm rất nhiều chuyện xấu, nhưng chưa bao giờ cảm thấy lương tâm cắn rứt, y có thù ắt sẽ báo, mọi người đều biết rõ, có chuyện thà chọc vào cảnh sát cũng đừng đi chọc ác ma này, chưa thấy qua ai vượt mặt y được.

Duật Tôn cả đời chưa từng yêu ai.

Lúc còn rất nhỏ, y chỉ biết là sinh tồn, sinh tồn.

Nếu không bị người ta đánh chết, thì đến ngay cả trong giấc mơ cũng không duy trì trạng thái cảnh giác, có bao nhiêu lần, y mở to mắt rồi phát hiện ra những người bạn không may mắn của y đã chết cứng đờ bên người, Duật Tôn từ bé đã ý thức được: Đón người khác vào chỗ chết, để mình giữ được mạng sống.

Y không chiếm được, sẽ cưỡng bức.

Cưỡng bức không được, vậy thì sẽ phá hủy tất cả những gì cô có, nếu như Mạch Sanh Tiêu không có chỗ nương tựa, mà chỉ có y mới có thể đuổi tay ra, cô còn có thể cự tuyệt được không?

Nhưng cũng có thể, trái tim cô sẽ chết, giống như chỉ là con rối vậy.

Duật Tôn hung hăng rút một điều thuốc, vậy cũng không sao cả, ít nhất thì y cũng chiếm được!

Đào thần rót chén nước sôi đưa tới trong tay Sanh Tiêu, lúc cô nâng lên, tay run đến nỗi cả cái ly cũng rung theo, dòng nước nóng đổ lên mu bàn tay cô. Đào thần đỡ lấy chén nước, anh đem tay Sanh Tiêu nắm chặt trong lòng bàn tay mình xoa dịu.

“Đào thần, em rất sợ.”

“Đừng sợ.” Đào thần ôm chặt vai Mạch Sanh Tiêu.

“Anh ta thật sự là chuyện gì cũng có thể làm ra được, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Sanh Tiêu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn Đào Thần với vẻ nghiêm trọng: “Anh ta sống cuộc sống của anh ta, em sống cuộc sống của em không tốt sao?”

“Sanh Tiêu.” Đào Thần ôm bờ vai của cô, thân thể thối lui chút ít: “Thời gian em rời đi là khoảng thời gian khó khăn nhất, hiện tại cũng như thế, có chuyện gì anh sẽ cùng em đối mặt, chúng ta ai cũng không cần phải thỏa hiệp.” Đào Thần dừng một chút, khẩu khí do dự nói: “Sanh Tiêu, em thương hấn ta?”

Mạch Sanh Tiêu cụp mắt xuống, cũng không để cho anh nhìn thấy sự do dự trong đôi mắt: “Đời này, em đều khó có khả năng ở cùng với anh ta, em chỉ muốn sống qua ngày, cũng chỉ có một con đường, cách hấn càng xa càng tốt.”

Đào thần gật đầu, anh đứng lên, kéo bức màn nhìn về phía dưới lầu: “Sanh Tiêu, không có việc gì nữa rồi, anh ta đã đi rồi.”

Mạch Sanh Tiêu nghe thế lại có chút không thoải mái, dường như loại cảm giác áp bách làm cho người ta hít thở không thông vẫn còn tồn tại: “Thật may là anh ta đã đi, nếu không em cũng không biết phải xử lý việc này như thế nào nữa.” Những lời nói đó cũng chỉ là dọa người, một khi thật sự báo cảnh sát, cũng khiến cô và Đào Thần bị liên lụy, lại phải đối mặt với bao nhiêu cuộc điều tra, cuộc sống của bọn họ đừng hòng mong trở lại bình yên như lúc trước.

Mạch Sanh Tiêu rời đi ngày hôm đó, bởi vì biết rõ “Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư” ở trong tay cô cũng chỉ có cô cùng Duật Tôn biết, cứ nghĩ vụ cướp có liên quan đến Duật Tôn, Sanh Tiêu vẫn không báo cảnh sát, đối với loại người như y, công lý chẳng phải chỉ đáng vài đồng tiền thôi sao?

Sanh Tiêu cầm lấy ly nước ấm trên bàn, uống một hơi cạn sạch, cô đi về hướng đàn dương cầm ở phòng khách: “Đào thần, chúng ta đánh đàn đi.”

Có lẽ như vậy, có thể làm cô tạm thời an tâm.

Duật Tôn cũng chưa rời đi, xe của y dừng ở dưới mái hiên nhà cô, chỉ có điều Đào Thần ở sân thượng không trông thấy được.

Sanh Tiêu ngồi ở trước đàn dương cầm, cô ngồi sát vào Đào Thần, cùng anh hợp tấu bài “Cùng Loại Tình Yêu”.

Ca khúc này, cô đã từng vì Duật Tôn mà đánh.

Ngày ấy bờ biển xinh đẹp, gió biển nhẹ nhàng, nơi ấy, người ấy ...

Đây là lần thứ hai Sanh Tiêu đánh bài này, cô không hát, nhưng lại dùng tiếng đàn thổ lộ tâm tình, nghe rất buồn bã, cùng với buổi chiều gió mát không ngừng toát lên vẻ bi thương.

Duật Tôn còn nhớ, tại bờ biển lúc ấy, Sanh Tiêu hát đúng là bài hát này.

Cô còn hỏi y, nghe hay không? Ca từ không tồi.

Y đã có ý tránh đi, nói, không nghe rõ ràng.

Bên cạnh có hai bà thím đi tản bộ về, một người trong đó ngẩng đầu: “Nghe đi, cặp đôi thầy Đào lại đang đánh đàn.”

“Đúng vậy, nghe nói Sanh Tiêu trước kia là một sinh viên rất tài năng ở Hoa Nhân, con gái tôi đang rất đau đầu không biết đi học ở trường nào, nó bây giờ lúc nào cũng miệt mài luyện tập đàn dương cầm đến hơn 12h đêm, cũng không biết có thể thi được hay không nữa ...”

“Có thể thấy cô gái Sanh Tiêu đó chắc chịu không ít khổ rồi, phỏng chừng vì muốn vào Hoa Nhân, cũng rất cực khổ.”

Hai người mỗi người làn hoa quả đi về hướng nhà trọ của mình.

.
. .
.

Duật Tôn hạ kính ở cửa sổ xe xuống, rút một điều thuốc.

Đèn đường màu vàng nhạt nghiêng nghiêng vào xe, y duỗi cánh tay trái ra ngoài cửa sổ, tàn thuốc lập lòe, y cảm thấy mệt mỏi, liền nghiêng thân mình dựa vào ghế da thật ở phía sau.

Phòng khách bức màn mở ra, trên bệ cửa sổ, Mạch Sanh Tiêu mới mua một chậu cây văn trúc.

Cành lá tươi tốt, sức sống tràn trề.

Cũng giống như con người cô, bền bỉ mà quả cảm.

Duật Tôn nhắm mắt dưỡng thần, ngón tay xoay tròn lại bị tàn thuốc làm phỏng, y khẽ mở mắt, trong đó ẩn giấu một chút hoảng loạn. Tiếng đàn lên đến hồi cao trào rồi ngừng hẳn, y ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy cách đó không xa Mạch Sanh Tiêu cùng Đào Thần đang sống vai nhau.

Đào thần cùng Sanh Tiêu xuống dưới lầu: “Để anh đưa em lên.”

“Không cần, anh ngày mai cũng phải đi làm, em không sao.” Mạch Sanh Tiêu miễn cưỡng cười: “Mau trở về đi, ngủ ngon.”

“Sanh Tiêu.” Đào thần từ trong cặp lấy ra một bình sữa, đưa vào trong lòng bàn tay của Sanh Tiêu: “Trước khi ngủ thì hâm nóng lại, uống chén sữa thì sẽ không mất ngủ.”

Mạch Sanh Tiêu cười nhận lấy.

Duật Tôn nhìn thấy Sanh Tiêu lên lầu, Đào thần sau khi thấy phòng cô sáng đèn, lúc đó mới rời đi.

Duật Tôn liếc mắt, đánh tay lái, xe hơi tuyệt trần mà đi.

Hôm sau.

Văn phòng công ty chật ních người, Vương tỷ rẽ đám đông ra đi đến trước cửa phòng quản lý nghe lén: “Mọi người tập trung ở đây là có chuyện gì vậy?”

“A, Vương tỷ.” Có người đem chị kéo qua: “Quản lý lại đang giáo huấn.”

“Ai vậy?”

“Mạch Sanh Tiêu! ”

Sanh Tiêu ngồi ở trước bàn làm việc, hai tay đoan chính đặt ở trên đầu gối.

“Sanh Tiêu à, cô nói cơ hội tốt như vậy, lúc trước chúng ta có dự án ở toà nhà Diệu Hoa này, cô cũng ít nhiều đã biết chúng ta đã rất cố gắng, hiện tại mới chớm có hy vọng, cô lại nói muốn rời khỏi dự án, cô cố tình làm tôi tức chết có phải không?” Quản lý hai tay chống vào eo, thật sự là bị chọc giận không nhẹ.

“Quản lý.” Mạch Sanh Tiêu vẫn ngồi ở trên mặt ghế không nhúc nhích: “Anh cũng từng nói, cái hạng mục này anh vốn là không có kỳ vọng nhiều, chỉ là để cho tôi luyện tập, đã như vậy, chúng ta bây giờ rút khỏi chẳng phải không tốt sao?”

“Cô ... ” Quản lý sắc mặt tái nhợt, vốn là tính tình nóng nảy, anh đập tay xuống bàn: “Hôm nay, khối thịt béo bầy ở trước mắt còn có thể không ăn? Hạng mục này một khi thành công, không riêng gì chuyện kiếm tiền, công ty nhỏ nhoi này của chúng ta cũng coi như không phải khổ cực, cô nhìn cô đi, làm sao mà thái độ trước và sau lại thay đổi xoành xoạch vậy! ”

“Quản lý, anh có biết Duật Tôn không?”

Quản lý không rõ tại sao cô lại hỏi như vậy: “Cái hạng mục này chính là Duật Thiếu nhường cho chúng ta, Sanh Tiêu, có phải vấn đề là tiền, cô yên tâm, chỉ cần cô chịu khổ làm tốt một chút, chờ cái hạng mục này thành công, tôi sẽ đi nói với lãnh đạo, cho cô 50 vạn, được chứ?”

“Wow ... ” Nhân viên Bên ngoài nghe lén đều trợn mắt há hốc mồm: “50 vạn ... ”

Mạch Sanh Tiêu lại bất vi sở động: “Tôi đi đến tòa nhà Diệu Hoa đã gặp qua Duật Thiếu, anh ta vì hạng mục này mà đến đây, đã là thương nhân, anh ta sẽ không dừng mà đem cơ hội kiếm tiền chấp tay nhường cho người khác, quản lý, anh hãy ngẫm nghĩ lại thật kỹ đi ... ”

“Tôi còn cần phải cô dạy?” Quản lý cầm lấy chén trà trên bàn, hung hăng rót mấy ngụm nước: “Công ty này của chúng ta từ khi thành lập đến nay đều chưa bao giờ nhận được hạng mục lớn như vậy, Mạch Sanh Tiêu, lần này cô không đồng ý cũng phải đồng ý.”

Sanh Tiêu nổi cáu, sắc mặt quật cường, cô đứng vọt dậy: “Tôi cũng không tin loại chuyện này mà có thể ép buộc.”

“Cô ... ” Quản lý đem ném chén trà trên mặt đất: “Cô đủ lòng đủ cánh cứng cáp rồi phải không?”

Vương tỷ thấy thế, hai người này lại có chuyện gì thế không biết, chị xua xua tay: “Đi đi, đều không cần làm việc nữa sao? Đi làm việc của mình đi.”

Chị đẩy cửa ra đi vào: “Làm sao mà cậu suốt ngày như cái thùng thuốc súng vậy?”

Quản lý nhìn thấy Vương tỷ, hận không thể thấp hương bái Phật, hấn kéo Vương tỷ qua: “Chị hãy khuyên nhủ đồ đệ của chị, em thật không hiểu nổi, loại cơ hội này cô ta cư nhiên còn có lý do gì mà từ chối chứ, chị nói đi ... ”

Vương tỷ cắt lời quản lý: “Đối phương có nói yêu cầu gì không?”

Chị dù sao bên ngoài đã lăn lộn nhiều năm, trong lúc này rất chuyện cần phải làm rõ.

Quản lý ngữ khí có chút bình tĩnh, liếc nhìn Vương tỷ: “Kỳ thật cũng không còn cái gì là không được.”

“Em nói thật chứ, Sanh Tiêu là một tay chị chỉ bảo, cậu nếu dám giả bộ ngơ ngẩn để lừa chị, chị nhất định không tha cho cậu”

“Chính là ... ” Quản lý ngồi trở lại ghế làm việc: “Duật thiếu có phái người đến nói, kỳ thật chỉ có yêu cầu, cái hạng mục này chỉ cần Sanh Tiêu toàn quyền phụ trách, việc ký tên vào hợp đồng hợp tác, văn kiện hai bên, Đô đốc muốn giao cho Sanh Tiêu, chị xem, cũng không phải là yêu cầu quá đáng gì, còn có thể để cho cô ấy rèn luyện kỹ năng.”

Vương tỷ kéo Sanh Tiêu ngồi xuống: “Em lúc trước có quen Duật Thiếu?”

Mạch Sanh Tiêu nhất thời không biết nên trả lời thế nào, cô cắn môi, tiện đà lắc đầu.

Vương tử sắc mặt đông lại: “Kỳ thật, mọi việc nếu cẩn thận một chút, hẳn là cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì, lúc kí tên trên hợp đồng, công ty sẽ cử luật sư đi thay em, nói như vậy, sẽ không có cạm bẫy nào.”

“Nghe thấy chưa? Ngay cả chị Vương cũng có ý này.” Quản

lý vội vàng khuyên bảo.

Sanh Tiêu lại không nghĩ như vậy, đòi người làm gì có miếng bánh ngon như vậy, mục đích của Duật Tôn cô không cần đoán có thể biết rõ, chuyện hấp dẫn như thế này, nếu như cô chui vào, sau này chắc chắn sẽ bị hại ngay cả cơ hội trốn thoát đều không có.

“Vương tử, em mới vào nghề không bao lâu, hạng mục lớn như vậy khẳng định làm không nổi, em cùng Duật thiếu vốn không quen biết, anh ta lại chỉ định để em phụ trách, em nghĩ, chuyện lời lãi công ty là chuyện nhỏ, vạn nhất đến lúc rủi ro gây ra hậu quả, bọn họ tài chính khổng lồ, không giống chúng ta, nếu như gặp phải khả năng này sẽ dẫn tới phá sản đó.”

“Phì phì ... ” Quản lý vô cùng không vui: “Nói cái gì xúi quẩy vậy! ”

“Sanh Tiêu nói không phải không có lý, cậu đừng suốt ngày nghĩ tới hạng mục, nói cho cùng, chúng ta đối với lợi ích này cũng không hy vọng nhiều, cậu cần phải suy nghĩ kỹ không phải sao?” Vương tử vỗ vỗ bả vai Sanh Tiêu: “Làm việc cần ổn định, chị tán thành cách làm của Sanh Tiêu.”

“Cám ơn Vương tử.”

Vương tử biết rõ tính tình của đứa bạn thân, chị kéo tay áo Sanh Tiêu, đẩy cô đến phía cửa: “Em cứ đi ra ngoài trước đi, chị cùng quản lý có một số việc cần bàn.”

Mạch Sanh Tiêu gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

“Chị cứ nuông chiều như thế đi! ” Quản lý bị chọc giận, cũng không ngẩng đầu lên.

“Người trẻ tuổi xung phong đi trước là việc tốt, chị xem trọng Sanh Tiêu đấy, làm sao?” Vương tử cầm lấy chén trà của anh, đưa cho anh chén trà nóng bên cạnh: “Nhưng chuyện càng cần đến sự quyết đoán, chị càng thích.”

Sanh Tiêu vừa trở lại chỗ ngồi, đã bị một đám người vây quanh: “Sanh Tiêu, cậu làm sao mà lại không đồng ý vậy? 50 vạn đấy, số tiền ấy đủ để mua một căn phòng nhỏ ở đây rồi.”

“Aiiz, Sanh Tiêu.” Có người khom xuống: “Cậu có phải hay không sợ Vương tử mất hứng? Sanh Tiêu thật là có bản lĩnh, mới đến có vài ngày mà so với Vương tử còn ... ”

Mạch Sanh Tiêu để bút trong tay xuống, cô ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Vương tử là sư phụ của tôi, cái hạng mục này, cũng là chị ấy để tôi luyện tập, hiện tại tôi không làm tiếp nữa, các bạn bình thường không phải phàn nàn bận rộn làm không hết việc sao? Như thế càng tốt, có thể rảnh rỗi một thời gian.”

Văn phòng chính là như vậy, sẽ mãi không thoát khỏi những chuyện thị phi, Sanh Tiêu mở máy tính ra các đồng nghiệp không nhận thấy sự hưởng ứng nơi cô, thì lần lượt trở lại chỗ ngồi.

Đến lúc tan việc, Mạch Sanh Tiêu mua một vài món ăn trở về nhà trọ.

Mỗi lần nghe được tiếng đàn của Đào thần, cô sẽ không do dự mà dừng bước, cả trái tim đều lắng đọng theo.

Cô đi tới cửa phòng, không đành lòng quấy rầy, liền đem thức ăn đặt xuống rồi đi đến, Đào Thần nghe được tiếng bước chân thì ngẩng đầu: “Sanh Tiêu.”

“Về nhà rồi à.”

Đào thần giữ chặt tay của cô: “Sanh Tiêu, anh đã nhận lời làm gia sư dạy kèm tại nhà, buổi tối từ 6h đến 8h.”

“Ở chỗ nào ạ?”

“Ồ ngay cạnh tiểu khu thôi, là một học sinh.”

“Vậy chúng ta tranh thủ thời gian về nhà, cũng không còn sớm nữa, anh ăn xong cơm tối vừa vặn còn kịp.”

Đào Thần lấy điện thoại di động ra xem thời gian: “Không còn kịp rồi.” Anh đứng người: “Anh đã nấu sẵn thức ăn rồi, Sanh Tiêu, thực xin lỗi, từ nay về sau anh không thể mỗi ngày chờ em đi làm việc về.”

“Anh đã ăn rồi sao?”

Đào Thần gật đầu.

Mạch Sanh Tiêu nắm tay anh cùng đi ra ngoài cửa: “Không có việc gì, anh đấy, cũng đừng làm việc mệt mỏi.”

“Anh đã tính rồi, hết thời hạn ly hôn còn còn có một tháng, chúng ta cũng từ từ chuẩn bị đến hôn lễ thôi, đến lúc đó, anh và em cùng chọn ngày rồi thưa chuyện với ba mẹ.”

Sanh Tiêu cùng anh đi đến bãi đỗ xe, nhìn thấy Đào Thần dắt xe đạp điện ra: “Đi đường cẩn thận đấy.”

Có thể có cuộc sống qua ngày như này, thật tốt.

Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy Đào Thần lái xe đạp điện rời khỏi khu nhà trọ, cô lúc này mới mang theo món ăn trở về.

Cô cắm chìa khóa vào ổ, cửa vừa được mở ra.

Đột nhiên bà vai lại bị đẩy mạnh vào, Sanh Tiêu lão đảo ngã vào trong, cô thiếu chút nữa té ngã, thức ăn trong tay đổ hết xuống đất, cô thất kinh vội túm lấy thân ghế, phía sau cửa truyền đến tiếng cửa khóa trái.

Cô quay đầu lại, đã thấy Duật Tôn đang đứng trước mặt mình.

“Làm sao mà anh đến đây?” Cô nghiêm nghị hỏi.

“Thực ân ái, ngay cả bị người khác theo dõi đều không phát giác ra.” Duật Tôn đi về phía trước, trên bàn cơm có thức ăn Đào Thần nấu cho Sanh Tiêu.

“Anh đi ra ngoài ngay!” Mạch Sanh Tiêu tay phải chỉ hướng cửa ra vào, lại bị Duật Tôn đưa tay giữ tại trong lòng bàn tay, cô dùng sức giãy giụa: “Sao anh luôn như âm hồn không tiêu tan vậy?”

“Sanh Tiêu.” Người đàn ông vươn tay giữ lấy cằm của cô: “Hai người ở chung?”

Lực của y rất lớn, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng phải nhăn lại vì đau đớn, Sanh Tiêu không khỏi kiễng mũi chân: “Anh không phải đều nhìn thấy rồi sao?”

Hung hăng thả cô ra, Duật Tôn nhìn về phía phòng khách bên cạnh, ánh mắt rơi vào khung đàn dương cầm.

Cái này, chính là bọn họ đêm đó hợp tấu đàn dương cầm?

Y bước nhanh đến, Sanh Tiêu kinh hãi, vội vàng nhào tới kéo lấy cánh tay Duật Tôn: “Anh muốn làm gì? Anh đi ra ngoài! Nếu không tôi sẽ kêu người đến!”

“Em kêu ư?” Người đàn ông khuôn mặt tuấn tú hơi nghiêng, ánh mắt xoẹt qua tia khinh bạc: “Trong phòng bạn trai lại phát hiện một người đàn ông khác, tôi xem em đến lúc đó có trăm cái miệng cũng có thể thanh minh được không?”

Mạch Sanh Tiêu chặn cánh tay của y, lại bị Duật Tôn hất ra.

Y đi đến trước đàn dương cầm, tay phải ở trên phím đàn đen trắng bấm nhẹ vài cái: “Đây là hần ta mua cho em?”

Sanh Tiêu khuôn mặt tràn đầy vẻ đề phòng, Duật Tôn thấy cô không nói lời nào, môi mỏng nhếch lên: “Em đừng khẩn trương như vậy.” Y kéo màn cửa sổ nhìn ra bên ngoài: “Sanh Tiêu, trở lại bên cạnh tôi, tôi có thể cho em cây đàn dương cầm tốt nhất trên đời này.”

“Đàn dương cầm tốt hơn có gì đáng dùng?” Mạch Sanh Tiêu ánh mắt rơi vào trong góc phòng khách: “Đời này, tôi đều khó có khả năng là một người đánh đàn, mà tôi quan tâm, là ai có thể cùng tôi đánh hoàn chỉnh một bản nhạc.”

Duật Tôn nghe vậy, trong mắt một tia âm lãnh lóe lên, Mạch Sanh Tiêu lúc phát hiện được thì dĩ nhiên là quá muộn, cô xông lên muốn ngăn cản, người đàn ông lại xoay người, quơ lấy chiếc ghế trên mặt đất đập mạnh vào khung đàn dương cầm!

“Rầm! ! ! ”

Những phím đàn đen trắng thanh nhả trong nhát mắt biến thành những mảnh vỡ.

Trong đôi mắt tuyệt đẹp của Sanh Tiêu như vừa bị y chà đạp xé nát, cô chết đứng tại chỗ, hơi nước mờ mịt dâng lên càng ngày càng nặng, cô dốc sức thở gấp, dùng tất cả sức mạnh mới hét lên một chữ.

“Khôngggg ... ”

103. Chương 103: Dám Cường Bạo, Sẽ Chết Cho Y Xem

Trên băng ghế, những mảnh vụn rơi xuống tán loạn, văng lên cả bức tường trắng.

Phím đàn vài chỗ nhấp nhô, một số bộ phận đã rơi xuống bên chân. Mạch Sanh Tiêu lùi về phía sau, lưng tựa vào bức tường, dần dần, vô lực trượt người xuống.

“Anh phá hủy bàn tay của tôi, bây giờ lại phá đàn của tôi.”

Duật Tôn mãi mãi không thể biết, vì muốn mơ ước chơi piano của cô quay lại, đã có một người đàn ông, bị người ta giẫm đạp lên tôn nghiêm, đem vết thương ở nơi sâu nhất trong lòng anh ra làm trò giải trí cho người khác. Tâm trạng lúc này của Sanh Tiêu không phải đơn giản hai chữ “thống khổ” là có thể diễn tả được. Cô ôm đầu gối, trong mắt tràn đầy hận ý.

Duật Tôn đứng giữa phòng khách, nơi này có dấu vết của việc Đào Thần và Sanh Tiêu chung sống, trên sofa có một đôi gối, trên bàn trà có cốc đôi, dép đi trong nhà. Duật Tôn xoay người ngồi xuống: “Sanh Tiêu, trước đây không phải em đã hỏi tôi vì sao còn quay lại tìm em sao?”

Mạch Sanh Tiêu nâng mắt lên.

“Lúc trước tôi chưa biết, bây giờ đã nghĩ ra rõ ràng.” Duật Tôn cầm chiếc cốc đôi lên, trên đó in hình của Sanh Tiêu và Đào Thần chụp chung. “Chính là vì tôi không thể nhìn thấy em hạnh phúc.” Duật Tôn nói xong, lại lặp lại một lần nữa: “Sanh Tiêu, tôi không muốn nhìn thấy em hạnh phúc.”

Lời nói vô liêm sỉ nhất mà đời này Sanh Tiêu nghe được, chính là câu này.

“Anh dựa vào đâu mà không để tôi hạnh phúc?”

“Bởi vì thứ mà tôi không có, em nhất định cũng không có.” Duật Tôn nói xong, giơ tay lên thả ra, chiếc cốc rơi xuống nền gạch, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

“Không ... ” Sanh Tiêu vươn tay ra, nhưng chỉ có thể chạm vào một mảnh sứ văng đến bên chân cô. Cô quỳ trên mặt đất, đôi mắt đầy ý thâm thù nhìn về phía y: “Anh là cái quái gì của tôi chứ? Không có được hạnh phúc là việc của anh, loại người như anh còn muốn có phúc sao? Đáng đời anh! ”

Mạch Sanh Tiêu nói ra cũng không lựa từ, cô nhặt những mảnh vỡ dưới đất, nụ cười ảm áp của Đào Thần, bây giờ lại bị vỡ thành hai mảnh.

Duật Tôn nghe vậy, liền đứng dậy đi về phía Sanh Tiều, cô nhìn thấy nụ cười hung ác trên khuôn mặt người đàn ông, theo bản năng mà căng thẳng. Mạch Sanh Tiều không chút nghĩ ngợi ném mảnh sứ trong tay về phía Duật Tôn, thừa lúc y né tránh, đứng lên xoay người bỏ chạy.

Cửa chính bị khóa trái, cô chỉ có thể mở cửa phòng ngủ, còn chưa kịp đóng lại, đã bị Duật Tôn theo sát phía sau đẩy ra, chống đỡ phần lưng của cô, đè cô xuống giường của Đào Thần.

Đầu Sanh Tiều úp xuống, mặt úp trong chăn, suýt nữa thì nghẹt thở.

Tiếng thở dốc của người đàn ông dồn dập, hơi nóng phả vào cổ Sanh Tiều, cô cố hết sức nghiêng mặt đi, ánh mắt sáng ngời mà tuyệt vọng nhìn trên tủ đầu giường, ảnh chụp chung của cô và Đào Thần.

Duật Tôn xoay mặt cô sang, môi mỏng chiếm giữ vành tai Sanh Tiều, y ngả ngón hôn, ngậm lấy, Mạch Sanh Tiều toàn thân run rẩy, nỗi tuyệt vọng sâu sắc mạnh mẽ lan tràn khắp cơ thể. Cô nâng khuỷu tay lên muốn đẩy y ra, lại bị Duật Tôn dễ dàng đem tay của cô đè ra phía sau lưng.

Sắc trời đã dần tối, toàn thân Mạch Sanh Tiều run rẩy, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm vào tấm ảnh kia.

Duật Tôn xé rách áo ngoài của cô, y vội vàng ôm lấy Sanh Tiều, nụ hôn nóng bỏng mang theo dục vọng, y lập tức muốn đặt cô dưới thân, lấp đầy khoảng trống lúc này. Tay y thâm nhập vào áo sơ mi bên trong của cô, Mạch Sanh Tiều không còn cách nào, dùng sức nghiêng đầu về phía sau, đằng sau liền truyền đến tiếng kêu của người đàn ông, nhưng vẫn chưa buông cô ra.

Sanh Tiều muốn nhổ người dậy, Duật Tôn liền ôm lấy thắt lưng xoay cô lại đối diện với y. Cô co hai chân lên, tỏ ra bài xích, Duật Tôn liền giữ lấy đầu gối của cô, tách hai chân cô ra, cơ thể to lớn chen vào.

Mạch Sanh Tiều vô cùng xấu hổ và tức giận, động tác như vậy dù ai nhìn thấy cũng sẽ nghĩ ngợi lung tung.

“Cút ngay!”

Hai tay y nhanh chóng giữ chặt đùi Sanh Tiều, trong mắt, dục vọng đang kìm nén đã giống như một ngọn lửa: “Hắn ta đã ở trên chiếc giường này muốn em phải không?”

Hai mắt Sanh Tiều tròn to, cắn môi không nói gì, người đàn ông này, không có gì là không nói được.

Cô cũng không dùng lời nói để đả kích y, lại chọc giận Duật Tôn, đối với cô mà nói sẽ không có kết cục tốt.

“Sanh Tiều, em cần gì phải như thế.” Ngón tay thon dài của Duật Tôn mơn trớn trên gò má cô: “Em đã quên mất lúc trước vì sao em rời khỏi Nghiêm Trạm Thanh rồi à? Cùng là thống khổ, sao lại muốn tiếp nhận thêm một lần nữa?”

“Đào Thần không giống anh ta.” Giọng nói của cô đầy dứt khoát.

“Em đã từng nói, Nghiêm Trạm Thanh không giống tôi.” Khuỷu tay Duật Tôn chống xuống bên đầu Sanh Tiều: “Lần nào em cũng nhìn sai.”

Mạch Sanh Tiều tránh khỏi động tác đẩy ái muội của y: “Lời nói này của anh, tôi thừa nhận.”

Duật Tôn giống như tự lấy đá đập xuống chân mình.

Ánh mắt y lạnh lùng, hung hãn cắn lên môi cô.

Mạch Sanh Tiều nhin đau, khi y nâng khuôn mặt tuấn tú lên, khóe miệng mang theo một sợi tơ kéo dài. Duật Tôn một lần nữa giữ chặt mặt Sanh Tiều: “Tôi nói chuyện tử tế với em, Sanh Tiều, em quay về bên tôi, hạnh phúc mà em muốn, tôi có thể cho em.”

Mạch Sanh Tiều nghe thấy thế, vô luận thế nào lòng cũng phẳng lặng không một gợn sóng, trái tim cô bây giờ đã đóng băng, không phải chỉ một hai câu nói ngon ngọt của y là có thể tan chảy: “Nếu anh có thể buông tay, tôi sẽ thật lòng cảm kích anh.”

Đáy mắt thâm sâu của Duật Tôn bỗng dưng chìm xuống, Sanh Tiều bình tĩnh tránh đi ánh mắt ấy. Đối với sự lạnh nhạt của cô, y so với mọi khi đã kiên nhẫn hơn gấp nhiều lần: “Hai chữ ”buông tay” viết như thế

nào, cho tới bây giờ tôi cũng không biết, Sanh Tiêu, tôi khuyên em, nếu em thật sự vẫn không hiểu, thì bỏ đi.”

Mạch Sanh Tiêu bị đè tới mức không thể động đậy: “Rốt cuộc là anh muốn thế nào?” Trong lời nói của cô đầy mệt mỏi và bất đắc dĩ, ánh mắt nhìn lên trần nhà trên đỉnh đầu. Nếu Duật Tôn lại dùng thủ đoạn trước đây để đối phó với cô, cô còn có thể thoát được không?

Dường như, những điều không tốt lại quay trở lại.

Duật Tôn vén mái tóc bằng của Mạch Sanh Tiêu ra, y vẫn thích cô để tóc dài, khi đó cô luôn buộc đuôi ngựa, để lộ ra vầng trán nhẵn mịn, y nhẹ nhàng hôn lên trán cô, Sanh Tiêu xoay mặt đi, sau khi sức lực phục hồi lại, liền liều mạng giãy giụa: “Thả tôi ra! ”

Duật Tôn vùi mặt vào cổ cô, đưa tay cởi nút áo: “Em nói xem, nếu hắn ta biết chúng ta ở trên giường làm chuyện này, hắn sẽ nghĩ thế nào? Còn muốn em không?”

Mạch Sanh Tiêu vẫn chưa phản ứng kịch liệt như trong suy nghĩ của y, hai tay cô níu lấy cổ áo: “Duật Tôn, anh còn nhớ Cổ Tiêu Tây không?”

Người đàn ông nhíu mày, chờ cô nói tiếp.

“Anh nói anh chưa từng lên giường với Cổ Tiêu Tây, trước đó anh đã có bao nhiêu người phụ nữ tôi cũng chẳng quan, nhưng mà ... ” Cô nhìn thẳng vào mắt Duật Tôn: “Chẳng phải Mạc Y thường xuyên ngủ cùng anh đấy sao? Anh đã nằm xuống giường của cô ta, mà còn bắn khoản về tôi, anh không cảm thấy gì, anh quen rồi, nhưng tôi thì không thể.” Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, vẻ mặt rõ ràng bày ra chán ghét: “Tôi vô cùng ghê tởm, nghĩ thôi đã buồn nôn, anh sẽ không muốn bị tôi nôn lên người phải không?”

Cô nhìn thấy vẻ mặt Duật Tôn càng ngày càng lạnh xuống, y chống người bên cạnh Sanh Tiêu, vẫn không nhúc nhích, rất lâu cũng không có phản ứng.

Lưng Sanh Tiêu toát đầy mồ hôi lạnh.

“Lúc trước em nói, tay em là do thủy tinh làm bị thương, Sanh Tiêu, không phải là em muốn làm tôi thấy áy náy, tiện thể sẽ buông tha cho em chứ?”

Mạch Sanh Tiêu quả thật đã nghĩ như vậy.

Suy nghĩ này của cô, sao Duật Tôn có thể không nhìn ra chứ?

“Thật ngây thơ.” Người đàn ông vỗ nhẹ lên mặt cô: “Em luôn coi tôi là ác ma, ác ma làm gì biết áy náy cùng đồng tình chứ?”

Sanh Tiêu trong mắt không giấu nổi phẫn nộ.

“Còn nữa, em nói tôi dơ bẩn phải không?” Duật Tôn ép người lên: “Em còn tự cho rằng mình thông minh, còn tưởng rằng làm như vậy tôi sẽ buông tha cho em? Nghĩ cùng đùng nghĩ, nếu chê tôi không sạch sẽ, vậy dứt khoát hai chúng ta cùng bẩn, ai cũng chớ xem thường ai! ”

Y liền vươn tay kéo quần Sanh Tiêu, cô kinh hãi, bàn tay to lớn của người đàn ông để ở mép quần cô, cả bàn tay đã thò vào trong, cảm giác lạnh lẽo khiến cô khép chặt hai chân lại, Duật Tôn cười tà mị: “Kẹp chặt thêm chút nữa.”

Mạch Sanh Tiêu vô cùng xấu hổ và giận dữ, cô trợn to mắt, cổ họng khàn khàn quát: “Duật Tôn, nếu anh dám cưỡng bức tôi, tôi sẽ chết cho anh xem! ”

“Vậy sao?” Ngón trỏ của y kéo quần lót của cô ra: “Em thử chết thật cho tôi xem?”

Sanh Tiêu cũng không ngốc nghếch như vậy, nhưng khi bị ép đến phát điên, cô liền không chút nghĩ ngợi cắn vào lưỡi, Duật Tôn vừa thấy có gì đó không ổn liền lập tức vươn tay ngăn động tác của cô, Mạch Sanh Tiêu thấy thế, liền dùng sức cắn.

Người đàn ông đau đến mức cả người toàn khí lạnh, máu đỏ sẫm từ ngón tay chảy vào miệng Sanh Tiêu, sau khi cảm thấy vị tanh, lúc này Sanh Tiêu mới nhả ra: “Thì ra, máu của anh là máu lạnh.”

Duật Tôn ngồi dậy, máu tươi chảy xuống mặt đất.

Y cũng chẳng thèm nhăn mày, Sanh Tiêu cảm thấy như vừa rồi không phải cô cắn vào tay y, cô lau miệng, Duật Tôn đứng trước giường, trên khuôn mặt lạnh lẽo nở ra một nụ cười, y lùi lại hai bước, nụ cười lạnh, đầy quỷ dị.

Bàn tay quét qua tủ đầu giường, ảnh chụp của Sanh Tiêu và Đào Thần liền rơi xuống đất vỡ vụn

Nhìn thật chướng mắt.

Người đàn ông dùng chân đá văng nó ra, lúc này mới đứng thẳng người đi ra ngoài.

Y mở cửa ra, bên ngoài, Thư Diễm đang định bấm chuông, bàn tay còn đang giờ lên.

Cô há to mồm, trợn mắt: “Anh ... ”

Sao anh ta lại ở trong nhà Đào Thần đi ra?

Duật Tôn lướt qua người cô, nhanh chóng đi xuống lầu.

Thư Diễm vội vào nhà, trong phong khách một đồng hồ đột nhiên, chiếc đàn Đào Thần mua cho Sanh Tiêu cũng bị hỏng, Thư Diễm đặt túi xách xuống: “Sanh Tiêu, Sanh Tiêu?”

Cô nghe thấy trong phòng ngủ có động tĩnh, vội chạy vào.

Mạch Sanh Tiêu ngồi dưới đất, cúi đầu.

Thư Diễm ôm lấy vai Sanh Tiêu: “Cậu làm sao thế, Sanh Tiêu, mình là Thư Diễm đây.”

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu, bộ dạng này dọa cho Thư Diễm hét to một tiếng, hai tay cô giữ lấy

mặt Sanh Tiêu: “Sau lại chảy máu? Sanh Tiêu, rốt cuộc anh ta đã làm gì cậu? Tên khốn kiếp này! ”

“Thư Diễm.” Sanh Tiêu cầm lấy tay Thư Diễm: “Cậu đừng lo, máu này không phải của mình.”

Lúc này Thư Diễm mới buông lòng người: “Sao anh ta lại ở đây?”

Viên mắt Sanh Tiêu phấp phồng, cắn môi đứng dậy: “Anh ta nói, muốn mình trở về bên anh ta.”

“Vô liêm sỉ! ” Thư Diễm nghiêng răng nghiêng lợi: “Mình tìm anh ta tính sổ! ”

“Đừng ... ” Sanh Tiêu vươn tay, lại bị Thư Diễm gạt ra, cô lao ra khỏi phòng ngủ, cầm túi xách vội vàng đuổi theo.

Xuống dưới lầu, xe Duật Tôn đã lái ra khỏi khu nhà, Thư Diễm khởi động máy, nhấn ga đuổi theo.

Duật Tôn lái rất chậm, y mở kính xe ra, có chút đau nhức, vết thương ở tay vẫn đang chảy máu, chỉ cần động đây một chút là rất đau.

Y không ngờ, Mạch Sanh Tiêu đối với y lại bài xích đến thế, cô quyết tuyệt không nghe theo, y muốn cô trở lại bên mình, tâm tình càng bức dọc, y mở nhạc thật lớn. Bất ngờ, xe của Thư Diễm vượt lên như bão táp trước mặt y, cô đạp mạnh một cước thắng xe.

Duật Tôn vội đánh tay lái, dừng xe lại.

Thư Diễm thở hồng hộc, xông tới, Duật Tôn xuống xe, dùng sức đóng sập cửa xe: “Đồ điên.”

“Tôi thấy anh mới là đồ điên.” về mặt Thư Diễm giận dữ: “Cuộc sống của Sanh Tiêu bây giờ rất tốt, không cần đến anh quan tâm đến, cậu ấy đã có Đào Thần rồi, không cần anh quấy nhiễu, anh có thể đại nhân đại lượng chờ cho cậu ấy một con đường sống không?”

“Không thể.”

Thư Diễm nổi cáu, vốn cũng không muốn cùng y thương lượng chuyện sống chết: “Lúc cậu ấy bên cạnh anh, anh vì cái gì không biết quý trọng cậu ấy? Còn làm cho tiểu Tam kia khi dễ cậu ấy, anh cho rằng sau khi ly hôn, cậu ấy mới biết chuyện của các người sao? Duật thiếu, anh nhiều phụ nữ như vậy, thiếu đi một người thì sẽ chết à?”

“Không ngờ trông tướng mạo cô cũng không đến nỗi nào, mà ăn nói lại thô lỗ như vậy.”

“Vì tôi bất bình thay Sanh Tiêu.” Thư Diễm đứng trước mặt Duật Tôn: “Còn nhớ khi kết hôn anh đã đồng ý với cậu ấy điều gì không? Anh nói rằng cả đời sẽ đối tốt với cậu ấy, nếu anh không làm được, tại sao không buông tay để người khác làm?”

“Ai có thể làm được, tên thầy giáo kia sao?”

“Ít ra Đào Thần còn biết được yêu Sanh Tiêu là như thế nào.”

“Cô nói đủ chưa?” Duật Tôn dựa vào xe, không muốn nhiều lời với Thư Diễm.

“Chưa! ” Thư Diễm tỏ thái độ “cây ngay không sợ chết đứng”: “Còn nữa, vì sao khi anh phát hiện ra tên thám tử kia, hôm sau liền ly hôn với Sanh Tiêu, nói cho cùng còn không phải vì sợ phân chia tài sản sao?”

Duật Tôn nhảy cảm nghiêng người đứng dậy: “Sao cô biết ngày hôm sau chúng tôi liền ly hôn?” Y nghĩ lại, liền hiểu ra: “Đúng, cô và cô ấy thân thiết như vậy, tất nhiên sẽ nói cho cô.”

“Cậu ấy càng không nói cho tôi biết, ngay cả Sanh Tiêu cũng không biết, thám tử bị anh đánh phải nhập viện nửa tháng là tôi mời, tôi sợ cậu ấy ngốc nghếch, đến lúc đó bị thua thiệt, tôi không giúp cậu ấy, còn ai giúp cậu ấy đây?”

Thư Diễm ra vẻ đương nhiên.

“Cô ... ” Trong mắt Duật Tôn thoáng hiện lên hoang mang mờ mịt, nhưng lại tức đến nỗi không nói nên lời.

Thư Diễm nhìn thấy vẻ lạnh lẽo trên mặt y, không khỏi lùi lại một bước: “Trong mắt Sanh Tiêu từ trước đến nay không thể chấp nhận được một hạt cát, chuyện hai người ly hôn cũng là điều không sớm thì muộn, có lẽ cái gì cũng chỉ cần theo thời gian cũng từ từ phai nhạt đi, nhưng điều duy nhất cậu ấy sẽ không chấp nhận ... ”

Về mặt Duật Tôn không chút thần sắc, chờ cô nói tiếp.

“Chính là việc anh chơi bời bên ngoài, nó đã trở thành vết thương, không thể cứu vãn. Duật thiếu, Sanh Tiêu cậu ấy thật vất vả mới sống lại được, tôi không đành lòng nhìn cậu ấy chết đi lần nữa. Nếu không có Đào Thần, cậu ấy thật sự sẽ không đứng dậy nổi, anh tìm ai cũng được, nhưng mà đừng tìm cậu ấy, được không?” Trong mắt Thư Diễm đầy khẩn thiết, nước mắt lưng tròng.

“Ở bên tôi, thật sự sống không bằng chết sao?” Hắn dường như đang hỏi Thư Diễm, nhưng cũng là tự hỏi chính lòng mình.

“Sanh Tiêu đã từng nói, đối với anh, cậu ấy vĩnh viễn không bao giờ tha thứ.”

Duật Tôn nắm chặt chìa khóa xe trong tay, nó khắc vào da thịt, y tự nghĩ, không bao giờ tha thứ? Y chợt cảm thấy khí lực toàn thân bị rút tận, trên khuôn mặt kia, là vẻ chán chường và cô đơn. Thư Diễm nhìn đến xuất thần, giống như muốn đọc được gì đó từ mắt y.

Sự trừng phạt lớn nhất đối với một người, cùng lắm cũng chỉ thế mà thôi.

Sanh Tiêu biết Duật Tôn đối với cô không có tình cảm, cho nên sẽ không quan tâm cô có tha thứ hay không, cho dù sau khi y biết, cũng sẽ chẳng động lòng lấy một chút.

Không bao giờ tha thứ, những lời này, là suy nghĩ trong lòng của Sanh Tiêu.

Điều cô không thể ngờ được chính là, Duật Tôn không phải không cần, khi Thư Diễm nói ra năm chữ này, y cảm thấy trái tim như bị xé mở vết thương, cảm được thế nào là đau đớn thê lương.

Duật Tôn rất nhanh đã bình thường lại, y kéo cửa xe ra ngồi vào.

Y hạ kính xe xuống, khởi động xe: “Giúp tôi chuyển lời tới Sanh Tiêu.”

Thư Diễm buông lòng, có lẽ y đã hiểu lời cô nói: “Nói gì?”

“Đối với cô ấy, tôi không bao giờ buông tay! ” Duật Tôn nói xong, lái xe tuyệt trần rời đi.

Gió thổi bay những sợi tóc bên má Thư Diễm, buông xõa lung tung, cô dùng sức đá một phát: “Loại người gì thế! ”

Đào Thần cất xe máy điện vào gara, khi anh đi đến cửa nhà, thấy cửa mở, anh liền đẩy cửa vào: “Sanh Tiêu?”

Vừa muốn khom lưng đổi dép, liền thấy Mạch Sanh Tiêu cứng đờ, sống lưng thẳng tắp ngồi trên salon, phòng khách sàn nhà chất đầy bừa bãi, tầm mắt anh dừng lại trên chiếc piano đã bị phá hỏng, bước chân vội vàng đi đến bên cạnh Sanh Tiêu: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt Mạch Sanh Tiêu trống rỗng, nghe thấy tiếng nói, mới hoàn hồn, sau khi vén mái tóc rối lên, mới ôm lấy Đào Thần: “Đào Thần, anh ta tới.”

“Cái gì?”

“Chúng ta phải làm sao đây? Em rất sợ.”

Đào Thần vội ôm lấy vai Sanh Tiêu, cạnh chân là chiếc cốc đã vỡ, nụ cười dịu dàng của Mạch Sanh Tiêu cũng vỡ vụn, tóc tai cô rối bù, quần áo xộc xệch. Đào Thần từ đầu đến cuối một câu cũng không hỏi khiến cô cảm thấy khó xử: “Sanh Tiêu, không sao, có anh ở đây.” Bàn tay to lớn của anh vỗ về Sanh Tiêu: “Từ mai anh sẽ bỏ dạy kèm, hàng ngày chờ em tan ca.”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, vô ích, cho dù Đào Thần luôn ở bên cạnh cô, Duật Tôn vẫn có cách nhanh hơn một bước. Y giống như một tên ác ma luôn ở khắp mọi nơi, phá vỡ cuộc sống mới còn chưa vững vàng của Sanh Tiêu.

Sự bức bách cùng với thủ đoạn của y, từ trước đến nay luôn tàn nhẫn và cay độc.

Y đại khái có thể trực tiếp đưa Sanh Tiêu về Bạch Sa, nhưng y hiển nhiên không làm như vậy, vì trong mắt y, chỉ có từng bước phá hủy niềm tin kiên trì của Sanh Tiêu, cô mới hoàn toàn chết tâm. Y giống như một khán giả bàng quan đứng xem, chỉ dùng chút thủ đoạn đùa giỡn có thể làm cho Sanh Tiêu tuyệt vọng.

Đào Thần nhẹ vỗ vai Sanh Tiêu, anh đứng dậy đi vào bếp, đem đồ ăn trên bàn cho vào lò vi sóng hâm lại.

Sanh Tiêu bị anh kéo tay đi tới bàn ăn, Đào Thần xới cơm cho cô: “Trước tiên ăn no đi đã.”

Mạch Sanh Tiêu không nuốt nổi, nhưng vẫn nhận lấy.

Đào Thần xoay người trở lại phòng khách thu dọn, Sanh Tiêu thấy thế, buông bát đĩa đứng dậy.

“Không cần.” Đào Thần ngẩng đầu: “Em mau ăn cơm đi.”

Anh ngồi xổm xuống, cẩn thận thu dọn mảnh vỡ của chiếc cốc. Mạch Sanh Tiêu gầy gầy hạt cơm, nhặt nhèo vô vị, làm sao mà nuốt nổi.

Bóng dáng Đào Thần cứng ngắc trước chiếc piano, anh nhặt những bộ phận bị rời ra, bỏ vào túi nilon, hộp đàn cũng bị đập vỡ, ngón tay anh đặt trên chiếc đàn, cho dù dùng bàn tay còn linh hoạt kia, cũng không thể đánh được ra tiếng.

Hai tay Sanh Tiêu vòng qua thắt lưng, ôm chặt Đào Thần: “Xin lỗi, Đào Thần, thực xin lỗi.”

Anh xoay người: “Ngốc ạ, liên quan gì tới em chứ?”

“Là do em không bảo vệ được đồ đạc trong nhà, khi anh ta phá, em không có cách nào, ngay cả sức lực cũng không có.”

“Sanh Tiêu, không có gì quan trọng bằng em.” Đào Thần ôm Sanh Tiêu vào lòng: “Chỉ cần em không sao là tốt rồi.”

Khi Thư Diễm đi vào, đứng ở cửa, không đành lòng quấy rầy bọn họ.

Cũng không biết sự quyến luyến không rời này, còn có thể duy trì được bao lâu?

Đào Thần ngẩng đầu, phát hiện ra Thư Diễm, anh liền đặt Sanh Tiêu ngồi xuống sofa trước mặt.

Thư Diễm cũng hoàn hồn, đặt túi xuống bên cạnh: “Sanh Tiêu, cậu không sao chứ?”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, máu ở miệng đã lau đi, ngoại trừ sắc mặt tiều tụy, dáng vẻ cũng không còn làm cho người ta sợ hãi giống khi Thư Diễm thấy lúc này.

“Hay là, hai người rời khỏi đây đi, đi tới nơi mà Duật Tôn không thể tìm được?”

“Trốn tránh như vậy cũng không phải là cách.” Vẻ mặt Sanh Tiêu mệt mỏi, cô úp mặt vào lòng bàn tay: “Nhà của Đào Thần ở đây, nếu bọn mình chuyển đi rồi lại gặp hắn, thì phải làm sao?”

“Aiz, đúng là ôn thần! ” Thư Diễm lắc đầu: “Hay là, để mình bảo Tang Viêm giúp, anh ấy quen biết rộng.”

“Không cần.” Mạch Sanh Tiêu vội từ chối, tuy rằng cô không biết rõ về mọi thứ của Duật Tôn, nhưng qua việc của A Nguyên có thể thấy, phía sau y không hề đơn giản: “Thư Diễm, cậu đừng lo, cũng đừng kéo Tang Viêm vào, mình tin, Duật Tôn anh ta sẽ không làm gì được mình.”

“Sẽ không thể như thế đâu?” Thư Diễm nhìn đồ đạc trong phòng: “Sanh Tiêu, cậu phải chuẩn bị tư tưởng cho tốt, vừa rồi mình đuổi theo anh ta, Duật Tôn nói, anh ta đối với cậu sẽ không bao giờ buông tay, aiz, cái loại khẩu khí này, cũng không phải nói đùa.”

Bàn tay Sanh Tiêu lạnh như ngâm trong nước đá, Đào Thần kéo tay cô, ủ trong lòng bàn tay: “Sanh Tiêu, em đừng sợ, anh sẽ nắm chặt tay em mãi mãi không buông ra, anh tin, nếu chúng ta kiên trì, thì không có gì đáng sợ cả.”

Sanh Tiêu gạt mạnh đầu, Thư Diễm cũng mỉm cười theo, nhưng không khỏi nặng nề lo lắng.

Mấy ngày sau đó, Đào Thần bỏ dạy thêm, Duật Tôn mặc dù chưa xuất hiện, nhưng Sanh Tiêu vẫn rất cảnh giác, mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ, buổi tối lại bắt đầu mất ngủ.

Thứ sáu là sinh nhật của quản lý, anh ta muốn hào phóng một lần, nói là mời toàn bộ nhân viên của công ty đi liên hoan, hơn nữa năm nay lợi nhuận không tồi, cho nên sáng sớm đã cho người đi chuẩn bị.

Sanh Tiêu không muốn đi, quản lý đổ

i với cô vốn không ưa, chị Vương thấy vậy liền khuyên cô đi cùng, coi như vui chơi, ca hát.

Từ khách sạn đi ra đã là hơn 8 giờ, cả nhóm lại kéo nhau đi KTV, quản lý mời khách, không chơi bởi thả phan thì không được.

Trần Lâm Thủy không thể bằng Bạch Sa, đương nhiên quán bar cũng không thể sa hoa như Cánh Dỗ, trong phòng bar hạng nhất có khoảng hai mươi người, Sanh Tiêu ngồi trong góc, nhắn tin với Đào Thần.

“Em ở đâu? Anh tới đón em.”

“Lát em bắt xe về, đừng lo.” Sanh Tiêu nghĩ một lúc, lại bổ sung thêm: “Bây giờ đồng nghiệp đều ở đây, không sao.”

Tất nhiên, bọn họ đã coi Duật Tôn như thú dữ phải phòng bị.

Mạch Sanh Tiêu vừa bỏ đi động vào túi xách, liền thấy cửa phòng bị đẩy ra, Duật Tôn mặc một chiếc sơ mi đơn giản đang tiến vào, y đi đến đâu cũng mang theo một loại áp bức, đứng ở kia, cho dù muốn trốn cũng khó.

Quản lý vội đứng dậy tiếp đón, cúi đầu khom lưng: “Duật thiếu, vinh hạnh vinh hạnh, xin mời.”

Các nhân viên trong công ty liền xôn xao, Duật Tôn bắt tay với quản lý, quản lý đi trước dẫn đường, vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Duật Tôn đang nhìn Sanh Tiêu mà tiến tới.

Chỗ cô ngồi vốn cực kỳ bình thường, nhưng việc này khiến cho cả phòng đều chăm chú vào Sanh Tiêu.

Cô thần sắc vẫn lãnh đạm như cũ, mãi đến khi Duật Tôn ngồi xuống bên cạnh cô, cô cũng không tỏ ra hoảng sợ cùng thất thố chút nào, càng không như người khác sẽ mừng rỡ như điên. Cô ngại mọi người ở đây, nên không tỏ ra. Chỉ theo lễ nghi giao tiếp, gật đầu với Duật Tôn một cái.

Người đàn ông lơ đãng, cánh tay giữ chặt bả vai Sanh Tiều.

Cô nghiêng người tránh, Duật Tôn vội giữ lấy eo cô.

“Duật thiếu, anh xem, toàn bộ nhân viên công ty tôi đều ở đây, cũng đủ thấy được thành ý hợp tác của chúng tôi phải không?” Quản lý vội nâng cốc trà, luống cuống cao hứng lạ thường.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, đến cả chị Vương cũng tỏ ra không vui.

Mạch Sanh Tiều lạnh lùng nhìn Duật Tôn, đề thấp tiếng nói, âm thanh chỉ đủ cho hai người nghe thấy: “Anh lại muốn gì?”

Duật Tôn không giận mà cười, cũng không trả lời Sanh Tiều, y cầm ly rượu vang lên nhấm nháp: “Vẫn còn thiếu một chút.”

“Duật thiếu cứ nói.”

Duật Tôn đem mặt hướng về Sanh Tiều, đôi mắt đào hoa mị hoặc chứng sinh không hề có hảo ý mà nheo lại: “Nói thật với ông, tôi chọn công ty này, chính là vì vừa mất Mạch Sanh Tiều, tôi muốn cô ấy làm người phụ nữ của tôi, nhưng cô ấy không quan tâm. Nếu đã như vậy, tôi liền muốn tốt cho cô ấy, hạng mục này nên giao cho cô ấy, đối với tiền đồ sau này cũng có lợi, cho nên, chỉ cần ông thuyết phục được cô ấy, hôm nay tôi có thể ký hợp đồng.”

“Không thể nào!” Sanh Tiều quả quyết cự tuyệt, cô không để ý sắc mặt của quản lý đã sầm xuống: “Anh nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Sanh Tiều, cô nói năng với Duật thiếu kiểu gì thế hả?” Quản lý vội quát ngăn cô lại.

Mạch Sanh Tiều hất bàn tay của người đàn ông ra: “Không phải anh ta vừa mất tôi sao? Làm sao có thể để ý chút ít những lời này, quản lý, tôi không ngờ anh lại dựa vào sinh nhật của mình để làm ăn, thái độ của tôi với việc này rất rõ ràng, không được.”

Quản lý gặp phải người tính tình bướng bỉnh, lại ngại có Duật Tôn ở đây, nhất thời không dám tức giận: “Các cô cậu cũng khuyên nhủ đi, đây là đối tác rất tốt, nếu hạng mục này đàm phán thành công, tiền thưởng cuối năm sẽ tăng gấp đôi.”

“Oa, thật sao!”

“Thật tốt quá ...”

Đám đồng nghiệp lúc đầu chỉ mãi hóng chuyện, lúc này mới bắt đầu xôn xao khuyên bảo: “Sanh Tiều, không phải chỉ là một hạng mục sao, cô đồng ý đi.”

“Đúng vậy, cũng không mất đi của cô miếng thịt nào mà ...”

Mạch Sanh Tiều bị tấn công trái phải, nhưng tính kiên nhẫn của cô rất tốt, vẫn chưa hề bị chọc giận: “Bây giờ anh hài lòng chưa?”

“Chưa hài lòng.” Duật Tôn tựa người vào sofa, rượu vang sóng sánh trong tay y.

Quản lý ở bên cạnh không ngừng tạo áp lực: “Sanh Tiều, tôi không thể hiểu nổi, trước đây cũng coi như công ty một tay bồi dưỡng cô, bây giờ cô lại không suy nghĩ cho công ty, Duật thiếu chịu hợp tác với chúng ta, đó là vinh hạnh vô cùng, cô chỉ gạt đầu một cái, là có thể giúp được tất cả mọi người rồi.”

“Giám đốc, sở dĩ tôi không đồng ý, chính là vì công ty mà cân nhắc.”

“Cô ...” Quản lý vội kìm lại cơn tức giận của mình, chị Vương ngồi bên cạnh, đặt mạnh ly rượu trong tay xuống mặt bàn: “Sớm biết tình hình như thế này, tôi sẽ không đi, còn chẳng bằng ở nhà với chồng con, lão Vương, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Sanh Tiều là người trong cuộc khó xử thế nào, anh còn bức ép cô ấy như vậy, tiệc sinh nhật này nên sớm kết thúc đi, tôi thấy anh nên trở về sống lại từ đầu đi.”

Quản lý xấu hổ, lại không thể nổi nóng với chị Vương: “Cô thì biết cái gì!”

Mạch Sanh Tiều sợ liên lụy đến chị Vương, cô vội chuyển chủ đề: “Trước hết tôi xin nói rõ thái độ của tôi, nếu quản lý muốn nhận, thì đó là việc của công ty, nếu ngày nào đó bị bóc lột đến xương cốt cũng không

còn, thì cũng không liên quan đến tôi, chúng tôi là người làm công ăn lương, đi đến chỗ nào cũng có thể kiếm miếng ăn, còn về tôi, vẫn là câu nói kia, phàm là liên quan đến hạng mục này, tôi sẽ không nhúng tay vào.”

Chị Vương tỏ vẻ tán thưởng, cầm túi xách ở bên cạnh: “Tôi đi trước, về trông con.”

Mạch Sanh Tiêu đứng dậy theo, lại bị Duật Tôn kéo trở lại.

Chị Vương đi thẳng ra khỏi phòng bar, may là có lần dùng điện thoại của Đào Thần gọi cho cô, nên cô biết số của Đào Thần. Chị Vương đứng ở cửa, thấy Mạch Sanh Tiêu chưa đi ra, liền đi ra khỏi câu lạc bộ, gọi điện thoại cho Đào Thần.

Nhóm đồng nghiệp thấy hai người mờ ám không rõ, bắt đầu chọc phá lung tung: “Sanh Tiêu, hai người không phải là quen biết từ trước chứ?”

“Không biết! ” Mạch Sanh Tiêu trả lời rõ ràng, cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Sao tôi có thể quen biết loại người này?”

“Tôi là loại người như thế nào?”

Sanh Tiêu cười lạnh: “Không phải loại người cùng đẳng cấp với tôi.”

Trong mắt Duật Tôn giấu đi u lãnh, y nhìn về phía bóng dáng xa xa ngoài cửa, giọng nói đột nhiên trở nên hào hứng: “Thôi, tôi muốn tìm chính là công ty của anh, Vương tổng, có mang theo hợp đồng không?”

Quản lý chưa kịp có phản ứng, Mạch Sanh Tiêu lại cảnh giác nhìn về phía Duật Tôn, y mà có lòng tốt như thế?

“Quản lý, quản lý ... ” Người bên cạnh vội gọi ông ta.

“Ồ, mang theo, mang theo.” Quản lý vui sướng đến luống cuống chân tay: “Từ sáng tôi đã chuẩn bị rồi.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn bản hợp đồng được quản lý cẩn thận dâng lên, thì ra, anh ta sớm đã có chuẩn bị.

Duật Tôn hào phóng ký tên vào, khi quản lý chuẩn bị ký tên, Sanh Tiêu bất giác vươn tay: “Quản lý ... ”

Về mặt anh ta không chút kiên nhẫn rút hợp đồng lại: “Đây là chuyên của công ty, Mạch Sanh Tiêu, ngồi yên đấy đi.”

“Ngày mai tôi sẽ cho người đem các điều khoản đến công ty anh, hợp tác vui vẻ.”

“Được, được, hợp tác vui vẻ, cảm ơn Duật thiếu đã cất nhắc.” Quản lý giống như đang cầm một bản hợp đồng bảo bối mà nhét vào túi văn kiện, Mạch Sanh Tiêu lạnh lùng nhìn, tầm mắt dừng lại.

Điều quản lý muốn rất đơn giản, dự án này thành công, tiền thưởng năm nay của anh ta ít nhất đủ để đổi một căn nhà lớn.

Nhóm đồng nghiệp nâng ly chúc mừng, Mạch Sanh Tiêu vội cầm túi xách, thất lạng lại bị Duật Tôn ôm lấy: “Uống hết ly rượu này, tôi đưa em về.”

“Không cần! ”

Mạch Sanh Tiêu thiếu chút nữa bị không khí trong phòng làm cho nghẹt thở, cô vội chống tay vào tường, sau khi lấy lại tinh thần, một mạch chạy ra ngoài.

Buổi tối gió rất lạnh, hai tay Sanh Tiêu chống lên đầu gối, quần áo cô khá mỏng, không ngờ bên ngoài lạnh như vậy, lấy di động ra, nhưng lại phát hiện có mười mấy cuộc gọi nhờ của Đào Thần.

Cô vừa ấn nút gọi, vừa chạy về hướng bến xe buýt.

Duật Tôn lấy xe đuổi theo ra, sau khi thấy bóng dáng Sanh Tiêu, vội đánh xe tiến đến.

“Alo, Đào Thần ... ” điện thoại rốt cuộc cũng kết nối.

Nhanh chóng truyền đến giọng nói đầy lo lắng của Đào Thần: “Sanh Tiêu, em đang ở đâu?”

Đào Thần ngẩng đầu lên nhìn, vừa đứng đối diện với Mạch Sanh Tiêu, anh vội buông di động xuống, không chút nghĩ ngợi chạy sang.

“Àm ... ”

“Kéttt ... ” Tiếng phanh vô cùng bén nhọn.

Sanh Tiêu hoảng sợ trợn to mắt, đã thấy Đào Thần bị đụng văng ra, Duật Tôn cởi dây an toàn đi xuống. Mạch Sanh Tiêu trông thấy một màn này, hoàn toàn không khống chế được, cô vội chạy tới đẩy Duật Tôn đi, lưng người đàn ông va phải kính chiếu hậu: “Anh muốn thế nào, rốt cuộc anh muốn thế nào, anh rút ngay cho tôi! ”

“Em không có mắt à? Là hần ta vượt đèn đỏ! ” Duật Tôn cũng không ngờ, Đào Thần lại chạy thẳng sang như thế.

“Anh có chuyện gì mà không làm được? Tôi không ngờ anh lại hèn hạ như vậy! ”

Trong mắt người đàn ông không che giấu được mất mát, y cố nén cơn đau nhói sau lưng. Thì ra một khi người ta đã không tin tưởng y, toàn bộ trách móc, đều sẽ đổ lên người y mà thôi.

104. Chương 104: Sanh Tiêu Tái Hôn

Trong lòng Mạch Sanh Tiêu, Duật Tôn không bằng cảm thú, nên một phát nhấc chân ga vọt tới đâm vào Đào Thần như vậy, nhiều khả năng là y cố tình gây nên.

Mà trong lòng Duật Tôn, y cũng là cảm thú ...

Y hình như muốn nói gì đó để cãi lại, nhưng lời nói đến miệng rồi lại cứng rắn nuốt trở về, điều này cũng xác định là chỉ có y mới có thể làm được chuyện như vậy

Mạch Sanh Tiêu tâm tình kích động, nắm chặt hai tay ngăn cản Duật Tôn: “Đừng đi theo tôi nữa, anh rút đi! ”

May mà khi Duật Tôn đuổi theo Mạch Sanh Tiêu, vốn chạy chậm, cho nên lực va chạm mới giảm đi hơn phân nửa, Đào Thần ôm chân ngồi dưới đất, nhất thời không đứng lên được.

“Tôi nói rồi, tôi không đâm anh ta! ” Cảm giác vô duyên vô cớ chịu oan uổng, thật khó chịu.

“Lời anh nói trước nay không có chắc chắn, tôi không tin.” Sanh Tiêu lùi lại hai bước, cô xoay người chạy đến chỗ Đào Thần: “Sao rồi? Bị thương ở đâu?”

Đào Thần gập chân trái, sắc mặt trắng bệch, giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy trên trán, Mạch Sanh Tiêu kích động, liên tục hỏi: “Anh bị thương ở đâu? Có đau lắm không?”

Đào Thần lắc đầu, anh muốn bảo cô đừng lo lắng, nhưng vì đau quá nên mãi một lúc sau mới vừa có thể nói ra tiếng: “Không sao, không có gì đáng ngại.”

“Đã như vậy anh còn nói không sao! ” Mạch Sanh Tiêu vừa tức vừa lo, trong mắt đã lấp lánh nước.

Đào Thần ngẩng đầu nhìn phía đèn giao thông ở ngã tư, anh nắm chặt tay Sanh Tiêu: “Em đừng giận, vừa rồi là do anh vượt đèn đỏ, anh thấy em đứng ở đối diện, chưa nghĩ gì đã chạy sang.”

“Anh còn nói! ” Mạch Sanh Tiêu cắn môi, trong mắt không giấu được vẻ trách móc: “Cho dù anh vượt đèn đỏ, anh ta lái xe đâm vào anh cũng là không đúng, phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.”

Duật Tôn không nghe rõ hai người đang nói gì, hai tay đút vào túi áo, dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống vẫn như cũ cao quý động lòng người: “Tôi đưa hai người đến bệnh viện.”

“Không cần! ” Giọng Mạch Sanh Tiêu đầy dữ dằn, nhưng khi đối mặt với Đào Thần lại có vẻ dịu dàng ân cần: “Thế nào, có thể đứng lên không?”

Đào Thần thử cử động chân một chút: “Chắc được.”

Mạch Sanh Tiêu gạt đầu, vội đứng dậy vẫy một chiếc taxi, chú tài xế rất tốt bụng, còn giúp cô đỡ Đào Thần lên xe.

Lúc Sanh Tiêu rời đi, hỏi cũng không hỏi Duật Tôn một câu, cô nhặt túi xách dưới đất, lên xe, hung hăng đóng sầm cửa lại.

Khi cô ra sức đẩy Duật Tôn vào kính chiếu hậu, cô không phải là không trông thấy mà là lựa chọn không quan tâm, bởi vì Duật Tôn trong cô mà nói, là một người xa lạ.

Y đứng lặng dưới ngọn đèn đường sáng trưng, những đoàn xe phía sau lần lượt vụt qua, Duật Tôn trở lại xe của mình, y khom lưng ngồi xuống mũi xe, một chân thon dài tùy tiện gác lên, bộ dáng cương quyết ngạo nghễ, y đốt một điếu thuốc kẹp ở ngón tay, không có hút lấy một lần nào.

Bên cạnh, một chiếc xe Mazda6 Limited Sedan màu đỏ có rèm che đi tới, lại đánh lái đến bên cạnh Duật Tôn, hạ cửa kính xuống, khuôn mặt xinh đẹp chứa đựng nụ cười hấp dẫn hiện ra: “Anh đẹp trai, buổi tối tìm chút vui về hả?”

Khuôn mặt tuần tú của Duật Tôn ở dưới ánh đèn mờ ảo có vẻ đen tối không rõ, y mặc một chiếc áo len mỏng, để lộ ra xương quai xanh gợi cảm đầy mê hoặc. Mỹ nhân ngược mặt lên, dáng vẻ mười phần tự tin, nghĩ rằng đêm nay quả là ngày tốt để “chơi bời”.

Duật Tôn hút thuốc, những hơi khói mờ ảo mê ly bay ra từ cánh môi phiêu dật đầy hấp dẫn của người đàn ông, khuôn mặt y lúc sáng lúc tối, mang theo chút gì đó mê hoặc, khiến cho người ta muốn tìm tòi đến tận cùng. Mỹ nữ kia rút chìa khóa xe, chuẩn bị xuống xe sẵn trai đẹp.

Một đôi giày cao gót màu rượu vang vừa chạm xuống mặt đất, ánh mắt mông lung của người đàn ông bỗng nhiên lạnh đến thấu xương, đôi môi mỏng khẽ hé ra: “Cút ngay! ”

Về mặt mỹ nhân cứng đờ, Duật Tôn quay mặt sang phía khác, lại khôi phục lại dáng vẻ thư thái ban đầu.

Chiếc Mazda6 Limited Sedan nổ máy, nhấn ga cấp tốc rời đi.

Tầm mắt Duật Tôn nhìn về xa xăm, phía trước là ngã tư, y lang thang đến đây, cũng không biết đi đâu.

Không có nhà, không có người chờ y trở về, thứ y có, chỉ là một ngôi nhà xa hoa diễm lệ nhưng lạnh lẽo vô cảm.

Xe của y nghênh ngang đỗ ở đầu đường, ở trấn Lâm Thủy nhỏ bé như vậy, lái một chiếc xe như vậy, nhất định là nhân vật có lai lịch không tầm thường, cho nên những chiếc xe đi phía sau đều tận lực tránh đi, cũng không rõ người này có phải đang ở đây khoe của không nữa.

Mạch Sanh Tiêu vào bệnh viện đăng ký cấp cứu, chân Đào Thần trầy da nghiêm trọng, may mà chụp X-quang không bị tổn thương đến xương cốt. Bác sĩ kê một loạt thuốc bôi và thuốc uống, nhưng thấy anh mới bị tai nạn, nên vẫn đề nghị ở lại theo dõi một đêm.

Mạch Sanh Tiêu làm xong thủ tục, đỡ Đào Thần nằm xuống giường bệnh.

Đào Thần cười nhồm dậy: “Anh không sao, em đừng tin vị bác sĩ kia dọa.”

“Vẫn phải cẩn thận một chút mới được.” Mạch Sanh Tiêu mở giường gấp ra, muốn ngủ lại một đêm.

Đào Thần vội ngồi dậy, kéo Sanh Tiêu không cho cô ngủ ở đó: “Em với anh đổi chỗ, em ngủ trên giường.”

“Cái này không được.” Mạch Sanh Tiêu vội đẩy anh ra: “Bây giờ anh là bệnh nhân, còn nữa, em không thích mùi thuốc khử trùng trên giường bệnh, ngủ vào không ngủ được.”

Đào Thần nghe vậy, lúc này mới ngoan ngoãn nằm xuống.

Sanh Tiêu nghiêng người ngủ, cô để tay lên để gối đầu: “Đào Thần, sao anh lại tìm đến tận đây?”

“Vì chị Vương gọi điện cho anh.”

Mạch Sanh Tiêu hiểu ra, vẻ mặt không khỏi trầm ngâm: “Hôm nay công ty bọn em ký kết một dự án với Duật Tôn, trong lòng em cứ cảm thấy không yên, luôn nghĩ sẽ xảy ra chuyện.”

“Đừng lo, cho dù thực sự có chuyện gì, không thể tránh được, thì hãy chờ đợi ngày phải đối mặt với nó.”

Sanh Tiêu gật đầu, đúng vậy, buồn lo vô cớ cũng không tốt.

“Đào Thần, chân anh đau không? Nếu không chịu được, thì uống viên thuốc giảm đau.”

“Không đau.” Nỗi đau thể xác thì có thể chịu đựng được, điều Đào Thần sợ nhất chính là con đường phía trước của anh và Sanh Tiêu sẽ như thế nào, có Duật Tôn ở đó, nhất định sẽ là một con đường lấp đầy bụi gai và gập ghềnh.

“Đào Thần, khi nào thì anh xin nghỉ?”

“Trước khi kết hôn một tuần, đặt xong áo cưới rồi đến chủ nhật đi chụp ảnh, lúc đó cha mẹ anh cũng sẽ đến, giúp chúng ta trang trí phòng tân hôn.”

“Em cũng vậy, không sai biệt lắm.” Sanh Tiêu nằm ngủ trên giường gập, nên trở mình không tiện. “Nhà như vậy cũng rất tốt, không cần phải trang trí lãng phí.”

“Tất nhiên phải làm nó trở thành một hôn lễ đầy vui vẻ.” Ánh mắt Đào Thần đầy chân thành tha thiết, anh vươn tới kéo lấy tay Sanh Tiêu: “Giấy dán tường phòng ngủ anh đã chọn xong rồi, vài ngày nữa sẽ có thợ đến, Sanh Tiêu, anh không thể cho em một ngôi nhà lớn.”

Mạch Sanh Tiêu mỉm cười: “Đào Thần, điều mà em cần chính là một gia đình, không phải một căn nhà lạnh lẽo.”

“Sanh Tiêu, cuối tuần này chúng ta đi đăng ký được không?”

“Em đã xem qua trên mạng, ngày chúng ta kết hôn chính là ngày tốt nhất của năm, rất thích hợp để tổ chức hôn lễ, đến lúc đó, buổi sáng chúng ta cử hành nghi thức, buổi chiều đi đăng kí, thật quá lãng mạn.”

“Em cũng mê tít?”

“Điều đó là đương nhiên, kết hôn là đại sự của cả đời người.” Mạch Sanh Tiêu thuận tiện xem ngày mà cô và Duật Tôn kết hôn, bên trên viết rõ ràng, ngày thờ cúng, không nên gả cưới.

Cho nên, hôn nhân của bọn họ chẳng đi đến đâu.

Lần này, Sanh Tiêu nhất định phải thận trọng.

“Được, vậy nghe theo em.”

Sớm hôm sau Đào Thần đã xuất viện, hoàn hảo kế tiếp chính là cuối tuần, không cần lên lớp, bước chân vẫn khập khiễng. Sau khi Sanh Tiêu chuẩn bị xong đồ đạc, dự định sẽ về Bạch Sa.

Hôm nay là ngày thăm Tương Tư.

Đào Thần muốn cùng đi, nhưng Sanh Tiêu không dám cho đi cùng, chân của anh cần phải tĩnh dưỡng, Mạch Sanh Tiêu không muốn hôn lễ lại xảy ra thêm sự cố nào nữa.

Cô giống như mọi lần, mua đầy đủ đồ ăn, vật dụng, khi nhìn thấy Tương Tư, cô không kìm được xúc động. Sắc mặt Mạch Tương Tư hồng hào, tóc cắt ngắn, nhưng tinh thần rất sáng sủa.

“Sanh Tiêu, dạo này em khỏe chứ?”

Mạch Sanh Tiêu vội gật đầu: “Em rất khỏe.” Cô vươn tay, đặt lên tấm kính: “Chị, em sắp kết hôn.”

“Thật vậy sao?” Tương Tư vui vẻ: “Là ai?”

Lần trước Sanh Tiêu đến thăm đã nói qua với Tương Tư, cô với Duật Tôn sớm đã ly hôn.

“Đào Thần.”

Tương Tư không có nhiều ấn tượng với cái tên này.

“Chính là thầy giáo dạy đàn ở trường lúc trước bị Duật Tôn làm gãy tay.”

Mạch Tương Tư bình tĩnh, vẫn còn nhớ rõ, Đào Thần dáng vẻ anh tuấn, lúc nguy nan đã giúp đỡ Sanh Tiêu, chỉ riêng điểm ấy, có thể biết anh là người đàn ông có thể phó thác cả đời được.

“Sanh Tiêu, chúc mừng em, nhưng mà chị không thể tham dự được hôn lễ của em.”

“Chị, hôm nay em có mang bánh kẹo cưới đến đây, chị nhớ phải ăn đấy.”

“Sanh Tiêu.” Mạch Tương Tư vươn tay, cách một tấm thủy tinh, áp lên bàn tay em gái: “Lần này, em nhất định phải hạnh phúc.”

Trên tay Sanh Tiêu đeo đồng hồ mà Đào Thần tặng, dây đồng hồ đã che đi vết sẹo, Tương Tư cũng không biết rằng tay Sanh Tiêu không còn đánh đàn được nữa: “Chị, em tin rằng anh ấy có thể mang lại hạnh phúc cho em.”

“Sanh Tiêu, chị rất vui.” Mạch Tương Tư cười, có chút nhột nhạt: “Cha mẹ thấy, cũng sẽ vui thay cho em.”

Lần này, Sanh Tiêu thực sự kết hôn, lấy một người đàn ông bình thường, có thể cho cô một tình yêu giản dị, đây mới là điều mà một người phụ nữ cần.

Thứ hai, Đào Thần nhất quyết đi dạy, Sanh Tiêu đỡ anh khắp khiêng đi, trường học ngay trong tiểu khu, đi đến đó cũng không xa lắm.

Sau khi Sanh Tiêu đỡ anh vào lớp học, liền đi làm. Vừa vào công ty, đã thấy trợ lý của Duật Tôn cùng quản lý đi từ văn phòng.

Quản lý tươi cười đi theo phía sau, cúi đầu khom lưng tiễn người đàn ông đi: “Hợp tác vui vẻ, giúp tôi gửi lời hỏi thăm đến Duật thiếu.”

Anh ta tự mình tiễn người đàn ông kia xuống dưới, khi trở lại, không ít đồng nghiệp sùm lại: “Quản lý, dự án lớn như thế này vào tay, tiền thưởng năm nay ... ”

Quản lý chớp mắt, khoát tay: “Cuối năm tiền thưởng vẫn như mọi năm.”

“Hả ... ”

”Không phải nói là tăng gấp đ

là tự tôi ra tay mới ký được.” Quản lý đắc ý, anh ta đi đến trước bàn làm việc của chị Vương: “Vương Công, cô mau bàn giao công việc đi, nhanh chóng chuẩn bị tài liệu cho hạng mục mới.”

Chị Vương xoẹt xoẹt tay kí tên: “Sợ là không được, tôi không quan tâm đến hạng mục này, hơn nữa gần đây tôi và Sanh Tiêu còn bận rộn với dự án bên Thái Dương, không có thời gian làm cái khác.”

“Cô cô ... ” tâm tình của quản lý cũng không bị phá vỡ, chẳng qua nghĩ đến bạn học cũ với nhau, muốn chị Vương tham gia hạng mục này, cũng là giúp cô ta phát tài, không ngờ cô ta lại từ chối ngay trước mặt mọi người.

“Quản lý, công việc trước mắt của tôi đều đã hoàn thành, ngài xem ... ” một nhân viên khác tự đề cử.

“Được, vậy giao cho cậu.”

Mạch Sanh Tiêu cầm tài liệu đi đến bên cạnh chị Vương, đưa thiệp mời bên trong cho cô, chị Vương vừa mở ra: “Ồ, nhanh như vậy, mọi thứ đều chuẩn bị xong rồi à?”

Sanh Tiêu gật đầu: “Vâng, gần xong.”

“Sanh Tiêu, chúc mừng em.”

Mạch Sanh Tiêu ngồi xuống cạnh cô ấy: “Chị Vương, cảm ơn chị luôn cân nhắc em, em có được ngày hôm nay, cũng là nhờ cả vào chị.”

“Ôi, khách khí làm gì.” Chị Vương vỗ nhẹ lên đầu gối cô: “Em có được ngày hôm nay, đều là dựa vào chính bản thân mình, khi chị còn trẻ, cũng giống như em vậy, làm việc như điên, bỏ qua không ít cơ hội, nhưng cẩn thận là tốt, điều đó luôn đúng.”

Chị Vương nhìn thiệp mời trong tay: “Ồ, không có ảnh cưới à?”

“Chủ nhật tuần này bọn em đi chụp, viện ảnh không cho bọn em chụp nhanh.”

“Như vậy cũng tốt, bình thường lúc nào cũng vội vàng, hiếm khi có ngày nghỉ phép, chuyện lớn một đời, cũng không thể qua loa.”

Khóe miệng Mạch Sanh Tiêu gượng gạo cười, cô gật đầu.

Chân Đào Thần sau một tuần đã đỡ hơn nhiều, tuy rằng đi lại chưa tiện, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc chụp ảnh cưới.

Hai người đi lên tầng hai chọn lễ phục, phòng của nam và nữ ở hai hướng khác nhau, Mạch Sanh Tiêu đi vào, bên trong bật điều hòa, cửa bị đóng lại, người đưa cô vào vội vàng đi tiếp đón vị khách khác.

Mạch Sanh Tiêu theo như dặn dò lúc trước chọn hai bộ váy cưới, một bộ chụp trong nhà, một bộ chụp ngoài cảnh, cần phải sắp xếp.

Màu sắc của lễ phục rất đa dạng, cô đem bộ đã chọn ưng đặt lên ghế, cởi áo khoác chuẩn bị mặc thử, tay cô vừa chạm vào khóa kéo, cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Sanh Tiêu sợ hãi, theo bản năng trốn về phía sau giá treo váy: “Sao anh lại ở đây?”

Đối với sự xuất hiện của Duật Tôn, cô chỉ có thể dùng bốn chữ “Âm hồn bất tán” để miêu tả.

Người đàn ông đóng cửa lại, đặt một chiếc ghế ngồi dựa vào sau cánh cửa: “Em muốn kết hôn?”

“Có liên quan gì đến anh?”

“Em nên đưa thiệp mời cho tôi.”

“Tạo điều kiện cho anh phá hủy hôn lễ của tôi sao?” Hai tay Mạch Sanh Tiêu che trước ngực, vẻ mặt phòng bị.

“Không cần che, cho dù em có mặc nhiều thế nào, tôi cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ em khi không mặc quần áo.” Duật Tôn gác một chân lên: “Sanh Tiêu, em yên tâm, tôi sẽ để em kết hôn.”

Mạch Sanh Tiêu khi nghe những lời nói này, so với nghe câu không cho phép cô kết hôn còn khiến trong lòng cô run sợ hơn: “Nếu đã vậy, anh đi ra ngoài đi.”

“Sanh Tiêu, anh khuyên em một câu.”

Sanh Tiêu giữ chặt áo cưới trong tay, màu trắng tinh khôi như đâm vào đôi mắt khiến Duật Tôn đau nhức: “Em bây giờ trở lại là lựa chọn tốt nhất, không nên đợi đến khi cánh chim gãy tận, hết hy vọng mới chịu quay đầu, không phải sao?”

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì.”

“Một ngày nào đó em sẽ hiểu.” Duật Tôn đứng dậy, kéo ghế ra: “Tôi sẽ cho em tự trải nghiệm, cảm giác muốn mà không có được là như thế nào.”

Nói xong y kéo cửa đi ra ngoài.

Đào Thần chọn xong quần áo đi tới, cách đó không xa liền thấy Duật Tôn đi từ trong phòng thay đồ nữ ra, anh vội kiễ chân chạy đến: “Sanh Tiêu ... ”

Mạch Sanh Tiêu suy sụp ngồi bên cạnh lễ phục, Đào Thần đóng sầm cửa lại, anh ngồi xuống, nắm lấy vai Sanh Tiêu: “Không sao chứ?”

“Đào Thần, “má Mạch Sanh Tiêu tựa vào bờ vai anh: ”Em sợ, anh ta càng im ắng, em càng sợ, em vẫn luôn cảm thấy dù chúng ta có chạy đi đâu cũng không trốn được khỏi mắt của anh ta. Đào Thần, em thật sự muốn kết hôn với anh, sau khi kết hôn, chúng ta có thể cùng nhau sống cuộc sống bình thường, nhưng mà, Duật Tôn có thể buông tha cho em sao? Anh ta nói, anh ta sẽ để em kết hôn, em không tin, anh ta còn nói, bây giờ em quay trở lại là lựa chọn tốt nhất, anh nói xem, anh ta có thể hãy không lại làm ra chuyện gì khác?”

Đào Thần nhẹ vỗ lên lưng cô: “Sanh Tiêu, chúng ta kết hôn là quyền của chúng ta, anh ta không trói buộc được chúng ta, không cần phải nghĩ đến sự tồn tại của anh ta, nào, đi ra ngoài trang điểm.”

Cả ngày Mạch Sanh Tiêu đều bồn thần, chỉ có rời xa Duật Tôn cô mới có thể sống tốt, nếu còn tiếp tục như vậy, cô thật sự sẽ phát điên mất, bây giờ đến cả ăn cơm, ngủ, thậm chí đi toilet, đánh răng cũng sợ thấy Duật Tôn sẽ xuất hiện trong gương.

Y giống như một cơn ác mộng, không đuổi đi được, trong lòng đầy sợ hãi.

Ngày kết hôn càng lúc càng tới gần.

Tuần cuối cùng.

Mạch Sanh Tiêu và Đào Thần đều đã mời hết khách, cha mẹ Đào cũng tới giúp.

Vợ chồng son tay trong tay đi lấy ảnh cưới, Sanh Tiêu có chút dấm chiêu, Đào Thần thấy cô thất thần, liền mở miệng nói: “Em rất ăn ảnh, chụp đẹp lắm.”

Mạch Sanh Tiêu thì thầm: “Tiếc là tóc lại ngắn, không tạo được kiểu đẹp.”

“Tóc ngắn mới đẹp, anh thích.”

Sanh Tiêu mỉm cười, đến bến xe buýt, Đào Thần lái xe của anh ra.

Từ xa đã trông thấy cửa viện ảnh đông người vây quanh, hai người nhìn nhau, vội chạy tới.

Đẩy mọi người ra chen cào, đã thấy trước cửa tiệm để một chậu than lớn, Mạch Sanh Tiêu dựa sát vào Đào Thần, bức ảnh hai người thâm tình nhìn nhau trong bộ áo cưới đang bị cháy trong chậu than, một nửa đã bị đốt đi, một nửa cháy đen thành thanh chen chúc trong đồng lửa, bên trong tiệm, nhân viên tiện tay đem thêm hai bộ album hình ném vào.

Sanh Tiêu mắt thấy ngọn lửa cắn nuốt sạch trên mặt nàng kia tia hân duyệt, nàng trừng lớn hai mắt, con mắt bị khói lửa hun đến đỏ ngầu đau đớn, nàng quay chụp bộ này ảnh chụp thời điểm, trong lòng đang suy nghĩ, nàng sẽ phải kết hôn, có thể có cái nhà, cùng rất nhiều người đồng dạng hạnh phúc.

Sanh Tiêu mắt thấy ngọn lửa đang nuốt sạch nụ cười trên mặt cô, cô trừng lớn hai mắt, con ngươi bị khói lửa hun đến đỏ ngầu đau đớn. Khi cô chụp bộ ảnh này, trong lòng đang suy nghĩ, cô muốn sẽ kết hôn, muốn có một gia đình, cũng sẽ được hạnh phúc như bao người khác.

“Đừng như vậy ... ” Mạch Sanh Tiêu không chút nghĩ ngợi lao đến, vươn tay vào đồng lửa, Đào Thần vội giữ lấy thất lưng cô: “Sanh Tiêu, em đừng như vậy.”

Mọi người đang vây quanh đều lắc đầu: “Ảnh cưới đẹp như vậy sao lại cháy như thế?”

“Đúng đó, theo thuyết pháp của tiên nhân, đây là điềm dữ.”

“Đúng vậy, vốn có ý nghĩa đầu bạc răng long, mà thế này thì ... ”

Sanh Tiêu ngồn xồn xuống, nhìn ảnh chụp bị cháy sạch, cô đẩy Đào Thần ra định lao vào trong viện ảnh, nhân viên bên trong bước tới: “Xin chào, cô cần giúp gì không ạ?”

“Ảnh cưới của chúng tôi vì sao lại như thế?” Khuôn mặt Đào Thần đầy phẫn nộ, xiết chặt hai nắm đấm.

“Ồ, viện ảnh cưới này là chúng tôi mới mua lại, những ảnh chưa ai nhận, chúng tôi liền hủy đi.”

“Cái gì là chưa ai nhận? Chúng tôi hẹn hôm nay lấy, lại nói, các người có quyền gì làm thế?”

“Vậy sao?” Quản lý đưa tay nâng kính lên: “Lấy hóa đơn ra cho tôi xem.”

Mạch Sanh Tiêu lấy giấy từ trong túi ra.

“Có lẽ là do sơ xuất của chúng tôi, nhưng mà khi bàn giao chủ cũ cũng không báo lại.”

Sanh Tiêu chỉ vào chậu than: “Nếu là hủy tất cả, vì sao lại chỉ có ảnh của chúng tôi? Không báo lại là chuyện của các người, nếu nơi này còn muốn kinh doanh, tại sao lại có thể đốt ảnh chụp trước mặt mọi người ... ai sai các người làm như vậy?”

Đám người bên cạnh cũng chỉ trích: “Đúng thế, sau này còn ai dám chụp ảnh cưới ở đây, cần phải kiện bọn họ ... ”

“Người ta vợ chồng son hào hứng đến chụp ảnh, thật là quá đáng.”

Người quản lý sắc mặt lúc xanh lúc trắng, xoay người đi vào trong viện, không đến một lúc, khi đi ra cầm theo một xấp tiền: “Đây là một vạn tiền bồi thường, phí chụp của hai người mới 4999, tính ra còn có lời.”

Mạch Sanh Tiêu tức không chịu nổi: “Tôi không cần tiền của ông, trả lại ảnh cho tôi, nếu không, tôi phải đi kiện các người! ”

“Tôi cũng chẳng tin, vậy cô đi kiện đi! ”

Sanh Tiêu xoay người, hai bức ảnh lớn cháy sạch chỉ còn lại tấm khung kính, cô khóc không ra nước mắt, vừa ngẩng mặt lên, liền thấy một chiếc xe thể thao quen thuộc đang nổ máy, cửa kính xe mở, hiện rõ khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông.

Mạch Sanh Tiêu không chút nghĩ ngợi cầm lấy tiền trong tay người quản lý, cô sải bước xông tới: “Duật Tôn, anh dừng lại cho tôi! ”

Đôi mắt phượng dài hẹp của người đàn ông xuyên qua kính râm nhìn vào gương chiếu hậu, y lái rất chậm, Sanh Tiêu đi giày đế bằng chạy theo, Đào Thần cuống cuống theo sau, nhưng vì chân vẫn chưa khỏi hẳn nên chạy rất chậm. Mạch Sanh Tiêu bất chấp tín hiệu đèn giao thông, chỉ mãi chạy theo xe Duật Tôn.

Xe cộ đông như nước, không ít ô tô điên cuồng ấn còi.

Duật Tôn sợ Mạch Sanh Tiêu xảy ra chuyện không may, liền nhấn chân ga lao vút đi.

Cô dùng sức ném tiền trong tay về phía trước: “Cút đi ... Duật Tôn, cầm ... thú! Khốn kiếp! ”

Mạch Sanh Tiêu thở không ra hơi, ngồi xồm xuống, ôm lấy đầu gối, cuộn mình ở giữa đường.

Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?

Cô che miệng lại, khi Đào Thần đuổi đến, chỉ thấy hai vai cô run rẩy, lưng cứng ngắc, thẳng cứng.

Dòng xe phía sau vì một màn này mà dừng lại, vài người còn xuống dưới nhặt tiền.

Có người bắt đầu ấn còi, “Không muốn sống nữa à, tránh ra! ”

Đào Thần vội ôm lấy bả vai Sanh Tiêu, đỡ cô đứng dậy, dắt cô lên vỉa hè gần đó, Mạch Sanh Tiêu lau nước mắt, hướng về phía xe kia quát: “Là Duật Tôn bức tôi thành như vậy, anh ta rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng buông tha! ”

“Đồ thần kinh! ” Tài xế đóng cửa kính xe, tự nhận mình đen đủi, gặp phải người chán sống.

Đào Thần dắt Mạch Sanh Tiêu ngồi xuống ghế đá, để Sanh Tiêu tựa đầu vào vai mình, Sanh Tiêu lấy tay lau nước mắt: “Ảnh cưới cũng không có, chúng ta phải kết hôn thế nào đây?”

Hai người ngồi trước bệ

ôi sao?”

“Phải nhớ rằng điều kiên tiên quyết chính là mấy người phải thuyết phục được Sanh Tiêu mới có thể tăng gấp đôi, còn cái này là tự tôi ra tay mới ký được.” Quản lý đắc ý, anh ta đi đến trước bàn làm việc của chị Vương: “Vương Công, cô mau bàn giao công việc đi, nhanh chóng chuẩn bị tài liệu cho hạng mục mới.”

Chị Vương xoẹt xoẹt tay kí tên: “Sợ là không được, tôi không quan tâm đến hạng mục này, hơn nữa gần đây tôi và Sanh Tiêu còn bận rộn với dự án bên Thái Dương, không có thời gian làm cái khác.”

“Cô cô ... ” tâm tình của quản lý cũng không bị phá vỡ, chẳng qua nghĩ đến bạn học cũ với nhau, muốn chị Vương tham gia hạng mục này, cũng là giúp cô ta phát tài, không ngờ cô ta lại từ chối ngay trước mặt mọi người.

“Quản lý, công việc trước mắt của tôi đều đã hoàn thành, ngài xem ... ” một nhân viên khác tự đề cử.

“Được, vậy giao cho cậu.”

Mạch Sanh Tiêu cầm tài liệu đi đến bên cạnh chị Vương, đưa thiệp mời bên trong cho cô, chị Vương vừa mở ra: “Ồ, nhanh như vậy, mọi thứ đều chuẩn bị xong rồi à?”

Sanh Tiêu gật đầu: “Vâng, gần xong.”

“Sanh Tiêu, chúc mừng em.”

Mạch Sanh Tiêu ngồi xuống cạnh cô ấy: “Chị Vương, cảm ơn chị luôn cân nhắc em, em có được ngày hôm nay, cũng là nhờ cả vào chị.”

“Ôi, khách khí làm gì.” Chị Vương vỗ nhẹ lên đầu gối cô: “Em có được ngày hôm nay, đều là dựa vào chính bản thân mình, khi chị còn trẻ, cũng giống như em vậy, làm việc như điên, bỏ qua không ít cơ hội, nhưng cẩn thận là tốt, điều đó luôn đúng.”

Chị Vương nhìn thiệp mời trong tay: “Ồ, không có ảnh cưới à?”

“Chủ nhật tuần này bọn em đi chụp, viện ảnh không cho bọn em chụp nhanh.”

“Như vậy cũng tốt, bình thường lúc nào cũng vội vàng, hiếm khi có ngày nghỉ phép, chuyện lớn một đời, cũng không thể qua loa.”

Khóe miệng Mạch Sanh Tiêu gượng gạo cười, cô gật đầu.

Chân Đào Thần sau một tuần đã đỡ hơn nhiều, tuy rằng đi lại chưa tiện, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc chụp ảnh cưới.

Hai người đi lên tầng hai chọn lễ phục, phòng của nam và nữ ở hai hướng khác nhau, Mạch Sanh Tiêu đi vào, bên trong bật điều hòa, cửa bị đóng lại, người đưa cô vào vội vàng đi tiếp đón vị khách khác.

Mạch Sanh Tiêu theo như dặn dò lúc trước chọn hai bộ váy cưới, một bộ chụp trong nhà, một bộ chụp ngoại cảnh, cần phải sắp xếp.

Màu sắc của lễ phục rất đa dạng, cô đem bộ đã chọn ưng đặt lên ghế, cởi áo khoác chuẩn bị mặc thử, tay cô vừa chạm vào khóa kéo, cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Sanh Tiêu sợ hãi, theo bản năng trốn về phía sau giá treo váy: “Sao anh lại ở đây?”

Đối với sự xuất hiện của Duật Tôn, cô chỉ có thể dùng bốn chữ “Âm hồn bất tán” để miêu tả.

Người đàn ông đóng cửa lại, đặt một chiếc ghế ngồi dựa vào sau cánh cửa: “Em muốn kết hôn?”

“Có liên quan gì đến anh?”

“Em nên đưa thiệp mời cho tôi.”

“Tạo điều kiện cho anh phá hủy hôn lễ của tôi sao?” Hai tay Mạch Sanh Tiêu che trước ngực, vẻ mặt phòng bị.

“Không cần che, cho dù em có mặc nhiều thế nào, tôi cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ em khi không mặc quần áo.” Duật Tôn gác một chân lên: “Sanh Tiêu, em yên tâm, tôi sẽ để em kết hôn.”

Mạch Sanh Tiêu khi nghe những lời nói này, so với nghe câu không cho phép cô kết hôn còn khiến trong lòng cô run sợ hơn: “Nếu đã vậy, anh đi ra ngoài đi.”

“Sanh Tiêu, anh khuyên em một câu.”

Sanh Tiêu giữ chặt áo cưới trong tay, màu trắng tinh khôi như đâm vào đôi mắt khiến Duật Tôn đau nhức: “Em bây giờ trở lại là lựa chọn tốt nhất, không nên đợi đến khi cánh chim gãy tận, hết hy vọng mới chịu quay đầu, không phải sao?”

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì.”

“Một ngày nào đó em sẽ hiểu.” Duật Tôn đứng dậy, kéo ghế ra: “Tôi sẽ cho em tự trải nghiệm, cảm giác muốn mà không có được là như thế nào.”

Nói xong y kéo cửa đi ra ngoài.

Đào Thần chọn xong quần áo đi tới, cách đó không xa liền thấy Duật Tôn đi từ trong phòng thay đồ nữ ra, anh vội kiễ chân chạy đến: “Sanh Tiêu ... ”

Mạch Sanh Tiêu suy sụp ngồi bên cạnh lễ phục, Đào Thần đóng sầm cửa lại, anh ngồi xuống, nắm lấy vai Sanh Tiêu: “Không sao chứ?”

“Đào Thần.” Bên má Mạch Sanh Tiêu tựa vào bờ vai anh: “Em sợ, anh ta càng im ắng, em càng sợ, em vẫn luôn cảm thấy dù chúng ta có chạy đi đâu cũng không trốn được khỏi mắt của anh ta. Đào Thần, em thật sự muốn kết hôn với anh, sau khi kết hôn, chúng ta có thể cùng nhau sống cuộc sống bình thường, nhưng mà, Duật Tôn có thể buông tha cho em sao? Anh ta nói, anh ta sẽ để em kết hôn, em không tin, anh ta còn nói, bây giờ em quay trở lại là lựa chọn tốt nhất, anh nói xem, anh ta có thể hãy không lại làm ra chuyện gì khác?”

Đào Thần nhẹ vỗ lên lưng cô: “Sanh Tiêu, chúng ta kết hôn là quyền của chúng ta, anh ta không trói buộc được chúng ta, không cần phải nghĩ đến sự tồn tại của anh ta, nào, đi ra ngoài trang điểm.”

Cả ngày Mạch Sanh Tiêu đều bồn thần, chỉ có rời xa Duật Tôn cô mới có thể sống tốt, nếu còn tiếp tục như vậy, cô thật sự sẽ phát điên mất, bây giờ đến cả ăn cơm, ngủ, thậm chí đi toilet, đánh răng cũng sợ thấy Duật Tôn sẽ xuất hiện trong gương.

Y giống như một cơn ác mộng, không đuổi đi được, trong lòng đầy sợ hãi.

Ngày kết hôn càng lúc càng tới gần.

Tuần cuối cùng.

.
. .

Mạch Sanh Tiêu và Đào Thần đều đã mời hết khách, cha mẹ Đào cũng tới giúp.

Vợ chồng son tay trong tay đi lấy ảnh cưới, Sanh Tiêu có chút dấm chiêu, Đào Thần thấy cô thất thần, liền mở miệng nói: “Em rất ăn ảnh, chụp đẹp lắm.”

Mạch Sanh Tiêu thì thầm: “Tiếc là tóc lại ngắn, không tạo được kiểu đẹp.”

“Tóc ngắn mới đẹp, anh thích.”

Sanh Tiêu mỉm cười, đến bên xe buýt, Đào Thần lái xe của anh ra.

Từ xa đã trông thấy cửa viện ảnh đông người vây quanh, hai người nhìn nhau, vội chạy tới.

Đẩy mọi người ra chen vào, đã thấy trước cửa tiệm để một chậu than lớn, Mạch Sanh Tiêu dựa sát vào Đào Thần, bức ảnh hai người thâm tình nhìn nhau trong bộ áo cưới đang bị cháy trong chậu than, một nửa đã bị đốt đi, một nửa cháy đen thành thanh chen chúc trong đống lửa, bên trong tiệm, nhân viên tiện tay đem thêm hai bộ album hình ném vào.

Sanh Tiêu mắt thấy ngọn lửa đang nuốt sạch nụ cười trên mặt cô, cô trừng lớn hai mắt, con ngươi bị khói lửa hun đến đỏ ngầu đau đớn. Khi cô chụp bộ ảnh này, trong lòng đang suy nghĩ, cô muốn sẽ kết hôn, muốn có một gia đình, cũng sẽ được hạnh phúc như bao người khác.

“Đừng như vậy ...” Mạch Sanh Tiêu không chút nghĩ ngợi lao đến, vươn tay vào đồng lửa, Đào Thần vội giữ lấy thất lưng cô: “Sanh Tiêu, em đừng như vậy.”

Mọi người đang vây quanh đều lắc đầu: “Ảnh cưới đẹp như vậy sao lại cháy như thế?”

“Đúng đó, theo thuyết pháp của tiền nhân, đây là điềm dữ.”

“Đúng vậy, vốn có ý nghĩa đầu bạc răng long, mà thế này thì ...”

Sanh Tiêu ngồn xồn xuống, nhìn ảnh chụp bị cháy sạch, cô đẩy Đào Thần ra định lao vào trong viện ảnh, nhân viên bên trong bước tới: “Xin chào, cô cần giúp gì không ạ?”

“Ảnh cưới của chúng tôi vì sao lại như thế?” Khuôn mặt Đào Thần đầy phẫn nộ, xiết chặt hai nắm đấm.

“Ồ, viện ảnh cưới này là chúng tôi mới mua lại, những ảnh chưa ai nhận, chúng tôi liền hủy đi.”

“Cái gì là chưa ai nhận? Chúng tôi hẹn hôm nay lấy, lại nói, các người có quyền gì làm thế?”

“Vậy sao?” Quản lý đưa tay nâng kính lên: “Lấy hóa đơn ra cho tôi xem.”

Mạch Sanh Tiêu lấy giấy từ trong túi ra.

“Có lẽ là do sơ xuất của chúng tôi, nhưng mà khi bàn giao chủ cũ cũng không báo lại.”

Sanh Tiêu chỉ vào chậu than: “Nếu là hủy tất cả, vì sao lại chỉ có ảnh của chúng tôi? Không báo lại là chuyện của các người, nếu nơi này còn muốn kinh doanh, tại sao lại có thể đốt ảnh chụp trước mặt mọi người ... ai sai các người làm như vậy?”

Đám người bên cạnh cũng chỉ trích: “Đúng thế, sau này còn ai dám chụp ảnh cưới ở đây, cần phải kiện bọn họ ...”

“Người ta vợ chồng son hào hứng đến chụp ảnh, thật là quá đáng.”

Người quản lý sắc mặt lúc xanh lúc trắng, xoay người đi vào trong viện, không đến một lúc, khi đi ra cầm theo một xấp tiền: “Đây là một vạn tiền bồi thường, phí chụp của hai người mới 4999, tính ra còn có lời.”

Mạch Sanh Tiêu tức không chịu nổi: “Tôi không cần tiền của ông, trả lại ảnh cho tôi, nếu không, tôi phải đi kiện các người!”

“Tôi cũng chẳng tin, vậy cô đi kiện đi!”

Sanh Tiêu xoay người, hai bức ảnh lớn cháy sạch chỉ còn lại tấm khung kính, cô khóc không ra nước mắt, vừa ngẩng mặt lên, liền thấy một chiếc xe thể thao quen thuộc đang nổ máy, cửa kính xe mở, hiện rõ khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông.

Mạch Sanh Tiêu không chút nghĩ ngợi cầm lấy tiền trong tay người quản lý, cô sải bước xông tới: “Duật Tôn, anh đứng lại cho tôi!”

Đôi mắt phượng dài hẹp của người đàn ông xuyên qua kính râm nhìn vào gương chiếu hậu, y lái rất chậm, Sanh Tiêu đi giày đế bằng chạy theo, Đào Thần cuống cuống theo sau, nhưng vì chân vẫn chưa khỏi hẳn nên chạy rất chậm. Mạch Sanh Tiêu bất chấp tín hiệu đèn giao thông, chỉ mãi chạy theo xe Duật Tôn.

Xe cộ đông như nước, không ít ô tô điên cuồng ấn còi.

Duật Tôn sợ Mạch Sanh Tiêu xảy ra chuyện không may, liền nhấn chân ga lao vút đi.

Cô dùng sức ném tiền trong tay về phía trước: “Cút đi ... Duật Tôn, cầm ... thú! Khốn kiếp!”

Mạch Sanh Tiêu thở không ra hơi, ngồi xồm xuống, ôm lấy đầu gối, cuộn mình ở giữa đường.

Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?

Cô che miệng lại, khi Đào Thần đuổi đến, chỉ thấy hai vai cô run rẩy, lưng cứng ngắc, thẳng cứng.

Dòng xe phía sau vì một màn này mà dừng lại, vài người còn xuống dưới nhặt tiền.

Có người bắt đầu ăn còi: “Không muốn sống nữa à, tránh ra! ”

Đào Thần vội ôm lấy bả vai Sanh Tiêu, đỡ cô đứng dậy, dắt cô lên vỉa hè gần đó, Mạch Sanh Tiêu lau nước mắt, hướng về phía xe kia quát lên: “Là Duật Tôn bức tôi thành như vậy, anh ta rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng buông tha! ”

“Đồ thần kinh! ” Tài xế đóng cửa kính xe, tự nhận mình đen đủi, gặp phải người chán sống.

Đào Thần dắt Mạch Sanh Tiêu ngồi xuống ghế đá, để Sanh Tiêu tựa đầu vào vai mình, Sanh Tiêu lấy tay lau nước mắt: “Ảnh cưới cũng không có, chúng ta phải kết hôn thế nào đây?”

Hai người ngồi trước bên xe buýt, tới gần giữa trưa mới về nhà.

Mẹ Đào vừa lúc từ phòng bếp đi ra: “Ảnh cưới

n xe buýt, tới gần giữa trưa mới về nhà.

Mẹ Đào vừa lúc từ phòng bếp đi ra: “Ảnh cưới đâu? Mau ẹ xem một chút.”

Mạch Sanh Tiêu cúi đầu thấp xuống, đi vào toilet rửa mặt.

“Mẹ.” Đào Thần đành phải nói dối: “Viện ảnh kia bị bán đi rồi, ảnh chụp của bọn con không tìm thấy, nói là không có.”

“Cái gì?” Ba Đào tức giận buông tờ báo trong tay xuống: “Còn có chuyện như vậy nữa sao! ”

Mạch Sanh Tiêu đi ra khỏi toilet, trên mặt dùng làm khăn mặt tùy ý lau qua, trên tóc còn dính nước, mẹ Đào giữ chặt tay cô: “Thật sự là uất ức cho Sanh Tiêu nhà chúng ta, vậy bây giờ chụp bù có kịp không?”

Đào Thần lắc đầu, suy sụp ngồi xuống ghế: “Chắc không kịp, phải hẹn trước, gần đây nhiều người kết hôn, chỉ sợ phải chờ lâu.”

“Như vậy sao được, kết hôn mà không có hình cưới thì coi sao được.”

Đào mẹ kéo Sanh Tiêu ngồi xuống bên cạnh: “Đây chính là đại sự, Sanh Tiêu không còn thân nhân nào khác, chúng ta cũng không thể để cho con chịu thiệt thòi, người khác có, con dâu ta cũng phải có.”

Mạch Sanh Tiêu sống mũi cay cay, vừa kích động lại cảm thấy áy náy, cho dù lúc này đi chụp hình bù, cô sợ Duật Tôn sau khi biết sẽ lại đến phá hỏng.

Tiếng chuông cửa vang lên, Đào Thần mở cửa, là Thư Diễm mang theo túi lớn túi nhỏ chui vào: “Cháu chào chú dì, chú rể cùng tân nương.”

“A, Thư Diễm vào đây.” Đào mẹ nhanh chóng đứng dậy mời vào: “Sao lại mang nhiều đồ như vậy.”

“Là cháu chuẩn bị cho Sanh Tiêu, dì ngồi đi ạ, cháu không khách khí.” Cô đi vào ngồi bên cạnh Sanh Tiêu: “Làm sao mặt mày ủ dột vậy?”

Đào mẹ thở dài, đem chuyện kể đơn giản cho Thư Diễm nghe.

“Này, tớ biết đây là đại sự, để tớ lo liệu.” Thư Diễm kéo tay Mạch Sanh Tiêu: “Tớ có mang theo áo cưới, đi, đi thử một chút.”

Hai người đi vào phòng, Thư Diễm khóa chặt cửa lại.

Cô xoay người lại, sắc mặt nghiêm trọng: “Có phải Duật Tôn làm không?”

“Ngoài anh ta ra còn ai có thể nữa?” Mạch Sanh Tiêu đầu đau muốn nứt, cô ngồi ở mép giường. Lần trước bị Duật Tôn phá tan tành những gì cô có được, tình cảm dành cho dương cầm cũng không dễ dàng khôi phục, chỉ là vẫn cứ mang theo tạp âm, hôm nay, y lại cư nhiên đốt hình cưới của cô.

“Anh ta đúng là điên.” Thư Diễm ôm lấy vai Sanh Tiêu: “Vậy phải làm sao bây giờ, tớ sợ ngày tổ chức hôn lễ sẽ bị anh ta đến gây chuyện.”

Mạch Sanh Tiệp che mặt lại: “Tớ cũng sợ như thế”. Giọng nói của cô xuyên qua khe hở, có vẻ mông lung là bất đắc dĩ, Sanh Tiệp để tay xuống: “Tớ cũng Đào Thần có bàn bạc qua, hôn lễ chúng tớ sẽ tổ chức trong nhà, còn chỗ kia là ở ngoại ô, Duệ Tôn có thể không tìm được chỗ kia.”

“Vậy ba mẹ anh ấy có đồng ý không?”

Sanh Tiệp gật đầu: “Mới đầu muốn tổ chức tại khách sạn, nhưng Đào Thần nói nếu làm tại nhà thì thoải mái nào nhiệt hơn, nên ba mẹ đồng ý ngay.”

“Vậy là tốt rồi”

Ngày kết hôn, có nhiều sương mù, hơn nữa lại rất lạnh, Sanh Tiệp không có nhà, cho nên đón dâu ở khách sạn. Thư Diễm mặc váy phù dâu, lạnh buốt phải run cầm cập: “Thời tiết này quái quỷ quá, thật là lạnh cóng mà.”

Nơi thuê tổ chức hôn lễ là một căn phòng rộng, xếp mười mấy bàn dùng để bày yến tiệc.

Cửa phòng trang trí màu hồng phấn, Đào gia thân thích rất nhiều, mọi người đều chen chúc tại tân phòng muốn xem tân nương tử.

Một chiếc xe thể thao xa hoa lặng lẽ dừng ở đầu đường.

Người đàn ông mở cửa xe bước xuống, ở hiện trường hôn lễ không có hình cưới, chỉ có một bức tranh khổng lồ bày ở đó. Thư Diễm nói, bây giờ ai quy định kết hôn phải chụp hình cưới? Vậy nên cô đặc biệt mời người làm một bức tranh cho Sanh Tiệp và Đào Thần.

Tay của người đàn ông phủ lên lúm đồng tiền như hoa trên mặt của Sanh Tiệp, đầu ngón tay y tinh tế vuốt phẳng, khoe miệng cười dẫn ra một nụ cười âm trầm hờ hững.

“Tân nương tử đi ra, nghi thức bắt đầu sao ... ”

Có người ở trong đám đông hô lớn.

Duệ Tôn thu tay lại, cất bước đi vào.

dâu? Mau ẹ xem một chút.”

Mạch Sanh Tiệp cúi đầu thấp xuống, đi vào toilet rửa mặt.

“Mẹ.” Đào Thần đành phải nói dối: “Viện ảnh kia bị bán đi rồi, ảnh chụp của bọn con không tìm thấy, nói là không có.”

“Cái gì?” Ba Đào tức giận bùng nổ báo trong tay xuống: “Còn có chuyện như vậy nữa sao! ”

Mạch Sanh Tiệp đi ra khỏi toilet, trên mặt dùng làm khăn mặt tùy ý lau qua, trên tóc còn dính nước, mẹ Đào giữ chặt tay cô: “Thật sự là uất ức cho Sanh Tiệp nhà chúng ta, vậy bây giờ chụp bù có kịp không?”

Đào Thần lắc đầu, suy sụp ngồi xuống ghế: “Chắc không kịp, phải hẹn trước, gần đây nhiều người kết hôn, chỉ sợ phải chờ lâu.”

“Như vậy sao được, kết hôn mà không có hình cưới thì coi sao được.”

Đào mẹ kéo Sanh Tiệp ngồi xuống bên cạnh: “Đây chính là đại sự, Sanh Tiệp không còn thân nhân nào khác, chúng ta cũng không thể để cho con chịu thiệt thòi, người khác có, con dâu ta cũng phải có.”

Mạch Sanh Tiệp sống mũi cay cay, vừa kích động lại cảm thấy áy náy, cho dù lúc này đi chụp hình bù, cô sợ Duệ Tôn sau khi biết sẽ lại đến phá hỏng.

Tiếng chuông cửa vang lên, Đào Thần mở cửa, là Thư Diễm mang theo túi lớn túi nhỏ chui vào: “Cháu chào chú dì, chú rể cùng tân nương.”

“A, Thư Diễm vào đây.” Đào mẹ nhanh chóng đứng dậy mời vào: “Sao lại mang nhiều đồ như vậy.”

“Là cháu chuẩn bị cho Sanh Tiệp, dì ngồi đi ạ, cháu không khách khí.” Cô đi vào ngồi bên cạnh Sanh Tiệp: “Làm sao mặt mày ủ dột vậy?”

Đào mẹ thở dài, đem chuyện kể đơn giản cho Thư Diễm nghe.

“Này, tớ biết đây là đại sự, để tớ lo liệu.” Thư Diễm kéo tay Mạch Sanh Tiêu: “Tớ có mang theo áo cưới, đi, đi thử một chút.”

Hai người đi vào phòng, Thư Diễm khóa chặt cửa lại.

Cô xoay người lại, sắc mặt nghiêm trọng: “Có phải Duật Tôn làm không?”

“Ngoài anh ta ra còn ai có thể nữa?” Mạch Sanh Tiêu đầu đau muốn nứt, cô ngồi ở mép giường. Lần trước bị Duật Tôn phá tan tành những gì cô có được, tình cảm dành cho dương cầm cũng không dễ dàng khôi phục, chỉ là vẫn cứ mang theo tạp âm, hôm nay, y lại cư nhiên đốt hình cưới của cô.

“Anh ta đúng là điên.” Thư Diễm ôm lấy vai Sanh Tiêu: “Vậy phải làm sao bây giờ, tớ sợ ngày tổ chức hôn lễ sẽ bị anh ta đến gây chuyện.”

Mạch Sanh Tiêu che mặt lại: “Tớ cũng sợ như thế”. Giọng nói của cô xuyên qua khe hở, có vẻ mông lung là bất đắc dĩ, Sanh Tiêu để tay xuống: “Tớ cũng Đào Thần có bàn bạc qua, hôn lễ chúng tớ sẽ tổ chức trong nhà, còn chỗ kia là ở ngoại ô, Duật Tôn có thể không tìm được chỗ kia.”

“Vậy ba mẹ anh ấy có đồng ý không?”

Sanh Tiêu gật đầu: “Mới đầu muốn tổ chức tại khách sạn, nhưng Đào Thần nói nếu làm tại nhà thì thoải mái nào nhiệt hơn, nên ba mẹ đồng ý ngay.”

“Vậy là tốt rồi”

Ngày kết hôn, có nhiều sương mù, hơn nữa lại rất lạnh, Sanh Tiêu không có nhà, cho nên đón dâu ở khách sạn. Thư Diễm mặc váy phù dâu, lạnh buốt phải run cầm cập: “Thời tiết này quái quỷ quá, thật là lạnh cóng mà.”

Nơi thuê tổ chức hôn lễ là một căn phòng rộng, xếp mười mấy bàn dùng để bày yến tiệc.

Cửa phòng trang trí màu hồng phấn, Đào gia thân thích rất nhiều, mọi người đều chen chúc tại tân phòng muốn xem tân nương tử.

.
. .

Một chiếc xe thể thao xa hoa lặng lẽ dừng ở đầu đường.

Người đàn ông mở cửa xe bước xuống, ở hiện trường hôn lễ không có hình cưới, chỉ có một bức tranh khổng lồ bày ở đó. Thư Diễm nói, bây giờ ai quy định kết hôn phải chụp hình cưới? Vậy nên cô đặc biệt mời người làm một bức tranh cho Sanh Tiêu và Đào Thần.

Tay của người đàn ông phủ lên lúm đồng tiền như hoa trên mặt của Sanh Tiêu, đầu ngón tay y tinh tế vuốt phẳng, khóe miệng câu dẫn ra một nụ cười âm trầm hờ hững.

“Tân nương tử đi ra, nghi thức bắt đầu sao ... ”

Có người ở trong đám đông hô lớn.

Duật Tôn thu tay lại, cất bước đi vào.

105. Chương 105: Sanh Tiêu, Em Đã Tuyệt Vọng Chưa?

Mạch Sanh Tiêu mặc áo cưới do Thư Diễm chọn cho cô, xương quai xanh vừa khéo hiện ra, sau lưng, hai gò xương tý bà cũng thoát ẩn thoát hiện để lộ chiếc lưng trần gợi cảm đến mê người.

Duật Tôn đứng ở trong đám người đông đúc, hần mặc một bộ đồ tây màu trắng, mang vẻ anh tuấn hơn người.

Bên cạnh có một bé gái ngẩng mặt lên, con bé giữ chặt tay mẹ: “Mẹ, mẹ, Bạch Mã Hoàng Tử a.”

Người thiếu phụ trẻ tuổi quay sang nhìn về phía Duật Tôn, cô nở nụ cười hiền hòa, rồi khom người ôm con gái vào trong lòng: “Đúng là Bạch Mã Hoàng Tử của Công Chúa Bạch Tuyết ”

“Không phải đâu, là Bạch Mã Hoàng Tử của con”. Con bé ôm chặt cổ mẹ, nó còn nhỏ, có điều còn chưa được học qua, mặc quần áo màu trắng, không nhất định là thiên sứ, mà rất có khả năng là ác quỷ giở quỷ trang.

Người được mời đến chủ trì hôn lễ là một ông lão, người đã từng chủ trì qua không ít hôn lễ, Đào Thần cũng là được ông trông coi từ nhỏ cho tới lớn, đến dự hôn lễ đều là các bạn bè gần đó và người thân, cả lễ đường vô cùng náo nhiệt.

Duật Tôn nhìn về phía Sanh Tiêu trên khán đài, cô nở nụ cười e thẹn, hạnh phúc như gần trong gang tấc.

Hạnh phúc của cô thì ở đây, còn hạnh phúc của y ở đâu?

Duật Tôn chẳng biết tại sao lại phải giữ chặt Sanh Tiêu bên mình, y vốn nên buông tay, cho dù cô có cuộc sống vui vẻ hay buồn đau, cũng không liên quan đến y. Có thể hẳn chính là cảm thấy nụ cười trên mặt Sanh Tiêu chớm tắt, sau khi ly hôn, đến nay lòng của y vẫn thế không thể buông, quay đầu nhìn lại, vẫn côi cút một mình như lúc trước. Nhưng Sanh Tiêu giờ đã có Đào Thần, cô không hề kiêng dè ở trước mặt y còn phô bày ra cuộc sống tốt đẹp, Duật Tôn muốn níu kéo cô giữ chặt cô bên mình, có thể cô đã đi quá xa, thậm chí khi quay đầu nhìn lại, nở một nụ cười hay một hy vọng xa vời cũng chưa từng cho y.

Duật Tôn vốn có thể có trăm ngàn loại thủ đoạn để đối phó Sanh Tiêu, có thể lòng của cô nếu không chết, cũng sẽ không bao giờ đứng về phía y, y càng ngày càng gần ranh giới cuối cùng với Mạch Sanh Tiêu, y thậm chí không tiếc giam cầm cô bức bối đến không thể xoay người trong một vòng luẩn quẩn nhỏ hẹp, rồi nhìn thấy sắc mặt cô từ tràn trề hy vọng đến gần như tuyệt vọng rồi chết.

Là y tàn nhẫn sao?

Duật Tôn nhẹ nhắm lại mắt phượng.

Y lắc đầu, không.

Y chỉ là muốn đem Sanh Tiêu giữ ở bên mình, không hơn.

Nếu như Mạch Sanh Tiêu có thể vươn tay ra nắm lấy đôi tay này của y, y có thể sẽ đối xử thật tốt với cô, cho cô thứ tốt nhất, cho cô tất cả những gì cô muốn, Duật Tôn quá cô độc nên chỉ muốn giữ ai đó ở bên cạnh cùng mình, người đó không phải oanh oanh yến yến, không phải Mạc Y, mà là cô gái có tên Mạch Sanh Tiêu.

Tầm mắt y mê ly, mặc dù có thể biết trước sau này Sanh Tiêu đối với y có bao nhiêu là hận ý, có thể y đã không hối tiếc, thế giới của y vĩnh viễn không có hai từ buông tay, thay vì làm cho y trở thành người khác, còn không bằng lôi kéo Sanh Tiêu, cả hai cùng đau khổ, y cũng không thể để Mạch Sanh Tiêu một mình có được hạnh phúc!

Thư Diễm trong tay cầm hộp nhẫn cưới của Sanh Tiêu, cô bị đông cứng đến lạnh run, tự đáy lòng cảm thấy mừng thay Mạch Sanh Tiêu, thấy Đào Thần đứng ở trước khán đài kéo tay Sanh Tiêu, Thư Diễm vuốt tóc dài nhìn về phía cách đó không xa.

Cô động tác xoay mình cứng đờ, lúc này bị đông lạnh bây giờ mặt càng phát ra trắng bệch như tờ giấy trong suốt, Duật Tôn sát khí quá mạnh mẽ, y vóc dáng lại cao, đứng trong đám người đông kia, cơ hồ chỉ liếc là có thể trông thấy ngay.

“Thư Diễm, Thư Diễm ... ”

Mạch Sanh Tiêu gọi cô, hộp nhẫn kết hôn của cô và Đào Thần còn đang trong tay Thư Diễm giữ.

Môi Thư Diễm run lên, cô khép chặt lại áo choàng, Duật Tôn nghiêng người đi đến ánh mắt vừa lúc cùng cô nhìn nhau.

Mạch Sanh Tiêu thấy cô không trả lời, vội vàng đi tới: “Cậu làm sao vậy? Đưa nhẫn đây ỉnh”

Thư Diễm cầm lấy tay Sanh Tiêu, vội kéo cô quay lưng lại, Mạch Sanh Tiêu thấy cô sợ đến như vậy, tim trong ngực đột nhiên đập rất nhanh: “Có phải là ... ”

Cô nghĩ Duật Tôn sẽ không xuất hiện, ít nhất cũng nể tình xưa cho cô một đường sống.

Sanh Tiêu thấy Thư Diễm không trả lời, cô vừa muốn quay lại nhìn rõ, liền nghe được một giọng nói từ bên dưới truyền đến: “Thư Diễm, cô đây là lần thứ hai vì Sanh Tiêu làm phù dâu sao?”

Trong đám đông lập tức ồn ào hẳn lên.

“Cái gì! Cô dâu đã từng ly hôn ... ”

“Trời ạ, đứa nhỏ Đào Thần này làm sao tìm người phụ nữ đã ly hôn ... ”

“Này cô dâu xinh đẹp thế này, mà đã ly hôn sao, có phải hay không cũng đã có con?”

Mạch Sanh Tiêu sắc mặt trắng bệch xoay sang chỗ khác, sau đó liền thấy rõ khuôn mặt Duật Tôn, cô toàn thân run rẩy, trong lòng cô chỉ còn lại đám cưới này là may mắn cũng bị đập tắt sạch sẽ, y chỉ cần một câu, có thể đem chuyện này vốn đã vùi chôn từ lâu làm rối loạn cả lên, y có chết cũng lười theo cô chết cùng không chịu buông tha cho cô đường sống, miệng Sanh Tiêu run lên, lạnh toàn thân từng tế bào đều giống như đang bị cắt xẻ ra.

“Duật thiếu, hôm nay là ngày tốt của Sanh Tiêu, mong anh đừng như vậy.” Cho dù ngay cả Thư Diễm từ trước đến nay tính tình như lửa của cũng nhịn không được mở miệng cầu xin.

“Hừ.” Duật Tôn lại cười lạnh lạnh: “Những ngày bình yên của cô ấy? Cô ấy có lá gan cùng hán tại đây lên lút kết hôn, còn sợ gì người khác biết rõ cô ấy đã từng kết hôn?” Nam nhân đi ra từ đám người, bước lên khán đài.

Đào Thần vội vàng chạy đến bảo vệ Sanh Tiêu, Duật Tôn thanh âm giảm thấp xuống: “Tôi nói rồi, sẽ để cho các người kết hôn, tôi nói hết mấy câu rồi sẽ đi, các người muốn đuổi tôi, cũng không sao.” Tầm mắt người đàn ông quét qua mấy chục bàn tiệc: “Nơi này, coi chừng tôi làm cho các người tất cả đều đổ bể.”

Y nói chuyện khẩu khí lạnh nhạt, phẳng phất chuyện gì nói ra từ miệng Y, đều là dĩ nhiên.

“Anh đến tốt cùng là muốn như thế nào?” Mạch Sanh Tiêu sắc mặt tức giận, ở đây lại có nhiều người, nên không tiện nổi cáu: “Anh nói, anh sẽ để cho tôi vui vẻ kết hôn, anh còn đến đây phá rối, thì làm sao tôi có thể tiếp tục nữa?”

“Là em chính mình nghe lầm.” Duật Tôn bước đến gần: “Tôi chưa nói để cho em vui vẻ, tôi lúc trước đã từng cảnh cáo em, có thể em không nghe.”

“Vì cái gì tôi đã gặp anh? Tôi hy vọng tôi chưa từng gặp qua anh, anh xem như tôi chết rồi không được sao?” Sanh Tiêu giẫm phải giày cao gót thân thể lung lay sắp ngã, cô sợ cô có một ngày thật sự sẽ chết trong tay Duật Tôn, cô sợ cô thật sự sẽ bị bức đến phát điên.

Mạch Sanh Tiêu cứ nghĩ chỉ cần cô rời xa Duật Tôn, liền có thể giải thoát hết tất cả, cô chưa bao giờ nghĩ tới Duật Tôn lại một lần nữa dùng bộ mặt tàn nhẫn mà thông thả xuất hiện, phá tan nát hết sự tốt đẹp của cô đang có. Y phá hư hôn lễ của cô, làm cho cô nhục nhã trước mặt mọi người, Duật Tôn khoe mắt lạnh lùng, giữa hai lông mày chau lại nâng lên sắc bén mà tàn nhẫn: “Mạch Sanh Tiêu, tôi chơi đùa phụ nữ dùng mơ tưởng mà có thể tái giá với người khác, em ở bước xuống giường của tôi, còn có thể bò lên trên giường người khác sao?”

Thanh âm nam nhân không cao không thấp, đủ làm cho những người dưới khán đài kia đang vểnh tai xem náo nhiệt đều nghe thấy.

Chỉ một các chữ “chơi”, có thể làm kích thích tất cả.

“Đào Thần, lấy cô ấy làm vợ có thể tin được hay không đây? Cũng đừng nói trước kia cô ta là bị người bao dưỡng, như vậy đã có thể hồ thẹn chết người rồi ... ”

“Các người nói đủ chưa! ” Đào Thần ôm Sanh Tiêu ở trước ngực che chở: “Duật Tôn, tôi mặc kệ Sanh Tiêu trước đây như thế nào, hiện tại cô ấy là vợ của tôi, tôi đã quyết định cưới cô ấy, tôi sẽ chấp nhận tất cả quá khứ của cô ấy, anh cho dù phá hủy tất cả nơi đây, thì cũng không ai có thể chia lìa chúng tôi được! ”

“Có đúng thế không?” Duật Tôn vóc dáng rất cao, đứng trước mặt Đào Thần cao hơn nữa cái đầu: “Anh có thật nghĩ là tôi không thể chia lìa được hai người?”

Mạch Sanh Tiêu biết rõ người đàn ông này chuyện gì nói ra cũng có thể làm được, cô sợ Đào Thần tức giận, vội vàng nắm lấy cánh tay của anh: “Đào thần, hôm nay là ngày tốt của chúng ta, đừng làm cho người khác chê cười.”

“Sanh Tiêu, em không biết là mình chính là câu chuyện cười sao?” Duật Tôn tất nhiên không có ý định buông tha cho cô: “Lúc trước, em vì giúp chị gái của mình trốn tránh tội danh giết người, tự cam tâm tình nguyện bị tôi bao dưỡng, về sau, lại vì chuyện tương tự mà gả cho tôi, tôi cứ nghĩ em lúc đó đi theo tôi là vì thật lòng với tôi, không nghĩ tới mới ly hôn không bao lâu, em liền đi theo thầy giáo thời đại học của mình. Em nói thật cho tôi biết, có phải hai người là đã cấm sừng tôi từ lâu?”

Lòng ngực Mạch Sanh Tiêu giống như bị xé ra rất đau, y bề cong sự thật như vậy, làm cho những người kia đều tin tưởng là mọi việc là thế.

Trong khóe mắt Sanh Tiêu ánh lên từng giọt nước mắt, hàm răng cô cắn chặt lấy môi, trong khoan miệng nồng nặc mùi máu tanh, Duật Tôn nhìn qua thân thể ốm yếu của cô, hai tay cô siết chặt lấy chiếc váy, với bộ dạng cô vô cùng bị thương này, có thể thấy chỉ một cây rơm rạ rơi phải, cũng có thể làm cô sụp ngã.

“Các người nếu đã kết hôn, vậy thì có giấy hôn thú không?” Duật Tôn quay mắt đi, không nhìn tới Mạch Sanh Tiêu, thần sắc y chắc chắn: “Hay là để che mắt tất cả mọi người ở đây liền tổ chức cái hôn lễ này?”

Dưới khán đài, đột nhiên một người thân của Đào Thần bước đến lên tiếng: “Đào Thần, con hãy mang giấy kết hôn ra cho hắn xem, đã đến giờ lành rồi, lại còn ở đây dây dưa, qua giờ lành là không tốt đâu.”

Mặt Đào Thần tái xanh, giấu cũng không được.

Mạch Sanh Tiêu cảm thấy rất áy náy, nếu không phải tại cô đợi đến xế chiều mới đi công chứng, thì sẽ không làm cho Đào Thần lâm vào hoàn cảnh lúng túng và xấu hổ như bây giờ.

Cô nhìn thấy khóe miệng Duật Tôn nở nụ cười, trong lòng đột nhiên cảm thấy tức giận lên.

Mạch Sanh Tiêu xông tới đẩy y một cái: “Hèn hạ, anh thậm chí ngay cả việc này cũng cho người điều tra ra, Duật Tôn, chẳng lẽ anh thật sự muốn ép tôi tới đường cùng anh mới vừa lòng sao?”

“Sanh Tiêu, tôi chỉ muốn đến đây chúc phúc cho em mà thôi.”

“Anh cút đi! ” Mạch Sanh Tiêu không còn gì để nói với y, cô hận không thể làm cho y biến mất trên đời này: ”Lời c

húc phúc của anh tôi thật sự nhận không nổi, Duật Tôn, tôi nghĩ tốt nhất anh nên chết đi mới phải, chết đừng bao giờ để cho tôi thấy mặt anh! ”

Cô dùng những lời nói cay độc mà mắng chửi y, cô bị ép đến mức gần như phát điên, nếu như có thể, thật sự cô rất hy vọng Duật Tôn có thể mãi mãi biến mất trên đời này.

Người đàn ông nhìn thấy mặt cô gần như phát điên, Mạch Sanh Tiêu đưa hai tay ra đẩy y, lại bị Duật Tôn bắt lấy tay phải.

Sanh Tiêu bắt đắc dĩ ngẩng đầu lên, Duật Tôn đưa tay vuốt nhẹ nhàng trên gương mặt chống đối của cô, con người y ánh lên tia ảm đạm vô định, khóe miệng cong lên không giấu được sự cô đơn tịch mịch, y chưa từng nghe thấy Sanh Tiêu nguyên rủa một người nào như thế, mà hôm nay người này, tất nhiên chính là y.

“Em muốn cho tôi chết?” Duật Tôn từng chữ một nói ra, lời nói mang theo sự lạnh lùng.

“Đúng, anh chết là tốt nhất! ” Mạch Sanh Tiêu hét to.

Y nắm chặt cổ tay Sanh Tiêu, hôm nay trên tay cô không có đeo đồng hồ Đào Thần tặng cho, mà là tay đeo vòng trên châu do người trang điểm chọn hợp với cô hôm nay, Duật Tôn liếc qua là có thể nhìn thấy rõ ràng hai vết thương do dao gây ra chồng lên nhau rất đáng sợ, Mạch Sanh Tiêu dùng sức cố gắng đem tay phải rút về, y từ trong túi quần lấy ra một hộp trang sức, đưa đến trong tay cô: “Trang sức trong cái hộp này, trước kia tôi cho người mang ra nước ngoài chỉnh sửa lại ... ”

“Ai cần trang sức của anh! ” Mạch Sanh Tiêu nhìn cũng chưa từng nhìn một cái, cô nhanh chóng mang hộp đồ trang sức ném vào người Duật Tôn, cái hộp mở ra rơi trên mặt đất, bên trong Nước mắt Mỹ Nhân Ngư lăn đến bên chân Sanh Tiêu.

Đó là cô và Duật Tôn trước kia kết hôn, y đã tự tay đeo dây chuyền này vào cổ cho cô.

Cô còn hỏi y, sợi dây chuyền này cùng câu chuyện nàng tiên cá có liên quan với nhau không? Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư, có phải là chuỗi nước mắt của nàng tiên cá khi nhìn thấy Hoàng Tử mình yêu thương cùng người con gái khác kết hôn, mà nước mắt rơi ra?

Trong mắt Mạch Sanh Tiêu trở nên u ám, cuối cùng cũng không giấu được nước mắt, nước mắt rơi xuống khuôn mặt, cô giật mạnh rút tay mình về, mắt nhìn đến sợi dây chuyền đang nằm trên mặt đất với sắc mặt đau đớn mà phức tạp, sau đó cô xoay người bước về bên cạnh Đào Thần.

Duật Tôn liếc nhìn bóng lưng Sanh Tiêu, sau đó thân thể cao lớn của y cúi xuống đất, nhặt lại dây chuyền Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư lên.

Thư Diễm cứ nghĩ là y chưa chịu dùng tay, cô bước đến vừa muốn lên tiếng, thì đã trông thấy người Duật Tôn đứng lên rất nhanh sau khi nhặt dây chuyền, trong con ngươi hấn lóe lên một tia máu liếc nhìn về hướng Sanh Tiêu, cô đang đứng bên cạnh Đào Thần, ánh mắt buông lỏng, và không hề nhìn lại một lần.

Duật Tôn bỏ Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư sâu vào trong túi quần, rồi sau đó xoay người rời đi rất nhanh.

Ba, mẹ Đào Thần nhận được tin tức nên vội vã xuống lầu, hai người cũng đã hiểu sơ qua sự việc vì được những người thân kể lại, mẹ Đào Thần đau lòng bước đến ôm Sanh Tiêu: “Con không có sao chứ? Người kia đâu rồi?”

“Con không sao.” Hai mắt Mạch Sanh Tiêu đỏ bừng, cô vội lấy tay lau đi nước mắt.

“Đừng như thế.” Mẹ Đào Thần ngăn lại: “Hôm nay con là cô dâu, con không nên khóc.”

Lúc này có một người thân đi đến bên cạnh mẹ Đào Thần, bộ dạng làm ra như nói nhỏ, nhưng tiếng nói thì không chút nào đè nén: “Thần Thần nhà chúng ta vừa tuần tú lại lịch sự, sao phải lấy người phụ nữ đã từng ly hôn, hôn lễ còn bị phá thành như thế này, thật sự là không đáng.”

“Đã từng kết hôn thì có sao?” Trước đây Đào Thần cũng không che giấu gia đình, trong nhà ba mẹ Đào Thần cũng là người hiểu chuyện: “Tôi là yêu mến Sanh Tiêu và muốn cô ấy làm vợ, mẹ cô không phải cũng là tái hôn sao, sau đó sinh ra cô, lúc tuổi già không phải cũng có phúc sao?”

Nghe thấy những lời này, trên mặt cô ta nhanh chóng nở nụ cười như hoa, trong miệng cô vừa nhai hạt dưa, vừa nói: “Vậy cũng đúng, mẹ của tôi may mắn sinh ra tôi đây là con gái, cũng là tôi tâm hồn tốt.”

Những người thân bên cạnh thấy thế, tốt nhất cũng không nên nói thêm gì nữa, một lúc sau ba Đào Thần mời mọi người ngồi xuống, hôn lễ cứ như thế mà tiếp tục, lúc này đây Mạch Sanh Tiêu cũng không còn tâm tư, cô hồn siêu phách lạc trở lại phòng, vừa rồi bị Duật Tôn dùng sức nắm ngay miệng vết thương ở cổ tay phải, mơ hồ làm cô nhớ lại cơn đau đớn này.

Thư Diễm có cảm giác đau đớn giống như là của chính mình, dù sao hai cuộc hôn nhân của Mạch Sanh Tiêu, cô đều ở bên cạnh chứng kiến.

Cô đem cửa phòng khóa lại sau đó bước đến trước mặt Sanh Tiêu, Mạch Sanh Tiêu tinh thần mệt mỏi, cô ôm lấy Thư Diễm không muốn buông: “Thư Diễm, mình thật sự rất mệt mỏi.”

“Sanh Tiêu, ráng chịu đựng, qua ngày này, sẽ không có việc gì nữa.”

“Có thật không?” Được sự an ủi của Thư Diễm, nhưng Mạch Sanh Tiêu lại không có được bao nhiêu tin tưởng, trong đầu cô không thể nào quên được nụ cười đầy ác ý trên khóe miệng Duật Tôn, nụ cười chắc chắn, như tất cả mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay của y.

Sanh Tiêu đối với chuyện này vô cùng sợ hãi và không biết làm như thế nào, hình như cô đi đến đâu, đều giống như bị một sợi dây thừng sít sao quấn lấy, Duật Tôn muốn cô đi hướng đông, dù là cô ra sức phản đối, cũng không thể đi được hướng tây.

“Sanh Tiêu, cậu đã từng nghĩ qua chưa, vì cái gì mà Duật Tôn luôn đuổi theo cậu không buông tha?”

Mạch Sanh Tiêu giống như xuất thần, cô hoảng hốt nói: “Cái loại người như hắn, cái gì càng không chiếm được, lại càng muốn có, nếu như không có được nó, hắn sẽ tự mình hủy diệt.”

Thư Diễm gật đầu: “Tính khí của hắn đúng là như thế.”

Cô nhớ tới cảnh tượng Duật Tôn ngồi xuống đất nhặt sợi dây chuyền, một con người cao quý ngạo mạn như y, Thư Diễm không nghĩ tới y sẽ khom người lúc đó, từ trên mặt y trông thấy sự lạc lõng cô đơn, cô hiểu ra, Duật Tôn là thật lòng muốn đưa sợi dây chuyền cho Sanh Tiêu.

Mà ngay cả Thư Diễm trước kia cũng không biết, Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư là được y mua lại rồi đưa cho Mạch Sanh Tiêu.

Cô mang bộ đồ sườn xám đến cho Sanh Tiêu thay, Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trước gương trang điểm, đưa tay tháo vòng trân châu trên cổ tay xuống.

Thư Diễm cầm trang sức, thấy thế cô kéo tay Sanh Tiêu: “A ... ”

Cô thở nhẹ, Sanh Tiêu lấy lại tinh thần, vội vàng muốn rút tay về. Lại bị Thư Diễm dùng sức nắm chặt tay: “Đã xảy ra chuyện gì? Tay của cậu tại sao có thể bị thương như thế này?”

“Vẫn không thể giấu được cậu.” Mạch Sanh Tiêu lấy lòng bàn tay trái che lên vết sẹo trên cổ tay phải.

“Là do ai làm?”

“Duật Tôn nói là Mạc Y.”

“Con tiện nhân đáng chết kia! ” Thư Diễm vừa tức vừa hận: “Để mình đi trả thù cho cậu! ”

Mạch Sanh Tiêu vội vàng kéo lại Thư Diễm đang tức giận: “Hắn nói đã trả thù ỉnh rồi.” Lời nói của Sanh Tiêu không có chút cảm xúc: “Giống như vết sẹo này đây, Thư Diễm, mình làm sao có thể trở lại bình thường được?”

“Vậy ... Còn có thể đánh đàn không?” Thư Diễm run rẩy lên tiếng hỏi.

Sanh Tiêu rút tay đưa về, cầm lấy chiếc vòng tay trên bàn rồi đeo lên cổ tay để che lại vết thương, cô lắc đầu.

“Sao có thể như vậy được! ” Tại Hoa Nhân, Thư Diễm cùng cô là bạn thân nhất, Thư Diễm biết rõ Mạch Sanh Tiêu đối với đàn dương mà nói, ý nghĩ như thế nào.

“Thư Diễm, thật sự mình tốt hơn rất nhiều rồi, không giống lúc trước, liền phải chấp nhận sự thật đau lòng này.”

“Cậu là kẻ ngốc.” Thư Diễm ngồi trở lại mép giường, quay lưng lại lau nước mắt, cô hướng về phía Sanh Tiêu mắng nhẹ: “Cậu lúc trước khó khăn như vậy mới có thể vượt qua về sau lại không muốn nói ỉnh biết? Cậu không biết mình lo lắng nhiều lắm sao, cậu tại sao không đến tìm mình?”

“Không sao, không sao mà, ” Mạch Sanh Tiêu đứng lên, ngược lại còn an ủi Thư Diễm: “Mọi việc đều đã qua, hiện tại mình cũng rất tốt, giờ đây, có Đào Thân là tay phải của mình rồi, nếu cậu muốn nghe mình đánh đàn, thì hôm nào chúng mình sẽ đánh một bản nhạc cho cậu nghe.”

Thư Diễm trong hốc mắt đỏ bừng, nhưng nghĩ lại hôm nay là ngày tốt của Sanh Tiêu, chỉ đành phải miễn cưỡng cười vui vẻ.

Duật Tôn lúc trở lại thành phố Bạch Sa, đã là hai giờ chiều.

Y lái xe vào Ngự Cảnh Uyển.

Y đến nay có biết bao nhiêu là ngôi nhà, mà hôm nay y tự mình làm cho không rõ ràng lắm, bình thường muốn ở nơi nào thì ở, liền xem ở đâu cũng trở thành nhà tạm thời.

Lúc đứng trước nhà Nam Dạ Tước, hắn trông thấy Đồng Đồng đang vui đùa cùng mấy chú chó nhỏ.

Đồng Đồng nhận ra xe của Duật Tôn, cô bé ném quả bóng cao su trong tay rồi chạy lên phía trước, theo ở phía sau là Vương Linh kêu lên: “Đồng Đồng, chạy chậm một chút, coi chừng vấp ngã.”

Duật Tôn căn bản không có ý định xuống xe, thấy cô bé chạy cuống cuồng, liền không khỏi rút chìa khóa bước xuống xe.

Đồng Đồng ôm lấy chân Duật Tôn, y đưa tay ôm lấy cô bé.

“Soái soái ... ”

“Duật thiếu.” Sau lưng, Vương Linh ngược lại chạy thử hồng học.

“Tước có nhà không?”

“Dạ có.”

Duật Tôn ôm lấy Đồng Đồng đi vào phòng khách, Nam Dạ Tước cùng Dung Ân đang âu yếm, không nghĩ tới có người đột nhiên đi vào, Dung Ân vội vã đẩy mặt Nam Dạ Tước ra, hắn ngược lại không cảm thấy gì, phụ nữ trời sinh da mặt mỏng, gặp phải chuyện như thế này da trắng nõn đều phát ra ửng hồng.

“Cha.” Đồng Đồng phồng má: “Cha lại bắt nạt mẹ, lại ăn đậu hũ của mẹ ... ”

Dung Ân vội vàng đứng lên đi qua: “Đồng Đồng, lại mẹ ẵm.”

“Con không chịu.” Đồng Đồng hai tay siết chặt cổ Duật Tôn, khuôn mặt nhỏ nhắn tại cổ nam nhân cọ cọ: “Con muốn soái soái ôm.”

“Gọi hắn là Tôn thúc.” Nam Dạ Tước nghiêm nghị nói.

Đồng Đồng bộ dáng làm như không phục cho lắm, tuổi còn nhỏ cũng biết thúc thúc là không thể gọi sai, bé con hướng nhìn Nam Dạ Tước: “Daddy.”

Vương Linh theo ở phía sau không nín được thiếu chút nữa bật cười.

Ngay cả Dung Ân khéo miệng cũng nở nụ cười.

Nam Dạ Tước liếc nhìn Đồng Đồng đang vui mình ở trước ngực Duật Tôn: “Con, Tôn thúc chính là người đã có vợ.”

“Vợ là gì?”

“Chính là giống như cha với mẹ đây.”

“Soái soái cũng bắt nạt vợ ạ?” Đồng Đồng mở to đôi mắt đen láy, Duật Tôn bế cô bé ngồi ở trên đùi, Dung Ân đi qua ôm lấy Đồng Đồng: “Đồng Đồng ngoan nào, mẹ cùng con về phòng xem tivi.”

“Con không thích ... ” Đồng Đồng vùng chân khóc lóc om sòm.

Dung Ân c

ương quyết ôm lấy cô bé, vẫn bị ép buộc đi lên lầu.

“Tớ nhìn thấy nhà của cậu đang sửa sang, có ý định ở Ngự Cảnh Uyển bao lâu?”

Vương Linh mang khay trà ngon lên bàn.

Duật Tôn cầm lấy chén trà: “Đúng, không quá vài ngày, là có thể vào ở.”

“Vợ cậu đâu, đã gần một năm chưa từng thấy qua.”

“Đi rồi.” Duật Tôn uống nhẹ hớp trà, y nhú mày, có chút khổ sở.

“Đi rồi cậu sẽ không bắt buộc cô ấy trở về chứ.”

“Tức, cậu lúc trước tại sao lại kết hôn?”

Nam Dạ Tức chủ ý lúc đầu cũng chỉ là vui đùa, kết hôn mà nói là một chuyện hoàn toàn không có khả năng: “Tớ yêu Dung Ân, cho nên tớ muốn cùng cô ấy kết hôn.”

Thì ra là, kết hôn cũng có thể là vì yêu.

Duyệt Tôn trở về chỗ của mình tại Ngự Cảnh Uyển.

Dì Hà đang dọn dẹp trong phòng, Hải Bối cũng sớm đi vào, cả phòng ở sáng sủa sạch sẽ, tất cả đồ đều là do Duyệt Tôn tự mình chọn lựa qua, ở vị trí phòng khách thì đặt khung đàn dương cầm, người đàn ông đi đến, đem ngón tay đánh xuống phím đàn đen trắng.

“Duyệt thiếu.” Dì Hà đi tới: “Tôi ngày mai tiếp tục ở lại nơi này, hay là trở lại Hoàng Duệ Ân Tượng?”

“Ở lại nơi này.” Duyệt Tôn cũng không ngần ngại: “Hoàng Duệ Ân Tượng tôi đây sẽ không đi về, về phần nơi này ... Sanh Tiêu có ngày sẽ trở về.”

Dì Hà cứ tưởng chính mình nghe nhầm: “Sanh Tiêu muốn trở về?”

Duyệt Tôn đem nắp đàn dương cầm khép lại: “Sẽ không lâu đâu, nói không chừng, liền hai ba ngày sẽ trở lại.”

Dì Hà mặt lộ vẻ mừng rỡ, lúc trước Duyệt Tôn cùng Mạch Sanh Tiêu ly hôn bà cũng không có mặt tại Hoàng Duệ Ân Tượng, cũng không biết Sanh Tiêu là như thế nào mà bỏ đi, bà lơ mơ có thể đoán được việc có liên quan đến Mạc Y, dì Hà quay người mang Hải Bối đi ra sân thượng, lại không biết, Sanh Tiêu lần này trở về là phúc hay là họa.

Duyệt Tôn lên lầu, phòng ngủ nằm ở lầu hai hướng nam, mở rèm cửa sổ ra, ánh sáng vô cùng tốt.

Y nhớ rõ mạch Sanh Tiêu thích ở trong căn phòng sáng sủa mà cầm sách đọc, đầu giường, là ảnh cưới của y cùng Sanh Tiêu, đời này, cô ấy đừng mơ tưởng tái giá người khác, mà ngay cả chụp ảnh chung cũng đều không được.

Duyệt Tôn đi ra sân thượng, nơi này đặt ghế mây cùng sofa, y không chỉ một lần tại Hoàng Duệ Ân Tượng nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu cuộn tròn hai chân ngủ trên ghế sofa ở sân thượng, mỗi lần Duyệt Tôn trở về, cô còn buồn ngủ nhưng đã tỉnh lại, xoa xoa con mắt nhìn y mà nói, anh đã về.

Hai người gần bó gối cạnh bên nhau, một cái phòng ở sẽ cùng tại một cái nhà, hôm nay Ngự Cảnh Uyển vắng vẻ, không hề có hơi người.

Tại Đào gia mọi người đang bận rộn tiếp khách, Mạch Sanh Tiêu toàn thân không còn chút sức lực, chị Vương thừa dịp không ai thấy đi vào phòng tân hôn: “Sanh Tiêu.”

“Chị Vương.” Sanh Tiêu người đứng lên: “Thực xin lỗi ... ”

Cô che giấu mối quan hệ cùng Duyệt Tôn, đúng là vô tâm.

Chị Vương hiểu được nỗi khổ tâm riêng của cô: “Lúc trước khi em nhất định không chịu tiếp nhận cái hạng mục kia, chị có thể đoán được, em cùng hẳn trước đây khẳng định từng quen biết, chỉ là em không muốn nói, đó chắc là chuyện không được vui, Sanh Tiêu, em rất kiên cường, việc đã đi đến được bước này, rán chịu đựng, sẽ tốt hết thôi.”

“Cám ơn, chị Vương.”

Tất cả mọi người đối với cô đều rất khoan dung, kể cả ba cùng mẹ Đào Thần, hai người dè dặt đem Mạch Sanh Tiêu bảo vệ, mà ngay cả việc mời rượu khách đều giảm đi.

Quá nhiều đau khổ đặt ở trên người cô, cha mẹ Đào Thần không hề nhắc tới việc Duyệt Tôn đến hôn lễ gây chuyện, bọn họ cho Sanh Tiêu đầy đủ thời gian cùng không gian để giảm bớt sự đau đớn này, thái độ của hai người, cũng là cho Đào Thần và Mạch Sanh Tiêu hy vọng rất lớn.

Mẹ Đào từ trong tủ quần lấy ra cuốn hộ khẩu, đem nó giao đến trong tay Đào Thần: “Đi chứng thực đi a.”

“Mẹ, con cảm ơn.”

“Đứa con ngốc này.” Mẹ Đào mang bánh kẹo cưới đã chuẩn bị đưa cho vợ chồng son: “Nhớ rõ đến Cục Dân Chính phải phát bánh kẹo cưới này ọi người, đây chính là đồ vật chỉ sự may mắn.”

“Mẹ, chúng con biết rõ.”

Đào Thần nắm chặt cuốn hộ khẩu, tay kia nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Mạch Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, anh sẽ thương yêu em cả đời này, về sau đánh đàn, anh sẽ là bàn tay phải của em, em là tay trái của anh, chúng ta vĩnh viễn mãi mãi không rời.”

Thư Diễm dưới cuống họng nghẹn ngào, lập tức điều chỉnh lại tinh thần nói: “Đào lão sư, thì ra anh cũng có bộ dạng này.” Cô xoay người kéo tay Sanh Tiêu: “Đi, mình chở hai người đi.”

Mạch Sanh Tiêu trên người mặc sườn xám đứng lên, cô hướng phía cha, mẹ Đào Thần: “Cha, mẹ, chúng con đi.”

Mẹ Đào mỉm cười gật đầu: “Mau đi đi.”

Ngồi trên xe, Mạch Sanh Tiêu ngồi im dựa vào vai Đào Thần: “Thư Diễm, cậu nói Duật Tôn vì cái gì đột nhiên chịu thu tay lại rồi đi?”

Hiểu rõ tính tình của y, hẳn là không đạt mục đích thì sẽ không bỏ qua.

“Mình nghĩ, có thể hẳn là cảm thấy đau lòng, cậu bộ dạng lúc đó, mình nhìn thấy thậm chí còn muốn khóc, hẳn tốt xấu gì cũng nghĩ tình hai người đã từng là vợ chồng, có lẽ ngẫm nghĩ lại, nói gì sau hôm nay cậu cũng đã kết hôn, cho dù hẳn muốn làm ra chuyện gì, không phải là đã quá muộn sao?”

Mạch Sanh Tiêu giật nhẹ lông mày: “Có khả năng a.”

Cô cứ nghĩ đến, nếu Duật Tôn quả thật biết rõ đau lòng, thì cũng không xuất hiện ở trong hôn lễ, nhưng nghĩ đến Duật Tôn này sẽ buông tay, Mạch Sanh Tiêu cũng không nghĩ nhiều đến việc này nữa đỡ phải hao tổn tinh thần.

Cục Dân Chính buổi chiều cũng không có nhiều người.

Sanh Tiêu đi bên cạnh cùng Đào Thần đặt hết giấy tờ lên quầy công chứng, trên bàn bày biện bánh kẹo cưới ý hợp tâm đầu, nhân viên công chứng mặt mỉm cười: “Xin mang giấy chứng nhận ra đây.”

Mạch Sanh Tiêu cùng Đào Thần mỗi người lấy ra cuốn hộ khẩu và giấy chứng minh thư đưa cho cô ta.

Thư Diễm ngồi bên cạnh, có ý là muốn học tập, để sau này đỡ tốn thời gian luống cuống tay chân.

Đào Thần ngồi ở bên cạnh người Sanh Tiêu, anh vươn tay vuốt lại tóc rơi ngay vành tai của Mạch Sanh Tiêu.

Nhân viên công chứng trẻ tuổi ngẩng đầu: “Chồng cô thật biết chăm sóc.”

Sanh Tiêu mỉm cười, quay lại cầm tay Đào Thần.

Qua một lúc lâu, hay là không thấy có chỗ tiến triển, nhân viên công chứng giống như lặp lại xác nhận cái gì đó, cô ngẩng đầu, hướng phía Mạch Sanh Tiêu hỏi: “Cô lúc trước đã kết hôn qua?”

Sanh Tiêu trong lòng bỗng dưng kinh ngạc, một loại cảm giác chẳng lành hiện lên: “Vâng.”

“Thực xin lỗi, thủ tục kết hôn của hai người không mở được.”

“Tại sao?” Ba người cơ hồ thốt ra cùng một lời.

“Cô quan hệ hôn nhân vẫn đang còn.” Nhân viên công chứng ngẩng nhìn máy tính: “Giấy kết hôn ở đây viết chồng là, Duật Tôn.”

Mạch Sanh Tiêu trong đầu đầy chỗ trống, toàn thân phát ra mồ hôi lạnh, rất nhanh nắm chặt nắm tay sợ không được mạnh mẽ.

Nhân viên công chứng ném giấy tờ của bọn họ trở lại quầy công chứng, lúc này nhìn sang hai người bằng ánh mắt không được thân thiết như lúc đầu.

“Không thể nào.” Sanh Tiêu vẫn còn rơi vào hầm băng, cô lắc đầu: “Không thể nào, rõ ràng tôi cùng hẳn đã ký xong đơn ly hôn.”

Duật Tôn nói với cô bằng thái độ rất rõ ràng, chỉ cần Sanh Tiêu ký, lập tức y sẽ cho luật sư làm ngay thủ tục ly hôn, Mạch Sanh Tiêu lúc đi không ngờ qua việc này. Cho nên, cô không có cùng Duật Tôn đi Cục Dân Chính, cô nghĩ đến việc y đã quyết tâm, có chuyện gì là làm không đến cùng?

“Cái này không phải quá đơn giản sao?” Nhân viên công chứng nói: “Nhà trai không có tới làm thủ tục ly hôn, thì thủ tục này của hai người cũng như giấy lộn thôi.”

Mạch Sanh Tiêu hoảng hốt đi đến cầm giấy tờ trên bàn, tay cô gấp rút chân thì loạn choạng, chứng minh thư cùng cuốn hộ khẩu đều rơi trên mặt đất, Thư Diễm vội khom lưng đi nhặt, Sanh Tiêu một mực lắc đầu, thần sắc hoảng hốt, ánh mắt trống rỗng, cô mạnh dẩy mạnh Đào Thần gần đó ra, cất bước chạy ra đại sảnh.

Ngự Cảnh Uyển.

Duật Tôn hung hăng đem tàn thuốc bóp trong cái gạt tàn, xem ra giờ này ...

Sanh Tiêu, em nên ném đến cái gì gọi là tuyệt vọng đi?

106. Chương 106: Cầu Xin Anh, Đừng Có Ép Tôi!

Editor: Fly Trần

Beta: Khoai Môn Kem

Mạch Sanh Tiêu chạy vô cùng nhanh, cô thật muốn chạy trốn tới một nơi mà mãi mãi sẽ không có Duật Tôn xuất hiện ở đó, cô mang giày cao gót, bị vấp phải một thứ gì đó, sau đó nặng nề ngã trên mặt đất xi măng.

Cô nằm ở đó, đau đến không đứng dậy được.

Thư Diễm cùng Đào Thần đuổi theo, Đào Thần vội khom lưng đem cô ôm lấy, “Sanh Tiêu, em không sao chứ?”

Mạch Sanh Tiêu lòng bàn tay bị trầy da, cô ngồi trên mặt đất xi măng lạnh như băng, nhìn xuống sườn xám lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn, Đào Thần cùng Thư Diễm dùng sức đỡ cô đứng lên” Sanh Tiêu, cậu đừng như vậy, đừng dọa tớ.”

“Thư Diễm, tớ chịu không được.” Mạch Sanh Tiêu rốt cục cũng nhịn không được nữa tại đây hét lớn lên, gào khóc đứng dậy, cô hoàn toàn bất chấp hình tượng, Đào Thần lấy khăn ra tự tay lau đi vết máu trên bàn tay của cô, Sanh Tiêu bị nước mắt làm nhòe hết lớp trang điểm của cô dâu, làm cả khuôn mặt bẩn không chịu được.

“Sanh Tiêu, sẽ có cách mà, em đừng vội.” Chuyện này vượt quá sự suy đoán trước của tất cả mọi người, Đào Thần chán nản ngồi ở đó, thần sắc hoàn loạn, dường như sự hoàn loạn cũng không ít.

“Em. Còn có thể có cách nào sao?” Sanh Tiêu nghẹn ngào không thôi, nước mắt được bộ sườn xám màu đỏ hấp thụ sạch sẽ, cô cuối cùng cũng hiểu ra Duật Tôn tại sao lại chắc chắn như vậy, cuối cùng cũng biết hẳn làm sao có thể có lòng tốt mà tại trong hôn lễ mà chịu buông tha cho cô.

Thì ra là hắn đã sớm đoán ra Sanh Tiêu và Đào Thần còn chưa đi đăng ký kết hôn, hắn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn xem cô vô cùng vui vẻ với chuyện hôn nhân này, nhìn xem cô dè dặt không dám đi đụng vào hắn, nhìn xem ảnh cưới của cô và Đào Thần bị đốt thành tro bụi.

Hôm nay, nói không chừng lại nhìn xem cô trả lại nhẫn cưới cho Đào Thần.

Hôn nhân này cô chờ đợi đã lâu, thì ra chỉ là câu chuyện cười, Mạch Sanh Tiêu đi đến bên Đào Thần khóc thảm thiết, thì ra là, cô lại là người phụ nữ đã có chồng!

Cô không ngừng khóc, cười, thần sắc trong thoáng chốc, phảng phất là đang nằm mơ, Đào Thần một lòng cùng cô đi đến nay, cô qua loa mà lại sống tạm bợ, mà hắn, lại chịu tiếp nhận cô toàn bộ không chịu buông, Mạch Sanh Tiêu do dự, cuối cùng cũng chịu bước tiếp một bước, muốn tốt ỉnh nên vui vẻ mà sống. Cô thận trọng từ lời nói đến việc làm, sợ có chỗ nào lại một lần nữa đắc tội Duật Tôn, cô cẩn thận bảo vệ mối quan hệ của mình và Đào Thần, lại không nghĩ rằng, trong mắt người ngoài tờ giấy vụn kia, lại cũng đủ phá hủy toàn bộ hạnh phúc của cô.

Cô nghĩ có một cái nhà, một cái ở đâu cũng không sao. Cô cũng muốn có người yêu, có thể thay ba mẹ mà đối xử tốt và yêu thương cô, Đào Thần rất yêu cô, Mạch Sanh Tiêu so với ai khác đều thấy rõ ràng nhất, cô biết rõ sống cùng với hắn, cô sẽ rất hạnh phúc.

Ít nhất, sẽ không bị tổn thương.

Lòng của cô, cũng sẽ không lại đau nhức.

Khí trời vốn là có khói mù tối đen, lúc này, lại có mưa nhỏ lẻ tẻ rơi xuống, ba người ngồi ở trên ghế dài dưới cây ngô đồng, Mạch Sanh Tiêu mở to đôi mắt, mưa cứ liên tiếp rơi xuống lá cây vốn là yếu ớt nên không chịu nổi, nước mưa theo lá chảy xuống đến đáy mắt Sanh Tiêu.

“Sanh Tiêu, Sanh Tiêu?” Thư Diễm đột nhiên thấy cô im lặng, vội vỗ vai của cô, mới phát hiện cô nhắm nghiền hai mắt.

“Sanh Tiêu, em làm sao vậy? ! ” Đào Thần vội vàng lấy lại tinh thần, ôm lấy mặt Mạch Sanh Tiêu rồi gọi cô.

“Không ổn rồi, nhanh đưa đến bệnh viện.” Thư Diễm cầm lấy túi xách bên cạnh, vội vàng chạy đi lấy xe đưa Mạch Sanh Tiêu đến bệnh viện.

Sanh Tiêu đi vào một nơi hoàn toàn lạ lẫm, cô mặc quần jean cùng giày bó bình thường, cùng một áo khoác màu vàng nhạt dài phủ qua gối, Sanh Tiêu khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống nhìn qua cách ăn mặc trên người, trang phục này hình như là cô mặc khi lần đầu tiên gặp phải Duật Tôn.

Cô đứng ở ngoài cửa, có chút gì đó không hiểu nổi, bởi vì cô cũng không nhận ra chỗ này là đâu, bên ngoài trước mắt là bụi gai, cô không đi qua được, cho nên chỉ có thể vào phòng.

Giơ cổ tay lên gõ xuống cửa, cửa lại tự động mở ra.

Mạch Sanh Tiêu lên tiếng hỏi, “Xin hỏi, có người ở đó không?”

Bên trong tiếng vang rất lớn, tựa như đinh tai nhức óc.

Cô quyết định đi vào, nhà này có nhiều phòng ở, phòng khách thì có chừng trăm mét vuông, Sanh Tiêu đứng ở dưới chùm đèn thủy tinh lớn, ở góc tường, còn có đặt một khung đàn dương cầm.

Cô đi qua, hai tay tại hắc bạch khóa thượng mà di chuyển, đàn ra khúc nhạc du dương động lòng người.

“Gâu Gâu—” Đột nhiên, có con chó Mông Cổ vẫy cái đuôi ngoắt ngoắt xông đến bên cô, Mạch Sanh Tiêu mừng rỡ khom người, “Hải Bối, Hải Bối, tao rất nhớ mày a.”

“Sanh Tiêu.”

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu, “Dì Hà?”

“Sanh Tiêu, con cuối cùng đã trở lại?”

Lời mà dì Hà nói ra làm cô sững sờ không hiểu nổi, Mạch Sanh Tiêu đứng lên, “Dì Hà, dì làm sao có thể ở đây? Đây là đâu a?”

“Đây là nhà của con a! ” Dì Hà nhìn qua Sanh Tiêu với vẻ kỳ lạ, “Dì định hỏi con, con làm sao biết đường mà có thể trở về?”

“Không đúng, con không có nhà, đây không phải nhà của con.”

“Đây là nhà của con.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn về phía bên cạnh, không có một chút ấn tượng nào, Dì Hà ánh mắt kỳ lạ, chăm chăm nhìn thấy cô toàn thân đang run lên, “, Đào Thần ở đâu?”

“Đào Thần? Sanh Tiêu, con đang nói cái gì ở đây thế? Trên đời này không có người nào tên Đào Thần cả.”

Cô nghe nói vậy sợ tới mức hét to, “Không có phải thế, con vừa cùng Đào thần kết hôn, hắn là chồng của con! ”

“Sanh Tiêu, vậy anh ta có thể đang ở trên lầu, dì đưa con lên lầu.”

Mạch Sanh Tiêu đi theo dì Hà lên lầu, bà mở một cái cửa phòng ra, “Đi vào đi, Đào Thần ở bên trong.”

Sanh Tiêu vừa mới bước bàn chân đi vào, cả căn phòng lại giống như là phát sinh cơn động đất, cô sợ hãi muốn chạy đi, hai tay đẩy cửa phòng ra, lại phát hiện chính mình bị giam tại một nơi giống trong lồng sắt.

Dì Hà ôm Hải Bối đi đến bên cô và cười, Mạch Sanh Tiêu vội vàng kêu cứu.

Cô nhìn thấy một người đàn ông đứng ở ngoài cửa, Sanh Tiêu thấy không rõ mặt của hắn, “Cứu tôi với, thả tôi ra ngoài.”

“Sanh Tiêu, em cuối cùng cũng đã trở lại.”

“Anh là ai? Đào Thần ở đâu?”

“Sanh Tiêu, em còn chưa có nói cho tôi biết, em có thích hay không chết tại căn phòng này? Đây là tôi cố ý vì em mà chuẩn bị, xem, cái lồng sắt này cũng là tôi làm theo yêu cầu cho em này, tôi nghĩ đem em nhốt tại nơi này cả đời, làm như vậy, em sẽ không nghĩ tới việc rời tôi mà đi, mỗi ngày tôi đều bảo cho dì Hà đem đồ ăn đưa lên đến, em không cần đi ra ngoài, thật tốt.”

“Không, tôi không muốn ở nơi này, thả tôi ra ngoài, tôi muốn gặp Đào Thần! Anh ấy ở đâu.”

“Đào Thần?” Người đàn ông chống tay lên cằm, giống như đang suy tư, “Nơi này không có người này.”

“Anh đã làm gì anh ta rồi, nói cho tôi biết anh ấy đang ở đâu? ! ”

Hắn đi vào phòng, nhưng Sanh Tiêu vẫn là thấy không rõ mặt của hắn, “Đào Thần? Hắn đã chết.”

“Không.”

“Mạch Sanh Tiêu, em xem xem tôi là ai?” Người đàn ông đến gần, rõ ràng là khuôn mặt bướng bỉnh.

“Không, không.”

“Sanh Tiêu, Sanh Tiêu! ” Có người dùng sức lay động ở hai vai của cô, Mạch Sanh Tiêu đột nhiên tỉnh dậy, phía sau lưng giống như thấm ầm ướt bởi nước lạnh, Thư Diễm cầm lấy khăn mặt lau đi lau lại mồ hôi trên trán cho cô, “Làm tớ sợ muốn chết, cuối cùng cũng tỉnh lại.”

“Thư Diễm.” Môi của Sanh Tiêu khô nứt, Đào Thần bên cạnh dùng vải bông thấm nước chậm ướt cánh môi cho cô, “Anh đang ở đây?”

“Em đang ở trong bệnh viện.”

Mạch Sanh Tiêu giơ bàn tay lên, mới phát hiện một tay đang tại truyền nước biển, “Em làm sao vậy?”

Cô lấy tay còn lại che đi hai mắt mệt mỏi.

“Em té xỉu tại ven đường, không sao cả, truyền hết hai chai nước biển là có thể về nhà.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn về phía ngoài cửa sổ, màn đêm buông xuống, cô đơn có ánh trăng chiếu xuống, “Đào Thần, trong nhà ra sao?”

“Ba mẹ anh đang đến đây, còn các người thân khác có cô chú anh họ tiếp đãi rồi.”

“Ba mẹ cũng đã mệt mỏi, hãy để cho bọn họ ở nhà sớm nghỉ ngơi đi a.”

Đào Thần cầm tay Sanh Tiêu, hấn đem mặt áp lên trên mu bàn tay của cô, như vậy Mạch Sanh Tiêu nhìn lại chỉ có thể thấy gò má khấn trương của hấn, cô cả ngày không cũng chưa ăn qua miếng gì, Sanh Tiêu khó chịu dưới miệng, cổ họng đau rất giống như lửa đốt, “Đào Thần. . . .”

Người đàn ông ngẩng đầu lên, nhìn vào hai con mắt Mạch Sanh Tiêu, ánh mắt cô mông lung, “Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Lời nói Sanh Tiêu vừa thốt ra, nước mắt đã đi theo rơi xuống.

Đào Thần cầm chặt tay của cô không buông ra, càng như vậy, trong lòng Sanh Tiêu lại càng cảm thấy khó chịu, cô phát hiện ra bị hôn thú trói buộc nhưng cô lại không hề có năng lực phản kháng, “Đào Thần, lúc trước chúng ta còn có thể cậy ngay không sợ chết đứng muốn cùng nhau sống chung, hôn nhân của chúng ta người khác không có quyền làm chủ, chính là, từ nay về sau phải làm sao bây giờ? Trong nhà ai cũng biết chúng ta kết hôn, ba mẹ anh sau khi đến bệnh viện, em phải giải thích sao với bọn họ đây? Hiện tại quan hệ của chúng ta, có thể lấy cái gì mà mặt đối mặt với ba mẹ đây?”

Liên tiếp nhiều vấn đề, làm cho Đào Thần cũng im lặng không trả lời được.

Thư Diễm ôm chặt lấy cô, “Sanh Tiêu, đừng nghĩ vậy mà khó xử cho chính mình, sự việc sẽ không mãi tệ như vậy, luôn luôn có cách giải quyết mà.”

“Thư Diễm, cậu không cần an ủi tớ, “Mạch Sanh Tiêu nửa ngồi dậy, sườn xám màu sắc tươi đẹp mà chói mắt so với màu trắng của ra giường rõ ràng là tương phản, đầu giường ngọn đèn phát ra ánh sáng yên tĩnh, “Hiện tại, cho dù tớ nghĩ cũng đừng nghĩ đến Duật Tôn sẽ ly hôn, hấn nhất định cũng sẽ không đồng ý, hấn đã biết trước tớ không cách nào làm được giấy kết hôn, đang chờ tớ chui đầu vô lưới.”

“Sanh Tiêu, chúng ta có thể đợi, không phải là ly thân hai năm pháp luật có thể phán quyết ly hôn sao?”

Mạch Sanh Tiêu thở dài, con mắt sưng đỏ, “Đào Thần, Duật Tôn có quyền có thể, cho dù ta có khởi tố ly hôn, hấn nếu như không muốn, ta cho dù có cầm nhiều chứng cứ hơn nữa đều không dùng được.”

Đào Thần nhất thời cũng mất đi chủ ý, Thư Diễm cũng không có lên tiếng, nhìn về bên ngoài cửa sổ.

Hiện tại, trừ phi Duật Tôn có thể chủ động buông tay, bằng không trong lời mà nói, Mạch Sanh Tiêu cùng Đào Thần một chút hy vọng là đường sống đều không có, có thể cô mơ hồ luôn nhớ rõ câu nói hung ác kia của Duật Tôn nói ra, đối với Sanh Tiêu, hấn vĩnh viễn không buông tay.

Mẹ Đào lúc bước vào với tâm trạng lo lắng, lễ hoa trước ngực còn chưa kịp lấy xuống, “Như thế nào đang vui vẻ đi chứng thực, chuyện gì xảy ra mà phải đến bệnh viện?” Bà ngồi vào mép giường bên Cạch Sanh Tiêu, một tay đặt lên trên trán Sanh Tiêu, “Không có sao chứ?”

Mạch Sanh Tiêu khước miệng dưới khe lay động, lại không biết phải xưng hô như thế nào.

Mi mắt cô rũ xuống, “Không sao, không có việc gì hết.”

“Sanh Tiêu, chuyện đã qua rồi đừng nghĩ nữa, hấn muốn tới hôn lễ làm ồn ào cả lên cũng không phải việc con có thể quyết định, qua đêm nay thì tốt rồi, từ nay về sau, con có chúng ta là người thân trong nhà, cũng không phải là cô đơn một mình nữa.”

Con mắt Mạch Sanh Tiêu chưa xốt càng phát ra khó chịu, có thể cùng những người tốt như vậy chung một nhà, là hạnh phúc của cô, mà có lẽ là cô mệnh khổ từ nhỏ, nên không có phúc để nhận được.

Thư Diễm đứng ở bên cạnh lau nước mắt, cô quay lưng lại, nhìn thấy những cảnh tượng khó chịu thể này cô chỉ càng thêm muốn khóc.

Mạch Sanh Tiêu không biết nên giải thích như thế nào, Đào Thần ngồi ở bên cạnh, nửa ngày cũng không nói câu gì, Mẹ Đào có ý an ủi cô, Mẹ Đào là người lương thiện, bà biết rõ Đào Thần yêu mến Sanh Tiêu, cho nên đối với Mạch Sanh Tiêu, cũng dành nhiều tình cảm bao dung và yêu thương.

Sanh Tiêu khước môi cắn chặt lại, cô nghiêng người đứng dậy ôm lấy mẹ Đào, “Mẹ, mẹ.”

“Tốt rồi, đừng khóc, đừng khóc, khóc một hồi là làm hư con mắt đó.”

Mạch Sanh Tiêu cảm giác thật sự giống như đang ôm lấy mẹ mình, trước kia, mẹ cô cũng luôn an ủi cô như vậy, Sanh Tiêu khóc khàn cả giọng, cô khó có thể mở miệng, không biết nên mở miệng nói như thế nào chuyện cô còn chưa ly hôn.

“Mẹ.” Đào Thần bên cạnh con mắt cũng có chút đỏ.

“Thần Thần, Sanh Tiêu truyền hết bình nước biển này là có thể xuất viện?” Ba Đào tại bên cạnh nhìn vào bình nước biển đang từng chút một chảy xuống, “Trong nhà phòng tân hôn vẫn chờ hai con đấy.”

Mẹ Đào cũng cười nói, “Đúng thế, đêm tân hôn phải ở trong tân phòng mới may mắn chứ.”

Người lớn nguyện vọng rất đơn giản, dù sao còn có nhiều người thân như vậy nhìn xem, hơn nữa ban ngày lại có chuyện kia xảy ra, nếu như buổi tối vẫn chưa về nhà mà nói, chỉ sợ mọi việc sẽ khó mà giải quyết xong.

“Mẹ, “Đào Thần hiểu được tâm tình lúc này của Sanh Tiêu, “Con nghĩ chúng ta đêm nay nên trở về thị trấn Lâm Thủy đi, Sanh Tiêu thân thể mệt mỏi, bác sĩ nói nên nằm nghỉ ngơi trên giường là tốt nhất.”

“Như vậy a.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy thần sắc âm trầm của mẹ Đào, cô vội vàng nở nụ cười miễn cưỡng, “Đào Thần, không sao cả, để cho truyền hết nước biển này là chúng ta có thể trở về rồi.”

Mặt ba mẹ Đào Thần lộ vẻ vui mừng, “Sanh Tiêu, con nên nghỉ ngơi cho tốt vào, trước là ngủ một giấc đi.”

Thư Diễm với Đào Thần hai mắt liếc nhìn nhau, ai cũng không tiếp tục lên tiếng, Sanh Tiêu mệt mỏi dựa đầu vào gối, “Thư Diễm, cậu nên trở về trước đi, giờ này không còn sớm nữa.”

“Không, tớ sẽ ở lại đây với cậu.”

“Trở về đi, Tang Viêm chắc đang lo lắng cho cậu lắm.”

Thư Diễm ngồi ở trên ghế bên cạnh, “Cậu như vậy tớ lo lắng lắm.”

“Thật sự không có việc gì, “Sanh Tiêu lắc đầu, “Tớ đợi lúc nữa cùng với Đào Thần về nhà, cậu xem đi trời cũng không còn sớm, hôm nay cậu cũng không có ăn được một bữa cơm thật ngon, Đào Thần, mọi người ra bên ngoài ăn một chút gì trước đã, đúng lúc em cũng rất đói bụng, mua cho em một phần luôn.”

Hai người thấy cô muốn ăn gì đó, tự nhiên rất vui vẻ, Đào Thần cùng ba Đào được Thư Diễm lấy xe chở đi, vừa lúc này điện thoại của Mạch Sanh Tiêu đặt ở đầu giường vang lên.

Cô liếc mắt nhìn qua, là dãy số lạ.

Sanh Tiêu nhắm mắt lại, không nhận cuộc gọi.

“Sanh Tiêu, là ai đó?” Mẹ Đào không ngừng hiếu kỳ.

“Có thể là cuộc gọi để quảng cáo sản phẩm gì đó, là số lạ a.”

Tiếng chuông cứ tiếp tục vang lên, Mạch Sanh Tiêu trong lòng nặng nề rất bức tức, cô cầm lấy điện thoại đưa tới bên tai, “Alo?”

“Sanh Tiêu, tân hôn vui vẻ chứ.”

Mạch Sanh Tiêu rung mình mạnh một cái, nam nhân giọng nói lạnh lẽo như là từ trong địa ngục truyền đến, cô nắm chặt lấy điện thoại, bắt buộc chính mình trấn tĩnh lại, ổn định lại tinh thần sau đó mới hướng về phía mẹ Đào bên cạnh nói nhẹ, “Mẹ, giấy khám bệnh của con đã quên lấy đang ở chỗ bác sĩ, là nhiệm vụ của bác sĩ trực ban, mẹ đi xem giúp con a.”

“Được rồi, “Mẹ Đào vội vàng đứng dậy, “Vây con chính mình nên chú ý một chút, mẹ sẽ nhanh chóng quay lại ngay.”

“Vâng.”

Mạch Sanh Tiêu đưa điện thoại di động đến bên tai, “Anh muốn như thế nào?”

“Sanh Tiêu, anh nghe thấy tim em đập rất mạnh, “Duật Tôn ngồi ở trên ban công Ngự Cảnh Uyển, “Em có phải là đã đưa điện thoại đặt ở trước ngực không, lại còn muốn để cho anh nhớ lại bộ ngực gợi cảm đã từng dưới người anh sao?”

“Đê tiện! ”

Nam nhân khoe miệng kéo ra, mơ hồ vui vẻ theo đầu bên kia điện thoại truyền đến, “Chưa gì mà đã gọi “mẹ” rồi sao, em không sợ anh tố cáo em tội trùng hôn sao?”

“Anh sớm đã đoán được sẽ có hôm nay, đúng hay không? Duật Tôn, anh thật sự là âm hồn bất tan.” Mạch Sanh Tiêu không khỏi ức chế nắm chặt đôi bàn tay trắng bệch, cô nghiêng răng nghiêng lợi, hóa ra yêu hóa thành hận rất lớn, tay cầm điện thoại đều phải lên run rẩy.

“Anh là đã nghĩ đến, nên cũng đã cảnh cáo em rồi, có thể em hết lần này tới lần khác không nghe, anh hiện tại cho em quay đầu lại, em còn có thể nghe lọt tai không?”

Mạch Sanh Tiêu muốn cho hắn biến đi, có thể lời nói đến bên miệng, lại tức cười không lên tiếng.

Duật Tôn thấy cô không nói lời nào, lời nói lạnh lùng vui vẻ không kiêng nể gì cả truyền vào trong tai Sanh Tiêu, “Em không phải luôn miệng nói, cùng với Đào Thần đầu bạc răng long, quên anh sao? Sanh Tiêu, em trên danh nghĩa vẫn là vợ của anh.”

“Duật Tôn, anh đừng nghĩ đến anh có thể một tay che trời, tôi không tin việc tôi muốn ly hôn sẽ khó như vậy, chúng ta ở riêng đã lâu, tôi sẽ hưởng pháp luật mà cầu xin! ”

“Sanh Tiêu, anh thật sự cảnh cáo, anh đúng là có thể một tay che trời, em không tin thì có thể thử xem, chuyện hôn nhân này chỉ cần anh không nghĩ đến, em đến chết đều muốn chối bỏ danh phận Duật phu nhân này sao, như thế nào, em bây giờ còn muốn cùng hắn trải qua đêm tân hôn sao? Anh sẽ không ngại tới đó một chuyến nữa, đến lúc đó, sự việc sẽ không còn đơn giản như vậy mà giải quyết đâu, em nói xem, ở nơi nhỏ và ít người như thế nếu mọi người biết rõ Đào Thần lấy phụ nữ còn là vợ của người khác, thì nơi đó sẽ ồn ào như thế nào đây?” Duật Tôn lắc lư ly rượu đỏ trong tay, phòng ngủ chính cửa sổ đều mở ra, gió lạnh đến thấu xương thổi bay bức rèm cửa sổ thêu hoa.

“Anh.” Mạch Sanh Tiêu phát hiện đối với nam nhân trước mặt này cho dù có nói nhiều hơn đi nữa, cũng đỡ không nổi thủ đoạn tàn nhẫn của hắn, “Duật Tôn, tôi thật sự mệt mỏi, mệt mỏi quá rồi, anh buông tha cho tôi đi có được không?”

Nam nhân nghe cô cầu xin tha thứ, cũng nhất quyết không có ý buông tay, “Anh bây giờ cho em một con đường, rời nơi đó, trở lại thành phố Bạch Sa.”

“Tôi không! ” Xem ra ở Sanh Tiêu, về đó là chỉ có con đường chết, cô làm sao có thể ngoan ngoãn tiến vào con đường chết đó chứ?

“Xem ra, em còn có chút sức lực, còn có thể phản kháng.”

Mạch Sanh Tiêu biết rõ hôm nay đối với gia đình Đào Thần mà nói ý nghĩ như thế nào, Đào Thần trước kia công việc rất tốt, lại đang dạy học nơi này, ở đây chỉ có ba Đào và mẹ Đào là cực khổ nuôi dạy con trở thành thầy giáo, bao nhiêu người ở đây dõi mắt theo bên cạnh mà hâm mộ, sự việc ban ngày nhất định đã truyền đi xôn xao, nếu như buổi tối lại xảy ra việc như thế này.

Sanh Tiêu mệt mỏi nâng con ngươi, “Tôi rời đi khỏi nhà hắn còn không được sao? Duật Tôn, anh thật muốn ép tôi đến chết mới vui vẻ sao?”

“Sanh Tiêu, anh làm sao có thể cam lòng mà nhìn em chết như thế?” Nam nhân tiếng nói không khỏi ôn nhu, “Nếu như em chết, anh sẽ làm cho hắn sống không bằng chết, trở về đi, anh cho người chuẩn bị cái phòng mới rồi.”

Mạch Sanh Tiêu sợ hãi rồi nhớ đến cảnh trong mơ kia, chẳng lẽ chuyện kia sẽ trở thành sự thật? Duật Tôn thật sự muốn đem cô cả đời sống như ở trong tù sao?

Trong lòng Sanh Tiêu vô cùng đau khổ và sợ hãi lấp đầy, cô giống như là con mồi đang ở bên ngoài, càng chạy nhanh, lại càng một bước tới rất gần cái bẫy, cô đi trên một đường toàn bụi gai làm toàn thân đều bị thương, cả người đều là máu, mà cái bẫy đó là do thợ săn điều khiển, vẫn đứng ở chỗ cao nhất, mở ra con mắt lạnh lùng nhìn cô chặt vật vùng vẫy giãy đến chết.

“Tôi rời nơi này đi, là được chứ gì? Anh đừng lại ép tôi! ” Mạch Sanh Tiêu tắt lại điện thoại, cô xé băng dán ở mu bàn tay ra, dùng lực rút toàn bộ kim đang trên người mình ra.

Có vài giọt máu đỏ thẫm chảy ra, rơi xuống tấm ra trắng của giường bệnh.

Cô vội vàng rời khỏi bệnh viện, ở bên ngoài bắt xe thẳng về thị trấn Lâm Thủy.

Mẹ Đào trở lại phòng bệnh, nhìn xung quanh thấy bình nước biển còn treo ở đằng kia chưa xong, bà vội vàng gọi điện thoại cho Đào Thần.

Ba người vội vàng vàng chạy trở về, Thư Diễm nước mắt nhanh chóng chảy ròng, “Làm sao bây giờ, Sanh Tiêu có khi nào nghĩ quần trong lòng? Cậu ấy có thể đi đâu?”

“Sẽ không, “Đào Thần lưng dựa vào vách tường, “Sanh Tiêu sẽ không có việc gì đâu.”

Hắn cầm điện thoại lên, chạy trên hành lang mà điên cuồng gọi điện thoại cho Mạch Sanh Tiêu, bên cạnh cô che miệng khóc nức nở mà tắt đi cuộc gọi đến, cuối cùng chỉ có thể nhấn mấy chữ cho Đào Thần, “Em không sao, thật sự xin lỗi.”

Đào Thần có thể cảm nhận được lúc này Sanh Tiêu tứ cố vô thân, Duật Tôn đã đẩy cô vào đường cùng, hắn vẫn không buông tay, kỳ thật cũng là lần lượt làm cho Sanh Tiêu lâm vào hoàn cảnh khốn đốn không thể quay đầu, còn hắn hai tay nắm chặt lấy tóc, ngược lại ngồi ở trên ghế dài.

Thư Diễm không đành lòng thấy hắn chán chường như thế, cô bước đến vỗ nhẹ lên vai Đào Thần, “Đừng như vậy, hiện tại quan trọng nhất là phải tìm được Sanh Tiêu.”

Mạch Sanh Tiêu cuộn tròn hai vai, cô tắt máy điện thoại di động đi, trong xe taxi mở ra hệ thống sưởi ấm, tài xế ngồi ghế phía trước nhìn vào cô xuyên qua kính chiếu hậu, “Ngày hôm nay cô kết hôn a? Tại sao muộn như vậy lại không thấy chú rể đi cùng?”

Sanh Tiêu miễn cưỡng thoáng nở nụ cười, “Không có gì đâu, tôi ngủ một tí, khi nào đến thị trấn Lâm Thủy phiền ông gọi tôi một tiếng.”

“Được.” Tài xế thấy cô tâm trạng không tốt, mệt mỏi, thì liền không có quấy rầy.

Về đến nhà, Mạch Sanh Tiêu mở cửa đi vào.

Đây là lúc trước cô với Đào Thần cùng chung một nhà, cửa phòng bếp còn treo móc vui mừng lễ Trung Quốc, cửa sổ cùng với cửa chính phía trên dán đầy chữ hỷ, Mạch Sanh Tiêu đi đến ngồi vào chỗ mình trước đàn dương cầm, trong phòng yên tĩnh không có tiếng động, ngọn đèn phòng khách phát ra mờ mịt càng tạo ra không khí cô đơn và đau buồn.

Cô mệt mỏi đến chỉ muốn tìm một chỗ không có ai mà trốn vào, cô sợ Duật Tôn sẽ đi tìm người nhà của Đào Thần mà gây phiền phức, cô sợ cô sẽ làm liên lụy đến rất nhiều người, Sanh Tiêu phải ích kỷ trốn tránh, cho nên cô phải tắt điện thoại, cô không thể tiếp tục ứng phó nổi những vấn đề nào đột nhiên xuất hiện nữa.

Ở bệnh viện Đào Thần với Thư Diễm như phát điên đi tìm cô khắp nơi, bà Đào cùng mẹ Đào cũng rất gấp gáp, đợi mọi người kịp nhớ ra nên mới trở về thị trấn Lâm Thủy, thì trời đã gần sáng.

Đào Thần lo lắng mở cửa đi vào, đầu tiên nhìn thấy, chính là Mạch Sanh Tiêu đang nằm ở bên đàn dương cầm.

Trên người cô sườn xám còn thay đi, nằm ở đó cũng không nhúc nhích.

Lòng Đào Thần nóng như lửa đốt chạy tới, hắn giữ chặt cánh tay Sanh Tiêu, “Sanh Tiêu, em tỉnh lại đi! ”

Cô chỉ là một mồi không muốn động đây, giọt nước mắt vẫn còn trên mặt, “Đào Thần. . . .”

“Sanh Tiêu, cậu làm cho tớ lo lắng muốn chết được! ” Thư Diễm con mắt đỏ hoe, Mạch Sanh Tiêu đứng người lên, một mồi dựa vào Đào Thần dìu, “Thật xin lỗi.”

Mẹ Đào thở ra, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Sanh Tiêu không nghĩ sẽ giấu diếm, cô cầm lấy ly nước nóng mà Đào Thần đưa cho, “Cha, mẹ, con biết rõ con không có tư cách gọi hai người như vậy, con với Đào Thần đến Cục Dân Chính công chứng mới phát hiện, thủ tục ly hôn trước đây của con vẫn được được mở.”

“Cái gì?” Mẹ Đào quá sợ hãi, “Sanh Tiêu, con nói cái gì?”

“Con thật xin lỗi, con với Đào Thần không thể kết hôn.”

“Tại sao có thể như vậy? Thần Thần, con nói đi đến cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?”

Đào Thần cúi thấp đầu, không có mở miệng.

Mạch Sanh Tiêu uống ngụm nước nóng, trước mắt thê lương nhìn về phía căn phòng này, “Con thật sự nghĩ rằng, con nhanh chóng có thể có một cái nhà, con nằm mơ cũng muốn không nghĩ đến, ước mơ của con thì ra chỉ là hy vọng xa vời.”

“Sanh Tiêu, anh không cho phép em nói như vậy, “Đào Thần ánh mắt kiên nghị, “Anh nói rồi, anh sẽ chờ em, cho dù người mười năm cũng không thể cưới, thì anh cũng sẽ chờ em.”

“Thần Thần. . . .” Mẹ Đào đứng gần sát bên người bạn già, ánh mắt bà bình tĩnh, bị chuyện lớn như vậy đã kích, ngay cả mở miệng đều không có chút khí lực, “Con thật sự nghĩ nghĩ kỹ chưa?”

“Mẹ, con đã nghĩ kỹ rồi.”

Mẹ Đào gạt đi nước mắt, trong lòng không khỏi chua xót, “Sanh Tiêu, con thành thật nói ẹ biết, con có nắm chắc vài khả năng có thể ly hôn được không?”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, ôm mặt mà khóc, “Con không biết, con. . . .” Khả năng đời này, thật sự đều tránh không được.

“Thần Thần, con cũng đã nhìn thấy người đàn ông kia, mẹ lúc trước ủng hộ con, phần lớn nguyên nhân là mẹ cũng rất yêu mến Sanh Tiêu, “Mẹ Đào cầm tay phải của Mạch Sanh Tiêu kéo đi qua, “Nếu như con chưa từng yêu mến qua một người, mẹ và cha con có thể cái gì đều không để ý, chính là mọi chuyện đã biến thành như thế này, như thế, con nói đi hai con làm sao có thể tiếp tục được nữa?”

Mà ngay cả ba Đào ít nói chuyện cũng liền mở miệng lên tiếng, “Trên đời này không có cha mẹ nào mà không mong cho con mình được hạnh phúc, Sanh Tiêu, đừng trách chúng ta tư tưởng bảo thủ, cha không muốn mình đã lớn tuổi lại còn bị người khác nói xuyên nói xỏ.”

Mạch Sanh Tiêu suy nghĩ xuất thần, cô liền gạt đầu, “Con hiểu rõ.”

Hôm nay cho đổi cô thành người nhà của Đào Thần, cô cũng sẽ không đồng ý Đào Thần cứ như vậy mà chờ đợi cái không rõ ràng.

Thư Diễm ôm bờ vai của cô, ngồi tại bên cạnh lau nước mắt.

Đào Thần lại rất nhanh nắm lấy tay Sanh Tiêu không chịu buông ra, “Cha, mẹ, hai người chuyện này đừng có xen vào, chính con có thể tự mình giải quyết.”

“Con sẽ giải quyết như thế nào?” Mẹ Đào rất là thương tâm, “Con lúc trước công việc tốt như thế mà cũng bị mất, con rốt cuộc là đã đắc tội với người nào a? Con nói tay của con là ngã thành như vậy, con nghĩ rằng mẹ sẽ tin tưởng sao? Cho tới nay mẹ và cha đều giả cảm giả điếc, có thể kết hôn này là chuyện lớn, con không nên dính vào! ”

Mất thấy Đào Thần muốn cùng cha mẹ sắp tranh cãi, Sanh Tiêu vội vàng kéo cánh tay của hắn, “Đào Thần, đừng có làm âm ỉ lên, em cầu xin anh, anh cứ tiếp tục như vậy, em thật sự cảm thấy xấu hổ vô cùng. . . .”

“Sanh Tiêu, cách làm của chúng ta, cũng hi vọng con có thể hiểu được, Thần Thần là con trai độc nhất trong nhà, tôi một mực không phản đối hai con qua lại, nhưng bây giờ mọi việc đã như thế này, người đàn ông kia nếu lại đem sự việc này làm lớn lên mà nói, thật sự sẽ làm hại đến Thần Thần.”

Cổ họng Mạch Sanh Tiêu phảng phất bị vật gì đó ngăn cản, nửa ngày mới nói ra mấy chữ, cô khổ sở mở miệng, “Chú, dì, con thật sự xin lỗi.”

Ba Đào và mẹ Đào cũng không có ép cô nữa, trong nhà rối loạn, còn phải trở về mà giải thích với các người lớn vì sao mà Mạch Sanh Tiêu với Đào Thần không trở về nhà vào đêm tân hôn. Mới đây trong nhà còn tràn ngập vui mừng, giờ này lại một màn tĩnh mịch, Sanh Tiêu hơi thở mệt mỏi, lại cảm thấy cả người mềm nhũn, cô dựa người vào vai Thư Diễm cũng thấy không dậy nổi.

Đào Thần ôm cô trở về phòng, Mạch Sanh Tiêu như gặp ác mộng, cộng thêm một ngày một đêm chưa ăn cái gì vào bụng, lại trải qua mấy lần đã kích, cả người giống như bị ném vào trong lửa lớn, bắt đầu phát sốt cao.

Cô hỗn loạn, Thư Diễm cũng bận rộn không ngủ được, thật lâu mới chờ được cơn sốt hạ xuống, nhưng Sanh Tiêu vẫn còn mê man bất tỉnh.

Trên tủ đầu giường điện thoại không ngừng vang lên, Thư Diễm thấy là chị Vương gọi tới, cô nghĩ nhất định là công ty có việc, nên liền bắt máy, “Alo, chị Vương? Em là Thư Diễm đây.”

“Thư Diễm, Sanh Tiêu có đó không?”

“Cậu ấy.”

Mạch Sanh Tiêu nghe thấy có tiếng nói chuyện, vừa lúc tỉnh lại, cô vươn tay, “Là ai gọi thế?”

“Là chị Vương.” Thư Diễm nói nhỏ, đưa điện thoại cho cô.

“Chị Vương, có chuyện gì vậy?”

“Sanh Tiêu, không xong rồi, công ty xảy ra chuyện rồi! ” Chị Vương giọng nói gấp gáp, tiếng nói không khỏi phát run.

Trong lòng Mạch Sanh Tiêu như có một kích đánh mạnh vào, cánh tay cô không còn một chút khí lực mà chống đỡ, mềm ngã xuống mép giường.

Hết thật rồi, tất cả đều như thế, mọi thứ của cô, đều bị Duật Tôn cướp đoạt sạch sẽ.

107. Chương 107: Cái Giá Lớn Của Việc Bỏ Trốn

Mạch Sanh Tiêu còn lại cái gì có để cho Duật Tôn tức giận?

Đã không còn gì ngoại trừ sinh mạng này.

“Sanh Tiêu, đã xảy ra chuyện gì sao?” Thư Diễm ân cần nói, lay lay cánh tay của cô.

Mạch Sanh Tiêu giật mình hoàn hồn, ánh mắt lại trống rỗng nhìn vào một chỗ, cô khẽ nâng khóe miệng lên, tận lực giả bộ nhẹ nhàng: “Không có, chỉ là ... tớ có khả năng khiến công ty phá sản.”

“Sao cơ?” Thư Diễm ngồi trở lại mép giường: “Thế giới đảo lộn hết rồi.”

“Kỳ thật, hần ta không cần phải triệt để hù dọa như vậy.” Sanh Tiêu giơ tay lên, áp mu bàn tay lên trán: “Thư Diễm, cậu cũng mệt mỏi nhiều rồi.”

“Tớ không sao.”

Đào Thần cả đêm không ngủ, anh bưng một chén cháo đi tới: “Thư Diễm, trên bàn có điểm tâm, em qua ăn chút đi.”

“Được ạ! .” Hôm nay tất cả mọi người đều sức cùng lực kiệt rồi, nếu không ăn cái gì, cơ thể sẽ ngã bệnh mất.

Mạch Sanh Tiêu thấy Đào Thần đã thay âu phục, mặc lại trang phục thường ngày, cô dựa đầu vào giường, ngửa mặt lên nhìn chăm chú vào gương mặt tiêu tụy của người đàn ông, chỉ một đêm mà dường như gầy đi không ít. Sanh Tiêu có rất nhiều lời muốn nói mà không thể thốt lên lời, cô cùng Đào Thần không tìm được lối thoát cho nhau. Đào thần ngồi ở mép giường, dùng muỗng múc cháo đưa đến miệng cô, Mạch Sanh Tiêu lại bị nước mắt mờ mịt đến nóng hổi dâng lên lưng tròng, cô nhanh chóng xoay mặt đi: “Đào thần, chúng ta dừng lại ở đây được không?”

Đào thần tay cứng đờ, tay cầm chặt chén cháo: “Vì sao phải như thế?”

“Chúng ta không thể nào kết hôn được, hấn từng bước ép sát đến, anh cũng đều nhìn thấy.”

“Sanh Tiêu, vậy em muốn như thế nào? Trở về bên cạnh hấn sao?”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu: “Em không tin cả đời này hấn không phải chịu bức ép, em sẽ liều mạng cùng hấn, em cái gì cũng không để ý, để xem hấn còn có dùng cái gì để cho em thỏa hiệp.”

“Không được, tiếp tục như vậy em sẽ tự làm tổn thương mình mất, Sanh Tiêu, chúng ta thật vất vả mới được ở cùng nhau nên không thể buông tay nhau được.”

Thư Diễm đứng ở cửa ra vào, cô bước nhanh vào trước giường Sanh Tiêu: “Tớ thấy Duật Tôn sẽ không buông tha cậu đâu Sanh Tiêu.” Cô vén tóc của Sanh Tiêu ra hai bên để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo: “Sanh Tiêu, hai người bỏ trốn đi.”

“Bỏ trốn?”

“Đúng thế.” Thư Diễm gật đầu: “Thành phố Bạch Sa và trấn Lâm Thủy không thể ở lại được, tớ không tin Duật Tôn có thể một tay che trời, chắc chắn sẽ có một nơi mà hấn không tìm thấy, nếu như hai người yêu nhau như vậy mà không lấy được giấy kết hôn thì sao? Sanh Tiêu, trước tiên hãy trốn đi đã, tớ sẽ giúp hai người.”

“Không được.” Mạch Sanh Tiêu cuộn hai chân lên: “Đào thần, nếu chúng ta đi thì ba mẹ của anh làm sao bây giờ? Bọn họ cả đời sẽ không tha thứ cho anh mất.”

Đào Thần khẽ mím môi lại, giống như đang suy nghĩ.

“Hai người còn lo lắng nhiều như vậy làm cái gì? Lo cho hết chuyện này đến chuyện khác, Sanh Tiêu, cậu nên suy nghĩ cho bản thân trước đi! ”

Đào Thần hình như có dao động: “Thư Diễm nói rất đúng, Sanh Tiêu, chờ khi chúng ta yên ổn, anh sẽ giải thích cho ba mẹ sau, muốn anh bỏ lại em một mình, anh thật sự không làm được.”

“Em không thể ích kỷ mà chỉ biết sống ình như vậy.” Sanh Tiêu ngồi dậy lấy quần áo trong tủ mà trước khi kết hôn lấy cô có treo, vốn định cùng Đào Thần ở cùng nhau, cũng may lúc trước cô chưa có trả phòng trọ cũ, cô tùy ý lấy ra bộ quần áo, đi toilet thay.

Đào mẹ luôn đối xử tốt với cô, Sanh Tiêu không muốn đem hy vọng cuối cùng của bà xóa tan đi.

Thư Diễm thì không nghĩ như vậy, cùng với tất cả mọi người thống khổ, chi bằng ta hãy sống tốt trước.

Mạch Sanh Tiêu cố ý giữ lại căn phòng nhỏ đã thuê trước đây, cô biết rõ Đào ba, Đào mẹ chắc chắn còn có thể tới, hôm nay cô ở nhà Đào Thần lại không có tư cách gì để ở.

Buổi chiều Thư Diễm trở về thành phố Bạch Sa, cô dặn dò Đào Thần nhất định phải chăm sóc tốt Sanh Tiêu, rồi vội vàng chạy đi, giống như phải đi về để chuẩn bị gì đó.

Sanh Tiêu nhốt mình ở trong căn phòng nhỏ, cô không chịu nổi sự hỏi han ân cần của các cô bạn cùng nhà, dù là ai, khi gặp cô khẳng định là sẽ hỏi ngay: “Sanh Tiêu, cô không phải đi kết hôn sao? Tại sao bây giờ lại trở về?”

Mạch Sanh Tiêu lại không vì Đào Thần mà mở cửa, cô đang có tâm tình rất tệ, đã mất hết khí lực để nói chuyện, không được liên lụy đến nhiều người, đó là điều cô cần phải học được nhất trong lúc này.

.

.

.

Chị Vương trong lúc gọi điện thoại cho Sanh Tiêu, nói quản lý muốn cô đến công ty một chuyện.

Mạch Sanh Tiêu sắc mặt tái nhợt đứng ở trước gương, cô vốn thích mặt mộc không trang điểm, nhưng với bộ dáng bây giờ, nếu không trang điểm thì căn bản không thể ra ngoài gặp mọi người. Cô thay bộ đồ đơn giản, tóc ngắn nên không cần chăm chút nhiều, tùy ý chải tóc là được.

Đi vào công ty, mỗi người đều có bộ dạng nơm nớp lo sợ, chị Vương đem cô kéo đến bên cạnh hỏi: “Em từ lúc kết hôn đến giờ mọi thứ vẫn ổn chứ?”

Mạch Sanh Tiêu cắn chặt răng, cô lắc lắc đầu, chị Vương lúc đó chỉ dùng cơm trưa rồi về thị trấn Lâm Thủy nên không biết đã xảy ra chuyện gì

“Không có việc gì là tốt rồi.”

“Chị Vương, công ty đã xảy ra chuyện gì?”

“Còn gì ngoài chuyện công trình ... ” Chị Vương tỉ mỉ nói, cửa văn phòng mở ra, quản lý thấy Sanh Tiêu liền vẫy tay ý kêu cô vào văn phòng của mình.

Mạch Sanh Tiêu đi theo quản lý vào văn phòng, quản lý liền đem cửa khóa trái, hẩn tự mình rót trà cho Sanh Tiêu.

“Sanh Tiêu, chuyện của công ty chắc cô cũng có nghe thấy, tôi biết quan hệ giữa cô cùng Duật thiếu không phải bình thường, cho nên chuyện lần này, cô nhất định phải ra mặt mới được.”

Mạch Sanh Tiêu nhú lông mày lại nhưng được che đi bởi mái tóc như biểu lộ sự không vui được ẩn giấu bởi sự ôn hòa, quản lý có ý muốn giúp chuyện này: “Tôi thật không ngờ công trình này mà lại đặt nhiều cạm bẫy lớn như thế, khoản tiền này đối với Duật Thiếu như là ”chín trâu mất một sợi lông” nhưng đối với chúng ta mà nói, nguyên tiền bồi thường đã bằng nửa số tiền công ty chúng ta rồi”

“Quản lý, những điều ký kết trong hợp đồng không phải ông cùng luật sư đã đọc và cân nhắc rồi hay sao? Đã làm việc cùng nhau, làm sao có thể xảy ra sai sót?” Sanh Tiêu đưa tay đẩy nhẹ chén trà bên cạnh chén trà của anh ta mời, cô cũng tính rời đi.

“Là tài liệu có vấn đề, không phải chỉ riêng chúng ta, công ty Duật thiếu cũng sẽ bồi thường một khoản tiền.”

Sanh Tiêu đã hiểu rõ, dù là quản lý lại khéo đẩy đưa trách nhiệm bồi thường, cũng đánh không nổi Duật Tôn, thủ đoạn lưỡng bại câu thương.

“Thực xin lỗi.” Mạch Sanh Tiêu thở dài, với ánh mắt bình tĩnh nói: “Tôi không giúp được.”

“Sanh Tiêu, cô không thể nói như vậy được.” Quản lý lo lắng nói: “Cô dù sao cũng là do công ty bồi dưỡng ra, tôi bình thường đối đãi với cô không tệ, tôi sớm nói với Duật thiếu qua điện thoại, hẩn nói chỉ cần cô ra mặt, tất cả tổn thất hẩn đều giải quyết hết, cho dù cô không nể mặt ta cũng phải nể tình cả công ty chứ, Vương Công là người dẫn dắt cô, chẳng lẽ cô muốn chị Vương mất luôn việc làm?”

“Quản lý, tôi đã nói là hạng mục này không thể làm, nhưng anh cứ cương quyết là không có chuyện gì! ”

“Ta cũng không phải kẻ ngốc, nhưng vì tiền lợi nhuận lớn như vậy ai lại cam lòng bỏ đi?”

“Vậy là được rồi, việc gì cũng có rủi ro, nhưng cho dù bầu trời có rớt xuống, Duật Tôn nói chỉ cần tôi ra mặt là được, quản lý, loại này chuyện hoang đường này ông cũng tin sao, tôi dựa vào cái gì đi gặp hẩn, hẩn lại dựa vào cái gì vô duyên vô cớ trợ giúp công ty?”

“Mạch Sanh Tiêu, cô dám nói chuyện này không liên quan gì đến cô? Ta thấy quen những kẻ có tiền lắm trò chơi, nói cho cùng, Duật thiếu cần cái gì, cả cô cùng tôi đều hiểu, nếu không bởi vì cô, công ty sẽ không bị nhòm ngó tới! ” Quản lý đi đi lại lại trong văn phòng, mạch Sanh Tiêu nhìn chén trà trước mặt, liền đẩy ghế đứng dậy.

“Quản lý, anh không cần lấy lời nói thuyết phục tôi, lúc tôi khuyên anh, anh khư khư cố chấp, đơn giản là muốn lợi dụng tôi dựa vào Duật Tôn làm cây to bóng cả, anh chỉ là một quân cờ thôi. Thái độ của tôi sẽ không thay đổi, cùng lắm là tôi thôi việc.”

“Cô ... ”

Mạch Sanh Tiêu xoay người muốn rời đi.

“Cô thật sự thấy chết mà không cứu ...?”

“Loại người như anh tự đem công ty đem dâng cho người khác, tôi cứu không được.” Sanh Tiêu mở cửa, đi vào khu vực làm việc.

Cô đem vật dụng riêng tư trong ngăn kéo lấy ra, chị Vương gấp rút để ly nước trong tay xuống: “Làm sao vậy, hẩn đuổi việc em sao?”

“Em tự mình xin nghỉ việc.” Mạch Sanh Tiêu lưu loát nói, bất quá, cho dù cô ở lại, công ty cũng sẽ không giữ cô lại: “Chị Vương, thực xin lỗi, có thể em cũng làm liên lụy đến chị.”

“Em nói chuyện công trình à, không có việc gì đâu.” Chị Vương khoát tay: “Công việc này mất đi cùng lắm ta đi xin việc ở công ty khác.”

Quản lý từ văn phòng đuổi theo đi ra: “Đi mau đi mau đi, leo lên càn cao liền bỏ đá xuống giếng (ý nghĩa tương tự câu tục ngữ ”ăn cháo đá bát“), loại người này tôi thấy nhiều rồi, Mạch Sanh Tiêu, công ty nếu không có cô cũng sẽ không có kết cục ngày hôm nay, tôi xem công ty nào còn có thể nhận cô.”

Chị Vương giúp Sanh Tiêu dọn đồ: “Em đừng để ý đến hẩn, chị đây bạn học cũ của hẩn, lúc nào hẩn cũng muốn đi đường tắt, nên cho hẩn ném thử đầu khổ một lần.”

Mạch Sanh Tiêu thu thập xong mọi thứ chuẩn bị rời đi, chị Vương chạy tới phòng tài vụ: “Sanh Tiêu còn có một tháng lương chưa lãnh?”

Tài vụ lộ vẻ mặt khó xử: “Quản lý nói, tiền này anh ta muốn cho vào công quỹ.”

“Tại sao?”

“Chị Vương bỏ qua đi.” Mạch Sanh Tiêu ôm lấy đồ đi ra ngoài, chị Vương cũng đi theo sau lưng: “Em về sau định sẽ thế nào?”

“Em nghĩ mau chóng tìm một công việc khác.”

“Nghỉ làm ở đây cũng tốt.”

“Chị Vương bảo trọng, có rảnh em sẽ đi thăm chị”

“Được, có gì liên lạc qua điện thoại.”

Sanh Tiêu ngồi trên xe bus, thói quen nhìn về phía nơi đông người đứng chờ xe buýt, cô có dự cảm không tốt cho tương lai sắp tới, tựa hồ ác mộng vẫn chỉ là đang bắt đầu.

Đào thần gọi điện thoại cho Sanh Tiêu nhưng cô không nghe máy, đi

ngang qua nhà trẻ cũng sải bước rời đi, sau khi trở về phòng trọ mạch Sanh Tiêu đọc sơ lược qua vài phần sơ yếu lý lịch, nhưng đều là đá chìm đáy biển, ngay cả cơ hội phỏng vấn cũng không có.

Sanh Tiêu rời giường rất sớm, muốn đi thị trường nhân tài xem sao.

Đi ngang qua nhà trẻ, cô vô tình nhìn thấy cửa ra vào dán đầy giấy đỏ thăm, mạch Sanh Tiêu dừng bước, đi tới nhìn rõ ràng nội dung trên tờ giấy không khối giặt mình.

“Sanh Tiêu, anh cũng thất nghiệp.” Đào thần đứng ở sau lưng cô, mạch Sanh Tiêu xoay người: “Tại sao lại như vậy?”

Nhà trẻ đang tốt như vậy, làm sao có thể bị đập phá dời đi?

“Cái này vốn là nhà trẻ tư nhân, có lẽ, thủ tục không được đầy đủ.”

“Có lẽ sao?” Mạch Sanh Tiêu tâm tình thở phào nhẹ nhõm khi nghe Đào Thần nói vậy, người nào ở phía sau trợ giúp, cô như thế nào lại không biết?

“Vậy sau này anh có dự tính gì không?”

“Tay của tôi như vậy, chỉ sợ rất khó tìm công việc dạy thêm dương cầm, thôi thì tới đâu tính tới đó, thật sự thì, tôi cũng nên đổi nghề.”

Đào thần có điện thoại, anh vội vàng cùng Sanh Tiêu nói tạm biệt: “Anh đang còn có việc, Sanh Tiêu, chờ khi anh trở về sẽ tìm em.”

Mạch Sanh Tiêu vừa có điều muốn nói thì thấy bóng lưng Đào Thần đi xa dần, cô cầm theo túi xách xoay người đi lên xe bus.

Cô cùng Đào Thần công việc đều bị mất.

Sanh Tiêu trong lòng buồn bực khó chịu, cô ngẩng đầu lên thở dài như tuyệt vọng.

Cô ở thị trường nhân tài nửa ngày, Mạch Sanh Tiêu cho đến khi rời đi cũng không có được một tin tức tuyển dụng của công ty nào. Cô về mặt chán nản, đi dạo một vòng lớn cũng không muốn trở về.

Tại tiệm mì lúc ăn nhận được điện thoại của Thư Diễm, vừa bắt máy, đối phương đã la lên: “Sanh Tiêu, đang ở đâu? Nhanh trở về cho tớ! ”

“Thư Diễm, làm sao vậy?”

“Tớ đang dưới lầu chờ cậu, lạnh chết tớ rồi! ”

“A, được.” Mạch Sanh Tiêu vội tắt điện thoại, ăn vội vã hai đĩa mì. thuê xe vội vàng trở về.

Thư Diễm núp ở đầu hành lang cùng Đào Thần đang thì thầm to nhỏ nói gì đó, gặp Sanh Tiêu trở về, vội kéo tay cô lên lầu.

“Hai người làm sao vậy?”

“Sanh Tiêu, thu dọn đồ chuẩn bị đêm nay bỏ trốn.”

Thư Diễm Sanh Tiêu vào nhà, hai cô gái cùng phòng đi ra ngoài đi dạo phố còn chưa trở về, Mạch Sanh Tiêu lấy sơ yếu lý lịch trong tay nhét trên giường: “Tại sao phải đi, đi đâu?”

“Cậu thật không biết hay là giả bộ hồ đồ hả?” Thư Diễm nhanh chóng dậm chân mấy cái: “Cậu cùng Đào Thần bây giờ, còn có thể đều là trùng hợp sao? Cậu cũng đừng uống phí tâm tư đi tìm việc nữa, Sanh Tiêu, bỏ trốn để không ai biết rồi bắt đầu cuộc sống mới đi”

“Thư Diễm, cậu nói nghe dễ dàng quá.” Sanh Tiêu ngồi ở mép giường, cô chỉ có một mình, ở đâu cũng giống nhau, nhưng gia đình Đào Thần đều ở đây, đi như thế nào được?”

“Sanh Tiêu ... ” Đào thần móc trong túi quần ra cuốn sổ tiết kiệm màu đỏ đưa cho cô

Mạch Sanh Tiêu mặt lộ vẻ nghi ngờ, cầm cuốn sổ mở ra xem, trên có ghi 22 vạn.

“Anh đã bán căn hộ rồi, Sanh Tiêu, chúng ta cùng nhau bỏ trốn đi.”

“Anh điên rồi.” Mạch Sanh Tiêu sắc mặt xúc động: “Đào Thần, anh thật sự điên rồi! ”

Lúc trước anh cùng người bên công ty môi giới gặp nhau, có khách hàng vừa ý căn hộ, hơn nữa giao dịch nhanh chóng được ký kết, anh cùng với người đó chuyển vay thế chấp, còn dư lại khoản này.

“Anh ...” Mạch Sanh Tiêu đau lòng: “Anh cùng ba mẹ cực khổ mới mua được căn hộ, nay lại bán đi như thế ...”

Đào thần cũng áy náy không thôi, nhưng anh không có lựa chọn nào khác: “Sanh Tiêu, đừng do dự nữa, chờ chúng ta yên ổn trước, rồi anh sẽ giải thích cùng bọn họ sau.”

“Sanh Tiêu, đi thôi, tớ đã sắp xếp nơi ở cho cậu tốt lắm, là bờ biển, cậu sẽ thích nơi đó.”

“Thư Diễm ...”

Thì ra Thư Diễm sau khi trở về, cũng là vì Mạch Sanh Tiêu mà tận lực bôn ba.

“Sanh Tiêu, trong nhà anh cũng thu thập xong, tất cả hành lý Thư diễm đều giúp đỡ gửi cho ba mẹ anh, chúng ta đều có thể rời đi.”

Thư Diễm mở tủ quần ra, đang thu thập hành lý cho Mạch Sanh Tiêu: “Có nhiều thứ mang không cần mang theo, đến chỗ ở mới có thể mua lại, nhà tớ tìm cho hai người cũng tốt lắm, địa chỉ Đào Thần biết rõ, à ... tớ trực tiếp đưa hai người đi một đoạn, vốn dĩ để tránh bị theo dõi, không thể đưa đi quá xa được, hai người đi đường cẩn thận, Sanh Tiêu, khi nào đến nơi gọi điện cho tớ, còn có ...”

Thư Diễm suy nghĩ nói tiếp: “Tớ đã nói tới đâu rồi?”

Mạch Sanh Tiêu đưa sổ tiết kiệm trong tay cho Đào Thần, cô cởi áo khoác, lấy hộp giấy cất dưới giường mở ra bên trong có giấy tờ tùy thân cùng ảnh gia đình, cô vội vàng mang theo cùng Thư Diễm thu nhập hành lý lần nữa: “Quần áo cầm mấy bộ thay là được, Thư Diễm, giữ giúp tớ cái máy tính này.”

Đây là hy vọng cuối cùng của Sanh tiêu, Thư Diễm nói rất đúng, ở lại đây, cô tận mắt nhìn thấy tất cả những người thân xung quanh cô từng người bị đẩy vào hoàn cảnh nguy hiểm, nếu như cô trở về, thì chẳng khác gì rơi vào cuộc sống như trước kia, Mạch Sanh Tiêu hạ quyết tâm cùng Đào Thần cùng nhau liều mạng một phen, nếu như chạy không thoát, thì ở đâu lại còn đường sống để đi nữa?

Cô nắm mơ cũng chỉ muốn thoát khỏi Duật Tôn.

Y tùy tiện như thỉnh thoảng gặp phải ác mộng, làm cuộc sống của cô lo sợ từng chút một, cô sợ khi vừa nhắm mắt lại, liền lại rơi vào nguy hiểm trong mơ.

Hành lý rất nhanh đã thu dọn xong, ba người ngồi ở mép giường, chỉ còn đợi lúc màn đêm hoàn toàn buông xuống.

Thư Diễm thỉnh thoảng lấy điện thoại ra nhìn thời gian, trên tủ TV có để chiếc đồng hồ, bởi vì trong phòng yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng tí tách của đồng hồ như đảo loạn nỗi lòng của ba người, phải thật vất vả để đè nén, cố gắng tự trấn an mình.

Thư Diễm thỉnh thoảng lấy điện thoại di động móc ra, rồi lại nhét vào, đồng hồ đi rất chậm, bình thường cũng không thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua chậm đến thế.

Thật vất vả đợi cho tới mười giờ, Thư Diễm kéo rèm cửa sổ ra, nhìn dưới lầu không một bóng người, hầu hết mọi người cùng ánh đèn toàn bộ chìm trong bóng tối yên lặng: “Đi thôi.”

Đào Thần trở về lấy đồ, Thư Diễm cố ý thay đổi chiếc xe, cô khấn trương lái xe: “Sanh Tiêu, đợi tí nữa tại quốc lộ 312 tớ đã liên lạc có sẵn xe buýt ở đó, trên xe đều là hành khách về nhà mừng năm mới, ta nghĩ, không có người hoài nghi các người, đi theo xe buýt như vậy, Duật Tôn cũng không nghi ngờ tới.”

“Thư Diễm, cảm ơn.”

“Giữa chúng ta còn nói lời khách sáo này sao.” Thư Diễm nhìn qua kính chiếu hậu nhìn về phía Sanh Tiêu: “Tớ đưa hai người tới đoạn này thôi, Duật Tôn sau khi biết cậu mất tích, nhất định sẽ phái người đi tìm khắp nơi, cậu cứ chờ tớ chủ động liên lạc, không cần gọi điện cho tớ, biết không?”

“Ừ.” Sanh Tiêu gật đầu.

“Đào thần, thầy yên tâm, em sẽ chăm sóc bác trai bác gái tốt.”

Đào thần mặc dù cảm thấy hai chữ cảm ơn quá ít khi Thư Diễm giúp đỡ nhiều như vậy, nhưng vẫn là buột miệng nói: “Thư Diễm, cảm ơn.”

“Thầy với Sanh Tiêu có cuộc sống tốt bình yên sau này, chính là đối tốt với em rồi.” Thư Diễm chuyên tâm lái xe, đến quốc lộ 312, thì quả nhiên gặp một chiếc xe buýt đang đứng chờ.

Đào Thần mở cốp xe đem hành lý lấy ra, Thư Diễm xuống xe, ôm chặt lấy Sanh Tiêu: “Quên đi mọi thứ xảy ra ở nơi đây, bắt đầu lại cuộc sống mới, Sanh Tiêu, cậu nhất định phải hạnh phúc.”

“Thư Diễm, cậu cũng vậy nhé.”

Thư Diễm không tiễn hai người lên xe buýt, vì cô không thể ở đây lâu, trông thấy xe buýt rời đi, cô nhìn đuôi xe buýt đi xa dần, đôi mắt không nhìn được chưa xót.

Mạch Sanh Tiêu ngồi cạnh cửa sổ vị trí, xe chật ních người, phần lớn đều đang đắp áo khoác dày ngủ say, Sanh Tiêu thấy xe Thư Diễm biến mất trong tầm mắt, cô im lặng quan sát mọi thứ trông như cô đơn: “Nếu chúng ta có một chỗ ở định cư, mãi mãi không cần dọn đi thì tốt biết bao?”

“Sanh Tiêu, nhất định chúng ta sẽ có một mái ấm hạnh phúc.”

Đào Thần kéo Mạch Sanh Tiêu dựa vào bả vai mình.

“Chỉ là em thật sự không nghĩ phải bỏ đi như thế này, Thư Diễm nói, đó là một bờ biển, chắc sẽ rất đẹp, em muốn được nhìn xem đó là nơi nào.”

“Chờ sau khi yên ổn, chúng ta đi mua đàn piano, ăn xong cơm tối, chúng ta ngồi bên cửa sổ cùng nhau đánh đàn, còn có thể nghe thấy tiếng sóng cùng tiếng gió biển, mỗi sáng chúng ta cùng đi bộ, bao quanh bầu không khí mặn của biển, còn có hải âu.”

Sự do dự trước đây của Mạch Sanh Tiêu bây giờ tan tành mây khói, cô muốn được ích kỷ một lần sau chót. Vì cô mong một cuộc sống bình yên như vậy, tiếng đàn dương cầm êm ả lại hòa cùng tiếng sóng biển mãnh liệt, thật tuyệt.

Ngồi mấy tiếng trên xe khách, đến rạng sáng ngày hôm sau mới đến nơi.

Sanh Tiêu dựa vào bả vai Đào Thần ngủ một giấc sâu, hai người xuống xe, ngồi xe taxi đưa địa chỉ ở mà Thư Diễm ghi cho bác tài.

Quả nhiên là một bờ biển, dù không bằng những gì Sanh Tiêu được xuất ngoại lần trước, nhưng khi nhìn lại, cũng là cảnh biển vô biên vô ngần làm lòng người say mê.

Thư Diễm tìm cho họ căn nhà có hai lầu, từ phòng cho tới cầu thang đều được lát gỗ

Chân bước trên nền gạch gỗ, phát ra tiếng kéo kẹt, mạch Sanh Tiêu vô cùng mừng rỡ, vì cô vốn đã ngán ngẩm với những tòa nhà bê tông cao tầng của thành phố, không thể tin được Thư Diễm lại có thể tìm cho bọn họ chỗ ở tốt như vậy ... Đào thần tìm được chìa khóa sau chậu hoa trước cửa nhà như lời Thư Diễm nói, mở cửa đi vào, bên trong cái gì đều đầy đủ tiện nghi, bức tranh của Đào Thần và Sanh Tiêu được treo trước giường, có vị trí rất bắt mắt.

Lúc trước Thư Diễm nói đã từng tới đây, cô cũng cho người dọn dẹp sạch sẽ, cô biết rõ hai người sẽ đến đây sẽ luống cuống tay chân nên đã chuẩn bị tất cả đồ đạc, từ những thứ nhỏ nhặt như dầu gội đầu, sữa tắm, cho đến lớn như toàn bộ đồ điện đều đầy đủ, nếu nói là có thiếu, thì cũng chính là một chiếc đàn dương cầm.

Thư Diễm bình thường làm việc rất tùy hứng, tâm tư cũng thoải mái.

Góc phòng khách, đặt một cây đàn dương cầm cũng giống như phòng trước của bọn họ, chuyện này, tự nhiên cũng muốn giao cho Đào Thần.

Mạch Sanh Tiêu đẩy ra phòng ngủ cửa sổ, mùi gỗ thơm xộc vào mũi của Sanh Tiêu như thấm sâu vào trong da thịt, xa xa sóng biển vỗ vào bờ đá, Sanh Tiêu hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn: “Nơi này thật tốt.”

Đào Thần đi vào phòng

g bếp, có những ghi chú dán trên tủ lạnh, anh mở tủ lạnh ra bên trong chứa đựng đầy đủ thức ăn, mạch Sanh Tiêu từ gian phòng đi tới: “Thư Diễm ngay cả những thứ này cũng chuẩn bị chu đáo?”

“Đúng thế.” Đào Thần lấy hai hộp cháo ăn liền từ trong tủ lạnh đem ra

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trước bàn ăn: “Oa, đầy đủ đến thế sao.”

“Nhất định đoán được chúng ta đến nơi này sẽ mệt chết, chỉ muốn lăn ra ngủ.”

Sanh Tiêu đi vào trên ban công, đem khuỷu tay chống ở lan can bằng gỗ, xa xa mặt biển bị trắng muốt, lúc đó đã là mùa đông, không khí hùng hực cảnh đẹp ánh bình minh, mạch Sanh Tiêu hoàn toàn không buồn ngủ, nơi này cách thành phố Bạch Sa cả ngàn km, y không đến mức có thể tìm ra được nơi này đó chứ?

Duật Tôn nhận được cuộc điện thoại.

“Tôi biết rồi.” Y nói vài chữ, liền đem điện thoại ném sang một bên rồi đứng dậy.

Y định sau khi trở về thành phố Bạch Sa, muốn chờ Mạch Sanh Tiêu tự mình trở lại, không nghĩ tới, cô còn dám bỏ trốn.

Y quả thật đã đánh giá thấp cô.

Duật Tôn xuống lầu, dì Hà từ phòng bếp đi ra: “Duật thiếu, ăn điểm tâm đã.”

“Không ăn.” Y đi qua thay giày, mở cửa ra: “Đúng rồi, đem phòng ngủ thu dọn sạch sẽ.”

“Là Sanh Tiêu muốn trở về sao?”

Duật Tôn vừa bước đi vừa nói: “Đúng vậy, tôi đi đón cô ấy về.”

“Thật tốt.” Dì Hà vui vẻ đi về phía sân thượng: “Hải Bối, có nghe thấy không? Sanh Tiêu sắp trở về.”

.
. .
.

Mạch Sanh Tiêu cùng Đào Thần cơ hồ không nhắm mắt, hai người tinh thần phấn khởi, đâu có ngủ được.

Sau khi ăn sáng xong, bọn họ đi làm quen với môi trường xung quanh, kể cả lên mạng tra tư liệu, sau đó ngồi xe buýt tới siêu thị cùng với chợ rau, Thư Diễm trước khi đã dặn dò cho cô những gì cô đều nhớ cả, cô do dự vài lần, vẫn không gọi cho Thư Diễm.

Bọn họ ở lại đây, vốn đây là một điểm du lịch nhỏ, rất ít người đến đây mua phòng để ở, từ trước tới nay nơi này dường như không ảnh hưởng bởi truyền thông, chỉ có cuối tuần, sẽ có lác đác vài người khách du lịch đến đây chơi, làm cho bãi biển heo lánh này thêm phần sức sống.

Với bọn họ mà nói nơi đây có thể an vị mà sống tốt.

Hai người ở phòng bếp cùng nhau bắt đầu chuẩn bị cơm trưa, mạch Sanh Tiêu đem cửa sổ mở ra: “Ngôi nhà này đều là gỗ, nếu hỏa hoạn thì làm thế nào?”

“Miệng xui xẻo! ” Đào thần cười nàg.

“Sự thật vốn là vậy mà, an toàn ngầm tai họa a.”

Ăn cơm xong, bọn họ xuống phòng khách xem TV, gió biển rất lạnh, Sanh Tiêu đem toàn bộ cửa sổ khép lại, xem hết hai tập phim truyền hình, liền cùng Đào Thần đi ra ngoài.

Bên ngoài ánh mặt trời ấm áp, vừa lặn đi về phía đông, Sanh Tiêu ăn mặc váy dài, có một cái áo choàng buộc vòng quanh vai, cô khoác tay Đào Thần, gió biển thổi làm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, mái tóc ngắn hiện ngang ngực đưa trước gió

Đào Thần dừng bước chân lại nói: “Lạnh không?” Tay Đào Thần ôm lấy mặt Sanh Tiêu: “Nếu không, chúng ta trở về đi.”

“Không lạnh.” Mạch Sanh Tiêu lắc đầu.

Bên ven đường trải dài những bông hoa thơm ngát.

Cửa sổ phía sau của chiếc màu đen tinh tế được mở ra, người đàn ông đặt tay ngoài cửa sổ, dưới ánh mặt trời rạng rỡ, ngón tay giữa của y xăm hình Thương Long giống như ác ma trên niết bàn sống lại, đang hé mở chiếc răng bén nhọn đầy máu tươi, y kẹp điều thuốc ở giữa ngón tay.

“Duật thiếu?” Lái xe cung kính nói, không dám quay đầu lại.

“Chờ một chút.”

Mạch Sanh Tiêu buông tay Đào Thần, cô xoay người tìm kiếm trong bãi cát, cầm lấy một khối gì đó đặt ở ánh nắng mặt trời: “Đào thần, xem này, là vỏ sò!”

“Sanh Tiêu, nếu như em thích, anh mỗi ngày cùng em ra đây tìm vỏ sò.”

Cô cười rất nhiều, vuốt tóc che khuất vầng trán xinh đẹp, chiếc áo choàng được gió biển thổi phấp phới trước ngực, cô hát ra đằng sau, mặc dù toàn thân lạnh run nhưng khóe miệng vẫn thủy chung mỉm cười.

Cô cười rất vui vẻ, khóe miệng kéo ra độ cong, lại khiến trái tim của Duật Tôn đau nhói.

Y hung hăng bóp tắt tàn thuốc, một luồng khói xanh mờ ảo tại đầu ngón tay.

Hai người nắm tay nhau đi về phía biển.

“Tiếp tục đi theo.” Duật Tôn lạnh lùng nói

Đến gần tối, Sanh Tiêu vẫn không có ý muốn trở về, Đào Thần nhìn đồng hồ: “Sanh Tiêu, em ở đây chơi, anh làm cơm xong sẽ gọi em.”

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở bờ biển một mình, cô khoác lại khăn choàng: “Vâng, tốt quá.”

Sanh Tiêu nhìn bóng lưng Đào Thần đi xa, cô thích thú nhắm mắt lại, điện thoại phát ra giai điệu đàn cầm du dương, tay cô nhịn không liên gảy nhẹ trong không trung, ước chừng nửa giờ sau, cô cảm thấy lạnh, đứng dậy liền muốn trở về.

Vừa mới đi ra từ chỗ ngồi, xa xa thấy ánh lửa phát sáng ngất trời, Mạch Sanh Tiêu dụi mắt, cứ nghĩ là mình nhìn lầm rồi.

Cô trợn to hai mắt, như bị sét đánh, nơi phát ra lửa cháy chính là căn hộ của cô cùng Đào Thần.

Mạch Sanh Tiêu sức lực như cạn kiệt, cô sợ hãi chạy về phía trước hét lớn: “Đào Thần, Đào Thần ...”

Chân bị trượt xuống đất, làm mặt dính đầy đều là cát, cô vẫn không lau đi, còn chưa kịp đứng lên, liền bò về phía trước: “Đào Thầnnn ...”

Đừng tàn nhẫn như vậy chứ, Sanh Tiêu lệ rơi đầy mặt, cô thật vất vả mới có được một mái nhà.

“Hu hu ...” Mạch Sanh Tiêu rất nhanh nắm lấy cát trong tay, muốn đứng lên, liền bị ai đó sau lưng giữ lại: “Đừng như vậy, đừng như vậy ...”

Bả vai bị xoay lại, một người đàn ông kéo cô đứng lên.

Mạch Sanh Tiêu cũng không nhận ra, đó là một người hoàn toàn xa lạ.

Hắn nắm cánh tay Sanh Tiêu, kéo cô đi về phía trước.

“Buông tôi ra ...”

Cô giãy giụa nhưng không cách nào chống lại sức mạnh đó. Cách đó không xa có chiến du thuyền, Sanh Tiêu chợt nhớ buổi chiều đã thấy nó dừng ở nơi này, cô để cho người đàn ông mang cô lên boong tàu, mỗi tiếng bước đi, trong lòng mạch Sanh Tiêu như bị cào thêm một vết thương, cô mơ hồ ý thức được, cô cùng

Đào Thần đã quá ngây thơ rồi, ác ma kia chỗ nào cũng có mặt, dựa vào quyền lực của bọn họ, căn bản đã không thể biết được.

Trên boong thuyền có một cái bàn, cùng một cái ghế.

Người đàn ông ấy đưa lưng về phía cô, đợi Mạch Sanh Tiêu bị đẩy đến gần, y mới xoay người lại.

Cô nhìn rõ ràng khuôn mặt đó, ngược lại không hề nao loạn nhưng khi Duật Tôn vừa muốn mở miệng, Sanh Tiêu đã trước một bước liền quát chói tai: "Đào Thần đâu, anh đem anh ấy đi đâu rồi?"

Trên boong thuyền gió thật to, người đàn ông đứng dậy chống đỡ lan can, ánh mắt hẹp dài đào hoa mông lung nhìn về phía xa xa: "Sanh Tiêu, đây là lễ gặp mặt tôi cho em, thích không?"

"Anh thật biến thái! "

Duật Tôn cánh môi bạc cong lên: "Chửi hay lắm, nhanh mồm nhanh miệng, càng lúc càng độc ác?"

"Tôi hỏi anh, Đào Thần đang ở đâu! ?"

Duật Tôn tới gần Sanh Tiêu, ngón tay mơn trớn trên gò má cô, Mạch Sanh Tiêu liền quay mặt muốn tránh đi: "Em bỏ trốn, em trốn một lần, tôi liền để trên người hấn một vết dao"

Cô kiềm chế nước mắt, tùy ý để tay của y mơn trớn cổ trắng ngần của cô, Duật Tôn đứng sau lưng Sanh Tiêu, thân thể to lớn của hấn dán chặt lấy cô, Mạch Sanh Tiêu cứng ngắc đứng thẳng lưng, Duật Tôn duỗi ngón tay dài chỉ về hướng bờ biển đằng xa: "Nhìn thấy không? Hấn chính là đang ở đó! "

108. Chương 108: Tự Mình Hại Mình [cao Trào] + Ngoại Truyện

Mạch Sanh Tiêu nhìn theo tầm mắt của y, dưới bóng đêm mù mịt, chỉ có thể nghe thấy âm thanh sóng biển đập vào mạn thuyền, nước biển ướt mặn vẩy ra đến trên mặt, giống như lưỡi dao sắc bén cắt vào da thịt mỏng manh của cô.

Sanh Tiêu chăm chú nhìn lại, vẫn không có thấy bóng dáng Đào Thần ở đâu.

Cánh tay Duật Tôn vòng qua trước ngực mạch Sanh Tiêu, tiếng thở dốc của y nồng đậm, dù là rất kiên nhẫn kiềm chế, cũng chống cự không nổi thân thể trắng nõn mềm mại trước ngực.

Y thực sự muốn cô, hung hăng chiếm hữu, dùng sức vò nát.

Mạch Sanh Tiêu kéo tay, dùng sức đẩy y ra.

Duật Tôn nhú mày, thời khắc thỏa mãn này lại bị hư vô thay thế, sắc mặt y rõ ràng tỏ ra không vui.

"Đào Thần ở đâu, anh ấy ở đâu?" Xa xa ánh lửa đỏ rực nổi bật giữa bầu trời, không khí ẩm ướt lạnh như băng bị thiêu đốt, mà ngay cả cơn gió phảng phất trên mặt cũng nóng hổi: "Anh đến tốt cùng là đem anh ấy đi đâu?"

Duật Tôn trở lại chỗ ngồi, trên bàn trước mặt y có một cái hộp hình chữ nhật, y tiện tay cầm lấy găng tay bằng da màu đen rồi đeo vào, giơ tay lên, mở cái hộp ra, bên trong đúng là một khẩu súng bắn tia.

"Biết đây là cái gì không?"

Mạch Sanh Tiêu cắn môi, cô dù chưa thấy tận mắt qua, nhưng có thể thấy không ít lần loại đồ vật này trên TV.

Duật Tôn động tác thành thạo lau sạch lấy thân súng và ống ngắm: "Đây là psg-1 tinh chuẩn súng trường, tại khoảng cách 300 mét, nó chắc chắn có thể đem năm mươi phát bắn cùng một lúc đều trúng hồng tâm, hơn nữa lực sát thương rất mạnh, bách phát bách trúng."

“Tôi không có hứng thú biết rõ những thứ này.”

“Em chắc chứ?”

“Duật Tôn, tôi hỏi anh Đào Thần ở đâu! ?” Mạch Sanh Tiêu lòng nóng như lửa đốt, người đàn ông cũng không buồn nóng nẩy, nắm giữ lấy quyền chủ động hoàn toàn không có ý sốt ruột, y đang mặc bộ quần áo đơn giản, thoải mái, áo lông màu xanh đậm kết hợp với xanh nước biển lại càng tăng thêm sức mạnh, Duật Tôn rất ít mặc quần áo có màu sắc thế này, y đứng dậy, đem súng ngắm gác ở trên lan can: “Sanh Tiêu, cùng anh chơi trò mèo vờn chuột rất vui vẻ này không?”

Mạch Sanh Tiêu đến gần bên cạnh y, trong nội tâm cô lo sợ Đào Thần gặp chuyện ngoài ý muốn: “Chuyện của tôi và anh ấy không có liên quan, anh tại sao phải thiêu rụi căn hộ của chúng tôi?”

“Chúng tôi?” Duật Tôn nghiêng người đứng dậy, thân ảnh cao to bao phủ lấy ánh trăng lạnh lẽo trong bóng tối: “Em nếu đã có kinh nghiệm, nên đổi cách xưng hô đó, Sanh Tiêu, em là em, hần là hần, nghe như vậy được không? Hình như là tiếng khóc tại truyền tới, là hần đang gọi em sao?”

Mạch Sanh Tiêu thần sắc kinh hãi, nghiêng đầu sang chỗ khác nghĩ sẽ chạy đi, Duật Tôn kịp thời nắm cổ tay của cô lại. Sanh Tiêu dùng sức vùng lên vài cái chứ không chịu yên: “Để cho tôi trở về, để cho tôi trở về ... ”

“Vô dụng, hần sớm đã hóa thành tro bụi.”

Thân thể Mạch Sanh Tiêu dựa vào bên cạnh lan can, nước mắt cô đã chảy rơi xuống, không thể nào, Đào Thần vừa rồi còn nói muốn đi làm cơm tối, Sanh Tiêu nhìn về phía bờ biển, cô liệu mạng dốc toàn lực mạnh mẽ giật tay Duật Tôn ra: “Anh thật sự là biến thái! ”

“Anh thích em gọi anh biến thái.” Duật Tôn tư thế nhàn nhã xoay xoay trong tay khẩu súng bắn tỉa, Mạch Sanh Tiêu yếu ớt xụi lơ trên mặt đất, giật mình thất thần nhìn về phía trước.

Người đàn ông thấy bộ dạng cô như mất hồn, trong nội tâm chợt dâng lên bức bối khó hiểu, y khom lưng bắt lấy cánh tay của cô đem cô kéo đến, Mạch Sanh Tiêu đã mất đi khí lực chống đỡ, mắt vừa nhìn thấy lại muốn ngã quỵ. Duật Tôn cầm lấy kính viễn vọng bên cạnh, y vòng qua eo Sanh Tiêu, đem kính viễn vọng để ở trước mắt cô: “Nhìn thấy không? Hiện tại khóc, còn quá sớm.”

Xuyên thấu qua kính viễn vọng, Mạch Sanh Tiêu trông thấy Đào Thần bị trói trên cây cột khu nước cạn, 12 cái cây cột chống đỡ một căn nhà nghỉ nhỏ, thân thể Đào Thần bị ngâm một nửa dưới nước, nước biển đã đến trước ngực, anh lạnh phát run, đầu bất lực dựa vào cây cột sau lưng.

Duật Tôn buông tay ra, thân thể mạch Sanh Tiêu hướng về phía cạnh, cô vội vươn tay bắt lấy lan can: “Anh, anh rốt cuộc muốn như thế nào?”

Người đàn ông giơ súng lên, động tác cực kỳ nhanh đứng trên boong tàu, Sanh Tiêu còn chưa kịp phản ứng việc y cầm súng rồi cuộc muốn làm gì thì đã nghe thấy một hồi tiếng súng vang lên như muốn xé toạc bầu trời, Mạch Sanh Tiêu nghẹn họng nhìn trân trối: “Đừng làm vậy ... ”

Cô không chút nghĩ ngợi tới bỏ nhào lên phía trước, Duật Tôn tránh ra bên cạnh: “Kỹ thuật của anh từ trước đến nay đều rất chuẩn, nhưng anh không thể cam đoan, em vừa đụng vào anh, thì không chắc trên người hần đã có vài lỗ thủng.”

Mạch Sanh Tiêu thất kinh cầm lấy kính viễn vọng, tiếng súng lúc này là bắn vào đỉnh đầu cây cột của Đào Thần, gỗ văng tung tóe toát ra làn khói xanh, Đào Thần sợ tới mức ánh mắt run run, ngâm mình trong nước biển vẫn không nhúc nhích được.

“Anh muốn cái gì, nói đi, anh rốt cuộc là muốn cái gì?”

“Đến giờ phút này, em vẫn còn hỏi anh muốn cái gì sao? Anh nghĩ muốn em, Mạch Sanh Tiêu, anh muốn em! ”

Ánh hào quang cuối cùng trong mắt cô vô tình bị dập tắt, cô chạy không thoát, cho dù là chạy tới chân trời góc biển, cũng không thoát khỏi xiềng xích trói buộc của người đàn ông này. Cô muốn có một gia đình, về vịn chỉ là hy vọng quá xa vời của cô mà thôi: “Anh muốn chiếm đoạt bao lâu? Duật Tôn, cần gì phải

quanh đi quẩn lại mãi, cho tôi hy vọng, rồi lại khiến tôi tuyệt vọng, anh tự mình hủy đi tất cả hạnh phúc của tôi, anh tại sao ngay từ đầu đã liều chết thế này? Tôi cũng không phải một đứa ngốc nghếch chỉ biết đứng yên mà đau khổ giày giụa.”

“Sanh Tiêu, nếu anh không cho em nếm những đau khổ này, em sẽ không quay đầu lại.” Y minh bạch cùng cô: “Nói cho cùng, anh sẽ đem người của em mang về, lòng của em còn lưu lại ở đây, cũng vô dụng thôi.”

“Dù cho tôi trở về bên cạnh anh, nhưng lòng của tôi cũng không ở bên cạnh anh.” Mạch Sanh Tiêu nghiêng rằng, đôi bàn tay nắm chặt trắng bệch như phấn.

Duật Tôn đầy mắt thâm thúy càng phát ra sự lạnh lùng, sóng ngầm mãnh liệt, giống như sắp sửa muốn làm ra chuyện kinh ác: “Lòng của em nếu chết đi so với áy náy ân hận sẽ ra sao hả? Sanh Tiêu, em nói xem nếu như hấn chết, em sẽ làm sao?”

“Đoàng! ! ! ”

Mạch Sanh Tiêu nghe thấy tiếng kêu thê lương của Đào Thần, cô duỗi tay muốn ngăn cản, lại bổ nhào như không, Sanh Tiêu quỳ rạp xuống bên chân Duật Tôn, cô hai tay vội vàng cầm lấy kính viễn vọng nhìn, Đào Thần gục đầu xuống, trên cây cột lại thêm vết dạn.

Cô sợ hãi vạn phần, ôm lấy hai đầu gối nằm vật xuống sàn tàu, toàn thân run rẩy, khóc thảm thiết.

Mạch Sanh Tiêu không dám nói thêm nữa câu, cô sợ lại chọc giận đến Duật Tôn, cô bắt đầu cuộn mình giống như tình cảnh lúc trước rời khỏi thành phố Bạch Sa, chăm chú bảo vệ chính mình. Duật Tôn đem súng ngắm cất lại trong hộp, y ung dung thông thả tháo bao tay, nếu như có thể, y cũng không muốn bức cô như vậy.

Chỉ là mạch Sanh Tiêu tính tình quá cứng rắn, y nói chuyện nhẹ nhàng tốt với cô như vậy mà cô cũng không nghe đem lời nói của y để vào tâm. Chớ nói chi là cùng y trở về, đây chẳng qua là si tâm vọng tưởng.

Tiếng khóc của Sanh Tiêu khó có thể tự đè nén, Duật Tôn đi qua, kéo tay của cô.

Mạch Sanh Tiêu cả thân thể cứng đờ, cô ngẩng đầu, trong mắt lạnh như băng bị tuyệt vọng lấp tràn đầy, người đàn ông cánh tay thoắt dùng chút sức lực, cô bắt đắ dĩ đứng lên, bị y dắt đi về phía trước.

Sanh Tiêu nhìn về phía bờ biển xa xa, tòa nhà gỗ đốt chìm trong nước biển, hiện ra một màu đỏ đậm, cô không khỏi dừng chân lại, tay kia nắm lấy lan can, toàn thân đều chống đối kịch liệt, không cho cô tiến về phía trước một bước.

Duật Tôn lòng bàn tay lạnh như băng, đem thân cô mềm mại bao vây trong đó, y cũng không dừng lại, mà là tiếp tục hướng đi về trước, Mạch Sanh Tiêu cánh tay bị kéo thẳng, thẳng đến giằng co, Duật Tôn kéo nhẹ, cô liền như con rối vô hồn, lảo đảo bị y kéo vào trong khoang thuyền.

Bên trong phương tiện đầy đủ hết, cái gì cần có đều có, cái giường lớn bày ở chính giữa, đầu giường có đèn thủy tinh theo sóng biển phát giống như tiếng lay động, Sanh Tiêu đông lạnh phát run, vừa tiếp xúc với hệ thống lò sưởi, toàn thân lại trở nên nóng hổi.

Duật Tôn đi tới tủ rượu rót ra hai ly rượu đỏ, Mạch Sanh Tiêu nhìn qua cái ly đưa tới, cũng không đưa tay nhận lấy.

“Sao vậy, sợ anh bỏ thuốc?”

“Loại chuyện này anh cũng không phải là chưa làm qua.” Sanh Tiêu tiếp nhận chén rượu, uống một ngụm lớn: “Tôi cùng anh trở về, anh thả Đào Thần ra.”

“Không trốn nữa?”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu: “Tôi mệt rồi.”

“Như vậy mới đúng.” Duật Tôn đi đến trước mặt cô, đem chén rượu nghiêng lại, rót thêm cho Sanh Tiêu nửa chén rượu: “Em nếu sớm nhận ra, thì cũng không phải chịu khổ nhiều như vậy. ”

“Vậy anh còn không thả người sao?”

”Sanh Tiêu. ” Người đàn ông giơ tay lên, bàn tay phủ lấy gò má phía bên phải Mạch Sanh Tiêu, ngón cái trên da thịt trơn bóng non mịn của cô mà vuốt thẳng, Mạch Sanh Tiêu ngừng thở, toàn thân từng tế bào đều cảnh giác thắt chặt, đôi mắt của cô lộ ra ý phòng bị, Duật Tôn vẫn ý loạn tình mê, cái loại cảm giác quen thuộc này, y hết lần này tới lần khác vẫn còn nhớ mãi.

Duật Tôn thông thả cầm lấy chén rượu trên tay của Mạch Sanh Tiêu để xuống bên cạnh, y đẩy cô ép vào vách tường. Mạch Sanh Tiêu cảm giác được phần lưng lạnh như băng, Duật Tôn cạy mở khóa miệng của cô, bàn tay y không thể chờ đợi mà chui vào thắt lưng Sanh Tiêu. Cô mặc váy dài, Duật Tôn chỉ có thể đem làn váy kéo lên, Sanh Tiêu nhắm chặt hai mắt, mí mắt lộ ra sự khấn trương cùng khước từ, người đàn ông đưa tay vào áo cô, tay lạnh như băng dán chặt vào da thịt, Mạch Sanh Tiêu sau lưng căng thẳng, vùi ở trước ngực y mà đôi vai run rẩy không ngừng.

“Sanh Tiêu, mở mắt ra nhìn tôi.”

Mạch Sanh Tiêu gục đầu xuống, cắn chặt hàm răng, bộ dáng này cùng người bị cưỡng bức không sai biệt lắm.

Duật Tôn bàn tay lướt qua mái tóc Mạch Sanh Tiêu, nhẹ dùng sức, khiến cho cô phải ngẩng đầu: “Trước đây mỗi lần làm chuyện này, em không phải đều thích mở to đôi mắt nhìn tôi hay sao?” Y mở hai chân của Mạch Sanh T

iêu ra, động tác của y ngả ngớn, lại không khơi dậy trong Mạch Sanh Tiêu một chút mảy may ham muốn.

Sanh Tiêu với ánh mắt bài xích, tay chân rõ ràng không chịu phối hợp, hôm nay cô đối với Duật Tôn chỉ có một cảm giác chán ghét, cô hơi nhếch môi, lần nữa nhắm mắt lại.

Bàn tay người đàn ông đặt trước ngực cô dùng sức xoa nắn, Sanh Tiêu đau đến nhú chân mày, Duật Tôn cắn vành tai của cô, tiếng nói gợi cảm: “Còn nhịn được? Sanh Tiêu, tôi nhớ thân thể của em, nhớ tiếng kêu của em, tôi càng nhớ đến cảm giác khi tiến vào thân thể của em.”

Y càng nói, cô lại càng có cảm giác buồn nôn.

Mạch Sanh Tiêu mở mắt ra, đáy mắt thanh tịnh tỉnh táo làm trước mặt, trong mắt người đàn ông như bị đắm, y hăm sâu trong đó, cô dường như lại không nhúc nhích chút nào, như là người ngoài cuộc.

“Duật Tôn, tôi một chút cảm giác cũng không có, lúc trước tôi nằm ở dưới thân anh biết loạn ý tình mê, biết phối hợp, nhưng bây giờ, anh biết tôi đang suy nghĩ gì không?” Mạch Sanh Tiêu mắt thấy Duật Tôn sắc mặt chuyển thành xanh mét: “Tôi nghĩ, lúc anh cùng Mạc Y lên giường, có phải là cũng làm đủ khúc dạo đầu như vậy, tiếng kêu của cô ta có phải rất lớn hay không? Duật Tôn, cô ấy cho anh nếm cảm giác thể nào? Thân thể của cô ta, cũng đủ dung nạp anh sao?”

Tầm mắt Mạch Sanh Tiêu rơi vào trước ngực người đàn ông không ngừng phập phồng, lúc không khí mập mờ sinh tình lại nói tới người phụ nữ đã từng bị y hành hạ, y còn tâm tình làm tiếp được sao? Sanh Tiêu nhớ tới đêm đó chứng kiến cảnh tượng Mạc Y, nhịn không được lại muốn khom lưng nôn ra.

Sang Tiêu cuộn hai vai lại, phần eo vừa định cúi xuống, đã bị Duật Tôn giữ lấy cằm, Mạch Sanh Tiêu không thể không nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Sanh Tiêu, một năm nay, có lẽ em học được rất nhiều, không ai đã dạy em thêm là đối đàn ông, vĩnh viễn đừng bao giờ dùng biện pháp không hiểu biết này.” Y dứt khoát nói tiếp: “Cô ta không cách nào thỏa mãn được cho tôi, cho nên tôi mới nghĩ đến việc tìm em, tôi chỉ có ở trên người của em mới có được cảm giác, Mạch Sanh Tiêu, em nghe rõ chưa? Thân thể người đàn bà khác cũng không thể thay thế được em, em đừng hỏi lại tôi là có nhiều người phụ nữ thì có cảm thấy buồn nôn hay không, tôi cho em biết, sẽ không ... ”

Mạch Sanh Tiêu sắc mặt trắng bệch: “Chính tôi sẽ buồn nôn, tôi không muốn cho anh đụng vào tôi.”

“Nằm mơ đi, hôm nay, ở ngay trên chiếc giường này.” Người đàn ông ngón tay chỉ vào hướng bên cạnh: “Tôi chính là muốn em! ”

Sanh Tiêu vội đẩy y ra, còn chưa đi được xa, đã bị Duật Tôn kéo về.

“Thả tôi ra! ”

“Tôi cho em xem một món đồ tốt.” Duật Tôn lôi kéo cô đi đến cửa sổ, kính viễn vọng gác ở vị trí chuẩn xác, phương hướng đã được điều chỉnh, Mạch Sanh Tiêu xuyên thấu qua thấu kính, vừa vặn trông thấy vị trí Đào Thần bị trời.

Đào Thần hiển nhiên thể lực rất yếu để chống đỡ khi nước biển lạnh như băng đã bao phủ đến cần cổ anh.

Sanh Tiêu nhắm hai mắt, tay không còn sức lực buông lỏng bên người.

Cô kéo khóa của chiếc váy, cởi dây ra.

Duật Tôn đem cô đặt ở trước cửa sổ đã làm kính viễn vọng bên cạnh rơi xuống đất, Mạch Sanh Tiêu vẫn còn tại giây giụa, chỉ là mỗi động tác không còn quật cường như lúc này: “Anh không làm ở đây được không?”

“Em sợ hấn trông thấy à?” Duật Tôn đem mặt vùi vào cần cổ Sanh Tiêu: “Thật khờ, xa như vậy, hấn làm sao mà nhìn thấy, tôi đây cũng không muốn cho hấn nghe thấy tiếng kêu tuyệt vọng của em, Sanh Tiêu, không phải yêu thích biển sao? Xem đi, bên ngoài cảnh biển thật đẹp.”

Mạch Sanh Tiêu chưa bao giờ thấy qua, có một người lại tàn nhẫn đến mức này, y đơn giản chỉ cần cho cô món đồ cô thích, sau đó lại thành thương tổn cô sâu sắc: “Chúng ta ở đây, anh vì cái gì còn không thả Đào Thần?”

“Sanh Tiêu.” Duật Tôn, khẩu khí hung hăng rồi đột nhiên uyển chuyển, thần sắc y ương ngạnh cũng có chỗ bớt phóng túng: “Hấn có thể cho em hạnh phúc sao? Em luôn hy vọng có một gia đình, hấn liền mang em bỏ trốn, hai người cả đời cũng khó có danh phận, em có nghĩ đến tương lai không?”

“Tôi và anh có danh phận, vậy hạnh phúc của tôi, anh đã cho tôi sao?” Mạch Sanh Tiêu khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Tôi không liên quan gì đến kết cục của Mạc Y, những gì tôi đã mất cùng với tổn thương, vĩnh viễn không gì có thể đền bù.”

Tâm của cô đã đóng, đời này rất khó mở ra.

“Sanh Tiêu, tôi sẽ cố gắng ... ”

Mạch Sanh Tiêu lạnh lùng cắt đứt lời nói của y: “Anh không cần phải làm gì cả, hãy buông tôi ra, anh nếu còn muốn, cũng đừng lãng phí mở lời vô ích, Duật Tôn, anh nói cái gì tôi cũng sẽ không thể tin nữa. Sau này, tôi tuyệt đối không chống đối anh nữa, anh muốn, tôi đều ngoan ngoãn cho anh chiếm đoạt, anh không muốn ly hôn cũng được, tôi ở bên ngoài đã quá mệt mỏi rồi, yêu cầu duy nhất, là đừng đem Đào Thần vào chuyện này nữa.”

“Em thương hấn ta?” Duật Tôn vô thức bật thốt ra, lạnh lùng hỏi.

Mạch Sanh Tiêu nhắm lại hai mắt, cũng không trả lời.

Cô trốn tránh không được lòng của mình, cô không thương Đào Thần, ai cô cũng không thương.

Mặc dù cùng Đào Thần không có tình yêu, nhưng Sanh Tiêu một mực vẫn tin tưởng rằng cô cùng Đào Thần sẽ hạnh phúc cùng nhau, trong cuộc sống, tình yêu có thể chiếm được bao nhiêu phần? Mạch Sanh Tiêu một thân một mình, tình yêu cũng chết đi hóa thành tro tàn, cho nên cô chỉ có một khát khao một mái nhà, chỉ cần có người đàn ông thương yêu cô thật sự, là đủ rồi.

Không động tâm, cũng sẽ không thương tâm.

Đào Thần vì cô mà mất đi quá nhiều thứ trong cuộc sống, Mạch Sanh Tiêu không nghĩ muốn chạy thoát nữa, cô đối Duật Tôn không thể nào trở lại như trước kia, nếu đã y muốn, thì cùng y trở về, cùng hành hạ lẫn nhau, vậy thì đồng quy vu tận, cũng không sao.

Duật Tôn thấy mọi việc cô vì Đào Thần mà lo lắng, y cũng muốn thử buông tha cô, lại không nghĩ vừa định mở miệng, đã bị mạch Sanh Tiêu cắt ngang lời nói.

Sanh Tiêu nhắm chặt hai mắt, cảm thấy ngay cả nói cùng y một câu đều cảm thấy lãng phí.

Duật Tôn tay trong cơ thể Sanh Tiêu liền rút về, y cũng không làm tiếp khúc dạo đầu, mở thân thể Sanh Tiêu ra liền tiến vào bên trong đó. Cô cảm thấy toàn thân đau nhức giống như bị cắt thành từng khúc, ngón tay căng nhéo ở cánh tay, vết máu nhuộm đỏ thẫm, Mạch Sanh Tiêu không dám mở mắt ra, mặc dù

cách nhau khá xa, nhưng cô vẫn sợ hãi khi chứng kiến Đào Thần bị phần cùng với vùng vẫy chật vật giãy chết.

Duật Tôn cởi lớp áo lông trên người, y cầm hai vai Sanh Tiêu, đè cô ngã trên giường lớn.

Sanh Tiêu thần kinh căng cứng được thư giãn chút ít, đôi mắt bởi vì mỗi một mà nheo lại.

Lúc y chiếm hữu không để cho cô một con đường sống, bản tính cuồng quyền vẫn không thay đổi, Mạch Sanh Tiêu duỗi thẳng hai chân lại bị y ép vòng qua lưng, bắt cô phải thừa nhận vật cứng rắn cùng lửa nóng, cô không có chút cảm giác nào, vẫn khô khốc làm y không sao tiến sâu thêm bước nữa, Mạch Sanh Tiêu không thể để linh hồn mình tách ra khỏi thể xác, trong cơ thể cô mỗi một nơi đều kêu gào muốn đem Duật Tôn đẩy ra. Người đàn ông trán thấm đẫm mồ hôi, y cũng dừng luật động trên người cô, bởi vì khẳng định như vậy chắc chắn sẽ làm cô bị bầm tím.

Tính tình y nhẫn nại muốn cho cô phối hợp, cạy mở miệng Mạch Sanh Tiêu, đầu lưỡi bắt chước tư thế nào đó ra ra vào vào, y mút hôn khéo miệng Sanh Tiêu, liếm mút khéo miệng cô, nhưng khéo mắt của cô chỉ chực khóc, hận không thể cắn xuống một nhát, cắn rơi đầu lưỡi của y ra.

Chính là cô không dám.

Hai tay của y bóp ở thất lưng Sanh Tiêu, rốt cuộc đem cả thân thể chìm xuống.

Cơn đau làm cô nâng cổ, rơi xuống gối đầu tóc xõa ra, Sanh Tiêu mở to hai mắt nhìn về phía đỉnh đầu, người đàn ông thân thể to lớn rong ruổi, đụng chạm vào nhau, Mạch Sanh Tiêu ánh mắt không khỏi liếc về hướng tủ đầu giường.

Trên mặt, có một giỏ hoa quả.

Ánh mắt của cô rất chăm chú nhìn những đồ vật bên trong

Duật Tôn thở hổn hển, đem thân hình nằm bên cạnh cô, y nghịch vén tóc rơi bên gò má của cô: “Sanh Tiêu, thân thể của chúng ta cực kỳ ăn ý như vậy, đã lâu thế mà còn có thể làm anh hưng phấn không thôi.”

Y không biết, lòng của cô lạnh băng, cũng đã chết rồi.

Người đàn ông ôm lấy cô, nhắm mắt dưỡng thần, quanh thân tràn ngập hương vị tình dục, điều đó làm cô cảm giác được sự khuất nhục không cam lòng cùng chán ghét.

“Anh thả Đào Thần ra đi.”

Duật Tôn thần sắc ngưng tụ, cánh tay chống lên nửa người trên: “Em không nên nói những lời này sau khi vừa cùng anh ân ái xong ... Mạch Sanh Tiêu, em còn không ngoan ngoãn phải không?”

“Anh ở đây ngủ thanh thoi vậy có nghĩ tới người khác hay không, Đào Thần không được kéo lên, anh ấy sẽ chết rét! ”

“Chết rét thì sao?” Duật Tôn bỗng nhiên đứng dậy làm cho chiếc chăn mỏng liền bị xốc lên, đến bên cạnh nhặt quần áo lên, thông thả ung dung mà mặc: “Hắn lá gan cũng không nhỏ, mà anh cũng không định để cho hắn ta sống.”

“Anh ... ” Mạch Sanh Tiêu phẫn nộ: “Anh như vậy có ý gì?”

“Em là người phụ nữ của anh, em và anh làm chuyện hiển nhiên, em còn vọng tưởng tới chuyện giao dịch?”

Y và cô mỗi một lần, Mạch Sanh Tiêu tựa hồ cũng là vì mục đích mà đến, chưa bao giờ đơn thuần là tình cảm, tình nguyện vì nhau.

Sanh Tiêu cuộn mình tại góc tường, cô thấy Duật Tôn nhặt quần áo mặc vào, khôi phục bộ dáng phong độ nhẹ nhàng lúc này.

Ban đêm nước biển đều ở âm độ, hơn nửa thủy triều dâng cao, Đào Thần không thể chịu đựng được bao lâu.

Mạch Sanh Tiêu lặng yên đứng dậy, cô cầm lấy con dao nhỏ trong đĩa trái cây, Duật Tôn đưa lưng về phía cô, đem ống tay áo vén lên.

Sanh Tiêu rất nhanh cầm lấy con dao nhỏ, đâm về phía trước, Duật Tôn phản ứng nhanh, nghiêng người một cái chế trụ cổ tay Sanh Tiêu, đem cô đẩy ngã trên giường: “Em muốn giết tôi? ! ”

Y khó có thể tin, sắc mặt trở nên u ám, ánh mắt hung ác bạo ngược, y không ngờ tới Mạch Sanh Tiêu lại có phản ứng như thế, y càng không nghĩ tới cô lại muốn dùng dao đâm chết y.

“Duật Tôn, tôi chỉ là muốn cho anh nếm thử, bị người khác tổn thương là như thế nào.” Mạch Sanh Tiêu trên thân thể được bọc ga giường: “Anh đối với tôi như vậy, so với lăng trì còn muốn cho tôi thống khổ hơn, tôi không làm được giống như mặt người dạ thú như anh, tôi cũng không có sức để cùng anh tiếp tục chơi đùa.”

Cô đứng ở đầu giường

, đem chăn khoác trên người bỏ xuống.

“Bây giờ thế nào, ám sát không thành, nghĩ đến sắc dụ?” Duật Tôn đứng cách cô hơn ba bước.

Y đây đưa, gần gũi bởi vì họ từng có qua toan tính, lại làm y mê luyến thật sâu.

Mạch Sanh Tiêu chỉ vào trước ngực: “Nếu như thân thể này tổn hại, Duật Tôn, anh còn có thể cứ thế mà dây dưa sao?”

Cô thấy người đàn ông thần sắc kinh hoảng: “Em muốn làm gì?”

Cô lấy ra con dao nhỏ bén nhọn, đem mũi dao đối diện ngực mình: “Duật Tôn, tôi bị anh bức đến nỗi muốn đi tìm cái chết, nếu như tôi hủy đi thân thể này, anh có buông tha không?”

Năm ngón tay cô cầm chặt cán dao, Mạch Sanh Tiêu cũng không biết vì sao lại có dũng khí cầm lấy con dao đâm xuyên qua cả bộ ngực, một màu đỏ thẫm của máu chảy ra cứ như màn mưa không ngừng chảy xuống da thịt trắng nõn, ngưng đọng tại nơi bụng trơn bóng của cô.

.
. .

“Khôngggg ... ” Duật Tôn trong mắt giống như bị đâm vào đau nhói, y vươn cánh tay, tim như có cỗ máy kịch liệt, nghiền nát đau nhức vô cùng, y thậm chí còn cảm giác được hốc mắt mông lung tầm mắt: “Sanh Tiêu, đừng như thế! Anh không có ý định làm cho Đào Thần chết, anh sẽ thả hần mà, em ... ”

Mạch Sanh Tiêu liền đâm thêm một vết dao trên thân thể, hoàn toàn làm sự kiêu ngạo và cường ngạnh trong Duật Tôn sụp đổ. Sanh Tiêu thật sự đã tuyệt vọng đến cực độ, cô thấy mình cũng chẳng còn hy vọng gì mà sống tiếp, nếu như thật có thể thoát khỏi cuộc sống này, cô tình nguyện để trên thân thể cả ngàn vết đâm, cả vạn vết đâm.

Duật Tôn vượt lên giữ chặt cô, muốn lấy đi con dao: “Sanh Tiêu, anh cái gì cũng đáp ứng với em, nếu thật sự đã hận đến như vậy hãy đâm anh đi.”

Mạch Sanh Tiêu con mắt mờ mịt chuyển thành tỉnh táo, cô giơ con dao trong tay lên, hai tay nắm chặt cán dao, Duật Tôn cho rằng cô còn muốn tiếp tục tổn thương bản thân nữa, liền ngăn cản, Sanh Tiêu dĩ nhiên đã đem mũi dao nhắm vào người đàn ông, hiển nhiên y cũng ý thức được, lực đạo trên tay cũng buông ra.

Mũi dao dùng sức đâm vào bả vai Duật Tôn, Mạch Sanh Tiêu cũng không có ngừng lại động tác, cánh tay cô dùng sức hướng về phía bên cạnh đâm xuống ...

Phập!

Một dao đâm sâu đủ thấy xương bên trong, máu tươi liền bắn ra dính trên mặt Sanh Tiêu.

Mà máu của y cũng rất nóng.

—

Ngoại Truyện Duật Tôn

Tại Khách Sạn Quốc Tế.

Duật Tôn đưa tay gối sau đầu, hoàn toàn không cảm thấy buồn ngủ.

Cô gái bên cạnh đang ngủ say sưa, có thể nghe được tiếng hít thở đều đều, ngọn đèn nhỏ trên tường tỏa ra ánh sáng vàng nhạt mờ mờ, soi rọi đôi vai trần của cô gái lộ ra bên dưới tấm mền.

Duật Tôn nhắm đôi mắt định thần, y nhận ra rằng vì sự cố của Mạch Tương Tư mà lại thêm một lần tranh cãi với Sanh Tiêu.

Chỉ cần liên quan đến Mạch Tương Tư thì nàng lại nổi trận xung thiên. Bình thường Duật Tôn đều có thể thuận theo ý nàng, nhưng lần này không giống như vậy, A Nguyên đã chết. Nếu như y khoanh tay đứng nhìn thì thật sự là đối với ai cũng khó gọi là công bằng.

Trong thâm tâm của y đau khổ khôn nguôi, lại vươn tay ra ôm cô gái nằm bên cạnh. Cảm nhận được hơi ấm, cô gái lại càng dựa vào ngực của y. Duật Tôn hướng mắt nhìn chằm chằm, mi tâm nhíu lại khó chịu, cảm thấy đáng ghét như ma quỷ bèn đẩy cô ta sang một bên.

Cô gái vô thức kêu “ưm ...” một tiếng nhưng vẫn chìm sâu vào giấc ngủ.

Duật Tôn đem mặt vùi sâu vào lòng bàn tay, hai đầu chân mày nhíu lại khiến khuôn mặt thanh tú tràn ngập một vẻ náo nức, y vươn tay hướng lên tủ đầu giường, lấy điện thoại kiểm tra.

.

.

.

Đã 2 giờ sáng.

Trên màn hình điện thoại di động im lìm không có một tin nhắn hay một cuộc điện thoại của ai.

Y mím môi tự giễu, thật là, Mạch Sanh Tiêu làm sao có thể gọi điện thoại cho y, nàng chỉ lo lắng cho Mạch Tương Tư, lại bị y nhúng tay vào, nên sẽ hận y đến chết mà thôi.

Duật Tôn để điện thoại lại chỗ cũ, trong phòng bao trùm một màn yên tĩnh, không có tiếng động nào. Y nằm chết dí trên giường, lại nghe thấy bên cạnh tiếng hít thở của cô gái thì trong nội tâm lại càng đau đớn, khó chịu vô cùng. Y thậm chí còn muốn một cước đá cô ta xuống giường ngay. Duật Tôn bực tức rút ra một điều thuốc, lần khói trắng mờ ảo càng phô bày các đường nét tuyệt mỹ trên khuôn mặt của y, ngón tay thon dài kẹp lấy thuốc lá, hung hăng hút một lần.

“A ...” Cô gái bên cạnh y vươn tay ra, cánh tay mềm mại không xương ôm lấy hông của y. Hai người bọn họ đều không mặc quần áo, da thịt trơn nhẵn trong nháy mắt chạm vào nhau nhưng lại không thể khiến cho y có chút cảm giác nào. Y lúc ấy như mất trí, làm sao lại có thể cùng cô ta lên giường?

Duật Tôn chán ghét hất tay cô ta ra và gằn giọng: “Cút ngay!”

Cô gái vẫn ngủ mê man, thuận thế trở thân mình, hẳn là sau khi tỉnh lại cũng không nhớ nổi có qua một màn này.

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc lá nồng đậm, lưng Duật Tôn dựa vào mép giường, nâng một chân thon dài ra nhìn về phía cửa sổ, đúng vậy, y đêm nay mất ngủ.

Không biết Mạch Tiêu đang làm gì, chắc đã ngủ rồi phải không? Ngủ có ngon không?

Cái gạt tàn thuốc bên cạnh đã đầy những mẫu thuốc lá, đã hết nửa hộp thuốc để y giết thời giờ.

Từ trước đến nay, Duật Tôn đều rất ít khi hút thuốc, nói chi lần này lại hút nhiều như vậy.

.

.

.

Lúc này đã 4 giờ sáng.

Duật Tôn dụi tắt điều thuốc cuối cùng, y nằm lại trên giường.

Người con gái bên cạnh lại xoay người lại, cánh tay một lần nữa choàng lên vai người đàn ông. Đáy mắt Duật Tôn lộ ra chán ghét, y lại đẩy cánh tay kia ra, trở thân mình lại, để lại một khoảng trống giữa giường. Y thích ôm chặt thứ gì đó để ngủ, hồi trước ở Hoàng Duệ Ẩn Tượng, Mạch Sanh Tiêu đã hơn một lần nén giận mà bỏ qua cho y, nàng chê y có tướng ngủ không tốt, mỗi lần đều ghim chặt nàng cơ hồ muốn mất nửa cái mạng. Duật Tôn vẫn không để ý việc nàng kháng cự, như cũ thích làm theo ý mình, bởi vì Sanh Tiêu không biết đó là thói quen của y, chỉ có thể ôm chặt một thứ gì đó khi ngủ thì lòng y mới cảm thấy an ổn.

Duật Tôn giật mình mở to đôi mắt, có thể vốn dĩ thói quen cũng có thể thay đổi được thôi.

Y kéo mền qua và ôm chặt vào ngực.

Hôm sau, khi Duật Tôn mơ hồ tỉnh lại, ánh dương đã xuyên qua cửa sổ nặng nề, y trong vô thức mở miệng muốn hỏi, Mạch Sanh Tiêu, mấy giờ rồi?

Nhưng chính là khi vừa mở mắt lại chứng kiến một khuôn mặt lạ lẫm. Cô ta co rúc mình nép vào góc giường, thần sắc nhợt nhạt sợ hãi nhìn về phía y.

Duật Tôn cười lạnh, tối hôm qua còn liều mạng muốn ôm lấy y để ngủ, thế mà bây giờ lại vội trưng cái bộ dáng giả tạo này cho ai xem đây?

Duật Tôn vén chăn lên, cầm lấy quần áo bên cạnh mặc từng cái vào: “Tên của cô là gì?”

“Mạc Y.”

“Mạch Y?” Lại có chuyện trùng hợp vậy sao, cô ta cũng mang họ Mạch.

“Không, là Hiểu Mạc trong Thu Thủy Y Nhân.”

Duật Tôn cảm thấy mất hứng, y sửa soạn chỉnh tề xong thì cho Mạc Y một khoản tiền rồi rời đi. Đối với y mà nói, cô ta không có gì ấn tượng gì đặc biệt cả.

Đứng ở trong thang máy, Duật Tôn nhìn chăm chăm vào bảng hiện số tầng, từng số, từng số một. Trong lòng y dâng lên buồn bực cùng khó chịu, y tự nói với mình rằng y chỉ đáp lại phụ nữ mà thôi, loại sự tình này y trước kia vẫn thường xuyên làm, không cần phải cảm thấy có chỗ nào không thoải mái. Duật Tôn một mỗi duỗi ngón tay ra, đặt nhẹ giữa mi tâm, thang máy trước mặt kêu “ding” một tiếng, cửa tự động mở ra.

...

Y mở to đôi mắt, nhìn qua cái khe trống rỗng, nhỏ hẹp mà bịt kín không gian. Y vẫn đứng nguyên tại chỗ, đột nhiên có một loại cảm giác mang tên sợ hãi mơ hồ, sau hiện rõ ràng hơn, giống như, nếu y chỉ cần bước ra một bước thì tất cả vĩnh viễn không thể thu hồi lại được.

...

Cửa thang máy trước mắt y lại khép vào.

...

Duật Tôn đứng ngây người tại cửa ra vào, cuối cùng y quyết vươn tay ra ấn phím.

.

.

.

Trở lại trên xe, Duật Tôn mở cửa sổ ra, đêm qua của y tất nhiên đã trở thành một vết nhơ, Mạch Sanh Tiêu e rằng sẽ khó tiếp nhận. Chính là Duật Tôn không muốn nhưng không thể không tiến đến bước này. Y cần một thói quen khi không có nàng bên cạnh, lúc này với y, điều này là khác thường, bởi vì y cho rằng Mạch Sanh Tiêu là một thói quen. Về sau không có nàng, Duật Tôn tin tưởng y có thể vượt qua.

Cô gái kia tên gì ...

Đúng rồi, cô gái tên Mạc Y kia có thể làm người phụ nữ của y, có thể trở thành Mạch Sanh Tiêu thứ hai.

Vết nhơ thì sao?

Duật Tôn giọng mỉa mai muốn bật cười. Trong mắt nàng, y còn chỗ nào thiếu nhơ nhuốc nữa?

Y lái ô-tô trở về Hoàng Duệ Ấn Tượng, bước qua phòng khách thì Mạch Sanh Tiêu vừa vặn mở cửa ra. Y quay đầu nhìn về Sanh Tiêu, hai người đối mặt, ai cũng không mở miệng.

Mạch Sanh Tiêu mất thính giác thấy rõ, xem ra nàng cũng không ngủ ngon. Duật Tôn sẽ không nghĩ đến việc nàng vì y cả đêm không về mà trần trọc thao thức không ngủ được. Y chỉ thầm nghĩ, chắc là do chuyện Mạch Tương Tư mới khiến nàng lo lắng không yên như vậy.

Y bước qua, thoáng trong nháy mắt, y nhận ra Sanh Tiêu chỉ thờ ơ ngược lên đôi mi thanh tú. Trên người y có mùi hương của loại sữa tắm không phải có sẵn trong nhà, nàng có thể đoán được.

Duật Tôn trở lại phòng ngủ, y muốn đi tắm nhưng không mang theo quần áo vào, trực tiếp xông vào phòng tắm. Mở nước lạnh, để nước lạnh như băng trực tiếp thấm vào da, rét đến thấu xương, giống như vi khuẩn ăn mòn đến tận trái tim.

“Rầm! ! ! ”

Mạch Sanh Tiêu mạnh tay đóng cửa, dù là tiếng nước mở ào ạt vẫn không thể che lấp đi được, cả tòa Hoàng Duệ Ấn Tượng hầu như đều rung lên.

Quần áo ướt dính sát người, Duật Tôn cũng không biết mình đã đứng trong bồn tắm bao lâu. Y thay một bộ quần áo đẹp hoàn hảo bước ra khỏi phòng, lại nghe được âm thanh TV mở to vang dội truyền đến từ phòng khách. Y nhẹ bước đứng ngoài cửa phòng Sanh Tiêu, mơ hồ có thể nghe được tiếng nàng khóc, đứt quãng ... nàng muốn âm thanh ồn ào kia át đi tiếng khóc của nàng. Duật Tôn dựa lưng vào vách tường bên cạnh, y chưa nói, Mạch Sanh Tiêu cũng không hỏi, nhưng đối với chuyện phát sinh đêm qua bên ngoài của y, lòng dạ hai người đều biết rõ.

Sanh Tiêu khóc mà cả trái tim y đều rối loạn, có thể hay không, trong lòng nàng cũng khó chịu như y?

...

Có lẽ ...

...

Có lẽ, Mạch Sanh Tiêu lần này không phải vì chuyện của Tương Tư, mà là vì y cả đêm qua không về.

Duật Tôn do dự đứng trước cửa phòng, y lưỡng lự không biết có nên vào hay không, gặp Mạch Sanh Tiêu rồi thì y nên nói gì đây? Xin nàng tha thứ? Có thể thấy y rõ ràng đã mệt mỏi, không nghĩ lại có ngày cũng nàng đây đưa d

ến mức này ...

Duật Tôn trong lòng phiền toái đến nóng nảy, sắc mặt tối tăm làm cho người ta phải sợ hãi.

Trùng hợp lúc dì Hà đi lên lầu. Duật Tôn gọi dì Hà vào phòng của mình.

“Dì Hà, Sanh Tiêu ở trong phòng kia, bà qua đó xem sao.” Duật Tôn phân phó với chất giọng vô cùng nhẹ nhàng, y thấy dì Hà gật đầu, đang định bước ra ngoài. “Còn có ... ” Duật Tôn vội vàng nói thêm: “Bà ... bà giúp tôi khuyên nhủ cô ấy.”

Về phần khuyên như thế nào, khuyên cái gì thì tự mình y đều không nói được.

Dì Hà đi ra khỏi phòng ngủ. Bà vào phòng khách và đóng cửa lại. Duật Tôn cùng đi theo tới cửa, dì Hà đem TV trong phòng khách tắt đi. Y nghe được tiếng dì Hà và Sanh Tiêu truyền đến, Duật Tôn cũng không thể ngờ được rằng có lúc y lại có hành động nghe lén thế này.

Y nghe được Mạch Sanh Tiêu hỏi dì Hà: “Không thể ... tha thứ nhất là điều gì?”

Trong phòng khách lúc đó không có ngay tiếng trả lời.

Sợ là dì Hà không thể đáp lại ngay được.

Duật Tôn hạ mí mắt xuống, nâng bước chân nặng nề hướng về phía cầu thang.

.
. .
.

Lúc ăn cơm, y nhận được tin nhắn của Mạc Y, hỏi đêm nay y có đến hay không. Duật Tôn vô thức ngược mắt nhìn Sanh Tiêu, đôi mắt nàng vẫn như cũ sáng long lanh. Không cần y nói, nàng tất nhiên đoán được y đang cùng ai gửi tin nhắn. Mạch Sanh Tiêu một lời cũng không nói, chỉ lãnh đạm hạ mí mắt xuống.

Duật Tôn chưa có hết khó chịu, y mặc kệ tin nhắn của cô nàng Mạc Y, đặt di động sang một bên.

Mạch Sanh Tiêu lúc ăn cơm thì nhận được điện thoại của Tương Tư, cô bỏ đi ... sau khi trở về thì đem mình nhốt trong phòng khách, dì Hà gọi mấy lần cũng không có ai lên tiếng.

Mạch Tương Tư gọi cho nàng hẳn là không có gì đổi khác. Duật Tôn biết rõ chuyện Tương Tư là y đứng ở đằng sau nhúng tay vào, ai cũng không giúp được họ.

Nàng đối với y lại càng thêm hận, sợ là nỗi hận đã khắc sâu thêm một tác.

Duật Tôn lúc lên lầu có bước qua phòng khách và đứng ở cửa.

Lúc y bước vào, bên trong không có bật đèn, y bước đến mép giường của Sanh Tiêu và ngồi xuống. Trong phòng tối đen đưa tay không thấy được năm ngón, y có thể nghe được tiếng Sanh Tiêu hít thở. Duật Tôn bần thần một hồi lâu không mở miệng, y sợ phải đánh vỡ sự lặng yên thật vất vả mới có được thế này, y sợ lại cãi vã với Mạch Sanh Tiêu.

Trong không khí tĩnh mịch, có thể nghe được Sanh Tiêu đang nức nở dù là rất khẽ.

Duật Tôn cuối cùng suy sụp đến buông lỏng đôi vai, nghĩ lại trước nay không sợ trời, không sợ đất như y mà lại mất đi cả dũng khí nói chuyện sao. Y trấn định tâm ý, lúc này mới nghe được thanh âm của chính mình vang lên: “Sanh Tiêu, chúng ta còn có thể tiếp tục được nữa không?”

Thật lâu sau, vẫn không có được tiếng Mạch Sanh Tiêu trả lời.

Duật Tôn khó nhẫn nhịn trong lo lắng, y muốn Sanh Tiêu dùng hành động nói cho y biết rằng - có thể, bọn họ còn có thể tiếp tục bên nhau. Duật Tôn đem nàng áp đến trên giường, y nghĩ, Mạch Sanh Tiêu nếu như có thể tiếp nhận y, vậy chẳng phải là minh chứng tốt nhất hay sao?

Y vội vã, thậm chí không làm phần dạo đầu, dùng lực ôm lấy Sanh Tiêu, chỉ còn thiếu một bước, lúc y chuẩn bị đi vào thì nghe được Mạch Sanh Tiêu cất tiếng: “Duật Tôn, anh cùng người khác lên giường sao?”

Ầm ...

Duật Tôn như bị sét đánh, toàn thân cứng ngắc, mọi động tác tiếp theo đều ngừng lại.

Nàng rớt cục lại mở miệng hỏi thẳng như thế.

Nhưng chính là ...

Y lại không biết nên đáp lại thế nào.

“Anh cùng người khác lên giường rồi, có phải không?” Mạch Sanh Tiêu không cam lòng, hỏi lại lần nữa.

Duật Tôn khi đó thật sự cảm thấy, trên đời này người tàn nhẫn nhất là nàng.

Y càng không biết, đối với Sanh Tiêu mà nói, chuyện này mới làm tổn thương nàng, nhưng, Duật Tôn lại như bị Sanh Tiêu vạch miệng vết thương trong lòng, xát thêm muối vào cảm giác tội lỗi, vì cái gì mà người đau lòng lại là y?

Duật Tôn trở người lại, ngồi ở mép giường, y muốn rời đi như trốn chạy.

Mạch Sanh Tiêu đưa tay giữ lấy cổ tay y, cứ như vậy mà dùng sức giữ chặt. Duật Tôn ngay lập tức cảm thấy khốn cùng, giống như có một sợi dây trời buộc, bóp chặt lấy y, càng lúc càng chặt, y bị ghìm lại thì muốn nói cũng không được. Y nắm chặt lấy tay Sanh Tiêu, gỡ từng ngón tay của nàng ra.

Đối với câu hỏi của Sanh Tiêu, y trầm mặc không trả lời.

Duật Tôn đứng lên, bước đi không hề quay đầu lại, rời khỏi Hoàng Duệ Ẩn Tượng.

Y không đi tìm Mạc Y như Sanh Tiêu nghĩ. Duật Tôn phóng xe đi, nhưng lại dừng lại bên đường cách Hoàng Duệ Ẩn Tượng không xa.

Hai tay y nắm chặt tay lái, tại sao y lại phải trốn? Nơi đó mới là nhà của y cơ mà, bây giờ y nhận ra, vậy phải đi đâu?

Duật Tôn mở cửa xe, trời bên ngoài rất lạnh, hệ thống sưởi không bật lên, tứ chi bắt đầu đông cứng lại. Trên đường có rất ít xe qua lại, mọi người lúc này đều trở về ngôi nhà ấm áp của mình, y dựa vào cửa xe, ánh mắt xuất thần nhìn chằm chằm về phía xa.

Không nghĩ ra những việc sau này, y lại đốt một điếu thuốc kẹp ở ngón giữa.

Y nhìn thấy những ánh đèn lúc sáng lúc tối điểm xuyên trong đêm, Duật Tôn duy trì tư thế này mãi từ nửa đêm đến gần sáng, chờ đến lúc y trở lại trong xe thì hai chân thiếu chút nữa đã không thể chuyển động được. Y ngồi ở trên ghế lái, hai tay gối sau đầu, qua một hồi lâu mới khôi phục được tri giác.

.
. .
.

Y không có trở về Hoàng Duệ Ẩn Tượng mà đến Khách Sạn Quốc Tế, nơi đó y có thuê một căn phòng dài hạn.

Khi Duật Tôn tỉnh lại, theo thường lệ kiểm tra điện thoại.

Có vài cuộc gọi bị nhờ, đều là của Mạc Y.

Y đưa di động thả lại trên tủ đầu giường.

Y và Sanh Tiêu ở cùng một chỗ, dù chỉ là hít thở, cũng cảm thấy đau đớn.

Duật Tôn thậm chí còn nghĩ đến việc tránh nàng đi.

Có phải tất cả phụ nữ đều có thể như vậy?

Nhưng sự thật chứng minh là không phải.

Y vung rất nhiều tiền lên người Mạc Y, cô ta cười đến mê muội, các cô gái dường như đều vây quanh lấy y, bất quá là tốn chút ít mua quần áo, trang sức, đơn giản là niềm vui chỉ cần dùng tiền là có thể dễ dàng mua được.

...

Vậy mà Mạch Sanh Tiêu lại không giống họ, niềm vui của nàng, tiền cũng không mua được.

Nàng ấy muốn gì cơ chứ?

...

Cho đến khi Duật Tôn bắt được tên thám tử tư kia, y mới bình tĩnh sợ hãi ngọ ra, thì ra ... thứ mà Sanh Tiêu muốn cũng là tiền, chỉ có điều là càng nhiều càng tốt mà thôi.

...

Lòng của nàng đã ô uế.

.

.

.

Nàng muốn ly hôn, tốt lắm, được thôi.

Ngày ly hôn, Duật Tôn đặc biệt đưa Mạc Y về Hoàng Duệ Ẩn Tượng, bọn họ đứng trên ban công, y nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu mang theo vali từng bước, từng bước một hướng ra phía ngoài, tay của nàng bị thương cho nên có vẻ như đang cố hết sức.

Duật Tôn đưa mắt nhìn theo xuất thần, ngừng lại tại bóng lưng nàng đang dần xa, nàng ngay cả một lần quay lại ngoái nhìn cũng không có, cứ như vậy đi, quyết tuyệt mà kiên định, phảng phất vội vã cùng y phân rõ giới hạn.

Duật Tôn nhấp nhẹ ngụm rượu đỏ, rõ ràng là vị ngon, màu sắc đẹp đẽ mà lại khổ sở đến đặc nghẹn.

Thân ảnh của Mạch Sanh Tiêu hoàn toàn biến mất trong mắt y.

...

Nàng ...

...

Thật sự cứ như vậy mà đi?

...

Y ngẩng đầu nhìn ra xa, thật sự không còn nhìn thấy nữa.

Có phải là, y từ hôm nay trở đi, sẽ thích ứng được cuộc sống không có nàng? Duật Tôn thu hồi tầm mắt, không có vấn đề gì, Sanh Tiêu đi rồi thì y cũng có thể sống rất tốt.

Trở lại phòng ngủ, đơn ly hôn có chữ ký của Sanh Tiêu vẫn còn bày ở trên bàn trà, Mạc Y khó nén vui mừng: “Tôn, anh nhanh đi làm thủ tục đi”.

...

Duật Tôn cầm lấy văn kiện trong tay, đứng dậy đi về phía tủ quần áo.

...

“Tôn, nếu không em cùng đi với anh?”

Duật Tôn trong nội tâm bực bội dâng đầy, y tiện tay nhét văn kiện vào trong ngăn kéo: “Mạc Y, em tốt nhất hiểu rõ vị trí của mình, còn nói thêm một câu nữa thì lập tức rời đi cho tôi”.

Mạc Y nghe vậy, gương mặt không tình nguyện mà im lặng.

.

.

.

Mạch Sanh Tiêu đã đi được nửa tháng rồi.

...

Duật Tôn nâng Mạc Y lên tận trên cao, ai cũng biết cô ả là tân sủng của y, đi đâu cũng mang theo, thậm chí đáp ứng yêu cầu của Mạc Y, làm cho cô ả đến ở trong Hoàng Duệ Ẩn Tượng.

Mạc Y nghiêng nhiên ra dáng nữ chủ nhân, bắt đầu đối với dì Hà khoa chân múa tay. Về sau cùng y đi chơi, có người hay nói giỡn, gọi cô ả là chị dâu, ả ta liền hào phóng thanh toán toàn bộ, ăn chơi không biết mệt mỏi. Kỳ thật có bao nhiêu người đằng sau cô ả chê cười, nếu muốn làm người của Duật Tôn, vốn đã không phải là chuyện dễ dàng, chứ đừng nói được yên ổn ngồi trên ghế này lâu dài, khó lại càng khó hơn.

Sau bữa cơm chiều, Duật Tôn chuẩn bị đi chơi.

Mạc Y vội buông điều khiển từ xa trong tay ra: “Tôn, anh định đi đâu?”

“Đi Cám Dỗ.”

Mạc Y nói đi đâu cũng muốn đi theo, người đàn ông gạt đầu, đợi cô nàng thay quần áo xong thì cùng nhau đi Cám Dỗ.

Bạn bè của Duật Tôn rất nhiều, kỳ thật không ít người chỉ thấy quen mặt, xem chừng ngay cả tên gọi y cũng không nhớ.

Y ngồi vào vị trí, ôm Mạc Y vào lòng.

Bên cạnh mọi người chơi đùa, cảnh tượng xa hoa lãng phí bậc nhất. Có người nhìn thấy Duật Tôn ôm Mạc Y trong ngực thì hỏi: “Duật thiếu, đây là tân sủng của ngài sao, không biết lần này có thể mới lạ được bao lâu?”

“Ta đi theo Tôn là vì ta thương anh ấy! ” Mạc Y ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn chen vào nói.

“Ha ha ha ... ” Chung quanh truyền đến tiếng cười vang dội, có người thậm chí cười đến không thẳng người đứng dậy được: “Ai ui má ơi, em gái, em còn có thể ít đơn thuần hơn nữa được không?”

Mà ngay cả Duật Tôn cũng cảm thấy buồn cười, y buông Mạc Y ra, khoác tay lên vai cô ả, đi lấy ly rượu trên bàn trà.

“Các người cười cái gì vậy? Tôn cũng thích ta, ta sẽ một lòng đi theo anh ấy! ”

Hồi nãy nói chuyện, gã đàn ông kia còn khoa trương làm động tác như lau nước mắt, hần từng bước lại gần Mạc Y, quả thực, thân thể này không thể bỏ lỡ, hần cầm lấy ly rượu đưa đến bên môi Mạc Y: “Em gái, hay là uống vài ly rượu, như vậy chúng ta đều có thể trò chuyện với nhau nhiều hơn một chút”.

Có người giữ chặt tay áo của gã này, ghé vào lỗ tai hần cảnh cáo: “Quên chuyện lần trước rồi hả? Chạm vào người của Duật Tôn mà Đông Tử nằm viện một tháng tròn đấy”.

“Này! ” Gã này hất tay bạn mình ra, vì đã thấm men rượu nên lá gan cũng lớn hơn: “Nào, em gái, uống một ly! ”

“Ta sẽ không uống rượu! ” Mạc Y đương nhiên biết rõ Duật Tôn không thích phụ nữ bị người khác chọc ghẹo, cô ả bày ra bộ dáng thanh cao, vung tay hất ly rượu trong tay gã đàn ông kia.

“Ohhh! ” Trong phòng truyền đến tiếng kinh hô.

Ly rượu kia trực tiếp văng vào mặt gã.

“Mẹ kiếp, mặt mũi người không biết xấu hổ! ”

Mạc Y sợ co lại, ôm lấy cánh tay Duật Tôn: “Tôn, anh xem hần kia! ”

“Đừng có gây chuyện! ” Duật Tôn không kiên nhẫn mà đem ả đẩy ra, vốn định đến Cám Dỗ giải sầu, không suy nghĩ mà mang theo cái loại ngu xuẩn này lại là tự tìm phiền toái: “Rót rượu, chịu nhận lỗi.”

Duật Tôn nói xong câu đó, liền không hề mở miệng thêm nữa, y dựa nửa người vào lưng ghế, hoàn toàn xem toàn bộ sự việc không liên quan đến mình.

Gã kia thấy thế lại càng không sợ hãi.

Mạc Y tối mắt lại, việc này làm Duật Tôn tức giận rồi, gượng gạo giương lên một nụ cười, ả tự mình rót rượu, nâng cốc đưa cho gã đàn ông bên cạnh: “Vị ca ca này đừng tức giận, là lỗi của ta, nào, uống chén rượu này xin ngài bớt giận.”

“Như vậy mới thông minh chứ! ” Gã đưa tay tiếp nhận ly rượu, tay rủ xuống, cũng không biết là cố ý hay vô tình mà lại rơi ngay vào đùi của Mạc Y.

Ả cả kinh thiếu chút nữa lại muốn vung tay ra, nhưng Mạc Y này nhanh chóng nghĩ ngợi, ả liếc mắt hướng về Duật Tôn bên cạnh.

Nhưng chỉ thấy y gói đầu trên ghế salon, khuôn mặt tuần tú ngẩng lên, đôi mắt cũng nhắm lại.

...

Y là muốn một mắt nhắm, một mắt mở, không để ý ả gặp bất kể chuyện gì. Mạc Y lại thầm nghĩ, cũng có thể là Duật Tôn không muốn đắc tội gã này, nói không chừng, bọn họ có quan hệ làm ăn ...

Nghĩ như vậy, Mạc Y càng không dám làm càn.

Gã kia thấy thế, động tác trên tay càng thêm lớn mật, lòng bàn tay trên đùi ả vuốt ve mấy cái, hướng lên đùi Mạc Y sờ soạng.

Duật Tôn khê mở mắt, nhìn chăm chăm hướng lên đỉnh đầu chùm đèn thủy tinh, trong lòng y nghĩ, nếu là Mạch Sanh Tiêu gặp phải loại sự tình này thì như thế nào?

...

A, nghĩ cũng không cần phải nghĩ, nàng nhất định sẽ như là bị véo rơi một miếng thịt trên người, nói không chừng còn giáng một cái tát thẳng lên mặt gã đàn ông kia đi. Nàng sẽ mặc kệ Duật Tôn làm gì nàng. Trái lại ở điểm này, xem đi, Mạc Y nghe lời hơn nhiều.

Y bắt ả chịu nhận lỗi với người khác, ả ngược lại làm tốt vai diễn của mình, phụ nữ hiểu được như vậy mới không bị lỗ.

Mạc Y còn đang cùng gã đàn ông kia dây dưa, ả không muốn làm cho Duật Tôn mất mặt, tay ả đưa ra cầm tay của gã kia: “Nào, uống rượu, uống rượu đi.”

Gã thuận thế đem tay cô ta nắm trong lòng bàn tay mình, nhiều lần xoa bóp, làm cho tay cô ả muốn gãy ra.

Lúc này, nếu cô ả hất một ly rượu vào mặt gã đàn ông Duật Tôn có bảo vệ cô ả, đưa cô ả rời khỏi cái hang hùm này không, nhưng chính là Mạc Y không chắc Duật Tôn nghĩ gì, cô ả không dám manh động.

...

Duật Tôn nhìn chăm chăm lên trần nhà, y là đang nghĩ, Mạch Sanh Tiêu lúc này đang làm cái gì?

Nửa tháng trôi qua rồi, nàng hẳn là đã có nhà đẹp ở, có lẽ, là một biệt thự xa hoa, khẳng định là nàng còn mua xe, còn có đàn dương cầm ... Có thể hay không, nàng có người đàn ông khác?

...

Suy nghĩ của y bay xa rất xa, không trở về thực tại được.

...

Y cho nàng cũng đủ tiền, chính là muốn cho nàng kiếp sau vẫn sống tốt, chính là điều này ả thỏa, bất kể là nàng có đang nằm trong ngực người khác hay không. Duật Tôn đặt nhẹ ngón tay giữa mi tâm, y thật là buồn cười, Mạch Sanh Tiêu giờ đây như thế nào thì liên quan gì đến y nữa?

Y đột nhiên hoàn hồn trở lại, trong phòng này đã náo loạn âm ỉ, lòng y bất an, từ trên ghế salon đứng thẳng lên, thân ảnh cao lớn hòa cùng ánh đèn bước tới cửa, Duật Tôn rời đi ngay cả một câu cũng không nói, cũng không còn cùng bất cứ kẻ nào chào hỏi. Mạc Y cầm ly rượu trong tay đang nâng giữa không trung, thấy y đi ra ngoài thì lúc này mới lập tức cầm lấy túi xách đuổi theo.

...

“Tôn, Tôn, chờ em một chút ... ”

...

Duật Tôn ngồi vào ghế lái, Mạc Y thật vất vả chạy theo, mở cửa xe đi vào: “Tôn, anh làm sao mà đi như vậy?”

Người đàn ông hướng mắt nhìn về phía xa, cũng không vội khởi động xe, Mạc Y không chịu ngồi yên: “Tôn?”

“Em trở lại trường học đi.”

“Sao?”

“Xuống xe.”

Mạc Y xem xét sắc mặt của y, không dám hỏi nhiều, chỉ có thể đẩy cửa xe bước ra, đứng ở ven đường.

.

.

.

Duật Tôn trở lại Hoàng Duệ Ân Tượng thì trời đã về khuya, ngoại trừ đèn trong hoa viên tỏa sáng thì bên trong cả tòa biệt thự đen kịt một màu. Y vô thức ngẩng đầu nhìn về phía phòng ngủ, nơi ấy, lại không có người vì y mà giữ lại một chiếc đèn.

Y mở cửa đi vào, nghe được tiếng vang của các chìa khóa chuyển động va vào nhau, bình thường, loại âm thanh này nào có ý nghĩa, Duật Tôn cũng sẽ không chú ý, chẳng lẽ vì lòng người tịch mịch quá lâu mà một chút động tĩnh cũng như tiếng đàn bị gảy lên lộn xộn?

Duật Tôn đi vào phòng khách, một khối cầu lăn đến bên cạnh chân y, y mở đèn lên, chứng kiến Hải Bối đang vây quanh mình sau đó lặng lẽ quay đi.

...

Mạch Sanh Tiêu đi rồi, ngay cả Hải Bối cũng không thấy quen thuộc.

Duật Tôn đi lên lầu hai, y đều chưa tắm rửa, trực tiếp nằm thẳng xuống giường.

Như cũ vẫn không ngủ được.

Y đứng dậy, ngồi tại mép giường, kéo tủ đầu giường ra, thấy bên trong là một cặp nhẫn, đó là nhẫn kết hôn của y và Mạch Sanh Tiêu.

...

Lúc Sanh Tiêu ra đi, mang theo tất cả đồ trang sức mà y đã mua cho nàng, duy nhất chỉ có cái này cùng với đơn ly hôn là bỏ lại cho y. Duật Tôn cầm lấy cặp nhẫn, y và Mạch Sanh Tiêu kết hôn với mục đích không thuần khiết, việc chọn nhẫn là do nhân viên cửa hàng tư vấn, chọn loại nào đắt tiền, xa hoa nhất. Y chưa từng để tâm.

Chỉ là bọn họ chia tay rồi, y còn giữ lại làm gì?

Y lúc ấy quyết tuyệt làm thế, không phải là muốn Mạch Sanh Tiêu từ nay về sau tình nghĩa đoạn tuyệt sao? Ai trách ai đây?

...

Duật Tôn rất nhanh nắm cặp nhẫn trong tay, đi nhanh vào phòng tắm, bàn tay buông lỏng, nhìn hai chiếc nhẫn kim cương rơi vào bồn tắm hủy đi, Duật Tôn nhìn theo, thần sắc thay đổi không phân rõ bi thương. Nếu Mạch Sanh Tiêu không cùng y gây gổ, y vẫn muốn cùng nàng bỏ qua mọi thứ, mà bỗng nhiên phát hiện bên cạnh trống vắng một bóng hình, cô đơn không chịu nổi.

...

Bỏ đi rồi, lại không hiểu vì sao lại không muốn.

Chính là muốn nhặt lên lại không có khả năng.

“Àooo ... ” dồn dập nước chảy

cuốn đi hai chiếc nhẫn, Duật Tôn rũ người xuống, đôi tay chậm chậm chống lên hai bên hông.

...

Mạch Sanh Tiêu, dừng để tôi lại nhìn thấy em, em đi được càng xa càng tốt, tốt nhất vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt tôi đi!

...

Duật Tôn lẩm bẩm, y trở lại bồn nước rửa tay, nước lạnh như băng bổ nhào lên khuôn mặt, nước lạnh buốt thấu xương, y cảm giác cả khuôn mặt cứng ngắc chết lặng, rốt cuộc không lộ ra được cảm xúc gì khác, Duật Tôn hai tay chống đỡ xuôi theo, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trong gương chiếu rọi khuôn mặt tuyệt mỹ, thần sắc lại có chút lạnh băng, trong ánh mắt cô đơn, y cả người đều thấy nhói đau. Y dùng bàn tay vuốt đi nước còn đọng trên khuôn mặt, lảo đảo bước về phòng ngủ.

...

Mạc Y như khối kẹo dính theo cả ngày, Duật Tôn đối với cô ả vẫn luôn ôn hòa, dần dần, bắt đầu nảy sinh chán ghét.

...

Nửa năm trôi qua.

Xuân về hoa nở ...

Thời gian thoi đưa, ngăn không được từng mùa biến đổi, ngăn không được dĩ vãng trôi qua, và cũng không ngăn được khoảng cách giữa Duật Tôn và Sanh Tiêu ngày càng xa vời vợi.

...

Khi bọn họ chia xa thì đều kiên quyết, thề không hẹn ngày gặp lại.

...

Duật Tôn cảm thấy có chút mất mặt, y không có lý do gì chủ động đi điều tra về Mạch Sanh Tiêu, như vậy thì ... hình như cỡ nào y cũng không buông tay được nàng vậy.

Nhưng tại một bữa tiệc nhỏ, lại có người trước mặt y mà nhắc đến chuyện này.

Người nọ mời y rượu: “Duật thiếu, còn nhớ người phụ nữ trước của anh không? A, không phải, là vợ trước.”

Duật Tôn cầm ly rượu trong bàn tay siết chặt: “Nhắc đến cô ta làm gì?”

“Cũng không có gì, tại lần trước tôi đi công tác ở trấn Lâm Thủy có gặp qua cô ấy, tôi nhìn một cái là nhận ra ngay, lúc ấy cũng cấp bách, cũng không kịp chào hỏi gì cả.”

Trần Lâm Thủy?

Duật Tôn cho rằng, nàng sẽ chọn sống ở một thành phố hiện đại, dù là đi khỏi Bạch Sa nhưng cũng không đến mức lại đến địa phương đó chứ.

Bên cạnh có người ồn ào: “Đó là vợ trước của Duật thiếu, cậu làm sao lại có thể liếc một cái là nhận ra ngay? Chắc là nhìn lầm rồi phải không?”

Người đó cũng không có ý phản bác: “Cũng đúng, lúc đó chỉ đối mặt một lần, còn không kịp nhìn kỹ, tôi vừa quay đầu lại thì cô ấy đã đi xa”.

...

Lời nói như thế, ai cũng không để lại trong lòng.

...

Nhưng Duật Tôn còn chưa kịp định thần lại, đã đem xe chạy đến trấn Lâm Thủy.

...

Đây là một trấn nhỏ, không ít kiến trúc đã lâu đời, nhịp sống rõ ràng là thông thả, nhưng đến tối lại náo nhiệt lạ thường, hoa viên trên quảng trường tập nập người qua kẻ lại.

Duật Tôn dựa vào cửa sổ xe mà đứng, chính y cũng không rõ lắm, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại đến trấn Lâm Thủy này.

Y lái xe lòng vòng không có mục đích, hạ cửa kính xuống, còn giảm tốc độ, nhất là khi chạy xe trên đường, y có đôi khi đều phải giảm phanh lại. Nói không chừng, sẽ có người lao đến với vẻ mặt kinh ngạc mà nói với y: “Duật Tôn, anh làm sao lại có thể ở đây?”

...

Duật Tôn vặn nâng mành kiềm, vậy y phải trả lời thế nào?

Vậy thì, nói y đi công tác nên đi ngang qua chỗ này. Nhưng kế tiếp thì sao? Mạch Sanh Tiêu không còn quan hệ gì với y nữa, nên nhất định sẽ bỏ đi, vậy làm sao giữ nàng lại được?

Hay nói là, Mạch Sanh Tiêu, đi ăn với tôi một bữa cơm, tiện thể ta ôn lại chuyện cũ.

Hai tay Duật Tôn đặt lên tay lái, mặt vùi giữa hai khuỷu tay, Sanh Tiêu hận y đến chết, y dựa vào cái gì mà muốn ôn lại chuyện cũ cùng nàng?

Nghĩ như thế, Duật Tôn không nhịn được thêm một lần ảo não, y tới địa phương quỷ quái này làm cái gì?

...

Nửa năm trôi qua, là nửa năm không có Sanh Tiêu.

...

Chưa nhận ra thì xe đã vòng vào một cái ngõ nhỏ, vùng này thật sự không tốt, khắp nơi toàn là đường đá. Duật Tôn xuống xe, đi về phía trước vài bước thì thấy một quán ăn ven đường.

Y nhớ đến, Mạch Sanh Tiêu hình như trên đường đi học về thường xuyên ăn uống kiểu này.

Y nhẹ bước đi đến, quán nhỏ phục vụ rất tốt, bà chủ vui vẻ mời y ngồi xuống: “Muốn ăn những thứ gì?”

“Ở đây có gì?”

Bà chủ xoay xoay khí thế ngất trời, một bên mời một vị khách khác, một bên đáp: “Cơm rang, mì xào, ma lạt thang, rau xào cũng có ... ”

“Vậy cơm rang đi.”

“Một phần cơm rang! Bàn số 6.”

...

Một đĩa cơm rang vàng óng được bưng đến, tới đây phần lớn là người làm công cùng các đệ tử, Duật Tôn ngồi nhìn, một chút cũng không muốn ăn, y móc ra một điều thuốc: “Cho tôi một cái gạt tàn thuốc.”

Bà chủ vội vàng cầm lấy tiền, sắc mặt không kiên nhẫn: “Không có, cậu ném trực tiếp trên đất là được rồi, đợi lát nữa sẽ có người quét dọn”.

“Mang đến cho tôi một cái gạt tàn thuốc.” Duật Tôn lặp lại lần nữa, y hé ra một tờ tiền giá trị lớn bỏ lên bàn.

“Được, được, ngài chờ một chút ... ” Bà chủ quán mặt mày hớn hở, lập tức mang thứ y muốn đến.

Duật Tôn để yên, như cũ một hơi cũng không hút, bỏ thuốc lá trên cái gạt tàn thuốc.

Lúc này có người đi tới: “Xin hỏi, xe ở trong ngõ bên kia là ai ngừng? Thật thất lễ, làm phiền dời đi một chút để chúng tôi đi tới”.

Người đó thấy là một chiếc xe sang trọng, nói chuyện liền rất khách khí.

Duật Tôn đứng lên, hướng về ngõ nhỏ mà đi đến.

Người nọ thấy thế mà choáng váng, người có tiền như vậy mà đến nơi này ăn cơm sao? Chẳng lẽ muốn thử nghiệm cuộc sống?

.
. .
.

Duật Tôn đi không bao lâu thì một đôi nam nữ theo vào quán nhỏ.

“Cho hai chén cơm rang, cảm ơn.”

Mạch Sanh Tiêu ngẩng nhìn bốn phía, chỉ thấy có bàn số 6 là còn trống, nàng kéo Đào Thần đi đến: “Bà chủ, chỗ này có ai không ạ?”

Bà chủ quán ngó ra xem xét, không thấy vị khách kia đâu: “Không có ai cả, ngồi đi”.

Mạch Sanh Tiêu lộ vẻ do dự, trên bàn có cơm rang rõ ràng, một muỗng cũng không động. Sau đó nàng ngồi vào chỗ thì mắt nhìn thấy điều thuốc trên gạt tàn, cũng là không có động đến.

...

Cái thói quen này ...

...

Nàng nhịn không được mà tự giễu, thì ra thói quen giống nhau thật đúng là nhiều, quả thực là lãng phí tiền bạc.

...

Duật Tôn lái xe đi khỏi, y không muốn ăn nên cũng không trở lại quán ăn kia nữa.

Trần Lâm Thủy vào buổi tối, xe qua lại cũng không nhiều, không giống như ở Bạch Sa, ra khỏi cửa là kẹt xe.

Duật Tôn như trước, đi mà không có mục đích, đem xe lái trên đường lớn, người kia nói là ngẫu nhiên gặp được, y lại lướt qua lướt lại cả ngày cũng không thấy ai quen. Khả năng giữa người và người thật cần duyên phận, không muốn gặp thì hết lần này đến lần khác xuất hiện trước mắt, mà muốn gặp thì ...

...

Y suy nghĩ, nên đi về hay là tiếp tục?

...

Nếu có đi thì vì sao y phải tiếp tục?

...

Bụng đói kêu réo âm ỉ, Duật Tôn tâm địa nóng nảy bộc phát, y như một thằng ngốc ở bên ngoài làm loạn, mà gặp được Mạch Sanh Tiêu bây giờ thì để làm cái gì?

Y càng nghĩ, trong nội tâm càng rối, loạn như một đồng tơ vò chặn ngang, thật muốn chém xuống một quyền để phát tiết, có thể căn bản vì tìm không thấy chỗ để phát tiết, trong nội tâm ứ đọng ngày càng tích tụ nặng nề. Y cảm giác xe hơi không phải đang chạy trên đường mà đang treo trên một cây cầu gỗ, chỉ cần có gì sơ suất sẽ rơi xuống đáy lạnh băng, vạn kiếp bất phục.

Ngọn đèn tại góc đường chớp tắt, trong lúc bị bóng đêm che đi ánh sáng, lúc chiếu vào động cơ trên đường, chỉ có một ít ánh sáng màu vàng yếu ớt.

Duật Tôn chạy xe ra, mặc dù tiết trời đã ấm lên nhưng gió lạnh buổi chiều quất đến cũng khiến cho bàn tay của người đàn ông đông lạnh, màu da tái nhợt đi. Y lạnh đến thấu xương, tóc ngắn cọ vào mặt như từng lưỡi dao sắc bén, cứa lên da thịt như muốn kéo lê từng nhát, khắc sâu từng vết.

...

Một trăm km, hai trăm km ...

...

Y lại tiếp tục tăng tốc.

...

Trên đường có ít người, cũng rất ít xe qua lại.

Tại ngã ba đường, một chùm đèn chói lòa hướng đến, tia sáng này bay thẳng đến trước mặt Duật Tôn, y phải nheo mắt lại, vội vàng đánh tay lái qua. Xe hơi giống như con ngựa hoang thoát cương, chỉ nghe tiếng phanh ma xát trên mặt đường phá vỡ cái lạnh của màn đêm: “Ầmmmmm ... ”

Kế bên là một đồng xi măng, chiếc xe thể thao bất ngờ dừng vào, đầu xe vừa vịn cắm vào hai cột bê tông, túi khí an toàn bung ra, nửa thân xe bị treo trên mặt nước.

Lực va chạm nếu như mạnh thêm chút nữa, nếu xe hơi trực tiếp đụng vào lan can thì đầu Duật Tôn sẽ vừa vịn đâm vào trụ bê tông.

Y ngồi yên tại ghế lái, mắt nhìn chăm chăm vào phía trước, tĩnh mịch mà bình lặng như mặt hồ.

Tài xế xe tải sợ tới mức thét lên từng hồi, lại không dám trốn chạy, đành đánh bạo chạy lên phía trước, đến xem Duật Tôn có việc gì không, hắn mới đỡ lấy lan can bên cạnh mà dùng sức thở: “Anh, anh không sao đấy chứ?”

Bởi vì một ít phút bần thần, y thiếu chút nữa máu chảy đầm đìa.

...

Duật Tôn vùi đầu sâu vào túi khí an toàn.

...

Tài xế kia tâm tình lại một lần nữa bị treo ngược lên, vùng dậy bắt đầu tri hô: “Cứu mạng, cứu mạng với ... ”

...

“Người gào thét cái quỷ gì?” Duật Tôn ngẩng đầu dậy: “Cút đi.”

Lái xe nhìn qua cỡ siêu xe bị biến dạng nghiêm trọng, hắn không nghe lầm đấy chứ? Để cho hắn cút đi? Mặc dù khẩu khí có khó nghe, nhưng vẫn hơn so với số tiền phải bồi thường.

“Anh thật sự không sao?”

...

Duật Tôn ném ra một cái nhìn tàn khốc, tài xế lập tức bỏ trốn mất dạng.

...

Y không có gọi cứu hộ, cũng không lập tức ra khỏi xe, gió mát thổi vào cổ áo, lúc này chắc đã khuya lắm rồi? Y ngồi trong xe một hồi lâu, mãi cho đến rạng sáng mới gọi taxi trở về Bạch Sa.

Y sẽ không tìm kiếm nữa, có lẽ là do người đó thật sự nhìn lầm rồi.

Gã đó chỉ nói lơ đãng một câu mà y lại cho là thật.

Trở lại Hoàng Duệ Ân Tượng, dì Hà đã ngủ rồi, không khí nặng nề, cảm giác cũng giống như đang ngủ sâu vậy.

Duật Tôn đi vào phòng ngủ, y không có bật đèn mà lại mở TV lên.

Trong màn hình hiện ra quang cảnh một người đàn ông mang vẻ quyết tâm không đổi, y ngồi ở mép giường, cái bộ dạng này, nếu bị người khác trông thấy, nhất định đối phương sẽ bị dọa cho chết khiếp.

Y xem phim truyền hình, nam diễn viên diễn cuồng mà giữ lấy vai của người phụ nữ: “Em chẳng lẽ còn không hiểu sao? Em không biết về sau, tôi nhớ em, mong em có thể xuất hiện trước mặt tôi thì tốt biết mấy. Tôi nói ra những lời lẽ đó, kể cả làm ra tất cả mọi thứ, dù là xúc phạm tới em, chỉ có thể đều là bởi vì ... Tôi yêu em, tôi yêu em! ! Em không hiểu hay sao?”

...

Tiếng rít gào từng chữ, từng bước từng bước khắc vào thâm sâu trong lòng Duật Tôn, y suy nghĩ xuất thần, vậy y diễn cuồng chạy đến trấn Lâm Thủy như thế, lại là vì cái gì?

...

Y không tin, y lại biết yêu thương một ai đó.

...

Mạch Sanh Tiêu cũng sẽ không vì thế mà yêu y. Duật Tôn cảm thấy, yêu đương chính là cái giá rẻ mạt nhất, y cầm lấy điều khiển từ xa, muốn tắt TV đi. Thử mấy lần đều không thể tắt được, y vùng mạnh tay, nghe được tiếng điều khiển từ xa nện vào màn hình TV, phát ra tiếng vang kịch liệt: “Câm miệng, câm miệng cho ta! ”

...

Phim truyền hình vẫn tiếp tục chiếu, ánh sáng lập lòe bao trọn toàn thân y, mười đầu ngón tay vùi vào đầu tóc Duật Tôn, bộ dạng của y như vậy, thật sự là buồn cười và chật

vật.

...

Y bật đèn đầu giường lên, đi đến tủ quần áo phía trước.

...

Lấy từ bên trong ra đơn ly hôn, trên giấy, chữ ký của Mạch Sanh Tiêu có vẻ rất không tự nhiên, bởi vì lúc ấy tay phải của nàng bị thương. Duật Tôn cho dù là thật sự ly hôn, cũng sẽ không cùng người khác kết hôn nữa, một cuộc hôn nhân, thật sự quá mệt mỏi, quá mệt mỏi.

.

.

.

Sanh Tiêu đã cao chạy xa bay.

...

Lại không biết, sợi dây trói buộc nàng Duật Tôn vẫn giữ lại trong tay, y không có đi làm thủ tục ly hôn, cũng không rõ vì cái gì. Y chỉ ỉn cái lý do là, dù làm hay không thì cũng giống nhau, mặc dù ngay cả chính mình nghe cũng cảm thấy gượng ép, nhưng ít ra, nó cũng đã thuyết phục được y.

Duật Tôn để đơn ly hôn vào tủ bảo hiểm rồi khóa lại.

Y muốn điều tra tình hình gần đây của Mạch Sanh Tiêu cũng không khó, nhưng y thà rằng một ngày nào đó tình cờ gặp lại trên đường, cũng không cần phải tận lực phái người đi thăm dò.

Vì như vậy, có vẻ y giống như quan tâm nhiều đến nàng.

...

Không có nàng, chẳng phải y cũng sống tốt suốt nửa năm qua sao?

Vậy mà y lại một lần nữa nghe được ba chữ “trần Lâm Thủy” kì a.

Cái hạng mục này vốn không cần y phải đích thân tới, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, Duật Tôn lại thay mặt rất nhiều người, tự mình chạy đến trần Lâm Thủy.

Vì cái gì thì khả năng chỉ có chính y mới rõ nhất.

Lúc đứng ở trước cửa ra vào của tòa nhà, y chứng kiến một người phụ nữ ăn mặc trang phục màu tím lá sen đang nhanh chân đi tới, đầu nàng cúi thấp xuống, Duật Tôn quan sát, thân hình này cùng Mạch Sanh Tiêu có vài phần tương tự, nhưng đối phương là tóc ngắn.

...

Y không có liếc nhìn nhiều hơn nữa, đưa ánh mắt hướng về phía trước.

...

Y lần trước đã ở trần Lâm Thủy suốt một ngày đều không gặp được Mạch Sanh Tiêu, y tuyệt đối không thể ngờ được rằng, khi không hề chuẩn bị thì lại gặp phải.

Y tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên, có một tờ giấy bay tới chân y, mặc kệ giẫm lên đi, Duật Tôn không có để ở trong lòng, y nhắc chân bước tiếp.

...

“Khoan, đứng lại! ”

...

Duật Tôn nghe được sau lưng truyền đến một giọng nữ nhi, y chỉ cảm thấy quen thuộc lạ thường, thanh âm kia mặc dù cách đã lâu như vậy, nhưng lại không đối giống như mỗi ngày đều ghé vào tai y mà cất lên tiếng gọi. Y quen thuộc đến mức không cần nhìn, vẫn có thể biết lời nói này là của ai.

Ngay sau đó là tiếng bước chân đuổi theo, Duật Tôn có chút ảo não, y vừa rồi như thế nào mà không nhận ra được nàng?

...

Y cho rằng, Mạch Sanh Tiêu vì thấy y trước nên mới muốn y dừng lại.

...

Y không có cử động thêm, cùng đợt âm thanh dồn dập chạy tới, y nghe ra được, Sanh Tiêu đi thật sự gấp gáp. Duật Tôn nhẹ nâng khóe miệng, trong đáy mắt liền ngập tràn niềm vui.

...

Cho đến khi bọn họ chính diện gặp lại, y cũng đang ở trong mắt Mạch Sanh Tiêu, thì ánh nhìn đầu tiên thấy được là hận ý thấu xương.

...

Mặc dù nàng rất nhanh che giấu đứng dậy, nhưng Duật Tôn thấy được rõ ràng.

...

Đáy lòng y trầm xuống.

...

Y mở miệng, yết hầu lại như có máu tanh khở sở, cái tên lòng vòng trong đầu y, cuối cùng thốt ra: “SanhTiêu ...”

...

Hai chữ này, như rơi ra từ một nơi đầy bụi bặm.

.

.

.

Duật Tôn nhìn qua khuôn mặt trước mắt, y biết rõ ...

...

Y sẽ không buông tha, cho dù nàng cảm hận cũng tốt.

Cho dù nghĩ ra hết thấy mọi biện pháp đem nàng buộc lại ở bên y cũng được.

Cho dù bọn họ đến cuối cùng, sẽ đem đối phương hành hạ đến chết.

Y cũng không buông.

...

Sanh Tiêu, em đừng rời xa tôi nữa.

Quyển 3

109. Chương 109: Cùng Hắc Trở Về

Đời người nếu là lúc mới gặp nhau, nếu như không phải hận đến thấu xương, cô cũng sẽ không đối xử với bản thân như vậy.

Mạch Sanh Tiêu nắm chặt con dao gọt trái cây trong tay, trên người đau từng tắc, từng tắc lan tràn đến tận con tim, vết máu trên vai Duật Tôn bắn vào tay cô, theo miệng vết thương tùy ý chảy dài, Sanh Tiêu cảm giác cả bàn tay là chất lỏng màu đỏ sền sệt, cô nhìn vết thương của Duật Tôn trong nháy mắt sưng lên, máu chảy ào ạt, ngay chỗ bị đâm trúng đã thấy sắc máu đen ngưng tụ.

Ngay cả chân mày người đàn ông cũng không nhăn lại, hơn một nửa chiếc áo len xanh đậm đã dính đầy vết máu.

Một nhát dao đâm vào, hắc nhiên hắc hiểu rõ trong lòng cô hận sâu đến đâu.

Mạch Sanh Tiêu hoàn toàn quên đi cảm giác đau đớn trên người, chỉ đưa ánh mắt nhìn bả vai Duật Tôn, trong ánh mắt bình tĩnh như thường, không ánh lên một chút lo lắng, cũng không một chút thất kinh, cô buông tay để con dao rớt bên chân, bàn tay bởi vì máu sền sệt mà nắm chặt, hoàn toàn không thể mở ra.

“Được chưa?” Duật Tôn giọng nói chậm rãi, không hề lớn tiếng.

Mạch Sanh Tiêu cảm giác trước ngực đau nhức tựa như trái tim bị cắt thành từng mảnh, cô đối với lời nói của người đàn ông mà mắt điếc tai ngơ, tầm mắt xuyên qua gò má hắc nhìn về phía xa xa: “Anh đã đáp ứng với tôi là thả Đào Thần.”

Hắc đối với cô lúc này mà nói cũng chỉ là hạt bụi.

Trong mắt Mạch Sanh Tiêu dĩ nhiên không chịu được một hạt cát tồn tại.

Ánh mắt tĩnh lặng của cô, thẳng thẳng bức Duật Tôn vào sâu thẳm không thấy đáy đầm: “Lại muốn nói chuyện không tính toán gì nữa sao? Anh thả hay không thả Đào Thần?”

Duật Tôn ôm bả vai đi qua tới, sốc chấn ở trên người Mạch Sanh Tiêu ra, dù cô lạnh đến phát run nhưng cũng không chịu cho hắn đụng chạm vào mình, Duật Tôn lấy ra hộp thuốc sơ cứu, muốn xử lý vết thương cho cô, rồi còn đến bệnh viện.

“Anh đừng uổng phí tâm tư.” Mạch Sanh Tiêu dựa vào tủ rượu bên cạnh: “Tôi hỏi anh lần cuối, thả hay không thả.”

“Tôi thả!” Duật Tôn vất hộp thuốc ngã trên mặt đất, bên trong rượu còn cùng băng gạc lăn đầy ra đất, chỉ vì cử động mạnh của hắn đã liên lụy đến miệng vết thương ở bả vai, hắn mặc dù cắn răng chỉ là không có biểu hiện ra ngoài, nhưng chỗ thái dương đã thấy mồ hôi lạnh chảy ra.

Sanh Tiêu đứng ở tủ rượu, cảm thấy cả thân thể như chống đỡ không nổi.

Duật Tôn nhẫn nhịn nuốt xuống cơn giận này, ngồi xổm người nhặt những thứ vung vãi trên mặt đất vào hộp thuốc.

“Tôi sẽ không để cho anh đụng vào tôi, cho dù tôi máu chảy đến chết, cũng không cần con người giả mèò khóc chuốt từ bi như anh, chỉ cần anh tuân thủ đúng lời hứa của anh là đủ rồi.”

Duật Tôn để bàn tay ở trong hộp thuốc bởi vì những lời của cô mà cứng đờ, Mạch Sanh Tiêu hoàn toàn không tiếp nhận cái gọi là lòng tốt của hắn, hắn đã bức cô đến mức này, đã tàn nhẫn, đã máu lạnh, ai sẽ tiếp nhận được đây?

Hắn đã đối xử tốt với cô như vậy, mà cô làm như không thấy, còn chống trả quyết liệt.

Duật Tôn đứng dậy đi qua, đem chiếc chăn đến khoác lên vai cho Sanh Tiêu: “Theo tôi trở về, em muốn để thân thể không mặc quần áo mà đến bệnh viện, tôi đây sẽ không ngăn cản, nếu như còn ở đây lãng phí thời gian, tôi chỉ sợ tâm tình của em cùng người kia không đợi gặp nhau được.”

Mạch Sanh Tiêu trên môi không có chút huyết sắc nào, sắc mặt trắng bệch theo sát Duật Tôn ra khỏi khoang thuyền.

Người đàn ông khom lưng muốn bế cô lên, Mạch Sanh Tiêu hai tay lại nắm chặt lan can không chịu bước thêm về phía trước, miệng vết thương đau nhức cùng cõi lòng tan nát, cô không giống Duật Tôn, không thể nào vượt qua quá khứ.

Hai gã đàn ông đang canh giữ ở một chỗ khác chạy tới: “Duật thiếu, ngài bị thương.”

Duật Tôn khoát tay nói: “Đi kéo hắn lên.”

Hai người cùng nhìn nhau: “Vâng.”

Thân ảnh màu đen biến mất tại du thuyền, Mạch Sanh Tiêu mười ngón tay nắm chặt lan can, gió biển xuyên qua tấm chăn đơn xâm nhập vào miệng vết thương, cô lạnh phát run, chỗ bị thương lại đau đến chết lặng, cô thì lạnh phát run, Duật Tôn hai tay ôm cô trước ngực: “Đi.”

“Tôi làm sao biết. . . .” Mạch Sanh Tiêu đôi môi run rẩy: “Anh có lừa gạt tôi hay không?”

Tay cô bối vì ra sức mà trở nên trắng bệch, đường gân hẹp dài màu lam nhạt cùng mạch máu của cô bị kéo căng vô cùng.

Trong mắt cô, Duật Tôn sớm đã tội ác tày trời.

Mạch Sanh Tiêu kiên cường chống lại, cô buông một tay đặt tại trước ngực, cô vừa rồi chỉ là tuyệt vọng đến cùng, mặc dù như vậy, cô cũng không thật sự muốn tìm tới cái chết, bởi vì mọi thứ xảy ra với cô hôm nay đều do Duật Tôn, nên cô không muốn trọn vẹn dâng mình cho hắn.

Đau đớn làm đầu óc cô càng tỉnh táo hơn, khát khao muốn sống mãnh liệt khiến iệng vết thương của Sanh Tiêu căng ra.

Đào Thần bị hai gã đàn ông kéo lên bờ, anh liền sắc mấy ngụm nước biển, bị ném trên bờ cát thì đông lạnh đến tứ chi chết lạng, cuộn mình lại ngay cả ngón tay cũng không thể cử động.

Anh khó khăn hé mở mắt, đôi môi thâm lại, thân thể run bần bật, hai tay chống lên nhiều lần lại ngã trên bãi cát, anh đưa hai tay đặt ở trước môi, mười đầu ngón tay đỏ và sưng tấy.

Hai người đem anh bỏ lại rồi trở về chiếc du thuyền.

Mạch Sanh Tiêu nhìn về phía căn nhà gỗ đã bị đốt thành tro bụi, người ở đây rất thưa thớt, sự việc xảy ra lớn như vậy, mà ngay cả xe cứu hỏa cũng không có chạy tới.

Cô trơ mắt nhìn hạnh phúc mơ ảo bị phá hủy.

“Mọi thứ của tôi cùng Đào Thần đều ở trong căn nhà bị cháy đó, trên người anh ta hiện không có tiền, vì tôi mà còn bán nhà, cũng mất. Tôi muốn anh ấy chắc chắn được sống tốt.”

Duật Tôn nhìn về hai gã đàn ông kia: “Hai người ở lại đây, chờ thân thể hẩn khôi phục, rồi cho hẩn một khoản tiền.”

“Vâng.”

Duật Tôn không thể không bội phục, cô rõ ràng ở trong hoàn cảnh này mà còn có thể vì Đào Thần mà lo lắng chu toàn.

Đào thần ánh mắt nhìn theo hai gã nam tử đi lên du thuyền, Duật Tôn ôm lấy mạch Sanh Tiêu, lúc này cô mới buông tay ra. Lái xe chạy đến ven đường, Đào Thần mất thấy mạch Sanh Tiêu bị ôm xuống du thuyền, anh động dậy hai chân muốn đứng lên, nhưng cơ thể lạnh như băng làm thân thể anh mất đi tri giác, mất vài phút sau mà anh vẫn không thể đứng thẳng: “Sanh Tiêu, Sanh Tiêu. . .”

Gió biển thổi bay bọt sóng, đập vào đá ngầm cùng rặng san hô hòa vào bóng đêm, âm thanh gào thét hoàn toàn át đi tiếng gọi suy yếu của Đào Thần. Mạch Sanh Tiêu trông thấy anh chống thân lên, đầu gối quỳ trên bờ cát, đang dùng khuỷu tay bò về phía trước.

Cô không nghe được tiếng gọi của anh, nhưng lại có thể biết rõ Đào Thần lúc này đang lo lắng cùng kinh sợ, Mạch Sanh Tiêu sống mũi cay cay, máu chảy trên chiếc ga giường màu trắng, loang lổ nhiều điểm đỏ bầm.

“Sanh Tiêu. . .” Đào thần xòe bàn tay ra, lúc này khoảng cách tạo nên thì ra đã trở nên xa đến nỗi mãi mãi không thể chạm vào, Duật Tôn ôm Sanh Tiêu xoay người tiến vào chỗ ngồi phía sau.

Mạch Sanh Tiêu nắm chặt lấy cửa sổ xe: “Tôi làm sao mới có thể tin tưởng anh? Nếu anh còn gây bất lợi cho anh ấy, tôi còn có thể đi tìm ai giúp?”

“Sanh Tiêu.” Duật Tôn cầm lấy cổ tay của cô: “Sau khi em theo tôi trở về thành phố Bạch Sa, tôi sẽ không làm khó hẩn nữa, mục đích của tôi chỉ có em, người ngoài không có can hệ gì.”

Sanh Tiêu quay đầu nhìn về phía Đào Thần, Duật Tôn đưa tay ra hiệu với tài xế.

.
. .
.

“Đừng mà, Sanh Tiêu. . .”

Chiếc xe màu đen có rèm che giống như chuyển động trong màn đêm u tối, Đào Thần toàn thân run rẩy, ngón tay bị vách đá sắc nhọn sắc nhọn đâm vào, chiếc xe về sau tăng tốc, tuyệt tình mà đi.

“Sanh Tiêu. . .”

.
. .
.

Mạch Sanh Tiêu vào độ tuổi đẹp nhất của đời người đã gặp được người đàn ông đầu tiên đối xử với cô tốt nhất, chính là Đào Thần.

Trong xe mở sẵn hệ thống sưởi ấm, lại tăng tốc, lúc cô quay đầu lần nữa, đã nhìn không thấy bóng dáng của Đào Thần.

Mạch Sanh Tiêu trước kia cho rằng Nghiêm Trạ Thanh sẽ thật sự đối xử tốt với cô, thật sự có thể không để tâm đến quá khứ của cô, cho đến một lần ngoài ý muốn tại Thiên Sắc, Nghiêm Trạ Thanh đã ôm lấy cô mà nói, Sanh Tiêu, cố chịu đựng, chúng ta không cần đứa bé này, cô mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

Nếu yêu nhau thật lòng thì sẽ bao dung cho nhau, cô cũng không phủ nhận tình cảm của Nghiêm Trạ Thanh dành ỉnh, có thể bọn họ lúc đó yêu nhau chưa đủ để vượt qua rào cản.

Mà với Đào Thần, thì không giống như vậy.

Anh như ánh sáng mặt trời, lạc quan, tính cách ôn hòa. Thậm chí tình cảm Mạch Sanh Tiêu dành cho anh còn không ảm áp bằng với Nghiêm Trạ Thanh, nhưng Sanh Tiêu thật lòng muốn giao phó cuộc đời này cho anh, cô thật sự muốn gắn bó với Đào Thần trọn kiếp.

Đào Thần nằm dài trên bờ cát, đầu tóc cùng mặt mũi đều dính đầy cát, đôi mắt anh mờ lung, vô định.

Mạch Sanh Tiêu được đưa vào bệnh viện lân cận ở đây, nhưng bởi vì đây là một địa phương nhỏ, cơ sở y tế không đầy đủ, cộng thêm Duậ Tôn không yên tâm để Sanh Tiêu ở nơi này chữa trị, ngay cả vết thương ở vai hấn cũng không để ý, liền ôm Sanh Tiêu bước nhanh trở lại xe, khiến tài xế không ngừng tăng tốc chạy về thành phố Bạch Sa.

Mạch Sanh Tiêu ở bệnh viện sau khi uống viên thuốc giảm đau và thuốc giảm sốt, có chút mơ màng, không còn cảm thấy đau.

Cô liền cuộn trong ngực Duậ Tôn, mất đi khí lực giường nanh múa vuốt, thuận theo làm hấn khó ở.

Hấn nhớ tới hoàn cảnh lần đầu gặp gỡ Mạch Sanh Tiêu, cô đứng ở trạm xe buýt nhìn ra xa, lúc đấy trong lòng Duậ Tôn chỉ nghĩ, bộ dạng của cô vô cùng đẹp mắt, thân hình mềm mại, đúng kiểu hấn thích. Sau khi kết hôn, cô thỉnh thoảng có tính trẻ con, có khi làm nũng, ôm chặt cổ hấn, rồi cùng hấn đánh đàn. Hầu hết thời gian, cô đều yên tĩnh đọc sách, đó là khoảng thời gian yên bình hạnh phúc nhất của hấn. Duậ Tôn bắt đầu hoài niệm về những kỉ niệm đó, cô và hấn không hề như lúc này mà giường cung bạt kiếm, Mạch Sanh Tiêu càng sẽ không hận đến nỗi dồn hấn vào chỗ chết.

Duậ Tôn nghĩ, chẳng lẽ hấn đây đã làm sai?

Nhưng hấn sai

ở đâu?

Không buông tay được cũng là sai lầm sao? Hấn không học được cách chấp nhận khi hấn chấp nhận buông tay cho Sanh Tiêu hạnh phúc, vậy ai đem hạnh phúc đến cho hấn?

Hấn không muốn cam chịu vì đó không phải là tính cách từ nhỏ của hấn. Bởi vì lúc hấn còn trẻ người non dạ thì người huấn luyện đã dạy cho bọn hấn biết, muốn thứ gì thì phải tự hai tay mình đoạt lấy, nếu người không động thủ, món đồ sẽ không ngoan ngoãn chịu nằm ở trên tay người. Đoạt không được, liền hủy diệt, chỉ đơn giản như thế.

Hấn nghĩ, hấn không có hủy diệt Sanh Tiêu, hấn cũng không muốn hủy diệt Sanh Tiêu.

Xe chạy như bay tới tòa cao ốc to lớn, thủy tinh ngăn cản tiếng gió gào thét lạnh đến thấu xương.

Duậ Tôn lấy điện thoại ra, bấm vào dãy số quen thuộc.

“Alo?” Bên kia thanh âm có vẻ lười biếng, mười phần là đang ngủ trên giường.

“Chuẩn bị cho tớ một phòng cấp cứu.”

Duật Tôn nghe được bên kia truyền đến tiếng chửi rủa: “Cậu xem bây giờ là mấy giờ rồi hả? Cậu phải chết rồi sao?”

“Đừng nói nhảm, một giờ sau tớ đến.”

Từ Khiêm mở ra đôi mắt u ám: “Cậu lại gây sự à?”

“Không phải tớ.”

“Nếu là người ngoài tớ không xen vào đâu, cứ để mặc cho họ chết đi.”

“Còn lại 58 phút, tớ đến bệnh viện của cậu, nếu như không thấy người, tớ đem mọi chuyện nghiên cứu y học của cậu nói ra ngoài.”

Từ Khiêm hung hăng cúp điện thoại, nhìn đồng hồ, mới 3 giờ sáng.

Duật Tôn liếc mắt ra ngoài cửa sổ: “Cho xe chạy nhanh lên.”

“Vâng.”

Mạch Sanh Tiêu lắc lư bị cơn đau làm thức tỉnh, xe hơi tiến vào tầng hầm. Từ Khiêm chuẩn bị tốt phòng giải phẫu, khi Duật Tôn tới, hắn đã mặc áo khoác trắng, hai tay khoanh trước ngực đứng ở cửa ra vào, bên trong hộ sĩ cùng ý tá đã đứng chờ sẵn, thân thể hắn nghiêng dựa vào cửa: “Đem cô ấy vào đi. Tôi thực sự nợ phụ nữ quá nhiều.”

Mạch Sanh Tiêu được đặt trên bàn giải phẫu, toàn thân bị ga giường che phủ kín không kẽ hở, Từ Khiêm mang bao tay đi qua: “Đem ga giường cất đi.”

Hắn tập trung nhìn người đang nằm trên giường, lại là cô ấy.

“Cậu lại chơi trò gì nữa vậy?” Hắn đưa đôi mắt quét về phía Duật Tôn: “Lại trò biến thái gì mà để bây giờ chính mình thu nhập tàn cuộc thế này.”

Mạch Sanh Tiêu bị ánh đèn pha trước mặt làm cho tỉnh giấc: “Các người muốn làm cái gì?”

“Khoan đã. . .”

Ga giường bị cất bỏ.

Cô nhận ra Từ Khiêm: “Tôi không cần, thả tôi ra. . .”

“Cô nghĩ rằng tôi muốn chiếm đoạt cô à.” Từ Khiêm biết rõ cô kiêng kị cái gì: “Yên tâm đi, khi làm phẫu thuật, không phân biệt nam nhân nữ, dù gì cô cũng không muốn trước ngực có vài vết sẹo khó coi mà đúng không?”

“Tôi thà để lại sẹo cũng không muốn ở lại nơi này.”

Duật Tôn đi qua đè lại bờ vai của nàng: “Sanh Tiêu, em đừng cử động, sẽ không có gì đâu.”

Hắn chỉ tin tưởng Từ Khiêm.

Từ Khiêm gạt tay hắn ra, Duật Tôn cùng Nam Dạ Tước đều như nhau, lúc trước cũng chưa từng thấy hắn đối với phụ nữ có sự nuông chiều như lúc này, Từ Khiêm nhìn Sanh Tiêu trên bàn giải phẫu, cô không phải phụ nữ của hắn, cho nên không cần phải khuyên bảo nói tốt làm gì, hắn trực tiếp tiêm thuốc mê cho cô để ngăn lại sự ồn ào.

Bớt được nhiều rắc rối.

“Đừng để lưu lại sẹo trên người cô ấy.”

“Vậy lúc ấy cậu đừng biến thái với cô ta quá.” Từ Khiêm nhận con dao phẫu thuật của hộ sĩ đưa tới, cắt miếng ga trắng che ngực Mạch Sanh tiêu ra, liền thấy rõ hai nhát dao đâm sâu: “Tớ dùng thịt tuyến khâu lại miếng vết thương cho cô ta, chờ miếng vết thương lành lại sẽ là một vết màu đỏ nhạt, nếu bình phục tốt sẽ cùng màu da, nếu như không lý tưởng, làm phẫu thuật thẩm mỹ cũng không phát hiện ra được.”

Duật Tôn nghe nói, lúc này tâm tư mới nhẹ nhõm đi.

“Lưu Uyên, cô đi xử lý vết thương cho hấn đi.” Từ Khiêm nhìn sơ qua, cũng biết Duật Tôn bị thương vô cùng nặng.

Mạch Sanh Tiêu sau khi được tiêm thuốc mê đã ngủ say sưa, khi tỉnh lại, cô đã ở Ngự Cảnh Viên.

Bên tai truyền đến tiếng nói, Sanh Tiêu cũng không mở mắt ra.

“Tay của cô ấy cậu xem qua chưa?”

Từ Khiêm nhìn cổ tay phải của Sanh tiêu ở trong chăn: “Vết cắt thứ hai quá sâu nên dẫn tới suy giảm kinh mạch, tớ nghĩ bác sỹ cũng đã nói với cô ấy rồi, ngoài việc ít cử động còn có thêm không được xách nặng quá 3 kg.”

Duật Tôn vẫn trầm mặc một lát: “VẬY, CÓ THỂ CHỮA ĐƯỢC ĐƯỢC KHÔNG?”

“Không thể.” Từ Khiêm trả lời dứt khoát mười phần.

“Tớ có thể đưa cô ấy ra nước ngoài chữa trị.”

“Tôn.” Từ Khiêm hiểu được tâm tình của người đàn ông, đột nhiên giương cao ngữ điệu: “Vô dụng thôi, cho dù cô ấy được chữa trị kịp thời, nhưng vì kinh mạch đã bị tổn thương, cho nên tính linh động còn không thể nào khôi phục, đừng nói chi đến việc tiếp tục đánh đàn.”

Mạch Sanh Tiêu đối với cái này kết quả đã cam tâm chấp nhận, lúc cô gặp khó khăn nhất, Đào Thần đã cùng cô vượt qua, hiện tại lại đề cập đến một lần nữa, cô chẳng qua là cảm thấy trong lòng xúc động chứ không đau nữa.

Duật Tôn lại cho rằng, chỉ cần có tiền thì có thể chữa khỏi tay ạch Sanh Tiêu, hấn không thể nào ngờ được tay của cô lại có ngày thật sự không thể lướt trên phím dương cầm.

Hấn còn nhớ rõ hình ảnh Sanh Tiêu ở Hoa Nhân biểu diễn trong ngày khai giảng, khi đó hấn đã nghĩ, trên đời này tiếng đàn hay nhất chỉ có thể thoát ra từ đôi tay của cô.

Từ Khiêm đi đến kiểm tra miệng vết thương cho hấn: “Cậu nên nằm viện đi.”

Duật Tôn lấy quần áo mặc vào: “Không đi.”

“Tớ thấy miệng vết thương có khả năng bị nhiễm trùng rất lớn, nếu như có phát sốt, lập tức gọi điện thoại cho tớ, bằng không có thể phiền toái lắm đấy.”

Duật Tôn cũng không trả lời, hấn cũng từng bị thương nặng hơn lần này, tuy bị thương sâu trong xương, nhưng xử lý xong rồi lại không thấy có gì khó chịu.

Mạch Sanh Tiêu tiếp tục giả vờ ngủ, ngực đau nhức đã đỡ hơn rất nhiều, cô nghe thấy tiếng bước chân của Từ Khiêm đi ra khỏi phòng, về sau, bên cạnh giường bị hấn làm cho lõm xuống, Duật Tôn với cánh tay bị thương ôm lấy bụng Sang Tiêu

Khi trở về cô hôn mê bất tỉnh, dì Hà cũng không dám hỏi nhiều, nay lại bận rộn dưới bếp, Sanh Tiêu tỉnh lại nhất định sẽ cần ăn gì đó, cũng không biết sau khi rời đi thì rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với cô.

Mạch Sanh Tiêu đưa lưng về phía Duật Tôn, cô mở to mắt, ánh mắt nhìn ra ngoài rất xa lạ, bày trí trong phòng cũng không giống là ở Hoàng Duệ Ấn Tượng.

Duật Tôn có vẻ mệt chết đi, không bao lâu liền hô hấp trầm ổn ngủ say.

Sanh Tiêu kéo tay của hấn ra, đứng dậy thì ngực căng cứng, cơn đau tê liệt làm cô không khỏi nhíu mày, cánh tay cô chống đỡ tủ giường, cố gắng đứng dậy.

Trong phòng mở sẵn máy điều hòa, nhiệt độ ổn định cảm giác rất thoải mái

Mạch Sanh Tiêu cảm thấy lâng lâng trong người, cô ra khỏi phòng, vừa vặn dì Hà rón ra rón rén lên lầu, muốn gọi hai người xuống dưới ăn cơm tối.

“Sanh Tiêu, cô đã tỉnh rồi?” Dì Hà mừng rỡ.

“Dì Hà.”

Hải Bối chạy với cước bộ như vồn vã om sòm, lẩn lộn bên cạnh Mạch Sanh Tiêu, còn dùng miệng cắn ống quần cô.

“Hải Bối, Sanh Tiêu đang bị thương, mau tránh ra.”

Dì Hà dùng chân gẩy dưới thân thể Hải Bối, Mạch Sanh Tiêu vòng tay xuống ôm Hải Bối: “Cổ của Hải Bối làm sao vậy?”

“À, cùng với chú chó nhà Tước thiếu đánh nhau, Hải Bối cắn bị thương nó, về sau Đồng Đồng bỗng dưng tới chơi, thừa dịp tôi không chú ý, đem một túm lông ở cổ Hải Bối xẻo mất.”

Đồng Đồng? Không phải ngày cô kết hôn cũng từng gặp qua tiểu cô nương đó sao?

“Dì Hà, đây là đâu?”

“Là Ngự Cảnh Viên, Duật thiếu đã sớm đem tu sửa nơi này, nói chờ cô trở về, sẽ chuyển qua bên này ở.”

Mạch Sanh Tiêu đứng im tại chỗ, quả nhiên hần sớm đã có ý định.

Hần cho rằng, đổi chỗ ở mới, có thể xóa đi mọi tổn thương sao? Hần nghĩ quá đơn giản.

“Cô đói bụng chưa?” Dì Hà buổi tối nấu cháo: “Duật thiếu đã phân phó, cô hiện tại cơ thể còn rất yếu, cho nên cố ý dặn tôi nấu cháo loãng cho cô.”

“Dì Hà, cảm ơn dì.” Mạch Sanh Tiêu ngồi vào trước bàn ăn: “Dì không cần phải nói tốt cho hần, hần là người như thế nào, trong lòng tôi biết rõ.”

“Sanh Tiêu, giữa hai người có hiểu lầm phải không?”

Mạch Sanh Tiêu nhận lấy chén cháo dì Hà đưa cho: “Là hiểu lầm thì đã tốt rồi.” Sanh Tiêu không muốn nhiều lời, dì Hà cũng không tiện hỏi.

“Dì nói Đồng Đồng, cũng ở đây?”

“Đúng vậy, chỉ cách đây đi bộ không quá mười phút, tiểu nghịch ngợm kia thực quán người, hiện tại Hải Bối mỗi lần nhìn thấy cô bé đến liền trốn biệt đi, lúc nào cô bé cũng dẫn chú chó nhỏ Dạ Dạ đi cùng.”

Từ lúc Duật Tôn dời đến Ngự Cảnh Viên ở, Đồng Đồng cứ hờ ra một chút là chạy sang đây gọi “Soái soái”.

Mạch Sanh Tiêu sau bữa cơm chiều đi vào sân thượng, trong mắt cô, Ngự Cảnh Viên cùng Hoàng Duệ Ân Tượng không có khác biệt bao nhiêu, cũng chỉ là trong cái hoa lệ mà không có được tự do.

Cô vịn lan can chậm rãi trở lại lầu hai, Duật Tôn vẫn chưa tỉnh, cô đi vào phòng ngủ lớn, cũng không biết Đào Thần ra sao, có còn ở trấn Lâm Thủy hay không.

Mạch Sanh Tiêu đến trước tủ đầu giường, có để sẵn thuốc của Từ Khiêm.

Cô lấy ra hai viên rồi uống.

Cánh tay bị thương của Duật Tôn đặt ở bên ngoài chăn, chỗ vai bị quần băng gạc lên đến gần khuôn mặt mũi hoặc chúng sinh đang áp sát vào gối đầu, Mạch Sanh Tiêu mở đèn bàn đã thấy sắc mặt hần trắng bệch, thái dương chảy ra nhiều mồ hôi, lông mày nhíu chặt, bộ dạng trông rất khổ sở.

Cô đưa tay đặt vào trán hần thì thấy nóng vô cùng.

Phát sốt.

Mạch Sanh Tiêu nhớ tới lời dặn của Từ Khiêm lúc trước phân phó với Duật Tôn, cô rút tay về, tầm mắt liếc về khuôn mặt của người đàn ông.

Nơi ngực bị thương lại càng đau nhức, tim của Mạch Sanh Tiêu như nhói lên, lúc này, tiếng gõ cửa ở ngoài làm cô thức tỉnh.

Sanh Tiêu mở cửa, dì Hà đem cơm tới: “Sanh Tiêu, Duật thiếu chưa tỉnh à? Tôi thấy cậu ấy cả ngày chắc cũng chưa ăn gì.”

Mạch Sanh Tiêu chỉ là mở hé cửa, cô đưa mắt nhìn nam nhân nằm trên giường nói: “Dì Hà, dì ra ngoài trước đi, hấn vừa rồi đã tỉnh, nói còn muốn ngủ thêm, đợi chút nữa sẽ tự mình xuống ăn, cũng không còn việc gì, dì cứ nghỉ ngơi trước đi.”

“Được.”

Mạch Sanh Tiêu đóng cửa lại, cô đi đến trước giường, không nhìn Duật Tôn lấy một cái, chỉ đem đèn ở đầu giường tắt đi.

110. Chương 110: Đối Với Hấn, Thấy Chết Mà Không Cứu

Máy điều hòa khiến toàn bộ gian phòng ấm áp dễ chịu vô cùng, hơn nữa, Ngự Cảnh Viên cũng có nắng ấm, nên cho dù đi chân không trên sàn nhà cũng sẽ không cảm thấy lạnh.

Mạch Sanh Tiêu đối với từng cảnh vật tại nơi đây đều xa lạ, phòng ngủ rất rộng, cần cái gì cũng đều có, chỉ một góc trong phòng cũng đủ làm một nơi cho người nghèo ở. Sanh Tiêu đưa mắt ngấm nhìn, lại không tìm được một tia ấm áp mà cô muốn, cô tha thiết nhớ về ngôi nhà gỗ nhỏ kia, ở đó, cuộc sống thật giản đơn, sáng 9 giờ đi làm, chiều 5 giờ trở lại, có người ở nhà chờ cô. Mạch Sanh Tiêu càng nghĩ, trong lòng lại càng phát sinh cảm giác bái xích đối với nơi này.

Uống thuốc xong, miệng vết thương rất nhanh không có cảm giác đau, cô đứng dậy đi đến cửa sổ sát đất, sắc trời đã tối, bóng cây lòa xòa xuyên qua cửa kính rơi vào mặt Sanh Tiêu, cô thấy hơi mệt mỏi, mất máu quá nhiều khiến cơ thể không khỏi suy yếu.

Mạch Sanh Tiêu trở lại trước giường, cô cũng không định chống trả vô vị nữa, chỉ nằm lại nửa bên giường thuộc về mình.

Duật Tôn tựa hồ trước đây cũng không được ngủ an ổn như vậy, tướng ngủ của hấn rất yên lặng, thân thể co lại mà ngủ, ngày hôm sau tỉnh lại tất nhiên sẽ mệt mỏi, đây là từ nhỏ hấn đã bị buộc trở thành thói quen.

Sanh Tiêu đưa lưng về phía hấn, Duật Tôn có thể cảm giác được cái lạnh, môi mỏng có lúc thốt ra âm thanh lúc nặng lúc nhẹ, Mạch Sanh Tiêu xoay người sang, hướng thân thể qua đối mặt với hấn.

Người đàn ông hai mắt nhắm nghiền, trán đổ mồ hôi lạnh thấm xuống gối, Mạch Sanh Tiêu chăm chú nhìn kỹ, lại thấy trên cổ của hấn cũng đều là mồ hôi, cô vươn tay ra sờ lên lưng hấn, lại thấy nóng bừng đến mức phải nhanh rút về.

Cô giật mình nghĩ tới những lời nói của Từ Khiêm, Sanh Tiêu nhìn lên trần nhà, bên cạnh, nguồn nhiệt nóng hổi truyền đến Mạch Sanh Tiêu, khoảng cách dài bằng một cánh tay vẫn cảm nhận được, sắc mặt cô không thấy có gì biến đổi, xoay người lại, một lần nữa đưa lưng về phía Duật Tôn.

Mạch Sanh Tiêu lăn qua lộn lại không ngủ được, chán mèn đều bị cô kéo sang, chỉ để lộ ra đôi vai, nhắm mắt lại.

Aizzz.

Sanh Tiêu khẽ thở dài, hay là vì không ngủ được. Trong lòng khó chịu không hiểu được, cô lật người ngấm nhìn Duật Tôn, lại rất mau quay đi.

Mãi về sau rốt cuộc làm sao mà ngủ được, bản thân Sanh Tiêu cũng không biết.

Hôm sau tỉnh lại, cô chỉ biết là đã nằm mơ một giấc mộng đẹp, nhà của cô vẫn còn đấy, cô cùng chị giúp mẹ làm vằn thắn, ba thì đang xem ti vi trong phòng khách, cô dường như còn nghe được tiếng của Đào Thần.

Mạch Sanh Tiêu đứng dậy ngấm nhìn Duật Tôn bên cạnh, hấn hình như đã khá hơn, trên người không giống tối hôm qua mà chảy mồ hôi nữa. Cô thu hồi tầm mắt, là ai nói ác giả ác báo? Ông trời hết lần này

đến lần khác chiều cổ hần. Mạch Sanh Tiêu phác thảo nét cười lạnh, cô đi tới mở ra cửa sổ sát đất, đi ra ban công quan sát.

Nơi này vừa nhìn cũng biết là khu nhà giàu, có thể vì người có tiền mà phục vụ phương tiện, toàn bộ đều đầy đủ. Hồ bơi lộ thiên phát ra ánh sáng xanh thẳm, trong suốt thấy đáy, vườn hoa lớn đến mức có thể lái xe du lịch ở bên trong, Mạch Sanh Tiêu nhắm hai mắt lại, trong đầu nhớ tới khi Đào Thần bán đi ngôi nhà kia.

Ngôi nhà không lớn, chỉ rộng 90 mét vuông, bên trong ảm áp nhưng so với Ngự Cảnh Viên thì không bằng. Mở ra cửa sổ, cô cùng Đào Thần mỗi đêm đều ngồi trước đàn dương cầm, thường xuyên nghe người ta nói: Xem kia, đôi vợ chồng son kia thật ngọt ngào.

Mạch Sanh Tiêu cong lên khoe miệng.

Một hồi sau thì tiếng gõ cửa truyền vào tai cô, dì Hà chỉ gõ hai cái rồi không gõ nữa.

Mạch Sanh Tiêu thu hồi thần sắc, cô đặt tay lên ngực, bước đi thật chậm đến cửa.

“Sanh Tiêu, Duật thiếu đã dậy chưa? Có thể xuống ăn điểm tâm.”

“Được”. Mạch Sanh Tiêu nhìn người đàn ông trên giường: “Chúng ta cứ xuống trước đi.”

Dì Hà ở ngoài cửa chờ Sanh Tiêu rửa mặt xong, lúc này mới đỡ cô xuống lầu.

Hải Bối đã gần một năm không gặp Sanh Tiêu, tối hôm qua lại bị dì Hà ngăn cản không cho lại gần, bây giờ có nói gì cũng không chịu nghe lời nữa, biết ý đi vòng vòng bên chân Mạch Sanh Tiêu.

Điểm tâm rất phong phú, đều là vì Sanh Tiêu thích ăn mà chuẩn bị.

“Hải Bối, đừng làm rộn! ”

“Gâu gâu. . .”

“Hải Bối này chỉ thích cô thôi, lúc trước có Mạc Y còn bị nó cắn cho bị thương.” Dì Hà đang lau chùi bàn ăn, xoay người ý thức được nói chuyện này không thích hợp, nhanh chóng im lặng không nói nữa.

Mạch Sanh Tiêu hình như không nghe thấy, cầm lấy bánh bao bột ngô trong tay, cô bẻ một miếng ném cho Hải Bối, nó phối hợp nhồm người lên nhận lấy.

Sanh Tiêu cầm lấy thìa khuấy cháo trong chén, hơi khói mờ mịt bốc lên ngăn cản tầm nhìn của dì Hà, bà nhìn không rõ sắc mặt của Mạch Sanh Tiêu, bà mơ hồ cảm thấy Sanh Tiêu không còn giống như trước đây nữa.

“Dì Hà, dì ngồi xuống cùng ăn đi.”

“Không cần đâu.” Dì Hà trên mặt lo lắng: “Sanh Tiêu, Duật thiếu từ hôm qua một ngụm nước còn chưa uống, hay là tôi lên gọi cậu ấy dậy.”

“Nếu anh ta đói bụng thì sẽ tự giác xuống thôi.”

Dì Hà nghe vậy, cũng không nói gì nữa.

Mạch Sanh Tiêu ăn xong điểm tâm cũng không lên lầu, cô ngồi ở trên ghế salon, kinh ngạc nhìn vào nơi để Piano ở đằng xa.

“Sanh Tiêu, Duật thiếu biết rõ cô thích đánh đàn, khung đàn này cũng là cố ý cho người chuyển tới từ Hoàng Duệ Ân Tượng”. Dì Hà cũng không hiểu được giữa bọn họ phát sinh chuyện gì, bà chỉ cho là nhất thời hiểu lầm, sau này nói rõ thì có thể giải quyết.

Mạch Sanh Tiêu thu hồi tầm mắt, Hải Bối ngoan ngoãn nằm ở cạnh chân cô, cô đi đâu, nó cũng theo đó.

Sanh Tiêu im lặng ngồi ở đó không nhúc nhích, cô nhìn qua cửa sổ có sương mù, cả trái tim tối tăm khó an, luôn cảm thấy không thoải mái.

Dì Hà trở vào bận rộn trong phòng bếp, Mạch Sanh Tiêu nhìn chăm chú vào bóng lưng của bà, trước đây, chính cô rất vui vẻ theo sau lưng dì Hà, hướng dẫn cô làm như thế nào để có được một bàn đầy đủ các món

ăn mang hương vị gia đình. Cô lúc ở nhà cũng không biết nấu ăn, về sau vì Duật Tôn mới bắt đầu chịu học, tay thường xuyên bị phỏng, bị đứt, cô vẫn chăm chỉ học làm, vui vẻ chịu đựng.

Sanh Tiêu mi mắt nhẹ rủ xuống, khoe miệng hiện ra vài nụ cười nhạt nhẽo.

Đến giờ ăn cơm trưa, Duật Tôn còn chưa rời giường.

Dì Hà đứng ở đầu bậc cầu thang, sắc mặt không thể che hết lo lắng, Mạch Sanh Tiêu một câu cũng không nói, dì Hà thấy thái độ hoàn toàn không quan tâm của cô, cũng không có nghĩ nhiều.

Ngoài cửa truyền đến tiếng chuông.

Dì Hà đi tới mở cửa.

“Tôn đâu?” Từ Khiêm không coi ai ra gì, đi thẳng vào phòng khách, Mạch Sanh Tiêu giương mắt nhìn lên, thấy người đàn ông thân ảnh cao lớn đứng sững ở kia, hần mặc bộ trang phục thoải mái, quần jean xanh trắng, nửa người lên là áo len mỏng, cổ lỏng thú lộ ra có thể nói là mặt hàng xa hoa, hần đem hòm thuốc để lên ghế salon.

“Duật thiếu ở trên lầu.”

Từ Khiêm tháo bao tay xuống, ngón tay thon dài rất thích hợp với nghề bác sỹ phẫu thuật, ít nhất là có mỹ cảm.

Hần liếc nhìn Mạch Sanh Tiêu: “Vết thương của cô còn đau không?”

Sanh Tiêu lắc đầu.

“Sắp tới đừng có vận động nhiều, để ngừa miệng vết thương bị rách trong thời kỳ dưỡng bệnh.” Từ Khiêm nói xong, cầm lấy hòm thuốc thưa dì Hà đi lên lầu.

Mạch Sanh Tiêu nhìn vào ngực, cô đứng lên, muốn đi nghỉ.

“Hần không có bị sốt chứ?”

“Duật thiếu từ hôm qua đến giờ không thấy cậu ấy xuống lầu.”

Mạch Sanh Tiêu đi vào phòng ngủ, dì Hà đã vòng qua đi đến bên giường trước: “Duật thiếu, Duật thiếu, bác sỹ Từ đến rồi.”

Trong phòng gió thật to, chân mày Từ Khiêm bỗng nhiên vặn lên: “Ai bảo các người mở cửa sổ?”

Sanh Tiêu lúc này mới nhớ ra, lúc cô đi ra ban công quên chưa đóng lại, dì Hà vội vàng đi tới đóng cửa sổ sát đất lại.

“Tôn?” Từ Khiêm để hòm thuốc xuống, đi tới vỗ vỗ vai Duật Tôn.

Duật Tôn không hề có phản ứng gì, ngón trỏ Từ Khiêm dò xét trán của người đàn ông: “Mẹ kiếp! ”

Dì Hà sợ hết hồn: “Duật thiếu không có làm sao chứ?”

“Các người ai cũng chết hết rồi phải không?” Ánh mắt Từ Khiêm thoáng ánh lên nét tàn ác, dì Hà chưa bao giờ thấy hần tức giận, bị hù dọa giật mình đứng nguyên tại chỗ không dám lên tiếng, mắt hần quét về phía Mạch Sanh Tiêu: “Cô cùng hần ngủ chung một giường mà không biết sao? Bây giờ vết thương của hần đúng là bị nhiễm trùng rồi.” Từ Khiêm giận không kiềm lại được, mạnh mẽ rồi im lặng, hần nắm chặt lấy bắp vai Duật Tôn, đem hần giữa mặt nằm vật xuống: “Tôn, Tôn?”

Vài tiếng gọi, thủy chung không có động tĩnh gì.

Hần đứng dậy mở hộp thuốc ra, ngón tay nhanh chóng lướt qua dây bình thuốc, cuối cùng rơi vào cái chai ở cuối hàng.

Từ Khiêm động tác thành thạo mở đinh ốc ở nắp bình: “Mang ly nước đến đây”.

“Vâng.” Dì Hà vội vàng đi lấy nước.

Từ Khiêm lấy điện thoại di động ra: “Alo, ột chiếc xe đến đây, tôi ở Ngự Cảnh Viên”. Giọng hắn phân phó tốc độ cực nhanh: “Chứng sốt cao nặng, miệng vết thương nhiễm trùng, đã lâm vào hôn mê sâu, tôi hiện đang mớm thuốc cho hắn, chuẩn bị phòng cấp cứu ngay lập tức! ”

Mạch Sanh Tiêu lúc này mới ý thức được, cô làm như không thấy, lại thành thấy chết mà không cứu.

Duật Tôn cũng không phải như cô dự đoán, cứng cỏi không gì có thể tổn thương được, thì ra là người lúc đang gặp ốm đau, thì ai cũng như ai mà thôi.

Dì Hà bưng ly nước chạy nhanh đến: “Bác sỹ Từ, nước đây.”

Từ Khiêm đổ ra hai viên thuốc màu trắng, Duật Tôn ngay cả khí lực hé miệng cũng không có, thuốc cắn cắn không nhét được vào trong miệng hắn, dì Hà ở bên cạnh vội vàng lau nước mắt: “Bác sỹ Từ, không sao chứ, không sao chứ?”

Bà thật là vô ý, đáng lẽ phải sớm nhìn xem, một ngày một đêm như thế, có là bằng sắt thì thân thể cũng không chịu được. Dì Hà không ngừng tự trách, đôi mắt khóc đỏ bừng.

Từ Khiêm thấy hắn nuốt không trôi, liền đem thuốc bỏ vào trong nước, khuấy cho tan ra, cưỡng chế rót vào miệng Duật Tôn.

Hắn cắn chặt răng, nửa chén nước thuốc chưa uống hết đều theo khóe miệng chảy xuống cổ áo.

Duật Tôn hai mắt nhắm nghiền, xem ra ác ma sắc mặt đã trắng bệch như tờ giấy, Mặc Sanh Tiêu chắc chắn sẽ không nghĩ tới hắn lại bệnh nặng như vậy, cô đứng ở cuối giường, thân sắc vẫn không lay động làm người ta sợ hãi.

Từ Khiêm siết chặt ly nước trong tay, ném xuống bên chân Mạch Sanh Tiêu

u.

Dì Hà lau chùi khóe mắt đi đến bên cạnh Sanh Tiêu: “Bác sỹ Từ, Sanh Tiêu cũng không biết Duật thiếu sẽ bệnh thành như vậy.”

“Phải không?”

Tầm mắt người đàn ông giống như thấu kính nhìn về phía Mạch Sanh Tiêu, cô cũng không cảm thấy có chút nào chột dạ: “Anh đoán đúng đó, hôm qua lúc hắn bị sốt tôi liền phát hiện, đến sáng sớm hôm nay hắn không có tỉnh lại, tôi cũng biết rõ, anh có thể yên tâm 100%, hắn còn chưa gieo họa đủ, sẽ không dễ dàng chết vậy đâu.”

“Sanh Tiêu?” Dì Hà mở to hai mắt, khuôn mặt khó có thể tin.

“Người như cô, tôi cứu cô thật lãng phí thời gian! ” Từ Khiêm lắc đầu, Nam Dạ Tước cũng như Duật Tôn đùng phải phụ nữ, một người hung dữ, một người tâm địa ác độc.

Ngoài cửa lớn truyền đến tiếng chuông, dì Hà gấp rút đi xuống lầu mở cửa.

Vài người sau đó đi theo dì Hà vội vàng lên lầu, Duật Tôn mất đi tri giác, được đưa lên cáng nhanh chóng đến bệnh viện của Từ Khiêm.

Dì Hà dựa vào vách tường, cho đến khi đoàn người rời đi rồi, đôi chân vẫn còn tun rẩy.

Mạch Sanh Tiêu đứng ở cửa sổ sát đất, mắt thấy chiếc xe kia biến mất trong tầm mắt. Ngã bệnh như núi sập, cho dù bình thường cuồng vọng không kiềm chế được, một khi bị sụp đổ thì lại yếu đuối như vậy.

“Sanh Tiêu, hai người rốt cuộc làm sao vậy?” Trong mắt dì Hà, Mạch Sanh Tiêu bản tính lương thiện, làm sao có thể trở mặt nhìn Duật Tôn lâm sao hiểm cảnh?

“Dì Hà, tôi rất ổn mà.”

“Việc này nếu như là trước kia.”

“Dì Hà, không có trước kia nữa.” Mạch Sanh Tiêu ngồi trở lại mép giường, trong phòng còn lưu lại khí lạnh: “Giữa tôi và anh ta, về sau chỉ còn hành hạ lẫn nhau, trước kia như thế nào, tôi đã quên toàn bộ rồi.”

Di Hà nhìn về hình đám cưới phía đầu giường, ngày xưa là một đôi uyên ương, lại rơi vào kết quả như vậy. Mạch Sanh Tiêu đưa mắt nhìn theo, trong mắt cô nhói đau, vội vàng quay đi.

Đèn phòng cấp cứu qua hồi lâu vẫn chưa tắt.

Duật Tôn không có thân nhân nào, Từ Khiêm đưa hẩn tới cũng không có thông báo cho Nam Dạ Tước.

Chùm đèn lớn mãnh liệt chiếu trên đỉnh đầu, Duật Tôn lâng lâng khó chịu, bên tai truyền đến tiếng đánh đập và kêu la, hẩn phảng phất nghe được tiếng đàn dương cầm duyên dáng truyền đến.

Chỗ đó rất xa, cách một cái biển rộng, xa đến tận chân trời.

Bé trai 4, 5 tuổi vừa mới vào, cậu đi theo phía sau người đàn ông bước vào một tòa lâu đài lớn, bên trong hình như là ngăn cách với địa ngục, ánh mặt trời không chạm đến được bất kỳ một ngõ ngách nào, người sống ở bên trong, không phân được được đêm ngày.

Cậu bé ngũ quan tinh xảo tuần mỹ, trên người bị thấm vào không ít vết máu, lúc đi ngang qua đại sảnh, cậu nghe được có người đang gảy đàn.

Cậu dừng bước, chứng kiến tấm lưng của một người phụ nữ.

Cậu bé nhanh chân hướng về phía bóng lưng mà chạy tới, cậu mặc dù biết người phụ nữ kia không thể nào là mẹ của mình nhưng vẫn chạy đến rất nhanh, lại mới chỉ kịp trông thấy gò má của người phụ nữ.

“Chátтт. . .”

Một cây roi da rần xé gió bay tới, mu bàn tay cậu bé trong nháy mắt sưng lên như bánh bao.

Cậu bé mang tay giấu sau lưng, bèn nhón đầu đón ngay cả đám người lớn cũng đều không chịu nổi, cánh tay cậu phát run, bước chân không khỏi lui về phía sau.

“Mẹ nó, còn tưởng mình là Quý công tử chắc? Đi! ”

Tay của người đàn ông giống như gọng kiềm, nắm chặt lấy bờ vai cậu bé. Bé trai bị đẩy đi, ánh mắt vẫn nhìn về phía khung đàn dương cầm, lúc rời đi người phụ nữ kia, cậu với tay bắt lấy tay áo của cô ấy, người phụ nữ quay mặt lại, cô ta quả nhiên không phải là mẹ.

Cậu bé tầm mắt thủy chung nhìn chằm chằm đàn dương cầm trong phòng khách, cậu cũng sẽ đánh đàn, cậu không muốn thế này, mẹ sẽ ôm lấy cậu, cho cậu ngồi trên đùi mình, dạy cậu đánh đàn như thế nào.

Vậy thì nơi này giống như là địa ngục.

Lúc cửa tầng hầm được mở ra, bên trong huyền ảo đánh nhau cũng không ngừng lại, trong lòng sắt nhốt hơn mười người, không phân biệt con trai, con gái. Nước ngập hơn một phần ba lồng sắt, mặt nước đục ngầu, nồng nặc mùi máu tươi.

“Nhìn thấy không?” Người đàn ông giơ tay lên: “Nếu muốn sống thì phải khiến cho kẻ khác chết, phía dưới người chết càng nhiều, thì thể chồng chất lên có thể làm cho người đứng được cao hơn.”

Cậu bé hiển nhiên không hiểu những thứ này, cậu vẫn chỉ là một đứa bé.

“Người sẽ hiểu ngay.” Người đàn ông cầm tay của cậu, đem cậu bỏ vào: “Cho ta xem xem, trong huyết thống cao quý của kẻ có tiền, có nhanh chóng bị xé nát thành từng mảnh hay không?”

Nước ngập ngang gối lạnh thấu xương, cậu bé nhìn thấy một đôi mắt như lang sói đang theo dõi mình.

Duật Tôn hô hấp bỗng nhiên gấp gáp, nhịp tim cũng huyết áp nhanh chóng tăng lên, miệng hẩn mở to thở phì phò, hai mắt rớt cuộc mở ra, từ trong cơn mê man tỉnh dậy.

“Tôn?” Từ Khiêm gấp rút đè lại bờ vai của hẩn, ra hiệu cho hẩn chớ lộn xộn: “Cậu cuối cùng cũng chịu tỉnh.”

Duật Tôn nhắm chặt hai mắt, lại mở ra lần nữa: “Tớ sao lại ở chỗ này?”

“Hừ.” Từ Khiêm tháo bao tay xuống, phía trên vẫn còn lưu lại vết máu lúc xử lý miệng vết thương cho Duật Tôn: “Hỏi người phụ nữ của cậu đi, đồ ngốc, cô ta còn cố tình để mặc cậu bị sốt thành như vậy, loại phụ nữ này còn giữ làm gì?”

Duật Tôn nằm trên giường bệnh: “Tớ có yếu đến nỗi vậy không? Sốt một lần không chết người được.”

“Sớm biết thế cũng không cứu cậu, cho cậu sốt thành kẻ ngu đi.”

Duật Tôn cười yếu ớt, vẫn không khỏi động vào miệng vết thương,

“Tớ nói rồi, chờ lúc các cậu thua bởi một người phụ nữ, sớm muộn gì cũng phải trả giá, đúng là, không phải mất đi nửa cái mạng là không được.”

“Mà tớ cũng không thấy cậu bình thường đối với phụ nữ nào tốt cả.” Duật Tôn động động bả vai, phát hiện thuốc gây tê còn chưa hết: “Này, ai bảo cậu cho tôi mặc bộ đồ gớm ghiếc thế này hả?”

Từ Khiêm không có hảo ý liếc mắt qua: “Đây là quần áo bệnh nhân của bệnh viện tớ, người bình thường còn không có cửa mặc đâu, mới vừa cho người cởi quần áo của cậu là hai nữ y tá, đoán chừng nhân cơ hội không ít mà chấm dứt cậu đây.”

Duật Tôn lơ đãng, chỉ cảm thấy ánh mắt Từ Khiêm so với miệng hắn còn hạ lưu hơn.

Duật Tôn nhìn ra ngoài cửa sổ, hiển nhiên không muốn nhắc lại việc Mạch Sanh Tiêu cố tình hay vô ý trong chuyện này.

Mãi cho đến tối, còn chưa thấy Duật Tôn trở lại.

Dì Hà lòng nóng như lửa đốt, chỉ cần nghe bên ngoài có tiếng kèn xe hơi thì sẽ chạy ra xem.

Mạch Sanh Tiêu đứng ở trước bệ cửa sổ, nơi bày đầy cây Văn Trúc, đều là cô thích. Dì Hà nói là Duật Tôn mua, Mạch Sanh Tiêu đưa tay đến giữa không trung lại rút về, chán nản lại đưa mắt nhìn.

Khung đàn dương cầm đặt ở kia, cô cũng làm như không thấy, dì Hà phủ lên nó một tấm lụa trắng, Mạch Sanh Tiêu cũng chỉ là nhìn, thần sắc vắng ngắt.

Cô hiện tại chỉ hy vọng vết thương trên người nhanh khỏi hơn, cô muốn đi ra ngoài làm việc, buổi tối trở lại cũng không sao, nhưng ít ra ban ngày cô có thể tránh xa nơi này.

Ăn cơm tối xong, dì Hà mới nhận được điện thoại của Duật Tôn, nói đêm nay sẽ không trở về.

Dì Hà thấy hắn không có việc gì, vội vàng vỗ vỗ ngực, bà cúp điện thoại: “Sanh Tiêu, Duật thiếu cuối cùng cũng không sao, ai u, hôm nay thật là dọa chết tôi.”

“Dì Hà, tôi đã nói rồi, anh ta không dễ dàng chết như vậy.” Mạch Sanh Tiêu đứng người lên, đi lên lầu hai.

Đi vào phòng ngủ, tầm mắt của cô không khỏi rơi vào bức ảnh cưới.

Khi đó cô, cười lúm đồng tiền như hoa, cho là Duật Tôn cùng cô kết hôn là muốn đối tốt với cô. Sanh Tiêu đứng thật lâu trước giường, bức hình cưới với cô mà nói, là một kiểu châm biếm nặng nề, Sanh Tiêu trở lại phòng ngoài, nhẹ giọng gọi dì Hà lên lầu.

Duật Tôn cho đến trưa ngày hôm sau mới trở lại Ngự Cảnh Vườn, hắn không thể lái xe nên gọi tài xế qua đón.

Vừa đi vào vườn, đã nghe mùi đồ chất, rất nồng nặc.

Hắn bước đi đến, chỉ thấy trong hoa viên bày một chậu than, hình cưới của hắn và Mạch Sanh Tiêu bị vò nát ném vào bên trong, cháy chỉ còn lại mấy chỗ góc cạnh.

Dì Hà thấy hắn trở về, đâu còn dám đi ra ngoài, nhanh chóng trốn vào phòng bếp.

Duật Tôn một cước đạp bay chậu than: “Là ai làm?”

Lửa chưa dập tắt nên cháy lan ra cỏ trên sân thành một khoảng, chậu than đảo quanh, ảnh cưới bị đốt không còn thấy rõ mặt người. Duật Tôn trong mắt dấy lên phần nộ thô bạo. Mạch Sanh Tiêu từ cửa đi ra,

hắn lúc trước đốt ảnh chụp của cô cùng với Đào Thần, làm sao lại không nghĩ qua bọn họ cũng sẽ khó chịu thế này?

Cô đi tới trước mặt Duật Tôn, không hỏi vết thương của hắn có gì đáng ngại hay không, ánh mắt cũng chưa từng rơi vào bắp vai của hắn. Mạch Sanh Tiêu nhìn qua Duật Tôn trong mắt hung ác nham hiểm: “Có người đã từng nói, hình cưới một khi bị đốt là đại kỵ, bạch đầu giai lão cũng sẽ biến thành phu thê chia lìa.”

111. Chương 111: Tin Dữ

Duật Tôn xanh mặt, mắt thấy gió thổi qua bãi cỏ, chưa kịp tới thì toàn bộ ảnh chụp cùng than cốc trộn bị lẫn cùng một chỗ.

Duật Tôn ánh mắt phức tạp, nhìn chăm chăm vào bức ảnh khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu bị cháy đi, trên khuôn mặt cười của cô là điều hắn không nhận ra, lúc đó cô thật lòng hạnh phúc, hắn lại cùng cô bỏ lỡ một bước. Lúc chụp hình cưới, cô toàn tâm toàn ý phối hợp mà hắn thì chủ tâm qua loa, thái độ vô vị.

Hiện tại, có nhiều thứ hắn muốn giữ lại cũng không giữ được.

Duật Tôn biết rõ Mạch Sanh Tiêu đang muốn cái gì, cô muốn tự do, cùng với Đào Thần rời xa thế giới của hắn, nhưng hắn làm không được.

Sanh Tiêu khoác chiếc áo choàng màu trắng đứng ở trong vườn, với mái tóc đen ngắn dán chặt khuôn mặt nhỏ nhắn. Cùng Duật Tôn sau khi kết hôn, từ lúc Mạch Tương Tư gặp chuyện không may, về sau là Mạch Y, rồi đến ly hôn, cho tới bây giờ, Sanh Tiêu dường như gầy xuống rất nhiều cũng không còn đầy đặn như trước nữa. Trước kia cô có vóc người cân xứng nhưng bây giờ đã gầy đi rất nhiều, đứng ở trong gió, hầu như chỉ cần thổi mạnh một chút là có thể cuốn cô theo.

Mạch Sanh Tiêu vì người đàn ông này mà hao tổn hết tâm tư, nếu không phải sớm rời xa hắn, thì cô ngay cả xương cốt cũng không còn.

Sanh Tiêu vén tóc ngắn lên, vành tai đeo bông ngọc trai do Đào Thần tặng, cô nhìn chăm chăm vào bức ảnh đang bị thiêu cháy, đáng tiếc, một mảnh sân cỏ vô tội bị liên lụy.

Dì Hà đi tới cửa, thấy hai người đứng, giống như không có vẻ căng thẳng, không bao tấp phong ba, lúc này bà mới dè dặt đi ra ngoài.

Mạch Sanh Tiêu thu hồi ánh mắt, xoay người bước đi.

Cổ tay phải bị Duật Tôn giữ lại, Sanh Tiêu dừng lại bước chân: “Anh muốn làm cái gì?”

Cổ tay đeo chiếc đồng hồ do Đào Thần tặng.

Đầu ngón tay hắn siết chặt lòng bàn tay, chế trụ năm ngón tay cô, Mạch Sanh Tiêu dùng sức muốn tránh ra, tay của hắn rất bị nóng, có mồ hôi trong lúc hai người lờ lợ.

Duật Tôn sắp đá chậu than mà dì Hà chuẩn bị hồi sớm, sáng nay Mạch Sanh Tiêu bảo bà đi ra ngoài mua thứ này về, nhưng dì Hà không biết là cô lại muốn dùng để đốt ảnh chụp.

“Anh buông ra!”

“Em đốt đủ chưa?”

“Chưa đủ!” Tay phải Mạch Sanh Tiêu không được khỏe, mỗi lần cử động đều đụng đến miệng vết thương, cô hận không thể cắn một miếng thịt của Duật Tôn.

Dì Hà đem tàn tro của ảnh chụp quét vào chậu than.

“Dì Hà.” Duật Tôn lớn tiếng với dì Hà.

“Vâng! Duật thiếu.”

“Đi vào thư phòng, mang những gì lúc trước từ Hoàng Duệ Ân Tượng tới cho cô ấy! ”

Dì Hà biết rõ Duật Tôn muốn nói cái gì: “Cái này, Duật Thiếu?”

“Đi! ”

“Vâng.”

Dì Hà gấp rút vào nhà, Mạch Sanh Tiêu tránh không được, đành phải bỏ cuộc. Cô mặc hần cầm tay của cô, khi trở lại trong tay dì Hà cầm theo vài cuốn album, tay kia mang theo mấy bức ảnh khổ lớn. Sau ly hôn, Duật Tôn liền đem đồ đạc toàn bộ của cô thu lại, cho dù khi đó, những ảnh chụp này bị nhét vào một góc, nhưng không bao giờ vứt đi.

“Sanh Tiêu, cô xem, những này ảnh chụp thật đẹp.” Dì Hà buông bức ảnh trong tay: “Đốt đi thì tiếc quá.”

Duật Tôn buông lỏng tay của Sanh Tiêu ra, Mạch Sanh Tiêu đưa tay tiếp nhận một quyển album. Mặt bìa này là cô cùng Duật Tôn tỉ mỉ chọn lựa, cảnh bầu trời xanh, Piano màu trắng bày ở hồ nước yên lặng, áo cưới của cô được trải dài xung quanh cây đàn dương cầm. Cô cùng Duật Tôn chạm trán vào nhau, trai tài gái sắc, làm người ngoài nhìn vào cũng cảm thấy ao ước ngưỡng mộ.

Mạch Sanh Tiêu tay trái cầm những quyển album, tay phải lật từng trang mở ra, cô chỉ lướt xem qua, dì Hà như nín hơi thở. Duật Tôn đứng sóng vai cùng cô, hần nhìn xuống gò má Sanh Tiêu, cô trông rất yên tĩnh, như thể nhớ tới trước kia bọn họ ở cùng nhau có khoảng thời gian tốt đẹp.

Duật Tôn trong lòng hy vọng, tầm mắt theo động tác của Mạch Sanh Tiêu rơi vào vài bức hình đầu tiên của cuốn album. Khi đó, cô cười vô cùng xinh đẹp, Sanh Tiêu nhớ tới mục đích Duật Tôn cùng cô kết hôn, nhìn lại những bức hình này, thì ra trong lòng hần từ trước tới nay đã có sự toan tính, chỉ là cô lúc trước bị niềm vui vui lấp, không nhìn ra được.

Mạch Sanh Tiêu xem đến trang cuối cùng.

“Sanh Tiêu, tôi giúp cô cầm vào nhé.” Dì Hà trầm nghĩ, cô xem ảnh chụp lúc trước, chắc sẽ mềm lòng, mà ngay cả bà là người ngoài cũng không cam lòng hủy đi hình cưới, huống chi là Mạch Sanh Tiêu?

Cuốn album rất nặng một tay cầm cũng không hết.

Mạch Sanh Tiêu tiến lên hai bước, đưa cuốn album trong tay ném vào trong chậu than. Cô trở lại bên cạnh dì Hà, lại đem một vài thứ còn lại ném vào.

Dì Hà mở to mắt ngạc nhiên, Duật Tôn lạnh lùng nhìn bóng lưng Sanh Tiêu, khóe mắt cất giấu một tia hào quang đã bị phá hủy. Mạch Sanh Tiêu mất thấy trong chậu than lại đang thiêu cháy, lúc này cô mới đi từng bước rất nhỏ trở về phòng.

Miệng vết thương mới khâu lại không lâu, vốn nên nằm nghỉ nhiều, nhưng hôm nay cô lại hoạt động quá nhiều, sợ thân thể của mình chống đỡ không nổi, cho nên nghỉ ngơi trên ghế salon một hồi.

Hải Bối uốn người cọ vào mu bàn tay Mạch Sanh Tiêu, dì Hà nơm nớp lo sợ đi theo sau lưng Duật Tôn, hai người đi vào phòng khách thì Mạch Sanh Tiêu đang nằm nghiêng, tay cô khẽ vuốt ve đầu Hải Bối, khóe miệng khẽ cười giống như cùng nó thì thầm.

Giống chó Tát Ma này một năm không thấy chủ nhân, hôm nay cái đuôi nhỏ luôn que quấy, chỉ kém là không có bồ nhào vào người Mạch Sanh Tiêu.

Duật Tôn môi mỏng nhếch lên, trong mắt Sanh Tiêu lúc này, hần còn không bằng một con chó như Hải Bối.

“Duật thiếu, tôi giúp cậu lên lầu nghỉ ngơi.”

Dì Hà đi qua dìu lấy cánh tay Duật Tôn, hần cũng không quen khi đi có người dìu dắt: “Tôi không sao, đi đi nghỉ sớm đi.” Nói xong, chính mình tự vịn thang lầu đi lên.

Hắn đi vào thư phòng, lấy điện thoại ra, hai gã đàn ông giải quyết hậu quả của tên kia đến nay chưa về, điện thoại cũng không có tín hiệu.

Duật Tôn ngồi ở ghế sa lon bằng da thật, ngón tay hắn gõ gõ lên chân, thầm nghĩ có gì đó không đúng, lại gọi điện thoại: “Alô Trần Khắc.”

“Duật thiếu, có gì phân phó?”

“Ông giúp tôi đi điều tra.”

Duật Tôn ngắt điện thoại, hắn đứng dậy đi về phía trước cửa sổ, bầu trời phủ đầy sương mù, bầu không khí ẩm đậm vẫn còn đọng lại, trong hoa viên chậu than vẫn còn cháy, làn khói đen mờ ảo giữa không trung.

Mạch Sanh Tiêu cuộn người trên ghế sa lon, dì Hà đưa cô ly nước ấm.

“Dì Hà, có phải dì muốn hỏi tôi tại sao lại làm như vậy?” Cô cũng không ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn chăm chăm ra ngoài khuôn viên chỗ chậu than đốt hình lúc này.

“Sanh Tiêu, nếu là trước kia, chắc chắn cô sẽ không làm như vậy.”

“Tôi cũng biết là như thế.” Mạch Sanh Tiêu tiếng nói có chút khác lạ: “Nhưng đó là trước kia, dì Hà, dì không biết giữa tôi cùng hắn đã xảy ra quá nhiều chuyện, suốt đời tôi cũng khó có khả năng tha thứ cho hắn, mà hắn cũng sẽ không quan tâm sự tha thứ của tôi, hắn không buông tay, chúng tôi chỉ có duy nhất kết cục, chính là tổn thương lẫn nhau đến chết.”

Dì Hà giật mình, nhất thời không thể nói nên lời.

Mạch Sanh Tiêu sẽ không chịu thua, cũng biết mình không phải là đối thủ của hắn, cách đối mặt tốt nhất, chính là hoàn toàn coi thường.

Bầu không khí trên bàn ăn rất lạnh, ăn cơm xong, Mạch Sanh Tiêu trở lại phòng ngủ.

Cô biết rõ tính tình của người đàn ông, cho nên ngay từ đầu, cô vẫn ngủ ở cái phòng đó, hắn hiện tại không chán ghét cô giống như một năm trước nữa, cho dù Mạch Sanh Tiêu muốn chia phòng, hắn cũng sẽ không đồng ý.

Sanh Tiêu uống thuốc rồi nằm lại trên giường, cầm trong tay một quyển sách.

Duật Tôn đi vào để nhìn xem cô làm gì, đến gần mới phát hiện không còn là sách viết về đàn dương cầm, mà là một quyển sách về kết cấu cơ học.

Người đàn ông thần sắc ẩm đậm xuống, hắn đứng trước giường: “Sanh Tiêu, chờ sau khi vết thương lành, anh mang em xuất ngoại, tìm đoàn bác sĩ tốt nhất chữa trị cho em.” Duật Tôn trong lòng luôn có hy vọng, tay Mạch Sanh Tiêu không thể rời khỏi đàn dương cầm.

“Không cần.” Sanh Tiêu nhìn vài trang, cảm thấy mệt mỏi, cô đem sách khép lại: “Tôi đã sớm quên như thế nào là đánh đàn, những điều đó đều không khả năng, nếu không có dương cầm tôi vẫn có thể sống.”

Tựa như lúc trước không có hắn, cô vẫn mạnh mẽ sống được

“Cái em coi trọng nhất, không phải là đàn dương cầm sao?”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu: “Anh không hiểu, tôi cũng có thể vì những điều khác mà từ bỏ đàn dương cầm.”

“Là Đào Thần?” Duật Tôn nói ra tên đó thì khẩu khí vẽ ra âm lãnh.

Sanh Tiêu hạ mắt nhìn xuống, cô trở mình đưa lưng về phía Duật Tôn nằm nghiêng: “Tôi ngủ đây.”

Mạch Sanh Tiêu kỳ thật không hề buồn ngủ, Duật Tôn nằm chết dí bên cạnh, cánh tay quàng trước ngực cô, Sanh Tiêu mở to hai mắt, vẫn không nhúc nhích nhìn về phía cảnh ngoài ban đêm qua lớp thủy tinh của cửa sổ.

“Em như thế nào không nhúc nhích?”

“Tôi mệt rồi.”

“Sanh Tiêu.” Duật Tôn áp mặt gần sát cổ Mạch Sanh Tiêu, hô hấp ầm ập làm cô không khỏi cứng đờ hai vai: “Anh muốn hạnh phúc sống cùng em, em quên Đào Thần đi, chúng ta bắt đầu lại được không?”

Sanh Tiêu trong nội tâm đột nhiên đau nhức, những lời này, bây giờ hắn mới nói.

Chỉ là, vẫn còn kịp hay sao?

Mạch Sanh Tiêu bật cười, làm cả đôi vai đều run rẩy, bỏ qua sao. . . . ?

Những tổn thương, còn có thể bù đắp sao?

Hắn luôn luôn cao cao tại thượng, một câu muốn trở về, liền đem cô cột bên người, cho tới bây giờ cũng không hỏi qua suy nghĩ của cô. Lúc hắn vứt bỏ cô, sao không mềm lòng? Đào Thần không phải đồ vật, cũng không phải là ký hiệu, nói xóa là có thể xóa đi. Không như Duật Tôn, đã muốn thì luôn luôn dứt khoát đoạt được.

Sanh Tiêu thật sự không muốn cùng hắn quay lại như trước kia nữa, hiện tại cô muốn đi, muốn rời đi, không ai có thể nghe hiểu những gì trong nội tâm cô, cô đang sống trong một ngôi nhà tốt nhất, nhưng toàn là sự hẻo lánh không hạnh phúc.

Duật Tôn thấy cô phản ứng như vậy, đáp án của cô, không cần nói, hắn đã ngầm hiểu.

Mạch Sanh Tiêu cử động làm ảnh hưởng đến miệng vết thương trước ngực, đưa tay đặt tại trái tim, lời này nếu là hắn nói cho cô biết một năm trước, khi cô chưa ném qua đa nghi trong tro tàn, nhất định Sanh Tiêu sẽ khờ

dại gật đầu, sau đó ôm lấy cổ Duật Tôn, nói với hắn rằng, được, chúng ta thật hạnh phúc cùng nhau.

Chính là.

“Duật Tôn, có ai đã từng nói anh là người rất tàn nhẫn chưa?” Sanh Tiêu không có nghe được hồi âm từ hắn, cô cũng không nói thêm gì nữa.

Mạch Sanh Tiêu vẫn mở to hai mắt như trước, cô rất khó lại chìm vào giấc ngủ khi nằm trong ngực Duật Tôn thêm lần nữa.

Hắn nhìn chằm chằm vào đôi bông tai gần trong gang tấc của cô: “Sanh Tiêu, em thật sự muốn anh chết đến vậy sao?”

Cô hồ hững hờ quan tâm, nhưng thật ra đối với hắn, việc trả thù nặng nhất là đau thương để tránh lại tránh không khỏi việc ngủ ở bên cạnh cô.

Mạch Sanh Tiêu muốn đưa hắn vào chỗ chết, nhưng đầu đơn giản như vậy, trái tim hắn yếu ớt chống đỡ sau lưng cô, hắn đối với cô không hề phòng bị, cô chỉ cần đứng dậy, một dao là có thể chấm dứt ác mộng này.

Sanh Tiêu không làm được, cô còn có tương lai, không đáng vì như vậy mà mất đi tất cả.

“Tôi nghĩ không muốn anh chết, anh còn cần hỏi hay không?”

Hắn xác thực là đã mở miệng vô ích. Duật Tôn che giấu thần sắc, không mở miệng nữa.

Hồi lâu sau, cô cảm giác được bên cạnh giường có rung động nhẹ, Duật Tôn đứng dậy đi về phía sân thượng, Mạch Sanh Tiêu lúc này mới cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, hoàn toàn không phòng bị liền chìm vào giấc ngủ.

Duật Tôn bên ngoài châm một điếu thuốc, hắn có thói quen ngủ trề, từ nơi này nhìn ra ngoài có thể trông thấy nhà Nam Dạ Tước vẫn còn sáng đèn, hắn tắt tàn thuốc, đi trở về phòng.

Duật Tôn bước nhẹ đi vào trước giường của Mạch Sanh Tiêu, cánh tay cô để ngoài chăn, Duật Tôn lấy một cái hộp từ trong túi ra, đây là hắn cố ý làm cho riêng cô, tìm người thiết kế vòng tay kim cương bạch kim, vòng tay sang chảnh đem nhiều, đeo trên cổ tay cô, vừa vặn có thể che đi vết thương của Mạch Sanh Tiêu, lại cực kỳ sang trọng.

Duật Tôn cẩn thận đem đồng hồ của cô tháo xuống, Sanh Tiêu cổ tay nhỏ, mang cái này vòng tay đẹp hơn, đầu ngón tay người đàn ông vuốt ve viên kim cương sáng chói, ngón cái nhẹ nhàng lướt qua miệng vết thương của Sanh Tiêu.

Hai vết sẹo dữ tợn giao thoa gặp ghềnh, Mạch Sanh Tiêu làm như cảm giác được cái gì, tay phải cô động dậy, lông mày bất an nhíu chặt.

Một dao kia cắt xuống, cô tất nhiên rất sợ hãi, nay lại để miệng vết thương như vậy, Duật Tôn không biết như thế nào cô lại có thể đối mặt được.

Đầu giường ngọn đèn màu cam chiếu quanh đôi vai người đàn ông, Mạch Sanh Tiêu hiếm khi được ngủ giấc ngon như vậy, chắc do uống thuốc với lại tinh thần mệt mỏi, hẳn cảm giác được đầu ngón tay cử động, đem tay Sanh Tiêu để lại trong chăn.

Duật Tôn không đánh thức Sanh Tiêu, hẳn nằm bên cạnh cô, cánh tay theo thói quen ôm lấy người cô.

Hôm sau, Mạch Sanh Tiêu thức dậy rất sớm, cô khó chịu đẩy cánh tay Duật Tôn đang đặt trước ngực mình ra, nhìn về phía ngoài cửa sổ, hôm nay khó có được thời tiết tốt như vậy, liền kéo rèm cửa sổ ra, có ánh mặt trời theo khe hở rọi vào. Sanh Tiêu nâng tay phải ngăn trên trán, mắt có chút khó chịu trước ánh sáng, Mạch Sanh Tiêu nheo lại hai mắt, đưa tay che đi ánh sáng đó, liền phát hiện trên tay chẳng biết lúc nào lại đeo một chiếc vòng, cô cử động thân, đứng ở trước giường.

Sanh Tiêu gây tiếng động lớn như vậy, làm Duật Tôn bên cạnh giấc ngủ không ngon, phải mở mắt ra.

Mạch Sanh Tiêu thần sắc vô vị tìm kiếm trên giường, cô bỏ tay trong chăn: “Đồng hồ đeo tay của tôi, đồng hồ đeo tay của tôi đâu rồi?”

“Anh tặng em cái vòng tay có thích không?” Duật Tôn từ trên giường đứng dậy.

Mạch Sanh Tiêu giơ cổ tay lên, khoe miệng nhếch lên: “Không ít tiền phải không?”

“Sanh Tiêu, anh chỉ cảm thấy nó rất hợp với em.”

“Cái nào thích hợp với tôi, tự tôi biết.” Mạch Sanh Tiêu liền tháo vòng tay xuống, cầm nặng trĩu ở trong tay, cô xem xét tường tận thiết kế tinh xảo của nó: “Người có tiền thật tốt.”

Duật Tôn mắt thấy khoe miệng cô có vẻ khinh thường, chỉ muốn hỏi cô có thích hay không nhưng lời nói đến bên miệng liền nuốt trở về, Mạch Sanh Tiêu đem vòng tay vứt bỏ trên giường: “Đem đồ của tôi trả lại cho tôi.”

“Anh vứt rồi.”

Sanh Tiêu sắc mặt phẫn nộ: “Anh dựa vào cái gì mà ném đồ tôi?”

“Anh không muốn suốt ngày xem em mang cái đồng hồ đeo tay kia vui vẻ trước mặt anh, Mạch Sanh Tiêu, người trong giấy kết hôn là viết tên ai? Không phải là Đào Thần! ”

“Tôi muốn thoát khỏi anh, là anh luôn không cho tôi toại nguyện, Duật Tôn, nếu không phải vì anh, Đào Thần đã là chồng của tôi! ”

“Em nằm mơ đi, Mạch Sanh Tiêu, nếu em dám ở trước mặt của tôi đề cập đến hai chữ Đào Thần một lần nữa, tôi sẽ khiến cho anh sống không bằng chết, ngay cả em đến kiếp sau cũng đừng mong gặp lại anh! ” Hẳn nói xong, xoay người đi ra phòng ngủ.

Mạch Sanh Tiêu kéo ra ngăn kéo tủ đầu giường, cô chỉ kém là không đem đồ vật bên trong đều đổ ra, ngăn thứ nhất bày biện vài cuốn sách bên cạnh có một cái hộp, cô cầm chiếc hộp, mở ra xem, là chiếc đồng hồ của Đào Thần tặng cô đang nằm ở bên trong.

Sanh Tiêu ngón tay lướt qua dây đồng hồ, liền mang trở lại cổ tay phải.

Duật Tôn vừa đi ra cửa liền nhận được cá điện thoại.

“Alo, Trần Khắc.”

“Duật Thiếu, đã xảy ra chuyện.”

Duật Tôn mở ra cửa thư phòng đi vào, cũng đem cửa phòng khóa trái: “Chuyện gì?”

“Tôi vẫn không liên lạc được với bọn họ, vừa nhận được điện thoại của nhà bọn họ, nói là cảnh sát tối hôm qua tại bờ biển phát hiện hai người thi thể, chính là bị súng đã thương, ngay giữ não bộ, trực tiếp tử vong, thi thể hẳn là bị vứt bỏ trong nước biển sau đó trôi bên cạnh bờ.”

“Cái gì?” Duật Tôn kinh hãi, hẳn đi đến phía trước cửa sổ: “Còn có người bên cạnh không?”

“Cảnh sát kêu gia đình họ xác định di vật, dựa theo lập luận của họ, có đến ba người tử vong, tại bờ biển còn phát hiện tên còn lại áo khoác cùng với nhẫn kết hôn chỉ là trên áo khoác có máu.”

Duật Tôn mắt đã đen tối, chỉ cảm thấy chỗ ngực buồn bực vô cùng: “Có tìm được thi thể không?”

“Không có, nhưng hôm đó đi theo ngài có 2 người, thi thể của hai tên đấy đã tìm thấy, theo cảnh sát dự đoán, một người khác thì bị sóng biển cuốn đi, biển rộng lớn như thế, sợ là không tìm về được.”

Duật Tôn xoay người ngồi ở sô pha, hẳn xoa huyết thái dương, cầm lấy điện thoại mà cánh tay đau nhức, cảm giác bất an dấy lên trong người.

“Tôi biết rồi.” Hẳn dựa lưng vào sofa: “Người đi giải quyết hậu quả cho tốt.” Nói xong, liền đem điện thoại cúp.

Phải thuê tới hai sát thủ như thế chắc chắn là báo thù rồi, mục đích của đối phương chính là nhắm tới hẳn. Duật Tôn bực bội dùng bàn tay vỗ nhẹ dưới cằm, hẳn thật sự không nghĩ là đưa Đào Thần vào chỗ chết, càng không nghĩ hẳn bị lôi kéo vào cuộc chiến này.

Việc này nếu như bị Mạch Sanh Tiêu biết được. Duật Tôn đầu đau như muốn vỡ, cổ nén khó chịu đứng người lên.

Đi xuống lầu, dì Hà đang làm điểm tâm.

“Duật Thiếu, dậy sớm như thế, sao không ngủ thêm chút nữa?”

Duật Tôn ngồi sofa ở phòng khách, tầm mắt của hẳn không khỏi nhìn xuống trên điện thoại, Đào Thần gặp chuyện không may, Thư Diễm sau khi biết nhất định sẽ tìm Mạch Sanh tiêu trước tiên, mà cảnh sát một khi kiểm chứng, cũng sẽ thông báo cho người nhà Đào Thần.

Duật Tôn nói: “Dì Hà.”

“Duật Thiếu, có gì phân phó?”

“Mấy ngày này, Sanh Tiêu trên người có thương tích, đừng cho cô đi ra Ngự Cảnh Viên một bước, còn có. Cô ấy tâm trạng cũng không tốt, tôi sẽ cắt đứt các điện thoại trong nhà, nếu cô ấy muốn dùng điện thoại của dì, dì cũng đừng cho, tóm lại, không thể để cho cô ấy tiếp xúc đến bên ngoài.”

Mạch Sanh Tiêu tâm trạng hôm nay, rốt cuộc chịu không nổi một điểm kích thích.

“Cái này.” Dì Hà không hiểu Duật Tôn vì sao phải như vậy: “Tôi sợ như vậy, Sanh Tiêu sẽ nổi giận.”

Chuyện này so với chuyện cô ấy phát hiện được đáng nói sao?

“Làm theo những gì tôi phân phó.”

“Vâng thưa Duật Thiếu.”

Mạch Sanh Tiêu rửa mặt xong xuống lầu, mới vừa đi tới đầu bậc thang, đã nhìn thấy Duật Tôn đang cùng dì Hà đang nói gì đó, cô bước nhẹ đi đến, Duật Tôn ra tay sắp xếp mọi thứ, dì Hà quay đầu chuẩn bị rời đi. Thiếu chút nữa đụng vào Sanh Tiêu, bà hoảng hốt giật mình: “Sanh Tiêu, cô dậy rồi.”

Duật Tôn mắt rơi vào tay Mạch Sanh Tiêu, cô mang cái đồng hồ kia lại, mà hẳn tặng vòng tay cho cô, cô lại xua đuổi như rác, không thèm nhìn nhiều một chút.

Nếu như cô để ý một chút, sẽ phát hiện trên vòng tay có khắc tên của mình.

Mạch Sanh Tiêu thấy hắn nhìn mình chăm chăm tay cô, ngón tay cô mơn trớn đồng hồ, động tác vô tình, trong mắt che đi sự quý trọng: “Dì Hà, dì vừa rồi đã nói cái gì, cái gì về điện thoại?”

112. Chương 112: Bị Vạch Trần Tin Báo Tử

Sắc mặt dì Hà thay đổi: “Không có gì, à, là Duật thiếu dặn lát nữa tôi gọi điện thoại đến cửa hàng thú cưng, bảo họ đem thức ăn của Hải Bối đến đây.”

Mạch Sanh Tiêu không hỏi kỹ, cô bây giờ đối với chuyện của Duật Tôn cũng không để tâm.

Dì Hà nơm nớp lo sợ trở lại phòng bếp, Sanh Tiêu bây giờ không giống như ánh mặt trời rực rỡ của một năm trước, có đôi khi cô yên lặng một mình ngây ngốc cả ngày, so với không khí ở Ngự Cảnh Viên thì cô còn tĩnh lặng hơn.

Mạch Sanh Tiêu mở ti vi, mắt không hề chớp mà nhìn chăm chăm vào hình ảnh trên đó, cô hoàn toàn không đếm xỉa gì đến Duật Tôn. Trong căn phòng không bật điều hòa, cô chỉ mặc mỗi áo choàng lông, chiếc quần màu xanh da trời ôm sát thân người, Sanh Tiêu xem tin tức, thần sắc yên tĩnh mà bình thản.

Duật Tôn nhắm mắt lại giống như đang suy nghĩ đến chuyện gì đó.

Đào Thần chết hoàn toàn làm hắn trở tay không kịp, hắn vốn nghĩ rằng cho Đào Thần một khoản tiền rồi đuổi hắn đi đến chỗ nào đó thật xa, chuyện này cũng sẽ qua đi, lại không nghĩ rằng.

Mạch Sanh Tiêu cũng không biết Duật Tôn lúc này lại nghĩ tới việc làm cách nào giấu cô chuyện Đào Thần đã chết, chỉ khi chuyện của anh trôi qua ổn thỏa, ít nhất thì anh sẽ không lại bị cô liên lụy nữa.

Hải Bối nằm im ở dưới chân Sanh Tiêu, nó bắt an cạ vào chân cô, thật nhớ lúc trước theo Sanh Tiêu đi dạo chơi trong vườn, chỉ có điều bây giờ cô chủ của nó hiện nay tâm tình không tốt nên nó chỉ có thể ủ rũ nằm bên cạnh.

Tại phòng giam nữ phạm nhân.

Tô Ngải Nhã giờ đã cắt tóc ngắn ngồi ở phòng thăm phạm nhân, kể từ khi Tô Niên chết Tô gia liền trở nên sa sút hẳn, bằng hữu thân thích cũng không đến, giờ ả lại nghe nói có người đến thăm mình liền không thể tin được.

Đợi một lúc thì ả thấy một người đàn ông hơn 40 tuổi đi tới, lúc này Tô Ngải Nhã với vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ, ả lập tức cầm lấy ống nghe điện thoại lên: “Chú Tôn! ”

“Tiểu Nhã.” Tôn Trọng Khuê ngồi xuống đối diện với cô.

“Chú Tôn, chú làm sao có thể đến đây thăm cháu?”

“Trước đó không lâu chú mới từ nước ngoài trở về, sau đó nghe được tin ba của cháu xảy ra chuyện không may, chú liền cho người liên lạc để gặp cháu. Tiểu Nhã, cháu ở trong này chịu không ít cực khổ phải không?”

“Chú Tôn, cảm ơn chú vẫn xem ba cháu là bạn của chú.” Khóe mắt của Tô Ngải Nhã trở nên ướt át: “Cháu ở nơi này thật không quen, ăn không ngon mà ngủ cũng không yên.”

“Cháu yên tâm đi, chú sẽ nghĩ cách đưa cháu ra bên ngoài.”

“Thật vậy không ạ?” Tô Ngải Nhã khó có thể tin được liền bỏ nhào đến tấm cửa kính phía trước: “Chú thật sự có cách?”

“Chú đi tìm luật sư, tội của cháu cũng không tính là nặng, tiểu Nhã, ở đây có rất nhiều quy tắc cháu không hiểu, chỉ cần chịu dùng tiền thì không đến mười ngày, chú có thể giúp cháu ra khỏi nơi này.”

Tô Ngải Nhã chán ngán chỗ này, hôm nay có người chịu giúp đỡ ả liền liều lĩnh muốn nắm lấy cơ hội: “Cám ơn chú Tôn, sau khi rời khỏi đây cháu nhất định sẽ báo đáp.”

“Tiểu Nhã, mấy năm nay cháu đã trưởng thành xinh đẹp như thế này rồi, khi cháu học đại học chú cũng đã rất thích cháu. . .”

Hàm ý sâu xa trong lời nói này, không cần nói cũng biết.

Tô Ngải Nhã trong lòng có chút đắn đo nhưng khi nghĩ thay vì để tuổi thanh xuân của mình trôi qua ở đây, không bằng sau khi rời khỏi, đi theo Tôn Trọng Khuê thì ả cũng không cần phải sống uất ức như vậy nữa: “Chú Tôn, chỉ cần cháu có thể rời khỏi đây thì cho dù như thế nào cũng được.”

Ở phòng thăm phạm nhân bên cạnh.

Cố Tiêu Tây yên lặng ngồi trên ghế, Cố cha kể từ khi cô gặp chuyện không may, ông liền bị đả kích, trúng gió nên đi lại khó khăn, người cũng già đi không ít.

Nhìn thấy con gái, hai cánh tay lạnh ngắt khô nứt đến rách da của ông nhẹ lau nước mắt, Cố Tiêu Tây cảm ổng nghe lên: “Cha, cha có khỏe không?”

“Tây Tây, con gầy đi nhiều.”

Cố Tiêu Tây miễn cưỡng mỉm cười: “Mẹ đâu ạ? Mẹ còn chưa chịu tha thứ cho con sao?”

Cố cha nghe vậy, không ngăn được nghẹn ngào, Cố Tiêu Tây trong lòng không khỏi lo lắng: “Làm sao vậy cha? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tây Tây, mẹ con mất tích rồi, từ khi con vào tù, tinh thần của bà ấy lúc nào cũng hoảng loạn, lúc cha đi ra ngoài liền khóa trái cửa phòng rồi, không ngờ lại chạy đi đâu mất, tháng trước cha đã báo cho cảnh sát rồi còn thông báo tìm người ở khắp nơi, mẹ con lúc bỏ đi trên người không có tiền, cha không biết bà ấy hiện tại ở đâu.”

“Tại sao lại như vậy?” Cố Tiêu Tây cảm thấy vô cùng lo sợ: “Cha, mẹ có thể hay không gặp chuyện không may?”

“Hiện tại mọi người trong họ hàng cũng đang gấp rút tìm mẹ con nên sẽ không có chuyện gì xấu xảy ra đâu.”

Tô Ngải Nhã trở lại trong phòng giam, ả đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, hôm nay ánh nắng ngoài kia vô cùng rực rỡ, không đến 10 ngày nữa ả sẽ được ra khỏi nơi quái quỷ này, ả có thể hô hấp trong bầu không khí của sự tự do.

Tầm mắt của ả rời xuống đến chỗ của Cố Tiêu Tây, cả hai người họ đều bị giam chung trong phòng này, cả ngày Cố Tiêu Tây hầu như không nói gì nên Ngải Nhã cũng không nói chuyện với cô ta. Không ai biết vì sao Cố Tiêu Tây lại vào đây cũng không biết được gia đình của cô đã xảy ra chuyện gì.

Tô Ngải Nhã cười thầm, ả đứng tựa vào cửa sổ, quần ngục mở cửa bước vào thông báo với Cố Tiêu Tây rằng cô ta được giảm hình phạt, vì khi cô đâm Nghiêm Trâm Thanh bị thương mặc dù ông Nghiêm đã yêu cầu phải nghiêm trị nhưng khi tỉnh dậy anh ta cũng không muốn truy cứu, thậm chí còn đến đây thăm cô rồi vì muốn giúp cô mà liên lạc với luật sư, cuối cùng là vì cô biết sửa chữa khuyết điểm của mình, khi ở trong đây biểu hiện cũng rất tốt nên cô được giảm hình phạt.

Mọi người ở phòng giam này không khỏi hâm mộ cô ta, Tô Ngải Nhã khoanh hai tay để ở trước ngực, bất quá cũng chỉ là giảm hình phạt thôi.

Cố Tiêu Tây trở lại trước giường, cô không nói câu nào mà đang yên lặng ngồi vẽ cái gì đó lên vách tường.

Người khác sớm đã biết được tính tình của cô nên cũng không cảm thấy kỳ quái. Tô Ngải Nhã nhìn qua Cố Tiêu Tây đang ngồi trên giường, tầm mắt lơ đãng nhìn lên vách tường.

Ả bước lại gần đó, nhìn thấy Cố Tiêu Tây cầm bàn chải đánh răng trong tay rồi hướng lên trên vách tường mà vẽ phác thảo. Tô Ngải Nhã cảm thấy dòng chữ có chút quen thuộc nên đến gần nhìn kỹ thì mới phát hiện ra chữ đó là “Duật Tôn! ”

Ả rất bất ngờ liền ngồi xuống một bên giường của Cố Tiêu Tây: “Cô biết Duật Tôn?”

Trong mắt cô gái hiện lên vẻ thống hận không giấu được, ánh mắt đề phòng nhìn chằm chằm vào Tô Ngải Nhã.

Tô Ngải Nhã thấy thế, ngón tay liền cầm lấy cổ tay của Cố Tiêu Tây: “Tôi có ngày hôm nay đều là bị Duật Tôn làm hại, tôi đã thề sẽ khiến cho hắn chết không tử tế! ”

Cố Tiêu Tây siết chặt bàn chải đánh răng trong tay, ánh mắt tràn ngập vẻ hận thù.

Trở lại Ngự Cảnh Viên đã được nửa tháng, Mạch Sanh Tiêu đứng trước cửa sổ, suy nghĩ đến thất thần.

Đào Thần chắc hẳn đã trở về trấn Lâm Thủy, không biết cha mẹ có thể tha thứ cho anh ấy không nhưng dù sao cũng là đứa con bảo bối của họ, mà hai bác lại hiền lành lương thiện như thế nên cô tin rằng họ khi thấy được con trai mình trở về sẽ có thể vì xúc động mà bỏ qua sự tức giận. Cô cũng không có gọi điện thoại cho Đào Thần, sợ trong lòng anh vẫn không thể nào từ bỏ được. Sanh Tiêu cũng không biết nên đối mặt như thế nào với chuyện này, dứt khoát để cho thời gian hòa tan hết thảy, sau này đợi đến khi gió êm sóng lặng thì cho dù có nhớ lại tất cả cũng chỉ còn là “Hoa trong gương, trăng trong nước.”

Cô cũng không nói cho Thư Diễm biết chuyện, nếu không dựa vào tính tình của Thư Diễm thì sẽ lập tức chạy đến Ngự Cảnh Viên cho xem.

Nói không chừng lúc này có khi Đào Thần đã đi gặp Thư Diễm rồi hai người họ cùng nhau đi khắp nơi để tìm cô.

Mạch Sanh Tiêu ngược mắt lên, hai hàng lông mày thanh tú mà mảnh mai liền nhăn lại.

Dì Hà đi mua thức ăn đã trở về, thấy Sanh Tiêu đứng đó bà không khỏi thở dài, đem chén nước ấm đưa cho cô: “Sanh Tiêu, vết thương còn chưa hồi phục hẳn sao không nằm xuống nghỉ ngơi chút đi.”

“Dì Hà. . .” Mạch Sanh Tiêu kéo dài giọng nói: “Nếu cứ tiếp tục nằm nghỉ nữa cháu sợ sẽ thành kẻ ngốc mất.”

Giọng nói của cô không lạnh nhạt như khi nói chuyện với Duật Tôn, dì Hà nhất thời cảm thấy không quen.

“Đi mua gì vậy?” Mạch Sanh Tiêu uống xong nửa chén nước liền đi tới: “Đều là món cháu thích.”

“Đương nhiên rồi, vì Duật thiếu dẫn tôi ngày nào cũng nấu những món mà cô thích ăn.” Dì Hà nói xong đem đồ ăn đi vào trong phòng bếp.

Mạch Sanh Tiêu đi theo sau lưng dì Hà vào bếp, không như lúc trước tỏ vẻ chán ghét nữa mà chuẩn bị lấy đồ ăn trong giỏ ra.

“Ôi. . .” Dì Hà vội ngăn lại: “Không được đâu Sanh Tiêu, cô nên ra ngoài nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Dì Hà! ” Mạch Sanh Tiêu vẫn đứng yên chỗ cũ: “Cháu không sao đâu, dì đừng xem cháu là bệnh nhân có được không, sức khỏe của cháu bây giờ tốt lắm! ”

“Tốt cũng không được, cô mới chỉ nghỉ ngơi được có nửa tháng.” Dì Hà lấy rau xà lách từ trong tay của Sanh Tiêu: “Hay là cô cứ ra ngoài đi, khi nào nấu xong thì vào ăn cơm tối.”

Mạch Sanh Tiêu đứng ở cửa ra vào, vừa nhìn dì Hà nấu ăn vừa nói chuyện với bà, lời nói của cô so với mấy ngày trước đã rõ ràng hơn nhiều, dì Hà cảm thấy rất vui mừng khi Sanh Tiêu đã tốt hơn. Cô đem đồ ăn lại chỗ bếp: “Dì Hà, lâu rồi cháu không có nấu ăn, cũng cảm thấy ngứa ngáy chân tay.”

“Thật sự không có gì đáng ngại sao?”

“Không có chuyện gì đâu dì, nấu ăn cũng không cần phải dùng nhiều sức.”

Mạch Sanh Tiêu làm hai món đơn giản là Gà Xào Sả Ớt với Trứng Chiên Cà Chua, dì Hà dọn bát đĩa lên bàn ăn vừa lúc Duật Tôn mở cửa bước vào, dì Hà quay lại nhìn vào trong bếp thấy Sanh Tiêu vẫn còn đang nấu đồ ăn, bà vội vàng chạy đến đón: “Duật thiếu cậu đã về! ”

“Cô ấy đâu rồi?”

Trên mặt dì Hà không giấu được nét vui mừng liền chỉ tay về hướng phòng bếp: “Sanh Tiêu đã ở trong bếp nấu ăn được một lúc rồi.”

“Thật sao?” Người đàn ông cởi áo khoác ra đưa cho dì Hà đem treo lên giá áo.

Lông mày của Duật Tôn giãn ra, hình như có chút không tin, hắn đứng ở phòng khách nhìn xuyên qua cửa kính liền thấy dáng vẻ bận rộn của Sanh Tiêu, khoe miệng hắn thoáng mỉm cười, vui vẻ còn chưa kịp hiện rõ, lại khẽ nhăn đầu lông mày: “Cô ấy sẽ không sao chứ?”

“Nếu luôn nằm một chỗ cũng sẽ không thoải mái, hơn nữa Sanh Tiêu tâm tình không tệ, cô ấy vẫn cùng tôi nói chuyện rất vui vẻ, tôi cảm thấy cô ấy đã ổn hơn trước nhiều.”

“Thật không?” Ánh mắt lo lắng của Duật Tôn đã từ từ tản ra, hắn lần nữa hỏi lại, trong mắt hắn tràn ngập niềm vui, hắn tin tưởng rằng thời gian sẽ làm ọi chuyện qua đi, hắn và Sanh Tiêu có thể trở lại như trước kia.

Dì Hà đi vào trong bếp: “Sanh Tiêu, mọi thứ ổn chứ? Có thể chuẩn bị ăn cơm tối rồi.”

“Dạ được! ”

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trước bàn ăn, dì Hà đem hai món ăn Sanh Tiêu nấu đặc biệt để trước mặt Duật Tôn, những món khác bà dọn lên sau. Dì Hà cười nhẹ: “Duật thiếu, đây chính là những món do Sanh Tiêu bận rộn cả buổi nấu được, thật sự là sắc hương vị đều có đủ, ngay cả tôi nhìn thấy cũng muốn thử ngay! ”

Tâm tình của Duật Tôn trở nên rất tốt: “Dì Hà, dì cũng ngồi xuống cùng ăn đi! ”

Mạch Sanh Tiêu cầm lấy đĩa nói: “Dì Hà, cháu nấu ăn được như vậy đều được học từ dì! ”

“Đúng vậy, có câu châm ngôn nói rằng muốn giữ chặt đàn ông thì phải bắt đầu từ dạ dày của họ trước, không phải sao?” Sanh Tiêu cũng chính là vì Duật Tôn mới tự mình xuống bếp.

Người đàn ông cầm đĩa lên, cảm thấy rất khó khăn để hắn với Sanh Tiêu được như lúc này nên trong lòng không khỏi vui mừng.

“Duật Tôn, có biết vì sao tôi lại nấu hai món này không?” Sanh Tiêu nghiêng đầu hỏi hắn.

“Tôi biết rõ.” Dì Hà cố gắng muốn hòa hoãn quan hệ của hai người họ nên bà giành nói: “Bởi vì đây đều là món mà Duật thiếu thích ăn.”

Nghe dì Hà nói vậy, Mạch Sanh Tiêu cười lạnh.

“Khi ở trấn Lâm Thủy, mỗi ngày sau khi tan tầm cháu cùng Đào Thần trở về nhà của chúng cháu rồi cùng nhau nấu cơm, hai món này là món Đào Thần thích ăn nhất, cho nên cháu cũng thích.” Sanh Tiêu nở nụ cười nhìn về phía Duật Tôn, nghe vậy anh còn có thể nuốt nổi không?

Tay của người đàn ông cứng đờ, mọi động tác đều dừng lại, sau lại rút về.

Dì Hà dè dặt để bát đĩa xuống, Đào Thần là ai? Vì sao Sanh Tiêu lại ở chung với cậu ta?

Duật Tôn siết chặt đôi đũa trong tay, thanh thủy tiếng va chạm làm người ta chợt cảm thấy bất an. Sanh Tiêu vén đẩy hai đĩa cơm, cảnh tượng hòa thuận ảm áp vừa rồi bởi vì câu nói của cô mà tan vỡ, so với trước kia lại càng ngột ngạt, bức bách hơn.

Dì Hà bị kẹt ở giữa, muốn ngồi cũng không được mà muốn đứng cũng không xong.

“Mạch Sanh Tiêu, em nói vậy là có ý gì?”

Sanh Tiêu ngược mặt lên: “Tôi chỉ là nói cho anh biết sự thật mà thôi, những món ăn này không phải là món anh thích, anh đỡ phải nuốt xuống rồi buồn nôn, tôi có lòng tốt báo cho anh một tiếng, anh không phải là nên cảm ơn tôi sao?”

“Em không thể quên được Đào Thần sao?”

“Anh ấy ở trong lòng của tôi, anh có thể cầm dao mà rạch bóng dáng của anh ấy ra, dù sao chẳng chuyện gì là anh không làm được.” Mạch Sanh Tiêu trả lời một cách mỉa mai.

Duật Tôn làm sao có thể nuốt trôi được.

Hắn đứng dậy, đèn thủy tinh trên đỉnh đầu soi bóng lưng hắn thẳng tắp, Duật Tôn nhìn về phía bàn ăn bày những món ăn gia đình, trong lòng lại càng cảm thấy vô cùng buồn bực.

Hắn đá văng cái ghế sau lưng, cánh tay giơ lên hất khay đựng thức ăn bay ra ngoài đập vào bức tường cẩm thạch ngoài phòng khách.

“Rầmmm! ! ! ”

Đồ ăn văng tung tóe khắp nơi trong nhà, cái khay bằng sứ Thanh Hoa thì bể nát.

“A. . . .” Dì Hà đang cúi thấp xuống, không nghĩ tới Duật Tôn lại giận dữ mà hành động như vậy, bà bị hù dọa nên thất thanh hét chói tai.

Người đàn ông trên cao nhìn xuống, ánh mắt thâm sâu nhìn Sanh Tiêu, sau đó lên lầu, một miếng cơm tối còn chưa hề ăn.

Dì Hà há miệng, không biết làm sao để khiến người đàn ông vừa rồi trở lại trước bàn ăn.

“Sanh Tiêu.”

Mạch Sanh Tiêu gấp một miếng cá bỏ vào chén của dì Hà: “Dì Hà, dì làm món này ngon quá, hôm nào cháu phải học dì cách nấu mới được.”

“Việc gì phải như thế.” Tâm tình của dì Hà trở nên ngọt ngào: “Cô đã vất vả để làm hai món ăn, dù sao cũng nên để Duật thiếu ăn một chút chứ! ”

“Dì Hà.” Mạch Sanh Tiêu đang ăn cơm: “Những món ăn kia, căn bản là cháu dự định cho hắn đập đi, coi như cháu luyện tay một chút, xem tay nghề có bị thoái hóa chút nào hay không?”

“Cái này. . .”

Dì Hà càng nghe càng không hiểu Sanh Tiêu đang suy nghĩ cái gì.

“Sanh Tiêu, cô làm như vậy sẽ cảm thấy thoải mái sao?”

Mạch Sanh Tiêu nghiêng mặt, chiếc cằm nhỏ nhấc ngược lên: “Cháu cảm thấy thoải mái nhưng lại khiến cho dì liên lụy phải quét dọn phòng khách.”

Dì Hà khẽ thở dài: “Được rồi, cô thoải mái vui vẻ thì được rồi.” Bà nói rất nhỏ, Sanh Tiêu làm như không nghe thấy tiếp tục ăn cơm.

Đi lên lầu, Sanh Tiêu đứng trước cửa phòng ngủ một lúc rồi đẩy cửa bước vào.

Duật Tôn đang đứng ở trên ban công, hắn hạ thấp người xuống khuỷu tay đặt trên lan can, hai chân thon dài một trước một sau co lên.

Mạch Sanh Tiêu thấy giữa ngón tay hắn lại kẹp điếu thuốc, từ khi trở lại Ngự Cảnh Viên, không lúc nào là cô không thấy khói thuốc.

Trước kia hắn cũng không có hút thuốc, hắn chỉ đốt rồi để đó chứ một điếu cũng không hút.

Sanh Tiêu đi đến phía cửa sổ sát đất, Duật Tôn hút hết một điếu thuốc rồi xoay người lại, ánh mắt lạnh như băng của hắn đang nhìn cô. Cô đứng lại, không nghĩ tới sẽ bốn mắt nhìn nhau, hai người cách một tấm kiếng, đôi mắt Duật Tôn đen bóng vô cùng, tựa hồ muốn nhìn thấu đáy lòng của Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu đưa mắt nhìn xuống, đem tầm mắt rời xa hắn, rồi tiến lại ngồi xuống mép giường.

Duật Tôn hình như gần đây bề bộn nhiều việc, vết thương trên bả vai của hắn so với Sanh Tiêu còn nghiêm trọng hơn, sau khi xong việc thường xuyên trở về Ngự Cảnh Viên.

Dì Hà nghe tiếng chuông liền đi ra ngoài mở cửa.

Sanh Tiêu nhìn qua cửa sổ, xa xa trông thấy Vương Linh ôm Đồng Đồng đang đi tới: “Dì Hà, chúng cháu lại tới chơi.”

“Vào đi vào đi! ”

Đồng Đồng liền tự mình bỏ chạy vào phòng khách, giày cũng không đổi, đi theo đằng sau là chú chó Dạ Dạ, cùng với bốn chú chó nhỏ nữa.

“Hải Bối, Hải Bối. . .” Âm thanh non nớt của vang vọng trong phòng khách, Đồng Đồng đưa hai tay lên miệng làm loa, Hải Bối đang ở sân thượng, nghe âm thanh quen thuộc liền đứng dậy bỏ chạy trốn vào trong phòng của dì Hà.

“Dạ Dạ! ” Bắp chân mập mập của Đồng Đồng đá vào chú chó nhỏ đang đứng bên cạnh: “Đi, cắn nó! ”

“Gâu gâu. . .”

Năm chú chó nhỏ liền hướng phòng của dì Hà mà chạy đến, dì Hà nghĩ thầm lần chắc là đại nháo.

Vương Linh trông thấy Mạch Sanh Tiêu đang ngồi trên ghế salon liền hỏi: “Đây là. . .”

“Là Duật phu nhân.”

Sanh Tiêu nghe dì Hà gọi mình như vậy nhin không được nhú hai hàng lông mày lại.

“Ô, cô chính là Duật thiếu phu nhân! Xin chào! ”

Sanh Tiêu liền lịch sự đáp lại: “Xin chào cô! ”

Đồng Đồng có trí nhớ rất tốt, cô bé đi đến bên cạnh, ôm lấy chân của Sanh Tiêu: “Dì ơi, phu nhân là gì vậy?”

Vương Linh ở bên cạnh cười nói: “Mẹ của con chính là phu nhân của ba con đó! ”

“Không phải vậy đâu! ” Đồng Đồng làm bộ dáng của một tiểu đại nhân: “Mẹ là bà xã, ba gọi mẹ là bà xã.”

Sanh Tiêu không khỏi bị chọc cười, Đồng Đồng nghiêng cái đầu nhỏ: “Lúc trước Đồng Đồng giả bộ ngủ, nghe thấy cha đùa giỡn với mẹ rồi còn hôn mẹ nữa, gọi mẹ là vợ yêu. . .”

Vương Linh đang uống nước nghe vậy thiếu chút nữa phun ra, tiểu tử tông này, dẫn đến đây chơi không phải là để cho nó đem những chuyện trên giường kia kể ra, nếu như Nam Dạ Tước biết được thì cô bé chắc chắn sẽ bị cấm túc ở nhà.

Dì Hà nghe vậy liền che miệng cười đến hai vai run cả lên.

Vương Linh bất đắc dĩ nói: “Đồng Đồng, đó là vì ba mẹ của con họ yêu thương nhau mà.”

Đồng Đồng làm như đã hiểu liền gật đầu, cô bé ngẩng đầu lên đôi mắt trong veo nhìn chăm chăm Mạch Sanh Tiêu: “Đồng Đồng muốn gặp soái soái! ”

“Ai là soái soái?”

“Là Duật thiếu.”

Mạch Sanh Tiêu vượt đầu Đồng Đồng rồi nói: “Đồng Đồng ngoan, để dì nói với dì Hà đem bánh ngọt lên cho con ăn nha! ”

“Duật phu nhân, xem ra cô rất thích con nít, cô còn trẻ nên cũng sinh một đứa cho vui nhà vui cửa.”

Dì Hà cẩn thận nhìn về phía Sanh Tiêu, vẻ mặt Mạch Sanh Tiêu đông cứng lại nhưng ở trước mặt mọi người cũng không biểu hiện ra, lúc cô lạnh lùng quả nhiên chỉ nhằm vào Duật Tôn.

Cánh tay của Đồng Đồng để trên đùi Sanh Tiêu, Vương Linh đi tới: “Đồng Đồng ngoan nào, con như vậy dì sẽ không chịu nổi đâu! ”

“Không sao đâu! ” Mạch Sanh Tiêu rất thích điều này.

Đồng Đồng nghiêng đầu nhìn Vương Linh rồi làm mặt quỷ.

Dì Hà vào trong bếp lấy bánh ngọt ra, chia từng phần ổi người để vào trong khay: “Dung Ân sao không thấy đến?”

“Mẹ đang tắm. . . ” Đồng Đồng giơ bàn tay nhỏ bé lên, đây là mẹ dạy, khi đi học muốn nói gì thì giơ tay lên: “Ba nói mẹ buồn ngủ. . . ”

”

Dì Hà nghi hoặc, lúc này cũng chỉ mới vừa ăn cơm xong mà lại buồn ngủ.

Chân của Đồng Đồng không để yên, đá lung tung, cô bé xoay mình ngừng động tác, hướng về phía phòng của dì Hà rồi kêu to: “Dạ Dạ, Dạ Dạ. . . . ”

“Đồng Đồng làm sao vậy?” Vương Linh sắc mặt khó hiểu.

Mấy chú chó nhỏ đang chơi cùng Hải Bối trong phòng nghe thấy tiếng của Tiểu ma nữ gọi, đành phải nhanh chân chạy hết ra ngoài.

Đồng Đồng trước khi đi không quên thuận tay cầm lấy bánh ngọt, Vương Linh cầm bàn tay nhỏ bé của bé con: “Đồng Đồng con không đợi chú đẹp trai sao?”

“Đồng Đồng phải về nhà! ” Nói xong liền lắc lắc cái mông nhỏ quay đi.

Vương Linh bất đắc dĩ đứng dậy, được rồi, nhiệm vụ lần này lại thất bại, liền nói với dì Hà: “Lại muốn trở về phá hư chuyện tốt của ba mẹ đây.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn về phía cô bé đang được Vương Linh ôm trong lòng, đôi môi cô không khỏi giương nhẹ, trong phòng khách trong nháy mắt lại khôi phục vẻ lặng lẽ lúc trước, lại cảm thấy có chút không quen.

Sanh Tiêu cảm thấy thân thể đã tốt hơn nhiều, cô liền cầm điện thoại lên thì phát hiện nó đã bị hỏng.

Dì Hà ngẩng đầu lên, lập tức tìm đập lỗ mất một nhịp.

Mạch Sanh Tiêu có ý định muốn liên lạc với Thư Diễm, nói không chừng lúc này cô ấy cũng sắp phát điên: “Dì Hà, điện thoại này bị hư rồi sao?”

“Đúng rồi, tôi cứ quên gọi người tới sửa.”

“Dì Hà, dì cho cháu mượn điện thoại di động của dì đi.” Sanh Tiêu khi tới Ngự Cảnh Viên cũng không có đem theo điện thoại di động.

“Tôi. . . ” Dì Hà liền nói dối “Điện thoại của tôi cũng bị hư mất rồi! ”

“Thật sao?”

Dì Hà tránh ánh mắt của Sanh Tiêu: “Ừ! ”

Cô không khỏi bất ngờ, có một số việc lại trùng hợp như vậy làm cho người ta tưởng như mình đang nằm mơ vậy.

“Sanh Tiêu, Mạch Sanh Tiêu! Sanh Tiêu”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng kêu lớn, chuông cửa thì bị bấm liên tục, Sanh Tiêu có thể nhận ra được đó chính là tiếng của Thư Diễm, cô cũng không nghĩ rằng Thư Diễm lại có thể tìm được nơi này.

“Dì Hà, dì nhanh đi mở cửa đi! ”

“Nhưng mà. . . ” Dì Hà do dự nói.

Sanh Tiêu thấy có gì đó kỳ lạ: “Dì Hà, dì đang giấu cháu chuyện gì vậy?”

“Tôi, tôi không có.”

“Nếu đã không có gì thì dì đi mở cửa đi.”

Dì Hà vẫn bất động, Mạch Sanh Tiêu liền đứng dậy chạy ra ngoài: “Dì không đi thì cháu đi.”

“Sanh Tiêu.” Dì Hà chạy đến trước mặt cô: “Hay là để tôi đi mở cửa cho.”

Thư Diễm vội chạy vào trong phòng khách đến cả giày cũng không đổi: “Sanh Tiêu, đúng là cậu đang ở đây! ”

Sanh Tiêu ngồi trên ghế sofa nói: “Thư Diễm, sao cậu lại tìm được chỗ này?”

“Tớ đi qua Hoàng Duệ Ân Tượng, tớ nhờ Tang Viêm điều tra tung tích của cậu, phải theo chân dì Hà mới biết cậu ở đây.” Thư Diễm lo lắng nhìn Sanh Tiêu rồi nắm lấy vai của cô hỏi: “Rất cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Cậu cũng đã thấy rồi còn gì! ” Sanh Tiêu nở nụ cười khổ sở: “Thực ra cũng không có gì, chẳng qua là trở về như lúc đầu mà thôi! ”

“Duật Tôn tìm được cậu sao?”

“Ừ! ”

“Nhưng mà. . . ” Thư Diễm do dự nói: “Hai người đi lúc nào, còn Đào Thần đâu?”

“Duật Tôn đã đáp ứng mình, anh ta nói là. . . ” Lúc này Sanh Tiêu đôi mắt tròn tròn, liền cầm lấy tay của Thư Diễm, trong giọng nói không giấu được vẻ lo lắng: “Thư Diễm, về mặt của cậu sao lại như vậy? Đào Thần anh ấy không có đến tìm cậu đúng không?”

Bây giờ cô rất muốn hỏi rằng Đào Thần có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Nhưng cô lại không dám mở miệng hỏi câu hỏi đó.

“Sanh Tiêu. . . ”

“Cậu nói đi! ”

“Tớ có đến căn nhà ở biển đó nhưng lại không tìm được hai người mà nhà thì đã bị đốt rồi, Đào Thần cũng không có trở về nhà, nhưng. . . Tuần trước tớ nhận được điện thoại của ba mẹ Đào Thần, cảnh sát họ mời ba mẹ anh ấy tới xác minh di vật của anh ấy để lại, họ nói là Đào Thần. . . . có lẽ là đã chết rồi.”

“Cái gì?” Tin tức này không khác gì sét đánh vào tai của Sanh Tiêu, hai tay của cô ôm chặt trước ngực “Không thể nào, không thể nào. . . ”

“Sanh Tiêu, tớ cũng không muốn giấu cậu đâu, cảnh sát họ nghi đây là do có kẻ trả thù mà gây ra cái chết của Đào Thần, vì họ còn phát hiện thêm thi thể của hai người đàn ông nữa mà theo như điều tra ở hiện trường thì bọn họ chắc đã ở đó chung với Đào Thần.”

Nói như vậy thì chính là Duật Tôn đã sai hai người kia ra tay?

Hai tay Sanh Tiêu nắm chặt thành quyền, cả người cô run lên.

113. Chương 113: Sanh Tiêu, Em Có Từng Yêu Anh Không?

Dì Hà đóng cửa lại, trở về phòng khách.

Mạch Sanh Tiêu nâng hai con mắt lên, nhìn chăm chăm vào dì Hà mà không hề chớp mắt.

“Sanh Tiêu, cậu cũng đừng nóng vội, trước mắt chưa tìm thấy thi thể, thì chúng ta còn có hy vọng.” Thư Diễm thấy bộ dạng lúc này của cô, vội lên tiếng an ủi, cô sẽ không để cho tại trong lòng Sanh Tiêu buồn bực nữa, cô như vậy, bị nhốt trong một cái lồng vàng, còn ra thể thống gì nữa?

“Dì Hà, dĩ chắc nhất định rất tò mò, tại sao sau khi cháu trở về mọi việc lại biến thành như thế này đúng không?” Mạch Sanh Tiêu lúc này mọi chú ý đều rơi trên người dì Hà: “Đêm đó khi dì về nhà, cháu cùng Duật Tôn, vốn đã ly hôn, cháu chỉ là không nghĩ đến anh ta không có làm thủ tục ly hôn. Sau khi rời đi nơi này, Đào Thần là người duy nhất cháu có thể dựa vào, chính là, anh ấy hiện tại đã chết, anh ấy đã chết.”

Sanh Tiêu lấy hai tay che mặt, Thư Diễm ôm lấy bờ vai của cô vỗ nhẹ: “Chỉ là có thể thôi, Sanh Tiêu. . . .”

Dì Hà nghe qua cũng hiểu ra phần nào, trách không được Mạch Sanh Tiêu sau khi trở về thái độ khác thường, thì ra.

“Tớ lúc đó đáng lẽ phải nhìn xem Đào Thần bình yên vô sự mới rời đi, tớ như thế nào lại ngốc đến mức còn có thể đi tin tưởng Duật Tôn? Thư Diễm, hẳn rõ ràng lại gạt tớ, hẳn đã nói qua, nếu tớ lại nhắc đến cái tên Đào Thần, hẳn sẽ khiến cho anh ấy sống không bằng chết.” Mạch Sanh Tiêu hoàn toàn không khống chế được. Trong đoạn tình cảm này, từ đầu đến cuối, vô tội nhất chỉ là Đào Thần, vừa mới bắt đầu đã bị hủy đi cánh tay dùng để đánh đàn, hiện tại, thì thi thể cũng không tìm ra, trôi dạt trong nước biển lạnh như băng thấu xương mà không nhắm mắt được.

Cô vốn đối với Đào Thần có chỗ áy náy.

“Thư Diễm, chú và dì hai người. Có khỏe không?”

Thư Diễm xoay mặt đi, trong ánh mắt long lanh nước mắt, cô ghen ngào: “Thật không tốt, dì ốm đau đến bây giờ, chú suốt ngày chạy đến cục cảnh sát xem tình hình, ai cũng không tin Đào Thần đã chết thật rồi.”

“Đều là tại tớ.”

“Sanh Tiêu, cậu cũng là người bị hại, không thể trách cậu được.”

Mạch Sanh Tiêu dựa vào trên vai Thư Diễm khóc thảm thiết, cuộc sống vốn được yên tĩnh nhưng một lần nữa lại bị phá hủy: “Đào Thần, có để lại vật gì đó không?”

“Chỉ có một chiếc áo khoác cùng một chiếc nhẫn.”

Sanh Tiêu nghe vậy, tiếng khóc càng phát ra thê lương hơn: “Vậy, là nhẫn kết hôn sao?”

Thư Diễm khổ sở gật đầu.

“Có thể để lại cho tớ không?”

“Sanh Tiêu.” Thư Diễm dè xuống ngưỡng nghịu trong mắt: “Dì suốt ngày ôm lấy di vật của Đào Thần, chuyện hai người bỏ trốn, nhất thời bọn họ khi biết tin này là không chấp nhận được.” Thư Diễm nói đến đây, lại che miệng khóc thành tiếng: “Tớ mù nên mới nhìn không ra, nếu không tại tớ để hai người trốn khỏi trấn Lâm Thủy, Đào Thần cũng sẽ không gặp chuyện như vậy.”

“Thư Diễm, chuyện này không liên quan đến cậu.” Mạch Sanh Tiêu nhin xuống cổ họng miệng chưa xốt: “Chúng ta vốn cũng được sống rất tốt.”

Thư Diễm ở lại cho đến trời tối mới rời đi, cô lần nữa làm cho Mạch Sanh Tiêu bớt lo lắng đi một chút, dù sao so với không tìm được thi thể thì vẫn luôn còn có một tia hy vọng tồn tại.

Sanh Tiêu co rút mình trong ghế sofa, đặt cằm tại trên đầu gối, cô hai tay ôm lấy bắp chân, đem thân thể co lại như muốn tự vệ.

Dì Hà thở dài, rót cho cô một ly nước.

Mạch Sanh Tiêu hai mắt sưng đỏ nâng lên, cô khóc đến khó có thể tự kiềm nén: “Là. . . . Là anh ta nói dì làm như vậy, phải không? Anh ta nghĩ sẽ lừa gạt con tới khi nào, đây là một cái mạng người, không phải. . . . Không phải trò chơi mà anh ta có thể điều khiển.”

Dì Hà không biết nên an ủi như thế nào, bà lấy khăn giấy đưa cho Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu tâm như gương sáng, đời này, ba Đào cùng mẹ Đào cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho cô, cô thật lòng xem bọn họ giống như người thân mà đối xử, nhưng bây giờ có thể lên trời cũng không cho cô cơ hội này, giống như đã cướp đoạt của cô tất cả, làm cho cô cô độc mà sống một mình.

Sanh Tiêu cả buổi chiều nằm ở trên ghế sofa, dì Hà khuyên mấy lần mới có thể đỡ cô lên lầu.

Vừa xuống dưới lầu, dì Hà lập tức gọi điện thoại cho Duật Tôn.

Người đàn ông vội vàng lái xe trở lại Ngự Cảnh Viên, hẩn mở cửa đi vào phòng khách: “Cô ấy đâu?”

“Cô ấy ở trên lầu.” Dì Hà nơm nớp lo sợ, may mắn Duật Tôn sải bước đi nhanh lên lầu, cũng không truy cứu chuyện Thư Diễm làm sao có thể vào được.

Hắn đến tại cửa, hình ảnh thân thể khom tại cầu thang một đường đi vào chỗ rẽ cao nhất, Duật Tôn tay vừa đưa đến chỗ tay cầm của cửa lớn, cửa liền mở ra.

Trong phòng ngủ đèn sáng trưng, tất cả đèn lớn nhỏ toàn bộ đều được bật lên.

Cánh cửa theo tay hắn vặn mà chậm rãi rộng mở, hắn cũng không lập tức đi vào, bên trong, không còn là một căn phòng ấm áp nữa, mà có thể so với đầm rồng hang hổ, Duật Tôn đứng lại tại lối vào, hắn có thể lựa chọn tiếp tục, cũng có thể lựa chọn cất bước rời đi.

Chẳng qua Mạch Sanh Tiêu chỉ là một người phụ nữ tầm thường, hắn cho cô một địa vị vô cùng tốt, mà cô lại cương quyết với hắn giống như lửa với nước không thể nào dung hòa.

Duật Tôn chậm rãi bước vào, cũng đem cửa phòng đóng lại.

Mặc dù trong lòng của hắn đều hiểu rõ, người phụ nữ này xinh đẹp nhất là lúc cô dịu dàng, so với cô người có tài có sắc còn có rất nhiều, Duật Tôn không tự chủ được đi vào trước giường, chính là chỗ này có phần không tự chủ được, là hắn đối với Mạch Sanh Tiêu cường bạo chiếm đoạt, cương quyết đem cô trói buộc ở bên cạnh.

Duật Tôn nghĩ rằng Sanh Tiêu đã ngủ. Trên giường cô trùm kín chăn, vẫn không nhúc nhích núp mình ở bên trên giường, người đàn ông bước đến cuối giường đi vào trước người của cô, thân ảnh che kín âm u của Mạch Sanh Tiêu khuôn mặt trắng bệch, con ngươi cô rung động, hai mắt mở ra nhìn chằm chằm hai chân Duật Tôn đang đi đến.

Mạch Sanh Tiêu hai tay kéo căng chăn mền, như chỉ vận sức chờ đối phó với con thú.

Duật Tôn đẩy ra góc chăn, ngồi lên mép giường.

Sanh Tiêu giương lên khuôn mặt nhỏ nhắn, một đôi tròng mắt đen bóng làm cho người khác không dám nhìn gần, Duật Tôn mí mắt sụp xuống, chằm chằm nhìn vào ánh mắt của cô bình tĩnh tĩnh táo.

“Em đã biết chuyện.”

Hắn nói nghe nhẹ nhàng, dễ dàng như vậy, Mạch Sanh Tiêu chống nửa người trên lên, chăn mền rơi xuống đến thắt lưng, hai cánh tay chống tại bên cạnh thân, bị kéo đến thẳng tắp: “Anh không phải đã nói, sẽ bảo đảm Đào Thần bình yên vô sự, còn có thể cho anh ấy một khoản tiền để cho anh ấy rời đi? Tôi hỏi anh, Đào Thần hiện tại đang ở đâu?”

“Chuyện này, không phải anh làm.” Duật Tôn khẽ mở môi mỏng, nói ra sự thật.

Hắn biết rõ Mạch Sanh Tiêu sẽ không tin tưởng.

“Anh vì muốn đạt được mục đích, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, Duật Tôn, Đào Thần cho dù không chết, tôi cũng không thể trở về được bên cạnh anh ấy, anh còn ngại trên tay dính máu tươi không đủ nhiều sao? Nửa đêm tỉnh mộng, anh có thể hay không nhìn thấy những người mà anh đã từng hại chết cả đám đều đứng ở đầu giường đòi anh trả mạng? Anh sẽ không sợ báo ứng sao?” Sanh Tiêu như nổi cơn điên hướng đến hắn mà nói, nước mắt theo viên mắt tuôn rơi xuống, cô nghẹn ngào bộ ngực không ngừng phập phồng, : “Duật Tôn, một cái mạng, anh thường nổi không?”

“Cái chết của hắn, không liên quan đến anh.”

“Còn nói không liên quan đến anh?” Mạch Sanh Tiêu trông thấy hắn đáy mắt lạnh đậm, tức thì lòng đau như tê dại, cô đứng người lên nắm chặt lấy áo lông đen của người đàn ông: “Anh bắt lấy Đào Thần đi đâu? Anh ấy không chết có phải hay không, anh ấy không thể chết?”

“Anh phái đi người đi bắn chết hắn sao, Mạch Sanh Tiêu, nếu như thật sự là anh làm, anh đại khái có thể chỉ làm Đào Thần mất đi một cái mạng! ”

“Anh lòng dạ độc ác, đối với thuộc hạ chính mình mà ra tay cũng được, chỉ có thể chết hết chuyện này mới có thể không ai biết, anh không nghĩ tới xác sẽ nổi lên bờ sao?”

“Chết đều đã chết hết, anh nói không có làm, chính là không có làm.”

“Duật Tôn, chúng tôi không phải là kiếp trước thiếu nợ anh đấy chứ? Anh cũng không phải không biết là tôi không muốn ở lại bên cạnh anh, Đào Thần anh ấy không nên bị liên lụy vào chuyện này, là tôi nợ anh ấy, tôi từ nay về sau làm như thế nào mới có thể trả được? Anh tại sao phải tàn nhẫn như vậy, anh bắt tôi ở lại bên cạnh anh, đến cuối cùng là vì cái gì? Là cái gì hả! ?” Mạch Sanh Tiêu mười ngón bấm mạnh trên vai hắn, cô dùng hết toàn sức lực của mình, đem Duật Tôn xô đẩy đến cửa sổ trước sát đất, cô hoàn toàn không để ý đến hắn miệng vết thương còn chưa lành, cô rất đau lòng, cô muốn Duật Tôn so với cô phải đau nhức hơn gấp một ngàn lần, một vạn lần.

Mạch Sanh Tiêu giống như mở ra móng sắc nhọn, tại trên người Duật Tôn lại kéo lại đánh, hắn một tay cầm cổ tay cô: “Sanh Tiêu, em thật sự không chịu tin tưởng anh?”

“Muốn tôi tin tưởng anh phải không?” Tóc Sanh Tiêu làm loạn tung ra dính trên hai gò má, lộ ra đôi mắt đỏ bừng hung ác: “Vậy anh phải đi chết, Duật Tôn tôi cho anh biết, cho dù anh có chết, tôi cũng sẽ không tin tưởng anh! Sẽ không! ”

“Mạch Sanh Tiêu! ” Duật Tôn cánh tay vòng ở bên eo của cô, giọng nói lại đột nhiên buông lỏng xuống: “Em có từng yêu anh không?”

Hắn môi mỏng khẽ mở ra, nói ra câu như vậy.

Mạch Sanh Tiêu hai mắt tròn tròn, tim đập trước ngực tức thì giống như nhịp trống, những lời này nghe vào trong tai cô, hôm nay đối Sanh Tiêu phần lớn trở thành châm chọc, khóe mắt cô nâng lên, hung hăng mở miệng cắn lấy trên bả vai hắn.

Mạch Sanh Tiêu cũng không nghĩ qua lại vừa vặn cắn trúng ngay chỗ hắn bị thương, cô nghe được tiếng rên rỉ thống khổ của người đàn ông, thì càng dùng sức cắn mạnh xuống.

Sanh Tiêu biết mình không phải là đối thủ của Duật Tôn, cho nên phải cẩn lúc hắn không kịp trở tay, người đàn ông mỗi lần cũng sẽ không đánh trả, trên người hắn không chỉ một chỗ cắn bị thương, mà trên mu bàn tay cũng có một vết sẹo, Duật Tôn nghĩ thầm, Mạch Sanh Tiêu kiếp trước nhất định là con hổ, là cạp cái chuyên môn đi cắn người.

Người đàn ông tự giễu nhếch môi, đều lúc này, hắn còn tâm tư tưởng tượng.

Hắn biết rõ, Mạch Sanh Tiêu cuối cùng là cũng đem cái chết của Đào Thần trút hết trên đầu của hắn.

Cũng xác thực Sanh Tiêu đã làm như vậy.

Dù cho không phải Duật Tôn sai người ta ra tay, nhưng Đào Thần chết hắn cũng là bị liên lụy nhiều nhất, nếu như không phải là hắn, bọn họ sẽ chạy thật tốt, sẽ không bị cuốn vào trong cái gì là báo thù.

Lưng Duật Tôn cứng ngắc chống đỡ cửa sổ thủy tinh, hai người giống như hai con nhím một mực ở cùng một chỗ tựa vào nhau, cũng sẽ làm cho đối phương toàn thân đều là máu.

Hắn hỏi cô, cô đã từng yêu hắn sao?

Nếu như đã từng có yêu, Duật Tôn hy vọng có thể làm cho lòng của cô sống lại lần nữa.

Mạch Sanh Tiêu hận không thể đem một miếng thịt của Duật Tôn cắn rớt xuống, cô cắn đến cuối cùng, toàn thân không còn một chút khí lực nào, hai chân mềm nhũn muốn ngã xuống. Mặc dù như thế, hàm răng của cô lại cắn chặt vào áo lông của hắn không chịu buông ra. Phía sau lưng Duật Tôn mỗi hơi lạnh chảy ra rùng rùng, hắn gơ cánh tay lên, lòng bàn tay rơi vào trên ót Sanh Tiêu.

Cô mệt đến khóc không ra tiếng, mặt bị Duật Tôn đè mạnh xuống nơi bả vai.

Cô mở miệng ra thở phì phò, hai tay tại trước ngực Duật Tôn mà đẩy ra, Mạch Sanh Tiêu cảm giác được bên mặt có cái gì đó ẩm ướt, cô gơ tay lên lướt qua, mới phát hiện đó là máu.

Duật Tôn mặc cái áo lông màu đen, cho nên miệng vết thương mặc dù bị xé rách, cũng nhìn không ra.

Mỗi giằng co kết thúc, đều đổi lấy vết thương chồng chất, không thấy máu thì nhất định không dừng tay.

Duật Tôn có thể chịu đau nhức, Mạch Sanh Tiêu chán nản ngồi ở mép giường, cho đến khi trên mặt vết máu khô cạn, cũng không có động đến một cái.

Cô giống như là bị mất hết linh hồn, lại lần nữa ném đến nỗi thống khổ mất đi người thân, trong mắt Mạch Sanh Tiêu không thể nhìn Duật Tôn, cô cuộn mình nằm dài trên giường, khóc đến cuối cùng, đến lúc kiệt sức mới nhắm mắt lại.

Đào Thần, khi còn sống, là vấn đề không thể giải quyết ở giữa bọn họ, sau khi chết, chính là một cái gai nhọn, Duật Tôn muốn tới gần một bước, cũng sẽ bị gốc gai đâm vào đau đớn chảy máu.

Hắn đi vào phòng sách tự băng bó miệng vết thương, sau đó trở lại phòng ngủ, đem cho Mạch Sanh Tiêu cái khăn nóng, rồi lau đi vết máu trên mặt cô.

Duật Tôn nằm ở bên cạnh Sanh Tiêu, cô ngủ rất không an ổn, vào lúc nằm mơ sẽ gọi lên tên của Đào Thần, Duật Tôn ánh mắt ảm đạm, nếu như không phải là yêu, không có khả năng cô lúc nào cũng nhớ đến, ngay cả trong mộng đều là hắn.

Mạch Sanh Tiêu nằm đưa lưng về phía hắn, Duật Tôn đưa tay qua, cẩn thận đem thân thể của cô quay lại, hắn gần sát Sanh Tiêu, cái cằm chống đỡ tại trên trán cô, Duật Tôn vòng tay ở bên eo của cô, làm thân thể hai người càng lúc gần sát nhau.

Sanh Tiêu thỉnh thoảng sẽ nức nở, cô vươn tay, cũng không biết trong mộng ôm lấy cái gì, chỉ cảm thấy thật ấm áp, càng lúc càng dùng sức ôm chặt lấy.

Duật Tôn nhìn xuống tay cô đang ôm lấy thắt lưng hắn, hắn cúi thấp thân thể, tại khóe miệng cô nhẹ nhàng hôn.

Duật Tôn biết rõ Mạch Sanh Tiêu gần đây cũng sẽ không muốn thấy mặt hắn, hắn bình thường đều là rời khỏi Ngự Cảnh Uyển trước lúc cô tỉnh lại, hắn cũng phân phó dì Hà, theo dõi Mạch Sanh Tiêu nhất cử nhất động, sợ cô xảy ra chuyện không may.

Tô Ngải Nhã thuận lợi rời khỏi trại giam, bên ngoài có chiếc xe chờ sẵn, ả tiện tay phát mái tóc phía dưới, xem ra chuyện đầu tiên ả phải làm là đi chỉnh lại kiểu tóc, cái kiểu tóc thật là xấu nếu để về đến nhà.

Tôn Trọng Khuê xuống xe chào đón: “Tiểu Nhã, đi, anh tại khách sạn Quốc Tế đã cố tình chuẩn bị cho em rồi.”

“Cám ơn chú Tôn.”

Tô Ngải Nhã nhìn thấy Tôn Trọng Khuê sắc mặt suy sụp xuống, ả bước lên phía trước khoác lấy cánh tay người đàn ông: “Có gì đâu, bất quá chính là cái xưng hô thôi, anh nếu không thích, em sẽ sửa lại chính là, cưng ời, thế nào?”

“Anh liền thích cái miệng nhỏ ngọt ngào này của em.”

Tô Ngải Nhã nhìn chăm chăm vào cái bụng đang ưỡn ra của Tôn Trọng Khuê, ả không khỏi một hồi buồn nôn, mẹ kiếp, lão già này, chỉ cần nhìn sơ qua cũng có thể tưởng tượng giống cha cô.

Nếu như không phải Tô Niên đột nhiên chết đi, Tô Ngải Nhã cũng không cần lưu lạc như ngày hôm nay, trước kia Tôn Trọng Khuê chỉ là một trong những người bạn thân của Tô Niên, không nghĩ tới, hôm nay lại muốn bao dưỡng con gái của bạn.

Ban đêm.

Tôn Trọng Khuê thoả mãn từ trên người Tô Ngải Nhã lật mình xuống, Tô Ngải Nhã rút ra khăn giấy đưa cho hắn, người đàn ông vỗ vỗ eo của ả: “Anh cho em thuê cái nhà ở, ngày mai em liền dọn qua đi.”

“Thuê sao.”

Tôn Trọng Khuê nghe ra trong lời nói của ả không vui: “Chuyện em muốn mua nhà tự mình làm chủ, anh sẽ cho em cái thẻ, đến lúc đó em muốn mua cái gì thì mua cái đó.”

“Có thật vậy không?” Thân thể ả không mặc gì ôm lấy cổ người đàn ông: “Cám ơn cục cưng nha.”

Tô Ngải Nhã ngày hôm sau phải đi mua xe, ả biết Cố Tiêu Tây ra tù ngày đó, còn cố ý lái xe đi đón.

Cố Tiêu Tây vẫn như cũ một bộ dạng yên tĩnh, cô ngồi ở vị trí kế bên người lái xe, Tô Ngải Nhã liếc mắt nhìn qua, thật không biết dựa vào cô ấy có thể làm được cái gì, Tô Ngải Nhã chính mình cũng hoài nghi có phải đã tìm nhầm người hay không: “Muốn tôi chở cô về nhà không?”

“Không.” Cố Tiêu Tây lắc đầu, cô không còn mặt mũi trở về.

“Vậy cô muốn đi đâu?” Tô Ngải Nhã không kiên nhẫn lái xe với tốc độ chậm: “Đúng rồi, tại sao cô nói cô cùng Duật Tôn lại có thù oán.”

Cố Tiêu Tây cúi thấp đầu, cũng không nói gì.

“Cô không chịu nói rõ cho tôi biết, thì tôi như thế nào mà giúp cô trả thù được? Cô cũng không muốn đi tìm mẹ cô sao? Bà ta đầu óc không minh mẫn, giờ đang mùa đông có khi đang lang thang bên ngoài, nếu cô muốn cùng tôi hợp tác, tôi người quen biết không ít, có thể giúp cô tìm người.”

“Có thật vậy không?”

“Nói đi.”

Không thể nghi ngờ là vết thương đã kết vảy lành lại, cũng có thể một lần nữa xé mở ra.

Cố Tiêu Tây đơn giản kể lại sự việc, Tô Ngải Nhã cẩn thận xuống khoe miệng: “Duật Tôn thiếu nợ còn không ít.”

“Cô ý định làm như thế nào?”

“Đối phó với Duật Tôn cũng không dễ dàng gì, tôi phải suy nghĩ cẩn thận.”

Cố Tiêu Tây xoay mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ, cô đây là ngày đầu tiên được tự do: “Cô cho tôi xuống đầu đường phía trước, tôi có một chút việc.”

Tô Ngải Nhã dừng lại xe: “Tôi sẽ liên lạc cô bằng cách nào?”

“Kỳ thật, tôi tuy nhiên rất hận Duật Tôn, nhưng tôi nghĩ với hắn cũng không có biện pháp nào, tôi cũng không thể giúp được cô nhiều được.”

Tô Ngải Nhã lấy ra điện thoại di động của mình cứng rắn nhét vào trong tay Cố Tiêu Tây: “Cô cầm đi, đến lúc đó tôi sẽ liên lạc cho cô, chúng ta cùng chung kẻ thù là hắn, chờ tôi nghĩ ra cách, tôi sẽ nói cho cô biết.”

“Ai, điện thoại di động của cô.”

“Cô cầm đi, dù sao cũng không phải tiền của tôi.”

Cố Tiêu Tây nhìn qua chiếc xe Buick đẹp tuyệt trần rời đi, cô đứng ở đầu đường, lại mờ mịt không biết nên hướng nào.

Trên người vẫn còn mặc bộ quần áo tù trước đó, cô còn rất tuổi trẻ, cô đứng ở ven đường còn là một cô gái trẻ chưa lớn.

Cô cúi đầu đi lên phía trước, trong tay cầm cái túi, rồi đột nhiên nghe được bên tai có người gọi tên cô: “Cố Tiêu Tây?”

Cô ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy vòm mặt hăng hái của Nghiêm Trạ Thanh.

Cố Tiêu Tây không nghĩ tới nhắc chân lên muốn chạy, Nghiêm Trạ Thanh vội vàng ngăn ở trước mặt cô: “Cô ra tù rồi sao?”

Cố Tiêu Tây gục đầu xuống: “Phải.”

“Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống một chút đi.”

“Không cần.”

Nghiêm Trạ Thanh đi đến giữ chặt cổ tay của cô, Cố Tiêu Tây bị hắn một cái lôi kéo vào quán cà phê.

Hệ thống sưởi ấm làm ặt của cô đỏ hồng nổi bật lên, Cố Tiêu Tây về mặt câu nệ: “Cám ơn anh.”

“Cám ơn tôi cái gì?” Nghiêm Trạ Thanh nâng mi lên nhìn về phía cô.

“Nếu không nhờ lời của anh, tôi còn muốn ngồi lâu thêm vài năm tù, là anh mời luật sư cho tôi, tôi cũng biết rõ.”

“Kỳ thật, xét đến cùng đều là lỗi của tôi.” Nghiêm Trạ Thanh không chút nào chối bỏ trách nhiệm: “Nếu như không phải tôi mang cô đưa đến bên cạnh Duật Tôn, cô lúc này sẽ, vẫn còn vui vẻ mà đến trường.”

Hai con mắt Cố Tiêu Tây có chút ướt át: “Còn anh, có được khỏe hay không?”

“Tôi cùng Tô Nhu đã ly hôn.”

Cố Tiêu Tây ngạc nhiên không thể che giấu: “Tôi là không nên nói có gì hối tiếc, cần phải nói, chúc mừng cho anh.”

Nghiêm Trạ Thanh uống nhẹ miếng cà phê: “Hôn nhân của tôi và Tô Nhu, thời điểm đó lấy nhau về sau chính là sai lầm, hơn nữa về sau xảy ra nhiều chuyện, tôi cố ý muốn ly hôn, cô ta thay đổi rất nhiều, ba mẹ tôi cũng đành phải đồng ý.”

Lúc mới vừa ly hôn, Tô Nhu thường xuyên đi đến Nghiêm gia dây dưa, nhưng Nghiêm Trạ Thanh thái độ cương quyết, Tô Nhu cuối cùng cũng hết hy vọng, chuyện này cũng liền kết thúc, dù sao, yêu người đàn ông như vậy cũng quá mệt mỏi.

Tô Nhu biết rõ Nghiêm Trạ Thanh trong lòng không thể nào có cô một lần nữa.

“Cô sau này có tính toán gì chưa?”

Cố Tiêu Tây hai tay nắm chặt chén cà phê: “Trước tìm một công việc tốt, có thể gần nhà là được.”

“Nếu là có cái gì khó khăn, có thể tìm tôi.”

Cố Tiêu Tây gật đầu, càng là quan tâm, lại càng không muốn bị hắn trông thấy bộ mặt chật vật này, Cố Tiêu Tây có đến con đường cùng, cũng không thật sự nghĩ đến sẽ đi tìm Nghiêm Trạ Thanh.

Người đàn ông tường tận nhìn lấy gò má của cô, so với lần trước hắn đi trại giam thăm cô thì càng gầy hơn, nghĩ đến là bên trong ăn ở không quen, Nghiêm Trạm Thanh ánh mắt phức tạp kêu nhân viên phục vụ mang đến, giờ trên bàn không ít thức ăn, muốn cho Cố Tiêu Tây ăn thật ngon một chút.

Mạch Sanh Tiêu làm loạn qua một lần, ngày hôm sau tỉnh lại ngược lại thấy tỉnh táo không ít.

Duật Tôn thậm chí ngay cả cơ hội mở miệng nói chuyện với cô cũng không có, Thư Diễm nói không sai, không có tìm được thi thể chính là hy vọng lớn nhất, Mạch Sanh Tiêu đứng ở cửa sổ sát đất, cái này hy vọng xa vời đến gần như là không, nhưng cô cũng chỉ có dựa vào ý nghĩ này, mới có thể sống qua ngày được.

Lúc Duật Tôn đi vào phòng ngủ, Mạch Sanh Tiêu đang dùng ngón tay tại trên cửa sổ viết chữ.

Cô nghe được tiếng bước chân, quay đầu nhìn.

Mạch Sanh Tiêu khoé miệng cong lên, trong mắt hướng về phía hắn gi

ống như nâng lên nụ cười, Duật Tôn giạt mình, chỉ là chính mình nhìn lầm rồi.

114. Chương 114: Cô Là Uy Hiếp Của Hắn

Hắn không thể nhớ rõ, Mạch Sanh Tiêu đối với hắn cười như vậy, là vào lúc nào.

Duật Tôn đi đến sau lưng Sanh Tiêu, trong phòng điều hòa mở ra, tại cửa sổ thủy tinh còn đọng lại một tầng hơi nước.

Hắn giương mắt nhìn lên, trông thấy Mạch Sanh Tiêu dùng ngón tay ghi ra hai chữ “Đào Thần”, trong lòng Duật Tôn như bị một nhát dao đâm vào.

Cô đã học được như thế nào là bắt lấy từng đau đớn của mình, Sanh Tiêu thu tay lại, nhìn chăm chăm vào cái tên đó đến mất hồn.

Duật Tôn đi vào bên cạnh người cô, muốn nhìn trộm sự vui vẻ vừa rồi.

Mạch Sanh Tiêu hơi xoay người lại: “Anh đoán xem, vừa rồi tôi là vì cái gì mà đối với anh lại cười như thế?”

Người đàn ông trong lòng yên tĩnh bởi vì những lời này mà dâng lên mãnh liệt, Sanh Tiêu xuất thần nhìn về phía cửa ra vào: “Lúc anh đứng đó, tôi suýt nữa nhìn nhầm, tưởng Đào Thần đã trở lại.”

Cô để lại câu nói rồi muốn rời đi.

Duật Tôn nắm chặt lấy cổ tay của cô, năm ngón tay ra sức đến mức có thể đem xương cổ tay Mạch Sanh Tiêu bóp nát, Sanh Tiêu cắn răng nhịn đau, Duật Tôn hất tay một cái dè cô lên cửa sổ thủy tinh: “Mạch Sanh Tiêu, em thật cho rằng tôi đây dễ trêu chọc sao?”

“Nhìn đi, ác quỷ vĩnh viễn sẽ không biến thành thiên sứ được.” Mạch Sanh Tiêu nụ cười chứa đựng sự lạnh lùng: “Tôi thật sự rất tò mò, anh trước kia không phải như thế này, tôi trong tay anh ném qua nhiều ít đau khổ nên tôi biết rõ, tôi hết lần này đến lần khác khiêu khích sự chịu đựng của anh, dựa vào tính tình của anh thì đã sớm đem tôi xé nát ra mới đúng, anh cần gì làm ra bộ mặt ôn nhu sẵn sóc, Duật Tôn, tôi cũng muốn hỏi anh, anh có phải hay không đã yêu tôi?”

Cô mở ra một đôi mắt to rõ ràng nhìn thẳng buộc hắn đến đường cùng.

Duật Tôn nhìn qua môi cô hé mở ra nụ cười, cô cười châm chọc bén nhọn, giống như là đang chờ hắn diễn ra trò hay.

“Anh đối với em như vậy không tốt sao?”

“Rất tốt.” Mạch Sanh Tiêu vuốt tóc ngắn: “Duật Tôn, anh tốt nhất có thể tiếp tục như vậy, tôi sẽ hưởng thụ rất tốt.”

“Sanh Tiêu, anh nghĩ cùng em sẽ vui vẻ với nhau mà sống, không phải cho em nắm bắt lấy điểm đó mà uy hiếp anh.”

“Anh cũng sợ bị uy hiếp sao?” Mạch Sanh Tiêu ánh mắt trào phúng: “Tôi cứ nghĩ anh là bách độc bất xâm.”

“Uy hiếp của anh chính là em, em không biết sao?”

Sanh Tiêu thần sắc rõ ràng cứng đờ, cô nhân tiện cùng hắn ánh mắt gặp thoáng qua: “Tôi thiếu chút nữa lại bị anh lừa gạt lần nữa, Duật Tôn, anh là cao thủ tình trường, những lời này còn không phải là đặc bút xuống là thành văn sao?”

Mạch Sanh Tiêu đi tới, Duật Tôn nhanh chân tiến lên tự đằng sau ôm eo của cô, Sanh Tiêu không thể đi tiếp nên dừng chân lại: “Anh lại muốn như thế nào?”

“Sanh Tiêu, em nên nghe lọt tai lời của anh chút ít đi.”

Cô làm như không thấy, mắt diếc tai ngơ, so với bạo lực những câu nói này còn khó có thể tha thứ hơn.

Mạch Sanh Tiêu dùng sức tránh ra cánh tay của Duật Tôn, người đàn ông lấn người đè cô đặt xuống giường: “Cũng đã trở về hơn một tháng, em hoặc là đối với anh nói ra những lời độc ác, hoặc là một câu cũng không nói, Sanh Tiêu, em còn có vẻ mặt nào khác không?”

“Không được đụng vào tôi! ”

“Em cuối cùng cũng nói được một câu khác rồi.”

Mạch Sanh Tiêu mắt thấy hắn đè người xuống: “Anh muốn làm cái gì?”

Duật Tôn lấy tay kéo đi áo lông trên người cô: “Nếu anh làm em chán ghét đến như vậy, em cũng không có khả năng đối với anh có cái nhìn khác, anh cuối cùng sẽ dứt khoát cưỡng bạo, dù sao trong mắt em, anh cùng với cảm thú không khác gì nhau.”

Sanh Tiêu vội vàng đẩy ra hai tay: “Anh đừng động vào tôi, Duật Tôn, anh tránh ra đi! ”

Người đàn ông trong mắt hiện rõ lang tính, Mạch Sanh Tiêu nâng lên hai đầu gối, cô không thể nào chống lại sức lực của hắn: “Thả tôi ra, ngực tôi đau quá. . .”

Duật Tôn hai tay đặt tại bên cạnh người cô, Sanh Tiêu che trước ngực: “Vết thương của tôi hình như lại bị rách ra rồi! ”

Người đàn ông vội vàng xoay người ngồi ở mép giường, thần sắc hắn cấp bách: “Không có sao chứ?”

Mạch Sanh Tiêu cuộn tròn thân thể lại, đầu gối cơ hồ cong lên trước ngực, Duật Tôn nắm chặt hai vai của cô, tay kia đã tiến vào trong áo lông của cô.

“Anh chỉ là muốn nhìn xem vết thương của em một chút.”

Mạch Sanh Tiêu như đang tự cầm đá đập vào chân mình, hai tay cô giao nhau ngăn cản động tác Duật Tôn: “Tôi hiện tại cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, anh để cho tôi nằm yên tĩnh một mình đi.”

Cô lòng dạ đơn giản không thể gạt được người đàn ông.

Duật Tôn gối đầu lên cánh tay của mình nằm lại trên giường, Mạch Sanh Tiêu duy trì cùng một cái tư thế ngủ, cô căng thẳng phía sau lưng, sau một hồi lâu cũng không thấy sau lưng mình có động tĩnh gì, cô cẩn thận nghiêng đầu lại, lại phát hiện gương mặt phóng đại của hắn gần như sắp chạm đến chóp mũi của cô, cô gấp rút dừng lại quay trở về: “Tôi muốn nằm một mình.”

“Anh sẽ không động đến em.” Hắn đúng là không có động vào cô, chỉ là Sanh Tiêu tinh thần căng thẳng, sao mà ngủ được.

Mạch Sanh Tiêu kéo qua chăn mền bên cạnh sang, buồn bực trùm kín cả đầu tóc vào trong.

Cố Tiêu Tây ở lại bên ngoài đến rất khuya, trên người cô lại không có tiền, sau khi tạm biệt Nghiêm Trầm Thanh cô rẽ sang đường dành riêng cho người đi bộ đi đến bên công viên ngồi một lúc, nhìn thấy thời gian đã đã khuya, cô lúc này mới bắt xe đi về nhà.

Đi đến cái đầu hẻm kia, cô đứng thẳng lại không dám bước đi thêm một bước nào.

Cô sợ bên cạnh lại xuất hiện ra mấy người chụp ảnh đáng ghét, cô từ sau khi vào tù, ba mẹ còn muốn tiếp tục sinh sống tại nơi này, khẳng định chịu qua không ít khổ sở, nghe qua rất nhiều khinh bỉ.

Người ta đang lúc gặp rủi ro, chịu vươn tay giúp đỡ thì ít mà lại không thiếu người chê cười.

Cố Tiêu Tây thở sâu một cái, cúi mặt ở trước ngực sau đó bước nhanh qua ngõ.

Cô căng chặt khăn quàng cổ, che khuất đi nửa khuôn mặt.

May mà giờ này sắc trời đã tối, không có người trông thấy, cô như con chuột chạy nhanh qua đường bước đến đầu hành lang, vừa bước lên bậc thang, đã có người từ phía sau bước nhanh đi qua, đụng phải bờ vai của cô.

Cố Tiêu Tây bị đau, bàn tay vịn lấy vách tường.

“Ui, đây không phải là sinh viên giỏi Cố Tiêu Tây của trường Mỹ Thuật là sao?”

Hai chữ Mỹ Thuật làm cho Cố Tiêu Tây xấu hổ vô cùng, cô cũng không nói gì, con mắt rũ xuống bước nhanh đi đến cửa nhà.

“Đừng đi mà, Cố Tiêu Tây, cô không phải ngồi tù sao?” Người thanh niên bộ dạng cũng mới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, đầu nhuộm một màu vàng, là tiểu côn đồ lưu manh nổi tiếng ở nơi này, hần nắm chặt cổ tay của Cố Tiêu Tây không cho cô di chuyển: “Như thế nào ra tù lại cũng không nói một tiếng vậy, đi, để anh dẫn em đi ăn mừng một bữa.”

“Anh buông tôi ra! ” Cố Tiêu Tây không thể nhịn được nữa, hất tay một cái.

“Hê hê, lại làm ra bộ mặt không biết xấu hổ, người nào ở đây lại không biết cô làm gì, ở đây còn giả vờ thanh cao, cũng không phải việc gì mới lạ, tôi cũng không phải không trả tiền! ”

“Anh.”

Trong nhà cửa đột nhiên mở ra, đã nhìn thấy Cố cha cầm lấy cây chổi lao ra: “Thằng nhãi ranh này, xem ông đây có đánh không chết mày không! ”

“Ông dám! Lão già chết tiệt! ”

Cố cha lộ ra vẻ mặt tàn ác, vung cái chổi đánh qua, gã kia thấy thế, gấp rút chạy mất.

“Cha.” Cố Tiêu Tây giữ chặt lấy cổ tay của Cố cha: “Thân thể cha không được tốt, đừng có tức giận.”

Cố cha hạ xuống cây chổi trong tay, ông ngấm nhìn Cố Tiêu Tây, rồi xoay người đi vào trong nhà.

Cửa cũng vì đóng kín, cô chỉ đứng ở bên ngoài cũng không dám đi theo vào nhà.

Cố cha đem cây chổi đặt xuống bên cạnh, thấy Cố Tiêu Tây còn đứng ở ngoài kia: “Còn không vào đứng đó làm gì?”

Cô bước vào lấy tay đóng cửa lại.

Trong nhà so với lúc trước khi cô rời đi gần như là không có gì thay đổi, trên vách tường, vẫn còn treo kín mít những bức tranh của cô vẽ đã nhiều năm về trước, kỳ thật nhìn lại thấy vẫn còn rất đẹp, nhưng lại nhìn người cha, rõ ràng cho thấy đã già đi rất nhiều rồi.

“Sao đến giờ này mới về đến nhà?”

Cố Tiêu Tây yên lặng đứng ở trước tủ giày, tại chính ngôi nhà của mình, bộ dáng cũng rất câu nệ: “Con nghĩ nên chờ trời tối rồi mới trở về.”

Cố cha thở dài: “Tây Tây, con cũng đã vì phạm sai lầm mà phải chuộc tội, từ nay về sau đừng tiếp tục sai lầm nữa, con còn trẻ, ba mẹ còn trông cậy vào con rất nhiều.”

“Cha.” Cố Tiêu Tây trong cổ họng nghẹn ngào: “Mẹ của con đâu, còn chưa tìm thấy sao?”

Cố cha chống tay lên trán, lắc đầu, đồng hồ treo trên tường chỉ 10 giờ tối.

Cố Tiêu Tây biết rõ cha là vì đợi cô mới đến giờ này còn chưa đi ngủ: “Cha, cha đi nghỉ trước đi.”

“Tây Tây, mẹ con không có ở nhà, cha cũng không ngủ được.”

“Cha yên tâm đi, đã có bạn giúp đỡ đi tìm, nhất định là có thể tìm thấy.”

“Tây Tây, con từ hôm nay về sau, có nghĩ qua làm cái gì chưa?”

Cố Tiêu Tây nhìn vòng quanh bốn phía, Cố mẹ đúng là bị chuyện kia là cho kích động mà phát bệnh tâm thần, lúc bị thất lạc không khí còn chưa hoàn toàn lạnh như này, nhưng hôm nay, cũng không biết đang ở đâu chịu đựng ăn đói mặc rách. Cố Tiêu Tây trong mắt ướt át, giơ tay lên xoa xoa khóe mắt: “Cha, con ngày mai sẽ đi thị trường nhân tài tìm xem sao.”

“Ai, con chỉ có bằng cao trung, hiện tại ngay cả đứng bán hàng ở siêu thị đều tốt nghiệp đại học.” Cố cha nhú chặt lông mày, nhớ tới Cố Tiêu Tây thi đậu vào trường đại học Mỹ Thuật mà không thể tiếp tục học, liền cảm thấy hối tiếc: “Đúng rồi, cái thẻ này trả lại cho con.”

“Cái thẻ gì thế?”

“Nếu như có thể, chính con tìm thử xem có thể có việc nào khác phù hợp hay không?” Cố cha lấy trong túi quần ra tờ chi phiếu, đưa cho Cố Tiêu Tây: “Đây là do bạn của con đưa tới, bên trong có mười vạn đồng tiền, ba mẹ một phần cũng không động, ba đã nghĩ, chờ con ra tù có thể lấy nó mà làm ăn.”

“Cha, cái thẻ này là ai đưa cho cha?” Cố Tiêu Tây mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

“Không phải con cùng với người luật sư kia là bạn thân sao? Hắn nói sẽ nghĩ ra cách để cứu con.”

Bạn là luật sư?

“Hình dáng anh ta như thế nào?”

“Cao cao, mặc quần áo rất đẹp, có nhuộm tóc, màu nâu thì phải.”

Nghiêm Trạ Thanh.

Người mà Cố Tiêu Tây

nghĩ đến đầu tiên chính là hắn.

“Tây Tây, con làm sao vậy?”

“Dạ, không sao.” Cố Tiêu Tây nắm chặt trong tay tờ chi phiếu, tấm thẻ bị ghì chặt trong lòng bàn tay của cô, tạo thành vết hằn nhỏ màu đỏ.

“Lúc anh ta đến đây, đã nói những gì?”

“Liền hỏi cha mẹ một ít chuyện của con, còn hỏi con trước khi gặp chuyện có phải đã trở lại nhà.”

Cố Tiêu Tây càng khẳng định đó là Nghiêm Trạ Thanh.

“Cha, bắt đầu ngày mai con cùng với cha đi một vòng tìm mẹ, con tin chắc mẹ sẽ không đi được quá xa, nhất định có thể trở lại bên cạnh chúng ta.”

Cố Tiêu Tây an ủi xong Cố cha, trở về đến trong phòng mình, thì ra khung vẽ tranh của cô vẫn còn đặt ở vị trí cũ, cô khóa trái cửa phòng, ngủ không được, cầm bút lên tại trên giấy Tuyên Thành nhẹ nhàng vẽ ra vài đường, học giỏi vẽ tranh cũng không đơn giản, chỉ là màu vẽ cùng giấy Tuyên Thành, bút chính là đối với cô mà nói là con số không nhỏ. Cố Tiêu Tây ánh mắt nhìn chăm chú vào trên ngón út, lúc trước, Duật Tôn vì ép cô đi cạy cánh sắt tự thú, thiếu chút nữa đã phé bỏ một ngón tay của cô.

Nếu không phải Mạch Sanh Tiêu cầu xin.

Cố Tiêu Tây tập trung tinh thần, đợi đến khi dừng bút, trên giấy bức tranh rõ ràng hiện ra bức họa là một người đàn ông.

Cô đầu ngón tay lướt qua mặt người đàn ông, khóe miệng kìm lòng không được giương lên.

Mạch Sanh Tiêu ngồi trong phòng khách, dì Hà một phút cũng không rời mắt khỏi cô, cô biết là do Duật Tôn cố ý sai bảo, Sanh Tiêu xuất thần nhìn chăm chăm ngoài vườn, ánh mặt trời chiếu vào từng góc sân, sắp đến lễ mừng năm mới, bên ngoài khăng định mười phần náo nhiệt.

Lúc này cô lại nhớ tới năm trước, Đào Thần ở nhà chuẩn bị lễ mừng năm mới, còn có ba Đào cùng với mẹ Đào, cho cô một cảm giác ấm áp như đang ở nhà.

Mạch Sanh Tiêu đứng dậy đi đến phòng bếp, dì Hà đang chiên sủi cảo, nhìn thấy cô, liền đem một đĩa sủi cảo đến trước mặt cô: “Sanh Tiêu, nếm thử một cái đi, cô thích nhất là làm bằng cải trắng.”

Mạch Sanh Tiêu vội vàng quay đi, trong cổ họng truyền đến một trận buồn nôn, cô vịn khung cửa kìm chế không được mà nôn khan.

115. Chương 115: Mạch Sanh Tiêu Nghi Ngờ Mang Thai

Dì Hà vội vàng đem sủi cảo bỏ xuống: “Sanh Tiêu, làm sao vậy?”

Mạch Sanh Tiêu cũng không nôn ra nữa, dì Hà đỡ cô ngồi trở lại ghế sofa: “Để tôi đi lấy cho cô ly nước.”

Uống hết nửa ly nước ấm, Sanh Tiêu lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn nhiều: “Không có việc gì, có thể do chưa ăn sáng.”

Dì Hà là người từng trải, bà nhìn chăm chăm mặt trắng bệch của Mạch Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, cô có phải hay không đã mang thai?”

“Không thể nào! ” Cô không chút nghi ngại ngắt câu nói của dì Hà: “Tuyệt đối không có khả năng đó.”

“Chuyện này, kỳ thật chỉ có cô là biết rõ ràng nhất, có một số việc hàng ngày như vậy mà trùng hợp, cô đã nói không thể nào, thì chắc là vậy.”

Mạch Sanh Tiêu nắm chặt ly nước, cô cùng Duật Tôn chỉ có lần kia tại du thuyền, ngàn vạn lần không nên, không nên có chuyện trùng hợp này.

Trước khi ly hôn, cô đã từng thử không dưới một lần quan hệ mà không dùng thuốc tránh thai hay biện pháp tránh thai an toàn nào, nhưng chưa lần nào mang thai cả, Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, tuyệt đối không có khả năng.

“Oe, oe.”

Sanh Tiêu khổ sở ngồi trở lại ghế sofa, cô đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào lòng bàn tay, kinh nguyệt mới qua chừng mười mấy ngày, cho dù thật sự có, chắc cũng không sớm như thế mà có biểu hiện. Cô nghe dì Hà nói qua một câu khiến cho cô phập phồng lo sợ: “Dì Hà, chuyện này, dì đừng nói cho anh ta biết, con chỉ là cảm thấy buồn nôn thôi, lát nữa uống thuốc đau dạ dày vào là sẽ không sao.”

Dì Hà lộ ra vẻ mặt do dự, biểu hiện này của Sanh Tiêu cùng với mang thai không khác biệt lắm, bà nhẹ gật đầu, lên tiếng: “Được rồi.”

.
. .
.

Lúc ăn cơm chiều, dì Hà cố ý đã làm nhiều món ăn thanh đạm, Duật Tôn liếc mắt qua: “Dì Hà, đồ ăn bữa nay sao có thay đổi vậy?”

Mạch Sanh Tiêu cầm lấy chiếc đũa: “Là tôi muốn ăn đơn giản thế này.”

“Em quá gầy, nên ăn tốt hơn.” Duật Tôn lấy đĩa thức ăn mặn duy nhất đặt trước mặt của Mạch Sanh Tiêu, hẩn gấp một miếng thịt sườn vào trong chén cô.

Sanh Tiêu tránh không được, cảm thấy trong cổ họng dè nén không được cơn buồn nôn theo từ dạ dày xông thẳng đến cửa miệng, cô cố nén không cho nôn ra, cô gấp rút gấp miếng thịt trong chén bỏ ra trên mặt bàn: “Dì Hà, nhanh lấy cho con ly nước đến đây.”

Mạch Sanh Tiêu ăn tiếp phần cơm, cầm ly nước của dì Hà đưa đến uống mấy ngụm.

“Anh gấp thức ăn cho em như vậy cũng thấy buồn nôn sao?” Duật Tôn khuôn mặt tuần tú lạnh lùng, liếc nhìn miếng thịt bị ném trên bàn gần bên tay hẩn.

Lần này, Sanh Tiêu ngược lại chỉ có cử chỉ vô tâm, cô gấp vài cái trong chén cơm: “Thôi, tôi ăn không vô.” Nói xong, muốn đứng lên.

Duật Tôn bỏ xuống bát đũa trong tay: “Em nếu không muốn cùng anh ngồi cùng một chỗ, thì anh đi.”

Người đàn ông đẩy cái ghế ra, dì Hà vòng qua trước bàn ăn: “Duật thiếu, để tôi mang cơm tối lên thư phòng cho cậu.”

Duật Tôn gật đầu, xoay người đi lên lầu hai.

Mạch Sanh Tiêu ánh mắt nhìn lên, con mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng người đàn ông rẽ lên cầu thang rồi biến mất, khẩu vị của cô cũng không bởi vì hành động rời đi lần này của người đàn ông mà tốt lên được, dì Hà đi vào phòng bếp, mang lại một đĩa trái cam đã cắt ra đi tới: “Ăn một chút trái cây đi.”

Dì Hà đem cơm tối đã chuẩn bị xong mang lên lầu cho Duật Tôn, đi vào phòng sách thì, nhìn thấy người đàn ông đang mất hồn ngồi trước màn hình máy tính, hai chân hẩn duỗi thẳng ra, hoàn toàn đem thân thể dựa hết vào trong ghế sa lon làm bằng da thật.

“Duật thiếu.”

Duật Tôn hoàn hồn, trông thấy dì Hà bước đến, hẩn mày kiếm khóa chặt: “Dì mang xuống đi, tôi cũng ăn không vô.”

“Như vậy sao được, có câu nói sức khỏe quan trọng hơn cả tiền bạc, không ăn cơm, ngay cả người sắt cũng không sống nổi.”

Duật Tôn xếp lại tài liệu trên bàn.

“Mấy ngày nay, Sanh Tiêu khẩu vị cũng không tốt.” Bà giống như vô tình đề cập đến chuyện này.

“Cô ấy nhìn thấy tôi, thì ở đâu còn có thể nuốt trôi cơm.” Duật Tôn cong môi cười yếu ớt, phác hoạ đường cong lại càng khổ sở.

“Không phải, buổi trưa tôi theo nhìn cô ấy, Sanh Tiêu cũng ít động đũa, nhất là mấy ngày nay.” Dì Hà không có nói rõ, cũng đã cho Duật Tôn hiểu ra cái gì đó. Người đàn ông cũng không nghĩ đến phương diện nào khác, hẩn chỉ cho rằng, Mạch Sanh Tiêu còn chưa quên được chuyện của Đào Thần, cô không muốn gặp lại hẩn, trong lòng cất giấu nhiều chuyện thương tâm, nên khẩu vị tất nhiên là không tốt.

“Dì hỏi một chút ngày mai cô ấy muốn ăn món gì, dựa vào khẩu vị của cô ấy mà làm.”

“Vâng.” Dì Hà để thức ăn lên trên bàn sách.

Lúc xuống lầu, chén cơm kia Sanh Tiêu hình như cũng không đụng vào, cô ngồi ở ghế sofa trước mặt, bụng cảm thấy đói, lại một mực ăn không trôi, bên cạnh có vài vỏ quả cam, Mạch Sanh Tiêu nhìn qua chậu hoa bên cạnh tí vi đến xuất thần, cô lúc trước khẩu vị dù không tốt thế nào, cũng sẽ không giống như hôm nay như vậy, buồn nôn đến muốn ói ra ngoài.

Sanh Tiêu bực tức nghịch tóc rơi trên má, trong lòng lo lắng càng lúc càng tăng thêm, cô đứng người lên, vịn lan can đi lên lầu.

Hôm sau.

Dì Hà dọn dẹp xong nhà bếp đi ra, thấy Sanh Tiêu tay cầm túi xách: “Sanh Tiêu, cô muốn đi ra ngoài sao?”

“Vâng, trong phòng quá buồn tẻ, muốn đi ra ngoài dạo một chút.” Mạch Sanh Tiêu nói xong rồi rời đi.

“Sanh Tiêu, cô chờ một chút, tôi đi cùng với cô.”

Mạch Sanh Tiêu đứng ở trong phòng khách, cô cầm lấy áo khoác và khăn quàng cổ: “Không cần, dì Hà, con có hẹn với Thư Diễm rồi đi ra ngoài một chút thôi, sẽ trở về ngay.”

“Sanh Tiêu, Duật thiếu đã căn dặn, cô nếu có đi ra ngoài thì tôi phải đi cùng, nếu không thì tôi phải nghỉ làm, Sanh Tiêu, lúc các cô đi dạo phố tôi đi ở phía sau là được.” Dì Hà mặc vào áo lông, đã nhất định cùng nhau đi ra ngoài.

Mạch Sanh Tiêu thần sắc không vui ngồi trở lại trên ghế sa lon: “Anh ta làm vậy là có ý gì, muốn nhốt con sao? Có phải là con ngay cả một chút tự do của bản thân cũng không có?”

Dì Hà đứng ở bên cạnh cũng không nói gì.

Sanh Tiêu lời nói nhẹ nhàng hơn chút ít: “Dì Hà, thật xin lỗi, con không phải nói dì.”

“Tôi không sao.”

Mạch Sanh Tiêu cũng không muốn cho Duật Tôn biết chuyện cô đi ra ngoài, không còn cách khác, chỉ đành phải chịu cho dì Hà đi theo.

Hai người đi ra khỏi Ngự Cảnh Uyển, Sanh Tiêu cố ý muốn ngồi xe bus, cô ngồi ở hàng cuối cùng, bên trong mở ra máy điều hòa, rất ấm, lại có vẻ rất buồn tẻ. Cô căn bản không có hẹn cùng Thư Diễm, sau khi Đào Thần gặp chuyện không may, cô không có tâm trạng nào ra ngoài, làm sao mà có thể nghĩ đến đi dạo phố.

Mạch Sanh Tiêu nhìn qua bên đường thoáng hiện lên nhà thuốc, cô hơi nhếch bờ môi, không biết nên tìm gì lý do gì cho dì Hà rời khỏi một lúc.

Hai người tới đường dành riêng cho người đi bộ, Sanh Tiêu hai tay bỏ vào trong túi quần: “Dì Hà, chúng ta đi uống cà phê đi.”

“Sao?”

Mạch Sanh Tiêu đã bước vào trước, vừa lúc đó Nghiêm Trạ Thanh cũng từ trong quán cà phê đi ra, cùng cô nhìn thấy nhau.

Người đàn ông giật mình run lên, trên mặt anh tuấn lộ ra vẻ khó có thể tin được, hắn không khỏi kéo tay Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, thật là em sao?”

Mạch Sanh Tiêu rút tay đưa về.

“Sanh Tiêu, khoảng thời gian trước nay em sống ở đâu?” Nghiêm Trạ Thanh thần sắc kích động: “Đi, chúng ta đi vào trong ngồi một chút.”

Mạch Sanh Tiêu không hỏi qua dì Hà bên cạnh, cô gật đầu: “Được.”

Dì Hà có chút lúng túng, Sanh Tiêu thấy thế, mượn cơ hội để bà rời đi: “Dì Hà, con nghĩ muốn ăn món nôi dân Du Long Tứ Hải, đi đi mua giúp con một phần đi, con cùng anh ta ngồi xuống một lát, đi mua xong chúng ta sẽ về.”

“Cái này.” Dì Hà nhận ra Nghiêm Trạ Thanh, rồi nghĩ giữa hai người bọn họ chắc sẽ không có chuyện gì: “Được rồi.”

Nhân viên phụ vụ đem cà phê nóng hổi đưa đến.

Mạch Sanh Tiêu hai tay đặt ở trên đầu gối, vết sẹo ở cổ tay phải bị đồng hồ che khuất.

“Sanh Tiêu, anh đang đi tìm em ở khắp nơi, em làm sao mà đột nhiên lại mất tích vậy?”

Mạch Sanh Tiêu dùng cái thìa nhỏ khuấy cà phê nồng đậm: “Em không có mất tích.”

“Vậy em ở đâu?” Nghiêm Trạ Thanh tỉnh thần sáng láng, nghĩ đến những chuyện gần đây đều thích hợp: “Anh cùng Tô Nhu đã ly hôn, em biết không?”

Mạch Sanh Tiêu một chút giật mình: “Hả?”

“Anh đi tìm em khắp nơi, nhưng lại không có gặp lại em, Duật Tôn khi đó tìm nữ sinh của Hoa Nhân. . . .”

Sanh Tiêu cũng không muốn nghe đến cái sự thật đã qua này từ trong miệng hắn nói ra: “Trạ Thanh, em đã sống rất tốt, anh phải biết, giữa chúng ta thật sự là không có khả năng.”

“Sanh Tiêu.”

Mạch Sanh Tiêu tính đã qua thời gian, dì Hà đi bộ đi mua, đến nơi lại phải cộng thêm thời gian xếp hàng, ít nhất cũng mất nửa tiếng đồng hồ.

Cô bộ dạng hoàn toàn không yên lòng, Nghiêm Trạ Thanh nhìn ra.

“Anh biết rõ, có một số việc đã qua rồi sẽ khó có thể mà quay lại, anh bây giờ nhìn thấy em bình yên vô sự, anh cũng yên lòng.” Nghiêm Trạ Thanh liếc nhìn gò má Sanh Tiêu, cô đã cắt tóc ngắn, khuôn mặt gầy đi chỉ còn bằng bàn tay lớn vậy.

Mạch Sanh Tiêu nghe vậy, không khỏi có chút động lòng: “Anh tại sao lại ly hôn với Tô Nhu?”

Khi đó, đã yêu đến chết đi sống lại, thì ra điều gì cũng bị thời gian làm mai một đi.

“Anh vốn là không ý định cùng Tô Nhu kết hôn, anh hiện tại mới hiểu được, thật sự miễn cưỡng là không thể hạnh phúc.” Nghiêm Trạ Thanh tự giễu nhẹ nhấp một chút cà phê: “Anh nghĩ, lúc ấy nếu như anh hiểu được như thế nào là quý trọng, anh và em cũng sẽ không giống như bây giờ, em đối với anh, cách xa giống như hai người xa lạ.”

“Có lẽ, thật sự là duyên phận trời đã định, cho dù chúng ta lúc trước có thể đi đến cùng với nhau, nói không chừng cũng sẽ không có tương lai, em đến cuối cùng cũng không phải là người để cho anh chờ đợi.” Mạch Sanh Tiêu lời nói ra cực kỳ nhẹ, cô ánh mắt suy tư nhìn về phía ngoài cửa sổ, tay phải đem chén cà phê đặt lại trên bàn: “Thật xin lỗi, em muốn đi qua bên cạnh mua một ít đồ, sẽ quay lại ngay.”

Mạch Sanh Tiêu sợ Nghiêm Trạ Thanh sẽ muốn đi cùng, liền cố tình đem túi xách đặt lại ở trên mặt ghế, cô bước đi ra khỏi quán cà phê, đi vào trong tiệm thuốc bên

cạnh.

“Chào cô, xin hỏi cô cần gì?”

Sanh Tiêu đến gần quầy thuốc: “Cho tôi một que thử thai.”

Cô trả tiền xong, đem hóa đơn cùng với que thử thai nhét vào trong túi quần.

Trở lại quán cà phê, thấy dì Hà vẫn chưa về, Mạch Sanh Tiêu thở dài ra một hơi, rất nhanh trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Cô đi trở về ngồi đối diện Nghiêm Trạ Thanh: “Em đi mua một hộp thuốc si-rô, hai ngày này cổ họng có chút khó chịu.”

“Không có sao chứ?”

“Không có gì đáng lo.” Sanh Tiêu cầm lấy chén cà phê còn để lại trên bàn, hai người vừa nói tiếp mấy câu, dì Hà cầm một phần nổi dán đi tới.

“Chúng tôi còn có việc khác, hôm nào gặp nhau lại nói chuyện tiếp.” Mạch Sanh Tiêu cầm lấy túi sách bên cạnh.

Nghiêm Trạm Thanh gật đầu, rồi lên tiếng: “Anh đưa em về.”

“Không cần.” Sanh Tiêu vội vàng từ chối: “Em cùng dì Hà còn muốn đi mua vài thứ.”

Người đàn ông đưa mắt nhìn theo bóng lưng đã đi xa của cô, cũng không lập tức ra về, mà là ngồi trở lại trong ghế. Gần một năm không gặp, lại lạ lẫm, giống như trước giờ chưa từng có thân thiết qua.

. . .

Đi ra khỏi quán cà phê, dì Hà đưa nồi dán vừa mới mua được cho Mạch Sanh Tiêu: “Cô ăn đi, vẫn còn nóng đây.”

Sanh Tiêu trong mắt nóng lên, lòng cảm thấy rất áy náy.

Cô đưa tay cầm lấy, đúng lúc nhìn thấy bên cạnh có tiệm bán đồ con nít Anh Phường, cô kéo cánh tay dì Hà đi vào, mua cho cháu của dì Hà không ít quần áo mới và vài món đồ chơi.

Trở lại Ngự Cảnh Viên, Duật Tôn còn chưa trở về.

Sanh Tiêu lấy cớ nói muốn đi ngủ, cô vội vàng đi lên lầu, đi vào phòng tắm sau đó khóa cửa lại.

Hai tay cô chống tại trước gương, vài ngày ăn không ngon, sắc mặt càng phát ra tái nhợt tiều tụy.

Cô nghĩ, cô sẽ không xui xẻo như vậy.

Mạch Sanh Tiêu xé mở que thử thai ra, đợi sau khi kiểm tra đo lường, rõ ràng hai vạch rõ ràng làm tiêu tan hết tất cả hy vọng của cô.

.
. .
.

Cô mang thai.

116. Chương 116: Hẳn Muốn Có Một Đứa Con

Mạch Sanh Tiêu đầu óc trống rỗng.

Cô hoàn toàn nghĩ không ra được phải phản ứng thế nào, đứa bé này, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô. Sanh Tiêu khom lưng, tát nước lạnh vào mặt mình, cô cùng Duật, chỉ vốn vẹn có một lần này, lại thật sự có con.

Mạch Sanh Tiêu giơ lên tay phải nện vào trên gương, mang theo bọt nước bay ra, vỡ thành những giọt nhỏ. Cô đem toàn bộ vật đó ném vào trong bồn cầu tự hủy đi, Sanh Tiêu lau sạch sẽ nước đọng trên mặt, kéo cửa ra chuẩn bị đi ra ngoài.

“Anh. . . .” Cô giật mình, nhìn thấy Duật Tôn đang đứng ngoài cửa, cô cố tự bình tĩnh lại: “Anh về rồi à.”

“Em làm sao vậy? Sắc mặt rất khó coi.”

Mạch Sanh Tiêu lướt qua Duật Tôn, cô đi vào mép giường: “Không có việc gì.”

“Hôm nay có đi ra ngoài?”

Sanh Tiêu trong lòng ức chế không khỏi khấn nguyện, cô cố ý lên tiếng: “Anh có ý gì chứ? Tôi ra khỏi cửa nhất định phải cho dì Hà đi theo sao? Tôi muốn được tự do, anh hiểu không?”

Người đàn ông nâng lên chiếc cầm thon nhọn, giống như đang chờ cô nói tiếp nửa câu còn lại.

Mạch Sanh Tiêu thừa cơ nói ra: “Tôi sau này muốn đi ra ngoài, không hy vọng có người đi theo.”

“Không được.” Không nghĩ tới, người đàn ông một tiếng cự tuyệt.

“Tại sao chứ?” Sanh Tiêu không khỏi tức giận.

“Không tại sao hết.” Duật Tôn chán ghét kiểu tranh luận nhát nhẽ này, nếu cứ xem như không có gì, so với hấn càng cường ngạnh thì còn có thể làm giảm bớt lửa giận tốt hơn, giống như hiện tại. Mạch Sanh Tiêu nhìn theo mặt hấn, thấy không có khả thi, cô đứng người lên đi nhanh xuống dưới lầu.

Ăn cơm tối xong, Sanh Tiêu liền lên lầu, cô ngồi co gối trên giường.

Đứa bé này, cô sẽ không cần, cũng không thể muốn.

Mạch Sanh Tiêu tuyệt đối sẽ không vì Duật Tôn mà sinh con, cô xem hấn như kẻ thù, hận không thể cùng hấn phải bỏ sạch sẽ hết quan hệ, làm sao có thể sống rồi sinh con ình thêm liên lụy. Sanh Tiêu hai tay ôm lấy đầu gối, nếu cô muốn đi ra ngoài thì Hà nhất định muốn đi theo cùng, cho dù muốn mua thuốc thì cũng không có cơ hội.

Hôm nay nếu không phải gặp gỡ Nghiêm Trạm Thanh, dì Hà chắc chắn một bước cũng không rời.

Người và vật không còn, nếu như đổi lại trước ly hôn, cô trong bụng mang đứa con của Duật Tôn, chắc chắn sẽ mừng rỡ như điên. Mạch Sanh Tiêu cầm lấy quả cam đặt ở bên cạnh, biểu hiện của cô rất rõ rệt, nếu cứ tiếp tục như thế này, khẳng định không thể giấu được Duật Tôn.

Người đàn ông lúc lên lầu, thấy Sanh Tiêu cuộn tại một bên của giường lớn, lông mi nhẹ rũ xuống, hô hấp trầm ổn, làm như đang ngủ.

Hấn mới đi tiến vào phòng, chợt nghe đằng sau truyền đến tiếng gõ cửa.

“Duật thiếu, quần áo Sanh Tiêu.”

Duật Tôn mở cửa, nhận lấy áo khoác hôm nay Mạch Sanh Tiêu đã mặc đi ra ngoài, hấn đóng cửa lại, vừa đi hai bước, đã nhìn thấy một vật gì đó rớt xuống tại bên chân, Duật Tôn khom lưng nhặt lên, mở ra nhìn kỹ, thì ra là hóa đơn của tiệm thuốc.

Trên mặt giấy in rõ ràng: Que thử thai, 16. 8 đồng.

Duật Tôn hẹp dài mắt phượng nhẹ nheo lại, hấn bước chân đi ra ngoài, đi xuống dưới lầu: “Dì Hà.”

Dì Hà lau sạch hai tay: “Duật thiếu, có gì căn dặn?”

“Sanh Tiêu hôm nay đi đến tiệm thuốc sao?”

Dì Hà lắc đầu.

Duật Tôn xoay người chuẩn bị đi lên lầu, hấn nghĩ ra điều gì đó, lại xoay người: “Dì có rời khỏi cô ấy lúc nào không?”

“À, có. Sanh Tiêu nói cô ấy muốn ăn nôi dán, kêu tôi đi cho cô ấy, Sanh Tiêu lúc ấy ngồi tại quán cà phê chờ tôi.”

Duật Tôn dừng chân lại: “Tôi nhớ được dì hai ngày trước nói Sanh Tiêu khẩu vị không tốt, dì Hà, theo ý dì, cô ấy không phải là bị bệnh phải không?”

“Việc này.” Dì Hà mặc dù trong lòng có nghi ngờ, cũng không dám tự mình đoán bừa: “Tôi không biết.”

Duật Tôn cũng không lại truy vấn, hấn cầm áo khoác của Mạch Sanh Tiêu trở lại phòng ngủ.

Sanh Tiêu giấc ngủ không yên, nghe được tiếng động liền mở mắt.

Duật Tôn che giấu sắc mặt, hào quang trong mắt không ít sáng ngời, hần sải bước đi đến trước giường, tầm mắt chạm vào đôi mắt yên tĩnh của Sanh Tiêu, sau lại ảm đạm đi nhiều: “Anh thấy em cơm tối cũng không ăn được nhiều, anh bảo dì Hà mang một ít sủi cảo cho em.”

“Không cần.” Mạch Sanh Tiêu nửa ngồi dậy, người đàn ông đứng tại trước người của cô một hồi lâu, cuối cùng cũng không thấy Sanh Tiêu có ý định mở miệng, cô quả nhiên không có muốn nói chuyện này cho hần biết.

Duật Tôn cũng chỉ là có lòng nghi ngờ, cũng không xác định được.

“Anh thấy em thân thể không tốt, ngày mai, anh sẽ cho Từ Khiêm tới xem bệnh cho em.”

“Không cần!” Mạch Sanh Tiêu lời nói kích động, giọng nói gay gắt, cô ý thức được mình có vẻ quá lỗ, vội vàng sửa lại: “Có bệnh gì mà xem, bệnh hay không có bệnh tôi còn có thể không biết sao?”

Duật Tôn vòng qua giường lớn đi đến trước mặt cô: “Anh thấy trước đây em cũng không thích ăn những loại trái cây này.” Hần mắt phượng liếc qua đầu giường đang để quả cam.

Mạch Sanh Tiêu giấu không được lo lắng, cô bỗng nhiên đứng người lên: “Chuyện của tôi không cần anh quan tâm, Duật Tôn, anh còn có thể quan tâm là tôi có khó chịu hay không sao? Anh không phải chỉ cần đem tôi nhốt lại bên cạnh anh là đủ rồi sao? Về phần tôi sống có được hay không, anh bắt buộc cũng không được.”

Người đàn ông cũng không nói lời nào.

Sanh Tiêu nằm lại trên giường, Duật Tôn đi vào phòng tắm tắm rửa, hần đi ra thì tóc đã được sấy khô, Mạch Sanh Tiêu cảm giác được một bên giường lõm xuống dưới, phần eo bị người đàn ông vòng tay qua ôm: “Sanh Tiêu, chúng ta sinh một đứa con đi.”

Sanh Tiêu đột nhiên giật mình: “Anh nói cái gì?”

Cô còn tưởng rằng, cho dù Duật Tôn biết rằng cô mang thai, cũng sẽ không muốn đứa con này, Mạch Sanh Tiêu tim đập muốn nhảy lên đến cổ họng.

“Anh nói, chúng ta nên sinh một đứa con.”

Hần môi mỏng khẽ sát bên tai Mạch Sanh Tiêu, lời nói rất nhẹ, rất ôn nhu, giống như một làn gió xuân thán ba đang vuốt ve trên cổ, Mạch Sanh Tiêu không khỏi co lại, cô lại cảm giác toàn thân lạnh đến run người: “Duật Tôn, anh tại sao đột nhiên lại nghĩ muốn có một đứa con?”

“Có đứa con, Sanh Tiêu, chúng ta có thể hạnh phúc bên nhau không?” Duật Tôn chống tay nâng nửa người lên, hần tưởng tận xem xét khuôn mặt dưới thân này, Mạch Sanh Tiêu sắc mặt trắng bệch, cô cũng không phản ứng kịch liệt như bình thường, mà là ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm vào một chỗ.

Cô xoay người nằm ngang, hai mắt nhìn về phía Duật Tôn.

Cô nhớ tới những chuyện kia cắm vào xương tủy đau nhức, trong nội tâm hận ý muốn lan ra, nó không ngừng ăn mòn ăn đứt vào trái tim yếu ớt này của Mạch Sanh Tiêu, cô nhớ tới chuyện Đào Thần chết thảm, nhớ tới Duật Tôn yêu thương Mạc Y sau đó tuyệt tình, nhớ tới Mạch Tương Tư phải trôi qua những ngày ở trong tù.

Sanh Tiêu nhắm chặt hai mắt: “Anh nghĩ cũng đừng nghĩ đến, tôi sẽ không sinh con cho anh.”

Cô xoay người, đem bóng lưng quay qua phía Duật Tôn.

“Vậy nếu là em đã mang thai, em phải làm sao với nó bây giờ?” Duật Tôn không khỏi hỏi tới.

Mạch Sanh Tiêu tim đập mạnh, nghe lời nói của Duật Tôn, cô không dám suy đoán hần là đã biết hay chưa, cô cắn chặt khóa miệng, không nói gì thêm.

Duật Tôn đưa tay rơi trên bờ vai của cô, Sanh Tiêu đột nhiên cảm thấy hình như có sức nặng ngàn cân đè xuống, dạ dày cô như đang co thắt không hề thoải mái, lại không dám nôn ra.

Thông minh như hần, lúc trước nghe dì Hà miêu tả qua, cùng với Mạch Sanh Tiêu lúc này khác thường, Duật Tôn đã có thể đoán được cô tám chín mươi phần là đã mang thai, người đàn ông nằm lại trên giường, cánh tay của hần gối xuống dưới cổ, khoe môi lạnh lùng không tự giác nâng lên.

Hần nhớ tới mỗi lần đến nhà Nam Dạ Tước, Đồng Đồng cũng đều ôm lấy cổ của hần rồi trèo lên đùi hần mà ngồi. Duật Tôn cười nhẹ, không biết con của hần, sinh ra sẽ giống như hần, hay là giống Mạch Sanh Tiêu nhiều hơn.

Trong lòng người đàn ông đã bị đóng băng lâu như thế nay đã tan chảy ra, hần nhất định phải cho con của mình một cuộc sống đầy đủ lúc nhỏ, hần sẽ tự tay mình dạy con đánh đàn, đem tất cả các thứ tốt nhất trên đời này đưa đến trước mặt cho con.

Duật Tôn từ đầu đến cuối cũng không có vạch trần Sanh Tiêu.

Hần trước khi ra cửa thì gọi dì Hà đến bên cạnh: “Dì Hà, Sanh Tiêu gần đây cơ thể không được tốt, dì đừng để cho cô ấy đi ra khỏi Ngự Cảnh Uyển, nếu cô ấy nhất định đi ra ngoài, thì dì gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ lập tức trở về ngay.”

“Vâng.”

Duật Tôn vẫn cảm thấy không yên tâm: “Dì lúc ở nhà thì nhìn xem cô ấy nhiều hơn, không thể để cho cô ấy một mình ra khỏi cửa.”

Dì Hà đáp ứng.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở ngoài sân thượng, Duật Tôn nói cho cô ý tứ đã rõ ràng, hần gửi hy vọng vào đứa bé này, có thể làm cho quan hệ của bọn họ đang rơi xuống đến hố băng sâu một lần nữa lại ôn hòa trở lại. Sanh Tiêu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hôm nay bắt đầu rơi trận tuyết đầu tiên của mùa đông, nhiệt độ hạ xuống rất nhanh, tuyết như lông ngỗng bay bồng giữa trời, cô vươn tay ra, bởi vì khoảng cách rất xa, lòng bàn tay cũng không thể nào chạm đến được.

Hần mang đến cho cô toàn bộ tổn thương, lại muốn dùng một đứa con để cứu vãn, Mạch Sanh Tiêu chịu không được chóp mũi chua xót, tay cô đặt tay xuống bụng dò xét, căn bản nhìn không ra chỗ bụng bằng phẳng này lại có một sinh mệnh bé nhỏ tại đây đang yên lặng mà phát triển, cô mặc áo khoác đứng dậy, đi xuống dưới lầu.

Dì Hà đang quét dọn vệ sinh, phòng khách TV đang phát bản tin tức.

Mạch Sanh Tiêu ngồi vào trước ghế sofa.

“Sanh Tiêu, cô xem tin tức không?” Dì Hà ngừng lại công việc trong tay: “Bản tin có nói đến một người phụ nữ, khi đó không hiểu chuyện để xảy mất một đứa con, hôm nay mười năm đã trôi qua, cô ấy mỗi ngày ngóng trông có thể có một đứa con, cuối cùng cũng không được như mong ước, haiz. Thật sự là rất đáng thương.”

Mạch Sanh Tiêu không có trả lời, dì Hà nhìn thấy sắc mặt của cô, nói tiếp: “Hiện tại chồng cô ta vô cùng lo lắng, dẫn theo cô mỗi ngày tìm đến các bệnh viện, cái này không, biết là không thể mang thai, hai vợ chồng bất hòa muốn ly hôn.”

Sanh Tiêu ánh mắt rũ xuống: “Dì Hà, có một đứa con sẽ hạnh phúc sao?”

”Đó là đương

nhiên, cháu của tôi lớn lên khỏe mạnh kháu khỉnh, vừa thấy tôi trở về liền cười muốn tôi bế.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn về cảnh tuyết phía ngoài, trong phòng mở ra hệ thống sưởi ấm, cô toàn thân lại giá lạnh như vĩnh viễn ở bên trong trời băng đất tuyết: “Dì Hà, con định tí nữa đi ra ngoài một chuyến.”

Dì Hà ngừng lời nói: “Sanh Tiêu.”

“Như thế nào, anh ấy không cho con đi ra ngoài sao?”

Dì Hà bắt đắ dĩ gậ đầu.

“Có phải là dĩ cùng con dĩ ra ngoài cũng không được?”

“Sanh Tiêu, cô nếu có muốn mua cái gì, tôi sẽ gọi điện thoại kêu người ta mang đến cho.”

Mạch Sanh Tiêu cuộn người vào trong ghế sofa, việc cô muốn làm, Duậ Tôn sẽ không đồng ý.

Sanh Tiêu ngồi đó, còn tưởng rằng dĩ Hà sẽ dĩ ra ngoài mua thức ăn, lại phát hiện cái gì cũng có người mang đến, dĩ Hà đóng cửa Ngự Cảnh Viên, hoàn toàn đem cô ngăn cách với bên ngoài, Mạch Sanh Tiêu ngay cả một bước đều đừng nghĩ dĩ ra ngoài.

Không chậm trễ được lâu, cho dù Sanh Tiêu muốn lừa gạt cũng không lừa gạt được, đến lúc đó, cơ hội bỏ dĩ đứa bé này chắc chắn càng trở nên mong manh hơn.

Sanh Tiêu lúc trước vô tình trên máy tính đã nhìn thấy qua, có loại thuốc giải cảm khiến phụ nữ có thai uống vào sẽ dẫn đến sinh non, cô lên lầu dĩ vào phòng ngủ, trên bàn trà có cái máy tính mà Duậ Tôn đã mua cho cô, cô trước giờ vẫn chưa dùng qua bao giờ.

Mạch Sanh Tiêu đem tên thuốc ghi chép lại trên giấy, cô dĩ vào phòng tắm, mở ra nước lạnh, nước chảy từ vòi hoa sen chảy vào trên đầu, cô bị nước làm cho đông lạnh tới khi hàm răng run rẩy, Sanh Tiêu tắm xong trở lại phòng ngủ, cô cũng không đem dầu tóc sấy khô, nước lạnh theo từng sợi tóc rơi vào trong cần cổ cô, Mạch Sanh Tiêu đôi môi bầm đen, cô nâng hai đầu gối lên, từng giọt nước rơi trên giường đơn, từng giọt từng giọt rơi xuống một vòng.

Cô không có cách nào dĩ ra ngoài, cũng không có thể dĩ vào bệnh viện, cũng không thể đến tiệm thuốc mua thuốc, cô duy nhất chỉ có thể nghĩ đến biện pháp, cũng chỉ có cách này.

117. Chương 117: Phát Hiện Chân Tướng

Khi Duậ Tôn trở về, Mạch Sanh Tiêu nằm ở trên giường, giống như ngủ thiếp dĩ.

Ga giường cùng đệm giường cô đều đã thay, lúc trước tắm nước đọng còn chưa khô hết, Mạch Sanh Tiêu cả người khó chịu rút mình vào trong chăn, đầu cô đau như muốn nứt, trong người một hồi lạnh một hồi nóng, cực kỳ khó chịu.

Duậ Tôn lần lượt ngang nhiên xông qua, Sanh Tiêu trùm chặt chăn mền: “Không được đụng vào tôi.”

Cô sợ bị hấn nhìn ra manh mối.

Duậ Tôn cũng không tiến thêm một bước, hấn đối với cô căm tức, nghĩ đến trong lòng cô chắc là không mấy dễ chịu.

Hôm sau.

Mạch Sanh Tiêu một môi tỉnh lại, cô chỉ đứng dậy, hai cái cánh tay lại môi như tê dại, một chút sức lực cũng không còn, cô gơ tay lên sờ trán, nóng hổi cực kỳ.

Bên cạnh giường ngủ lạnh buốt, Sanh Tiêu ngẩng nhìn tủ đầu giường, đã 10 giờ.

Bên ngoài đúng lúc này truyền đến tiếng gõ cửa: “Sanh Tiêu, cô dậy chưa?” Dĩ Hà tiếng nói rất nhẹ, từ sáng sớm để giờ bà dĩ lên dĩ xuống không chỉ một lần, bà không có nghe được bên trong có động tĩnh, cho rằng Sanh Tiêu còn đang ngủ, muốn rời dĩ.

“Dĩ Hà.” Mạch Sanh Tiêu vén chăn lên ngồi ở mép giường: “Dĩ vào dĩ.”

Dì Hà mở cửa: “Tôi tưởng cô còn ngủ, Duật thiếu nói tôi không cần phải quấy rầy cô, tôi thấy bữa sáng cô còn chưa ăn, chắc đói bụng lắm.” Bà đi đến trước mặt Mạch Sanh Tiêu, Sanh Tiêu ho khan vài cái: “Dì Hà, con giống như bị bệnh.”

“Phải không?” Dì Hà vội vàng lấy tay sờ lên trán Sanh Tiêu: “Ôi, nóng đến như này, phải đi bệnh viện mới được, để tôi đi gọi điện thoại cho Duật thiếu.”

“Dì Hà.” Mạch Sanh Tiêu nắm chặt tay áo của bà: “Không cần, chỉ là bị cảm vặt thôi, anh ấy gần đây công việc rất nhiều, hay là thôi, con tùy tiện uống thuốc là được.”

“Như vậy sao được?” Dì Hà mắt nhìn thấy khuôn mặt Sanh Tiêu trắng bệch, tinh thần mệt mỏi, một bộ dáng yếu ớt: “Có phải hay không là bị cảm lạnh?”

Mạch Sanh Tiêu khó chịu dùng hai tay chống đỡ dậy bên cạnh, cô theo trong tủ đầu giường lấy ra quyển sách, bên trong quyển sách lấy ra tờ giấy đã ghi chép: “Dì Hà, lúc trước con thường xuyên bị cảm bị sốt là uống loại thuốc này, hiệu quả rất tốt, dì giúp con đi mua một hộp đi.”

“Sanh Tiêu, hay là đi đến bệnh viện đi, tôi cùng cô đi.”

“Thật sự không cần.” Mạch Sanh Tiêu để tay xuống: “Mau đi đi, dì yên tâm, chỉ là thuốc giải cảm, chẳng lẽ con bị bệnh uống thuốc anh ta cũng muốn quản sao?”

“Vậy được rồi, cô mau nằm nghỉ ngơi cho thật tốt, tôi đi một chút sẽ trở về ngay.”

Dì Hà đi ra khỏi phòng ngủ, đi xuống lầu, bà nhớ tới lời căn dặn của Duật Tôn, không dám chậm trễ, lại càng không dám như thế mà đi ra khỏi Ngự Cảnh Viên một bước. Dì Hà trở lại phòng ngủ của mình, lấy điện thoại ra gọi cho Duật Tôn.

Ở tầng cao nhất của công ty người đàn ông đang ngồi ở trước bàn làm việc, dì Hà ở trong điện thoại nói sơ qua bệnh tình của Sanh Tiêu, Duật Tôn đứng dậy đi đến trước cửa sổ: “Tại sao lại không đưa đi bệnh viện?”

“Sanh Tiêu nói không cần đi, cô ấy nói tôi đi ra nhà thuốc mua thuốc, đưa cho tôi tên thuốc, xem tên thuốc thì giống như là thuốc giải cảm.”

Ngón trỏ Duật Tôn xoay xoay giữa lông mày, đôi mắt phượng hẹp dài của hắn nhẹ nhắm lại, giống như đang suy nghĩ gì đó.

“Duật thiếu, cậu thấy sao?”

Duật Tôn môi mỏng hé mở: “Tôi lập tức trở về, dì đọc lại tên thuốc cho tôi biết, bây giờ thì dì đi ra khỏi Ngự Cảnh Viên, liền ở ngoài cổng đi vài vòng, không cần phải đi xa.”

“Vâng.” Dì Hà cúp điện thoại, cũng đem tên thuốc mà Sanh Tiêu bảo bà đi mua nói qua điện thoại cho Duật Tôn nghe.

Người đàn ông xoay người trở lại, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn rồi nhanh chóng rời đi.

Về nhà cách đó có một hiệu thuốc, Duật Tôn đi vào, mua loại thuốc giải cảm mà Sanh Tiêu muốn.

Nhân viên bán thuốc lấy thuốc đưa cho hắn: “26 đồng.”

Duật Tôn thanh toán tiền rồi xoay người rời đi.

Nhân viên bán thuốc hình như nhớ tới cái gì đó vội lên tiếng nói với hắn: “Khoan đã, thuốc này phụ nữ có thai và đang cho con bú không thể dùng.”

“Đây không phải thuốc giải cảm sao?”

“Là thuốc giải cảm, hơn nữa hiệu quả rất tốt, nhưng phụ nữ có thai không thể uống, không chừng sẽ dẫn đến xảy thai, anh sau khi trở về nhà có thể đọc kỹ tờ hướng dẫn sử dụng, còn những người bình thường, có thể uống được.”

Duật Tôn đem hộp thuốc bỏ vào trong túi quần, cũng không quay đầu lại cứ thế đi ra khỏi tiệm thuốc.

Trở lại Ngự Cảnh Viên, dì Hà đang đứng ở ngoài cổng chịu gió lạnh, nhìn thấy Duật Tôn trở về, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Người đàn ông lái xe vào trong sân, Mạch Sanh Tiêu nghe được động tĩnh vội vàng đi về phía sân thượng, nhìn thấy Duật Tôn trở về, cô không khỏi nhíu mày, hiện tại mới giữa trưa, hôm nay hẳn làm sao mà trở về giờ này?

Duật Tôn đi vào phòng ngủ, Sanh Tiêu ăn mặc một áo khoác vải bông đang ngồi ở mép giường, người đàn ông tiến tới trước mặt cô, bóng lưng thon dài cao ngất đứng lại, làm cho người ta thấy áp lực mà cảm thấy bất an, Mạch Sanh Tiêu nâng cằm lên, chỉ thấy con mắt Duật Tôn hung ác nham hiểm, nhìn cô không chớp mắt.

Sanh Tiêu bị hắn nhìn chằm chằm nên toàn thân không được tự nhiên, cô đứng lên muốn rời đi.

“Em bị bệnh à?”

“Không có, không có.” Mạch Sanh Tiêu do dự một lúc xong, lời nói trở nên cực kỳ kiên quyết.

Duật Tôn trong ngực hết sức buồn bực, hắn ngữ điệu bình thản, lại lạnh như băng một chút nhiệt độ cũng không có: “Anh đã gọi Từ Khiêm đến đây, hẳn sẽ khám cẩn thận cho em.”

Mạch Sanh Tiêu nghe thấy vậy, cuối cùng tâm trạng không thể che được mà kích động lên: “Tôi không có bệnh gì hết!”

“Sanh Tiêu, anh thấy em tinh thần không tốt lắm.” Duật Tôn mí mắt nhẹ rũ xuống, ánh mắt hắn cùng đôi mắt phần nộ của cô, chột dạ chạm nhau.

“Tôi tinh thần không tốt còn không phải tại anh sao, Duật Tôn, không cần anh ở đây giả bộ làm người tốt, thân thể của tôi rất khỏe.” Mạch Sanh Tiêu cùng hắn liên tục tranh luận với nhau, tình trạng đã sớm mệt mỏi kiệt sức, người đàn ông thấy cô không có chút ý định nào đem chuyện đứa con nói cho hắn biết, còn muốn lén rút phá bỏ nó đi, trong mắt của hắn cuồng quyền hầu như cả con người đều bị bao phủ bởi một màu đỏ ngầu. Duật Tôn đem hộp thuốc móc ra, ném thẳng ở trước ngực Mạch Sanh Tiêu.

Cô bị đau, cúi đầu xuống nhìn xem, thần sắc giật mình.

“Em nói dì Hà đi mua loại thuốc này, vì cái gì hết lần này tới lần khác lại muốn mua loại thuốc này?”

Mạch Sanh Tiêu cho rằng chỉ là mua một hộp thuốc, dì Hà cùng Duật Tôn cũng không biết chuyện cô mang thai, cho nên không có đề phòng.

“Tôi muốn uống thuốc gì, anh đều muốn quản sao?”

“Mạch Sanh Tiêu, em vẫn còn muốn tiếp tục giấu giếm chuyện đó sao?” Duật Tôn nhìn thấy cô sắc mặt từ từ trắng bệch, rồi nâng khóe miệng hỏi ngược lại.

“Tôi không hiểu anh nói cái gì, tôi có cái gì để giấu giếm anh chứ?” Sanh Tiêu cố giả bộ làm ra bộ dạng bình tĩnh.

“Thật sự muốn Từ Khiêm đến đây em mới bằng lòng thừa nhận sao?”

“Duật Tôn, anh đến tột cùng là muốn như thế nào?” Mạch Sanh Tiêu nắm chặt hai tay lại thành nắm: “Tôi không muốn cùng anh tiếp tục điên khùng nữa.”

Thấy cô cố ý trốn tránh, Duật Tôn thở khê xả giận: “Sanh Tiêu, em mang thai đúng không?”

Mạch Sanh Tiêu đang muốn dứt khoát xoay người thì bị những lời nói này làm cho đứng im trở lại, mắt cô nhìn về phía Duật Tôn: “Ai nói thế?”

Người đàn ông trong đáy mắt gợn sóng không sợ hãi, lại mơ hồ trong mắt có loại bi thương mang theo âm lệ lộ ra: “Sanh Tiêu, anh cứ tưởng rằng, em dù rất hận anh, cũng sẽ không làm hại đến đứa bé trong bụng. Anh nghĩ, có một ngày tỉnh lại, em sẽ nói cho anh nghe, em có con của anh rồi. Em cho dù là đối với anh thù hận như thế nào, cũng sẽ giữ lại đứa bé này, anh thật không ngờ.”

Mạch Sanh Tiêu chớp mũi chưa xót khó kiềm chế được: “Anh còn vọng tưởng tôi sẽ sinh con cho anh sao?”

“Nó cũng là cốt nhục của em.”

“Cùng với kẻ thù sinh ra đứa con này, tôi sợ mỗi khi nhìn thấy nó đều sẽ nhớ tới anh, đều nhớ lại kẻ thù là anh, đúng, nó là cốt nhục của tôi, nhưng tôi tình nguyện đem nó sạch sẽ bỏ đi, tôi không muốn cùng anh có bất kỳ liên quan nào, chớ nói chi là đứa con này. Duật Tôn, anh ngăn cản được tôi nhất thời, còn đứa bé này đang ở trong người tôi, anh còn có thể đem tôi trở lại hay sao?”

Duật Tôn không nói gì thêm, cô thật sự hận hấn đến nông nổi này, ngay cả đứa bé cũng muốn bóp chết sao?

Mạch Sanh Tiêu nhắc chân phải đi, không nghĩ chân đi qua dẫm lên hộp thuốc trên sàn nhà.

Cô nhanh chóng khom người nhặt lên, xoay người đem hộp mở ra, vội vàng trút ra vài viên thuốc nhanh chóng bỏ vào trong miệng, cô cũng không quan tâm, Duật Tôn đem cô bức đến đường cùng này, cô đời này cũng không thể nào sinh con cho hấn, không thể nào để cho đứa con nhìn thấy hai người như lửa với nước không bao giờ hòa hợp được.

Duật Tôn nghĩ tới lời của cô, khi lấy lại tinh thần, Mạch Sanh Tiêu đã đem thuốc nhét vào trong miệng.

Người đàn ông vươn ra bàn tay bóp lại ở cổ của cô, Sanh Tiêu dùng sức đem thuốc đang ở trong cổ họng nuốt xuống, hấn bước một bước dài tiến lên, ở bàn tay dùng lực mạnh mẽ hung ác đẩy Mạch Sanh Tiêu về phía sau, cô gót chân đụng vào giường, cả người ngã quỵ xuống, Duật Tôn hai chân tách ra đặt Mạch Sanh Tiêu bên cạnh người, năm ngón tay xiết chặt cổ cô không thở nổi.

“Nhỏ ra! ” Người đàn ông giọng nói tàn ác, Sanh Tiêu bị hấn bóp cổ không thể nhút nhích, một hơi giấu ở trong cổ không thể đi lên hay đi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, Duật Tôn năm ngón tay xiết chặt, Mạch Sanh Tiêu phảng phất có thể nghe thấy âm thanh sẽ bị hấn bẻ gãy cổ, cô thống khổ nhắm hai mắt lại, hai cánh tay cầm lấy cổ tay Duật Tôn.

“Nhỏ ra ngay cho tôi! ”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, Duật Tôn thấy thế, trong mắt một tia thô bạo hiện lên, trong tay lực càng thêm tăng lên.

Sanh Tiêu mười ngón bóp chặt lấy cánh tay người đàn ông, tóc ngắn bị ép tới rối tung lên không chịu được, Mạch Sanh Tiêu đã cảm thấy khổ sở, chính là nuốt không trôi. Duật Tôn tay trái nắm lấy cằm của cô, hai ngón tay nhẹ cạy miệng của cô ra, Sanh Tiêu chỉ cảm thấy hàm răng mỗi nhừ tê dại. Duật

Tôn nhanh chóng đứng dậy, hấn một tay nắm ở cổ áo Mạch Sanh Tiêu, tay kia đè lại sau gáy cô, đem ngực của cô đè ở mép giường, dùng lực mạnh đánh vào khiến cho Sanh Tiêu không thể không mở miệng, phun hết thuốc bên trong ra.

. . .

Duật Tôn buông tay, đứng ở trước giường, gương mặt lạnh lùng.

Sanh Tiêu tay phải đè chặt ở trước ngực, cô nôn khan kịch liệt, sắc mặt trở nên trắng đến trong suốt, đợi đến sau khi thoáng bình phục, Mạch Sanh Tiêu lúc này mới chống thân thể lên, đôi mắt đối diện Duật Tôn: “Tôi cho anh biết, tôi mang thai, tôi cũng đã sớm biết, Duật Tôn, nhưng là tôi sẽ không giữ lại đứa bé này, nó tại trong bụng của tôi, giống như anh trước đây cưỡng chế đem tôi ở lại bên cạnh anh. Anh cũng không có năng lực thay đổi sự thật này, tôi nói không muốn nó, anh cho dù mỗi ngày đem tôi trở lại chặt lại cũng không làm gì được đâu. Duật Tôn, chẳng lẽ anh còn có thể đề phòng tôi đi đường không vấp ngã? Chẳng lẽ, anh còn có thể đề phòng tôi không trong lúc lơ đãng đụng phải vào vật gì sao?”

Nhìn qua Duật Tôn khuôn mặt tuần tú từ từ lạnh đi, Mạch Sanh Tiêu lau khóe miệng có một chút khổ sở: “Anh cũng có lúc sợ sao? Duật Tôn, nếu như anh muốn, phụ nữ tình nguyện vì anh mà sinh con tùy tiện đi một vòng là có rất nhiều, tại sao lại lãng phí thời gian trên người của tôi.”

“Vậy em nghĩ muốn cái gì? Em muốn như thế nào mới có thể sinh ra đứa bé này?”

Mạch Sanh Tiêu tình trạng kiệt sức tê liệt ngã xuống trên giường, cô hỗn loạn, thân thể bắt đầu khó chịu, vừa rồi bị bóp cổ đã hao hết toàn bộ khí lực của cô: “Tôi muốn Đào Thần sống lại, anh làm được không? Cuộc sống sau khi ly hôn của chúng ta, tôi muốn tôi chưa từng gặp lại anh, anh làm được không? Anh đã làm tổn thương tôi, tôi nghĩ muốn đánh đàn, anh có thể làm được không?”

Duật Tôn nghẹn lại, hần nhìn gò má Sanh Tiêu, cô ít nhất cũng không có nói, cô hy vọng đời này của cô, ngay từ đầu sẽ không gặp qua hần.

118. Chương 118: Sự Tàn Nhẫn Của Cô

Duật Tôn trong cổ họng như nuốt mồi, hần nhìn qua gò má của Sanh Tiêu, cô ít nhất cũng không nói, cô hy vọng trong đời cô, ngay từ đầu không gặp qua hần.

Có phải một khi đã bị tổn thương thì cả đời này cũng đừng mong có thể vấn hồi?

Tay của Mạch Sanh Tiêu hần không thể nào chữa được, Đào Thần chết hần cũng không làm cho anh ta sống lại, gặp gỡ Sanh Tiêu hần không đoán trước được. Hần cũng không thể thay đổi được vận mệnh, nhưng đừng mong khiến hần vì vậy mà buông tay, ngay cả chết đi cũng khó có khả năng xảy ra.

Duật Tôn tình nguyện sống trong sự hành hạ tra tấn, vì dù hần có nói lỏng ngón tay ra cũng làm không được.

Sanh Tiêu che miệng kịch liệt nôn khan, liên tục lăn lộn trên giường, cô nằm lại trên giường, khó chịu co hai đầu gối lên.

Dì Hà núp ở cầu thang lắng nghe động tĩnh ở trên lầu, bà có chút hối hận vì đem chuyện này nói cho Duật Tôn biết nhưng Mạch Sanh Tiêu không khác gì đang đem sinh mạng của chính mình ra đùa giỡn, nên nếu làm như không có gì xảy ra thì dì Hà càng làm không được.

Ngoài cửa truyền đến tiếng chuông, dì Hà vội vàng đi ra ngoài mở cửa rồi đi cùng với Từ Khiêm đi vào.

Từ Khiêm đi lên lầu, lúc bước vào phòng liền nhìn thấy hai người một đứng miến cưỡng, một ngồi trên mép giường, không khí trong phòng lúc này rất ngột ngạt căng thẳng, vô ý đụng chạm có thể gây bùng nổ.

Từ Khiêm đi tới đem túi thuốc của mình đặt ở trên đầu giường.

Mạch Sanh Tiêu ngược mắt lên nhìn, cô vừa mới bình tĩnh trở lại thì một lần nữa trở nên kích động: “Tôi đã nói là không muốn gặp bác sĩ, Duật Tôn, anh đừng mơ tưởng rằng tôi sẽ vì anh mà sinh đứa bé này!”

“Cô ta có thai sao?” Từ Khiêm tiến đến nói chen vào.

Duật Tôn nhìn qua Mạch Sanh Tiêu, hần không trả lời câu hỏi kia.

“Chuyện xảy ra khi nào?”

“Hơn một tháng trước, tôi khi đó có chạm qua cô ấy một lần.”

“Nói như vậy là cậu một lần đã trúng mục tiêu!”

Mạch Sanh Tiêu không để lại dấu vết nhăn lên đôi mi thanh tú, trong đầu cô lóe lên tia sấm sét, hình như nắm bắt được gì đó mà rũ mắt xuống.

“Cậu gọi tôi tới đây làm cái gì? Cô ta có muốn sinh đứa bé hay không tôi đều không quan tâm.”

Duật Tôn trong lòng vẫn cảm thấy mơ hồ: “Còn nhớ cái đêm trở về Bạch Sa tôi bị thương không? Lúc đó trước ngực của cô ấy cũng bị thương nặng nên phải đưa đến phòng cấp cứu của cậu, lúc điều trị thì thuốc vào trong người cô ấy quá nhiều cho nên tôi lo đứa bé này. . .”

Hai đầu chân mày Từ Khiêm nâng lên không nói tiếng nào.

Duật Tôn thấy thần sắc hần đông lạnh, trong lòng không khỏi lo lắng: “Không được sao?”

“Điều này đúng là có hơi khó nói, tôi cũng không chắc rằng những thứ thuốc kia sẽ không có hại đối với đứa bé, Tôn, hai người vẫn còn trẻ mà, nên theo như chuyên môn của tôi thì có lẽ là phải bỏ đứa bé này thôi!”

“Không được!” Duật Tôn không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Mạch Sanh Tiêu trong lòng cảm thấy trống rỗng, lại nhói đau như bị mũi kim đâm vào. Trước kia cô chính là có chủ ý không cần có đứa con này nhưng hôm nay khi nghe Từ Khiêm nói như vậy liền cảm thấy khó chịu, cánh mũi chua xót không ngừng, không hiểu sao lại muốn khóc. “Duật Tôn, anh không nghe thấy sao? Ngay cả ông trời cũng không muốn giữ lại đứa bé này, anh có thể nghịch ý trời được không?”

“Từ Khiêm, đứa bé này tôi nhất định phải giữ nó lại, bất luận phải trả giá thế nào cũng được!” Chỉ có Duật Tôn mới biết được rằng một khi hần mất đi đứa con này thì sau này Mạch Sanh Tiêu sẽ không bao giờ cho hần thêm một cơ hội nào nữa. “Cậu nghĩ biện pháp khác đi, giúp tôi giữ lại đứa bé này.”

Vẻ mặt Sanh Tiêu lộ ra vẻ khó tin: “Anh là đang xem đứa bé này như tiền đặt cược sao?”

“Tôn, hay là cậu nên suy nghĩ lại đi.” Đầu chân mày Từ Khiêm vẫn không ngừng nhăn lại.

“Không cần suy nghĩ gì hết, tôi muốn đứa bé này.”

Mạch Sanh Tiêu mệt mỏi nằm ở mép giường, Duật Tôn đi tới ôm cô nằm vào giữa: “Từ Khiêm, cô ấy phát sốt rồi.”

Từ Khiêm nhìn qua Sanh Tiêu, thấy sắc mặt cô trắng bệch trong suốt như giấy trắng, hần lắc đầu: “Đứa bé rơi vào trong tay các người cũng là nghiệp chướng mà thôi.” Từ Khiêm lấy nhiệt kế ra đặt dưới nách của Sanh Tiêu: “Mặc dù đứa bé vẫn chưa thành hình nhưng dù sao cũng là sinh mạng của một con người.”

Bởi vì Sanh Tiêu mang thai, Duật Tôn lại cương quyết muốn giữ đứa bé này nên Từ Khiêm dùng thuốc hết sức cẩn thận: “Hai ngày nay cô phải uống nhiều nước, hơn nữa, phụ nữ có thai cảm xúc rất quan trọng, kiêng kỵ nhất là hăm hực không vui.”

Trên trán Sanh Tiêu đang dán miếng dán hạ sốt, Từ Khiêm thu dọn xong túi thuốc liền đi ra ngoài.

Sanh Tiêu gơ tay lên, Duật Tôn kéo chăn lên đắp trước ngực cho cô, Mạch Sanh Tiêu trở mình lưng hướng về phía hần, hai người không nói gì thêm, trong phòng trở nên yên tĩnh không một tiếng động, có thể nghe thấy được tiếng hô hấp của cả hai. Trong chăn, tay của Sanh Tiêu liền hướng về phía bụng mình mà vuốt ve, người ngoài có lẽ không thể cảm nhận được đứa bé, dù lúc này thai nhi còn chưa cử động nhưng cô có thể cảm nhận rõ ràng được sự hiện hữu của con mình.

Mạch Sanh Tiêu suy nghĩ đến xuất thần, tay của Duật Tôn liền đặt lên vai cô, Sanh Tiêu nhẹ hất tay hần ra.

“Đứa bé cũng là con của em, em cứ như vậy chán ghét nó sao?”

Ánh mắt của Sanh Tiêu trở nên mờ mịt, cô nhắm chặt hai mắt không nói gì.

“Anh đã quyết định rồi, bất luận như thế nào anh cũng phải giữ lại đứa bé này!” Khẩu khí của hần tràn ngập sự quyết tâm, không ai có thể thay đổi được.

Mạch Sanh Tiêu nhẹ mở mắt ra, xoay người nằm thẳng trên giường: “Chẳng lẽ anh không lo lắng đứa nhỏ này được sinh ra có an toàn hay không? Anh không nghĩ đến lời của Từ Khiêm đã nói sao?” Sanh Tiêu bình tĩnh nói với Duật Tôn.

Hai tay hần chống ở hai bên người Sanh Tiêu, hần cúi người hai mắt nhìn thẳng vào cô: “Nếu đứa bé này khỏe mạnh thì sao? Sanh Tiêu, em như vậy không phải là tự tay giết chết đứa nhỏ, em có thể làm nó được không?”

“Anh đừng có nói giống như mình là một người vĩ đại, Duật Tôn, anh có nhiều người phụ nữ bên cạnh như vậy, chẳng lẽ không có người nào vì anh mà phải phá thai?” Mạch Sanh Tiêu tức giận nhìn gương mặt làm

điên đảo chúng sinh kia: “Khi anh dẫn họ vào phòng phẫu thuật chẳng lẽ cũng không phải là đích thân anh giết con mình sao?”

“Anh chưa từng làm chuyện như vậy! ” Ánh mắt của Duật Tôn như rơi vào hư vô mờ ảo. “Anh đã thề rằng chỉ cần anh có con thì chắc chắn sẽ không bao giờ bỏ nó, càng không thể nào để nó phải sống một mình mà mất hết tất cả tình yêu trên đời này. Anh sẽ toàn tâm toàn ý bảo vệ nó. Giả sử con sau khi sinh thật sự không được khỏe mạnh, nó cũng vẫn là con anh.”

Mạch Sanh Tiêu chăm chú xem xét ánh mắt người đàn ông để xuất thần, vì thế mà trong nháy mắt, lòng cô không hiểu sao lại mềm nhũn ra. Cô không biết rằng, cảm giác này không phải là tình cảm mẫu tử bình thường.

“Sanh Tiêu, sinh đứa nhỏ này ra đi! ”

Mạch Sanh Tiêu biết rõ một khi chuyện cô có thai bị Duật Tôn phát hiện thì chỉ cần hắn muốn cô ở lại bên cạnh thì cô cũng khó mà phản kháng, sẽ không tìm được lối thoát.

“Anh như vậy liền khẳng định đứa bé trong bụng tôi là con của anh sao?” Sanh Tiêu nâng đôi mày thanh tú lên hỏi hắn.

Duật Tôn đáy mắt ngưng tụ trở nên lạnh lùng: “Em có ý gì?”

“Tôi với anh cùng nhau trong một buổi tối thôi làm sao mà anh chắc chắn được trước đó tôi không có người đàn ông khác, đứa nhỏ này thật sự là con của anh sao?”

Duật Tôn đang chống đỡ bên người cô rõ ràng trở nên cứng ngắt, Sanh Tiêu cùng Duật Tôn bốn mắt nhìn nhau: “Nói không chừng. . .”

“Nếu như không phải con của tôi thì em vì cái gì không dám nói cho tôi biết? Nếu là Đào Thần, dựa vào tính tình của em thì em sẽ trăm phương ngàn kế tìm cách để giữ đứa nhỏ lại mới phải.” Dù sao Đào gia đều chết hết, Sanh Tiêu tất nhiên sẽ không tuyệt tình bỏ đi đứa nhỏ. “Nếu thật là của Đào Thần vì sao bây giờ em lại muốn nói cho tôi biết?”

Sanh Tiêu thật không ngờ rằng hắn lại có thể hiểu rõ tính tình của cô đến như vậy.

Hắn đã làm cho cô tổn thương sâu sắc, trong lúc này cô chưa thể vượt qua được những tổn thương đã tạo nên khoảng cách giữa hai người họ, Mạch Sanh Tiêu đối với hắn cũng có được sự tha thứ nhưng chính cô lại không nhận ra: “Tôi không việc gì mà phải giấu anh, lúc cái thai trong bụng mới có phản ứng tôi cũng nghĩ là của anh nhưng khi anh nói với Từ Khiêm là lần ở du thuyền mà tôi mang thai. Tôi vốn không muốn nói thẳng, có thể đã đứa bé này bị ảnh hưởng bởi dùng thuốc, Duật Tôn, sao anh không tự mình để nó đi?”

“Mạch Sanh Tiêu, em thật tàn nhẫn! ”

Sanh Tiêu khước miệng chột mím cười: “Anh chưa từng hỏi qua tôi cùng Đào Thần rốt cục có xảy ra chuyện kia không? Duật Tôn, là do anh quá chắc chắn hay là anh đang trốn tránh sự thật đây? Không phải là anh thích sạch sẽ thôi sao, vì cái gì còn đem tôi trở lại bên cạnh anh?” Cô nhắm vào vết thương của hắn mà đánh vào, cô sẽ làm cho cuộc sống của hắn khó an, đau đến tận tâm can, giày vò khổ sở: “Tôi bây giờ mới biết anh là người rộng lượng như vậy.”

Mạch Sanh Tiêu không tiếc nhảy vào nước đục, đứa bé này, giữ, hay là không giữ, cô vẫn đang bồi hồi phân vân.

Hắn cố ý tránh đi cũng vì không

muốn nhìn thẳng vào vấn đề đó nhưng hôm nay lại bị Sanh Tiêu đề cập đến.

Sau khi Sanh Tiêu rời khỏi Bạch Sa, một khoảng thời gian Duật Tôn sống trong trống rỗng, hắn cũng không thể xác định được cô cùng với Đào Thần có xảy ra chuyện gì hay không. Sắc mặt hắn trở nên mệt mỏi vô cùng liền chống thân mình ngồi dậy ở bên cạnh Sanh Tiêu: “Vậy em có thể xác định rằng đứa nhỏ là con của Đào Thần sao?”

“Anh dám đánh cược không?” Sanh Tiêu một câu buông xuống.

Cánh môi hấp dẫn của Duật Tôn nhếch lên, Sanh Tiêu bất ngờ nói như vậy làm cho hắn trở tay không kịp, vậy thì cá cược một ván đi, hắn đem tất cả những gì hắn có đem cược vào ván bài này.

Mạch Sanh Tiêu biết rõ điều này cũng không làm thay đổi được quyết định của Duật Tôn nhưng có lẽ nó sẽ biến thành cái gai nhọn đâm sâu vào trong tâm của hắn muốn rút ra cũng không được, những ngày này cô sẽ khiến cho hắn cảm giác được thế nào là kịch liệt đau nhức, hắn không phải muốn đứa bé này sao? Vậy thì hãy để cho Duật Tôn từng ngày nhìn nó lớn lên, có thể mỗi lần nhớ tới sẽ không kịp cảm thấy ấm áp đã liền bị đâm đến tổn thương.

Duật Tôn đột nhiên nằm xuống, gương mặt tuần tú liền áp xuống bụng của Sanh Tiêu.

“Đây là con của anh, Sanh Tiêu, em hãy sinh đứa bé này ra đi! ”

“Ồ điên! ”

“Anh cũng nghĩ là mình điên rồi! ”

Hắn biết rõ là do mang thai nên Mạch Sanh Tiêu mới có phản ứng như vậy cho nên lần này hắn sẽ đánh cược: “Sanh Tiêu, ngày mai anh sẽ đưa em đến bệnh viện làm kiểm tra, từ nay về sau, mỗi lần kiểm tra anh sẽ đi cùng em, anh nghe nói khi khám thai sẽ thấy được hình hài của đứa bé, còn có thể chụp được thai chiếu.”

Hắn nói nhiều như vậy làm cho Sanh Tiêu cảm thấy mềm lòng mà muốn giữ lại đứa con trong bụng.

Duật Tôn đã phải sống cô độc cho đến nay, giờ hắn có gia đình lại còn có con cho nên hắn sẽ dành tất cả tình yêu thương của mình cho con,

Mạch Sanh Tiêu nhìn qua Duật Tôn đang nằm kề sát bụng cô, nếu như cố ý té ngã hoặc là đụng cho bị thương thì cô không làm được vì cô không thể nào trở nên sắt đá như vậy, ý tứ của Duật Tôn cũng đã rõ ràng, Sanh Tiêu ngược nhìn lên phía đỉnh đầu.

“Được rồi, tôi sẽ giữ lại đứa bé này! ”

“Thật sao?” Duật Tôn ngạc nhiên hỏi lại.

“Nhưng mà anh phải đồng ý một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Sau này, mỗi lần đi khám thai tôi sẽ đi cùng dì Hà, anh không được đi theo vì trong lúc tôi mang thai, anh và đứa nhỏ này không có liên quan gì cả! ” Mạch Sanh Tiêu không thể quyết định được chuyện này, mặc dù chứng kiến con mình lớn lên là chuyện vui nhất của cha mẹ nhưng cô lại không muốn Duật Tôn ở cùng mình, chẳng qua cũng chỉ vì trả thù mà thôi, chỉ có vậy thôi.

Duật Tôn ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt tràn ngập vẻ bi thương.

119. Chương 119: Đứa Bé Không Có Cha

“Anh đáp ứng không?” Mạch Sanh Tiêu hỏi.

Duật Tôn tầm mắt hướng xuống, nhìn qua cái bụng bằng phẳng cô, hắn thật lâu cũng không trả lời.

Duật Tôn chưa từng nghĩ đến qua, một đứa trẻ chưa được sinh ra lại có thể đem cho hắn niềm vui lớn như vậy, hắn thậm chí còn nghĩ tới sẽ buông bỏ tất cả chỉ cần có Sanh Tiêu, hắn muốn làm cho cô giống như những phụ nữ bình thường khác, nhưng lại không nghĩ đến, Mạch Sanh Tiêu ngay cả cơ hội đó cũng không cho hắn.

“Em nhất định muốn như vậy sao?”

“Anh không chịu đáp ứng?”

Duật Tôn xoay người nằm bên cạnh Sanh Tiêu. “Được.” Hắn mệt mỏi nâng che đi đôi mắt: “Tôi đáp ứng với em.”

Nói xong câu đó, trong lòng người đàn ông không còn gì nữa, trái tim như có lỗ hổng lớn, khó có thể lấp đầy.

Duật Tôn từ đó cũng không cảm xúc đối với Sanh Tiêu nữa, nhưng mỗi lần đi ra ngoài, đều phải có dì Hà đi cùng.

Gần sang năm mới, dì Hà vốn muốn tự mình chuẩn bị làm bữa cơm Tất Niên, nhưng Duật Tôn gọi điện thoại trở về nói sẽ cho người đem đến một bàn tiệc, đúng lúc Sanh Tiêu vừa muốn đi ra ngoài, dì Hà cũng cần thận đi cùng.

Đường dành riêng cho người đi bộ tập nập người, chen chúc kinh khủng.

Mạch Sanh Tiêu đơn giản chỉ là muốn ra ngoài đi dạo một chút, lại thấy dì Hà luôn lo sợ đi theo sát như vậy, làm cô không còn tâm trạng để đi nữa, đi bệnh viện làm xong kiểm tra, không bao lâu trở về đến Ngự Cảnh Viên.

Vừa xuống xe taxi, đi vào vườn, đã thấy Duật Tôn mua không ít đồ mang về.

Dì Hà cùng Sanh Tiêu đi vào phòng khách, một giường trẻ em hai tầng đặt ở bên cạnh sofa, còn có bồn tắm rửa, đồ chơi và quần áo trẻ em, Mạch Sanh Tiêu trong tay cầm túi xách, trông thấy Duật Tôn đang từ lầu hai xuống.

Nhân viên phục vụ giao hàng là cô gái trẻ ở cửa hàng bán đồ dành cho trẻ em: “Phu nhân, cô thực hạnh phúc, thấy tiên sinh săn sóc cho cô rất nhiều.”

Dì Hà vén tay áo lên hỗ trợ: “Duật Thiếu, mua nhiều như vậy làm gì, kỳ thật về sau chuẩn bị vẫn đến nơi đến chốn mà.”

“Khi qua năm mới, tôi sẽ kêu người đến sửa chữa bố trí lại phòng em bé.”

Mạch Sanh Tiêu lướt mắt nhìn các đồ vật phía trước, Duật Tôn mua không ít món đồ chơi, còn chuẩn bị cả xe đua trực thăng mô hình, hẳn có thể xác định sau này đứa nhỏ sinh ra sẽ thích những thứ này hay sao? Sanh Tiêu nhìn qua các vật dụng nhỏ nhỏ tinh xảo, đôi giày em bé để trên bàn trà, chỉ bằng nửa bàn tay, Mạch Sanh Tiêu khóe miệng như nở nụ cười, nhưng trong nháy mắt, chợt nhớ tới đến Đào Thần nay còn đang ở sâu dưới biển không được vớt lên.

Sanh Tiêu còn chưa kịp vui mừng thì khóe miệng đã cứng lại.

“Dì Hà, không cần làm nữa.”

Dì Hà ngẩng đầu: “Vậy tôi đem lên lầu cất sắp xếp lại, Duật Thiếu mua nhiều như vậy, tương lai tiểu thiếu gia sinh ra sẽ rất hạnh phúc.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn xuống người đàn ông đang ngồi xổm dưới đất, tay loay hoay cầm những món đồ chơi: “Duật Tôn, anh quên đã đáp ứng với tôi chuyện gì rồi sao?”

Động tác trong tay người đàn ông dừng lại.

“Đứa bé này cùng anh không có quan hệ, việc mua những cái này cũng không cần anh quan tâm, anh đem những vật này trả đi.”

“Sanh Tiêu, nhìn đi, đây đều là Duật Thiếu tỉ mỉ chọn lựa.” Dì Hà đứng lên nói.

Mạch Sanh Tiêu đương nhiên biết rõ.

“Dì Hà, bởi vì anh ta đã đáp ứng với yêu cầu của con.”

“Có thể. . . .” Dì Hà không muốn làm cho quan hệ của hai người lại xấu hơn: “Sanh Tiêu, cô chưa từng sinh em bé, có lẽ sẽ không hiểu được, đối với đứa bé mà nói, ngay cả lúc chưa sinh ra, cho dù là người cha hay người mẹ, nó đều mong muốn có đầy đủ sự yêu thương từ hai người, đứa trẻ là vô tội.”

“Đúng là như vậy.” Người nhân viên bên cạnh cũng bắt đầu phụ họa: “Những thứ này, tiên sinh đã cẩn thận lựa chọn hơn nửa ngày mới xong, nên. . . .”

Mạch Sanh Tiêu tính tình rất bướng bỉnh, cô có thể chấp nhận sự tồn tại của đứa bé, nhưng không thể thay cô chấp nhận cả Duật Tôn.

Người đàn ông khom lưng đem gì đó bỏ vào thùng giấy: “Đem ra ngoài.”

“Sao?” Nhân viên phục vụ trợn mắt há hốc mồm.

Duật Tôn nhắc thùng giấy đem ra ngoài, Mạch Sanh Tiêu trong tay cầm lấy đôi giày trẻ trên bàn, cô nhìn đến xuất thần, dì Hà phụ đem những thứ đó ra ngoài, khi Duật Tôn đi vào thì Sanh Tiêu đã đem đôi giày cất vào giỏ xách.

Đồ vừa mua cũng không phải dư thừa, Duật Tôn đi đến trước sô pha: “Về sau kiểm tra, hay để Từ Khiêm kiểm tra sức khỏe cho em đi”

“Không cần.” Mạch Sanh Tiêu cầm lấy ly nước ấm uống.

“Sanh Tiêu, kiểm tra xong, con có khỏe không?”

Mạch Sanh Tiêu nhìn vào ánh mắt của hắn, thần sắc hắn bức thiết, đối với lời nói của Từ Khiêm, trong lòng có thoáng buồn lặng lẽ, cô đặt cái gối ở sau lưng: “Anh không phải cái gì cũng đều biết sao? Chuyện như vậy tùy tiện một cú điện thoại là biết rõ mà.”

Dì Hà tiễn nhân viên ra khỏi Ngự Cảnh Viên, đúng lúc thấy Đồng Đồng cùng Dung Ân tới.

Đồng Đồng đi vào trong phòng khách gạt tay Dung Ân ra, chạy đến bên cạnh Duật Tôn, Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu, cô nhớ rõ bộ dáng của Dung Ân, Sanh Tiêu vẫn môi cười yếu ớt, dì Hà đi đến rót chén trà.

“Ba nói, mẹ không thể uống trà.” Đồng Đồng đã leo lên đùi Duật Tôn, hai tay quàng lên ôm cổ người đàn ông.

Dì Hà bị tiểu gia hỏa này nhắc nhở, chợt nhớ ra: “Xin lỗi, tôi hay quên quá.”

Dung Ân mặc áo liền váy rộng thùng thình, Sanh Tiêu nhìn kỹ, mới phát hiện bụng của cô to lên: “Chị đã mang thai rồi ạ?”

“Dì, bụng mẹ con cất giấu em trai trong đó.” Đồng Đồng chen miệng nói.

Dì Hà thay một ly nước ấm đem tới: “Vài tháng trước cũng không có nghe Vương Linh nhắc đến.”

Dung Ân ngồi vào trên ghế sô pha: “Tôi cũng không chắc, chỉ nghi ngờ có thai lần nữa, nhưng lần này không có quá khó chịu.”

“Cô cùng Sanh Tiêu có sau ba tháng, đến lúc đó có thể đồng vui rồi.”

“Thật sao?” Dung Ân mỉm cười ôn hòa: “Thật là trùng hợp.”

“Mẹ, bạn học Tiểu Cường của con có nói, cục cưng đều là nòng nọc nhỏ của ba biển ra, trên người dì cũng có nòng nọc nhỏ sao?” Đồng Đồng trên đùi Duật Tôn trượt xuống đi.

“Đồng Đồng, không được nghịch ngợm.” Dung Ân thập phần đau đầu, tiểu nha đầu còn nhớ rõ việc này.

Đồng Đồng đi đến trước Mạch Sanh Tiêu, cô bé đưa tay cẩn thận sờ lên bụng Sanh Tiêu, Mạch Sanh Tiêu bị cử động của Đồng Đồng làm cho cô đỏ mặt cười, thần sắc có chút khó xử.

Duật Tôn nhìn qua mặt Sanh Tiêu, đầu chân mày tùy ý giương cao.

“Đồng Đồng, trong bụng dì là em trai hay em gái?”

“Là em trai.” Đồng Đồng làm như có thật gật đầu: “Cũng giống như em trai của Đồng Đồng, ba có nói con trai thường có quả chuối nhỏ.”

Dung Ân sắc mặt bất đắc dĩ, chỉ mỗi tiểu nha đầu này thôi cũng có thể làm cô cùng Nam Dạ Tước sút đầu mẻ trán rồi: “Ai cũng hay nói, trẻ nhỏ thường nói linh nhất, trong bụng em nhất định là bé trai.”

“Thật vậy sao?” Mạch Sanh Tiêu không khỏi đặt tay lên bụng, Dung Ân thấy mặt khuôn mặt cô gầy gò, thần sắc cũng không tốt: “Lúc mang thai tối kỵ nhất là để tâm trạng không tốt, tương lai cục cưng sau khi sinh sẽ giống như cảm xúc của mẹ nó, nếu như phụ nữ có thai vui vẻ trong lời nói, đứa bé sinh ra sẽ hoạt bát, em vừa mang thai phải nhớ ăn vitamin B11.”

Mạch Sanh Tiêu nói: “Em chính là khẩu vị không tốt, không muốn ăn gì cả.”

“Cái này ai cũng vậy cả, chỉ cần qua bốn tháng đầu là tốt rồi, hiện tại không cần lo lắng cục cưng không đủ dinh dưỡng, thật sự ăn không vô cũng đừng miễn cưỡng, ăn nhiều trái cây một chút.”

Tay Sanh Tiêu xoa đầu Đồng Đồng, tiểu nha đầu rất phối hợp, lập tức đem mặt áp vào ngực Sanh Tiêu, cô đối với hành động thân mật của cô bé có hơi luống cuống tay chân, Đồng Đồng bàn tay nhỏ bé từng xoa bụng Mạch Sanh Tiêu: “Mẹ, Đồng Đồng cùng tiểu đệ đệ chào hỏi.”

Sanh Tiêu trong lòng mềm nhũn xuống, có lẽ, có một đứa bé thật sự rất tốt.

Dung Ân thận trọng nhìn ra Duật Tôn cùng mạch Sanh Tiêu trong lúc này không ổn, cô cũng không nói thêm gì nữa: “Chúng ta hai nhà ở gần nhau, có rảnh thường xuyên tới qua nhà chị chơi, không cần phải cả ngày buồn bực trong phòng.”

“Vâng.” Sanh Tiêu không khỏi gật đầu đáp ứng.

Dung Ân ngồi không bao lâu liền nhận được điện thoại của Nam Dạ Tước, cô đứng dậy dắt Đồng Đồng rời đi.

Mạch Sanh Tiêu nhìn theo thân ảnh một lớn một nhỏ biến mất ở cửa đến mất hồn, đứa trẻ được đầy đủ tình yêu của cha mẹ nên hạnh phúc sao?

. . .

Bữa cơm Tất Niên cực kì lạnh lẽo, dì Hà lúc chạng vạng tối trở về nhà, Ngự Cảnh Viên to như vậy chỉ có Mạch Sanh Tiêu cùng Duật Tôn ngồi ở trước bàn ăn, vốn nên là không khí vui vẻ hòa thuận, nhưng hôm nay lại rơi vào hoang vắng.

Sanh Tiêu khẩu vị không tốt, nhìn qua đồ ăn đầy trên bàn chỉ có thể gấp ăn vài đũa rồi vội vàng lên lầu.

Thái độ của cô đối Duật Tôn từ đó đến giờ cũng không thay đổi, Sanh Tiêu nằm ở trên giường, nhìn đồng hồ trên tay.

Tôn Trọng Khuê lễ mừng năm mới ở nhà cùng vợ con, Tô Ngải Nhã mừng rỡ tiêu điều tự tại, ả từ khách sạn đi xe về đến nhà, trong giỏ xách có ảnh thám tử tư chụp, Mạch Sanh Tiêu hẳn là đang mang thai, bởi vì cùng dì Hà từ trong bệnh viện thai sản đi ra.

Ảnh chụp Thư Diễm và Tang Viêm ở trong thư phòng, Tô Ngải Nhã lấy bật lửa ra, đem ảnh chụp của Sanh Tiêu đốt đi, bọn họ hại cha mình mà vẫn còn sống ung dung như vậy, khóe mắt ả đầm lệ, đôi mắt hiện lên sự hận thù.

. . .

Ba tháng cần làm một lần kiểm tra thể chất, Mạch Sanh Tiêu buổi tối lúc ngủ đã có thể cảm giác được thai nhi, rất nhẹ, tựa như một chút run rẩy.

Tâm tình của cô lúc này tốt hơn trước rất nhiều, mặc dù thời gian đều yên tĩnh không nói nói gì, nhưng cũng rất ít khi nhìn thấy cô vô hồn nữa.

Duật Tôn khi trở về, dì Hà cùng Mạch Sanh Tiêu cũng là từ bệnh viện trở về, Sanh Tiêu cầm lấy giấy khám ngồi cạnh bên dì Hà nói: “Dì xem, bác sĩ nói có thể thấy tim thai rồi này, dì Hà, buổi tối con ngủ cũng có thể cảm giác được đứa bé đang động, dì xem xem, đây cục cứng dù chụp thấy chưa rõ lắm.”

“Ba tháng là có thể cảm giác được đứa bé rồi, chờ lớn một chút nữa, cái chân nhỏ của đứa bé thỉnh thoảng sẽ đạp vài cái, còn có thể trong bụng chơi đùa, cô có thể trông thấy trên bụng có một vết sưng là do đứa bé đạp đấy.”

“Thật sao?”

”Đương nhiê

n, lúc tôi mang thai, buổi tối ngủ còn bị đứa bé đạp cho thức giấc, có đôi khi cách lớp quần áo tôi còn có thể cảm giác được đứa bé động đập trong bụng tôi.”

Mạch Sanh Tiêu cảm thấy mới lạ không thôi, cô nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu lên, hào quang trong mắt không khỏi biến mất, cô đem giấy khám lúc này bỏ vào túi xách rồi đi lên lầu.

Duật Tôn hỏi thăm dì Hà về kiểm tra sức khỏe của thai nhi, hắn đi vào gian phòng thì Sanh Tiêu đang nằm trên giường, hắn đi qua, Sanh Tiêu trở mình đưa lưng về phía hắn.

Duật Tôn vươn tay đặt ở eo của cô, hắn cũng muốn biết đứa bé đạp là như thế nào, có phải là đạp đến tay hắn không, hắn cẩn thận đem lòng bàn tay đặt bụng vào Mạch Sanh Tiêu, kỳ thật, ba tháng có thai ngoại trừ cơ thể mẹ ngoại, người khác cũng không thể cảm giác được sự tồn tại của đứa bé.

Duật Tôn muốn chạm vào bụng của Sanh Tiêu, hắn cũng muốn biết cảm giác tồn tại của cục cứng.

Mạch Sanh Tiêu không chút nghĩ ngợi liền kéo tay của hắn ra, cô cuộn hai đầu gối lên: “Đứa bé này là của tôi, anh đừng đụng vào chúng tôi.”

120. Chương 120: Mượn Dao Giết Người

Thư Diễm đi vào Ngự Cảnh Vườn, Mạch Sanh Tiêu khẩu vị không tốt, nhưng cô mỗi bữa cũng sẽ ăn cơm, dù là ăn mấy miếng, cũng phải cố nuốt xuống.

Thư Diễm với dì Hà cùng chào hỏi nhau, rồi đổi giày đi vào nhà.

Kể từ khi Mạch Sanh Tiêu trở lại Ngự Cảnh Vườn, Thư Diễm biết rõ sau khi Đào Thần gặp chuyện không may, các cô rất ít gặp mặt. Một mặt, lúc trước có Duật Tôn ở bên trong ngăn cản, mặt khác, Thư Diễm luôn lo lắng sẽ khơi dậy chuyện đau lòng của Sanh Tiêu, cho nên đã cố tình tránh mặt đi.

Mạch Sanh Tiêu mặc áo lông rộng thùng thình, Thư Diễm ngồi xuống bên cạnh người cô: “Sanh Tiêu, tớ muốn kết hôn.”

Thật không?” Mạch Sanh Tiêu con người sáng ngời, những u ám vốn có đều tản đi hết.

“Đúng vậy, năm trước đã định ra thời gian, còn có cả tháng nữa, tớ đến đưa thiệp mời cho cậu.” Thư Diễm từ trong túi xách lấy ra thiệp mời đưa cho Sanh Tiêu: “Đến lúc đó, các cậu đều đến nha.”

Mạch Sanh Tiêu nhận lấy, mở thiệp mời ra, nhìn thấy ảnh cưới của Thư Diễm cùng Tang Viêm, một đôi hơn người, nụ cười ngọt ngào, thần thái tươi sáng: “Thư Diễm, chúc mừng cậu.”

“Sanh Tiêu, tớ dẫn cậu đi ra ngoài một chút nha, tớ biết rõ đường dành riêng cho người đi bộ mới mở một nhà hàng rất ngon.”

Mạch Sanh Tiêu nghĩ tới dầu mỡ, một cơn buồn nôn xuất hiện, cô che miệng lại, đợi cho bình phục chút ít mới mở miệng nói: “Thư Diễm, tớ mang thai.”

“Sao?” Thư Diễm kinh ngạc: “Chuyện khi nào?”

” Đã ba tháng.”

“Phải không?” Thư Diễm bỏ qua một bên những chuyện không vui kia: “Sanh Tiêu, sắp được làm mẹ có cảm giác thế nào? Có phải là vô cùng hạnh phúc không?”

Mạch Sanh Tiêu lấy bàn tay xoa bụng, cô cúi đầu, lòng bàn tay từng cái xoa nhẹ. Thư Diễm nhìn ra được, đây là tình thương tự nhiên nhất của người mẹ, khỏe miệng cô có chút khổ sở giương lên, như vậy cũng tốt, có quá nhiều chuyện bất hạnh xảy ra trên người Sanh Tiêu, đứa bé này xuất hiện, ít nhất có thể làm cuộc sống đen tối của cô xuất hiện ánh sáng.

“Thư Diễm.”

“Gi?”

Mạch Sanh Tiêu động tác vuốt ve dừng lại, Thư Diễm nghe được cổ họng cô khàn khàn hỏi: “Có tin tức gì của Đào Thần không?”

Thư Diễm tâm tình căng thẳng theo, ánh mắt ảm đạm: “Không có.”

“Cũng không tìm được anh ấy nữa, phải không?”

“Sanh Tiêu, cậu không cần phải nghĩ nhiều như vậy, đã quyết định đem đứa bé này sinh ra, cậu nhất định phải có trách nhiệm với nó, biết không?”

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, cô nghiêng người qua ôm lấy bả vai của Thư Diễm: “Mọi người đều nói, muốn tốt vì đứa con này mà cân nhắc, vì nó mà sống vui vẻ, Thư Diễm, cậu chẳng lẽ không hiểu tở sao? Đào Thần đi, lòng của tở vì vậy mà chết theo, thể xác này là vì con của tở mới không khô héo. Mỗi người đều chờ đợi nó chào đời, Thư Diễm, nó là con của Duật Tôn, tở để nó sinh ra, sau này, tở phải làm thế nào mà đối mặt với nó đây?”

Thư Diễm vỗ nhẹ nhẹ sau lưng Mạch Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, cậu nghĩ nhiều lắm rồi, như sẽ rất mệt mỏi, đứa nhỏ này cũng là con của cậu, nó sẽ ở trong bụng của cậu mà trưởng thành, nó chỉ là một đứa bé, cái gì cũng đều không hiểu. Chuyện Đào Thần tở biết rõ cậu sẽ không buông xuống được, Sanh Tiêu, nếu muốn thoát khỏi chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Mạch Sanh Tiêu hiểu được, trừ phi chính mình có thể bước ra bước đầu tiên, nếu không, ai cũng không thể nào giúp được cô.

“Thư Diễm, người trong nhà Đào Thần có khỏe không?”

Thư Diễm cầm lấy khăn giấy ạch Sanh Tiêu lau nước mắt: “Chú và dì tâm tình đã tốt lên rất nhiều, cậu đừng quá lo lắng.” Tay cô sờ lên bụng Sanh Tiêu dò xét: “Cũng đừng quên chúng ta đã từng nói qua, tở muốn làm mẹ nuôi của nó.”

“Được.” Sanh Tiêu ánh mắt liếc qua thiệp mời trên bàn, cô quyết định không thềm nghĩ đến những chuyện đau lòng nữa: “Đồ đều chuẩn bị đầy đủ hết chưa? Kết hôn đúng là rất bận rộn.”

“Tở sáng sớm đã bắt đầu chuẩn bị rồi, về sau còn cùng với Tang Viêm chuẩn bị, mấy ngày này mỗi ngày đều đi ra ngoài, lần nào trở về cũng là túi lớn túi nhỏ.” Thư Diễm nhớ tới Tang Viêm, đuôi lông mày không khỏi mở ra nhỏ vụn cười tươi.

Mạch Sanh Tiêu nghe vậy, bờ môi nhẹ vắn ra, nhưng trong lòng vẫn còn lưu luyến.

Rất cuộc là không giống.

Hôn lễ của cô cùng Duật Tôn đều là do chuyên gia một mình làm hết mọi việc, người đàn ông chưa bao giờ bỏ ra một ít tâm tư cho chuyện đó, Hoàng Duệ Ân Tượng lớn như vậy trang trí giống như cung điện tráng lệ bình thường, nhưng lại có gì dùng, Sanh Tiêu muốn tự mình làm lấy những niềm vui thú kia, nhưng Duật Tôn chưa từng suy nghĩ cho cô.

Tang Viêm yêu Thư Diễm.

Còn hẳn không yêu cô, đây là khác biệt lớn nhất.

“Đúng rồi, có biết là bé trai hay bé gái chưa?”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu: “Bây giờ còn nhỏ, tớ nghĩ đợi cho đến lúc sinh ra, bất kể là con trai hay con gái, tớ đều yêu thương.”

“Tớ liền thích con gái, cách ăn mặc giống tiểu công chúa, bộ dáng xinh đẹp nhiều, con trai rất nghịch, đoán chừng có thể làm cho ta cực khổ chết được.”

Dì Hà bưng lên một ít điểm tâm nhỏ và trà sữa, chuẩn bị cho Sanh Tiêu nước ấm: “Cái này cũng không nhất định thế, bây giờ con gái cũng nghịch muốn chết, còn có thể đem nóc nhà phá hủy đi.” Nói thí dụ như, thiên kim nhà Nam Dạ Tước.

“Bảo bối của Sanh Tiêu, nhất định sau này đánh đàn sẽ rất giỏi, đến lúc đó, người theo đuổi đằng sau đã có thể xếp thành hàng dài.”

“Hẳn là như vậy rồi.” Dì Hà cười nhẹ nhàng: “Hiện tại cần làm là bắt đầu dưỡng thai, Sanh Tiêu có rảnh thì đánh đàn, nghe nhiều một chút âm nhạc là rất tốt cho đứa bé, nói không chừng tương lai thật sự có thể trở thành nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng.”

Thư Diễm nghe được dì Hà nói như vậy, lúc này mới ý thức được vừa rồi mình lỡ lời.

Dì Hà cũng không biết tay của Sanh Tiêu đã không thể lại đánh đàn, Thư Diễm dè dặt nhìn về phía gò má Sanh Tiêu, cô ánh mắt yên tĩnh, hình như cũng không để ý hai người nói chuyện.

Thư Diễm bởi vì còn phải đi gửi thiệp mời, cho nên cũng không ở lại Ngự Cảnh Uyển ăn cơm, Mạch Sanh Tiêu mở ti vi, để cho dì Hà mở đĩa CD phát mấy bản nhạc đàn dương cầm.

Sanh Tiêu đang nghe nhạc, nhìn thấy xe Duật Tôn ngoài cổng lái vào đây, cô đứng dậy cầm lấy ly đi rót nước.

Dì Hà đang ở sân thượng cho Hải Bối cho ăn, nghe được tiếng mở cửa trở về đến phòng khách: “Duật thiếu đã trở về.”

Duật Tôn bước chân dừng lại, giống như đang nghe được ca khúc gì đó.

” Đây là đang dưỡng thai, tôi vốn đang nói Sanh Tiêu là nên tự mình đàn, như vậy cực cưng càng có thể cảm nhận được tốt hơn.”

Duật Tôn đứng dậy đi đến trước ghế sofa, nhìn thấy trên bàn trà đặt tám thiệp mời, hẳn cầm lên, mở ra nhìn.

Mạch Sanh Tiêu rót ly nước trở lại trước tivi.

Cô nhìn qua người đàn ông thần sắc ngưng tụ, không che dấu được ánh mắt hung ác nham hiểm đang thể hiện ra bên ngoài, Duật Tôn nhìn qua tên trên thiệp mời: “Bạn trai Thư Diễm, là Tang Viêm?”

Mạch Sanh Tiêu chưa bao giờ ở trước mặt hẳn đề cập qua Tang Viêm.

“Làm sao vậy?” Sanh Tiêu vô ý thức khản trương lên: “Anh biết sao?”

Duật Tôn nhìn qua hình Tang Viêm trông trẻ tuổi tuấn tú, hẳn chậm rãi đem thiệp mời khép lại: “Không biết.”

Mạch Sanh Tiêu luôn cảm thấy có cái gì không đúng, có một luồng khí rất lạ, cô nắm chặt ly nước trong tay: “Thư Diễm là người bạn tốt nhất của tôi.”

Cô nói ra những lời này, Duật Tôn làm sao mà không hiểu ẩn tình bên trong.

“Vậy, Tang Viêm có biết rõ quan hệ giữa anh và em không?”

Mạch Sanh Tiêu nuốt xuống một ngụm nước, cô thiếu chút nữa bị sặc, vội vàng lấy tay che miệng lại: “Các anh biết nhau phải không?”

Duật Tôn đem thiệp mời ném trở lại trên bàn trà: “Em quá nhạy cảm rồi, anh chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi.”

Nói xong, hắn đã đứng lên.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon, cô tắt ti vi đi, hai câu hỏi kia của Luật Tôn rất không bình thường, Sanh Tiêu có thể cảm thấy được, trong lúc đó hắn và Tang Viêm không thể nào đến một chút quan hệ cũng không có.

Ăn cơm tối xong, Mạch Sanh Tiêu đi lên lầu, cô tắm rửa xong trở lại phòng ngủ, bên tai truyền đến một hồi tiếng đàn du dương, cô cầm áo khoác đi ra ngoài, âm thanh tiếng đàn du dương cầm là từ dưới lầu truyền đến, Sanh Tiêu đứng ở ngay khúc quanh cầu thang, tay phải vịn lấy lan can bên cạnh.

Trong phòng khách, Luật Tôn hai tay tại phím đàn đen trắng bay múa, Mạch Sanh Tiêu đứng ở góc độ vừa vặn có thể trông thấy sóng lưng thẳng tắp của người đàn ông. Cô im lặng đứng ở đó, cho dù Luật Tôn ngẩng đầu lên cũng sẽ không phát hiện ra cô, Sanh Tiêu nghe ra được, đây là một đoạn “Ngày Mùa Thu Thì Thầm”, trước kia tại Hoa Nhân cô cũng thường xuyên đàn bài này, làn điệu du dương, Luật Tôn đàn ra vô cùng hay, tình cảm đầy đủ, làm cho người ta không khỏi chìm sâu vào trong đó.

Mạch Sanh Tiêu tay vừa xoa bụng, cũng cảm giác được một hồi động đập rất nhẹ, lần này không giống lần trước, nó duy trì thời gian động liên tục thật lâu, làm như có thể cảm nhận được rõ ràng, Sanh Tiêu trong lòng run lên, không tự chủ cảm thấy rung động. Lòng bàn tay cô tại bụng xoa nhẹ, tiếng đàn du dương cầm xuyên qua khắp phòng khách rộng rãi, vang vọng trong vườn của Ngự Cảnh Viên, cô lúc trước chỉ nghĩ trong sách viết gì thì biết vậy, không nghĩ đến, lại thật sự sẽ thần kỳ như thế.

Sanh Tiêu ánh mắt nhìn xuống trên mu bàn tay của mình, mỗi lần nghĩ đến một cái sinh mệnh bé nhỏ tại trong bụng từ từ trưởng thành, cô cũng xúc động đến nước mắt đọng thành giọt, chỉ là Mạch Sanh Tiêu che giấu vô cùng tốt, ngay trước mặt của Luật Tôn cũng di Hà cô chưa bao giờ biểu lộ ra. Mặc dù cô ngay từ đầu phải hạ quyết tâm không cần đứa bé này, nhưng một khi quyết định giữ lại, cô sẽ dùng cả tính mạng để bảo vệ nó.

Buổi tối ngày hôm sau, Mạch Sanh Tiêu vừa đi lên lầu không lâu thì liền nghe thấy trong phòng khách lại một lần nữa truyền đến âm thanh đàn du dương cầm.

Hôm nay bài được đàn ra là “Sky City”.

Mạch Sanh Tiêu đứng ở đầu bậc thang, Luật Tôn cùng với đứa con trong bụng, duy nhất ràng buộc chính là ở giờ phút này, mỗi khi đến lúc này, cục cưng hình như thích cử động rất nhiều. Cô nghĩ, đây chính là cắt không đứt quan hệ huyết thống, dù là cô có ngăn cản lần nữa cũng vô dụng.

Sanh Tiêu khom lưng ngồi ở trên bậc thang, Luật Tôn phải

trả giá cho những việc này, cô không có tước đoạt gì hết.

Mạch Sanh Tiêu hốc mắt chua xót, nơi khóe mắt ngưng đọng tầng nước. Nếu như, đứa bé này sinh ra tại trong bụng người khác, nói không chừng, nó sẽ nhận được rất nhiều rất nhiều yêu thương. Nó sẽ có ba mẹ cùng yêu thương, có ông, có bà. Vào mỗi buổi tối, mẹ có thể gối lên cánh tay của ba, kể cho con nghe chuyện tình cảm động trước đây. Tất cả mọi người sẽ cùng hồi hộp và háo hức chờ đợi con sinh ra. Sanh Tiêu nâng hai đầu gối, nước mắt nóng hổi rơi vào trên mu bàn tay, cục cưng của cô, có thể có được quá ít yêu thương.

Mạch Sanh Tiêu hai tay đặt ở trên đầu gối, chuyện đã cách hơn một năm, cô vẫn có thể nhớ rõ ràng từng giai điệu, từng nhịp rất quen thuộc kia.

Di Hà đứng ở cửa phòng bếp, lúc mà Luật Tôn đánh đàn thì vẻ mặt rất chuyên chú, đèn tường mờ mịt chiếu vào khuôn mặt mịn hoặc chúng sinh mà hiện ra một tầng khí chất u buồn, di Hà thở dài, lắc đầu.

Mạch Sanh Tiêu mười ngón tay mảnh khảnh cùng tiết tấu của Luật Tôn mà đàn theo, khi tiếng đàn dừng lại, Sanh Tiêu cũng nắm chặt lại hai tay, cô cố hết sức vịn lấy lan can đứng người lên, trở lại phòng ngủ.

Mới vừa đến mép giường ngồi vào chỗ của mình, liền nghe đến tiếng bước chân Luật Tôn lên tới lầu.

Từ đó sau mỗi một ngày, Duật Tôn mỗi đêm đều thức khuya hơn Mạch Sanh Tiêu, cô luôn có thể ở trong phòng ngủ nghe được tiếng đàn dương cầm truyền đến. Sanh Tiêu giống như là có thói quen, mỗi lần, cũng sẽ đi vào đầu bậc thang.

Cô có thể xa xa nhìn thấy hình ảnh của người đàn ông, hần vừa quay đầu lại, tổn thương đã sâu, nhưng ngay cả Sanh Tiêu cũng không kịp đưa tay ra.

Nhưng Duật Tôn biết rõ, tiếng đàn của hần, cô cùng con đều có thể nghe thấy.

Cố Tiêu Tây bởi vì không có bằng cấp, tìm được công việc tốt là rất khó, ở một nơi như thế này một học sinh tốt nghiệp trung học, bằng cấp khoa chính quy đều là vừa nắm một bó to trong xã hội càng không có chỗ đặt chân mà sống, cô rời nhà đi làm việc ở nhà máy điện tử không xa, tiền lương cơ bản là 1140 nhân dân tệ, thêm tiền tăng ca, một tháng chỉ có thể kiếm được 2000 tệ.

Tiền của Nghiêm Trạm Thanh để cho cô một phần cũng chưa động đến, Cố Tiêu Tây luôn tìm cơ hội muốn trả lại cho hần.

Cố mẹ đến nay tung tích cũng chưa rõ, cô chủ nhật cũng không thể nghỉ ngơi cho tốt, in không ít mục tìm người đi dấn khắp phố lớn ngõ nhỏ, lúc nhận được điện thoại của Tô Ngải Nhã cũng là lúc Cố Tiêu Tây tan tâm về nhà.

Tô Ngải Nhã hẹn cô đến quán cà phê gặp mặt.

Vừa đến, Cố Tiêu Tây liền đem trả điện thoại mà trước đây Tô Ngải Nhã đã đưa cho cô, tự cô đi mua cái mới, có thể gọi điện thoại được.

“Chắc chắc, cô nhìn xem lại tay của cô đi, bị lãng phí thành ra bộ dạng gì rồi.”

Cố Tiêu Tây đem bàn tay bị nứt nẻ để xuống dưới bàn: “Cô tìm tôi có việc gì sao?”

“Lúc này cô mới ra chưa bao lâu, có phải là không muốn trả thù nữa?”

“Chúng ta đâu không lại Duật Tôn, việc này không khác gì lấy trứng chọi với đá.”

“Nhìn cô cũng có chút tiền đồ.” Tô Ngải Nhã móc ra thuốc lá: “Cô có muốn không?”

Cố Tiêu Tây vội vàng khoát tay.

“Cô có biết Thư Diễm không?”

Cố Tiêu Tây đối với Thư Diễm có chút ấn tượng, lúc trước còn bị cô ấy hất một ly nước vào người: “Biết.”

“Biết là tốt rồi, “Tô Ngải Nhã ra sức hít một hơi thuốc: ”Tôi bây giờ mới biết được, bạn trai của Thư Diễm lúc trước thiếu chút nữa đã chết ở trong tay Duật Tôn, hần ai không trêu, lại hết lần này tới lần khác chọc tới Duật Tôn, tôi hiện tại không chắc lắm, Tang Viêm có biết hay không cái chết của hần chính là do đối đầu với Duật Tôn.”

“Ai muốn lấy mạng của anh ta, chẳng lẽ anh ta còn không biết sao?”

Tô Ngải Nhã liếc trắng Cố Tiêu Tây một cái: “Cô cho rằng Duật Tôn sẽ đích thân ra tay sao? Có không ít người long tranh hổ đấu đến chết, đến trước điện Diễm Vương cũng không biết kẻ thù của mình là ai.”

Cố Tiêu Tây cũng không hiểu những việc này, nên chỉ có thể không lên tiếng.

“Mà như vậy cũng không sao, tôi hiện tại nghĩ ra một cách, hôm nay cần nhất là làm cho Tang Viêm biết rõ chân tướng, lợi dụng cái chết của Thư Diễm, làm cho bọn họ tàn sát lẫn nhau. Du sao, Mạch Sanh Tiêu cùng Thư Diễm ở trường học cũng là bạn rất thân, chuyện này, xe ra sẽ rất náo nhiệt đấy.”

“Cái gì?” Cố Tiêu Tây kinh hãi: “Người mà cô muốn trả thù là Duật Tôn, người khác không có liên quan gì cả.”

“Cô đúng là ngu ngốc quá.” Tô Ngải Nhã lại lần nữa hoài nghi, ả làm sao lại tìm đến người không có chút đầu óc nào là Cố Tiêu Tây này: “Cô cho rằng chỉ dựa vào hai người chúng ta là có thể trả thù sao? Muốn tự sát cũng có nhiều cách lắm, aizz, Cố Tiêu Tây, cô sẽ không đến khi lâm trận rồi bỏ chạy đấy chứ? Tôi cho cô biết, nếu cô dám đem chuyện này tiết lộ ra ngoài, người đầu tiên tôi không buông tha là cô.”

“Thật là.” Cổ Tiêu Tây thoáng nhìn ánh mắt hung ác của Tô Ngải Nhã, lại đem những lời muốn nói nuốt xuống: “Cô tìm tôi làm cái gì? Chẳng lẽ muốn tôi giết người sao?”

“Cô ư?” Tô Ngải Nhã bật cười lạnh lên tiếng: “Vừa nhìn cô là biết sẽ không có tiền đồ, ở đó còn giết người.”

“Vậy cô muốn.”

“Giúp tôi dụ Thư Diễm đến, hoặc là Mạch Sanh Tiêu cũng được, bắt luận hai người đó ai chết, đối với chúng ta đều có lợi.”

“Không được.” Cổ Tiêu Tây không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: “Họ dựa vào cái gì mà đi theo tôi?”

“Cô lúc trước không phải có qua lại với Duật Tôn sao? Tùy tiện bịa đặt một ít chuyện, hẹn đến một nơi gặp mặt còn không phải là chuyện đơn giản nhất sao, còn những việc sau đó, tự nhiên sẽ có người sẽ đi làm.”

“Tôi là hận Duật Tôn, nhưng tôi không muốn làm tổn thương đến người khác.”

“Cô. . .” Tô Ngải Nhã thấy không lay chuyển được sự cương quyết của cô: “Cô không muốn tìm lại mẹ cô sao? Cô trở về trước đi, ba ngày sau tôi sẽ tìm ra mẹ cô, nhớ kỹ, nếu dám ăn nói lung tung, tôi sẽ cho cô chịu không nổi.”

Nếu không phải Mạch Sanh Tiêu cả ngày không ra khỏi Ngự Cảnh Viên nửa bước, hơn nữa Thư Diễm lúc nào cũng có Tang Viêm đi cùng, Tô Ngải Nhã sẽ không sẽ tìm đến một kẻ gốc thế này!

Cổ Tiêu Tây sợ hãi về đến nhà, cô trong bụng đầy tâm sự, ngồi ở trên ghế không nói lời nào.

Cổ cha đem các món ăn còn nóng lên bàn, rất đơn giản một món ăn, một món canh.

“Đi làm về mệt mỏi rồi, nhanh, ăn nhiều một chút.” Cổ cha lấy một trái trứng gà đưa tới trong tay Cổ Tiêu Tây, dù cuộc sống lại gian khổ, ông cũng sẽ không để cho con gái chịu nhiều đau khổ.

Cổ Tiêu Tây cổ họng như bị nghẹn lại, nuốt cũng không trôi cơm: “Cha, con lúc ấy nếu không đi lầm lỡ, nhà của chúng ta không đến mức sẽ biến thành thế này.”

Cổ cha gấp lên một đĩa thức ăn đưa tới chén Cổ Tiêu Tây: “Cha vẫn là câu nói kia, Tây Tây, làm sai chuyện tới đây là dừng, chỉ cần sau này đừng có lại đi vào đường cũ, ba tin tưởng con còn có thể đứng lên.”

Cổ Tiêu Tây cúi đầu xuống, cũng không phát hiện nước mắt rơi vào trong bát cơm.

Mạch Sanh Tiêu sáng sớm liền chuẩn bị tốt mọi thứ, bởi vì thời kỳ mang thai có dùng qua thuốc, bác sĩ liền đề nghị cô mỗi lần kiểm tra đều phải đi, Sanh Tiêu cũng nghiêm túc làm theo, không dám khinh thường.

Lúc cô cùng dì Hà chuẩn bị đi ra cửa, thì Duật Tôn cầm chìa khóa xe từ trên lầu đi xuống: “Đúng lúc tôi cũng đi đến công ty, để tôi chở hai người đi.”

“Không còn gì tốt hơn.” Dì Hà cầm lấy túi xách của Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu đã tự đi ra ngoài: “Không cần, chúng tôi có thể bắt xe.”

“Chỉ là tiện đường cũng không được sao?”

Sanh Tiêu không có nói tiếp, đi ra khỏi Ngự Cảnh Viên bắt được xe taxi, dì Hà bước vào chỗ ngồi phía sau: “Đến bệnh viện phụ sản.”

Đối với việc lạnh lùng của Mạch Sanh Tiêu, dì Hà dần dần cảm thấy thành thói quen.

Trong xe đang phát ra radio, Sanh Tiêu nâng khuỷu tay lên, xuyên thấu qua kính chiếu hậu, cô nhìn thấy theo đuôi phía sau là chiếc xe thể thao xa hoa. Bởi vì đang giờ đi làm nên kẹt xe, cho nên tốc độ xe rất chậm, nếu không phải xe hơi của Duật Tôn quá mức nổi trội, Mạch Sanh Tiêu cũng sẽ không nhận ra được.

Cô làm như không nhìn thấy dựa người vào thành ghế, xe taxi đi vào cửa bệnh viện, xe của Duật Tôn dừng lại bên đường cái.

Dì Hà dìu Mạch Sanh Tiêu xuống xe, Sanh Tiêu cười nói: “Dì Hà, không có việc gì, cơ thể của con tốt lắm.”

“Vậy cũng phải cẩn thận, mang thai không phải là chuyện nhỏ.”

Bụng Sanh Tiêu cũng đã hiện hình, mặc dù không phải đặc biệt rõ ràng, nhưng vòng eo hiển nhiên so với trước to hơn một vòng.

Duật Tôn hạ cửa sổ xe xuống, thấy dì Hà nắm tay Mạch Sanh Tiêu đi vào trong bệnh viện.

Khám thai mọi thứ đều tốt, lúc Sanh Tiêu đi ra, nhìn thấy xe của Duật Tôn còn đậu nguyên ở đây.

Cô làm như không nhìn thấy đi đến đầu đường, Duật Tôn không có tiến lên, đợi cho Mạch Sanh Tiêu gọi được xe, lúc này mới đi theo về Ngự Cảnh Uyển.

Sanh Tiêu biết rõ hẳn đang đi đằng sau, cho nên sau khi về đến nhà lập tức lên lầu, Duật Tôn đi vào phòng khách, chỉ có dì Hà đang ngồi ở trên ghế sa lon.

“Duật thiếu.”

“Kiểm tra có khỏe không?”

“Tốt, sinh long hoạt hổ lắm.”

“Thật không?” Duật Tôn khoe miệng dưới gương cười: “Có thể nhìn thấy con trong bụng sao?”

“Lúc làm kiểm tra tôi không có đi vào, chỉ nghe Sanh Tiêu nói có thể nhìn thấy.”

Duật Tôn gật đầu, cũng không biết, ở trong bụng, hơn ba tháng đứa con đến cuối cùng là có gì, nó có một bàn tay lớn sao?

Dì Hà mở to mắt, đến mỗi lúc như thế này, bà đều cảm thấy không đành lòng.

Mạch Sanh Tiêu nhận được điện thoại của Thư Diễm, vừa mới tỉnh ngủ, cô rửa mặt sạch sau đó đi xuống lầu, ăn vài miếng bữa sáng, Thư Diễm đã tới rồi.

“Cậu thật là có thể ngủ đến 10 giờ sao.”

Tinh thần Sanh Tiêu cũng không khá lắm: “Gần đây đặc biệt thích ngủ.”

“Cậu này, hay là tại ở nhà thời gian quá dài mà ngấy ngốc đi vậy, đi ra ngoài theo giúp tớ mua đồ đi.”

“Cậu không phải là đều mua xong hết rồi sao?”

“Còn có vài món chờ cậu cho tớ ý kiến đấy.”

Thư Diễm lôi kéo Mạch Sanh Tiêu đi ra khỏi cửa: “Dì Hà, dì yên tâm đi, con cam đoan sẽ đem Sanh Tiêu hoàn chỉnh mang về đến nhà.”

“Giao tôi và cô đương nhiên là yên tâm rồi.” Dì Hà nói theo.

Sanh Tiêu cầm điện thoại mà Duật Tôn mới mua cho cô đi ra ngoài, từ lúc cô quyết tâm giữ lại đứa bé này, Duật Tôn cũng không còn hạn chế cô đi ra

ngoài nữa, bình thường phần lớn thời gian đều cho dì Hà đi theo, cho dù cô muốn đi ra ngoài một chút, dì Hà cũng không cần mọi việc phải thông qua Duật Tôn.

Cổ Tiêu Tây bị Tô Ngải Nhã lần nữa gọi điện thoại đến, cô vốn nghĩ trực tiếp cắt đứt điện thoại, nhưng nghĩ kỹ lại, hay là nên ngay trước mặt nói cho rõ ràng. Cha cô nói rất đúng, nếu như cô lại đi sai một bước nữa, sẽ không có cơ hội làm lại.

“Cái gì? Cô đến bây giờ mới nói là không tham gia nữa?”

“Thật xin lỗi, tôi thật sự làm không được.”

“Cô có hay không không hiểu, cơ hội tốt như vậy, cô không muốn trả thù có phải không?” Tô Ngải Nhã tức giận liên tục dùng ngón tay gõ lên mặt bàn.

Cổ Tiêu Tây trước kia không hiểu, nhưng sau khi ra tù mới hiểu được, cha mẹ muốn chính là cô có thể sống thật tốt, mà không phải cả đời chỉ nghĩ đến việc như thế nào để đi trả thù.

“Cô yên tâm đi, tôi cam đoan không đem chuyện này nói ra.”

Thần sắc ả dần dần giãn ra: “Đúng vậy không? Hai người đều ở trên xe, Duật Tôn bên kia như thế nào. . . .” Tô Ngải Nhã cắn nhẹ khóe miệng: “Hắn đang ở công ty à? Tốt. Đây thì ông trời cũng giúp tôi sớm sẽ trả thù.”

Tô Ngải Nhã khép lại điện thoại: “Cô đi đi, coi như chúng ta chưa bao giờ biết nhau, còn có, việc này cô cũng có phần, nếu cô dám nói ra ngoài, coi chừng chết như thế nào cũng không biết.”

Sanh Tiêu ngồi ở cạnh bên chỗ ghé lái, cô nghiêng đầu nhìn vào Thư Diễm: “Này sẽ đi đâu?”

Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy vài sợi tóc của Thư Diễm rơi xuống, cô vươn tay vén ra, Tang Viêm với Thư Diễm cùng nhau đi đến hôm nay thật sự là không dễ dàng, hôn lễ thời gian từ từ đến gần, Sanh Tiêu lại có một loại cảm giác bất an dưới đáy lòng cứ tùy ý mà lan tràn.

Mạch Sanh Tiêu đã cứu cô, lúc trước nếu không phải Sanh Tiêu nói giúp một câu, cô khả năng đã sớm chết ở trong tay Duật Tôn. Mạch Sanh Tiêu còn đã nhận lời cô, sẽ làm cho Duật Tôn buông tay, không hề làm khó đến người nhà của cô. Cố Tiêu Tây do dự, cuối cùng đi về hướng trạm điện thoại công cộng.

Nhưng số của Duât Tôn, lại khắc sâu trong trí nhớ của cô.

Cô nắm chặt ống nghe, sau đó bấm số.

Lúc này, Duật Tôn đang họp tại tầng cao nhất của công ty, hắn nghe được có điện thoại, cũng không để ý tới, Cổ Tiêu Tây không từ bỏ, liền gọi tiếp vài lần.

Duật Tôn cầm lấy điện thoại đi ra khỏi văn phòng: “Alo?”

Cố Tiêu Tây nhìn xuống bốn phía bên cạnh: “Alo, Thứ Đệem cùng Mạch Sanh Tiêu gặp nguy hiểm, hai cô ấy đang trên cùng một chiếc xe, anh nhanh đi cứu đi.”

Ông nghe trong tay hung hăng bị đoạt lấy, Cổ Tiêu Tây sợ hãi, xoay người, thì nhìn thấy Tô Ngải Nhã thân sắc âm lãnh đứng ở trước mặt.

Tô Ngải Nhã đem ống nghe đặt ở bên tai: “Anh còn không biết hai người đó ở cùng một chỗ sao? Tôi cho anh biết, cho dù hiện tại gần cảnh cũng vô dụng, anh chờ mà nhật xác hai người đó đi. Nếu như Mạch Sanh Tiêu may mắn thoát chết, anh coi như gọi điện thoại nhắc nhở cho cô ta biết, anh có từng nghĩ tới, làm sao anh lại biết hai người đó sẽ xảy ra chuyện không?”

Đuật Tôn từ trước đến nay vẫn luôn giữ được bình tĩnh, nhưng lần này, cả trái tim lại lâm vào cảm giác vô cùng hoảng loạn.

677

Khóe miệng Tô Ngải Nhã chứa đựng ý cười lạnh, hẳn quả nhiên là có quá nhiều phụ nữ, giọng của ả mà hẳn cũng không nhận ra.

“Mạch Sanh Tiêu đang ở đâu?”

Lúc hẳn nổi giận, mười phần như mãnh thú.

Tô Ngải Nhã đem dập điện thoại xuống.

Cố Tiêu Tây vội vàng cúi đầu, che kín đi sự lo lắng trong mắt.

“Chát! ! ! ” Tô Ngải Nhã then quá hóa giận, một cái tát giáng xuống: “Cô có biết hay không hả, cô phá hỏng toàn bộ kế hoạch của tôi, lúc này Duật Tôn chắc chắn sẽ không đem chuyện này để đấu đá với Tang Viêm, đến cùng món nợ này lại muốn đổ lên đầu tôi sao.”

“Tôi chỉ cảm thấy là hai cô ấy vô tội.”

Cuối cùng Tô Ngải Nhã lại hối hận một điều, chính là tìm được Cố Tiêu Tây ngu xuẩn này.

Ả bị chọc tức, lồng ngực đau đớn, máu chót duy nhất lúc này là Tang Viêm, Tô Ngải Nhã lấy điện thoại từ trong túi xách ra: “Alo, đem những tư liệu tra được đưa đến tay Tang Viêm đi, còn nữa, cũng phải tung tin Duật Tôn muốn đối phó với hẳn ra, nhanh chóng ra tay đi, hiện tại Duật Tôn biết rồi, nhất định ra tay trước mặt hẳn.”

Cố Tiêu Tây thấy Tô Ngải Nhã đang chuyện tâm gọi điện thoại, cô lui về phía sau, thừa dịp bất ngờ muốn tẩu thoát.

“Đứng lại! ” Tô Ngải Nhã tắt điện thoại, nhanh chân chạy đến trước mặt Cố Tiêu Tây: “Cô nghĩ là tôi một chút cũng không đề phòng sao? Tôi không nghĩ tới lá gan cô lại lớn như vậy, lần này cô đã trót nhúng tràm, đừng hòng nghĩ sẽ dễ dàng tẩy sạch.”

“Cô muốn thế nào?” Cố Tiêu Tây nhìn xung quanh, cô không tin Tô Ngải Nhã dám hành hung ở trên đường.

“Tôi sáng sớm đã cho người điều tra, cô lúc đi ra, đã có người chờ tại cửa nhà cô, cô có tin là một cú điện thoại của tôi, cô lập tức có thể nhận được tin cha mình bị ”tai nạn” không?”

“Cô nói cái gì?” Cố Tiêu Tây mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

“Tôi đã nói, chúng ta đi chung một chiếc thuyền.”

“Tôi rút khỏi còn không được sao? Tôi liền xem như chưa bao giờ biết đến chuyện này.”

Tô Ngải Nhã tức giận không thôi, lại giáng một cái tát lên mặt Cố Tiêu Tây: “Tôi vốn đã có kế hoạch chi tiết, tôi thật sự không hiểu nổi, cô làm như vậy đối với cô có ích lợi gì?”

Tô Ngải Nhã lấy ra chìa khóa xe: “Đi theo tôi.”

Cố Tiêu Tây không dám chống trả, đành phải đi theo ả. Cố Tiêu Tây hiểu, cô đi chuyến này, lành ít dữ nhiều.

Mạch Sanh Tiêu cử động, điều chỉnh lại tư thế ngồi.

“Có phải là không thoải mái hay không?”

“Không có, chỉ là ngồi mãi một tư thế, chân đều đã tê rần.” Sanh Tiêu xuyên qua cửa sổ xe, nhìn ra phía bên ngoài: “Không phải mình đến lễ đường sao? Làm sao mà lại tới nơi vắng vẻ thế này?”

Thư Diễm cố làm ra vẻ thần bí: “Cậu đoán xem, hôn lễ của tớ sẽ cử hành ở đâu?”

“Để tớ xem nào.” Sanh Tiêu nhếch lên khóe miệng: “Công viên trò chơi? Hay là khách sạn?”

“Thôi.” Thư Diễm đánh tay lái: “Khẳng định định là cậu đoán không được.”

“Đừng có giấu giếm giếm, nói mau.”

“Được rồi, là công viên nước.”

“Thật sao?” Mạch Sanh Tiêu không nhin được mà kinh hô: “Tốt quá, cử hành hôn lễ ở đó nhất định là rất đẹp.”

“Đó là đương nhiên, hơn nữa còn là thời điểm mà cảnh sắc đẹp nhất của năm nữa.” Thư Diễm đem âm nhạc trên xe mở lớn lên, đó là một số bản dương cầm nổi tiếng: “Cho cục cưng của cậu dưỡng thai.”

“Yên tâm đi, chờ sau khi cậu kết hôn, cũng sẽ có.”

“Nhưng tớ còn muốn chơi thêm mấy năm nữa.”

“Đúng rồi, cậu lần trước nói chú và dì ở nhà không đồng ý, bọn họ như thế nào mà bị thuyết phục vậy?”

Thư Diễm thần sắc ảm đạm xuống, cô giả bộ như nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Hiện tại, cũng chỉ có thể tính là miễn cưỡng đồng ý thôi, nhưng mẹ nói, hôn lễ của tớ bà sẽ không tham gia.”

“Vây.”

“Kỳ thật không có gì đâu, không tham gia thì không tham gia thôi, tớ yêu Tang Viêm, Tang Viêm cũng yêu tớ, thật sự là đủ rồi.” Thư Diễm chính là cô gái như vậy, làm người thẳng thắn, một khi đã yêu, nhất định phải oanh oanh liệt liệt mà yêu.

Cô có phần quyết tuyệt, Sanh Tiêu rất khó làm được.

“Thư Diễm, tớ thật sự hâm mộ cậu.”

Thư Diễm đưa tay qua, nắm chặt lấy bàn tay đang lạnh như băng của Mạch Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, tớ vẫn là nói câu kia, đối với chính mình tốt hơn một chút, tớ không muốn nhìn thấy cậu sống quá mệt mỏi. Hơn nữa cậu hiện tại đã có con, nghĩ đến nó đi một chút, Sanh Tiêu, những thứ kia giống như khói sương sẽ đi qua.”

“Phải vậy không?” Mạch Sanh Tiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chói mắt không thôi, cô đưa tay phải lên ngăn cản trên trán, ánh mắt không tự giác thoáng nhìn đến đồng hồ trên tay, dây đồng hồ bằng da đã loang lổ, có dấu vết bị tróc ra từng mảng, thời gian mới hơn một năm, chẳng lẽ người đi, thật sự sẽ dần dần bị quên lãng sao?

Tất cả dấu vết anh từng tồn tại qua, đang bị thời gian vô tình gạt bỏ.

Mạch Sanh Tiêu đem tay phải để vào đầu gối.

Thư Diễm biết rõ cô lại nghĩ tới Đào Thần: “Sanh Tiêu, tên của cục cưng mau nghĩ nhanh nhanh một chút đi, cậu nhất định phải đặt một cái tên đẹp trai siêu cấp đấy.”

“Vây cậu cũng giúp tớ suy nghĩ đi.”

“Nhưng tớ không rành mấy cái này.”

Duật Tôn tay phải cầm điện thoại rủ xuống bên người, cú điện thoại này, chắc chắn là có người đã nghĩ thông suốt nên mới báo tin, chỉ có điều lời còn chưa nói xong, đã bị người khác phát hiện chạy đến ngăn lại.

Hắn còn chưa tỉnh hồn, còn chưa kịp thở dốc liền sải bước rời khỏi công ty, ngón tay nhanh chóng mở khóa, bấm nhanh số điện thoại của Sanh Tiêu.

Trong đầu bỗng dưng nhớ tới câu nói của người phụ nữ kia: Anh có từng nghĩ tới, làm sao mà anh biết được họ sẽ xảy ra chuyện không?

Nếu mà hắn nói là, có người muốn hành hung rồi thông báo cho hắn biết, bất cứ ai cũng sẽ không tin lời của hắn, huống chi, là Mạch Sanh Tiêu vốn đã đối với hắn hận thấu xương.

Duật Tôn mơ hồ cảm giác được chuyện này không có đơn giản như vậy, có thể trong khoảng thời gian ngắn, nên hắn cũng không có đủ thời gian để đi làm rõ ràng mọi chuyện, hắn đi vào thang máy rồi đi xuống tầng hầm, đồng thời bấm gọi điện thoại cho Mạch Sanh Tiêu.

Sanh Tiêu đang cùng Thư Diễm nói đến chuyện kết hôn, nghe được tiếng chuông điện thoại di động, cô cầm lấy rồi đưa mắt nhìn.

“Sanh Tiêu, ai gọi vậy?”

Mạch Sanh Tiêu đưa điện thoại di động bỏ vào trong túi xách: “Không có gì.”

“Là Duật Tôn sao?”

Chuông điện thoại di động cứ liên tục vang lên, khúc nhạc đàn dương cầm quen thuộc vang lên mà Mạch Sanh Tiêu chưa khi nào cảm thấy bi thương cùng buồn bã như thế, cô lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, vốn là nghĩ rằng sẽ không nghe, không biết tại sao ngón tay như bị cho phối, bấm vào nút trả lời.

“Sanh Tiêu, em đang ở đâu?” Đầu bên kia điện thoại, giọng nói người đàn ông đầy lo lắng và sợ hãi, Sanh Tiêu sợ run lên, giống như chưa từng nghe qua thái độ của Duật Tôn như thế bao giờ.

“Tôi đang ở cùng Thư Diễm.”

Thư Diễm nghe vậy, không khỏi cười ghé người tới gần: “Anh cứ yên tâm một trăm phần trăm, vợ của anh tôi nhất định sẽ bảo vệ thật tốt.”

Duật Tôn trong lòng bớt lo lắng hơn một chút, tốt lắm, bây giờ còn không có gặp chuyện gì không may.

“Sanh Tiêu, em hãy nghe anh nói, hai người hiện tại gặp phải nguy hiểm, nhanh tìm đến nơi nào có nhiều người. . . .”

“Nguy hiểm gì? Làm sao anh biết.”

“Àmmmmm. . .”

“Aaaaaaa. . .”

Mạch Sanh Tiêu còn chưa kịp phản ứng, liền nghe được tiếng thét chói tai của Thư Diễm vang lên, ngay sau đó, xe mất tay lái, hoàn toàn mất khống chế, Thư Diễm vội vàng phanh xe lại, quán tính cực lớn khiến cho xe hơi trên đường cao tốc liên tục đảo quanh, điện thoại trong tay Sanh Tiêu bị bay ra ngoài, cô hai tay cầm chặt lấy dây an toàn: “Aaaaaaaa. . .”

“Sanh Tiêu.”

Duật Tôn hai chân bước nhanh ra bỗng khựng lại: “Mạch Sanh Tiêu! ”

“Àmmmm. . .” Đầu xe dừng vào hàng rào, một cái cánh tay Thư Diễm vô thức ngăn trước người Mạch Sanh Tiêu, lúc cô ngẩng đầu lên, thờ thái dương đều là máu, chất lỏng ẩm áp đã ngăn cản tầm mắt của cô. Thư Diễm nhanh chóng tháo dây an toàn, cô đầu văng mắt hoa, trên người rất đau, nhưng lúc này đây đã bất chấp có bị tổn thương hay không.

Thư Diễm vội vàng xuống xe, cô mở cửa bên ghé lại phụ ra: “Sanh Tiêu, Sanh Tiêu cậu không có sao chứ?”

Mạch Sanh Tiêu vừa đưa tay ra sờ, đầy tay đều là máu.

Thư Diễm đem dây an toàn của cô tháo bỏ ra, kéo tay Mạch Sanh Tiêu đỡ cô xuống xe: “Cậu có cảm thấy đau nhức ở chỗ nào không? Đứa bé không có sao chứ?”

Sanh Tiêu bàn tay dè lại bụng: “Không có việc gì cả, chỉ là đụng trúng đầu thôi, Thư Diễm, cậu thế nào rồi?”

“Tớ cũng không việc gì.” Thư Diễm đỡ lấy Sanh Tiêu, đỡ lấy cô đi đến bên cạnh hàng rào.

Cô quay người lại, đã nhìn thấy chiếc xe tải lúc nãy đâm phải hai người, tài xế cũng không có ý xuống xe xem xét tình hình, hần nhanh chóng lùi ra, hướng hai người đang đứng mà đâm đến.

“Nhanh, Sanh Tiêu, không hay rồi. . . .” Thư Diễm dù sao cũng đi theo Tang Viêm nhiều năm, cô phản ứng rất nhanh, kéo Mạch Sanh Tiêu muốn chạy trốn.

“A, không được.” Sanh Tiêu ngồi xổm xuống ôm lấy cổ chân: “Chân của tớ đau quá.”

Nơi này là đường cao tốc mới xây dựng, hơn nữa lại là hướng ngoại ô, cho nên thỉnh thoảng mới có chiếc xe chạy qua. Thư Diễm đỡ lấy Mạch Sanh Tiêu ngồi trở lại trên mặt đất, để cho cô dựa lưng vào hàng rào, Thư Diễm không nói thêm câu gì, liền đứng lên.

Mạch Sanh Tiêu giữ chặt cổ tay của cô: “Thư Diễm, cậu đi mau đi! Đừng lo cho tớ! ”

Thư Diễm đẩy tay của cô ra, Mạch Sanh Tiêu trông thấy bên gò má cô giống như thoáng ý cười: “Cậu quên chuyện tớ đã hứa với chồng cậu rồi sao, tớ sẽ đảm bảo an toàn cho cậu.” Lời nói còn chưa dứt, Thư Diễm không có thời gian để lãng phí nữa, cô đi nhanh trở lại trên xe, cái chìa khóa còn ở trên xe, tốt rồi, có thể khởi động xe.

Sanh Tiêu trở mắt nhìn chiếc xe mini-cooper-s bị đâm đến méo mó, đuôi xe gần như bị đầu xe tải đè bẹp, Thư Diễm muốn dùng xe của mình chặn đứng chiếc xe tải lại, Mạch Sanh Tiêu trừng lớn hai mắt, toàn thân như rơi vào hầm băng: “Đừng mà, đừng. Thư Diễm, xuống mau! Đừng làm thế. . .

.”

Lần va chạm này, cùng việc đi tìm cái chết có gì khác biệt?

“Rầmmm.”

Lại là một hồi va chạm kịch liệt.

Chiếc xe tải cơ hồ nuốt mất nửa chiếc xe của Thư Diễm, đồng thời, lái xe đâm mạnh ở chân ga, chiếc xe bị đẩy đi một đường ma sát về hướng trước, Mạch Sanh Tiêu giãy giụa nhồm dấy: “Thư Diễm! ”

Phía sau có mấy chiếc xe dừng lại: “Không hay rồi, xảy ra tai nạn giao thông rồi.”

“Mau báo cảnh sát đi.”

Sanh Tiêu khập khiễng chạy tới: “Dừng lại, Thư Diễm.”

Thư Diễm đẩy ra cửa xe, dần lòng cán chặt răng, buông tay lái nhảy ra khỏi ghế lái.

Cũng không nghĩ đến, đuôi phải bị mắc kẹt vào vật gì đó, cùng lúc đó, đầu xe tải bỗng đâm tới một lần nữa: “Rầmmm”

Cả chiếc xe bị đè ép, Sanh Tiêu nghe được một hồi tiếng kêu thê lương thảm thiết vô cùng truyền đến, cô toàn thân sức lực như bị rút sạch, xụi lơ trên mặt đất không thể nào gượng dậy nổi.

Tài xế chiếc xe tải thấy thế, chuyển hướng xe một cái, lại đụng phải chiếc xe Honda dừng ở bên cạnh, lúc này mới tăng tốc bỏ chạy.

Hai tay Mạch Sanh Tiêu chống trên mặt đường giá lạnh, hai tay cô run rẩy ngay cả sức lực bò cũng không có: “Thư Diễm, Thư Diễm.”

Người đi đường lần lượt dừng lại, cũng có vài chiếc xe nhỏ đuổi theo chiếc xe gây ra tai nạn mà bỏ đi.

“Cô không sao chứ?”

“Cô cũng ở trên chiếc xe đó sao.”

Ai nói cái gì Mạch Sanh Tiêu đều nghe không vào, giống như người bị điếc, trong miệng lặp đi lặp lại nhiều lần kêu lên tên Thư Diễm: “Cứu mạng, Thư Diễm.”

Có người từ trên xe mang áo khoác tới choàng lên vai cho cô, xe cứu thương cùng xe cảnh sát rất nhanh chạy đến, Mạch Sanh Tiêu nhìn xem bọn họ kéo cả giới truyền thông, Sanh Tiêu nhanh chóng lấy hai tay dùng sức đập trên mặt đất: “Thư Diễm, cậu trả lời tớ một tiếng đi.”

Sanh Tiêu khóc thảm thiết, sau đó không lâu, xe cứu hỏa cũng chạy tới, đến chỗ Thư Diễm tiến hành cứu giúp.

Nhân viên chăm sóc và y tá cầm cáng đi vào, muốn đỡ Mạch Sanh Tiêu lên.

“Không cần phải. đừng thôi! ” Sanh Tiêu gạt tay ra: “Để cho tôi gặp Thư Diễm.”

“Cô yên tâm đi, chúng tôi đang cứu cô ấy, sẽ không có việc gì.”

Làm sao có thể không có việc gì? Mạch Sanh Tiêu ánh mắt mông lung nhìn xuyên qua đám người, trông thấy Thư Diễm nằm trên mặt đất, quần áo đều là máu, một chân bị kẹt tại ghế lái, đã lăm vào hôn mê. Nhân viên phòng cháy đang dùng cửa cắt cánh cửa xe, Sanh Tiêu hai tay che miệng lại, sợ tới mức thất kinh, đôi vai kịch liệt run rẩy.

.
. .
.

Khi Duật Tôn chạy tới, sự việc dĩ nhiên đã xảy ra khó có thể挽 hồi.

Mạch Sanh Tiêu nằm ở trên cang không chịu đi, người đàn ông lúc đầu cũng không phát hiện ra cô.

Hắn vội vàng xuống xe, bước chân nhanh chóng cũng không vững vàng như ngày thường, Duật Tôn xông qua dây căng giới tuyến, vài tên cảnh sát vội ngăn hắn lại: “Xin anh không nên quấy rầy người đang thi hành công vụ.”

Duật Tôn sắc mặt lo lắng, con người đen láy hiện ra tia thô bạo, làm mấy người không rét mà run, hắn vươn tay đẩy bọn họ ra, nhìn thấy người bị mắc kẹt là Thư Diễm: “Còn một người nữa đâu?”

Nhân viên phòng cháy cũng không biết Sanh Tiêu đang ở cách đó không xa: “Xin anh đi ra khỏi hiện trường. . .”

Duật Tôn bị một cảm giác bất an mãnh liệt cùng sợ hãi ngập tràn trong lòng, hắn nhìn thấy chiếc xe ô tô đã bị đâm đến nát vụn, sự tinh táo vốn có của hắn chắc chắn đã sớm vụt đến lên chín tầng mây, hắn lạnh lùng như ác ma, đối với Thư Diễm trọng thương đến cử tử nhất sinh, hắn cũng chỉ liếc mắt nhìn, không hơn.

Duật Tôn đi vào chỗ đuôi xe, mặc cho xe đã biến dạng không biết đâu là đầu xe, ở đâu là đuôi xe.

Một cánh cửa xe đã rớt ra ngã vào ven đường.

Mạch Sanh Tiêu trông thấy vẻ mặt lo lắng của người đàn ông, cô há to miệng, lại như thế nào đều kêu không ra được tên của hắn.

Duật Tôn quỳ một gối xuống mặt đất, nhìn bên dưới thân xe, lúc đứng người lên, hai đầu gối đã dính không ít tro bụi. Người đàn ông này, vĩnh viễn cao ngạo như quý tộc, Mạch Sanh Tiêu cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua hắn có bộ dáng này. Duật Tôn hai tay kéo cửa xe bên kia, cửa xe bị dị dạng nghiêm trọng, sắc bén như lưỡi dao đâm vào lòng bàn tay hắn, kéo thành vài vết máu, Duật Tôn đánh xuống, bàn tay đâm mạnh xuống xe: “Sanh Tiêu, Mạch Sanh Tiêuuu. . .”

“Tiên sinh, ngài hãy bình tĩnh. . .”

“Vợ các người xảy ra chuyện thì các người còn có thể bình tĩnh không? Cút cho ta, cúttt.” Người đàn ông quát tháo chói tai, con người đen láy trong nháy mắt đỏ ngầu như máu, hắn nổi giận phẫn phất như ác thú vây hãm, ai cũng không dám đến gần.

Mạch Sanh Tiêu trong lòng cảm thấy chua xót, nước mắt vô thức lại rơi xuống.

Bên cạnh là hộ sĩ đang xử lý miệng vết thương cho cô hỏi: “Anh ta là chồng cô à, muốn tôi đi gọi anh ta đến không?”

Sanh Tiêu khóc càng lớn hơn, nghẹn ngào, cổ họng như bị nghiền nát, một câu đầy đủ cũng nói không được.

“Nơi này người đâu, còn một người nữa đâu? ! ” Duật Tôn hướng đến cảnh sát cùng bác sỹ và nhân viên cứu hộ mà quát lên.

Mạch Sanh Tiêu giơ tay lên lau sạch nước mắt, tầm mắt mông lung vẫn không thể nhìn rõ được gì, cô hướng tới người y tá đang đợi câu trả lời, rồi nhẹ gật đầu.

Người hộ sĩ thả băng gạc xuống, đi tới bên cạnh Duật Tôn nói: “Có phải anh đang tìm vợ anh không? Cô ấy không sao, đang ở bên kia. . .”

Người đàn ông nhìn theo hướng y tá chỉ, hần chạy đến bên Sanh Tiêu, va vào rất nhiều người cũng không nhận ra được, đẩy mất hung ác nham hiểm cũng tan đi chút ít, Duật Tôn đi tới trước mặt Mạch Sanh Tiêu, hần ngồi xổm người xuống, hai tay dùng sức ôm cô vào lòng.

Gò má Sanh Tiêu gối lên đầu vai Duật Tôn, cô cũng không đẩy hần ra, hai tay cô nắm chặt cánh tay người đàn ông: “Thư Diễm ra sao rồi? Cậu ấy có sao không?”

Duật Tôn bàn tay vuốt lên đầu Mạch Sanh Tiêu: “Đang được cứu chữa.”

Sanh Tiêu tựa ở trên người hần, một chút khí lực cũng không có, cô khóc hai mắt sưng đỏ: “Tại sao có thể như vậy, tại sao phải như vậy.”

Cách đó không xa truyền đến âm thanh, Thư Diễm được đem ra nâng lên băng ca, Mạch Sanh Tiêu nghiêng người đứng dậy, lại bị Duật Tôn che kín hai mắt: “Đừng xem.”

Cô gạt đi bàn tay của người đàn ông: “Thư Diễm ít nhất cũng còn sống, phải vậy không. . . ?”

Vết máu uốn lượn trên đường cao tốc cứ như rượu loang, cầm Duật Tôn chống đỡ tại đỉnh đầu Sanh Tiêu, hần mạnh mẽ ôm cô, Mạch Sanh Tiêu cảm giác có chút đau đớn, mặc dù như vậy, cô cũng không đẩy hần ra.

Sanh Tiêu được đưa vào bệnh viện làm một loạt kiểm tra, ngoại trừ trên đầu có ngoại thương, may mà cũng không có gì lo ngại.

Đứa trẻ trong bụng cũng không sao, đây là lần đầu tiên Duật Tôn ở gần cô như vậy.

Mạch Sanh Tiêu tâm tình kích động, khóc khó có thể kiềm chế được, bác sĩ ở bên cạnh an ủi, làm cho cô nhất định phải hòa hoãn xuống.

“Làm xong kiểm tra, anh sẽ đưa em đi gặp Thư Diễm ngay.”

Mạch Sanh Tiêu lúc này mới bình tĩnh trở lại chút ít.

Đi tới phòng cấp cứu thì Thư Diễm còn chưa ra, Duật Tôn dìu Mạch Sanh Tiêu bên ngoài chờ, không bao lâu, một loạt tiếng bước chân dồn dập chạy vội đến, Tang Viêm bồi hồi lo lắng ở bên ngoài phòng cấp cứu.

Cửa phòng cấp cứu bỗng nhiên mở ra.

Mạch Sanh Tiêu vội đứng người lên.

“Ai là người nhà của bệnh nhân?”

“Tôi.” Tang Viêm vội vàng tiến lên.

“Bệnh nhân mất máu quá nhiều, đùi phải không giữ được, cần cắt bỏ đi, cần phải ký tên vào đơn phẫu thuật.”

“Cái gì?” Tang Viêm như bị sét đánh, khuôn mặt anh tuấn ngay lập tức huyết sắc hoàn toàn không còn.

“Xin hãy ký tên đi, nếu không ngay cả sinh mạng cũng khó giữ.”

Mạch Sanh Tiêu như hít phải lãnh khí, nửa người ngồi phịch xuống ghế. Thư Diễm thích nhất được xinh đẹp, mùa hè cô thích mặc váy ngắn, bởi vì chân của cô rất đẹp, cô thường xuyên nói cho Sanh Tiêu, đây là tài sản mà cha mẹ cho cô, không khoe sẽ lãng phí, rất đáng tiếc.

Sanh Tiêu rơi lệ đầy mặt, còn có vài ngày, Thư Diễm sẽ mặc váy cưới tinh khôi, cùng người đàn ông mà cô yêu nhất bước trên thảm đỏ.

Mạch Sanh Tiêu hai tay níu chặt cổ áo khom lưng xuống khóc: “Đừng như vậy mà.”

Tang Viêm vô hồn vẫn tiếp nhận giấy ký tên của bác sỹ. Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, nước mắt rơi xuống mu bàn tay của Duật Tôn, đừng ký tên.

Nhưng trong lòng cô hiểu rõ, nếu như không ký tên, Thư Diễm sẽ mất mạng.

“Huhuhu.”

Mạch Sanh Tiêu trông thấy Tang Viêm giơ tay lên, cổ tay hằn run rẩy, nhưng lại ký tên vô cùng kiên định.

Bác sỹ cầm lấy đơn cho phép giải phẫu, bước nhanh trở lại phòng cấp cứu, Tang Viêm thân thể lão đảo, hai tay chống ở đầu gối, mặt thật sâu chôn xuống.

Thư Diễm nằm trên giường trắng đi ra, Mạch Sanh Tiêu đi tới, sắc mặt cô ấy tái nhợt không khác gì so với người chết, chân phía dưới, mặc dù chân đã đắp lên nhưng vẫn có thể nhìn thấy lốm xuống một bên.

Thư Diễm thật sự đã mất một chân.

Cha mẹ Thư Diễm nghe được tin liền chạy đến, Thư mẹ khóc như chết đi sống lại, trong phòng bệnh tràn ngập cảm giác bi thương.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở cửa ra vào, Tang Viêm phái người đưa cha mẹ Thư Diễm về nhà, lúc này đã 8 giờ tối, Sanh Tiêu lo âu thấp thỏm đứng dậy, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn về phía Thư Diễm vẫn hôn mê như cũ: “Cô ấy vì sao còn chưa tỉnh lại?”

“Hắn là vẫn còn thuốc mê.” Duật Tôn ở bên cạnh coi chừng.

“Tôi muốn vào xem cô ấy một chút.”

“Tôi đi cùng em.”

Mạch Sanh Tiêu mở cửa: “Không cần.”

Cổ tay của cô bị Duật Tôn giữ lại: “Cẩn thận một chút, tôi bên ngoài chờ em.”

Mạch Sanh Tiêu đi vào trong phòng bệnh, Tang Viêm nắm tay Thư Diễm, vẫn không nhúc nhích ngồi cạnh mép giường của cô, nghe được tiếng bước chân, người đàn ông cũng không ngẩng đầu lên, trong tay nắm chặt lại, càng dùng sức

Sanh Tiêu che miệng khóc thảm thiết, Thư Diễm da môi bị nứt nẻ, nhưng ngủ rất sâu, Mạch Sanh Tiêu khó có thể tưởng tượng được khi cô ấy tỉnh lại, làm sao đối mặt được với hết thảy mọi chuyện. . . .

Tang viêm nghe được tiếng khóc, lúc này mới ngẩng đầu.

“Thực xin lỗi.”

Người đàn ông trong mắt lộ ra vẻ hung ác, Mạch Sanh Tiêu không khỏi sợ hãi, cô ngừng bước lại: “Nếu không có tôi trên xe, một mình Thư Diễm nhất định có thể thoát khỏi.”

“Cô là người của Duật Tôn phải không?”

Sanh Tiêu đối với vấn đề hần đột nhiên h

ỏi đến, có chút bất ngờ.

“Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không? Tôi bị súng đã thương thiếu chút nữa mất mạng, cô có đến bệnh viện thăm.”

Mạch Sanh Tiêu gật đầu: “Tôi nhớ.”

“Người đã thương tôi, chính là Duật Tôn.”

Sanh Tiêu bất giác cắn môi.

“Tôi cũng mới biết được.” Tang Viêm đem tay đặt ở môi Thư Diễm: “Cô không cảm thấy có gì lạ sao? Theo thủ đoạn của hắn biết được quan hệ của tôi cùng Thư Diễm, sao còn có thể cho hai người cùng đi với nhau nhiều lần vậy?”

Mạch Sanh Tiêu vội vàng khoát khoát tay, bắt tri bắt giác, lại vì Duật Tôn mà cãi lại: “Không phải vậy, hắn cũng là khi thấy được thiệp mời của hai người mới biết được, tôi lúc trước cũng không ở trước mặt hắn mà nhắc qua anh.”

“Đây không phải là càn kỳ lạ sao?” Tang Viêm tầm mắt âm trầm hướng tới Sanh Tiêu: “Hắn mới biết được chuyện này, Thư Diễm lập tức xảy ra chuyện.” Người đàn ông ngăm nhìn Thư Diễm đang nằm trên giường bệnh, hắn cúi người, thần sắc cũng thay đổi trở nên nhu hòa đứng dậy, Tang Viêm đem tay Thư Diễm nhét vào trong chăn: “Chỉ có điều, hắn là hắn đã đi một nước cờ kém một chiêu, lại không ngờ tới việc cô cũng ở trong xe, hay là, hắn căn bản cũng không quan tâm chuyện sinh tử của cô.”

Mạch Sanh Tiêu hai mắt utor át nhìn về phía cửa kiếng, Duật Tôn biết rõ cô lo lắng cho Thư Diễm, rồi lại sợ Tang Viêm gây bất lợi cho cô, cho nên một tắc cũng không rời, đứng canh giữ ở bên ngoài phòng bệnh.

Sanh Tiêu nhớ tới việc trước khi xảy ra tai nạn, có nhận được cú điện thoại kia, nghe khẩu khí Duật Tôn, hắn chắc chắn biết rõ mọi chuyện xảy ra.

122. Chương 122: Tin Tưởng Ngoài Ý Muốn

Duật Tôn nhìn xuyên qua khung cửa kính cùng Mạch Sanh Tiêu đối mặt.

Ánh mắt của cô rất lạnh lùng, dường như thái độ đối với hắn chưa từng thay đổi qua. Sanh Tiêu không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Duật Tôn ở bên ngoài phòng bệnh, nước mắt không ngừng rơi trên khuôn mặt cô.

Duật Tôn không nghe được cuộc nói chuyện ở bên trong nhưng từ trên mặt của Sanh Tiêu, hắn cũng nhìn ra manh mối.

Hắn chợt cảm thấy sức cùng lực kiệt, cố gắng vượt qua được khó khăn, niềm vui còn chưa kịp lan tràn, cứ như vậy mà bị ánh mắt tàn nhẫn của Mạch Sanh Tiêu phá nát tan tành.

Mọi nỗ lực thu hẹp khoảng cách của hắn và Mạch Sanh Tiêu, lại vỡ vụn thành mảnh nhỏ.

Mạch Sanh Tiêu tiến đến vài bước, cúi người ngồi xuống, xoay lưng về phía Duật Tôn ở bên ngoài, đối diện với Tang Viêm: “Nếu đã nói như vậy, anh cũng không thể kết luận là do Duật Tôn gây ra, Tang Viêm, Thư Diễm là bạn thân nhất của tôi, bất luận là ai tổn thương đến cô ấy, tôi cũng sẽ không tha cho người đó đâu!”

“Tất nhiên là cô sẽ nói như vậy! ” Về mặt Tang Viêm lãnh đạm, giọng nói hoàn toàn chế giễu: “Vì Duật Tôn là người đàn ông của cô, chỉ bằng bấy nhiêu thôi, tôi cũng sẽ không tin tưởng lời của cô.”

Mạch Sanh Tiêu bây giờ mới hiểu được rằng, khi không được tin tưởng thì dù có nói ra lời nói chân thật nhất trong lòng cũng trở nên vô dụng thôi.

“Tôi đối với hắn thật sự là rất hận, so với anh không ít hơn chút nào. Tôi đã từng, sẽ có một gia đình hạnh phúc, nhưng chính hắn đã phá hủy tất cả. Người đã quyết định nắm lấy tay tôi đến nay sống chết không rõ. Lúc đó tôi hận không thể đem hắn ra băm thành trăm mảnh. Nhưng vì tôi đã theo hắn nhiều năm như vậy nên cũng có hiểu ít nhiều. Hắn là người mà cho dù bị anh mắng là cầm thú thì hắn có thể chính miệng thừa nhận điều đó. Chị của tôi cũng bị hắn đưa vào tù không chút lưu tình, giết người ư, khả năng mất cũng không thềm chớp. Nhưng chỉ có điều, nếu hắn muốn đối phó với anh thì cũng sẽ không thể nào liên lụy đến Thư Diễm được. Hơn nữa trước khi xảy ra việc này, tôi đã nhận được điện thoại của Duật Tôn, hắn nói có người muốn hại chúng tôi, nói tôi hãy đi đến chỗ nào đông người.”

“Có lẽ lúc trước hắn không biết cô và Thư Diễm ở cùng một chỗ.”

Đây là một giải thích tốt nhất.

Lúc đầu Mạch Sanh Tiêu cũng nghĩ như vậy.

Khi tỉnh táo lại, cô cứ cảm thấy có gì đó kỳ lạ: “Nếu thật sự là như vậy thì hẳn không cần gọi điện thoại đến cho tôi, hẳn chỉ cần gọi cho tên tài xế ấy thì có ngăn chặn được sự việc ngoài ý muốn này. Chỉ cần như vậy, sẽ không có ai nghi ngờ hẳn.”

Tang Viêm nâng lên bàn tay của Thư Diễm áp lên khuôn mặt mệt mỏi của hẳn: “Hắn đã phá hủy hạnh phúc của cô mà cô lại muốn tin tưởng hẳn sao?”

Mạch Sanh Tiêu lúc này không lên tiếng, cô không biết phải trả lời thế nào.

Cô đối với Duật Tôn là oán, là hận. Vì đã quá sức chịu đựng, khi đó cảm phần mà trách cứ Duật Tôn, nói hẳn không từ thủ đoạn nào để hãm hại Đào Thần, nói hẳn không thương tiếc mà tiêu diệt thủ hạ để tránh khỏi liên quan. Mạch Sanh Tiêu biết rõ cô là đang cố gượng ép mà suy nghĩ như vậy. Có thể không biết Đào Thần sống chết thế nào nhưng đó lại là sự thật.

Sống chết không rõ, tất cả chỉ là dự liệu tốt nhất, ít nhất thì như vậy còn có hy vọng.

Không biết ngày hôm đó rốt cục đã xảy ra chuyện gì, Duật Tôn hại chết Đào Thần là khả năng lớn nhất, hay là. . .

Dù Mạch Sanh Tiêu có nghĩ tới khả năng khác, nhưng vì đáng lẽ cô sẽ có được một cuộc sống thật yên bình, nhưng đều do Duật Tôn phá vỡ, nên nếu Đào Thần vẫn còn sống thì những tổn thương của cô cũng không thể nào chữa lành được. Dù con tim vì Duật Tôn mà chết, cũng không thể nào yêu thêm lần nữa.

Người đàn ông như vậy, cô thực sự không dám yêu.

“Tang Viêm.” Mạch Sanh Tiêu nhìn qua khuôn mặt tái nhợt của Thư Diễm, nước mắt không khỏi rơi lã chã: “Tôi không muốn Thư Diễm bị tổn thương một cách vô ích.”

Tang Viêm hoàn toàn nghe không lọt tai.

“Vì sao người bị thương lại là cô ấy?”

Mạch Sanh Tiêu chợt cảm thấy trong lòng nhói đau, Thư Diễm bị thương đến nông nỗi thế này, còn cô lại thật tốt, hầu như không việc gì. Sanh Tiêu không ngừng nghẹn ngào: “Thực xin lỗi, lúc đó cậu ấy vì muốn cứu tôi. Thư Diễm hoàn toàn có thể chạy xe đi nhưng cậu ấy lại dùng xe của mình chặn chiếc xe tải đó lại.”

“Đừng nói nữa! ” Tang Viêm nhắm chặt hai mắt lại, khi nghe Sanh Tiêu kể, có thể hình dung ra được thảm cảnh đó, cả người Thư Diễm đều bị thương, chân thì bị mắc kẹt trong xe. Tang Viêm nắm tay Thư Diễm thật chặt: “Chỉ cần cô ấy không xảy ra chuyện, tôi tình nguyện đem chân của mình cho cô ấy.”

Mạch Sanh Tiêu nghe vậy, trong lòng đau đến tê dại, cô khóc không đứng thẳng lên được.

Duật Tôn nhìn qua cánh cửa liền thấy cả người cô run lên, hẳn không nghe được cuộc đối thoại bên trong, ánh mắt lo lắng ngập tràn. Hẳn vừa định đi đến cửa thì thấy Sanh Tiêu đứng lên.

Cô đi ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng khép lại cánh cửa phía sau lưng.

Cô dựa vào khung cửa sợ run lên, tầm mắt rủ xuống, hai tay Sanh Tiêu che mặt lại, nghe được tiếng bước chân của Duật Tôn đang đi đến trước mặt.

Mạch Sanh Tiêu nhìn vào bên trong phòng bệnh của Thư Diễm, cô ấy đang ngủ rất yên tĩnh vì thuốc gây mê vẫn còn, âm thanh của dụng cụ y tế cứ vang lên lạnh như băng xuyên qua cánh cửa như muốn đâm vào tai của cô. Duật Tôn đi đến bên cạnh Sanh Tiêu: “Anh đưa em về nhà, ngày mai lại đến.”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu: “Tôi muốn chờ Thư Diễm tỉnh lại, tôi sẽ không đi đâu hết.”

Sanh Tiêu cũng sức tàn lực kiệt, chân đứng không vững mà dựa vào cánh cửa thủy tinh phía sau.

Duật Tôn ở bên cạnh Sanh Tiêu, hẳn biết rõ là cô đang lo lắng cho Thư Diễm, lại sợ thân thể của cô không chịu nổi cho nên hẳn đã sắp xếp cho cô nghỉ ở căn phòng sát bên phòng bệnh của Thư Diễm.

Sanh Tiêu ngồi xuống giường, nơi này đều là phòng bệnh thuộc loại Vip, xa hoa như ở trong một khách sạn.

Tay của Mạch Sanh Tiêu chống xuống hai bên, ánh mắt mệt mỏi nhìn xung quanh.

Duật Tôn một chân gác lên, nắm chặt tay ngồi trên ghế sofa.

“Tại sao anh lại biết được tôi với Thư Diễm gặp nguy hiểm?”

Duật Tôn biết được, khi cô bình tĩnh hơn thì sẽ chất vấn hẳn.

“Trước đó anh nhận được cuộc gọi của một người phụ nữ, cô ta nói là hai người đang gặp nguy hiểm nhưng chỉ nói được một nửa thì điện thoại bị tên còn lại đoạt mất, anh nghĩ sẽ xảy chuyện không may cho nên mới gọi điện cho em.”

Sanh Tiêu ngược mặt lên, nhìn chằm chằm khuôn mặt của người đàn ông: “Anh có nghĩ rằng tôi có tin hay không?”

Duật Tôn nhẹ cắn đầu lưỡi, Mạch Sanh Tiêu rất quen thuộc động tác nhỏ này của người đàn ông. Hẳn mỗi lần làm thế, chính là thể hiện thái độ không có việc gì cả. “Không tin! ”

Cô không nghe thấy hẳn phản bác một câu nào.

Đối với hẳn cái gì cô cũng không tin vậy thì cần giải thích làm gì nữa chứ? Mạch Sanh Tiêu nằm xuống giường, Duật Tôn canh chừng ở bên cạnh, cô mở to mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà: “Tôi muốn uống nước! ”

Duật Tôn ngẩng đầu lên, trong ánh mắt thoáng hiện không ít chân tình.

Hắn đứng dậy, xoay đi rót nước.

Người đàn ông ngồi xuống mép giường, Mạch Sanh Tiêu ngồi dậy tựa lưng vào đầu giường: “Tang Viêm nói, lúc trước anh ta bị thương nặng là do người của anh làm ra.”

Duật Tôn đem ly nước đưa cho cô, cũng không nói lời nào.

“Anh đã nói là anh không biết Tang Viêm.”

“Anh cùng hẳn có chút liên quan, vì chút ít mâu thuẫn, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là Thư Diễm gặp chuyện không may có liên quan đến anh.”

“Tôi cũng chưa nói chuyện này có liên quan đến anh.” Mạch Sanh Tiêu cầm lấy chén nước trong tay của Duật Tôn.

Trong mắt người đàn ông mơ hồ xuất hiện cơn giận cùng bất đắc dĩ, bởi vì câu nói thờ ơ của cô mà bị đánh tan. Hẳn còn chưa kịp nhăn chân mày: “Em có phải muốn nói, không có liên quan đến tôi nhưng là tôi sai người động thủ?”

Mạch Sanh Tiêu uống một ngụm nước, cô đưa mắt nhìn người đàn ông bên cạnh.

Cô không tin hẳn, thì ra trong vô thức, cô không tin hẳn cũng là thói quen.

Sanh Tiêu bỗng nhiên nói một câu làm cho hẳn trở tay không kịp.

“Anh cố thay đổi ý kiến của tôi cũng vậy thôi, hoặc là việc này thật sự do anh làm, nếu không thì tôi phán đoán sai rồi.”

“Không phải là anh làm! ” Duật Tôn trả lời dứt khoát.

Sanh Tiêu đem ly nước đặt trên tủ đầu giường, cô dựa nửa người trở lại phía sau: “Vậy còn có thể là ai? Kẻ thù của Tang Viêm sao?”

“Bất kể là ai, anh cũng sẽ bắt được ả.”

Trong mắt Mạch Sanh Tiêu chưa xót muốn khóc: “Dù có tìm được kẻ đó thì có ích lợi gì? Có thể trả lại một chân cho Thư Diễm sao? Tôi không nên đi ra ngoài cùng với cô ấy, lúc vừa xảy ra tai nạn, Thư Diễm có thể nhảy qua hàng rào, cô ấy có đủ thời gian để chạy trốn, nhưng mà cũng vì tôi.”

“Chỉ cần anh tìm được kẻ đó, anh nhất định sẽ khiến cho ả sống không bằng chết! ”

Trong giọng nói của hắn dày đặc âm lãnh, ánh mắt lóe lên tia hung ác làm Mạch Sanh Tiêu run rẩy. Cô đột nhiên nhớ tới lúc Mạc Y bị ném xuống trước mặt cô vô cùng bi thảm. Sanh Tiêu sợ hãi mà nhắm mắt lại.

Mạch Sanh Tiêu dựa vào gối đầu, trong lòng chỉ muốn Thư Diễm nhanh chóng tỉnh lại, nhưng lại sợ cô ấy tỉnh lại rồi thì phải đối mặt thế nào đây?

Duật Tôn vẫn canh chừng ở bên cạnh, bởi vì lo lắng Tang Viêm lên ra tay, cho nên nhắm mắt lại cũng không dám. Phòng bệnh không ít người ra vào, cả tòa bệnh viện này bao trùm bầu không khí nham hiểm hung ác đến đáng sợ.

Sanh Tiêu không chịu nổi, liền nhắm mắt. Nhưng cô ngủ không được sâu giấc, hay bị giật mình thức dậy.

Mạch Sanh Tiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, từ từ vén lên tấm màn đen, cô hai mắt sưng đỏ đứng dậy, Duật Tôn đi tới giữ chặt lấy tay cô: "Thư Đ

iễm còn chưa tỉnh, em ngủ thêm một lát nữa đi."

Mạch Sanh Tiêu gạt tay hắn ra, bước ra ngoài.

Người đàn ông chỉ cảm thấy bàn tay trống rỗng, Sanh Tiêu đi đến trước cửa phòng bệnh của Thư Diễm. Cô đứng ở bên ngoài cửa kiếng, Tang Viêm cả đêm không ngủ, cầm lấy tay của Thư Diễm tựa hồ như đang trò chuyện cùng cô ấy. Mạch Sanh Tiêu đứng ở bên ngoài một lúc lâu rồi mới mở cửa đi vào. .

"Ừm."

Âm thanh rất nhỏ truyền tới, Sanh Tiêu đi đến trước giường bệnh của Thư Diễm.

"Thư Diễm."

"Thư Diễm, em đã tỉnh."

Hai người đồng thanh nói.

Thư Diễm chậm rãi mở mắt ra.

Mạch Sanh Tiêu cố gắng kiềm nước mắt, Tang Viêm kích động mà đứng lên, hắn cúi người xuống một tay đặt lên trán của Thư Diễm: "Cuối cùng em cũng tỉnh rồi."

Miệng Thư Diễm cử động, muốn kéo mở một nụ cười, ý thức của cô vừa mới khôi phục lại, nên không thể kịp phản ứng. Đôi mắt đen láy nhìn một vòng, về sau rơi vào khuôn mặt của Sanh Tiêu: "Sanh Tiêu."

"Tở ở đây."

"Cậu không sao chứ?"

Mạch Sanh Tiêu trở nên ghen ngào: "Tở không sao hết! "

"Đứa nhỏ làm sao? Nó không xảy ra chuyện gì chứ?"

Sanh Tiêu nghe đến đó thì cô không thể chịu nổi nữa, cô dùng sức lắc đầu, quay lưng lại, cắn lên mu bàn tay ý vị mà khóc.

"Soái lão đại. . . ." Thư Diễm hơi cong môi một cái, đây là cách xưng hô của Thư Diễm đối với Tang Viêm: "Em thật sự cho rằng sẽ không bao giờ gặp được anh nữa."

"Không sao rồi! Em đừng suy nghĩ như vậy."

"Em nếu như cứ thế này, anh chắc muốn đi tìm người nào xinh đẹp hơn, Soái lão đại, anh nghĩ cũng đừng nghĩ."

"Sẽ không, Thư Diễm, anh chỉ cần em thôi."

Đôi môi của Thư Diễm khô nứt, giọng nói thì trở nên khàn khàn: "Nhưng tại sao em lại ở bệnh viện, chân của em đau quá."

Vì thuốc tê đã hết tác dụng, cơn đau kịch liệt bắt đầu xuất hiện, Tang Viêm cầm lấy vải bông bên cạnh, chấm nước mà thoa lên môi cô.

Thư Diễm nhăn mũi: “Bộ dạng lúc này của em nhất định là rất xấu! ”

Tang Viêm động tác tỉ mỉ, đem khoe môi cô thấm ướt: “Không xấu chút nào! Anh còn đang đợi em làm vợ của anh.”

Thư Diễm động dậy thân dưới: “Không được rồi, phía bên đùi phải của em đau quá, Tang Viêm, anh mau xem giúp em một chút, đã xảy ra chuyện gì? Có phải là bị gãy xương rồi không?” Thư Diễm bởi vì đang nằm, chân mềm đắp lên thân người nên chưa phát hiện ra: “Còn có vài ngày nữa là kết hôn, có kịp hay không?”

123. Chương 123: Giả Vờ Kiên Cường

Tang Viêm cầm chặt lấy tay Thư Diễm, người đàn ông lại có vẻ nghiêm trọng, lúc này hắn cũng không chịu đựng nổi. Hắn nâng lấy bàn tay của Thư Diễm đặt lên trán mình: “Sẽ kịp mà, chừng nào em bình phục, chúng ta lập tức kết hôn ngay.”

“Sanh Tiêu, chân của tớ bị sao vậy?” Thư Diễm cảm giác được bất ổn, trong ánh mắt cố nén hoang mang.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở bên cạnh, tầm mắt không dám chạm đến chân Thư Diễm: “Thư Diễm.”

“Đau quá. Tang Viêm, chân của em đau quá! ”

“Thư Diễm, nắm lấy tay của anh.” Tang Viêm một tay khác xoa lên trán của Thư Diễm: “Có anh ở đây, chân của em chỉ bị thương thôi, chờ khỏi hẳn sẽ không sao.”

“Thật vậy không?”

Tang Viêm lạnh lùng, sắc mặt âm u, hắn nặng nề gật nhẹ đầu.

“Tang Viêm, anh không có gạt em phải không? Anh đã hứa với em là sẽ không gạt em.” Thư Diễm chăm chú nhìn khuôn mặt của hắn, cô mơ hồ cảm giác được chân mình không ổn, nếu không sẽ không đau kinh khủng như vậy.

Tang Viêm hôn lên mặt của Thư Diễm, đột ngột cổ họng như bị nghẹn không thể nói lên lời.

“Sanh Tiêu, cậu nói cho tớ biết đi! ”

Thư Diễm thần sắc kích động, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn không còn huyết sắc bỗng chốc đỏ lên: “Hai người không việc gì phải giấu diếm tôi, tôi sớm muộn cũng phải đối mặt với chuyện này. Tang Viêm, anh hãy tin em, em có thể làm được.”

Mạch Sanh Tiêu xoay mặt đi, nghẹn ngào khóc lớn.

Thư Diễm hai tay nắm chặt góc chăn, đầu ngón tay trắng bệch, cô dùng toàn lực đang cố trong người muốn vén lớp chăn mỏng lên.

Sanh Tiêu gấp rút dè chắn lại: “Thư Diễm, đừng như vậy.”

Nước mắt cô đã chảy rơi xuống tấm chăn màu trắng, từng vệt nước nông sâu thấm vào, Mạch Sanh Tiêu giữ rất chặt, khiến bà vai Thư Diễm không khỏi mỏi nhừ: “Sanh Tiêu, tớ không có sợ, thật mà.”

Mạch Sanh Tiêu nói không lên lời, một mực lắc đầu, nước mắt làm ướt những sợi tóc ngắn, dính sát trên gò má trắng nõn, cô cúi thấp đầu mà khóc, bờ vai không ngừng run rẩy.

Thư Diễm giữ chặt cánh tay của Mạch Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, cậu đừng khóc, còn đứa nhỏ thì không thể làm vậy.”

Mắt Tang Viêm đỏ lên, ngồi ở bên cạnh.

Sanh Tiêu vô sự lại rất kích động, mà Thư Diễm ngược lại rất tỉnh táo làm người khác không khỏi lo sợ.

Mạch Sanh Tiêu không biết an ủi như thế nào, cô chỉ gắt gao đè lại tấm chăn trên người Thư Diễm, không để cho cô ấy vén lên. Cô biết rõ sẽ không gạt được mãi, chỉ không muốn Thư Diễm đối mặt ngay với chuyện này. Đường như chỉ cần cô cử động một chút, có thể làm lộ ra sự thật muốn giấu kín này.

Tang Viêm nắm chặt lấy tay Thư Diễm, hẳn có thể cảm nhận được sự run rẩy của cô, người đàn ông nghiêng người đứng dậy, đem mặt mình áp lên mặt của Thư Diễm: “Không có gì đáng sợ, anh cùng em đối mặt.”

Mạch Sanh Tiêu vẫn như cũ không chịu buông tay.

Duật Tôn mở cửa bước vào, hần chạm vào tay Mạch Sanh Tiêu, muốn kéo cô ra.

“Không, không được.” Sanh Tiêu căng sức ghì lại động tác của Duật Tôn. Chấn mền trên người của Thư Diễm bị kéo qua một nửa người, người đàn ông ra sức một cái, kéo Mạch Sanh Tiêu rời theo dọc giường.

Trong đôi mắt Thư Diễm nặng đầy nước, cô còn chưa kịp lau đi, hai tay liền đem chấn mền kéo lên trên.

Đôi mắt cô rõ ràng lặng lẽ trợn to, rồi lại như nhìn không rõ được, khuỷu tay Thư Diễm chống nửa người lên, đem toàn bộ chiếc chấn vén lên. “Aaaaa. . .” Cô nhìn thấy cân phải của mình, từ đầu gối trở xuống chỉ còn lại ống quần trống rỗng.

“Khôngggggg. . .”

Mạch Sanh Tiêu xoay lại, không chút nghĩ ngợi vùi mặt vào lồng ngực của Duật Tôn, bàn tay người đàn ông vuốt lấy tóc của cô, hai tay Sanh Tiêu bám chặt vào lưng Duật Tôn, khóc đến không thể nào kiềm chế được.

“Thư Diễm, Thư Diễm. . .” Tang Viêm vượt lên trước một bước ôm lấy bả vai của cô, lại bị Thư Diễm dùng sức đẩy ra, hai tay cô đưa ra sờ tới, quả nhiên chân của cô đã mất rồi.

“Tại sao phải như vậy? Đừng làm thế với tôi! ” Bi phẫn cùng thống khổ bộc phát ra, hai tay Thư Diễm nắm chặt, tay phải vung lên, chấn mền trên tủ đầu giường bị ném đi, rơi rớt trên mặt đất.

Tang Viêm bước chân vững vàng, hần ngồi trở lại mép giường, ôm chặt lấy Thư Diễm để cô không tiếp tục giãy giụa: “Không có chuyện gì, một chân mà thôi, Thư Diễm, dù em có như thế nào, anh chỉ cần em còn sống, chúng ta đều mạnh khỏe là tốt rồi.”

Thư Diễm dùng sức ôm Tang Viêm khóc thảm thiết, Duật Tôn ôm Sanh Tiêu dẫn cô ra khỏi phòng bệnh. Một hồi lâu sau, Thư Diễm khóc đến mệt mỏi, mất hết khí lực, nằm lại trên giường ý vị nghen ngào.

“Tang Viêm.”

“Anh đây.”

“Anh đừng đối xử với bản thân như vậy, kỳ thật em đã sớm chuẩn bị một kết quả xấu nhất. Lúc chiếc xe tải kia đâm vào, em đã biết lành ít dữ nhiều, chân của em lúc ấy bị kẹp ở trong ghế lái, em còn nghĩ là sẽ chết, lại không thể ngờ.” Thư Diễm đặt tay phải ở trong chấn mà nhéo xuống bấp đù: “Cũng tại em, lúc ấy nếu như có thể nhảy kịp ra ngoài thì nhất định sẽ không có chuyện gì, vậy em lại quá luống cuống. . .”

Tang Viêm nghe như vậy, trong lòng càng đau đớn: “Em mạnh mẽ hơn so với tất cả mọi người, thật sự.”

“Thật không?” Thư Diễm hạ thấp giọng xuống: “Tang Viêm, anh không cần phải nhú mày như thế, nhìn anh như vậy, em sẽ rất bất an, anh có phải muốn làm chuyện gì không?”

Bàn tay người đàn ông vuốt từng cái lên tóc Thư Diễm: “Em yên tâm, anh sẽ không để cho em mất đi một chân oan ức như vậy.”

“Chuyện lần này, thật sự không phải là ngoài ý muốn sao?”

Tang Viêm nhìn qua hai mắt sưng đỏ của Thư Diễm, cô đang cố gắng làm ra bộ dáng kiên cường khiến người khác không khỏi đau lòng. Sau một vài tiếng thê lương lúc này, Thư Diễm đã không mất tự chủ nữa, nước mắt cô lại chảy ra, đem chân kéo lên cao, chỉ còn lộ ra đôi mắt.

Thư Diễm từ vẻ mặt Tang Viêm mà nhìn ra, trận tai nạn xe này nhất định là có người trả thù. Cô chỉ là không ngờ được, trong lòng Tang Viêm cho là Duật Tôn gây nên. Hắn nâng một tay của Thư Diễm lên: “Thực xin lỗi.”

Bọn họ có bối cảnh xuất thân như thế, tất nhiên sẽ liên lụy đến người yêu thương nhất của mình,

Thanh Diễm sau khi tỉnh táo, chính cô cũng không muốn Tang Viêm khổ sở tự trách mình, nên mới chịu đựng nghẹn ngào, ngay cả tiếng khóc cũng đều trở nên dè dặt.

Từ khi cô quyết định lựa chọn sẽ cùng Tang Viêm gắn bó thì cái gì cô cũng không sợ, cũng dự định sẽ từ bỏ một số chuyện khác.

Mạch Sanh Tiêu ngồi trên ghế salon ở phòng bệnh bên cạnh, cô che giấu tiếng khóc, cảm giác được ở bụng truyền đến khó chịu. Cô chỉ đành khắc chế tâm tình, không dám nghĩ nhiều nữa, cô yên lặng cầm lấy ly nước, không ngờ nước rất nóng, khiến đầu ngón tay bị phỏng đỏ bừng.

Sanh Tiêu nhắm hai mắt dựa vào trong ghế sofa, cô không muốn cục cựa lại có sơ xuất gì: “Duật Tôn, anh trở về trước đi.”

Hắn ngồi bên cạnh, không có muốn rời đi.

“Tôi không có việc gì.”

“Để em một mình ở đây, anh không yên tâm.”

Mạch Sanh Tiêu mở mắt ra, không kiên trì nữa, cô nghỉ ngơi một chút, lại đi tới phòng bệnh của Thư Diễm.

Có vài người đang canh giữ ở cửa, lúc Sanh Tiêu đi đến cũng là lúc Tang Viêm đi ra, người đàn ông không nói gì, cũng không dằn dề vệ sỹ không để cho cô đi vào.

Mạch Sanh Tiêu đi vào phòng bệnh của Thư Diễm, cô sợ đánh thức Thư Diễm đang ngủ, nên bước đi rất nhẹ.

Thư Diễm đợi Tang Viêm rời khỏi đây, cô ngồi dậy, hay tay đem ống quần bên chân phải vén lên.

Sanh Tiêu nhìn thấy cảnh này, lòng càng đau đớn khó có thể chịu nổi: “Thư Diễm.”

Thư Diễm ngẩn ra, vội vàng rút tay trở về.

Mạch Sanh Tiêu sải bước đến trước giường của cô, Thư Diễm lấy chăn che lại, Sanh Tiêu cố gắng kiềm chế cơ xúc động trong lòng: “Cậu hãy nằm nghỉ nhiều một chút.”

“Sanh Tiêu, cậu trở về đi, đừng suốt ngày ở bệnh viện như vậy.”

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở bên cạnh cô, Thư Diễm ở trước mặt cô mà nói: “Đừng nói gì an ủi tớ, Sanh Tiêu, cậu có nhớ nhân vật cụt chân ở đại hội võ lâm trong “Liêu Trí” không? Cậu với Tang Viêm cái gì cũng không muốn nói cho tớ biết, tớ không muốn khóc, tớ khó chịu cũng không sao, chỉ là cửa ải này nhất định có thể vượt qua.”

Sự kiên cường của Thư Diễm làm Mạch Sanh Tiêu cảm động, thậm chí càng cảm thấy trong lòng chua xót.

“Thư Diễm.”

“Cậu bây giờ không phải chỉ có một, ba người chúng ta đều có thể sống sót, tớ đã cảm thấy rất may mắn rồi.”

Mạch Sanh Tiêu ánh mắt chan chứa yêu thương, cô ở Hoa Nhân có được điều tuyệt vời nhất, chính là quen biết Thư Diễm.

“Sanh Tiêu.” Thư Diễm thân thể còn rất yếu: “Không biết vì cái gì mà tớ cảm thấy được Tang Viêm rất lạ, anh ấy hình như giấu diếm tớ, giống như sắp xảy ra chuyện gì vậy.”

Mạch Sanh Tiêu biết rõ chuyện này không đơn giản: “Tang Viêm hoài nghi vụ tai nạn này là do Duật Tôn này.”

“Cái gì?” Thư Diễm kinh ngạc: “Anh ấy làm sao lại quen biết được Duật Tôn?”

“Tớ cũng không biết, Tang Viêm nói, mấy năm trước anh ta bị bắn trọng thương là do Duật Tôn phái người ra tay.” Mạch Sanh Tiêu cắn môi, nói tiếp: “Tớ có hỏi Duật Tôn, chính miệng hắn cũng thừa nhận việc này, nói là trước kia có chút ít thù oán, nhưng vụ tai nạn xe, hắn nói không có liên quan gì hết. Thư Diễm, tớ cũng lo lắng sẽ xảy ra chuyện.”

“Sanh Tiêu, Duật Tôn nói vậy, cậu có tin không?”

Mạch Sanh Tiêu tránh đi ánh mắt của Thư Diễm: “Tớ.”

Thư Diễm hiểu ý của cô: “Cậu tin thì tớ cũng tin.”

“Thư Diễm?”

“Tớ không tin Duật Tôn, mà tớ tin nhận định của cậu. Tang Viêm lúc này tất nhiên rất nóng nảy, tớ không muốn anh ấy và Duật Tôn xảy ra xung đột. Trước kia không biết ân oán giữa họ, hiện tại thì biết rồi. Tớ không muốn phát sinh thêm chuyện gì nữa.”

Mạch Sanh Tiêu gật đầu: “Tớ cũng nghĩ như vậy.”

Thư Diễm nhìn về phía ngoài cửa thấy có mấy người canh giữ: “Sanh Tiêu, Duật Tôn đến tốt cùng là làm gì vậy?”

“Nói thật là tớ cũng không biết, hắn ngoài mặt là doanh nhân, nhưng tớ đã thấy hắn cầm súng, tớ nghĩ là hắn không hề đơn giản như thế.”

Thư Diễm lo lắng Tang Viêm thực sự sẽ gây ra chuyện, Mạch Sanh Tiêu thấy thế cũng không muốn để cho cô nghĩ nhiều, dưỡng thương tốt mới là quan trọng. Sau khi trị liệu còn lấp chân giả, rồi đến mài hợp, còn có một giai đoạn dài tập đi đứng.

Sanh Tiêu ngồi đó, thấy Thư Diễm

m như đang chìm vào giấc ngủ, cô mới đứng dậy rời đi.

Thư Diễm lại vội đưa tay giữ chặt cổ tay Mạch Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, cậu hãy đồng ý với tớ, bất luận Tang Viêm gây ra chuyện gì, nếu như anh ấy có rơi vào trong tay Duật Tôn thì mọi người cũng phải cho tớ biết, cũng cầu xin cậu giúp tớ, đừng để cho anh ấy xảy ra chuyện.”

“Thư Diễm, cậu yên tâm, tớ sẽ không để cho anh ta gặp chuyện không may.”

Thư Diễm cũng không sợ chuyện gì khác, Tang Viêm là người ở trên lưỡi dao liềm máu, cô biết rõ sẽ có ngày xảy ra chuyện. Huống chi Tang Viêm chỉ có một mình tạo nên thế lực hôm nay, sau lưng không có một chỗ dựa nào. Thư Diễm không sợ mất đi chân của mình, mà là sợ rằng cô không ngăn cản được Tang Viêm xúc động rồi liều mạng ra tay.

Mạch Sanh Tiêu khom lưng an ủi Thư Diễm, làm cho cô thoải mái mà buông lỏng tinh thần.

“Sanh Tiêu, tớ sẽ để Tang Viêm điều tra rõ chuyện này.”

Sanh Tiêu đi ra khỏi phòng bệnh, bên ngoài có người trông coi, cô quay đầu lại nhìn Thư Diễm nằm ở trên giường, lúc này mới đưa tay đóng cửa lại.

Mạch Sanh Tiêu đi theo Duật Tôn trở về Ngự Cảnh Vườn, cô chống một tay lên cằm, ngoài cửa sổ trời quang mây trắng, nhưng trong mắt cô lại âm u tăm tối. Cô đã đi đến Quỷ Môn Quan, lại có thể mạnh khỏe trở về, nhưng phải để lại một chân của Thư Diễm.

Nghĩ tới đây, Sanh Tiêu không khỏi đau đầu muốn nứt.

“Em sao vậy, không thoải mái sao?” Duật Tôn lo lắng dồn dập hỏi.

Mạch Sanh Tiêu mệt mỏi vùi mặt vào lòng bàn tay, tiếng của cô xuyên qua kẽ tay mà truyền ra: “Duật Tôn, có thể không xem Tang Viêm là kẻ thù được không, Thư Diễm là người bạn tốt nhất của tôi.”

Cô nghe được người đàn ông trả lời là “Được.”

Sanh Tiêu ngẩng đầu lên: “Tôi thật sự không biết, anh đến tột cùng là người như thế nào?”

“Em thật sự muốn biết sao?” Người đàn ông nghiêng mặt nhìn qua cô.

Mạch Sanh Tiêu chạm đến tầm mắt của Duật Tôn, cô cũng không tránh đi: “Anh. Có phải anh là xã hội đen không?”

Người đàn ông nhẹ giương khóe miệng: “Anh giống vậy sao?”

Sanh Tiêu rất ít khi chứng kiến Duật Tôn ra vào có thủ hạ đi theo: “Đối với anh thật sự là không hiểu được.”

Duật Tôn hai tay đặt trên tay lái, hắn không đủ dũng khí nói cho Sanh Tiêu về bản thân mình, hắn và cuộc đời của cô vốn không hợp nhau, hai số mệnh không chung một con đường, lại đơn giản bị hắn kéo lại gần nhau.

Khi Mạch Sanh Tiêu cùng Duật Tôn về đến Ngự Cảnh Vườn, dì Hà đã làm xong cơm trưa, trước đó có nhận được điện thoại của Duật Tôn nên biết rõ bọn họ có xảy ra chút chuyện.

“Sanh Tiêu, cô không sao chứ, có thể trở về rồi.”

“Con không sao.” Mạch Sanh Tiêu ngồi vào trước bàn ăn, hai ngày nay cũng không thể ăn cơm ngon miệng, giờ thấy nhiều món ăn như vậy lại hoàn toàn không muốn ăn: “Dì Hà, gì chuẩn bị giúp con một chút, buổi tối con mang đến bệnh viện.”

“Được.”

Sanh Tiêu vén đũa vài miếng, một miếng cũng ăn không vô, cô đem đũa đặt ở trong tay.

“Sanh Tiêu, cô ăn nhiều một chút, vì em bé.”

Nghe lời dì Hà, Mạch Sanh Tiêu cầm lấy đôi đũa, đơn giản chỉ ăn thêm vài miếng.

Duật Tôn lên lầu đi vào thư phòng, bên trong có một hòm bí mật, người đàn ông sau khi trở ra, từ bên trong cầm theo một cái hộp dài.

Thứ ở bên trong, hắn rất nhiều năm rồi cũng không đụng vào nữa.

Duật Tôn mở hộp ra, bên trong là một thanh súng bắn tỉa, mặc dù đã niêm phong cất vào kho nhiều năm, nhưng thân súng vẫn sáng bóng như cũ, hắn đem đồ bày ở trên mặt bàn, cũng không đưa tay đụng vào lấy một cái.

Những chuyện kia xảy ra đúng là ác mộng, âm hồn bất tán, hắn rất may mắn, Mạch Sanh Tiêu chỉ hỏi rằng: Anh đến tột cùng là người như thế nào? Chứ không phải hỏi hắn: Duật Tôn, anh đã giết rất nhiều người phải không?

Sanh Tiêu đã từng nói, máu của hắn như rắn, là máu lạnh. Duật Tôn cũng không phủ nhận, nhiệt huyết của hắn sớm đã ở trong căn cứ như địa ngục kia đóng băng lại, tựa như cây súng này, nó sẽ không nhớ rõ đã tiến đưa bao nhiêu mạng người.

Duật Tôn nhớ rõ, lúc cô gái đem cây súng này đưa cho hắn, trên thân súng còn dính máu tươi, cô ấy đã từng nói: “Anh nếu như muốn rời đi, nhất định phải dẫn em đi cùng.”

Duật Tôn hiển nhiên không đồng ý, hấn hy vọng cùng quá khứ kia hoàn toàn chấm dứt, không muốn có bất cứ liên hệ nào.

Mạch Sanh Tiều đẩy cửa thư phòng bước vào, người đàn ông đem hộp đóng kín. Cô sau khi trở lại Hoàng Duệ Ấn Tượng chưa bao giờ chủ động đến gần hấn, Duật Tôn không để lại dấu vết mà che dấu thần sắc: “Có chuyện gì vậy?”

124. Chương 124: Tàn Sát Lẫn Nhau

Mạch Sanh Tiều bước tới trước bàn sách của hấn, cũng không biết nên nói cái gì.

Duật Tôn đem chiếc hộp để lại chỗ cũ, Sanh Tiều nhìn thấy một loạt động tác của người đàn ông, lúc này mới phát hiện trong vách tường có giấu diếm bí mật.

Mạch Sanh Tiều thu hồi ánh mắt: “Tôi muốn cùng dì Hà buổi tối đến bệnh viện, khả năng Thư Diễm hồi phục có thể rất lâu nên tôi muốn ở cùng cô ấy.”

“Anh đi cùng em.”

“Không cần.” Sanh Tiều đến bên ghế sofa ngồi xuống: “Tang viêm trong nội tâm chắc sẽ nghỉ ngơi, để tự mình tôi đi thì hơn.”

“Nếu như hấn gây bất lợi cho em thì sao?”

“Yên tâm đi, Thư Diễm sẽ không để cho anh ta làm như vậy.”

Duật Tôn cũng không dứt khoát cự tuyệt, Mạch Sanh Tiều ôn tồn nói chuyện với hấn như vậy, hấn làm sao không thể nói đạo lý được. Điện thoại di động của Duật Tôn ở trên bàn vang lên, hấn bấm nút nghe: “Alo?”

Chân mày người đàn ông giãn ra chút ít: “Được, tôi lập tức tới ngay.”

“Có chuyện gì vậy?” Mạch Sanh Tiều khẩn trương đứng lên, sau kinh nghiệm của vụ tai nạn, cô giống như chim sợ nã, Duật Tôn cầm lấy áo khoác treo trên ghế: “Anh đi tắm trước, không có chuyện gì lớn, tên tài xế gây ra chuyện đã bắt được rồi.”

“Ở cục cảnh sát phải không?”

Duật Tôn nhìn thấy vẻ mặt chăm chú của Mạch Sanh Tiều, thần sắc nhanh chóng nhện không được mà cười nhẹ: “Không phải vậy, là người của chúng ta bắt được.”

“Tôi đi cùng với anh.” Sanh Tiều nói, liền đi theo lưng Duật Tôn.

Người đàn ông đi tới cửa: “Em cứ ở nhà chờ anh, nếu có tin tức gì, anh sẽ thông báo cho em biết.”

Tính būng bình của Mạch Sanh Tiều nổi lên, cô đi theo tới cửa, Duật Tôn đi đến hành lang: “Em không tin anh phải không? Có phải là sợ anh thông đồng lừa gạt em?” Ánh mắt đen quyền lực từ trên cao nhìn xuống, nhốt chặt thân thể gầy yếu vào.

Cần cổ của Sanh Tiều nhẹ ngược lên, lộ ra da thịt trắng nõn: “Tôi chỉ muốn chính miệng hỏi hấn một chút, tại sao phải đối với chúng tôi hạ độc thủ như vậy, tôi muốn hỏi hấn, là ai muốn giết chúng tôi.”

Duật Tôn cất bước đi về hướng phòng ngủ.

Mạch Sanh Tiều thấy hấn không trả lời, có chút tức giận, cô theo sát phía sau, ngữ điệu liền tăng lên: “Tôi nhất định phải đi!”

Người đàn ông vẫn không nói gì nhưng dừng bước chân lại.

Cô suýt chút đụng vào tấm lưng rắn chắc của hắn, Duật Tôn xoay người, một tay cởi quần áo: “Anh đi tắm.”

Sanh Tiêu sờ sờ lên mũi, vòng qua người đàn ông đi đến bên giường.

Hai người đều chấn bị xong rồi ra khỏi nhà.

Mạch Sanh Tiêu ngồi nghiêm chỉnh, nhớ tới Thư Diễm từ đùi phải xuống không còn trọn vẹn, luôn cảm thấy tâm tình bất an, cô hai tay đặt ở trên đùi, đầu buông thõng không biết nhìn cái gì đến mất hồn.

Duật Tôn nghiêng người qua, cài dây an toàn cho cô: “Ai cũng không thể đoán trước chuyện tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, nên phải nhớ lúc được an toàn thì phải trang bị bảo hộ ình.”

Duật Tôn dần dần ở rất gần cô, Mạch Sanh Tiêu ngừng thở. Có thể trông thấy người đàn ông với sống mũi cao cùng với đôi môi bạc. Ngoại hình của hắn trông rất đẹp trai, đường nét rõ ràng, ngũ quan tinh tế cứ như được chạm khắc mà có được. Nếu là nhiều hơn một phần, liền có vẻ vương vীu, nhưng ít hơn một chút, lại cảm thấy thiếu thốn chút gì đó.

Người đàn ông làm xong những động tác này, liền trở người về, khởi động xe.

Hai tay Mạch Sanh Tiêu nắm lấy dây an toàn, hắn làm những động tác này rất tự nhiên nhẹ nhàng, nhưng cũng hoàn toàn nghiêm túc.

Duật Tôn đưa Sanh Tiêu đến một cư xá.

Cửa nhà trọ không có giống như trông thấy trong tivi, Duật Tôn đi tới nhấn chuông cửa, cửa rất nhanh được mở ra: “Duật thiếu.”

Duật Tôn dắt tay Mạch Sanh Tiêu đi vào, nhà trọ này vốn chỉ là phòng trống, trong phòng khách đơn giản bày biện một bộ bàn ghế. Duật Tôn đứng nghiêm nghị, ánh mắt quét qua, cũng không tìm được một chỗ ngồi hài lòng.

Sanh Tiêu liếc mắt đã thấy một người đàn ông bị trói ngồi trên ghế, hắn mặc chiếc áo khoác màu xanh đen, đúng là tên tài xế đã gây ra tai nạn trên đường cao tốc.

Mạch Sanh Tiêu tâm tình không khỏi kích động lên, Duật Tôn đứng bên cạnh cô, một tay hắn khoác bên vai cô. “Hỏi được gì không?”

“Không có.”

“Nói, là ai sai người làm như vậy?” Duật Tôn giọng nói bình thản, một câu hỏi rất tự nhiên nhưng mơ hồ hàm chứa bão tố sắp ập đến.

Người đàn ông ngược cổ lên: “Không ai sai cả, đây là việc ngoài ý muốn, các người đến tội cùng là ai? Có tin tôi tố cáo các người tội bất cớ không?”

“Ngoài ý muốn sao?” Sanh Tiêu cắn răng, nghiêng răng nói ra: “Người rõ ràng là muốn đưa chúng tôi vào chỗ chết! ” Đơn giản hai chữ ngoài ý muốn, mà có thể trốn tránh tất cả trách nhiệm sao? Cho dù thật sự đưa vào cục cảnh sát, cũng đèn không được một chân của Thư Diễm.

“Tất cả đều phải lấy chứng cứ để nói chuyện, các người không tin, cứ việc báo cảnh sát tố cáo tôi.”

Người đàn ông bên cạnh đi tới, nện một quyền vào mặt hắn. Phun ra máu tươi dính lên vách tường trắng xóa, Mạch Sanh Tiêu hoảng sợ liền che miệng lại, quay lưng nôn mửa không ngừng.

Người đàn ông lại muốn ra tay, Duật Tôn vội quát bảo ngưng lại: “Dừng tay! ”

Là hắn biết Sanh Tiêu sẽ không chịu được cảnh này nhưng cô lại cứ muốn đi theo.

Rất nhiều thứ đen tối, hắn cũng không muốn Sanh Tiêu cùng đứa con trong bụng nhìn thấy, hắn một mình đưa thân chìm trong bóng tối là đủ rồi.

Mạch Sanh Tiêu cố chịu cảm giác khó chịu trong cơ thể, cô không có khờ lại nói cùng hắn về pháp luật nữa. Người đàn ông ý tứ rất rõ ràng, hắn nhất quyết che giấu việc hắn là hung thủ, nếu không sử dụng thủ đoạn thì nỗi đau của Thư Diễm sẽ là vô nghĩa.

Sanh Tiêu tay phải đặt ở bụng, cảm giác được tay Duật Tôn vòng qua eo mình, nhưng cô không có xoay người lại. Chính cô cũng nhận thức được, trực tiếp nhìn thấy cảnh này đối với đứa bé trong bụng mà nói thì quá tàn nhẫn. Duật Tôn hô dừng tay, kể cả lúc trước không cho cô đi theo, chính là sợ cô lại ngăn cản hẳn không được động thủ.

Mạch Sanh Tiêu vỗ nhẹ ngực: “Trong đó có phòng phải không? Tôi đi vào đứng đợi, khi nào anh rời đi thì nói tôi một tiếng.”

“Được.” Duật Tôn đưa cô đến cửa, Mạch Sanh Tiêu đóng cửa phòng lại, xuyên qua khe hở cô nhìn thấy người đàn ông bị trói trên ghế, trong mắt để lộ ra một loại kinh hãi tuyệt vọng.

Trong phòng trống rỗng, cái gì cũng không có. Chỉ có bốn bức tường màu trắng, Mạch Sanh Tiêu đi về phía cửa sổ, không khí thật tốt khi mở cửa sổ ra, ánh nắng theo đó mà tràn vào.

Duật Tôn đi tới trước mặt người đàn ông, hẩn ngẩng đầu nhìn về phía anh, bởi vì thân hình che khuất ánh sáng nên không thể thấy rõ thần sắc của Duật Tôn.

“Các người hỏi nhiều hơn nữa cũng vô dụng, tôi vẫn là câu nói kia, đây là việc ngoài ý muốn.”

Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Duật Tôn nâng chân phải đá với một lực rất lớn làm người đàn ông cùng chiếc ghế đâm vào vách tường. “Rầmmm. . .”

Cái ghế bị bể vụn vỡ, người đàn ông phía sau lưng trọng thương, hai tay trói sau lưng trong nháy mắt bị trật khớp, cơn đau làm hẩn vùng vẫy trên mặt đất: ” A, aaa. . .”

“Ta nói rõ ràng cho người biết, hôm nay không nói ra sự thật, cũng đừng nghĩ tới việc còn sống mà ra khỏi đây. Ta sẽ cho người nếm thử mùi vị bị xe lửa chạy qua nhiều lần. Coi chừng khi người chết, người nhà của người ngay cả thi thể cũng không tìm được.”

Sắc mặt người đàn ông trong phút chốc trắng bệch: “Các người.”

“Ta đã có thể bắt được người, cũng sẽ không dễ dàng đem người giao vào trong tay cảnh sát, người cũng nên nghĩ cho kỹ, tính mạng và tiền bạc thì cái nào quan trọng hơn.”

Người đàn ông đau đớn khó nhịn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Duật Tôn kẹp điều thuốc kẹp ở giữa tay, đứng trên cao liếc nhìn, tàn thuốc rơi trên mặt người đàn ông, hẩn bị nóng mà kêu rên.

Mấy người bên cạnh xông lên, nghe theo lệnh của Duật Tôn mà ra sức đánh đập. Cánh cửa rắn chắc cũng không ngăn được tiếng kêu thê lương thảm thiết của người đàn ông. Mạch Sanh Tiêu nâng hai mắt lên, cô sợ thanh âm truyền đi sẽ rước lấy phiền toái, cho nên cửa sổ cũng đóng lại.

Duật Tôn đem điều thuốc đang còn cháy dở vứt đến người tên tài xế.

Hẩn đi tới đeo vũ khí bằng sắt vào tay.

“Duật thiếu, giao cho tôi.”

“Không cần.” Duật Tôn nhớ tới thiếu chút nữa hẩn bị vu oan, mặc dù Mạch Sanh Tiêu không có hoài nghi hẩn. Nhưng trong lòng Duật Tôn cực kỳ khó chịu, vũ khí trên ngón tay thon dài của hẩn khiến người đàn ông hoảng sợ thập phần, hai chân quấy đạp. Tính chất kim loại cứng rắn, hơn nữa còn bốn cạnh hình thoi lồi lên. Một quyền này đi xuống, nói không chừng xương cốt cũng có thể bị đánh nứt ra.

“Đừng như vậy, đừng.”

Duật Tôn đi tới, thân thể cao to ngồi xổm xuống.

Thân ảnh âm u che khuất cả đầu người đàn ông, gương mặt mịn hoặc chúng sinh này ở trong mắt hẩn, lại tràn đầy sợ hãi. Duật Tôn còn chưa ra tay, người đàn ông đã mất khống chế cầu xin tha thứ: “Xin đừng, tôi nói, tôi nói.”

Duật Tôn khuỷu tay phải chống lên đầu gối, người bên cạnh cầm cái ghế đi tới, hấn đưa mắt nhìn sang, đứng dậy cũng không ngồi xuống.

“Là có người sai tôi tạo ra hiện trường tai nạn này, tôi cũng không biết người đó là ai. Chúng tôi chỉ liên lạc thông qua điện thoại, chuyện làm ăn này cũng do người khác giới thiệu cho tôi. Vì giữ bí mật, nên mặt mũi hấn tới bây giờ tôi cũng chưa từng nói qua, hấn nói sẽ cho tôi trước 10 vạn tiền đặt cọc, về sau nếu xong việc sẽ trả thêm, sau đó có một người phụ nữ đã liên lạc với tôi, đưa cho tôi toàn bộ số tiền còn lại.”

“Người cho tới bây giờ cũng chưa biết là ai sao?”

“Không có, thật không có, ta không dám nói lung tung.” Người đàn ông cuộn mình vào góc tường: “Cô ta cho tôi 30 vạn mua để đổi một mạng của Thư Diễm, tôi không nghĩ tới trên xe lại có thêm một người phụ nữ khác, tôi nghĩ thầm chuyện này không thể kéo dài, đơn giản, đơn giản là động thủ, dù sao một người là chết, hai người cũng là chết.”

“Rầm.”

“Aaaaa.”

Mạch Sanh Tiêu tim đập nhanh, hai cánh tay nhanh chóng bịt tai lại.

Người đàn ông hai tay ôm đầu, đầu bị Duật Tôn vung ghế lên đập trúng, máu chảy như suối. Một ý nghĩ của hấn, một chút tăng tốc, thiếu chút nữa khiến cho Duật Tôn mất đ

i vợ và con.

Nghe tên kia nói như vậy, đối phương muốn đối phó chính là Thư Diễm. Duật Tôn nhớ tới Sanh Tiêu gặp chuyện không may trước khi nhận được cú điện thoại kia, trong lòng bỗng nhiên nhẹ nhõm. Đối phương muốn Thư Diễm chết, để khơi mào mâu thuẫn giữa hấn và Tang Viêm, tọa sơn quan hổ đấu. (ngồi nhàn nhả mà xem hổ dữ đánh nhau)

“Không phải người có số điện thoại cô ta à? Hãy liên lạc đưa ả tới đây.”

“Điện thoại không liên lạc được, họ nói với tôi khi vụ này hoàn thành, 20 vạn còn lại sẽ chuyển vào tài khoản của tôi, sau này tôi có sống hay chết thì cũng không liên quan đến bọn họ.”

Duật Tôn đối với loại giao dịch ngầm này có hiểu biết, bình thường sau khi giao dịch thành công, vài phương tiện như điện thoại di động đều xóa bỏ, rất khó bắt được bọn chúng.

Hấn thông thả ung dung tháo vũ khí trên tay xuống, ném lên bàn.

Một manh mối giá trị cũng không có, người bên cạnh tiến lên nói: “Duật thiếu, phải xử lý hấn thế nào?”

Duật Tôn đưa một tay vào túi quần, khoát khoát tay còn lại, ý bảo bọn họ đừng manh động, nếu muốn làm cho kẻ phía sau màn kịch này xuất hiện, chỉ có một cách, “dụ rấn ra khỏi hang”.

“Giữ lại hấn trước đã.”

Duật Tôn đi đến cửa phòng, Mạch Sanh Tiêu nghe được tiếng gõ cửa, mở cửa ra.

Duật Tôn thân ảnh cao lớn ngăn cản tầm mắt của cô, hấn ôm bả vai Sanh Tiêu, cô đi theo Duật Tôn ra ngoài, ánh mắt nhìn qua bộ ngực của hấn, tay Duật Tôn đem đầu của cô tựa vào lòng hấn, không muốn Mạch Sanh Tiêu trông thấy một màn máu tanh: “Đi.”

Đi xuống lầu, Sanh Tiêu vừa lên xe liền hỏi: “Sao rồi, tìm ra manh mối gì không?”

“Hấn không biết chủ mưu là ai, nhưng anh có cách lôi ả ta ra, người tài xế đó cũng không biết kẻ giật dây phía sau đến tột cùng là ai, mục tiêu của hấn là Thư Diễm, muốn lợi dụng cô ấy xảy ra chuyện để khiến anh và Tang Viêm tàn sát lẫn nhau.”

Mạch Sanh Tiêu tức giận phần nộ, nhớ tới Thư Diễm vẫn đang nằm trong bệnh viện, cô không nhịn được mà lệ nóng dâng tràn: “Vì cái gì mà lôi kẻ người vô tội vào cuộc như vậy?”

Duật Tôn nghe vậy, cũng không lên tiếng.

“Anh có cánh gì không? Anh muốn làm gì?”

Duật Tôn nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang lo lắng của Mạch Sanh Tiêu, hấn mím môi mỏng thành đường thẳng tắp: “Cả thành phố Bạch Sa lớn như vậy, ngay cả khi ả ta không có ở đây, anh cũng sẽ tìm ra được ả ta.”

Mạch Sanh Tiêu trở lại Ngự Cảnh Viên, thấy dì Hà đang múc cháo vào bình giữ nhiệt

Thư Diễm vừa được giải phẫu xong, vẫn không thể ăn cái gì khác, chỉ có thể ăn ít cháo.

Sanh Tiêu cố ý đi bệnh viện một mình, vì tránh cho Duật Tôn cùng Tang Viêm thêm mâu thuẫn, cô kiên trì ngồi taxi đi.

Duật Tôn không lay chuyển được cô, nhưng lại lo lắng, lái xe đi theo sau

Lúc Sanh Tiêu đi vào bệnh viện thì ba mẹ Thư Diễm đều ở đây, Thư mẹ ngồi ở trước giường, sắc mặt đau buồn nhưng không khóc, chỉ là nắm lấy tay Thư Diễm mà nói: “Con vì sao để xảy ra chuyện như vậy, sắp cử hành hôn lễ.”

Thư Diễm không muốn khóc trước mặt ba mẹ, cô miễn cưỡng cười: “Mẹ còn nói là không đến tham gia hôn lễ của con mà.”

Thư mẹ nghe xong lại càng khó chịu: “Mẹ thấy Tang Viêm đối xử với con thật là tốt, nếu không nó cũng không vất vả đi đi lại lại mời chuyên gia, Diễm Diễm, mẹ nói nếu như, nếu như nó còn muốn cùng con kết hôn, mẹ tuyệt đối sẽ không hồ đồ nữa.”

Thư Diễm nghiêng mặt qua, lấy tay lau khóe mắt ướt át: “Mẹ, anh ta dám không quan tâm con sao? Con sẽ cho anh ấy một trận nhừ tử.”

Mạch Sanh Tiêu đứng ở cửa ra vào, điều duy nhất may mắn lúc này, đó là Tang Viêm mãi mãi không rời khỏi Thư Diễm.

“Sanh Tiêu, cậu đến rồi à.” Thư diễm trông thấy cô đứng ở cửa.

Dì Hà ngồi đợi bên ngoài, trong phòng bệnh không thể vào nhiều người, Mạch Sanh Tiêu đem bình cháo giữ nhiệt đi vào: “Thưa chú, thưa dì.”

“Sanh Tiêu đến đây.”

“Cha cùng mẹ về ăn cơm tối đi, ở đây cũng không còn chuyện gì nữa.”

Thư ba cùng Thư mẹ đi ra phòng bệnh, Mạch Sanh Tiêu đem bình giữ nhiệt đặt ở tủ đầu giường, cô đứng đó không nhúc nhích, Thư Diễm nắm chặt góc áo của cô: “Cậu làm sao vậy?”

Sanh Tiêu cắn chặt răng, lúc này mới chịu không được nước mắt nặng nề tuôn rơi.

Thư Diễm đau đớn, Mạch Sanh Tiêu trong lòng thương cảm, lúc trước cô biết được sau này không thể đánh đàn dương cầm, trong lòng tuyệt vọng cùng cực. Vậy mà giờ đây Thư Diễm đã vậy mà ngược lại còn an ủi mọi người, Sanh Tiêu đều biết rõ, khi trong phòng bệnh không còn ai, cô ấy mới bỏ đi lớp ngụy trang trên mặt.

“Thư Diễm, chắc cậu đói bụng rồi?”

Mạch Sanh Tiêu múc cháo ngồi bên cạnh giường của cô, Thư Diễm sắc mặt lộ vẻ mệt mỏi: “Sanh Tiêu, chờ khi tớ xuất viện rồi cậu qua nhà tớ thăm cũng được, chứ đi lại như vậy, bản thân cậu sẽ không chịu nổi.”

“Tớ không sao.”

Thư Diễm nằm yên trên giường, ánh mắt cô nhìn về phía bên ngoài phòng bệnh: “Sanh Tiêu, cậu có thấy Tang Viêm đến không?”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu: “Anh ta chưa đến sao?”

“Tớ có linh cảm xấu.”

Sanh Tiêu vội nắm lấy tay Thư Diễm: “Tên tài xế đã bắt được rồi, Duật Tôn sẽ tra ra mọi chuyện.” Mạch Sanh Tiêu đơn giản kể cho Thư Diễm nghe, yên lặng nghe xong, tâm tình cũng không kích động.

Sanh Tiêu múc một muống cháo dứt cho Thư Diễm, cô hé miệng ra.

Cửa phòng liền mở ra, Thư Diễm cắn vào muống, trông thấy Tang Viêm đi tới.

“Anh đến rồi đây.” Tang Viêm nhận chén cháo từ trên tay Sanh Tiêu, Mạch Sanh Tiêu cũng không nán lại, lúc đi ra ngoài đã đóng cửa lại.

Tang Viêm múc một muống đưa đến miệng Thư Diễm nhưng cô vẫn chưa mở miệng, Thư Diễm đưa tay giữ chặt cổ tay người đàn ông: “Anh muốn làm gì?”

Tang viêm sắc mặt mệt mỏi, cả ngày đều ở bên ba khắp nơi.

“Em chịu ăn một chút đi.”

“Tang Viêm, anh cứ như vậy làm em rất sợ hãi, anh có phải đang lên làm gì đó không? Sanh Tiêu đều nói cho em biết, tên tài xế kia đã bắt được rồi, là có người muốn kích anh và Duật Tôn, để cho hai người tàn sát lẫn nhau.”

Tang Viêm nhìn chằm chằm vào chén cháo nóng hổi, cũng không nói thêm gì.

Hắn và Duật Tôn, có thể là người một nhà sao?

“Anh cũng biết, em với Sanh Tiêu là bạn bè với nhau.” Thư Diễm muốn chống thân lên, Tang Viêm đem chén cháo để bên giường, hai tay hắn đặt lên bả vai cô: “Em đừng lo lắng, anh là đang nghĩ việc liên lạc với người chuyên gia hội chẩn để chữa cái chân cho em.”

“Thật sao?”

Tang Viêm gật đầu.

Thư Diễm nắm chặt tay hắn: “Tang Viêm, em chỉ có anh, khi em biết rõ mình đã mất đi một chân, em rất tuyệt vọng. Ngay cả khóc em cũng không dám khóc, em sợ Sanh Tiêu sẽ áy náy khó chịu, em sợ ba mẹ lo lắng thương tâm, em còn sợ anh sẽ tự trách mình. Nhưng mà, không cần gấp gáp, sau này em gán chân giả thì vẫn có thể đứng lên. Nhưng nếu anh lại xảy ra chuyện gì, em cuối cùng sẽ không đứng lên nổi, Tang Viêm, anh hãy đồng ý với em, thật khỏe mạnh, em còn chờ anh cưới em làm tân nương.”

Tang viêm cúi người xuống, đem khuôn mặt tuần tú vùi sâu vào cổ Thư Diễm: “Yên tâm, nhất định phải đợi đến ngày anh cưới em, anh còn muốn làm cho em trở thành cô dâu hạnh phúc nhất.”

Thư Diễm vòng tay ôm chặt lấy Tang Viêm: “Anh thật khờ, có nhiều người xinh đẹp ở ngoài đang chờ anh.”

“Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Em phá hư chuyện tốt của anh, cho nên, em phải chịu trách nhiệm đến cùng.”

Thư Diễm nín khóc mỉm cười: “Thù dai.”

Mạch Sanh Tiêu cùng dì Hà đi ra bệnh viện, cô kéo cao cổ áo, dì Hà đứng ở ven đường đón xe.

Sanh Tiêu hai tay dứt vào trong túi quần, “Dì Hà, con đi cùng dì.”

Cô quay người lại, thấy Duật Tôn đứng trước mặt cô.

“Anh sao lại ở đây?”

“Dì Hà, dì về trước đi.” Duật Tôn hướng bên cạnh mở miệng.

“Vâng.”

Mạch Sanh Tiêu đứng dưới ánh đèn đường vàng nhạt, cô im lặng đứng ở ven đường, trong lòng buồn bực vô cùng, vốn muốn đi, nhưng lại không có tâm tình.

“Về nhà đi.”

Cô không muốn vào lúc này lại rước thêm phiền toái.

Sanh Tiêu không nghe lời Thư Diễm, mỗi ngày vẫn chạy tới bệnh viện, đợi khi Thư Diễm có khẩu vị tốt hơn, dì Hà liền làm thêm nhiều món ăn để cô mang đi.

Duật Tôn mấy ngày nay hình như rất bận rộn, Mạch Sanh Tiêu đối với chuyện của hắn cũng không hỏi nhiều, cô thầm nghĩ, có thể là liên quan tới vụ tai nạn đó.

Duật Tôn cho xe chạy trên đường lớn, màu xanh ngọc của xe thể thao giống như đang lướt đi trong đêm, hai hàng bóng cây bên đường phản chiếu vào xe nhanh chóng biến mất, tay hắn nhẹ gõ tay lái, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu, hắn bị người ta theo dõi một đoạn đường dài.

Phía trước chính là một khúc cua.

Duật Tôn đánh mạnh tay lái qua, chiếc xe đằng sau bay nhanh đuổi theo, không nghĩ tới hắn lại bất ngờ hãm phanh nhanh như vậy, hai chiếc xe kịch liệt tông vào nhau.

Duật Tôn từ trên xe lấy ra khẩu súng ngắn mà hắn luôn để trên xe, hắn một tay đẩy cửa xe ra, đi đến chiếc xe phía sau, cửa kính đã bị vỡ vụn, có thể nhìn thấy rõ ràng người ngồi trên ghế lái.

“Là anh?”

Tang Viêm vừa muốn cầm lấy súng ngắn đặt ở bên cạnh, chỉ thấy Duật Tôn giơ cánh tay lên.

“Đoàng, Đoàng, Đoàng. . .”

Với ba phát súng đã đánh vỡ màn đêm yên tĩnh.

Máu lạnh như băng chảy dài, Duật Tôn đứng nhìn, rồi bước nhanh lên xe sau đó khởi động xe rời đi.

125. Chương 125: Mắc Câu

Trên áo sơ mi trắng của Duật Tôn vẫn còn vết máu đỏ tươi.

.
. .
.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trên ghế sa lon, Hải Bối yên tĩnh nằm bên chân cô, Sanh Tiêu ánh mắt nhìn qua cửa sổ sát đất, nhìn về phía cửa lớn. Dì Hà đem cơm tối chuẩn bị xong mang lên bàn, lúc này, cổng chính tự động mở ra cô thấy Duật Tôn lái xe nhanh chóng tiến vào.

“Sanh Tiêu, chuẩn bị ăn cơm tối đi.” Dì Hà đến bên cô gọi.

Mạch Sanh Tiêu vẫn cứ mất hồn, trước kia tại Hoàng Duệ Ân Tượng, cô mỗi tối đều chờ Duật Tôn trở về, Sanh Tiêu nhìn về bốn phía, nhưng đây là Ngự Cảnh Viên, là sau khi cô tổn thương mới đến đây. Cô không muốn nhìn thấy vận mệnh của mình theo vòng tròn mà bắt đầu lại ở đây, Sanh Tiêu vuốt bụng, mới đứng người lên, đã nhìn thấy Duật Tôn vội vàng đi tới.

Người đàn ông đem áo khoác để lại ghế sofa.

“Sanh Tiêu, lên lầu! ”

Mạch Sanh Tiêu nhìn về phía hắn cất bước phía trước, trước ngực cùng tay áo dính đầy vết máu, nhìn thấy mà hoảng sợ.

Sanh Tiêu đứng yên tại chỗ, tim đập nhanh không ngừng, Duật Tôn đi đến cầu thang, thấy cô không đi theo, liền dừng bước mà gọi: “Sanh Tiêu?”

Mạch Sanh Tiêu thấy hình như hấn bình yên vô sự, tâm trạng bất an vừa thả lỏng nhưng lại lập tức dâng cao, cô vội vàng đi theo.

“Ồi.”

Đầu gối vô tình va vào tường, mạch Sanh Tiêu cúi người xuống.

Duật Tôn thấy thế, đi tới ôm vai của cô dìu lên cầu thang, dì Hà nghe được động tĩnh, bưng lấy tô canh thật ngon từ phòng bếp đi ra: “Duật thiếu, Sanh Tiêu.”

Vừa thấy vậy mà trong phòng khách lại không có ai.

. . .

Mạch Sanh Tiêu vịn lan can, đi được có chút thở gấp, tay phải cô kéo tay áo người đàn ông: “Anh nói tôi biết đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Duật Tôn cánh tay vòng ở eo Sanh Tiêu: “Trở về phòng nói sau.”

Sanh Tiêu viền mắt phấp hờng, bước đi lảo đảo, cô nhớ tới nỗi lo lắng của Thư Diễm, lại nghĩ tới ánh mắt vằn đỏ của Tang Viêm, Mạch Sanh Tiêu hai chân mềm nhũn vô lực, dường như là Duật Tôn ôm về phòng ngủ.

Cô ngồi ở mép giường, trong lòng bị sợ hãi và lo lắng lấp đầy, miệng cô mấp má, thật lâu cũng không thốt lên lời.

Duật Tôn xắn tay áo lên, ngón tay thon dài đang cởi từng nút áo sơ mi ra.

Tay trái chống đỡ đầu Mạch Sanh Tiêu, đôi mắt mông lung mơ màng nhìn thấy rõ gương mặt phía trước.

Duật Tôn khom lưng ngồi ở bên cạnh cô, áo sơ mi trắng mở phanh ra hai bên, lộ ra da thịt màu đồng mê hoặc, vóc người hấn to lớn, kiên trì luyện tập nên cơ thể gần như là hoàn mỹ. Mạch Sanh Tiêu nhìn vào bắp vai hấn, miệng vết thương của nhát dao đâm thấu xương kia mặc dù đã được khâu lại, nhưng đã để lại một vết sẹo dữ tợn.

“Ai, là ai làm anh như vậy?”

Duật Tôn nhìn vào khuôn mặt phía trước, hấn sợ Sanh Tiêu chịu không được, vụ kia đã có thể giải quyết rồi.

Nếu đổi lại là trước kia, hấn tất nhiên sẽ không để ý mà quay người đi, càng không vì phụ nữ giải thích mọi việc. Duật Tôn gục đầu, giọng nói nhàn nhạt: “Là Tang Viêm làm ra.”

“Cái gì?” Mạch Sanh Tiêu kinh ngạc la lớn, đôi mắt mở to tròn.

“Hôm nay anh trên đường trở về phát hiện có người theo dõi, sau đó, xe của hấn tông vào đuôi xe, khi xuống xe thì mới phát hiện là Tang Viêm, nếu anh không nổ súng thì người chết là anh.”

Mạch Sanh Tiêu cái miệng nhỏ nhắn khê động đầy, một hồi lâu cũng không tìm lại được tiếng nói.

Duật Tôn ngẩng đầu, phát hiện sắc mặt cô nhợt nhạt như tro tàn, vẻ mặt sững sờ, dường như vô thức như thể xác bị tước đoạt linh hồn, Sanh Tiêu gần như ngất đi. Người đàn ông thấy thế liền đem hai tay chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của cô: “Sanh Tiêu, em hãy nghe anh nói. . .”

“A.” Mạch Sanh Tiêu hét lên tiếng kêu tuyệt vọng thảm thiết. Thân thể cứng như tượng gỗ bây giờ bắt đầu gãy giữa kịch liệt. Duật Tôn không khỏi hối hận, bàn tay hấn giữ lấy đầu Sanh Tiêu rồi hôn lên, tiếng nói vội vàng nhỏ vụn bật ra gần khóe miệng của cô: “Hãy nghe anh nói, Tang Viêm không chết.”

“Ồi! ” Người đàn ông ngay sau đó lùi người lại, cánh môi bị cô cắn đến chảy máu.

Đầu lưỡi của Duật Tôn cảm nhận được mùi máu tươi làn tràn.

Ánh mắt đỏ hồng trơn bóng và cánh môi lương bạc của người đàn ông, một chút điểm sắc này lại càng giống đầu độc trí mạng.

Mạch Sanh Tiêu nhú mày, bàn tay ý thức đặt vào bụng, cố nén tâm tình đang kích động: “Tang Viêm đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Anh nói mau đi?”

Duật Tôn duỗi thẳng ngón trở hình con Thương Long, hấn chạm vào môi mình, ý tứ rõ ràng muốn nói là do bị cắn nên nói không nổi tiếng nào nữa.

“Duật Tôn, tôi không có tâm trạng cùng anh đùa giỡn, nếu Tang Viêm thực sự đã xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho anh.” Duật Tôn không khỏi nhú mày, cô chính là không biết sợ là gì, nếu có ai dám ở trước mặt hấn nói ra những lời này thì đã sớm ở phủ Diêm Vương mà đứng xếp hàng rồi.

Một cái miệng nhỏ xíu, mà thật sự cắn đau vô cùng.

Thấy hấn không nói lời nào, Mạch Sanh Tiêu càng thêm nóng vội, cô hai tay nắm chặt một tay của Duật Tôn: “Anh nói đi, anh khiến Tang Viêm bị thế nào rồi?”

Cô mở miệng một câu Tang Viêm, hai câu cũng Tang Viêm. Duật Tôn dù là biết rõ là cô vì quan hệ với Thư Diễm, nhưng sâu trong ánh mắt hấn vẫn không giấu được nỗi buồn.

“Anh đáp ứng với tôi là sẽ không làm tổn thương gì anh ta! ” Mạch Sanh Tiêu tức giận không thôi, ra sức kéo tay áo của hấn mấy lần, người đàn ông nhân tiện co tay lên, Sanh Tiêu lại lôi kéo, giống như muốn cởi áo hấn ra.

Duật Tôn cởi áo ra, Mạch Sanh Tiêu kinh ngạc nhìn chằm chằm vào phía trong tay áo sơ mi, cô thật sự không cố ý!

“Hài lòng chưa?” Người đàn ông hỏi cô.

Sanh Tiêu đưa áo trong tay nhét vào ngực Duật Tôn.

Duật Tôn tiện tay vắt nó xuống đất: “Yên tâm đi, Tang Viêm không chết.”

“Vậy bây giờ anh ta ở đâu?”

“Nhà tang lễ.”

“Anh. . . .”

“Không sao cả.” Duật Tôn nắm chặt cả vai cô, sợ cô lại phát tiết lúc đó không biết sẽ cắn vào chỗ nào trên người hấn nữa: “Tin tức lập tức sẽ lan truyền ra ngoài, Sanh Tiêu, đây là anh cùng Tang Viêm thương lượng cùng nhau, hấn thật sự sống rất tốt, làm sao dễ dàng chết như vậy, bất quá mấy ngày tới, hấn sẽ không xuất hiện.”

“Vậy trên người anh máu ở đâu ra?”

Duật Tôn lấy một thứ từ túi áo ra: “Chỉ là giả, đạo cụ mà thôi, nếu không đóng phim là đều chết người thật sao?”

Mạch Sanh Tiêu sắc mặt tựa hồ cũng giãn ra, nửa tin nửa ngờ.

“Anh không lừa em, làm cho cả thân thể đầy máu như vậy, thật bực mình.”

“Tang Viêm anh ta cũng đồng ý sao?”

“Tại sao không?” Duật Tôn đem bàn tay vuốt đầu Mạch Sanh Tiêu: “Em nghĩ hấn ngốc đến thế chắc? Đầu óc không tỉnh táo sẽ tìm người liều mạng sao?”

“Vậy anh cùng Tang Viêm. . . .”

“Em yên tâm hấn không làm gì được anh cả.” Duật Tôn cố ý bẻ cong ý nghĩ của Mạch Sanh Tiêu.

“Ý của tôi là hai người có thể bỏ qua những hiềm khích lúc trước được không?” Sanh Tiêu cứ không nghe lời hấn.

“Em không muốn như vậy?” Duật Tôn hỏi ngược lại.

Muốn chứ, tất nhiên là muốn, thậm chí Mạch Sanh Tiêu cùng Thư Diễm ngay cả nằm mơ cũng muốn như thế.

Cô không hề che giấu, đây là việc tốt mà: “Tất nhiên.”

Duật Tôn mỉm môi đứng dậy: “Anh sẽ suy nghĩ lại.”

Mắt Sanh Tiêu quét qua trên mặt đất thứ làm chiếc áo sơ mi đầy máu: “Thư Diễm nếu là biết chuyện này phải làm sao? Tang viêm có trở về giải thích với cô ấy không?”

“Hiện tại chỉ sợ không thể xuất hiện, chuyện này càng ít người biết càng tốt.” Bệnh viện trăm người trăm miệng, có thể che giấu thì phải tận lực che giấu.

“Không được.” Mạch Sanh Tiêu nhất quyết không đồng ý: “Thư Diễm đã mất đi một chân, nếu như bây giờ biết Tang Viêm gặp chuyện không may, cô ấy có thể không muốn sống nữa”

Duật Tôn nghĩ ngợi lại: “Đây là ý của Tang Viêm.”

Kỳ thật khi bọn họ thương lượng với nhau, ngay cả Mạch Sanh Tiêu cũng không được tiết lộ.

Sanh Tiêu đi thu dọn quần áo của Duật Tôn, sau bữa cơm tối, cô nằm ở trên giường, một mặt lo lắng cho Thư Diễm, mặt khác, mặc dù Duật Tôn nói đây chỉ là đóng kịch nhưng Mạch Sanh Tiêu dù sao cũng không nhìn thấy Tang Viêm, nên cũng không thể kết luận lời của Duật Tôn là thật hay không.

Cô vẫn thử tin tưởng hắn, nhưng vẫn suy nghĩ như cũ, không muốn bị lừa gạt dễ dàng.

Bên cạnh giường rõ ràng có cảm giác lồm xồm, Duật Tôn tay phải đặt lên vai cô, mũi cảm nhận được mùi thơm của sữa tắm tươi mát, Sanh Tiêu không khỏi khấn nguyện, từng tế bào đều cuộn lên không biết phải làm sao. Người đàn ông kéo thân thể của cô lại gần sát, hai khuỷu tay hắn chống bên cạnh cô, Mạch Sanh Tiêu trông thấy lồng ngực hắn lộ ra ngoài không khí cùng với bụng rắn chắc. Hắn không có mặc quần áo!

Hắn nghĩ thầm, sự tức giận của cô cũng nên tiêu tan đi.

Duật Tôn hạ người xuống, môi mỏng còn chưa chạm đến mặt của cô, Mạch Sanh Tiêu đã đem hai tay ngăn cản trước ngực hắn.

“Anh sẽ cẩn thận một chút, cam đoan không có việc gì.” Qua ba tháng, chỉ cần nhẹ nhàng, sẽ không ảnh hưởng đến cục cưng.

Ánh mắt Sanh Tiêu chuyển sang lạnh lẽo, cô nhìn vào gương mặt gần trong gang tấc này, Duật Tôn bị động tác của cô ngăn cản, hắn cho rằng thời cơ thích hợp, ít nhất có thể cùng nhau âu yếm.

Người đàn ông chăm chú nhìn gương mặt phía dưới, hắn tiếng thở dốc dày đặc, dục vọng một khi bị khơi dậy mà không chiếm được như là muốn mất nửa cái mạng vậy.

Mạch Sanh Tiêu đối với hắn mặc dù chưa trở về lúc đầu, vẫn còn lạnh nhạt chắn ngang khiến khoảng cách của bọn họ khó có thể gần hơn, cho dù sau này cô thể nào tiêu tan, làm sao có thể tha thứ, nên cũng sẽ không cho Duật Tôn thoáng đụng chạm vào.

Sanh Tiêu dùng sức đẩy hắn.

“Sanh Tiêu, anh nói rồi chuyện Đào Thần không liên quan đến anh.”

Mạch Sanh Tiêu không muốn cãi nhau cùng hắn: “Chuyện của Đào thần, cho dù không trực tiếp liên quan tới anh, nhưng anh ta vì anh bị gián tiếp làm hại thành như vậy. Duật Tôn, anh có biết đối với phụ nữ, tổn thương lớn n

hất là gì không?”

Ít nhất thì vụ việc đó, Duật Tôn không hề nói sai một chữ.

Người đàn ông nhú chân mày, chờ cô nói tiếp.

“Chính là ngoại tình. . .” Mạch Sanh Tiêu hạ thấp giọng: “Hơn nữa không thể tha thứ nhất, là ngoại tình trong hôn nhân, hai người ngủ ở trên một cái giường, nếu ngay cả chung thủy đều không làm được, ai cũng có thể ngủ được, vậy cùng hạng người gọi thì đến, đuổi thì đi có gì khác biệt?”

Cô từng chữ từng câu công kích vào trong lòng hắn.

Thì ra, chuyện cô không thể tha thứ nhất, đúng là chuyện của Mạc Y.

Tất cả tổn thương, kỳ thật đều do hắn đi nhầm một bước này.

Thời gian hắn và Mạc Y, mặc dù hắn không để ở trong lòng, nhưng lại là sự thật không thể xóa bỏ đi.

Mạch Sanh Tiêu bàn tay nhẹ nhàng đẩy ra, Duật Tôn không kiên trì nữa, hắn lật người nằm ở bên cạnh Sanh Tiêu: “Chẳng lẽ, thật sự không cách nào tha thứ sao?”

“Duật Tôn.” Sanh Tiêu chậm chậm trần nhà: “Anh từ trước đến nay đều không so đo những điều này, anh giữ tôi ở bên cạnh, cần gì phải quan tâm là tôi có tha thứ cho anh hay không?”

Sự tha thứ của cô, thật là vô nghĩa vô cùng.

Mạch Sanh Tiêu trở mình, đưa lưng về phía Duật Tôn, đây là lời nói tận đáy lòng Sanh Tiêu, mỗi lần nhớ tới cô đều thật sự bước không qua.

Bên cạnh truyền đến tiếng xột xoạt, người đàn ông đi về phía phòng tắm.

Sanh Tiêu mở hai mắt, cô nhẹ nhàng thở dài, đưa mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Mạch Sanh Tiêu lúc đi vào bệnh viện vẫn còn đang mâu thuẫn không biết nói thế nào với Thư Diễm, sự tình chính là như vậy, cô có suy nghĩ đến vài cách, vừa mở cửa phòng bệnh, đã nhìn thấy Thư Diễm đang nổi giận.

Sanh Tiêu dự cảm không tốt, bước đi nhanh vào.

“Chị dâu. . .” Bên cạnh giường bệnh có vài thanh niên đứng xung quanh, Thư Diễm thần sắc bi thống, Thư mẹ dựa vào sofa đang khóc thảm thiết, Sanh Tiêu đi đến bên cạnh bà: “Dì, có chuyện gì vậy?”

“Tang viêm, Tang Viêm chết.”

“Mọi người làm sao biết được?” Mạch Sanh Tiêu hoàn toàn không nghĩ tới Thư Diễm lại biết tin này nhanh như vậy, Duật Tôn nghĩ Thư Diễm đang nằm viện dưỡng thương, sẽ không liên lạc gì bên ngoài.

“Là do dì không tốt, bác sợ Thư Diễm suốt ngày buồn bực trong phòng bệnh ảnh hưởng tâm tình, nên dì mới mở radio, không nghĩ tới.”

Tang Viêm tại thành phố Bạch Sa cũng coi như có chút tiếng tăm, chuyện này một khi phát sinh, chắc chắn sẽ được truyền đi khắp nơi.

Mạch Sanh Tiêu không dám trì hoãn nữa, nhưng trong phòng bệnh có không ít người, cô cũng không nên nói rõ với Thư Diễm. Sanh Tiêu đi ra bên ngoài gọi điện thoại cho Duật Tôn, người đàn ông nghe vậy, chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Anh biết rồi.”

Lập tức cúp điện thoại ngay.

Mạch Sanh Tiêu đi đến trước giường Thư Diễm, cô ấy có thể ném gì đó đều đã ném, ai cũng không khuyên được cô ấy. Thư Diễm khóc đến nỗi thở không được, điện thoại trong tay Sanh Tiêu lúc này vang lên, cô đưa mắt xem, là một dãy số lạ.

Cô bấm nút nghe: “Alo?”

“Tôi là Tang Viêm.”

Đối phương dường có thể lường trước đến gương mặt giật mình của Mạch Sanh Tiêu: “Đừng tỏ ra quá ngạc nhiên, tìm cách đưa điện thoại cho Thư Diễm.”

Sanh Tiêu ngồi ở mép giường, cô nghiêng người qua ôm lấy bả vai Thư Diễm: “Đừng như vậy, người chết đã không thể sống lại được. . . .” Mạch Sanh Tiêu cầm điện thoại trong tay, che đi tầm mắt mọi người, không để lại dấu vết đưa điện thoại tới bên tai Thư Diễm.

“Alo, Thư Diễm.”

Mạch Sanh Tiêu rõ ràng cảm giác được thân thể Thư Diễm cứng đờ, cô khẽ thở nhẹ, thật may mắn, vì Tang Viêm thật sự không có xảy ra việc gì, bằng không chắc chắn Thư Diễm sẽ không chống đỡ được.

Tang viêm ở đầu bên kia điện thoại cũng không nhiều lời. Tâm tình Thư Diễm đang lắng xuống lại đột ngột nổ tung, cô mạnh mẽ giằng lấy điện thoại trong tay Sanh Tiêu, đập mạnh xuống đất: “Người chết rồi, mẹ kiếp! Người còn muốn phỏng vấn người chết sao?”

Sanh Tiêu trợn mắt há hốc mồm, khi nhìn lại Thư Diễm, cô ấy đã nằm cuộn người trên giường, nhưng trong mắt bị thương vẫn không giấu được, Thư Diễm hiển nhiên là biết rằng Tang Viêm không chết.

Đáng tiếc.

Mạch Sanh Tiêu mới mua điện thoại cứ như vậy mà bị đập bể.

Sau khi Tang Viêm gặp chuyện không may, thuộc hạ kinh hoàng sợ hãi, phòng bệnh của Thư Diễm được bảo vệ nghiêm ngặt.

Sanh Tiêu không tiện nói chuyện, cô ngồi ở mép giường, Thư Diễm một tay kéo cô, bàn tay dùng sức càng lúc càng nắm chặt, Mạch Sanh Tiêu hiểu ý của cô. Ở bên nhau đã lâu như vậy, chỉ cần một ánh mắt đã có thể hiểu rõ ràng.

Tô Ngải Nhã ngồi trong phòng khách, trên TV đang phát tin tức Tang Viêm bị bắn chết.

Hiện trường đầy máu đỏ tươi, thấy xe cảnh sát xuất động lại càng không nhìn ra đó là giả, Tô Ngải Nhã con người chớp chớp hiện lên sự hưng phấn, ả nâng cao ly rượu: “Một kẻ chết, một kẻ bị thương. Chỉ còn Mạch Sanh Tiêu và Duật Tôn, hai người các người có trốn cũng không thoát.”

Tôn Trọng Khuê thay dép lê đi tới, Tô Ngải Nhã cầm lấy điều khiển từ xa chuyển kênh.

“Anh cuối cùng cũng chịu trở lại.” ả đưa tay kéo lấy cánh tay hắn. “Làm người ta nghĩ quẩn.”

Tôn Trọng Khuê đi công tác trở lại thành phố Bạch Sa, liền đi đến đây, ngay cả nhà cũng không trở về: “Thật sao? Bảo bối, vài ngày không ôm được em, anh đây đều không ngủ được.”

Tô Ngải Nhã bị hắn hôn hít không ngừng trên ghế salon, người đàn ông như con khỉ muốn giải quyết ngay tại chỗ, cánh tay mềm yếu của ả quăn lấy cổ Tôn Trọng Khuê: “Đi tắm trước đã, em đêm nay là của anh.”

Sau một hồi mây mưa, Tôn Trọng Khuê thỏa mãn quay cuồng nằm một bên.

“Bà vợ ở nhà kia làm sao mà so với em được. . . .”

Tô Ngải Nhã nắm thời cơ đem chân trắng nõn đặt trên người Tôn Trọng Khuê: “Em nhớ anh nói ngủ không được, anh liền cùng em, không chịu sao.”

“Anh càng ngày thích cái miệng nhỏ nhắn của em.” Mấy câu nói của người đàn ông đầy phóng dăng.

Tô Ngải Nhã ngón tay vẽ từng vòng tròn trước ngực khiêu khích hắn: “Những ngày anh không về người ta thật buồn chán, lúc đi dạo phố có nhìn trúng một sợi dây chuyền, cần phải hơn 3 vạn. . . .”

Tôn trọng Khuê thấy ả có ý đòi tiền, trên mặt lộ vẻ không vui, nhưng nghĩ Tô Ngải Nhã trẻ tuổi xinh đẹp, thì đồng ý vung tiền ra: “Sáng mai anh sẽ đem tiền cho em ngay, nếu thích cứ mua.”

“Cám ơn cưng! ” Tô ngải Nhã khẽ hôn trên mặt hắn.

Tìm sát thủ phải tốn nhiều tiền, Tôn Trọng Khuê bình thường cũng hay cho ả nhiều tiền nhưng ả còn phải bán nhiều đồ trang sức mới gom được số tiền kia. Hiện nay mặc dù Tang Viêm đã chết nhưng Duật Tôn

vẫn còn sống tốt như vậy, hơn nữa việc tìm người canh giữ Cổ Tiêu Tây cũng cần một khoản tiền, Tô Ngải Nhã bình thường sẽ không tiết kiệm như vậy, toàn bộ ỷ vào Tôn Trọng Khuê kia.

Tang viêm vừa chết, như rắn mất đầu.

Thư Diễm càng được thuộc hạ hấn bảo vệ chặt chẽ chứ không tranh giành gì.

Thư Diễm sau khi phẫu thuật cần hồi phục sức khỏe, trước mắt vẫn không thể xuất viện. Cô nằm ở trên giường bệnh, nay trong phòng chỉ còn lại một mình, cô thấy cửa phòng bệnh bị mở ra, một bác sĩ mặc áo blouse trắng, mang khẩu trắng đem thuốc đi vào.

Cô nghi ngờ nói: “Tôi không có nhấn chuông báo động.”

Người đàn ông đi đến phía trước cửa sổ, đem toàn bộ bức màn kéo lên, hấn đi tới trước mặt Thư Diễm, đem khẩu trang tháo xuống.

Thư Diễm đôi mắt mở to, tầm mắt thoáng mờ mịt.

“Tang Viêm.”

Tang Viêm khom người ngồi xuống, đem Thư Diễm ôm chặt vào ngực: “Em xem này, anh không sao.”

Thư Diễm vội vàng đẩy hấn ra, hai tay không ngừng đánh vào ngực hấn: “Em xem nào, có bị thương gì không?”

“Cũng không bị thương gì hết.”

“Thật không?”

“Em không phải đều đã kiểm tra rồi sao?”

“Khi nghe tin tức anh bị trúng ba phát súng.”

Tang viêm một lần nữa đem cô ôm vào lòng: “Không nói dọa người như thế, làm sao có thể lừa được bọn họ?”

“Em thiếu chút nữa đã bị hù chết.” Thư Diễm gối đầu lên bả vai Tang Viêm, viên mắt lại phấp hờng.

“Anh còn chưa cưới được em, làm sao mà cam lòng chịu chết cho được.”

Tang Viêm mạo hiểm chạy đến bệnh viện, chính là sợ Thư Diễm không yên lòng, hấn không tiện nán lại, sau khi hôn lên trán cô, vội vàng bỏ đi.

Tang Viêm sau khi chết nhiều ngày, rất nhanh có người đến nhận, chỉ có điều chậm chạp không thấy có động tĩnh gì, Duật Tôn vẫn sống tiêu điều tự tại. Tô Ngải Nhã đâu còn ngồi yên được, lại đem tin tức Duật Tôn hại chết Tang Viêm truyền ra ngoài, ả vẫn ngồi đợi trong lo lắng, nhưng không ngờ vẫn như cũ, không thấy động tĩnh gì.

Tô Ngải Nhã lại tổn tiền như thế mới biết được, đúng là bọn họ không dám đắc tội với Duật Tôn. Hiện nay Tang Viêm chết, lại có người đến nhận, chuyện này cứ như vậy sẽ không giải quyết được gì.

Tô Ngải Nhã then quá hoá giận, nhưng Tang Viêm chết đi cũng giải tỏa được một phần hận thù của ả.

Ả nhớ tới lúc trước nhờ tên tài xế kia, làm việc coi như thỏa đáng, hơn nữa đến bây giờ vụ tai nạn ấy còn chưa tra ra được cái gì. Tô Ngải Nhã không muốn mạo hiểm tìm người khác, cho nên lại lần nữa liên lạc với người trung gian, muốn dùng tiền mua mạng.

Tên tài xế bị giam trong căn hộ, Duật Tôn lúc trước giữ lại cái mạng hấn, bây giờ lại có thể dùng được việc.

Hấn nghĩ tới, đối phương có khả năng còn có thể tìm những người khác, vốn dĩ phòng ngừa vẫn là trên hết, cho nên phái người suốt đêm canh chừng tên tài xế này.

Đường điện thoại vang lên phá tan không gian của mấy tên canh giữ đang đánh bài.

Nghe được tiếng chuông, bọn họ cảnh giác dừng mọi động tác.

Người đàn ông cầm lấy điện thoại di động trên bàn nhìn vào, việc mua mạng người này, bình thường chỉ dùng một số, cho nên biết rõ được mã số bây giờ của tên tài xế này, nhất định là người không đơn giản, người đàn ông đi tới, đá lên tên tài xế đang núp ở góc tường: “Này, coi chừng lời nói của người, nếu không.”

“Tôi biết rồi, tôi biết rồi.” Lái xe gật đầu như bầm tôi.

Người đàn ông cũng không đem điện thoại cho hắn, ngồi xổm người xuống, đường dây điện thoại được nối tới bên tai hắn.

“Alo, là Kim Lập phải không?”

“Đúng.”

“Tôi khinh, ông thật đúng là dám đáp ứng, h

iện tại đã chạy đi đâu?”

Tên tài xế xem xét mặt người đàn ông thần sắc hung ác bên cạnh: “Tôi an toàn lắm, yên tâm đi.”

“Ông vẫn còn dùng cái này số.”

“Tôi. Tôi đây không phải sợ nhờ như ngài có việc gì còn nhờ đến tôi sao? Còn phải sống nhờ tiền của ngài nữa chứ, còn chưa kể đến cái số này rất ít người biết, không có việc gì.”

“Lần này xem như người còn may mắn, vẫn là người phụ nữ lần trước tìm người, thế nào, còn có hứng thú được phát tài không?”

“Lần này cho bao nhiêu tiền?”

“Ba mươi vạn.”

Tên tài xế theo mệnh lệnh của người đàn ông kéo dài thời gian: “Chỉ ba mươi vạn? Lần này tôi sợ bị cảnh sát để ý gắt gao sẽ không ra tay được, nói cô ta chờ thêm một thời gian đi.”

“Đừng được voi đòi tiên, lần trước kêu ông lấy mạng cô ta, kết quả, chỉ mất một chân, việc này tôi còn chưa tính sổ với ông, ba mươi vạn chắc giá, không được tôi đi tìm người khác.”

Người đàn ông bên cạnh ra hiệu gật đầu.

“Được, được, được, tôi đồng ý còn không được sao, nói đi, mục tiêu lần này là ai?”

“Cũng vụ lần trước nhưng lần này là cô gái ngồi kế bên, cho ông hai ngày xử lý, đến lúc đó trực tiếp liên lạc sau, tiền đặt cọc cứ như cũ gửi qua tài khoản, tư liệu thông tin sẽ gửi đến cho ông.”

“Được.”

Người đàn ông cúp điện thoại.

“Vậy đã được chưa? Van cầu các người tha cho tôi đi.”

Người đàn ông đứng lên, một cước đá vào trước ngực hắn: “Cho tao là thằng ngốc à.”

Tha cho hắn? Nằm mơ đi, ý tứ Duật Tôn rất rõ, cho dù chuyện này cuối cùng tra ra manh mối, người này cũng không giữ được mạng sống.

Duật Tôn đã đồng ý, đưa hắn làm đại lễ cho Tang Viêm.

Trên ban công Ngự Cảnh Viên.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trên ghế sofa, Duật Tôn thì đứng ở trước lan can, hắn nhận được điện thoại xong, khóe miệng không khỏi mỉm cười.

“Có chuyện gì vậy?”

Duật Tôn nghiêng người qua, hiện ra vẻ đẹp đắm chìm dưới ánh mặt trời, nụ cười nhẹ không hề mang theo một chút ám áp nào: “Mắc câu rồi.”

“Thật không?”

Duật Tôn gật đầu: “Trong điện thoại của hắn đã lắp đặt định vị, hai ngày nữa, kẻ đứng sau việc này sẽ liên lạc lại.” Hắn cười nhẹ lên tiếng: “Một lũ ngu xuẩn, làm mất thời gian của tôi, cho dù cô ta biến mất cùng thành phố Bạch Sa, tôi cũng lật tung cái thành phố này để lôi ả lên.”

Mạch Sanh Tiêu đứng dậy, cô đi đến bên cạnh Duật Tôn, nhìn xuống bể bơi dưới lầu đến xuất thần.

Thư Diễm dám yêu dám hận, lại là một người phụ nữ sống tình cảm, vì Tang Viêm có thể đem toàn bộ đau khổ nuốt vào sâu tận đáy lòng. Cô rất cuộc cũng không được xinh đẹp mặc vậy, cũng không thể nhiệt tình khiêu vũ, thậm chí, cũng không thể đi lại bình thường, nhưng tình cảm lại nồng nàn sâu đậm lại làm Mạch Sanh Tiêu không ngừng hâm mộ.

Khi tình yêu tồn tại, thật tốt.

Với tình yêu, sẽ không sợ hãi lo lắng, sẽ không lạnh nhạt vô tình, cứ thanh thản nhẹ nhàng mà sống.

126. Chương 126: Vợ Chồng Hợp Tác Chơi Mạt Chược

Cố Tiêu Tây bị giam tại một phòng cho thuê giá rẻ, ngoài cửa có người canh chừng hai mươi bốn tiếng đồng hồ một ngày, đây lại là ở tầng ba, ngay cả nhảy cửa sổ thì cơ hội trốn thoát cũng không có.

Trong phòng này chỉ có đơn giản một chiếc giường gỗ, ngoại trừ những thứ này, hầu như không còn gì khác.

Điện thoại của Cố Tiêu Tây bị Tô Ngải Nhã lấy đi, cô không có biện pháp gì để liên lạc với bên ngoài, cũng không biết cha ở nhà thế nào, mất tích đã mười mấy ngày nay, nhất định là lo lắng đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng.

Cô lấy từ trong túi xách lấy ra một tập giấy có mang theo để lúc rảnh luyện tập vẽ, bên trong còn có bút máy, lúc cô học vẽ tranh còn dư lại.

Cố Tiêu Tây co chân ngồi trên nền gạch, đầu chôn xuống.

Cửa phòng bị mở ra, một người đàn ông đi tới, cho cô hộp cơm 6 tệ mua ở bên ngoài: “Này, ăn đi.”

Cố Tiêu Tây ngẩng đầu nhìn lên: “Rốt cuộc khi nào mới có thể thả tôi ra ngoài?”

“Cứ chờ đi, khi nào chúng tôi nhận được điện thoại thì sẽ cho cô đi.” Người đàn ông xoay người muốn rời đi, hắn bỗng trông thấy mặt giấy bị cánh tay của Cố Tiêu Tây đè lên: “Cô đang viết cái gì đó?”

“Tôi chỉ luyện tập vẽ tranh mà thôi, các người đừng làm căng như vậy, tôi không có chuyện gì để làm, chẳng lẽ ngay cả sở thích này cũng không được sao?”

Người đàn ông giương mắt nhìn về phía cửa sổ duy nhất của căn phòng, hắn đi tới tra xét cẩn thận, xác định tờ giấy không thể truyền ra ngoài được: “Tôi làm sao biết được cô đang có chủ ý gì, cô muốn giết thời gian thì không nói, nhưng nếu tôi phát hiện cô có ý định khác, coi chừng tôi lấy dây đem trói cô lại.”

Cố Tiêu Tây giả bộ khúm núm: “Tô Ngải Nhã không tới đây sao?”

“Không có, ai quan tâm cô sống chết thế nào.” Người đàn ông nói xong ra khỏi phòng, cửa đóng mạnh lại.

Cố Tiêu Tây dùng bút máy chống đỡ cằm của mình, cô để hộp cơm để sang một bên, dựa theo trí nhớ trong đầu bắt đầu phác họa từng nét hình dáng Nghiêm Trạ Thanh, cô dùng hành động đả thương hắn như thế, có thể cho đến bây giờ, Nghiêm Trạ Thanh cũng không biết được là Cố Tiêu Tây yêu hắn.

Cô cho rằng, khuôn mặt của hân dưới ngòi bút của mình sẽ rất mơ hồ, cô có thể tưởng tượng ra được, nhưng không nhất định có thể vẽ ra.

Động tác linh hoạt bay múa, Cổ Tiêu Tây căn bản không dừng lại được, ngay trong lúc bất tri bất giác, hình bóng Nghiêm Trạ Thanh đã khắc sâu trong thâm tâm của cô từ lúc nào.

Cô yêu hân, mà loại tình yêu này theo thời gian và khoảng cách cũng không thể nào biến mất.

Từng nét, từng nét đậm nhạt từ từ hiện ra rõ ràng khuôn mặt của người đàn ông, ngón tay Cổ Tiêu Tây khẽ vuốt lên, khoe miệng giãn ra.

Người ở phía bên ngoài quan sát cô rất cẩn thận, bất thành linh mở cửa xem cô đang làm cái gì. Cổ Tiêu Tây yên lặng ngồi ở mép giường, lần lượt từng nét một vẽ ra khuôn mặt của Nghiêm Trạ Thanh.

“Ồ, đây là người yêu của cô sao?”

Cổ Tiêu Tây không màng đến, tiếp tục các động tác trong tay.

“Nói chuyện với cô mà cô không nghe thấy phải không?” Người đàn ông đi đến trước mặt, cầm lấy bức tranh cô đang vẽ dở: “Bày đặt thanh cao à.”

“Trả lại cho tôi! ” Cổ Tiêu Tây đứng lên để giành lại: “Anh trả lại cho tôi! ”

Một gã khác từ bên ngoài tiến đến: “Làm ầm ĩ cái gì vậy, còn lo chưa đủ nhiều chuyện hay sao.”

“Cũng chẳng có gì hay, trả lại cho cô! ”

Người đàn ông nói xong, đi ra đem cánh cửa nặng nề đóng lại.

Cổ Tiêu Tây lấy lại được bức tranh, từ trên mặt đất nhặt lên, trên mặt giấy bị vò nhăn, cô gấp rút cẩn thận đem vuốt cho phẳng.

Mạch Sanh Tiêu cùng dì Hà mang theo không ít đồ đến bệnh viện. Ba mẹ Thư Diễm đắm chìm trong thống khổ, hoàn toàn không có tâm tư thu xếp mọi việc, để người khác lo liệu thì Sanh Tiêu lại không yên tâm, cho nên dì Hà thật vất vả, mỗi ngày đều chạy ra chạy vào bệnh viện.

Sức khỏe Thư Diễm khôi phục tốt, khi Mạch Sanh Tiêu đi vào phòng bệnh thì đúng lúc cắt chỉ xong. Thư Diễm nhìn thấy cô, mang chân mền đắp lên chân: “Sanh Tiêu, cậu đã đến rồi.”

Thư Diễm rất quan tâm để cảm xúc của cô, Mạch Sanh Tiêu cảm thấy lòng chua xót, cố đè nén lại mà cười vui đi tới: “Đến đưa cơm cho cậu đây.”

“Tớ đã nói rồi, cậu đừng có vất vả như vậy, chạy đi chạy lại mãi.”

“Tớ không sao, vận động nhiều một chút sẽ tốt cho cục cưng.” Mạch Sanh Tiêu ngồi vào mép giường. Cô nhìn chăm chăm vào chân của Thư Diễm, trong miệng lại do dự không hỏi được.

Thư Diễm hiểu lòng cô muốn nói gì: “Tuần sau sẽ tiến hành lắp ráp chân giả, Sanh Tiêu, chờ tớ bình phục lại thì có thể đứng lên được.”

Mạch Sanh Tiêu biết rõ, để phù hợp với chân giả là cực kỳ thống khổ, có vài người đau khổ đến mức không còn sức để đứng lên. Nhưng cô tin tưởng, Thư Diễm không giống họ, cô ấy kiên cường như thế, cái gì cũng có thể vượt qua.

Dì Hà lấy thức ăn ra, đặt ở trên tủ đầu giường rồi đi ra ngoài phòng bệnh chờ Sanh Tiêu.

“Thư Diễm, mấy ngày nay trong bệnh viện có gì không ổn không?”

Thư Diễm lắc đầu, cô không khỏi vui vẻ: “Tớ đóng kịch cũng đã đóng rồi, bây giờ, tớ sẽ cười vô cùng vui vẻ, càng như vậy, mới có thể cho người khác biết là tớ không đau buồn vì cái chết của Tang Viêm. Kẻ núp đằng sau muốn tớ đi tìm cái chết, đi gặp quỷ đi. Nói không chừng khi ả trông thấy tớ thế này, sẽ tức điên lên, như vậy mới có thể không chống cự được.”

Mạch Sanh Tiêu bới chén cơm đặt trong tay, Thư Điền nhận lấy: “Không cần cậu lo, hai tay tớ thật tốt đây.”

“Được, cậu nhất định phải thật tốt, cục cưng vẫn chờ nhìn thấy mẹ nuôi của nó lúc sinh ra đây.”

Thư Điền tầm mắt rơi xuống bụng của Sanh Tiêu: “Tớ thật hâm mộ cậu, tớ cũng muốn có em bé.”

“Sẽ có mà, chờ Tang Viêm trở lại.”

“Sanh Tiêu, hoài bão là cảm giác như thế nào?”

Mạch Sanh Tiêu khoe miệng tự nhiên cong lên, tức lúc bắt đầu không chấp nhận mà đến bây giờ lại liều mạng muốn bảo vệ đứa bé. Ít nhất Sanh Tiêu đã nhận ra, đứa nhỏ này là của cô, trong vô thức cô đã đẩy Duật Tôn ra xa: “Rất kỳ diệu, tớ chưa bao giờ có cảm giác này.”

“Sanh Tiêu.” Bàn tay của Thư Điền đặt lên vai của Mạch Sanh Tiêu: “Trông cậu như thế này, đúng là một người mẹ.”

Sanh Tiêu có một chút chuyển biến mà ngay cả cô cũng không nhận ra được, cô đem những ngọn tóc vén ra sau tai, khoe miệng nhẹ nhàng nâng lên.

Đi ra khỏi bệnh viện, dì Hà đứng bên cạnh đón xe, Duật Tôn vốn muốn lái xe đưa đón, nhưng Sanh Tiêu không cho, cô muốn thuê xe, vì không muốn xảy ra chuyện gì thêm nữa.

Mạch Sanh Tiêu đứng ở bên cạnh chờ, thỉnh thoảng có người xông ra ôm lấy cô.

Cô định thần nhìn lại, thiếu chút nữa bị hù dọa đến giật thót mình.

Chỉ thấy một người phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi đầu óc rối bời, quần áo tả tơi giữ chặt lấy tay của cô: “Tây Tây, Tây Tây.”

“Bà, bà nhận nhầm người rồi.” Mạch Sanh Tiêu chưa hoàn hồn, cử động khó khăn bị bà ấy dùng sức giữ lại khó có thể nhúc nhích được.

“Tây Tây, con đi đâu vậy, làm sao mẹ cũng không tìm được con.”

Dì Hà di gọi taxi, quay đầu lại trông thấy cảnh này, vội vàng xông đến lôi bà ta ra: “Bà là ai vậy?”

Mạch Sanh Tiêu giữ lấy tay áo của Dì Hà: “Thôi, tinh thần bà ấy giống như có chút không bình thường.”

Người phụ nữ thấy vậy cũng không buông tha, giang hai tay ngăn cản lại bước chân của hai người: “Tây Tây, con đừng nổi giận với mẹ, cùng mẹ trở về đi, mẹ không nên đuổi con đi.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy sắc mặt bà ấy hồng bay phách lạc, không khỏi động lòng, nhìn bộ dạng của bà ấy, chắc là bị lạc đường. Nói không chừng, người nhà của bà ấy cũng đang vội vàng tìm kiếm: “Dì Hà, chúng ta dẫn bà ấy đến cục cảnh sát đi.”

“Không được.” Dì Hà không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt: “Duật thiếu đã dặn dò, ra khỏi bệnh viện phải nhanh về nhà, Sanh Tiêu, ai mà biết là bà ấy điên thật hay là giả, chẳng may gặp phải người xấu thì phải làm sao đây.”

“Nhưng mà.”

“Xe đã đến rồi, hay là đi nhanh lên đi.” Dì Hà vội kéo cánh tay của Mạch Sanh Tiêu, chuyện như vậy quan tâm làm gì, không muốn phải chuốc lấy phiền toái, với lại trên đường người điên nhiều như vậy, cộng thêm Duật Tôn luôn dặn dò ra đường không thể đi lung tung, dì Hà cũng không dám để Sanh Tiêu mạo hiểm.

“Tây Tây, Tây Tây, con hãy tha thứ ẹ.” Người phụ nữ lại đuổi theo, bà đói khổ ốm như cây khô, khuôn mặt lem luốc dơ bẩn, hầu như không nhận ra được bộ dáng thế nào.

Dì Hà mở cửa xe, ra hiệu cho Sanh Tiêu ngồi vào.

Mạch Sanh Tiêu dừng bước vì trông thấy người phụ nữ tội nghiệp đang lau nước mắt. Sanh Tiêu không khỏi cảm thấy lòng chua xót, một gia đình, nếu như thiếu một người, còn có thể gọi là gia đình không?

Cô muốn ba mẹ còn sống, muốn hết lòng hiếu kính với họ, cô không muốn người khác cũng giống như cô, bị mất đi thì không thể có cơ hội đền bù.

Mạch Sanh Tiêu đi tới, bất chấp dơ bẩn, kéo lấy cổ tay người phụ nữ: “Đi tôi, cháu giúp dì đi tìm con gái.”

“Sanh Tiêu.” Dì hà nhủ mảy.

“Dì Hà, yên tâm đi, chúng ta thuê xe đến cục cảnh sát, ai còn dám ở cục cảnh sát là gây chuyện đây?” Mạch Sanh Tiêu đưa người phụ nữ vào trong xe, tài xế taxi thấy thế, thiếu chút nữa là giơ chân lên: “Trên xe tôi, ăn mày không thể ngồi được, hay là các người xuống đi.”

“Bác tài, giúp đỡ đi mà.”

Tài xế lắc đầu nguây nguây: “Không được, không được, mau đi xuống đi! ”

Mạch Sanh Tiêu trông thấy hấn mà phát ghét, cô vốn là ôn tồn nhưng lúc này khẩu khí lại ngang ngạnh: “Dì Hà, dì ngồi ở phía trước, tôi chưa từng thấy có quy định ăn mày không được ngồi xe, làm sao, quần áo bị rách chút ít chính là ăn mày sao? Ông nếu còn phân biệt đối xử, tôi lập tức khiếu nại ông! ”

Tài xế thấy cô cũng không có ý xuống xe, chỉ đành lắc đầu tự nhận xúi quẩy: “Đi đâu?”

“Cục cảnh sát.”

Dọc theo đường đi, tài xế cũng không nói nửa câu, Mạch Sanh Tiêu đối với hấn cảm thấy bất mãn và chán ghét, cô vốn định là, nếu như hấn dễ chịu, lúc xuống xe sẽ cho thêm ít tiền, nhưng như thế này thì một phân tiền cô cũng không cho hơn.

Ở trên xe, Mạch Sanh Tiêu còn lấy trong túi xách ra cái bánh bao đưa cho người phụ nữ, sau khi mang thai cô ăn nhiều lên, sợ lúc đi ra ngoài sẽ đột nhiên đói bụng.

Đến cục cảnh sát, Sanh Tiêu dắt ngư

ời phụ nữ đi vào, không nghĩ tới lúc cô đi, bà ấy lại lôi kéo không chịu buông tay: “Tây Tây, Tây Tây, con còn muốn đi đâu?”

Cảnh sát tra xét tư liệu người mất tích, đã gọi điện thoại cho gia quyến, thông báo cho người nhà đưa bà ấy trở về.

Mạch Sanh Tiêu không thoát ra được, đành phải cùng bà ấy đợi người thân đến đón.

Cố cha vội vàng chạy đến, Cố Tiêu Tây thật vất vả mới được ra tù, bây giờ lại mất tích. Ông cả ngày buồn khổ, sắc mặt thê lương, vừa thấy được Cố mẹ, Cố cha kích động ôm lấy người vợ: “Bà những ngày qua đi đâu vậy? Con gái được ra tù rồi, chúng tôi đi tìm bà khắp nơi.”

“Tây Tây, Tây Tây ở đây.” Cố mẹ chỉ vào Mạch Sanh Tiêu.

Cố cha nước mắt lưng tròng, xoa xoa con mắt, không ngừng cảm ơn Sanh Tiêu: “Cám ơn, thật sự cảm ơn.”

Mạch Sanh Tiêu đứng lên: “Đừng khách khí.”

Cô luôn luôn tin rằng, người tốt sẽ gặp phước lành, nhìn thấy có thể trợ giúp mà lại không chịu vơ tay ra, lương tâm sẽ khó an.

Trông thấy thời khắc đoàn tụ này, Sanh Tiêu cũng xúc động theo.

Cố cha dìu Cố mẹ ngồi trên mặt ghế, ông nhớ tới người cảnh sát trước mặt: “Xin hỏi, con gái tôi có tin tức gì không?”

“Con gái ông tên gọi là gì?”

“Cố Tiêu Tây.”

Mạch Sanh Tiêu gạt mình, thế giới này hóa ra thật nhỏ.

“Còn chưa có, nếu có tin tức gì chúng tôi sẽ lập tức thông báo cho ông.”

Sanh Tiêu đi đến bên cạnh ông: “Cố Tiêu Tây là con gái của bác sao? Cô ấy không phải là.”

“Cô quen nó sao?”

Mạch Sanh Tiêu nhất thời không biết nên nói quan hệ giữa cô và Cố Tiêu Tây là gì: “Vâng, cháu với cô ấy. là bạn.”

Nói ra hai chữ “bạn bè”, Sanh Tiêu lại gật đầu một cái: “Vâng, là bạn bè.”

“Thật là trùng hợp, Tây Tây sau khi ra tù, không biết thế nào, không ngờ lại đột nhiên mất tích, điện thoại cũng không gọi được, aizz.”

Mạch Sanh Tiêu nhẹ giọng an ủi: “Bác cứ yên tâm, nhất định sẽ không có chuyện gì.”

“Sanh Tiêu, chúng ta mau trở về thôi.” Dì Hà đi tới, lôi kéo cô rời đi.

Cố cha lại cùng cô nói cảm ơn, Mạch Sanh Tiêu an ủi vài câu, lúc này mới ra khỏi cục cảnh sát.

Trở lại Ngự Cảnh Viên, đã gần tối, lại là sau khi Duật Tôn về.

Người đàn ông lấy điện thoại di động ra đang muốn gọi điện thoại thì nhìn thấy hai người trở về, lo lắng trong mắt tản đi chút ít, sắc mặt cũng không dễ nhìn. Dì Hà làm sao tránh được số kiếp này, Mạch Sanh Tiêu đối với hần tính tình đầy phòng bị, cô bước đến trước sofa, Duật Tôn vừa muốn hỏi vì sao lại trở về muộn như vậy thì Sanh Tiêu đã mở miệng trước: “Anh đoán xem hôm nay tôi đã gặp ai?”

Trong mắt Duật Tôn lộ ra nghi hoặc: “Ai?”

Dì Hà nhẹ nhàng như làn khói vọt vào bếp.

Mạch Sanh Tiêu ngồi xuống ghế: “Cha mẹ của Cố Tiêu Tây.”

Người đàn ông nhíu mày, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Túi xách Mạch Sanh Tiêu đặt ở bên cạnh: “Anh sẽ không ngay cả Cố Tiêu Tây là ai cũng đều quên đấy chứ?”

Hần có nhiều phụ nữ hơn nữa, trí nhớ cũng sẽ không kém như thế: “Bọn họ có cái gì tốt mà gặp?”

“Anh biết không? Cố Tiêu Tây ra tù rồi.”

“Cái gì?” Duật Tôn ngồi xuống: “Đáng lẽ Nghiêm gia sẽ không bỏ qua cho cô ta mới đúng chứ, anh còn cho rằng cô ta sẽ ngồi tù một vòng.”

Mạch Sanh Tiêu mắt thấy khóe môi Duật Tôn câu dẫn ra độ cong, càng cảm thấy người đàn ông này lãnh khốc vô tình lại thêm tàn nhẫn: “Tôi nghĩ, có thể là Nghiêm Trầm Thanh đã nhẹ tay, dù sao Cố Tiêu Tây cũng bị liên lụy vào, cô ấy vô tội.”

“Cô ta vô tội?”

Sanh Tiêu một tay đặt lên đầu: “Vậy chẳng lẽ, là anh vô tội hay sao?”

Duật Tôn gác lên một chân: “Cố Tiêu Tây ra tù. Cố Tiêu Tây.”

Mạch Sanh Tiêu từ trong ánh mắt lạnh dần của người đàn ông mà nhìn ra chút manh mối: “Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến cô ấy?”

“Anh thấy khả năng là không lớn, Cố Tiêu Tây tính tình nhu nhược, hướng chỉ giết người cần một khoản tiền, gia cảnh cô ta lại thường thường.” Dù sao nhớ tới trước đây Cố Tiêu Tây cũng Tô Nhu liên thủ, Duật Tôn lại cảm thấy không thể dễ dàng loại trừ cô ta ra, hần hừ lạnh: “Phụ nữ thật đáng sợ.”

“Tôi thấy là anh nợ phụ nữ quá nhiều rồi.”

Một đôi mắt hẹp dài đào hoa của Duật Tôn nhìn qua hướng Mạch Sanh Tiêu, hần không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm: “Anh chỉ có một người phụ nữ trong tay thôi mà đã bị thua thiệt, trên người anh hoặc là cần bị thương, hoặc là dao đâm bị thương, rồi cả nội thương, đều là tại một người mà ra.”

Hắn nói ra hai chữ “nội thương” thập phần mờ ám.

Mạch Sanh Tiêu buông tay ra, cầm túi xách đứng lên: “Tôi cũng vậy, chỉ vì một người đàn ông mà bản thân nếm đủ nhiều, tôi đều nhận rất cả, mà thương thế của tôi không thể nhìn thấy.”

Duật Tôn nhìn chăm chăm vào bóng lưng Sanh Tiêu đang đi lên lầu, đáy lòng bỗng nhiên sa vào tăm tối.

Hôm sau khi Mạch Sanh Tiêu rời giường, ánh mặt trời đã chiếu khắp nơi, rèm cửa sổ để mở hết ra, nửa bên giường lớn đắm chìm trong ấm áp. Cô rửa mặt xong chuẩn bị xuống lầu đã nghe được tiếng đàn du dương xuyên qua phòng khách rộng lớn, dường như còn có thể bay ra tận biển cả xa xôi.

Sanh Tiêu đứng ở khúc quanh nơi cầu thang, tiếng đàn rất đẹp lại đột nhiên bị tiếng chuông cửa cắt đứt.

Dì Hà ra mở cửa, đã thấy Từ Khiêm hấp tấp chạy vào.

Duật Tôn dừng lại động tác: “Cậu tới đây làm gì?”

Mạch Sanh Tiêu cảm thấy có chút tiếc hận, cô vịn cầu thang đi xuống dưới.

Duật Tôn đẩy nắp Piano lại, Từ Khiêm ở bên cạnh châm chọc khiêu khích: “Cậu đánh đàn là giả bộ làm thân sĩ được hả?”

Duật Tôn chẳng thèm để ý tới, ngẩng đầu nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu xuống lầu.

Từ Khiêm tiếp nhận ly nước dì Hà đem lại: “Đi, đi chơi vài ván mạt chược.”

“Không có hứng thú.”

“Cậu nếu mà không đi, đợi tí nữa tiểu ma nữ kia có thể đến đây đấy, Tước cùng nhạc mẫu của hắn chơi, còn thiếu hai tay mạt chược, đi thôi.”

“Em có muốn đi không?” Duật Tôn nghiêng đầu hỏi Mạch Sanh Tiêu đứng bên cạnh.

Hắn cho rằng cô sẽ không đi, hắn cũng lười chơi những thứ này.

“Có.” Lại không nghĩ rằng, Mạch Sanh Tiêu đồng ý đi. Cô muốn gặp Dung Ân một chút, mấy ngày nay bốn ba đến bệnh viện nhiều, mặc dù cười vui miễn cưỡng nhưng tâm tình vẫn không có được thư thả.

“Vậy còn đợi gì nữa, đi thôi.” Từ Khiêm dẫn đầu ra cửa.

. . .

Mạch Sanh Tiêu đi theo Duật Tôn bước vào Ngự Cảnh Uyển, trong hoa viên, những cây bạch quả xếp thành hàng là điểm sáng nhất. Dung Ân đang ngồi ở vòng, cách đó không xa, Vương linh đang chuẩn bị bữa thịt nướng, Đồng Đồng cùng mấy con chó con đang chơi vô cùng vui vẻ, mấy người bước đến mà cô bé cũng không phát hiện ra.

Sanh Tiêu chưa đi vào nhà cùng bọn họ mà đi tới hoa viên.

“Sanh Tiêu”. Dung Ân ngoắc tay ra hiệu cho cô đi đến.

Mạch Sanh Tiêu ngồi vào bên cạnh Dung Ân: “Chị Dung Ân.”

Mặt Dung Ân giãn ra: “Em gọi chị là Ân Ân được rồi.”

Sanh Tiêu nhếch miệng cười theo, không khí cũng thoải mái hòa hợp không ít, cô hỏi: “Tại đây nướng thịt sao ạ?”

“Đúng, đây là Vương Linh đối đãi thiên vị chúng ta, ai bảo có hai phụ nữ mang thai cùng ở đây cơ chứ.”

“Ân Ân, chị cũng là người ở thành phố Bạch Sa sao?”

“Đúng rồi.” Dung Ân ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp ánh lên nắng ấm: “Lúc chị mới gặp Duật Tôn lần đầu, có chút sợ anh ta, chị cảm thấy được người đàn ông này quá lạnh lẽo, luôn cho chị một cảm giác âm trầm không an, kỳ thật bây giờ nhìn lại, ác ma cũng sẽ có lúc bị cảm hóa.”

“Cảm hóa?” Sanh Tiêu lơ đễnh: “Sợ là rất khó.”

“Sanh Tiêu, có thể, chị đối với chuyện của các em không hiểu rõ, nhưng chị nghĩ, một người đàn ông như vậy lại có thể muốn một người phụ nữ sinh con cho anh ta thì quả thật không hề đơn giản. Chị nghĩ anh ta cũng là loại người cô độc đã quen, kết hôn sinh con kỳ thật là một chuyện thật sự rất nghiêm trọng.”

“Em cũng không biết, có đôi khi, em sẽ cảm thấy rất bàng hoàng. Em nhìn thấy gia đình người khác vui vẻ xum họp mà vô cùng ngưỡng mộ. Em cũng có một ngôi nhà vậy, nhưng lại luôn luôn không biết được cảm giác ấm áp là như thế nào. Em nghĩ, em sẽ không thể hiểu được cái gì là mừng rỡ, cái gì là buồn đau nữa. Em khuất phục trước thủ đoạn của hắn, lại giả vờ như đang sống trong hạnh phúc. Nếu như không phải vì đứa con, em sống với một thể xác không hồn cũng không có gì là khác biệt. Em suy nghĩ như vậy cũng rất tốt vì tâm tình của em cũng sẽ không vì hắn mà dao động nữa, em vĩnh viễn không đếm xỉa gì thêm. . . .”

Bàn tay Dung Ân nắm nhẹ bả vai của mạch Sanh Tiêu, cô dừng lại, không nói gì thêm nữa.

“Vậy em nghĩ thế, em có vui vẻ không?”

Mạch Sanh Tiêu nghiêng mặt nhìn qua, nhìn chằm chằm Dung Ân bằng đôi mắt đen lầy. Tầm mắt Dung Ân lại trải về phía xa xăm: “Chị có một khoảng thời gian cũng giống như em. Chị bị Tước bức đến đường cùng, chị thậm chí còn nói với anh ấy là, thế giới này mỗi ngày đều có người chết, anh vì cái gì mà không chết đi? Về sau, chị thật sự có được như ý nguyện, anh ấy lọt vào thư sát, chị cho rằng anh ta chết mất xác. Lúc ấy chị vốn nên vui vẻ vì chẳng phải đã được giải thoát rồi sao? Nhưng chị lại cả ngày sống ngây ngô, chị không biết phải thế nào mới có thể vui vẻ. Bên cạnh chỉ là mất đi một người mà thôi, trái đất vẫn đang quay, bất luận cái gì cũng không thay đổi, đúng là, lòng mình thay đổi thì cũng không hề vui sống, chị bất lực cứu vãn, lại phát hiện nó đã chết rồi.”

Sanh Tiêu nghe vậy, lại mông lung tầm mắt, xúc động muốn khóc.

Viễn mắt Dung Ân cũng phiếm hồng: “Nhưng bây giờ chị rất hạnh phúc, một người làm sai sau này có thể được tha thứ hay không, nếu như hỏi chị, đáp án của chị là có thể! ”

Mạch Sanh Tiêu khước miệng khẽ run, đôi mắt gấp rút mở to.

Tay Dung Ân trên vai cô vỗ nhẹ vào cái: “Vào nhà đi, mình xem họ chơi mạt chược.”

Chân mẹ Dung khôi phục rất tốt, đã có thể bỏ gậy ra tự đi được, bà ngồi vị trí hướng nam, vì thường xuyên chơi với các bác gái ở cư xá, lâu dần cũng có thể nghiêng.

Mạch Sanh Tiêu đi đến bên người Duật Tôn, người đàn ông rất tự nhiên kéo cổ tay của cô: “Ngồi bên cạnh anh.”

Nam Dạ Tước vẫn đường hoàng như cũ, tóc màu đỏ rượu cuồng ngạo rơi xuống khôn

g kiềm chế được, tầm mắt anh lơ đãng lướt qua Mạch Sanh Tiêu, anh nghĩ, Duật Tôn cũng nên bị buộc lại rồi.

Tốt nhất là buộc càng chặt càng tốt.

Sanh Tiêu ngồi ở bên cạnh Duật Tôn, cô xem không hiểu, nhìn vài lượt con mắt đã mỏi nhừ.

Duật Tôn thế bài rất nhanh, động tác tiêu sái, không ướm át bản thủ.

Khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu ghé lại gần: “Cái này chơi như thế nào?”

Duật Tôn thấy hình như cô có hứng thú, đầu chân mày hấn giương nhẹ: “Bên này gom lại thành một đôi thì có thể ù.”

Mạch Sanh Tiêu cẩn thận nhìn chăm chú: “À, có phải chọn được quân một đồng là được rồi không?”

“Thì ra là cậu đang đợi quân một đồng.” Từ Khiêm chen miệng vào bật cười.

Nam Dạ Tước và mẹ Dung cũng không nhịn được.

Bọn họ cho rằng, Mạch Sanh Tiêu đã tiết lộ bí mật.

Sanh Tiêu nhẹ cong khóe miệng, ngoan ngoãn im lặng,

Duật Tôn mỉm cười nói: “Đúng, tôi hiện tại đang chờ quân một đồng.”

Đến phiên Duật Tôn bốc bài, Sanh Tiêu không khỏi đề nghị: “Để tôi giúp anh bốc một quân.”

“Được.”

Mạch Sanh Tiêu vươn tay, đem bài mở ra, đúng là quân một đồng, ánh mắt của cô sáng ngời: “Có phải thắng rồi không, ù chưa?”

Từ Khiêm liếc nhìn, có khi nào bốc nhầm: “Đừng mà.” Thì ra Mạch Sanh Tiêu bốc vào một quân ở hàng khác.

“Được, ù.” Duật Tôn đem bài trong tay đẩy ra.

Tay Từ Khiêm che lấy gương mặt tuần tú, cái đạo lý gì thế này, cướp bóc!

Nam Dạ Tước và mẹ Dung lần lượt đẩy bài, chơi vui cao hứng.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở bên cạnh nhìn, rất nhanh liền buồn ngủ, cô ngồi bên cạnh Duật Tôn, cũng không theo sát trò chơi, tự nhiên ngủ thiếp đi, đầu từ từ rũ xuống dựa vào vai Duật Tôn, chính cô cũng không nhận ra vì ngủ say.

Lúc mơ màng, Mạch Sanh Tiêu cũng chưa tỉnh ngủ, cô cảm giác được thân thể lui về phía sau, giống như rơi vào biển rộng mênh mông, cô giật mình tỉnh lại, hai cánh tay vung loạn xạ bắt lấy cánh tay của Duật Tôn. Tay của người đàn ông giữ lấy thắt lưng của cô, Sanh Tiêu tỉnh dậy, cảm thấy mình đã thất thố, sắc mặt không khỏi đỏ hồng.

Duật Tôn môi mỏng dán chặt lên vành tai cô: “Không có việc gì, dựa vào anh ngủ đi.”

Mi mắt Mạch Sanh Tiêu rũ xuống, cô gối lên vai Duật Tôn, ngoài cửa sổ có nắng ấm toát ra làm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bình thản, cô nhắm mắt lại ngủ một giấc.

127. Chương 127: Âm Mưu Bị Vạch Trần

Mạch Sanh Tiêu ngủ rất say sưa, cuối cùng bị tiếng chà xát của mặt chược đánh thức. Cô vẫn duy trì động tác lúc trước, nâng tay trái lên khóe miệng, lưỡi biếng ngáp một cái.

Duật Tôn đánh một quân bài ra, vô tình ngẩng nhìn lại gặp Sanh Tiêu đã tỉnh, hai mắt đang nhìn chăm chú vào mặt quân bài.

Hắn không nói gì với cô, không muốn quấy rầy đến cô.

Dung Ân thấy Mạch Sanh Tiêu đã tỉnh ngủ, đem trà mật ong tự làm cho cô.

“Mệt không, hay em lên lầu nằm nghỉ đi?”

“Không cần, em đã ngủ đủ rồi.”

Duật Tôn kéo ra ngăn kéo trước người, từ bên trong lấy ra rất nhiều tiền đưa cho cô. Mạch Sanh Tiêu mới mở mắt đã nhìn thấy nhiều tờ tiền màu đỏ giá trị lớn như vậy: “Để làm gì vậy?”

“Cho em.”

“Hôm nay thắng không ít phải không?” Dung Ân mỉm cười đi đến bên cạnh Nam Dạ Tước.

Duật Tôn lấy tiền đưa cho Mạch Sanh Tiêu, cô bất đắc dĩ cầm ở trong tay. Chỉ là hắn ung dung như không có gì, cô lại không muốn ngồi bên cạnh nhàn nhã mà cầm tiền.

“Không sao, cô ngồi đó xem chồng cô thu chiến lợi phẩm đi.” Từ Khiêm trong tay xoa xoa mặt chược, vẫn không quên trêu chọc. Bốn người đem mặt chược chà xát cực kỳ ồn ào, người ham vui liền thích loại âm thanh này, nếu không đã sớm rời bàn đi rồi.

Từ Khiêm vừa mới nói xong, dưới chân đã bị một đôi bàn tay nhỏ xíu ôm lấy.

Hắn tròn mắt: “Đồng Đồng, chơi với con chó nhỏ đi.”

“Khiêm ca ca thắng được nhiều tiền không?”

Nam Dạ Tước không khỏi nhú mày, đây là thân phận gì?

Từ Khiêm ngược lại tâm tình rất tốt, liền rút mấy tờ tiền mặt đưa cho cô bé: “Đồng Đồng, tự mình mua kẹo đi.”

Đồng Đồng dưới gầm bàn chui ra, rất không khách khí nhận lấy tiền: “Khiêm ca ca, trên cổ có một vết dấu tây.”

Từ Khiêm nghi nghi hoặc hoặc, Nam Dạ Tước vỗ tay của hắn: “Ra bài đi, đừng có đùa giỡn nữa! ”

“Ô, đứa trẻ này cũng biết nhiều nha, có phải thực tế đã thấy nhiều rồi không?”

Đồng Đồng vòng vo ở phòng khách một chút rồi trở lại bên cạnh Từ Khiêm, cầm trong tay một hộp thuốc dầu tây, ừm, như lúc trước cha mẹ làm: “Tặng cho Khiêm ca ca.”

Từ Khiêm nhìn tiểu ma nữ này, á khẩu không trả lời được.

Đồng Đồng lắc lắc người bước đi, thân thể nhỏ bé theo sát Mạch Sanh Tiêu. Sanh Tiêu thấy cô bé cầm trong tay mấy tờ tiền Từ Khiêm cho, liền lấy một ít tiền lúc này Duật Tôn đưa cho cô để cho thêm Đồng Đồng. Lại không ngờ, cô bé khoát tay từ chối: “Đồng Đồng không lấy đâu.”

“Vì sao vậy?”

Đồng Đồng chui xuống gầm bàn, hai tay lại ôm lấy chân Duật Tôn: “Con cùng soái soái là người một nhà, soái soái chính là con.”

Hừm, Từ Khiêm không khỏi suy nghĩ, tình cảm của cô bé là xem hắn như người ngoài.

“Đồng Đồng, ca ca thường ngày không bạc đãi Đồng Đồng, như vậy là thiên vị.”

“Xì.” Thân thể nhỏ xíu của Đồng Đồng lại từ gầm bàn chui ra, loay hoay vô cùng cao hứng: “Dì ơi”. Cô bé giữ chặt tay áo Mạch Sanh Tiêu: “Con cho dì biết một bí mật, nhưng dì không được nói cho người khác biết”

“Được.” Mạch Sanh Tiêu gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Đồng Đồng ở trong TV thấy Khiêm ca ca cùng người ta hôn môi, Đồng Đồng còn thấy chị xinh đẹp.”

Sanh Tiêu nén cười, Từ Khiêm đã không bình tĩnh được: “Ôi mẹ nó, chuyện khi nào?”

“Chuyện tình cảm của cậu mà tự mình còn không biết sao?” Nam Dạ Tước đem quân năm đồng ném ra ngoài: “Cậu là quý công tử gia cảnh hiển hách, từ nhỏ sống trong quân khu đại viện, lại đứng đầu trong con em hoàng thân quốc thích, ở đâu cũng đều là thiên hạ của cậu, tác oai tác quái, những ký giả kia không chú ý đến cậu thì chú ý đến ai đây?”

Mạch Sanh Tiêu giật mình, cô trước kia cho rằng Từ Khiêm chỉ là bác sỹ bình thường, thật không ngờ lại là nhân vật tiếng tăm, căn bộ cao cấp.

“Tớ không có như cậu nói mà chơi bởi lẽu lổn như vậy, với lại, tớ sống rất có nguyên tắc nhá.”

Duật Tôn nghe vậy, gương mặt tuần tú gương à liếc hắn một cái: “Khoác lác vừa phải thôi.”

Kỳ thật Duật Tôn và Nam Dạ Tước cũng biết chuyện này không phải ngẫu nhiên, đều đã nhuộm hắc ám, sớm muộn sẽ phải phơi bày. Nhưng người ngoài ít nhiều cũng biết quan hệ giữa bọn họ và Từ Khiêm. Một đen một trắng, rõ ràng đối lập. Hứa lão gia cho rằng Từ Khiêm ham chơi thành tánh, đến nay vẫn nghĩ hắn cũng giống bọn con nhà giàu, nhưng suy nghĩ không hẳn hoàn toàn hư hỏng, ngày thường cũng rất được

yêu thương nuông chiều. Nếu như Từ Khiêm thật sự gặp phải chuyện gì, lão gia gia chỉ một cuộc điện thoại, lập tức sẽ có người ở phía sau đứng xếp hàng đi thu dọn tàn cuộc. [Lão gia gia: ông ngoại của Từ Khiêm. Minh đoán là ông ngoại, bởi vì Từ Khiêm họ Từ, còn họ của lão gia lại là họ Hứa]

Đồng Đồng xòe bàn tay ra, cẩn thận sờ vào bụng Sanh Tiêu.

Dung Ân thuận miệng hỏi: “Đồng Đồng, dì sẽ sinh em trai hay em gái?”

“Em trai ạ! ” Đồng Đồng kiên định sẽ phải là em trai.

Mạch Sanh Tiêu bị bàn tay nhỏ xíu của cô bé vuốt từng cái, có chút khó xử, Đồng Đồng nghiêng đầu sang chỗ khác: “Mẹ, em trai đá con.”

“Nói mò, em trai còn nhỏ lắm, sẽ không đá con đâu! ”

Đồng Đồng chạy đến trước mặt Dung Ân, đi sờ em trai ruột của mình.

Duật Tôn và Mạch Sanh Tiêu chơi ở Ngự Cảnh Uyển đến gần tối mới về. Sanh Tiêu buổi tối ăn cũng khá tốt, ăn xong cơm tối, tắm rửa xong liền rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Tô Ngải Nhã khó khăn gộp nhặt được mười vạn tiền đặt cọc, ả dự trù cẩn thận, luôn cảm thấy trong lòng hoang mang, cũng không biết sự tình lần này có thể thành công hay không.

Ả cân nhắc hết lần này đến lần khác, vì lý do an toàn, nghĩ tới đổi một người đi thực hiện, nếu không, chẳng may xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lập tức có thể tìm được ả.

Người trông coi Cổ Tiêu Tây mở cửa ra, thấy cô vẫn theo lệ thường ngồi ở mép giường, trong tay có hơn mười mấy bức họa chân dung Nghiêm Trạ Thanh.

“Này, ăn cơm đi.” Người đàn ông cầm hộp cơm ném qua: “Đồ thần kinh.”

Cổ Tiêu Tây tai điếc mắt ngơ, nghe được tiếng đóng cửa truyền đến, cô ngẩng đầu lên, ngừng lại cây bút vẽ trong tay.

Cửa sổ bị dán một tầng báo chí cũ, ánh mặt trời có vẻ u ám lụi bại, cô đi đến cửa sổ trước mặt, cẩn thận đem then cài cửa mở ra. Đột nhiên ánh nắng chiếu tới làm hai mắt cô nhắm nghiền, nước mắt không nhịn được mà tràn đầy mắt. Cổ Tiêu Tây xoa nhẹ khóe mắt, bên ngoài còn có một tầng màn cửa bằng lụa mỏng, cô trở lại trước giường, từ trong bao lấy ra một con dao nhỏ gọt bút, sợ làm quá mức rõ ràng nên chỉ ở ven mà cắt một vết nhỏ.

Hai người bên ngoài phòng khách đang xem tivi, bên trong chỉ có đơn sơ một bộ sofa và tủ TV. Bọn họ mua một cái ghế nhỏ 20 đồng làm khay trà, ở trên bày biện đĩa cơm nhỏ và vài món xào, còn có một chai rượu trắng.

“Nào, uống! ”

“Sống thế này biết đến chừng nào? Tao thật chán muốn chết! ”

Tên còn lại luôn miệng khuyên lơn: “Thế này không phải rất tốt sao? Không cần làm gì mà còn có thể chờ lấy tiền.”

“Xi, tao thêm vào, cả ngày lẫn đêm ở cái chỗ này, cầm được 2 vạn đồng tiền.” Người đàn ông cầm lên chén rượu, một ngụm rượu trắng đi thep xuống bụng.

“Nếu không chúng ta về sau về với đại ca?”

Cổ Tiêu Tây ở cửa nghe lén được, gặp hai người uống đến hăng say, tạm thời có thể không bận tâm đến cô. Cô gấp rút cầm lấy cây bút máy đang vẽ, viết lên phía sau tờ giấy: “Xin giúp đỡ, số 15, trên tầng 3, có người bị bắt cóc, xin hãy báo cảnh sát.” Cô lấy bức họa xếp thành máy bay giấy, xé màn cửa sổ bằng lụa ra một góc, sau đó phóng máy bay ra ngoài.”

Cố Tiêu Tây nghe được tiếng bước chân, gấp rút đóng kín cửa sổ đi vào bên giường, người đàn ông mở cửa đi vào, thấy một cái máy bay giấy trên mặt chần: “Cô đang làm gì ở đây vậy?”

“Tôi đang rảnh rồi nhàm chán.”

Người đàn ông khom lưng đem đồ cầm ở trong tay, Cố Tiêu Tây lo lắng một mực, giả vờ như không có gì cầm lấy hộp cơm, người đàn ông nhìn kỹ sau đó ném đi: “Dở hơi.”

Nhìn bóng người đi ra, Cố Tiêu Tây liền vỗ ngực vài cái, cô nâng tay áo lau thái dương, lại phát hiện ra đều là mồ hôi.

. . .

Nghiêm Trạ Thanh đang dừng xe bên đường, trùng hợp là phòng trọ giá rẻ này ở ngay đầu đường. Cố Tiêu Tây liền tiếp ném ra bên ngoài mười mấy cái máy bay giấy, có cái bay trên tầng cây, có cái trực tiếp vọt tới góc, lại có cái bay chệch một hồi, thuận buồm xuôi gió chui vào cửa sổ xe của Nghiêm Trạ Thanh.

Người đàn ông neho mắt, cầm máy bay giấy từ trên dui lên.

Hắn đang đợi đèn giao thông, lúc nhảy qua đèn xanh, Nghiêm Trạ Thanh đem máy bay giấy nhét vào trên ghế lái phụ. Hắn lơ đãng liếc mắt, trông thấy nét vẽ một đôi mắt, hắn vừa lái xe, lại có cảm giác quen quen. Người đàn ông có chút hiếu kỳ, cầm lấy máy bay đem nó mở ra.

Nghiêm Trạ Thanh dầm mạnh thắng xe, may mắn tốc độ xe vốn cũng không nhanh, chếc xe phía sau kinh hãi, thiếu chút nữa là tông vào đuôi xe.

Người thông minh, phàm là chỉ gặp qua Nghiêm Trạ Thanh, cũng có thể nhận ra là hắn.

Hắn nhìn thật kỹ bức họa trong tay, tờ giấy cũng không phải là giấy vẽ tranh Tuyên Thành, giống như là đang luyện tập thôi. Nghiêm Trạ Thanh đem tờ giấy lật qua, nhìn thấy một hàng chữ nhỏ xinh đẹp. Hắn ngẩng đầu nhìn qua cách đó không xa có một khu nhà trọ giá rẻ, ngón tay ở trên tay lái nhẹ nhàng gõ.

Trong phòng hai người rõ ràng đang uống khí thế, người một ly, ta một ly, mặt đỏ tới mang tai, miệng đầy mùi rượu.

“Uống, mày nói cô gái bên trong kia có lai lịch thế nào? Tao là nhìn không ra.”

“Bất kể cô ta có lai lịch ra sao, ta lấy tiền làm cho xong việc, đối phương đến lúc đó nếu không đưa tiền, tao đem hắn, đem hắn.” Người đàn ông nói một hồi, phát ra vài tiếng cười thô tục.

Tên còn lại nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra, sau thì cười thật lớn: “Hai người chúng ta sao mà ngu ngốc thế, đồ ngon bày ra trước mắt mà không biết lợi dụng, mày nói xem, tụi mình bây giờ ngủ với cô ta, có ai biết không? Với lại, người kia để cho chúng ta trông chừng, nhưng lại đâu có nói không để cho chúng ta đụng vào.”

“Oooh. . . thông minh.” Người đàn ông

ng đưa bàn tay lên sau gáy đồng bọn: “Tao bây giờ mới phát hiện là đầu óc mày linh hoạt như vậy đấy, có thể làm được, còn tốt hơn là cái, cái gì ấy nhỉ?”

“Con gấu cái, ngu xuẩn.”

“A, đúng đúng. . . .”

Cố Tiêu Tây đem cửa sổ kéo ra một khe hở, cô không nghe được dưới lầu có động tĩnh gì, cửa đột nhiên truyền đến tiếng mở khóa, cô vội vàng đóng cửa sổ lại.

Hai kẻ say khướt đi vào phòng, Cố Tiêu Tây đứng tại trước cửa sổ: “Các người.”

“Nào, đến đây, cùng hai ca ca uống một hớp.”

“Tôi không uống rượu.”

“Không uống, ca ca có thể dạy em! ”

Một tên lão đảo bước lên giữ chặt tay của Cố Tiêu Tây, đem cô túm lên trên giường, gót chân cô đá ra, bị hai người đè xuống nhúc nhích không được.

“Tránh ra, đừng đụng vào tôi! ”

“Nhẹ một chút, nhẹ một chút, nhìn cậu dã man quá, cô gái muốn được bảo vệ tốt.” Tên đó sờ sờ lên mu bàn tay Cố Tiêu Tây, cô hoảng sợ không thôi, đôi chân bắt đầu ra sức đạp phá: “Thả tôi ra.”

“Nào, anh uống một hớp, em cũng phải uống một ngụm.”

Người đàn ông cầm lấy bình rượu đổ mãnh liệt lên mặt Cố Tiêu Tây, mùi rượu trắng rỏ tiền nồng nặc, Cố Tiêu Tây uống vào hai ngụm, sắc đến cả khuôn mặt đỏ bừng: “Khụ khụ, khụ khụ. . . .”

“Làm sao vậy, không thích uống rượu phải không? Thích đến trực tiếp không?”

“Các người muốn làm gì? Đừng quên tôi bây giờ là con tin, động vào tôi xem các người làm thế nào mà ăn nói với người ta.”

“Không Phải như vậy. Tiền sao! Ta, đại gia ta. Có tiền.”

“Á. . . .” Áo lông của Cố Tiêu Tây bị đốt phượng xé rách rứt nút áo, người đàn ông nhảy lên giường, đầu gối đè nặng lên đôi chân của cô, tên còn lại dùng sức xé quần áo của cô ra: “Thả tôi ra, đừng mà.”

Cô tuyệt vọng gào thét.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, một tên khẩu khí không vui quát lên: “Ai vậy! ”

“Tôi đến thu tiền điện.”

“Lúc khác. Ta bây giờ không rảnh! ”

“Ràmmmm.”

Tầm ván cửa gỗ vốn không rắn chắc bị đá văng, nhiều người lần lượt xông vào trong phòng, hai kẻ say rượu chưa tỉnh, mới vừa kịp phản ứng muốn co chân bỏ chạy, vọt tới cửa ra vào thì vừa vặn tự chui đầu vào lưới. Cố Tiêu Tây vội vã níu lại cổ áo, cô lau nước mắt cuộn người lên, một người cảnh sát đi lên phía trước: “Cô có sao không?”

Cố Tiêu Tây không ngờ rằng mình như mèo mù vớ được cá rán, ném máy bay giấy ra ngoài thật sự là có người trông thấy.

Cô mừng đến phát khóc: “Tôi không sao.”

Nghiêm Trạ Thanh cầm trong tay bức tranh bị xếp nếp tiến đến, hần trông thấy Cố Tiêu Tây co rúc trên giường, xem ra hần đã đoán đúng, quả nhiên là cô ấy.

Cố Tiêu Tây hết sức giật mình, lúc ấy giấy mỏng luyện tập bị cô xé hết, cho nên chỉ có thể lấy bức tranh đã vẽ để viết chữ ở phía sau rồi ném ra ngoài, thật không ngờ rằng, đúng ngay lúc Nghiêm Trạ Thanh đi ngang qua.

Người đàn ông đứng ở trước giường, Cố Tiêu Tây từ trên giường đứng lên, cô ôm chặt lấy người Nghiêm Trạ Thanh.

Người đàn ông thấy cô chặt vật như vậy, cũng không có đẩy cô ra.

Cố Tiêu Tây đi vào cục cảnh sát lấy khẩu cung, cô lo lắng cho Cố cha, cho nên cũng không dám đem chuyện Tô Ngải Nhã nói ra.

Ngồi ở ghế lái phụ, Cố Tiêu Tây còn chưa hoàn hồn, Nghiêm Trạ Thanh lái xe đưa cô về nhà: “Cô vẫn còn ở chỗ cũ sao?”

“Vâng.”

Nhìn qua thấy cô cúi đầu xuống, Nghiêm Trạ Thanh trong lòng không hiểu sao lại lo lắng: “Cô tại sao lại bị bắt cóc?”

Cố Tiêu Tây khó trả lời, cô cũng không có trả lời chính diện: “Anh gần đây có gặp qua Mạch Sanh Tiêu không?”

“Không.”

Cố Tiêu Tây đan chặt hai tay vào nhau, cô do dự không biết có nên đem chuyện này nói ra không, không nhận ra đã đi đến trước ngõ, Nghiêm Trạ Thanh tháo dây an toàn ra: “Đến rồi.”

Cố Tiêu Tây hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn về cái ngõ nhỏ hẹp mà cũ rách: “Hôm nay thật sự cảm ơn anh, hẹn gặp lại.”

“Tôi đi cùng cô.” Nghiêm Trạ Thanh nói xong, đã xuống xe trước.

. . .

Hai người sóng vai đi vào, đi đến cửa nhà Cố Tiêu Tây, cô nghe được bên trong có giọng nói truyền tới, Cố Tiêu Tây vội vàng vỗ vỗ cửa: “Cha ơi, cha. . .”

Cửa chính rất nhanh được mở ra, Cố cha trông thấy Cố Tiêu Tây, nhất thời kích động không nói lên lời, Cố Tiêu Tây ngay lập tức nhìn thấy Cố mẹ: “Mẹ! ”

“Tây Tây, Tây Tây con không việc gì chứ?”

“Con không sao.”

Nghiêm Trạ Thanh đi theo bước vào căn phòng nhỏ hẹp, đây là lần thứ hai hắn đến nhà Cố Tiêu Tây. Cố mẹ tinh thần thất thường, ôm Cố Tiêu Tây nhẹ nhàng gọi nhũ danh của cô, Cố cha đối với Nghiêm Trạ Thanh có ấn tượng sâu sắc, nhanh chóng mời hắn ngồi xuống, cũng rót một ly trà.

“Cha, cha tìm được mẹ khi nào vậy?” Cố Tiêu Tây khóc nức nở.

“Là bạn của con trong lúc vô tình gặp được ở cửa bệnh viện, nhờ có cô ấy đưa mẹ con đến cục cảnh sát.”

“Bạn của con sao?” Cố Tiêu Tây đến đây thì chán nản, không nghĩ ra cô còn bạn bè nào khác: “Là ai vậy ạ?”

“Cha nghe người bên cạnh gọi cô ấy là Sanh Tiêu.”

Mạch Sanh Tiêu!

Cố Tiêu Tây và Nghiêm Trạ Thanh bốn mắt nhìn nhau: “Chuyện khi nào ạ?”

“Mới hai ngày trước.”

Cố Tiêu Tây thở ra, thật may là Mạch Sanh Tiêu không có xảy ra chuyện gì, cô nhìn qua mẹ gầy đi xuống một vòng, thấy cha mẹ không có việc gì, sự lo âu của Cố Tiêu Tây mới hoàn toàn có thể lắng xuống. Cô cũng không ngồi lâu, đứng dậy đi vào phòng lấy đồ chuẩn bị rời đi.

“Tây Tây, con đi đâu vậy?”

“Cha, con đi tìm Sanh Tiêu, lập tức trở về ngay.”

Nghiêm Trạ Thanh cùng đi theo ra ngoài, Cố Tiêu Tây dừng chân lại, xoay người lấy trong tay thứ gì đó đưa cho hắn: “Tôi nghĩ, tôi không cần cái này.”

Là tấm chỉ phiếu lúc trước hắn đưa cho Cố cha.

“Tôi đưa cái gì ra ngoài thì sẽ không lấy lại.”

“Anh không nợ tôi cái gì cả, thật sự.”

Nghiêm Trạ Thanh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô gái trẻ, hắn thở ra một hơi, nhưng trong lòng vẫn là cực kỳ buồn bực: “Cô cầm lấy đi, tôi lúc đầu đi sai một bước, tiếp theo còn lôi kéo cô vào.”

“Anh cũng thiếu chút nữa mất mạng trong tay tôi, chúng ta coi như huê nhau.” Cố Tiêu Tây nói xong, đem chỉ phiếu nhét vào trong túi người đàn ông.

Trong lúc giằng co, Nghiêm Trạh Thanh giữ chặt lấy cô tay của cô: “Đừng cãi, cầm lấy.”

Cố Tiêu Tây nắm chặt chi phiếu trong tay, đi theo sau lưng Nghiêm Trạh Thanh.

“Cô muốn đi đâu?”

“Anh có số điện thoại của Mạch Sanh Tiêu không? Hoặc là Duậh Tôn cũng được.”

“Không có.”

Cố Tiêu Tây lo lắng, Tô Ngải nhả một khi biết được cô đã được cứu, nói không chừng sẽ chó cùng rút giậu: “Tôi có việc này nhất định phải báo cho bọn họ, nếu để chậm trễ thêm, có thể sẽ gặp chuyện không may.”

“Chuyện gì?”

Cố Tiêu Tây đi theo Nghiêm Trạh Thanh lên xe, những chuyện từ sau khi Tô Ngải Nhả ra từ đều nó cho hấn biết: “Tôi lo lắng, cô ta có thể sẽ gây ra chuyện điên khùng nào đó.”

Nghiêm Trạh Thanh khởi động xe: “Tôi sẽ nghĩ cách dẫn cô đi, nhưng mà, cô không hận Duậh Tôn à?”

Hấn nhớ tới những bức hình kia của Cố Tiêu Tây, Duậh Tôn chỉ nhúc nhích đầu ngón tay mà phá hủy hơn phân nửa tiền đồ của Cố Tiêu Tây.

“Khi tôi ở trong trại giam thì vẫn còn hận hấn, nhưng mà, Mạch Sanh Tiêu không chỉ cứu tôi một lần, vừa rồi trong nháy mắt nhìn thấy mẹ, tôi đột nhiên hiểu ra. Tôi lúc ấy nghe lời anh tiếp cận Duậh Tôn, nên biết rõ hấn là người nguy hiểm như thế nào. Huống chi lúc tôi đi theo hấn đã làm tổn thương Mạch Sanh Tiêu nhiều lần, người đã làm sai thì phải trả giá đắt. Hiện tại tôi đã hoàn trả xong rồi, không muốn lại rơi vào sai lầm nữa.”

Nghiêm Trạh Thanh liếc nhìn Cố Tiêu Tây khuôn mặt không trang điểm, hấn gật đầu một cái rồi không nói gì nữa.

Người đàn ông đang lái xe, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, đem xe dừng ở ven đường.

“Có chuyện gì vậy?”

“Tôi nhớ ra trước đây có hợp tác với Duậh Tôn một lần, tôi gọi điện thoại cho thư ký điều tra thêm.” Nghiêm Trạh Thanh thông qua một cú điện thoại, cũng không lâu lắm, số điện thoại đối ngoại công khai của Duậh Tôn liền truyền đến điện thoại di động của hấn. Nghiêm Trạh Thanh thần sắc buông lỏng, đưa điện thoại di động cho Cố Tiêu Tây.

Mạch Sanh Tiêu cùng Duậh Tôn trở lại Ngự Cẩn Viên, mùi thức ăn bay ra ngoài cửa sổ, sắc mặt Mạch Sanh Tiêu đỏ hồng đi vào phòng khách: “Di Hà, chúng con đã trở về.”

“Vừa hay, lập tức có thể ăn cơm.”

Duậh Tôn lười biếng vui mình trên ghế sofa, hơn nửa ngày ngồi chơi nên cảm thấy mỏi nhừ. Mạch Sanh Tiêu đưa tiền hấn thắng được đến trước mặt, người đàn ông chỉ liếc nhìn: “Đây là tiền anh cho em.”

“Tôi đủ tiền rồi.”

Duậh Tôn đem số tiền đẩy trở về: “Cầm lấy đi, cái này không giống thế, ăn được tiền của Từ Khiêm không cần khách khí.”

“Các người mỗi lần đều chơi lớn như vậy sao?”

“Như vậy mới hưng phấn.” Duậh Tôn xoa nhẹ gáy, tầm mắt lơ đãng rơi xuống bụng của Mạch Sanh Tiêu. Hấn nhớ tới Đồng Đồng nói, trong bụng Sanh Tiêu sẽ là bé trai, Duậh Tôn nhẹ mỉm cười. Lại nhớ đến sự khẳng định của Mạch Sanh Tiêu, Duậh Tôn đối với lời nói của cô cứ việc không tin tưởng, nhưng đứa bé nào có phải là con của Đào Thần hay không, chỉ có trong lòng Sanh Tiêu là rõ nhất.

Quả nhiên đúng theo ý nguyện của cô, mỗi lần nhớ tới, lòng Duậh Tôn như bị hung hăng đâm một nhát.

.

.
.
Lúc này điện thoại vang lên.

Duật Tôn dựa vào thành ghế nhắm mắt dưỡng thần, lấy điện thoại ra cũng không nhìn, liền bấm nút nghe: “Alo?”

“Alo, Duật thiếu.”

Duật Tôn mở mắt ra: “Cô là ai?”

“Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, tôi là người lần trước đã gọi điện cho anh. Có người muốn gây bất lợi cho các anh, là Tô Ngải Nhã, chính các anh hãy coi chừng.”

“Alo! ”

Đối phương đã ngắt điện thoại.

“Có chuyện gì vậy, là ai?”

Duật Tôn lắc đầu: “Là một mật báo, cô ta nói, chủ mưu phía sau vụ tai nạn là Tô Ngải Nhã.”

“Tô Ngải Nhã?” Mạch Sanh Tiêu giật mình không ít: “Là cô ta! ”

“Chờ một chút, một khi xác nhận xong, anh quyết sẽ không buông tha cô ta! ”

Tô Ngải Nhã buổi tối không nhận được điện thoại của người người trông coi Cố Tiêu Tây, ả cố ý mua mấy thẻ điện thoại, số này là để chuyên gọi cho bọn họ.

Tô Ngải Nhã mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, ả biết rõ chuyện này không thể kéo dài thêm được nữa, cho nên cả đêm đèn đêm mười bạn tiền đặt cọc chuyển qua, mặt khác tìm người chủ mưu. ả không biết được tên tài xế lúc trước đã bị khống chế, ả tâm phiền ý loạn, cũng không

thể biết được Cố Tiêu Tây bây giờ không còn ở chỗ giam cầm. ả không dám tùy tiện đi tìm cho nên chỉ có thể tranh thủ thời gian mà động thủ.

Điện thoại liên lạc một khi thông tuyến, hành tung Tô Ngải Nhã rất nhanh bị bại lộ.

Duật Tôn cũng không dă thảo kinh xà, phái người theo dõi vài ngày, tình hình gần đây của Tô Ngải Nhã đã tra xét được rõ ràng, cùng với vai vế của Tôn Trọng Khuê, thậm chí tổ tông mười tám đời đều bị lộ ra.

Lúc này Mạch Sanh Tiêu thấy đã rất khuya, cô trông thấy Duật Tôn thay bộ đồ mới, giống như muốn đi ra ngoài: “Anh đi công ty à?”

“Sanh Tiêu, hôm nay anh liền đem Tô Ngải Nhã giao cho Tang Viêm, đến lúc đó, hắn có thể trở về bên cạnh Thư Diễm rồi.”

Duật Tôn cài nút tay áo bằng bạch kim, hắn mặc áo sơ mi trắng, rất phù hợp với màu da cũng như khí chất của mình: “Anh định sẽ đối phó với cô ta thế nào?”

“Sanh Tiêu, những thứ này em đừng quản.” Người đàn ông nói xong, đi thẳng xuống lầu.

Tô Ngải Nhã một mặt chờ tin tức của đối phương, mặt khác đi cách đi gom 20 vạn tệ còn lại. Tôn Trọng Khuê gần đây thấy ả tiêu tiền như nước hình như có chút dị nghị. Tô Ngải Nhã không thể trắng trợn đòi hỏi, chỉ có thể cật lực nịnh nọt.

Kể từ khi Tô Niên gặp chuyện không may, ả phải trải qua cuộc sống người không giống người, quỷ không giống quỷ. Phải hầu hạ lão già Tôn Trọng Khuê này, mỗi lần nghĩ tới ả kỳ thật đều muốn ói.

Tô Ngải Nhã mang giày cao gót đi dọc theo bên đường, hoàn toàn không phát hiện được cách đó không xa, một chiếc xe màu đen có rèm che đang theo sát phía sau.

“Duật thiếu, vì sao không trực tiếp bắt cô ta lại.”

“Như vậy quá dễ dàng cho cô ta.” Người đàn ông vuốt vuốt trong tay cái bật lửa, bật ra ngọn lửa, nhấn một chút là cháy cao lên, lại nới tay ra bỗng chốc cháy nhỏ lại. Chuyện này không riêng Tô Ngải Nhã, làm hại Mạch Sanh Tiêu thiếu chút mất nửa cái mạng, tên tài xế hắc cũng sẽ không bỏ qua, còn có Tôn Trọng Khuê, hắc cũng muốn hủy diệt.

. . .

Tô Ngải Nhã đi vào chỗ đông người trước mặt, đột nhiên một người phụ nữ xông tới giật lấy tóc của ả: “Ồ lỵ tinh, còn không biết xấu hổ! ”

Duật Tôn biết rõ trò hay đã xuất hiện.

“Bà là ai, buông ra. . . .”

Tô Ngải Nhã thấy rõ ràng người này, ả như hít phải khí lạnh, đúng là vợ của Tôn Trọng Khuê. ả sững sờ tại chỗ, mọi người lúc trước đều biết, khi Tô Niên còn sống, Tô Ngải Nhã thậm chí còn gọi bà ấy là thím.

“Con điếm này! Có ăn học mà còn đi ăn cỏ gần hang đây, hôm nay xem tao làm thế nào mà dạy dỗ mày. . .”

Một đám đông người vây đến, Tô Ngải Nhã cầm lấy túi xách che mặt lại: “Đừng như vậy.”

“Tao xé nát mặt của mày! ”

Hai người rất nhanh đánh nhau loạn xạ, vợ của Tôn Trọng Khuê bị Tô Ngải Nhã dùng sức đẩy, bà lão đảo vài bước thiếu chút nữa là ngã quỵ, trong đám người cũng không biết ai đã đỡ bà ấy một tay: “Loại này không biết xấu hổ, nên trang điểm cho nó dễ nhìn một chút.” Dứt lời, một cái bình nhỏ đưa tới trước mặt bà ta.

Tôn phu nhân tâm tình kích động, chỉ cho là nước khoáng, bà hỏn hển hướng về phía Tô Ngải Nhã mà hét lên mặt: “Tiện nhân, tao ày tắm một cái. . .”

“Á á á á.”

Tiếng kêu của ả cùng thê lương và thảm thiết xuyên qua bức tường người truyền đi, Duật Tôn nhẹ nhắm lại con mắt, thần sắc trên mặt chưa thay đổi.

“Duật thiếu, có muốn động thủ không?”

“Chờ một chút.” Ngón trỏ người đàn ông ở trên đầu gối gõ nhẹ nhàng, hắc dựa vào thành ghế phía sau, bộ dáng nhẹ nhàng tự tại, cửa sổ mở ra, có thể nghe được tiếng huyền não cách đó không xa.

Đám người trong nháy mắt giống như nổ tung ra, có người nhát gan đã tháo chạy, Tôn phu nhân còn chưa hiểu ra rõ ràng, bà chỉ nhìn thấy Tô Ngải Nhã bưng mặt ở trên mặt đất lăn lộn, đôi chân co lên dùng sức đập, bộ dáng hết sức thống khổ, như sắp chết đến nơi.

“Mày còn mặt mũi giả vờ sao, tao khinh! ” Tôn phu nhân nhào tới trước, kéo tay Tô Ngải Nhã ra.

“A a a a. . . .” Người phụ nữ cũng thét lên chói tai, bị hù dọa khiến con tim thiếu chút nữa là nhảy ra khỏi ngực, sắc mặt bà trong nháy mắt trắng bệch, tại sao có thể như vậy?

Cả khuôn mặt của Tô Ngải Nhã.

Tôn phu nhân kinh hãi che miệng lại: “Chuyện không liên quan đến tôi, chuyện không liên quan đến tôi mà. . . .”

Cùng lúc, không biết từ đâu xuất hiện rất nhiều ký giả, có người nhận ra bà ngay: “Tôn phu nhân, xin hỏi hai người có ân oán gì mà khiến bà tạt axit sunfuric vào đối phương?”

“Tôi không có, tôi thật sự không có.”

Tô Ngải Nhã co người lại, ký giả đối với ả chọt vỗ một cái, ả đau tê tâm liệt phế, buông tay ra muốn mở mắt, lại phát hiện cái gì cũng không nhìn thấy nữa: “Đôi mắt của ta, cứu mạng với. . . .”

“Chai axit ấy là có người đưa cho tôi.” Tôn phu nhân tay chân luống cuống, bà ta xoay người lại, làm sao còn tìm được người đã đưa cho bà cái bình kia: “Tôi cho là nước khoáng, thật không phải là tôi.”

Mọi người đứng thành một bức tường, mỗi người đối với bà ấy đều chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Vậy xin hỏi, là ai đưa cho bà?”

Tôn phu nhân đứng chết trân tại chỗ, thất thanh khóc lớn lên.

“Tôn phu nhân, có phải là bà đã lập mưu trả thù từ lâu rồi không, chúng tôi vừa nhận được tin, nghe nói cô gái này là tình nhân mà chồng của bà đang bao dưỡng ở bên ngoài, có thật như vậy hay không?”

“Tôi không biết, cái gì cũng không biết.”

Tô Ngải Nhã vô cùng thống khổ, cả khuôn mặt máu me không nhìn rõ, đã không phân biệt được là bộ dáng gì. Duật Tôn rút thuốc lá ra, kẹp một điếu ở ngón giữ, cánh tay hẩn đặt ở ngoài cửa sổ. Mọi người đi qua có thể trông thấy lộ ra một khuôn mặt vô cùng mỉa mai, nhưng trên mặt hẩn giương cao nét cười, lại giống như một đòn trí mạng của ác ma.

128. Chương 128: Duật Tôn, Tôi Đã Từng Yêu Anh

Duật Tôn lạnh lùng ngồi trong xe, hẩn bắt chéo chân, tư thế cao quý, khí thế phi phàm, ngón tay được bao quanh bởi khói thuốc, ánh mắt không khỏi hiện lên sự kiêu căng ngạo mạn.

“Đi.” Hẩn môi mỏng khẽ mở, chỉ nói duy nhất một từ như vậy.

Tài xế đạp chân ga, chiếc xe màu đen như thú dữ đi xuyên qua màn đêm u tối.

Đám phóng viên rất nhanh bị đẩy ra xa, một chiếc xe không có biển số đột ngột mạnh mẽ dừng lại, phát ra tiếng phanh xe chói tai vô cùng, ngay sau đó cửa xe được kéo ra, hai người đàn ông nhanh chóng xuống xe, mỗi người giữ lấy một cánh tay vịn cửa Tô Ngải Nhã trực tiếp xách lên xe.

Mọi người đứng xem xung quanh hai mặt nhìn nhau, còn không kịp báo cảnh sát, chỉ nhìn thấy Tôn phu nhân ném cái chai xuống mặt đất, ký giả hiển nhiên là không ý định buông tha bà ấy, vây quanh huyên náo không ngừng.

Duật Tôn ngồi trên ghế salon bằng da thật, nơi này hẩn là một kho hàng nào đó, trên trần nhà có vài cây quạt, cánh quạt đem ánh sáng mặt trời cắt thành từng mảnh, lúc xuyên qua đường như có mang theo cả sương mù mờ ảo, bốn phía lấp đặt thành những bóng đèn pha loại lớn, bù đắp cho phần ánh sáng thiếu hụt trong kho hàng.

Tô Ngải Nhã bị hung hăng kéo đến, sau đó lại bị vắt đến dưới chân hẩn, Duật Tôn dường như rất ghét bỏ, ra hiệu cho hai người kia lôi ả ta ra xa.

Mái tóc của ả uốn lộn, trên người toàn hàng hiệu, bất quá Tô Ngải Nhã vì kiếm tiền mà đã túng quẫn, dạo này mới giữ gìn mấy bộ, mỗi lần trở về đều thay ra: “Ai vậy, các người là ai?” Giọng nói của ả suy yếu, mở to mắt, có thể trông thấy một chút ánh sáng, ả đau đớn không chịu nổi, nửa người co lại, hai bàn tay che kín mặt.

“Có phải ngay cả tiếng nói của tôi mà cô cũng không nhận ra?”

Tô Ngải Nhã nghe vậy, môi run rẩy: “Anh.”

“Cô cũng ghê gớm thật, bị giam trong ngục như vậy, được ra còn không biết sống yên ổn mà gây sóng gió.” Giọng nói của người đàn ông bình thản, người bình thường nghe không ra cái đáng sợ bên trong mà chỉ cho rằng hắn có lòng tốt khuyển bảo.

Nước mắt Tô Ngải Nhã vừa rơi xuống, trong mắt lại đau như bị rạch một nhát dao: “Tôn.”

Duật Tôn không có đáp lại, cũng không muốn để Tô Ngải Nhã gọi ra tên mình.

“Tôi dù sao cũng đã bên anh lâu như vậy.”

Duật Tôn đã ngờ tới Tô Ngải Nhã sẽ lấy tình cũ ra nói chuyện với hắn: “Cùng là phụ nữ của tôi cũng không dừng lại ở cô.”

“Chẳng phải Mạch Sanh Tiêu cũng không xảy ra chuyện gì sao? Tôi cầu xin anh.” Tô Ngải Nhã ngày một kích động, tiếng nói lớn hơn, gương mặt càng thêm co rút đau đớn, bàn tay của ả mơn trớn có thể cảm nhận được là mặt của ả đã bị hủy hoại không còn hình dáng.

“Cô thật là ngây thơ, có phải cho rằng chỉ cần cô ấy không có việc gì, tôi liền có thể bỏ qua cho cô sao?”

“Tôi hứa, sau này sẽ đi thật xa, sẽ không trở lại thành phố Bạch Sa nữa.”

“Tôi sẽ không làm gì cô cả, bởi vì có người vẫn chờ tìm được cô.” Duật Tôn lấy ra hộp thuốc lá, ngón tay xẹt qua một hàng, nhưng không có lấy ra. Từ khi Sanh Tiêu mang thai, hắn rất ít khi hút thuốc, cho dù có, cũng sẽ tránh Sanh Tiêu đi, dần dần lại thành thói quen.

“Là ai?”

“Tang Viêm, cô không quên đấy chứ?”

“Tang Viêm?” Khuôn mặt xấu xí của Tô Ngải Nhã lộ ra thần sắc khó có thể tin được. Duật Tôn đã không phân biệt được là ả đang vui hay buồn nữa, hắn mở to mắt: “Đúng, tôi chẳng thần cho cô biết luôn, Tang Viêm thực sự không chết.”

“Các người. . .” Tô Ngải Nhã cũng không phải ngu ngốc: “Đây là trò chơi để hai người đùa giỡn?”

“Tôi đã đồng ý với Tang Viêm, tìm được người chủ mưu việc này, liền đem giao cho hắn. Còn tưởng vui vẻ sau tôi vốn không muốn tham dự, chẳng qua là tôi có chút tò mò, cho nên muốn xem một chút, lá gan của cô là do cái gì mà to như thế?”

Tô Ngải Nhã tuyệt vọng quỳ trên mặt đất, ả biết rõ một khi rơi vào tay Tang Viêm, cũng đừng nghĩ đến có thể sống thêm nữa.

Nền xi măng lạnh lẽo xuyên qua lòng bàn tay của ả ngấm vào cơ thể, trước đây khi ả tròn 20 tuổi, cuộc sống trôi qua vô tư lự, như một nàng công chúa, muốn cái gì có cái đó. ả đi theo Duật Tôn, cũng không hoàn toàn vì tiền, chủ yếu chính là vì hư vinh. Cô nghĩ, có người đàn ông như vậy bên cạnh, cô gái nào mà không hâm mộ ghen ghét? ả ngồi ở trong xe thể thao Duật Tôn nhằm vào Mạch Sanh Tiêu mà điều vô dương oai. Bởi vì ả luôn luôn xem thường Sanh Tiêu, thấy cô nhà nghèo, lại học giỏi, còn thể hiện bộ dạng thanh cao. Việc Tô Ngải Nhã không ngờ tới chính là, Duật Tôn nhìn trúng Mạch Sanh Tiêu. Đối với hắn, Tô Ngải Nhã thật sự không thể khống chế, ả không biết được trái tim của hắn sẽ dành cho ai. Từ sau lần đó, quỹ đạo sống của ả hoàn toàn bị phá vỡ, Tô Niên té lầu bỏ mạng, đằng sau là nợ nần chồng chất cùng tình nhân lạnh lùng, Tô Ngải Nhã muốn Sanh Tiêu phải đền mạng, nhưng Mạch Sanh Tiêu lại luôn được Duật Tôn che chở.

Nếu như Tô Niên vẫn còn sống, Tô Ngải Nhã nhiều nhất cũng được xem là tiểu thư danh giá, chẳng may Tô Niên lại chết đi, chỗ che mưa che gió biến thành gạch vụn, học vấn của ả không đâu vào đâu, cũng không đủ kiên cường, cho nên cứ vậy mà lâm đường lạc lối.

“Là cái gì làm tôi to gan? Ha ha. . . Duật Tôn, là do lạnh lòng của anh.” Tô Ngải Nhã chịu đựng cơn đau kịch liệt: “Anh lúc trước nếu không nhúng tay vào việc đó, cũng sẽ có ngày hôm nay. Mạch Sanh Tiêu đi theo anh, chẳng phải bởi vì cái chết của ba tôi sao? Nói một cách khác, anh dùng một cái mạng để đổi lấy một người phụ nữ cam tâm tình nguyện phải không? Thế nào, có phải là rất thỏa mãn không?”

Duật Tôn nghe được những lời nói đó, mặc dù là sự thật, nhưng lại chói tai vô cùng.

Hắn nhíu căng mày kiếm.

“Chẳng lẽ cô không biết cha cô lúc trước đã gây nên chuyện gì sao? Cường chế, đập phá, dời người đi nơi khác, giết người phóng hỏa, bắt ông ta đền một mạng là quá dễ dàng cho ông ấy rồi.” Mắt thấy cha mẹ chết thảm, còn gì có thể tàn nhẫn hơn?

“Tôi ra tù cũng đã điều tra qua, Duật Tôn, anh cũng chỉ là ngoài miệng nói lời dễ nghe thôi, nếu không trao đổi, tại sao chị Sanh Tiêu lại ngồi tù? Ba của tôi là cô ấy đẩy xuống lầu? Còn nói, có camera ghi hình căn cứ chính xác theo, cô ấy trước đây đã gánh tội thay? Tôi còn không hiểu được sao, anh không phải là có thể một tay che trời sao? Vậy thì cần phải dùng đến chị của cô ta thế mạng.”

Duật Tôn nheo đôi mắt dài lại, ánh mắt hung ác nham hiểm bị cánh quạt trong ánh nắng cắt thành những mảnh vụn hắc ám. Chuyện của Mạch Tương Tư, sợ là Sanh Tiêu cũng không thể quên, kỳ thật Mạch Sanh Tiêu lúc trước nói không sai, cô đi theo hắn, vốn chính là muốn mượn tay của hắn giải quyết vụ án của Tô Niên, nhưng về sau A Nguyên lại xảy ra chuyện.

Bên trong việc này còn có một chân tướng, hắn giấu giếm Sanh Tiêu đến nay, chưa từng nói ra.

“Tô Ngải Nhã, cô chỉ cần hiểu, hôm nay cô không thể đi ra khỏi nơi đây.”

“Duật Tôn, mặt của tôi biến thành như vậy, cũng là do anh an bài phải không?” Tô Ngải Nhã cắn răng, gương mặt vặn vẹo biến thành bộ dạng đang cười: “Tôi đã từng ngủ cùng anh trên cái giường, anh cho dù coi tôi là một con chó cũng không thể ra tay với tôi như vậy, anh chẳng lẽ không sợ về sau nằm mơ thấy ác mộng sao.”

“Cô đừng làm tôi sợ.” Duật Tôn lơ đãng: “Chẳng may về sau lại thấy gương mặt này của cô, tôi lại cảm thấy buồn nôn mất.”

“A, khi anh vứt bỏ phụ nữ lại có thể nhẫn tâm như thế, tôi thực thay Mạch Sanh Tiêu cảm thấy bi ai.” Tô Ngải Nhã đôi mắt vô hồn nhìn về phía Duật Tôn: “Theo vết xe đổ này, anh nếu chơi chán rồi cũng sẽ đối xử với cô ấy như vậy phải không? Duật Tôn, anh cho rằng trừng trị tôi là thủ đoạn để lấy lòng cô ấy sao? Thật là buồn cười, huống chi cô ta cũng biết trước đây tôi cùng anh như thế nào, cô ấy đều ghi lòng tạc dạ, tôi không tin cô ấy có thể chịu được sự tàn bạo của anh! ”

Duật Tôn nhen nhóm cái bật lửa, ngắm nhìn ánh lửa màu lam bùng lên: “Tôi lại tin rằng, nhìn thấy cô có kết cục này, cô ấy sẽ rất hài lòng. Cô đã lấy đi một chân của Thư Diễm, nếu thật sự cô ấy có mặt ở đây, cũng sẽ không nói với tôi một chữ ”không“, cô tin không?”

Người đàn ông nói chắc như đinh đóng cột, cũng nhìn xem một chút hy vọng cuối cùng của Tô Ngải Nhã tắt ngấm. Khuôn mặt anh tuấn của Duật Tôn trong ngọn lửa, lúc sáng lúc tối. Hắn nhớ tới lúc Sanh Tiêu trông thấy Mạc Y thì vô cùng sợ hãi, hắn đem Mạc Y đưa tới trước mặt cô, hắn thay cô đòi lại công bằng, lại không nghĩ đến, Mạch Sanh Tiêu đã nôn mửa không ngừng.

Duật Tôn cho rằng, cách tốt nhất để tồn tại, chính là khi mất đi phải đòi lại gấp đôi. Mỗi khi hắn cho rằng Mạch Sanh Tiêu sẽ cảm thấy thật sự hài lòng, nhưng lại không ngờ, cô ấy lại cho rằng hắn càng thêm tàn nhẫn, vô tình đẩy khoảng cách giữa hai người càng thêm xa.

Duật Tôn khép lại bật lửa rồi đứng dậy, đem Tô Ngải Nhã giao cho Tang Viêm là tốt nhất. Món nợ này, Tang Viêm muốn cùng ả tính thật rõ ràng.

Tô Ngải Nhã duỗi một tay ra, Duật Tôn vượt qua người của ả, sải bước ra khỏi kho hàng.

Lái xe trở về Ngự Cảnh Viên, giăng co cùng cô ta hơn nửa ngày, đã đến lúc màn đêm bắt đầu buông xuống.

Mạch Sanh Tiêu thần sắc lo lắng, không mang dép ở phòng khách đi tới đi lui, dì Hà thấy cô có tâm trạng khác thường, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì: “Sanh Tiêu, ngồi xuống đi, cô làm tôi thật muốn chóng mặt.”

Dì Hà vừa nói xong, liền nghe tiếng xe chạy vào khuôn viên, Mạch Sanh Tiêu đi nhanh ra cửa. Dì Hà ngấm nhìn, trên mặt nở nụ cười, thì ra là đợi Duật Tôn trở về.

Người đàn ông vừa mới bước tới cửa, Sanh Tiêu không thể chờ đợi liền mở miệng: “Sao rồi?”

Duật Tôn thay đổi giày, Mặc Sanh Tiêu theo một đường vào phòng khách: “Có tìm được Tô Ngải Nhã không?”

“Có.”

Sanh Tiêu trong lòng thả lỏng, nhưng lại nhìn thấy sắc mặt Duật Tôn có cái gì đó không đúng: “Làm sao vậy?”

Duật Tôn dựa vào thành ghế, nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương bên cạnh: “Em muốn biết anh đối xử

với cô ta như thế nào không?”

Mặc Sanh Tiêu vô thức biểu lộ ra khuôn mặt cứng đờ, cô bỗng nhớ tới Mặc Y, sắc mặt liền trắng bệch, cô nhú chân mày, nhìn thẳng vào hai mắt Duật Tôn. Cô không nói lời nào, rồi giống như đang chuẩn bị tư tưởng, để sẵn sàng chuẩn bị nghe chuyện hấn sắp nói.

Duật Tôn mắt thấy cô như lâm vào đại trận, hấn nghĩ đến, Tô Ngải Nhã nói không phải là không có lý.

Khuôn mặt anh tuần căng thẳng của hấn giãn ra, khóe miệng tràn ra vui vẻ tà tếu, Duật Tôn giờ bàn tay lên xoa đầu Mặc Sanh Tiêu: “Anh giao cô ta cho Tang Viêm.”

Tóc của Sanh Tiêu bị hấn làm rối, sợi tóc rơi vào ánh mắt, cô vung tay lên đẩy tay Duật Tôn ra, trên mặt cứng ngắc cũng vì lời nói đó mà nhu hòa hơn. Cô cho rằng, Tô Ngải Nhã sẽ là Mặc Y thứ hai, đi theo người đàn ông như cây thuốc phiện này, thật sự là không có kết cục tốt.

“Sanh Tiêu.” Duật Tôn đột nhiên lại mở miệng, hấn đem bàn tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn Mặc Sanh Tiêu: “Để tóc dài đi, tôi thích em để tóc dài.”

Mặc Sanh Tiêu lúc ấy đem tóc cắt ngắn, vì một vấn đề thực tế nhất đó là cô muốn tiết kiệm dầu gội cũng như thời gian gội đầu. Rời khỏi thành phố Bạch Sa một thời gian, là lúc cô cảm thấy mình chỉ cần sống là được, cô thậm chí cảm thấy khi đó với cô mà nói, nếu muốn dưỡng tóc dài được tốt cũng là chuyện vô cùng xa xỉ.

Có một số việc không nên đề cập tới thì tốt hơn, nhắc tới, trong lòng lại tự nhiên đau đớn.

Mặc Sanh Tiêu dùng sức gạt tay hấn ra: “Nhưng tôi thích như vậy hơn!” Nói xong, đứng người lên muốn đi, kỳ thật Sanh Tiêu cũng thích mái tóc dài của mình lắm, cô còn chưa kịp bước đi, thành linh đã bị hấn ôm eo trở về: “Sao em lại nổi nóng, làm sao vậy?”

Mặc Sanh Tiêu ngắt nhéo vài cái: “Tôi có xinh đẹp hay không, cũng không phải để cho anh xem.”

Duật Tôn vòng tay ôm chặt, không dám ôm lấy bụng của cô, liền dời lên tại trước ngực cô. Hấn đối với Sanh Tiêu không phải không tức giận, mà là phát hiện dùng cứng rắn chế ngự cứng rắn của cô cũng vô dụng. Nên dứt khoát thay đổi phương thức, chỉ cần Mặc Sanh Tiêu không xúc phạm đến ranh giới cuối cùng của hấn là được: “Em cả ngày xinh đẹp ở trước mặt anh, chính là cho anh xem còn gì.”

Sanh Tiêu trông thấy dì Hà đem đang dọn cơm tối, cô nhắc chân lên, vặn vẹo uốn éo muốn đứng lên, nhưng Duật Tôn lại ôm cô chặt hơn, người đàn ông đưa ra một cánh tay, không kiêng nể gì di chuyển xuống bên hông cô, về sau, lại cứ thế tự do trượt đến hông của cô: “Anh nghe người khác nói, khi phụ nữ mang thai chỗ này sẽ lớn hơn, quả nhiên.”

Sanh Tiêu đánh vào tay của hấn: “Là anh nghe người khác nói thế à? Vậy thì anh suốt ngày đi nghiên cứu những thứ này sao?”

“Anh giống sao.” Duật Tôn đem cằm gồi lên cằm cổ Sanh Tiêu, trong miệng lời nói mang ý trêu chọc, mập mờ khẳng định: “Anh bây giờ lại muốn, nếu không buổi tối.”

Mặc Sanh Tiêu nghiêng đầu lại, cô màu da trắng nõn mịn màng, đôi môi không điểm mà hồng, hơn nữa loại thần sắc giận dữ này, trong lúc vô tình lại tăng thêm hấp dẫn. Sanh Tiêu nhìn hấn bằng đôi mắt lạnh lẽo, cũng không nói chuyện, chỉ nhìn chằm chằm chòng chọc vào hấn.

Mỗi lần như vậy, cô chỉ có thể nhìn chăm chăm vào Duật Tôn mà không nói lên lời, chịu đựng nghẹn lại thành tổn thương.

Người đàn ông đón lấy tầm mắt của cô, khoe miệng khe cắn môi, hần để sát vào, giọng nói có vẻ kinh ngạc: “Sanh Tiêu?”

Mạch Sanh Tiêu nhìn qua hần, nghe xem hần còn muốn nói gì.

“Trên mặt em có vết xạm lớn quá.”

Phụ nữ đối với sắc đẹp trời sinh vốn vô cùng nhạy cảm, Mạch Sanh Tiêu thần sắc biến đổi, mà thấy hần hiển nhiên vẫn còn nhìn chăm chăm như thế, cô không chút nghĩ ngợi duỗi hai tay che khuất gò má, cũng đem mặt úp vào bàn tay.

Lúc này thai nhi đã hơn 3 tháng, bụng cũng bắt đầu nhô lên rồi sao?

“Duật Thiếu, Sanh Tiêu, ăn cơm tối ạ.”

Duật Tôn lúc này mới buông tay ra, Mạch Sanh Tiêu tiện thể đứng dậy. Ngồi ở trước bàn ăn ăn cơm, cô cứ cúi đầu xuống mãi, giống như không muốn người khác nhìn kỹ mặt của mình. Duật Tôn vén đẩy mấy miếng, trông thấy bộ dạng cô như vậy, hần có chút buồn cười. Sanh Tiêu nâng tay phải lên gấp thức ăn, cô còn đeo đồng hồ Đào Thần tặng. Duật Tôn ngắm nhìn, niềm vui còn chưa dâng lên ánh mắt, đã bị hơi thở chững lại mà tắt đi. Cô cũng yêu cái đẹp, muốn giữ nó lại để có thể che đi miệng vết thương của hai nhát dao dữ tợn kia. Duật Tôn chưa bao giờ thấy cô tháo xuống, mà ngay cả đi tắm, cũng sẽ đem đồng hồ vào phòng tắm.

Vết thương trước ngực của Sanh Tiêu khôi phục rất tốt, chỉ có điều cô không chịu cho Duật Tôn xem, hần cũng không biết mất thương có thể nhìn thấy hay không.

Người đàn ông có chút xuất thần, lại cảm thấy ăn vào thật vô vị.

Ban ngày Thứ Điem đã nhận được điện thoại của Tang Viêm, nói khi hần xử lý xong việc sẽ đến bệnh viện, cô trở mình trần trọc, đợi cho đến rất khuya còn chưa thấy bóng dáng của hần ở đâu.

Nghe Tang Viêm nói trong điện thoại là đã tìm được Tô Ngải Nhã, Thứ Điem nhìn vào nửa chân còn lại của mình, nhin không được nước mắt lưng tròng.

Phòng bệnh ngoài cửa vẫn có người trông coi như cũ, Tang Viêm đi vào bệnh viện, cũng không cho người rời đi, hần mở cửa đi vào, Thứ Điem đem khuôn mặt nhỏ nhắn đã dán vào gối mà ngủ.

Tang Viêm đi đến trước giường, ngồi xuống.

Thứ Điem mơ mơ màng màng cảm giác được có người động vào chân cô, cô mở to mắt, phát hiện người đàn ông khom người nhẹ nhàng xoa dịu chỗ vết thương của cô, bộ dáng chăm chú, động tác cẩn thận. Cô vội vàng chống thân lên: “Đừng như vậy. . .”

Sau khi bị thương, miệng vết thương này ngay cả cô cũng không dám nhìn trực diện.

Đây có thể là xấu hổ tột ti nhất của cô, Thứ Điem làm sao có thể khiến nó phơi bày ở trước mắt Tang Viêm, cô cuống quýt cầm chăn muốn che đi.

“Đừng nhúc nhích! ” Tang Viêm cầm tay của cô: “Anh đã hỏi qua bác sỹ, chân của em phải được thường mát xa, như vậy thì sẽ có lợi cho việc bình phục, đến lúc tập đi cũng sẽ không quá đau nhức.”

“Tang Viêm, em không muốn anh nhìn thấy nó, mà ngay cả em cũng thấy nó thật xấu xí, ngay cả em cũng không dám nhìn.”

Cô cúi mặt, sự kiên cường trong cô không thể ngụy trang trước mặt người đàn ông mà cô yêu.

Tang Viêm đem chân Thứ Điem cẩn thận đặt ở trên giường, lại dùng chăn mền đắp lên, bàn tay hần vén tóc của cô lên: “Có xấu thì cũng là một bộ phận của thân thể em, huống hồ, anh không thấy có cái gì là xấu cả, không bao lâu nữa, em vẫn có thể đứng lên giống như lúc trước đường hoàng bước đi.”

Thư Diễm nhìn vào ánh mắt kiên nghị của Tang Viêm, lần này, lại mừng đến phát khóc: “Em cái gì cũng không sợ, vì em cảm thấy ông trời cũng không bắt công với em. Có Soái lão đại ở đây, em có thể đi được giống như lúc trước, em còn muốn kết hôn cùng anh.”

Bàn tay Tang Viêm vuốt gáy của Thư Diễm: “Đúng vậy.”

Cô lau nước mắt: “Chuyện này đã xử lý thế nào?”

Ngón tay Tang Viêm nhẹ vuốt tóc của Thư Diễm: “Anh chắc chắn cô ta sẽ không bao giờ có thể làm tổn thương em một lần nào nữa. ’

Thư Diễm thức thời không tiếp tục hỏi nữa: “Em muốn xuất viện.”

“Được, ngày mai anh sẽ làm thủ tục xuất viện.” Tang Viêm nghiêng người hôn lên trán cô: “Anh đưa em về nhà.”

“Còn có.” Thư Diễm hai tay ôm lấy hán: “Em không muốn hôn lễ trì hoãn quá lâu, em muốn sớm được gả cho anh.”

“Được.” Tang Viêm đem Thư Diễm dùng sức ôm chặt vào lòng: “Chờ khi em bình phục, chúng ta lập tức kết hôn.”

Cô gạt đầu, mặt dựa vào bả vai hán, nước mắt nóng hổi rơi vào trên vai.

Mạch Sanh Tiêu ăn qua cơm tối rồi lên lầu, cô ngồi ở mép giường, lấy ở trong tủ đầu giường ra một chiếc gương, vừa muốn soi thì liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, cô vội vàng đem gương nhét trở về.

Duật Tôn ngồi xuống bên cạnh cô, Sanh Tiêu thấy hán ý vị nhìn vào mình, liền quay mặt đi.

“Sanh Tiêu, chúng ta đi đánh đàn, giống như trước đây.”

Mạch Sanh Tiêu không nghĩ tới hán đột nhiên lại đề xuất ra yêu cầu này, cô thần sắc không khỏi kích động: “Tôi từ nay về sau không còn đánh đàn dương cầm nữa.”

“Vì sao lại vậy?”

“Tay của tôi còn có thể đàn được sao?”

“Anh có thể làm tay kia của em.”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu: “Sau khi tay phải của tôi bị phế, tôi khi đó còn mong một bàn tay, nhưng bây giờ bàn tay ấy cũng mất, tôi thật sự đàn không được bất kỳ một âm thanh tuyệt vời nào.”

”Sanh Tiêu, Đào Thần chết, có phải trong lòng em vẫn có cất giấu hán? Chẳng lẽ cuộc sống sau này em cũng không muốn sao? Vậy con của chúng ta là cái gì? Nó không đáng để cho em yêu thương sao?

“Duật Tôn, yên lặng như lúc trước không tốt sao? Anh muốn chúng ta lớn tiếng phải không? Tôi thực sự cảm thấy rất mệt mỏi, đứa bé là của tôi, tôi tất nhiên là yêu nó, bằng không tôi cũng sẽ không lựa chọn việc sinh nó ra.”

“Vậy chúng ta cùng nhau sống thật tốt.”

“Anh lại muốn như thế nào?” Mạch Sanh Tiêu gạt tay hán ra: “Anh đã được như ý rồi, không phải tôi vẫn bên cạnh anh đây sao?”

“Anh không phải muốn là chỉ cần em ở bên cạnh không thôi.”

“Vậy để tôi ra đi.”

Duật Tôn nổi nóng, nói thật chậm: “Sanh Tiêu, tôi không tin em thật sự không hiểu tôi đang nói gì.”

Cô đương nhiên hiểu, chỉ là tìm không được câu trả lời

Duật Tôn giữ chặt cổ tay Sanh Tiêu: “Cách tốt nhất để vượt qua, chính là đối mặt với nó, dương cầm cũng thế mà Đào Thần cũng như vậy.” Duật Tôn lôi kéo Sanh Tiêu ra khỏi phòng, Mạch Sanh Tiêu một tay giãy giụa, lại bị hấn lùi xuống lầu, động tác của người đàn ông không mấy thô lỗ, cô sợ động thai, đành phải miễn cưỡng theo sát phía sau.

Khung đàn xoa hoa một vẻ trầm uy đặt ở góc phòng khách, Duật Tôn vén tấm lụa trắng bao phủ, tất cả đều là sắc trắng, mê hoặc biết bao tầm mắt của mọi người.

Người đàn ông ngồi xuống trước, lôi kéo tay Mạch Sanh Tiêu ra hiệu cho cô cũng ngồi xuống.

Sanh Tiêu đối với đàn dương cầm mà nói, có một nửa hạnh phúc, một nửa lo âu. Lúc cô chuyển ra Hoàng Duệ Ấn Tượng, Duật Tôn liền tựa vào trước khung đàn, khi đó Mạc Y rạng ngồi vô cùng,

đúng là được cưng chiều. Ánh mắt là Duật Tôn nhìn Mạc Y, Mạc Sanh Tiêu đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ. Cô rất nhanh nắm chặt hai tay, hô hấp đau đớn cùng với lạnh thấu xương, người đàn ông hoàn toàn chưa nhận ra thì bị Mạch Sanh Tiêu dùng sức gạt đi.

“Tôi không đánh được.”

“Còn có tôi ở đây.”

“Duật Tôn, lúc tôi chuyển ra Hoàng Duệ Ấn Tượng, Mạc Y đã đàn bài gì anh còn nhớ rõ không?” Mạch Sanh Tiêu mím chặt môi hỏi hẩn.

Duật Tôn cũng không trả lời.

“Tôi còn nhớ rất rõ, cô ta nói với tôi là, tôi được đàn bằng cây đàn tốt nhất, đến nay tại Hoa Nhân không ai bằng. Cô ta luôn không phục, muốn cùng tôi so tài tại chỗ. Cô ta còn muốn đưa tay ra giữ lấy tay tôi. Tôi khi đó liền phát hiện, tay cô ta cũng thật mảnh mai, chỉ có thể đánh đàn.” Mặc dù đã cách hai năm, nhưng đối với cảnh tượng đó, Sanh Tiêu vẫn còn nhớ rõ ràng: “Duật Tôn, khi đó anh liền đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, không chút nào bận tâm đến vết thương tôi mới khâu hơn 12 mũi. Tôi khi đó mới biết được, trong lòng của anh một chút cũng không có tôi. Nếu không, khi tôi còn là Duật phu nhân, anh cũng sẽ không tùy tiện để người khác cứ thế mà vũ nhục tôi.”

Giọng nói của cô nghẹn ngào, những việc kia giấu ở trong lòng vĩnh viễn là một vết thương, cho dù cô không muốn nghĩ đến, cũng vô dụng, động vào nếu không kiêng nể, mãi mãi đau khôn nguôi.

”Em khi đó tại sao không nói cùng tôi, còn nói là tại tôi?”

Duật Tôn biết rõ, có một số việc là nhất định phải đối mặt.

Hẩn đứng dậy, thân ảnh cao lớn che đi ánh sáng trên người Mạch Sanh Tiêu: “Em không thể tha thứ nhất, có phải là vì mối quan hệ giữa tôi và Mạc Y?”

Hẩn cuối cùng cũng hiểu được, Mạch Sanh Tiêu tại sao lại không thể tha thứ cho hắn.

Duật Tôn chỉ nghĩ rằng, hẩn đối Mạc Y không có tình cảm. Dù sao trước khi hẩn biết Mạch Sanh Tiêu cũng đã có không ít các phụ nữ khác. Những việc này, cô đều đã biết. Hẩn cho rằng hẩn không yêu ai, hẩn chỉ xem họ là đồ chơi. Duật Tôn xem Mạc Y và người trước phụ nữ trước của hẩn là cùng một loại. Hẩn lại không nhận thức được, hôn nhân phải dựa vào lòng chung thủy mới có thể duy trì.

“Bây giờ nói những lời này còn có tác dụng sao?”

“Sanh Tiêu, em nói tôi biết đi, có phải hay không?”

“Duật Tôn, không giống nhau, dù bây giờ không có Mạc Y cũng không giống nhau, anh sẽ không hiểu đâu.” Vật đổi sao dời, hướng chỉ còn có một Đào Thần ở giữa hai người.

“Rốt cuộc vì sao lại không giống? ! ” Duật Tôn âm u, gương mặt cao tiếng nói.

Mạch Sanh Tiêu chầm chầm vào gương mặt này, cô có thể cảm giác được Duật Tôn đang không khống chế được: “Anh vì cái gì mà không cho tôi như vậy.”

Cô thấy người đàn ông nghẹn lại, có mấy lời ở trong miệng lại không nói ra được.

“Duật Tôn, có lẽ tôi sẽ cho anh biết nguyên nhân, rồi anh sẽ hiểu, tại sao tôi không bao giờ có thể tha thứ cho anh.” Mạch Sanh Tiêu nghiền nát từng chữ, một hồi nước mắt nhịn không được mà rơi xuống: “Có thể anh sẽ không bao giờ hiểu được, bởi vì tôi đã từng yêu anh, yêu sâu đậm tận xương tủy. Tôi không tha thứ cho anh, không phải như anh nghĩ rằng bởi vì tôi không thể mở lòng, mà hoàn toàn là bởi vì tình yêu đó dành cho anh đã mất rồi.”

129. Chương 129: Sanh Tiêu, Thực Xin Lỗi.

Nếu như không phải là yêu, cho dù có tổn thương, cũng sẽ không đâm sâu vào tận trong thâm tâm cô như thế.

Nếu như không phải là yêu, cho dù là phản bội, cũng chỉ là một lời hứa không được thực hiện mà thôi, sẽ không đau lòng, và cũng sẽ không cần tha thứ hay không tha thứ.

.
. .

Mạch Sanh Tiêu nước mắt tràn thành những vệt nhỏ lăn dài trên má, đối với chuyện này, cô chỉ có thể trốn tránh. Cô còn quá trẻ, nhưng thời gian đã cho cô cơ hội trưởng thành. Kỳ thật, cô cho rằng khi nói ra, cô có thể nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy, cho dù là làm không được như vậy thì cũng sẽ không tê tâm liệt phế đau nhức đến mức này.

Cô hai tay che miệng, không muốn khóc chút nào.

Nhưng miệng vết thương lòng còn chưa khép lại, đã bị đích thân hắn xé ra, rách tươm, máu chảy đầm đìa.

Mất đi tình yêu?

Duật Tôn đứng đối diện Mạch Sanh Tiêu, hắn thấy đôi vai cô không ngừng run rẩy, nghe tiếng nghẹn ngào từ kẽ tay truyền tới, hắn hít một hơi thật sâu nhưng khó có thể thở ra.

Hắn hỏi cô rốt cuộc không phải chỗ nào, hắn cho rằng Mạch Sanh Tiêu sẽ nổi giận lớn tiếng cùng hắn, bởi vì cô còn có Đào Thần.

Hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý để nghe câu trả lời này.

Nhưng hôm nay, hắn giống như bị người ta đánh lén, một cây đao hung hăng đâm vào tim, cũng không cho hắn cơ hội thở dốc. Rút đao ra, chính là máu tươi tại chỗ, không rút ra, là tê tâm liệt phế. Bất luận thế nào cũng muốn lấy của hắn nửa cái mạng.

“Sanh Tiêu.”

Tiếng gọi ấy xen lẫn với quá nhiều tình cảm phức tạp, mu bàn tay của Mạch Sanh Tiêu ý vị lau đi nước mắt. Cô hít thở vài lần, cuối cùng tâm tình cũng vững vàng lên chút ít: “Anh cũng không cần tôi phải tha thứ. Duật Tôn, tha thứ, tôi cũng ở bên cạnh anh. Không tha thứ, tôi cũng tránh không thoát khỏi anh.”

Điều hắn muốn không phải là nhận được thái độ này của Mạch Sanh Tiêu. Duật Tôn tựa hồ có lời gì muốn nói, nhưng ở vết hầu động đậy vài cái, đơn giản là nói không lên lời.

Mạch Sanh Tiêu đã giải bày hết rồi, bởi vì Duật Tôn đã phá hủy đi toàn bộ cuộc sống của cô, đối với người đàn ông này, cô chỉ có thể đem tuyệt vọng cùng thống khổ đổ hết ra. Duật Tôn lại mơ hồ phát hiện, hắn muốn mở miệng, dù là đầu lưỡi đang cử động, nhưng hắn cũng không có lời nào để nói.

Không oán trời cao, không oán, nếu quả thật có một kẻ gây nên kết cục ngày hôm nay, thì ra đúng chính là hắn.

Sanh Tiêu muốn nói, cô có thể cùng Đào Thần có một cuộc sống yên bình, nhưng hắn lại xuất hiện, dùng thân phận để cướp đoạt người. Cô căm hận thủ đoạn của hắn. Nếu Duật Tôn thành toàn buông tay thì cô cùng Đào Thần đã thành vợ thành chồng. Nhưng cô lại không ý thức được, không có thủ đoạn hung ác thì cô đã không trở về bên cạnh hắn. Duật Tôn tư duy là đơn giản nhất, nếu muốn hắn buông tay, so với chết còn khó hơn. Sự thật cũng chứng minh, biện pháp duy nhất để đem Mạch Sanh Tiêu về, chính là bức bách.

Mạch Sanh Tiêu lại khóc, lau nước mắt trên mặt đến khô khốc, cô chỉ là không ngừng ghen ngào.

Duật Tôn ngồi trở lại bên đàn dương cầm, Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy đôi vai hắn suy sụp xuống, cô liền xoay người muốn lên lầu.

Không nghĩ, hắn lại giữ lấy cô.

Sanh Tiêu quay đầu lại, Duật Tôn cũng không ngẩng mặt lên, tầm mắt hắn ngang hàng, cũng không biết đang rơi vào nơi nào: “Sanh Tiêu, từ khi em trở về, anh đã không tìm đến người phụ nữ nào khác.”

“Anh biết rõ cái gì gọi là tổn thương không? Sau tổn thương, dấu vết vẫn còn! Tổn thương cũng không đáng sợ, tựa như vết sẹo ở cổ tay tôi, tôi luôn tin mình có thể vượt qua.” Mạch Sanh Tiêu muốn giật tay hắn ra, nhưng người đàn ông khí lực rất lớn.

“Chẳng lẽ, em thật sự không bao giờ tha thứ sao?”

Sanh Tiêu nâng tầm mắt lên, nhìn thẳng vào Duật Tôn, cô nhớ tới lời Dung Ân lúc trước đã nói. Mạch Sanh Tiêu cũng biết, cô đã chui vào một cái ngõ cụt không có lối thoát. Cô thật sự không có cách nào để nói với Duật Tôn là: Được, tôi không so đo chuyện trước kia, chúng ta hãy cùng nhau sống thật tốt.

Mạch Sanh Tiêu dùng sức để thoát khỏi tay Duật Tôn, cô thấy người đàn ông đứng lên, thân ảnh cao lớn ngay sau đó đi đến bên cô: “Sanh Tiêu, anh nói rồi, chỉ cần em đã từng yêu anh, anh sẽ làm tất cả để em có thể yêu anh một lần nữa.”

“Tôi không thể nào lại yêu anh.” Sanh Tiêu khẩu khí rất quyết liệt, kiên định vô cùng.

” Anh không tin, trái tim của em vẫn còn ở đây mà lại thật sự chết đi.”

“Duật Tôn, tôi trước kia yêu trong hèn mọn, yêu không có lập trường. Tôi cũng có thể cất giấu không nói cho anh, nhưng tôi hiểu được ý của anh, anh muốn tôi đánh đàn, hỏi tôi còn để ý đến chuyện của Mạc Y hay không, chính là muốn cho tôi đối mặt với quá khứ. Với loại tình yêu này, một lần là đủ rồi, bởi vì tôi cảm thấy như bây giờ rất tốt, mỗi ngày trải qua đều giống nhau, không hạnh phúc, cũng sẽ không có bi ai.”

Hắn chịu không nổi nhất chính là thái độ như thế của Mạch Sanh Tiêu, giống như sống với chết đều như nhau. Mà thái độ này, người khác không thể khống chế được.

Kỳ thật Duật Tôn cũng giống vậy, cũng không muốn thừa nhận chuyện cùng Mạc Y, lúc trước Sanh Tiêu đối với hắn mà hát bài “Cùng Loại Tình Yêu”, chỉ cần khi ấy hắn biết trân trọng nắm giữ, cũng sẽ không rơi vào cục diện hôm nay.

Lời nói đã đến nước này, Mạch Sanh Tiêu xoay người bước đi.

Duật Tôn rất nhanh lại nắm chặt tay của cô, Mạch Sanh Tiêu nắm tay lại giãy giụa, lời kéo như thế cũng sẽ không có sự thỏa hiệp nào, Duật Tôn dùng lực rất mạnh, Sanh Tiêu thậm chí có thể cảm giác được vết thương dưới tay phải đau đớn, cô khó chịu kêu lên một tiếng. Duật Tôn lúc này mới kịp phản ứng mà buông tay ra.

Mạch Sanh Tiêu vừa xoa cổ tay vừa bước đi.

Duật Tôn theo trước một bước, một tay vòng ở eo Sanh Tiêu, lưng cô dựa vào trước ngực người đàn ông, Duật Tôn mi mắt nhẹ khép lại, đem mặt vùi sâu vào cổ Mạch Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, thực xin lỗi, Sanh Tiêu.”

Chuyện Mạc Y, thực sự là hần sai rồi, hần không phải là không biết rõ Mạc Y tham lam, lại bỏ mặc nó trở thành một loại dã tâm, cuối cùng khiến cho tay phải Mạch Sanh Tiêu bị hủy, mà quan trọng nhất, chính là hần thật sự từng có quan hệ với Mạc Y. Sanh Tiêu hôm nay nếu không nói ra, hần cũng chỉ nghĩ việc đó chẳng qua là lầm lỡ.

Duật Tôn từ khi bắt đầu hiểu chuyện, cũng chưa từng nói qua ba chữ “Thực xin lỗi”.

Mạch Sanh Tiêu trong mắt như thế nào lại không ngăn được nước mắt chảy dài. Cô thật khờ, có chút tổn thương hết lần này tới lần khác chính là không thể tự mình đối mặt, nay mới vừa tốt được một chút thì thâm tâm lại đau nhức vô cùng.

Cô không nói gì, chỉ cắn môi để nước mắt cứ tuôn rơi.

Tiếng hít thở trầm trọng của Duật Tôn tán trên cổ cô, hai người ai cũng không mở miệng nói gì nữa. Mạch Sanh Tiêu cảm giác được sự bất lực trước giờ chưa từng có, Duật Tôn hai tay ôm chặt eo của cô. Dì Hà từ phòng bếp đi ra, từ xa nhìn thấy, hai người giống như bất động mà ôm chặt lấy nhau. Bà cũng không muốn đi quấy rầy, mà là lui về phòng bếp, đem thời khắc yên bình này giữ lại cho họ.

Đứng quá lâu, Mạch Sanh Tiêu có chút mệt, cô đẩy tay Duật Tôn. Bàn tay của người đàn ông buông ra, cô cũng không quay đầu nhìn lại lần nào, chậm rãi đi lên lầu.

Sanh Tiêu đi vào trước cửa phòng ngủ, tay còn chưa chạm tới cánh cửa thì đã nghe thấy dưới lầu truyền đến âm thanh của đàn dương cầm.

Một ca khúc (Cùng Loại Tình Yêu) giai điệu đau thương làm cho người nghe không nhận được chua xót trong lòng.

Duật Tôn cũng không biết tại sao lại đàn khúc phổ này, vì trong mắt Mạch Sanh Tiêu, hần sẽ không bao giờ đàn thể loại âm nhạc này.

Cô đi đến cầu thang, nhớ tới ca từ trong bài hát này.

Có một câu nói: Một ngày phát hiện tình yêu đến gần, đó là yêu, cũng có thể không phải là yêu.

Nhưng cô cùng Duật Tôn, lại không thể nào cùng yêu nhau, lúc cô yêu hần, hần cũng không yêu.

Mạch Sanh Tiêu mở cửa đi vào, đem cánh cửa đóng chặt lại, dựa lưng vào cửa, ánh mắt vô hồn nhìn về phía trước.

Dì Hà đem chén bát cất vào tủ, cô dựa vào cửa, nghe trong phòng khách truyền đến tiếng đàn, Duật Tôn có vẻ mặt chăm chú, tâm tình mãnh liệt khó có thể bình tĩnh. Bà nhớ tới ánh mắt Mạch Sanh Tiêu, nhớ tới những lời cô trách cứ, tay hần bỗng nhiên dừng lại mạnh mẽ, bàn tay hần đập xuống phím đàn kêu lên một tiếng đinh tai nhức óc, ngay cả trong phòng bếp dì Hà cũng phải giật mình, hướng mắt ra phía phòng khách ngẩn nhìn.

Duật Tôn thở ra một tiếng nặng nhọc, tim như bị chặn lại, buồn bực, luống cuống, thậm chí lo nghĩ, bàng hoàng.

Hần vùng một quyền nện xuống phím đàn đen trắng, dường như chỉ có tiếng đàn lụi bại không thành đó mới có thể tạm thời ép được ở nội tâm đang xao động của hần.

Lúc Duật Tôn đi lên lầu, thấy Sanh Tiêu đã nằm trong chăn mền tựa hồ như đã ngủ.

Hần nằm bên cạnh cô, Sanh Tiêu trở mình đưa lưng về phía hần mở hai mắt ra, vừa rồi đã khóc thật nhiều, lúc này bụng cảm thấy không thoải mái, Mạch Sanh Tiêu không muốn nói đến chuyện lúc này, cố gắng làm tâm tình tốt trở lại.

Duật Tôn biết cô chưa ngủ, hần xoay lại, ôm cô vào trước người.

Sanh Tiêu cũng không đẩy hần ra, hai người duy trì cũng một tư thế mà ngủ cả đêm. Cho đến hôm sau tỉnh lại, Mạch Sanh Tiêu mới phát hiện cánh tay đau ê ẩm, toàn thân cũng không thoải mái.

Cô vô thức đưa tay sờ bên cạnh giường, chỉ còn là chỗ trống không còn hơi ấm, Mạch Sanh Tiêu chống thân lên, trông thấy thân ảnh cao to của người đàn ông ở bên ngoài cửa sổ.

Ba tháng này, có thể cảm thấy hơi thở của mùa xuân.

Duật Tôn mặc chiếc áo sơ mi màu hồng phấn đứng cạnh ban công, hắt trời sinh là giá áo, mặc áo rất có phẩm vị, cũng không chọn sắc, tự nhiên mặc cái gì cũng đều dễ nhìn.

Mạch Sanh Tiêu cầm lấy áo thun dài bên cạnh, cũng là cùng một hệ màu, màu hồng dưa hấu rất bắt mắt. Cô mang dép đi vào phòng tắm rửa mặt, tối hôm qua não loạn như vậy, bây giờ đầu cũng bắt đầu đau.

Sanh Tiêu đứng trước gương, cô để bàn chải đánh răng trong tay xuống, ghé mặt sát vào nhìn kỹ trong gương, thật may trên mặt không có vết xạm như Duật Tôn nói.

Tự nhiên, lại là lừa gạt cô.

Chỉ là, Mạch Sanh Tiêu rõ ràng có thể cảm nhận được mình so với trước kia có mập lên, vòng eo to ra không ít.

Hôm nay, Thư Diễm xuất viện, Sanh Tiêu ăn xong điểm tâm rồi đi ra cửa, Duật Tôn từ trên lầu đi xuống: “Anh đi cùng em.”

Mạch Sanh Tiêu cũng không nhìn hắt lấy một cái: “Dì Hà, chúng ta đi thôi.”

Dì Hà cũng không dám hỏi nhiều, cầm theo đồ đạc vội vàng theo phía sau.

Sanh Tiêu cố ý ghé qua cửa hàng bán hoa để mua một bó hoa thật đẹp rồi đi vào bệnh viện, dì Hà đứng ngoài phòng bệnh chờ. Trước cửa phòng Thư Diễm luôn có hai người đàn ông trông coi, Sanh Tiêu gõ cửa đi vào, nhìn thấy Tang Viêm, Thư Diễm và ba mẹ cô ấy cùng ở đó.

“Thưa chú, dì.”

“Sanh Tiêu đến đây.”

Tang Viêm khôi phục thân phận, hướng về phía Mạch Sanh Tiêu nhẹ gật đầu.

“Cần gì phải lãng phí mua một bó hoa lớn như vậy.” Thư Diễm bên giường bày một chiếc xe lăn: “Nhưng Sanh Tiêu nhà ta có lòng, biết thích hoa bách hợp.”

Mạch Sanh Tiêu nghe cô nói những lời sến súa ấy mà không khỏi bật cười.

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, thấy người bước vào nhưng không thấy mặt, chỉ có thể nhìn thấy một đóa hoa hồng khổng lồ, không cần đếm cũng biết là tới 999 đóa hồng.

Thư Diễm vô cùng sửng sốt, Tang Viêm đi tới đem hoa tiếp vào trong tay, hắt quay trở lại đi đến trước giường bệnh, đang lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng thì hắt đã quỳ một gối xuống: “Thư Diễm, đồng ý gả cho anh nhé.”

Thư Diễm đôi mắt sáng trong, lung linh nước mắt.

Mạch Sanh Tiêu trong lòng cảm thán, khi có hoạn nạn mới được gặp chân tình.

Đây có phải là màn cầu hôn đặc biệt và cảm động nhất không? Mạch Sanh Tiêu lại nhớ tới trấn Lâm Thủy trong phòng học đơn sơ kia, Đào Thần cũng đã cầu hôn cô như vậy, nhưng định mệnh lại an bài. . . .

Thư ba và Thư mẹ mặt mũi tràn đầy vui mừng, Thư mẹ giúp Tang Viêm cầm bó hoa, người đàn ông lấy ra chiếc nhẫn, hắt nói gì đó, Mạch Sanh Tiêu nghe không rõ, cô chỉ thấy Thư Diễm không ngừng gật đầu, nước mắt tràn lan.

Tang Viêm đeo cho cô ấy chiếc nhẫn, Thư Diễm cong ngón tay lên, vuốt nhẹ lên chiếc nhẫn tinh tế. Cô nín khóc mỉm cười, tay vỗ nhẹ vào cánh tay Tang Viêm: “Ai bảo anh tiêu pha mua nhiều hoa hồng như vậy? Sanh Tiêu không giống vậy, cậu ấy mua hoa cho em không có tốn nhiều tiền.”

“Được thôi.” Mạch Sanh Tiêu nhếch lên khóe miệng: “Sau này tớ sẽ tính toán rõ ràng từng thứ với cậu.”

“Được.” Thư Diễm lau lau nước mắt: “Ai bảo anh ấy là ông xã nhà mình chứ! ”

“Cậu thật đáng ghét.” Khi còn ở trường Hoa Nhân, Mạch Sanh Tiêu cùng Thư Diễm hay dùng lời nói trêu trọc đối phương.

Có thể chứng kiến hạnh phúc của Thư Diễm, Sanh Tiêu chợt cảm thấy được trấn an, cô vui vẻ không thua gì Thư ba cùng Thư mẹ.

Thư mẹ cũng đo đỏ đôi mắt, bó hoa hồng kia đặt ở tủ đầu giường, thơm lừng, lại nở rộ vừa đúng, đối lập với màu trắng của phòng bệnh. Thư mẹ đi tới cầm tay Tang Viêm: “Từ nay về sau, mẹ giao Thư Diễm cho con, Tang Viêm, trước kia, là mẹ không hiểu được con.”

Tang Viêm đôi môi mấp máy: “Mẹ, cha, hai người cứ yên tâm.”

Thư Diễm hạnh phúc, nguyện ở bên Tang Viêm mãi mãi không rời, Thư Diễm nhìn về phía ngoài cửa sổ, sau cơn mưa trời lại sáng.

Mạch Sanh Tiêu cùng dì Hà chuẩn rời khỏi bệnh viện, đi đến đại sảnh, Sanh Tiêu hai vợ chồng già quen mặt đang xếp hàng, cô liền bước tới: “Chú, dì?”

Đào mẹ quay đầu lại mà chấn động.

Đào ba cũng giật mình, nhìn qua Mạch Sanh Tiêu cùng dì Hà.

Sanh Tiêu không nghĩ tới sẽ gặp họ ở bệnh viện: “Hai người không khỏe ạ? Thân thể có chỗ nào không tốt?”

Mới mấy tháng không gặp Đào mẹ tóc đã bạc trắng nhiều, cả hai người thần sắc tiều tụy, Mạch Sanh Tiêu nhìn qua sổ khám bệnh trong tay họ: “Hai bác sao phải đến tận thành phố Bạch Sa để khám bệnh?” Chẳng lẽ, ngã bệnh nặng mới phải đến bệnh viện lớn?

“Mạch Sanh Tiêu.” Đào mẹ cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi: “Cô đem con trai của tôi trả lại cho tôi.”

Dì Hà thấy thế, liền nắm lấy tay Mạch Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, chúng ta đi thôi.”

Đào mẹ từ trong hàng chờ đợi khám bước ra, bà chặn Sanh Tiêu lại: “Tôi đã nói hết lời, hy vọng cô không nên cùng Thần Thần ở chung một chỗ, nó vì cô mà bán nhà, hai người lại bỏ trốn, nhưng bây giờ người không thấy xác, Sanh Tiêu, cô nói cho tôi biết, cô chính là sống như thế nào?”

Cô áo cơm không lo, sợ là sớm đem Đào Thần quên mất rồi?

Đào mẹ thoáng cái lại khóc ầm lên, Mạch Sanh Tiêu nhin không được chưa xót: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

“Xin lỗi có tác dụng sao? Sanh Tiêu, tôi tự hỏi đối với cô không tốt chỗ nào, cho dù cô đã ly dị, chỉ cần Thần Thần thích thì tôi cũng có thể chấp nhận, đúng là.” Đào mẹ đau đến không muốn sống, trong đại sảnh xếp hàng mọi người đưa ánh mắt tới đây về tò mò như muốn biết được chuyện gì đã xảy ra.

“Bà còn nói lại chuyện này để làm gì?” Đào ba đi tới, đỡ lấy vợ mình.

“Tôi mang nặng đẻ đau ra Thần Thần, cho dù tiền đồ của nó bị phá hủy tôi cũng tình nguyện gánh vác cùng nó, nhưng vì cô lại đem con tôi ra làm hại đến mất mạng, Mạch Sanh Tiêu, chúng tôi đời trước nợ cô cái gì sao?”

Dì Hà dắt díu lấy Sanh Tiêu muốn rời đi, Đào mẹ ánh mắt nhìn vào bụng vừa nhô chút ít của Sanh Tiêu: “Đứng lại.” Đào mẹ đuổi theo vài bước: “Cô mang thai?”

Nhìn qua ánh mắt bi thống của bà, Mạch Sanh Tiêu nhất thời cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Đứa bé là của ai?”

Sanh Tiêu đưa bàn tay đặt trên bụng, cô nói không cách nào mở miệng, mà cũng không thể nói được.

Đào mẹ thấy thần sắc của cô như thế, càng thêm nổi giận: “Có phải là người đàn ông xuất hiện trong hôn lễ, có phải hay không? Sanh Tiêu, tôi vẫn muốn hỏi cô, vì cái gì cô cùng Đào Thần bỏ trốn. Nó đã chết, cô thì vẫn sống, cô lúc ấy đang ở đâu? Cô bây giờ chẳng lẽ là đang sống cùng người đàn ông kia?”

“Con. . . .” Mạch Sanh Tiêu ngậm ngùi không trả lời được.

”Hay là, các người bày mưu hại Thần Thần? Vì đứa nhỏ trong bụng cô hay sao?”

“Không phải như thế, dì.”

“Cô đừng gọi tôi là gì! ”

Mạch Sanh Tiêu nóng lòng giải thích: “Chúng con lúc ấy.”

“Tôi không muốn nghe lời giải thích của cô, Mạch Sanh Tiêu, cô trả lại Đào Thần cho tôi, nó còn trẻ như vậy, tại sao lại đối xử với nó như thế?” Đào mẹ ánh mắt nhìn xuống bụng Mạch Sanh Tiêu, bà đã nhìn lầm Sanh Tiêu, Đào mẹ thật lòng vì con trai mà cảm thấy không xứng đáng, bọn họ nếu thật sự yêu nhau như lời nói, thì tại sao Sanh Tiêu lại mang thai nhanh như vậy?

Bà vươn tay, dùng sức đẩy bả vai Mạch Sanh Tiêu.

Sanh Tiêu không kịp chuẩn bị liền ngã về phía sau, tay cô vội đặt tại bụng, khi ngã như thế chỉ nghĩ đến việc toàn lực bảo vệ đứa bé này trước tiên, nhưng việc này hoàn toàn cũng là động tác vô thức của Mạch Sanh Tiêu.

Đào ba kinh hô một hồi, Đào mẹ cũng không nghĩ đến chính mình lại ra tay nặng như vậy.

Nhờ có Dì Hà tinh tường nhanh lẹ, nhìn thấy có gì đó không ổn, nên sớm đã phòng ngừa chuẩn bị chuyển chẳng may xảy ra, tay bà đỡ lấy eo Mạch Sanh Tiêu, đầu gối Sanh Tiêu khuỵu xuống, thật may là xuống dốc, Mạch Sanh Tiêu thở phà phò, dì Hà đỡ thân cô lên.

“Bà sao có thể như vậy? Dù có oán giận thế nào cũng không thể làm như vậy với người phụ nữ mang thai như vậy chứ! ”

Sanh Tiêu còn chưa hoàn hồn, Đào ba kéo lấy Đào mẹ ra hiệu cho cô rời đi: “Thôi, thôi đi.”

Đào mẹ gạt tay chồng ra, ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc thảm thiết: “Cô ta bây giờ rất hạnh phúc, còn thi thể của Thần Thần bây giờ cũng không tìm được, ngay cả cảnh sát cũng nói không còn khả năng sống nữa, con trai của tôi. Mạch Sanh Tiêu, hạnh phúc của cô chính là mạng của con tôi đổi lấy! ”

Sanh Tiêu lão đảo lao ra khỏi đại sảnh của bệnh viện, cô ngồi ở trên bậc thang, dựa cả người vào tay vịn bên cạnh mà đứng lên không nổi.

“Sanh Tiêu, đừng ngồi dưới thềm đá sẽ lạnh.” Dì Hà đi kéo tay cô, Mạch Sanh Tiêu bình tĩnh, một chút phản ứng cũng không có.

Cô nhớ lại khoảng thời gian cô cùng Đào Thần, anh ta vì muốn cô một lần nữa có thể đánh lại đàn dương cầm mà bị những người kia khuất nhục, Đào Thần còn cầu hôn cô, cuộc sống bình thản êm đềm đó mặc dù đã đi xa, nhưng Mạch Sanh Tiêu vẫn không quên.

Lúc nhà gỗ bên bờ biển bị thiêu hủy, ánh lửa ngất trời, cô lại nhớ tới Đào Thần bị trôi trên biển như mục tiêu để Duật Tôn nhắm súng bắn tĩa vào, Mạch Sanh Tiêu đau lòng đến tê dại, hai tay gắt gao vùi sâu trong tóc.

Hơn nữa, khi cô bị mang đi khỏi bờ biển, Đào Thần lúc ấy thâm tâm có đau nhức nhiều không?

Mạch Sanh Tiêu dùng sức nắm chặt tóc của mình, cô sống ở nơi an nhàn như thế này, chẳng lẽ cái gì cũng đều quên hết sao?

Sanh Tiêu như đang trừng phạt chính mình, mười ngón tay rất nhanh trở nên trắng bệch.

Dì Hà cầm cổ tay Mạch Sanh Tiêu, không cho cô làm tổn thương chính mình: “Sanh Tiêu, đừng như vậy.”

Tại đại sảnh bệnh viện.

Đào ba không ngừng lắc đầu, đi qua đỡ Đào mẹ đứng dậy, Đào mẹ không còn chống đối, được đỡ đến mặt ghế bên cạnh.

“Bà tại sao lại nói như vậy?”

“Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao?” Đào mẹ giọng nói khàn khàn, dùng tay áo lau nước mắt.

“Aiiii. . .” Đào ba khẽ thở dài: “Đó là sự lựa chọn của Thần Thần, bà thân thể không tốt. . . .”

“Ông không có trông thấy sao?” Đào mẹ cắt đứt lời nói của chồng: “Cô ta đã mang thai, chẳng lẽ ông còn có thể cho rằng cái thai đó là cháu nội của ông hay sao?”

“Bà. . . . Bà lôi chuyện đó ra làm gì?”

“Ông thấy đó, từ hồi gặp chuyện không may đến bây giờ mới mấy tháng? Ông xem bụng của cô ta, cũng đã to tướng lên rồi! ”

Đào ba lắc đầu: “Bà nói như vậy, là muốn trong lòng cô ta khó chịu đến chết sao.”

“Tôi chính là muốn nó cả đời sống trong áy náy.” Đào mẹ từ trong túi lấy ra sổ khám bệnh, chuẩn bị đứng dậy đi xếp hàng.

“Có thể ThầnThần không phải là có ý đó, aiiiz, nó cũng không trách cô ta, bà hãy buông bỏ đi.”

“Con trai ông y như ông, chính là yếu đuối! ” Đào mẹ vô luận như thế nào cũng không tha thứ Sanh Tiêu.

Đào ba thì ngược lại, người còn sống thì so với cái gì cũng đều tốt hơn, truy cứu nhiều như vậy có ích gì?

Mạch Sanh Tiêu ngồi trên bậc thang thật lâu, Dì Hà cũng đành im lặng ngồi kế bên.

Ước chừng nửa giờ sau, Dì Hà mở miệng: “Sanh Tiêu, trở về thôi, cô không ăn cơm, đứa bé cũng không chịu nổi.”

Cô trông thấy Mạch Sanh Tiêu đôi mắt thoáng khô ráo, Dì Hà lôi kéo tay của cô, Sanh Tiêu tùy theo đứng người lên: “Dì Hà, vừa rồi cảm ơn dì.”

” Đừng nói lời khách sáo n

ày.”

“Dì Hà.” Sanh Tiêu dừng bước: “Chuyện này, dì đừng nói cho Duật Tôn biết.”

Nếu hẳn biết, lại gây ra những chuyện không hay.

Dì Hà gật đầu: “Được, nhưng về đến nhà cô phải ăn cơm cho đầy đủ, bác sĩ đã nói, phụ nữ có thai phải tránh tâm tình không tốt.”

“Vâng.”

Hai người trở lại Ngự Cảnh Viên, Duật Tôn vẫn chưa về, vẫn đang ở công ty.

Dì Hà bận rộn ở phòng bếp, Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trên ghế sa lon, tầm mắt của cô nhìn về phía ngoài cửa sổ, cho đến khi dì Hà đem cơm trưa chuẩn bị đầy đủ trên bàn, cô mới đứng dậy.

Bữa cơm này, thật vô vị, Sanh Tiêu một miếng cũng không ăn vào, chịu đựng ăn nhưng vẫn chỉ được non nửa chén.

Dùng xong cơm trưa, Mạch Sanh Tiêu trở lại phòng khách, vừa ngồi xuống thì Dung Ân nhấn chuông cửa.

Dì Hà mở cửa đón cô bước vào.

Dung Ân trong tay mang một túi to: “Lần trước nghe nói em còn chưa có bắt đầu uống sữa bột cho phụ nữ có thai nên chị có mua đến cho em.”

“Cảm ơn.” Sanh Tiêu mỉm cười, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt, nhưng có cảm giác trong suốt suy yếu của cô.

Mạch Sanh Tiêu ngẩng nhìn: “Như thế nào lại không thấy Đồng Đồng?”

“Cùng cha nó đi đến nhà A Nguyên.” Dung Ân nói đến cái tên A Nguyên, ánh mắt không khỏi ảm đạm, cô vuốt mái tóc dài, giọng nói tràn đầy tiếc hận: “Lâu lâu, anh ấy cùng Duật Tôn cũng sẽ đi một chuyến.”

Dung Ân cũng không hỏi Nam Dạ Tước chuyện này, lúc trước A Nguyên gặp chuyện không may, Nam Dạ Tước chỉ là nói cho biết thôi chứ cũng không nhiều lời.

Mạch Sanh Tiêu khép hờ mắt, trong lòng cũng buồn bực theo: “Thật hy vọng, kẻ hại hấn sớm ngày bị bắt.”

“Sự việc đó đã sớm được giải quyết.” Dung Ân nói ra: “Sau khi A Nguyên gặp chuyện không may, chị biết rõ Dạ lại bận rộn nhiều việc, về sau cũng có hỏi anh ấy, những việc khác sau này mới nói cho chị biết, là đã tra được người hại chết A Nguyên, chắc cũng vì chuyện tranh chấp địa bàn.”

Mạch Sanh Tiêu trong lòng cả kinh: “Vậy sự kiện này giải quyết được rồi sao?”

“Ừ.” Dung Ân gật gật đầu. Cô cũng không biết Mạch Tương Tư cũng bị liên lụy vào chuyện này.

“Chuyện khi nào ạ?”

Dung Ân đã nhớ không rõ là ở khi nào: “Tóm lại, là sau khi A Nguyên chết không lâu.”

Đúng là chuyện này vì A Nguyên mà báo thù sao?

Mạch Sanh Tiêu phía sau lưng toát mồ hôi lạnh, cô dựa vào sô pha, như vậy nói cách khác, Duật Tôn đã sớm cùng Nam Dạ Tước thực hiện công đạo này?

Có thể cô đến nay còn chẳng hay biết gì, Duật Tôn chưa bao giờ trước mặt cô đề cập qua chuyện này, hấn là tận lực giấu diếm.

Mà không công bằng nhất tính là, Mạch Tương Tư gián tiếp gây ra chuyện này mà rước họa ngục tù.

130. Chương 130: Cách Trả Nợ Ân Tình, Là Cả Đời Không Có Hạnh Phúc

Vì sao nói là gián tiếp, bởi vì chuyện của A Nguyên, Tương Tư thật sự vô tội.

Duật Tôn khi trở về thì Dung Ân đã đi rồi. Mạch Sanh Tiêu bình tĩnh ngồi ở trên ghế salon, bàn trà trước mặt bày loại sữa bột cho phụ nữ mang thai mà Dung Ân đưa tới. Sanh Tiêu cầm lấy ly nước, tầm mắt cũng không biết rơi vào đâu.

“Duật thiếu đã về.” Di Hà lên tiếng chào, liền trốn đi.

Mạch Sanh Tiêu tay phải vuốt lên bụng, không chỉ một người nói với cô rằng, khi mang thai tâm tình rất quan trọng, sẽ ảnh hưởng đến tương lai của cục cưng.

Cô nâng chén nước lên, uống một ngụm.

Duật Tôn ngồi vào bên cạnh mạch Sanh Tiêu: “Sao vậy, em không được nghỉ ngơi nhiều sao?”

“Anh đi đâu vậy?”

Sanh Tiêu nhìn thấy người đàn ông tầm mắt nhìn nơi khác: “Công ty có việc.”

Mạch Sanh Tiêu để xuống ly nước trong tay, cô nghĩ tới không cần phải làm cho Dung Ân khó xử, nên cũng không đề cập đến đã nghe ai nói: “Anh đi đến nhà A Nguyên phải không?”

Duật Tôn chân mày không động, nhìn thẳng vào mắt Sanh Tiêu, đôi mắt cô thật bình tĩnh, chưa rung động, cũng chưa gợn sóng: “Đúng.”

“Người nhà anh ta có khỏe không?”

Không đợi có dấu hiệu tranh cãi, người đàn ông nhíu mày: “Thế giới này thiếu đi ai cũng vẫn tiếp tục chuyển động, mất đi thân nhân dù có đau nhức nhưng cũng sẽ có ngày bình yên. Cuộc sống vẫn còn muốn tiếp diễn, không phải sao?” Dù là mỗi lần nhớ lại quá khứ sẽ bị đau nhói, những ít ra, sẽ không cứ mãi đòi

sống đòi chết. Duật Tôn nói những lời này, cũng không biết là đang nói người nhà của A Nguyên, hay là Sanh Tiêu, hay là còn có người khác nữa.

Mạch Sanh Tiêu nhìn về phía sân thượng có Hải Bối đang chơi đùa, cô trở lại Ngự Cảnh Viên liên tục xảy ra những chuyện không vui, hơn nữa lại đang mang thai nên dĩ nhiên cố gắng không để cho Hải Bối tiếp xúc nhiều với cô. Vậy nên phần lớn thời gian, nó đều ở sân thượng tự chơi một mình.

“Người hại A Nguyên chết đã tìm được rồi sao?” Cô hỏi chắc chắn như thế, Duật Tôn từ trong túi quần lấy ra bao thuốc lá, lại nghĩ tới lúc này Mạch Sanh Tiêu đang mang thai nên hẳn đành phải đem bao thuốc lá vứt xuống bàn trà. Chuyện này hẳn đã giấu giếm đến nay, hơn nữa còn dự định nếu Sanh Tiêu không hỏi thì hẳn vĩnh viễn sẽ không chủ động đề cập. Lúc trước khi Tương Tư vào tù, không thể nghĩ ngờ được việc nó đã khắc một vết nứt vào cuộc hôn nhân của bọn họ. Vì thế cho nên về sau không còn cách nào chữa trị, lại còn xuất hiện Mạc Y, khiến cho họ lại càng rơi vào một kết cục rách rưới.

Duật Tôn nghĩ ngợi, không biết phải mở miệng như thế nào.

Sau khi A Nguyên chết, mọi chuyện rất nhanh được tra rõ, cũng xác thực được lời nói của Mạch Tương Tư, cô ta chỉ bị đoạt mất điện thoại, còn lại, cô ta cũng không tham dự vào.

Nhưng, chỉ có một sự thật là không thay đổi được, hẳn biết rõ đối với Mạch Tương Tư như vậy là rất không công bằng. Nhưng không có cách nào khác, cách bọn họ sinh tồn chính là như vậy. Duật Tôn thần sắc hung ác nham hiểm, thanh âm không khỏi giương cao: “Tôi nói rồi, không có điện thoại của Mạch Tương Tư, A Nguyên sẽ không chết! ”

Nói cách khác, Tương Tư rõ ràng là có tác động vào, mặc kệ cô ta có oan ức hay không.

Mạch Sanh Tiêu nắm chặt bàn tay, Duật Tôn đã có thể mơ hồ cảm giác được hẳn sắp hứng chịu một trận mưa gió giạt dữ đến mức nào.

“Sanh Tiêu.”

Sanh Tiêu ngắt lời của hắn: “Tôi muốn anh hiểu là, A Nguyên chết đi, trong chuyện này chị của tôi cũng là người bị hại. Chị ấy bây giờ bị án phạt là vì vụ của Tô Niên, chị ấy đúng là đã đẩy hắn xuống lầu, đúng là cần phải dùng cả nửa đời còn lại để đền tội, nhưng mà.” Mạch Sanh Tiêu dừng lại một chút: “Anh lại giấu giếm tôi, trong lòng anh lo sợ tôi và chị mà còn dây dưa sẽ khiến anh khó xử phải không?”

Khi Sanh Tiêu đi vào trại giam thăm Tương Tư, những lời chị đã nói vẫn nằm trong lòng cô.

Mạch Sanh Tiêu càng khẳng định, luật pháp chẳng phải là do bàn tay kẻ có tiền lấy ra đùa giỡn sao? Một mạng trả một mạng, như vậy trong lòng còn bình an chút ít.

Duật Tôn cũng không còn nghĩ đến, ngay cả khi hắn nói cho Mạch Sanh Tiêu biết thì có thể thay đổi được gì. Chuyện của Tương Tư đã định thành kết cục như vậy, cái Sanh Tiêu để ý chính là vì sao định tội Tương Tư, lật lại vụ án này, cũng không phải là án oan.

Mạch Sanh Tiêu đến hôm nay cũng đã hiểu ra không ít, cô không có mất kiểm soát như lúc Tương Tư mới vào trại giam nữa. Cô lúc trước đúng là vì vụ án của Tô Niên mới đi theo Duật Tôn. Kỳ thật một người đang đứng ở ngã ba đường, cho dù có ai ở phía sau đẩy đi, khiến cho cô phải chọn con đường mà mình không muốn. Nhưng con đường này đi như thế nào, đến chỗ nào cần dừng lại thì lại do chính cô quyết định.

Tựa như lúc ấy cô yêu Duật Tôn, như thiêu thân lao đầu vào lửa, thật sự là không có ai ép buộc cô làm thế.

Duật Tôn lo lắng, nhất định là cô sẽ náo loạn, hơn nữa chuyện mạch Tương Tư, nếu như không phải liên quan đến A Nguyên thì vụ án Tô Niên vốn đã bị hắn chôn sâu rồi. Kỳ thật trong thâm tâm của người đàn ông, đối với Sanh Tiêu là có cảm thấy áy náy.

Mạch Sanh Tiêu nghiêng người đứng dậy, đem sữa bột dành cho phụ nữ có thai mà Dung Ân tặng cầm ở trong tay: “Lúc trước ba mẹ tôi vui mừng trong biển lửa, tôi cũng biết là Tô Niên sớm muộn cũng gặp báo ứng. Mọi chuyện rõ ràng đều tốt, tôi cũng không nghĩ rằng chị sẽ dứt khoát thi hành như vậy. Hiện tại Tô Niên đã trả khoản nợ cho ba mẹ tôi rồi. Tôi nghĩ rằng người hại người cũng sẽ có ngày trả nợ đó. Duật Tôn, món nợ Đào Thân, là anh nên đền là tôi tới trả?”

Duật Tôn nghe những câu trước của Mạch Sanh Tiêu thì có thể nhìn ra, cô đối với chuyện Tương Tư vào tù đã chấp nhận, lòng hẩn chưa được giải tỏa, lại bị những lời sau của Sanh Tiêu treo ngược lên.

“Em có ý gì?”

Mạch Sanh Tiêu không nói gì thêm, cô cầm sữa bột đứng lên: “Hay là chúng ta cùng nhau trả.”

Sanh Tiêu nói xong muốn bỏ đi, Duật Tôn lại vươn tay giữ lấy cổ tay cô: “Em muốn tôi trả như thế nào?”

Cánh tay phải của Mạch Sanh Tiêu bị kéo thành một đường thẳng tắp. Đối với Đào Thần, cách cô trả nợ chỉ có một mà thôi, hơn nữa từ lúc Sanh Tiêu trở về đến nay, vĩnh viễn sẽ kéo dài: “Tôi không thể làm gì anh, nhưng cách của chính tôi rất đơn giản.” Tầm mắt của Sanh Tiêu tùy ý hướng đến khuôn mặt tinh xảo của Duật Tôn: “Cả đời tôi không có hạnh phúc, chính là cách trả nợ tốt nhất đối với Đào Thần.”

Lực đạo trong tay Duật Tôn bỗng nhiên thắt chặt!

Môi mỏng của hẩn khê nhếch, trong mắt dâng lên âm lãnh, hạnh phúc của Mạch Sanh Tiêu cũng bị mất, vậy niềm vui của hẩn sẽ ở nơi đâu?

Duật Tôn cảm thấy bị ai, hạnh phúc của bọn họ đúng là đan xen hòa trộn, mà buổi nói chuyện này của Sanh Tiêu hiển nhiên là muốn hủy diệt hai người, không, còn có đứa bé.

“Sanh Tiêu, em có nghĩ đến không, Đào Thần cũng sẽ hy vọng em sống được tốt.”

Mạch Sanh Tiêu thủy chung đang đối gạt mình, lẩn hiếp người. Cô nghĩ tới, một ngày không tìm được thi thể Đào Thần thì vẫn còn khả năng anh ta còn sống. Loại hy vọng này thật mong manh, nhưng cô lại không dám nghĩ tiếp, cô chỉ dám nghĩ đến Đào Thần có lẽ đang sống ở đâu đó, cách rất gần nơi cô. Chỉ có nghĩ như vậy, tâm tình của cô mới không buồn bực đi xuống.

“Tôi biết rõ, Đào Thần rất thiện lương, anh ta mỗi lần đều nói, Sanh Tiêu, em sống vui vẻ là được rồi. . . .” Sanh Tiêu rút tay của mình về: “Duật Tôn, khi anh đẩy tôi đến cảnh nhục nhã trước mặt mọi người sao lại không nghĩ qua, cuộc sống của tôi, anh cũng có thể thành toàn.”

Mạch Sanh Tiêu nói xong, khóe miệng phác thảo nụ cười lạnh lẽo, đứng dậy vòng qua ghế sofa.

Cô so với người khác cũng đều rõ ràng hơn, thủ đoạn của Duật Tôn chính là chết không buông tay, cho nên, Đào Thần và hẩn không giống nhau, anh ta càng hy vọng Mạch Sanh Tiêu sống được tốt thì trong lòng Sanh Tiêu lại áy náy càng sâu.

Duật Tôn lúc lên lầu thấy Sanh Tiêu ngồi ở mép giường, đồng hồ màu trắng để xuống một bên trên tủ đầu giường.

Cô cúi đầu thấp, ngón cái bên tay trái đang vuốt ve vết sẹo, hai đường nông sâu giao nhau, nổi bật trên làn da của cô. Mạch Sanh Tiêu nghe được tiếng bước chân đến gần, cô ngẩng mặt lên.

“Sanh Tiêu, tôi có thể tìm cho em bệnh viện thẩm mỹ tốt nhất.”

Mạch Sanh Tiêu không có đáp lại, cầm lấy đồng hồ đeo tay một lần nữa mang trở vào, suy nghĩ của cô cũng rất trong sáng, đeo đồng hồ vào, như vậy liền có thể che đi miệng vết thương, cần gì phải tìm kiếm nhiều chuyên gia này nọ.

Duật Tôn đứng thẳng ở trước giường, Sanh Tiêu chưa bao giờ chủ động bước ra một bước hướng đến hẩn. Duật Tôn ngồi xuống, Mạch Sanh Tiêu lại đứng lên.

Sanh Tiêu thỉnh thoảng sẽ cùng Dung Ân đi ra ngoài, mua chút ít sách về phương diện dưỡng thai. Sau đó trở về học theo video dạy cho cục cưng ca hát. Tính tình cô bình lặng, bình thường có thể ngồi đợi một người cả ngày, hoặc là đến bên cửa sổ cắt tỉa cho cây văn trúc tươi tốt. Lúc này khí trời tốt, Duật Tôn khi trở về sớm, có thể trông thấy Mạch Sanh Tiêu ngồi ở xích đu trong hoa viên, mũi chân kiễng lên, nhẹ nhàng đong đưa qua lại sáng ngời.

Nhưng, thế giới của cô mà hẩn không thể giao thiệp được. Mỗi khi hẩn đến gần, Sanh Tiêu cũng không cùng hẩn âm ỉ, ngồi một hồi, sau đó liền rời đi.

Dung Ân nâng cái bụng bự cũng khó đi lại, cô cùng Sanh Tiêu quan hệ rất tốt, thường xuyên qua lại Ngự Cảnh Uyển của hai nhà.

Thời điểm Dung Ân mang thai 7 tháng thì Mạch Sanh Tiêu cũng được 5 tháng, bụng đã thấy rất rõ ràng.

Lúc 7 tháng sẽ mệt chết đi, bước vài bước cũng muốn thở gấp.

“Ân Ân, cô dự tính ngày sinh là khi nào?”

“Ước chừng đầu tháng 7.”

“Tôi nghĩ thai này sẽ là bé trai.” Dì Hà rót cho cô một ly nước lọc.

“Dì Hà, dì từ đâu mà nhìn ra được?”

“Bụng sinh con trai cùng với con gái không giống nhau, cơ bản mà nói thì khá đúng.”

Tay phải Dung Ân đỡ sau thắt lưng, sắc mặt cô đỏ thắm, dáng người được bảo dưỡng rất tốt y như cũ. Cho dù nâng cao cái bụng bự cũng không có mập ra bao nhiêu: “Dì Hà, dì như có hỏa nhãn kim tinh, khi khám thai có chụp thai chiếu, đúng là con trai.”

“Thật sao?” Mạch Sanh Tiêu mỉm cười: “Chúc mừng chị, trai gái song toàn phúc khi tốt nhất đây.”

”

“Sanh Tiêu, em đi kiểm tra cũng cho Duật Tôn cùng em đi xem một chút, tìm bệnh viện quen thuộc, đến lúc đó có việc nhỏ nhặt gì cũng có thể chuẩn bị tốt.”

Mạch Sanh Tiêu bàn tay vuốt bụng: “Chị xem có gặp được em bé sao?”

“Ừ, bây giờ siêu âm rõ ràng đến mỗi ngón tay cũng cơ quan nội tạng.” Cô đang nói, đã nhìn thấy Duật Tôn từ trên lầu đi xuống: “Lúc ấy Dạ cùng với chị, bọn chị trên màn hình thấy được ngũ quan của cực cứng, nó đang cắn đầu ngón tay, rất nghịch ngợm, luôn động đây.”

Dì Hà cảm thấy mới lạ: “Bây giờ còn có loại máy móc này? Hình như trong phim cũng có, không trách được cái gì cũng có thể trông thấy.”

“Chúng tôi còn giấy siêu âm nữa, Sanh Tiêu, ngày mai chị lấy cho em xem.”

“Vâng.” Mạch Sanh Tiêu xoa bụng, cô cũng không biết mình sinh con trai hay con gái, có phải cũng rất nghịch ngợm hay không.

Dì Hà nghe được tiếng chuông cửa liền đi mở cửa.

Nam Dạ Tước có bộ dạng rất thoải mái, ánh mắt yêu mị, tóc màu đỏ rượu vẫn đường hoàng như cũ không kiềm chế được, anh đi vào phòng khách, trông thấy Duật Tôn ngồi xuống: “Hôm nay cậu không có đi đâu sao?”

“Không có.”

Nam Dạ Tước đi đến bên cạnh Dung Ân, cánh tay ôm lấy bả vai vợ yêu: “Anh nghe Vương Linh nói em ở đây.”

“Trong phòng quá buồn bực.”

Nam Dạ Tước đưa tay tới trên bụng Dung Ân: “Lại đá sao?”

Dung Ân thấy mọi người đều ở đây, nên đem tay anh bỏ ra: “Làm cái gì đấy?”

“Anh tự sờ vợ anh, ai dám ý kiến này nọ.” Nói xong, đầu của người đàn ông đã cúi xuống gần. Không bao lâu, liền nghe Nam Dạ Tước la lên ai u một tiếng: “Nó đá hăng say, trực tiếp đập lên mặt anh.”

“Đây là tại anh đưa tới cửa.” Dung Ân điều chỉnh tư thế ngồi, làm ình ngồi thoải mái chút ít.

Mạch Sanh Tiêu nhin không được bật cười.

Dung Ân cũng nhin không được: “Anh ấy thường xuyên bị đá.”

“Người khác cũng có thể cảm nhận được sao?” Sanh Tiêu năm tháng vẫn chỉ là thai máy (thai cử động nhẹ), sẽ không giống Dung Ân rõ ràng như vậy.

“Đương nhiên có thể.” Dung Ân vuốt bụng mình: “Chị có lúc mặc y phục hơi bó là anh ấy cũng có thể trông thấy cục cứng trong bụng động đấy, nó hiểu động vô cùng, hơn nữa hay đập bên phải của chị, mỗi lần cũng có thể vuốt cổ lấy một cái túi lớn.”

Mạch Sanh Tiêu mỉm cười, hình như cảm thấy cục cứng của mình động cũng vui mừng: “Vây Đồng Đồng là con gái, ở trong bụng cũng hiểu động sao?”

Dung Ân cùng Nam Dạ Tước bên cạnh mười đầu ngón tay nắm chặt: “Lúc chị nghi ngờ mang thai Đồng Đồng, tiếc nuối lớn nhất chính là Dạ không có toàn bộ hành trình cùng chị. Chị cuối cùng cảm thấy, không có cha ở bên yêu thương, em bé sẽ cảm giác tịch mịch. Người lớn cũng vậy, cho dù là nghe một chút âm thanh, một chút trò chuyện, hạnh phúc nhất kỳ thật là nhìn thấy con của mình được sinh ra và lớn lên. Chị không muốn Dạ thiếu thốn tình cảm này, cho nên, chị lúc ấy liền muốn sau này nhất định sẽ sinh thêm một đứa cho anh ấy.”

Lúc Dung Ân nghi ngờ mang thai Đồng Đồng, Nam Dạ Tước cũng không biết, cô bị Sở Mộ cưỡng ép sau đó nhốt tại một đảo tư nhân, thiếu chút nữa bị Dung Ái thay thế, mất đi tư cách làm mẹ.

Nam Dạ Tước ôm chặt lấy Dung Ân, lồng ngực to lớn chống đỡ phía sau lưng cô.

Sanh Tiêu nghe vậy, đôi mắt buồn xuống, tay kia rất nhanh lau đi.

Duật Tôn đem tầm mắt rời đi, động tác vừa rời của Nam Dạ Tước, có thể hấn vĩnh viễn cũng không có cơ hội có được.

Dung Ân ngồi thêm một chút rồi cùng với Nam Dạ Tước rời đi, nói là mệt mỏi, muốn trở về nghỉ ngơi.

Mạch Sanh Tiêu đứng lên, tiễn cô ra tới cửa, Dung Ân tùy ý dặn dò vài câu rồi cầm tay Nam Dạ Tước đi ra Ngự Cảnh Vườn.

...

Hai người sóng vai bước đi, tay của người đàn ông dán chặt trên eo cô: “Ân Ân, lời em nói ngay cả anh cũng cảm thấy cảm động.”

Dung Ân đi được rất chậm, bước chân nhàn tản, Nam Dạ Tước đem cảm nhẹ chống lên đỉnh đầu cô: “Những lời nói lúc này, là em cố ý nói trước mặt bọn họ phải không?”

Cánh tay Dung Ân cũng kéo eo Nam Dạ Tước: “Mỗi lần trở về, em đều chứng kiến Sanh Tiêu một mình. Cô ấy đi kiểm tra chỉ có dì Hà đi cùng, cô ấy không có người thân nào khác. Dì Hà nói, là Sanh Tiêu không cho Duật Tôn đi cùng, em không biết chuyện của bọn họ, nhưng em cảm thấy được, trong lòng Sanh Tiêu nhất định rất khổ.”

Bàn tay Nam Dạ Tước tại sau lưng cô vỗ nhẹ, không có nói gì thêm.

Mạch Sanh Tiêu duy trì lấy tư thế ngoài vừa rồi trong phòng khách, dì Hà cảm thấy không khí có chút căng thẳng, vừa rồi là bộ dạng vui vẻ hòa thuận, bây giờ, lại là lạnh lùng băng băng.

Sanh Tiêu ngồi quá lâu cũng sẽ không thoải mái, cô đứng dậy đi về hướng trước cửa sổ. Những ngày tháng năm, làm người ta lười biếng không muốn mở mắt.

Lúc xế chiều, có người đến sửa nhà.

Ngăn ra bên trong phòng ngủ chính là một gian phòng em bé chừng 20 mét vuông. Mạch Sanh Tiêu thừa dịp thân thể lúc này còn linh hoạt, muốn bắt tay vào bố trí trước. Bìa cứng cho phòng em bé liền chuẩn bị tốt, nếu Sanh Tiêu không thích, cô ngẫu nhiên sẽ ra ngoài mua một ít đồ, giường trẻ em cũng đồ dùng tắm rửa đều là mới mua. Mạch Sanh Tiêu ở trên mạng cũng mua không ít đồ chơi nhỏ, đặc biệt là giấy dán tường, cần một lần giao hàng nữa.

Giường em bé màu kem đặt tại góc tường, hai người công nhân đang lắp đặt. Mạch Sanh Tiêu nhìn vòng quanh bốn phía, nơi này không có một vật nào do Duật Tôn chuẩn bị, cô đi vào để xem bên trong lắp đặt thế nào.

Duật Tôn đi vào phòng em bé, đi thẳng về hướng giường nhỏ: “Để tôi.”

Một người công nhân trong đó tránh sang một bên.

Về mặt hần chuyên chú, ngồi xổm xuống, lắp đặt giường em bé cũng không phức tạp lắm, nhưng cần kiên nhẫn. Duật Tôn tựa hồ hòa nhập vào không khí trong phòng, Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy, xoay người rời đi.

...

Sau năm tháng, bụng lớn quá mau, Sanh Tiêu buổi tối ngủ một giấc cực kỳ mệt mỏi, có đôi khi muốn dậy, hai cánh tay chống lên đứng là dậy không nổi.

Hiện tại nửa tháng sẽ phải kiểm tra sức khỏe một lần, Mạch Sanh Tiêu nâng cao bụng bự đi vào phòng khách, hơn nữa cô chân sưng phù nghiêm trọng, giày lúc trước đều không mang vừa.

Ngự Cảnh Uyển ngày hôm đó truyền đến tin tốt lành, Dung Ân đã sinh, thuận lợi sinh mổ lần nữa là một bé trai, nặng 3. 65kg.

Không đến một tuần, Dung Ân xuất viện.

Mạch Sanh Tiêu cùng dì Hà mang theo quà tặng đến Ngự Cảnh Uyển, mới bước đến phòng khách liền nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh ồn ào.

Vương Linh đang hầm canh gà: “Mọi người đã đến rồi ạ, xin mời lên lầu”.

Sanh Tiêu đi lên lầu hai, cửa phòng ngủ mở ra thì trông thấy Đồng Đồng đang chạy vòng quanh chân của Nam Dạ Tước: “Cha ơi, cho Đồng Đồng ôm em trai với, ôm một cái thôi.”

Người đàn ông ỷ vào chiều cao của mình, căn bản không thèm nhìn cô bé lấy một cái.

Đồng Đồng phòng má, chỉ còn thiếu việc dẫm lên chân của Nam Dạ Tước: “Cha, Đồng Đồng cũng phải xem cơ! ! !”

“Được rồi.” Dung Ân dựa đầu vào tường, cơ thể vẫn còn đang rất yếu, ánh mắt lộ vẻ cứng chiều: “Anh cho Đồng Đồng xem một chút đi”.

“Chỉ có mẹ là tốt nhất”. Tiểu nha đầu nhanh nhẩu nịnh hót.

Nam Dạ Tước ôm ấp em bé, đêm tháng 7 khí trời rất nóng, cục cưng mặc quần áo ôm sát đáng yêu, ở trong ngực anh đang ngủ say, mà ngay cả Đồng Đồng làm ầm ĩ như thế cũng không đánh thức được em bé. Nam Dạ Tước khom lưng ngồi ở mép giường, Đồng Đồng vội vàng chạy tới gần.

Mạch Sanh Tiêu đem hộp quà đặt dựa vào tường, Dung Ân ngẩng đầu: “Sanh Tiêu, em đã đến rồi.”

“Chị có khỏe không ạ?”

Dung Ân chống thân thể nằm thẳng ở trên giường: “Rất tốt.”

Đồng Đồng để sát mặt vào nhìn kỹ em bé, trong miệng thì thầm thì thầm, không biết là đang nói cái gì.

“Ân Ân, đưa nhỏ lông mày lớn lên giống anh, anh thấy cái miệng nhỏ xíu này giống em.” Nam Dạ Tước đắm chìm trong vui sướng, Đồng Đồng bên cạnh hiển nhiên không cho là như vậy. Cô bé hơi nhú mày, ô lên một tiếng: “Em trai nhỏ thực xấu, làn da không có trắng như Đồng Đồng, mẹ, trên tay em trai còn có sâu lông, cha nói dối không biết viết nháp.”

“Con khi còn nhỏ cũng xấu, đó là lột da, mỗi cục cưng đều như vậy.”

“Đồng Đồng xinh đẹp nhất! ” Đồng Đồng hướng về phía Nam Dạ Tước lớn tiếng nói.

Mạch Sanh Tiêu bước đến, hai tay rơi xuống đôi vai Đồng Đồng: “Đúng vậy, Đồng Đồng là công chúa nhỏ, xinh đẹp nhất.”

“Dì thật tinh mắt.”

Em bé nhỏ xíu mới được sinh ra, có lẽ còn chưa thích ứng với thế giới bên ngoài, phàm là một chút âm thanh, nó cũng sẽ mở mắt ra, bất an nhìn sang. Cục cưng rất nhỏ, nằm ở trong ngực người đàn ông, Mạch Sanh Tiêu đều sợ Nam Dạ Tước không chú ý một cái, sẽ làm đau em bé.

Đồng Đồng dắt lấy tay áo Nam Dạ Tước, đòi ôm em trai nhỏ: “Đồng Đồng bảo đảm không té cũng không được sao?”

“Không được! ”

Mạch Sanh Tiêu đi đến bên cạnh Dung Ân, Dung Ân vẫn còn ở cũ, Sanh Tiêu cũng không dám cùng nó nói nhiều, ngồi một chút rồi rời đi.

Ngự Cảnh Viên bên trong vườn mở máy điều hòa, Mạch Sanh Tiêu ngủ đến nửa đêm đột nhiên tỉnh dậy, cô cũng không biết là do thể chất yếu hay là vì nguyên nhân gì khác, dạo này hay bị chuột rút.

Sanh Tiêu ôm lấy chân, đau ý vị cắn môi.

“Em sao vậy?” Duật Tôn giấc ngủ rất cạn, nửa người trên gấp rút ngồi dậy.

Thái dương Mạch Sanh Tiêu rỉ ra mồ hôi lạnh, người đàn ông nghiêng người đứng dậy muốn bật đèn, Sanh Tiêu gấp rút buông tay ra: “Không có gì, tôi gặp ác mộng thôi.”

Cô nhịn đau nằm lại trên giường, Sanh Tiêu đem người lui thẳng, mỗi lần đều đau nhức, qua một hồi mới có thể chìm vào giấc ngủ, tiếng rên rỉ nhỏ vụn bật ra, Duật Tôn nằm ở bên cạnh, cảm giác được tiếng xột xoạt: “Có phải em bị chuột rút gân không?”

Mạch Sanh Tiêu không nói gì, người đàn ông ngồi dậy lần nữa: “Chân có sao không?”

Sanh Tiêu cố hết sức chống đỡ ngồi dậy, cô không trả lời Duật Tôn, vén chăn lên, đứng thẳng rồi đi vài bước. Mạch Sanh Tiêu bật đèn ở đầu giường, uống hai ngụm nước rồi nằm xuống lại.

Cô thật mong thời gian có thể trôi nhanh lên, để cô chứng kiến bộ dáng của con.

Mạch Sanh Tiêu gồi đầu lên, mặt giãn ra chìm vào giấc ngủ.

Duật Tôn nhìn vào bóng lưng Sanh Tiêu, lại trần trọc khó ngủ.

Hôm sau.

Duật Tôn dậy rất sớm, hẳn lúc đi xuống lầu thì dì Hà đã chuẩn bị xong bữa sáng: “Duật Thiệu.”

Duật Tôn đón lấy ly nước: “Sanh Tiêu khám thai là ngày nào đó?”

“Ngay hôm nay.”

Duật Tô

n uống miếng nước, xuất thần nhìn về phía cầu thang: “Dì Hà, tôi hôm nay cho dì nghỉ một ngày.”

Mạch Sanh Tiêu rửa mặt xong đi vào phòng khách, cô đem túi xách đã chuẩn bị sẵn đặt trên ghế sofa. Dì Hà hai tay lau vào tạp dề, bà dè dặt mở miệng: “Sanh Tiêu, thật ngại, nhà của tôi có việc gấp phải về, hôm nay không thể cùng cô đi khám thai được.”

“Cái gì?” Mạch Sanh Tiêu giật mình, cô có hẹn trước hôm nay làm xét nghiệm siêu âm, cho dù muốn thay đổi, cũng không biết phải chờ đến bao giờ.

“Sanh Tiêu, thực xin lỗi cô.”

“Dì Hà, không sao đâu.” Ai mà trong nhà không có chút chuyện đây.

Dì Hà thấy Duật Tôn ngồi ở trong nhà ăn, bà nhân cơ hội này có thể trở về nhà một chuyến, thăm cháu nội một chút.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trước bàn ăn điểm tâm, Duật Tôn để đĩa xuống: “Anh đưa em đi.”

. . .

Sanh Tiêu hiện tại bụng đã to rồi, một mình cũng không dám ra cửa, cô không có lên tiếng, đợi đến lúc ra cửa, cô cũng chỉ biết lên xe Duật Tôn.

Trong bệnh viện phụ sản rất đông người, phụ nữ có thai chủ yếu là đi cùng người thân. Phần lớn đều là chồng của họ, cũng có mẹ chồng, đi sinh còn có cả nhà đưa đi. Mạch Sanh Tiêu đối với nơi huyên náo này đã thành thói quen, cục cưng 7 tháng, cùng với Dung Ân lúc ấy rất giống nhau, có lúc đá lên rất lợi hại, Sanh Tiêu đè lại bụng, có vài cái thật đúng là đau.

Khóe miệng cô giương cười, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve. Duật Tôn ngồi bên cạnh, trong mắt cô còn không nhìn thấy.

Mạch Sanh Tiêu lấy từ trong túi xách ra giấy hẹn, Duật Tôn thấy cô đứng dậy không lưu loát, liền đưa tay ra đỡ. Cô không có đẩy ra, theo lực hấn mà đứng dậy, mỗi lần trở lại kiểm tra sức khỏe, ngoại trừ đăng ký xếp hàng, còn lại đều là một mình Sanh Tiêu, cô không có dễ chịu như vậy.

Đứng ở cửa ngoài phòng siêu âm, y tá tiếp nhận giấy hẹn từ trong tay cô, cũng đem dép đưa cho hai người: “Cha của đứa bé cũng có thể đi vào.”

Mạch Sanh Tiêu dựa người vào vách tường, cố hết sức mang dép vào. Duật Tôn khó nén kích động, hấn chưa bao giờ được thấy qua đứa nhỏ lớn lên trong bụng mẹ như thế nào, mà ngay cả cơ hội cảm nhận một đá của em bé cũng không có. Sanh Tiêu đẩy cửa ra: “Một mình tôi vào là được rồi.”

Nói xong thì cô đã đem cánh cửa kia cho khép lại.

Người đàn ông trong mắt xẹt qua nhói đau, trong tay còn cầm đôi dép mà y tá đưa cho hấn.

Y tá nhìn một lát, cũng không nói gì thêm.

Mạch Sanh Tiêu đi vào nằm trên giường, cô cảm giác được chất lỏng lạnh buốt bôi trên bụng mình, bên tay trái chính là màn hình TV 32 inch. Sanh Tiêu nghiêng đầu nhìn, hình ảnh đầu tiên chính là phần đầu của đứa nhỏ.

Cô có thể xem vô cùng rõ ràng, cục cưng nhắm mắt lại, mũi miệng hoàn toàn nhìn rõ được, tiếng nói của Mạch Sanh Tiêu cũng thay đổi vì xúc động: “Đây là khuôn mặt của con tôi sao?”

“Đúng vậy.”

Bác sỹ đem hình ảnh định dạng lại rồi chọn lựa số liệu, Mạch Sanh Tiêu nhìn chăm chú vào màn hình. Ngực cô truyền đến cơn đau nhức, tầm mắt Sanh Tiêu nhìn qua, có thể trông thấy bóng người ngoài cửa chờ, hai mắt cô nhắm lại, nước mắt nặng nề tuôn rơi không thể kiểm soát được.

131. Chương 131: Chào Đón Con Yêu Ra Đời

Bác sỹ đem hình ảnh định dạng lại rồi theo dõi số liệu, Mạch Sanh Tiêu nhìn chăm chú vào màn hình. Ngực cô truyền đến cơn đau nhức, tầm mắt Sanh Tiêu nhìn qua, có thể trông thấy bóng người ngoài cửa chờ, hai mắt cô nhắm lại, nước mắt nặng nề tuôn rơi không thể kiểm soát được.

Mạch Sanh Tiêu không phải là không muốn có người đi cùng, lúc này, có lẽ đại đa số những cặp vợ chồng sẽ tay trong tay cùng cảm nhận sự kích động và vui sướng của nhau. Đây là lần đầu tiên cô cùng với cục cưng gặp mặt. Nếu như. . . nếu như có thể, bất luận thế nào Sanh Tiêu cũng sẽ không để Duật Tôn vắng mặt.

Mạch Sanh Tiêu đưa tay lên lau khô nước mắt, bác sỹ bên cạnh đang theo dõi số liệu, cô thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trên màn hình động đậy.

Bác sỹ cười nói: “Em bé làm mặt xấu.”

Trong lòng Sanh Tiêu đau xót không chịu nổi, lại cảm thấy vui mừng, cảm giác phức tạp không thể nào hiểu được.

Cô bối rối nắm lấy vạt áo, người mẹ đều có tâm tư, sợ cục cưng ở trong bụng có chỗ nào không ổn hay không, chân tay nhỏ xíu có đều tốt hay không, khuôn mặt có dễ thương hay không. . . Mạch Sanh Tiêu càng đâm ra lo lắng, cô ban đầu mang thai có dùng qua thuốc, chỉ sợ là để lại di chứng gì đó.

Sanh Tiêu tại màn hình thấy tay của em bé, còn có chân, siêu âm có thể biết được những chi tiết rất nhỏ, lượng hô hấp cũng như nhịp tim của thai nhi cũng được thống kê ra.

Duật Tôn đứng ở cửa, có một đôi vợ chồng ngồi bên cạnh xếp hàng. Người đàn ông lấy ra giấy hẹn giao cho y tá, động tác hẩn thuyên thực trở lại trước mặt vợ mình, chắc là thường xuyên cùng nhau đến đây.

Người mẹ ít nhất cũng mang thai 7 tháng rồi, cô ấy tựa ở ghế, không có đứng lên. Động tác người đàn ông tự nhiên khom lưng, đem dép xỏ vào chân của vợ: “Tiểu tử hôm qua có quậy em không?”

“Là quậy anh mới đúng chứ, nửa đêm lại dỗi bụng, còn muốn anh dậy nấu mì cho em ăn.” Cô gái bàn tay vuốt ve bụng, trong mắt lộ ra niềm hạnh phúc.

“Quậy anh cũng vui.” Người đàn ông đứng dậy, ngồi trở lại bên cạnh vợ: “Như vậy con của mình mới có cơ thể rắn chắc, mai mốt đi học không sợ bị người ta bắt nạt.”

“Làm sao dưỡng thai vậy được!” Người mẹ lấy cùi chỏ nhẹ huých vào cánh tay chồng, cô ta nghiêng đầu sang chỗ khác, lại trông thấy Duật Tôn đang nhìn bọn họ. Cô gái không khỏi đỏ mặt, hờn dỗi vỗ vỗ mu bàn tay của chồng: “Tại anh đó.”

Khỏe miệng cô ấy phác thảo độ cong, nhưng đối với Duật Tôn lại là sự mĩa mai đau đớn nhất, đâm sâu nhất. Hẩn mở to mắt, dường như trông thấy ánh mắt thương cảm của người ngoài.

Hẩn không có những điều này.

Thời gian siêu âm thật lâu, Duật Tôn ở bên ngoài đợi nửa tiếng rồi cũng không thấy Mạch Sanh Tiêu đi ra. Hẩn đi tới hỏi thăm một y tá: “Sao vẫn chưa xong?”

“Siêu âm còn phải theo dõi tổng quát, hơn nữa tùy theo thai nhi mà thay đổi, cho nên bình thường cũng sẽ lâu.” Y tá mỉm cười: “Tiên sinh, ngài nếu không đợi kịp, cũng có thể đi vào, bình thường ba đứa nhỏ cũng vào cùng, có thể nhìn thấy mặt em bé.”

Bàn tay Duật Tôn đặt ở mép cửa bỏ xuống, lại từ từ đưa lên, cuối cùng hẩn không nói tiếng nào mà đứng trở về bên cạnh.

Y tá nhìn chằm chằm, chẳng lẽ bọn họ không phải là vợ chồng?

Mạch Sanh Tiêu nghe tiếng dụng cụ bên cạnh vang lên, một người bác sỹ chịu trách nhiệm theo dõi, người còn lại chịu trách nhiệm ghi chép trên máy tính. Sanh Tiêu không hiểu được những số liệu mà họ nói ra, chỉ đành nhỏ giọng hỏi: “Xin hỏi, cục cưng của tôi có khỏe không?”

“Cô yên tâm, chỉ là cuống rốn quấn hai vòng, nếu như, nếu như đến khi sắp sinh mà còn như vậy, chúng tôi sẽ đề nghị sinh mổ, hiện tại không có chuyện gì, đừng lo lắng.”

Bác sỹ nói một câu như vậy, có thể làm gánh nặng trong lòng Mạch Sanh Tiêu liền được giải tỏa.

“Muốn chụp thai chiếu không?”

Tầm mắt Sanh Tiêu lại nhìn về phía cửa một lần nữa, ánh mắt cô đi xuống, vẻ mặt giống như đang do dự. Việc này hoàn toàn là tự nguyện, không có bắt buộc.

“Hôm nay ba đứa nhỏ không tới sao? Thật đáng tiếc.” Bác sỹ vừa cười vừa nói: “Tôi thấy cô nên chụp đi, trở về cho anh ấy kinh hi.”

Mạch Sanh Tiêu nghiêng mặt qua, nhìn vào màn hình.

Tâm tình cô kích động khó nhận.

Kỳ thật cô cũng biết, Duật Tôn đối với đứa nhỏ này, nhất định cũng yêu thương giống mình. Cô gật gật đầu: “Được.”

Làm xong siêu âm, bác sỹ đưa cho Sanh Tiêu mấy tờ giấy, cô chống người lên, lấy khăn lau bụng sạch sẽ.

Một bác sỹ khác đưa kết quả siêu âm và thai chiếu cho. Sanh Tiêu đưa tay cầm lấy, sống mũi bỗng nhiên cay cay, tầm mắt mông lung nhìn cái gì cũng mờ ảo. Cô ngẩng đầu lên: “Cám ơn.” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài. Mạch Sanh Tiêu đi ra đến cửa, trông thấy ngoài kính mờ, thân ảnh người đàn ông vẫn đứng sững ở vị trí cũ. Cô lau chùi hết nước mắt trong khóe mắt, cầm thai chiếu nhét vào túi xách, sau đó mới mở cửa.

Duật Tôn nghe được động tĩnh, tấm lưng thẳng tắp xoay lại: “Xong rồi?”

“Ừ.” Mạch Sanh Tiêu hướng về phía y tá bên cạnh mỉm cười, cô đi đến cửa thang máy, cố hết sức tháo đôi dép y tế ra, ném vào thùng rác.

“Còn kiểm tra gì nữa không?”

“Còn đi kiểm tra sức khỏe tiền sinh sản.”

“Có phải xếp hàng đăng ký không để anh đi.”

“Không cần.” Mạch Sanh Tiêu ưỡn bụng đi về phía trước, cô đi rất chậm: “Kỳ thật anh không đi theo giúp thì tôi cũng có thể làm, tôi quen đi một mình rồi.”

Duật Tôn không ngăn được một nhát dao đâm vào lòng: “Sanh Tiêu, em tàn nhẫn như vậy sao?”

Mạch Sanh Tiêu đi đến cửa phòng kiểm tra sức khỏe, giọng nói của cô bình thản, giọng nói nhỏ nhẹ chậm rãi: “Tôi chỉ sợ anh công việc bận rộn.”

Sanh Tiêu đi vào, bên trong có nhiều phụ nữ mang thai, đàn ông không được vào.

Bác sỹ nhìn kết quả siêu âm của Mạch Sanh Tiêu, cho cô nằm trên giường, sau khi đứng lên lại đo thể trọng và huyết áp, làm toàn bộ những kiểm tra, khi rời bệnh viện cũng đã qua giờ cơm trưa.

Sanh Tiêu bụng đói kêu vang, bữa sáng cô ăn không đủ, vừa rồi lại bị rút máu kiểm tra nên bây giờ đầu váng mắt hoa.

“Dì Hà buổi trưa không về Ngự Cảnh Viên, anh dẫn em đi ăn bên ngoài.”

“Ừ.” Mạch Sanh Tiêu đối với ăn uống cũng thoải mái, cho dù là mang thai cũng không có khó đáp ứng, bình thường cũng muốn ăn chút gì, phần lớn thời gian là rất tùy ý.

Duật Tôn đưa Sanh Tiêu đến một nhà hàng, khách sạn gì đó rất đẹp, chỗ này không khí tốt. Duật Tôn đã từng đến đây nên đoán là Sanh Tiêu sẽ thích.

Nhà hàng trong đại sảnh, có hai nhân viên phục vụ đang biểu diễn hoa thức châm trà, phối hợp với bối cảnh âm nhạc, động tác thành thạo và đẹp mắt.

Mạch Sanh Tiêu thích ngồi ở vị trí gần cửa sổ. Duật Tôn giở thực đơn ra, nhân viên phục vụ tiến đến châm trà.

“Cho cô ấy một ly nước ấm.” Mới từ bệnh viện đi ra, khẳng định là sẽ khát nước.

“Vâng.” Nhân viên phục vụ đáp.

Mạch Sanh Tiêu đem tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ, tay phải Duật Tôn nâng chén trà lên: “Kiểm tra xong có khỏe không?”

Sanh Tiêu nhìn thấy phía ngoài đông người tấp nập, có người rất vội vàng, có người lại nhàn nhã bước chậm chân, có lẽ vì từng người có mục đích khác nhau nên tâm tình cũng sinh ra khác biệt.

Ánh mặt trời xuyên qua dây trúc chiếu vào, bị chia thành từng khe sáng đều nhau, đến được Mạch Sanh Tiêu thì như tỏa sáng óng ánh trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cô quay mặt lại, cùng chạm vào tầm mắt của Duật Tôn: “Rất tốt.”

“Sanh Tiêu, em có lo lắng không?”

Mạch Sanh Tiêu mở miệng hỏi: “Lo lắng điều gì?”

“Lúc sinh con.”

“Không lo lắng.” Mạch Sanh Tiêu tiếp nhận ly nước lọc mà nhân viên phục vụ đưa tới. Kỳ thật không lo lắng mới là lạ. Lúc cô vừa mới mang thai thường xuyên gặp ác mộng, cô chỉ sợ ngày nào đó không có ai ở bên cạnh, chỉ có một mình cô, nếu đột nhiên đau bụng thì phải làm sao bây giờ?

Duật Tôn chợt cảm thấy bất lực, hần một mỗi rã rời dựa vào thành ghế. Hần không ngờ Mạch Sanh Tiêu nói vĩnh viễn không tha thứ cho hắn, lại dùng cách này giày vò hắn như vậy, lắng trị hắn, hết lần này đến lần khác bỏ mặc hắn, quay đầu đã bước đi.

Món ăn rất nhanh được dọn lên bàn, một đĩa bắp nướng đặt bên Duật Tôn.

Hần biết rõ đây là món Sanh Tiêu thích ăn, người đàn ông cầm lấy đôi đũa, gấp một miếng vào trong chén cô.

Trước mắt chợt lóe lên, chân mày Duật Tôn đột nhiên nhíu chặt. Phản ứng đầu tiên của hắn chính là bị phóng viên theo dõi. Mạch Sanh Tiêu trông thấy sắc mặt hắn hung ác nham hiểm đến dọa người. Duật Tôn thu tay lại, đã nhìn thấy một cô gái tướng mạo đoan chính chân thành bước đến: “Xin chào.” Cô ấy đem hình chụp đưa cho Duật Tôn: “Đây là ảnh gia đình của anh, thực xin lỗi, không có sự đồng ý của hai người. Tôi ngồi ở đằng kia liền chú ý tới bên này, máy chụp hình tôi thường mang theo bên mình, khi nào thấy có cảnh tượng gì đáng giá, tôi sẽ không do dự mà chụp một bức.”

Duật Tôn nhìn thấy bức ảnh, u ám trong mắt khi đối diện với bức hình đã từ từ tản đi.

Trong hình chụp, Mạch Sanh Tiêu yên lặng giương nhẹ cằm, Duật Tôn vừa vặn cầm đũa, góc độ chụp rất chuẩn, còn có thể thấy bụng của Sanh Tiêu.

Duật Tôn siết chặt một góc, khóe miệng không khỏi nhẹ cười, hình thức như vậy, cho đến tận bây giờ, hắn, Sanh Tiêu và cực cùng mới có một tấm ảnh chung duy nhất.

“Tấm hình này, tôi muốn.” Người đàn ông này đến thỉnh cầu mà luôn bá đạo như vậy.

“Anh cứ giữ đi.” Cô gái cười nói.

Mạch Sanh Tiêu nhìn vào cô gái bên cạnh, quần áo của cô ấy rất có thẩm mỹ, nửa người trên là chiếc áo trắng thêu hoa, tay ngắn, có đai lưng càng thêm có điểm nhấn: “Cô là chủ nhân ở đây sao?”

Cô gái nâng bình trà lên rót vào trong chén trà cho Duật Tôn, lại cho nhân viên phục vụ mang tới một bình nước lọc: “Nhà hàng này là ông xã mở cho tôi, mấy năm trước tôi bận việc. . . việc buôn bán, ngày ngày bận đến mức không quan tâm ăn uống. Về sau chồng tôi mở nhà hàng ở đây, đến bữa là gọi tôi đến ăn cơm. Có đôi khi bận quá đi không được, anh ấy liền tự mình đem đến văn phòng cho tôi.”

Mạch Sanh Tiêu nheo mắt lại, không khỏi tán dương: “Cô thật hạnh phúc.”

Cô gái tính tình cởi mở, cười vui vẻ: “Cô nhìn tôi bây giờ, chắc chắn sẽ không nghĩ đến trước kia tôi đã mắc bệnh nặng, đau dạ dày, thật may là còn cơ hội để chữa trị.” Cô gái vén mái tóc dài ra sau tai: “Sau chuyện đó, tôi liền thay đổi công việc, cô xem này. . .”

Mạch Sanh Tiêu nhìn theo n

gón tay của cô ấy, trông thấy cách đó không xa có những câu thơ và ảnh chụp trên tường: “Đó đều là tôi cùng ông xā đến các thắng cảnh du lịch mà chụp ảnh, chúng tôi bây giờ chẳng khác nào đang hưởng thụ cuộc sống. Khách đến đây ăn cơm mà có thích, tôi cũng sẽ tặng họ một câu thơ.”

Mạch Sanh Tiêu nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn. Trông thấy đôi môi cô gái cử động: “Say những lúc khi ta đắc ý, dưới trăng vàng chóe dễ chén không”

Sanh Tiêu đọc theo một lần, ngẫm ra, lại có chút chua xót.

“Không dám quấy rầy hai người nữa, mời dùng bữa.” Cô gái cầm lấy máy chụp hình, lại trở về trước quầy.

Sanh Tiêu gấp lên nắp nướng trong chén, cô không xem hình chụp trong tay của Duật Tôn, cũng không tước đoạt quyền lợi này của hắn, Mạch Sanh Tiêu cúi đầu xuống ăn. Duật Tôn vẫn chưa động đũa, thân thể hắn nghiêng về phía sau, lấy bóp từ trong túi ra, đem ảnh chụp nhét vào.

Ngón cái tay trái của Duật Tôn rơi vào giữa hình chụp, chỗ bụng của Sanh Tiêu. Cũng chỉ có cơ hội này, hắn mới có thể cùng cục cưng gặp mặt một lần, mới có thể sờ đến hơi thở đang tồn tại của con yêu.

Mạch Sanh Tiêu nhìn về phía động tác của người đàn ông, cô nắm chặt đôi đũa trong tay, lại giả vờ cái gì cũng không thấy, cúi đầu xuống thấp hơn.

Ăn xong, Sanh Tiêu vẫn nhìn thấy đôi đũa của Duật Tôn vẫn ở nguyên đấy, tựa hồ như cũng không động tới.

Xuyên qua hành lang, Mạch Sanh Tiêu đứng xem tranh trên bức tường trước mặt, cô ngấm nhìn, sau đó cất bước đi ra ngoài.

Cuộc sống đắc ý, cô còn có lúc đắc ý sao?

Mạch Sanh Tiêu biết rõ, Duật Tôn sống không tốt, cô cũng sống không tốt. Nhưng chỉ có như vậy, cô mới cảm thấy là hắn và cô sẽ cùng đi trên một con đường đen tối vô tận. Tựa như lúc cô và Đào Thần bị hắn dồn vào đường cùng vậy.

Khi đó, cô có Đào Thần ở bên cạnh. Mạch Sanh Tiêu vẫn môi, lộ ra nụ cười trào phúng, bây giờ cô lại ở cùng Duật Tôn.

Trở lại Ngự Cảnh Viên, dì Hà còn chưa trở về. Mạch Sanh Tiêu lên đầu, cô nhìn thấy người đàn ông cũng không lên theo, lúc này mới lấy ra chiếc chìa khóa mở tủ đầu giường.

Đây là cái ngăn nhỏ của riêng cô, kéo ngăn kéo ra, bên trong có một đôi giày.

Đây là ngày Duật Tôn mua đồ dùng cho em bé nhưng cô đã bắt trả lại tất cả, cô đã lén giấu đi mỗi cái này. Mạch Sanh Tiêu lấy giày ra, đặt ở trong lòng bàn tay, thật nhỏ bé, chỉ có bằng một nửa bàn tay của cô. Ngón tay trên mũi giày khê vuốt, khóe miệng cô trong vô thức mỉm cười. Mạch Sanh Tiêu đem giày cất đi, bên trong còn có cuốn nhật ký bìa đỏ, là cô chuẩn bị sau khi mang thai. Sanh Tiêu viết nhật ký cũng giấu Duật Tôn, không muốn cho hắn biết.

Mạch Sanh Tiêu mở khóa kéo túi xách ra, cô cầm lấy thai chiếu của cục cưng. Cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân, lúc này mới đem thai chiếu nhét vào trong ngăn kéo, khóa lại.

Vừa mới rút chìa khóa ra thì Duật Tôn đi vào.

Dì Hà chưa đến tối đã trở về Ngự Cảnh Viên. Biết rõ hôm nay Sanh Tiêu khám thai nên cố ý làm một bàn ăn phong phú.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trước bàn ăn, dì Hà dọn từng món bày lên bàn: “Sanh Tiêu, cô khám thai có khỏe không?”

“Có, rất tốt.”

“Thai vị chuẩn không?”

“Chuẩn.” Mạch Sanh Tiêu cũng không nói đến chuyện cuống rón quần cổ: “Bác sỹ nói là thể trọng của con tăng lên có chút nhanh.”

“À! Đừng nghe các cô ấy nói mò.” Dì Hà khoát tay một cái nói: “Lúc tôi mang thai, bộ dạng về sau mới gọi là dọa người, một tháng 4kg, về sau vẫn chưa gầy xuống được.”

Tóc Mạch Sanh Tiêu đã dài hơn, cô không có cắt thêm lần nào nữa. Sợi tóc cô mềm mại, không có vẻ nào là không hợp, ngược lại còn tăng thêm phần nữ tính.

Sanh Tiêu điều chỉnh tư thế ngồi xuống, không dám khom người, sẽ rất khó chịu.

“Đúng rồi, Ân Ân lần trước có nói chuyện thai chiếu, Sanh Tiêu, cô siêu âm thế nào? Cho tôi xem một chút.”

Mạch Sanh Tiêu gầy gầy đôi đũa trong chén, kỳ thật cô cũng không muốn gạt dì Hà, nhưng mấy chữ đến miệng lại lẩn tẩn, hay là không nói ra: “Không có thai chiếu.”

“Thật đáng tiếc mà, nếu không giữ lại làm kỷ niệm cũng tốt.”

Duật Tôn ngồi ở bên cạnh, hiểu rõ ý tứ của Sanh Tiêu, không có thai chiếu, cũng là hẳn không được thấy. Dù cho sau khi sinh ra cũng thấy con, nhưng ý nghĩa đã không trọn vẹn.

Bụng lớn dần lên, mỗi ngày đều mệt chết đi. Có đôi khi đi lên vài bậc thang cũng làm tim đập rộn lên. Mạch Sanh Tiêu gọi điện thoại cho Thư Diễm, cô ấy đang bình phục tại nhà, nên Thư Diễm cũng không muốn Sanh Tiêu đến. Nhưng mạch Sanh Tiêu không an tâm, Thư Diễm lúc này mới dặn dò, trên đường đi nhất định phải cẩn thận.

Dì Hà đi mua giỏ trái cây và hoa tươi rồi bắt xe taxi, Mạch Sanh Tiêu ấn chuông cửa, rất nhanh đã có người mở ra.

Lúc này khí trời rất nóng, Mạch Sanh Tiêu mặc đầm bầu dài, đeo đội một cái nón rộng vành màu trắng: “Thư Diễm đâu?”

Mở cửa là bảo mẫu: “Đang ở trong vườn ạ.”

“Dì Hà, dì giúp con đem đồ vào đi.”

“Được.”

Mạch Sanh Tiêu đi vào trong hoa viên, cuối tháng 7 trời nóng có thể xuyên qua da. Sanh Tiêu nâng cái bụng bự, trông thấy Thư Diễm cách đó không xa.

Tang Viêm cố ý cho cô tập giữ xà kép, Thư Diễm đứng vững, đang từ từ dịch đi từng bước.

Sanh Tiêu ngừng thở, trông thấy Thư Diễm đang cố hết sức nâng bẹn đùi phải bị thương lên, cô ấy mặc quần dài, sau khi lắp chân giả, người bình thường khó có thể nhận ra.

Thời gian thích ứng chân giả vô cùng đau đớn, sau khi thuốc gây tê mất tác dụng thì còn đau hơn nữa. Thư Diễm tay vịn xà đơn, cô cúi người xuống, mồ hôi theo gương mặt rơi xuống, áo thun đã ướt đầm và áp sát trên người. Thư Diễm giơ tay lên lau lau mặt, mới thở gấp ra mấy hơi, lại uốn thẳng sống lưng, chân phải kiên cường bước ra.

Mắt Mạch Sanh Tiêu thấy cô ấy đi ra một bước, trong lòng vô cùng kích động, không có lời nào có thể hình dung được.

Thư Diễm buông tay ra, cả người muốn ngã xuống, may mắn là cô ấy kịp thời bám lấy xà đơn bên cạnh.

Mạch Sanh Tiêu sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng bước đến.

“Thư Diễm.”

Không đợi cô đỡ dậy, Thư Diễm phải dựa vào sức mình đứng lên. Mạch Sanh Tiêu trông thấy mặt mũi cô ấy trần đầy mồ hôi, đầu tóc đều ướt, giống như mới ngâm mình trong nước vậy: “Trời nóng như vậy, cậu không sợ bị cảm nắng sao?”

“Nơi này có cỏ, té cũng sẽ không đau mà.”

Mạch Sanh Tiêu vịn lấy cánh tay của cô ấy: “Nhìn thấy cậu có thể đứng lên được, tớ thật sự rất vui.”

“Sanh Tiêu, không bao lâu nữa, tớ lại muốn cậu đi dạo phố với tớ.” Thư Diễm kéo chiếc xe lăn bên cạnh ngồi lên, hai người cùng nhau đi đến chiếc ô che nắng.

Mạch Sanh Tiêu tháo nón xuống, bỏ lên trên bàn.

“Sanh Tiêu, cậu 8 tháng rồi phải không?”

“Ừ, dự tính ngày sinh còn 1 tháng nữa.”

“Vậy, tớ phải uống rượu mừng tiệc đầy tháng của cục cưng nhà cậu trước rồi.”

“Hôn lễ định ngày rồi sao?”

Thư Diễm lắc đầu: “Tớ không muốn ngồi trên xe lăn mà lấy anh ấy, chờ sau khi thích ứng được, chúng tớ sẽ cử hành hôn lễ ngay.”

“Vậy thì tốt quá, đến lúc đó tớ sinh con xong, có thể cùng cậu đi mua đồ, không như bây giờ, đi đường mà thở gấp lợi hại.”

Thư Diễm cầm lấy đồ uống ướp lạnh đưa cho cô: “Sanh Tiêu.”

“Sao?”

“Cậu cùng Duật Tôn. Chẳng lẽ cậu định cứ tiếp tục như vậy sao?”

Mạch Sanh Tiêu tầm mắt nhìn về phía đặt xà kép kia, trời nóng, ngay cả lòng người cũng cảm thấy bức bối: “Thư Diễm, cậu nói xem tớ còn có thể làm gì?”

Thư Diễm biết rõ vấn đề này rất nhạy cảm, đụng chạm vào nỗi đau của Sanh Tiêu. Cô cũng muốn không quan tâm. Nhưng Thư Diễm thật lòng muốn tốt cho cô, không muốn Mạch Sanh Tiêu sống quá cực khổ: “Tớ hỏi cậu một câu, cậu trả lời thật lòng cho tớ biết được không?”

Sanh Tiêu đầu tiên là cắn chặt môi, cô suy nghĩ một lát rồi gật gật đầu.

“Cậu có yêu Đào Thần không?” Thư Diễm không có quanh co lòng vòng, thậm chí có thể nói, cô ấy hỏi thẳng không hề nhân nhượng.

Mạch Sanh Tiêu chỉ có thể đáp là Có hoặc Không.

Sanh Tiêu suy nghĩ một lát, không trả lời vào thẳng vấn đề: “Hạnh phúc không phải chỉ dựa vào yêu mà thành.”

“Tớ đồng ý với cậu.” Thư Diễm gật đầu nói: “Nhưng cuộc đời này thiếu hụt tình yêu thì còn có thể hạnh phúc sao?” Cô nhìn vào Mạch Sanh Tiêu: “Đúng vậy, có lẽ là có thể sống thanh thanh đạm đạm, bình bình phàm phàm, nhưng nếu phải lựa chọn, tớ tình nguyện oanh oanh liệt liệt.”

Cho nên, Thư Diễm mất một chân cũng không hối hận.

Sanh Tiêu đem tầm mắt rời xa, mũi có chút chua xót.

“Sanh Tiêu, nếu như Duật Tôn không lại xuất hiện, tớ cũng hy vọng là cậu và Đào Thần có thể sống tốt. Tớ biết rõ cậu rất khó để đối mặt với những tổn thương trước kia, nhưng mà. . .” Tiếng nói Thư Diễm dừng lại, cô thở dài: “Các cậu đã có con, chẳng lẽ cậu thật sự muốn làm cho đứa nhỏ về sau lớn lên mà thiếu thốn tình thương của cha nó sao? Sanh Tiêu, cậu không ngừng khát khao có một gia đình trọn vẹn, có cha, có mẹ. Nhưng cậu hỏi đứa nhỏ trong bụng một chút đi, nó không phải cũng muốn có cha sao? Cậu không thể ích kỷ mà nói với nó rằng, con yêu, có mẹ yêu con như vậy là đủ rồi. Không thể nào, tình yêu là không thay thế được.”

“Thư Diễm, cậu đừng nói nữa.”

Thư Diễm kéo tay của cô qua: “Sanh Tiêu, cậu buông bỏ đi, đừng để ình áp lực quá lớn.”

Thư Diễm cũng biết, cô không có trải qua đau khổ như Mạch Sanh Tiêu. Tang Viêm không có ngoại tình, cô cũng không phải xa xứ hèn mọn mà sống, càng không gặp một người muốn che chở ỉnh cả đời rồi lại chia lìa xa cách. Mấu chốt là, Sanh Tiêu trong lòng còn đè nặng việc Đào Thần mất tích. Thư Diễm nghĩ, nếu cô thật sự gặp phải, khả năng cũng sẽ như vậy, nhưng cô cũng chỉ biết khuyên bảo Sanh Tiêu. Nguyên nhân chỉ có một, cô muốn Mạch Sanh Tiêu sống thật tốt.

“Thư Diễm, cậu đừng lo lắng chuyện của tớ nữa. Yêu tâm, tớ rất khỏe. Bây giờ còn có con nhỏ, tớ mỗi ngày đều nghĩ tới việc gặp con, còn có 1 tháng nữa, thật rất vui.”

Thư Diễm nắm chặt tay Mạch Sanh Tiêu: “Chúng ta cùng nhau cố gắng lên, đồ đáng ghét, cố gắng lên! ”

Ngồi trên xe taxi trở về, Sanh Tiêu dựa mặt vào cửa kính xe, giống như đang suy nghĩ chuyện gì, dĩ Hà cũng không dám quấy rầy. Đến nhà, Mạch Sanh Tiêu đi thẳng lên lầu, sắc mặt cũng không tốt.

Một tháng cuối trôi qua rất chậm, Sanh Tiêu nằm cảm thấy kh

ông thoải mái, ngồi cũng không thoải mái. Cô xuống lầu ăn điểm tâm, đang khi đi qua phòng khách.

Duật Tôn cầm không ít giấy tờ đi đến: “Sanh Tiêu, hay là sinh mổ đi.”

Mạch Sanh Tiêu lúc này sợ nhất nghe được chuyện sinh mổ hay sinh thường, trong lòng cô vô thức có chút sợ hãi: “Tại sao?”

“Anh có hỏi qua Từ Khiêm, sinh mổ đối với đứa trẻ và người lớn đều không có ảnh hưởng gì. Đến lúc đó, anh sẽ liên lạc với bác sỹ tốt nhất.” Duật Tôn sợ nhất là cảm giác chờ đợi lo lắng ở bên ngoài. Hắn nghe qua không ít trường hợp, bởi vì thời gian sinh sản quá lâu mà làm cho đứa nhỏ cùng mẹ gặp nguy hiểm.

Trên đơn kiểm tra sức khỏe của Mạch Sanh Tiêu cũng có nói, cục cưng bị cuồng rồn quần cổ, mà thêm thai vị không cho phép. Bác sỹ nói đến lúc đó cũng khó có thể sinh thường.

Về phần vú nuôi, Duật Tôn đã sớm tìm được. Hắn cứ việc không nói nhưng ai mà không nhìn ra được phần kích động trên mặt hắn chứ. Đúng vậy, lo lắng chờ đợi mấy tháng như vậy, cũng không biết lúc thấy mặt, cục cưng sinh ra sẽ có bộ dáng gì?

Duật Tôn có được sự đồng ý của Sanh Tiêu, lập tức an bài chuyện bác sỹ.

Bệnh viện là của nhà Từ Khiêm, mặc dù là tư nhân nhưng phương tiện hiện đại, hoàn cảnh tốt.

Mạch Sanh Tiêu nửa tháng trước đã bắt đầu chuẩn bị quần áo em bé, sữa bột, tã không thấm.
Tóm lại là những gì cần đến, cô đều soạn hết vào trong túi, sợ đến lúc đó luống cuống tay chân, sẽ quên mất thứ này thứ nọ.

Tay vừa được thông thả thì thời gian còn có một tuần.

Mạch Sanh Tiêu từ toilet ra, thần sắc cô lo lắng trở lại trên giường, lại đem đèn tắt đi. Vừa rồi ở trong nhà tắm, cô phát hiện một chút máu, Sanh Tiêu nằm thẳng trên giường, lúc này bụng không có phản ứng. Duật Tôn nghiêng người lại, trong bóng đêm nhìn về phía Sanh Tiêu.

Đến nửa đêm, Mạch Sanh Tiêu hình như cảm giác được một hồi đau đốn co rút nhẹ, cô mở to hai mắt, trằn trọc nhiều lần không ngủ được.

Cô đoán đứa nhỏ có thể sẽ không đợi được đến ngày hẹn sinh mổ, nó nghịch ngợm hiếu động, nhất định là muốn sớm được sinh ra.

Mạch Sanh Tiêu nhìn qua ngoài cửa sổ, cô hy vọng trời nhanh sáng hơn bất cứ lúc nào hết. Bàn tay Sanh Tiêu ở trên bụng nhẹ nhàng mát xa. Cô lo lắng kéo căng dây thần kinh, nhưng cũng chưa nói cho Duật Tôn đang nằm ở bên cạnh.

—

132. Chương 132: Làm Cha Mẹ

Đau bụng sinh cũng không phải là rất rõ ràng, mỗi hai giờ sẽ khê đau nhức một chút.

Mạch Sanh Tiêu xoa bụng, nằm thẳng ở trên giường không có nhúc nhích.

Bầu trời nổi lên dải màu trắng, cô nghe được Duật Tôn bên cạnh trở mình, hình như muốn rời giường. Mạch Sanh Tiêu ngó ra ngoài cửa sổ, chờ người đàn ông trở ra khỏi phòng tắm thì ngày đã rạng sáng.

Hắn đứng ở trước tủ quần áo lựa chọn y phục, ngón tay thon dài lướt qua hàng áo sơ mi. Mạch Sanh Tiêu nhìn qua người đàn ông đưa lưng về phía cô, hắn cúi đầu ngủ, lộ ra tấm lưng trần tinh trắng. Sanh Tiêu miễn cưỡng chống thân lên, trong lòng vừa mong đợi lại vừa lo lắng.

Duật Tôn lấy áo màu phấn nhạt, rất kén màu sắc, hắn xoay người, lại trông thấy Mạch Sanh Tiêu thỉnh thoảng đứng ở sau lưng hắn.

“Hôm nay anh có khả năng đến tối mới về vì có một buổi tiệc quan trọng.”

Người đàn ông lấy áo sơ mi mặc lên người, Sanh Tiêu thấy hắn khấn trương, cô mới mở miệng nói: “Không đi có được không?”

Duật Tôn vẽ mặt nghi hoặc, bởi vì Mạch Sanh Tiêu cũng không can thiệp vào chuyện của hắn: “Vì sao?”

“Bụng tôi có cảm giác đau, khả năng muốn sinh.”

Động tác trên tay Duật Tôn ngừng lại tại nút cài tay áo, hắn liền giật mình, rất nhanh đã kịp phản ứng, hắn thu tay lại, ống tay áo bên trái như vậy mà bung ra: “Đáng chết! Chuyện khi nào?”

“Tối hôm qua, sau nửa đêm.”

“Làm sao mà em không chịu nói sớm?” Người đàn ông vẽ mặt lo lắng, đứng tại chỗ chân tay lại có chút luống cuống.

“Tôi đau bụng sinh cũng chưa rõ ràng, với lại ở bệnh viện buổi tối thì chẳng phải là không có bác sỹ sao?”

“Em thật ngốc!” Giọng nói của Duật Tôn không nặng nề trách móc: “Anh muốn họ đến lúc nào, họ chậm một giây cũng không dám.”

Mạch Sanh Tiêu hai tay đặt tại phía sau lưng, Duật Tôn gấp rút nâng đỡ cô xuống lầu: “Sao vậy, đau dữ dội sao? Anh sẽ đưa em đến bệnh viện.”

“Giờ lại không thấy đau.”

Hai người đi tới phòng khách, dì Hà đang chuẩn bị bữa sáng: “Duật Thiếu, Sanh Tiêu, hôm nay dậy thật sớm, tôi.”

“Dì Hà, Sanh Tiêu muốn sinh, nhanh đi chuẩn bị đồ đạc mang lên xe.”

“Sao?” Dì Hà đầu tiên là cả kinh: “Oh, vâng vâng vâng.”

Mạch Sanh Tiêu nâng cao cái bụng: “Tôi còn đang mặc đồ ngủ.”

“Giờ không quản được nhiều như vậy.” Bàn tay Duật Tôn dán chặt lên thắt lưng Sanh Tiêu: “Dù sao mặc đồ ngủ cũng có thể đi ra ngoài.”

Nhờ trước đó vài ngày Mạch Sanh Tiêu đã bắt tay vào chuẩn bị, nên dì Hà ôm hai túi đồ lớn bỏ vào vali phía sau, bà cùng Sanh Tiêu ngồi ở ghế phía sau: “Sao rồi? Có phải cảm giác được đau bụng sinh rồi không?”

“Vâng, hiện tại không sai biệt lắm, cách một tiếng đồng hồ sẽ đau thắt phía dưới.”

“Đừng lo lắng quá, không có chuyện gì đâu. Có vài người cảm thấy đau nhức, một ngày một đêm còn chưa sinh được đứa nhỏ. Nếu mà đau bụng cứ chừng 3 phút một lần, đó mới là gấp.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, cô lo lắng nắm chặt tay. Cảm giác được cục cứng trong bụng đang không thể chờ đợi được mà muốn ra ngoài. Cô khó nén được hưng phấn, nhưng dù sao cũng là lần đầu sinh

con. Trời sinh cảm giác sợ hãi làm ánh mắt cô bàng hoàng. Duật Tôn nhìn xuyên qua kính chiếu hậu nhìn kỹ vẻ mặt Sanh Tiêu: “Không có chuyện gì, sinh mổ không có nguy hiểm đâu.”

Mạch Sanh Tiêu đối với ân cần của hắn cũng không bỏ ngoài tai ngoài mắt nữa: “Tôi không sợ, chỉ có chút ít nóng lòng.”

Dì Hà ở bên cạnh khẽ cười: “Lần đầu tiên đều như vậy, chờ mình trải qua rồi có thể hiểu được. Niềm vui nhất của cuộc đời chính là gì, còn không phải là chờ đón con mình sinh ra sao! ”

Mạch Sanh Tiêu trầm mặc không nói, Duật Tôn cũng nghiêng đầu lại, chuyên tâm lái xe.

Đi vào bệnh viện của Từ Khiêm, phòng giải phẫu tốt nhất đã được chuẩn bị. Bác sỹ gây mê, kể cả chuyên gia phụ khoa đều đã đứng chờ, Từ Khiêm mặc áo khoác trắng đứng ở cửa phòng mổ, Mạch Sanh Tiêu đang ở trong phòng bệnh làm các bước chuẩn bị.

May là Sanh Tiêu vẫn chưa ăn bữa sáng, cô nằm ở trên giường bệnh, được hai người hộ công đẩy đến phòng giải phẫu.

Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy trên đỉnh đầu có một chiếc đèn nhỏ sáng ngời bật lên, Duật Tôn cùng Từ Khiêm ngồi ở cửa, nghe được động tĩnh, Duật Tôn đứng dậy sai bước đến bên cạnh Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu lúc này đã thay đổi y phục, Duật Tôn nắm chặt tay của cô. Sanh Tiêu không có đẩy ra, hai người nhìn nhau một lát, hộ công cũng ngừng lại.

Duật Tôn buông lỏng tay, nhìn theo Mạch Sanh Tiêu bị đẩy vào.

Cửa, đóng kín lại.

Đáy lòng Duật Tôn bỗng dưng khấn trương lên, thần sắc hắn lo nghĩ ngời xuống. Từ Khiêm thấy thế, hai tay bỏ vào túi áo ngồi vào bên cạnh hắn: “Cậu vì sao không vào cùng?”

Từ Khiêm mất thấy người đàn ông sắc mặt trắng bệch, cả khuôn mặt tựa hồ cũng chìm vào một loại u ám bi thương thảm thiết và đấu tranh tư tưởng. Tay phải Từ Khiêm nhẹ đặt lên đầu vai của hắn: “Tôn?”

Duật Tôn nhú chân mày, sống mũi thẳng tắp có chút nhăn lại: “Cậu có thể tận mắt nhìn người phụ nữ của mình bị người ta rạch bụng ra sao?”

Từ Khiêm giật cả mình, tiện đà khinh miệt: “Tở thèm vào, ở trong bệnh viện của tứ phương tiện đều là tốt nhất, như thế nào mà bị cậu đánh đồng vào lò mổ heo vậy, cậu có biết thưởng thức hay không?”

Tóm lại, Duật Tôn nhớ tới hoàn cảnh như vậy, toàn thân sẽ đau đớn đến run rẩy, đâm sâu vào xương cốt. Hắn nhắm lại đôi mắt sắc bén, trong hành lang thoáng mát hài lòng, hơn nữa có mấy điều hòa, hướng chỉ lại là sáng sớm, sẽ không cảm thấy nóng nực. Nhưng Duật Tôn ngay cả thái dương cũng đều là mồ hôi, trong bàn tay lại càng thêm ướt át khó chịu.

Cửa phòng phẫu thuật đối diện đột nhiên mở ra, một người đàn ông mặc áo vô trùng lao ra ngoài, hắn như không còn nhận thức được mà loang quanh tìm kiếm gì đó. Duật Tôn mở mắt ra, chỉ thấy hắn nhanh chóng chạy đến đằng kia, lại tiếp tục tìm thùng rác mà nôn mửa kịch liệt.

Y tá ở phía sau chạy tới cửa: “Này, anh không cắt dây rốn sao?”

Y tá thấy bộ dáng kia của người đàn ông, cũng đành chịu: “Thiệt thòi đều là phụ nữ chúng ta, vậy sao đàn ông đứng ở bên cạnh xem cũng chịu không nổi?” Nói xong, xoay người đi vào phòng giải phẫu.

Duật Tôn nghe vậy, khuôn mặt có thể làm điên đảo chúng sinh càng phát ra trắng bệch đến dọa người.

Mạch Sanh Tiêu nằm co lại giường bệnh, bác sỹ gây mê chuẩn bị tiêm thuốc tê cho cô: “Hai chân co hết sức lên, đầu gối đẩy lấy cằm.”

Sanh Tiêu nghiêng người lại, cảm giác được thuốc tê theo xương sống chảy vào người, cô rất nhanh bị mang lên bàn giải phẫu. Mạch Sanh Tiêu nằm một lúc mới phát hiện là nửa người dưới đã không thể nhúc nhích.

Dịch truyền lạnh như băng từng chút một theo mạch máu của tay chảy vào trong cơ thể, Sanh Tiêu không nhìn thấy các động tác ở nửa người dưới, cô nắm chặt hai tay, bác sỹ gây mê bên cạnh thấy thế liền cùng cô nói chuyện: “Có phải lo lắng lắm không? Không sao đâu, chỉ là tiểu phẫu thôi, khoảng một giờ là có thể ổn.”

Cả trái tim Mạch Sanh Tiêu như bị treo lên: “Giải phẫu bắt đầu rồi sao?”

“Bắt đầu rồi.”

Cô lúc này mới thở ra.

Bác sỹ gây mê ở bên cạnh muốn dời đi sự chú ý của cô, khoảng 15 phút sau, Mạch Sanh Tiêu chỉ cảm thấy có người đang dùng sức lôi kéo gì đó. Tầm mắt của cô nhìn về phía phiên cửa chính đang đóng chặt, lúc này lại hy vọng có người cùng cô, dù là đứng ở bên ngoài cũng tốt.

“Cô thích con trai hay con gái?”

Sanh Tiêu nhếch môi: “Tôi đều thích cả, con trai hay con gái đều tốt.”

“Oaaaaa. . .”

Mạch Sanh Tiêu xoay mình cảm thấy cả thân thể được buông lỏng, nương theo tiếng khóc trong trẻo vang dội rồi lại nỉ non, cô nghe được bác sỹ nói: “Chúc mừng cô, là một bé trai.”

Sanh Tiêu kiềm lòng không được, nước mắt chảy ra. Cô bắt đầu nghẹn ngào, bác sỹ đem em bé ôm đến bên cạnh. Duật Tôn nghe thấy tiếng khóc truyền đến từ bên trong, đầu còn ngời yên được nữa, hần đứng dậy đi đến cửa.

Từ Khiêm nhắc nhở: “Đừng nóng vội, sẽ ôm ra ngay lập tức mà.”

Bác sỹ đem tấm rửa sạch sẽ vết máu trên người em bé, quần khăn kỹ lưỡng ôm đến trước mặt Sanh Tiêu: “Nào, để mẹ hôn bé nào.”

Khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu đầy nước mắt: “Con yêu, con yêu.”

“Oa oa oaaa. . .”

“Tốt lắm, ba ba ở bên ngoài cũng lo lắng chờ đợi, đi ra ngoài để trông thấy ba ba nào.”

Sanh Tiêu mắt nhìn thấy bác sỹ ôm em bé ra khỏi phòng giải phẫu, cô che miệng ý vị khóc lên. Cô nghĩ, loại cảm giác này nếu không đích thân cảm nhận qua, ai cũng không có hiểu được vì sao tim đập nhanh. Bác sỹ gây mê giúp cô lau nước mắt: “Đừng khóc, khóc sẽ xấu con mắt, sinh con là chuyện vui nhất mà.”

Mạch Sanh Tiêu không ngừng gật đầu: “Vâng.”

Cửa phòng giải phẫu bị mở ra, Duật Tôn còn chưa thấy rõ bóng người đã liền thẳng bước về phía trước: “Mẹ và con cũng không có chuyện gì chứ?”

“Vâng, đều tốt cả, chúc mừng Duật thiếu, là một chàng trai.” Bác sỹ đưa tờ danh sách trong tay cho hần: “Mời ký tên.”

Duật Tôn cầm lấy bút, tầm mắt rơi xuống tã lót trên người đứa bé: “Vợ tội khi nào thì ra được vậy?”

“Khâu lại miệng vết thương là có thể.”

Đứa bé nhắm chặt hai mắt đang khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn này cũng không bằng một bàn tay cỡ lớn, đầu nó tròn xinh xắn, đang giơ quả đấm nhỏ tại trước ngực bác sỹ không ngừng động đậy. Duật Tôn không chớp mắt nhìn chăm chăm vào, bút trong tay cũng cứng đờ không rơi xuống giấy.

Còn nhỏ tuổi mà chỉ biết sắc. Từ Khiêm buột miệng nói thầm.

“Oaaaa. . .” Một hồi tiếng khóc phát ra càng bén nhọn, Duật Tôn ký tên qua loa, tiếp nhận đứa bé từ trong tay bác sỹ.

Lần đầu tiên nhìn thấy là hần có thể kết luận đứa nhỏ này là của hần.

Duật Tôn xem xét thật kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cục cưng, da của nó rất non, như thể trong nháy mắt có thể bị bể ra, tay thật là nhỏ. Bác sỹ cầm danh sách đi ra ngoài, Duật Tôn trông thấy ở cổ tay cục cưng có bài ký màu xanh biếc: 3. 8 kg, 52 cm.

Từ Khiêm đi tới gần: “So với bộ dạng của cậu cũng thật giống.”

“Nó là con tớ, tất nhiên sẽ giống tớ.”

Cắt.

Lúc tiểu phẫu kết thúc Mạch Sanh Tiêu được đẩy ra, Duật Tôn

còn đứng ở cửa, Sanh Tiêu ngẩng nhìn: “Con đâu rồi?”

“Đã đưa về phòng bệnh.”

Mạch Sanh Tiêu tinh thần rất tốt, dì Hà cùng với chị Nguyệt mời tới đều đã ở phòng bệnh. Mạch Sanh Tiêu nhìn xung quanh, nơi này đúng là có hoàn cảnh tốt, còn rất đúng tâm lý, vách tường không phải là màu trắng dè dặt người khác mà là màu xanh nhạt. Cả phòng thoải mái so với khách sạn không hề kém hơn.

Đứa bé khóc mệt, lúc này đang ngủ trong nôi.

Mạch Sanh Tiêu nằm thẳng ở trên giường, còn có hai chai nước muối giảm nhiệt. Duật Tôn cánh tay chống ở mép giường, cúi người xuống: “Sao rồi, miệng vết thương đau không?”

“Không đau.”

Người đàn ông vén tóc của cô ra hai bên, nghiêng người qua, môi mỏng hôn lên bên má của cô. Mạch Sanh Tiêu gấp rút tránh ra bên cạnh cũng không kịp.

“Sanh Tiêu.” Duật Tôn lùi lại, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô, hắn có rất nhiều lời còn nghẹn ở cổ họng, Mạch Sanh Tiêu thấy hắn cũng không có ý tứ muốn tránh ra: “Chúng ta có con rồi.”

Sanh Tiêu nhìn vào đáy mắt mừng rỡ của người đàn ông, tầm mắt cô xuyên qua cánh tay của hắn, nhìn về phía cục cưng ở trong nôi, cô không tàn nhẫn mà dập tắt niềm sung sướng duy nhất này của hắn. Lúc này, nếu cô lại lấy Đào Thần làm bia đỡ đạn thì đó cũng là bất công lớn nhất đối với Đào Thần.

Duật Tôn ngồi ở mép giường, cầm lấy tay phải của Mạch Sanh Tiêu. Gương mặt tuấn tú của hắn áp chặt lên mu bàn tay của Sanh Tiêu. Lúc này Mạch Sanh Tiêu lại rất dùng sức giật ra, rút tay trở về: “Anh đừng cho là có con thì chúng ta có thể tốt đẹp hơn. Duật Tôn, vô dụng thôi, con là của tôi, anh cho dù thực nhận định là con anh, vậy cũng không thể nào là hai người chúng ta được.”

Cô mặc dù biết nói những lời này không hay, nhưng trong tiềm thức, liền đem hắn loại trừ ra.

“Thật không?” Người đàn ông ngẩng đầu lên: “Mạch Sanh Tiêu, em bỏ được con của mình sao?”

“Tôi là mẹ nó, tôi đương nhiên không rời bỏ nó.”

Duật Tôn không muốn cùng cô tranh cãi nữa, dì Hà nhắc nhở trong tháng ở cữ phải chú ý nghỉ ngơi. Sanh Tiêu nằm một lát, cầm lấy điện thoại di động bên cạnh gọi cho Thư Diễm, nói cho cô ấy biết đứa bé đã được sinh ra.

Thư Diễm lập tức nhận điện thoại, cô biết rõ thân thể Mạch Sanh Tiêu lúc này rấy yếu nên chỉ trò chuyện vài câu rồi cúp máy.

Duật Tôn cứ cho rằng khi có con, hắn và Sanh Tiêu có thể gần thêm một bước. Hắn không nghĩ đến, Mạch Sanh Tiêu nói rằng lòng của cô đã chết, đúng là thật sự, cô đông băng, khô héo, có lẽ chỉ có con mới có thể cho cô sức sống.

Sanh Tiêu nằm ở trên giường vẫn không thể xoay người, không bao lâu lại cảm thấy toàn thân không thoải mái, cả đêm không được ngủ ngon.

Lúc sáng sớm, y tá bước vào ôm em bé đi tắm rửa, Duật Tôn cũng đi theo. Cục cưng trước kia đang ngủ say, nay bị đánh thức, cảm giác vô cùng khó chịu, nhếch môi khóc òa lên. Y tá đeo vòng tắm lên cổ đứa bé rồi đem nó bỏ vào trong bể bơi.

Vừa chạm vào nước, cục cưng lập tức sinh động hẳn lên, cánh tay và bắp chân nhỏ xíu quẫy đạp rất có lực, đầu ngược lên, bộ dáng rất khôi hài.

Duật Tôn vén tay áo lên, thân thể dựa vào hồ bơi, đầu lông mày hấn giương nhẹ, trong mắt niềm vui làm cánh môi vẽ cong một nụ cười, khuôn mặt rạng ngời không lúc nào dịu xuống. Hấn làm ba ba, hấn cũng có con nhỏ.

Duật Tôn ở bên cạnh ngắm nhìn, thân thể cao lớn nằm xuống, Duật Tôn duỗi ngón tay ra, cục cưng không ngờ có thể cầm đầu ngón tay của hấn, nhẹ nhàng lực đạo lại làm hấn xúc động, khấn trương. Hấn lấy điện thoại di động ra, quay lại cảnh này.

Mạch Sanh Tiêu ở trong bệnh viện vài ngày, có thể xuống giường đi lại được. Dì Hà mỗi bữa sẽ đem thức ăn đưa đến bệnh viện, dì nói muốn làm cho cô ăn ngon, như vậy mới có nhiều sữa.

Hôm nay là ngày xuất viện, Sanh Tiêu ngồi ở mép giường, y tá ôm đứa bé đặt vào trong nôi, Duật Tôn cũng đi theo bước đến.

Mạch Sanh Tiêu kéo giường nhỏ tới bên cạnh, vú nuôi cầm lấy y phục thay cho cục cưng: “Nào, chúng ta về nhà.”

Sanh Tiêu tinh mắt, liền thấy dưới gót chân cục cưng có dán băng gạc: “Đây là cái gì?”

Cô đứng dậy đi đến bên cạnh vú nuôi, đem băng gạc mở ra, là một lỗ kim thật nhỏ, có màu đỏ sẫm, rõ ràng là mới đi châm vào.

Mạch Sanh Tiêu bất động tại chỗ, kỳ thật cô cũng không có quá nhiều bất ngờ ngoài ý muốn. Cô đã sớm nghĩ đến, người đàn ông như Duật Tôn, kiêu ngạo như hấn, làm sao mà đối với chuyện này lại không đi xét nghiệm? Ngay từ đầu Sanh Tiêu đã nói đứa bé này là con của Đào Thần, cũng chỉ là muốn cho tâm trạng Duật Tôn không thoải mái, cô biết, chờ sau khi sinh con xong, xét nghiệm ADN thì lời nói dối của cô sẽ tự sụp đổ.

Duật Tôn đi tới, chưa kịp nói gì, chỉ thấy sắc mặt Mạch Sanh Tiêu không tốt: “Tôi cho là anh có thể yên tâm bình thần, miệng anh nói là con của chúng ta, nói nó là con anh, nhưng lại không có chắc chắn, anh đang tự lừa mình dối người sao? Duật Tôn anh đã đưa nó đi xét nghiệm ADN rồi cơ đấy.”

Giọng nói của cô không che được kích động, Mạch Sanh Tiêu không biết tại sao lại cảm thấy chút gì đó thất vọng.

Tâm tình của cô phức tạp. Nếu Duật Tôn tin cô thì đã không đi làm việc kiểm tra này, có thể thay đổi được gì đây? Mạch Sanh Tiêu cũng không nói lên được.

Vú nuôi và dì Hà bên cạnh hai mặt nhìn nhau. Vú nuôi là mới tới, cũng không biết tình hình hai người này nên càng không dám nói thêm lời nào.

Dì Hà đi tới, ôm lấy bả vai Sanh Tiêu, dùng bàn tay an ủi vỗ nhẹ: “Phụ nữ ở cũ cũng không thể dễ tâm tình không tốt.”

“Mạch Sanh Tiêu, con là của anh, anh không cần phải lén lút lút đi làm cái ADN quái quỷ kia! ”

“Anh bây giờ lấy được kết quả kiểm tra, đương nhiên có thể nói như vậy.” Sanh Tiêu trở lại mép giường, một câu nói của cô cũng gián tiếp thừa nhận quan hệ của Duật Tôn cùng cục cưng.

Duật Tôn mặc dù tin chắc nhưng vẫn không bằng một câu nói của Mạch Sanh Tiêu.

Đôi mắt hấn sáng ngời, đúng lúc này, từ ngoài cửa có một y tá đi tới: “Đây là vừa rồi lúc tắm rửa có lấy máu, kết quả phải mấy ngày nữa mới có.”

Mạch Sanh Tiêu nghe vậy, thuận miệng hỏi thêm: “Kết quả ADN không phải là hôm nay sẽ có sao?”

“AND nào?” Y tá thần sắc u mê, thái độ không hiểu: “Hôm nay lấy máu là để kiểm tra bệnh của trẻ sơ sinh, chủ yếu là kiểm tra suy giáp, tăng tuyến thượng thận và chứng Phenylketonuria, không có liên quan đến AND.”

Sanh Tiêu nhìn thấy dì Hà mỉm cười, cô không có nhìn sắc mặt Duật Tôn, xoay khuôn mặt nhỏ nhắn hướng sang một bên vách tường.

Vú nuôi động tác thành thạo thay y phục cho cục cưng, y tá cũng đi ra khỏi phòng bệnh, dì Hà đem đồ đều thu dọn đầy đủ hết, Duật Tôn đi tới ôm eo Sanh Tiêu, dịu dàng cô đứng lên: “Em có thể đẩy anh ra, nhưng mà sẽ không có ai rảnh tay đến đỡ em đâu.”

Mạch Sanh Tiêu đi được rất chậm, Duật Tôn dứt khoát cúi người xuống ôm lấy eo cô, động tác hẩn hẩn thận, tận lực không để cho Sanh Tiêu dùng sức.

Mạch Sanh Tiêu sinh con xong của không có cảm giác thay đổi bao nhiêu, chỉ là lúc này thân thể nặng nề nhưng Duật Tôn ôm ở trong tay, vẻ mặt lại nhẹ nhàng, không có chút nào thấy được là đang cố hết sức.

Dì Hà đi theo bên cạnh vú nuôi, đang hướng đến phía thang máy, bàn tay Duật Tôn kề sát thắt lưng của Mạch Sanh Tiêu, cô thậm chí còn có thể cảm giác được nguồn nhiệt trong bàn tay của người đàn ông. Duật Tôn đôi mắt khép hờ: “Sanh Tiêu, cảm ơn em đã nói cho anh biết, con là của anh.”

Mạch Sanh Tiêu cảm khỏe môi, không nói gì.

Trở lại Ngự Cảnh Viên, Dung Ân sợ Đồng Đồng sẽ làm ồn ào Sanh Tiêu cho nên cũng không đến thăm ngay, muốn cho Mạch Sanh Tiêu yên ổn ở cứ xong.

Cục cưng rất ngoan, hình như rất ít khi nghe thấy tiếng khóc. Bình thường đều là ăn no rồi ngủ, tỉnh ngủ liền ăn.

Mạch Sanh Tiêu sữa rất nhiều, nửa tháng sau, cô để cho vú nuôi cùng dì Hà đưa nôi lên phòng ngủ. Buổi tối nếu cục cưng không ngủ ở bên cạnh, cô sẽ trần trọc khó ngủ, cả đêm cũng sẽ ngủ không ngon.

Vú nuôi ngủ ở trong phòng khách, nhưng Sanh Tiêu kiên trì muốn ôm cục cưng, bà buổi tối cũng không dám tùy ý ra vào phòng của Duật Tôn và Mạch Sanh Tiêu, đành phải hỗ trợ vào ban ngày.

Dì Hà nôn nóng không biết bao nhiêu lần, bà đem chân giò hầm cách thủy đặt trên tủ đầu giường: “Sanh Tiêu, cô không cần phải gấp gáp, cứ như vậy sẽ ngã bệnh đó, mau, để em bé xuống đi.”

“Dì Hà, con ôm một lát, không cần phải vội.”

“Cô đó, thật là bướng bỉnh! ”

“Duật phu nhân, cô yên tâm đi, tôi lúc trước đã chăm sóc hơn trăm đứa trẻ rồi, cô cứ yên tâm giao cho tôi đi. Nhất định có thể chăm sóc tiểu thiếu gia trắng trẻo mập mạp.” Vú nuôi ở bên cạnh khuyến can.

Mạch Sanh Tiêu nghe vậy, lúc này mới buông tay ra.

Đến buổi tối, cô vẫn muốn giữ em bé ở bên người.

Cơ hội Duật Tôn gặp con nhỏ cũng không nhiều, Mạch Sanh Tiêu bế vào trong ngực, chắc sẽ không đưa con cho hần. Dì Hà không chỉ nói với hần một lần là Sanh Tiêu không chịu nghỉ ngơi, mà ngay cả vú nuôi cũng cảm thấy thẹn thùng, làm sao có thể làm cho cô ấy đưa đứa bé ỉn đây?

Duật Tôn đi vào phòng ngủ, Mạch Sanh Tiêu ngủ ở trên giường, cục cưng đang nằm ở trước ngực cô. Người đàn ông vòng qua cuối giường, khuôn mặt Sanh Tiêu mệt mỏi, nhìn hần một cái cũng không nói gì.

“Vì sao không để cho vú nuôi ôm?”

“Chẳng lẽ con của tôi, ngay cả chính tôi cũng không có quyền bế con sao?”

“Sanh Tiêu, anh là vì muốn tốt cho em.”

Mạch Sanh Tiêu mới chống thân lên, Duật Tôn liền cúi người xuống ôm lấy con, vẻ mặt cô cứng đờ: “Anh làm gì vậy?”

“Em không nhớ ở bệnh viện anh đã hỏi em cái gì sao? Anh hỏi em, Sanh Tiêu, em muốn bỏ lại con của mình sao?”

“Anh trả con lại cho tôi! ” Bởi vì con đang ngủ rất ngoan nên Mạch Sanh Tiêu không dám lớn tiếng.

“Sanh Tiêu, anh chỉ muốn nói cho em biết, con cũng là của anh. Khi em mang thai không để cho anh đến gần, em có từng nghĩ cho cảm nhận của anh không? Em tước đoạt mất quyền lợi của anh, vậy có phải anh cũng nên đối lại với em như vậy? Nỗi đau này là mãi mãi bù đắp bất mãn, em có biết trong tim anh có nhiều nỗi tiếc lăm không? Cùng chịu đựng đi, anh cũng muốn cho em ném thử! ” Duật Tôn thái độ bình thản, lại đầy quyết tuyệt.

Mạch Sanh Tiêu mơ hồ có thể cảm thấy được bất an, cô vội vàng đứng lên, muốn đòi lại con: “Đem con trả lại cho tôi.”

Duật Tôn nghiêng người qua, tránh đi hai tay của cô: ”Sanh Tiêu, em p

hải biết là em không tranh được với anh. Bây giờ con đã sinh ra rồi, chỉ cần anh muốn thì nó cũng chỉ có thể là của anh.”

Mạch Sanh Tiêu thần sắc kinh hoàng: “Anh muốn làm gì, anh đến tận cùng là muốn làm gì?”

Trong lòng cô càng lúc càng bất an, chẳng lẽ, Duật Tôn cũng muốn cho cô giống hần, tước đoạt quyền làm mẹ của cô sao?

Không!

Mạch Sanh Tiêu bỏ nhào đến nhưng vô ích.

Duật Tôn sải bước rời khỏi phòng ngủ, cũng đem cửa phòng khóa trái lại, Sanh Tiêu vội kéo tay cầm của cánh cửa: “Thả tôi ra, đem con trả lại cho tôi! ”

Duật Tôn ôm con đứng ở ngoài cửa, Mạch Sanh Tiêu lại không dám quá lớn tiếng, cô hai tay nắm chặt thành quyền, nước mắt nhạt nhòa chảy ra: “Bôn Bôn, Bôn Bôn. . . .”

(: tên ở nhà của bảo bối mà Tôn đặt cho ^^ có nghĩa là “chạy chạy”)

Đây là nhũ danh mà Duật Tôn đặt, hần nghĩ, để cho đứa nhỏ chạy thật nhiều, vô tư lự, không như hần, ngay cả tuổi thơ cũng đều bị tước đoạt.

Mạch Sanh Tiêu dĩ nhiên cũng đồng ý với nhũ danh này.

Vú nuôi từ phòng khách đi ra, tiếp nhận cục cưng từ trong tay Duật Tôn.

Mạch Sanh Tiêu dựa vào cánh cửa, cô đầu tiên là nhẹ giọng gọi lên, cô cũng không biết Duật Tôn đang đứng ở ngoài cửa, Sanh Tiêu ghen ngào không ngừng: “Tôi muốn gặp con tôi.”

Càng về sau càng khóc, toàn thân kiệt sức trượt xuống mặt đất.

Duật Tôn dựa vào lan can, tầm mắt hần nhìn vào cửa phòng, nhìn chăm chăm một chỗ. Thần sắc hần phức tạp mà khép lại đôi mắt, trong lòng tràn ngập không xua đi được vội vàng xao động cùng nhói đau.

Mạch Sanh Tiêu vỗ vào cánh cửa, khóc không thành tiếng, thê lương ghen ngào truyền đến tai Duật Tôn, hần nắm chặt tay, khoanh lại trước ngực.

Dì Hà nghe được tiếng động, vội vàng lên lầu: “Duật thiếu, có chuyện gì vậy?”

Duật Tôn im lặng không trả lời.

Dì Hà đứng ở cửa phòng ngủ, nghe được tiếng khóc bên trong truyền đến: “Cũng không thể khóc như vậy, về sau con mắt và cổ họng sẽ không tốt, ở cử sẽ tạo tật xấu, chữa không được.”

Ánh mắt Duật Tôn dao động, vung tay ra: “Dì Hà, dì xuống dưới trước đi.”

Hắn mất đi vẻ tuyệt tình, cho dù hắn thật sự muốn dùng phương thức giống nhau để đối xử với Mạch Sanh Tiêu thì hắn cũng không làm được quyết tuyệt và tàn nhẫn như cô đã làm. Huống hồ, Duật Tôn cũng không muốn tước đoạt quyền lợi của Mạch Sanh Tiêu.

Giằng co đến cuối cùng, hắn vĩnh viễn vẫn thua một bước.

Dù cho từ nay về sau Sanh Tiêu đều hạ quyết tâm, hắn cũng không làm được việc đối xử hung ác với cô.

Duật Tôn đi vào phòng khách, đem con ôm trở về. Hắn lấy chìa khóa đem cửa phòng mở ra.

133. Chương 133: Đào Thân, Anh Không Chết

Mạch Sanh Tiêu mềm nhũn bên cạnh cánh cửa, Duật Tôn đẩy cửa ra, cô cảm giác được đằng sau có lực đẩy, còn chưa kịp đứng lên, chỉ lảo đảo bước hai chân rồi đi.

Người đàn ông ôm đứa bé bước vào, Sanh Tiêu trong thấy ngọn đèn bên ngoài xuyên qua khe hở rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh của Bôn Bôn. Mạch Sanh Tiêu xông tới tiếp nhận con nhỏ trong tay hắn, sau đó cô xoay người lại, dùng cánh tay cản trở sau lưng Duật Tôn, lo sợ hắn sẽ cướp đoạt một lần nữa.

Mạch Sanh Tiêu đem Bôn Bôn che chắn ở trước ngực, đứa bé hình như cũng cảm nhận được không khí buồn bực này, nó bất an vặn vẹo cổ, miệng cử động, bộ dạng như muốn khóc.

“Bôn Bôn ngoan, ngoan nha.” Mu bàn tay của Sanh Tiêu nhẹ vỗ trên lưng đứa bé hai cái, cục cưng cong cong môi lên, lại ngáp một cái thoải mái ngủ.

Mạch Sanh Tiêu ngồi trở lại mép giường, cô khóc có chút nghẹn, liền đem con nhỏ để lại trên giường, sợ kinh động đến con. Sanh Tiêu ngẩng nhìn cục cưng ngủ ngon, cô một khắc cũng không muốn rời đi, dù cho lúc nào cũng nhìn chăm chăm, cô không biết mệt và cũng sẽ không cảm thấy mệt.

Ánh mắt cô nhìn đến gần tới Duật Tôn, Mạch Sanh Tiêu kiềm lại tiếng khóc. Cô kỳ thật cũng biết là mình ích kỷ không để cho Duật Tôn đụng vào con, không để cho hắn tham dự vào hành trình con phát triển. Đối với Duật Tôn mà nói, dây vò của hắn so với cô chịu đựng vừa qua còn nặng nề buồn chán, kéo dài dai dẳng hơn nhiều.

Mạch Sanh Tiêu vươn tay, đem bàn tay nhỏ bé của cục cưng nắm trong bàn tay của mình. Con của Duật Tôn, tất nhiên cái gì cũng phải tốt nhất. Hắn yêu chiều con, như có thể đem tất cả mọi thứ đến trước mặt cục cưng. Không ai có thể nghĩ tới, kỳ thật từ khi sinh ra đến bây giờ, số lần Duật Tôn ôm ấp con, gần gũi con lại chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Sanh Tiêu giờ tay lau chùi hết lệ vương trên khóe mắt, cô hầu như mỗi lần trong lòng yên tĩnh cũng sẽ trông thấy chiếc đồng hồ đeo trên tay. Mạch Sanh Tiêu vô thức đưa tay đặt ở đầu gối: “Duật Tôn, anh không phải là muốn đưa con đi sao?”

“Anh sẽ không tàn nhẫn như vậy.”

Mạch Sanh Tiêu trong lòng vẫn còn sợ hãi, vừa rồi não loạn như vậy, cổ họng cô có chút nghẹn ngào. Sanh Tiêu so với bất kỳ ai cũng hiểu rõ thủ đoạn của Duật Tôn hơn. Hắn cho dù có tâm địa sắt đá cướp đi con nhỏ cũng là chuyện dễ như trở bàn tay. Mạch Sanh Tiêu khom lưng, con ngủ được rất say, thỉnh thoảng còn có thể phát ra tiếng “ưm” như mèo con.

Sanh Tiêu cẩn thận đem con ôm vào khuỷu tay, cô đứng dậy đi về hướng Duật Tôn: “Ban ngày để cho chị Trần ôm con đến đây.”

Nói xong, cô nhẹ nhón chân lên, muốn đem Bôn Bôn giao vào trong tay Duật Tôn.

Thấy hấn không hề cử động, Mạch Sanh Tiêu giương nhẹ cằm nhìn về phía hấn, Duật Tôn vội đưa hay tay ra.

“Không đúng, tay trái cao hơn một chút, như vậy ôm sẽ không bị mỏi.”

Duật Tôn làm theo.

Đây là lần đầu tiên hấn tiếp nhận lấy con của bọn họ từ trong tay của Mạch Sanh Tiêu, cục cưng mặc quần áo màu xanh lam, Sanh Tiêu từ từ đến rất gần hấn, đỉnh đầu dường như chạm được vào cằm Duật Tôn, hấn nghe thấy được mùi hương sữa tắm quen thuộc, toàn thân không khỏi một hồi bối rối.

Mạch Sanh Tiêu cũng không ý thức được, cô duy trì lấy tư thế vừa rồi đứng ở trước mặt Duật Tôn, ngón tay đụng một cái vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của Bôn Bôn, mùi thơm của mái tóc đen nhánh bay ra, Sanh Tiêu bỗng nhiên ngẩng đầu lên, chớp mũi đụng vào cằm của Duật Tôn.

Đau!

Mạch Sanh Tiêu gấp rút che mũi lại.

Duật Tôn da dày, ngược lại không có thấy đau gì hết.

Cục cưng ngáp một cái, ngủ hết sức an tường.

Duật Tôn cánh tay cứng ngắc, lúc hấn nghịch súng, động tác nhạy bén, tháo dỡ đều với tốc độ nhanh nhất. Trời sinh lại có tính phối hợp cực tốt, lại không biết rằng lúc ôm con lại không dám lộn xộn, bởi vì con quá nhỏ, quá mềm yếu, cái đầu nhỏ còn chưa bằng một bàn tay cỡ lớn.

Duật Tôn ôm con đi về hướng cửa, chị Trần đứng lúc ở bên ngoài, thấy hấn đi ra thì có chút giật mình: “Duật thiếu?”

Duật Tôn đem Bôn Bôn giao vào trong tay của cô: “Sáng mai lại ôm trở về phòng chúng tôi.”

“Vâng.”

Mạch Sanh Tiêu cầm lấy cái gối đệm ở sau lưng, trong phòng chỉ mở một bóng đèn tường nhỏ, ánh sáng nhu hòa, Duật Tôn trở lại mép giường, Sanh Tiêu khụy tay chống đỡ nằm xuống, đưa lưng về phía người đàn ông còn chưa kịp nằm.

Ra khỏi tháng cử, hình thể Mạch Sanh Tiêu khôi phục rất tốt, cô vốn tuổi còn trẻ, đi ra ngoài dù có nói là sinh viên thì tám, chín phần sẽ tin ngay.

Đồng Đồng ngày ngày đòi tới Ngự Cảnh Viên chơi, Ân Ân không lay chuyển được cô bé, đành phải đồng ý. Nhưng ở trong nhà đã nói nhiều lần, em trai nhỏ còn ngủ, dặn dò cô bé đến nơi không được giống như ở nhà mình mà làm ồn ào.

Dung Ân dắt cô bé đi lên lầu hai, Đồng Đồng buông tay của mẹ ra, như một làn khói chạy vào phòng ngủ của Sanh Tiêu: “Dì ơi! ”

Mạch Sanh Tiêu mặc áo thun màu xanh nước biển, thấy cô bé bước vào, trên mặt tươi cười: “Đồng Đồng đến đây.”

Dung Ân đưa tay đặt hộp quà vào bên cạnh: “Em sau khi xuất viện, chị cũng không dám đi đến nhưng tính tình Đồng Đồng lại không chịu ngoan ngoãn nghe lời của chị.”

“Không sao đâu chị.” Mạch Sanh Tiêu đang chỉnh sửa lại quần áo phơi nắng: “Con nít nói lú lo mới nào nhiệt mà.”

“Dì ơi.” Đồng Đồng đi đến bên cạnh Sanh Tiêu, giữ chặt vạt áo của cô: “Em trai nhỏ ở đâu ạ?”

“Em trai nhỏ đang ngủ.”

Đồng Đồng tinh mắt, một chút liền nhìn đến một bên giường lớn của Duật Tôn, cô bé chạy xông tới ôm lấy chân Duật Tôn: “Soái soái, em trai nhỏ ở đâu?”

Duật Tôn ôm cô bé lên, Đồng Đồng lúc này mới chứng kiến cục cưng ở bên trong: “Cũng giống em trai nhà con, thật nhỏ nha.”

Dung Ân đi đến trước nôi em bé: “Sinh cùng lúc với con thì bây giờ mới lớn như vậy chứ, em trai nhỏ từ từ sẽ lớn lên, đến lúc đó khẳng định là sẽ cao hơn con.”

Đồng Đồng nhân thể ôm lấy cổ Luật Tôn: “Nhưng con còn tiếp tục lớn lên, dù sao cũng đuổi không kịp Đồng Đồng.”

“Con chờ xem đi, sớm muộn cũng sẽ đuổi theo.”

“Chính là đuổi không kịp! ”

Dung Ân không muốn cùng con bé tranh cãi vô vị nữa, bây giờ đã bắt đầu những ngày tháng 10. Trong phòng cửa sổ đều mở ra, cô đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn thấy trên ban công có ghế mây và ghế sofa mà Mạch Sanh Tiêu thường xuyên ngồi, còn có bàn trà, một cái Laptop.

Đây là không gian của Sanh Tiêu, đợi khi mùa hè nóng bức qua đi, không khí mát mẻ sẽ tràn về.

Đáy lòng Dung Ân cười nhẹ, Mạch Sanh Tiêu đem nước dì Hà đưa tới bưng cho Dung Ân: “Bảo Bảo nhà chị đâu?”

“Chắc đang ngủ say đây.” Dung Ân nhận lấy ly nước: “Em khôi phục có tốt không?”

“Dạ có, lúc kiểm tra bác sỹ nói miệng vết thương rất tốt.”

“Vậy thì tốt quá, dù sao vẫn phải chú ý, ba tháng đầu đừng mệt nhọc quá, có vú nuôi ở đây, những việc khác em làm ít thôi.”

Mạch Sanh Tiêu gạt đầu, trong mắt Dung Ân không khỏi ánh lên tâm tình phức tạp. Cô khi đó còn có mẹ Dung ở bên an ủi và dặn dò những điều này. Mà Sở Mộ đối với việc lúc cô đem CD giao ra đã tha thứ, đối xử với cô cũng rất tốt. Không giống như Sanh Tiêu, không có thân nhân, cũng không có mẹ chồng chăm sóc.

“Đúng rồi, đã đặt tên cho con chưa?”

“Gọi Bôn Bôn.”

“Đây là nữ danh phải không?”

Duật Tôn đem Đồng Đồng để xuống, hẳn kỳ thật đã sớm có ý định, chỉ là chưa nói với Mạch Sanh Tiêu, lúc này Dung Ân nhắc tới cũng coi như một cơ hội. Sanh Tiêu lấy máy tính ra tìm kiếm, còn lật từ điển Tân Hoa ra, chỉ là chưa tìm được cái tên thích hợp.

“Vâng, là nữ danh.” Sanh Tiêu đáp.

“Anh đặt tên con hay lắm.” Luật Tôn bất ngờ mở miệng: “Gọi Luật Diệc.”

“Là chữ nào?” Dung Ân lại hỏi.

“Bộ chữ Hỏa, lấy đặt tên, ý nghĩa là bình an.”

Dung Ân mỉm cười nhẹ: “Ừ, thật sự là dễ nghe, hơn nữa ý nghĩa cũng tốt.”

Mạch Sanh Tiêu ở trong miệng nhắc nhẹ, Luật Diệc, Luật Diệc.

Khóe miệng cô cũng cong lên một nụ cười.

Đồng Đồng nhón chân, cái đầu nhỏ hận không thể nhét vào trong nôi em bé, Dung Ân ngồi chơi gần một tiếng, nghĩ tới trong nhà còn có việc, cô đi tới dắt tay Đồng Đồng. Lần này Đồng Đồng ngược lại thật biết điều, chỉ sợ lần sau Dung Ân không cho phép cô bé tới nữa.

“Soái soái, đi, tạm biệt. . .”

Mạch Sanh Tiêu cùng cô bé vẫy tay: “Bye bye.”

Tiểu công tử của Duật Tôn, tiệc đầy tháng tất nhiên là trịnh trọng.

Một tầng ở Khách sạn Quốc Tế được bao trọn, tiệc mừng đáp ứng khách mời không xuể, phần lớn là bằng hữu cùng đối tác trên phương diện làm ăn của Duật Tôn. Mạch Sanh Tiêu vốn định đơn giản chút ít, nhưng thân phận Duật Tôn như thế, cho dù đơn giản thì cũng không thể làm nhỏ được.

Mời tới thợ cắt tóc đến cho cục cưng cạo cái đầu trọc, Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy cái đầu nhỏ sáng sủa của con yêu: “Đầu trả về thế này không biết ngày nào tóc mới có thể mọc dài ra đây.”

“Ai u chết cười tở.” Thư Diễm ở kế bên cười không khép miệng được: “Tớ nhìn thế nào cũng cảm thấy mắc cười, đúng là một tiểu soái ca. Không sao đâu, sau khi lớn lên không biết sẽ nhúng chàm bao nhiêu đóa hoa của Tổ quốc đây.”

“Vậy cậu mau sinh con gái đi, để tớ nhận làm con dâu.”

“Tớ không thêm, tớ muốn con trai, về sau có thể lừa bán con gái người khác về, vui hơn nhiều.”

“Xem tư tưởng xấu xa của cậu kìa.” Mạch Sanh Tiêu bế con đưa cho chị Trần: “Giúp tôi ôm Bôn Bôn ra ngoài, dì Hà, dì cùng Thư Diễm cũng mau ngồi xuống, tôi đi toilet một chút.”

Sanh Tiêu ở trong nhà vệ sinh rửa tay, trước mắt là một tấm gương rất lớn, cô rửa sạch hai tay, phát hiện mặt kính bị dính nước, cô vươn tay lau, gương dính nước càng ngày càng mờ. Mạch Sanh Tiêu bây giờ mới hiểu được vì sao có câu nói “Càng bôi càng đen.”

Trong phòng rửa tay có một cô gái cao gầy đi vào, tóc dài màu nâu, mặc lễ phục ôm sát người. Cô ta đặt túi xách ở bên cạnh, Mạch Sanh Tiêu từ trong gương nhận ra mặt của cô ta, là một tiểu minh tinh, đóng nhiều quảng cáo và cũng thường xuyên xuất hiện trên TV.

Sanh Tiêu nghĩ, có thể đêm nay có người chủ tiệc nào đó dùng tiền mời cô ta đến để tăng thể diện.

Mạch Sanh Tiêu đi đến bên cạnh, đem nước đọng trên tay hong khô.

Cô gái từ trong túi lấy ra cây son, Mạch Sanh Tiêu nhìn qua, là loại son màu đỏ như rượu ử, diêm dúa lẫn lờ, môi cô ta mấy má, tô lên

cho đến khi hài lòng.

Sanh Tiêu xoay người muốn đi.

“Đêm nay cô rất vui vẻ phải không?”

Mạch Sanh Tiêu đột nhiên nghe được cô gái sau lưng mở miệng, trong phòng rửa tay được sơn sơn thiếp vàng lộng lẫy này, ngoại trừ hai người bọn họ cũng không còn ai khác.

“Tôi vui hay không vui thì có liên quan gì đến cô?”

Cô gái ngay sau đó lại lấy ra một điều thuốc trong túi, là vị bạc hà lạnh buốt. Cô ta còn không có xoay người lại, tay trái chống lên cạnh bồn rửa mặt, một đôi mắt yêu mị từ trong gương nhìn chằm chằm vào Sanh Tiêu: “Trong rất nhiều những phụ nữ đã ở bên Duật Tôn, tôi thấy cô là may mắn nhất, cô có con với anh ta. A, kỳ thật là gì vậy? Không phải chỉ là một đứa con thôi sao? Tôi cũng làm được vậy!”

Mạch Sanh Tiêu trong lòng không khỏi bức bối, người đàn ông của cô bên ngoài phong lưu cỡ nào, Sanh Tiêu cũng không biết.

Cô ta vẫn còn lải nhải: “Tôi thật sự không hiểu, làm sao mà cô mang thai được?” Dựa vào hiểu biết của các ả đối với Duật Tôn, đừng nói là sinh con mà ngay cả cơ hội mang thai cũng khó có khả năng xảy ra. “Nhìn không ra, trông cô còn rất trẻ mà tâm cơ không nhỏ đâu.”

Mạch Sanh Tiêu không muốn dây dưa, cô nâng bước chân đi ra ngoài, đến cửa, cô dừng bước và bỏ lại phía sau một câu: “Cô nói không sai, là phụ nữ thì đều có quyền được làm mẹ, nhưng con cái không phải là để cô đánh cược thắng thua bằng tiền.”

Khi đó, Bôn Bôn xuất hiện quá đột ngột, Mạch Sanh Tiêu cố ý giữ đứa nhỏ lại, về mặt tình cảm mà nói thì chỉ có một nguyên nhân, bởi vì Bôn Bôn là khúc ruột của cô.

Sanh Tiêu trở lại đại sảnh, cô ngồi xuống ghế.

“Làm sao đi lâu như vậy?” Duật Tôn lấy đồ uống rót cho cô.

“Em đi trang điểm lại.” Mạch Sanh Tiêu không nói đến chuyện xảy ra trong phòng rửa tay, cô ngồi bên phải của Thư Diễm: “Thư Diễm, sao không gặp Tang Viêm?”

“Anh ấy bận túi bụi, có lúc tớ thật muốn anh ấy rút lui rồi cùng tớ có thể yên bình mà sống.”

“Anh ta không phải có rất nhiều thuộc hạ sao? Làm sao mà còn bận rộn đến như vậy?” Mạch Sanh Tiêu cho rằng tất cả những người trong thế giới ngầm đều giống Duật Tôn, rảnh rỗi không có việc gì suốt ngày ngồi ở nhà cũng xong việc, cho đến bây giờ cô vẫn không thấy Duật Tôn quản chuyện gì.

Thư Diễm xử lý thịt cá trong chén: “Đằng sau anh ấy không có chỗ dựa, tùy lúc đều có khả năng bị thất thế, aiii, thôi, dù sao chuyện của anh ấy tớ cũng không hiểu, cũng không hỏi nhiều.”

Mạch Sanh Tiêu ồ lên: “Không phải có có một tháng nữa sẽ kết hôn sao? Luôn bận như vậy.”

Sanh Tiêu không có nói tiếp, cô hy vọng Tang Viêm có nhiều thời gian mà vun đắp với Thư Diễm, dù sao cuộc sống sau này, Thư Diễm cần nhất là sự động viên của anh ta.

“Hai người muốn kết hôn sao?” Duật Tôn nhấp nhẹ rượu, đôi mắt hẹp dài xuyên qua Sanh Tiêu, chạm đến mắt Thư Diễm.

“Ừ, đến lúc đó sẽ đưa thiệp mời, hai người nhất định phải đến nhé.”

Duật Tôn gạt đầu, hần như có điều suy nghĩ mà đem tầm mắt rơi xuống chân.

Mạch Sanh Tiêu mím chặt môi, chuyện Tang Viêm, cô kỳ thật vẫn muốn Duật Tôn mở miệng, cô tin là hần có thể giúp một tay.

Cách đó không xa, trong sảnh truyền đến chửi rủa, Mạch Sanh Tiêu chỉ thấy một cô gái đứng lên, bộ dạng và thần sắc bối rối.

“Mẹ kiếp, tôi cho cô đi cùng bồi rượu, không phải cho cô bày gương mặt người chết cho tôi xem, cô có uống hay không?” Người đàn ông đứng lên theo là một người tuổi trung niên đã hơn 40.

“Em uống nhiều quá rồi.” Sanh Tiêu chỉ dựa quá quần áo cũng có thể nhận ra đây là người mà cô đã gặp ở toilet.

Đôi mắt phượng hẹp dài của Duật Tôn đưa tới, cầm Mạch Sanh Tiêu gương nhẹ, cũng không thấy trên khuôn mặt của người đàn ông thể hiện ra cảm xúc gì, ánh mắt lạnh đậm như thể hiển nhiên là hần không nhớ được, người phụ nữ này cũng đã từng ở bên cạnh hần nghỉ chân qua.

“Oa oa oaaa. . .”

Con của họ ở trong tay chị Trần bị đánh thức, không tình nguyện khóc lớn lên.

Duật Tôn nhíu chặt lông mày, một đôi mắt dài nhỏ không vui nheo lại, sắc mặt hần hung ác nham hiểm, lạnh lùng buông ra câu nói: “Bảo bọn họ cút ra ngoài.”

Lập tức có người đem ý tứ của hần truyền đạt lại, người đàn ông trung niên ở phía xa cúi người tỏ vẻ xin lỗi rồi lúi lúi kéo tiểu minh tinh bên cạnh hướng thẳng ra ngoài: “Đợi tí nữa xem tôi làm thế nào dạy dỗ cô, phi!”

Chị Trần tại vai cục cứng vô nhẹ vài cái, cái đầu nhỏ của đứa trẻ lắc lắc, con mắt cũng không mở ra, tiếp tục ngủ.

Mạch Sanh Tiêu nhìn qua hình bóng bị người đàn ông lôi đi, cô thu hồi tầm mắt, cô đều tự lo còn không xong, không có thời gian đi đáng thương người khác.

Đến khoảng 9 giờ tối, mọi người lần lượt tản đi.

Sanh Tiêu được an bài thoải mái, trở lại Ngự Cảnh Vườn đã gần đến mười giờ. Cô tắm rửa đi ra, cảm giác toàn thân mệt mỏi, Mạch Sanh Tiêu mở ra rèm cửa sổ. Duật Tôn còn chưa về, nói là có hẹn với Nam Dạ Tước và Từ Khiêm, sẽ về sau.

Chị Trần mang cục cưng về phòng khách ngủ, Sanh Tiêu nằm xuống giường, cũng không lâu lắm liền nhắm mắt lại.

Đang lúc mơ màng, cô cảm giác được bên cạnh truyền đến tiếng xột xoạt. Chóp mũi nghe thấy mùi sữa tắm thơm ngát tràn vào, Mạch Sanh Tiêu bị ôm eo, ngay sau đó nghe được mùi rượu nồng nặc. Sanh Tiêu bình tĩnh, lúc này mới thấy rõ là Duật Tôn đã về.

Đèn ở đầu giường được mở ra, Duật Tôn hiển nhiên đã uống nhiều rượu, cũng may là hần còn có thể lại xe tìm được đường trở về Ngự Cảnh Viên.

Cánh mũi Mạch Sanh Tiêu tràn ngập mùi rượu. Duật Tôn vui mặt trên cổ cô, Sanh Tiêu vươn tay muốn đẩy hần ra: “Anh uống nhiều quá.”

“Sanh Tiêu, hôm nay anh rất vui.”

Môi mỏng hần khê mở, thở ra khí nóng tản ra trên cần cổ trắng nõn mịn màng của Mạch Sanh Tiêu, cô cảm thấy hơi nhột, Duật Tôn cũng không có ý tứ buông tay: “Sanh Tiêu, em có biết là anh mấy tuổi không có nhà không? Lúc đó vẫn chưa được 5 tuổi, anh thật sự còn không thể nhớ được bọn họ có hình dáng thế nào. Anh chỉ nhớ rõ là mẹ anh thích đánh đàn, anh đi đến chỗ đó cũng có thể nhớ tới tiếng đàn ấy. Lúc cô đơn, tiếng đàn sẽ cùng anh, nhưng em biết không? Anh chính là bị tiếng đàn hành hạ hơn hai mươi năm. Anh không muốn nhớ đến thứ âm thanh đó, nhưng hết lần này đến lần khác, nó lại muốn đâm thủng màng nhĩ của anh mà tàn nhẫn truyền đến.”

Duật Tôn lúc nói đến chữ “mẫu thân”, thái độ rất lạnh nhạt, bi kịch nhất là hần có thể nhớ rõ mỗi thâm thù tận xương tủy, nhưng lại quên mất bộ dáng của cha mẹ.

Mặc dù trong đầu có một bóng hình nhưng phác họa không ra hình dáng cụ thể, nếu không, hần có thể có được bức tranh chân dung trong đầu thì tốt rồi.

“Sanh Tiêu, Bôn Bôn là con trai của anh, anh là ba ba của Bôn Bôn.” Hần nói đến mấy câu sau, nói năng có chút lộn xộn: “Anh cũng có một gia đình.”

Đôi mắt Mạch Sanh Tiêu đột nhiên cảm thấy vô cùng chua xót. Người đàn ông dựa vào trên cổ cô đã ngủ say rồi. Sanh Tiêu biết rõ hần bình thường đều uống rượu rất ít, cho tới bây giờ cũng không thấy hần say thành thế này. Hần từ trước đến nay đều tự giữ lấy tỉnh táo, cũng sợ say rượu làm hỏng việc, trở thành mục tiêu của kẻ khác.

Mạch Sanh Tiêu nằm thẳng ở trên giường, ánh mắt của cô mở to.

Duật Tôn khi tỉnh lại chỉ cảm thấy đau đầu, cánh tay hần khí lực buông ra chút ít. Mạch Sanh Tiêu so với trước khi hần tỉnh, cô ngủ mà eo mỗi lưng đau, toàn thân như bị vật gì đó chèn qua. Cô gấp rút đẩy tay Duật Tôn ra, đem thân thể xoay qua chỗ khác.

Người đàn ông cũng cảm thấy khó chịu, hần còn buồn ngủ, bàn tay tại huyệt thái dương xoa nhẹ. Duật Tôn ngồi ở mép giường, hiển nhiên là không nhớ tới hôm qua đã nói qua những chuyện gì. Di động trên tủ đầu giường vang lên, người đàn ông vươn tay bấm nút nghe: “Alo?”

“Sao rồi a? Tối hôm qua có say rượu mất lý trí hay không?” Là giọng nói của Từ Khiêm.

“Cút đi! ” Duật Tôn nhúc nhúc đầu giống như muốn nứt ra: “Cho cậu rót rượu mà như rót cho trâu uống vậy.”

“Làm sao, không phải là cậu đang cao hứng sao? Tước kia cũng đổ, mà này, say rượu trên giường mới có thể mãnh liệt.”

Duật Tôn cắt đứt lời của hần: “Đi chết đi! ” Nói xong liền ngắt điện thoại.

Hần biết rõ là Từ Khiêm muốn xác định hần được an toàn.

Duật Tôn cầm điện thoại di động ném vào tủ đầu giường. Hắn khó chịu nhứ căng chân mày, thân thể nằm thẳng xuống, cũng không nghĩ đến việc đầu vữa vắn đề lên đùi Sanh Tiêu, cô đang muốn rời giường.

Mạch Sanh Tiêu rõ ràng muốn tránh ra.

Duật Tôn đưa tay cầm lấy tay Sanh Tiêu: “Anh tối hôm qua uống nhiều quá, làm sao ngủ mà dậy lại không nhớ gì.”

Mạch Sanh Tiêu không có nhắc đến chuyện tối hôm qua hắn nói, cô chỉ rút tay về: “Tôi phải dậy, đi xem Bôn Bôn một chút.”

Duật Tôn không còn cách nào khác, đành phải nâng đầu lên.

Sanh Tiêu đi vào phòng khách, đứa trẻ vừa mới tỉnh, ầm ĩ đòi bú sữa.

Cô ôm lấy Bôn Bôn ngồi trên ghế salon, đứa trẻ vừa ngậm đầu vú đã uống vài ngụm, Mạch Sanh Tiêu nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu lên trông thấy Duật Tôn đứng ở trước mặt, vẻ mặt cô căng thẳng: “Anh.” Cô ôm con vội vàng nghiêng đi: “Sao anh lại bước vào đây?”

“Anh xem con một chút.”

Mạch Sanh Tiêu đem Bôn Bôn kéo ra, đứa trẻ mới ăn được vài ngụm sữa, Sanh Tiêu kéo áo trở về, Bôn Bôn lập tức háng giọng khóc nỉ non: “Oa oa oaa. . .”

Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy con lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đến mức đỏ bừng, khóc giống như muốn thở không nổi, cô đau lòng vỗ nhẹ lên lưng cục cưng: “Ngoan nào, ngoan nào con. . . .”

“Duật phu nhân, Bôn Bôn vậy là đói bụng lắm.” Chị Trần nhắc nhở.

Mạch Sanh Tiêu thấy thế, cũng bất chấp, cô vẫn như cũ nghiêng người đi, vỗ về con nhỏ: “Bôn Bôn ngoan nào, đừng khóc.”

Duật Tôn thấy thế, cũng không nán lại, xoa người đi ra ngoài.

Chị Trần trên mặt nghi hoặc, hai vợ chồng này, không phải là cho con bú thôi sao?

Hơn nữa, có cái gì chưa thấy qua nha.

Sanh Tiêu nhìn bóng lưng Duật Tôn đi ra, cô thu hồi tầm mắt, chăm chú nhìn con yêu trước ngực.

Thứ năm là ngày cục cưng đi chích ngừa.

Duật Tôn đúng lúc có việc gấp đi ra ngoài, tạm thời cho lái xe đến đón. Mạch Sanh Tiêu có cục cưng cũng không như lúc trước tùy tiện thuê xe nữa. Di Hà có thể toàn tâm toàn ý lo chuyện ở Ngự Cảnh Viên, Sanh Tiêu có chị Trần đi cùng, hai người cũng đủ lo liệu.

Mạch Sanh Tiêu ôm con vào trong lòng rồi xuống xe, c

ô vừa đi bên cạnh chị Trần vừa nói chuyện: “Giấy tờ đều mang theo đầy đủ chứ?”

“Vâng, lúc ra cửa tôi còn cố ý kiểm tra một lần nữa.”

Sanh Tiêu đi lên bậc thang, bệnh viện có rất nhiều người. Mạch Sanh Tiêu mặc quần jean màu xanh đậm, cô không trang điểm mà để mặt mộc, làn da của cô rất đẹp. Lúc Sanh Tiêu đi qua đại sảnh, đúng lúc gặp thoáng qua một người. Cô đang đi tới phía trước bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt lộ vẻ rất ngạc nhiên, Mạch Sanh Tiêu quay đầu lại, thấy đối phương cũng giống như cô, cũng xoa người.

Bất kỳ chấn động nào cũng không bằng lúc này.

Sanh Tiêu xác định mình không có nhìn lầm, người cô nhìn thấy chính là Đào Thần!

Đôi mắt quen thuộc, gương mặt quen thuộc, người từng khiến cho cô có dũng cảm đứng lên là Đào Thần.

Một ngày không nhìn thấy thi thể của Đào Thần, cô liền nghĩ anh ấy có lẽ là còn sống. Dù có mong manh cỡ nào vẫn không làm tắt hy vọng trong Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu chớp mũi chua xót, nước mắt kiềm không được mà trào ra. Thần sắc Đào Thần cũng là kích động, anh bước nhanh đến phía trước: “Sanh. . . .”

Tầm mắt lại một lần nhìn vào đứa trẻ mà cô đang ôm.

Mạch Sanh Tiêu trong lòng càng thấy khó chịu, cô không hiểu được đó là không chịu nổi hay là cái gì. Cô chỉ ôm chặt lấy cục cưng. Đào Thần nhìn ra được, đó là biểu hiện của ý muốn hết mình bảo vệ.

134. Chương 134: Không Cho Phép Nghĩ Đến Người Đàn Ông Khác

Hai người đứng đối diện nhau, tới khoảng 10 phút đồng hồ nhưng ai cũng không biết mở miệng nói cái gì.

Bộ dáng của Sanh Tiêu, khuôn mặt hồng hào chút ít, tóc cũng dài ra, kỳ thật Đào Thần cũng thích cô để tóc dài.

Tay phải của Đào Thần buông xuống bên hông, nắm chặt một phần bệnh lý.

Mạch Sanh Tiêu tầm mắt cao thấp bắn khoắn, cô chưa bao giờ cảm thấy nhẹ nhàng như thế. Thật tốt, Đào Thần anh ấy không có việc gì. Cô không thể giấu đi ánh mắt xúc động và hưng phấn, nhưng lúc muốn thể hiện rõ ràng thì cô lại phát hiện mình thật bất lực. Mạch Sanh Tiêu không thể nào giống như trước kia mà chạy đến, ôm lấy anh ấy và nói: “Đào Thần, anh vẫn còn sống, anh đã trở lại.”

Đáy lòng Sanh Tiêu mông lung có tầng nước mờ mịt dâng lên, tầm mắt của cô nhìn vào con yêu đang nằm trong lòng mình.

“Sanh Tiêu.” Ánh mắt Đào Thần cũng dừng ở cục cưng trên người cô, dĩ nhiên là ảm đạm: “Đây. . . . là con của em sao?”

Lòng ngực của Mạch Sanh Tiêu dường như có đôi bàn tay hung hăng xé ra, tan nát ở bên trong. Sanh Tiêu tránh đi ánh mắt hiền hòa như ngọc của người đàn ông: “Vâng. . . .”

Đào Thần một hồi lâu không nói gì.

Mạch Sanh Tiêu cũng cúi thấp đầu, Đào Thần sống chết không rõ mà cô lại có con, cô cảm thấy không có cách nào ngẩng đầu lên mà đối mặt với anh ta.

Sanh Tiêu cũng tự biết, từ khi cô bị mang về thành phố Bạch Sa thì lúc đó cô và Đào Thần sẽ không thể nào có kết quả.

Tầm mắt Mạch Sanh Tiêu lơ đãng nhìn qua bệnh án ở trong tay anh ấy: “Đào Thần, anh bị bệnh sao?”

“Không phải, là mẹ của anh.”

“Dì bị bệnh gì, có nặng không?”

Đào Thần không có trả lời thẳng: “Sanh Tiêu, em có khỏe không?”

Người đến kẻ đi trong đại sảnh, âm thanh huyền ảo hòa tan trong rung động của một cuộc trùng phùng. Mạch Sanh Tiêu đem Bôn Bôn giao cho chị Trần ở bên cạnh. Cô cùng Đào Thần đi ra phía ngoài sân. Chị Trần liền ôm đứa trẻ ngồi ở nơi có thể nhìn thấy được Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu không có mở lời trước, cô theo thói quen là sờ vào cổ tay mang đồng hồ. Đào Thần hai mắt nhìn chăm chăm vào động tác này của Sanh Tiêu, khẳng định là cô mỗi ngày đều đeo nó, nếu không, dây đồng hồ sẽ không bị hư hao như vậy: “Sanh Tiêu, em đổi một cái khác đi.”

Chính anh cũng không ý thức được, lời này nói ra, âm thanh lại run rẩy.

Mạch Sanh Tiêu nắm chặt đồng hồ đeo tay: “Đào Thần, một năm nay anh ra sao? Đêm đó đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Tại sao ở bên bờ biển lại tìm thấy áo dính máu của anh và chiếc nhẫn?”

Đào Thần nhớ tới cảnh tượng đó, bỗng nhiên có cảm giác máu trong người đều chảy ngược. Gió lạnh nhân cơ hội mà chui và từng lỗ chân lông, anh giống như bị ngã vào trong hầm băng, bị sợ hãi vùi sâu đến nỗi không thể đưa tay ra kêu cứu.

Một chiếc xe màu đen có rèm che lướt qua hàng cây, Đào Thần bị những cạnh đá bén nhọn sắc lẹm cửa đứt, mắt anh thấy chiếc xe đứt khoát mà đi: “Không, Sanh Tiêu. . . .”

Anh biết rõ, từ khoảnh khắc trở đi, anh sẽ vĩnh viễn mất Mạch Sanh Tiêu.

Đào Thần vung quả đấm nện xuống bờ cát, vảy ra những hạt cát mang theo vị mặn của nước biển dính vào mặt anh. Anh đau đến không còn muốn sống, liều mạng co người đứng dậy, hai tay xoa bóp muốn cơ thể khôi phục tri giác mà đuổi theo sau.

Người đàn ông bên cạnh dùng chân đá đá anh: “Đứng lên! ”

“Làm gì bây giờ?” Tên còn lại hỏi.

“Mang đến bệnh viện trước đi, hấn như vậy chỉ sợ chống đỡ không nổi. Ngày mai cho hấn thêm một khoản tiền rồi chúng ta trở về thành phố Bạch Sa.”

“Tôi không đi bệnh viện, các người dẫn ta trở về thành phố Bạch Sa.”

“Nghĩ kỹ chưa hả?” Người đàn ông từ trên cao nhìn xuống Đào Thần: “Tao khuyên mày đừng mơ hảo nữa, đối nghịch với Duật thiếu sẽ không có quả ngon để ăn, dây dưa đến chỗ này. Hậu quả mày cũng thấy rồi đấy, người phụ nữ kia lúc mang đi toàn thân đầy máu. Thông minh một chút đi, mày hãy đi cho xa vào, nếu không lại rước thêm họa vào thân.”

“Nói với hấn những lời nhảm nhí này làm gì?”

“Anh nói Sanh Tiêu toàn thân là máu?” Anh không ngờ tới Duật Tôn thật sự lại có thể làm chuyện như vậy. Hấn thật sự muốn Mạch Sanh Tiêu trở về mà lại bất chấp bất cứ giá nào, thậm chí đem Sanh Tiêu hủy diệt thì hấn cũng không thương tiếc sao?

Thân thể Đào Thần có thể cảm thấy ấm hơn chút ít, một tên trong hai người đàn ông kéo áo của anh, lôi anh đứng dậy: “Duật thiếu ày tiền, cũng đủ về sau cơm áo đều không lo. Người phụ nữ kia đi theo mày thì có gì tốt chứ? Mày nhìn một chút đi, ngay cả một chỗ ở cũng bị thiêu rụi, đừng có lại tính toán gì khác. Duật thiếu đã sớm cảnh cáo rồi, các người thật muốn ở cùng một chỗ thì gặp một cái sẽ đốt một cái. Ai có liên quan đến các người, Duật thiếu tra ra thì thấy một người sẽ hủy diệt một người.”

Đào Thần toàn thân phát run, anh nhìn theo hướng Mạch Sanh Tiêu rời đi, đột nhiên vùng khỏi tay của người đàn ông: “Sanh Tiêu. . . .”

“Mẹ kiếp, cho ta đi! ”

“Thả ta ra! ”

Đào Thần toàn lực giãy giụa, người đàn ông thấy thế, một quyền vung đến nện vào mặt Đào Thần. Máu tươi lập tức phun ra, khiến cho áo khoác dính đầy máu.

Anh bịt mũi miệng lại, máu theo kẽ tay mà chảy ra.

Dường như anh đã bị một quyền này đánh thức, giật mình đứng yên một hồi lâu không nói gì. Đào Thần suy sụp đôi vai. Sanh Tiêu đi, không còn gì có thể cho anh hy vọng. Anh đứng ở bờ biển, nghe từng đợt thủy triều dâng lên mãnh liệt và ồn ào ở bên tai.

“Đi thôi.” Người đàn ông đẩy vai của anh.

Đào Thần theo lực của hấn mà lảo đảo một bước, anh cởi áo khoác dính máu ra ném vào bờ biển. Gió lạnh thấu xương, lòng anh đau như cắt, lại đưa ngón tay đau nhức rút chiếc nhẫn ra.

Đào Thần ngồi xổm xuống, dùng áo khoác trùm lên chiếc nhẫn rồi lấy cát lấp lên.

“Tôi muốn trở về nhà gỗ xem một chút.”

“Thật nhiều chuyện.”

“Thôi, cho hắn đi đi, chúng ta thế này rồi mà.” Người đàn ông nhìn đồng hồ: “Chúng ta tối nay khẳng định là không kịp trở về thành phố Bạch Sa.”

Đào Thần nhìn về phía xa xa, căn nhà gỗ bị thiêu hủy hơn phân nửa, ngọn lửa cũng không bùng rực như vừa rồi nữa. Gương mặt bị nguồn nhiệt nóng hổi bao trùm. Anh thật vất vả mới có thể cùng Mạch Sanh Tiêu đến được nơi yên bình này, vậy mà, bây giờ nó bị phá hỏng như vậy.

Mặt biển mênh mông mà che giấu màu đen thần bí, đột nhiên truyền đến những âm thanh kéo dài. Hai gã đàn ông đứng ở bờ biển xoay người nhìn lại, thấy một chiếc du thuyền đang lái tới, trên boong thuyền có một cô gái mặc bộ đồ da màu đen cầm lấy kính viễn vọng: “Nơi này tại sao lại có người, cuộc gặp đêm nay không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh muốn kế hoạch bị phá hủy sao?”

Người đàn ông bên cạnh đưa mắt nhìn lại: “Tôi sẽ cho người đuổi bọn họ đi.”

Cô gái xõa tung mái tóc quấn vô cùng mê người, để ống nhòm xuống, thuận tay cầm lấy khẩu súng bắn tỉa ở trên bàn bên cạnh, hướng phía bờ biển nhắm vào hai người.

“Đoàng! ”

Người đàn ông mắt thấy đồng bạn bị bắn trúng não bộ, vừa muốn rút súng thì đã bị đối phương nhanh chóng bắn chết, cả quá trình không vượt quá 1 phút.

Đào Thần nghe được tiếng súng, anh trốn vào một chỗ xa trong rừng cây. Du thuyền cập bờ, hai gã đàn ông đã tắt thở.

Người đàn ông trên du thuyền khoe miệng mỉm cười: “Alice, kỹ năng của cô chuẩn đấy.”

Cô gái lau chùi ống ngắm: “Tôi không chịu được một chút sai lầm nào, muốn tôi lựa chọn, dĩ nhiên là người khác chết còn tôi thì sống.”

Đào Thần không dám thở mạnh ra, anh ở một góc khuất mà nhìn chuyện này xảy ra, chỉ biết hai người vừa rồi còn nói chuyện với mình mà giờ đã chết, có người đi xuống khỏi thuyền, lúi thủ thể lên.

Alice đem súng bắn tỉa đặt lại trên bàn: “Để ở khoang thuyền, đợi lát nữa trở về thì ném xuống nước cho cá ăn.”

Đào Thần cuộn người đứng dậy, anh khom lưng tựa vào một cây khô ở phía sau. Alice cầm lấy kính viễn vọng kiểm tra xung quanh: “Có vẻ đã được yên tĩnh rồi.”

Đào Thần lạnh cóng trên mặt đất phát run, chờ cho du thuyền kia rời đi thì mới đi ra khỏi rừng cây, môi anh bầm đen, lục lọi khắp túi mới tìm được mấy trăm đồng lúc đi siêu thị còn dư lại.

Mạch Sanh Tiêu kiểm lại nước mắt, cô nghĩ đến Đào Thần bị một trận thập tử nhất sinh, trong lòng càng thêm khó chịu: “Vậy về sau thì anh đi đâu?”

Đào Thần khoanh tay lại, nở một nụ cười khổ: “Anh đi đến một chỗ rất xa, Sanh Tiêu, khẳng định là em không đoán được.”

Mạch Sanh Tiêu cũng giương nhẹ cánh môi, vui vẻ mà lại khổ sở đến vô vị: “Em nhớ được anh và em đã từng nói, nếu có cơ hội thì muốn đến vùng núi dạy học. Những đứa trẻ ở vùng cao có khả năng Piano cũng không biết, anh còn nói, âm thanh nghe hay như vậy thì cần phải mang đến cho tất cả những đứa trẻ.”

Anh đã nói qua thì cô không quên.

Đào Thần trong mắt có chút sáng ngời: “Đúng, anh đi lên vùng núi, nếu như không phải là mẹ anh ngã bệnh thì anh có thể sẽ không đến thành phố Bạch Sa này.”

“Đào Thần, anh vì sao lại không trở về tìm em, em đã cho rằng.”

“Anh đến vùng núi sau khi thu xếp thì đã gọi điện cho ba mẹ, nói cho họ biết là anh không sao. Anh biết rõ là em có thể đang tìm anh ở khắp nơi, anh nghĩ, hai người khả năng sẽ không liên lạc được với em. Anh liền để ẹ nghĩ cách nói cho Thư Diễm, anh không muốn em lo lắng.”

Nếu khiến cho Đào Thần trở lại nơi này mà đối mặt với cô, anh sợ, anh thật sự sẽ bị sụp đổ.

Mạch Sanh Tiêu thần sắc giật mình, hiển nhiên, Đào Thần trước tiên nhất định là sẽ thông báo ngay, tâm tư anh trước đây đều rất tình cảm, sẽ không để cho Đào cha và Đào mẹ lo lắng nhiều. Thư Diễm lại là người bạn tốt nhất của Sanh Tiêu, nếu cô ấy biết rõ chuyện này, tuyệt đối sẽ chạy như bay đi tìm Mạch Sanh Tiêu.

Câu trả lời duy nhất, chính là Đào mẹ tận lực che giấu.

Một năm này, những ngày Mạch Sanh Tiêu có thể ăn ngon ngủ yên chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Cô sống mà bị ám ảnh về tính mạng của Đào Thần, anh sống chết không rõ, mấy lần còn muốn đi tìm ba mẹ của Đào Thần, nhưng lại luôn sợ hãi nếu họ trông thấy cô thì lại càng thêm kích động. Như mấy tháng trước, ở bệnh viện này, Đào mẹ còn hung hăng muốn cô đền mạng vì Đào Thần.

Những việc này, hiển nhiên là Đào Thần không biết được.

“Sanh Tiêu?” Đào Thần thấy cô như m

ắt hồn, cũng nhúu chặt chân mày: “Chẳng lẽ, mẹ anh không nói cho em biết?”

Mạch Sanh Tiêu có nuốt xuống chua xót trong miệng, cô lắc đầu, cô cũng có thể hiểu được cách làm của Đào mẹ. Đối lại là ai, cô lẽ cũng sẽ đối xử với người phụ nữ đã đem con trai họ hại thành như vậy: “Có nói cho em biết, em. . . . em chỉ cho là đi đang đối gạt thôi.”

Sanh Tiêu quay mặt đi, lời nói dối này dường như lại khiến cô không chịu nổi mà nước mắt dâng đầy. Nếu quả thật cô biết rõ lúc đó Đào Thần không chết.

Mạch Sanh Tiêu quay lưng lại, đưa tay làm như vô tình lau đi khóe mắt, cho dù cô thật sự biết rõ cũng vô dụng. Cô mang thai con của Duật Tôn, chẳng khác gì đã đem mọi thứ mà phá hủy đi.

Đào Thần lấy điện thoại đi động ra, nhanh chóng nhấn tin.

Hốc mắt của người đàn ông cũng không nhận được ướm át, lúc này, đối với anh mà nói thì đau thương nhất, cũng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Bọn họ đã trải qua sinh ly tử biệt, lại một lần nữa trùng phùng mà phát hiện một cái ôm cũng trở nên thật xa vời. Cô bây giờ là vợ của người khác, là mẹ của một đứa con.

“Đào Thần, thực xin lỗi.” Mạch Sanh Tiêu vui mặt vào lòng bàn tay. Anh vì cô mà mất hết tất cả, cho đến cùng, Mạch Sanh Tiêu ngay cả những lời yêu thương cũng chưa từng nói qua, Đào Thần thật không quan tâm đến những thứ này: “Sanh Tiêu, anh vẫn nói câu kia, anh muốn em sống được vui vẻ. Ta không muốn em cảm thấy áy náy, anh làm vì em, anh vui vẻ chịu đựng và cũng chưa từng hối hận.”

Sanh Tiêu nghe vậy, những cố gắng kiềm lại nước mắt rốt cuộc cũng không kiềm được nữa.

Tầm mắt Đào Thần nhìn xuyên qua khuôn mặt của Mạch Sanh Tiêu, hướng về phía chị Trần đang ôm Bôn Bôn trước ngực. Mới nhìn thấy qua cũng có thể đoán là một bé trai, nhìn rất giống Duật Tôn, khuôn mặt này hiển lộ ra khí chất vương giả.

“Đào Thần.” Sau lưng Sanh Tiêu truyền đến một giọng nữ, cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một cô gái chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi đi đến bên cạnh Đào Thần: “Thì ra là anh ở đây, hại em tìm không được.”

“Tôi tình cờ gặp được một người bạn.” Anh nói hời hợt, Mạch Sanh Tiêu che đi kinh ngạc, thần sắc có chút mất tự nhiên nhìn cô gái kia.

“Sanh Tiêu, đây là bạn gái của anh, Bàng Hiểu Bình.”

Trên mặt Mạch Sanh Tiêu vẫn còn vương nước mắt, cô nhìn qua Bàng Hiểu Bình đang đưa tay về hướng mình, cô ngạc nhiên cùng cô ấy bắt tay: “Xin chào.”

“Cô. xin chào.”

“Đào Thần, mình trở về phòng bệnh đi, dì vẫn đang chờ chúng ta đấy.”

“Được.” Đào Thần đứng lên: “Sanh Tiêu, bảo trọng.”

Hai chữ “Bảo trọng” anh nói ra rất nhẹ, nhưng lại giống như cây búa nặng nề đập vào trong lòng Sanh Tiêu.

Đào Thần vội bước đi, như muốn tránh đi thú dữ và dòng nước lũ.

Bàng Hiểu Bình cảm giác được anh mất tự nhiên: “Thầy Đào, thầy nói như vậy, cô ấy ngược lại sẽ càng nghi ngờ.”

Đào Thần nghe vậy, bước đi lúc này mới không còn vội vã và gấp rút nữa: “Hiểu Bình, thực xin lỗi, vô tình kéo cô vào cuộc.”

“Không có việc gì, dù sao tôi cũng đang đi tìm thầy.” Bàng Hiểu Bình quay đầu lại, trông thấy Sanh Tiêu vẫn ngồi ở đó: “Thầy Đào, cô ấy chính là người trong lòng của thầy sao?”

Đào Thần không nói gì nữa, trong lòng bàn tay nắm lấy tay cô đã ướt nhẹp mồ hôi.

“Thầy nói thầy có bạn gái rồi, có phải là không muốn nhấn tâm quấy rầy hạnh phúc của cô ấy không?”

Đào Thần cùng Bàng Hiểu Bình đi vào bệnh viện, cho đến khi xác định Sanh Tiêu sẽ không thấy nữa, anh lúc này mới buông tay Bàng Hiểu Bình ra: “Tôi luôn có một nguyện vọng, đó chính là Sanh Tiêu có thể sống tốt. Lúc cô ấy cười, là đẹp nhất.”

Sanh Tiêu.

Bàng Hiểu Bình nhẹ gọi: “Cái tên nghe thật hay.”

“Hiểu Bình, hay là cô về trước đi, ở trường học, tôi muốn xin nghỉ phép một thời gian.”

Bàng Hiểu Bình cũng giống như Đào Thần, là tự nguyện lên vùng cao dạy học. Cô biết rõ Đào mẹ ngã bệnh nên cố ý muốn đến để biết tình hình: “Thầy Đào, thầy đừng lo lắng, bệnh của dì may mắn là mới bắt đầu, tôi tin sẽ có biện pháp chữa trị.”

“Cô nói phải lắm.” Đào Thần cầm bệnh án đi vào cửa thang máy, Đào mẹ mấy tháng trước cảm thấy đau dạ dày, đến bệnh viện lớn ở thành phố Bạch Sa kiểm tra cận kề, mới phát hiện bị ung thư dạ dày giai đoạn đầu.

Chị Trần ôm Bôn Bôn đến sau lưng Sanh Tiêu, cô trông thấy nước mắt Mịch Sanh Tiêu rơi không ngừng.

“Duật phu nhân?” Chị Trần khẽ gọi, thấy cô hình như muốn lấy lại tinh thần: “Bây giờ nếu không đi thì có thể phải xếp hàng đến chiều mắt.”

Mịch Sanh Tiêu lau sạch nước mắt đứng lên: “Được, đi vào thôi.”

Trở lại Ngự Cảnh Viên, Sanh Tiêu đi vào phòng ngủ, những ngày này đã là cuối thu, một mùa hè ngọt ngào đã lặng lẽ trôi qua.

Cô kéo màn cửa sổ ra, mở rộng cánh cửa.

Đứng ở trên ban công, có thể trông thấy nơi xa là Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân thích cây bạch quả. Mùa này là thời điểm cây bạch quả đẹp nhất. Mịch Sanh Tiêu dần dần nheo mắt lại, nhìn lá cây bạch quả theo gió mà lay động, như tuyết như hoa tuôn rơi bay xuống.

Sanh Tiêu chưa từng nghĩ qua, sẽ gặp lại Đào Thần trong hoàn cảnh như thế.

Cuộc sống này quả nhiên chuyện xấu đầy rẫy, cho dù có chuẩn bị mọi thứ, cũng tránh không thoát được kiếp nạn.

Mịch Sanh Tiêu hai tay chống trên lan can, cô mím môi, khóe miệng muốn cười lại cười không nổi.

Dưới lầu truyền đến tiếng còi xe, cô thấy cổng chính tự động mở ra, Duật Tôn đang lái xe tiến đến.

Người đàn ông đi vào phòng khách, từ sau khi có Bôn Bôn, Duật Tôn hình như dành nhiều thời gian hơn. Thường thường đi ra ngoài cho đến trưa, buổi chiều sẽ trở lại, có khi còn có thể cùng ăn cơm trưa.

“Duật thiếu đã về.” Dì Hà đi đến bên cạnh hắn: “Sanh Tiêu ở trên lầu, không biết sao mà cơm trưa cũng không ăn.”

Duật Tôn đi lên lầu, chị Trần đã đỡ đứa nhỏ xong đi ra: “Duật thiếu.”

“Đã chích ngừa xong chưa?”

“Buổi sáng đã chích xong rồi ạ.” Chị Trần đứng ở hành lang, cô thấy cửa phòng Mạch Sanh Tiêu đóng kín, liền nhỏ giọng mà nói: “Vốn là có thể trở về sớm hơn, nhưng lúc tôi đang muốn đi xếp hàng thì Duật phu nhân gặp được người quen, họ nói chuyện cũng rất lâu.”

“Người quen?” Gương mặt tuần tú của Duật Tôn có vẻ lạnh lùng. Mạch Sanh Tiêu ở đây còn có thể có bao nhiêu người quen: “Chị đã gặp qua chưa?”

Chị Trần đã làm việc cho không ít người có tiền, nên am hiểu sâu sắc thói đời, cũng là một người làm khéo léo. Đôi mắt dài trước mặt chị, người như Duật Tôn khả năng bên ngoài sống phong lưu, nhưng trong nhà thì để ý nhất cái gì? Không phải là một người vợ chung thủy, sợ tiếng xấu truyền đi sao?

“Tôi chưa từng thấy qua, là một người đàn ông trẻ tuổi. Về sau Duật phu nhân đem đứa trẻ giao cho tôi, bọn họ liền đến mái che của bệnh viện, nói cái gì đó, tôi cũng không nghe được. Chỉ nhìn thấy Duật phu nhân lau chùi mắt, về sau mới biết là cô ấy đã khóc.”

Duật Tôn đầu tiên nghĩ đến là Nghiêm Trầm Thanh, nhưng lập tức phủ nhận. Mạch Sanh Tiêu cùng hắn đã sớm không còn. Duật Tôn cũng không tin hắn ta còn có thể gắng gượng thêm cái gì nữa.

Sanh Tiêu đi đến cửa, tay vừa chạm đến tay cầm, còn chưa mở ra, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói.

“Tôi còn nghe thấy người đàn ông kia hỏi Duật phu nhân là, đứa bé này là của cô ấy sao? Nhìn vẻ mặt còn cảm thấy rất thương tâm.” Chị Trần lúc ấy cũng không nghe rõ tên của Đào Thần, chỉ mơ mơ hồ hồ thêm thốt vài câu.

Mạch Sanh Tiêu dùng sức mở cửa ra, chị Trần nghe được động tĩnh, quay đầu nhìn lại, sắc mặt trong nháy mắt cảm thấy khó xử.

Duật Tôn thấy thế, mở miệng nói: “Chị trở về trước chăm sóc Bôn Bôn.”

“Vâng.”

“Khoan đã.” Mạch Sanh Tiêu ra khỏi phòng, gọi chị Trần lại.

Chị Trần phần lưng cứng đờ, đành phải xoay người lại: “Duật phu nhân, còn có gì dặn dò sao?”

“Chị Trần, chị biết dì Hà làm mấy năm rồi không?” Mạch Sanh Tiêu cất giọng không giận mà uy, nếu như lắng nghe, cũng không phát hiện được bên trong có cất giấu nóng giận hay không.

“Không, không biết.”

“Chị Trần, làm việc là không thể mưu lợi, chị chỉ cần chăm sóc tốt cho Bôn Bôn, như vậy tôi cũng không bạc đãi chị. Về phần chuyện giữa vợ chồng chúng tôi, chị đừng hao tâm tổn ý nhiều.”

Chị Trần không ngừng gật đầu: “Cô nói đúng lắm.”

“Tốt lắm, mấy ngày nay chị cũng đã vất vả, ngày mai chị trở về nhà xem một chút đi. Tôi sẽ cho dì Hà chuẩn bị cho chị vài thứ ở dưới lầu. Tôi nghe nói chị cũng ở con trai, buổi tối chị ở nhà đi, ngày kia lại tới nữa.”

Thần sắc chị Trần kích động, cũng vì chuyện vừa rồi mà xin lỗi: “Duật phu nhân, thực xin lỗi.”

“Đi mau đi.” Sanh Tiêu nói xong, liền xoay người trở lại phòng ngủ.

Duật Tôn đầu lưỡi nhẹ liếm khóe môi, đánh một cái tát cho thêm quá táo ngạo, một chiều liền thu phục chị Trần.

Xem ra, sau này chị Trần sẽ chuyên tâm mà nghe lời Mạch Sanh Tiêu.

Duật Tôn cảm thấy có chút buồn buồn cười. Hoàn toàn không để bụng chuyện chị Trần vừa rồi nói cho hắn biết. Hắn đi vào phòng ngủ, Mạch Sanh Tiêu ngồi ở mép giường với ánh mắt run sợ, đang suy nghĩ chuyện gì đó.

“Em sao vậy?”

Sanh Tiêu cũng không nói gì.

Duật Tôn ngồi xuống bên cạnh cô: “Vừa rồi không phải là một bộ dáng hung dữ sao? Giờ lại yên ổn rồi?”

“Anh muốn biết cái gì chỉ cần gọn gàng dứt khoát hỏi chính tôi, cần gì mà quanh co lòng vòng dò hỏi người khác! ”

Duật Tôn hiểu ra, thì ra Mạch Sanh Tiêu cho rằng hắn sai chị Trần giám sát nhất cử nhất động của cô: “Anh hỏi em, em chịu nói sao?”

Sanh Tiêu tức cười, nhanh chóng đem tầm mắt rời đi: “Nói hay không nói, là quyền của tôi.”

Duật Tôn đuổi cái lưng mỗi, đem thân thể nằm vào giường lớn, hắn nhắm mắt dưỡng thần. Mạch Sanh Tiêu đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này là sau buổi trưa, ánh mặt trời rất ấm. Trời trong nắng ấm, là một cuộc sống yên bình.

Duật Tôn mỗi lần lại dựa vào gần một bước, phản ứng của Sanh Tiêu cũng sẽ quá khích. Chuyện Đào Thần cô bước không

qua, cũng đã nói muốn dùng hạnh phúc cả đời để đền lại.

Cô ích kỷ muốn giấu đi sự thật này, làm cho Duật Tôn mang trên người tội lỗi mà cùng cô sống trong bóng tối.

Nhưng hôm nay cô lại gặp được Đào Thần, còn có Bằng Hiểu Bình. Hơi thẳng thốt, Mạch Sanh Tiêu hiểu được, cô cùng Đào Thần đều biết là bọn họ rất cuộc không đi đến cùng được. Cô vui mừng vì Bằng Hiểu Bình không giống mình. Mạch Sanh Tiêu đã mang theo tất cả khổ đau mà nắm tay Đào Thần, Sanh Tiêu luôn tin rằng, anh ấy xứng đáng có được một cuộc sống tốt hơn.

Mạch Sanh Tiêu lại càng kiên định, lúc đó cô ở bên Duật Tôn, sẽ không thể nào lời Đào Thần vào cuộc được.

Người đàn ông nằm ở trên giường mở đôi mắt ra, ánh nắng chiếu vào trên mặt hắn, cảm thấy buồn ngủ. Hắn nghiêng người qua, cánh tay ôm lấy eo Sanh Tiêu mà đề cô lên giường.

Bản năng của Mạch Sanh Tiêu tự co hai gối lên, hai tay đẩy vai hắn ra.

Cô cũng chỉ biết là không chấp nhận được đụng chạm của hắn.

“Anh chỉ muốn em nằm cùng thôi.”

Duật Tôn nhắm mắt lại, ngủ ở bên cạnh Mạch Sanh Tiêu.

“Tôi hôm nay gặp được một người. Tôi ở nơi này thật sự cảm thấy buồn bực, Ngự Cảnh Viên cũng giống như Hoàng Duệ Ấn Tượng lúc trước, đều vô ích thôi.”

Người đàn ông nhắm mắt lại thành một khe hở.

Hắn cho gì đó, cô cũng không vui vẻ đón nhận nữa. Tốn nhiều tiền hơn cũng không mua được khúc miệng thoảng cười của Mạch Sanh Tiêu.

“Duật Tôn, tôi nhìn thấy chính là Đào Thần.”

Tên của người đàn ông này tiến vào tai trái, lại đi ra tai phải. Hắn cả kinh chống nửa người lên: “Em nói cái gì?”

Mạch Sanh Tiêu đưa tay gối sau đầu: “Tôi ở đại sảnh bệnh viện gặp được Đào Thần. Tôi lúc trước cũng ôm hy vọng, tôi nghĩ không tìm được thi thể của anh ấy thì có lẽ anh ấy còn sống.” Khóe mắt Sanh Tiêu mở ra, nụ cười sung sướng: “Tôi quả thật đã đợi đến ngày này.”

Cả khuôn mặt của cô đều đắm chìm trong vui vẻ, ánh mắt sáng ngời, vẻ mặt cũng không u ám như trước, điểm lệ động lòng người.

Duật Tôn nghe được lời nói của Mạch Sanh Tiêu, đáy lòng cũng theo đó mà rộng mở trong sáng, chỉ là nhìn thấy vẻ mặt của Sanh Tiêu, hắn thấy thế nào cũng thật là chói mắt.

Duật Tôn hình như lập tức nghĩ đến, Mạch Sanh Tiêu vì sao lại vui vẻ như thế.

Hắn đột nhiên nổi giận, sắc mặt nói thay đổi liên thay đổi ngay. Trong mắt lộ ra u ám làm người ta không rét mà run: “Mạch Sanh Tiêu, anh cho em biết, em nghĩ cũng đừng nghĩ, sớm đem cái tâm ý này chết đi! Đừng tưởng rằng hắn còn sống thì em muốn làm gì thì làm, em.” Người đàn ông xoay người, cánh tay chống đỡ hai bên Mạch Sanh Tiêu, lại bị cơn giận tràn đến lồng ngực mà phập phồng: “Em đã có con trai rồi, chẳng lẽ còn nghĩ tới người đàn ông khác sao?”

Mạch Sanh Tiêu há to miệng, thế này là thế nào đây?

135. Chương 135: Người Phụ Nữ Của Hắn, Hắn Cũng Không Đành Lòng Nặng Tay

Sanh Tiêu nhìn thấy người đàn ông giận tím mặt, cô che giấu nụ cười, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Duật Tôn nhìn qua nét mặt lạnh nhạt của cô, ngược lại cảm thấy hắn như chuyện bé xé ra to.

“Sanh Tiêu, em đến khi nào đối với anh cũng cười như vậy?”

Mạch Sanh Tiêu rũ nhẹ mi mắt xuống, khi cô như hoa nở rạng ngời thì trong mắt Duật Tôn không có cô, dĩ nhiên sẽ không nhìn ra được.

“Duật Tôn, anh đến cuối cùng cũng không hỏi qua Đào Thần xem anh ta sống như thế nào, lúc ấy đến tận cùng là xảy ra chuyện gì, xem ra, anh thật là ích kỷ.”

Người đàn ông từ lên cao liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bên dưới: “Hắn sống được hay không thì liên quan gì đến anh? Hắn còn sống trở về, đã nói là anh không có hại chết hắn. Em nên biết là em cùng Đào Thần cả đời này cũng không có khả năng, nhớ kỹ điều này là được! ”

Hắn chỉ để ý người bên cạnh, chưa bao giờ yêu ai yêu cả đường đi. Nói một cách khác, Đào Thần sống hay chết thì hắn cũng không quan tâm, chỉ cần đừng đổ lên người hắn là tốt rồi.

Đây là Duật Tôn.

Từ nhỏ đến lớn đã sống quá lâu trong thế giới đen tối, Duật Tôn học được cách sinh tồn đơn giản là tàn nhẫn.

Có nhiều thời gian hơn nữa cũng không thay đổi được, một khi đã bị thứ gì đó khắc vào tận bên trong xương tủy, trừ phi là đầu thai chuyển thế.

“Vậy anh có biết hay không, anh ta cận kề chỉ còn kém một bước. Nếu không kịp thời tránh né được thì cũng đã chết rồi, giống như hai trợ thủ kia! ”

“Vậy hắn trông thấy ai ra tay sao?”

Lúc đó Đào Thần núp ở trong rừng cây, hơn nữa lại là buổi tối, khoảng cách lại xa. Chỉ có thể nhìn rõ chiếc thuyền ngừng lại trên bờ biển, Mạch Sanh Tiêu cũng không muốn anh ấy liên lụy vào chuyện gì khác nữa: “Không có.”

“Vậy không phải hắn còn sống được là do mạng hắn lớn sao, hai người kia chỉ có thể nói là xúi quẩy.”

Mái tóc đen nhánh của Sanh Tiêu gổ sau đầu, cô nâng lên một chút, ánh mắt tiếp xúc với cái cằm tinh xảo mà góc cạnh rõ ràng của người đàn ông: “Duật Tôn, hai người kia chẳng phải là thủ hạ của anh sao?” Cô tưởng tượng không nổi, đó là hai mạng người, trước đó một khắc còn sống sờ sờ.

“Sanh Tiêu.” Cô nghe được trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng thở dài. Người đàn ông chống thẳng khuỷu tay nhẹ khom xuống, lồng ngực hầu như dán chặt vào cô: “Không cần phải dùng ánh mắt như thế này để hoài nghi anh, em có thể dùng nhân đạo để đối đãi nhưng người ở trên đời này, em không được thương hại.”

Mạch Sanh Tiêu trong ngực dường như bị một tảng đá lớn đè nặng. Cô đẩy không ra, cũng không trốn được. Cô tránh đi tầm mắt của Duật Tôn, trong mắt hắn giấu kín một cảm giác âm lãnh cùng tà ác mà cô chưa bao giờ chạm đến được, sắc mặt cô khó nén được sợ hãi. Duật Tôn bỗng nhiên hoàn hồn. Đôi mắt nhỏ dài và sóng mũi cao che giấu sắc bén. Trong nháy mắt, khói mù mãnh liệt vừa rồi đã tản đi. Hắn xoay người lại nằm xuống bên cạnh Mạch Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, Đào Thần vẫn còn sống tốt, em nên tin là anh khi đó không có muốn làm hại hắn.”

Tâm tình của hắn thường xuyên khổng chế không được. Hắn đã nói rằng bản thân hắn đã đủ đen tối, hắn không muốn kéo theo Sanh Tiêu và con nhỏ vào, dù là một chút, hắn cũng hy vọng họ không phải dính dáng đến.

Sanh Tiêu nằm thẳng trên giường, không nói gì thêm nữa.

Cô nhớ tới Đào Thần, nhớ tới Bàng Hiểu Bình, tất cả đều tốt như vậy, nước chảy thành sông, nhưng nghĩ cho kỹ thì lại luôn cảm thấy có chỗ nào đó không phù hợp.

Đào Thần xuất hiện cho đến khi rời đi, còn giới thiệu Bàng Hiểu Bình, kỳ thật mục đích đều muốn tập trung tại một điểm, rồi cùng hướng một phía mà đi.

Đó chính là, làm cho Mạch Sanh Tiêu hạnh phúc.

Lúc bọn họ gặp nhau, ánh mắt đầu tiên Đào Thần nhìn thấy Bôn Bôn như một con dao nhọn đâm vào Mạch Sanh Tiêu. Sanh Tiêu không thể quên được Đào Thần lúc ấy đã cất lực ẩn nhẫn sự bi thương và phức tạp.

Duật Tôn xoay người: “Sanh Tiêu.”

Mạch Sanh Tiêu quay mặt lại, Duật Tôn kỳ thật muốn nói, nếu Đào Thần còn sống, không phải là cô cũng có thể tiêu trừ được bản khoản lớn nhất trong lòng rồi sao. Nhưng Sanh Tiêu đã không cho hắn có cơ hội nói tiếp, cô chống người lên, bước ra khỏi phòng.

. . .

Trong phòng khách Bôn Bôn mới tỉnh lại, chân đạp đạp hình như rất không thoải mái.

Mạch Sanh Tiêu đi đến trước giường, Trần tỷ tại dưới người đứa nhỏ đang loay hoay: “Đã tiểu rồi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng.”

Sanh Tiêu vén ống tay áo lên, tay trái cầm vào cổ chân của Bôn Bôn, chị Trần cầm khăn ướt xoa lại: “Duật phu nhân, để tôi làm đi, nước tiểu sẽ làm bẩn tay cô.”

“Không có chuyện gì.” Mạch Sanh Tiêu đem quần của Bôn Bôn cởi ra: “Con trai mình mà còn ngại bẩn sao?”

“Duật phu nhân, trước kia tôi chăm sóc những cục cưng khác, bà chủ cho tới bây giờ cũng không đụng một chút. Tình nguyện đi ra ngoài chơi mát chược, đi dạo phố, còn nói muốn bảo trì vóc dáng mà không cho bú sữa. Kỳ thật đứa trẻ lớn lên rất nhanh, nhưng không thân thiết, muốn ôm, muốn biết gì cũng khó.”

Mạch Sanh Tiêu đem cái mông của Bôn Bôn lau sạch sẽ, lại thay tã không thấm, con rất nhanh không quấy khóc. Những gì chị Trần nói cũng là điều Sanh Tiêu nghĩ, không nhận thức được con bên cạnh mình khôn lớn, nếu bỏ lỡ thời gian này thì sẽ tiếc nuối không ít.

Mạch Sanh Tiêu ôm Bôn Bôn vào trong ngực, đứa nhỏ này mở to mắt, đôi mắt đen bóng nhìn vòng vòng. Sanh Tiêu ngồi vào mép giường, ngón tay theo đầu lông mày mà xoa bóp cho con.

Duật Tôn bước qua phòng khách, trông thấy Trần tỷ và Mạch Sanh Tiêu ở cùng một chỗ, Bôn Bôn ở trên giường lớn. Hắn đi vào nhìn thấy Trần tỷ đang hướng dẫn cho Sanh Tiêu tập thể dục và mát xa cho trẻ con như thế nào.

“Duật thiếu, hay cậu cũng tới học đi.” Trần tỷ đứng dậy trông thấy Duật Tôn.

Duật Tôn đi đến bên cạnh Mạch Sanh Tiêu, Bôn Bôn tinh thần phấn chấn, cắt kiểu đầu trọc này căn bản tóc còn chưa mọc ra. Duật Tôn ngồi xổm xuống, gương mặt tuần tú sắp lại trước mặt con yêu: “Bôn Bôn, hôn cha một cái.”

Mặt hắn chôn ở trước ngực cục cứng, Bôn Bôn hiển nhiên là bị nhột, miệng lại bật cười một tiếng.

Tiểu tử bình thường trừ việc ngủ chính là uống sữa, thời gian mở mắt ra chơi đùa cũng không nhiều, sắc mặt Duật Tôn khó nén mừng rỡ: “Nhìn thấy không? Bôn Bôn biết cười kìa.”

Mạch Sanh Tiêu đứng ở bên cạnh, cứ việc như không thèm đáp lại nhưng ánh mắt hiển nhiên là dịu hiền.

Duật Tôn ở trước giường trêu chọc con nhỏ, Sanh Tiêu nghe thấy hình như hắn kêu lên một tiếng đau đớn. Trần tỷ há hốc miệng: “Ai u, Duật thiếu không sao chứ?”

“Không có việc gì.”

Mạch Sanh Tiêu khom xuống, nhìn thấy trên khuôn mặt tuần tú của người đàn ông có một vết xước rõ ràng.

Sắc mặt Trần tỷ áy náy: “Duật thiếu, thực xin lỗi, móng tay cục cứng mọc nhanh, lúc đang ngủ thì tôi đang cắt móng tay trái rồi sau đó tỉnh dậy, tay phải còn chưa kịp.”

Ngón tay thon dài của Duật Tôn sờ sờ lên mặt, đau rát.

Bôn Bôn phun ra một vòng nước miếng, con nhỏ không cần biết hắn có đau hay không, đôi mắt hạt châu nhỏ xíu nhìn lên.

Duật Tôn đứng dậy, trên gò má dấu vết còn rất dài.

Nếu đổi lại là người khác dám làm như vậy với mặt của hắn, hắn đã sớm nổi đóa!

Nhưng ai bảo là bảo bối tự mình ra tay, nên cho dù bị xước mười cái, tám cái cũng phải ngoan ngoãn mà chịu.

Thời gian này Mạch Sanh Tiêu suốt ngày ở Ngự Cảnh Viên, ngoại trừ Dung Ân hay sang chơi, hoặc là cô đi tìm Thư Diễm. Cô đi vào sân thượng, mở Laptop ra.

Đã hơn một năm không có đăng nhập QQ, may mà tài khoản không bị trộm mất.

Lúc đăng nhập vào, có nhiều thông báo, ngoại trừ những tin nhắn không quan trọng thì có có Vương tỷ.

Sanh Tiêu nhớ đến lúc ở trấn Lâm Thủy, Vương tỷ đối với cô cũng tốt. Về sau điện thoại di động bị mất nên cô cũng mất liên lạc. Mạch Sanh Tiêu cảm thấy áy náy, bây giờ vừa lúc trông thấy chị ấy, nhanh chóng gửi đi một dòng tin nhắn: “Vương tỷ, em là Sanh Tiêu, chị gần đây khỏe không?”

Tin nhắn hầu như không phải đợi lâu thì liền có câu trả lời: “Sanh Tiêu, em bây giờ ở đâu? Có khỏe không? Chị lúc nào cũng lo lắng gần chết.”

Mạch Sanh Tiêu đơn giản nói vài câu tình hình gần đây, cũng không có nói tỉ mỉ. Vương tỷ thấy cô không có việc gì, sự lo lắng trong lòng cuối cùng cũng yên ổn, cũng không có hỏi nhiều.

“Vương tử, chị vẫn còn ở công ty sao?”

“Không, em rời đi không bao lâu thì chị cũng đi nơi khác. Công việc hiện tại cũng rất tốt, chỉ là khá bận rộn.”

Sanh Tiêu trước màn hình vi tính cười nhẹ: “Vậy là tốt rồi.”

“Đúng rồi, trước đây chị cũng muốn tìm em, trong tay có mấy dự án, cảm thấy hứng thú không? Không muốn phong độ của mình bị mất đi phải không?”

“Em cũng muốn tìm chuyện gì đó để làm, Vương tử, chị thật sự là quý nhân của em đấy.”

Vương tử gửi đến một biểu tượng cười to không ngừng.

Mạch Sanh Tiêu gửi lại một biểu tượng thẹn thùng.

“Đợi chút nữa chị sẽ gửi mail bản vẽ cho em, nhớ xem kỹ nhé.”

“Vâng.”

Hiện tại Sanh Tiêu không thiếu tiền, nhưng thời gian cực khổ khi cô rời khỏi Bạch Sa vẫn còn rõ mồn một trước mắt. Cô không muốn một ngày nào đó khi bị đuổi ra ngoài thì không thoát khỏi cảnh nghèo đến mức không có một phân tiền.

Loại cảm giác đó, Mạch Sanh Tiêu bị ném qua một lần, lại khắc sâu vào trí nhớ, sợ là cả đời này cũng không quên được.

Với Duật Tôn, tiền là hắc. Nhưng ai nói phụ nữ thì nên dựa vào đàn ông nuôi?

Chỉ có chính mình có năng lực tồn tại mới không bị giẫm nát dưới lòng bàn chân, mới có thể chân chính sống những ngày tốt lành.

. . .

Sanh Tiêu đi vào nhà sách mua vài cuốn sách, những thứ ở trấn Lâm Thủy cô đều không mang theo. Buổi tối cô cũng không có bắt tay vào ngay, đợi Bôn Bôn ngủ rồi, lúc này mới trở lại phòng ngủ của mình. Bản vẽ được in ra, đây là hình cắt mặt phẳng, tiết diện cộng thêm kết cấu, nếu thiết kế đầy đủ cũng phải dày cả chục bản.

Một năm chưa tiếp xúc vào, muốn linh hoạt triển khai cũng không dễ dàng.

Mạch Sanh Tiêu khoanh chân ngồi ở ghế sofa, máy tính, bản vẽ, laptop bày đầy cả bàn trà.

Duật Tôn tắm rửa x

ong đi ra, cô vẫn còn vui đầu vào, cũng không có ý muốn đi ngủ.

Mạch Sanh Tiêu đem tóc cột cao lên, lộ ra cái trán trơn bóng cùng đôi mi thanh tú đang nhíu lại. Đuôi tóc của cô không dài, không như trước kia rủ xuống tận thắt lưng. Cô cắn đầu bút, cũng không biết lý do gì mà nghĩ không ra, vẻ mặt nghiêm túc như cô giáo đang khiển trách học trò.

Duật Tôn đi tới: “Đang xem cái gì mà còn chưa ngủ?”

Mạch Sanh Tiêu không ngẩng đầu lên: “Xem bản vẽ.”

Tầm mắt hần quét qua khay trà, hai đầu chân mày rõ ràng là nhíu lại: “Em thiếu tiền xài sao?”

Sanh Tiêu lắc đầu: “Không thiếu.”

“Vậy sao còn nhận việc làm?”

Mạch Sanh Tiêu lấy bút ra: “Vậy anh ngại tiền nhiều hơn sao?”

“Tiền của anh, em cứ việc xài, xài cũng không hết được.”

“Nhưng tôi thích chính mình kiếm tiền ra.” Sanh Tiêu lật tư liệu trong tay, cô đã phân chia vô cùng rõ ràng. Mạch Sanh Tiêu muốn đợi chính thức nhận việc xong, sẽ đem công việc và thời gian nghỉ ngơi chia đều. Ban ngày Trần tỷ sẽ chăm sóc Bôn Bôn, buổi tối cô sẽ tự mình làm.

Duật Tôn liếc mắt nhìn bản vẽ trong tay của cô: “Em xem có thể hiểu sao?”

Mạch Sanh Tiêu khiêu khích: “Có tin là tôi thiết kế một bản cho anh xem không?”

“Em dám không?”

“Đến lúc đó đừng có dùng thủ đoạn gì đấy! ” Cô khẽ nâng đầu lên, trong mắt tràn đầy tự tin.

Cánh môi Duật Tôn câu dẫn ra góc cạnh hấp dẫn: “Anh bảo đảm không cần.”

Mẹ Đào sau khi phát hiện bị ung thư dạ dày giai đoạn đầu thì liên tục ở tại bệnh viện của thành phố Bạch Sa.

Đào Thần mỗi ngày đều đến, Đào mẹ đau lòng con trai. Mặc dù đối với chuyện trước kia vẫn còn tức giận nhưng chứng kiến Đào Thần như vậy, bà cũng nguôi ngoai phần nữa.

Bàng Hiểu Bình không gặp chuyện trường học, thân thể Đào ba cũng không khỏe, cô sợ Đào Thần một mình không lo được, mặc cho anh khuyên như thế nào, cô đều không nghe.

Đào mẹ cả người gầy xuống một vòng, nhìn thấy Bàng Hiểu Bình trước mặt không ngại cực khổ chăm sóc, tự đáy lòng bà cảm kích, biết rõ cô gái này tốt bụng: “Hiểu Bình à, ngồi xuống đi, vừa đưa cơm lại vừa chăm sóc dì, con xem đã tiêu tụy đi rồi.”

“Dì, con không sao.”

“Thần Thần có con làm bạn, thật là có phúc.” Đào mẹ giữ chặt tay Bàng Hiểu Bình, nếu Đào Thần có thể quên được Mạch Sanh Tiêu, bắt đầu lại lần nữa thì lòng bà có cũng được yên tâm.

“Dì à, dì đừng nói như vậy.”

“Hiểu Bình, Thần Thần vừa mới nói cho dì biết, lúc nó đi vùng núi dạy học, trong lòng dì thật không muốn. Con trai của dì từ nhỏ lòng dạ đã tốt, dì bây giờ gặp được con cũng tốt như vậy, là một cô gái bỏ qua cuộc sống thành thị. Dì cảm thấy được là cần phải ủng hộ nó mới phải.”

“Dì, con nghĩ thầy Đào mà nghe được những lời này của dì, nhất định sẽ rất vui.”

“Con là bạn của Thần Thần, hãy gọi tên của nó chứ, làm sao còn gọi là thầy, nghe thấy lạnh nhạt nhiều.”

Bàng Hiểu Bình sắc mặt không nhìn được mà đỏ hồng: “Tính của con là vậy, gọi đã thành thói quen mà đổi thì cũng ngượng miệng.”

Đào Thần mang thuốc trở lại phòng bệnh, tay phải đẩy cửa phòng ra, trông thấy Đào mẹ cũng Bàng Hiểu Bình đang nói chuyện phiếm.

“Thầy Đào?”

Anh nghe được tiếng gọi sau lưng nên dừng bước.

“Đúng là thầy rồi, thầy Đào! ” Trên mặt cô gái vui mừng, sải bước đi đến trước mặt Đào Thần: “Là em đây, sinh viên Lý Lệ của Hoa Nhân, khi đó em cùng ở chung ký túc xá với Tô Ngải Nhã, thầy đã lên lớp chúng em mà.”

Đào Thần bừng tỉnh: “Tôi nhớ ra rồi, đã lâu không gặp.”

“Thần Thần, là ai vậy?”

“Mẹ, là một học trò trước kia của con.”

“Vậy còn không nhanh mời người ta vào, đứng ở cửa làm gì?”

Lý Lệ cũng là đến bệnh viện để thăm người quen, không ngờ sẽ gặp được Đào Thần ở đây. Cô ta đi theo sau lưng Đào Thần bước vào phòng bệnh: “Bác gái, xin chào.”

“Mau ngồi đi.”

Y tá đem danh sách nằm viện đưa đến cho Đào Thần: “Đến ngày mai sẽ hết hạn, nhanh đi đóng tiền đi.”

“Được.” Đào Thần lấy túi xách đi ra ngoài: “Lý Lệ, cô ngồi chơi nhé.”

“Vâng.”

Lúc Đào Thần đi ra cũng đưa tay đóng cửa lại.

“Bác gái, vị này là bạn gái của thầy Đào sao? Đúng rồi, thầy Đào đã kết hôn chưa?”

“Không, cô hiểu lầm rồi, tôi không phải.” Bànng Hiểu Bình đỏ mặt khoát tay.

Đào mẹ thì thở dài: “Nó đến gần đây tuổi đầu rồi mà còn chưa chịu kết hôn.”

Lý Lệ đem túi xách đặt ở trên đầu gối: “Thầy Đào lúc rời khỏi Hoa Nhân không có ai biết, thật đáng tiếc, khi đó hiệu trưởng cũng đều ca ngợi thầy ấy. Bác gái, thầy Đào hiện tại đang làm gì?”

“Nó à, kể từ khi bị ngã gãy tay, không còn trường học nào chịu nhận nó, bây giờ đi vùng núi dạy học. . . .”

Lý Lệ nghe vậy, vẻ mặt đầy nghi hoặc: “Thầy Đào rời khỏi Hoa Nhân, không phải là bởi vì bị đánh gãy tay sao?”

“Cô nói cái gì?” Đào mẹ quá sợ hãi: “Tay của nó sao lại bị người ta đánh gãy?”

Lý Lệ nhìn thấy thần sắc của hai người, thì ra là Đào Thần đã liên tục giấu giếm. Cô hận không thể cắn đầu lưỡi của mình: “Con. . . .”

“Cô gái, cô mau nói cho tôi biết là tại làm sao mà như vậy?” Đào mẹ lòng nóng như lửa đốt, mà ngay cả Bànng Hiểu Bình bên cạnh mặt cũng lộ vẻ lo lắng.

“Cái này. . . .” Lý Lệ thấy Đào Thần vẫn chưa trở lại, lại lỡ lời, không thu về được, đành phải nói ra sự thật: “Chuyện này sinh viên Hoa Nhân hầu như đều biết. Lớp chúng con có một sinh viên nữ tên là Mạch Sanh Tiêu, bình thường cũng thân thiết với thầy Đào. Thầy Đào thấy gia cảnh của cô ấy không tốt, cũng đã rất giúp đỡ cô ấy. Về sau cũng không biết làm sao mà cô ta chọc tới một người đàn ông có địa vị rất cao. Đối phương liền bao dưỡng cô ấy, lúc ấy có rất nhiều người nhìn thấy. Thầy Đào chính là vì Mạch Sanh Tiêu mà ra mặt, mới bị người đàn ông kia đánh gãy một cánh tay. . . .”

Đào mẹ trước mắt choáng váng không thôi, khuôn mặt trắng bệch như giấy. Bà dựa đầu vào gối há mồm thở dốc. Bànng Hiểu Bình gấp rút rót một ly nước cho bà: “Dì, dì đừng nóng vội.”

“Lại là Mạch Sanh Tiêu, thì ra cho đến cùng, vẫn chỉ là cô ta.”

Đào mẹ đau lòng run rẩy, Đào Thần làm tiêu tan toàn bộ hy vọng của bọn họ. Nếu tay của anh ta thật sự do không cẩn thận mà ngã đến gãy đi thì không trách được ai, chỉ có thể tự nhận là xui xẻo.

Đào mẹ dùng sức đánh vào ngực, bà nhớ tới bộ dạng của con trai lúc đánh đàn dương cầm, lại như thế nào cũng không ngờ tới, tay của nó đúng là bị đánh gãy.

Đào Thần nộp tiền xong thì trở lại, lý Lệ thấy anh ta về thì thở ra một hơi, một khắc cũng không muốn ở thêm: “Thầy Đào, em còn có việc, lần sau em lại đến thăm bác gái.”

Cô ta nói xong liền cầm lấy túi xách đi ra ngoài.

“Ồ.”

Đào Thần còn chưa kịp mở miệng thì thân ảnh của Lý Lệ đã biến mất ở cửa.

Tầm mắt của Bànng Hiểu Bình rơi xuống cánh tay của Đào Thần, trong lòng cô cảm thấy một cơn khó chịu: “Nộp tiền viện phí rồi sao?”

“Nộp rồi.” Bán được nhà rồi anh ta lấy sổ tiết kiệm đến ngân hàng. Thật may là số tiền đủ để có thể ẹ Đào an tâm làm phẫu thuật.

Đào Thần đem túi đặt ở đầu giường: “Mẹ, mẹ nằm ngủ đi, đừng để quá mệt mỏi, con đi lấy nước.”

Đào mẹ không nói gì, bà trở người, đem phần lưng hướng về phía Đào Thần.

“Tôi đi cùng thầy.”

Bàng Hiếu Bình cầm lấy bình thủy cùng đi ra ngoài.

Cô nhẹ giọng đóng cửa lại, Đào mẹ lúc này mới cắn góc chăn khóc thành tiếng.

“Thầy Đào.” Bàng Hiếu Bình đi vài bước chân mà lòng không yên.

“Làm sao vậy?”

“Thầy. thầy phải chuẩn bị tâm lý đi, dì đã biết tay của thầy không phải do ngã mà bị gãy rồi.”

“Cô nói cái gì?” Đào Thần dừng bước lại.

Bàng Hiếu Bình thở dài ra, Đào Thần đang muốn quay lại thì cô không chút nghĩ ngợi mà giữ chặt lấy ống tay áo của anh: “Thầy mà trở về thì dì càng khó chịu, hay là chúng ta cho dì một chút thời gian.”

Đào Thần đứng im lại.

Sanh Tiêu đi ra Ngự Cảnh Viên, liên tục vài ngày tập trung vào bản vẽ làm cô eo mỗi lưng đau, cảm giác toàn thân không thoải mái.

Chuyện Đào Thần, Đào mẹ không có nhắc đến, cũng không có nói cho Đào ba, thật giống như muốn nghiền nát trong bụng.

Mạch Sanh Tiêu mua trái cây và giỏ hoa đi vào bệnh viện, cô tìm được phòng bệnh của Đào mẹ, thế mới biết Đào mẹ bệnh tình không đơn giản như Đào Thần đã nói. Cô tìm được bác sỹ, lúc đầu bác sỹ không chịu nói. Mạch Sanh Tiêu nhớ tới Tang Viêm có người quen ở đây, nhiều lần trắc trở mới biết được Đào mẹ bị bệnh ung thư dạ dày.

Sanh Tiêu đi đến trước phòng bệnh, cô đứng ở ngoài cửa, tay nâng lên lại hạ xuống, không có dũng khí gõ cửa đi vào.

Cho đến khi từ bên trong có tiếng mở cửa, Bàng Hiếu Bình muốn đi ra ngoài, nhìn thấy Sanh Tiêu ở bên ngoài, tựa hồ bị sợ hãi mà kêu lên: “Cô.”

Cô ấy nhận ra Mạch Sanh Tiêu: “Cô đến thăm dì sao?”

“Vâng, xin chào.”

Bàng Hiếu Bình ánh mắt phức tạp, nhớ tới lời của Lý Lệ lại không dám cho Sanh Tiêu đi vào, sợ Đào mẹ lại bị kích động. “Hiếu Bình, là ai vậy?” Đào mẹ ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy Sanh Tiêu ở phía sau, khuôn mặt ôn hòa rất nhanh suy sụp xuống.

“Dì.” Giọng nói Mạch Sanh Tiêu mềm nhũn, Đào mẹ khuôn mặt tiêu tụy, Sanh Tiêu không nén được khó chịu trong lòng. Cô nhớ tới Đào mẹ trước kia rất tốt, trong lòng lại thêm áy náy và tự trách.

Bàng Hiếu Bình vốn định đi ra ngoài, nhưng bây giờ thì đóng cửa lại, cùng đi vào trong.

Sanh Tiêu đem trái cây cùng giỏ hoa để trên tủ đầu giường: “Dì.”

“Giúp tôi nâng giường lên.”

“Vâng.” Mạch Sanh Tiêu đi đến cuối giường, ngồi xổm xuống nâng chân giường lên.

Tay phải Đào mẹ sờ cái ly trên tủ đầu giường, vung tay một cái, dùng sức ném đi.

Cái ly văng ra đập trúng vào trán của Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu lui về sau mấy bước, chỉ cảm thấy đầu đau muốn bể ra, máu tươi chảy ròng ròng, con mắt bên trái không mở ra được, Sanh Tiêu chỉ có thể dùng tay đè lại miệng vết thương.

Bàng Hiểu Bình thét lên chói tai, cầm lấy khăn lông đi đến trước mặt Mạch Sanh Tiêu: “Mau, che lên đi.”

Sanh Tiêu khước mắt sưng đỏ, cô dựa lưng vào vách tường, lắc lắc đầu: “Không cần, cảm ơn.”

“Cô đến tột cùng còn muốn thế nào nữa?” Đào mẹ kích động ưỡn cao nửa người trên lên: “Con tôi không còn gì cả, cánh tay cũng bởi vì cô mà bị phế, Mạch Sanh Tiêu, cô dừng lại quần lấy Thần Thần có được không? Nó và cô là không thể nào, tôi nếu như sớm biết sẽ có ngày hôm nay thì cho dù có bị đánh chết, tôi cũng không đồng ý cho nó đến Hoa Nhân, không biết cô, nó có thể sẽ có được một tiền đồ tốt.”

Sanh Tiêu không cãi lại mộ

t câu nào, máu chảy qua bàn tay rơi xuống chiếc áo màu trắng trên người, nhìn thấy là giạt mình.

Đào mẹ cho rằng Mạch Sanh Tiêu còn muốn cùng Đào Thần nối lại tình xưa, trong lòng bà vừa nóng vừa giận: “Sanh Tiêu, trước đây tôi chưa từng bạc đãi cô, là cô cùng Thần Thần thật sự không có duyên phận.”

Cửa phòng bệnh bị mở ra, Đào Thần đi tới, đầu tiên là anh ta ngăn người ra, sau khi lấy lại tinh thần thì đưa túi trái cây mang theo tùy ý để ở bên cạnh. Lòng nóng như lửa đốt bước đến bên cạnh Mạch Sanh Tiêu: “Tại sao có thể như vậy? Vì cái gì mà đổ nhiều máu như thế này?”

Sanh Tiêu sắc mặt trắng bệch, chỉ là không ngừng lắc đầu: “Không có việc gì.”

“Cô thấy thế nào?” Đào mẹ duỗi ngón tay chỉ về hướng Đào Thần, ánh mắt bà bi thống, giọng nói kịch liệt: “Đây chính là đứa con ngu ngốc của tôi, đến hôm nay còn không bỏ được cô. ””

“Mẹ, mẹ đừng kích động như vậy.”

Đào Thần trông thấy trên mặt đất là miếng thủy tinh rơi vãi, chân mày hấn căng thẳng: “”Mẹ, làm sao người có thể làm như vậy? Mẹ đừng trách Sanh Tiêu.”

“Dì, con biết rõ dì không cách nào tha thứ cho con, thực xin lỗi.”

“Sanh Tiêu, anh dẫn em đi băng bó.” Ánh mắt Đào Thần lộ ra vẻ khẩn trương, Bàng Hiểu Bình cũng giúp khuyen lớn Đào mẹ. Mạch Sanh Tiêu bị Đào Thần đưa ra khỏi phòng bệnh, cô ngồi ở trên hành lang bệnh viện, khom người xuống, tay trái dùng sức đè lại miệng vết thương.

“Sanh Tiêu, mau đứng lên, không băng bó thì miệng vết thương sẽ dễ bị nhiễm trùng.”

Mạch Sanh Tiêu tránh tay của anh ra: “Đào Thần, dì nói không sai.”

“Em đừng như vậy.” Đào Thần cũng kiệt sức: “Mẹ biết tay của anh không phải do ngã mà thành ra thế này nên bà nhất thời không chấp nhận được.”

“Đào Thần, bệnh của dì như vậy mà anh vì cái gì không nói cho em biết? Bây giờ đang chờ phẫu thuật sao?”

“Đúng vậy.” Đào Thần không che giấu được lo lắng: “Bác sỹ nói cần phải cắt bỏ một phần tư dạ dày.”

Mạch Sanh Tiêu phải cắn cắn môi mới không có khóc lên.

“Sanh Tiêu, anh dẫn em đi băng bó trước.” Đào Thần lôi kéo cô đứng lên, Sanh Tiêu đứng ở trước gương trong toilet, cô rửa sạch sẽ vết máu trên mặt. Lúc trở lại hành lang, thấy Đào Thần đứng ở đó, bóng hình bị kéo thành một đường rất dài, đáng vẻ cô độc.

Trán của Mạch Sanh Tiêu bị dán một miếng gạc trắng: “Đào Thần, anh trở về phòng bệnh trước đi, dì tính lại sẽ lo lắng.”

“Để anh đưa em về.”

“Không cần.” Sanh Tiêu cố nén giọng, cong môi một cái: “Tự em có thể gọi xe được.”

Đào Thần đưa cô ra ngoài cổng bệnh viện, cho đến khi thấy cô ngồi lên xe taxi mới nghiêng đầu trở về.

Đôi mắt Mạch Sanh Tiêu thấy bóng lưng của anh hòa vào đám đông rồi biến mất. Cô thu hồi tầm mắt, hiện tại điều quan trọng nhất là ca phẫu thuật của Đào mẹ, Sanh Tiêu muốn gom góp một khoản tiền, cô kiệt lực muốn bù đắp lại. Dù biết rõ như vậy cũng không vẫn hồi được gì nhưng cô vẫn muốn, có thể giúp được chút nào hay chút này.

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, trông thấy tài xế lên nhìn lên người cô. Cô biết rõ bộ dáng này rất kinh người, Sanh Tiêu đem tóc mái gạt xuống, nhưng bất luận thế nào cũng không che được cái băng gạc trên trán.

Haizzz. . . trở về lại phải ầm ĩ.

Mạch Sanh Tiêu thầm mong, tốt nhất đừng đụng mặt Duật Tôn, để cho cô về nhà trước một bước, thay đồ rồi cũng đỡ được phần nào.

. . .

Nhưng không khéo không thành sách, hết lần này đến lần khác khi cô mới bước vào sân, liền gặp người đàn ông hôm nay cũng về sớm. Mạch Sanh Tiêu cúi đầu xuống, sai nhanh bước đi vào cửa.

“Sanh Tiêu.”

Cô nghe được tiếng gọi, ngược lại còn đi nhanh hơn nữa.

Duật Tôn theo sát cô, con mắt không ngờ được mà nhìn thấy vết máu trên quần áo của Sanh Tiêu, chân mày hấn khóa chặt, dùng sức giữ chặt lấy tay Mạch Sanh Tiêu: “Em chạy cái gì vậy?”

Sanh Tiêu đành phải dừng lại: “Tôi không chạy.”

“Em đi đâu? Trên người máu ở đâu ra?” Lòng bàn tay Duật Tôn giữ chặt lấy bả vai của Mạch Sanh Tiêu. Giọng điệu không thể không xen vào cường ngạnh, Sanh Tiêu muốn tránh ra: “Tôi không có đi đâu cả.”

“Em mau nói.”

“Tôi không nói.”

Duật Tôn nổi cáu, một tay khác giữ lấy cằm của Mạch Sanh Tiêu, nâng mặt cô lên, đôi mắt u ám nhìn thấy miếng băng gạc trên trán Sanh Tiêu đến chướng mắt: “Làm sao mà bị thương?”

“Ai nha, không có! ” Hàm răng của Mạch Sanh Tiêu mỗi nhữ, bị hấn giữ như vậy thiếu hút nữa miệng không nói được.

“Không có sao? Vậy em dán cái thứ này để cho đẹp chắc! ” Duật Tôn buông tay ra khỏi cằm cô, Mạch Sanh Tiêu định xoay đi thì cổ lại bị người đàn ông nhốt chặt, mặt của cô dựa vào trước ngực Duật Tôn, người đàn ông lấy tay kia xé miếng băng gạc của cô ra.

“Làm cái gì vậy? Á! Thả tôi ra! ” Sanh Tiêu giữ chặt cổ tay của hấn muốn ngăn lại, nhưng sức của cô không bằng hấn nên bị Duật Tôn dễ dàng gỡ cái băng gạc ra.

Mạch Sanh Tiêu không còn cách nào khác, đành phải dùng tay đưa lên miệng vết thương mà che lại. Duật Tôn lại nhanh tay lẹ mắt, cầm lấy cổ tay cô trước một bước.

Sanh Tiêu giẫm mạnh chân, cứ như vậy, miệng vết thương của Mạch Sanh Tiêu bắt đầu rỉ máu.

Chỗ đuôi chân mày rõ ràng bị sưng phồng và đỏ lên, trên mặt bị miếng thủy tinh cắt qua, ngay cả mắt trái cũng sưng theo. Duật Tôn hô hấp căng thẳng, ngón tay ra sức buộc chặt tại cổ tay của cô: “Ai làm cho bộ dạng của em biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ thế này hả?”

Mạch Sanh Tiêu đau nhứt chặt chân mày, cô quát cường nhìn ra xa mà không nói lời nào.

Duật Tôn mất mũi sắc nhọn, cầm lấy băng gạc trong tay dùng sức dán trở lại cho cô. Sanh Tiêu đau không chịu nổi, ấn lấy thái dương lùi ra vài bước.

Cánh môi Duật Tôn khê khê tạo thành một đường cong: “Em còn trừng mắt với anh?”

“Tôi vấp ngã, thì sao?”

“Lừa gạt ai đó? Làm như ai cũng ngốc như em vậy.”

Mạch Sanh Tiêu cất bước rời đi, bả vai của cô đụng vào cánh tay của Duật Tôn mà đi qua, lại bị người đàn ông ôm lấy eo từ phía sau, lôi cô trở về. Đôi chân của Sanh Tiêu bay lên không, dùng sức quẫy đạp: “Thả tôi ra! Có nghe thấy không?”

“Sanh Tiêu, em bị người của Đào gia đánh thành như vậy phải không?”

Mạch Sanh Tiêu thôi giãy giụa, nghiêng đầu nhìn vào tầm mắt của Duật Tôn.

“Anh biết ngay mà, trừ bọn họ ra có ai còn oán hận gì với em nữa.” Duật Tôn đặt cô xuống nhưng tay thì chưa buông ra.

Sanh Tiêu cúi xuống rồi lên tiếng: “Không liên quan gì đến bọn họ.”

“Em biết rất rõ là người bọn họ không muốn nhìn thấy nhất chính là em, em ngốc rồi sao? Đưa tới cửa cho người ta đánh như vậy?” Thấy cô còn chưa nói năng gì, giọng nói Duật Tôn đột nhiên pha lẫn nóng giận, hần vươn tay đẩy bả vai của Mạch Sanh Tiêu: “Nói cho anh nghe! ”

“Là tôi ngốc, được chưa? Nhưng phải nói câu xin lỗi bọn họ là tôi, anh chẳng lẽ muốn tôi núp ở trong nhà mà làm như chưa từng phát sinh chuyện gì sao? Thân thể của mẹ Đào Thần lâm bệnh nặng như vậy nếu tôi không đi thì anh ấy đến bây giờ vẫn còn giấu tôi. Anh ấy biết vì tôi mà cân nhắc, tôi xem như là đi thăm bệnh cũng không được sao?” Lời nói của Mạch Sanh Tiêu kích động, ảnh hưởng đến miệng vết thương. Duật Tôn giơ tay lên, chỉnh lại cái băng gạc bị lệch cho cô.

“Cho dù em có cảm thấy có lỗi cũng không phải để cho người ta đánh mình mới là cách có thể đền đáp lại. Hơn nữa, em nếu là đi thăm mà bọn họ đáp lễ em thế này sao?”

Sanh Tiêu nhớ tới lời nói của Đào mẹ, lại nhớ tới Đào mẹ trước kia tốt với cô, nếu có đánh đập thì không chỉ là ở đầu của cô thôi đâu.

Duật Tôn đột nhiên buông tay ra, sải bước đi về phía trước.

Mạch Sanh Tiêu giật mình cứng đờ người, thấy hần đi rất nhanh, cô gấp rút đuổi theo: “Anh đi đâu?”

Duật Tôn bắt lấy cổ tay cô, lôi cô đi đến ga ra: “Bọn họ hiện giờ ở bệnh viện nào? Đi, Mạch Sanh Tiêu, em kỳ thật muốn nói căn nguyên đều là anh gây ra, phải không? Nếu đã như vậy thì anh liền đứng trước mặt bọn họ, xem bọn họ có gan mà làm một lỗ thủng ở trên đầu anh hay không?”

Lòng bàn chân của Mạch Sanh Tiêu như dán chặt vào sân cỏ, không chịu nhích về phía trước: “Duật Tôn, anh điên rồi phải không?”

Cô dám cam đoan, Duật Tôn nếu cứ thế này mà xuất hiện ở phòng bệnh thì Đào mẹ thực sẽ liều mạng cùng hần.

“Em có tránh ra hay không?”

“Tôi không cho phép anh đi! ” Mạch Sanh Tiêu giữ chặt lấy cánh tay Duật Tôn, cả người kéo lấy hần.

Trần tỷ cùng dì Hà rón ra rón rén đi về phía cửa sổ, Bôn Bôn ở trên lầu, căn bản không nghe được tiếng động ở trong hoa viên.

Mà ngay cả Hải Bối cũng lè lưỡi đứng lên xem náo nhiệt.

“Duật thiếu cùng Duật phu nhân làm sao vậy, có phải gây gỗ không, có cần đi ra ngoài khuyên nhủ không?”

Dì Hà đẩy cửa sổ ra, lắc đầu nói: “Theo kinh nghiệm của tôi từng chứng kiến thì không giống, đi, chúng ta trở về phòng khách xem ti vi đi.”

Duật Tôn ở trong mắt phần nộ sắp cháy ra lửa, Mạch Sanh Tiêu không quan tâm ngó ngang, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng lộ ra căng thẳng.

Người đàn ông đột nhiên hất tay của cô ra, Sanh Tiêu vội vàng không kịp chuẩn bị. Dù sao sức của hần so với cô như một trời một vực, nếu muốn thoát khỏi cô là rất dễ dàng. Mạch Sanh Tiêu cúi người xuống thở hồng hộc, còn nghe được Duật Tôn lớn tiếng hướng về phía cô mà nói: “Mạch Sanh Tiêu, người phụ nữ

của tôi mà ngay cả tôi cũng không đành lòng xuống tay như vậy, em trở về phòng mà tự soi gương đi. Bị thương thành bộ dạng như thế này mà cũng không biết đánh lại, tôi tuyệt đối không tha cho hấn! ”

Đương nhiên, đây là hiện tại, trước đây hấn ra tay cũng không biết nặng nhẹ, điểm này Duật Tôn cũng tự biết rõ.

136. Chương 136: Bôn Bôn Mặc Phải Bệnh Tự Kỷ

Mạch Sanh Tiêu bị hấn nắm đau, lúc này nhìn kỹ sẽ thấy có dấu tay, Sanh Tiêu xoa nhẹ phần tay, còn bị lời nói sau cùng của hấn làm chấn động một chút.

Duật Tôn vẫn như một bức tượng tinh xảo đắm chìm bên trong khói mù, dường như bầu trời sắp sụp xuống.

“Chuyện của tôi và bọn họ không cần anh phải quản.” Mạch Sanh Tiêu ném ra một câu tuyệt tình.

Người đàn ông nghe vậy, trong mắt càng phát ra âm trầm thâm thấu: “Tôi nếu như mặc kệ thì em có thể giải quyết được không? Lần này là bị người ta đập vào trán, lần sau không chừng còn bị hủy dung mà khóc chạy về nhà.”

“Cho dù thật sự có ngày này thì tôi cùng lắm sẽ không trở về nữa.”

“Vứt chồng bỏ con được, đúng không?”

Mạch Sanh Tiêu trán đau thành thịch, Duật Tôn thấy chân mày của cô nhíu chặt, lúc này mới che giấu chút ít tâm tình: “Bọn họ đối với em như vậy, Đào Thần có ở đây không? Hấn không phải liều chết mà bảo vệ em sao? Việc này hấn là người rõ nhất.”

Bàn tay trái của Sanh Tiêu đè lại chỗ chân mày, cùng Duật Tôn nhìn thoáng qua: “Miệng lưỡi của anh thực độc.”

Mạch Sanh Tiêu đi vào phòng khách, thật may là Bôn Bôn không có ở dưới lầu. Nếu không trông thấy bộ dạng này của cô, nhất định là sẽ bị dọa chấn kinh. Trần tỷ cũng đi Hà nhìn thấy cô, đứng dậy chào hỏi. Sanh Tiêu sải bước lên lầu, Trần tỷ cũng đã có kinh nghiệm nên không dám hỏi nhiều chuyện, mắt thấy Duật Tôn cũng theo phía sau, chỉ trong chớp mắt, bóng dáng cũng không thấy đâu nữa.

Mạch Sanh Tiêu đứng ở trước gương trong phòng tắm, băng gạc bị Duật Tôn gỡ ra bây giờ cũng không còn dính chắc, động vào có thể bị rơi xuống.

Tầm mắt của cô nâng lên, trông thấy Duật Tôn nghiêng người dựa vào cửa phòng tắm.

“Anh không cần phải nhìn tôi chằm chằm như vậy, dĩ chỉ là tức giận, sẽ không cố tình xuống nặng tay với tôi.” Sanh Tiêu khàn cả giọng, lại sợ Đào Thần bị lôi vào, rước lấy phiền toái không cần thiết.

Người đàn ông hừ lạnh: “Sanh Tiêu, đối với tôi tại sao em không độ lượng như vậy?”

Mạch Sanh Tiêu đi lấy nước ấm, đem hai tay ngâm vào bên trong. Cô cúi thấp đầu, thoa lên nước rửa tinh tế xoa nắn, cánh mũi luôn nghe thấy mùi máu tanh, bỏ đi không được. Tự như những tổn thương mà Duật Tôn đã từng gây ra cho cô: “Tôi hôm nay bị đánh là đáng đời tôi, tôi nợ anh ta. Duật Tôn, tôi cho tới bây giờ cũng không cảm thấy tôi nợ anh cái gì.”

Người đàn ông thân ảnh cứng đờ, Mạch Sanh Tiêu lau hai tay sạch sẽ, chuẩn bị đi ra ngoài.

Duật Tôn đứng thẳng lên, ngăn cản trước mặt cô: “Sanh Tiêu, em đã nói là muốn trả lại, tôi giúp em.”

“Anh?” Sanh Tiêu nhướn mi lên: “Anh muốn làm cái gì?”

Mặt mũi cô tràn đầy đề phòng và cảnh giác.

“Em không phải vẫn cho rằng tôi thiếu nợ bọn họ sao?” Duật Tôn xoay người đi vào phòng ngủ, Mạch Sanh Tiêu trong lòng lo lắng, cô theo sát phía sau: “Anh đừng làm loạn, Đào gia hiện tại đã như vậy rồi.”

Duật Tôn đi vào trước tủ rượu, bên trong trưng bày rượu đồ cực phẩm có hương thơm nồng nặc, hắn cầm lấy cái ly: “Em có muốn uống không?”

Mạch Sanh Tiêu kéo kéo tay của hắn: “Tôi đang nói chuyện với anh, anh có nghe thấy không vậy?”

“Yên tâm đi, tôi sẽ không làm gì bọn họ.”

Sanh Tiêu vẻ mặt nghiêm trọng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cô dù sao cũng còn trẻ, trong lòng nghĩ gì cũng để lộ trên khuôn mặt. Duật Tôn nhìn một lát, biết rõ là cô không tin. Người đàn ông dùng tư thái cao ngạo nhìn chăm chăm lên khuôn mặt trắng nõn như ngọc của Mạch Sanh Tiêu. Hắn cũng không giải thích, hành động có thể chứng minh hắn nói thật hay giả.

Mà Duật Tôn theo như lời nói, quả thật rất nhanh hành động.

Tại bệnh viện.

Trong phòng bữa bộn đã được Bàng Hiểu Bình thu dọn sạch sẽ. Đào Thần cúi thấp đầu, ngồi ở mép giường.

“Dì, uống thuốc đi.” Bàng Hiểu Bình lấy thuốc đổ ra rồi đưa cho Đào mẹ, bà mặc dù tức giận cũng không nên làm mất thể diện của Bàng Hiểu Bình. Đào mẹ uống một ngụm nước quá mau, thiếu chút nữa sặc cả thuốc ra.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ. . .”

“Dì, dì chậm một chút. . .”

“Mẹ, không sao chứ.”

Đào mẹ nhồm dấy, Đào Thần đuổi bàn tay ra, đứng ở trước giường bệnh: “Mẹ, mẹ đừng như vậy, Sanh Tiêu chỉ là tới thăm mẹ chứ không có ý gì khác.”

“Con thôi đi, ánh mắt của con gạt được người khác chứ không gạt được mẹ, con đau lòng như vậy làm cái gì?”

Đào Thần không nói lời nào, ngồi vào trên ghế.

Bàng Hiểu Bình vẻ mặt khó nén thất lạc, bàn tay ở trên lưng Đào mẹ vỗ nhẹ.

Lúc này liền thấy cửa phòng bệnh bị mở ra, hai gã đàn ông công khai đi tới. Người đàn ông phía trước đến trước giường bệnh, nhìn đến họ tên trên thẻ của giường bệnh. Người phía sau gật gật đầu: “Đúng là chỗ này.”

“Anh là Đào Thần?”

Mấy người nhìn mặt nhau, Đào Thần đứng lên: “Các anh là ai?”

Người đàn ông ở phía sau trong tay mang theo một cái vali để lên trên giường, đem cái vali mở ra. Hắn đứng sang một bên, trong phòng bệnh ba người trợn mắt há hốc mồm. Bên trong là toàn là tiền được sắp xếp chỉnh tề.

“Đây là hai trăm vạn, chờ cho các người sau khi xuất viện, Duật Thiếu sẽ cho người mang đến. . . một tờ chi phiếu nữa.”

Hay nói cách khác, số tiền này là để chữa bệnh cho Đào mẹ.

Sắc mặt Đào Thần xanh mét, hai cánh tay rũ ở bên người nắm chặt lại: “Là Duật Tôn cho các người tới?”

Người đàn ông đem vali đóng lại: “Chừng này tiền, ngay cả mua một cánh tay của anh đều dư dả.”

Khóe môi Đào Thần run rẩy, mu bàn tay chỗ gân xanh kéo căng: “Mang về, cầm lấy tiền của các người rút cho tôi! ” Anh bước nhanh về phía trước, hai tay cầm cái vali lên. Đào mẹ thấy thế, xốc chân mền đứng dậy, ôm cổ con trai xúc động: “Thần Thần, con nghe mẹ nói.”

“Cút cho tôi! ”

“Đào Thần! ” Bàng Hiểu Bình thấy tình thế cấp bách cũng giữ chặt cánh tay của anh, hai người kia thấy thế, nhìn nhau một cái rồi bước ra khỏi phòng bệnh.

“Đứng lại, đem tiền đi về! ” Đào Thần cầm lấy vali muốn đuổi theo, lại bị Đào mẹ đem mu bàn tay của anh đè lại: “Thần Thần, con nghe mẹ nói.”

“Mẹ?” Khuôn mặt Đào Thần khó có thể tin được: “Mẹ chẳng lẽ muốn con nhận lấy số tiền này sao?”

Đào mẹ lệ rơi đầy mặt, cầm tay con trai mà run lên: “Mẹ biết rõ trong lòng con nghĩ gì, nhưng mà Thần Thần, con có nghĩ đến cuộc sống sau này hay không? Con vì người phụ nữ mà tiền đồ bị phá hủy, nhà cũng mất, số tiền còn lại kia muốn dùng ẹ phẫu thuật, mẹ nghĩ là có thể bình phục thì chẳng khác nào là phế nhân, chỉ có thể ở nhà ăn không ngồi rồi. Thần Thần, về sau con kết hôn chẳng lẽ lại muốn ở nông thôn sao? Con đi vùng núi dạy học, mẹ không phản đối, nhưng mà nơi đó thật cực khổ.”

“Cho dù có khổ thế nào, con cũng sẽ không cần một phân tiền của hẳn.” Đào Thần cắn răng, cả khuôn mặt nhăn nhó.

“Thần Thần, tự trọng cùng khí chất không thể ăn thay cơm, tay của con là bị hẳn hủy, chẳng lẽ còn muốn đánh rơi răng nuốt vào bụng sao? Hơn nữa, nếu con nhận lấy số tiền kia thì mới có thể đoạn tuyệt với Mạch Sanh Tiêu! ” Đào mẹ thân thể mang bệnh, nói xong những lời này, một mối thở không ra hơi.

Đào Thần khom lưng, ánh mắt phức tạp, anh đang nhìn đôi tay của mình: “Mẹ, nếu con quả thật nhận số tiền kia, cả đời con sẽ khó yên ổn, mẹ chẳng lẽ muốn con sống trong nhục nhã sao?”

Đào mẹ nghe vậy, vẻ mặt cứng ngắc, tay cũng chầm chậm buông ra.

Bàng Hiểu Bình đỡ bà nằm lại trên giường, Đào Thần đưa lưng về phía hai người, sau một hồi mới nói tiếng xin lỗi.

“Thôi.” Đào mẹ gơ bàn tay lên khê vuốt trán: “Mẹ hiểu mà, muốn con nhận lấy số tiền kia thì so với giết con còn khó chịu hơn, Thần Thần, con bây giờ có thể thấy rõ ràng con người của Mạch Sanh Tiêu chưa? Cô ta cuối cùng cũng không hiểu con là người như thế nào.”

“Mẹ, con tin là chuyện này không liên quan gì đến Sanh Tiêu.”

Đào mẹ lạnh mặt xuống, lắc đầu: “Đây không phải là miếng thịt trên thớt, hiểu được sao? Cô ta mới từ bệnh viện trở về, ngay sau đó đã đưa tiền đến đây, cũng chỉ có con mới tin thôi.”

Đào Thần không nói gì, ôm cái vali ra khỏi phòng bệnh.

Mạch Sanh Tiêu ngồi trên ghế salon ở sân thượng, cô xắn tay áo sơ mi lên, bên ngoài là áo nỉ kim tuyến, tóc buộc tết lại gọn gàng, cần cổ như vậy mà lộ ra. Cô ăn mặc cực kỳ đơn giản, lúc gơ tay nhắc chân lại tràn đầy sức sống.

Cô đang dự tính, một khi hoàn thành chi phí thực hiện, nếu như cạnh tranh thành công thì cô mới nhận được mấy vạn tệ, dự án này nhỏ cho nên chi phí cũng không thể quá lớn.

Đào mẹ cần tiền phẫu thuật, thật may chỉ là cắt bỏ một phần dạ dày. Mạch Sanh Tiêu không để ý Duật Tôn nghĩ gì, cũng không cho Thư Diễm biết. Cô muốn dùng tiền của mình kiếm được để đền bù một phần nào đó.

Sanh Tiêu xoa xoa bả vai, nghe được tiếng bước chân. Lúc ngẩng đầu lên thì Duật Tôn đã ngồi xuống bên cạnh cô.

“Tính xong chưa?”

Mạch Sanh Tiêu buông tay ra, khoanh chân cuộn mình trên ghế salon. Duật Tôn nhích lại một chút, chân muốn dấn vào chân, cánh tay cũng sắp chạm vào ngực cô, Sanh Tiêu lại nhích ra một chút.

“Chuyện trong nhà Đào Thần anh sẽ giải quyết, em không cần phải bận tâm.”

Mạch Sanh Tiêu muốn dời ra, cánh tay thu hồi lại: “Anh giải quyết?”

Đôi mắt đen láy của Duật Tôn chợt khê lóe lên, Sanh Tiêu ở cạnh đó có thể thấy hàng mi đen dày của hắn. Người đàn ông vốc dáng hoàn hảo quay mặt sang, độ cong gò má thật mê người: “Đúng.”

Mạch Sanh Tiêu cũng chưa tin được, giọng cô trầm xuống: “Anh giải quyết làm sao?”

“Tất nhiên là bọn họ cần cái gì nhất, anh liền cho bọn họ cái đó.”

Sanh Tiêu nhú mày ngẫm nghĩ, Duật Tôn thấy cô không nói gì, lúc này mới gợn gàng dứt khoát giải thích: “Anh cho người mang đến đó hai trăm vạn, vậy cuộc sống sau này của bọn họ, anh bảo đảm họ sẽ sống tốt.”

“Anh. . . .” Mạch Sanh Tiêu thiếu chút nữa sợ hãi mà kêu lên, cô để hai chân xuống, kích động mà đứng lên: “Anh cho bọn họ tiền?”

“Không được sao?”

Sanh Tiêu vừa rồi phản ứng mạnh, tóc có chút bung ra, thấy ở trong mắt người đàn ông có nhiều phần lười biếng. Cánh tay dài nhỏ của cô rũ xuống hai bên người, bàn tay nắm chặt: “Duật Tôn, anh chẳng lẽ không biết sao? Đào Thần nhất định không thể nhận tiền của anh, anh cho người công khai đến bệnh viện như vậy có khác gì vũ nhục anh ấy?”

“Sanh Tiêu, có phải bọn em học nghệ thuật thì đều có cốt khí của người nghèo không? Nhịn nhục một chút có thể chết người sao? Trong nhà hắn hiện tại cần nhất là tiền, anh có thể biết được sự nguy cấp của hắn, dựa vào cái gì mà không làm như vậy?” Duật Tôn suy nghĩ là thực tế nhất, thiếu cái gì liền cho cái đó. Mạch Sanh Tiêu thật đúng là cho rằng đưa tới cửa để bọn họ đánh hai cái mới là biện pháp tốt nhất. Mà trong mắt hắn, dùng thân thể tổn thương để đền bù là ngu xuẩn nhất.

Sanh Tiêu sững sốt tức giận nói không được một chữ.

Duật Tôn hai chân thon dài duỗi thẳng rồi lại để xuống, cởi bỏ hai nút áo ra, tay phải hắn chống đầu: “Em có thể nghĩ rằng anh cho bọn một khoản tiền là đang giúp họ được không?”

Khóe miệng Mạch Sanh Tiêu nâng lên chứa nụ cười lạnh: “Tôi dám cam đoan, Đào Thần sẽ không cần tiền của anh.”

“Vậy nếu hắn tiếp nhận thì làm sao bây giờ?”

“Tôi hiểu anh ấy.”

Đôi mắt sâu hút của Duật Tôn tan mất nhu hòa vừa nãy, bây giờ trở nên sắc bén đến cuồng quấy. Người đàn ông này trở mặt không cần thời gian, cánh môi hắn cười kín đáo khiến xương cốt người khác ớn lạnh: “Nếu không chúng ta đánh cược, em thấy thế nào?”

Sanh Tiêu gác chân lên, muốn bước qua đôi chân dài để ngang trước mặt cô. Duật Tôn ngồi dậy, tay phải cầm lấy cổ tay của Mạch Sanh Tiêu: “Em không phải là hiểu rõ hắn hay sao? Sợ cái gì.”

“Đánh cược gì?”

Người đàn ông cũng không mở miệng ngay, ngón tay của hắn theo cánh tay da thịt nhẵn nhụi của Mạch Sanh Tiêu mà vuốt thẳng. Động tác lớn mật là lại đẩy khiêu khích, hắn ngược đôi mắt hẹp dài, sóng mũi cao nhìn thẳng vào Sanh Tiêu: “Như vậy đi, đánh cược một buổi tối, thế nào?”

Mạch Sanh Tiêu nheo lại mi mắt.

“Anh thua, anh tùy em xử lý, em thua. . . .” Hắn trông thấy thần sắc trên mặt của Sanh Tiêu suy sụp rất nhanh. Duật Tôn ở bên cạnh phối hợp khua chiêng gõ trống: “Em không phải là rất tự tin sao? Vậy thì đánh cược thử xem.”

Lúc này là ngay sau giữa trưa, nắng ấm tiết thu đông nghiêng chiếu vào làm mái tóc đen nhánh của Sanh Tiêu ánh lên bóng mượt, nhìn thấy mà mê người.

Mạch Sanh Tiêu dùng sức hất tay của hắn ra: “Nhàm chán.”

Cô đang muốn rời đi thì eo lại bị hắn ôm trở về.

Mạch Sanh Tiêu ngã ngồi trên đùi Duật Tôn, bộ dáng không khỏi chật vật. Người đàn ông cởi bỏ dây cột tóc của Sanh Tiêu ra, thấy tóc của cô xõa ra tại cổ. Mạch Sanh Tiêu nghiêng đầu sang đã nhìn thấy trong mắt Duật Tôn lộ ra thú tính như hổ như lang.

Hắn vốn chính là người có tinh lực thịnh vượng, mỗi đêm lại phải cùng Sanh Tiêu ngủ trên một chiếc giường tất nhiên sẽ vô tình đụng phải cô một chút, không gần gũi không được nên chính mình cảm thấy căng thẳng khó chịu. Tự bản thân Duật Tôn còn bội phục tính nhẫn nại của mình. Nhưng lần này hắn rõ ràng muốn, chỉ sợ là có nhẫn nhưng nhịn không được.

Hắn ôm lấy eo của Mạch Sanh Tiêu, không cần dùng nhiều lực liền đem cô ấn xuống ghế sofa. Đôi chân của Duật Tôn tách ra đặt ở thắt lưng Sanh Tiêu. Mạch Sanh Tiêu muốn đứng dậy, bả vai lại bị hai tay hắn đè xuống, hắn muốn làm gì, kẻ ngốc cũng có thể đoán được.

Duật Tôn hôn môi cô, cô cắn chặt răng lại, đôi môi bị hắn ép tới phát đau.

Người đàn ông không vội mất lý trí, bàn tay trên cổ cô mơn trớn châm ngòi thối lửa, vuốt ve từ trên xuống dưới, sân thượng rộng rãi ngập trong cảnh xuân vô hạn. Duật Tôn cắn khước miệng cô, Mạch Sanh Tiêu bất đắc dĩ phải hé miệng ra. Cô muốn buột hắn đi ra ngoài, nhưng kỹ thuật hôn của Duật Tôn thành thạo nhạy bén. Mạch Sanh Tiêu kêu “ưm” lên một tiếng, đầu cũng bị giữ chặt nên tránh không được, lúc này không còn cách nào khác, liền cắn, ai mà biết hắn sẽ phản xạ rất nhanh chứ, nên làm Sanh Tiêu cắn phải đầu lưỡi của mình.

Cô đau mà kêu lên, tiếng thở dốc của Duật Tôn nồng đậm cháy trên cổ non mịn của cô. Tiếng nói của người đàn ông đầu độc giống như ma mị truyền đến: “Sanh Tiêu, anh nghĩ muốn em.”

Cả thân thể Mạch Sanh Tiêu đều run rẩy, hai tay của cô chần ừ trước ngực, vội co rút thân thể lại. Duật Tôn cảm giác được sự kỳ lạ này: “Làm sao vậy?”

Sanh Tiêu mở to đôi mắt đen trắng rõ ràng theo dõi hắn. Duật Tôn có thể nhìn ra ý tứ ẩn chứa bên trong, cô không cách nào tha thứ cho việc hắn ngoại tình. Dù hắn biết rõ đó là một sai lầm nhưng hắn lại phạm vào.

Môi của cô sau khi bị hôn thì như một loại hoa mềm mại, tươi đẹp mà sáng bóng, ngón tay cái của Duật Tôn tại môi dưới của cô khẽ vuốt nhiều lần. Hắn cúi người xuống lại rõ ràng cảm giác được hai tay trước ngực Sanh Tiêu đang dùng sức mà chống đỡ hắn.

Duật Tôn nâng tay phải của cô lên, đầu ngón tay hắn xẹt qua dây đồng hồ, Mạch Sanh Tiêu muốn rút tay về.

“Anh chỉ muốn xem vết thương của em một chút.” Giọng nói của Duật Tôn ôn hòa mang theo lưu luyến. Hắn nắm chặt cổ tay của Mạch Sanh Tiêu, đem dây đồng hồ trên tay cô tháo ra. Lúc rời khỏi cổ tay, hai vết sẹo dữ tợn hiện ra trước mắt rõ ràng.

Trong lòng Duật Tôn căng thẳng, vết thương bị che lấp lâu ngày không gặp ánh mặt trời, da thịt nơi đó càng trắng nõn, non nớt như da em bé.

Duật Tôn đem tay cô đặt lên khước môi, môi mỏng hắn khẽ mở ra, tại chỗ miệng vết thương của cô nhẹ nhàng hôn lên.

“Đừng như vậy.”

Người đàn ông cứ tiếp tục hôn, Mạch Sanh Tiêu cảm thấy như miệng vết thương kia lại một lần nữa bị xé rách ra đau đớn. Có thể nó sớm đã khép lại nhưng Sanh Tiêu đều cố gắng che giấu vì không muốn bị lộ ra ở trước mặt mọi người.

Duật Tôn ở miệng vết thương của cô nghiêm túc hôn môi nhiều lần, hắn buông tay Mạch Sanh Tiêu ra lại đem miệng áp tại cánh môi của cô: “Sanh Tiêu, anh rất cuộc không được nghe em vì anh mà đàn một bản nhạc nữa. Nhưng trở thành tay bàn tay phải của em chỉ có thể là anh. Em nếu đã từng yêu anh thì cũng đừng dễ dàng làm cho tình yêu chết đi như vậy. Cho anh một cơ hội, cũng là cho em thêm một cơ hội, được không?”

Hắn không đợi đến khi Sanh Tiêu trả lời đã chiếm lấy môi của cô khẽ hôn. Mạch Sanh Tiêu tầm mắt mờ lung, nước mắt vỡ thành ngàn vạn mảnh, dù có liều mạng vẫn hồi thể nào cũng không nhận được cái gọi là trọn vẹn.

Duật Tôn dè dặt hôn đến, động tác cật lực ôn nhu.

Chẳng qua khi tay của hắn rơi vào chỗ nút áo thì Mạch Sanh Tiêu mới mạnh mẽ hoàn hồn, hai tay liều lĩnh đánh vào người hắn: “Thả tôi ra, thả tôi ra!”

Duật Tôn bị cô ra sức đẩy, liền đem thân thể tránh ra.

Sanh Tiêu vội vàng đứng dậy, cô nhặt đồng hồ đeo tay bị Duật Tôn tháo ra lúc nãy rồi như chạy trốn khỏi sân thượng.

Đào Thâm ôm vali đi ra ngoài, lúc này mới kịp phản ứng, anh cũng không biết Duật Tôn ở đâu.

Mạch Sanh Tiêu lúc trước nhờ Tang Viêm điều tra bệnh tình của Đào mẹ nên Thư Diễm mới biết chuyện Đào mẹ nằm viện.

Cô đi vào bệnh viện thăm, nhìn thấy Đào Thần, tất nhiên là mừng rỡ không thôi. Thư Diễm khôi phục rất tốt, cơ bản có thể không cần xe lăn nhưng bởi vì chưa hoàn toàn bình phục nên cần phải chống nạng.

Đào Thần thấy bộ dáng của cô như vậy, sợ hãi kêu lên: “Chân của em làm sao vậy?”

Thư Diễm lắc đầu, hơi hột trả lời: “Em bị tai nạn xe, cũng may bây giờ khôi phục rất tốt.”

Đào mẹ đối với Thư Diễm vẫn rất khách khí, chân của cô bây giờ không tiện nên không ngồi lâu, hơn nữa bảo mẫu đi cùng với cô vẫn đang còn chờ ở bên ngoài: “Dì, dì nghỉ ngơi cho tốt, con đi trước.”

Đào Thần đứng dậy tiễn cô, lúc đi ra khỏi phòng bệnh, trong tay anh xách theo cái vali: “Thư Diễm, phiền em giúp tôi một chút.”

“Có chuyện gì, thầy cứ việc nói.”

“Giúp tôi đem trả cái này cho Sanh Tiêu.”

Thư Diễm ngắm nhìn: “Bên trong là cái gì vậy?”

“Là tiền.”

“Cái này.”

“Tôi nghĩ, hay là nhờ em đưa giúp cho cô ấy là tốt nhất.”

Thư Diễm hiểu ý của Đào Thần: “Thầy muốn buông tay, phải không?”

Đào Thâm đem cái vali đưa cho Thư Diễm, trầm ngâm, bảo mẫu bên cạnh vội tiếp lấy.

“Tôi lúc này chỉ có một hy vọng duy nhất đó là bệnh của mẹ nhanh khỏi, còn những chuyện khác tôi không có tâm tư lo lắng đến.”

Thư Diễm ra khỏi bệnh viện, cô thở dài một tiếng. Chuyện đã tiến triển đến mức này, mọi việc không rõ ràng là nên tiếc hận đến cùng, hay là thuận theo tự nhiên mà buông bỏ thì tốt hơn đây.

Cô gọi xe đi đến Ngự Cảnh Viên, đem cái vali mà Đào Thần giao ãnh trả lại Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu đã đoán được là anh sẽ không nhận, tâm tình cô phức tạp đỡ Thư Diễm ngồi xuống: “Cậu gọi điện thoại cho tớ là được rồi, còn đến đây một chuyến thể này sẽ mệt mỏi.”

“Không có việc gì, tớ cũng muốn được khuây khỏa mà.”

“Tang Viêm hay bận rộn như vậy sao?” Sanh Tiêu thuận miệng hỏi.

“Không có.” Thư Diễm bình thản, uống một ngụm nước: “Chẳng lẽ cậu không biết sao? Chồng cậu giúp Tang Viêm một tay cho nên bây giờ làm gì cũng đều rất thuận lợi, thời gian dành cho tớ cũng nhiều.”

Mạch Sanh Tiêu cũng không nghe Duật Tôn nhắc tới: “Tớ thật sự không biết.”

Thư Diễm cười dựa vào ghế sofa: “Chúng ta ấy à, là dựa lưng vào đại thụ tốt thừa tiền, miệng lưỡi Tang Viêm lại khô khan, nhưng tớ vẫn muốn cùng ông xã nói tiếng cảm ơn.”

Mạch Sanh Tiêu mỉm cười: “Anh ta có thể có đầy đủ thời gian ở bên cậu thì tớ yên tâm rồi.”

“Tất nhiên, gần đây là đang bận rộn chuyện hôn lễ, tớ đến lúc đó bỏ nạng ra, việc tự đi sẽ không thành vấn đề. Tớ đây sẽ khôi phục tốt, không bao lâu nữa, tớ liền có thể đi giống như người bình thường thôi.”

“Ừ, thật tốt.”

Hôn lễ của Thư Diễm cử hành tại công viên nước, ngoại trừ cha mẹ hai bên và bạn bè thì người ngoài cũng không không coi là nhiều.

Thư ba và Thư mẹ cảm thấy vui mừng bội phần, Mạch Sanh Tiêu đứng ở trong đám đông, nhìn thấy Tang Viêm đeo nhẫn kết hôn vào ngón tay áp út của tân nương. Họ là một đôi phu thê khổ tận cam lai, tiếng chúc phúc nhiệt liệt đòi hai người hôn nhau.

Sanh Tiêu đến lễ đường trước, Duật Tôn nói cũng sẽ tới, chỉ là đến muộn một chút.

Mạch Sanh Tiêu xoay người trông thấy Đào Thần đứng cách đó không xa.

Bọn họ đứng trước mặt hồ yên ả, không trách được việc Thư Diễm muốn lựa chọn nơi này làm lễ đường, cách xa cảnh xô bồ của thành thị, đúng là một nơi tốt đẹp.

“Thân thể của dì có tốt không?”

“Ca phẫu thuật rất thành công, hiện tại đang chờ bình phục.”

Mạch Sanh Tiêu âm thầm thở ra: “Vậy thì tốt.”

Giữa hai người bọn họ, ai cũng không nói đến chuyện vali đựng tiền kia, giống như lúc trước Mạch Sanh Tiêu đã dự liệu rằng Đào Thần sẽ không nhận một đồng nào, Đào Thần cũng biết, đó không phải là ý tứ của Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu nghĩ có thể ngay cả tiền của cô, Đào Thần cũng như vậy mà không chịu nhận.

Quạt cường của anh thậm chí làm cô xấu hổ vô cùng.

Sanh Tiêu còn muốn nói vài câu với Đào Thần, còn chưa kịp mở miệng thì di động trong túi xách liền vang lên, cô lấy ra xem, là Duật Tôn: “Alo?”

“Anh đến rồi.”

Mạch Sanh Tiêu để điện thoại xuống, lúc xoay người thì Đào Thần cũng đi xa.

Con tim Sanh Tiêu đập mạnh và loạn nhịp nhìn heo bóng lưng của anh dần dần xa, cô nắm chặt tay trái, đưa điện thoại bỏ vào trong túi xách.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mùa giá rét nhất trong năm đã đến.

Bôn Bôn đã được 5 tháng.

Lúc Mạch Sanh Tiêu cho rằng Bôn Bôn không thích chơi, không thích âm ỉ, thì lo rằng con không thân thiết với bọn họ nên buổi tối đi ngủ đều muốn mang về phòng mình. Đứa nhỏ nhà Dung Ân lúc 5 tháng đã rất nghịch ngợm, cầm lấy đồ tự mình chơi. Nhưng Bôn Bôn không như vậy, con phần lớn thời gian đều rất yên lặng, lúc được 2 tháng đầu, cực cưng đều ngủ nhiều, Mạch Sanh Tiêu cũng không cảm thấy quá khác biệt. Nhưng hiện tại càng lớn, cảm giác bất an lại xuất hiện càng nhiều.

“Bôn Bôn, Bôn Bôn, mau nhìn mẹ ở đây.”

Mạch Sanh Tiêu thường đi nghe giảng, cũng biết cực cưng thích đồ chơi màu sắc, nhưng Bôn Bôn lại không mấy chú ý đến. Sanh Tiêu khom lưng ôm con ở trong tay, tay phải của cô không tốt nên mỗi lần có vẻ đều rất cố sức.

Bôn Bôn không thích người khác đụng chạm vào, ngay cả người chăm sóc không ít con nít như Trần tỷ cũng không biết được nguyên nhân.

Đáy lòng Duật tôn cũng trầm xuống, gọi điện thoại cho Từ Khiêm.

Mạch Sanh Tiêu cùng Duật Tôn đi đến bệnh viện, phòng làm việc của Từ Khiêm ở tầng cao nhất, hai tay của hắn hướng về phía Bôn Bôn vỗ nhẹ, đứa trẻ cũng không phản ứng gì, Từ Khiêm đưa tay tiếp nhận lấy Bôn Bôn: “Tớ đưa nó đi.”

“Tôi đi cùng anh.”

Mạch Sanh Tiêu cũng đứng lên theo.

Từ Khiêm trong thang máy cẩn thận quan sát Bôn Bôn, thần sắc hắn nghiêm trọng: “Tôn, cậu phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

“Có ý gì?” Người đàn ông đột nhiên cất giọng. Mạch Sanh Tiêu đứng ở bên cạnh, móng tay rất nhanh đâm vào lòng bàn tay.

“Theo tớ chẩn đoán thì, có thể là bệnh tự kỷ.”

Trước mắt Sanh Tiêu nhoáng một cái, phải vịn vào vách tường sau lưng mới không ngã đi.

“Ba tháng đầu thai phát triển là thời kỳ quan trọng nhất, khi đó cô ấy có thời gian đã dùng qua thuốc, tớ nghĩ, có thể đây là nguyên nhân.”

137. Chương 137: Hoàn Mỹ Hợp Tấu

Phần lưng của Mạch Sanh Tiêu như bị một dòng khí lạnh như băng chui vào, lạnh thấu cả bên trong thân thể.

Toàn thân Sanh Tiêu một chút khí lực chống đỡ cũng không có, tay của cô được Duật Tôn nắm chặt trong lòng bàn tay. Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy vẻ mặt người đàn ông lạnh lẽo. Tầm mắt của Duật Tôn rơi trên khuôn mặt của Bôn Bôn, đứa trẻ vùi vào trong ngực Từ Khiêm càng lúc càng bất an, ánh mắt đáng thương, bàn tay nhỏ xíu cũng nắm chặt.

Cửa thang máy mở ra, hai chân Mạch Sanh Tiêu không nhấc lên được, cứng ngắc lại, không biết làm thế nào để bước đi.

Cánh tay Duật Tôn vòng ở bên eo, dẫn cô đi ra ngoài.

Trong phòng mạch chuyên khoa.

Trải qua một loạt kiểm tra, Bôn Bôn được mang trở ra.

Cục cựa không ngừng khóc rống, cũng không thích tiếp xúc với người lạ. Mạch Sanh Tiêu ôm con vào trong lòng thì tâm tình Bôn Bôn mới ổn định chút ít, hai hàng nước mắt còn vương ở khóe mắt, nghẹn ngào mà lắc lắc cái đầu nhỏ. Sanh Tiêu đau lòng ôm chặt con, trong mắt cũng chua xót theo.

“Từ viện trưởng, anh đã phỏng đoán đúng. Từ một loạt các quan sát và kiểm tra, trên cơ bản có thể xác định là bệnh tự kỷ.”

Duật Tôn ngồi ở ghế sofa trong phòng làm việc, nghe được, con mắt hẹp dài một mỏi nhẹ nhắm lại.

Mạch Sanh Tiêu cắn khóe môi, răng bén nhọn cơ hồ đâm vào, hai tay cô ôm lấy Bôn Bôn càng lúc càng chặt. Đứa nhỏ lại càng cảm thấy bất an, khóc lớn lên.

“Mọi người đi ra ngoài trước đi.” Từ Khiêm đã nghe xong chuyện, mấy người bác sỹ lần lượt ra ngoài.

Từ Khiêm đứng dậy, rót cho Duật Tôn và Mạch Sanh Tiêu hai ly nước. Sanh Tiêu ôm lấy con nhỏ vỗ nhẹ phần lưng của nó, Bôn Bôn lúc này mới yên tĩnh chút ít, nhưng lúc này bị kinh sợ còn chưa bình phục, thỉnh thoảng vẫn khóc thút tha thút thít.

“Từ Khiêm, bệnh tự kỷ.” Tiếng nói của Duật Tôn ngừng lại một chút, như là kiệt lực mới có thể lên tiếng lần nữa: “Chính là tự đóng kín cảm giác sao?”

Từ Khiêm chuyển cái ghế dựa, ngồi đối diện vào hai người: “Tôn, tớ muốn nói thật với hai người. Bệnh tự kỷ này, với phương hướng nghiên cứu trước mắt mà nói thì không tìm ra được phương pháp điều trị nhất định. Người mắc phải bệnh tự kỷ, khi ở thời kỳ bú sữa thì cực kỳ cô độc, không muốn cùng người khác tiếp xúc, trong quá trình trưởng thành thiếu khả năng ngôn ngữ. Hơn nữa tâm tình không yên, những thứ này sẽ theo năm tháng tăng trưởng mà biểu lộ ra. Cô độc chứng có thể do gen di truyền, bảo bộ bị thương hoặc sinh lý của người đó bị ảnh hưởng cũng là nguyên nhân gây ra. Nhưng cụ thể lại không có phương pháp chữa trị hiệu quả. Tớ chỉ muốn nói là có thể có liên quan đến giai đoạn trước có dùng thuốc, hơn nữa tớ đã nói qua, cảm xúc trong lúc mang thai cũng vô cùng quan trọng.”

“Ý của cậu là, đây là loại bệnh không chữa được?”

Mạch Sanh Tiêu nghe được tiếng nói của Duật Tôn đang run. Cô ngẩng đầu lên, nước mắt thiếu chút nữa không kiềm lại được, Sanh Tiêu phải cẩn thận mới không khiến nó rơi xuống, không muốn làm cho Bôn Bôn ở trong lòng thêm bất an.

Lúc trước cô ở trên tivi có nghe qua loại bệnh này, đứa trẻ mắc phải bệnh tự kỷ sẽ sống trong thế giới của riêng mình, sẽ không cùng trao đổi với người khác. Nó tình nguyện tự mình chơi, thậm chí còn tồn tại chút chướng ngại ngôn ngữ, khả năng cả đời cũng sẽ không gọi tiếng “Ba”, tiếng “Mẹ”.

Mạch Sanh Tiêu che miệng lại, quay mặt đi.

Trên mặt Từ Khiêm cũng thể hiện vẻ trang nghiêm và không đành lòng chưa bao giờ có: “Tôn, có thời gian thì dành nhiều cho nó, trị liệu tâm lý là rất quan trọng, Bôn Bôn cần có nhất chính là yêu thương, nó cần một hoàn cảnh ấm áp.”

Đáy mắt Duật Tôn không ngừng che giấu đi bi thương cùng thảm thiết, bàn tay hẩn giao nhau, chống lên trán.

Hắn so với bất cứ kẻ nào cũng muốn lo cho Bôn Bôn có được sung sướng khi còn nhỏ hơn, trong trí nhớ của hắn, chỉ có đen tối vô cùng vô tận và chết chóc. Hắn ngưỡng mộ những đứa trẻ khác, bọn họ lúc nhỏ đều có cha mẹ yêu thương, có thể chơi đùa. Duật Tôn muốn cái gì cũng sẽ cho Bôn Bôn, làm cho Bôn Bôn có một tuổi thơ hạnh phúc.

Nhưng mà.

Con lại mắc phải loại bệnh này, thì niềm vui của Bôn Bôn cũng vì thế mà bị tước đoạt đi.

Thâm tâm Từ Khiêm không cam lòng, hẩn ý vào y thuật inh, lại làm không được việc khởi tử hồi sinh.

“Còn có biện pháp nào khác không?”

Nghe Duật Tôn bắt đầu mở miệng, Từ Khiêm đành tàn nhẫn lắc đầu rồi nói: “Tớ cũng không tán thành dùng thuốc trị liệu. Tôn, đối xử với Bôn Bôn chỉ có trả giá bằng việc kiên nhẫn hoàn toàn và lòng thương yêu mới được, cậu cần phải hiểu được ý tứ trong lời của tớ. Có lẽ những đứa trẻ khác cùng tuổi đã dễ dàng gọi ba mẹ, nhưng Bôn Bôn thì.” Có thể, cho dù bọn họ có cố gắng đến mức nào cũng không đổi được một tiếng gọi thân mật này.

Mạch Sanh Tiêu gơ tay lên lau đi nước mắt trên mi.

Bôn Bôn khóc rống đến mệt mỏi, bây giờ đang ngủ say. Đứa nhỏ khả năng còn không biết tương lai của mình ra sao, cơ hội cũng đóng lại một cánh cửa rồi.

“Cậu còn nhớ, lúc khuyên tớ không cần Bôn Bôn, tớ đã nói cái gì không? Tớ nói, dù phải trả bất cứ giá nào, tớ vẫn muốn đứa bé này.” Duật Tôn cũng không phải muốn dựa vào may mắn. Đơn giản là hắn chỉ muốn thôi, đứa bé này nếu như có gì không tốt thì cũng là con của hắn. Muốn đích thân hắn bóp chết sinh mạng

này, hẳn không làm được. “Bôn Bôn chỉ là ngã bệnh, so với những đứa trẻ khác chỉ khó khăn hơn chút ít, không hơn.”

Mạch Sanh Tiêu nghe vậy, nước mắt càng nặng không chịu được. Cô cũng không nghĩ đến việc Duật Tôn sẽ nói ra những lời này. Cô ngẩng đầu nhìn qua gò má người đàn ông, rất muốn bật khóc nhưng lại không thể không cực lực ỉn nhẫn.

Từ Khiêm dùng sức gật đầu một cái, tựa hồ cảm thấy được bất cứ lời nào nói ra cũng đều mang theo tàn nhẫn. Hắn mím căng môi mỏng, không có mở miệng nói gì nữa.

Trên đường trở về Ngự Cảnh Viên.

Sanh Tiêu ngồi ở bên ghế phụ, Duật Tôn dựa vào thành ghế, cũng không lập tức khởi động xe.

Mạch Sanh Tiêu nâng lên ngón cái, lòng ngón tay dịu dàng vuốt qua lông mày của Bôn Bôn, cảm giác có người chạm vào, đứa nhỏ nhú mày, miệng mấp máy bẹp môi vài cái.

“Xem này, Bôn Bôn lớn hơn nhiều.”

Thật vậy, Bôn Bôn mới 5 tháng đã có thể nhìn ra được, bề ngoài của đứa nhỏ tuyệt đối có thể xưng tụng là khuôn mặt tinh xảo. Ngũ quan thừa kế toàn bộ ưu điểm của Duật Tôn và Mạch Sanh Tiêu, da trắng sạch, mũi cao thẳng. Hơn nữa khi kiểm tra sức khỏe, bác sỹ còn nói vóc người cao nổi bật, tương lai tuyệt đối sẽ giống Duật Tôn về chiều cao.

Ánh mắt Mạch Sanh Tiêu đầy yêu thương, nhìn chăm chú Bôn Bôn trong ngực, một khắc cũng không chịu rời đi.

“Lúc mang thai, tôi lại còn không cần con. Tôi còn nói anh là nghịch ý trời mới muốn giữ lại Bôn Bôn. Duật Tôn, Bôn Bôn mắc phải căn bệnh này có phải là để trừng phạt tôi không?” Sanh Tiêu thần sắc áy náy, khó chịu nghẹn ngào lên tiếng. Khi cô mang thai bởi vì chuyện Đào Thần mà tâm tình không tốt, bây giờ nghĩ lại, càng cảm thấy thua thiệt cho con nhỏ.

“Sanh Tiêu, chuyện này không liên quan đến em.”

Mạch Sanh Tiêu đôi mắt đắm lệ mơ hồ, lắc đầu nói: “Anh không cần an ủi tôi.”

“Sanh Tiêu, anh có Bôn Bôn, anh sẽ không bỏ rơi nó.”

Mạch Sanh Tiêu khom lưng hôn môi lên trán của Bôn Bôn. Đây vẫn chỉ là mới bắt đầu, cô biết con đường phía sau sẽ khó đi hơn nhiều.

Ở bên trong Ngự Cảnh Viên, Trần tỷ và dì Hà lo lắng chờ đợi. Họ chỉ biết là đưa Bôn Bôn đi khám bệnh, khi về thần sắc Mạch Sanh Tiêu hoảng hốt đi vào phòng khách. Trần tỷ vội vàng tiến lên phía trước: “Đứa nhỏ đã ngủ chưa? Cho tôi đi.”

Sanh Tiêu lắc đầu: “Không cần, tôi ôm được rồi.”

Trần tỷ cũng dì Hà bốn mắt nhìn nhau, Mạch Sanh Tiêu đã khóc, đôi mắt sưng đỏ, lúc cô mở miệng tiếng nói còn khàn khàn: “Trần tỷ, buổi chiều phiền chị đi mua ít đồ chơi về, Bôn Bôn hiện tại đúng lúc ham chơi.”

“Vâng.” Kỳ thật đồ chơi ở Ngự Cảnh Viên cũng không ít, cả phòng em bé khắp nơi đều là đồ chơi. Dì Hà nhìn ra Sanh Tiêu không ổn, chờ qua bữa cơm trưa dì Hà mới đến bên cạnh Mạch Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu?”

Bôn Bôn đã ngủ, lúc này đang ở trên lầu.

Mạch Sanh Tiêu thu hồi tầm mắt đang nhìn về xa xăm: “Dì Hà.”

“Bôn Bôn có phải ngã bệnh rồi không?”

Giọng nói dì Hà ân cần, cho tới nay dì Hà đã trở thành người thân của Sanh Tiêu, cô mang nỗi niềm khó chịu trong lòng nói ra. Mạch Sanh Tiêu kể cho dì Hà những lời Từ Khiêm đã nói, dì Hà nghe vậy lấy làm kinh hãi, cũng không biết nói gì để có thể ủi an.

Sanh Tiêu không dám nghĩ nữa, vừa nghĩ đã cảm thấy trời đất sẽ sụp đổ xuống.

Cô co hai chân lên, đem mặt đặt ở trên đầu gối.

Dì Hà vỗ vỗ bả vai Sanh Tiêu: “Trên ti vi có nói, mỗi đứa con đều là thiên thần của cha mẹ, mặc kệ nó có đôi cánh hay không. Sanh Tiêu, Bôn Bôn thật đáng yêu, cũng rất khỏe mạnh, hơn nữa, nghịch cảnh đã đến, muốn tránh cũng tránh không được.”

“Cảm ơn dì Hà, dì nói đúng lắm.” Mạch Sanh Tiêu miễn cưỡng cười vui, ít nhất thì Bôn Bôn còn có thể ở bên cạnh bọn họ.

Sanh Tiêu ở tầng dưới ngồi thật lâu, thật vất vả để ổn định tâm tình.

Cô đi lên lầu hai, tay phải đẩy cửa ra đã nhìn thấy Duật Tôn đứng ở trên ban công.

Hắn ôm Bôn Bôn ở trong ngực, người đàn ông dựa vào lan can mà đứng. Mạch Sanh Tiêu tầm mắt nhìn vào, lại cảm thấy hăng hái nhưng mà ngược lại, bóng lưng trần đầy cô quạnh ấy như đâm vào cô khiến trong lòng rã rời tê tái.

Nếu như không phải Bôn Bôn mắc phải căn bệnh này, Mạch Sanh Tiêu cần Duật Tôn cùng mình đối mặt, thì có lẽ cho đến bây giờ, cô cũng sẽ không phát hiện được sau lưng người đàn ông cất giấu điều gì. Cô chỉ cho rằng hắn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, là một ác ma có thể khống chế vận mạng người khác.

Bôn Bôn tỉnh dậy, bé con thích giường nhỏ của mình, không thích người khác đụng chạm.

Tiếng khóc của đứa nhỏ thê lương mà bén nhọn, hai chân hai tay quấy đạp: “Oaa oa oaaa. . .”

Duật Tôn nhẹ giọng vỗ về, khuôn mặt nhỏ xíu của Bôn Bôn đỏ bừng, khóc giống như bị người ta nhéo rơi một miếng thịt. Mạch Sanh Tiêu đau lòng không thôi nhưng cũng không tiến tới ngăn lại.

Cô nghĩ, Duật Tôn cũng giống cô, chỉ là muốn cùng Bôn Bôn thân mật. Sanh Tiêu nằm mơ cũng muốn Bôn Bôn có thể giống như những đứa trẻ khác, mặc

dù nghịch ngợm nhưng cả ngày đều rất vui vẻ, vô tư lự.

Đứa nhỏ hai tay vùng vẫy, Mạch Sanh Tiêu trông thấy Duật Tôn khom lưng xuống bước đi. Bôn Bôn không cần ba mẹ bế, trong thế giới của con, khuôn mặt một người cũng không nhận ra, cô độc một mình, đối với cái gì cũng sợ hãi.

Sanh Tiêu dựa vào cánh cửa, đôi chân vô lực trượt xuống.

Cô chịu không được mà khóc lớn lên. Nếu như có thể, cô tình nguyện dùng sức khỏe của mình để đổi lấy niềm vui cho Bôn Bôn.

Cô có con, con chính là sinh mạng của cô.

Duật Tôn ôm Bôn Bôn đi vào phòng ngủ, hắn khom lưng đặt con vào bên trong nôi, bên cạnh còn để món đồ chơi mà Bôn Bôn thích, tay bé con cầm lấy cái xúc xắc, rất nhanh liền tự mình chơi, cũng không khóc nữa.

Mạch Sanh Tiêu nghe được tiếng bước chân đi đến trước mặt mình, hai tay cô ôm lấy đầu gối, Duật Tôn ngồi trên mặt đất, cùng cô sóng vai ngồi trên mặt thảm, tựa vào cửa.

Cả hai người ai cũng không nói gì, cách đó không xa, trong chiếc giường nhỏ truyền đến âm thanh Bôn Bôn chơi đùa, tiếng xúc xắc vang lên từng đợt, chấn động vào tim. Cứ thế nhắc lên một hồi lâu rung động không ngừng, thủy chung không cách nào tản đi được.

Bôn Bôn ngủ rất trẻ, mãi cho đến 10 giờ mới bằng lòng nhắm mắt lại.

Mạch Sanh Tiêu cẩn thận đắp kín mền cho con, động tác của cô dịu dàng, sợ sẽ động đến con.

Trên tủ đầu giường có để hình Bôn Bôn được 100 ngày, khi đó con đối với mọi người vẫn chỉ lạnh nhạt. Sanh Tiêu đùa giỡn với con nửa ngày, tiểu tử mới bằng lòng hợp tác. Mạch Sanh Tiêu ngồi ở mép giường cầm khung hình ở trong tay, 100 ngày Bôn Bôn liền hiện ra vẻ mười phần đẹp trai, mặc áo sơ mi sọc caro, cười rộ lên vô cùng giống Duật Tôn, tự thân có một vẻ quyết đoán mị hoặc chứng sinh.

Khung hình trong tay bị người khác lấy đi, Duật Tôn đem nó đặt về chỗ cũ: “Ngủ đi.”

Trái tim Mạch Sanh Tiêu đập mạnh và loạn nhịp, nằm ở trên giường, đôi mắt lại mở to tròn.

Duật Tôn hiển nhiên cũng không cảm thấy buồn ngủ. Bầu trời bên ngoài yên tĩnh không một tiếng động, gió lạnh bị cửa kính ngăn lại bên ngoài phát ra tiếng o o. . . Sanh Tiêu trở mình, nhìn về phía Bôn Bôn đang ngủ ngon lành trong chiếc giường nhỏ.

Duật Tôn nghe được bên cạnh truyền đến như tiếng khóc, cánh tay hấn ra ôm Mạch Sanh Tiêu vào trong ngực. Sanh Tiêu xoa xoa đôi mắt, cũng không có cử động nào khác.

Cô chỉ biết là mình đang rất lạnh, hệ thống sưởi trong phòng cũng không đủ để xua đi cái rét lạnh này.

Mạch Sanh Tiêu toàn thân run rẩy, được Duật Tôn ôm như vậy mới cảm giác tay chân điều tiết mà ấm lại chút ít.

Hắn ôm cô, cũng chỉ thuần túy muốn nhận được chút ít hơi ấm, không quan hệ gió trăng, càng không quan hệ dục vọng.

Mới chạng vạng, Mạch Sanh Tiêu đã lấy máy tính tra xét các tư liệu có liên quan đến bệnh tự kỷ, nhưng càng đến gần sự thật, Mạch Sanh Tiêu lại càng cảm thấy không cách nào tiếp nhận được. Cô khó có thể tưởng tượng được Bôn Bôn trong quá trình lớn lên lại phải gặp những cửa ải khó khăn, phải làm sao để vượt qua được chúng.

Sanh Tiêu cắn mu bàn tay nghẹn ngào, gương mặt tuần tú của Duật Tôn gối lên trên vai cô. Căn phòng màu da cam lộ ra sắc màu ấm áp dịu dàng, Bôn Bôn hơi thở trầm ổn, đứa bé không giống như người lớn phiền não. Mạch Sanh Tiêu nghĩ đến điều này, trong lòng càng đau đớn càng thẳng hơn.

Cuộc sống này, mỗi ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ rất nhanh trôi qua.

Ngay lập tức sắp đón mừng năm mới, Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trên ghế sofa, nhìn qua Bôn Bôn bên cạnh, qua hết năm nay, Bôn Bôn sẽ 2 tuổi.

Cục cưng nhà Dung Ân so với Bôn Bôn lớn hơn 2 tháng, bây giờ cũng được 7 tháng.

Dung Ân biết được bệnh trạng của Bôn Bôn cũng có một phen kinh hãi. Cô không cố ý đi tìm Sanh Tiêu nhưng Đồng Đồng thường xuyên âm ỉ đòi sang chơi, Dung Ân thăm nghĩ Bôn Bôn nên có bạn chơi cùng nên liền đáp ứng.

Dì Hà hỗ trợ đem xe em bé đẩy vào, tiểu vương tử ngồi ở bên trong rất đẹp trai, hơn nữa da rất trắng. Dung Ân đưa hộp trong tay cho dì Hà: “Đây là mẹ tôi làm bánh bí ngô, tôi mang theo chút ít ọi người nếm thử.”

“Cô khách khí quá”

Đồng Đồng thay dép, trong tủ giày có dép nhỏ là Mạch Sanh Tiêu cố ý chuẩn bị cho cô bé, bé con chạy chậm đến trước ghế sofa: “Dì dì.”

“Đồng Đồng ngoan quá.” Sanh Tiêu ôm cô bé lên đùi: “Đồng Đồng hôm nay mặc đồ thật là xinh đẹp.”

“Hi hi, mẹ mua cho váy mới, Đồng Đồng còn tự mình chọn đôi giày này.”

Dung Ân đẩy xe em bé đến, cục cưng bên trong nhìn đông nhìn tây, một khuôn mặt tò mò. Đồng Đồng từ trên đùi Mạch Sanh Tiêu trượt xuống: “Con muốn chơi với Bôn Bôn.”

Dì Hà rửa sạch trái cây rồi cắt thành từng miếng, bưng lên trên bàn trà.

Dung Ân cẩn thận xem xét Mạch Sanh Tiêu ở phía đối diện, cô ấy so với lúc mang thai càng thấy ốm hơn, tinh thần cũng không tốt, vừa nhìn đã biết là quá sức vất vả.

Dì Hà cầm trái táo cho Đồng Đồng, tiểu nha đầu nói cảm ơn, cũng không cho vào miệng mà chạy đến trước mặt Bôn Bôn.

Bôn Bôn cầm lấy cái xúc xắc ngồi ở trong xe đồ chơi, Đồng Đồng ghé mặt tới gần: “Bôn Bôn, Bôn Bôn. . . .”

Đứa trẻ nghe thấy tiếng gọi, chỉ ngẩng ngẩng đầu, đôi mắt sáng tròn lại nhìn trở về. Đồng Đồng có vẻ rất ủy khuất: “Mẹ, dì dì, Bôn Bôn không chơi với con.”

Trong lòng Mạch Sanh Tiêu nhin không được mà dâng lên khổ sở, Đồng Đồng trong tay đưa ra trái táo: “Bôn Bôn, cho em ăn nè.”

Lúc này, đứa nhỏ dứt khoát không thèm nhìn đến.

Bôn Bôn không thích cùng người khác tiếp xúc, càng ngày càng mãnh liệt biểu hiện ra. Đồng Đồng khom lưng, đứa nhỏ không nhìn cô bé thì cô bé liền mạnh mẽ muốn gây sự chú ý của nó: “Bôn Bôn, chị là chị Đồng Đồng, nhanh lên nào, đến ăn trái táo.”

Dung Ân thấy vậy, trong lòng cảm thấy không dễ chịu: “Đồng Đồng.”

“Mẹ, Bôn Bôn cũng không biết đưa tay cầm đồ.” Đồng Đồng rất ủy khuất.

Dung Ân không để lại dấu vết nhú chân mày: “Đồng Đồng, Bôn Bôn còn nhỏ.”

“Không phải đâu, lúc em trai lớn thế này cũng sẽ nhìn con gọi, con ăn cái gì em trai liền thêm muốn ăn, nhưng Bôn Bôn lại không biết.” Đồng Đồng cầm lấy miếng táo trong tay, tựa hồ còn muốn chứng minh, cô bé bước nhanh trở lại trước mặt Dung Ân, vừa mới đưa tay ra, đứa nhỏ ở trong xe đẩy liền vươn tay ra, cầm lấy trái táo muốn nhét vào trong miệng.

“Mẹ, mẹ xem đi! ” Đồng Đồng khuôn mặt nghiêm túc.

Dung Ân cũng không nói cho Đồng Đồng chuyện của Bôn Bôn, vì trẻ con ở tuổi này vốn không hiểu, sợ giải thích cũng không thông. Đồng Đồng cầm cổ tay của em trai, lấy lại trái táo về: “Em ngoan nha, hàm răng mới mọc được hai cái liền ăn trái táo, về nhà mẹ làm sinh tố cho em ăn.”

“Aaa. . .” Cục cứng cảm tức không thôi, lấy tay đập vào mặt bàn trước mặt.

Tầm mắt Mạch Sanh Tiêu rơi vào khuôn mặt của Bôn Bôn, Bôn Bôn đá chân, con mắt nhìn về cái xúc xắc trong tay, đối với ồn ào bên này không một chút hứng thú.

Sanh Tiêu cũng không đành lòng thấy cảnh này, cô hy vọng Bôn Bôn cũng có thể nghịch ngợm, có thể quậy phá, thì cô có khổ cực và mệt mỏi cũng vui lòng.

Đồng Đồng cầm lấy tay Dung Ân: “Mẹ, Bôn Bôn vì cái gì không thích chơi vậy?” Đặc tính con nít từ trước đến nay là đánh vỡ nồi cát mà hỏi đến cùng, cô bé cũng sẽ không kiêu, một câu nói chất phác ngay thơ đối với Mạch Sanh Tiêu mà nói, không khác gì một kích áy náy.

Dung Ân mặt lạnh: “Đồng Đồng, còn còn như vậy nữa, mẹ sẽ tức giận.”

Đồng Đồng có chút sợ, rụt rụt thân thể nhưng trong ánh mắt, ủy khuất không giấu được.

Mạch Sanh Tiêu đưa tay ôm lấy Đồng Đồng lên đùi, tay cô vuốt tóc Đồng Đồng, giọng nói nhẹ nhàng: “Đồng Đồng, Bôn Bôn bị bệnh, cho nên bây giờ em trai không chơi với con được.”

“Thật vậy sao? Vậy khi nào Bôn Bôn mới có thể khỏe lại ạ? Con muốn dẫn em trai đi đến hồ nước vui chơi.”

Cánh mũi Mạch Sanh Tiêu đau xót, tiếng nói có chút nghẹn: “Vậy Đồng Đồng cùng em trai nhỏ thường đi đến chơi với Bôn Bôn, được không? Nếu như vui vẻ náo nhiệt, Bôn Bôn khả năng rất nhanh khỏi nha.”

“Được ạ, Đồng Đồng mai mốt sẽ bồi thường cho, nhà của con có rất nhiều đồ chơi, đến lúc đó con với Bôn Bôn chơi đùa cùng nhau.”

“Đồng Đồng thực ngoan ngoan.”

“Dì ơi, dì vì cái gì mà con mắt đỏ?”

Dung Ân thấy thế, đôi mắt cũng đỏ lên.

“Dì không có việc gì, vì lời của Đồng Đồng mà vui vẻ.”

Đồng Đồng giơ bàn tay lên, xoa xoa khóe mắt cho cô.

Dung Ân đem Đồng Đồng từ trên đùi Mạch Sanh Tiêu ôm xuống, làm cho cô bé đẩy em trai nhỏ đi chơi bên cạnh: “Sanh Tiêu, Đồng Đồng còn nhỏ không hiểu chuyện, thực xin lỗi.”

“Không có chuyện gì.” Sanh Tiêu khom lưng, nhặt lên món đồ chơi của Bôn Bôn rớt bên chân: “Em nghĩ, em sẽ ở bên con nhiều, cùng con trò chuyện, nó sẽ biết.”

Dung Ân gật đầu: “Cùng con nhỏ thân nhất đúng là cha mẹ, chị cũng tin như vậy, chờ đứa trẻ trưởng thành, cũng sẽ hiểu ra.”

Giờ ăn cơm trưa Duật Tôn sẽ trở về.

Dung Ân đi rồi, Mạch Sanh Tiêu liền ngồi co lại trên ghế sofa, không nghĩ tới sẽ ngủ như thế, dì Hà không có đánh thức cô, đi lên lầu cầm chăn đắp lên cho cô.

Duật Tôn đi vào phòng khách, nhìn thấy Bôn Bôn ngồi ở trong xe nhỏ, đang cắn vào đồ chơi.

Duật Tôn mỗi lần trở về đều muốn ôm con, Bôn Bôn ngay từ đầu rất bài xích, bây giờ vẫn còn như vậy, sẽ không cùng hân thân cận, thường xuyên cố chơi một mình.

Mạch Sanh Tiêu nghe được động tĩnh, đôi mắt lập tức mở ra: “Bôn Bôn! ”

Tay cô đè lên trán, đầu đau muốn nứt: “Một cơn ác mộng.”

Duật Tôn đem đứa nhỏ đặt lên đùi: “Em đi lên lầu ngủ đi.”

“Không cần.”

“Bôn Bôn hôm nay ngoan ngoan không?” Duật Tôn ôm lấy con, làm cho đôi chân của đứa nhỏ đứng trên đầu gối hần, Bôn Bôn tựa hồ không chịu hợp tác, tay kia của Duật Tôn đặt ở sau thắt lưng của con: “Không cho phép lười biếng.”

Hần mỗi ngày đều dành nhiều thời gian cho Bôn Bôn, Duật Tôn muốn cho đứa trẻ tạo ra kỷ tích. Mạch Sanh Tiêu cũng không như trước buồn lo vô cơ mãi, thay vì cả ngày rơi nước mắt để vượt qua, chỉ bằng tạo cho con nhỏ một bầu không khí ấm áp và vui vẻ.

Sanh Tiêu cũng không ngừng lại công việc trong

tay, cô muốn chính mình mạnh mẽ đứng lên.

Vài ngày sau chính là nghỉ lễ.

Trần tỷ về nhà mừng năm mới, dì Hà ở lại Ngự Cảnh Viên, năm nay khác với mọi năm, có con trẻ, dĩ nhiên là nếu so với năm trước thì náo nhiệt hơn.

Ngự Cảnh Viên trong vườn trang trí đầy đủ năm vị mười phần, tại cổng treo hai cái đèn lồng lớn. Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trước gương trang điểm, cô xoa tóc xuống, lại mang đồ trang sức trang nhã, phối với bộ đầm dài, Sanh Tiêu cầm lấy cây son nước, tầm mắt cô rơi trên đồng hồ bên tay phải.

Mạch Sanh Tiêu nhìn chăm chú đến xuất thần, một hồi lâu sau, cô hít một hơi thật sâu, đưa tay gỡ đồng hồ xuống.

Dù chuyện có lớn hơn nữa, khó hơn nữa rồi cũng sẽ trôi qua, dù có che đậy nhưng vết thương vẫn còn ở đây. Mạch Sanh Tiêu đem ngón kéo ở tủ đầu giường mở ra, đưa tay cất đồng hồ vào.

Nếu như bệnh tình của Bôn Bôn không khỏi, cô sẽ lấy vết thương này đổi lấy một cuộc sống mới. Mạch Sanh Tiêu, may nhất định có thể.

Sanh Tiêu đem ngăn kéo khóa lại, đứng dậy đi ra ngoài.

Dì Hà bận rộn trong bếp, Mạch Sanh Tiêu ở trên lầu có thể nghe được mùi thức ăn.

Cô theo đường cung của bậc thang bước xuống, đi được một nửa, liền nghe trong phòng khách truyền đến tiếng đàn dương cầm.

Mạch Sanh Tiêu bước nhẹ đi xuống dưới, thân ảnh cao to của Duật Tôn ngồi vào chỗ của mình thanh nhã dạo phím trước dương cầm. Bôn Bôn đang ở trong xe nhỏ kế bên, đưa trẻ đá đá chân, cái xúc xắc ở trong tay bị ném sang bên cạnh, tựa hồ đối với tiếng đàn cảm thấy có hứng thú hơn nhiều.

Duật Tôn dừng tay lại, hần đi tới, ôm lấy Bôn Bôn, một lần nữa ngồi trở lại trước đàn dương cầm.

Mạch Sanh Tiêu biết rõ, đối với Bôn Bôn mà nói thì cô và Duật Tôn cùng cho con ấm áp mới là quan trọng nhất. Mà loại ấm áp này, cũng không phải đơn phương một người là có thể làm được. Bởi vì con cần nhất chính là sự ấm áp của gia đình.

Duật Tôn một tay ôm lấy con yêu, tay kia đánh đàn, tiếng đàn rõ ràng có chút khô cứng.

Mạch Sanh Tiêu đi đến, ngồi xuống bên cạnh người đàn ông.

Cô xem bản phổ nhạc mở ra trước mặt, khúc nhạc thứ nhất chính là lúc cô mang thai, Duật Tôn đã từng đàn qua, khúc nhạc [Sky City].

Người đàn ông quay mặt sang, hôm nay Mạch Sanh Tiêu rất đẹp, giống như khi mây đen bị xua tan, ánh mặt trời sẽ lộ ra tỏa sáng, rực rỡ động lòng người.

Mạch Sanh Tiêu đem tay trái đặt lên phím đàn đen trắng.

Duật Tôn duỗi tay ra, vừa đúng là tay phải.

Một đoạn [Sky City] từ hai bên ngón tay đưa xuống, nếu như không tận mắt nhìn thấy thì ai cũng sẽ không tin là hai người hợp tấu mà đàn ra.

Khi Mạch Sanh Tiêu lần đầu tiên cùng Duật Tôn hợp tấu, không ngờ đến lại vô cùng ăn ý. Sanh Tiêu càng không ngờ đến, có một ngày cô lại sẽ cùng Duật Tôn ngồi bên nhau, xa cách lâu như vậy mà bọn họ hợp tác vẫn hoàn mỹ, thiên y vô phùng.

138. Chương 138: Người Một Nhà Ấm Áp

Bôn Bôn ngồi ở trong lòng Duật Tôn, cũng không khóc, cũng không quấy, bàn tay nhỏ xíu muốn chạm vào Piano.

Mạch Sanh Tiêu một năm nay, đừng nói là đánh đàn mà ngay cả mỗi ngày bước qua khung đàn đều muốn tránh còn không kịp, một thói quen ăn sâu vào trong xương tủy, còn muốn khắc sâu hơn trong trí nhớ. Cô quen thuộc từng âm tiết, quen thuộc mỗi chuyển đổi. Dòng máu đóng băng của Sanh Tiêu dường như đã bắt đầu sôi trào. Thì ra đầu ngón tay cô còn diễn tấu ra được một lần điệu. Mặc kệ Duật Tôn một lần nữa đã cùng cô nói qua, hần nguyện ý làm bàn tay kia của cô, đến nay Mạch Sanh Tiêu vẫn còn bướng bỉnh, cô cho rằng lòng mình đã tối tăm, để ngay cả tiếng đàn cũng khó khăn phối hợp. Nhưng xem ra có một số việc vẫn luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Dì Hà chỉ nghĩ là Duật Tôn lại đang đánh đàn một mình, bà lại tiếp tục bận việc trong bếp, đem món ăn dọn ra, ánh mắt như vậy thoáng nhìn, nhìn lại đúng là ba thân ảnh một nhà.

Động tác của dì Hà bưng cái mâm ngơ ngẩn, bà tiện đà hiểu ý mà mỉm cười, một chút tiếng động cũng không đành lòng tạo ra, sợ sẽ cắt đứt không khí ấm áp và tốt đẹp không dễ có này. Dì Hà trở lại trong phòng bếp, xem ra, cơm tối hôm nay có thể chân chính có được chút ít vui mừng.

Một khúc nhạc được đàn xong, dư âm còn văng vẳng bên tai thật lâu, tay trái của Mạch Sanh Tiêu dừng lại, Duật Tôn cũng thu lại động tác.

Sanh Tiêu mắt rũ xuống bờ mi, lại đem tay thu hồi lại.

Trong lòng cô được kích khởi rung động, không dễ bình thường trở lại. Duật Tôn khẽ mỉm cười, hẳn chưa bao giờ hoài nghi trình độ tương hợp của mình và Mạch Sanh Tiêu. Dù cho có lúc nào đó, hai người thật sự đều chỉ còn một cánh tay thì vẫn có thể đàn ra được khúc nhạc tuyệt vời nhất.

“Sanh Tiêu, bây giờ em như vậy thật là đẹp mắt.”

Mạch Sanh Tiêu vén tóc ra phía sau: “Tôi nghĩ, mình dùng lạc quan đi đối mặt với mọi thứ thì Bôn Bôn khẳng định là có thể bị ảnh hưởng theo.”

Duật Tôn giơ tay ra, vuốt tóc của cô trở về: “Như vậy thì lại càng đẹp mắt.”

“Đôngggg. . . thùng thùngggg. . .”

Hai tay của Bôn Bôn từ cánh tay của Duật Tôn vươn ra, bàn tay ở trên đàn dương cầm đập loạn, nghe được âm thanh, lòng bàn tay nhóc con càng đập càng hăng say, trong miệng mơ hồ còn phát ra tiếng kêu a a a. . .

Rất rõ ràng, Bôn Bôn đối với điều này cảm thấy hứng thú.

Đuôi chân mày của Duật Tôn nhuộm ý cười: “Xem ra con của chúng ta về sau cũng là một tay đánh đàn dương cầm.”

Hắn cầm lấy bàn tay nhỏ xíu của Bôn Bôn, hai cánh tay một lớn một nhỏ rơi xuống phím đàn đen trắng, Mạch Sanh Tiêu ngồi ở bên cạnh lấy khăn tay mang theo lau miệng nhỏ của Bôn Bôn: “Nước miếng cơ, thật đúng là sẽ chảy nước miếng.”

Bôn Bôn đối với vật gì mà cảm thấy hứng thú thì sẽ rất khó dời đi sự chú ý của nó, dì Hà đã sửa soạn cơm tối xong xuôi nhưng bé con còn muốn chơi, không có ý tứ muốn ngừng tay.

Mạch Sanh Tiêu không còn cách nào khác, đành rót sữa bột rồi ôm con đi. Lúc đầu con nhỏ còn quấy, Duật Tôn cũng không cần biết con có hiểu được gì hay không mà nhẫn nại ghé vào tai con trấn an: “Bôn Bôn ngoan nào, ngày mai chơi nữa, không ăn no bụng làm sao trở thành một Soái Tiểu Hỏa đây?”

Tính tình Bôn Bôn thật sự là y như cha của nó, rất bướng bỉnh, chẳng qua lúc này con cũng đói bụng rồi. Mạch Sanh Tiêu dùng lụa trắng phủ lên khung đàn che đi, tiểu tử uống xong sữa, lúc này mới yên lặng chút ít.

Dì Hà ngồi cùng bọn họ ăn cơm tối, Bôn Bôn ngồi ở trong lòng Duật Tôn, Mạch Sanh Tiêu nhìn ra ngoài cửa sổ đến mất hồn, liền nghe ở bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa.

Dì Hà đứng dậy đi mở cửa, hai người đàn ông một trước một sau khiêng đến một thùng lễ hoa cực lớn. Dì Hà ra hiệu cho bọn họ bày ở trong vườn, Duật Tôn ôm Bôn Bôn đi ra ngoài, Mạch Sanh Tiêu cũng để đưa xuống mà đi theo phía sau.

Trong hoa viên bày thành một khu, Duật Tôn đem Bôn Bôn giao cho Mạch Sanh Tiêu ôm trong lòng.

Hai người đàn ông giao hàng tiến đến đưa lại hóa đơn, cũng vội vàng trở về lễ mừng năm mới.

Duật Tôn lấy ra chiếc bật lửa, lúc nâng chân lên bước đi thì dừng lại một chút, nghiêng đầu về phía Sanh Tiêu mà dặn: “Em che tai của Bôn Bôn lại đi, âm thanh rất lớn.”

Mạch Sanh Tiêu nâng tay phải lên, che lại tai của Bôn Bôn, đứa nhỏ đang núp ở trong cổ của cô: “Tôi biết rồi.”

Duật Tôn đi đến lễ hoa trước mặt, khom lưng đem ngòi pháo thứ nhất châm lửa vào, châm cho đến cái cuối cùng, khói lửa sáng lạn xen lẫn vào nhau như không có thời gian chờ đợi, đồng loạt đem vùng trời trống không tô điểm bằng một dải màu trắng sáng.

Nhiều bó pháo hoa đủ mọi màu sắc bị khói lửa lan đến đốt cháy, lễ mừng năm mới của dân tộc đều như vậy, nhưng từ khi mạch Sanh Tiêu đi theo Luật Tôn tới nay thì đây là lần đầu tiên phóng pháo hoa vào đêm 30.

“Bang banggg. . .”

Sanh Tiêu che kín lỗ tai của Bôn Bôn lại, kỳ thật cô rất thích ngắm pháo hoa, nhưng vì khoảng cách gần như vậy nên âm thanh rất lớn, đinh tai nhức óc, Mạch Sanh Tiêu không còn tay nào để che tai của mình. Cô chỉ có thể đem đầu dựa vào Bôn Bôn, Luật Tôn xoay người trở lại trước mặt cô, thấy cô nhú lại chân mày, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa hồ như sợ hãi, hần đi ra đằng sau Sanh Tiêu, xòe hai bàn tay ra bưng kín hai tai của cô.

Tay của Luật Tôn rất ấm, Mạch Sanh Tiêu trong nháy mắt cảm thấy âm thanh chói tai ấy bị ngăn cách ở bên ngoài. Cô nghiêng đầu qua, chỉ thấy cằm của Luật Tôn giương nhẹ, lộ ra gương mặt kiên quyết mà tuấn tú, còn được pháo hoa chiếu rọi vô cùng chói mắt. Kỳ thật cho dù hần trao đi trái tim, dù là lúc ôn nhu hiền hòa nhất thì hình dáng gương mặt vẫn như cũ, xua không đi được cái lãnh khốc đã thấm vào quá lâu. Cho nên mới nói bên ngoài Luật Tôn như một người nhiều mặt, ưu nhã mà tàn nhẫn. Còn nếu xét về bên trong, tuyệt đối cũng như một con gấu dữ ngủ đông, trong vô thức có thể đem người khác ra xé nát.

Mạch Sanh Tiêu vô tình lại đưa người lại gần hần.

Lông thú trên cổ áo của người đàn ông chạm vào bên tai của Mạch Sanh Tiêu, Luật Tôn đầu tiên là rũ mắt xuống nhìn Bôn Bôn một chút, đứa nhỏ nháy đôi mắt nhỏ đang nhìn pháo hoa nổ rộ trên bầu trời. Khóe môi Luật Tôn bất giác câu dẫn ra, Sanh Tiêu xoay đầu qua chỗ khác, người đàn ông buông một tay ra, ôm lấy cả vai của Mạch Sanh Tiêu, đem cô và con nhỏ dựa vào ngực mình.

Pháo hoa như phù dung sớm nở tối tàn, sau khi tan đi, cả tòa Ngự Cảnh Viên chìm trong sương mù dày đặc. Luật Tôn vội bế Bôn Bôn vào nhà, dì Hà đi ở phía sau cùng, đem cửa chính đóng lại.

Ăn cơm tối xong, Luật Tôn như năm trước cho dì Hà bao lì xì, chỉ là năm nay khác một chút, chính là ột tấm thẻ chi phiếu.

Lúc đầu dì Hà cũng không dám cầm, xô đẩy qua lại mấy lần mới chịu lấy đi.

Duật Tôn biết rõ, trong khi Mạch Sanh Tiêu mang thai, dì Hà cũng đi theo chịu không ít cực khổ, còn vì chuyện của Thư Diễm mà chạy tới chạy lui ở bệnh viện nên cần được ban thưởng.

Sanh Tiêu dễ dàng Bôn Bôn đi ngủ xong, đúng lúc Luật Tôn từ thư phòng bước đến. Trong tay hần cầm theo một cái hộp đóng gói rất đẹp, đem nó đưa về phía Sanh Tiêu: “Cái này cho em.”

Mạch Sanh Tiêu nhận lấy trong tay, nó còn rất nặng: “Cái gì vậy?”

“Mở ra xem một chút.”

Sanh Tiêu áng chừng, phản ứng đầu tiên cô nghĩ chính là đồ trang sức đeo tay. Mạch Sanh Tiêu tiện tay đặt trên giường, Luật Tôn bình thường có tặng cho cô không ít đồ đạc, Sanh Tiêu đều để ở trong tủ đầu giường, có vài thứ thậm chí ngay cả hộp cũng không mở ra.

Duật Tôn lơ đãng, đem cái hộp một lần nữa cầm ở trong tay: “Em không xem, sau này cũng đừng hối hận.”

Mạch Sanh Tiêu lại cảm giác không giống đồ trang sức, vì chẳng có thứ đồ đeo tay nào lại nặng như vậy.

Cô bán tín bán nghi mở hộp ra, đầu tiên hiện ra trong mắt chính là một bề mặt màu xanh da trời, là một cái Laptop.

“Anh hợp tác với công ty phần mềm máy tính, công trình mà em làm cần phải lưu lại tất cả, còn có một phần án lệ. Lần trước anh có nghe em đề cập qua, đối với hạng mục Nam Hải nếu cảm thấy có hứng thú thì bên trong này có bản vẽ, công thức tinh gọn và chi phí chế tạo. Em nếu muốn nghiên cứu chuyên sâu thì đây là một ví dụ rất tốt.”

Mạch Sanh Tiêu không che giấu được đáy lòng mừng rỡ, trong mắt cô, những vật này so với một bộ châu báu hơn trăm vạn còn có giá trị hơn nhiều.

Sanh Tiêu đem Laptop cầm ở trong tay, nó có vỏ màu lam nên cho dù mỗi ngày đều sử dụng thì cũng không cảm thấy mệt mỏi quá mức.

Dì Hà ăn xong cơm tối, dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ rồi mới trở về nhà.

Hôm sau, khi Duật Tôn tỉnh lại, bên cạnh giường ngủ đã trống không. Bôn Bôn còn đang ngủ, động tác người dần ông nhẹ nhàng, đứng dậy ra khỏi phòng ngủ.

Mới vừa xuống lầu đã nghe một mùi thơm nức của cháo.

Duật Tôn vén ống tay áo lên: “Dì Hà, dì có trông thấy Sanh Tiêu không?”

Mạch Sanh Tiêu bưng đĩa sủi cảo từ phòng bếp đi ra: “Tối hôm qua tôi để cho dì Hà về nhà làm lễ mừng năm mới rồi, lúc ấy anh cũng không biết sao?”

Duật Tôn đi đến trước bàn ăn: “Anh quên mất.”

Sanh Tiêu nấu món cháo thịt nạc trứng muối, mặt khác nấu cháo gạo kê để chuẩn bị cho Bôn Bôn, hai tay Duật Tôn chống lên bàn cơm, nhớ tới chuyện Mạch Sanh Tiêu trước đây mang món ăn đổ vào thùng rác nên hắn cũng không ngồi xuống.

Sanh Tiêu múc ra một chén đặt ở chỗ mình, lại múc thêm một chén nữa để ở trước mặt Duật Tôn.

Cô cũng không mở miệng cho hắn ngồi xuống, Mạch Sanh Tiêu trở lại phòng bếp để xào thêm thức ăn, dọn từng món lên bàn, lúc này mới cầm đũa bắt đầu ăn.

Thân ảnh cao to của Duật Tôn nghiêng về hơn nửa bàn ăn, hắn kiễng một chân, đầu gối nhẹ khom, tư thái nhàn nhã.

Mạch Sanh Tiêu cúi đầu ăn nhiệt tình.

Duật Tôn thấy thế, cũng kéo ra cái ghế ngồi xuống.

Chén cháo trong tay toát ra hương thơm nóng hôi hổi, Duật Tôn cầm lấy chiếc đũa. Cái miệng nhỏ của Mạch Sanh Tiêu đang nghiền ngẫm, ngẩng đầu lên để hỏi: “Bôn Bôn dậy chưa?”

“Còn chưa dậy.”

Duật Tôn ăn hai miếng, cảm thấy rất ngon: “Chờ sau khi Bôn Bôn dậy, chúng ta dẫn con đi đường dài nh cho người đi bộ, chỗ đó đông người náo nhiệt.”

Mạch Sanh Tiêu gạt đầu, cũng không muốn để cho Bôn Bôn mãi buồn bực tại Ngự Cảnh Viên: “Được.”

Vừa vặn dì Hà không có ở đây, Duật Tôn nghĩ tới buổi trưa có thể dẫn bọn họ đi ăn cơm ở bên ngoài.

Đây là lần đầu tiên Bôn Bôn cùng ba mẹ đi ra ngoài, hơn nữa còn là còn đường phồn hoa náo nhiệt dành riêng cho người đi bộ. Bé con nằm trên đầu vai của Duật Tôn, trong ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, trông thấy gì đó bề ngoài tươi đẹp cũng như các cục cưng khác nhìn xuất thần chăm chú.

Mạch Sanh Tiêu xoa tóc ra, cô sợ bên ngoài trời lạnh nên cố ý mặc áo lông ngắn, phía dưới là một chiếc váy màu đen cũng một đôi giày bó qua gối.

Đường dành riêng cho người đi bộ đông tấp nập, nếu không chú ý sẽ bị lạc nhau, Bôn Bôn cắn mu bàn tay, phía đông xem một chút, phía tây ngó một hồi, Mạch Sanh Tiêu cũng chú ý nhìn, sợ bị chen đến không biết đi về đâu.

Duật Tôn vừa đi vừa ở bên tai Bôn Bôn nói gì đó, hắn trời sinh bộ dạng thật hơi hợ, đi đến đâu cũng rước lấy chú ý. Không ít các tiểu cô nương dắt bạn bè đi dạo phố, bộ dáng thẹn thùng mà nói: “Nhìn kìa, đẹp trai quá.”

Sự chú ý của Duật Tôn lại không ở trên người của người khác, ánh mắt của hắn dịu dàng, trán đỡ lấy cái đầu nhỏ của Bôn Bôn: “Bôn Bôn, hôm nay đi chơi vui không? Chờ con lớn lên, cha ngày nào cũng dẫn con đi chơi.”

Hắn đi vài bước, đột nhiên xoay người lại một cái, Mạch Sanh Tiêu theo ở phía sau thiếu chút nữa đụng vào người hắn.

Sanh Tiêu nâng tầm mắt lên: “Tôi theo ở ngay phía sau, sẽ không bị lạc đâu.”

Duật Tôn thấy cô vẫn còn ở đằng sau, lúc này mới ôm Bôn Bôn tiếp tục đi về phía trước.

Lúc đi ngang qua đầu đường, bị không ít người chen lấn một chút, Mạch Sanh Tiêu đám người xem lẫn vào, cô vươn tay ra, lòng bàn tay nắm vào vạt áo của Duật Tôn, như vậy sẽ không bị lạc mất nhau.

139. Chương 139: Trụ Sở Tàn Khố Dưới Mặt Đất

Một nhà ba người tiến vào đường dành riêng cho người đi bộ trong khu mua sắm.

Lên tới lầu hai, kế bên thang máy chính là một cửa tiệm bán đồ chơi. Không ít ba mẹ trẻ tuổi mang theo con nhỏ chen chúc ở bên trong, khiến gian hàng nhỏ 20 mét vuông này chật như nêm cối.

Mạch Sanh Tiêu đứng nghỉ chân, tay cô còn nắm lấy vạt áo của Duật Tôn không có buông ra, người đàn ông cũng đứng lại trước cửa tiệm.

“Hay là đi vào mua cho Bôn Bôn ít đồ chơi đi.”

Lần trước Trần tỷ mua, phần lớn là Bôn Bôn không thích chơi.

Sanh Tiêu đưa mắt nhìn đi: “Tiệm này làm ăn thật tốt.”

Bôn Bôn vẫn dựa trên bờ vai của Duật Tôn, hôm nay không giống như ngày thường mà mè nheo buồn ngủ. Mạch Sanh Tiêu vươn tay phủ lên trán của con, cô nhận ra, Bôn Bôn không nên cả ngày đều ở trong nhà. Con chỉ có tiếp xúc với thế giới bên ngoài mới có cơ hội duỗi hai tay ra, nói cách khác, con không rời bỏ bốn vách tường của căn phòng là không được.

“Bôn Bôn bị nóng rồi sao?”

Mạch Sanh Tiêu bỏ tay ra, lại sờ sờ phía sau cổ của con nhỏ: “Tốt lắm.”

Hai cặp vợ chồng trẻ tuổi mang theo con từ trong tiệm đi ra, Duật Tôn nghiêng người đi vào, Sanh Tiêu cũng đi theo phía sau.

Bọn họ đứng ở góc giá trước gian hàng, trong tiệm làm ăn rất tốt. Một nhân viên phục vụ nhiệt tình bước đến: “Tiên sinh, phu nhân, hai vị muốn vì cục cưng mà mua món đồ chơi gì?”

Duật Tôn đưa mắt ngắm nhìn, trông thấy một mô hình xe Ferrari bày ở trước mặt, hắn nghĩ thầm, con trai đều thích chơi xe. Mạch Sanh Tiêu thì khom lưng nhìn món đồ chơi đóng gói các con số, bình thường các đứa nhỏ đều chơi, sẽ không chọn lựa, căn cứ vào tháng lớn nhỏ của con mình.

“Lấy cái xe này đi.”

Sanh Tiêu nghe vậy, cũng theo tầm mắt của Duật Tôn nhìn lại.

Nhân viên phục vụ khéo miệng cười nhẹ: “Tiên sinh, món này mua về thì cục cưng bây giờ không thể chơi ngay được, tối thiểu nhất cũng phải hơn một tuổi.”

Đôi mắt Duật Tôn nhẹ nhàng lại, hắn chỉ nhớ mang máng mình khi còn nhỏ hình như có chơi.

Mạch Sanh Tiêu thấy hấn nhìn đến xuất thần, đôi mắt hẹp dài tràn ra một loại tình cảm phức tạp. Duật Tôn vươn tay lấy mô hình xe: “Mua về tôi cùng con chơi.”

Nhân viên phục vụ tất nhiên là cao hứng bưng bưng, vội vàng đưa tay tiếp nhận: “Tiên sinh, phu nhân, cho tôi giới thiệu với hai người một món đồ chơi mới, đối với cục cưng sắp học bò rất có ích.” Cô ấy cầm lấy hàng dùng thử bên cạnh: “Đây là Auber, Vịt Nhỏ Ngoan Ngoãn.”

Nhân viên phục vụ ngồi xổm người xuống, đem món đồ chơi thả trên mặt đất: “Vịt Nhỏ Ngoan Ngoãn có ba chức năng, còn có thể đẻ trứng.”

Chốt vừa mở ra, liền nghe Vịt Nhỏ loạng choạng thân thể béo ụt ịt kêu lên: “Trứng ta ở nơi nào, mau cho ta trứng.”

Duật Tôn ôm Bôn Bôn ngồi xổm người xuống, ánh mắt của Bôn Bôn bị thu hút vào, bàn tay của bé con rất nhỏ, vẫn không thể cầm được quả trứng nhựa. Mạch Sanh Tiêu cầm lấy quả trứng bên cạnh bỏ vào, Vịt Nhỏ Ngoan Ngoãn tiếp tục bước đi: “Thật thông minh, bạn giỏi quá. . . .”

Ngay sau đó, đã để một trái trứng xuống mặt đất.

Sanh Tiêu nhìn không được tiếng cười, cô ngồi xổm bên cạnh Duật Tôn, Bôn Bôn cũng chăm chú nhìn xuất thần, Mạch Sanh Tiêu nghiêng mặt qua: “Bôn Bôn thích không?”

“Mua đi.” Duật Tôn cầm bàn tay nhỏ bé của Bôn Bôn, chạm vào đỉnh đầu của Vịt Nhỏ, Vịt Nhỏ Ngoan Ngoãn khởi động cơ quan, khuôn mặt hai bên còn có thể phát sáng. Lần này Bôn Bôn gần ở đó, không nghĩ tới nên thoáng một cái bị dọa đến khóc lớn lên, nhóc con chưa bao giờ nhìn thấy thứ đồ kỳ quái này: “Oa oa oaaa. . .”

Hai tay còn giãy giụa không để cho Vịt Nhỏ đến gần, sắc mặt bị hù dọa đỏ bừng, bộ dáng đáng thương.

Duật Tôn cũng không có bế con lên ngay lập tức, mọi việc đều phải có quá trình thích ứng. Hấn tắt đi chốt mở, đem Bôn Bôn ôm vào trong ngực nhẹ đỡ dành, đợi con yên lặng chút ít, lúc này mới cầm lấy vịt nhỏ thả tới trước mặt Bôn Bôn. Con nhỏ lúc đầu rất sợ hãi, ẩn núp không chịu gặp, Duật Tôn tính tình nhẫn nại, hấn cầm tay Bôn Bôn sờ sờ vào cánh vịt nhỏ: “Bôn Bôn không sợ, con sờ thử xem. Bôn Bôn, không cho phép ẩn núp. . . .”

Có người đã nói, đứa trẻ mắc phải bệnh tự kỷ thì người bạn đầu tiên của nó chính là ba mẹ. Nếu như ngay cả bọn họ cũng đều không quan tâm, vậy thì thật sự một chút hy vọng cũng không có.

Mạch Sanh Tiêu không biết, nếu như chỉ có một mình cô kiên trì thì có thể kiên trì đến cuối cùng được không?

Sanh Tiêu ngồi chồm hổm đến tê dại cả hai chân, lại trông thấy Duật Tôn vẫn còn nhẫn nại cùng Bôn Bôn nói chuyện. Hấn đã thề, chỉ cần hấn có con, mặc kệ là như thế nào, hấn cũng sẽ không bỏ rơi con của mình.

Duật Tôn trước đây có không ít phụ nữ, ngoại trừ Mạch Sanh Tiêu, không ai có thể dễ dàng sinh con cho hấn, trừ phi, là hấn muốn.

Lúc bắt đầu Bôn Bôn còn náo loạn, bây giờ ngược lại đã chịu đi sờ đầu vịt nhỏ. Duật Tôn làm cho con nghe lời, lúc này mới bật chốt lên.

Bôn Bôn khom lưng xuống xem, cũng không sợ hãi như vừa rồi nữa.

Duật Tôn tin chắc điều này, trong mắt hấn, Bôn Bôn chỉ là so với những đứa trẻ bình thường có bướng bỉnh hơn chút ít, con khả năng không nghe lời giống các đứa trẻ khác, bởi vì.

Duật Tôn nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Bôn Bôn, hấn đưa tay lau đi vài giọt nước mắt của con nhỏ. bởi vì, Bôn Bôn cũng có quyền lợi được hưởng thụ vui vẻ.

Mạch Sanh Tiêu đi theo hấn đến quầy tính tiền, cô nhắc ra hai cái hộp lớn, may là tại khu mua sắm có thể gửi đồ, không phải dùng tay mang theo mà chen chúc trong đám đông.

Sanh Tiêu bình thường rất ít đi chơi, cũng không phải thích một mình ngầy ngốc mà vì kể từ khi ra trường, đã liên tiếp xảy ra biến cố khiến cô đáp ứng không xuể. Cô lại kết hôn quá sớm, lại quá sớm mất đi một

phần tình cảm. Mạch Sanh Tiêu bước đi tới, có chút mất hồn, đợi khi cô dừng chân lại thì đã cùng Duật đứng trước quầy trang sức Tiffany.

Duật Tôn nhìn thấy ở giữa bày một chiếc vòng đeo tay để làm người khác chú ý đến, hần kéo tay phải của Mạch Sanh Tiêu ra, Sanh Tiêu vô thức rút tay trở về.

“Duật thiếu, ngài thật sự có mắt nhìn rất tốt.” Nhân viên phục vụ đối với khách VIP từ trước đến nay giỏi nhất là khả năng ghi nhớ: “Đây là sản phẩm mới được trưng bày sáng nay.”

Mạch Sanh Tiêu đem tay phải nhét vào trong túi áo: “Tôi không cần thứ này.”

“Anh cảm thấy được, em đeo nhất định là rất đẹp.”

Sanh Tiêu biết rõ Duật Tôn đang suy nghĩ gì: “Sẹo trên tay tôi không cần che đậy nữa, huống chi, vòng tay anh tặng cho tôi lúc trước tôi cũng không có mang.” Mạch Sanh Tiêu thấy hần đứng bất động ở đó, liền kéo kéo tay của hần: “Đi thôi.”

Duật Tôn bước đi chậm chạp, lúc đi ra cũng không có tình nguyện.

Tầm mắt của hần rơi vào một hàng nhẫn cưới, cho đến khi bị Mạch Sanh Tiêu mang ra khỏi tiệm trang sức, lúc này mới hoàn hồn.

Hần và Sanh Tiêu lúc mua nhẫn cưới, bây giờ đã không biết ở nơi nào, con người chính là như vậy, lúc không quan tâm, cái gì cũng không để ở trong lòng, một khi đã có ý tứ đó thì đều hời hợt mà bỏ qua những thứ quan trọng trong đời.

Cơm trưa hay là ăn trong khu mua sắm, cũng không đi khách sạn. Mạch Sanh Tiêu bế Bôn Bôn ngồi ở gần cửa sổ, nhìn ra ngoài chính là tầng thang máy, mọi người tấp nập qua lại. Bên trong này không thể so với khách sạn cao cấp, gọi thức ăn còn tự thân phải đến trước quầy. Duật Tôn đi gọi món ăn rồi trở lại chỗ ngồi, Mạch Sanh Tiêu mới vừa cho Bôn Bôn ăn sữa bột. Bôn Bôn cầm lấy khăn giấy trong tay đang chơi đùa, Duật Tôn vươn tay tiếp nhận lấy con.

Nơi này có những món ăn gia đình, cũng không có phòng riêng, rất nhiều người chen chúc tại đại sảnh bên trong, càng không có tiền hô hậu ủng hầu hạ chu đáo. Nhưng Mạch Sanh Tiêu lại cảm thấy không khí nơi này là thoải mái nhất, bọn họ dung nạp hòa vào, thật là không khác gì người bình thường.

Món ăn rất nhanh được dọn lên đủ, tràn đầy một bàn, ngược lại đồ ăn gì cũng có, hơn nữa hương vị lại vô cùng ngon.

Duật Tôn ôm Bôn Bôn nên số lần cầm đũa cũng không nhiều, Sanh Tiêu múc chén canh đưa tới bên cạnh hần, sợ Bôn Bôn đụng phải, Mạch Sanh Tiêu lại đem chén dời đi chút ít: “Anh ăn cơm đi.”

“Em ăn trước đi, anh không đói bụng.”

Mạch Sanh Tiêu ăn cũng không nhiều, cô để đũa xuống, tiếp nhận Bôn Bôn từ trong tay của Duật Tôn.

Bôn Bôn chỉ lo tự mình chơi, khăn giấy trong tay bị xé nát, Mạch Sanh Tiêu đem mặt dán vào con trai, giọng nói nhẹ nhàng cùng Bôn Bôn trò chuyện.

Ăn xong cơm trưa, Sanh Tiêu hơi mệt, cô muốn mua thêm vài món đồ rồi sau đó về nhà.

Đi theo sau lưng Duật Tôn được vài bước thì đã nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc từ cửa hàng trước mặt đi ra.

Mạch Sanh Tiêu dừng bước, đó là Nghiêm Trạ Thanh.

Người đàn ông hiền nhiên cũng nhìn thấy cô, Sanh Tiêu nhìn về bên cạnh hần, Nghiêm Trạ Thanh trong tay đang lôi kéo một cô gái, thấy người bên cạnh dừng chân lại, cô gái cũng ngẩng đầu lên.

Mạch Sanh Tiêu cả kinh, là Cố Tiêu Tây.

Cố Tiêu Tây ngẩng đầu lên nhìn, trông thấy đầu tiên chính là vóc người Duật Tôn cao lớn. Cô ấy vội vàng tránh tay của Nghiêm Trạ Thanh ra, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn cũng mau chóng rũ xuống, sắc mặt không thể che hết vẻ thất kinh.

Duật Tôn ôm Bôn Bôn đứng ở trong đám đông, hần tỏ rõ tư thái trấn tĩnh tự nhiên, cũng không có vẻ mặt khác thường.

Nghiêm Trạ Thanh ánh mắt bắn khoả nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Bôn Bôn. Hần không khỏi cảm khái, hần và Mạch Sanh Tiêu ngay lúc đó bỏ lỡ, đến hôm nay lại giống như người xa lạ.

“Sanh Tiêu.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn về phía Nghiêm Trạ Thanh bên cạnh Cố Tiêu Tây, cô vẫn môi cười yếu ớt: “Thật là trùng hợp.”

Cố Tiêu Tây không ngờ đến nhất, chính là Duật Tôn,

Nếu không gặp thì cô có thể vờ như những chuyện kia chưa từng phát sinh qua. Cố Tiêu Tây khẩn trương nắm vạt áo, chớp mũi nhanh chóng rịn ra mồ hôi. Nghiêm Trạ Thanh đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ b

é của cô: “Chúng ta đi thôi.”

Cố Tiêu Tây từ đầu đến cuối đều cúi thấp đầu, Sanh Tiêu tránh người sang một bên, sự việc Tô Ngải Nhã kia, cô vốn muốn cùng Cố Tiêu Tây nói tiếng cảm ơn, nhưng thấy cô ấy một bộ dạng lo sợ muốn tránh còn không kịp, Mạch Sanh Tiêu cũng không đành lòng mà giữ cô ấy lâu hơn.

Nghiêm Trạ Thanh mang theo Cố Tiêu Tây sải bước rời đi, Sanh Tiêu nghiêng đầu nhìn lại, không khỏi dừng chân.

Duật Tôn có đôi khi làm việc thủ đoạn, có thể nói là cực đoan. Mạch Sanh Tiêu xoay người bước tới, suy nghĩ xuất thần.

“Làm sao vậy?”

Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, thấy Bôn Bôn nằm ở đầu vai của Duật Tôn, lúc này đang ngủ say: “Kỳ thật, Cố Tiêu Tây nếu quả thật có thể cùng anh ta ở chung một chỗ thì thật tốt.”

Duật Tôn khước miệng câu dẫn ra, ánh mắt khinh thường: “Sanh Tiêu, em nghĩ thực đơn giản.”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Tôi thấy bọn họ sẽ vô cùng tốt.”

“Nghiêm gia ngay cả em cũng không thể tiếp nhận, huống chi là một người không sạch sẽ như Cố Tiêu Tây mà ai cũng biết?” Người đàn ông nở nụ cười tà tứ, lúc hần nói lời ác độc còn không phân trường hợp. Mạch Sanh Tiêu quay đầu lại đã thấy thân ảnh của bọn họ biến mất trong biển người: “Cô ấy rơi vào chuyện này còn không phải do anh ban tặng sao?”

“Sanh Tiêu.”

Mạch Sanh Tiêu cầm chìa khóa gửi đồ, Duật Tôn nói cũng không sai, nghĩ đến tính tình Nghiêm mẫu và địa vị của Nghiêm phụ, bọn họ tuyệt đối không cho phép Nghiêm Trạ Thanh dính vào.

Sanh Tiêu ngồi ở bên ghế phụ, cẩn thận đem Bôn Bôn ôm vào trong ngực. Mạch Sanh Tiêu dựa vào thành ghế, nhắm mắt nghiêng chiếu, cô lười biếng nhắm lại hai mắt, muốn nghỉ ngơi một giấc.

Sáng sớm hôm sau, Sanh Tiêu liền nhận được điện thoại của Thư Diễm. Mạch Sanh Tiêu thay xong y phục, trước khi ra cửa còn lấy ra chỉ phiếu trong ngăn kéo.

Đào Thần cùng Thư Diễm ngồi ở trong quán cà phê, anh hiển nhiên không nghĩ tới sẽ gặp lại Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu đi rất vội, thở hồng hộc. Cô kéo ghế ra ngồi vào đối diện Thư Diễm: “Đào Thần, anh đừng trách Thư Diễm, là tự mình em muốn đến.”

Thư Diễm lấy cùi chỏ đập vào Sanh Tiêu: “Đào Thần có nói là hết mười lăm tháng giêng thì rời đi.”

Mạch Sanh Tiêu cầm lấy chén Cappuccino: “Anh còn muốn đi vùng núi dạy học sao?”

Thư Diễm không muốn quấy rầy bọn họ, kéo ghế ra, vô vô lên vai Mạch Sanh Tiêu, ra hiệu là cô đi ra ngoài ngồi đợi.

“Sanh Tiêu, có vài chuyện anh thật sự muốn làm, trên núi mặc dù kham khổ nhưng cuộc sống rất tự tại.”

Mạch Sanh Tiêu nắm chặt tách cà phê trong tay, cô nghĩ Đào Thần có bất hòa với mình. Còn trong lòng Đào Thần, chỉ cần anh cách Sanh Tiêu càng xa, thì Mạch Sanh Tiêu có thể cách hạnh phúc càng gần.

“Vây. . . . Anh chừng nào thì trở lại?”

“Thật ra. . .” Đào Thần ngó ra ngoài cửa sổ, thần sắc tự nhiên, cũng không thể hiện vẻ đa sầu đa cảm nên có khi ly biệt: “Bệnh tình của mẹ anh đã không còn đáng ngại, ở nhà tĩnh dưỡng là được, anh về sau muốn ở đó lập cư, có thể sẽ đưa bọn họ cùng đi.”

Như vậy có nghĩa là không có ý định trở về rồi?

Mạch Sanh Tiêu trong mắt không nhìn được một hồi chưa xót, mông lung nhìn không rõ được người đàn ông trước mặt này, cô làm theo Đào Thần, đưa tầm mắt rời xa.

Cô nhớ tới trấn Lâm Thủy, nhớ tới nơi đã cho cô một gia đình nhỏ ấm áp.

Mạch Sanh Tiêu trong lòng bị thương còn chưa kịp lan tràn, tầm mắt cô quét qua điện thoại để ở trên bàn. Hình nền là một chuỗi hình của Bôn Bôn, Sanh Tiêu kiềm lại nước mắt, miễn cưỡng cười vui: “Lần sau lúc trở lại, nhất định phải tìm em và Thư Diễm đấy, không thể lại giống như bây giờ, ngay cả đi cũng muốn lên lên lút lút đâu.”

Chóp mũi Đào Thần cũng có chút đỏ nhừ, anh gật đầu nói: “Nhất định như vậy.”

Mạch Sanh Tiêu do dự không biết có nên đưa chi phiếu trong túi quần cho anh không. Những thứ này đều là cô tự thiết kế mà có được. Nhưng cô cũng biết rõ tính tình của Đào Thần, anh tất nhiên sẽ không chịu tiếp nhận.

“Anh đang dạy ở trường nào trên đó?”

“Trung học Chấn Anh.”

Mạch Sanh Tiêu cẩn thận ghi nhớ.

“Sanh Tiêu.” Đào Thần tầm mắt từ cổ tay của cô dời đi: “Em như bây giờ, thật là đẹp mắt.”

Bàn tay Mạch Sanh Tiêu chạm vào mặt mình: “Có sao?”

Cô nhớ rõ, Duật Tôn cũng từng nói như vậy.

“Anh thích nhìn bộ dáng tràn đầy tự tin của em, từ lúc anh lần đầu tiên nhìn thấy em ở sân trường Hoa Nhân, anh tin chắc rằng, em không giống bất kỳ ai khác.” Rất khó làm được chính là, sau khi Mạch Sanh Tiêu bị mất đi niềm kiêu hãnh vì Piano mà còn có thể kiêu diễm nở rộ như thế này.

Người khác có thể không biết, nhưng Sanh Tiêu lại hiểu tận tường, cô tích cực lạc quan chỉ vì muốn cho Bôn Bôn có một khởi đầu thật tốt: “Đào Thần, anh cũng làm được, em hy vọng là anh có thể hạnh phúc.”

Hai chữ này, nói thì đơn giản nhưng có những người cả đời cũng khó có thể đuổi kịp.

Mạch Sanh Tiêu đã không cho được Đào Thần một chút hứa hẹn nào, chỉ có thể chúc phúc cho anh.

Đào Thần cầm đĩa bánh ngọt nhỏ đưa tới trong tay Sanh Tiêu: “Đây là món em thích ăn.”

Một thói quen, một sở thích nào của cô, Đào Thần cũng có thể nhớ hết sức rõ ràng. Mạch Sanh Tiêu nhìn vào đĩa bánh ngọt: “Đào Thần, thực xin lỗi.”

Cuống hộn của cô ngăn không được ghen ngào.

Đào Thần lắc đầu, anh cười và nói: “Sanh Tiêu, em không yêu anh, cho nên, đối với anh không có lỗi gì cả.”

Trong mắt Mạch Sanh Tiêu tuôn ra dòng lệ nóng hổi.

“Sanh Tiêu, từ đầu đến giờ anh đều hiểu được là em chưa từng yêu anh, em càng không lừa dối anh. Chỉ là anh lại kiên trì lần nữa, nói chúng ta có thể hạnh phúc, em lại nghĩ rằng anh là người đã cho em hy vọng, nhưng kỳ thật, lại thêm một lần đẩy em vào trong tuyệt vọng chính là anh.”

“Không, Đào Thần, không phải như vậy.”

“Sanh Tiêu, em hãy nghe anh nói.” Đào Thần ngắt lời của Mạch Sanh Tiêu mà nói: “Nếu như không có kiên trì của anh, lúc em lựa chọn có thể đã dễ dàng hơn rất nhiều. Anh nói em bây giờ mới là xinh đẹp nhất, bởi vì ở trên khuôn mặt em có một loại ấm áp mà cả đời này anh cũng không cho em được.”

Sanh Tiêu không lên tiếng được, sự ấm áp theo lời của anh ấy, ngay cả Mạch Sanh Tiêu cũng không nhận ra.

“Cho nên, không nên nói lời xin lỗi với anh.” Đào Thần cầm lấy tách cà phê trong tay: “Anh cũng sống rất khá, tương lai của anh và em đều giống nhau, là với một nửa của riêng mình mà yêu thương con nhỏ. Sanh Tiêu, chúng ta cạn ly, để sau này xem ai sống tốt hơn nhé.”

Trong lòng Mạch Sanh Tiêu giống như có ngũ vị hòa vào, mọi loại cảm giác đều có. Cô bưng tách cà phê lên, cùng Đào Thần khẽ chạm.

“Sanh Tiêu, anh còn muốn trở về thu dọn đồ đạc, chờ lần sau gặp lại, anh muốn trông thấy em cười so với hôm nay còn vui vẻ hơn.” Đào Thần nói xong liền đứng lên.

Mạch Sanh Tiêu nâng cằm lên, mắt thấy Đào Thần kéo ghế ra, từ bên cạnh cô bước đi.

Sanh Tiêu nơi cổ họng hơi nghẹn lại, cô khó chịu quay đầu đi chỗ khác.

Cô không thể giữ chặt anh ấy cho nên chỉ có thể trở mắt nhìn anh ấy rời đi. Mạch Sanh Tiêu dường như thấy được trước kia của mình ở nơi mắt đi tất cả. Đào Thần đẩy cửa ra, bước đi không quay đầu lại.

Có lẽ, suốt đời này người mà anh yêu nhất chỉ có thể là Mạch Sanh Tiêu, cứ để như vậy, Đào Thần cũng sẽ không cho Sanh Tiêu biết được.

Anh cũng muốn sống cuộc sống của riêng mình, không có tình yêu nhưng anh còn tình thân, còn có lý tưởng.

Sanh Tiêu đưa tay lên lau đi nước mắt, chờ lúc mở mắt ra đã không còn thấy thân ảnh của Đào Thần.

Thư Diễm lúc này trở lại quán cà phê, ngồi đối diện Mạch Sanh Tiêu.

Sanh Tiêu cầm lấy cái muỗng, không nói tiếng nào mà múc ăn bánh ngọt trước mặt.

Cho đến khi ăn hết tất cả, lúc này cô mới ngẩng đầu lên: “Thư Diễm, đi mua vài thứ với tớ đi.”

“Cậu muốn mua cái gì?”

Mạch Sanh Tiêu mặt giãn ra: “Piano.”

Cô muốn tặng một cây đàn Piano cho trường trung học Chân Anh, như vậy, mỗi ngày cô dường như đều có thể nghe được tiếng đàn của Đào Thần.

Mùa đông trôi đi rất chậm, mùa xuân lại tới quá nhanh.

Nháy mắt đã cuối tháng tư.

Bôn Bôn được 8 tháng.

Mạch Sanh Tiêu thích ở trong hoa viên trải một tấm thảm, sau đó bế Bôn Bôn chạy ra bên ngoài chơi. Hải Bối còn thường xuyên trêu chọc Bôn Bôn nhưng tiểu tử vẫn vậy, nhóc ta thích chơi một mình, cũng không muốn người khác bước vào lộn xộn.

Bôn Bôn mọc hai cái răng rồi, lúc ăn cơm rất lợi hại. Sanh Tiêu vui mừng, vỗ hai tay bộp bộp để khiến Bôn Bôn mở miệng: “Bôn Bôn, gọi mẹ, mẹ. . . mẹ. . .”

Cô mỗi ngày đều không sợ làm phiền, thấy con không chịu nói, lại phủi tay: “Bôn Bôn, cha. . . cha. . .”

Đương nhiên, cô chưa bao giờ thành công.

Mạch Sanh Tiêu cũng không nổi giận, Bôn Bôn mới 8 tháng, cô tin là mỗi ngày đều nói như vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày có thể nghe được chính miệng Bôn Bôn gọi lên một tiếng “Mẹ”.

Trên đời này, có ánh sáng minh bạch soi sáng khắp nơi, tất nhiên cũng sẽ có động ma đen tối.

Nơi này dường như là một nền đất của một tòa thành, trải qua một khoảng thời gian nhiều năm không có ánh sáng mặt trời nên cánh mũi thủy chung không xua đi được mùi vị ẩm ướt.

Cô gái đẩy cửa chính ra, cũng không có đi vào mà là đứng ở cửa, quan sát tất cả những chuyện xảy ra trong đó.

Bên trong đang nhốt không ít trẻ con, không gian to như vậy bị chia thành nhiều cái lồng sắt. Cô gái xoa tung mái tóc quăn ra sau lưng. Từ trí nhớ khi còn bé cho đến lớn lên của cô, nước biển ở nơi này không phải là màu xanh lam.

Trên tầng một, mãi mãi toát lên mùi máu tanh, nhìn thấy mà giật mình.

Đứa trẻ bị giam nếu muốn bước ra cánh cửa này, chỉ có một chữ, đó là “liều mạng”!

Sau lưng truyền đến tiếng khóc thê lương, cô biết rõ, Lôi Lạc lại đang dẫn thêm trẻ con bước đến.

“Alice.”

Cô gái xoay người, trông thấy trong tay Lôi Lạc đang nắm lấy một đứa trẻ khoảng 4, 5 tuổi. Alice dựa lưng vào vách tường: “Lại con cái nhà ai gặp xui xẻo đây?”

“Cô đoán xem là ai?”

Alice ánh mắt oai nghiêm, xem ra, lại là một Quý công tử có thân phận hiển hách.

Lôi Lạc nắm cổ áo của đứa trẻ, mang nó tới cửa: “Có còn sống mà đi ra hay không thì phải xem người có đủ tàn nhẫn hay không. Bằng lòng để đứa khác làm đá kê chân hay là đập lên thì thể đứa khác bỏ ra ngoài, không cần ta p

hải dạy cho người biết.”

Người đàn ông hất tay ném một cái, đẩy đứa nhỏ vào cảnh máu tanh.

Cách sinh tồn ở nơi đây, không cần dạy dỗ, chỉ có trải qua chém giết mới có thể hiểu được.

Tầm mắt Alice xuất thần nhìn chăm chăm vào những thứ lao tù kia, Lôi Lạc đưa mắt qua, vươn tay đem cửa đóng lại: “Dạ Thần cho gọi cô đến.”

Alice nghe thấy hai chữ đó, chân mày không khỏi nhíu chặt, khuôn mặt xinh đẹp cũng lập tức lâm vào khối mù.

Dạ Thần.

Tên như ý nghĩa.

Nhưng hẳn không phải là thần, hẳn là ma quỷ ẩn ở trong đêm tối mà ăn tươi nuốt sống.

Alice mang giày cao gót, bước đi cô tịch mà có lực rời đi.

Càng gần đến gian phòng kia, cô lại càng bước chậm lại. Tay phải của Alice cầm vào tay cầm cánh cửa, vừa muốn vặn mở ra, lại nhớ tới quy định của người đàn ông này, cô giơ tay lên gõ cửa.

“Đi vào.” Truyền vào trong màng nhĩ là giọng nói âm hàn lạnh như băng.

Alice vặn cửa bước vào.

Bên trong, một chùm đèn thủy tinh trên trần nhà rủ xuống, bởi vì nơi đây không thấy được ánh mặt trời, khiến ối một vật bài trí trong phòng như đắm chìm một cảm giác thần bí. Alice nhẹ bước tiến tới, cô thường ngày tại đây nghiêng tay che trời cỡ nào cũng không dám chọc vào người đàn ông này.

“Ngài tìm tôi?” Cô đứng ở phía sau người đàn ông, hắn đang nằm ở trên chiếc ghế salon bằng da thật, góc nhìn như vậy, Alice chỉ có thể nhìn thấy màu tóc nâu sẫm của người đàn ông gối lên trên ghế.

“Alice.”

Cô cả kinh, chỉ nghe thấy bàn tay người đàn ông vỗ nhẹ lên mép bàn, ngay sau đó, ghế dựa xoay lại, hai chân người đàn ông không nghiêng lệch đẩy ghế đến trước mặt Alice.

“Ngẩng đầu nhìn ta.”

Alice biết rõ người đàn ông này không thích bị người khác chăm chú nhìn, cô vô cùng chùng mực nâng nhẹ cằm lên, đem tầm mắt rủ xuống rơi trên mặt người đàn ông.

Tướng mạo của hắn, có đôi khi làm cho thân nữ nhân như Alice đều phải nói là ao ước.

Người đàn ông đứng lên, thân ảnh cao lớn che kín ngọn đèn trên đỉnh đầu Alice, đôi mắt đen nhánh thâm thúy của hắn nhìn về xa xăm. Alice không khỏi khẽ thở dài xả giận, hắn bắt quá mới cùng cô dây dưa như vậy, cảm giác buồn bực này lại có thể ép cho cô không thở nổi.

“Alice, ta cho cô xem một thứ hay ho.”

Người đàn ông nói xong, cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn.

Trong màn hình TV, xuất hiện hình ảnh của một nhà ba người, là hình ảnh của Duật Tôn đưa Mạch Sanh Tiêu và Bôn Bôn ra ngoài.

140. Chương 140: Gặp Lại Alice

Đôi mắt như lá liễu của Alice trong nháy mắt trợn to, cô sải bước chân xuyên qua trước mặt người đàn ông, hai tay chống ở mép bàn.

Trong màn hình, Duật Tôn ôm chặt trong ngực một đứa bé, Bôn Bôn trên đầu trùm một cái khăn màu vàng quá xinh đẹp. Mạch Sanh Tiêu thì thỉnh thoảng tựa vào bên cạnh Duật Tôn. Một hình ảnh cực kỳ bình thường nhưng xem ở trong mắt người khác lại tràn đầy ám áp cùng đổ kỵ.

Mái tóc quăn ở Alice ở bên vai phải rủ xuống trước ngực, thần sắc của cô khó nén kích động, thật sự là anh ấy.

Hai chân thon dài của Dạ Thần bước đi vài bước đến sau lưng cô. Đôi mắt mê hoặc của hắn có màu xanh đậm đã tiết lộ thân phận con lai của người đàn ông: “Alice, hắn hiện tại có tên, gọi là Duật Tôn.”

Alice ánh mắt lóe lên, cả khuôn mặt giấu trong mái tóc xoắn xỏa bung ra, hai vai cũng suy sụp xuống.

Tôn.

Trong miệng cô nhẹ lẩm nhẩm, cái tên này, rất xứng với anh ấy.

Từ khi bọn họ bị mang tới căn cứ thì tên của mình chỉ là một chuỗi số đơn giản. Đương nhiên, nếu như ngay cả cửa ải sàng lọc thứ nhất không vượt qua được thì sẽ bị ném trực tiếp vào trong biển, ngay cả danh hiệu cũng không có.

Như tên của cô cũng là về sau mới được đặt.

Alice đã sớm quên mất khi còn nhỏ mình tên là gì.

Cô vẫn còn đắm chìm trong ảnh tượng ở nơi này không thoát ra được. Bả vai bị xoay lại mạnh mẽ, Alice đột nhiên hoàn hồn, trên mặt cô thoáng hiện lên nét nao nể, cô không nên ở trước mặt người đàn ông này mà để lộ ra cảm xúc như thế. Bàn tay phải của Dạ Thần theo bả vai cô xoa nhẹ, Alice cắn chặt môi, cả thân thể như cung tên bị kéo căng. Tay của người đàn ông vuốt nhẹ đến sau gáy của cô: “Alice, mấy năm nay ta đều cho cô đi tra rõ chuyện của hân. Ta nên nói năng lực làm việc của cô tồi, hay là. Cô đang ở đây mà qua mặt ta?”

Dạ Thần môi mỏng khẽ mở, hai chữ “qua mặt” lại nói ra vô cùng rung động.

“Tôi không dám.” Alice ngẩng đầu lên, tầm mắt vô tình lại rơi vào màn hình TV. Cô suy nghĩ xuất thần, ánh mắt chuyên chú nhìn vào gò má Duật Tôn.

Cô rất ít thấy Duật Tôn cười, vậy mà khóe miệng lại ngẫu nhiên nâng lên, trong mắt cũng không giấu đi niềm vui đang có. Alice xác thực là chưa bao giờ gián đoạn việc tìm kiếm Duật Tôn, lúc hân rời đi đã không mang cô theo. Hôm nay gặp được hân lại trong hoàn cảnh thế này.

Dạ Thần buông cổ tay Alice ra, hai tay hân chống lên mép bàn giống cô: “Đau lòng?”

“Không có.”

“Thật sự?” Đôi mắt màu xanh đậm của hân sâu thẳm như đuốc, lại không phải trong suốt để có thể nhìn thấu tới đáy được.

Khuôn mặt thanh tú của Alice không biểu lộ do dự chút nào, ai cũng biết, cùng Dạ Thần nói chuyện không nên nhìn vào mắt hân, sợ trong lòng cất giấu chuyện gì cũng sẽ đều bị hân lộ ra: “Thật sự.”

Người đàn ông thở dài: “Alice, các người đều cảm thấy nơi này là địa ngục, hân lúc trước ra đi vì cái gì không mang theo cô?”

Lời của hân, hung hăng đâm vào trong lòng của Alice.

“Dạ Thần, tôi là người của căn cứ, tôi không nghĩ đến việc phản bội.”

Đôi mắt người đàn ông bỗng nhiên dâng lên âm khí, bàn tay hân nắm chặt sau cổ của Alice, mạnh tay đè khuôn mặt cô xuống mặt bàn trơn nhẵn: “Không nghĩ đến phản bội? Alice, ta ngay từ lúc đầu tiếp nhận căn cứ đã nhìn ra, cô là người đầu tiên muốn chạy trốn khỏi chỗ này. Cô nếu muốn đi, được, dùng mạng của hân để đổi! ”

Gò má của Alice bị ép tới vụn vụn, xương gò má đau đến nổi ngay cả nói chuyện cũng không được: “Dạ Thần, ngài bỏ qua cho tôi.”

“Đừng quên, hân còn thiếu chúng ta cái mạng! ”

Alice tức giận mà không dám nói gì, vậy căn cứ nợ mạng người thân của họ, bọn họ đi đòi ai đây?

Dạ Thần dắt lấy áo Alice, đem nửa người của cô nâng lên, tay phải của hân chỉ vào hướng của màn hình: “Trông thấy người này không? Đó là vợ của Duật Tôn.”

Lúc đầu Alice chỉ lướt qua, không dám nhìn trực diện.

Dạ Thần giữ lấy cổ áo của cô, lôi thẳng cô đến trước màn hình, bàn tay hân vung lên, đem mặt của Alice đè trước hình ảnh của Mạch Sanh Tiêu: “Đây là người phụ nữ Duật Tôn thích, so với cô thì thấy thế nào?”

Alice thống khổ đóng chặt đôi mắt. Ánh mắt Duật Tôn, từ trước đến nay vẫn như vậy.

“Dạ Thần, đã 6 năm rồi, ngài muốn đại khai sát giới sao?”

“Đừng có đem ta so với ác ma như thế.”

Alice không mở mắt ra, không muốn nhìn thấy khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu rực rỡ tràn đầy sức sống. Người sống ở trong căn cứ, không phải là ác ma thì còn có thể là gì?

“Muốn lấy mạng của hân, cách tốt nhất chính là đem từng thứ hân đang có, tước đoạt từng thứ một. Alice, cô thấy ngoại hình người phụ nữ này như thế nào?”

Alice vẫn nhắm mắt lại như cũ, không nói gì.

Ánh mắt Dạ Thần rung lên, hấn nắm lấy cổ áo của cô mà vung ra. Bụng Alice nặng nề đâm vào mép bàn phía sau. Cô bị đau ngồi phịch trên mặt đất dậy không nổi. Dạ Thần tiến tới vào bước, thần thái nhàn nhã ngồi ở trên bàn: “Alice, ta cho cơ một cơ hội thoát ly tổ chức.”

“Tôi không dám.”

“Ta không thích miệng cô nói một đằng là trong lòng lại nghĩ một nẻo.” Dạ Thần ngồi xổm xuống, ngón tay thon dài nâng cằm của Alice: “Tôi sẽ cho Lôi Lạc đem tư liệu của hấn cho cô, ba ngày sau, cô xuất phát đi đến thành phố Bạch Sa. Alice, cô có thể nhìn thấy người mà ngày đêm mong nhớ, có vui không?”

Ánh mắt của Alice tránh né: “Tôi, tôi còn có nhiệm vụ trong mình.”

“Đừng sợ, ta sẽ không để cho cô tự tay giết hấn, không những như thế, ta còn sẽ dọn sạch con đường phía trước cho cô, làm cho hấn tin rằng cô đã thoát ly căn cứ.”

“Vậy ngài muốn tôi làm cái gì?” Ánh mắt Alice liếc về hướng khuôn mặt cười hiền hòa của Mạch Sanh Tiêu.

Tầm mắt của Dạ Thần cũng tự nhiên nhìn sang: “Tôi muốn ném thử hương vị người phụ nữ này.”

“Ngài. Ngài rõ ràng có thể phái người đến đoạt đi.”

Dạ Thần xòe bàn tay ra khê vuốt lên đỉnh đầu của Alice: “Khoái cảm không giống nhau, hiểu không?”

“Nhưng cứ coi là ngài có bắt được cô ấy, ngài cũng sẽ không bỏ qua cho tôi và Tôn, chẳng lẽ, ngài không muốn báo thù.”

“Chátтт. . .”

Một tiếng tát tai vang lên thanh thúy.

Alice vội đưa tay ôm lấy mặt, Dạ Thần thu tay lại: “Alice, cô phải hiểu quy tắc của căn cứ, nếu cô không làm theo, ta sẽ khiến cô sống không bằng chết. Cô so với bất kỳ ai khác cũng rõ ràng hơn, bọn người man rợ kia đã sớm thèm thuồng vẻ đẹp và tư thái của cô, cô muốn thử không?”

Alice cố nén sự ghê tởm, cô so với bất luận kẻ nào cũng muốn thoát ly khỏi tổ chức nhất. Cô im lặng một lời cũng không nói, hay là. . . cô trước tiên cứ đi ra ngoài, chuyện sau này sẽ tính toán kỹ hơn: “Tôi có điều kiện.”

“Nói.”

“Tôi nói thoát ly tổ chức dễ dàng như vậy, hấn có thể sẽ không hoàn toàn tin tưởng, tôi muốn dùng một cách khác.”

Đầu ngón tay của Dạ Thần khê gõ lên mặt bàn, trầm mặc một lát, hấn gật đầu nói: “Được.”

Alice cố nén cơn đau, cánh tay đè ép lên bụng đứng lên, cô tập tễnh bước đi ra ngoài, lúc rời đi cũng không quên đóng cửa lại.

Lôi Lạc ở bên ngoài lo lắng chờ, thấy cô đi ra liền vội vàng tiến đến: “Alice, cô không việc gì.”

“Chátтттт! ! ! ”

Alice dùng hết sức lực vung lên một cái tát: “Lôi Lạc, chuyện của tôi và Tôn là anh nói cho Dạ Thần phải không?” Nếu như không phải là cô không chuẩn bị gì thì cũng không để cho những hình ảnh kia làm chân tay luống cuống, bị lật tẩy mọi chuyện như thế.

“Tôi không có.” Người đàn ông thần sắc âm trầm đi theo. Alice đối với Duật Tôn có tình cảm, cho dù cô có giấu kỹ hơn nhưng làm sao có thể qua được con mắt như mãnh thú của Dạ Thần?

Alice không muốn để ý đến hấn, chống vào vách tường lo lắng rời đi, một khắc cũng không muốn nán lại nơi này.

Dạ Thần hai tay khoanh ở trước ngực, tầm mắt hần xuất thần nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Mạch Sanh Tiều.

Bởi vì sống trong thế giới u ám quá lâu, hần không tin, một người cười có thể tùy ý tung bay thành ẩm áp như thế, mà đẹp nhất chính là đường môi cong lên. Dạ Thần chưa bao giờ cũng Duật Tôn chính diện chạm mặt, hần cũng không tin, người từ căn cứ thoát ra sẽ có được hạnh phúc đáng nói.

Bước chân của hần vô tình đến trước TV, Dạ Thần vươn tay ra, đầu ngón tay mơn trớn lên khuôn mặt Sanh Tiều.

Đôi mắt hần lạnh lùng khê kéo ra, xoay người lại, từ trên bàn lấy ra một chiếc điều khiển từ xa, nhấn vào chốt khởi động, lập tức vách tường ở phía bắc chậm rãi kéo ra, xuất hiện một căn phòng ngủ rộng khoảng một trăm thước vuông.

Gian phòng quá lớn, có vẻ tương đối u lẫm.

Dạ Thần bước lên sàn gỗ đi vào, tại căn cứ, cho dù có đứng ở phía cửa sổ cũng sẽ không nhìn thấy ánh mặt trời, trong phòng ngủ trùng tu có một phong cách riêng, trên vách tường có treo những câu thơ, ở gần vị trí cửa sổ, có một chiếc xe lăn.

Dạ Thần bước đi rất nhẹ, hần đi đến phía sau xe lăn, một tay đặt xuống vai người phụ nữ, sau đó xoay người lại, cầm lấy tay của người đó.

Người phụ nữ này khoảng năm mươi tuổi, vóc người lại nhỏ nhắn, là người Trung Quốc điển hình. Bà ấy được bảo dưỡng vô cùng tốt, nếu nói là ba mươi, cũng sẽ có người không tin. Hai mắt của bà mở to, ánh nhìn ngây ngốc tại một chỗ.

Dạ Thần ngồi xổm xuống, cầm chặt tay của bà không có buông ra.

“Mẹ, cha xứ nói, chỉ cần sáu năm con không đụng vào máu tanh, không giết chóc thì có thể phù hộ cho người sớm có ngày thức tỉnh. Bây giờ, sáu năm đã qua, cha ở trên thiên đường quá cô quạnh, con phải tìm người hầu hạ cho cha.”

Lời của cha xứ nói, chỉ muốn làm cho Dạ Thần có 6 năm yên lặng mà quên đi thù hận. Nhưng ông ấy không nghĩ tới, người sống trong bóng tối, giỏi nhất là ẩn nhẫn.

Trong căn cứ của Dạ Thần, sát thủ huấn luyện ra đều là động vật máu lạnh. Trong 6 năm đã giết không ít người, chỉ là hần không tự mình ra tay thôi.

Nhưng Duật Tôn thì khác, trừ hần ra, hần sẽ không đem tính mạng của Duật Tôn giao vào trong tay người khác.

Mấu chốt nhất là chờ căn cứ điều tra được nơi Duật Tôn ở, hần đã có thể chống lại Dạ Thần. Dạ Thần đến nay cũng không chạm được, Duật Tôn hôm nay, phía sau là thâm thù sâu đậm tột cùng.

Dạ Thần ngồi ở trên mặt đất, thân thể tựa vào người phụ nữ bên cạnh.

Mẹ của hần trước kia may mắn thoát chết, do bị Duật Tôn bắn một phát vào giữa não bộ, nhưng viên đạn đã ghim vào dây thần kinh nên cho dù bảo vệ được tính mạng thì cả đời này cũng chỉ có thể sống trên xe lăn.

“Mẹ.” Dạ Thần kéo tay bà ấy áp l

ên gò má của mình: “Người yên tâm, chờ người tận mắt thấy con vì cha báo thù ngày đó, con sẽ tiễn người đi lên thiên đường, cùng cha gặp mặt.”

Nếu như bà ấy đến ngày đó vẫn không thể tỉnh lại thì Dạ Thần cũng không muốn làm cho bà ấy lại sống trong thống khổ.

Tại Ngự Cảnh Viên.

Hôm nay trời nắng thật đẹp, Mạch Sanh Tiêu ăn xong cơm trưa đã trải thảm trên bãi cỏ, Bôn Bôn bị những món đồ chơi vây vào giữa, Sanh Tiêu nằm ngang, một cánh tay che kín hai mắt.

Hải Bối cũng lười biếng cuộn mình bên cạnh, cực kỳ phấn chấn chính là Bôn Bôn, bé con thấy con Vịt Nhỏ cũng không sợ hãi nữa, bàn tay nhỏ bé ấn lên đầu con vịt tự mình chơi.

Duật Tôn khi trở về, bởi vì bận rộn mà giờ còn chưa ăn cơm.

Hắn đem xe lái vào gara, từ đằng xa đã thấy Bôn Bôn ngồi một mình ở trên bãi cỏ.

Duật Tôn nhẹ bước đi tới, Bôn Bôn cầm cái xúc xắc trong tay đang đưa vào trong miệng.

Ai đưa cho bé con cái gì, nói cũng sẽ không chút do dự mà nhét vào trong cái miệng nhỏ nhắn ngay.

Duật Tôn ngồi xổm xuống, đưa tay giữ lấy bàn tay nhỏ của Bôn Bôn, hắn ngăn lại động tác của con. Đứa nhỏ thử mấy lần đều không nâng nổi tay lên, liền bắt đầu có chút tức giận, mặt ngược lên: “Oaaa. . .”

Duật Tôn buông tay ra, bàn tay nhỏ bé của Bôn Bôn lại được tự do, lúc này mới không ầm ĩ, không làm khó, cầm lấy cái xúc xắc trong tay đưa vào miệng cắn cắn.

Duật Tôn nằm bẹp xuống bên cạnh Mạch Sanh Tiêu, hắn nghiêng người qua, đem cánh tay để ngang trước mắt của cô kéo ra.

Cô đang ngủ thiếp đi.

Mạch Sanh Tiêu dụi mắt, đưa bàn tay ngăn cản trước trán: “Anh đã về rồi.”

Sanh Tiêu không mở mắt ra vì có cảm giác bị chói nắng.

“Làm ồn đến em rồi.” Duật Tôn gác một chân lên, nằm chết dí bên cạnh Sanh Tiêu.

“Không có, phơi nắng đúng là muốn ngủ.”

Sanh Tiêu chống nửa người trên lên, thấy Bôn Bôn ở đó chơi hăng say, cô ngồi ôm lấy hai chân: “Tôi bây giờ nhìn, cảm thấy Bôn Bôn cùng những đứa trẻ khác không có gì khác biệt.”

Duật Tôn gối lên cánh tay, nằm ở đó nhắm mắt dưỡng thần.

Mạch Sanh Tiêu thấy món đồ chơi của Bôn Bôn rơi xuống cạnh chân mình, cô tiện tay cầm lấy rồi đi đến trước mặt con: “Bôn Bôn, gọi mẹ, mẹ. . .”

Cô mỗi ngày đều tái diễn việc này mấy trăm lần, muốn chứng minh Bôn Bôn cũng có thể giống như những đứa trẻ khác nên cô muốn cho Bôn Bôn sớm mở miệng một chút, cho dù là hô lên những chữ a, ô đơn điệu cũng được.

Bôn Bôn cầm lấy cái xúc xắc trong tay Sanh Tiêu, cô ngồi vào bên cạnh con, ghé mặt lại gần: “Bôn Bôn, gọi mẹ. . .”

Lúc đang chơi Bôn Bôn không thích bị người khác quấy rầy, bé con chu miệng lên rồi cúi mặt xuống.

“Bôn Bôn. . .”

Mạch Sanh Tiêu cũng không bỏ qua cho con, Bôn Bôn tính tình không tốt, cầm xúc xắc trong tay vung loạn lên, một chút liền đập vào khóe mắt của Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu bị đau nên kêu lên, Duật Tôn nghe được động tĩnh, dậy theo: “Làm sao vậy?”

“Không sao cả.” Sanh Tiêu che khóe mắt lại, Duật Tôn đem tay của cô kéo ra, nhìn thấy dấu vết bị đập vào. Dù không xem là nặng nhưng bị hằn đỏ lên.

Bôn Bôn phối hợp chơi, bé con cũng không hiểu chuyện. Duật Tôn đưa tay chạm vào khóe mắt Mạch Sanh Tiêu: “Sau này chú ý một chút.” Trẻ con nhỏ như vậy đều thích động thủ, Bôn Bôn được xem là ngoan ngoãn. Dù có thường xuyên túm tóc của dì Hà và Trần tỷ, nhưng cũng sẽ không tự nhéo vào khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú của mình.

“Bôn Bôn.” Duật Tôn đưa tay ôm con nhỏ qua.

Bôn Bôn cầm lấy xúc xắc lại muốn nhét vào trong miệng, Duật Tôn đè lại bàn tay nhỏ bé: “Bôn Bôn, về sau không cho phép làm đau mẹ.”

Mạch Sanh Tiêu xoa xoa khoeo mắt, buồn cười: “Con còn nhỏ như vậy, anh cùng con nói, con có thể hiểu không?”

Duật Tôn nhích lại gần, khẽ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bôn Bôn: “Không hiểu cũng muốn nói, như vậy Bôn Bôn mới có thể nhớ kỹ, Bôn Bôn, phải không?”

Hải Bối nằm vùi ở bên cạnh, cúi gầm đầu xuống. Tiểu Bôn Bôn này không chơi với nó, Đông Đông bên kia mỗi lần sang chơi đều chỉ biết khi dễ nó. Hải Bối khó có được như hôm nay, có thể ngủ nướng ngon lành.

Dì Hà mang theo giỏ đựng cơm dã ngoại đi đến, bên trong là những loại trái cây đã được cắt gọt.

“Duật thiếu đã về, cậu đã ăn cơm chưa?”

“Đợi tí nữa đi, bây giờ không đói bụng.”

Mạch Sanh Tiêu đem từng đĩa trái cây bày trên thảm, dì Hà lấy chén ăn của Bôn Bôn đưa cho cô. Sanh Tiêu đem nước chanh đã pha xong rót vào trong chén, cầm lấy muỗng mềm múc một muỗng, đưa tới bên miệng Bôn Bôn.

“Cậu đi ăn cơm đi, Bôn Bôn để cho Trần tỷ bé.”

Duật Tôn đưa Bôn Bôn giao tới tay Trần tỷ, hắn cũng không đứng dậy mà nằm lại trên thảm: “Tôi ngủ đã.”

“Duật thiếu, hay là trở về phòng ngủ đi.” Dì Hà sợ nằm ở đây thì bị cảm lạnh.

Duật Tôn không có trả lời, Mạch Sanh Tiêu đưa mắt nhìn, hình như đã ngủ thiếp đi: “Dì Hà, dì cầm tấm chăn ra, để cho anh ấy ở đây đi.”

“Vâng.”

Trần tỷ ôm lấy Bôn Bôn ngồi xuống: “Tôi thấy Duật thiếu cũng không dễ dàng gì, có đôi khi rất nhàn rỗi, ngược lại có đôi khi bận rộn đến ngay cả bữa cơm cũng không thể ăn ngon.”

Mạch Sanh Tiêu cho Bôn Bôn uống nước chanh, cô nhìn về phía Duật Tôn, hắn hô hấp đều đặn, ngủ được rất trầm. Ở hai đầu chân mày, hình như có chuyện gì, ngủ mà cũng căng lên theo.

Duật Tôn ngủ không bao lâu liền tỉnh lại, hắn vén lên tấm chăn, trông thấy Sanh Tiêu ngồi ở bên cạnh mình, đang hết sức chăm chú đọc sách: “Bôn Bôn đâu rồi?”

Mạch Sanh Tiêu cũng không ngẩng đầu lên: “Ngủ rồi, tôi mới bảo Trần tỷ ôm trở về phòng.” Sanh Tiêu xem hết trang sách, lúc này mới đem sách gấp lại: “Dì Hà sẽ hâm nóng thức ăn, anh đi ăn cơm đi.”

Duật Tôn đứng dậy, giữ chặt cánh tay Mạch Sanh Tiêu đỡ cô dậy, Sanh Tiêu dọn dẹp xong thì cũng Duật Tôn sóng vai trở vào nhà.

Mấy ngày này, thời gian Tang Viêm cùng Duật Tôn tiếp xúc tương đối nhiều. Duật Tôn nhìn người rất chuẩn, hắn biết rõ Tang Viêm có năng lực, hơn nữa Thư Diễm đã cứu mạng Sanh Tiêu. Duật Tôn cũng có ý mang theo Tang Viêm, muốn chọn lấy cơ hội đem hắn tiến cử cho Nam Dạ Tước.

Hai người từ trong Cánh Cổng đi ra, đều tự lái xe chuẩn bị trở về.

Duật Tôn từ kính chiếu hậu phát giác được bất thường, hắn giảm tốc độ lại, tận lực chạy phía sau xe Tang Viêm.

Tang Viêm hiển nhiên cũng phát hiện ra có gì không đúng, Duật Tôn đeo tai nghe lên, ra hiệu cho hắn lái xe nhanh lên.

Duật Tôn giảm tốc độ xe, chạy cực kỳ chậm, mắt thấy chiếc xe phía sau vượt qua, mục tiêu rất rõ ràng là hướng về phía Tang Viêm.

“Tang Viêm, cậu đi trước đi.”

“Tôi ở lại với cậu.”

Duật Tôn đạp chân ga nhanh chóng vượt lên: “Đừng nói nhảm, bảo cậu đi thì cứ đi, tôi có thể đối phó được.”

Tang Viêm nghe vậy, cúp điện thoại, xoay mạnh tay lái chuyển hướng.

Hắn khởi điểm cũng không đảo quanh hướng đèn, xe phía sau thấy thế gấp rút muốn tiếp cận. Ngón trở của Duật Tôn nhẹ gõ trên tay lái, hắn tận dụng mọi thứ, tính năng tuyệt hảo của xe thể thao giống như tia chớp vụt qua, xe đối phương bị hù dọa vội vàng muốn tránh đi, tiếng thắng xe chói tai thật dài và bén nhọn, đợi đến khi thân xe thật vất vả mới dừng hẳn được, người đàn ông trên ghế lái còn chưa tỉnh hồn: “Trước. xử lý hắn trước! ”

“Đừng.”

Cô gái phía sau ra hiệu cho hắn tiếp tục đuổi theo xe Tang Viêm.

Duật Tôn phát động động cơ cùng chạy theo, phía trước cách đó không xa chính là cái camera, xe Tang Viêm theo phân phó của hắn mà dừng lại ở đó.

Alice từ trong hộp màu đen lấy ra khẩu súng bắn tỉa, ánh mắt của cô dừng ở kính phía sau, lại đem vũ khí để trở lại.

Duật Tôn lướt nhanh đi về phía trước, cùng chiếc xe phía sau cực kỳ sát, ngón trở của hắn theo hướng đưa ra ấn vào một công tắc, đường cong lưu loát bên ngoài thân xe trong nháy mắt bung ra một vòng bảo hiểm, xe của hắn đều do nhà xưởng ngầm cải tiến.

Hắn buông lỏng chân ga, xe đằng sau tạm thời giảm giác được không ổn, cũng đã bị va chạm.

Thân xe theo lực quán tính mà xoay ba vòng, cho đến khi đầu xe đụng vào hàng rào mới dừng lại.

Duật Tôn mở cửa xe, hắn không cho đối phương có cơ hội tỉnh lại, trong tay hắn cầm lấy một khẩu súng lục, bước đi về phía chiếc xe bị đâm cháy

Hắn cửa xe ở ghế lái xa, người đàn ông nằm ở trên tay lái đang hấp hối, Alice cởi dây an toàn ra, cô cũng không bị thương nặng, một tay cầm khẩu súng bắn tỉa bên cạnh, vừa ngẩng đầu lên đã bị một nòng súng lạnh như băng chống đỡ trước trán.

Duật Tôn khi nhìn thấy rõ gương mặt này, con người u ám trong nháy mắt phóng lớn lên.

141. Chương 141: Người Phụ Nữ Đầu Tiên Của Duật Tôn

Khóe miệng Alice kéo nhẹ lên, cho dù cô đã dự liệu tốt cho lúc đối mặt, nhưng vẫn không tự nhiên như ý muốn.

Cô khẽ nâng cằm lên, trong miệng thiếu chút nữa đã thốt lên tên của hắn nhưng đã kịp ngậm chặt lại.

Duật Tôn đem súng ngắn từ trán cô bỏ xuống, Alice trông thất hình xăm Thương Long trên ngón trở của hắn, cô xoay người đưa tay ra, móng tay sơn tình tế của ngón cái mơn trớn trên ngón tay Thương Long của Duật Tôn: “Còn nhớ không? Đây là tôi đã xăm cho anh.”

“Alice.”

Khi Duật Tôn thoát ly khỏi căn cứ thì cô cũng đã mang cái tên này.

“Dennis.”

“Tên của tôi là Duật Tôn.”

Tiếng nói của Alice ngưng lại, nhìn Duật Tôn thu hồi lại súng lục.

“Cô tại sao lại ở đây?”

Alice vẫn duy trì góc độ giường cao cảm như cũ, cô không cần phải giả vờ, chỉ cần cẩn thận: “Có người dùng tiền mua mạng của Tang Viêm.”

Đôi mắt đào hoa hẹp dài của Duật Tôn trong nháy mắt bị lấp kín bởi hung ác và nham hiểm, có thể mời sát thủ của căn cứ ra tay chắc là có lai lịch không đơn giản. Nhưng Tang Viêm ở thành phố Bạch Sa lại không phải là nhân vật rất quan trọng: “Là ai?”

“Tôi không biết.” Cô từ trước đến nay chỉ biết chấp hành mệnh lệnh.

Duật Tôn cúi đầu xuống, trông thấy viên mắt Alice phiếm hồng, cô cắn khế môi giống như đang cật lực ẩn nhẫn: “Tôn, anh quên tôi đã từng nói gì với anh rồi sao?”

Trong đầu Duật Tôn nhớ lại vùng biển đầy máu kia, dù cho hấn lại trốn đi xa cũng là vô bổ, một Alice có thể làm những gì hấn muốn quên lại một lần nữa khơi dậy những cảnh tượng ở trong lòng: “Tôi không quên, nhưng mà, tôi cũng không đáp ứng cô.”

Alice gật gật đầu, lúc ngẩng mặt lên thì sắc mặt đã mang theo máu lạnh đầy dứt khoát. Động tác của cô nhanh nhẹn cầm khẩu súng bắn tỉa, chân trái bước ra khỏi cửa xe.

“Cô muốn làm gì?”

“Anh cũng biết nguyên tắc của căn cứ, tôi hôm nay nếu không lấy được mạng của Tang Viêm thì khi trở về sẽ phải mất mạng.” Alice đem súng bắn tỉa đặt lên mui xe, xe của Tang Viêm dừng ngay phía trước: “Tôn, kỹ thuật của anh so với tôi tốt hơn, chết ở trong tay anh, tôi không có lời nào để oán trách.”

Duật Tôn đề lại ống ngắm: “Tôi sẽ không để cho cô động đến hấn.”

Vóc người Alice cao gầy, mang lên đôi giày cao gót 10cm mới đến trán Duật Tôn, cô nâng khế miệng cười lạnh: “Tôn, chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, anh đi rồi, cha mẹ tôi đều mất, tôi không làm cỗ mấy giết người thì còn có thể làm gì?”

Sắc mặt Duật Tôn hình như có động lòng, hấn trước kia ích kỷ không mang theo Alice đi, chính là muốn cùng căn cứ hoàn toàn phân rõ giới hạn.

Alice để xuống khẩu súng bắn tỉa trong tay, hai tay giữ chặt cổ áo bằng da, dùng sức giật ra, bên trong cô mặc áo ngực màu đen, cô dùng lực như vậy, khóa kéo trong phút chốc trượt đến cuối cùng, nửa người trên trắng nõn của cô bại lộ hoàn toàn trong không khí.

“Nhìn thấy không?”

Lúc đầu nhìn thấy ngực của Alice, Duật Tôn thần sắc lãnh đạm, trong nháy mắt lại cả kinh.

Khế mắt Alice lấp lánh chứa lệ, cô liếc nhìn đáy mắt âm u của Duật Tôn: “Bây giờ Dạ Thần thề muốn lấy mạng anh, Tôn, anh có thể ngờ được hấn biến thái cỡ nào không?” Ngón trỏ của Alice chỉ vào ngực trái của mình: “Nơi này, chính là hấn truy vấn tung tích của anh, dùng bàn ủi làm phồng, hấn lại dùng một ống sắt đổ đầy nước sôi mà đè tại ngực tôi, hành hạ tôi gần hai tiếng đồng hồ, Tôn. Lúc anh ra đi vì cái gì không mang tôi theo? Tôi làm xong nhiệm vụ trở về, liền thấy căn cứ bị phá hỏng, Lôi Lạc đã nói cho tôi biết là có đại sự xảy ra. Tôi đã vội vàng đi tìm anh, nhưng anh đã ly khai. Anh biết lúc tôi ngồi ở trong phòng của anh đã một mực nghĩ cái gì không? Tôi nghĩ, nếu có một ngày tôi gặp lại anh, tôi nhất định phải chính mình hỏi, anh vì sao không mang theo tôi rời khỏi cái địa ngục này?”

Vì trong ấn tượng của Duật Tôn, Alice rất nghiệp dư.

Cô hoàn thành nhiệm vụ trở về, mặc kệ có bị thương hay không cũng đều muốn tắm rửa trước, rồi sau đó mới bằng lòng nói chuyện. Duật Tôn vươn tay ra, đem áo bị xé của cô kéo khóa kéo lên trên.

Kéo lên tới ngực, khóa kéo bị bàn tay của Alice chặn lại, lòng bàn tay của cô che ở tay của Duật Tôn, đem tay phải của hắn đến trước ngực mình, chạm vào, là những vết sẹo kia. Duật Tôn nắm chặt tay lại, đẩy tay Alice ra, giúp cô kéo áo lên.

“Tôi sẽ không trở về nữa, không muốn lại vì Dạ Thần đi giết người.”

Tay Duật Tôn bị cô dùng sức nắm lấy: “Tôn, anh hãy giúp tôi.”

“Alice, tôi có thể cho cô một khoản tiền, cô đi được càng xa càng tốt.”

Tay Alice vô lực buông ra: “Anh sợ tôi liên lụy đến anh, phải không?”

Ánh mắt Duật Tôn rời đi, cũng không nhìn thẳng vào cô: “Alice, tôi có một mái nhà.”

Cô há miệng to: “Anh muốn nói, tôi cũng không phải là người nhà của anh, đúng không?”

Duật Tôn nhăn đầu chân mày lại, giống như dứt khoát.

Alice đem súng bắn tĩa trên mũi xe bỏ lại vào trong hộp, cô nhắc hộp lên muốn đi. Duật Tôn bước đến, giữ chặt cổ tay cô: “Cô đi đâu?”

“Không giết được hắn, tôi trở về cũng chết, chạy trốn tới đâu hay tới đó.”

Duật Tôn giữ tay không buông ra, Alice trốn không thoát được, biện pháp duy nhất chính là núp ở sau lưng hắn.

“Dạ Thần có phải đã đuổi theo tới đây rồi không?”

Alice lắc đầu: “Tôi không biết, mấy năm nay hắn một mực phái người đi ra ngoài truy tìm tin tức của anh, cha xứ nói, Dạ Thần nếu 6 năm không giết người thì phu nhân mới có cơ hội tỉnh lại.”

“Bà ta không chết sao?” Duật Tôn kinh hãi.

“Không, bây giờ là người thực vật.”

Duật Tôn cười lạnh, khoe miệng câu dẫn ra độ cong âm lãnh mà lạnh lùng: “Bọn chúng đều cần phải xuống địa ngục.”

“Tôn, chẳng may Dạ Thần tìm được đến nơi này thì anh phải làm sao?”

“Tôi không sợ.” Dù Duật Tôn nói nhẹ nhàng nhưng hai đầu chân mày lộ ra lo lắng hết sức rõ ràng. Hắn từng là sát thủ giỏi nhất trong căn cứ, cho dù hiện tại có an toàn, hắn cũng không thể tránh được sát thủ của căn cứ đuổi giết. Ai cũng không biết được căn cứ đến tột cùng chia thành bao nhiêu tầng? Đến tột cùng đã đào tạo ra bao nhiêu sát thủ? Còn có bao nhiêu kẻ núp trong bóng tối hành động?

Duật Tôn thủ đoạn có tàn nhẫn cũng không làm được như Dạ Thần tán tận lương tâm. Căn cứ sẽ bắt những đứa trẻ không quá 6 tuổi, bọn chúng từ nhỏ đã bị đẩy đến nước một mắt một còn trong biển sâu. Có thể đi ra thì đều đã là người không có tâm can, càng rõ hơn, có thể gọi là dân liều mạng.

Mà trong đám người này, Alice là một trong rất ít những cô gái có thể vượt qua.

Duật Tôn từ trong tay cô nhận lấy hộp súng, lúc Alice quay sang ghế lái đã móc ra khẩu súng lục giảm thanh ở trong người, hướng về phía nã bộ của người đàn ông lái xe bên trong bốp cò.

Duật Tôn cũng không quay đầu lại mà tiếp tục bước về phía trước, sau vài bước, hắn đột nhiên dừng lại, một cái xoay người, súng lục trong tay nhắm thẳng vào trán Alice: “Alice, nếu để cho tôi phát hiện cô đang gạt tôi, tôi sẽ không chút do dự mà lấy mạng của cô.”

Alice mặt không đổi sắc, một đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào Duật Tôn: “Thói quen không tin tưởng bất kỳ ai của anh vẫn không thay đổi.”

Người đàn ông khuôn mặt giãn ra vui vẻ: “Đi, lên xe.”

Alice lén thở ra một hơi nặng nề, thật là nguy hiểm.

Duật Tôn trở lại lên xe, gọi điện thoại cho Tang Viêm đi về trước, tay hẩn nhẹ gõ tay lái: “Tôi sắp xếp chỗ ở cho cô trước đã.”

“Tôi muốn đến chỗ của anh.”

“Không được.”

“Anh ở nơi bảo mật như vậy nhất định sẽ có không ít người bảo vệ.”

“Cô cũng sẽ như vậy, không thua kém gì.”

Lòng dạ Alice biết rõ, người hẩn muốn bảo vệ là ai.

“Tôn, tôi không nghĩ tới anh sẽ lập gia đình.”

Duật Tôn khởi động xe, bờ môi mỏng mím chặt lại không vẽ ra chút đường cong nào. Hẩn cả đêm an bài cho Alice tại nơi cách Ngự Cảnh Viên không xa.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trước bàn ăn, Bôn Bôn đã đi ngủ, vừa cho Trần tỷ ôm lên lầu. Dì Hà đem canh hầm cách thủy đi ra từ phòng bếp: “Hôm nay Duật thiếu bận việc sao? Muộn như vậy rồi mà còn chưa về.”

“Chắc vậy.” Sanh Tiêu nhìn về phía đồng hồ, Duật Tôn dạo này cứ đến giữa trưa là đã trở về, rất ít khi về muộn, mà cho dù có chuyện đột xuất thì cũng sẽ gọi điện thoại trước.

“Dì Hà, dì gọi Trần tỷ xuống, chúng ta ăn trước.”

“Vâng.”

Alice đi vào bên trong biệt thự, bên trong rộng thoáng trống trải nhưng đầy đủ tiện nghi. Cô cởi giày ra, chân trần bước trên sàn nhà: “Lúc ở căn cứ, tôi thích nhất đi ở trên bờ biển thế này.”

Duật Tôn đem chìa khóa xe tùy tiện ném xuống bàn trà bên cạnh: “Mấy ngày này, cô tốt nhất đừng đi ra ngoài.”

“Đi cùng anh cũng không được sao?”

Duật Tôn ngồi xuống ghế sofa, Alice tựa vào, nhìn qua khuôn mặt ngày đêm mong nhớ này, cô đã vươn tay dùng sức ôm lấy vòng eo tinh tráng của người đàn ông: “Tôn.”

Duật Tay cầm tay của cô đẩy ra, lấy chìa khóa xe đứng dậy.

Alice cũng đứng lên theo, hai tay tự nhiên phản xạ ôm lấy Duật Tôn từ đằng sau. Nhưng chỉ nhoáng một cái, như bị một luồng điện cao thế truyền vào khiến cô muốn thoái lui, Duật Tôn nghĩ trong lòng chuyện ở Ngự Cảnh Viên nên cũng không chú ý nhiều, đưa chân bước ra ngoài không quay đầu lại.

. . .

Alice đợi đến khi Duật Tôn đã đi xa, lúc này mới cảm hộp đen ở trên mặt đất dòn dập chạy lên lầu. Bước đi của cô lảo đảo không vững vàng, mồ hôi trên trán trôi xuống thái dương, tay phải bám chặt lan can, từng hồi từng hồi thở gấp, dường như chỉ cần kém một bước thì cô ấy sẽ đột tử đến nơi.

Quá vất vả nên liền lẩn một vòng đi lên lầu hai, hai đầu gối Alice quỳ trên thảm. Không xong rồi, thuốc của Dạ Thần được tính quá mạnh, đến khi phát tác sẽ căng kinh khủng hơn nữa, mà ngay cả một sát thủ được huấn luyện từ nhỏ như Alice cũng chống đỡ không được.

Cô không kịp đợi vào phòng, tay chân luống cuống đem hộp đen mở ra. Alice đặt súng bắn tỉa sang một bên, cô kéo một ngăn của hộp ra, bên trong là ba hàng dung dịch được sắp xếp chỉnh tề. Cô tùy ý lấy ra một lọ rồi dùng kim tiêm rút dung dịch ra. Loại dược thủy này là thứ căn cứ chuyên dùng để trừng phạt phản đồ. Dạ Thần biết rõ căn cứ đào tạo ra sát thủ, đối với những loại ma túy bình thường sẽ không khó khắc chế. Nên thuốc này, tên gọi Tử Thần, một khi bị dính vào thì bất luận sử dụng phương p

háp nào cũng không thể từ bỏ được. Nếu muốn giải thoát, biện pháp duy nhất chính là chết.

Tay phải Alice run rẩy, cô vén ống tay áo bên trái lên, cầm lấy ống tiêm không chút do dự đẩy dung dịch màu xanh lam lạnh như băng vào trong cơ thể.

“Ôiii. . . .”

Cô co hai chân lên, sau lưng dựa vào vách tường, Alice nhắm mắt lại. Từ đằng xa nhìn vào giống như bệnh nhân đang hấp hối, nếu như không phải cô trang điểm thật dày thì người khác rất dễ phát hiện ra khuôn mặt trắng bệch mất tự nhiên vô cùng.

Alice cầm lấy ống tiêm trong tay, dùng sức nhét vào khe ván cửa trước mặt.

Dạ Thần không tin Alice, dùng thuốc chính là phương pháp khống chế tốt nhất.

Mạch Sanh Tiêm ăn được nửa cơm thì nghe thấy tiếng còi xe từ bên ngoài truyền vào, một luồng ánh đèn vàng sắc bén xẹt qua cửa thủy tinh trong suốt, dì Hà vội vàng để bát đĩa xuống: “Duật thiếu đã về rồi.”

Trần tỷ ăn cơm rất nhanh, bây giờ cũng đứng lên theo: “Tôi đi xem Bôn Bôn dậy chưa.”

Không bao lâu sau Duật Tôn liền mở cửa bước vào, trong tay mang theo một hộp giấy. Hắn đi đến trước bàn ăn, đưa đồ đặt vào trong tay Mạch Sanh Tiêm: “Cơm cháy mà em thích ăn.”

Dì Hà từ phòng bếp đi ra: “Xem kìa, Duật thiếu quan tâm cô nhiều quá.”

Sanh Tiêm đem hộp giấy mở ra, đồ ăn bên trong vẫn còn nóng.

“Bôn Bôn đâu?”

“Con ngủ rồi.” Mạch Sanh Tiêm vốn đã cảm thấy no bụng, nhưng trong tay rõ ràng đang cầm đồ ăn mới mua về nên cô lại cầm đĩa lên, gấp một miếng cho vào miệng.

Sanh Tiêm nhìn ra là trong lòng Duật Tôn có chuyện.

Cơm tối hắn chỉ ăn qua loa vào miếng, Mạch Sanh Tiêm lên lầu trước xem chừng Bôn Bôn. Lúc Duật Tôn đi vào phòng ngủ thì cô đang xếp quần áo, Sanh Tiêm ngược mắt lên nhìn, thấy Duật Tôn mở cửa ra, đi tới sân thượng.

Khi tâm tình của hắn bực bội thì sẽ hút thuốc.

Nhưng kể từ khi có Bôn Bôn, Mạch Sanh Tiêm thật sự rất ít khi trông thấy hắn hút.

Duật Tôn kẹp điếu thuốc vào ngón giữa, gấp lại Alice làm cho lòng hắn giờ đây không còn yên ổn nữa. Hắn đã không còn muốn nhớ về chuyện ở căn cứ và cho rằng một ngày nào đó cuối cùng cũng có thể vượt qua, có thể quên đi.

Mạch Sanh Tiêm dừng lại động tác trong tay, cô nhìn về phía Duật Tôn đang cúi người chống vào lan can. Bởi vì Duật Tôn đưa lưng về phía cô nên Mạch Sanh Tiêm không thể thấy rõ ràng khuôn mặt của hắn đến tận cùng là vẻ mặt gì. Cô nhìn chăm chăm vào đầu ngón tay của người đàn ông tỏa ra làn khói dày đặc sợ run. Có khi nào trên phương diện làm ăn gặp chuyện phiền toái không?

Sanh Tiêm sắp xếp quần áo xong thì bước ra ngoài, máy tính của cô vẫn để ở sân thượng.

Mạch Sanh Tiêm bước qua sau lưng Duật Tôn, nghe được tiếng gọi của người đàn ông: “Sanh Tiêm.”

Cô dừng bước lại, Duật Tôn đưa tay ra sau kéo tay cô lại gần. Mạch Sanh Tiêm nghe được mùi thuốc lá nồng nặc trong cổ, hắn hút không chỉ một điếu.

“Anh làm sao vậy?”

Duật Tôn không có trả lời, hắn bỏ tàn thuốc trong tay rồi vòng qua vai của Sanh Tiêm, đè cô ở trước ngực mình. Bàn tay Duật Tôn khê vuốt ve khuôn mặt của Mạch Sanh Tiêm, môi mỏng của hắn tới gần, Sanh Tiêm đã nghe thấy mùi thuốc lá nên tránh mặt đi.

Nhưng Duật Tôn cũng không tầm thường, cánh môi của hắn đè lên khóe miệng của Mạch Sanh Tiêu, hôn tới quá nhanh lẹ. Sanh Tiêu trong nháy mắt ngừng thở, Duật Tôn bước nghiêng đi, phần eo của Sanh Tiêu dán chặt vào lan can phía sau. Hai tay người đàn ông vòng ở sau lưng cô, cánh tay càng lúc càng ôm chặt.

Người hắn ở vô cùng gần, Mạch Sanh Tiêu thậm chí có thể cảm giác nơi nào đó của người đàn ông căng thẳng dục vọng. Cô mở ra đôi mắt đen bóng, cánh mũi truyền đến một mùi hương thơm.

Mùi thơm có hương vị rất đặc biệt, cho dù có mùi thuốc lá trên thân thể người đàn ông cũng không thể khóa lấp hết được. Mạch Sanh Tiêu bình thường rất ít dùng nước hoa nhưng ít nhất thì cô cũng có thể kết luận được đây là mùi nước hoa của phụ nữ.

Khi Duật Tôn hôn cô, chưa bao giờ được đáp lại, hắn đem đầu lưỡi muốn tách đôi môi của cô ra, vừa mới mở mắt, liền phát hiện khuôn mặt không yên lòng của Sanh Tiêu nhìn về xa xăm.

Thì ra hắn về muộn không phải vì công ty có việc. Mạch Sanh Tiêu bình thường cho dù cùng ngủ với Duật Tôn trên một chiếc giường lớn cũng không phát sinh chuyện gì. Huống chi người đàn ông bây giờ giống như lang như sói, hơn nữa Duật Tôn phong lưu thành tánh, muốn hắn thay đổi chẳng phải là muốn hắn nhận chết sao?

Cũng không biết là hắn hôm nay có còn đam mê nữ sinh hay không?

Mạch Sanh Tiêu nâng nhẹ cảm lên, mặc cho hắn hôn, cô ngược lại không có cảm giác gì, chỉ là.

Sanh Tiêu hoảng hồn, Bôn Bôn phải làm sao?

Trán Duật Tôn kề lên trán của cô: “Nghĩ gì thế?”

“Không có gì.” Hai tay Mạch Sanh Tiêu đặt trước ngực hắn, đẩy khoảng cách của hai người ra xa. Cô đi đến ghế sofa trước mặt, đem máy tính tắt đi.

Trần tỷ ôm Bôn Bôn đang ngủ vào đến nơi thì thấy Sanh Tiêu đang dọn bàn trà. Cô đứng lên, lúc đi qua bên cạnh Duật Tôn thì mở miệng nói: “Trên người anh, tôi có nghe thấy một mùi nước hoa, anh có muốn đi tắm trước hay không?”

Cô nhắc nhở như vậy, thực sự là muốn hương thơm kia biến mất.

Duật Tôn đi theo Mạch Sanh Tiêu vào phòng ngủ, cánh tay hắn ôm chặt vòng eo của cô. Trần tỷ cẩn thận đem Bôn Bôn đặt vào trong nôi, lúc đứng dậy vừa vặn trông thấy cảnh này: “Duật thiếu, Duật phu nhân, hai người nghỉ ngơi trước.”

Duật Tôn cũng không bận tâm có người ngoài ở đây: “Mùi này là từ trên người Alice vương vào.”

Trần tỷ ngược mí mắt lên dò xét nét mặt của Sanh Tiêu, bà ấy sải bước vòng qua cuối giường rồi đi thẳng một đường về phía cửa phòng. Mà Duật thiếu cũng thực thẳng thắn, nói như vậy đợi tí nữa Mạch Sanh Tiêu không nổi hỏa mới là lạ.

Trần tỷ bị hù dọa đến nỗi bước đi cũng không dám gây ra tiếng động, vừa đi ra ngoài liền đem cửa phòng nhanh chóng đóng lại.

“Anh đối người ngoại quốc rồi?” Chữ “chơi” của Mạch Sanh Tiêu đến bên miệng lại bị cô cứng rắn nuốt trở về.

“Alice là bạn tốt của anh từ hồi nhỏ, cô ấy lần này từ nước ngoài trở về chưa có chỗ ở nên anh sắp xếp trước cho cô ấy ở tạm trong một ngôi nhà còn trống.” Duật Tôn lựa lời giấu giếm, Mạch Sanh Tiêu nghe giọng nói thản nhiên của hắn thì có ý tin theo.

“Anh không cần phải giải thích cho tôi.”

Duật Tôn thở dài, nghe thái độ thế này mệt chết đi được. Hắn gối cằm lên bả vai Mạch Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, chuyện đó đã từng có một lần, sẽ không còn nữa, em yên tâm.”

Mạch Sanh Tiêu chỉ cảm thấy trong cổ ớn lạnh, nghe được tiếng bước chân của Duật Tôn từ phía sau liên tục kéo dài mùi hương này hướng đến phòng ngủ, hắn phải đi tắm cho sạch sẽ.

Alice ở trong biệt thự ăn mặc không lo nhưng nhàn rỗi đến mức meo. Dạ Thần cũng không cho cô có nhiều lắm, cô không muốn nghe theo Duật Tôn suốt ngày ở trong phòng nên đồng ý với hắn là sẽ không nói chuyện căn cứ ở trước mặt Mạch Sanh Tiêu. Lúc này Duật Tôn mới đồng ý cho cô đến Ngự Cảnh Viên.

Khi Alice lần đầu gặp gỡ Sanh Tiêu là một buổi trưa ấm áp. Mạch Sanh Tiêu ôm Bôn Bôn ngồi trên thảm trong hoa viên. Cô thấy Duật Tôn đi tới gọi tên Bôn Bôn rồi bế lên.

Alice đứng ở bên cạnh, bối rối không biết theo ai, cảnh tượng ấm áp như vậy cô chưa bao giờ thấy qua. Mạch Sanh Tiêu thấy Bôn Bôn đang chơi bị nóng nên đem áo comple ở bên ngoài cởi ra cho con.

Duật Tôn ngồi không một lát thì đứng dậy trở vào nhà.

Alice cúi đầu xuống ngồi đối diện Mạch Sanh Tiêu: “Cô chính là người phụ nữ của Tôn?”

“Cô là bạn của anh ta sao?”

Alice trong lòng bỗng nhiên như bị đâm một nhát, cô ta hơi bĩu môi: “Anh ấy không giới thiệu tôi cho cô biết sao?”

Mạch Sanh Tiêu mơ hồ có thể phát giác ra trong mắt của Alice lộ ra vẻ đối địch, bàn tay cô khẽ vuốt qua đầu Bôn Bôn, con cứt cái đầu trọc này nhìn thấy đầu càng to tròn hơn: “Tôi đối với chuyện của anh ấy cũng không có hứng thú nhiều.”

Alice tự nhận thấy người có thể ở bên cạnh Duật Tôn, xứng đôi với hắn không nên là Mạch Sanh Tiêu. Cô cùng với Duật Tôn lúc nhỏ giống nhau, cô ở lại bên cạnh hắn thì chắc chắn có thể giúp hắn một tay.

Mạch Sanh Tiêu ôm lấy Bôn Bôn, không thèm nói thêm nữa câu nào.

Hơn nữa cô tin vào giác quan thứ sáu của phụ nữ, ý tứ trong mắt Alice làm sao mà cô có thể không hiểu cho được.

Sanh Tiêu đá đá một bên Hải Bối, nó trượt chân đứng dậy, đi phía trước mở đường.

Alice thấy Mạch Sanh Tiêu muốn đi, cô vẫn ngồi khoanh chân lại, cũng không có ý muốn đi tới. Ánh mắt cô liếc qua bóng dáng của Sanh Tiêu: “Cô biết không? Phần lớn đàn ông đối với người phụ nữ đầu tiên của mình đều khó có thể quên được, tôi cùng Duật Tôn nhiều năm không gặp nhưng đối với mỗi nơi trên cơ thể tôi, anh ấy vẫn rõ như lòng bàn tay.”

Đúng như Alice dự liệu, cô ta thấy bước chân của Mạch Sanh Tiêu dừng lại.

142. Chương 142: Tiêm Tử Thần Vào Mạch Sanh Tiêu

Cánh mũi của Sanh Tiêu nghe được mùi hương, đúng là đêm đó Duật Tôn đã mang về.

Bôn Bôn nằm ở trên vai Mạch Sanh Tiêu, bé con bĩu môi, nước miếng nhiều ra dính lên chiếc áo thun cao cấp màu xanh nhạt của cô.

“Cô có biết những lời này, tôi đã nghe qua bao nhiêu người phụ nữ nói rồi không?” Sắc mặt Sanh Tiêu bình tĩnh như nước, không như Alice dự đoán sẽ trừng mắt chất vấn mình. Alice cầm lấy quả táo bên cạnh ước lượng trong tay: “Tôi và họ không giống nhau, cô đã từng thấy Tôn đưa phụ nữ về chưa?”

Alice nghĩ, cô đối với Duật Tôn như vậy là đủ rồi.

Tại căn cứ nhiều năm như vậy, Duật Tôn cho tới bây giờ cũng không đưa một người phụ nữ nào xuất hiện trước mặt họ.

Nhìn qua vẻ mặt chắc chắn của Alice, khoe miệng Mạch Sanh Tiêu câu dẫn ra một nụ cười nhưng lại tối tăm khó hiểu: “Cô có thể tự mình đi hỏi anh ta, anh ta ở bên ngoài bao đường quá nhiều thiếu nữ. Khách quan mà nói, cô xem như là bình thường nhất, chẳng phải chỉ là đưa về một người phụ nữ mà anh ta không thường xuyên ở bên cạnh thôi sao?”

Alice sắc mặt cứng đờ, tất nhiên Sanh Tiêu biết rõ là mình nói có khoa trương chút ít. Nhưng Mạc Y trước kia là sự thật. Tay trái của cô ôm lấy Bôn Bôn, tay phải không đỡ được nhiều nên cánh tay trái đã bắt đầu mỏi nhừ.

“Chẳng lẽ, Duật Tôn cùng tôi ôn lại chuyện cũ, cô cũng có thể chấp nhận hay sao?”

Mạch Sanh Tiêu sờ vào gáy Bôn Bôn, phát hiện con đã chảy mồ hôi: “Xem ra anh ta còn có ham mê mà cô không biết, anh ta thích nữ sinh trẻ tuổi.”

“Cô. . . .”

Tầm mắt Sanh Tiêu liếc qua khuôn mặt của Alice, cô ta trang điểm rất đậm nhưng không thô. Còn ở trong mắt Alice, mặc kệ Mạch Sanh Tiêu xinh đẹp thế nào thì cùng với Duật Tôn cũng không xứng.

Sanh Tiêu ôm lấy Bôn Bôn sải bước hướng vào trong nhà, vừa mới thay dép đã thấy Duật Tôn vội vàng từ trên lầu đi xuống. Hắn biết rõ tay Mạch Sanh Tiêu không khỏe: “Để anh ôm cho.”

Người đàn ông nói xong, hai tay đã đưa tới nhưng Sanh Tiêu lại ôm Bôn Bôn tránh sang một bên, nhìn xuống mặt đất một hồi lâu.

Duật Tôn bắt đắc dĩ thu tay lại, hắn đứng yên tại chỗ, tầm mắt xuyên qua cửa nhìn ra phía bên ngoài.

. . .

Alice nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu lên.

Mi mắt Duật Tôn sụp xuống: “Cô nói gì với cô ấy?”

Lời nói của hắn gọn gàng dứt khoát, dường như chỉ một ánh mắt cũng có thể nhìn thấu lòng của cô.

Alice cũng thẳng thắn, cô đứng dậy, thân thể cao gầy đứng sừng sững cùng Duật Tôn: “Tôi nói cho cô ấy biết, tôi là người phụ nữ đầu tiên của anh.”

“Cô điên rồi! ”

“Kích động như thế làm cái gì?” Khuỷu tay của Alice huých nhẹ vào Duật Tôn: “Tôi thực muốn ngủ cùng anh, anh sao có thể thua thiệt được chứ?”

“Thực rãnh rồi! ”

Alice thấy hắn muốn đi, lại bước một bước chắn trước mặt Duật Tôn: “Tôn, cô ấy đối với anh chẳng hề quan tâm.”

Duật Tôn nhướng mi lên: “Làm sao cô biết?”

“Cùng là phụ nữ, tôi có thể nhìn ra.” Hai tay Alice cản đường Duật Tôn: “Chuyện của anh, cô ta đều không quan tâm, cô ấy còn nói phụ nữ của anh còn nhiều. Tôn, vợ như thế anh cưới làm gì chứ?”

“Alice, tôi cho cô đến Ngự Cảnh Viên không phải để cô thêm dột này nọ, cô trở về đi.”

“Anh đến tốt cùng là vừa ý cô ta chỗ nào chứ?”

“Tất cả những gì của cô ấy tôi đều để ý! ”

Alice cắn khoe môi, một hồi lâu không nói gì, Duật Tôn cũng hạ giọng mềm mỏng hơn chút ít: “Mấy ngày này cô nên ở trong nhà, Dạ Thần bên kia đợi không được tin tức của cô nhất định sẽ phái người đến.”

Alice ánh mắt rời rạc, cũng không nghe lọt lời nói của Duật Tôn, người đàn ông đẩy tay của cô ra, bước vào trong nhà.

Trần tỷ ôm Bôn Bôn từ trên lầu đi xuống, muốn cho bé con ăn một chút nước trái cây.

“Duật thiếu.”

Duật Tôn gật đầu: “Sanh Tiêu đâu?”

“Duật phu nhân đang ở trên lầu.”

Mạch Sanh Tiêu mở máy tính ra ngồi ở ngoài sân thượng, trên mặt đeo một chiếc kính chống phóng xạ gọng đen, mua lúc đi ra ngoài dạo phố cùng Thư Diễm, nhìn thấy nó thật thú vị nên đã mua về dùng. Duật Tôn mở cửa đi ra, vừa vịn nhìn thấy bóng lưng của Alice đi ra Ngự Cảnh Viên.

Sanh Tiêu nâng tầm mắt lên nhìn xuống dưới lầu.

Duật Tôn ngồi xuống bên cạnh cô, Mạch Sanh Tiêu nhích sang bên cạnh một chút, người đàn ông thấy vậy, lại kề sát vào cô. Sanh Tiêu bị ép ở bên hông ghế, vùi ở trên sofa pha không động đậy được.

“Anh sao lại lấn như vậy?”

“Sanh Tiêu, trong lòng em đang suy nghĩ gì, anh đều biết được.”

Mạch Sanh Tiêu đẩy mắt kiếng ở sống mũi lên: “Vậy tôi đang suy nghĩ gì?”

“Em nghĩ, người phụ nữ đầu tiên của anh là Alice, bây giờ cô ấy trở lại, bọn anh có phải tình cũ không rủ cũng tới hay không? Em không cảm thấy gì nhưng Bôn Bôn phải làm sao? Em còn có thể nghĩ là, anh ngoại tình lần đầu tiên thì sẽ có lần sau, lần sau nữa.”

Trên khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu thoáng vẻ lúng túng nhưng vẫn còn mạnh miệng: “Anh cùng với Alice.”

“Chuyện anh với Alice, em không có quan tâm phải không?” Duật Tôn ngắt lời của cô, đem nửa câu sau thuận miệng nói ra.

Mạch Sanh Tiêu á khẩu không trả lời được, hần đều đã nói hết những gì cô nghĩ, cô còn có thể nói gì nữa.

Duật Tôn duỗi tay đến sau cổ Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, anh và Alice từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, anh đối với người quen không ra tay, với lại, Alice cũng không phải tuýp người anh thích. Hiểu không?”

Mạch Sanh Tiêu không phải là không nhìn ra những chuyển biến của Duật Tôn trong khoảng thời gian này. Cô mỗi lần đều viện cớ tránh đi, lún vào một lần là đủ rồi. Dù là thân bất do kỷ cũng muốn làm sao cự tuyệt được việc động lòng.

Thấy cô không nói lời nào, Duật Tôn dứt khoát vươn tay giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hướng vào mình: “Mạch Sanh Tiêu, anh và em đã nói nhiều như vậy nhưng em chưa bao giờ đáp lại anh. Đừng có giả vờ im lặng, hôm nay em phải cho anh một đáp án rõ ràng nhất, em còn có thể yêu anh không?”

Sanh Tiêu vịn bất đắc dĩ nhìn vào khuôn mặt của người đàn ông, cô mím đôi môi trái tim không nói gì.

“Không nói gì nghĩa là có thể rồi, phải không?”

Mạch Sanh Tiêu mí mắt giật giật, Duật Tôn và cô kề trán lên nhau: “Em hãy bắt đầu tín nhiệm anh. Sanh Tiêu, em thử để trong lòng tin tưởng anh, anh cũng nỗ lực để em có thể đối với anh ngày càng có nhiều lòng tin, có thể chứ?”

Mùi thuốc lá nhàn nhạt trong miệng hần theo lời nói mà lan tràn đến cánh mũi Mạch Sanh Tiêu. Trong lòng cô không kiềm chế được mà cảm thấy một dòng nước ấm quanh quần dăng trào, cô lại ngậm miệng như cũ không nói lời nào. Duật Tôn thấy thế cũng không thôi, lui về phía sau một chút, đôi mắt sắc bén chăm chú nhìn vào Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu bị hần giữ chặt lấy khuôn mặt, không thể động đậy.

“Sanh Tiêu, em hãy tha thứ cho anh một lần, ngay lúc này đây.” Khẩu khí của Duật Tôn không còn cao tại thượng nữa, thậm chí có thể nhận thấy là ăn nói khép nép. Mạch Sanh Tiêu giơ tay lên cầm lấy cổ tay của Duật Tôn, người đàn ông thuận thể ôm cô vào trong ngực.

Không có được câu trả lời của cô, lòng Duật Tôn lại một lần nữa trầm xuống.

Mạch Sanh Tiêu gồi cầm lên bờ vai của hân: “Tôi nếu như cả đời đều không thể tha thứ cho anh, anh cũng không sợ mọi nỗ lực đến cùng của mình hoàn toàn uổng phí sao?”

“Sanh Tiêu, chỉ cần em nói với anh là chịu bắt đầu tín nhiệm anh.”

Mạch Sanh Tiêu không thể dễ dàng mở miệng, hai chữ “Tín nhiệm” này, nói ra dễ vậy sao? ! Có vài người dù có yêu nhau cũng không làm được việc hoàn toàn tin tưởng. Bàn tay ở sau lưng người đàn ông không khỏi nắm chặt: “Anh. để cho tôi thử xem.”

Cuộc sống này không thể mãi dậm chân tại chỗ, hân không chịu buông tay, hân vì một câu tha thứ mà cố gắng. Mạch Sanh Tiêu cái gì cũng không cần làm, cô chỉ cần đứng một chỗ mà nhìn xem, nhưng đừng hoàn toàn quay lưng lại làm như không thấy là được.

Đối với Duật Tôn mà nói, đây đã là đáp án tốt nhất rồi.

Người đàn ông hai tay vòng căng, ghì thật chặt, hân không thể đem Mạch Sanh Tiêu hòa vào trong cơ thể.

Alice trở lại biệt thự, đem toàn bộ rèm cửa trong phòng ngủ kéo lại, cả căn phòng ngập trong âm u, ánh mặt trời xuyên qua vân của rèm cửa mà chiếu vào khuôn mặt cô, càng làm nổi bật lên khuôn mặt tái nhợt như quỷ mỵ.

Alice mở máy tính ra, chỉ trong chốc lát liền kết nối trò chuyện video với đối phương.

Bên kia cũng là một gian phòng lạnh như hầm băng, ánh sáng chiếu vào mái tóc ngắn màu nâu sẫm của người đàn ông, Dạ Thần đang lau khẩu súng trong tay: “Nhìn thấy hân chưa?”

“Đã gặp được tôi.”

“Alice, tinh thần của cô cũng không tốt.” Người đàn ông cười nhẹ, để súng trong khay xuống, nửa người trên nghiêng đến: “Xem ra, Tử Thần uy lực không nhỏ.”

“Dạ Thần, ngài yên tâm, chuyện ngài giao phó tôi cũng sẽ làm theo. Thuốc này là căn cứ nghiên cứu ra, có phải là cũng sẽ có thuốc giải hay không? Tôi không muốn lại tiếp tục tiêm vào, Dạ Thần, ngài cho tôi thuốc giải đi.”

“Alice.” Video phát hình ảnh Dạ Thần ở bên kia đang cầm lấy một cái ly dạ quang: “Ta nếu không dùng thuốc để khống chế cô, sợ là cô đã sớm không liên lạc với ta rồi.”

“Không đâu, tôi có thể thề.” Alice dứt lời liền vươn tay ra.

“Đừng ở đây đóng kịch với ta.” Dạ Thần co hai chân thon dài đặt ở mép bàn, nửa người to lớn của hân dựa vào ghế: “Ta có thể cho cô biết, thuốc giải là có, nhưng cất ở két sắt trong căn cứ, cô có muốn không?”

“Tôi muốn.” Alice không chút do dự gật đầu trả lời.

“Ta cho cô hai sự lựa chọn.”

Alice ngay lập tức lâm vào tuyệt vọng, cái gọi là “lựa chọn” của Dạ Thần, đơn giản chính là muốn cho cô hoặc Duật Tôn hy sinh một trong hai người. Alice chợt cảm thấy toàn thân bắt đầu khó chịu, lại đến lúc phải tiêm thuốc.

Dạ Thần uống cạn rượu đổ trong ly, hân thích dùng ly dạ quang để uống rượu. Cái loại ánh sáng lấp lánh đó giống như màu máu tươi của một gương mặt hồng hào diêm lệ.

“Alice, cô nếu như có thể đem thuốc này tiêm vào trong cơ thể của người phụ nữ kia thì ta liền xem như cô đã hoàn thành nhiệm vụ, thế nào?”

Tay phải Alice che lấy ngực, nghe những lời này của Dạ Thần khiến sắc mặt của cô phải cố gắng giấu đi vẻ trắng thốt, làm như khuôn mặt tràn đầy bình tĩnh: “Ngài nói Mạch Sanh Tiêu?”

“Đúng vậy.”

“Vì sao?”

”Tử Thần một khi đã nghiệm thì cảm giác như thế nào, A

lice, cô so với ta rõ ràng hơn cả. Cô còn không thể kháng cự thì huống chi một người hết sức bình thường?”
Dạ Thần mười ngón tay đan lại, bộ dáng nhẹ nhàng ung dung: “Cái khối chướng ngại này bị đá đi, cô có thể không cần lo lắng mà tiếp cận Duật Tôn.”

Ánh mắt Alice nhìn về phía Dạ Thần trong video: “Ngài, ngài thật sự muốn có được cô ta?”

Hắn nếu muốn, sao lại là người phụ nữ như thế?

“Alice, thời gian ta cho cô có hạn, chờ cô tiêm thuốc vào xong thì cô đã làm nhiệm vụ tốt rồi.”

“Khôngggg. . .”

Đối phương đã trước một bước cắt đứt đường truyền.

Alice hai tay chống đứng dậy như rơi và đường cùng, đành phải tắt máy tính rồi đóng lại. Cô chán nản dựa vào phía sau, vùi mặt vào lòng bàn tay. Mọi người đều ích kỷ, hướng chỉ cô và Mạch Sanh Tiêu còn có Duật Tôn ở giữa. Mười ngón tay của Alice dặt vào tóc, dùng sức bứt ra, từng hạt mồ hôi rỉ trên trán. Cô không chỉ một lần thử qua, cho dù có ngâm cả người vào nước lạnh cũng không được, Tử Thần chính là một loại ma túy mà khi độc tính phát tác, so với bị ngàn vạn con kiến gặm nuốt còn khó chịu hơn gấp trăm lần. Alice cắn nát khóe miệng cũng không nghĩ ra cách gì, cuối cùng không thể không thỏa hiệp. Cô lảo đảo chạy vào trong phòng rửa tay, đem thuốc giấu ở bên trong lấy ra.

Tiêm vào xong, Alice chống lên bồn rửa mặt trước gương, mở nước lạnh ra, hất nước vào mặt.

Nhìn qua gương mặt này trong gương, Alice thiếu chút nữa ngay cả mình cũng nhận không ra. Cô xòe bàn tay ra vỗ vỗ vào mặt. Xem ra, ma túy thật sự có thể phá hủy ý chí của một con người. Cô cùng Duật Tôn trước đây đã không thể nào, hướng chỉ bây giờ cô đã thành ra như vậy?

Alice vùi mặt xuống bồn nước tay, cảm giác sợ hãi vì bị nghẹt thở trong nháy mắt xuất hiện. Hốc mắt của cô nóng hổi, cũng không biết đến tột cùng nước rơi trên mặt là nước mắt hay nước thường.

Nếu như lúc trước khi Duật Tôn bỏ đi, có thể đợi cô làm nhiệm vụ trở về, có thể mang cô đi cùng thì thật tốt biết bao?

Alice cho đến khi không nhận được cơn tức này mới nâng mặt từ trong bồn nước lên.

Cô há miệng to thở phì phò, chết hóa ra là đáng sợ như vậy, cô không muốn chết. Trải qua cuộc sống không khác gì từ địa ngục kia mà cô còn có thể sống, Alice bây giờ chỉ có thể đi một bước, tính một bước.

Cô đứng lên đi đến trước bồn tắm, mở nước lạnh từ vòi hoa sen xối thẳng vào mình. Nếu như cái rét lạnh này có thể làm cho cô tỉnh táo thì như thế nào cô cũng chịu được.

Alice trở lại phòng ngủ, quần áo cũng không thay, cô vén chăn lên co rúc ở trên giường.

. . .

Duật Tôn chuẩn bị lái xe trở về Ngự Cảnh Viên.

Vô tình nhận được điện thoại của Alice, giọng cô ở đầu dây bên kia nói không ra hơi, chỉ nói là bị cảm. Duật Tôn tắt điện thoại, ghé qua tiệm thuốc mua hai hộp thuốc.

Duật Tôn đi vào phòng của Alice, lúc này mới phát hiện là cô sốt rất cao. Alice ngủ được rất trầm, mơ hồ hồ còn nói mê sáng.

“Tôn, dẫn em đi. . .”

“Tôi không muốn giết người, đừng đến tìm tôi, buông tôi ra! Tôn, đem em cùng đi, anh ở đâu.”

“Alice! ” Duật Tôn vén chăn của cô lên: “Dậy đi.”

Alice mông lung nhìn thấy người đàn ông ở trước mặt, miệng cô khô nứt. Duật Tôn nhanh chóng lấy điện thoại ra muốn gọi điện thoại. Alice thấy thế mới đưa ngón tay mảnh khảnh giữ chặt góc áo của hắn: “Tôi không sao, uống thuốc là tốt rồi.”

“Tôi gọi bác sỹ đến khám cho cô một chút.”

Alice như đang cười: “Anh quên rồi sao? Chúng ta từ nhỏ đã bị ngâm dưới nước biển lạnh như băng, sức chống cự mà kém quá thì toàn bộ đã bị sốt mà chết rồi.”

Cô nói ra được được, như một sự mỉa mai chê cười.

Duật Tôn cầm lấy chiếc gối bên cạnh đặt ở sau lưng cô. Alice nói là sự thật, những đứa trẻ bị bắt về căn cứ đều là những công tử tiểu thư được nuông chiều từ bé, ở nhà nào mà không được cha mẹ nâng niu ở trong bàn tay đây?

Alice trên khuôn mặt khổ sở hỏi qua Duật Tôn: “Tôn, anh nói tôi không phải là công chúa bị thất lạc ở bên ngoài sao?”

Kỳ thật, cho dù thật sự là công chúa, sau khi đến căn cứ cũng chỉ có thể sa vào cảnh nô lệ giết người.

Duật Tôn đem miếng giảm nhiệt và thuốc hạ sốt cho cô, Alice không dám gặp bác sỹ vì sợ những vết kim tiêm trên tay bị phát giác. Cô tiếp nhận thuốc, bỏ vào trong miệng, uống hai miếng nước nuốt xuống.

“Tôn, anh nói Dạ Thần có tìm được tôi không?”

“Không biết.”

Alice vừa muốn cười liền bị một hồi ho khan kịch liệt, cô phải thật vất vả mới kiềm lại được, lúc này giọng nói yếu ớt: “Anh không thể an ủi tôi mà nói bọn họ sẽ không tìm được sao?”

“Alice, cô yên tâm. Đối với cô, tôi sẽ không thấy chết mà không cứu.”

“Thật sự?”

“Tôi nghĩ, căn cứ bên kia sẽ không chịu để yên. Cái tổ chức tội ác này sẽ có ngày bị phá hủy.”

Alice không khỏi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cũng không biết mình có thể chờ đến được ngày đó hay không.

“Tôn, tôi cũng vậy, thật muốn có một mái nhà.”

“Cô sẽ có.”

Alice thu hồi tầm mắt, nhìn vào khuôn mặt của người đàn ông: “Anh có thể coi tôi giống như người nhà không?”

Duật Tôn im lặng không nói, cũng không mở miệng nói thêm gì.

“Tôi không cần anh hứa hẹn cái gì, chỉ thuần túy mà người nhà mà thôi. Giống như trước kia ở tại căn cứ vậy, anh đã nói, tôi một ngày không tìm được cha mẹ của mình thì anh một ngày xem tôi như người nhà.”

“Alice, tôi chỉ có thể xem cô là bạn.”

“Tôi không phải là muốn giống như Mạch Sanh Tiêu, chẳng lẽ là người thân cũng không được sao?”

Duật Tôn nhìn vào khuôn mặt tiêu tụy của Alice, hắn đứng lên: “Alice, nhà của tôi chỉ có một thôi, tôi và cô lại không có bất kỳ quan hệ huyết thống nào. Huống chi, sớm muộn gì cũng có một ngày cô sẽ tìm được người thân của mình.”

Alice không kiên trì nữa, cô nhin xuống chua xót trong mắt: “Tôi mặc kệ, tôi liền xem anh là người thân duy nhất của tôi.”

Cô không muốn mình không chỗ nương tựa, với lại cô linh tính rằng, ngay cả một mái nhà cũng đều không có được.

Alice từ hôm qua rời khỏi Ngự Cảnh Viên đến bây giờ cũng không ăn một miếng. Duật Tôn gọi đồ ăn mang đến cho cô ấy, Alice không đói bụng, chỉ ăn qua loa chút ít: “Tôn, thực xin lỗi, tôi không thích Mạch Sanh Tiêu nên mới nói những lời đó với cô ấy.”

“Không sao, cô ấy sẽ không để ở trong lòng.” Duật Tôn vén ống tay áo lên, đem toàn bộ rèm cửa trong phòng kéo ra: “Alice, Sanh Tiêu là vợ tội, nếu quả như cô muốn trở thành người nhà của tôi thì cô nhất định phải đối tốt với cô ấy.”

“Tôi biết rồi.”

Alice ở trong biệt thự dưỡng bệnh mấy ngày, tinh thần lúc này mới khôi phục lại.

Cô ta cố ý mua cho Bôn Bôn không ít đồ chơi, lại chạy xe đến Ngự Cảnh Viên, bởi vì là buổi sáng nên Duật Tôn không có ở nhà.

Mạch Sanh Tiêu đi theo dì Hà xuống lầu, nhìn thấy Alice ở trong phòng khách.

Sanh Tiêu ra hiệu cho dì Hà đi trước, Alice thấy cô đi tới liền đứng lên. Nhìn qua khuôn mặt đề phòng của Mạch Sanh Tiêu, khóe miệng của cô không khỏi câu dẫn ra một nụ cười: “Tôi không phải đến đây để khiêu khích, chuyện lần trước thực xin lỗi, tôi muốn cho cô cảm thấy khó chịu trong lòng một chút.”

Sanh Tiêu không nghĩ đến cô ấy sẽ nói ra những lời như vậy, Alice ngồi thẳng lưng trên ghế sofa: “Chúng ta làm bạn tốt được không?”

Mạch Sanh Tiêu nhìn qua bàn tay của cô ấy duỗi ra, trên mặt Alice nhẹ mỉm cười, Sanh Tiêu cũng không khỏi gợn cánh tay lên theo.

“Đúng là tôi thích Duật Tôn, cũng biết anh ấy bây giờ là chồng cô. Cô không cần phải đề phòng tôi, anh ấy không yêu tôi, cố gắng cũng không được, cho nên.” Alice bắt đầu dĩ nhún vai.

Mạch Sanh Tiêu hiếm khi nào gặp được người thẳng tính như thế: “Cô nói đúng, anh ấy là người đã có vợ con, cho nên.”

Alice vung tay ra: “Đừng có nhại tôi, cô chẳng phải muốn nói tôi đừng tiếp cận anh ấy sao?”

Duật Tôn lúc trở về, liếc mắt liền nhìn thấy Alice ngồi ở trong phòng khách.

Mạch Sanh Tiêu đang ôm Bôn Bôn, cũng không biết đang nói với cô cái gì. Duật Tôn đi đến bên cạnh Sanh Tiêu, đưa tay ôm lấy con vào lòng.

Alice ngồi ở phía đối diện, rõ ràng cảm thấy mình như người thừa ở đây.

“Không phải đã sắp xếp chỗ ở cho cô rồi sao?”

Alice khóe mắt nâng lên, ánh mắt nhìn vào Sanh Tiêu: “Lời này của anh như có nghĩa khác, tôi như người phụ nữ được anh bao dưỡng vậy.”

Khuôn mặt tuấn tú kiên quyết mà lãnh đạm của Duật Tôn cũng không nhịn được cười. Tầm mắt của hắn nhìn qua Mạch Sanh Tiêu: “Không đâu, cô ấy tin tôi.”

Khóe miệng Alice cứng lại, tiện đà kéo ra ý cười.

Sanh Tiêu trông thấy ánh mắt cô đơn của Alice, cô ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhớ đến những lời nói của Duật Tôn đã nói với mình hôm qua.

Alice đến nay cũng không biết cha mẹ của mình đã chết.

Cô thậm chí còn cho rằng đến một ngày nào đó có thể tìm được người thân. Duật Tôn giấu giếm chuyện này cho đến bây giờ, cũng là một lần làm nhiệm vụ mà hắn vô tình biết được.

Dì Hà chuẩn bị cơm trưa thật ngon, đem thức ăn dọn lên bàn.

“Ở đây ăn cơm đi.” Mạch Sanh Tiêu hướng về Alice mà nói.

Trên bàn cơm, Duật Tôn bế Bôn Bôn, Sanh Tiêu trộn tôm đã bóc vỏ vào cơm, múc một muỗng đút cho con của họ. Alice ăn nhạt như nước ốc, đôi mắt cũng ảm đạm không ánh sáng.

Từ đó về sau, cô ta thường xuyên đến cho Ngự Cảnh Viên, có khi sẽ chơi cùng Bôn Bôn, Mạch Sanh Tiêu cũng không có ý khước từ cô ấy. Alice khách quan mà thẳng thắn, cô ấy không phải ở sau lưng làm chuyện độc ác.

Trần tỷ ôm Bôn Bôn đi lên lầu ngủ, di Hà sau giờ cơm trưa cũng muốn đi ngủ một lát.

Trong phòng khách chỉ có Alice và Mạch Sanh Tiêu, Sanh Tiêu chọn kênh rồi đặt điều khiển từ xa ở bên cạnh.

Alice mang túi xách đặt ở trên bàn trà, cô như có điều suy nghĩ mà nhìn chăm chú vào một nơi. Mạch Sanh Tiêu thấy cô ấy không chú ý vào ti vi: “Có chuyện gì vậy?”

Alice hoàn hồn, lắc đầu nói: “Không có gì.”

“Nếu cô không thoải mái thì đi lên lầu nằm nghỉ đi.”

“Không cần.” Ánh mắt Alice nhìn về hướng Sanh Tiêu. Mạch Sanh Tiêu đối với cô cũng không hề đề phòng, cô phác thảo ra một nét cười lạnh. Chẳng lẽ Sanh Tiêu có thể chắc chắn là cô thật sự sẽ không làm gì gây tổn thương đến mình hay sao?

Mạch Sanh Tiêu cũng cảm thấy kỳ lạ, trong vô thức cô cũng không bài xích Alice đến gần, cũng không phải do đồng tình tất cả mọi chuyện với Alice.

Chính Mạch Sanh Tiêu cũng không nhận ra, cô tin Duật Tôn, nên mới tin Alice.

Nội dung bộ phim buồn tẻ và

vô vị, tay trái Sanh Tiêu chống đầu, dần dần hai mắt khép lại, gối lên thành ghế mà ngủ thiếp đi.

Alice cầm lấy túi xách, không một tiếng động ngồi vào bên cạnh Mạch Sanh Tiêu.

Cô ta lấy ra một ống tiêm từ trong túi xách, bên trong đã có sẵn thuốc, chỉ cần nhấn thuốc này xuống, cô ta đã có thể được giải thoát.

Alice nhìn chăm chăm vào ống tiêm có dung dịch màu lam, tay phải của Mạch Sanh Tiêu ở ngay bên cạnh của cô. Mạch máu có thể thấy được rõ ràng, cô ta nhẹ nâng tay của Sanh Tiêu lên, mũi kim là đặc chế, bảo đảm một mũi này tiêm vào, Mạch Sanh Tiêu cũng sẽ không phát giác ra được.

Dạ Thần đã nói, chỉ cần cô tiêm thuốc vào cho Mạch Sanh Tiêu thì cô có thể lấy được thuốc giải.

Nếu như, sự lựa chọn này thật sự chỉ có thể do cô lựa chọn thì cô sẽ không chút do dự mà lựa chọn bảo vệ Duật Tôn.

Alice đặt tay của Sanh Tiêu bên chân mình, cô đẩy kim tiêm vào không khí, sau đó nhắm ngay vào mạch máu của Mạch Sanh Tiêu.

Nhưng tầm mắt của cô chuyển xuống phía dưới một chút, đã nhìn thấy hai vết sẹo trên tay của Sanh Tiêu.

Alice ngưng lại động tác, lâm vào trong mâu thuẫn. Nếu như một mũi kim này thật sự đi xuống, Mạch Sanh Tiêu về sau có thể bị Dạ Thần khống chế. Alice do dự, như vậy, Duật Tôn phải làm sao?

Cô đã thấy được tình cảm của Duật Tôn đối với Sanh Tiêu, hướng chi, anh ấy thật vất vả mới có một mái nhà.

143. Chương 143: Đặt Bẫy

Alice cầm ống tiêm trong tay run rẩy.

Mạch Sanh Tiêu ngủ được rất trầm, có thể nghe thấy cô ấy hít thở đều đều.

Tầm mắt của Alice không hề chớp mà nhìn chăm chăm vào hai vết sẹo trên tay của Sanh Tiêu. Dữ tợn, giống như vết thương trên ngực của cô.

Cô nâng tầm mắt lên, cả tòa Ngự Cảnh Viên trong mắt Alice tràn đầy hơi thở của một gia đình, mặc dù yên tĩnh nhưng ấm áp và thoải mái.

Alice đem ống tiêm đang dán chặt vào làn da của Sanh Tiêu thu hồi lại, cắt nó vào trong túi xách.

Thực buồn cười, từ khi nào cô lại có thể đồng tình với người khác?

Alice thở dài, nửa người trên dựa vào ghế bên cạnh Mạch Sanh Tiêu. Cô chỉ là không muốn phá hủy gia đình của Duật Tôn, trong nhà này cô cũng là một thành viên.

Trong văn phòng làm việc sạch sẽ và sáng sủa.

Sắc mặt nghiêm túc của Duật Tôn có hơi hòa hoãn lại, nhưng trong mắt không giấu được vẻ lãnh ngộ, đôi mắt Hắc Diệu Thạch vẫn như xuyên thấu mọi thứ, hần cầm lấy điện thoại di động bên cạnh: “Rút về đi.”

Người ở bên ngoài Ngự Cảnh Viên cứ tưởng đây là nơi tráng lệ, giàu có và bình an.

Ai cũng không ngờ được, nó đã ẩn giấu một âm mưu đến tột cùng khó khăn và nguy hiểm.

Duật Tôn ngồi đối diện với máy vi tính ở trước mặt, ngón tay thon dài của hắn nhẹ gõ xuống. Hình ảnh nhanh chóng được phóng to, cố định trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Sanh Tiêu hiền lành và điềm tĩnh.

Trước đây, Duật Tôn cũng sẽ không theo dõi camera của Ngự Cảnh Viên, tay phải của hắn bưng lên ly cà phê bên cạnh, ngón trở qua lại vuốt dọc theo ly.

Nếu như Alice thật sự dám xuống tay, hắn chắc chắn, người núp trong bóng tối sẽ một nhát lấy mạng của cô ta!

Duật Tôn duỗi tay trái ra, tắt máy tính đi.

Hắn tất nhiên là không muốn phát sinh chuyện như vậy, tiếng súng một khi vang lên, tất nhiên sẽ kinh hãi đến Sanh Tiêu. Duật Tôn không mong muốn nhất, chính là Mạch Sanh Tiêu tiếp xúc với quá nhiều hắc ám.

Người đàn ông nâng một chân thon dài lên, ánh mắt càng lạnh lẽo. Alice cầm trong tay dung dịch màu lam, Duật Tôn cũng không thể xác định được đó là cái gì.

Hắn đứng dậy đi về phía cửa sổ, như có điều suy nghĩ mà nhìn ra bên ngoài.

Mạch Sanh Tiêu tỉnh lại nhẹ ngáp một cái, cô ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ. Đôi mắt Alice vẫn nhìn chăm chú vào TV không rời đi, Sanh Tiêu lấy gối ôm bên cạnh ôm vào ngực: “Thực xin lỗi nha, tôi ngủ quên mất.”

Nụ cười của cô ôn nhuận, khóe môi mang theo ấm áp khiến người khác có thể cảm nhận được. Tầm mắt của Alice vội dời đi hướng khác.

Sát thủ của căn cứ đi ra ngoài, các phương diện cảm xúc từ trước đến nay có thể khống chế vô cùng hoàn hảo. Từ nhỏ đã được huấn luyện yếu tố tâm lý khiến cho bọn họ có rơi vào giằng co nguy hiểm thì vẫn luôn có thể chiến thắng được đối thủ. Nhưng Alice khi đối mặt chính diện với Mạch Sanh Tiêu, lại kém đi một phần dũng khí.

Sanh Tiêu xoa nhẹ khóe mắt, cô mới ngủ không đến nửa tiếng nhưng cũng đã khá hơn nhiều, không có một mỏi như vừa rồi nữa.

Alice ở trong lòng thở ra lo lắng, cô không làm theo Dạ Thần phân phó, cô không muốn phá hỏng tín nhiệm mà Duật Tôn dành cho cô.

Cô cho rằng Duật Tôn tin mình, nên cũng lấy điều này mà cảm thấy vui mừng.

. . . .

Khi Duật Tôn trở về Ngự Cảnh Viên, Alice vẫn còn ở đó. Mạch Sanh Tiêu đang cùng Trần tỷ ở trong phòng em bé, cùng tắm cho Bôn Bôn.

Duật Tôn đi đến ghế sofa trước mặt, tầm mắt lơ đãng liếc về túi xách của cô ta: "Gần đây không có gì không ổn đấy chứ? "

Alice ngẩng đầu: "Không có."

Duật Tôn đưa mắt nhìn xung quanh, Mạch Sanh Tiêu và Bôn Bôn không có ở đây: "Alice, chỗ ở cô đã quen thuộc chưa?"

"Rất tốt." Cô từ trước đến nay đối với chỗ ở đều không so đo.

Mười ngón tay của Alice đan vào nhau, tựa hồ còn đắm chìm trong mâu thuẫn vừa rồi không thoát ra được: "Tôn, anh nói xem. Tôi có khả năng thoát ly khỏi căn cứ hay không?"

"Alice, trừ phi là cô không muốn."

"Không! " Cô so với bất cứ kẻ nào cũng muốn rời khỏi đó nhất nhưng Alice mơ hồ có thể cảm giác được cô rất khó làm được việc này. Nhiều năm như vậy, cô đối với tình hình gần đây của Duật Tôn cũng không thể hiểu được: "Nếu như Dạ Thần thật sự tìm đến, Tôn, anh có nắm chắc mười phần để đối phó được với hắn không?"

Thần sắc của Duật Tôn trở nên tối tăm phức tạp, hắn cũng không giấu giếm Alice: "Không có."

Alice chỉ cảm thấy cả trái tim như chìm vào đáy cốc, người đàn ông sau đó nói những gì, cô đều không nghe được. Cô giống như một con diều bị lưu lạc ở bên ngoài, sợi dây điều khiển nằm ở trong tay Dạ Thần, trừ phi hắn buông tay, nếu không ai cũng không có cách nào cắt đứt sợi dây này.

Dạ Thần đợi một tháng, cũng không có được bất kỳ báo cáo thuyết phục nào của Alice.

Thuốc của cô nhiều lắm là còn có thể duy trì thêm được nửa tháng, cô khó có thể tưởng tượng được, nếu như không có thuốc để tiếp tục tiêm vào, thì đến lúc đó.

Ở căn cứ, Alice cũng không phải là chưa từng thấy qua, bị độc phẩm hành hạ cho tới chết, phần lớn bọn họ sẽ không còn hình người mà gãy như que củi. Đến lúc đó, cho dù cô có trang điểm nhiều thế nào cũng khó có thể che đi được.

Thành phố Bạch Sa, sân bay.

Một người đàn ông vóc người cao lớn và tuấn tú từ sân bay đi ra. Hắn tháo kính râm xuống, đôi mắt lạnh băng màu xanh lam quét qua trên đỉnh cổng chào. Hắn không dùng máy bay tư nhân, hiện tại thân phận của hắn chỉ đơn giản là người từ nước ngoài trở về, không cần hiển lộ phô trương rõ ràng.

Hắn đẩy xe lăn đi về phía trước, người phụ nữ ngồi đó đang được bảo dưỡng nhưng thần sắc thì ngây ngốc. Người đàn ông đi được vài bước thì dừng lại, lấy tấm lụa mỏng phủ lên chân của người phụ nữ: "Mẹ, người có vui không?"

Người phụ nữ không có đáp lại.

Người con trai nâng một tay của bà lên áp vào gò má của hắn: "Con dẫn mẹ đi để xem một chút, kể lúc trước đã thương mẹ, con sẽ khiến hắn chết không được tử tế."

Người phụ nữ cúi gầm đầu xuống, vẫn không nói được lời nào.

Người đàn ông đứng dậy, đẩy bà đi đến một quảng trường rộng rãi, thành phố Bạch Sa rất đẹp, ánh nắng tươi sáng, vừa ngước mắt lên là có thể nhìn thấy một ngày sáng sủa. Người đàn ông lại đeo kính râm lên, giấu đi cặp mắt tài năng phía sau.

Không trách được, Duật Tôn lại chọn một nơi như thế.

So với căn cứ tàn khốc và âm lãnh, nơi này thật sự là thiên đường chốn nhân gian.

Người đàn ông nở một nụ cười hiu quạnh, thiên đường, người như bọn chúng cũng xứng sao!

Mạch Sanh Tiêu thiết kế được chọn, Vương tỷ nói không sai, tiền được nhận ngay.

2 vạn tệ.

Mới nhận được dự án mà có thể kiếm được tiền thì cũng xem là tốt, Sanh Tiêu đăng nhập vào QQ.

Câu đầu tiên mà Vương tỷ hỏi là: “Tiền đã lấy được chưa?”

“Vâng, cảm ơn Vương tỷ.”

“Hi! Em xứng đáng mà.”

Mạch Sanh Tiêu gõ chữ rất chậm, mới vừa nhập vào một hàng chữ, còn chưa kịp gửi đi thì Vương tỷ bên kia đã gửi tin mới đến.

“Chị đã gửi mail cho em một phần bản vẽ khác, là một biệt thự tư nhân. Người chủ muốn có hết tài liệu để bắt tay vào kiến tạo, chị cố ý chọn em, chị sẽ sắp xếp để hai người gặp mặt.”

Sanh Tiêu muốn nói, cô định tự chọn dự án.

Xem ra Vương tỷ thật sự là coi trọng mình, Sanh Tiêu còn chưa gửi dòng kia đi nên xóa bỏ, chọn một khuôn mặt cười đồng ý.

“Em đấy, sao lại cùng chị lao lực giống nhau, chị mà có một ông xã giàu có như em thì chị sẽ không nhận thêm việc làm gì.”

Mạch Sanh Tiêu tất nhiên biết rõ, tiền cô kiếm được còn không bằng Duật Tôn xã giao hay tiền thưởng. Nhưng tài khoản ngân hàng cần để dành một phần an toàn, cô bằng lòng làm việc.

“Vương tỷ, địa chỉ này có gần không?”

Vương tỷ biết rõ là cô muốn chăm sóc cho con: “Gần, ngay trung tâm thành phố Bạch Sa, thuê xe đến tính luôn cả thời gian kẹt xe mất khoảng nửa tiếng thôi.”

Mạch Sanh Tiêu trả lời: “Không hổ danh là cao thủ chỉ phí chế tạo, giỏi.”

Vương tỷ về mặt khoa trương một chuỗi ha ha ha haa. . .

Buổi chiều Sanh Tiêu cầm chỉ phiếu đi ra cửa. Cô không mang theo Bôn Bôn, vì đã biết lái xe, ngày kết hôn Duật Tôn tặng cho cô một chiếc xe hơi màu lam xa hoa giờ bị ném trong gara, một lần cũng không mang ra ngoài phơi nắng mặt trời.

Mỗi lần nhìn thấy, trong lòng Mạch Sanh Tiêu lại nhịn không được cảm giác nhói nhói, một mặt lại cảm thán vì cô phung phí của trời.

Sanh Tiêu chọn chiếc xe mà Duật Tôn mua cho cô tập lái, chạy ra khỏi Ngự Cảnh Viên. Cũng hiểu người kia sống như vậy mới có thể đem siêu xe xếp thành hàng dài trong gara mà để đó không dùng đến. Phải nói chiếc xe Volkswagen trong tay Mạch Sanh Tiêu tại thời điểm mua cũng xem là xa xỉ, với cái giá này, một gia đình bình thường muốn mua còn phải có chút cố gắng hết sức.

Xe này để ở trong gara quá lâu, may mà chạy đi ra vẫn giống như xe mới.

. . .

Lúc Sanh Tiêu đi ra ngoài, Bôn Bôn còn đang ngủ trưa.

Cô muốn đi mua cho Bôn Bôn mấy bộ quần áo mới, Trần tỷ ở phương diện này cũng hiểu, nhưng không làm được việc mà đích thân người mẹ chọn lựa bằng cả tấm lòng.

Mạch Sanh Tiêu tại cửa hàng thời trang trẻ em bồi hồi tìm kiếm, thấy hình thức của tiệm đều thật tốt. Nhân viên phục vụ tiến đến giới thiệu: “Phu nhân, có muốn mua quần áo cho ba mẹ và con không?”

Dứt lời liền chỉ vào bên trong quầy y phục: “Kiểu quần áo cho ba mẹ và con ở đây chúng tôi đang bán vô cùng đắt hàng, cô xem một chút đi, một nhà ba người mặc đi dạo phố thật là tuyệt đỉnh.”

Mạch Sanh Tiêu cúi xuống, thấy một bộ áo thun màu trắng vẽ mặt hoạt hình bày ở giữa, cô lại cảm thấy thích, nhưng muốn cho Duật Tôn mặc loại y phục này, nghĩ rằng chính hần cũng không chấp nhận được: “Có thể bán lẻ không?” Sanh Tiêu ngẩng đầu lên nói: “Tôi chỉ muốn mua hai bộ.”

Nhân viên phục vụ quan trọng nhất là việc buôn bán: “Phu nhân, quần áo cho ba mẹ và con đương nhiên là một nhà ba người thật tốt, mặc vào vui vẻ hòa thuận, hưởng chi màu sắc tại tiệm chúng tôi bán là đẹp nhất.”

“Nhưng tôi thật sự không cần bộ của nam.”

“Cái này.” Nhân viên phục vụ tỏ thái độ khó xử: “Chúng tôi ở đây đều tính là một bộ, không bán lẻ được.”

Mạch Sanh Tiêu trong mắt không giấu được tiếc nuối, cô quay đầu

đi đi lại lại tìm kiếm, nhưng luôn cảm thấy những bộ đồ khác so ra đều kém bộ quần áo cho ba mẹ và con.

Sanh Tiêu lượn một vòng rồi trở lại trước quầy: “Vậy thì bán cho tôi bộ này.”

“Vâng, thấy tôi giới thiệu đúng không nào.”

Lúc Mạch Sanh Tiêu trả tiền còn cố ý xin hai cái túi, đem tách áo thun của nam ra.

Sanh Tiêu về đến nhà liền đem đồ của cô và Bôn Bôn giặt cho sạch, hôm sau đúng lúc là cuối tuần, nhiệt độ ngoài trời thoải mái, Mạch Sanh Tiêu cho Bôn Bôn thay quần áo mới. Duật Tôn ngủ còn chưa dậy, gần đây khuôn mặt của hần luôn có vẻ rất mệt mỏi.

Sanh Tiêu mặc áo thun màu trắng phối với quần bút chì, cô đã sinh con nhưng vóc người khôi phục rất tốt, số đo trước kia cũng có thể mặc vừa.

Duật Tôn bị một cuộc điện thoại đánh thức, hần nằm bẹp ở trên giường, với lấy điện thoại nói chuyện với đối phương rồi mới tắt đi.

Hần mặc áo ngủ đi đến trước tủ quần áo, y phục bên trong qua mỗi tháng hần sẽ thay mới, ngón tay tùy ý xẹt qua một hàng, không ít y phục vẫn còn gần nhãn.

Hần lấy ra một bộ, ánh mắt lơ đãng trông thấy một cái túi nilon.

Cái túi này bị Mạch Sanh Tiêu nhét vào góc của tủ quần áo, bây giờ bị lộ ra, Duật Tôn vươn tay cầm lấy, nhìn thấy là một cái áo thun.

Hần đối với ăn mặc thập phần kén chọn, không phải là hàng hiệu thì không mặc, mà ngay cả vải vóc cùng thành phần chất lượng cũng đều phải đạt tới tinh chuẩn. Duật Tôn đem áo thun cầm ở trong tay, cũng không trải ra xem, chỉ cho là Mạch Sanh Tiêu lại mua đồ mới ỉn. Cô chính là như vậy, hần mua, chưa bao giờ thấy cô mặc.

Duật Tôn đem áo thun thuận tay nhét lại trong túi nilon, ném vào trong tủ, cái túi nảy lên vài lần rồi rớt xuống đáy tủ.

Hần ở nhà rất ít khi mặc chính trang, Duật Tôn lấy ra bộ Armani, màu sắc nhẹ nhàng khoan khoái, kiểu dáng lại mới mẻ, hần mặc quần áo từ trước đến nay không nhìn giá, mặc mà tôn lên được dáng vẻ mới là quan trọng nhất.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở ghế sofa đang cho Bôn Bôn ăn cháo, lúc Duật Tôn xuống lầu bước đi rất nhẹ nhàng chậm rãi, bộ dáng lười biếng. Bôn Bôn vừa vui đùa một chút vừa há miệng, ăn rất ngoan.

Đến gần, Duật Tôn mới nhìn rõ y phục của hai người đang mặc ở trên người.

Áo thun của nữ không giống của nam mà rộng thùng thình như vậy, Mạch Sanh Tiêu nghiêng người đứng dậy, vòng eo xinh đẹp theo động tác của cô mà lộ ra bên ngoài, bộ ngực đầy đặn phác họa vừa đúng, hướng chỉ y phục là màu trắng nên có thể nhìn thấy bên trong cô mặc áo ngực màu đen.

Hai tay Duật Tôn chống trên ghế dựa sau lưng Mạch Sanh Tiêu, trong cổ họng của hắn nhẹ nuốt, nửa thân dưới dục vọng đã dâng lên mạnh mẽ. Sanh Tiêu bôn một miếng cháo sẽ nghiêng người ra bên ngoài, cảnh tượng bên eo như ẩn như hiện, trêu chọc người đàn ông trong lòng bị nhột khó nhịn.

Bôn Bôn đá lên bắp chân, ánh mắt chú ý đến Duật Tôn, cũng không biết cha đang chuyên tâm nhìn cái gì.

Mạch Sanh Tiêu bôn hết cháo trong chén: “Bôn Bôn, còn muốn ăn nữa không?”

Duật Tôn vòng qua ghế salon bằng da thật đi đến bên cạnh Sanh Tiêu: “Đây là quần áo cho ba mẹ và con phải không?”

Bôn Bôn mặc cái áo thun như vậy lại càng cho thấy vẻ đẹp trai bức người.

Mạch Sanh Tiêu gật đầu: “Đúng vậy, tôi đi ra ngoài mua cho Bôn Bôn.”

Duật Tôn xòe ngón tay thon dài ra, đưa đến trước mặt cô.

“Gì vậy?”

“Của anh đâu?”

Mạch Sanh Tiêu trong tay cầm cái chén không: “Tôi chỉ mua cho tôi và Bôn Bôn thôi.”

Duật Tôn nhớ tới vừa rồi có phát hiện ở trong ngăn tủ, đôi mắt hắn như sao sáng, không có nói nặng lời, thần sắc cũng không phân biệt rõ là vui hay là giận: “Em là cố ý muốn cho anh và Bôn Bôn ngày càng xa cách phải không?”

Ngược lại Mạch Sanh Tiêu thật sự không có nghĩ như vậy, cô muốn lập tức cãi lại nhưng giọng nói lại rất nhẹ: “Anh không phải là không bao giờ mặc loại đồ này sao? Mua về cũng lãng phí mà thôi.”

Duật Tôn nghe vậy, vươn tay đẩy vai Sanh Tiêu.

Thân thể Mạch Sanh Tiêu khẽ nhúc nhích: “Làm gì vậy?”

“Đi mua cho anh.”

Sanh Tiêu nhìn không được cảm thấy buồn cười: “Không đi.”

“Mạch Sanh Tiêu, em chính là cố ý.”

Dì Hà không rõ sự tình, từ phòng bếp đi ra: “Phải nói bây giờ người ta thiết kế thật nhiều, nhìn quần áo giống nhau như đúc mặc ở trên người khi ra ngoài sẽ rất đẹp. Sanh Tiêu, có phải đây là một nhà ba người, ba bộ không? Vậy nếu sinh đôi thì làm sao nhỉ?”

Mạch Sanh Tiêu mặt lộ nụ cười: “Dì Hà, cái này là quần áo cho ba mẹ và con.”

“Ồ, cái này đang thịnh hành đúng không?”

Duật Tôn cầm lấy chén trong tay Sanh Tiêu, đưa cho dì Hà.

Bôn Bôn cầm lấy đồ chơi đang nhét vào miệng, xem ra Bôn Bôn cái gì cũng muốn ăn.

Mạch Sanh Tiêu muốn đi lên lầu làm việc, đúng lúc đứng người lên, Duật Tôn lại vươn tay nhắc vạt áo của cô lên. Sanh Tiêu đứng lên một nửa, phát hiện da thịt mềm mịn ở phần eo đều bị lộ ra ngoài, Sanh Tiêu gấp rút ngồi xuống trở lại, đánh vào tay của người đàn ông: “Anh muốn làm gì?”

“Dem nó cởi ra.”

“Anh điên rồi hả?”

Tay phải Duật Tôn nhốt chặt eo nhỏ của cô, hai cánh tay cầm vạt áo của cô kéo lên trên, Mạch Sanh Tiêu vội vàng đề lại nhưng vẫn tránh không khỏi lúng túng, một vòng lớn cảnh tượng bị lộ ra bên ngoài.

“Đừng. Đừng.” Mạch Sanh Tiêu thở hồng hộc, tránh không được tay của hắn, việc này cùng với giở trò lưu manh có gì khác nhau đâu? Sanh Tiêu từ trước đến nay khi ở Ngự Cảnh Viên, vì liên tục không để ý đến Duật Tôn nên thiếu chút nữa đã quên mất bản tính của người đàn ông này, hắn vốn là người cái gì cũng có thể làm ra được.

Sanh Tiêu thở gấp không thôi, nghe hình như là đang kịch liệt vận động.

Hơn nữa bản tính của cô là sợ nhột, Mạch Sanh Tiêu cuộn nửa người trên ghế, một chân ngăn cản giữa hai chân Duật Tôn, nghe hắn đe dọa: “Được lắm, được lắm.”

Sanh Tiêu hơi thở dần ổn định rồi mới lên tiếng: “Tôi thực cảm thấy anh sẽ không mặc nên tôi để ở trong tủ quần áo, không phải là bộ áo này sao.”

Duật Tôn nghe vậy, lúc này mới buông tay ra.

. . .

Mạch Sanh Tiêu vừa rồi phải lặn qua lặn lại, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đã đỏ hồng, cô ôm lấy Bôn Bôn chạy ra ngoài hoa viên. Cô không ngờ rằng, Duật Tôn lại thật sự đi thay bộ đồ đó.

Sanh Tiêu cùng với Bôn Bôn ngồi ở trong hoa viên, nói thật, đây là lần đầu tiên cô thấy Duật Tôn mặc áo thun kiểu này.

Người đàn ông ngồi xuống bên cạnh cô, Mạch Sanh Tiêu ý thức được hai người mặc áo đôi, cô nhướng mi lên, trong mắt lộ ra vẻ khờ lanh: “Tôi nhớ anh mặc quần áo có một thói quen phải không? Cái áo này sau khi mua về tôi còn chưa có giặt qua.”

“Em mua ở đâu?”

“Đường dành riêng cho người đi bộ.”

Duật Tôn vặn nâng chân mày hòa hoãn chút ít: “Chỉ cần không phải là hàng vỉa hè thì cũng đỡ.”

“Tôi thật không có thói quen được như anh.” Hai tay Mạch Sanh Tiêu chống đỡ sau lưng, hắn dù vẫn cao cao tại thượng, bộ dạng kẻ thắng làm vua vẫn còn rõ mồn một nhưng hắn đang từng bước một chuyển biến, đều làm cô thất kinh.

Duật Tôn đưa tay ôm Bôn Bôn vào trong ngực: “Anh thay đổi thói quen của mình, tất nhiên là có nguyên do.”

Mạch Sanh Tiêu không có theo lời của hắn mà hỏi tiếp.

Duật Tôn chỉ cần có thời gian rảnh là sẽ ở nhà cùng với Bôn Bôn, điều này khiến Sanh Tiêu phá lệ mà cảm thấy được trấn an. Ít nhất thì hắn phong lưu chỉ làm tổn thương cô, không làm tổn thương đến Bôn Bôn.

Thứ hai, Mạch Sanh Tiêu chọn lấy một cái áo sơ mi lụa màu trắng, phối với một chiếc váy màu đen công sở. Cô theo địa chỉ mà Vương tỷ đã nhắn tin vào điện thoại di động, cầm theo hợp đồng lái xe đến nơi.

Đây là khu giàu có nổi tiếng của thành phố Bạch Sa, một nơi sống yên ổn so với vàng còn đắt hơn.

Không ít biệt thự lộ ra trước mắt, Mạch Sanh Tiêu dựa theo địa chỉ mà đi đến trước một căn biệt thự. Cô phát hiện cửa chính không khóa, Sanh Tiêu nhấn chuông cửa như một hồi lâu, bên trong cũng không có động tĩnh gì.

“Xin hỏi, có ai không?”

Mạch Sanh Tiêu gọi cửa mấy lần, cô đứng đợi trước cửa, hay là bước vào trong xem sao.

Bên trong cổng chính là một con đường rộng rãi, hoa viên yên tĩnh không một tiếng động. Mạch Sanh Tiêu chỉ nghe tiếng bước chân của mình giao thoa về phía trước, băng qua một vườn hoa toàn những loài hoa

quý trứ danh, tầm mắt cô được rộng mở sáng trong, hồ bơi lộ thiên được gạch men phân cách thành một màu xanh thẳm.

Sanh Tiêu nhìn thấy một chiếc xe lăn.

Ngồi trên xe lăn là một người phụ nữ, cô thở ra, giọng điệu lễ phép: “Xin chào.”

Mạch Sanh Tiêu đứng cách chiếc xe lăn khoảng hơn ba bước chân.

Nhưng đợi mãi không có bất kỳ câu đáp lại nào.

Sanh Tiêu do dự một hồi cuối cùng đã tiến lên.

Cô đi đến bên cạnh người phụ nữ, cúi người xuống, mặt mỉm cười: “Xin hỏi. . . .”

Mạch Sanh Tiêu bắt gặp người phụ nữ có ánh mắt ngây ngẩn, lời nói trong miệng ngừng lại một chút.

“Xin chào, tôi đã đến đúng hẹn, tôi tên là Mạch Sanh Tiêu.” Cô thử dò xét mà lên tiếng lần nữa.

Sanh Tiêu đứng thẳng, tầm mắt nhìn về phía trước.

Cô cũng không ý thức được sau lưng có người đang bước đến gần, đầu vai của Mạch Sanh Tiêu bỗng nhiên cảm giác bị đè xuống, cô nghiêng người tránh sang chỗ khác liền chứng kiến một gương mặt tuần tú phóng đại hầu như đang ghé sát vào trước mặt mình. Sanh Tiêu hít vào một hơi lạnh, vô thức muốn lui về phía sau.

Giày cao gót bị vấp phải gạch của hồ bơi.

Mạch Sanh Tiêu sắp bị ngã về phía sau thì người đàn ông đưa tay giữ lấy bàn tay của cô.

Tay của cô, thật ấm.

Mà tay của hắn, lạnh băng.

Đầu ngón tay của người đàn ông lướt qua bàn tay của Mạch Sanh Tiêu, mang theo vô tình rung động nào đó. Sanh Tiêu không muốn quá mức chặt vật, cô nắm tay lại, lúc này mới biết mình sắp ngã xuống hồ bơi.

Người đàn ông có một đôi mắt màu nâu, Dạ Thần mang kính sát tròng, chính là không muốn đôi mắt thật quá mức phô trương.

Ngũ quan của hắn âm nhu tuần mỹ, che đi được sắc sảo vẫn không thể che đi khí chất lạnh lẽo trên người.

144. Chương 144: Vì Anh Lo Lắng Cho Em

Mạch Sanh Tiêu ngơ ngác chưa kịp phản ứng thì thân thể đã bị hắn kéo trở về.

Bởi vì lực kéo theo quán tính nên Sanh Tiêu đã ngã vào lòng của người đàn ông, cô duỗi hai tay ra, đem hai người đẩy ra xa vài bước.

“Cô không sao đấy chứ?” Người đàn ông nói tiếng phổ thông rất lưu loát, mùi nước hoa trên người thanh thoát mà xa vời, Mạch Sanh Tiêu dường như chưa bao giờ ngửi qua mùi nước hoa như thế.

Sanh Tiêu trấn định lại tinh thần: “Tôi không sao, cảm ơn.”

“Cô chính là Mạch Sanh Tiêu phải không?”

Sanh Tiêu nghe giọng nói của hắn mang vẻ khinh thường, lập tức gật đầu trả lời: “Đúng.”

“Đừng như vậy, không phải là kiến tạo lại biệt thự thôi sao, không cần phải nhét phụ nữ vào để hối lộ ta.”

Mạch Sanh Tiêu nghe vậy, trợ mắt há hốc mồm: “Anh có ý gì?”

“Cô bao nhiêu tuổi?” Bất thành linh, người đàn ông nói ra những lời như vậy.

“Chẳng lẽ năng lực làm việc cùng tuổi tác có liên quan đến nhau sao?” Sanh Tiêu nhăn lại đôi mi thanh tú, giọng nói ẩn chứa tức giận.

Người đàn ông đi đến trước mặt xe lăn, ngồi xổm xuống, động tác dịu dàng giúp người phụ nữ vén lên lọn tóc dài bị rơi xuống cổ. Thần sắc hẩn dịu dàng như thể hẩn và kẻ khiếm nhã khi nãy là hai người khác nhau vậy

“Đây là mẹ của ta.”

Mạch Sanh Tiêu đầu óc phản ứng không mau lẹ nổi, nghĩ thế nào cũng không hiểu được. Vừa rồi còn ở đây đây đưa chuyện năng lực làm việc, tự nhiên bây giờ lại nói đến người nhà.

Người đàn ông thân ảnh thon dài thẳng tắp, Sanh Tiêu nhìn lại, gò má của hẩn so với nhìn chính diện lại càng thấy âm nhu, đôi mắt xéch hẹp dài kéo ra rất sắc, đẹp không sao tả xiết.

“Mẹ ta là người sống thực vật.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Mạch Sanh Tiêu khe mở, khẩu khí tràn trề tiếc nuối: “Thực đáng tiếc.”

Người đàn ông đứng đưa lưng về phía cô, khuôn mặt âm nhu trong nháy mắt tràn đầy lệ khí. Sanh Tiêu nhìn theo bóng lưng của hẩn lại luôn cảm thấy người đàn ông này có gì đó thật kỳ lạ. Hẩn giống như một gốc anh túc đẹp đẽ nhưng lại làm cho người khác gần gũi không được.

Không, phải nói là hẩn chứa đựng kịch độc.

“Mẹ của ta là bị người khác hại thành như vậy, cô xem, bà xinh đẹp hơn nhiều người, bà cũng là người Trung Quốc, chỉ gặp chuyện không may mà bây giờ lại héo tàn như thế. Cô nói xem. Đối với kẻ đã hại bà ấy, ta phải trừng phạt hẩn thế nào đây?” Người đàn ông nhẹ nheo lại đôi mắt màu nâu, màu mắt có thể che được nhưng bên trong toát ra cái lạnh tới thấu xương thì vẫn như cũ khiến người ta phải sợ hãi.

Mạch Sanh Tiêu khe nhấp môi, cô từ trước đến nay không muốn xen vào chuyện của người khác.

Thấy người phía sau không có động tĩnh gì, người đàn ông dường như tự lẩm bẩm gì đó rồi tỉnh táo lại, hẩn đẩy xe lăn, thông thả ung dung lướt qua Mạch Sanh Tiêu.

Sanh Tiêu đứng sững tại chỗ, có chút lúng túng.

Người đàn ông ngồi vào bên dưới chiếc ô che nắng trong vườn, cũng không có ý mời cô đến.

Mạch Sanh Tiêu bình thường không có thói quen mang giày cao gót, ngại mệt mỏi. Nhưng việc hôm nay coi như là xã giao, không nghĩ tới chân sẽ đau dữ dội. Cô đeo lấy túi xách đi tới, người đàn ông ngồi bắt chéo chân, ánh mắt bắn khoắn nhìn lên người cô.

Hẩn tự tin với tướng mạo của mình, một khuôn mặt như vậy mà Mạch Sanh Tiêu từ lúc bước vào cho đến bây giờ cũng không nhìn nhiều hơn một cái.

Người đàn ông lấy thuốc lá ra, đốt lên rồi đặt lên gạt tàn.

Sanh Tiêu đi đến bên cạnh hẩn, tầm mắt dừng lại ở điều thuốc cao cấp đó, không ngờ rằng người này sẽ cùng Duật Tôn có một thói quen giống nhau, lãng phí tiền bạc.

“Tiên sinh.”

Người đàn ông đột nhiên cất giọng: “Ta không thích người khác gọi ta là tiên sinh.”

Mạch Sanh Tiêu nghĩ thầm, người có tiền có phải đều khó hầu hạ như vậy không. Vì về sau cô còn dựa vào mỏ vàng này, còn lúc đi ra thì chỉ muốn khinh bỉ.

“Ta gọi Ân Lưu Khâm.”

Thật may là người đàn ông cho biết họ tên, tránh cho cô đỡ phải lúng túng thêm nữa.

“Vâng, xin chào, tôi là nhân viên của tập đoàn Hào Nhuận.”

“Ta biết.” Người đàn ông phất tay, tay phải khê chống lên mép bàn, thân ảnh cao lớn ngăn cản tầm mắt của Mạch Sanh Tiêu: “Ta vốn tưởng đến ký hợp đồng chính là một người đẹp đã hết thời. Như thế nào cũng không ngờ tới lại xinh đẹp như thế này, như vậy đi, cô dứt khoát đi theo ta, hưởng thụ an nhàn tùy cô chọn, vất vả trông nom công trình làm cái gì?”

Sanh Tiêu càng rút ra thêm được đạo lý, miệng lưỡi của đàn ông có tiền đều như đang đòi nợ, không khác gì Duật Tôn lúc trước.

Cô mở khóa kéo túi xách ra, từ bên trong lấy ra một xấp văn bản, mạch Sanh Tiêu thấy thái độ này của hắn cũng không có đưa hợp đồng ra ngay: “Thật ngại, nhà của tôi có ông xã, còn có con ngoan, tôi mong ngài tự trọng.”

Ân Lưu Khâm tất nhiên biết rõ về cô, chỉ là nghe cô nói rành mạch không e dè như vậy lại khiến trong lòng bỗng nhiên khó chịu: “Cô ngược lại còn nói ta không tự trọng, vậy đã sàm sỡ cô hay hôn cô rồi?”

Mạch Sanh Tiêu nghe vậy, trừng mắt lạnh lùng nhìn hắn. Cô siết chặt văn kiện trong tay, xoay người muốn đi.

“Không nhớ cô đang làm việc sao?” Sau lưng truyền đến tiếng nói không biết xấu hổ của Ân Lưu Khâm.

Sanh Tiêu dừng bước, người đàn ông chắc chắn ngồi lại trên ghế. Xem đi, một chút mỗi có thể câu được cá lớn, phụ nữ ấy mà, đơn giản chính là thua bởi tiền và đàn ông ngay từ đầu.

“Ngài nghĩ rằng tôi liền thiếu mấy vạn tệ tiền hoa hồng kia sao? Ngài không thích người khác gọi mình là tiên sinh đúng không? Được, Ân tiên sinh, tôi ký không được đơn này, ngài hay là cầm số tiền này đi đóng phí đi.” Nói xong, thân ảnh quật cường đi ra ngoài không quay đầu lại.

Quả nhiên là họ Ân, vừa âm lại vừa độc.

Ân Lưu Khâm thần sắc hơi sững sờ, mắt thấy Sanh Tiêu đi ra ngoài cũng không còn kịp ngăn lại.

Mạch Sanh Tiêu mở cửa xe bước vào, phát tiết với hợp đồng trong tay dường như ném về chỗ ngồi phía sau. Sanh Tiêu khởi động xe, ngẫm nghĩ lại thì giọng điệu quá đáng thế nào cô đều đã trải qua. Bất quá bây giờ có Bôn Bôn, cô chính là không chịu nổi giọng điệu kẻ khác có một chút dơ bẩn.

Xe mới đi không được bao xa, chuông điện thoại liền vang lên.

Mạch Sanh Tiêu liếc mắt qua, nhận cuộc gọi: “Alo.”

“Mạch tiểu thư.”

“Anh là ai?” Sanh Tiêu cũng không để ý đến số đang gọi.

“Ta là Ân Lưu Khâm.”

Mạch Sanh Tiêu vừa mới giảm bớt được tức giận giờ lại một hồi sôi trào: “Có chuyện gì sao?”

“Lúc này trở lại ký hợp đồng đi, ta mới chỉ vô tình thuận miệng nói ra như vậy, ai có thể ngờ tới cô đã lập gia đình chứ?”

Ân Lưu Khâm cho dù cùng cô cách nhau khá xa, vẫn có thể từ đầu dây điện thoại bên kia nghe được tiếng nguyền rủa cực kỳ nhỏ: “Ân tiên sinh, thật ngại quá, tôi đây không rảnh nữa, phải về nhà cùng ông xã và con trai rồi.”

Nói xong, liền nghe thấy tiếng pi pô pi pô ngắt điện thoại truyền đến.

Người đàn ông lại ngăn ra, đôi mắt nguy hiểm màu nâu nhẹ khép vào, xem ra người phụ nữ này không phải tham vọng bình thường, khó đối phó.

Mạch Sanh Tiêu bỏ tai nghe xuống, chợt cảm thấy không còn bức bối nữa, nhớ tới những câu vừa rồi đã nói trong điện thoại, khóe miệng của cô không khỏi nâng nhẹ lên một nụ cười.

Chuông điện thoại di động lại một lần nữa vang lên, Sanh Tiêu dứt khoát không nhận.

Ba cuộc sau đó, Mạch Sanh Tiêu nhin không được bức bối trong người, ngẫm nghĩ rồi đón nghe: “Alo?”

“Em đang ở đâu? Gọi điện thoại cho em mà vì cái gì không nhận? Làm sao mà đi rồi! ” Một hồi nổi giận làm màng nhĩ của Sanh Tiêu cũng cảm giác được run rẩy, không phải là Ân Lưu Khâm.

Một tay Mạch Sanh Tiêu cố định lại tai nghe, còn chưa kịp trả lời, đầu bên kia điện thoại Duật Tôn chờ lâu liền quát lên: “Lên tiếng cho anh! ”

Sanh Tiêu giận dữ sợ: “Tôi đi ra ngoài cũng không được sao? Duật Tôn, anh dựa vào cái gì mà quản tôi như vậy, tôi có tự do của tôi! ”

Cô hình như nghe thấy Duật Tôn thở ra, tiện đà, giọng nói cũng nhẹ đi: “Sanh Tiêu, anh chỉ là lo lắng cho em.”

Hắn dứt khoát hướng vào cô mà quát lên, Mạch Sanh Tiêu cũng là hiểu được tính tình của hắn nhưng bây giờ đột nhiên thay đổi ngữ điệu làm Sanh Tiêu có vẻ trở tay không kịp, cô cũng mềm mỏng theo: “Tôi không sao, vừa mới gặp khách hàng xong, đang chuẩn bị về nhà.”

Duật Tôn đáp lại nhẹ giọng, sau đó cũng không nói gì nữa.

Mạch Sanh Tiêu nắm chặt tay lái, có thể nghe được tiếng người đàn ông thở dốc rất nhỏ, hai người không ai nói gì nhưng ai cũng không đem điện thoại tắt đi.

Ân Lưu Khâm một lần nữa gọi điện thoại, lại phát hiện điện thoại của Sanh Tiêu liên tục bận đường dây. Năm ngón tay của hắn mềm mại nhưng căng thẳng, mắt thấy trên mu bàn tay từng đường gân xanh đen nổi lên sinh động, hắn chưa từng thua bởi một người phụ nữ nào!

Thử mấy lần không có kết quả, Ân Lưu Khâm vùng điện thoại di động ra, nện nó xuống bãi cỏ.

“Sanh Tiêu.” Sau một hồi, Mạch Sanh Tiêu mới nghe thấy đầu dây bên kia có động tĩnh.

“Ừ.”

“Hôm nay, anh về muộn một chút.”

Sanh Tiêu mở miệng, cô muốn nói là hắn không cần phải báo cho cô biết nhưng lời nói đã đến miệng lại nuốt trở vào: “Được.”

Duật Tôn không nói gì nữa, tắt điện thoại đi.

Tại hội sở.

Duật Tôn đeo bao tay quyền anh màu đen, ánh mắt của hắn âm tú không kiềm chế được, mặc quần quyền anh cùng màu đứng ở trên võ đài. Vài tên tiểu tử tiếp cận không được, bị hắn giơ chân một cái đá bay, kẻ nào may mắn giữ được khung võ đài thì mới đứng vững, kẻ nào bất hạnh liền bay ra ngoài.

Lúc Nam Dạ Tước chạy đến hiện trường, chỉ thấy một đám người ngã nhào: “Dù thế nào, buổi tối xáo xào lẫn qua lẫn lại nguyên một đám, bây giờ có phải đã mềm như chân tôm rồi không?”

Hắn tiếp nhận đồ của thuộc hạ đưa tới, bắt lấy dây thừng nhẹ nhàng nhảy lên võ đài.

Môi mỏng Duật Tôn nhếch lên ý cười: “Cũng chỉ có cậu mới là đối thủ của tôi.”

Quản lý hội sở gấp rút ra hiệu: “Còn không mau rút đi, ở lại đây để còn muốn bị đánh à?”

Lời này vừa nói ra, cả đám người lúc trước nằm sấp nằm ngửa không động đậy được, cổ nén đau mà lật đật bò dậy chạy trốn.

Sau mấy trăm hiệp, hai người đàn

ông mỗi người một bên, đến dựa vào cây cột ngã xuống.

Duật Tôn cắn bao tay quyền anh ra, hắn cởi bỏ băng quấn trên tay, da thịt tinh trắng nhìn một cái không sót lại gì, mồ hôi trước ngực hắn uồn uồn rơi xuống.

Khuyên tai kim cương bên tai trái của Nam Dạ Tước theo gương mặt tuần tú âm mị hướng vào Duật Tôn: “Cậu có phải bị cấm dục quá lâu không có chỗ phát tiết không? Tớ nói cho cậu một cách hiệu quả nhất. Lập tức về nhà, đem bà xã của cậu bóc sạch sẽ ném lên giường. Đừng có vợ lấy mà dày vò bọn đệ tử tớ thật vất vả mới bồi dưỡng ra được cây non.”

“Đi chết đi!” Duật Tôn hai mắt khép hờ, ngũ quan đẹp đẽ theo động tác thở dốc của hắn mà rõ ràng: “Cái đám mèo ba chân kia là do cậu đào tạo ra?”

“Cần phải có thời gian chứ, đâu được với cậu thì dục tốc bất đạt.”

Duật Tôn từ trong túi quần lấy ra một gói thuốc lá, rút ra một điếu đưa cho Nam Dạ Tước.

“Cậu có tâm sự?”

“Tớ nghĩ, kẻ thù không đội trời chung trước đây có thể sắp tìm tới tận cửa.” Duật Tôn nhen nhóm khói tỏa ở ngón giữa, mùi vị thuốc lá trong nháy mắt lượn lơ tùy ý theo khói trắng.

Đôi mắt lười biếng của Nam Dạ Tước đột nhiên nhẹ khép lại, hần gáy nhẹ tàn thuốc: “Nguy hiểm không?”

Duật Tôn không nói gì, Nam Dạ Tước cùng hắn giao tình thâm hậu, tất nhiên cũng biết Duật Tôn trầm mặc là biểu hiện cho điều gì: “Không có việc gì, tớ liền không tin chúng ta không dẹp yên được chuyện bất bình.”

“Nếu như chỉ có mình tớ, tớ lại không sợ.”

Người như bọn họ, sợ nhất chính là liên lụy đến người nhà.

“Cậu sắp tới không cần phải rời khỏi thành phố Bạch Sa, nơi này chúng ta độc chiếm, kẻ khác khó tránh khỏi không quen thuộc đường đi nước bước, cho dù trà trộn được cũng cần có thời gian giao thiệp.”

Ai mà không biết, chỉ một thế lực ngầm của thành phố Bạch Sa cũng đủ khống chế một nửa đại lục.

Duật Tôn dập tắt điếu thuốc trong tay, ánh mắt mê ly, hiện ra một tia dự trù.

Trở về Ngự Cảnh Viên đã là chập tối.

Trời chiều nghiêng chiếu, bên trong vườn mỗi cảnh mỗi cây đều được chiếu sáng lấp lánh nhiều vẻ, Mạch Sanh Tiêu giữ lấy cánh tay nhỏ của Bôn Bôn, hình như muốn dạy con cách đi: “Bôn Bôn ngoan, nào, nhắc chân lên. . . .”

Bôn Bôn cong lên cái mông không chịu đi, mặc cho Sanh Tiêu có nói thế nào, chính là không để ý.

Mạch Sanh Tiêu cũng chỉ là muốn dạy cho Bôn Bôn có thể đứng được, chỉ sợ con đến lúc đó không chịu dùng sức, Sanh Tiêu mệt mỏi thở ra, hai đầu gối bắt đầu trĩu xuống mặt đất.

Sức nặng trong tay bỗng chốc nhẹ hẫng, Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, khuôn mặt dường như đã áp vào bụng của Duật Tôn.

Cả khuôn mặt của cô như bị hơi nóng, cuống quýt đứng dậy.

Sắc mặt người đàn ông như thường, hình như cũng không phát hiện ra sự lúng túng của Sanh Tiêu, trong tay Bôn Bôn không có đồ chơi, đành phải chơi với ngón tay của mình.

Bôn Bôn đã được 9 tháng.

Nhưng vẫn đơn giản là một tiếng cũng không kêu lên.

Mạch Sanh Tiêu tự an ủi mình, không có việc gì cả, rất nhiều đứa trẻ mở miệng đều tương đối muộn.

Duật Tôn một tay ôm lấy con, tay kia khoác vai Sanh Tiêu, mang theo hai mẹ con hướng đi vào trong nhà.

Vừa rồi khi hắn đứng ở đằng xa, thật lòng vĩnh viễn muốn có được một khắc yên bình kia. Nhưng thời gian trôi đi thâm thoát, bất kỳ thứ gì cũng không thể giữ chân lại được.

Trở vào phòng khách, Trần tỷ tiếp nhận con trai từ trong tay Duật Tôn.

Mạch Sanh Tiêu muốn lên lầu, lại bị Duật Tôn giữ lại, ngồi vào ghế sofa trước mặt: “Sanh Tiêu, em bây giờ ở nhà cùng với Bôn Bôn đi, đừng đi ra ngoài nữa.”

“Vì sao?”

“Anh thực không hiểu nổi, trong nhà thiếu tiền xài sao? Anh không cần em kiếm tiền.” Duật Tôn tâm tình bực bội, ánh mắt lạnh yên.

Mạch Sanh Tiêu biết rõ những gì cô làm, hần căn bản không hiểu ra: “Duật Tôn, tôi không muốn phụ thuộc vào anh, tôi cũng muốn có giá trị tồn tại vậy, Bôn Bôn tương lai còn dài, tôi không muốn con nhìn qua một thứ gì cũng không biết là mẹ có làm được hay không. Tôi hy vọng dùng thái độ tích cực của mình mà dạy dỗ con.”

“Đủ rồi! ” Thái độ của Duật Tôn không kiên nhẫn, Mạch Sanh Tiêu nhớ tới lúc ở trên xe, hai người cứ việc trò chuyện như phun châu nhả ngọc, lại tràn đầy chân tình khác thường. Bây giờ cô chợt cảm thấy trong lòng một hồi chưa xốt, khó chịu, thậm chí còn có chút ít ủy khuất.

Mạch Sanh Tiêu vụt đứng lên rời đi.

Nhưng không ngờ, hành động này bị Duật Tôn bắt được, tay kia của hắn thuận thế ôm lấy vòng eo của Sanh Tiêu, đem cô giam vào trong ngực.

“Buông ra.”

Duật Tôn gối cằm lên vai cô: “Đừng ầm ĩ, ta thỏa hiệp, được không?”

Sanh Tiêu quay mặt lại, đã nhìn thấy Duật Tôn khẽ nhắm mắt lại, sắc mặt mệt mỏi lạ thường, hắn cũng có khi thỏa hiệp sao?

“Bất quá em phải đồng ý với anh, ở bên ngoài phải coi chừng, tâm bên trong phải phòng bị người khác, hiểu không?”

Mặc dù Mạch Sanh Tiêu tính tình bướng bỉnh những vẫn biết rõ sự tình, gần đây đều là như vậy, chỉ cần Duật Tôn tính tình sống yên bình lặng thì cô cũng liền không nổi nóng làm gì.

“Tôi biết.”

Người đàn ông nghe vậy, môi mỏng cong lên ý cười, khẽ hôn lên vành tai của cô.

“Tôi phải lên lầu xem Bôn Bôn một chút.”

Thấy cô lại muốn trốn tránh, Duật Tôn không có ý buông tay ra: “Để cho anh ôm một chút.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy điện thoại của Ân Lưu Khâm cũng không nhận, nhưng riêng việc này là do Vương tỷ giới thiệu, Ân Lưu Khâm tạo áp lực với Hào Nhuận nên Sanh Tiêu đành phải nhẫn nhịn lời nói, cùng hắn hẹn gặp mặt tại quán cà phê.

Mạch Sanh Tiêu không có thói quen đến trễ, cô đi vào quán cà phê rất đúng giờ đã thấy người đàn ông chọn lấy vị trí gần cửa sổ đang đợi cô.

Sanh Tiêu ăn mặc vô cùng ý tứ, quần jean và giày vải.

Ngón trỏ của Ân Lưu Khâm tại má khẽ vuốt, ánh mắt bất thiện, tầm mắt nhìn chằm chằm từ khi cô đi vào cửa lớn cho đến khi đứng trước mặt cũng không có ý tứ muốn dời đi.

“Mời ngồi.”

Mạch Sanh Tiêu kéo ghế ra ngồi xuống.

Alice cũng không cam chịu suốt ngày buồn bực ở nhà, cô lái xe ra ngoài, lúc nhìn qua cửa xe thì chú ý tới xe của Mạch Sanh Tiêu, liền dừng lại bên cạnh.

Cô cầm lấy túi xách bước vào quán cà phê, quả nhiên trong đại sảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng đã trông thấy Sanh Tiêu.

Alice chăm chú nhìn kỹ, ngồi đối diện với Mạch Sanh Tiêu dường như là một người đàn ông, bởi vì hắn đưa lưng về phía cô nên không nhìn thấy khuôn mặt. Alice bước qua, cô cũng muốn xem một chút, Mạch Sanh Tiêu vụng trộm gặp đàn ông làm gì.

“Ân tiên sinh. . . .”

“Cô có thể gọi ta là Lưu Khâm.”

“Vậy tôi gọi anh là Ân thiếu đi.” Xem bộ dáng như thế chắc cũng là một vị công tử.

Ân Lưu Khâm gương mặt cứng đờ, hiển nhiên Mạch Sanh Tiêu cũng không cảm kích.

“Ta bảo đảm, lần này chỉ nói chuyện hợp tác, cô cũng không muốn ảnh hưởng đến dư luận về Hào Nhuận.”

Mạch Sanh Tiêu mở túi xách ra, từ bên trong lấy ra hợp đồng, đặt ở trên mặt bàn rồi đẩy tới trước mặt Ân Lưu Khâm.

“Cái gì vậy?”

“Đây là hợp đồng.”

“Ta không mang bút.”

“Tôi có.” Mạch Sanh Tiêu lấy ra cây viết, còn giúp hắn tháo nắp viết ra: “Ân thiếu, mời.”

Xem ra người phụ nữ này thật đúng là đặc tội không được, Ân Lưu Khâm đưa tay nhận lấy, cũng không có ý tứ muốn ký tên: “Cô đều là phụ nữ đàn hoàng, có chuyện gì mà chưa từng trải qua, cô có thể xem những lời ta nói lần trước là đùa giỡn.”

Bất quá chỉ nhìn một cách đơn thuần khuôn mặt cùng vóc người của cô thì thực nhìn không ra Mạch Sanh Tiêu đã kết hôn.

Ân Lưu Khâm trong mắt giấu đi tia bất hảo, khóe miệng nhẹ nhấc lên độ cong bất thường. Mái tóc của Sanh Tiêu đã ngang vai, hắn thích nhất để phụ nữ ở dưới thân thể, ngắm nhìn mái tóc dài làm lộ ra da thịt trắng nõn như tuyết. Khóe mắt của hắn nhẹ khép hờ, tóc của Mạch Sanh Tiêu tựa hồ hơi ngắn.

Không biết là có ảnh hưởng đến khoái cảm thấu xương đến mắt hờn đỏ hay không.

Mạch Sanh Tiêu không phát hiện ánh mắt khác thường của người đàn ông, dù sao ai mà có thể ngờ tới, một mặt đứng đứng dần dần nói chuyện làm ăn, mặt khác vẫn đang suy nghĩ chuyện xấu xa đen tối.

“Ân thiếu, điều khoản hợp đồng tôi tin anh cũng đã xem qua, nếu như không có vấn đề gì thì xin mời ký tên.”

“Với biệt thự này, ta là muốn kiến tạo ẹ, ngày cha ta chết, mẹ ta đã là người thực vật, cho nên ta mới muốn đưa bà về nước, vì bà thiết kế một căn nhà quen thuộc, nếu như vậy. có lẽ bà sẽ có khả năng tỉnh lại.” Ánh mắt Ân Lưu Khâm nhìn xuống, giọng điệu cùng thần sắc đều lộ ra vẻ vô cùng cô đơn, Mạch Sanh Tiêu nghe vậy, những khó chịu trước kia cũng không còn.

Bỏ qua vẻ bất cần đời của hắn, có lẽ, đối với mẹ của mình hắn là có tình cảm thật sự.

“Ta muốn cho cô đến thiết kế, kể cả việc trùng tu về sau, ta và mẹ trước hết sẽ ở tại biệt thự bên cạnh, nói như vậy, ta mỗi ngày đều có thể đưa bà sang, làm cho bà tận mắt nhìn thấy ta đang giúp bà kiến tạo nhà.”

“Sanh Tiêu.” Lúc này, một giọng nữ chen vào.

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu nhìn lên, cô vốn không muốn cùng Ân Lưu Khâm gặp gỡ đơn độc, bây giờ trông thấy người quen, trong mắt lập tức ánh lên vui vẻ: “Alice!”

Alice chân mang giày cao gót, mấy ngày này là cô được sống thanh nhàn nhất, nếu như không bị Tử Thần khổng lồ chế thì cô thật sự cho rằng mình đã thoát khỏi cái căn cứ đầy ác mộng kia.

“Sanh Tiêu, làm sao mà cô ở đây vậy?”

Alice chú ý tới người đàn ông đặt tay ở mép bàn, cô bước nhanh về phía trước, đứng ở bên cạnh Mạch Sanh Tiêu: “Tôi.”

Alice quá hãi hùng, mặt mày trong nháy mắt hóa tro tàn.

Ân Lưu Khâm động tác ưu nhã cầm lên tách cà phê, hẩn nhấp nhẹ một miếng, nâng lên tầm mắt không để lại dấu vết liếc về phía Alice: “Xin chào.”

Alice quả quyết không ngờ tới Dạ Thần lại xuất hiện ở thành phố Bạch Sa. Bất quá, người đàn ông này từ trước đến nay làm việc quỷ bí, nơi càng nguy hiểm thì lại chính là nơi an toàn, hẩn bây giờ xuất hiện, tất nhiên là đã chuẩn bị kỹ càng.

Sau lưng Alice cảm thấy lạnh thấu xương, hẩn rõ ràng xuất hiện, công khai tiếp xúc Mạch Sanh Tiêu?

145. Chương 145: Muốn Cô!

“Alice, ngồi đi! ” Mạch Sanh Tiêu bất chấp ngây ngốc của cô ấy, vội vàng dắt lấy cánh tay của cô ta.

Alice bị gượng ép kéo vào trong chỗ ngồi, hai chân mới vừa đặt xuống, toàn thân còn chưa kịp thả lỏng đã cảm giác được dưới đáy bàn, chân phải bị một lực đạo chạm vào.

Cô bị hù dọa thất kinh muốn rút về.

“Đây là bạn của cô sao? Tướng mạo xinh đẹp nhưng sắc mặt không tốt.” Ân Lưu Khâm bất thành linh nói ra một câu khiến Alice không dám lộn xộn.

Sanh Tiêu nhíu mày, người đàn ông này cũng thật nhiều chuyện.

Mạch Sanh Tiêu gọi cho Alice một ly cà phê Blue Mountain, Alice dù sao cũng được huấn luyện nghiêm túc, trừ lúc ban đầu bối rối ngoài ý muốn thì bây giờ sắc mặt đã bình thường.

“Ân thiếu, còn hợp đồng.”

Ánh mắt Alice nhìn xuống bản hợp đồng trên bàn: “Sanh Tiêu, cô. Cô hãy suy nghĩ kỹ càng.”

Ân Lưu Khâm trong mắt âm ngọt đã không còn, hẩn bật cười, lườm Alice ở đối diện một cái nhưng lời nói lại hướng về Mạch Sanh Tiêu: “Được, có muốn tặng cô một cái kính lúp để xem xét cẩn thận hay không?”

Alice đã bên cạnh Dạ Thần vài năm, phàm là hẩn dùng đến giọng điệu này thì đều là khúc dạo đầu của bạo ngược.

Cô cắn chặt răng, không dám nhiều lời.

Alice như ngồi trên bàn chông, cà phê đưa tới bên cạnh, cô không chút nghĩ ngợi mà đưa đến bên miệng. Đôi môi đỏ tươi lập tức bị phồng tê dại: “Sanh Tiêu, tôi đi toilet một lát.”

“Được.”

Mạch Sanh Tiêu không nghi ngờ gì, Ân Lưu Khâm loay hoay lật giở hợp đồng: “Ta có lẽ không cần xem hết, điều khoản viết hết sức rõ ràng, tin tưởng cô cũng sẽ không lừa gạt ta. Nếu không hợp đồng ở đây cuối cùng thêm vào một cái, đến lúc đó trong phòng thiết kế lại đưa vào một khối.”

“Trong phòng thiết kế tôi không am hiểu.” Sanh Tiêu ngắt lời.

Ân Lưu Khâm không ngờ được người phụ nữ này lại khó trị như thế, lập tức có chút mất đi kiên nhẫn, hai tay hẩn chống người lên: “Ta đi toilet một lát.”

. . .

Alice như có điều suy nghĩ, hong khô nước đọng rồi đi ra khỏi toilet.

Cô cúi thấp đầu, bất thành linh sau gáy bị tóm mạnh, cô nhanh chóng phản ứng, khuỷu tay trái công kích về phía sau lại bị đối phương dễ dàng chế phục, đem hai tay của cô bắt chéo ở sau lưng. Alice bước chân lảo đảo, người đàn ông tinh xảo tránh đi camera, mang cô tránh vào trong một gian phòng gần toilet.

Ân Lưu Khâm trong nháy mắt đá vào cửa, hấn nắm lấy cổ áo của Alice, đè cô xuống bàn.

Alice nhịn xuống thống khổ, bụng bị hấn dùng hết sức ấn vào góc bàn, cô đau chỉ còn đủ sức để thở.

“Alice.” Giọng nói của Ân Lưu Khâm dịu dàng, giống như trải qua tiếng đàn: “Thuốc của cô dùng hết rồi chưa?”

“Dạ Thần, sao ngài lại đến thành phố Bạch Sa?”

“A, ta nhớ cô hết sức.” Người đàn ông nói xong, duỗi ra ngón tay thon dài vỗ nhẹ lên mặt Alice: “Nhìn một chút, bây giờ mới bao lâu không gặp mà sắc mặt kém như vậy, nghĩ tới ta nhiều lắm sao?”

Hắn nói không sai, Alice mỗi ngày đều nghĩ đến hắn tại sao không chết đi!

“Vâng.” Alice đau đến nổi lực phủ ngũ tạng đều quặn thắt một chỗ.

Ân Lưu Khâm khom lưng xuống, môi mỏng tiến đến bên tai cô: “Còn muốn Tử Thần không?”

“Tôi muốn thuốc giải.”

Ân Lưu Khâm nâng thất lưng của cô lên, Alice một lần nữa bị đâm vào góc bàn.

“Aaa. . .”

“Nhỏ một chút, người khác sẽ cho rằng bên trong đang làm cường bạo.”

Mồ hôi từng giọt từng giọt trên cái trán trơn bóng của Alice rơi xuống, hai tay Ân Lưu Khâm đè lại bả vai của cô: “Còn muốn thuốc giải? Ta thấy cô còn chưa có hưởng qua cảm giác Tử Thần, đến lúc người không ra người để xem Duật Tôn còn thêm nhìn cô một cái không? Alice, cô từ trước đến nay thích xinh đẹp, người tiếm vào Tử Thần cuối cùng sẽ chết như thế nào ta sợ cô đều đã quên. Đầu tiên chính là mái tóc dài này của cô sẽ rụng không còn lại một sợi nào, đừng thấy đáng người này lung linh hấp dẫn, đến lúc đó sẽ gây ốm như một bà lão, còn khuôn mặt của cô nữa.”

“Đừng nói, đừng nói nữa.” Alice mắt lộ ra hoảng sợ, bả vai đang run rẩy.

“Ta cảnh cáo cô, nếu dám phá hư kế hoạch của ta, ta sẽ cho cô sống không bằng chết. Cô nếu biết nghe lời, sau khi chuyện này thành công ta sẽ đem thuốc giải cho cô. Dù sao ta cũng không muốn mất đi một trợ thủ đắc lực thế này. Alice, đừng tưởng rằng núp ở sau lưng Duật Tôn là hắn có thể làm bùa hộ mệnh cho cô, vô dụng, sát thủ của căn cứ che kín cả Đông Nam Á. Cô không biết cũng không thể lấy hàng ngàn mà tính, cô có tin không, mỗi một nơi cô đến đều không có dưới mười tay súng bắn tỉa nhắm vào đầu của cô mà hành động?” Mỗi câu mỗi chữ hắn phun ra, thông thả ung dung mà xé rách tâm lý phòng vệ của Alice.

“Ngài. Ngài có mang theo thuốc không?”

Ân Lưu Khâm buông cánh tay không chế cô ra: “Ta đoán ra liều lượng của cô, nếu muốn, chính mình đến lấy.”

“Nhưng ngài không sợ bại lộ sao?”

“À.” Ân Lưu Khâm lại một phát nắm được tóc Alice, cùng cô chính diện đối mặt, Alice đau khiến chân mày đều nhíu lại: “Nói như vậy mới ngoan ngoãn, cô yên tâm, đến lúc đó ta sẽ liên lạc với cô.”

“Dạ Thần, ngài. ngài có thể không làm tổn thương Sanh Tiêu được không?”

Ân Lưu Khâm ánh mắt rời rạc nhìn đi nơi khác, giống như đang suy nghĩ.

“Ngài đừng làm tổn thương cô ấy được không? Nếu không, Tôn cũng sẽ không bỏ qua cho tôi.”

Ân Lưu Khâm buông tay ra: “Ta không làm thương tổn đến cô ấy, ta chỉ muốn chơi đùa cô ta.”

Alice trên mặt mất hồn nhưng cổ họng như bị ngưng kết một tầng băng mỏng âm hàn: “Cô ấy không giống những phụ nữ khác.”

“Alice, cô muốn ta đổi xử hung ác với cô à?” Ân Lưu Khâm giơ tay lên, đầu ngón tay thon dài giúp cô sửa sang lại mái tóc bị rối loạn vừa rồi: “Cô tự mình cũng khó bảo vệ, lúc người ta ân ái triền miên cô chỉ có ngồi bên cạnh mà xem, cô ngốc rồi phải không?”

Alice nghe vậy, rũ mi mắt xuống, im bật không nói lời nào.

Ân Lưu Khâm cầm lấy khăn giấy trên bàn, đem mười đầu ngón tay từng ngón lau sạch sẽ. Hắn kéo cửa đi ra, Alice đề lại bụng, bước chân tập tễnh đi theo phía sau hắn, cô dựa vào vách tường phía ngoài, đứng lúc một nhân viên phục vụ bước qua: “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Alice sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, cô nhịn đau trở lại toilet, trang điểm lại rồi mới đi vào đại sảnh.

...

Ân Lưu Khâm ký hết hợp đồng, lấy ra con dấu của mình đóng lên.

Hắn đem bút và hợp đồng liên quan đưa lại cho Sanh Tiêu, chia làm hai phần.

“Cô không sao đấy chứ? Đi lâu như vậy.” Mạch Sanh Tiêu thấy Alice sắc mặt không tốt: “Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Không cần cô quan tâm!” Alice khẩu khí bất thiện, muốn xoay người rời đi, ánh mắt chạm đến cặp mắt lạnh lẽo của người đàn ông, cô ngừng bước lại, không nói tiếng nào lại ngồi yên chỗ cũ.

Mạch Sanh Tiêu cũng không phải là lần đầu tiên thấy Alice tâm tình bất định, cô thu hồi hợp đồng: “Chúng ta đi thôi.”

Sanh Tiêu dẫn đầu đứng dậy, tiện đà lại nghĩ tới điều gì, từ trong bóp da lấy ra hai trăm đồng đặt lên bàn.

Ân Lưu Khâm thần sắc sa sầm, sắc mặt tựa hồ không nhìn được: “Cô vậy là có ý gì?”

“Đi ra đàm luận, Ân thiếu là khách hàng, nào dám khiến anh phải để ý chuyện tiền nong.”

Mạch Sanh Tiêu lôi kéo Alice đi ra ngoài.

Chuyện như vậy, Ân Lưu Khâm cũng là lần đầu tiên tiên gặp phải, hắn dường như đã cảm thấy nhục nhã vô cùng, ngẩng đầu nhìn lại, thân ảnh Mạch Sanh Tiêu đã sớm biến mất ở cửa quán cà phê.

Hai tiểu cô nương ngồi bên cạnh đang che miệng cười, Ân Lưu Khâm chợt cảm thấy hai tờ một trăm đồng chói mắt cực kỳ, hắn tự tay vò lại thành một nắm, nhét vào trong nửa ly cà phê mà Mạch Sanh Tiêu còn chưa uống xong.

...

“Alice, cô đi đâu?”

“Đừng quản tôi.” Alice cũng không quay đầu lại, mở cửa xe ra, một chiếc xe Lamborghini màu trắng tuyết trần mà đi.

Alice tính tình lúc tốt lúc xấu, có khi lại rất cực đoan, có khi lại yếu ớt như đứa bé. Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, bước thẳng về chỗ đậu xe.

Ở Ngự Cảnh Viên.

Duật Tôn dựa vào lan can mà đứng, vị trí phía đông tựa vào tường là một giàn hoa, Mạch Sanh Tiêu thời gian nhàn hạ thích loay hoay cùng đàn văn trúc, giữa ngón tay hắn là điều thuốc lá đã cháy được một nửa. Khuỷu tay Duật Tôn chống vào lan can, gió mát thổi vào một bên tay áo của người đàn ông, ánh mắt hắn nhìn lại, trông thấy xe của Sanh Tiêu đang chậm rãi tiến vào.

Cô chưa bao giờ phóng nhanh vượt ẩu, là một công dân tuân thủ tốt luật giao thông của thành phố.

Duật Tôn nghiêng đứng dậy, dụi tắt nửa điều thuốc còn dư lại.

Mạch Sanh Tiêu vừa đi vừa lấy hợp đồng ra xem, cô cứ việc không ưa tên nhà giàu Ân Lưu Khâm này nhưng có thể lấy được bản hợp đồng, Sanh Tiêu vẫn không thể che đi khuôn mặt tràn đầy mừng rỡ.

Khoảng cách lầu trên và lầu dưới không tính là xa, Sanh Tiêu hoàn toàn chần chừ trong đó, cũng không phát hiện giờ phút này Duật Tôn đang nhìn chăm chú vào mình.

Mạch Sanh Tiêu khoe miệng cong lên xinh đẹp, hân thích nhìn cô cười, thế giới của Duật Tôn, ánh sáng có chói lòa hơn cũng đều chiếu không tới được. Nhưng hẳn có Sanh Tiêu ở bên cạnh, hẳn bây giờ mới biết, thì ra trái tim ác quỷ sau khi bị đóng băng cũng có thể được cứu rồi.

Sanh Tiêu xếp lại hợp đồng, cô vừa ngẩng đầu, trong tầm mắt bỗng nhiên chạm vào người đàn ông ánh mắt lạnh nhạt, thân ảnh cao lớn.

Mạch Sanh Tiêu liền giật mình, nhưng hôm nay cô thật sự cao hứng. Duật Tôn trông thấy cánh môi cô tùy ý kéo ra nụ cười, lại còn cầm lấy hợp đồng trong tay cùng hân vẫy tay, cô sải bước xuyên qua vườn, đang hướng vào phía trong nhà.

Một cái chớp mắt như vậy, Duật Tôn thực cho là hân nhìn lầm rồi.

Hắn thậm chí còn nghiêng đầu nhìn lại, xác định sau lưng không có người khác, khuôn mặt Duật Tôn lúc này mới giãn ra, trong lòng hẳn có nơi nào đó đang mềm xuống, trái tim cứng rắn dường như biến thành kẹo đường ngọt lịm, như bông vải cùng ấm áp đem nhồi vào lòng hắn.

Khoe môi lương bạc câu dẫn ra, trong mắt đầy ấm áp khiến cho người đàn ông vốn có gương mặt tuấn tú đẹp mắt lại càng thêm tinh xảo.

Đã thật lâu hắn không có nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu nở nụ cười như vậy nên hắn cảm thấy, dù là dùng một nhát đâm đất giá để đổi lấy nét mặt tươi cười của Sanh Tiêu, vậy cũng rất đáng giá.

Duật Tôn bước đi, nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Mạch Sanh Tiêu trở lại tủ đầu giường, cầm lấy cây trâm đem mái tóc tùy ý bới vào sau gáy, lộ ra cổ trắng nõn thon dài, bàn tay nhỏ bé của cô hướng vào gương mặt nhẹ quạt gió: “Tôi mới vừa có được một hợp đồng lớn.”

Khuôn mặt cô lộ vẻ mỉm cười, trong mắt tràn ngập tự tin, Duật Tôn đi đến trước sofa: “Rất tốt.”

Hắn thích Sanh Tiêu như vậy, dù là hao tâm tổn trí, Duật Tôn cũng có thể vui vẻ chịu đựng. Hắn mới đầu lo lắng Mạch Sanh Tiêu sẽ bị bước không qua những tổn thương, thật may là.

Hắn không có nhìn lầm cô, từ lần đầu tiên nhìn thấy đã nhận thức trong lòng là cô không cam chịu, bây giờ tất cả đều vô cùng tinh tế biểu hiện ra bên ngoài.

Mạch Sanh Tiêu đi về hướng sân thượng, cô nghe thấy mùi thuốc lá thanh đạm.

Duật Tôn đứng cách lớp cửa kính trong suốt, ánh mắt khóa chặt thân ảnh thon gầy của Sanh Tiêu.

Như hắn xen lẫn thiện ác mà sống với người nhà, cầu xin gì đó là không thể tham lam được. Trong lúc đó, hẳn có thể làm quan, dù sao cũng là phong vân một cõi, đem vạn người giẫm đạp dưới lòng bàn chân thì thế nào, Giao Long cũng có lúc bị người bắn giết, huống chi hắn cũng là người?

Duật Tôn nhẹ nhắm mắt lại, thần sắc có chút mệt mỏi. Trước đây Mạch Sanh Tiêu nói không sai, loại người như bọn họ sớm muộn cũng sẽ có thiên hội báo ứng. Nhẹ, chính là khi chết sẽ dễ coi chút ít. Nặng thì. Diệt môn!

Hắn lập tức cảm thấy ngực bị chặn lại, thở không ra hơi.

Duật Tôn nhặt lên một miếng thuốc đang lúc đưa tới cánh mũi, hắn xong rồi, hẳn có muộn phiền về chuyện gia đình.

Đây là điều mà người như hắn kiêng kỵ nhất.

Người đàn ông lại ngẩng đầu lên lần nữa, men theo góc độ mà nhìn lại, có thể trông thấy ngón tay Sanh Tiêu đang thật nhanh gõ vào bàn phím máy tính, cô đang cắn cây bút, khi thì chau mày, khi thì rộng mở trong sáng. Duật Tôn đưa điều thuốc trong tay vứt xuống trên bàn.

Cũng được.

Nếu ai dám động đến vợ và con của hắn, hắn nhất định phải đem mỗi bộ phận trên người đối phương chặt ra từng khúc, còn muốn bảo đảm không có ngày trở về.

Mạch Sanh Tiêu xoa xoa con mắt bị cay, cầm lấy ly nước đứng dậy. Bất thành linh nhìn vào tầm mắt của Duật Tôn, cô dừng lại, hắn đến tận cùng là ngồi trong phòng ngủ bao lâu rồi?

Sanh Tiêu nhìn đồng hồ, cô bận rộn một chút mà mất cả một buổi chiều, bây giờ đã đến giờ ăn cơm tối.

Mới nghĩ như vậy, liền nghe tiếng cửa dì Hà truyền đến cửa.

Mạch Sanh Tiêu đứng dậy tắt máy tính đi, buổi tối cô không làm việc, thời gian còn lại muốn dành cho Bôn Bôn.

Thời tiết dạo này đúng là thoải mái.

Màn đêm buông xuống, đứng ở sân thượng Ngự Cảnh Viên có thể trông thấy ngọn đèn Bàn Long ở phía xa xa. Mạch Sanh Tiêu ở phòng ngủ chơi đùa cùng Bôn Bôn. Duật Tôn liền tắm rửa qua, lúc hắn trở lại phòng đã thấy là 9 giờ.

“Gọi Trần tỷ ôm Bôn Bôn qua đi.”

Mạch Sanh Tiêu chơi mệt dứt khoát ngồi trên mặt đất: “Sao lại vậy, Bôn Bôn không phải mỗi đêm đều ngủ bên cạnh chúng ta à?”

Đầu lưỡi Duật Tôn nhẹ liếm khoe miệng, giống như đang tính toán. Hắn ngồi ở mép giường, hướng về phía Mạch Sanh Tiêu nói ra: “Chúng ta nên để cho Bôn Bôn tự lập.”

“Con còn nhỏ mà.”

“Sanh Tiêu.”

Mạch Sanh Tiêu nghe được giọng nói của người đàn ông khàn khàn đầy mê hoặc, cô ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Duật Tôn mắt sáng như đuốc, dục vọng ở trong mắt khiến cô cả kinh, vội cuống quýt tránh đi.

Ý tứ của hắn lại rõ ràng ràng, nếu như ngay cả những thứ ám hiệu này đều không hiểu thì cô chính là ngốc tử.

Mạch Sanh Tiêu lại lựa chọn tai điếc mắt ngơ, cũng không có ý tứ muốn cho Trần tỷ đem Bôn Bôn đi ngủ. Toàn thân cô không được tự nhiên, luôn cảm giác ánh mắt của hắn đang nhìn chăm chăm vào người mình giống như là muốn thiêu cháy. Bôn Bôn kỳ thật lại rất phối hợp với cha, không bao lâu sau liền bắt đầu đòi ngủ.

Dễ dàng con ngủ cũng không phải cố hết sức giống như thường ngày, Mạch Sanh Tiêu ôm lấy Bôn Bôn dễ dàng vào trong giường ngủ, cô mới thở ra một hơi liền nghe thấy tiếng nói phía sau truyền đến: “Em cũng mệt rồi, đi ngủ sớm một chút đi.”

Sanh Tiêu từ tủ quần áo lấy ra đồ ngủ, đi thật chậm vào phòng tắm.

Dòng nước ấm áp xối xuống đỉnh đầu Mạch Sanh Tiêu, ánh mắt của cô mỗi nhử, không mở ra được, đành phải lấy hai tay bưng lấy mặt. Từ trong lòng, cô cũng chỉ biết không thể tiếp nhận Duật Tôn, dù là trong lòng không có Đào Thần, dù là vết thương ở tay đã tiêu tan.

Dù là.

Nhưng chuyện của Mạc Y, lại thật sự như một cái gai nhọn, nó đâm vào trong nội tâm của Sanh Tiêu, loại bỏ không sạch, hơi động nhẹ một chút sẽ đổ máu mà sinh mụn lên. Mạch Sanh Tiêu hoàn toàn làm không

được cùng hân việc thân mật bên nhau, thời gian rửa sạch không được vết thương, chỉ biết càng để lâu thì càng sâu hơn.

Sanh Tiêu so với bình thường đã tốn gấp đôi thời gian mới tắm rửa xong.

Cô mặc áo ngủ xong rồi trở lại phòng ngủ. Người đàn ông gối lên cánh tay, hai mắt nhắm nghiền, làm như đã ngủ say rồi. Hai tay Mạch Sanh Tiêu chần chừ trước ngực bây giờ mới buông ra. Cô thở phào, tắt đèn đi, nằm bẹp xuống một bên giường lớn.

Cả phòng ngủ bị bao phủ trong bóng tối vô tận, đen nhánh một mảnh. Mạch Sanh Tiêu nghe bên cạnh truyền đến tiếng hít thở, cô trở mình, yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Cô ngủ được mơ mơ màng màng thì cảm giác bị một trọng lực đè lên thân thể, toàn thân cốt cách cơ hồ vượt ve đến một chỗ, cô kinh ngạc mở mắt ra: “Anh. . . .”

“Đừng lên tiếng, muốn cho con trai nhìn thấy sao?”

Mạch Sanh Tiêu hoàn toàn không còn buồn ngủ, Duật Tôn chẳng biết từ lúc nào đã cởi bỏ nút áo ngủ của cô. Trong bóng tối nên cô nhìn không rõ thần sắc của Duật Tôn, nhưng Sanh Tiêu từ kinh nghiệm bản thân có thể nhận ra lực trong tay của hắn, hắn xoa lên bộ ngực, dục vọng cứng rắn liền chống đỡ tại bụng của cô.

Sanh Tiêu đưa tay khước từ: “Anh lại muốn đến đây phải không?”

“Vẫn không thể cho anh sao?” Tiếng nói người đàn ông khàn khàn vô cùng, gợi cảm đến mức có thể làm cho phụ nữ tan chảy thành nước.

Mạch Sanh Tiêu cũng không vì thế mà mềm lòng: “Không thể! ”

Cô rõ ràng cảm giác được người ở trên cô động tác cứng đờ, Sanh Tiêu dùng sức đẩy nhưng không đẩy hắn ra được.

“Anh không vào đâu.”

“Anh muốn làm cái gì?”

“Sanh Tiêu.” Đôi môi người đàn ông áp vào vành tai cô: “Em biết đã cảm dục anh bao lâu rồi không? Nếu không phóng thích, em thật muốn anh nhịn chết?”

Bàn tay xấu xa của hắn sờ soạng khắp người cô, hai tay Duật Tôn trở lại thất lực của Sanh Tiêu, dùng sức nâng cô lên, đôi chân của Mạch Sanh Tiêu bị hắn đè nặng khuất không nhúc nhích được: “Anh nói, anh không có vào.”

“Nhưng anh chưa nói là không đụng em”

“”

“Thả tôi ra! ”

Sanh Tiêu phần nộ không thôi, nhưng lo ngại Bôn Bôn đang ở bên cạnh, cô không dám la to lên. Người đàn ông càng thêm không sợ hãi, thuần thực bỏ đi y phục trên người của cô, mà ngay cả nội y cũng không chừa. Mạch Sanh Tiêu vừa thẹn vừa giận, tiếng nói mang theo run rẩy: “Đừng đụng vào tôi.”

Duật Tôn thật sự là đã nhẫn đến cực hạn.

Hắn dứt khoát dùng việc hôn che đi miệng của Mạch Sanh Tiêu, toàn thân hắn giống như mới từ bên trong lò lửa đi ra, Sanh Tiêu bị phóng sợ hãi không thôi, dục vọng cháy rực chống đỡ lấy cô, hắn thật muốn liều lĩnh mạnh mẽ đi vào, hắn nếu muốn, Mạch Sanh Tiêu lúc này khí lực cũng không ngăn cản được hắn.

Duật Tôn cắn đầu lưỡi của cô, hắn thật sự là bị nhịn hỏng, Mạch Sanh Tiêu một chút cũng không nghi ngờ, hắn muốn đem cô thỏa mãn hoan lạc.

Hôn cuồng nhiệt thiếu chút nữa làm cô hít thở không thông. Duật Tôn cầm tay của cô, hướng đến dưới thân.

Mạch Sanh Tiêu kinh sợ ý đồ của hắn, gấp rút nắm chặt tay lại.

“Giúp anh một chút.”

“Chính anh cũng có thể làm.”

“ ”

“Anh mặc kệ chuyện như vậy! ” Giọng đàn ông tràn trề ảo não.

“Tôi cũng mặc kệ! ”

“Vậy anh buông tôi ra! ”

“Thôi, hay là anh tự mình tới.”

Mạch Sanh Tiêu chờ hắn lật hạ thân, lại phát hiện động tác của Duật Tôn càng lúc càng phát hỏa, cô thật sự sợ thân thể này bị hắn làm cho bầm đen cũng không chừng. Sanh Tiêu đẩy hắn ra, liền nghe Duật Tôn phía trên đỉnh đầu cô nói: “Sanh Tiêu, anh biết rõ, em cũng muốn anh.”

Hắn là cao thủ tình trường, tất nhiên hiểu được thế nào là động tình.

“Cút đi! ”

Duật Tôn hôn sâu dứt khoát lần nữa, bắt chước động tác nào đó ở giữa đùi cô. Mạch Sanh Tiêu bị một mối lửa nhen nhóm, lúc này, thiếu chút nữa là bị lửa nóng thiêu đốt hầu như không còn gì, phía sau lưng cô toát ra lớp mồ hôi mịn, ngay cả trên trán cũng đều là mồ hôi.

“Tôi. ”

Lưỡi của cô muốn bị cắn đứt.

Duật Tôn giữ lấy hai vai của cô, đem lật người cô lại, hắn dán chặt vào lưng của Sanh Tiêu, lại đem cô áp vào trong chăn.

Giường lớn kingsize cũng không đủ cho hắn lăn qua lăn lại, Duật Tôn cậy thế, hận không thể đem Mạch Sanh Tiêu nuốt vào bụng, đầu óc cô buồn bực, nhất thời khí huyết theo không kịp, thiếu chút nữa thì ngất đi.

Sanh Tiêu thật vất vả sau khi khuôn mặt nhỏ nhắn từ biệt tấm chăn, lại bị hắn giữ chặt lấy cảm hôn sâu.

Lúc này đây, so với bất kỳ thực tế nào cũng đều muốn, có nhiều lần, Mạch Sanh Tiêu có thể cảm giác được hắn cơ hồ nhịn không được muốn xông vào. Nửa người trên rắn chắc của Duật Tôn đầy mồ hôi, hắn giữ chặt tay của Sanh Tiêu, lại thủy chung không cách nào hiểu rõ cực hạn.

“Sanh Tiêu, cho anh! ”

Không có được câu trả lời, tiếng nói người đàn ông mang theo vẻ không thể chờ đợi được: “Mạch Sanh Tiêu, cho anh, cho anh! ”

Mười ngón tay của Sanh Tiêu cơ hồ bị hắn bóp nát: “Anh nếu như dám. ”

“Á! ”

Duật Tôn cắn khước miệng của cô, không muốn làm cho cô nói nhảm nữa.

Hắn hận không thể xé rách người phụ nữ dưới thân này, ngoại tình phải trả giá quá đắt, chính là không có chừng mực, sớm biết như thế thì hắn cho dù có phải ôm đầu gối cũng sẽ không đi tìm Mạc Y.

Duật Tôn biết rõ Mạch Sanh Tiêu kh

ông bước qua được chuyện này, cho nên, hắn không có cường chế tiến vào.

Động tác của Duật Tôn càng ngày càng gấp, kịch liệt làm cho giường lớn vững chắc cũng phát ra tiếng lách cách rất nhỏ, lẫn lộn khoảng chừng nửa giờ sau, người đàn ông mới nhẹ tay lại, đè ở trên lưng Mạch Sanh Tiêu một hồi lâu dậy không nổi.

Tim hấn đập kịch liệt, thỉnh thoảng xuyên thấu qua tấm lưng gầy yếu của Sanh Tiêu. Cần cổ Duật Tôn đổ mồ hôi rơi trên mặt Sanh Tiêu, cô không nói tiếng nào, cũng không nhúc nhích lấy một chút.

Mạch Sanh Tiêu nói không nên lời, tâm tình phức tạp khó chịu.

Toàn thân hư không, lại đau như một mình phiêu lưu trên mặt biển bằng một chiếc thuyền nhỏ. Cho dù Duật Tôn không thật sự tiến vào nhưng cô không hiểu sao lại chỉ cảm thấy trong lòng mỗi nhừ.

Mạch Sanh Tiêu nghẹn lời, nghẹn ngào không ngừng.

Duật Tôn toàn thân giãn ra, lại nghe thấy dưới thân truyền đến tiếng khóc, hai tay hấn chống thân lên, mở đèn ở đầu giường lên.

Đầu Mạch Sanh Tiêu cơ hồ bị nhét vào trong gối đầu, bộ dáng mềm mại đáng yêu, chính là một bộ dạng khiến hấn phải mềm nhũn.

“Sanh Tiêu.”

Toàn thân cô vô lực, Duật Tôn phải giúp cô xoay người lại.

Cô cắn môi khóc, chớp mũi đỏ bừng. Duật Tôn chân mày căng thẳng, mồ hôi từ trên cổ rơi xuống cơ ngực rần rần. Hấn thở dài, trầm xuống thân, môi mỏng hôn lên khóe mắt Sanh Tiêu: “Anh không có đụng em.”

Sanh Tiêu nghe vậy nước mắt lại chảy ra càng nhiều.

“Anh. Anh không có đi vào.”

“Hu hu.”

Cánh tay Duật Tôn kéo cô qua, hôn nhẹ không ngừng vào hai mắt của cô: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Mạch Sanh Tiêu tiếp tục nghẹn ngào.

“Chẳng lẽ ngay cả khi anh đụng em như vậy, em cũng đều không tiếp nhận được sao?”

Sanh Tiêu cũng nói không được vì sao lại chảy nước mắt, khóe miệng của cô run lên vài cái, chính là không có cách nào trả lời vấn đề của Duật Tôn. Cô ngừng tới đây, lại thấy Bôn Bôn mở ra hai mắt.

Tiểu tử không biết đã tỉnh khi nào, bây giờ một đôi mắt mở to nhìn xung quanh, nhìn Sanh Tiêu một chút, nhìn Duật Tôn đang đè ở phía trên cô.

“Nói đi! ” Duật Tôn vẫn còn kiên trì câu hỏi vừa rồi.

Tiếng khóc Mạch Sanh Tiêu đột nhiên ngừng hẳn, cô hoàn hồn, trong mắt tràn trề phức tạp, tay phải muốn chụp lấy tấm chăn bên cạnh.

Người đàn ông thấy thế, vung tay lên, thế là tấm chăn bị ném xuống mặt đất.

Mạch Sanh Tiêu mắc cỡ không chịu nổi, hai tay che mặt, mơ hồ không rõ lời mà nói xuyên qua khe hở truyền ra: “Bôn Bôn tỉnh rồi! ”

Trên cổ của cô theo đó mà đỏ hồng.

Duật Tôn nghiêng đầu lại, quả nhiên là thấy Bôn Bôn vừa ngậm bàn tay nhỏ bé vừa thưởng thức cảnh tượng này.

Duật Tôn dĩ nhiên da mặt không có mỏng như Sanh Tiêu: “Sợ gì chứ, con xem không hiểu.”

Mạch Sanh Tiêu lau sạch sẽ nước mắt trên mặt, trẻ con đều có một đôi mắt tinh khiết, Sanh Tiêu không muốn Bôn Bôn chứng kiến những thứ này quá sớm: “Đưa quần áo cho tôi.”

“Trên mặt đất đây.”

“Nhặt lên.”

“Anh không phải cái gì cũng đều cho em và con nhìn thấy đâu.”

“”

Hai người đang dán chặt lấy nhau không có buông ra, luống chi lúc này lại mở đèn, Mạch Sanh Tiêu che mặt lại: “Vậy anh tắt đèn đi, nhanh lên.”

Duật Tôn đưa tay ra tại đầu cô xoa nhẹ, cánh tay khẽ chống xuống, liền đứng lên.

Hắn nhặt đồ ngủ nhét bên giường cùng chăn đơn ném cho Sanh Tiêu, còn mình thì đi vào phòng tắm để tắm rửa sạch sẽ.

Bôn Bôn không khóc cũng không làm khó, chỉ là mở to hai mắt tròn xoe, tò mò nhìn chăm chú Sanh Tiêu.

Duật Tôn mặc đồ ngủ nhẹ nhàng khoan khoái trở lại bên giường, thấy Mạch Sanh Tiêu buồn bực vì đầu giấu trong chăn, hắn lau khô nước đọng trên tóc, một tay đẩy đẩy Sanh Tiêu: “Đi tắm đi, trên người cũng bị anh làm dơ.”

Mạch Sanh Tiêu kéo chăn ra, thấy Duật Tôn đứng lúc ngăn trở giường nhỏ của Bôn Bôn, cô dứt khoát dùng chăn quấn lấy thân thể, chạy vào trong phòng tắm.

Tắm rửa xong, thoải mái không ít.

Lúc Sanh Tiêu trở lại phòng ngủ, Duật Tôn đang lên một khóa giáo dục tư tưởng cho Bôn Bôn: “Bôn Bôn phải nhớ, về sau lúc cha mẹ thân mật, con phải nhắm mắt lại ngủ, biết không? Chuyện như vậy không cần học, chờ Bôn Bôn trưởng thành, không cần cha phải dạy cho con.”

Mạch Sanh Tiêu nghe vậy, ủy khuất và khó chịu vừa rồi cũng bị dời đi, có ai lại giáo dục con trẻ như vậy?

Cô nhẹ bước đi tới, vừa nhìn, lại thấy Bôn Bôn đã ngủ rồi.

Vậy này giờ hắn làm bầm lều bầu nói vậy làm gì?

Sanh Tiêu đem kẹp tóc gỡ ra, Duật Tôn mặc áo ngủ bằng lụa ngồi ở mép giường, hắn ngồi bắt chéo chân, hiển nhiên áo ngủ không có sửa sang cho tốt mà tùy ý cột ở bên hông. Cổ áo mở rộng lộ ra lồng ngực màu đồng của người đàn ông, liên tục dọc theo đến cơ bụng rắn chắc của hắn. Mạch Sanh Tiêu gấp rút thu hồi tầm mắt, gương mặt nóng hổi một hồi.

“Ngủ đi.”

Duật Tôn gạt đầu, đứng người lên, vòng qua cuối giường trở lại phần giường bên kia.

Mạch Sanh Tiêu tắt đèn nằm lại trên giường, thân thể còn chưa nằm yên đã bị bàn tay Duật Tôn chộp tới, lôi theo vào trong lòng.

“Buông ra! ” Sanh Tiêu mệt mỏi, tiếng nói cũng yếu đi chút ít.

“Sanh Tiêu, sức lực của em không bằng anh, anh liền ôm em ngủ, em muốn giấy giữa không chừng lại nhen nhóm lửa trong anh.”

Cánh tay hắn ôm ở eo của Mạch Sanh Tiêu, quả nhiên, thân thể Duật Tôn nóng hổi.

Mà ngay cả dục vọng ở nơi nào đó cũng đã thức tỉnh.

Sanh Tiêu mím lại cánh môi trái tin: “Tôi mệt mỏi.”

Bàn tay Duật Tôn tại sau lưng cô vỗ nhẹ: “Ngủ đi.”

Mạch Sanh Tiêu gối lên cánh tay của Duật Tôn rất nhanh chìm vào giấc ngủ, cô đã quên người đàn ông này có tướng ngủ không tốt. Kết quả là ngày hôm sau tỉnh lại, Sanh Tiêu bị hắn ôm chết cứng, hai tay hai chân đều ở trên người cô.

Mạch Sanh Tiêu nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn, thấy Bôn Bôn còn chưa tỉnh, bây giờ đang ngủ say.

Cô nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Bôn Bôn, khóe miệng không khỏi giãn ra.

“Sáng sớm cười ngây ngô cái gì vậy?”

Mạch Sanh Tiêu đẩy tay của hắn ra: “Thật nặng! ”

Duật Tôn đã tỉnh ngủ nhưng khuôn mặt tuấn tú lại không có chút ôn hòa nào, tự tay hắn lần nữa lại ôm lấy Sanh Tiêu: “Thân thể của anh nhất định là đã nín hổng, nguyên khí tổn thương nặng nề.”

Mạch Sanh Tiêu dùng sức gỡ tay của hắn, vội bò ra khỏi giường.

Duật Tôn mặt mày giãn ra, tựa hồ còn muốn ngủ thêm một lát.

Sanh Tiêu thay xong quần áo thì đi vào sân thượng, cô lấy một ly nước lọc cầm ở trong tay, mở máy tính ra chuẩn bị làm việc.

Duật Tôn ăn cơm trưa xong thì rời khỏi Ngự Cảnh Viên, thuận đường đi qua cửa tiệm 4S bảo dưỡng cho xe.

Hắn lấy ra chìa khóa ném cho nhân viên của hàng: “Những thứ ngổn ngang bên trong có gì thì dọn dẹp cho tôi.”

“Vâng.”

Có mấy giấy thông hành cùng giấy phạt, bình thường hắn vẫn nhét vào bên trong, lười phải lấy ra.

Duật Tôn nhân nhả vô sự, bình thường chuyện bảo dưỡng đều giao cho người khác nhưng hôm nay vừa lúc làm việc ở vùng lân cận, lại thuận đường.

Quản lý tự mình đi ra tiếp đãi, đưa hắn vào phòng khách quý ngồi chờ.

Duật Tôn ngồi trong ghế sofa, chưa đọc xong một mặt báo liền mất tính nhẫn nại.

Hắn đứng dậy đi vào xưởng, thấy công nhân viên đang cho cỗ xe thể thao cao quý của hắn “tắm rửa”, một người trong đó cầm lấy một cái khăn lông đang lau vòng cương lốp xe.

Hai tay Duật Tôn nhét vào trong túi quần, hắn chăm chú nhìn kỹ, cảm thấy trong tay người kia có gì đó hơi quen mắt.

Lúc trước Mạch Sanh Tiêu có tặng hắn một chiếc khăn quàng cổ, sau đó hắn tùy ý nhét vào trong xe, cũng không biết thế nào mà bị lọt vào chỗ để hành lý. Sau đó Duật Tôn cũng nhớ tới mà đi tìm nhưng tìm không được.

Lồng ngực hắn căng thẳng, bước nhanh như gió đến trước mặt các nhân viên, người đàn ông nhắc chân phải thon dài đá một cước: “Mẹ kiếp, người muốn chết rồi! Ai bảo người dùng cái này lau xe?”

146. Chương 146: Duật Tôn Bị Dẫn Độ

Trong xưởng, mọi người đều sững sờ.

Người nhân viên bị đá ngã nhào, lưng đập vào lốp xe, hai con mắt bị hù dọa nhìn trần trời.

Chiếc khăn quàng cổ mà Mạch Sanh Tiêu đan cho hắn nằm ở bên cạnh bánh xe, bị vấy bẩn không còn phân biệt được nó vốn có màu gì.

Khóe mắt Duật Tôn u lãnh, môi mím chặt căng thẳng vô cùng. Ngũ quan tinh mỹ của hắn vì nổi giận mà nhăn nhó, người nhân viên kia còn chưa kịp bào chữa câu nào thì chỉ thấy thêm một cước của người đàn ông xuất ra, mũi giày lạnh lẽo cơ hồ đem xương sườn của hắn đá gãy.

“Aaa. . . .”

Quản lý nhìn thấy mà kinh hãi, vội vàng tiến lên phía trước xin xỏ: “Duật thiếu bớt giận, đây là nhân viên mới tới không hiểu chuyện, xin Duật thiếu giơ cao đánh khẽ.”

“Ta giờ xxxxxx! ” Duật Tôn không thèm lựa lời mà văng tục ra.

Quản lý dùng sức lau mồ hôi, cũng không biết làm sao lại đắc tội với ác ma này.

Các nhân viên bên cạnh mặt đầy sợ hãi dựa vào lớp xe, sợ nhúc nhích một phát cũng sẽ bị người đàn ông này giết cho chết.

Duật Tôn tiến lên một bước, thân ảnh cao lớn phủ lên nửa thân xe, hần nhẹ giơ chân phải lên. Cậu nhân viên kia sợ hấn lại tức giận, dưới tình thế cấp bách như vậy liền giơ hai tay bảo vệ mặt.

Duật Tôn cười lạnh, xem ra người nào cũng đều muốn bảo vệ mặt mình trước tiên.

Khẩu khí của hần bất thiện, thanh âm như toát ra từ trong hàm băng lạnh lẽo, Duật Tôn đá đá và chân người nhân viên kia: “Ai bảo người dùng thứ này để lau xe?”

Người nhân viên cuộn tròn người lại, không thể che hết ủy khuất: “Tôi. Duật thiếu nói đem thứ gì không cần nữa thì dọn đi, tôi kiểm tra ở cốp xe thì phát hiện chiếc khăn quàng cổ này, tôi thấy nó không được gói lại, hơn nữa còn bị nhét ở trong góc từ lâu rồi, tôi liền nghĩ ném đi thì lãng phí nên quyết định lấy ra lau xe.”

Quản lý vừa nghe thấy thì bị dọa đến hồn bay phách tán.

“Nói loạn cái gì đấy, trong tiệm chúng ta đều có phương tiện chuyên môn lau xe, ai bảo người tự mình chủ trương cầm đồng vải rách đó mà lau hả?” Quản lý cho rằng Duật Tôn tức giận là do hần yêu xe của mình, không cho phép lấy khăn bẩn lau siêu xe của hần.

“Người nói đây là vải rách?” Người đàn ông khề nghiêng răng, neho lại đôi mắt toát ra lạnh lẽo.

Quản lý há hốc mồm, đoán không ra được ý của Duật Tôn.

Rốt cuộc là, còn tức giận hay là không đây?

Quản lý người đứng thẳng, mặt nghiêm túc, giọng điệu nịnh nọt: “Duật thiếu bớt giận, tôi lập tức sa thải hần, không hiểu quy củ gì cả. Tôi bây giờ cho người kiểm tra xe của ngài ngay, nếu là có bất kỳ chỗ nào bị trầy xước hư hại thì tôi.”

Duật Tôn lười phải nhìn hần, cắt đứt lời của hần: “Chết đi cho ta, ai cần người kiểm tra.”

Hần lại một lần nữa dùng chân đá vào người nhân viên kia: “Đi lấy cái túi ra đây, đem gói lại cho ta.”

“Duật thiếu, cái này đều bị hư hao như vậy, nếu không, tôi đền bù cho ngài chiếc khăn mới?” Quản lý không biết sống chết lại vun vén thêm vào, sợ mất đi thần tài này. Không phải chỉ là một chiếc khăn quàng cổ thôi sao, chọn cái đắt tiền nhất cũng đáng.

Duật Tôn quăng ra một ánh mắt hải hùng, bàn tay vung lên: “Cút cho ta! ”

Người nhân viên kia lão đảo trở lại, nhặt lên chiếc khăn quàng cổ dơ bẩn không chịu nổi nhét vào túi nylon.

Duật Tôn đưa tay nhận lấy: “Nếu giặt không sạch sẽ, xem ta có giết chết người không! ”

Trong lòng hần đã kiềm lại mà nói ít lại, lúc mở cửa xe ngồi vào, quản lý muốn tiến lên nhận lỗi thì Duật Tôn đã phóng đi, lớp xe cơ hồ cán sát vào mũi giày của hần, gió từ động cơ gào thét quật vào ống quần phẳng phiu của quản lý, hần vẫn đứng lại chỗ không ngừng phát tay chào.

Cho đến khi xác nhận đã tiễn được thần tài đi rồi, quản lý lúc này mới hướng đến người nhân viên kia mà phần nộ quát lên: “Lập tức thu dọn đồ đạc cút đi cho ta.”

Người nhân viên đang ôm lấy bên sườn bị đau thì sắc mặt trắng bệch.

Quản lý đột nhiên nhớ tới lúc Duật Tôn gần đi đã dọa: “Thôi, người cứ ở lại đây đã, còn không đi rửa xe! ”

Chẳng may Duật Tôn trở lại tìm không được người trút giận thì có phải xui xẻo sẽ trút lên người quản lý sao?

Ánh mắt Duật Tôn xuyên qua kính chiếu hậu nhìn vào cái túi nylon lẳng lẳng nằm ở trên đệm. Hắn biết rõ đây là Sanh Tiêu tự tay đan nhưng cũng bởi vì lúc đưa cho hắn, Mạch Sanh Tiêu lại không đúng lúc mà đề xuất điều kiện kia nên khiến trong lòng hắn rất khó chịu. Hắn thậm chí còn không trân trọng tâm ý của cô, khoác lên cổ cũng không được mười phút mà đem khăn quàng cổ tùy ý nhét vào trong xe.

Nghiêm túc mà nghĩ lại, đây là lần đầu tiên Mạch Sanh Tiêu tặng quà cho hắn.

Hai tay Duật Tôn nắm chặt tay lại, ngón trỏ Thương Long theo động tác của hắn gõ mà cử động, chờ đợi xu thế phiên giang đảo hải.

E rằng, lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng Mạch Sanh Tiêu chuẩn bị tỉ mỉ cho hắn như thế.

Duật Tôn dừng xe lại ở tiệm giặt quần áo.

Hắn mang theo túi nylon đi vào trong tiệm, nhân viên phục vụ là một cô gái khoảng hơn hai mươi, cô ấy vừa nhìn thấy đồ ở bên trong thiếu chút nữa phải che mũi lại: “Thực xin lỗi, thứ này không thể giặt được.”

Duật Tôn không lên tiếng, đem một xấp tiền trong bóp da đặt bên cạnh tay của cô ta.

“Tiên sinh, ngài xem phía trên này tất cả đều là dầu máy, cho dù có thể giặt cho sạch nhưng vẫn còn để lại dấu vết, chi bằng ngài một lần nữa mua cái khác.”

“Đừng nói nhảm nhiều như vậy, giặt cho tôi! Tận lực giặt sạch sẽ.”

“Vâng, được rồi.” Nhân viên phục vụ nể tình mấy đồng bạc, mang theo khăn quàng cổ đi vào bên trong: “Bây giờ mới biết nóng nẩy, đã thế này mà còn quý trọng được sao.”

Duật Tôn cắn chặt cánh môi hấp dẫn, không nói gì nữa mà ngồi vào bên cạnh yên lặng chờ đợi.

Khăn quàng cổ lúc trả lại trong tay hắn, hình dáng đại khái là khôi phục được nhưng nhìn kỹ phía dưới góc vẫn có một dấu vết, mặc dù đã dùng qua nước xả thơm làm mềm vải thì cũng không thể hoàn toàn thanh trừ hết được mùi vị đặc biệt kích thích của dầu máy.

Duật Tôn không có đưa ra yêu cầu vô lý nào nữa, cầm đồ trở lại Ngự Cảnh Vườn.

Hắn đem khăn quàng cổ giấu trong túi văn kiện, Mạch Sanh Tiêu đang ở trong phòng khách cho Bôn Bôn ăn táo xay, thấy hắn trở lại thì nhớ tới chuyện tối hôm qua nên liền đem đầu cúi xuống thấp hơn.

Duật Tôn chột dạ, sải bước đi lên lầu hai.

Trừ tủ quần áo ra thì không có chỗ nào có thể giấu được, Duật Tôn lấy ra khăn quàng cổ, nhét vào trong ngăn tủ nhỏ, nhưng thế này rất dễ bị phát hiện, khe đảo tay một cái là có thể tìm được. Hắn không biết dọn dẹp mà chỉ biết làm rối tung, mới khuấy lên vài cái, tủ quần áo liền loạn lên không khác gì ổ chuột.

Duật Tôn trông thấy bên tủ treo quần áo có chỗ treo áo khoác ngoài, hắn suy nghĩ một lát rồi nhận thấy đây là biện pháp tốt. Hắn lấy khăn quàng cổ treo vào móc áo, lại dùng áo khoác ngoài che đi. Với lại Mạch Sanh Tiêu từ trước đến nay đều không để ý hắn, quần áo cũng không dọn dẹp cho hắn nên nhất định là tìm không được.

“Anh đang làm gì vậy?”

Bất thành linh, sau lưng vang lên tiếng của Sanh Tiêu.

Duật Tôn thiếu chút nữa làm rớt móc áo trong tay, mặt hắn không đổi sắc treo trở về: “Thay bộ đồ.”

Mạch Sanh Tiêu đi vài bước đến sau lưng Duật Tôn, ánh mắt quét qua tủ quần áo: “Anh. . . .”

Người đàn ông xoay người lại: “Làm sao vậy?”

Sắc mặt phẫn nộ, không phải là phát hiện rồi đấy chứ?

Mạch Sanh Tiêu nhú mày: “Thôi, đợi tí nữa nhờ dì Hà lên dọn dẹp lại.”

Duật Tôn nghe vậy, đi tới đặt tay lên vai Sanh Tiêu: “Tối hôm qua có mệt không?”

Hắn hình như cố ý muốn kiến tạo bầu không khí nào đó, Mạch Sanh Tiêu im lặng một chút liền đổi đề tài: “Anh vừa mới trở về không phải là vẫn mặc bộ này sao?”

“ ”

Thật may là đầu óc Duật Tôn xoay chuyển mau lẹ: “Còn chưa kịp đổi.”

Người đàn ông lúc này mới chú ý tới Sanh Tiêu lại cùng Bôn Bôn mặc quần áo cho ba mẹ và con. Tiếng nói của hắn đột nhiên đề cao vài phần: “Em và con mặc đồ, như thế nào mà còn không nói cho anh biết?”

Mạch Sanh Tiêu đẩy tay của hắn ra: “Cũng không muốn nói cho anh biết.”

Nói xong, cô liền đi thẳng, Mạch Sanh Tiêu nhẹ giương khóe miệng, không giấu được vẻ dí dỏm không ngờ như ánh mặt trời tinh nghịch.

Không bao lâu sau, cô liền nghe thấy động tĩnh của Duật Tôn đi tới, tầm mắt nhẹ liếc đến, trông thấy hắn và cô mặc áo thun giống hệt nhau.

Ban đêm, tại quán bar.

Cuộc sống của Alice thật sự có thể dùng hai chữ “thối nát” để hình dung.

Đây là một quán bar nhỏ, ẩn nấp trong bóng đêm ở trung tâm thành phố, hoàn cảnh huyền ảo nhưng không mất đi không khí.

Alice mặc một chiếc quần cực ngắn, hai tay diêm dúa trắng nõn leo lên sân khấu trung tâm. Dưới đài thỉnh thoảng vang lên tiếng huýt sao bốn cột, cô mặc chiếc áo màu trắng có dây cột, phía dưới lộ ra vòng eo thon nhỏ, nhắn mịn và hấp dẫn. Mái tóc quăn xõa tung theo vũ đạo mà tùy ý cuồng loạn. Cô gào thét lên, tiếp nhận rượu của bọn đàn ông đưa tới, một ly rượu đã uống cạn.

Trong sân nhảy, âm nhạc đình tai nhức óc kích thích đáy lòng mỗi người dâng lên phản nghịch và sa đọa, có người ở bên dưới la lên: “Mỹ nữ, buổi tối qua đêm không?”

“Ha ha. . . ”

“Mỹ nữ, cùng chúng ta ngủ thấy thế nào?”

Vòng eo của Alice uốn lượn như rắn nước, nghiêng người xuống, một vóc người hoàn hảo hoàn toàn hiện ra dưới biết bao con mắt: “Người nói cái gì? Nơi này ồn quá. ”

“Chúng ta đi ra ngoài nói, tôi dẫn cô đi chơi! ”

Alice bị vài ba bàn tay giữ lại tại sân khấu, trong túi điện thoại vang lên không ngừng, cho đến khi ra khỏi quán bar mới nghe thấy.

“Đợi một chút, ta. Ta nghe điện thoại. ”

Tay của người đàn ông chặn lại động tác của cô: “Mỹ nữ, bây giờ mà nghe thì sẽ mất hứng lắm đây.”

Đôi mắt trong veo của Alice lộ ra mê ly, giống như say mà không phải say: ”

Không cần các người phải trông nom, cút cho ta! ”

“Ô, cô nàng này làm sao lại không biết tốt xấu thế này.”

Người đàn ông ôm lấy eo của cô, dùng sức đem cô hướng vào trong ngõ hẻm, Alice bước chân không vững: “Buông ta ra! ”

“Ở chỗ này, cô sẽ không thoát được.”

Alice hoàn toàn say khướt không có tự chủ được, bọn chúng tùy ý đem cô kéo vào ngõ tối.

.
.

“Pằnggg. . .”

Âm thanh đó vang lên, màn đêm yên tĩnh bị xé nát, ngọn đèn đầu phố bị hư càng khiến bóng đêm như cái bầy đang giương nanh múa vuốt. Hai người đàn ông chịu trách nhiệm theo dõi Alice biết rõ có chuyện không ổn, một tả một hữu vội xuống xe.

Bởi vì đèn đường bị hư, hơn nữa lại là một hẻm nhỏ, bên trong rất tối, nhìn không rõ mặt.

Một người đàn ông lấy điện thoại di động ra soi, vừa nhìn thấy mà không khỏi giật mình.

Ba người vừa rồi lúc này nằm thẳng đơ, không ai ngoại lệ, trên đầu đều trúng đạn không có cơ may sống sót.

Nhìn lại đã sớm không thấy bóng dáng Alice đâu.

Alice khởi động xe lái xuyên qua con đường nhỏ, cô mãnh liệt đạp chân ga, nếu như đúng theo dự tính thì phía sau sẽ có người nhanh chóng thu dọn cục diện rối rắm, tạm thời sẽ không theo sau cô nữa.

Cô nắm chặt tay lái, trong mắt không hề có men say, Alice so với thời gian hẹn đã đến trước, thuốc cô đã tiêm hết, Ân Lưu Khâm tính toán đúng thời gian của cô, để cho cô ném chút khổ sở thì cô mới chịu nghe lời.

Khi người của Ân Lưu Khâm chạy đến thì độc tính đang phát tác trên người Alice, cô thống khổ nằm ở trên tay lái mà giãy giụa.

Người đàn ông không có nhiều lời, cũng không đem Alice rút về, hất hạ cửa kính xuống rồi ném ra một cái hộp đen rơi xuống dưới bánh xe của cô. Alice vội vàng mở cửa xe ra, nhấc lên chiếc hộp rồi nhanh chóng rời đi.

Ân Lưu Khâm ý đồ rất rõ ràng, hấn chính là muốn nói cho cô biết, muốn cô sống hay muốn cô chết thì chỉ cần dựa vào một câu nói của hấn.

Lúc nhận được điện thoại, Duật Tôn đang cùng Mạch Sanh Tiêu ngồi trước dương cầm, Bôn Bôn thích đánh đàn, mỗi lần nghe được tiếng đàn cũng sẽ biểu hiện khác hẳn so với hưng phấn lúc bình thường. Bác sỹ nói đây là hiện tượng tốt.

Móng tay màu hồng phấn của Mạch Sanh Tiêu giống như loại vỏ sò tinh nhuận, chúng phối hợp với bàn tay kia của Duật Tôn, nhảy múa trên phím đàn đen trắng, tiếng đàn vang ra xa mà nhịp điệu huyền diệu lại thấm sâu vào thâm tâm mỗi người.

Không khí thân mật thế này mà lại bị một cuộc điện thoại cắt đứt.

Duật Tôn dừng tay lại, bấm nút nghe điện thoại: “Alo?”

“Duật thiếu, không xong rồi. . . .”

Mạch Sanh Tiêu ôm lấy Bôn Bôn từ trong tay Duật Tôn, người đàn ông bên cạnh mất đi tâm tư, chỉ dựa vào một mình Sanh Tiêu thì không thể đàn được bản nhạc nên cô đành phải chán chường ấn loạn ở trên bàn phím.

Chân mày người đàn ông càng lúc càng nhíu chặt, khép lại thành hình chữ Xuyên ()

“Đáng chết, các người ăn cái gì để lớn lên vậy?” Trong miệng hấn bật ra tiếng quát chói tai, ý thức được bên cạnh còn có Mạch Sanh Tiêu và Bôn Bôn, hấn lúc này mới che giấu tâm tình nhưng sắc mặt vẫn rất khó coi, hung ác nham hiểm dọa người.

Duật Tôn đứng lên, hình như muốn tránh đi.

Mạch Sanh Tiêu tập trung nghe ngóng, có thể lơ mơ nghe được nội dung cuộc nói chuyện: “Vậy hãy để cho cô ta đi tìm cái chết, không cần để ý, đem hậu sự xử lý tốt là được.”

Duật Tôn cúp điện thoại, xoay người trở lại.

Sanh Tiêu đang dạy con đánh đàn, Duật Tôn đi đến phía sau cô, ngón tay nhặt lên một cây kẹp tóc, đem nó kẹp ở sau tai Mạch Sanh Tiêu. Hắn khom lưng mút nhẹ vành tai của cô, Sanh Tiêu cả kinh, không chút nghĩ ngợi liền vươn tay đẩy gương mặt tuần tú đầy tà khí này ra.

Lá gan hắn càng lúc càng lớn, sắc mặt cô khó chịu biểu hiện ra như vậy mà hắn vẫn bất chấp không để ý đến.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Duật Tôn ngồi trở lại bên cạnh Mạch Sanh Tiêu: “Chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

Sanh Tiêu không có hỏi thêm, Duật Tôn lại dần dần xích lại rất gần cô, cánh tay phải của cô ôm lấy Bôn Bôn còn khuỷu tay của người đàn ông cũng không biết là vô tình hay cố ý mà luôn chạm vào ngực cô.

Duật Tôn nhận được tin tức vẫn làm như không có việc gì xảy ra mà ở lại Ngự Cảnh Viên. Chuyện Alice hắn không muốn hỏi nhiều. Hắn lúc này cảm thấy thời gian dành cho Sanh Tiêu và Bôn Bôn đều không đủ. Hắn thừa nhận là mình ích kỷ nhưng thứ Alice muốn, rõ ràng là hắn cho không được.

Cùng Ân Lưu Khâm ký hợp đồng thì ngày hôm sau các loại vật liệu xây dựng đã được đưa đến, Mạch Sanh Tiêu chính thức đi làm cho hắn.

Ân Lưu Khâm đẩy xe lăn đi đến trước mảnh đất trống, người phụ nữ tròn mắt vẫn không nói lên lời.

“Mẹ, ngôi nhà này là con cố ý mời người kiến tạo vì mẹ, chờ con vì cha báo hết thù, con liền cho các người cùng nhau vào ở.” Khóe môi Ân Lưu Khâm giương ột đường cong quái dị, như cười như không. Người đàn ông mặc áo thanh nhàn màu lam, đôi mắt màu nâu hiếm thấy, đứng lên trông rất cao ráo, là bộ dáng một trăm phần trăm của công tử nhà giàu.

Hắn trông mong ngóng chờ, biết rõ hôm nay Mạch Sanh Tiêu sẽ đến.

Ân Lưu Khâm đẩy xe lăn về phía trước, tạm thời nhận được điện thoại nên hắn buông tay ra, thân thể cũng hướng sang bên cạnh. Mặc dù người phụ nữ không nghe được nhưng hắn cũng không muốn để bà ấy nghe thấy.

Ở bãi cỏ bên cạnh có vài đứa trẻ đang đá banh, bất thành linh trái bóng bay đến xe lăn. Vì Ân Lưu Khâm không ở sát bên cạnh, xe lăn lại đang ở vị trí có độ dốc nên bị tác động bởi lực va đập kia khiến chiếc xe lăn hướng xuống con dốc.

Ân Lưu Khâm hoàn toàn không chú ý đến, đang căng thẳng chân mày dặn dò công việc.

Chờ đến khi nghe được tiếng kinh hô để hoàn hồn lại thì đã nhìn thấy xe lăn sắp đụng vào bậc đá.

Không những sẽ bị lật nhào mà hậu quả còn không thể tưởng tượng nổi.

Sắc mặt hắn đột biến, sát khí che kín cả khuôn mặt tuần tú. Ân Lưu Khâm sải bước đuổi theo, Mạch Sanh Tiêu khi vừa đến nơi thì đúng lúc nhìn thấy cảnh này, cô nhanh chân chạy tới, hai tay giữ lại xe lăn, bởi vì quán tính mà đầu gối của cô trong nháy mắt bị đập vào xe, đau đến nóng bừng, cô phải nhả chân mày lại.

“Dì không sao chứ?” Sanh Tiêu lo lắng hỏi, lúc này mới ý thức được đối phương là người thực vật, không nghe được tiếng của cô.

“Mẹ! ” Tiếng bước chân dồn dập của Ân Lưu Khâm chạy đến bên cạnh xe lăn, bàn tay hắn kéo tay người phụ nữ qua, xác định toàn thân của bà không bị thương tích gì, lúc này mới buông xả cơn giận, đôi mắt hướng sang Sanh Tiêu đang đứng bên cạnh.

Mạch Sanh Tiêu đứng ở khoảng cách gần nên trông thấy đáy mắt của hắn đang tản đi sợ hãi, cô càng khẳng định rằng ít nhất Ân Lưu Khâm có tâm lòng thật sự đối với người thân của hắn.

Bọn nhỏ đá banh khi này đã sớm chạy mất dép.

Ân Lưu Khâm đứng dậy: “Cô không sao chứ?”

“Không có việc gì.”

Sanh Tiêu chặn lại đầu gối, thật may chỉ là bị trầy da va đập ê ẩm một chút.

Ân Lưu Khâm đẩy xe lăn trở về, thần sắc của hắn lại trở lại vẻ bất cần đời lúc trước. Mạch Sanh Tiêu đi theo phía sau: “Kỳ thật, nếu anh có thời gian thì cần phải dẫn mẹ anh đi ra ngoài nhiều một chút, như vậy có thể giúp cho bà khôi phục lại tốt.”

Ân Lưu Khâm không nói gì, hắn không thể nào đẩy bà ấy đi ra ngoài. Duật Tôn nhận ra bà ấy, Ân Lưu Khâm đã đến nhờ rằng cộp, sẽ không ngu xuẩn đến mức lại đem chính mình đưa vào miệng cộp.

Không ra khỏi cánh cổng này, Duật Tôn sẽ không tra ra thân phận của bà.

Mạch Sanh Tiêu đi vào trong hoa viên biệt thự, lời nói còn chưa nói hết đôi câu đã thấy Ân Lưu Khâm lấy từ trong nhà ra một cọc tiền, động tác không hề khách khí mà trực tiếp đặt xuống cạnh tay cô.

“Anh đây là có ý gì?”

“Đưa thù lao cho cô.”

Tay đang xoa đầu gối của Sanh Tiêu dừng lại, tay kia đẩy ra: “Ai cần tiền của anh?”

“Đừng hiểu lầm, ta là thật sự muốn cảm ơn cô.” Ân Lưu Khâm lần này ngược lại thật sự không có ý gì khác, hắn cho rằng đưa tiền là cách trực tiếp nhất.

Mạch Sanh Tiêu thấy trong mắt hắn không có ác ý, cũng thu hồi giọng nói bất thiện lại: “Anh thật ấu trĩ, đừng tưởng rằng người ngoài đều hướng vào tiền của anh, tôi biết rõ anh là người giàu có, được chưa?”

Ân Lưu Khâm bị cô nói một câu làm cho á khẩu.

Cô ta mới mấy tuổi mà liền dám nói hắn ngây thơ?

“Chồng của cô đây cũng là người giàu có sao? Lúc ấy như thế nào mà ưng hắn?” Ba câu của hắn lại quay về thái độ trước đó.

Mạch Sanh Tiêu sắc mặt hơi trầm xuống: “Anh thật là nhàn rồi.”

“Ta đối với cô cảm thấy rất hứng thú, nói cho ta một chút chuyện của cô đi, chẳng hạn như. con trai của cô?” Ân Lưu Khâm giả vờ như vô tình hướng đến, muốn đem con mồi Mạch Sanh Tiêu chơi đùa trong lòng bàn tay.

“Không rảnh, tôi với anh không quen.”

“.”

Ân Lưu Khâm không giận mà còn cười, lúc này có chủ ý: “Vây, nói chuyện mà cô cảm thấy hứng thú một chút.”

“À.” Sanh Tiêu từ trong bọc lấy ra một xấp tài liệu: “Đây là một số phong cách thiết kế phù hợp cho căn phòng, anh có thể lựa chọn.”

Bàn tay Ân Lưu Khâm chống lên trán, chẳng lẽ người phụ nữ trẻ tuổi này thật sự là thông thái rởm, một chút thú vui cũng không có?

Sau khi ảo não, khuôn mặt tuần tú đang rủ xuống của hắn thoáng vẽ ra ý cười, cũng tốt, hắn hình như từ từ đối với cô đã có chút ít ý tứ.

Trong một biệt thự hạng sang, khi đi vào mũi đã gay lên mùi rượu. Một đường tiến đến đã thấy chai rượu bị quăng quật ở khắp nơi. Duật Tôn kéo mạnh màn cửa sổ ra, ánh mặt trời mãnh liệt trong nháy mắt bao phủ cả một chiếc giường lớn.

Alice giơ cánh tay lên che lại mắt: “Ai vậy! ”

Duật Tôn đẩy tay của cô ra, một đòn nắm lấy cổ áo của cô kéo dậy: “Nhìn bộ dạng này của cô xem, Alice, đang làm cái gì vậy? Để mình sa đọa sao?”

“Không cần anh lo.” Đêm khuya Alice đã uống nhiều rượu, bây giờ đầu óc hồ đồ, đang lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

“Tôi cũng lười phải quản cô! ” Duật Tôn tiện tay hất lên, Alice ngã xuống giường, bị đau phải mở mắt ra.

“Tôn, làm sao anh lại ở đây?”

Duật Tôn ngồi vào mép giường: “Nói, vì cái gì giết người?”

Bàn tay Alice cuộn là tóc quấn trên mặt: “Bọn họ dám quấy tôi, tôi liền cho bọn họ một dấu ấn dễ nhìn một chút.”

Duật Tôn không lên tiếng, tầm mắt lạnh lùng quét qua mỗi góc của gian phòng. Alice bò dậy, dây áo ngủ rớt xuống tận khuỷu tay, ngực bị lộ ra một nửa. “Tôi biết rõ, sau khi gặp chuyện không may thì anh cũng sẽ thay tôi giải quyết.”

“Sau khi giết người, trong lòng sáng khoái không?”

“Quá vui sướng, tôi đã lâu không có giết người.”

Duật Tôn vươn tay ra, hai ngón tay giữ lấy cằm của Alice, đem mặt của cô xoay qua bên này, lại xoay qua bên kia: “Cổ máy giết người.”

Ánh mắt Alice bị thương, rử mi mắt xuống rồi lại ngược lên nhìn về phía Duật Tôn: “Anh không phải sao?”

“Nhưng tôi hy vọng là cô không phải! ”

“Tôn, anh đừng có quên, anh là cỗ máy giết người tốt nhất của căn cứ, người chết ở trong tay anh là nhiều nhất.” Alice từ trước đến nay tính tình ngang ngạnh, bây giờ lại lệ rơi đầy mặt. Cô thà như vẫn cùng với Duật Tôn trước kia, ít nhất bọn họ còn giống nhau, ai cũng đừng ghét bỏ được ai.

Duật Tôn không phủ nhận: “Tôi hôm qua giết người xong thì cô đi đâu?”

Alice đi lấy thuốc không mất bao nhiêu thời gian nên Duật Tôn không tra được: “Tôi uống đến mơ mơ màng màng, không về nhà thì tôi còn có thể đi đâu? Chẳng lẽ đi đến Ngự Cảnh Viên hưởng thụ nhạc đàn với bà xã của anh sao?”

Hắn biết rõ, Alice đối với chuyện hắn năm đó không đưa cô trốn đi vẫn luôn canh cánh trong lòng: “Cô tiếp tục ngủ đi, muốn ngủ chết cũng được, tôi không tới quản cô.”

“Tôn! ”

Alice lao đến ôm lấy chân của người đàn ông: “Đừng. Đừng bỏ tôi lại.”

Duật Tôn trong lòng mềm nhũn xuống, hắn cúi đầu nhìn về phía cô gái đang phủ phục bên chân mình: “Alice, cô nếu không muốn sống, ai cũng không giúp được cô.”

“Thực xin lỗi, tôi tâm tình không tốt, ngày hôm qua uống quá chén mới có thể ra tay nặng như vậy.”

Duật Tôn không muốn miệt mài truy cứu, cũng không phải chuyện giết người. Hắn nhìn qua vẻ tiêu tụy của Alice lại sinh hối hận vài phần, lúc trước, hắn không nên để một mình cô ở trong động ma kia.

Trên đường trở về Ngự Cảnh Viên, Duật Tôn không khỏi suy nghĩ, bên cạnh ghế lái phụ là một bộ tư liệu của Ân Lưu Khâm.

Đối với người bên cạnh Mạch Sanh Tiêu, hắn không thể không điều tra rõ ràng.

Tài liệu cho thấy Ân Lưu Khâm có bối cảnh đơn giản, là một người từ nước ngoài trở về, cha mẹ khỏe mạnh, trong nhà cũng không thiếu các thân thích ở nước ngoài. Là một công tử điển hình, có tiền, đào hoa, ham chơi. Mạch Sanh Tiêu cùng hắn tiếp xúc cũng không nhiều, như vậy thì không có chỗ nào khả nghi.

Hướng chi nhận được hợp đồng này đúng thực là Hào Nhuận, là Vương tử đưa cho Mạch Sanh Tiêu, điểm này Duật Tôn cũng biết.

Khuôn mặt người đàn ông lộ vẻ mệt mỏi, tăng tốc trở về Ngự Cảnh Viên.

Ăn xong cơm tối, Bôn Bôn theo Trần tỷ ở dưới lầu, Mạch Sanh Tiêu tắm rửa xong đi ra, Duật Tôn để tạp chí trong tay xuống, vừa ngẩng đầu lên đã thấy đầu gối của cô bị trầy da: “Chân của em xảy ra chuyện gì vậy?”

“À, không cẩn thận bị đập vào nên bị trầy.”

“Đến đây.”

Mạch Sanh Tiêu không có phản ứng, muốn đi ra sân thượng.

Duật Tôn đứng dậy, bế ngang cô đến trên giường, Sanh Tiêu giãy giụa đứng dậy: “Làm gì vậy?”

Duật tôn cầm một chân của cô nâng lên, bởi vì Mạch Sanh Tiêu mặc áo ngủ nên cô gấp rút đề lại giữa hai chân: “Duật tôn, chuyện tối ngày hôm trước là ngoại lệ!”

Người đàn ông từ tủ đầu giường lấy ra lọ thuốc mỡ mà Từ Khiêm để lại: “Nói tiếp.”

Mạch Sanh Tiêu thấy là hấn muốn bôi thuốc ỉnh, thần sắc cô trở nên lúng túng, ngậm chặt cái miệng nhỏ nhắn.

“Làm sao mà để thành như vậy?”

“Chỉ là bị trầy da, không có việc gì cả.”

Động tác Duật Tôn dịu dàng bôi thuốc mỡ cho cô, Mạch Sanh Tiêu sợ đau nên chỉ cắn chặt răng.

“Còn chỗ nào khác không?”

“Không.”

“Thật là không có chứ?” Bàn tay Duật Tôn không có ý tốt mà hướng vào bắp đùi của cô tìm kiếm. Mạch Sanh Tiêu càng thêm khăng định, được một lần, hấn sẽ được voi đòi tiên. Sanh Tiêu đúng lúc giữ lấy cổ tay của hấn: “Đừng cho là tôi không biết trong lòng anh đang suy nghĩ gì.”

“Thật sự là như cộp cái gương nanh múa vuốt.”

Tay của hấn không có tiến lên mà lại tham luyến xúc cảm trong lòng bàn tay, không dời đi được.

Mạch Sanh Tiêu hối hận, cô cần phải mặc quần ngủ.

“Sanh Tiêu.” Lòng bàn tay của người đàn ông xoa nhẹ lên chân cô: “Mấy ngày nữa anh sẽ đưa em đi chơi.”

“Đi đâu?”

“Hong Kong.”

Ánh mắt Mạch Sanh Tiêu hiện ra hy vọng: “Tại sao anh muốn đưa tôi đến Hồng Kông?”

“Sau khi chúng ta kết hôn, ngay cả Tuần Trăng Mật cũng không có, sau này khi rảnh anh sẽ dẫn em đi ra ngoài.”

Khi đó, Duật Tôn xuất phát là có mục đích mới cùng Sanh Tiêu dây dưa, việc kết hôn là do cô phù hợp, hấn càng chẳng quan tâm đến thứ gọi là Tuần Trăng Mật. Giờ đây giữa bọn học trải qua nhiều chuyện như vậy, hấn nên đưa cô đi giải sầu cho khuây khỏa.

Mạch Sanh Tiêu trong vô thức cong lên khoe miệng, ánh mắt cũng cười thành hình ánh trăng lưỡi liềm đẹp mắt.

Duật Tôn nhìn ra là cô thích.

Người đàn ông đưa gương mặt tuần tú lại gần, môi mỏng áp vào bên miệng Mạch Sanh Tiêu: “Hôn một cái.”

Sanh Tiêu hô hấp căng thẳng, xòe bàn tay đẩy mặt của hấn ra.

Cô cần đối với hấn hết sức nhẫn tâm, hờ hững, để người yên ổn.

Mạch Sanh Tiêu mới vừa dừng lại hành động, bả vai đã bị Duật Tôn kéo lại: “Em không thân anh, thì anh vẫn cứ hôn em.”

Vừa dứt lời, liền cúi đầu xuống hôn môi của cô.

Hắn thật vất vả mới đến một bước gần Sanh Tiêu như vậy, hấn có chết cũng muốn bảo vệ nguyên vẹn, tuyệt đối không thể lại trở về loại khoảng cách như trước kia được. Mạch Sanh Tiêu đem đó cứ việc không cho hấn đụng, nhưng sau đó cũng không tranh cãi ầm ĩ. Duật Tôn cùng lắm là mặt dày mày dạn thôi, quần đến khi cô nổi điên cũng tốt. Hấn chính là không muốn lại nhìn thấy bộ dạng cô âm thầm xót xa bên cạnh.

Mạch Sanh Tiêu đẩy hấn ra, cũng ngay trước mặt Duật Tôn mà lấy tay áo lau một hồi mãnh liệt: “Đừng đụng vào tôi.”

Cô biết rõ Duật Tôn dễ tự ái, bây giờ không tức giận mới là lạ.

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào động tác liên tiếp của cô, Mạch Sanh Tiêu tận lực biểu hiện thái độ ra bên ngoài, giống như bị rần độc cắn phải vậy.

Duật Tôn bắt đầu cười gian xảo, cúi người xuống lại hôn cô lần nữa.

Hấn đứng dậy: “Em lau nữa đi.”

Mạch Sanh Tiêu dùng sức lau vài cái.

Người đàn ông khom lưng, tách môi của cô lại hôn xuống: “Lau tiếp, lau cho sạch sẽ.”

“ ”

Thị thực rất nhanh được đưa đến Ngự Cảnh Viên, lần này đi Hồng Kông không có mang theo Bôn Bôn. Duật Tôn muốn cho Mạch Sanh Tiêu thoải mái vui chơi một chút.

Hai người khi tới Hồng Kông thì đến khách sạn đã đặt trước để đăng ký. Mạch Sanh Tiêu tinh thần rất tốt, lấy ra tấm bản đồ trải trên giường lớn.

Bàn tay của Duật Tôn vung lên: “Không cần thứ đồ vớ vẩn này, em đi theo anh là được.”

Bữa tối là ở trên một chiếc du thuyền, Duật Tôn biết rõ Sanh Tiêu thích náo nhiệt, không muốn làm cô mất hào hứng, một cô gái Pháp đang dựa trên lan can ca hát, tiếng hát rất hay, trên boong thuyền có một nhà hàng không lớn nhưng phải đặt trước mới có được chỗ.

Mạch Sanh Tiêu thích không khí như thế này, thanh nhàn, tiết tấu thông thả, gió biển thổi qua khuôn mặt thật thoải mái, muốn ngã vào bả vai bên cạnh nhẹ nhàng ngủ.

“Em muốn nghe bài hát gì?” Duật Tôn hỏi.

“Vậy thì Yesterday Once More đi.”

Mới vừa nói vậy, liền nghe đến một hồi tiếng còi cảnh sát từ xa truyền đến càng lúc càng gần, mấy chục chiếc xe cảnh sát nhanh chóng xếp đội hình đánh bọc. Ngước mắt nhìn lên, còn có hải cảnh, hiện ra thiên la địa võng đang bao phủ lên chiếc du thuyền này.

Rầm rập. . . rầm rập. . .

Một hồi tiếng chân mất trật tự tiến lên boong tàu, giọng hát tuyệt vời của cô ca sỹ trẻ im bật lại. Mạch Sanh Tiêu thất kinh, dự cảm xấu trong nháy mắt lan khắp cơ thể.

Đội trưởng đội cảnh sát đi đến phía trước bọn họ, mặt khác mười mấy người đi theo vây quanh thành nửa vòng tròn. Mạch Sanh Tiêu thấy hấn lấy ra một tờ giấy không biết có thông tin gì đưa cho Duật Tôn xem: “Anh là Duật Tôn?”

“Phải.”

“Anh bị dẫn độ.”

. . .

147. Chương 147: Lâm Vào Khốn Cảnh

Duật Tôn thần sắc bình tĩnh, dường như không đếm xỉa đến.

Người đàn ông khuôn mặt sáng sủa nhưng nụ cười lạnh lùng lại hàm chứa ớn lạnh và âm lãnh vô cùng. Mạch Sanh Tiêu và hắn gọi món bò bít tết mới đặt lên bàn không lâu, bình thủy tinh trong treo lấp lánh còn có một cành hồng mới hái, kiêu diễm và ướt át.

Sanh Tiêu thần thờ, Duật Tôn ngược mắt nhìn, biết rõ là cô đang sợ hãi.

“Đừng sợ.” Duật Tôn vươn tay, vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Mạch Sanh Tiêu.

“Chớ lộn xộn! ” Viên cảnh sát bên cạnh như lâm vào đại trận, chỉ còn kém rút súng ra.

Đôi mắt sâu thẳm của Duật Tôn liếc về hướng xa xa, ngọt ngào bị mặt biển vô tình nuốt hết, đội tàu tuần tra dày đặc xen lẫn vào nhau rọi đèn cao áp chói lòa, vừa nhìn thế trận trên bộ dưới nước thế này, đã biết rằng chỉ có nước chạy đằng trời.

Trên boong thuyền, các du khách dùng cơm khác thấp thỏm lo âu. Mạch Sanh Tiêu cắn chặt khóe môi, lòng bàn tay siết chặt thắm ra mồ hôi.

“Anh là kẻ khả nghi nhất của vụ án vượt biên buôn lậu vũ khí quy mô lớn, xin anh theo chúng ta trở về phối hợp điều tra.”

Chân mày Duật Tôn căng thẳng, hắn ngẫm vụng trộm thường xuyên làm ăn ở Hồng Kông, cũng có vài mối quan hệ tốt chịu trách nhiệm chuẩn bị, từ trước đến nay vẫn nước sông không phạm nước giếng, như thế nào mà bây giờ.

Người đàn ông che giấu thần sắc, cảm thấy hơi mất hứng.

Hắn không tạo ra nhiều lý do vô vị để thoái thác. Duật Tôn đứng lên, mở ra hai nút áo sơ mi phía trên cổ áo. Mạch Sanh Tiêu ngược lên, nhìn qua dáng vẻ lười biếng này, lòng cô lúc này mới đi theo chút ít, không còn trôi nổi giữa không trung nữa.

Viên cảnh sát đứng sau lưng Duật Tôn lấy ra chiếc còng tay mang theo, Duật Tôn ném đến một cái nhìn tàn khốc, ánh mắt dâng lên cuồng quyền rung động đến kinh hãi: “Cuộc đời ta đây còn không bị kẻ nào khảo qua, người dám không?”

Đồng nghiệp bên cạnh không để lại dấu vết dè dặt tay của tên cảnh sát kia, nhưng hắn lại là người trẻ tuổi sung sức, quan mới nhậm chức ba ngày: “Đây là chức trách của chúng ta.”

Gió biển lướt đến, thổi tóc của Duật Tôn bay lên lộ qua vầng trán tinh xảo, Mạch Sanh Tiêu nhìn ra, tên cảnh sát này cố tình gây khó dễ, cô cố gắng tự trấn định: “Tôn.”

Đáy lòng đầy sát khí của Duật Tôn theo tiếng gọi nhẹ nhàng này mà tản ra: “Ta muốn cùng phu nhân của ta nói vài lời.”

“Không được.” Tên cảnh sát cự tuyệt như chém đinh chặt sắt.

Đồng nghiệp bên cạnh lại níu lấy tay của tên cảnh sát này, dùng mắt ra hiệu cho hắn dừng nói nữa: “Được, nhưng xin đừng làm trễ nãi quá lâu.”

Duật Tôn vòng qua bàn tròn đi đến trước mặt Mạch Sanh Tiêu, hắn duỗi ra hai tay kéo Sanh Tiêu đến, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chôn ở trước ngực Duật Tôn. Cô cho rằng người đàn ông sẽ nhân cơ hội này

nói inh biết, để cô đi tìm đến nhân vật nào hỗ trợ. Cánh tay Duật Tôn dần dần xiết lại, Mạch Sanh Tiêu quá mức gầy gò, ôm vào trong ngực một chút thịt cũng không có.

“Tôn?”

Hắn nhìn qua bất an trong mắt Sanh Tiêu, khoe môi Duật Tôn cười nhẹ, lúm đồng tiền bên miệng dễ lộ ra. Duật Tôn cúi xuống tại gò má của cô tỉ mỉ hôn: “Đừng sợ, sẽ có người đến an bài cho em.”

“Vậy còn anh?”

“Dông dông dài dài cái gì, đi mau! ” Tên cảnh sát lúc này không còn kiên nhẫn.

Duật Tôn nghiêng người đứng dậy, bàn tay mơn trớn xoa đầu của Mạch Sanh Tiêu: “Xoay người sang chỗ khác, anh không muốn trước mắt em mà bị đưa đi.”

Lúc này còn cần mặt mũi sao?

Sanh Tiêu bị hắn xoay vai lại, đưa lưng về phía mọi người.

Duật Tôn xoay người đi, áo sơ mi màu trắng thuần tình khiết đứng ở trong đám người cực kỳ nổi bật. Hắn trời sinh có khí chất vương giả, dù là luân lạc vì ác thú cũng không thể che hết cường khí ở quanh người.

Mạch Sanh Tiêu không có nghe lời của Duật Tôn, cô tùy ý xoay người lại.

Ánh mắt vừa vận trông thấy viên cảnh sát lôi còng tay ra, tay phải Duật Tôn thủ thế, một hồi tiếng súng lớn mạnh kinh hoàng vang lên: “Pằng! Pằng! Pằng! ! ! ! ! ! ”

Trên boong thuyền trong nháy mắt như nổ tung, đám người thất kinh, không ít người trốn dưới gầm bàn.

“Có tay súng bắn tĩa! ”

“Rầm rầm rầm. . . ”

Vòng vây đặc công trên bờ tính toán phương vị, tiếng súng một hồi lâu không dứt. Tay Mạch Sanh Tiêu phải che miệng lại, một đôi mắt tròn tròn kinh hãi.

Tên cảnh sát cầm lấy còng tay vừa nãy không có mất mạng, chỉ bị trúng đạn bên tay phải, hắn cuộn người lại trên boong thuyền bị bắn lỗ lổ kêu rên, được hai gã đồng nghiệp vừa chống chọi vừa kéo xuống thuyền.

Viên cảnh sát hồi nãy từng ngăn tên kia đi đến trước mặt Duật Tôn: “Mời.”

Người đàn ông ngoái đầu nhìn vào mắt Sanh Tiêu, sải bước rời đi.

Mạch Sanh Tiêu chưa bao giờ thấy qua cảnh đấu súng bằng đạn thật như vậy, còn xuất động đặc công võ trang đầy đủ, phía xa còn có thể nghe tiếng còi hú của cảnh sát. Duật Tôn lúc rời đi thần sắc tự nhiên nhưng Sanh Tiêu kiểm lòng không được mà chạy theo.

“Lý ca, cậu ấy sẽ không xảy ra chuyện đấy chứ?” Một viên cảnh sát nhìn về phía vũng máu lớn chảy trên sàn tàu.”

“Tôi nhắc nhở cậu ta không chỉ một lần, chuyện nhỏ râu cộp chúng ta làm không được, cậu ấy không nên ra mặt như vậy, chúng ta chỉ cần đem người về, đi thôi! ”

Mạch Sanh Tiêu dựa vào lan can, trơ mắt nhìn Duật Tôn ngồi vào xe cảnh sát.

Chiếc xe hắn ngồi bị vây vào giữa, không lâu sau, còi cảnh sát cũng dần nhỏ lại, trận giương cung bạt kiếm vừa rồi cũng bị gió biển thổi tan đi, chỉ sau một chút thời gian như vậy, liền yên lặng như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh qua.

Chủ nhà hàng đi ra trấn an, đám người bị kinh sợ tốp năm tốp ba trở về chỗ cũ, những tiếng nói xì xào bàn luận chuyện vừa rồi vang lên không dứt.

Đối với bọn họ mà nói, chuyện vừa rồi như là phim trường điện ảnh, cảnh ấy quá bình thường.

Bàn tay nhỏ bé của Mạch Sanh Tiêu nắm chặt lấy lan can, đôi mắt cô chứa lệ phải cắn chặt môi mới không rơi xuống. Cô lúc này mới ý thức được đây là một nơi xa lạ, ngoại trừ Duật Tôn, cô không còn biết dựa vào ai.

“Chị dâu.”

Tim Sanh Tiêu đập mạnh và loạn nhịp, không biết người thanh niên trẻ tuổi này đứng bên cạnh mình từ lúc nào: “Tôi gọi Đường Liệt, nơi này không thể nán lại, hãy đi theo tôi.”

Mạch Sanh Tiêu nhận ra, người này vừa rồi khi đến gần bàn chỗ lan can dùng cơm, Sanh Tiêu quay đầu lại thấy hắn đứng ở phía sau cùng vài người nữa.

“Các người nếu đã ở chỗ này thì vì sao lại không cứu anh ấy?” Tiếng nói của cô khẩn cấp, mang theo cường ngạnh trách cứ.

“Chị dâu, tình huống vừa rồi chúng tôi không thể động thủ, trừ phi chị muốn thấy Duật thiếu bị bắn chết tại chỗ.” Nói như vậy, thì thật đúng ý của đối phương.

Mạch Sanh Tiêu môi trái tim khê động đập, cô mơ hồ biết rõ nơi này nguy hiểm nhưng khó có thể tiếp nhận sự thật là Duật Tôn bị đưa đi.

Đường Liệt nháy mắt ra hiệu với đồng bạn, hộ tống Sanh Tiêu rời đi. Mạch Sanh Tiêu ngồi trong xe, cả trái tim trống rỗng theo, không chỗ lấp đầy.

Sanh Tiêu được mang về lại khách sạn, đã có lệnh bảo vệ nghiêm ngặt nên bên ngoài phòng của cô và Duật Tôn có một hàng hộ vệ. Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy cuộc chiến thế này, cô biết rõ thật sự đã xảy ra chuyện. Duật Tôn làm việc luôn luôn đường hoàng, đi đến đâu, ở ngoài sáng cũng sẽ không mang quá nhiều người.

“Chị dâu, chị nghỉ ngơi trước.”

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở mép giường, cơm tối còn chưa kịp ăn một miếng nhưng bây giờ hoàn toàn không có cảm giác đói bụng.

“Chờ một chút.”

“Chị có gì phân phó?”

“Anh ấy sẽ có chuyện phải không?”

“Chị dâu yên tâm, tôi đây liền liên lạc luật sư, an bài nộp tiền bảo lãnh.”

Mạch Sanh Tiêu không hiểu những thứ này, liền im lặng, cô không muốn khiến Đường Liệt thêm phiền toái, làm chậm trễ công việc.

Cũng không lâu sau, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

Là tiếp tân mang thức ăn vào, Đường Liệt thấy cô chưa ăn cơm tối nên gọi cho cô một ít thức ăn.

Mạch Sanh Tiêu không hề muốn ăn, cô ở trong phòng bồi hồi, đợi tâm tình ổn định ít, lúc này mới cầm điện thoại lên.

“Alo, xin hỏi là ai?”

“Dì Hà, cháu Sanh Tiêu đây.”

“A, Sanh Tiêu à, ở bên đó chơi vui vẻ không?”

Mạch Sanh Tiêu nhin không được ghen ngào, cô lấy điện thoại ra, thở dốc một hồi rồi mới lên tiếng: “Dì Hà, Bôn Bôn đã ngủ chưa?”

“Chưa đâu, tiểu Trần đang cho bé con ăn cơm, nhưng Bôn Bôn không chịu ăn nhiều, ánh mắt không chớp tìm quanh phòng khách, nhất định là muốn cha mẹ.”

Viên mắt Mạch Sanh Tiêu phiếm hồng: “Nhưng con có thể còn muốn ở đây mấy ngày nữa mới trở về, chăm sóc thật tốt Bôn Bôn giúp con.”

“Cô yên tâm, được đi ra ngoài cũng khó, chơi thật vui vẻ nhé.”

Sanh Tiêu cúp điện thoại, cô giơ tay lên lau nước mắt, cô nếu không đáp ứng Duật Tôn đến Hồng Kông thì có phải là có thể tránh được những chuyện này phát sinh không?

Mạch Sanh Tiêu cả đêm không chợp mắt, đôi mắt vừa khép vào lại mở ra, trong đầu liên hiện ra hình ảnh Duật Tôn bị đưa đi.

Súng ống đạn được?

Sanh Tiêu không dám nghĩ, cảm giác này giống như đang vô tình đi ở trên đường, đột nhiên có người vỗ vào vai mình mà nói, người là buồn lậu súng ống đạn được.

Trời vừa sáng, Mạch Sanh Tiêu nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, cô vội vàng đứng dậy. Đối phương sẽ phải gõ cửa trước, cô liền mở cửa ra: “Như thế nào? Nộp tiền bảo lãnh ra sao?”

Đường Liệt mang theo luật sư đi vào gian phòng: “Cảnh sát bày tỏ chắc chắn là không thể nộp tiền bảo lãnh.”

Bàn tay Mạch Sanh Tiêu chống đỡ vách tường sau lưng: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Đường Liệt vẽ mặt đầy nghiêm túc: “Đáng lẽ chuyện sẽ không trở nên như vậy.”

“Duật thiếu vừa mới đến Hồng Kông đã bị người khác đào ra vụ án súng ống đạn được, nhưng vì sao lại không ra tay ở thành phố Bạch Sa? Cái này giải thích được một vấn đề, có người muốn mượn tay cảnh sát Hồng Kông diệt trừ Duật thiếu. Dù sao tại thành phố Bạch Sa, Duật thiếu như cá gặp nước, giao thiệp lại rộng. Hiện tại bên chính phủ cấp cao chắc chắn sẽ tìm cách kéo dài thời gian lưu lại.”

“Vậy chúng ta ở đây sẽ không thể đắc tội tại đất khách được.”

“Tôi liên lạc với người quen mới biết được, Duật thiếu bị giam giữ ở nơi cực kỳ bí ẩn, trong vòng ba dặm đều là đặc công, còn không cho phép người khác vào thăm hỏi.”

Đáy lòng Mạch Sanh Tiêu trầm xuống, dườn

g như bị người ta ghìm chặt cổ đến không thở được.

Đường Liệt sắc mặt khê biến: “Sẽ không có chuyện lớn xảy ra, chúng ta nhanh chóng khôi thông quan hệ, tranh thủ thời gian dẫn độ trở về đại lục, trở lại thành phố Bạch Sa thì tất cả đều có hướng khả quan.”

Luật sư lại có cảm giác không lạc quan: “Tôi nghĩ, điểm này đối phương cũng có thể nghĩ đến, tôi hỏi cậu, nếu như Duật thiếu trên đường dẫn độ bỏ mình, vậy phải làm thế nào?”

Đường Liệt kinh ngạc, trong nháy mắt cảm thấy tất cả mọi chuyện đều lâm vào ngõ cụt.

Mạch Sanh Tiêu vịn lấy vách tường, sau lưng theo sát mới không bị ngã xuống. Cô không chỉ một lần nguyện rửa Duật Tôn chết không được tử tế, nói hấn sẽ có báo ứng, bây giờ là thật, báo ứng đã đến.

Sanh Tiêu mở miệng, cổ họng khàn khàn: “Các người. . . . Cứu, cứu anh ấy! ”

“Chị dâu, người đừng vội.”

“Tôi làm sao có thể không vội! ” Mạch Sanh Tiêu hét lên. Cô nhận ra mình đã mất khống chế, cúi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn: “Thực xin lỗi.”

“Duật phu nhân, ngài yên tâm, chúng tôi sẽ dốc hết toàn lực.” Hai tay luật sư khoanh ở trước ngực, chưa từng gặp qua vụ án nào khó giải quyết thế này: “Bất kể là thế nào, tôi ở bên này đều thử tìm người trước, trong lúc câu lưu, ít nhất là phải được an toàn. Cảnh sát không thể nào để cho chết người ở chỗ tạm giam được.”

Đường Liệt cùng luật sư tiếp tục bàn bạc. Mạch Sanh Tiêu không nghe được rõ ràng, cô đi đến trước cửa sổ, vén rèm nhìn về phía bên ngoài.

Những người kia gấp gáp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, mà cô ở đây lại một chút biện pháp cũng đều không giúp được.

Sanh Tiêu suốt cả hai ngày không ra khỏi cửa phòng, mà trong vòng hai ngày này, một chút tin tức của Duật Tôn cũng không có.

Đơn giản ăn hai muỗng cơm, Mạch Sanh Tiêu tắt đèn lớn nằm ở trên giường.

Bên trong phòng chỉ chừa lại một luồng ánh sáng nhạt, mờ mịt phát ra màu vàng khô héo.

Sanh Tiêu nâng lên hai đầu gối, hai tay vòng qua ôm lấy, đem thân thể co cụm lại. Tay của cô vươn ra hướng bên cạnh của chiếc giường, liền cảm nhận một khoảng rộng trống rỗng. Mạch Sanh Tiêu bị tịch mịch vô tận bao trùm lấy, cô lật người, khóe mắt ướm ý theo khuôn mặt lẫn dài.

Duật Tôn có thể thật sự gặp chuyện không may hay không?

Mạch Sanh Tiêu tự hỏi lòng, cô còn hận hấn không?

Cô không biết.

Cô chỉ biết là, lòng của cô hiện tại dày vò rối quẩn. Cô lo lắng cho Duật Tôn, mặc kệ cái gì gọi là luật pháp, cô chỉ muốn Duật Tôn trở về.

Mạch Sanh Tiêu không còn ý niệm trừng phạt đúng người đúng tội trong đầu, cô dù là làm trái với nguyên tắc làm người của mình cũng không sao cả.

Ngoài cửa lại có một hồi tiếng bước chân đến gần.

Mạch Sanh Tiêu lật chăn ra, hai chân trần đi đến cửa, động tác của cô vội vàng mở ra, chỉ chứng kiến bên ngoài ngoại trừ có mấy người đang đứng, lại không có thân ảnh của Duật Tôn.

Hai vai Sanh Tiêu suy sụp xuống, vô lực khép lại cánh cửa.

Hành động như vậy, cô đi tới đi lui không biết đã tái diễn qua bao nhiêu lần.

Điện thoại đặt bên gối đột nhiên vang lên. Mạch Sanh Tiêu bị kinh động toát ra mồ hôi lạnh, cô cầm lên nhìn, là Ân Lưu Khâm.

Sanh Tiêu không có nhận máy, bây giờ ai còn lo lắng cho hấn.

Tiếng chuông như đòi mạng trải qua một hồi lâu không ngừng. Mạch Sanh Tiêu vốn tâm tình không tốt, cô mạnh mẽ nói máy: “Alo, có chuyện gì?”

“Ồ, như nuốt phải thuốc lửa vậy.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng người đàn ông khinh bạc chế nhạo.

“Có chuyện gì không?”

“Gây cản trở cho cô cùng người khác ngủ à?”

Mạch Sanh Tiêu ngăn không được đau xót, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống: “Anh có phiền hay không, tôi lại không nợ anh tiền, anh phải đợi tới khuya khoắt để gọi điện thoại cho tôi sao? Nhảm chán! ”

Ân Lưu Khâm như bị tát nước vào mặt, trong nháy mắt muốn bốc ra lửa: “Mạch Sanh Tiêu, cô tức giận cũng đừng hướng lên người ta mà trút, giữa cô và ta đúng là có hợp đồng, vì cái gì không đến giám sát?”

“Hợp đồng chỗ nào quy định mỗi ngày tôi phải đến trình diện? Tôi cho anh biết, đừng làm phiền tôi. Tôi tâm tình không tốt, coi chừng mắng chết anh! ”

Người đàn ông cong lên khóe miệng không dễ dàng phát giác được nụ cười: “Xảy ra chuyện gì?”

“Anh gọi điện thoại cho tôi rốt cuộc là vì chuyện gì?”

“Ta cảm thấy được thái độ làm việc của cô có vấn đề.”

Mạch Sanh Tiêu đặt hai ngón tay tại khoeé mắt, cô cũng không muốn phát hỏa nhưng hiện tại trong lòng cảm thấy phiền muộn chết: “Vậy tôi xin nghỉ được chưa? Ân Lưu Khâm, tôi nhận thiết kế chứ không bán mạng cho anh, công ty Hào Nhuận nhiều người rất giỏi, anh đừng gọi điện thoại cho tôi nữa được không?”

Ân Lưu Khâm từ khi nào bị dẫn dắt thế này: “Ta không cần biết, công trình này là do cô phụ trách, nếu xảy ra chuyện. cô chính là bỏ quên nhiệm vụ! ”

“Vậy thì chờ gặp chuyện không may rồi hãy nói! ” Mạch Sanh Tiêu không chút do dự mà tắt điện thoại.

Ân Lưu Khâm một tay cầm cây cơ, đầu bên kia đã truyền đến tiếng pi pô pi pô máy móc, trong lòng hắn dâng lên cảm giác thất bại chưa bao giờ có. Nhưng đồng thời lại là cảm giác khuây khỏa, hắn đương nhiên biết rõ Mạch Sanh Tiêu vì sao mà phiền lòng.

Cho đến tảng sáng, Mạch Sanh Tiêu mới nhắm mắt được một lát.

Một tràng tiếp gõ cửa dồn dập truyền đến, giống như là muốn làm chấn động cả căn phòng. Mạch Sanh Tiêu ngủ đều mặc quần áo nghiêm túc, cô nghe được âm thanh, vội vàng đứng dậy: “Vào đi.”

Đường Liệt nhanh chóng mở cửa: “Chị dâu, thu thập hành lý, mau rời khỏi Hồng Kông.”

Mạch Sanh Tiêu ngây ngậy ngô ngô, đầu đau muốn nứt: “Tôi không đi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Duật thiếu đã phân phó, anh ấy nếu có chuyện, trong vòng ba ngày không trở lại, chị nhất định phải trở về thành phố Bạch Sa.”

Sanh Tiêu ngồi trở lại mép giường: “Tôi sẽ không đi, trừ phi chính mắt thấy được anh ấy đi ra.”

Di động trên tủ đầu giường đột nhiên vang lên, Mạch Sanh Tiêu cầm lấy, thấy là số của Vương tỷ.

Mí mắt Sanh Tiêu bị giật: “Alo?”

“Sanh Tiêu, em ở đâu?”

Mạch Sanh Tiêu xoa nhẹ huyệt thái dương: “Vương tỷ, đừng nóng vội, làm sao vậy?”

“Xảy ra chuyện lớn! ”

Sống lưng Mạch Sanh Tiêu thẳng tắp, huyết sắc vốn đã không còn trên mặt bây giờ lại trong suốt như tờ giấy, môi cô run rẩy, sưng sốt không mở miệng được.

Vương tỷ cũng không đợi cô nói, tốc độ cực nhanh giải thích: “Cần biệt thự đó, công nhân sáng sớm hôm nay liền bắt đầu làm việc, một công nhân chịu trách nhiệm xây dựng tường rào, không biết làm sao mà bị đè chết.”

“Cái gì! ” Mặc dù Mạch Sanh Tiêu đã nỗ lực chuẩn bị tâm lý cũng không có nghĩ đến sẽ có kết quả như vậy.

“Bạo loạn, thân thích của người chết đưa đến một đám đông ngăn ở cửa công ty, còn kéo cờ, ngoài cửa bày đầy vòng hoa, chỉ còn kém đưa người chết đến. ”

Mạch Sanh Tiêu đứng lên nhưng bởi vì vài ngày cũng không ăn vào, bây giờ khí huyết không thông, thiếu chút nữa là ngã quỵ. Cô vịn chặt tủ đầu giường: “Có điều tra được nguyên nhân sự cố không?”

“Là tường xi măng có vấn đề.”

“Tỷ lệ trộn bị sai sao?”

“Không phải.” Vương tỷ dừng một chút: “Sanh Tiêu, loại xi măng kia là hàng thứ phẩm kém chất lượng.”

“Vậy nhanh chóng tìm đến cửa hàng cung cấp. ”

“Sanh Tiêu, để chị nói sự cố này với em, em đừng vội.”

“Chị nói đi.”

“Hóa đơn ký tên cho thấy, xe xi măng kia là em nghiệm thu, hơn nữa hiện trường kiểm nghiệm kết quả, chỉ xảy ra vấn đề ở đó.”

Mạch Sanh Tiêu như bị sét đánh, ngón tay ở điện thoại phát ra tiếng vang kễ kẹt: “Như thế là có ý gì?”

“Sanh Tiêu, đừng nóng vội, chị tin tưởng em, chị bây giờ đi tìm quản lý để bàn luận.”

“Công ty nói như thế nào?”

Vương tỷ hơi trầm mặc: “Ý của công ty là, nói em đã cầm tiền hoa hồng nên muốn chị mau chóng liên lạc với em để chịu trách nhiệm chuyện này.”

Mạch Sanh Tiêu lập tức cảm thấy ngực như bị người ta đánh vào một búa tạ: “Vâng, Vương tỷ, em biết rồi.”

Sanh Tiêu tắt điện thoại.

“Chị dâu, chị cố ý muốn lưu lại đây mà nói thì chỉ làm cho Duật thiếu thêm lo lắng. Chị nghe tôi một lời, sau khi chị rời đi thì Duật thiếu mới có thể không có buồn phiền chuyện nhà. Chúng tôi cũng sẽ không khó khăn ra tay.” Đường Liệt ở bên cạnh khuyên bảo.

Mạch Sanh Tiêu tim đập mạnh và loạn nhịp xuất thần, ngây ngốc nhìn chằm chằm về xa xăm.

Bọn họ trước khi đi, Duật Tôn vẫn còn ở bên tai cô nói: “Anh sẽ đền cho em một trăm Tuần Trăng Mặt, đây là tuần thứ nhất.”

Không thể ngờ được, hoa chưa nở đã tàn.

Đường Liệt thấy cô như không nghe lọt lỗ tai: “Chị dâu?”

“Khi nào thì bay?”

“Vì sử dụng máy bay tư nhân nên lúc nào cũng có thể.”

Mạch Sanh Tiêu lau lau đôi mắt, đứng dậy lôi vali ra, đồ đạc bên trong hầu như còn chưa dùng đến, ngoại trừ mấy bộ y phục của Sanh Tiêu: “Hành lý của anh ấy có cần để lại đây không?”

“Không cần.”

Hai đầu gối của Mạch Sanh Tiêu quỳ trên tấm thảm lông trên sàn, cánh tay cô chống thẳng, nước mắt làm mờ tầm mắt: “Vậy anh hãy nhận lời với tôi là không để cho anh ấy xảy ra chuyện gì.”

Đường Liệt cúi thấp đầu, ngay cả dũng khí bản đảm cũng không có.

Lừa gạt, lừa gạt cô cũng không được sao? Sanh Tiêu từ trong vali lấy ra một bộ y phục của Duật Tôn, kể cả nội y cùng vớ. Cô vuốt phẳng trải rộng tấm chăn ra, sau đó đem quần áo đặt lên trên: “Khi anh ấy trở lại cần ăn mặc sạch sẽ, tôi để lại một bộ cho anh ấy.”

“Chị dâu, Tước thiếu lúc này đã đến Hồng Kông, chị yên tâm ở thành phố Bạch Sa chờ tin tức của chúng tôi.”

Mạch Sanh Tiêu đứng dậy, cũng không có bao nhiêu đồ, có thể trực tiếp rời đi.

Tại sân bay thành phố Bạch Sa.

Sanh Tiêu ngồi vào trong se, toàn bộ hành trình đều có đoàn xe hộ giá hộ tống. Lòng cô nóng như lửa đốt trở lại Ngự Cảnh Viên, dì Hà cùng Trần tỷ đang ở trong phòng khách, thấy cô bước vào mà cả hai đều sững sờ.

“Sanh Tiêu, cô đã về rồi.”

Mạch Sanh Tiêu giây cũng không đổi, đi thẳng vào nhà: “Bôn Bôn đâu, Bôn Bôn ở đâu?”

“Bôn Bôn đang ngủ trong giường nhỏ.”

Sanh Tiêu thở ra, lo sợ người bên cạnh đều gặp tai họa bất ngờ.

“Sanh Tiêu, Duật thiếu đâu?” Dì Hà tới cửa đưa hành lý của cô vào.

Mạch Sanh Tiêu vô lực ngã vào trong ghế sofa, hai tay bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn: “Anh ấy. có việc, muốn ở lại đó thêm mấy ngày.”

Dì Hà cùng Trần tỷ không hỏi nhiều, Mạch Sanh Tiêu ngồi một lát, sau đó mới lên lầu.

Trong nôi, Bôn Bôn ngủ thật ngọt ngào, cái

đầu nhỏ tóc mọc rất chậm nhưng hình dáng cùng bộ dạng của Duật Tôn càng ngày càng giống.

Mạch Sanh Tiêu nằm ở mép giường, khoe miệng khổ sở giường cao, cô duỗi ngón tay ra lướt qua chân mày của Bôn Bôn.

“Mạch Sanh Tiêu! ”

Sanh Tiêu rút tay về, xoay người lại, trông thấy Alice đứng ở cửa. Cô ra hiệu cho Alice đừng lên tiếng, rồi cẩn thận đi ra ngoài.

Hai người tới phòng ngủ chính.

“Nói cho tôi biết, anh ấy ở đâu?”

Mạch Sanh Tiêu không muốn lừa gạt cô ấy: “Ồ Hồng Kông, bị cảnh sát câu lưu.”

“Chátтт! ”

Alice nặng nề vung lên một cái tát bên má phải của Sanh Tiêu: “Các người tại sao phải đi Hồng Kông? Có phải cô giết dây anh ấy không? Rơi vào trong tay cảnh sát thì anh ấy còn đường sống sao?”

Mạch Sanh Tiêu mặt bị nghiêng đi, bị đánh đau.

Bàn tay Alice đỏ bừng, lúc này mới ý thức được hành vi của mình, chỉ cần vì chuyện của Duật Tôn mà cô sẽ bắt chấp nổi điên lên: “Tôi. Tôi không nên đánh cô.”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu, xoay người sang chỗ khác.

“Có nói là bởi vì lý do gì mà bị câu lưu không?”

“Buồn lậu súng ống đạn dược.”

Lúc Sanh Tiêu ngẩng đầu lên thì Alice đã vội bước ra khỏi phòng.

Cô không cần nghĩ nhiều cũng có thể kết luận chuyện này có liên quan đến Ân Lưu Khâm.

Alice bỏ qua chương ngại, đi vào một chỗ bí ẩn bên trong quầy rượu.

Bởi vì quy mô nhỏ, bên trong có vẻ chật chội huyền ảo, cô băng qua hành lang, tại nơi khúc quanh mở cửa ra, ẩn thân đi vào.

Ân Lưu Khâm ngồi ở trong phòng, hẳn không thích hoàn cảnh thế này, chân mày nhíu lại vô cùng căng thẳng.

Alice đến gần trước mặt, siết chặt hai tay, không dám lên tiếng.

“Như thế nào, muốn cùng ta sống chết một phen?”

“Tôi không dám.”

“Không dám thì lăn lại đây cho ta, buông tay của cô ra, chớ khản trương.”

“Ngài muốn như thế nào? Mục tiêu của ngài không phải là Sanh Tiêu sao? Chuyện Duật Tôn là do ngài sắp đặt phải không?”

“Ta nói, cô chớ khản trương.” Ân Lưu Khâm mắt lộ ra ghét bỏ quét qua hàng ghế: “Ta thật muốn làm cho hần chết không có chỗ chôn thân, đáng tiếc cái chiều này, không cần mạng của hần.”

“Vậy ngài vì sao phải làm như vậy?”

Ân Lưu Khâm lấy ra một điều thuốc, nhẹ hút một hơi. Một mặt, hắn muốn thăm do Duật Tôn một chút. Mặt khác. “Ta chỉ muốn giữ hắn vài ngày, chờ hắn trở lại thành phố Bạch Sa, nói không chừng ta có thể đảo ngược cả cục diện.”

“Vậy ý của ngài là. Ngài hướng về phía Mạch Sanh Tiêu phải không?”

Ân Lưu Khâm môi mím lại điều thuốc, không nói gì.

Alice vẽ mặt phức tạp nhìn về phía khuôn mặt người đàn ông.

“Alice, cô đang nghĩ cái gì ở đây?”

“Dạ Thần, cô ta bắt quả cũng chỉ là phụ nữ, ngài quả thật nếu muốn, tôi so với cô ấy đều sạch sẽ hơn.”

Ân Lưu Khâm nghiêng người đứng dậy, nửa điều thuốc chưa hút hết đã bị dụi tắt trong gạt tàn thuốc. Mắt hắn nhìn làn khói trắng tại đầu ngón tay lượn lơ bay lên: “Đi đến.”

Alice đôi mắt vô hồn đi tới.

Mới đến gần, đã bị người đàn ông vung một cái tát, cô ngã đổ vào trong ghế sofa.

“Cũng không nhìn một chút, cô cũng xứng sao?” Ân Lưu Khâm giọng điệu khinh miệt, thân thể dựa vào thành ghế.

“Ngài hao tâm tổn trí, chẳng lẽ muốn một người phụ nữ đã sinh con sao? Cho dù ngài có chiếm được cũng vô dụng, phụ nữ của Duật Tôn bên ngoài không ít, cùng lắm thì đem Mạch Sanh Tiêu đuổi ra ngoài mà thôi.”

“Cô muốn cho hắn bình yên vô sự trở lại thì xem lại miệng của cô. Mạch Sanh Tiêu ta đã định rồi, một ngày không chiếm được, ta liền làm cho hắn nán lại Hồng Kông một ngày. Chưa biết chừng, trong lúc trông coi hoặc trên đường dẫn độ lại bỏ mình ngoài ý muốn.”

Alice nếm thấy mùi máu tươi trong miệng, không có vì Mạch Sanh Tiêu mà nói thêm một câu nào.

148. Chương 148: Bảo Vệ Tốt Chính Mình, Chính Là Bảo Vệ Anh.

Trong lòng Alice, cô chỉ quan tâm đến Duật Tôn.

Hắn không biết rõ thế lực của Duật Tôn đến tột cùng là lớn mạnh đến đâu. Nhưng cô lại biết lực lượng sát thủ của căn cứ, từ trước đến nay bọn họ muốn mạng của người nào thì hiếm ai có thể thoát được.

“Alice, thừa dịp Duật Tôn bị giam giữ tại Hồng Kông, cô trở về căn cứ đi.”

Alice kinh hãi mà bịt mặt lại, khóe miệng nứt ra vết máu: “Tôi muốn ở lại đây.”

“Cô lưu lại đây thì có thể làm được gì?” Ân Lưu Khâm nhướng mi lên hỏi: “Để cho cô cầu xin kẻ địch giúp đỡ sao? Hơn nữa cô chính là quả bom hẹn giờ, không biết chừng thân phận của ta lại do cô tiết lộ.”

Alice cắn mạnh khóe môi, đau đến nhăn lại khuôn mặt nhỏ nhắn: “Ngài đánh giá tôi cao quá, hướng chỉ ngài đến thành phố Bạch Sa này khẳng định đã sắp đặt sẵn sàng. Dù cho hắn biết chính xác thân phận của ngài thì ngài cũng không lo ngại phải không?”

Khuôn mặt Ân Lưu Khâm trong nháy mắt như khói mù, nhưng lại thay đổi vô cùng nhanh chóng thành vẻ bất cần đời như cũ: “Cô có tâm tư như vậy cũng chẳng nghĩ xem, cô nói ta có lý do gì để giữ cô lại? Hoặc là trở về căn cứ, nhưng ta sẽ không cho cô thuốc giải, ta sẽ để cô càng ngày càng y lại vào Tử Thần. Hoặc là cho ta thấy việc để cô lại đây có tác dụng! ”

Alice khẽ liếm miệng vết thương bị rách ra, cô thiếu chút nữa phạm vào đại kỵ, lòng dạ của Ân Lưu Khâm cô không nên tùy ý đụng vào.

“Tôi muốn ở lại đây.”

Ân Lưu Khâm nhìn chăm chăm vào Alice một hồi lâu, hần lấy điều thuốc ra: “Đi đến, châm thuốc cho ta.”

Alice ngồi xổm trước mặt người đàn ông, tay phải cầm lấy cái bật lửa. Xuyên qua ngọn lửa sáng ngời, cô ngược mắt nhìn lên phía trên gương mặt này. Người đàn ông quả thật lộ vẻ rất hời hợt, ánh mắt Alice tùy tiện chuyển xuống cổ của Ân Lưu Khâm, động tác của cô chỉ cần nhanh chóng khóa ở phía dưới hầu kết của hần, rồi bẻ gãy.

“Alice, cô có phải hay không đang nghĩ, làm thế nào vặn gãy cổ của ta?”

Alice hô hấp cứng lại, cánh tay châm lửa cho hần không chịu được mà run lên: “Tôi không dám.”

Cô dám chắc chắn, vừa rồi nếu cô thật sự ra tay thì bây giờ bị bẻ gãy cổ chính là cô.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trước gương trang điểm, trang điểm nhẹ lên vì dấu vết của cái tát vẫn còn, chỉ có thể thoa phấn lên che đi. Cô đến tủ quần áo lấy ra một bộ, trước khi ra khỏi cửa cô gọi điện thoại cho Vương tỷ, nói là cô sẽ đến công ty giải quyết ngay lập tức.

Bôn Bôn đang cùng Trần tỷ chơi trong phòng em bé. Mạch Sanh Tiêu bước nhẹ vào, cô ngồi xổm xuống ôm lấy Bôn Bôn, con vẫn như cũ không có mở miệng, ngay cả những tiếng đơn giản như ê, a cũng không nói được.

“Duật phu nhân, cô muốn đi ra ngoài sao?”

“Vâng.” Mạch Sanh Tiêu cột tóc cao, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn lớn bằng bàn tay, một bộ đồ công sở đẹp mắt nhưng đơn giản: “Chăm sóc Bôn Bôn thật tốt.”

“Cô yên tâm.” Trần tỷ cảm thấy là lạ thế nào ấy, giống như Duật Tôn không có ở đây thì cả Mạch Sanh Tiêu cũng thay đổi.

Sanh Tiêu hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bôn Bôn rồi đem con giao cho Trần tỷ.

. . .

Mạch Sanh Tiêu từ trong gara lái xe ra ngoài, còn chưa vượt qua cửa chính thì đã bị vài người đàn ông không biết từ đâu đến ngăn lại.

Sanh Tiêu hạ cửa kính xuống: “Các anh là ai?”

“Phu nhân, ngài không thể đi ra ngoài.”

Mạch Sanh Tiêu nghe thấy cách xưng hô như vậy, trong lòng cũng buông lỏng: “Tôi đi làm ít chuyện.”

“Phu nhân, ở lại Ngự Cảnh Viên là an toàn nhất, hiện tại Duật thiếu không có ở đây, chúng tôi càng không thể để cho cô gặp chuyện gì được.” Người đàn ông thái độ một mực cung kính, mặt khác mấy người còn lại thì đứng chặn trước xe của cô.

Mạch Sanh Tiêu nắm chặt tay lái cũng bởi vì suy nghĩ do dự.

“Nếu như quả thật có việc gấp, hay là chờ Duật thiếu trở lại đi.”

Đôi mắt Mạch Sanh Tiêu không ngăn được chua xót, cô dựa vào lưng ghế. Thì ra không có Duật Tôn ở đây, cô sẽ tay chân luồn cuống thế này. Cô đã quen có hần ở bên cạnh, dù là cô đã kêu gào muốn độc lập thế nào nhưng trên thực tế, những thứ bất thường kia đều có Duật Tôn vì cô mà dọn sạch.

Giống như chỉ cần có hần ở đây thì vấn đề khó khăn cũng chỉ là một chuyện nhỏ đơn giản.

Sanh Tiêu không có nghĩ đến, cường hãn, lại vướng vào rắc rối không tháo gỡ được cũng sẽ có nguy cơ bị hủy hoại, sụp đổ.

“Phu nhân?” Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng gọi dè dặt.

Mạch Sanh Tiêu đóng cửa kính lại, thân xe hơn phân nửa đã ra khỏi cổng lại quay ngược trở về.

Vậy đến nước này, bảo vệ tốt chính mình, chính là bảo vệ tốt Duật Tôn.

Sanh Tiêu còn may mắn, cô ít nhất cũng không phải đi vào con đường mờ mịt. Duật Tôn bị giam giữ ở Hồng Kông, bị cắt đứt liên lạc với bên ngoài nhưng Nam Dạ Tước trước khi rời khỏi thành phố Bạch Sa đã sắp xếp xong xuôi mọi việc. Mạch Sanh Tiêu muốn gọi điện thoại cho Vương tử, đang suy nghĩ phải nói như thế nào thì có luật sư đi suốt đêm đến Ngự Cảnh Viên.

Theo ý của luật sư, chuyện này Mạch Sanh Tiêu không nên ra mặt, hắn sẽ đại diện cho Sanh Tiêu đi đàm luận, biện pháp tốt nhất chính là giải quyết riêng.

Nói như vậy, có thể giảm bớt những phiền toái trung gian không cần thiết.

“Tôi nhớ là ngày đó ở công trường, đúng lúc có xe chạy vào những người quản lý hạng mục không có ở đây. Tôi cũng có quyền ký tên, lúc đó đối phương rất gấp, tôi đã đếm đúng số lượng, liền ký tên, nhưng xe xi măng kia có vấn đề.”

“Duật phu nhân, bây giờ không là lúc truy cứu sự việc. Cô muốn rõ ràng nhưng người đã chết. Mặc kệ có vô tình nhưng cuối cùng là trút lên cô, chúng ta cần thảo luận là phương án giải quyết.”

Bàn tay của Mạch Sanh Tiêu phủ ở trước đầu gối: “Sự việc này, liền nhờ đến anh.”

“Được, tôi sẽ nhanh chóng liên lạc với gia quyến của nạn nhân, tiền bồi thường không là vấn đề, loại người như vậy, đơn giản chính là đồng tiền.”

Sanh Tiêu nghe được câu này bỗng cảm thấy khó chịu, chân mày xiết chặt nhướng lên.

Dù sao cũng là mạng người, nhiều tiền hơn nữa cũng không cách nào đổi lại được.

Sau khi tiễn luật sư về, Mạch Sanh Tiêu ôm lấy Bôn Bôn ngồi ở trong ghế sofa, tivi đang chiếu phim cũng không để ý là kênh nào, một bộ phim gần đây đang nổi tiếng - Về Nhà Hấp Dẫn.

Trong phim, nhân vật nữ chính giống như một bà hoàng trở về quấy rối sự nghiệp của tiểu Tam, còn làm cho người chồng bị vứt bỏ của cô ta thất điên bát đảo. Người xem thấy vậy ngược lại rất sáng khoái, nhưng trong hiện thực, người phụ nữ sau khi ly hôn có thể tìm thấy một người đàn ông có điều kiện tốt mà lại toàn tâm toàn ý yêu mình như vậy không?

Mạch Sanh Tiêu cầm lấy điều khiển từ xa chuyển kênh, trong lòng cô tràn đầy tâm sự, hoàn toàn không có cảm xúc xem phim.

Cũng không biết lúc này ở Hồng Kông bên đó thế nào, Duật Tôn khi nào có thể trở về.

Sanh Tiêu cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Bôn Bôn, dạy con vỗ tay: “Bôn Bôn, Bôn Bôn có nhớ ba ba không?”

Đôi mắt của bé con nhìn chăm chăm vào ngón tay non mịn của mình, Mạch Sanh Tiêu lại hôn nhẹ lên má của con. Cô một ngày không nhìn thấy con liền khó chịu, Mạch Sanh Tiêu gần cổ họng không được thở dồn dập. Duật Tôn bây giờ đang bị nhốt ở bên trong, chắc chắn cũng muốn nhìn thấy Bôn Bôn phải không?

“Giết người phải đền mạng, giết người phải đền mạng.”

Bên ngoài Ngự Cảnh Viên đột nhiên truyền đến âm thanh huyền ảo. Mạch Sanh Tiêu bị chấn động, vội vàng đứng dậy đi xem.

Ở cổng lớn của biệt thự bị người ta dùng biển ngữ cản trở, ở trên đó viết: “Giết người phải đền mạng. Trả lại công bằng cho chúng tôi.” Ngoài cửa tụ tập không ít người, xem ra là người nhà của nạn nhân,

Hai chiếc taxi dừng ở đường lớn, xuống xe là mấy người mang vòng hoa đi đến: “Hại chết người còn ả núp sao? Trên đời này còn có vương pháp hay không? Mạch Sanh Tiêu, đi ra ngay! ”

Sanh Tiêu ôm chặt Bôn Bôn trong tay, dì Hà cũng Trần tử nghe được động tĩnh vội vàng cùng đi đến: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có cần báo cảnh sát hay không?”

“Àmm. . .”

“Bang banggg. . .”

Không có được hồi đáp, bọn người bên ngoài làm đủ mọi thứ, còn ném pháo vào trong sân, những loài hoa cỏ quý báu trong vườn đang trổ những nụ hoa kiêu diễm bỗng trở nên bất nhậy. Đột nhiên xuất hiện pháo nổ làm Mạch Sanh Tiêu rất sợ, Bôn Bôn trong ngực cũng hãi hùng sắp khóc lớn lên.

“Oa oa oaaa. . .”

“Bôn Bôn, đừng sợ, đừng sợ.” Sanh Tiêu luống cuống tay chân che đi lỗ tai của Bôn Bôn, con trai khóc đến toát hết mồ hôi, khuôn mặt đỏ bừng, còn kém thở không ra hơi.

Gia quyến bên ngoài còn mang đến từ công trường gạch, xẻng. . . muốn thực sự phá cổng xông vào.

Mạch Sanh Tiêu ôm lấy Bôn Bôn trở lại phòng khách: “Bôn Bôn đừng khóc.” Cô nhìn con nhỏ trong ngực không ngừng giãy giụa, tay nhỏ bóp căng, sợ hãi, đầu không biết nên chui vào đâu.

Sanh Tiêu lúc này không biết giải quyết thế nào, cô chưa từng gặp qua trường hợp nào như thế. Cô ôm chặt lấy con, hai người như đang cố níu kéo nhau giống như lúc chết đuối mà vớ được khúc cây cứu mạng.

Trần tỷ vội vàng ở xung quanh: “Vậy phải làm sao bây giờ, nếu Duật thiếu có ở nhà thì tốt rồi, vấn đề gì cũng có thể giải quyết được.”

Mạch Sanh Tiêu trong mắt dâng đầy nước, bởi vì những lời này của chị ấy mà rơi xuống. Sanh Tiêu ôm lấy Bôn Bôn như trốn trên lầu. Trần tỷ nói rất đúng, cô không có cách nào đối mặt, cũng không biết làm thế nào để đối mặt.

Dì Hà nhìn thấy bóng lưng của Mạch Sanh Tiêu, ở bên cạnh Trần tỷ phân phó: “Cô đi lên lầu an ủi Sanh Tiêu, tôi gọi điện thoại báo cảnh sát.”

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trong phòng ngủ rộng lớn, bên trong trống rỗng không có hơi người. Hai tờ báo Duật Tôn xem qua còn đặt ở trên bàn trà, Bôn Bôn trong ngực khóc rống không ngừng khiến cho nước mắt Sanh Tiêu rơi theo không ngừng.

Bên ngoài Ngự Cảnh Viên, tiếng

huyên não hình như biến thành tiếng ầm ỉ. Mạch Sanh Tiêu sai bước đi đến sân thượng, ở cổng đỗ lại vài chục chiếc xe màu đen có rèm che, trên trăm người đang nhào nhào đánh nhau.

Xe cảnh sát cũng rất mau xuất động, Bôn Bôn cứ nhìn thẳng vào khuôn mặt Sanh Tiêu. Cô trông thấy Trần tỷ đi vào phòng ngủ: “Trần tỷ, ôm Bôn Bôn trở về phòng, đóng cửa chặt lại.”

“Vâng.”

Sanh Tiêu lau sạch nước mắt, trên tủ đầu giường di động bỗng vang lên.

Tim cô đập mạnh và loạn nhịp, cô bấm nghe: “Alo.”

“Sanh Tiêu, em đừng sợ, sẽ có người đến xử lý, chị lập tức tới ngay.” Là giọng nói của Dung Ân.

Mạch Sanh Tiêu vội vàng ngăn lại: “Đừng, những người kia đều đang nổi nóng, chị không nên tới, em có thể ứng phó được.”

“Chị không yên tâm.” Giọng nói Dung Ân cấp bách.

“Thật không sao, bọn họ sẽ không làm gì được em.” Nam Dạ Tước bây giờ đang ở Hồng Kông, Mạch Sanh Tiêu không muốn phiền phức của mình lại ảnh hưởng đến Dung Ân, huống chi Ngự Cảnh Uyển còn có hai đứa bé.

Sanh Tiêu trở lại phòng tắm rửa mặt, cô trấn định tinh thần. Gia quyến nạn nhân đến nỗi loạn cũng bình thường, dù sao thì nỗi đau mất đi người thân của họ, Mạch Sanh Tiêu có thể hiểu được.

Duật Tôn không có ở đây, cô chỉ có thể làm theo cách của mình.

Cô càng không muốn chuyện của mình lại dựa vào Duật Tôn.

Mạch Sanh Tiêu đi xuống lầu dưới, Hải Bối giương móng chống ở cửa, lộ ra dáng vẻ hung hãn của giống chó Tát Ma muốn bảo vệ chủ nhân, dì Hà đi đến bên cạnh Sanh Tiêu: “Bên ngoài làm loạn như vậy, cô đừng nên đi ra.”

“Dì Hà, tôi bây giờ đã đuối lý, nếu như không đi ra ngoài thì thật sự khó có thể giải quyết được.” Mạch Sanh Tiêu đẩy tay dì Hà ra, bước ra ngoài.

Cửa chính vừa mở, một đám người ở gần cửa dường như nổi điên mà nhào tới: “Trả mạng cho chồng tôi, bắt cô ta đi ra! ”

“Ai dám làm loạn, đem các người chém hết! ”

“Tất cả đều yên lặng cho tôi, tại trước mặt cảnh sát còn dám đe dọa?”

Mạch Sanh Tiêu hét lên hết sức: “Hãy nghe tôi nói, hãy nghe tôi nói.”

“Bắt cô ta đền mạng! ”

“Vậy thì xem ai nhanh hơn ai! ”

“Toàn bộ dừng tay cho tôi, nếu không sẽ đưa tất cả các người vào cục cảnh sát.”

Tiếng nói của Sanh Tiêu hoàn toàn bị át đi, việc cô phải nói thế nào cũng không biết. Cảnh sát phải ngăn lại bọn người nhà của nạn nhân, trong lúc xô đẩy, Mạch Sanh Tiêu bị đẩy tới tận bờ tường. Ánh mắt cô liếc qua cục gạch bên cạnh, Sanh Tiêu tiện tay nhặt lên một khối, tìm hồi lâu vẫn không tìm được chỗ thích hợp. Cô bất chấp mà cầm cục gạch ném vào chiếc xe phía trước.

“Xoảng! ! ! ”

Cửa sổ xe bị ném vỡ, còi báo động vang âm lên, đám người náo loạn ban nãy cuối cùng cũng yên tĩnh.

Mạch Sanh Tiêu đi đến vị trí đối diện, hướng về phía hàng người gia quyến của nạn nhân mà cúi người xuống: “Thực xin lỗi.”

Người phụ nữ thương tâm gần chết, che mặt khóc thảm thiết. Viên mất Mạch Sanh Tiêu phỉm hồng, lại cúi người xuống lần nữa: “Thực xin lỗi, tôi sẽ không trốn tránh mà sẽ gánh chịu trách nhiệm.”

“Cô làm thế nào để gánh chịu? Đền mạng sao, vậy giao mạng của cô ra. . .” Trong đám đông, không phát hiện ra được ai đã hét lên một câu như vậy.

Vợ của nạn nhân ôm thân thích bên cạnh, khóc đến nửa ngày không thở nổi.

“Tôi sáng sớm mai sẽ đi công ty, tôi sẽ đền bù hết tổn thất của các người, tôi biết rõ bây giờ nói gì cũng đã muộn, thực xin lỗi.”

Cảnh sát cũng bắt đầu khuyên can, người phụ nữ lau nước mắt: “Chuyện nếu như đã xảy ra, chúng tôi cũng muốn sớm giải quyết một chút để mau chóng đưa anh ấy về nhà. Cô nếu đã chịu nói xin lỗi, chịu giải quyết thì chúng tôi ngày mai sẽ đến công ty của cô.”

Thái độ của Mạch Sanh Tiêu ít ra cũng có thể làm bọn họ trấn an chút ít, bọn họ muốn gặp chính là Sanh Tiêu mà không phải là luật sư đại diện là được.

Đám người nán lại nửa giờ mới đi hết toàn bộ, lúc Mạch Sanh Tiêu đi vào Ngự Cảnh Viên thì sức cùng lực kiệt.

Sanh Tiêu hầu như cả đêm không chợp mắt. Cô thay đổi y phục, trang điểm, lúc này mới có thể đi ra ngoài gặp người khác được.

Cô sợ phát sinh thêm rắc rối nên lúc rời đi thì không cho những người bảo vệ đi theo, thái độ của cô kiên quyết, đối phương thấy thế đành phải đáp ứng.

Mạch Sanh Tiêu lái xe vào công ty, gia quyến của nạn nhân lại kéo biểu ngữ ngăn cản ở phòng bảo vệ, Mạch Sanh Tiêu đi cùng luật sư xuống xe.

“Đến rồi! ”

Một đám người xông lại như đã phát điên, luật sư ngăn cản trước mặt Sanh Tiêu: “Có việc gì từ từ nói.”

Tên đầu lĩnh vung lên một quyền, Mạch Sanh Tiêu bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người, tối hôm qua không phải đã nói những gì cần nói rồi sao?

“Đừng động thủ. . . .”

Luật sư bị đánh ngã trên mặt đất.

“Chúng ta không cần người bồi thường, chúng ta muốn một mạng đền một mạng.”

“Trả mạng cho chồng ta, ta bóp chết người.”

Điên rồi.

Mạch Sanh Tiêu bị bức lui đến bên lề đường, bọn người này tâm tình kích động, hoàn toàn mất đi tự chủ, không có chút lý lẽ nào. Lúc này một chiếc xe màu đen có rèm che chạy đến thẳng gấp lại. Đi xuống là một người đàn ông cầm lấy cổ tay Sanh Tiêu, một tay lôi cô nhét vào chỗ ngồi phía sau. Người đàn ông khóa trái cửa, một cước nhấc chân ga tức tốc rời đi.

Mạch Sanh Tiêu chưa định thần được, ngẩng đầu thở phò: “Là anh.”

“Cô còn tưởng rằng là ai? Chồng cô sao?”

Sanh Tiêu xuất thần ngó ra ngoài cửa sổ, xưng hô như thế, trong lòng cô lần đầu cảm thấy thân mật ấm áp, bao phủ lấy cô là cả trái tim đều ấm áp.

Ân Lưu Khâm từ sau khi nhìn trong gương rồi ngó qua Mạch Sanh Tiêu, hẳn nhận ra Sanh Tiêu xuất thần, khóe miệng không vui mím lại: “Biệt thự của ta mới bắt đầu khởi công mà xảy ra án mạng, cô giải thích với ta thế nào đây?”

Mạch Sanh Tiêu cúi đầu: “Thực xin lỗi.”

“Thực xin lỗi đáng giá mấy đồng tiền?”

“Vậy anh muốn như thế nào?”

Sanh Tiêu ngẩng đầu nhìn thẳng, Ân Lưu Khâm nhìn vào trong mắt bừng bình của cô, chuyện này bị hẳn càng quấy càng đục, hẳn lại rất có hứng thú, muốn xem Mạch Sanh Tiêu sẽ giải quyết như thế nào.

Ân Lưu Khâm ngừng xe, Sanh Tiêu lúc này mới phát hiện là đến nhà của hắn.

Mạch Sanh Tiêu đẩy cửa xe ra: “Cám ơn anh.”

Người đàn ông lấy điều thuốc ra, dựa lưng vào cửa xe: “Chồng cô đã xảy ra chuyện?”

Sanh Tiêu đôi mắt tròn tròn: “Làm sao anh biết được?”

“Tin tức thì có kiêng nể gì ai, muốn không thấy cũng khó. Ta xem cô cũng giống một cô gái ngoan ngoãn, lúc trước tại sao phải tìm đến kẻ buôn lậu vũ khí?” Lời nói Ân Lưu Khâm ác độc, toàn nhắm vào chỗ đau của Mạch Sanh Tiêu mà đâm vào.

“Không cho anh nói anh ấy như vậy! ”

Ân Lưu Khâm nhếch môi mỏng lên, vòng khói theo đôi môi lúc ấy mà tỏa ra: “Ta có thể giúp hắn.”

Hai tay siết chặt của Mạch Sanh Tiêu không hề còn sức mà buông ra, Ân Lưu Khâm nâng chân lên bước vào trong nhà. Sanh Tiêu bắt đắc dĩ đuổi theo, bên trong vườn có một người đàn ông đang đẩy xe lăn đi tản bộ. Ân Lưu Khâm dừng bước, không quay đầu lại nhưng đoán được Mạch Sanh Tiêu sẽ tiến đến: “Đây là cha của ta.”

Sanh Tiêu giật mình: “Không phải anh nói.”

Cô còn nhớ, Ân Lưu Khâm đã nói qua, ngày cha của hắn qua đời thì người mẹ bị trở thành người thực vật. “Ta gạt cô đấy.” Người đàn ông đến chiếc ô che nắng, tư liệu đối ngoại của hắn viết rõ, song thân khỏe mạnh. Lúc mới gặp gỡ Mạch Sanh Tiêu, hắn lại không đề đề phòng gì mà tiết lộ cho cô.

Sanh Tiêu không nghi ngờ gì, chỉ nghĩ tình cảm cha con đang lúc không tốt.

Ân Lưu Khâm tự lo rót nước, Mạch Sanh Tiêu đứng ở bên cạnh hắn: “Anh nói, anh có thể giúp anh ấy?”

Người đàn ông ngó qua phía trước rồi thu hồi tầm mắt: “Ta ở Hồng Kông có vài người bạn, những thứ khác không nói, nhưng ta ít nhất có thể giúp hắn tranh thủ nộp tiền bảo lãnh.”

“Thật sự?”

“Cô nói thử xem.”

Mạch Sanh Tiêu xem xét tường tận khuôn mặt của người đàn ông, hắn và Duật Tôn giống nhau, đều là đôi mắt dài thâm thúy, muốn từ bên trong nhìn ra một chút tin tức hữu dụng thật quá khó khăn.

“Vậy anh hãy giúp tôi.”

“Thôi, cô nói nghe thật dễ dàng.” Ân Lưu Khâm nâng lên đôi mắt phượng hẹp dài, tầm mắt dừng lại trên người Sanh Tiêu bắn khoắn. Mạch Sanh Tiêu bị hắn nhìn chằm chằm khiến toàn thân khó chịu: “Vậy như thế nào mới có thể hỗ trợ?”

Ân Lưu Khâm vén lên khoe miệng, không có ý tốt mà dần dần nói rõ: “Ta đối với cô cảm thấy rất hứng thú, cô thấy thế nào.”

Mạch Sanh Tiêu bình thường chỉ nghĩ người này miệng lưỡi độc ác một chút, không ngờ lại đến mức này: “Anh điên rồi sao, anh biết là tôi đã có chồng, có con rồi.”

“Câm miệng! ” Biết là sự thật nhưng cũng không cần cô phải mỗi lần mỗi nhắc nhở.

“Vậy anh hay là nói vài yêu cầu thực tế thích hợp đi, như tiền chẳng hạn.”

“Ta như thiếu tiền sao?”

“Vậy còn có gì khác không?”

“Ta nói lại một lần cuối, ta muốn cô.”

Ánh mắt Mạch Sanh Tiêu dừng lại cái ly trong tay người đàn ông, nước bên trong đã uống xong rồi, nếu không cô phải hắt nước vào mặt hắn. Sanh Tiêu giơ tay lên, xoa xoa thái dương đang bị toát mồ hôi, một câu cũng không muốn nói nhiều, bỏ đi không quay đầu lại.

Thuê xe trở về Ngự Cảnh Viên, mới vừa đến nhà, Alice ở phía sau cũng chạy đến.

“Có tin tức gì của Tôn không?”

Mạch Sanh Tiêu không muốn người khác nghe thấy, cô đi đến trước dương cầm: “Không có.”

“Cô không có cách gì sao? Nếu để vài ngày nữa, tôi thực sợ sẽ xảy ra chuyện.” Sắc mặt Alice lo lắng, gấp đến độ viên mắt đỏ bừng.

“Mới vừa có người nói với tôi là hắn có thể giúp được.”

“Ai?”

“Một khách hàng của tôi, ở quán cà phê cô cũng đã gặp qua rồi.” Mạch Sanh Tiêu đã một ngày một đêm không có chớp mắt, bây giờ toàn thân mệt mỏi vô lực: “Nhưng tôi không tin hắn.”

Alice im miệng không nói, Dạ Thần. Cô nâng lên tầm mắt nhìn qua khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu. Do dự một lát lại bị lo lắng phá thành từng mảnh, cô quan tâm nhất là Duật Tôn, không thể không nói: “Vậy cô đi tìm hắn đi, nhờ hắn hỗ trợ, mặc kệ là tin hay không, cô dù sao cũng phải thử, không phải sao?”

Mi mắt Sanh Tiêu nhẹ rủ xuống, Alice không cần đoán cũng có thể biết điều kiện của Ân Lưu Khâm, cô giả vờ như không biết gì mà nói: “Cô không muốn giúp anh ấy, đúng không? Cô muốn nhìn anh ấy chết sao?”

“Không, tôi không biết.”

”Vậy cô phải đi tìm hắn! Khó n
hư vậy sao?”

Bàn tay Mạch Sanh Tiêu phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mệt mỏi khó che đi được.

“Cô đi đi! ” Alice nín lấy tay áo Sanh Tiêu: “Cô đừng quá ích kỷ! ”

Sanh Tiêu chống cự không được, dựa vào Piano, ngồi ở xuống ghế: “Đừng nói nữa, sáng sớm ngày mai tôi sẽ đi.”

Alice cũng không vì vậy mà thở ra, cô cầm lấy túi xách, không nói tiếng nào mà rời khỏi Ngự Cảnh Viên.

. . .

Mạch Sanh Tiêu lưng thẳng tắp ngồi ở trước dương cầm, hai tay cô vuốt lên từng phím đen trắng, đầu ngón tay nhẹ bấm nhưng tay phải lại khó có thể phối hợp, đàn không được một bản nhạc đầy đủ.

Cảm xúc thất bại ảo não đè nén quá lâu, Mạch Sanh Tiêu giải bày bằng cách vung hai tay lên không ngừng nện ở trên phím đàn, âm thanh chói tai kéo dài truyền khắp Ngự Cảnh Viên. Dì Hà vội vàng đi ra khỏi phòng bếp: “Sanh Tiêu, cô không sao chứ?”

Mạch Sanh Tiêu nắm chặt bàn tay, đầu cô chôn ở trước ngực, trong tim khó chịu như bị người ta xé ra một đoạn, những gì cất giấu trong tim trở nên vô ích.

“Tôi không sao.”

Dì Hà lau sạch hai tay, không có hỏi nhiều.

Duật Tôn không có ở đây, ngay cả bản nhạc Piano mà cô thích nhất cũng đàn không được.

Hôm sau.

Trời còn chưa sáng Mạch Sanh Tiêu đã đứng dậy đi ra cửa, xe hôm qua dừng ở công ty lúc đưa trở lại đã bị đập phá toàn bộ cửa kính.

Sanh Tiêu đón xe taxi, lúc xuống xe cô nhìn thời gian, vừa vặn 7 giờ.

Mạch Sanh Tiêu bấm chuông cửa đi vào, không nghĩ tới Ân Lưu Khâm cũng dậy từ sớm tinh mơ, giờ đang ăn điểm tâm trong nhà.

“Cô đã đến rồi.”

Sanh Tiêu không nhìn thấy ai khác, cô đi tới: “Tôi làm sao có thể tin được lời anh nói?”

“Cô không có lựa chọn nào khác, xong việc, ta tự nhiên có sắp xếp.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn thẳng vào mắt người đàn ông: “Anh có giữ lời không?”

“Tất nhiên.”

Ân Lưu Khâm đứng dậy, thần sắc tràn đầy mong muốn đi lên lầu hai.

Hắn đi vài bước, cũng không thấy Mạch Sanh Tiêu đi theo sau, quay đầu nhìn lại, đã thấy cô cầm lấy khăn lau đang lau bàn ăn.

Ân Lưu Khâm dù thông minh nhưng bây giờ đầu óc cũng mụ mẫm, hấn đứng cứng đờ đến ba giây sau mới quay trở lại bên cạnh Mạch Sanh Tiêu: “Cô đang ở đây làm cái gì vậy?”

Động tác Sanh Tiêu nhanh nhẹn dọn dẹp xong bàn ăn, lại đến phòng khách, cúi người xuống lau TV.

Ân Lưu Khâm nhíu mày: “Ta hỏi cô, cô như vậy là có ý gì?”

Mạch Sanh Tiêu tai điếc mắt ngơ, động tác tỉ mỉ quét dọn vệ sinh. Ân Lưu Khâm khoanh tay trước ngực, lộ ra gương mặt tuấn tú âm trầm, hấn ngồi ở ghế sofa, tầm mắt khóa chặt thân ảnh trước mặt không ngừng di động.

Bảo mẫu mua thức ăn trở về, nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu còn tưởng rằng người giúp việc Ân Lưu Khâm vừa thuê đến.

Sanh Tiêu đứng dậy, bước qua tiếp nhận thức ăn trong tay bảo mẫu. Bà ấy nhìn thấy sắc mặt Ân Lưu Khâm có gì đó không đúng nên vội vàng như một làn khói theo sát sau lưng Mạch Sanh Tiêu.

Sanh Tiêu chuẩn bị thức ăn, làm sạch sẽ từng thứ. Cô trở lại phòng khách, cầm máy hút bụi lần lượt quét dọn các góc.

Con mắt Ân Lưu Khâm nheo lại, trên mặt nhìn không ra đang vui hay giận: “Máy hút bụi làm không sạch sẽ.”

Mạch Sanh Tiêu dừng lại động tác, cô xách thùng nước đến phòng khách, chân trần quỳ trên mặt đất, lau từng chỗ, từng chỗ.

Ba giờ sau, cô mệt mỏi toàn thân rũ rời, Sanh Tiêu nhìn thấy đã đến giờ, không ngại nghỉ mà nhớ tới ở trong bếp chuẩn bị nấu cơm.

Bảo mẫu nơm nớp lo sợ đi đến bên cạnh Ân Lưu Khâm: “Ân thiếu, thế này. . . .”

“Mặc kệ cô ta, để cho cô ta làm! ”

Bảo mẫu co rụt cổ lại, cúi thấp đầu tránh đi.

Ân Lưu Khâm rót chén nước đặt ở trên bàn trà, ánh mắt hấn nhìn chằm chằm vào thứ chất lỏng trong suốt. Hấn muốn có được Sanh Tiêu, rất dễ dàng, một viên thuốc liền có thể thu phục.

Người đàn ông từ ngăn kéo dưới bàn trà lấy ra một cái hộp nhỏ, đầu ngón tay Ân Lưu Khâm vờ vờ viên thuốc, tay phải của hấn đưa vào chén nước trên bàn.

Trong nháy mắt do dự, Ân Lưu Khâm thu tay lại.

Viên thuốc trong tay hấn bị ném vào thùng rác bên cạnh, Ân Lưu Khâm bưng ly nước đi tới nhà bếp.

Mạch Sanh Tiêu đang xào một món ăn, làm như không biết có người đến.

“Này, làm tới trưa cũng không mệt mỏi sao?”

Sanh Tiêu xoay lại, vì hấn nhắc nhở như vậy nên mới nhận ra mình vừa mệt vừa khát.

Ân Lưu Khâm đưa ly nước qua cho cô: “Cho cô.”

Nhưng Mạch Sanh Tiêu không đưa tay ra đón, cô đến chỗ túi xách treo ở bên cạnh lấy ra từ bên trong một chai nước khoáng chưa khai, Mạch Sanh Tiêu vặn nắp chai, uống một ngụm lớn.

Ân Lưu Khâm còn duy trì động tác đưa nước: “Cô còn tự mang nước theo?”

Sanh Tiêu không nói gì, xoay người lại tiếp tục xào rau.

Người đàn ông đi tới, nước trong tay đổ ở bồn nước, cái ly cũng bị nặng nề ném xuống bàn bếp.

Bảo mẫu hỗ trợ dọn thức ăn lên bàn, trong phòng khách không nhìn thấy cha mẹ của Ân Lưu Khâm, Mạch Sanh Tiêu bưng canh lên, bữa cơm trưa chính thức hoàn thành.

“Ngồi xuống, theo giúp ta ăn.”

Mạch Sanh Tiêu kéo ghế ra ngồi nhưng không hề động đũa.

Ân Lưu Khâm ăn hai miếng: “Mùi vị không tệ.” Thấy cô không động đũa, hắn cũng để chén xuống: “Cô sẽ không hoài nghi ta bỏ thuốc trong thức ăn đấy chứ? Mạch Sanh Tiêu, những món này là do chính tay cô làm.”

Khi Sanh Tiêu yên lặng, thật có thể gây chết người.

Ân Lưu Khâm cười lạnh, cầm lấy chiếc đũa tại mỗi món trong mâm đều gấp lấy: “Như vậy được không?”

Mạch Sanh Tiêu thấy thế, lúc này mới chịu ăn.

“Ta muốn tìm bảo mẫu thì bên ngoài có rất nhiều, đừng tưởng rằng như vậy là ta có thể giúp cô.”

Sanh Tiêu ăn hai miếng, không có nói gì. Ân Lưu Khâm dựa vào thành ghế, hắn ăn rất chậm, ánh mắt nghiêm nghị bình thường lơ đãng liếc về hướng Sanh Tiêu. Bộ dáng cô đẹp mắt, điểm này chân thật đáng tin, nhưng trên đời này phụ nữ có bộ dáng đẹp thì rất nhiều. Ân Lưu Khâm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu, hướng chỉ tương ăn cũng không phải quá lịch sự, mặc quần áo bình thường, còn không có kén chọn, về phương diện tình thú thì một chút cũng không hiểu.

Phòng khách rộng như thế, ánh mặt trời đầy đủ, Mạch Sanh Tiêu lúc ăn cơm không ngẩng đầu lên, lông mi dày đậm như hai hàng tiểu phiến tử. Ân Lưu Khâm mãi ngẩng nhìn đến cuối cùng ngay cả động tác nhai thức ăn cũng quên hết.

Sau khi ăn xong, Mạch Sanh Tiêu dọn dẹp xong phòng bếp đi ra.

Ân Lưu Khâm thật nhàn hạ, ngồi chéo chân đang xem một bộ phim: “Rót cho ta ly nước.”

Mạch Sanh Tiêu cầm lấy ly nước đi đến chỗ người đàn ông.

“Tư thế này không đúng, phải cung kính.”

Hai tay Sanh Tiêu cầm ly, đưa cho hắn.

.
. .

Cho đến tối, Mạch Sanh Tiêu mới trở lại Ngự Cảnh Viên. Cô mệt mỏi nằm dài ở trên giường, dậy không nổi. Ân Lưu Khâm cự tuyệt không có xác minh, Sanh Tiêu cảm thấy thái độ của hắn chính là cơ hội, cô tròn một vòng đều đi đến nhà Ân Lưu Khâm làm bảo mẫu miễn phí, về đến nhà thường thường mệt đến lả người.

Như vậy cũng tốt, đỡ phải nghĩ ngợi lung tung.

Alice đã tới không ít lần, thúc giục hỏi chuyện tiến triển đến đâu. Chuyện công trường bị buông lỏng còn không được giải quyết. Về chuyện bên Hồng Kông, một chút tin tức cũng không có.

Thêm hai ngày đã trôi qua.

Mạch Sanh Tiêu cơm tối cũng không ăn, cô nằm lỳ ở trên giường, không bao lâu sau liền ngủ say mất.

Trong mơ, cô rõ ràng thấy Duật Tôn đã trở về, Sanh Tiêu kích động không thôi, nằm co trên giường khóc nỉ non riu rít. Mạch Sanh Tiêu càng khóc càng dữ dội, cô ôm lấy hai tay, mơ hồ cảm giác được hình như có người đang lau nước mắt ỉnh.

Sanh Tiêu giống như đã tỉnh mà không phải tỉnh: “Anh trở về phải không?”

Cô nghe được một âm thanh quen thuộc ở bên tai mình khẽ nói: “Ừ, anh đã trở về.”

Mạch Sanh Tiêu lại khóc thành tiếng lần nữa, giấc mơ này cũng không phải là sự thật.

Cô ghen ngào không thôi, thậm chí Bôn Bôn vẫn còn ở dưới lầu, cô nhất định phải ôm con lên.

Mạch Sanh Tiêu mở ra đôi mắt mờ đi vì lệ, con ngươi đen bóng trong nháy mắt mở to ra, miệng cô mở rộng, bộ dáng cực ngốc nghếch.

149. Chương 149: Thì Ra Là Hắc Giở Trò Sau Lưng

Trong phòng ngủ, ánh sáng đèn nhỏ màu vàng quắt khô héo bao trùm lên đôi vai vạm vỡ của người đàn ông.

Sanh Tiêu áp sát mặt lên gối đầu, nước mắt không ngừng tuôn ra, nóng hổi, từng nhát cắt lên những vết thương chồng chất và trái tim mệt mỏi đến vô lực của cô. Mạch Sanh Tiêu muốn cười nhưng ngay cả sức lực để nâng khóe miệng lên cũng không có. Cô xòe bàn tay ra che miệng lại, tiếng khóc đang dần dần yếu đi lại vang vọng khắp trong phòng, như một con thú nhỏ đã bị trọng thương, khiến lòng người bi thống đến thảm thiết.

Người đàn ông ngồi vào chỗ của mình tại mép giường, bàn tay vén mái tóc bị nước mắt thấm ướt ra.

Mạch Sanh Tiêu cầm lấy ngón tay thon dài của hắn, nhìn thấy bàn tay này, hình như đã tới mấy đời không được thấy.

Hai người đan chặt mười ngón tay vào nhau.

“Nói cho tôi biết, tôi không phải là đang nằm mơ.” Mạch Sanh Tiêu thanh âm tràn trề cầu khẩn, cô cảm thấy đây chỉ là mơ, cô sợ nếu tỉnh lại thì sẽ không còn được thế này nữa.

Người đàn ông giữ chặt ngón tay của Sanh Tiêu, đầu ngón tay cọ nhẹ lên má cô: “Em gặp phải cơn ác mộng, bây giờ mở mắt ra, anh ở đây.”

Mạch Sanh Tiêu nước mắt chảy trôi trong tóc đen nhánh. Sau khi ba mẹ chết, cô thiết yếu học được chính là độc lập. Một đôi vai gầy yếu chống đỡ ỉn và hy vọng của chị. Cô vẫn kiêu ngạo khi tay phải bị phế, dù phải sống thật giống như con kiến, cô vẫn cảm thấy ngay cả khi trên đỉnh đầu mà một mảnh mây đen, cô cũng có thể đẩy chúng ra để nhìn ánh trăng sáng. Sanh Tiêu đôi mắt sưng đỏ, cho đến khi Duật Tôn bị bắt, sự thật bức đến trước mặt, cô mới giật mình nhận ra, hai tay của cô nhỏ như vậy, hoàn toàn không chống đỡ được thứ gì.

Mạch Sanh Tiêu đưa tay của người đàn ông kê sát vào mặt mình, khuỷu tay cô chống đỡ tại mép giường ngồi dậy, tay phải vòng qua cổ Duật Tôn, siết sao cùng hắn ôm chặt.

Ai cũng không mở miệng đánh vỡ thời khắc ninh mật này, cánh tay Sanh Tiêu thu hẹp lại, cắn lấy khóe miệng mà bật ra tiếng khóc.

Một lát sau, Duật Tôn lui người lại, gương mặt tuần tú cùng cô hôn sâu đậm.

Miệng của cô lúc này đầy nước mắt mặn chát, bọn họ bàn tay đan vào nhau, tay kia của mạch Sanh Tiêu còn ôm trên cổ hắn, cô mặc hắn gặm nuốt, khẽ cắn, cuối cùng cũng chậm chậm đáp lại.

Lúc này như nguy hiểm khẩn cấp bị buộc đến vách núi, hơi trượt chân một chút sẽ rơi chia năm xẻ bảy.

Nhưng bọn họ hiển nhiên bất chấp tất cả những thứ này.

Khát vọng mãnh liệt hầu như muốn phá vỡ ra, bàn tay của Duật Tôn đặt sau đầu cô đã không thể chờ đợi được mà dời xuống.

“Này, có thể tạm thời tắt lửa không?” Một giọng nói từ phía cửa của một người đàn ông vang lên. Mạch Sanh Tiêu kinh ngạc, buông cánh tay đang ôm cổ Duật Tôn ra, trở thành ngăn cản trước ngực hắn.

Duật Tôn nhả lại mày kiếm, còn muốn hôn nữa. Sanh Tiêu ý thức được trong phòng không chỉ có hai người bọn họ, cô vội vàng nghiêng mặt đi.

“Cậu có thấy phiền hay không?” Duật Tôn tức giận.

Từ Khiêm trong tay mang theo hộp thuốc, mặc bộ đồ màu xanh đậm là loại quần áo ở nhà, hiển nhiên đã từ trong nhà vội vàng chạy đi mới chưa kịp thay: “Cậu còn có lương tâm không vậy? Nếu không phải là sợ cậu chết đi thì tớ phải dùng tới hơn nửa đêm để đếm xem hiện trường biểu diễn sao?”

Mạch Sanh Tiêu lau sạch nước mắt, 7 ngày này nóng bức làm lòng người bức bối.

Cô lại nhìn vào, mới phát giác có gì đó không thích hợp.

Duật Tôn từ trước đến nay ghét đồ mồ hôi mà bây giờ, lại mặc áo sơ mi, bên ngoài là khoác bộ tây trang màu đen. Mạch Sanh Tiêu mặc áo tay ngắn, đối lập với Duật Tôn, mặc hoàn toàn trái mùa.

“Anh làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Tay Sanh Tiêu dò xét về phía trước bị hấn giữ lại, nhưng ánh mắt đã có thể trông thấy ở bên eo của hấn đã đỏ thẫm vết máu. Từ Khiêm bước tới, Mạch Sanh Tiêu chăm chú nhìn kỹ, Duật Tôn trở về mặc bộ này đúng là bộ lúc trước cô để lại ở khách sạn tại Hồng Kông.

“Anh bị thương?”

“Cắt, nhát cái mạng về không dễ.” Từ Khiêm ở bên cạnh chen miệng vào.

Duật Tôn đứng lên đi đến ghế sofa, Mạch Sanh Tiêu theo sát phía sau: “Viên đạn đi suốt qua, bị trầy da.”

Sanh Tiêu theo hấn ngồi xuống, nghe được tiếng bước chân từ cửa truyền đến.

Nam Dạ Tước thân thể cao to dựa vào tủ rượu bên cạnh, trời sinh đã là một vẻ đẹp tà mị, Mạch Sanh Tiêu hình dung như vậy cũng không quá. Ân Lưu Khâm bộ dạng hơn người nhưng cùng Nam Dạ Tước đứng một chỗ, trong nháy mắt chắc chắn sẽ bị cái vẻ mê hoặc lòng người tà tử kia che lấp.

150. Chương 150: Vợ Của Người Khác Đùng Mù Quáng Nhớ Thương

Mạch Sanh Tiêu không còn cảm thấy video này khôi hài ở chỗ nào nữa.

Duật Tôn nâng chân lên, đôi chân thon dài hữu lực trong chiếc quần màu trắng, hấn nửa người trên mặc chiếc áo thun cùng màu. Một thân trắng bạch, nổi bật ở người đàn ông này khí chất trách tuyệt phi phạm. Mạch Sanh Tiêu tâm mắt nâng lên thấy người đàn ông môi mỏng mím chặt thành đường thẳng tắp, sống mũi cao, trên gương mặt đắm chìm trong khói mù đầy mây đen bao phủ.

Đôi mắt Sanh Tiêu rời đi, không nhìn vào ánh mắt Duật Tôn.

Bàn tay nhỏ bé của cô hướng đến điều khiển từ xa nằm trên bàn trà.

“Đừng, để xem đã.” Duật Tôn mở miệng nói ra.

Trong video, khắp nơi là thân ảnh bận rộn của cô. Mạch Sanh Tiêu lúc này nhìn thấy, đều cảm giác mình thật thê thảm, lau sàn nhà còn phải quý, thùng nước kia vừa nặng lại vừa lớn, cô xách ở trong tay bước đi phải lảo đảo.

“Đoạn video có tên là Để Lên Được Giường Đàn Ông, lượng xem của video trong nhà bếp này không thể dự đoán được số lượng gia tăng. Không ít cư dân mạng rất tò mò, muốn xem thử phu nhân xinh đẹp nhà giàu vì yêu đến mức nào mà cam tâm làm trâu làm ngựa cho chồng của mình.”

Mạch Sanh Tiêu nhứ chặt chân mày, lời của người này thật sự là chịu không nổi.

“Cũng không ít cư dân mạng nhận xét thẳng ra, mấy ngày nữa, còn có hình khiêu dâm của người phụ nữ này bị tung ra hay không? Như vậy mới có thể nghiệm chứng được tựa đề của video.”

Sanh Tiêu nghe thấy điều này sợ hết hồn hết vía, cầm lấy điều khiển từ xa chuyển kênh, lại phát hiện ở đài khác cũng phát tin tức này.

Duật Tôn đứng dậy, từ trong tay cô cầm lấy điều khiển từ xa: “Người này là khách hành của em sao? Tên Ân Lưu Khâm.”

“Làm sao anh biết?”

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, cùng hắn đối mặt.

“Em đang làm cái gì ở đó?” Khuôn mặt rõ ràng của người đàn ông tiến đến trước mặt Sanh Tiêu. Ngũ quan hắn tinh tế, từng nét đều giống như điêu khắc bằng tay thành tuyệt tác, cứ như vậy mà hợp thành, có thể nói là hoàn mỹ. Sanh Tiêu từ trong mắt hắn nhìn không ra vui buồn. Nhưng hắn càng biểu hiện thái độ này lại càng làm người khác cân nhắc không ra tư thái, Mạch Sanh Tiêu lại càng cảm thấy bị dồn nén buồn bực.

“Anh tin tưởng lời người ta nói sao?” Tiếng nói của cô run rẩy, điều muốn biết chính là hắn có tin câu tựa đề của video này hay không.

“Sự thật không phải là bày ở kia sao?” Duật Tôn liếc qua màn hình TV, hắn trả lời nhưng lại nói đến video kia.

Mạch Sanh Tiêu trừng lớn đôi mắt trong trẻo, ngực phập phồng kịch liệt, hơi thở của cô hít vào trong ngực, không thể nào thở ra được: “Tôi tỉnh dậy lại phát hiện đây là giấc mơ.”

Cô cùng Duật Tôn có quá nhiều thứ chần lối, một chút tín nhiệm cũng không có. Bọn họ nỗ lực tạo ra giấc mộng này cũng đã bị phá hủy hầu như chẳng còn gì.

Người đàn ông vươn tay ra, Mạch Sanh Tiêu hất tay đi.

Tay Duật Tôn rơi xuống khoảng không, cầm lấy điều khiển từ xa tắt ti vi đi: “Nói cho anh biết, vì cái gì giúp hắn làm những chuyện kia.”

“Hắn nói, hắn tại Hồng Kông có người quen.”

“Hắn nói cái gì là em tin cái đó?”

“Nhưng tôi dù sao vẫn phải thử xem chứ?” Mạch Sanh Tiêu giương cao âm điệu: “Tôi còn không có hồ đồ đến mức đều tin lời hắn hoàn toàn, tôi là người đã có con rồi, sẽ không đi làm chuyện thật sự có lỗi cùng hắn.”

Duật Tôn nhếch khóe miệng lên, không để lại dấu vết mà cạo vẽ ra đường cong: “Phát tà hỏa cái gì vậy? Anh không có nghĩ nghiêng lệch đi.”

Mạch Sanh Tiêu xoay người về một hướng: “Tôi chỉ bưng trà đưa nước, còn quét dọn vệ sinh và nấu cơm thôi.”

“Những thứ này còn chưa đủ sao? Sanh Tiêu, anh chiều chuộng em, không có cho em đi hầu hạ người khác.” Duật Tôn nhớ tới cảnh trong video, trong lòng có một ngọn lửa ức chế chịu không được mà nhanh chóng thiêu cháy.

“Anh nghĩ rằng tôi muốn sao? Tôi tìm không được biện pháp nào khác.”

“Em cần phải tin tưởng, anh sẽ không có việc gì trở về! ”

“Muốn tôi tin tưởng như thế nào đây?” Mạch Sanh Tiêu quay người đi: “Luật sư nói anh bị giam giữ, có được dẫn độ hay không còn là một vấn đề, chẳng may trên đường lại có chuyện gì.”

“Anh sẽ thật tốt trở về.”

“Nhưng tôi không biết! ” Sanh Tiêu thở hồng hộc, hai bên gò má đỏ bừng.

“Hắn còn muốn em làm gì không?”

Mạch Sanh Tiêu ngẩn ra, câu hỏi của hắn luôn nói trúng tim đen.

Tay phải Sanh Tiêu nắm lấy vạt áo, đầu cũng mất đi sức lực mà rũ xuống.

Duật Tôn đại khái có thể đoán được, hắn vận năng chân mày không nói lời nào.

“Tôi không có đáp ứng.”

“Em nếu như là đáp ứng thật thì bây giờ xuất hiện trên tin tức đúng là hình khiêu dâm.”

Mạch Sanh Tiêu không nghĩ tới Ân Lưu Khâm lại biến thái như vậy, cô thở nhẹ ra, thật may là lúc ấy đầu óc không có nóng lên, nếu không hậu quả không thể lường trước được.

“Sanh Tiêu.” Duật Tôn đi qua, bàn tay nâng cằm của cô lên, trong lời nói của hắn nghe được tức giận: “Biết rõ là đáng sợ chưa? Đừng nghĩ đàn ông đều thiện lương như vậy.”

Mạch Sanh Tiêu mong muốn nhất là một cuộc sống bình yên, nghĩ tới tin tức nói muốn tìm được người trong video là ai khiến đầu của cô đau muốn nứt.

“Em lúc trước vì Mạch Tương Tư mà đi theo anh, lại vì Đào Thần trở lại bên cạnh anh. . . .” Duật Tôn mở miệng, chỉ là một câu nói băng quơ lại làm cho hắn đột nhiên mắc kẹt, suy nghĩ cũng như đang ở ngã ba đường. Tương Tư là người thân của Sanh Tiêu, mà cô vì Đào Thần, là bởi vì quan tâm.

Mạch Sanh Tiêu nhạy cảm phát giác được khác thường của người đàn ông, cô gạt tay của Duật Tôn: “Ý của anh là nói tôi cần phải vì anh, làm cho hắn thực hiện được phải không?”

“”

Duật Tôn nổi cáu, hắn không thể nào có ý này nhưng nửa câu vừa rồi kia, nói rõ ngay còn chưa suy nghĩ đến.

Mạch Sanh Tiêu vụt đứng dậy, đi thẳng lên lầu không quay đầu lại.

Duật Tôn nhìn theo bóng lưng của Sanh Tiêu biến mất ở đầu bậc thang, vốn là một chuyện đơn giản lại càng âm ỉ càng phức tạp. Hắn tin tưởng Mạch Sanh Tiêu nhưng nói đến cuối vùng thì ý tứ lại hoàn toàn thay đổi.

. . .

Sanh Tiêu trở lại gian phòng, mới phát hiện cả thân đều đổ mồ hôi.

Cô đi đến trước tủ quần áo, muốn tìm lấy một bộ đồ.

Duật Tôn cùng đi theo bước đến, từ phía sau ôm eo mạch Sanh Tiêu: “Em cần gì phải cố ý xuyên tạc ý của anh, em nên hiểu anh muốn giữ lấy, nếu ai dám động đến em, anh liền tháo một đôi chân và hai cánh tay của hắn ra.”

“Vậy. Anh cảm thấy tôi không đáp ứng Ân Lưu Khâm, có phải anh không quan tâm ngó ngang hay không?”

Duật Tôn lắc đầu: “Không phải.”

Mạch Sanh Tiêu giữ chặt tay hắn, cô xoay người, ánh mắt trong trẻo dịu dàng: “Tôi lúc ấy liền nhớ rõ một câu nói, bảo vệ tốt chính mình, chính là bảo vệ anh.”

Duật Tôn đầu tiên là ngẩn ra, lại cực nhanh kịp phản ứng. Trong mắt của hắn không còn tỉnh táo, cũng khó có thể tự kiềm chế vui mừng trào ra, cũng không phải sao? Hắn không thể chịu được nhất đúng là Mạch Sanh Tiêu bị kẻ khác đụng vào, dù là một chút đi nữa cũng không được, cô là của hắn.

Duật Tôn gờ tay lên, vén tóc rơi ở hai má của cô: “Sau này, chúng ta có chuyện gì đều dễ dàng nói với nhau. Em muốn biết rõ anh đang suy nghĩ gì thì không cần phải suy đoán lung tung, em cứ trực tiếp hỏi anh, anh sẽ không giữ lại một chút nào mà nói hết cho em biết.”

Thông thường, suy đoán và ý tưởng không nhất trí, có những hiểu lầm không cần thiết cũng bởi vậy mà phát sinh.

Mạch Sanh Tiêu nhin không được mà bật cười, bực bội vừa rồi lập tức tiêu tan: “VẬY anh nói đi, anh bây giờ đang suy nghĩ gì?”

“Thật muốn biết sao?”

“Còn chưa nguyện ý nói sao.”

Sanh Tiêu nghiêng mặt đi nên không có trông thấy khóe miệng của người đàn ông câu dẫn ra nụ cười tà tứ. Hắn ôm lấy Mạch Sanh Tiêu, phía sau lưng cô bị hắn đè sát vào người, Sanh Tiêu kinh sợ: “Anh làm cái gì vậy?”

“Anh đây đang nghĩ, anh bị cầm dục lâu như vậy, anh nghĩ muốn em, muốn cả đêm cũng không đủ. Sanh Tiêu, anh cùng em nói thật, anh thật nhớ cảm giác hai chân của em khóa ở trên eo anh, em càng ra sức, anh.”

“Anh. Hạ lưu! ”

“Ý nghĩ của anh, anh không có lừa gạt em.”

“”

“Sanh Tiêu, buổi tối để cho Bôn Bôn ngủ với Trần tỷ đi.”

Ấm hiệu của người đàn ông không cần nói cũng biết, Mạch Sanh Tiêu tầm mắt nhìn vào ngực hắn: “Không cần phải như vậy.”

Duật Tôn cau mày: “Anh muốn.”

Ấm mắt Sanh Tiêu rơi vào bờ vai của hắn: “Anh có thương tích trong người.”

“Ấn ái không cần bờ vai, anh phần eo trở xuống không có bị thương.”

Mạch Sanh Tiêu che giấu thần sắc, cánh môi nâng cong cũng thu về, bàn tay ở trên eo cô của Duật Tôn không khỏi buông ra, hắn thử yêu cầu lại không nghĩ đáy lòng cô hay là chưa qua, thân thể của cô vẫn như cũ không thể tiếp nhận hắn.

Người đàn ông hai tay rũ xuống bên người.

Hắn tránh người ra, học tư thế của cô lui về phía sau mà dựa.

Mạch Sanh Tiêu hai mắt nhìn chăm chăm vào mũi chân mình: “Ba tháng sau thì hãy nói.”

Đôi mắt Duật Tôn lóe lên: “Tại sao phải ba tháng?”

“Làm gì có nhiều cái tại sao như vậy.” Lưng Sanh Tiêu thẳng tắp, khả năng một bước cuối cùng muốn bước ra là rất khó. Mạch Sanh Tiêu làm không được cho nên muốn có một thời gian làm giảm sức.

“Một tháng được không?”

Sanh Tiêu không có phản ứng.

“Hai tháng? Hai tháng thương thể của anh hoàn toàn có thể lành lặn.”

Mạch Sanh Tiêu giữ chặt lấy vạt áo của Duật Tôn, một đôi tay như cỏ cây mềm mại tại thắt lưng của hắn khẽ đẩy: “Tránh ra một chút.”

Duật Tôn đứng ở bên cạnh cô, hai ngày nay hắn không có phương tiện, trong tủ treo quần áo đồ lộn xộn như ổ chuột. Mạch Sanh Tiêu chuẩn bị dọn dẹp.

“Những chuyện này để cho dì Hà sắp xếp đi.”

Sanh Tiêu không nói gì, trước kia cô mượn tay người khác không phải suy nghĩ, nhưng bây giờ không giống thế.

“Bộ này phải mang ra phơi nắng, lông thú có thể bị côn trùng chui vào.” Mạch Sanh Tiêu cầm lấy cái áo khoác ngoài, Duật Tôn không thêm để ý chút nào, cho đến khi Sanh Tiêu từ giá áo đem áo khoác ngoài kéo xuống thì người đàn ông lúc này mới chợt nhớ ra điều gì đó, lập tức giữ lại tay của Sanh Tiêu: “Đừng. . . .”

Sanh Tiêu nhìn thấy bên trong giấu một chiếc khăn quàng cổ.

Cô nhìn chăm chăm một hồi lâu, đây là một chiếc khăn quàng cổ duy nhất mà cô đã đan.

Lúc cô đưa cho Duật Tôn, hắn còn giống như chê bai xấu xí.

Mạch Sanh Tiêu trong lòng ấm áp, không nghĩ tới là hắn sẽ giữ lại.

Cô chuyển ra Hoàng Duệ Ấn Tượng, rồi trở về Ngự Cảnh Viên, rất nhiều thứ không tồn tại. Với Sanh Tiêu mà nói, khăn quàng cổ này ý nghĩa vô cùng.

Mạch Sanh Tiêu gạt rơi tay của Duật Tôn ra, đem khăn quàng cổ từ trên móc áo xuống, mùi hương thơm mềm mại rất dễ chịu, chỉ là lại nghe thấy giống như có cảm giác là lạ.

Người đàn ông vươn tay ra, Sanh Tiêu xoay người lại, cầm lấy khăn quàng cổ đưa lên mũi.

Là mùi dầu máy.

Mạch Sanh Tiêu nhú mày: “Đừng để lau xe, ngược lại rất tốt.”

Duật Tôn liếc qua: “Nghĩ gì thế, chỉ vì lúc rửa xe bị cầm nhầm, ngày mai anh đi tìm bọn họ tính sổ.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn qua, xoay người đi không quay đầu lại.

Duật Tôn cũng đi qua, Sanh Tiêu ngồi ở mép giường, ánh mắt mê ly giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Thời gian qua nhanh như vậy, lúc trước tập đan cũng là cô làm theo Thư Điềm, cảm thấy có niềm vui thật thú vị, tiểu nữ sinh tính tình không có phức tạp như vậy, về sau luôn không thấy Duật Tôn khoác nó, cô mới biết rõ là hắn không thích.

Người đàn ông ngồi vào bên cạnh cô, mép giường rõ ràng lõm sâu. Mạch Sanh Tiêu thần sắc phiền muộn, ánh mắt nhìn về phía Duật Tôn.

“Em tức giận?”

Sanh Tiêu lắc đầu, chỉ là có chút cảm khái, nhớ tới khoảng thời gian trẻ trung kia, nhớ tới Thư Điềm.

Duật Tôn không thấy cô nói lời nào, hắn tự tay ôm lấy bả vai của cô: “Anh nói thật với em, lần trước đi đến tiệm 4S bảo dưỡng, tên nhân viên cửa hàng mắt mù kia không có sự đồng ý của anh đã cầm nó đi lau xe.”

“Vậy thì ném đi đi.”

“Em nói cái gì?”

“Bắn thành như vậy rồi còn có thể giữ lại sao?”

Duật Tôn không nói gì, lại đứng dậy đi ra ngoài. Mạch Sanh Tiêu nhìn ngắm chiếc khăn quàng cổ bên cạnh rồi cầm lấy nó ném vào thùng rác bên cạnh ghế sofa.

Mới xoay người đã nhìn thấy Duật Tôn cầm thứ gì đó bước vào phòng.

Tầm mắt của hắn nhìn chăm chăm vào động tác thu tay lại của Mạch Sanh Tiêu, người đàn ông đến gần: “Mạch Sanh Tiêu, ai bảo em ném đồ của anh! ”

Sanh Tiêu trở tay không kịp, trong mắt lộ ra mờ mịt. Duật Tôn thấy thế, vật đang cầm trong tay để lên bàn trà, bàn tay hắn khê đẩy Mạch Sanh Tiêu ra, thân ảnh cao lớn ngồi chồm hổm trước thùng rác.

“Anh làm cái gì ở đây?” Sanh Tiêu không thể tin được vào đôi mắt của mình.

Người đàn ông một mực giữ thanh cao, đang lục thùng rác?

Ngón tay Duật Tôn lồi khản quàng cổ ra, thân thể cao lớn cũng đứng lên thẳng tắp, may mà trong thùng rác chỉ có chút ít giấy lộn, không có thứ khác.

Mạch Sanh Tiêu ngồi cuộn lại trên ghế sofa: “Nếu anh thích thì về sau mua một cái.”

Duật Tôn đem khăn quàng cổ phủi sạch sẽ, vuốt chỉnh tề: “Nếu không em đan thêm cho anh một cái nữa đi.”

Sanh Tiêu nhìn vào khuôn mặt của người đàn ông, một hồi lâu cũng không nói, Duật Tôn lấy cái hộp trên bàn trà ra, Mạch Sanh Tiêu đôi mắt tròn tròn: “Đây là anh phải tìm người thật vất vả mới khôi phục lại được về ban đầu.”

Chiếc hộp nạm kim cương bị tên Mạc Kiện làm hư hại không ít, Sanh Tiêu thấy Duật Tôn cầm lấy dây chuyền là vào ngày hôn lễ của cô cùng Đào Thần, hần đem qua trả cho cô.

Mạch Sanh Tiêu cảm giác trong ánh mắt chợt chói sáng, Duật Tôn đeo vào Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư cho cô, Sanh Tiêu đưa tay phải lên khẽ vuốt: “Hay là cất giữ đi.”

“Em không vui sao?” Giọng người đàn ông không khỏi gấp rút.

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu: “Tôi sợ rước họa vào thân.”

Duật Tôn ôm lấy đôi vai căng thẳng của cô, hần cúi đầu xuống, môi mỏng hôn lên vành tai của cô: “Sẽ không còn nữa, chuyện như vậy quyết sẽ không xảy ra lần thứ hai.”

Duật Tôn đưa hai tay ra ôm lấy eo Mạch Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, em vào nhà của Ân Lưu Khâm còn thấy người nào khác không?”

“Có, cha mẹ hần đã ở thành phố Bạch Sa, biệt thự kia chính là chuẩn bị cho bọn họ.”

Duật Tôn gật đầu như có điều suy nghĩ, Mạch Sanh Tiêu nhớ đến việc này, chân mày lại nhíu vào: “Hần tại sao phải đem video phát tán trên web? Chẳng lẽ trong nhà hần đều có máy quay, quá kinh khủng.”

“Đúng vậy, cho nên đừng tiếp xúc với loại biến thái đó.”

Mạch Sanh Tiêu nhớ tới việc tò mò tìm người lại không tránh khỏi việc đau đầu. Duật Tôn nhìn ra lo lắng của cô, bàn tay hần xoa nhẹ sau đầu cô: “Yên tâm đi, có chuyện gì anh cũng sẽ giải quyết giúp em.”

Duật Tôn nói quả nhiên chính xác, cảnh sát bên ngoài Ngự Cảnh Viên cũng chính là như đi ngang qua sân khấu, không tới hai ngày liền rút hết.

Người đàn ông ở trong nhà dưỡng thương, chuyện của công ty tạm thời bị ném sang một bên. Mạch Sanh Tiêu đi đến cửa thư phòng thì nghe được bên trong truyền đến tiếng nói huỵch. Hần hần là đang gọi điện thoại: “Cái gì nói là tìm không được? Ân Lưu Khâm chẳng lẽ là từ trong đá sinh ra? Ta từng nghe những thứ tư liệu kia lập lại, bắt đầu từ bấy bời, các người theo dõi hần hai mươi bốn tiếng đồng hồ cho ta. Làm không rõ được thân phận thật sự của hần, toàn bộ cắt hết cho ta! ”

Duật Tôn nâng tầm mắt lên, trông thấy Mạch Sanh Tiêu, hần đứng dậy đi ra ngoài, cũng đem điện thoại cất dứt.

“Anh hoài nghi Ân Lưu Khâm sao?”

“Mặc dù tài liệu cho thấy hần thân thể trong sạch nhưng anh cảm thấy được không thể nào đơn giản như vậy. Hần đem video của em công khai phát tán, chính là muốn khiêu khích.”

Mạch Sanh Tiêu nghĩ không ra chuyện bên trong, nếu thật sự là vì cô, Ân Lưu Khâm công tử nhà giàu như vậy thì phụ nữ nào chưa từng thấy qua, sẽ thật sự vừa ý cô, một phụ nữ đã có chồng sao? Sanh Tiêu lắc đầu, cô làm sao mà tự biết rõ được.

Dì Hà đi vào thư phòng: “Duật thiếu, dưới lầu có người mang đồ đến.”

Duật Tôn kéo tay Mạch Sanh Tiêu đi ra ngoài.

“Mang thứ gì vậy?”

“Em nhìn sẽ biết.”

Di Hà theo lời Duật Tôn phân phó mà mang hết đồ xách lên lầu, Mạch Sanh Tiêu mở ra xem, là một bộ lễ phục, còn có các phụ kiện và trang phục dạ tiệc xa hoa các loại.

“Buổi tối có việc cần gây chú ý, anh muốn dẫn em đi.”

Mạch Sanh Tiêu không có hứng thú: “Có thể không đi không?”

“Đi Đi, có trò hay để xem.”

“Thương thể của anh thì sao?”

“Anh đều không có việc gì.”

Mạch Sanh Tiêu trước khi ra cửa đã thay lễ phục mới, màu hồng phấn thật tươi mới nhưng trên thực tế lại cực kỳ kén chọn vóc người, không chịu được một chút thịt thừa. Sanh Tiêu mang một đôi giày cao gót màu trắng, Duật Tôn lại đeo giúp cô Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư.

“Đẹp lắm.”

Phía trên ngực của Mạch Sanh Tiêu cũng đều bộc lộ ra, cô không có thói quen đem hai tay che ở trước ngực. Duật Tôn cầm lấy tay của cô: “Đi, anh cùng em đi làm tóc.”

“Rốt cuộc là hoạt động gì? Huy động nhân lực nhiều như vậy.”

Duật Tôn không có trả lời, lôi kéo cô sai bước rời đi.

. . .

Bởi vì cánh tay bị thương nên Duật Tôn không tự mình lái xe. Sanh Tiêu khoác tay của hắn đi vào nơi tổ chức dạ tiệc, đây là một hội sở tư nhân, phong trang rất lớn, hình như có rất nhiều phóng viên theo tới.

Mạch Sanh Tiêu búi tóc ở sau gáy, cằm của cô thanh mảnh, khuôn mặt chỉ lớn cỡ một bàn tay nên thợ trang điểm cố ý cài lên tóc cô một hàng khảm nạm kim cương. Vóc người cô lung linh hấp dẫn, hoàn toàn có thể làm toát lên vẻ đẹp của bộ lễ phục.

Hai người mới tiến vào đại sảnh thì phóng viên đang đợi ở phía sau liền ồa lên, đèn flash hướng về bọn họ mà nháy lên một hồi, Mạch Sanh Tiêu hoa mắt, giờ cánh tay lên muốn cản trước mắt mình.

Duật Tôn lại trước một bước néo nhẹ ở eo cô, ra hiệu cho cô dừng động đậy.

Hắn trời sinh tính không thích những thứ này, nếu là những ngày thường đã sớm nhắm mắt rời đi. Nhưng hôm nay phóng viên thấy Duật Tôn chịu phối hợp nên nguyên một đám nháo nhào chen lấn vào bên trong.

“Duật thiếu, xin hỏi vị này là.”

Khi Duật Tôn cùng Mạch Sanh Tiêu kết hôn không có tiếp nhận truyền thông phỏng vấn. Công tác giữ bí mật từ trước đến nay làm việc cẩn thận, dù mọi người đều biết hắn đã hết hôn nhưng tân nương tử cụ thể là ai thì lại có rất ít người biết.

“Cô ấy là phu nhân của tôi.”

“Oaaaah. . .”

Lại là một hồi đèn flash nhấp nháy không ngừng.

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu, nhìn qua gò má người đàn ông, khóe miệng của hắn đang nâng lên một nụ cười. Vẻ ôn nhu đó như những phải độc anh tức, làm cô mờ cả mắt.

“Thực hạnh phúc, thì ra vị này chính là Duật phu nhân, thật là mỹ lệ có thừa, cao quý trang nhã. . . .”

Trong lúc nhất thời, tiếng khen ngợi không ngớt, tầm mắt mạch Sanh Tiêu xuyên qua đám người nhìn về phía cửa, thấy Ân Lưu Khâm ôm bạn gái đang đi tới.

Hắn cũng xuất hiện ở trường hợp thế này.

Một nữ phóng viên chen chúc ở hàng đầu tiên xem xét cẩn thận gương mặt của Sanh Tiêu, dù cô có trang điểm nhưng hình dáng không đổi, nữ phóng viên cắn môi, giống như đang do dự có nên mở miệng hay không.

Lúc này, bên cạnh cô ấy đã có người cất giọng: “Khuôn mặt của Duật phu nhân rất quen thuộc.”

“Có phải không? Hình như là nữ chính của đoạn video hai ngày trước.”

Mạch Sanh Tiêu kinh hãi, không nghĩ tới sẽ bị người khác nhận ra. Bàn tay nhỏ bé của cô vội vàng giữ vạt áo của Duật Tôn, bàn tay của người đàn ông bên eo cô vô nhẹ, sau ba cái, tim Sanh Tiêu vốn là muốn nhảy ra khỏi cổ họng, không biết tại sao lại chịu nằm yên đi xuống.

“Đúng, nữ chính của video chính là vợ của tôi.”

Một câu nói nhẹ nhàng lại khiến cho cả đám người kinh hô: “Đúng là. . . .”

“Các người muốn nói, nam chính bên trong cũng không phải là tôi, đúng không?” Nụ cười của hắn tùy ý, giống như một loại gió xuân ấm áp. Mạch Sanh Tiêu khắc sâu cảm nhận được, thì ra là ai cũng có tiềm chất của một thiên sứ: “Đoạn video kia vốn là vợ chồng chúng tôi đang lúc thật cao hứng mới quay. Không biết tại sao lại bị một kẻ nhảm chán phát tán trên internet. Trải qua kỹ thuật giám định, hình ảnh bên trong là đã trải qua xử lý cắt ghép. Đương nhiên, nếu các người không tin thì có thể đến cục dân chính tra lại, tôi cùng với cô ấy xác thực là vợ chồng. Về phần kẻ nào không có việc gì mà lại mù quáng nhớ thương vợ của người khác, tôi thấy thật đúng là không da không mặt!”

151. Chương 151: Ác Ma Thức Tỉnh

Đôi môi Mạch Sanh Tiêu cong lên ý cười, cố gắng nhịn xuống.

Cô đã được chứng kiến lời nói ác độc của người đàn ông, cũng không dừng lại ở một lần bị hắn chặn đến nửa câu cũng nói không ra.

Khi Ân Lưu Khâm phát tán video kia tức là muốn tuyên bố với mọi người rằng hắn và Mạch Sanh Tiêu là quan hệ vợ chồng. Chỉ bằng điểm này, hắn liền mười phần sai, Sanh Tiêu lúc trước liều mạng muốn chạy trốn khỏi Duật Tôn, đều giãy giụa không thoát được sự thật con dấu của pháp luật, huống chi là mấy câu nói không của hắn?

Duật Tôn nhếch miệng lên bốn mươi lăm độ, đôi mắt phượng hẹp dài che giấu sắc sảo bén nhọn, ánh mắt của hắn liếc về Ân Lưu Khâm đứng ở cửa, về sau câu dẫn ra cánh môi dường như đã cực lực duy trì gương mặt cao quý, nhưng có một ít tia cứng ngắc đã chạy không khỏi đôi mắt của Mạch Sanh Tiêu.

“Thì ra là có người đùa dai a.”

“Duật thiếu thực hạnh phúc, có thể cưới được một người vợ hiền lành như vậy.”

Đối mặt với bọn người a dua nịnh hót, người đàn ông cũng không quên chế nhạo: “Cậu dứt khoát như vậy, ứng với tựa đề video mà nói, bất quá nửa câu đầu này chỉ có tôi mới có thể khắc sâu nhận thức.”

“Tất nhiên đó là.”

“Duật thiếu có phúc.”

Mạch Sanh Tiêu khuôn mặt trang điểm tinh xảo đỏ lên, đề tài này bày ở trước mặt mọi người, hắn cũng không ngại quá nhạy cảm.

Tay phải đang rử xuống bên người Duật Tôn đột nhiên giương lên: “Người kia đứng ở cửa anh thấy rất quen, bà xã, gương mặt trong clip đó có phải là hần hay không?”

Đám phóng viên tụ tập trước mặt như ngửi thấy mùi thuốc súng, đồng loạt hưng phấn quay đầu: “Không phải là người đó sao? Điiii. . . .”

Bạn gái bên cạnh Ân Lưu Khâm là một minh tinh hạng ba, thấy nhiều phóng viên xông đến, sắc mặt cô ta khó nén mừng rỡ vì đây là cơ hội tạo tầm tiếng, đúng là ngàn năm có một. Cô ta ưỡn ngực thu eo, mặt mày mỉm cười, bộ lễ phục thấp đến không thể thấp hơn chỉ có thể che được nửa ngực, ánh mắt Ân Lưu Khâm lăm liết, sải bước muốn rời đi.

“Ân thiếu. . . .” Bạn gái lão đảo, xong đời rồi, hình ảnh cao quý như vậy bị phá hỏng.

Các phóng viên vây lấy Ân Lưu Khâm: “Xin hỏi.”

Mới mở miệng liền nghe người đàn ông nổi giận quát lên: “Cútтт. . .”

Chủ nhân hội sở thấy có động tĩnh liền bước nhanh đến: “Mời các phóng viên bằng hữu đến đợi tại khu chờ đợi, đừng quấy nhiễu đến khách quý của tôi. . . . Ân thiếu, mời vào bên trong.”

“Ân thiếu, xin hỏi nam chính trong video thật sự là anh sao? Hiện tại đã chứng thực cô gái kia là Duật thiếu phu nhân, trò khôi hài này phải thu xếp thế nào đây? Ân thiếu có tiện cho biết là anh không biết bị người ta ghép cảnh hay là cố ý cho người ghép cảnh?”

Đám đông chụp ảnh nháy đèn nhập nhoạng, chủ nhân hội sở thấy thế đành phải gọi bảo vệ tới.

Ân Lưu Khâm che giấu tức giận, đứng ở trong đám người, nguy trang rồi mà còn giống như rắn độc âm hiểm đang cười: “Video quay cảnh xác thực là nhà ta, trong đầu ta nhớ rõ là có chuyện như vậy. Về phần bị phát tán trên internet thì ta không biết. Ta từ trước đến nay khẩu vị rõ ràng, không thích người khác chơi đùa.”

Duật Tôn ôm lấy eo Mạch Sanh Tiêu, hướng đến đại sảnh.

“Chuyện này náo loạn lên không phải là biện pháp, tôi sợ.”

Duật Tôn ngắt lời cô: “Sợ cái gì, càng mơ hồ không rõ, tính chân thật sẽ càng nhỏ. Ký giả tham dự vào nhốn nháo tự nhiên sẽ không có được kết quả gì.”

Mạch Sanh Tiêu bán tính bán nghi, mới đi được hai bước, sau lưng liền truyền đến tiếng của một phóng viên hỏi: “Nếu như chúng tôi không nhìn lầm thì bạn gái đêm nay của Ân thiếu là Nhan Tĩnh sao?”

Cô gái bên cạnh nghe vậy liền ngẩng đầu ưỡn ngực, cô ta có vóc người khiêu gợi, làm thế nào không ngừng hấp dẫn ánh mắt của những người khác đây: “Chính là tôi.”

“Ân thiếu, ngài nói ngài không thích người khác chơi đùa nhưng theo tin tức chúng tôi được biết thì Nhan Tĩnh tháng trước còn bị vướng vào gièm pha trong việc đại gia bao dưỡng, ngài giải thích thế nào.”

Ân Lưu Khâm không khách khí chút nào đẩy tay Nhan Tĩnh ra: “Ta không quen cô ta, lúc vào cửa mới thấy lần đầu tiên.”

“Không, Ân thiếu. . .”

Rất nhiều bảo vệ đi đến, bảo vệ Ân Lưu Khâm đi vào phòng khách. Nhan Tĩnh bị phóng viên vây quanh, sợ hãi không thoát thân ra được.

Duật Tôn cùng Mạch Sanh Tiêu cùng nhau nhập tọa, Ân Lưu Khâm cũng bỏ qua phóng viên đi vào trong sảnh, hai tay hần giao nhau, ánh mắt xuyên qua người khác nhìn về phía Duật Tôn.

Người đàn ông chạm đến tầm mắt của hần, vết thương nơi bả vai đang khép lại dường như bị một đôi tay xé rách mạnh mẽ, hần đau âm thầm thở ra.

Nhìn thoáng qua, Duật Tôn liền cảm thấy người đàn ông này không đơn giản.

Đôi mắt Ân Lưu Khâm cũng như hần, giống như ánh sáng có mạnh mẽ đến đâu cũng không thể chiếu vào được. Nếu như không phải có thâm thù tận xương thì chính là từ nhỏ đã sống quá lâu trong u tối.

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, ánh mắt cùng Ân Lưu Khâm chạm nhau. Đáy đầm đầy khói mù của người đàn ông trong nháy mắt được rót vào một dòng nước ấm, hắt lại che giấu vô cùng tốt, lại nhìn đi nơi khác.

Sanh Tiêu thở ra: “Thật chặt.”

“Cái gì căng đẹp?” Người đàn ông bên cạnh tiến đến vành tai của cô, giọng nói để lộ ra sự mập mờ không chuyển đi được.

Mạch Sanh Tiêu nghiêm mặt lại: “Lễ phục, sau lưng siết chặt làm tôi khó chịu.”

Bàn tay Duật Tôn dán vào thắt lưng của Sanh Tiêu: “Chỗ này nhỏ là anh đo, lễ phục có thể thoải mái mặc như đồ thường sao? Muốn làm đẹp người tất nhiên phải chịu khổ một chút.”

“Anh đo khi nào mà chặt vậy?” Mạch Sanh Tiêu không có ấn tượng.

“Tay của anh chính là cây thước tốt nhất.”

Sanh Tiêu mặt đỏ lên, cùng với hai bên tai đều nóng bừng, bờ môi cô cười nhẹ: “Vậy anh đo sai rồi.”

Duật Tôn bật cười, Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu, trông thấy bên môi người đàn ông nhẹ giấu lúm đồng tiền, bộ dáng hắt ôn nhuận như ngọc, càng lộ ra vẻ tài tử tà mị.

“Tôi hơi đói.”

“Anh dẫn em đi đến khu tiệc buffet.”

Mạch Sanh Tiêu đứng lên, chủ nhân hội sở mang theo con trai nhà mình mới du học trở về muốn tới mời rượu, Duật Tôn ra hiệu cho Sanh Tiêu đi trước vì cô đói bụng.

Mạch Sanh Tiêu cầm một cái đĩa, gấp lên hai khối Tiramisu, cô đói lợi hại, vừa mới hé miệng ăn một miếng đã thấy Ân Lưu Khâm cầm ly rượu đỏ đứng ở đối diện mình. Sanh Tiêu trợn mắt nhìn, phối hợp nhai thức ăn.

“Tướng ăn thật khó nhìn.” Người đàn ông không chút lưu tình mà chê bai.

“Tôi cho anh nhìn sao?” Mạch Sanh Tiêu cầm lấy nước trái cây bên cạnh rót ra một ít: “Tôi nhìn thấy anh còn không muốn ăn đây.”

Duật Tôn lúc này bận xã giao, ở hội sở bốn phía đều có tia hồng ngoại thăm dò bảo vệ, không cần lo lắng gặp chuyện không may.

“Qua cầu rút ván.”

Mạch Sanh Tiêu ăn xong một khối, dạ dày thoải mái không ít, không có vô ích như vậy: “Ân Lưu Khâm, anh ăn no rồi không tiêu sao? Chuyện Duật Tôn anh không giúp đỡ thì thôi đi, còn đem video quay tôi phát tán trên mạng, anh thật là đủ ngậy thơ rồi đấy.”

“À, ta chỉ muốn cho người ta cùng thưởng thức thôi.”

“Anh đây xem như là công khai khiêu khích sao? Phải nói là anh hướng về phía tôi thì tôi còn tự biết được. Theo lý thuyết thì anh cùng Duật Tôn chưa từng lui tới, càng không có khả năng kết thù kết oán.”

Mạch Sanh Tiêu chưa nói hết lời phải cứng rắn nuốt trở về, đáy mắt Ân Lưu Khâm thoáng qua tàn ác cùng màu máu lộ ra trong con ngươi sâu không thấy đáy. Lúc Sanh Tiêu muốn chăm chú nhìn kỹ thì hắt đã đưa ánh mắt đi nơi khác.

Thù của hắt và Duật Tôn, nhất định phải một mất một còn mới có thể tiêu tan.

Mạch Sanh Tiêu gấp mấy món thích ăn, xoay người muốn rời đi.

“Mạch Sanh Tiêu.”

Sanh Tiêu nghe được tiếng gọi nên dừng bước.

“Công trường bên kia, cô còn có thể đi không?”

“Không biết.”

“Ta hy vọng cô đi, nếu không, ta sẽ khởi tố Hào Nhuận.”

Mạch Sanh Tiêu xoay người lại đối mặt với Ân Lưu Khâm: “Anh uy hiếp tôi?”

“Không phải.” Ân Lưu Khâm ánh mắt nhu hòa, chỉ có khi nhắc tới mẹ của hắn, người đàn ông mới có thể lộ ra loại thần thái này: “Tích Phong Uyển là vì mẹ của ta mà kiến tạo, ta cần hỗ trợ của cô, không muốn đối người khác. Ta muốn để mẹ ta nhanh chóng nhìn thấy, nhanh chóng tỉnh lại.”

Mạch Sanh Tiêu vị ngọt trong miệng còn chưa tản đi, lại bị một loại cảm giác khổ sở trong lòng thay thế. Tâm tình của Ân Lưu Khâm cô hiểu được, mặc dù mẹ hắn biến thành người thực vật nhưng dầu gì cũng còn có hy vọng tỉnh lại. Dù cho không thể thực hiện được cũng có thể ngày ngày gặp mặt, Sanh Tiêu nén giấu lệ trong khóe mắt: “Để tôi xem tình hình thế nào đã.”

Cô rời đi như chạy trốn, không nghĩ đến ba mẹ nữa, không nghĩ đến trận hỏa hoạn kia nữa.

Mạch Sanh Tiêu trở lại chỗ ngồi cũ, ăn vài miếng thấy nhạt như nước ốc. Duật Tôn đứng ở đằng xa như đang xa giao, viền mắt Sanh Tiêu không khỏi phấp hờn. Càng không muốn nổi niềm bị Ân Lưu Khâm khơi gợi lên càng nặng nề. Mạch Sanh Tiêu che miệng, chớp mũi chưa xót khó kiềm chế được.

Sanh Tiêu ép mình chịu đựng, cô cầm lấy túi xách, Duật Tôn thấy cô đi tới liền vươn tay: “Ăn no rồi?”

Mạch Sanh Tiêu trở lại cầm lấy ngón tay thon dài của người đàn ông, lòng bàn tay chạm nhau, ấm đến tận trong lòng: “Tôi muốn trở về.”

Duật Tôn dừng lại một chút, cũng không nói gì.

“Duật phu nhân, dạ tiệc còn chưa bắt đầu, nếu không đợi thêm một chút nữa?”

Duật Tôn rũ rèm mắt xuống, nhìn thấy ánh mắt ướt át của cô, hắn để xuống chén rượu trong tay: “Thật ngại, chúng tôi cáo từ trước.”

Duật Tôn không để ý tới lời mời của chủ nhân nữa, cầm lấy tay Mạch Sanh Tiêu sải bước rời đi. Sanh Tiêu cũng cực kỳ gấp gáp, đi đến chỗ đậu xe trước đài phun nước, Duật Tôn lúc này mới lấy hai tay bưng lấy mặt Mạch Sanh Tiêu: “Ai chọc giận em rồi?”

Sanh Tiêu lắc đầu, nước mắt lại tuôn rơi xuống, khóc không cách nào đè nén được.

“Làm sao vậy?”

“Tôi nhớ ba mẹ.”

Duật Tôn đôi mắt tối sầm lại, tay trái ôm lấy Mạch Sanh Tiêu, tay phải cong lên ngón tay nhẹ gõ vào cửa sổ xe: “Cộp cộp. . .”

Tài xế bên trong không nghĩ tới yến hội sẽ kết thúc sớm như vậy, vội vàng nơm nớp lo sợ xuống xe: “Thực xin lỗi Duật thiếu, tôi ngủ quên mất.”

“Đưa chìa khóa xe cho tôi, cậu thuê xe trở về đi.”

“Vâng.”

Duật Tôn tiếp nhận chìa khóa xe: “Nào, lên xe đi.”

Mạch S

anh Tiêu ngồi vào ghế lái phụ: “Tay của anh có thể lái xe được không?”

“Không có gì đáng ngại.” Duật Tôn khởi động xe, đường cong của chiếc Bentley Arnage728 màu vàng kim lau gió đêm chậm rãi lái đi.

Người đàn ông lái xe rất chậm, Mạch Sanh Tiêu rút khăn giấy lau sạch nước mắt: “Bỗng nhiên cảm xúc nhớ nhung dâng lên.”

Duật Tôn mở một bài nhạc rồi đem xe dừng ở ven đường: “Bụng chắc chắc là chưa ăn no phải không? Đưa em đi ăn cái gì nhé.”

“Về nhà đi, tôi nhớ Bôn Bôn.”

“Em chờ anh một chút.” Duật Tôn đẩy cửa xe đi xuống, ở ven đường có quán hàng ăn gia đình, hắn rất nhanh mua hai hộp trở lại.

Mạch Sanh Tiêu điều chỉnh tốt tâm tình, nghe thấy được hương thơm, mười ngón tay động đậy. Cô tiếp nhận đôi đũa, mở ra là một hộp, không thể chờ đợi được mà ăn một miếng: “A. . .”

Đầu lưỡi bị phỏng đến chết lặng.

Mạch Sanh Tiêu nhăn chân mày: “Đã lâu chưa ăn, thiếu chút nữa sẽ quên bị phỏng miệng.”

Cô le lưỡi ra, giống như đang xoa dịu đau đớn. Duật Tôn nhìn ở trong mắt, đôi mắt đen càng u ám, hắn hô hấp căng thẳng, nơi nào đó đã bộc phát lửa nóng dục vọng.

Mạch Sanh Tiêu cái miệng nhỏ thối hơi, lúc này mới nếm thấy là ăn được: “Ồ, ăn ngon thật, muốn chết đói.”

Cô ngay luôn vùi miếng, nhìn lại tầm mắt không hề chớp của người đàn ông đang nhìn cô chằm chằm: “Anh nhìn cái gì?”

“Sanh Tiêu, anh buổi tối cũng chưa ăn cái gì.”

Mạch Sanh Tiêu mặt mày nhẹ cúi xuống: “Được rồi, thưởng cho anh một miếng.” Sanh Tiêu gấp lên một miếng sinh tiên, đưa đến bên miệng Duật Tôn.

Người đàn ông cũng không hé miệng: “Anh sợ bị phỏng đầu lưỡi.”

“Anh cẩn thận một chút thì không sao.”

“Em giúp anh hút nước bên trong ra.”

“.” Không gian trong xe trong nháy mắt có vẻ chật chội, không khí mập mờ không rõ: “Chính anh sẽ không sao.”

“Nhanh lên, muốn bỏ đói anh à.”

Mạch Sanh Tiêu quần bách, đành phải cắn miếng sinh tiên ra, nước canh nóng hổi chảy vào miệng, cô buông ra, gấp lên miếng sinh tiên đưa tới bên miệng Duật Tôn lần nữa. Người đàn ông không chút khách khí cắn lấy, tưởng ăn vẫn không quên duy trì ưu nhã: “Thêm một miếng nữa.”

Mạch Sanh Tiêu lại gấp cho hắn một miếng.

Tầm mắt nóng rực của Duật Tôn nhìn thẳng vào khuôn mặt của Mạch Sanh Tiêu, không hề dời đi, khoe miệng như cười như không giương cao lên.

Cho đến khi ăn xong hai hộp sinh tiên, Duật Tôn lấy khăn ướt cho Mạch Sanh Tiêu lau miệng sạch sẽ, cô xuống xe vứt bỏ cái hộp rồi trở lại trong xe: “Đi thôi.”

Người đàn ông đưa tay ra, ấn vào nút bấm, kính chắn gió của xe trong nháy mắt biến hóa, cả xe hình thành một không gian kín, Mạch Sanh Tiêu giác ngộ ra: “Anh.”

Bàn tay Duật Tôn nắm ở bên eo Mạch Sanh Tiêu, tay kia ôm lấy chân của cô, nhẹ nhấc lên, Sanh tiêu bị buộc đang chân ở thất lưng hắn. Bởi vì mặc lễ phục nên động tác của cô có chỗ hạn chế, hai tay Duật Tôn theo đầu gối của cô mà đẩy lên trên, làn váy bị vén đến eo, cặp chân thoát khỏi cản trở, chia ra ở hai bên người đàn ông.

“Anh thả tôi ra, đây là phố xá sầm uất! ” Mạch Sanh Tiêu kinh hô.

“Anh đã che kín lại rồi.”

Lòng bàn tay Duật Tôn vuốt lên chân Sanh Tiêu, cảm xúc mềm nhũn khiến cho hắn vốn căng thẳng dục vọng muốn nổi điên. Bên trong lễ phục Mạch Sanh Tiêu chỉ mặc nội y đơn giản, khoảng cách tiếp xúc gần như vậy khiến cô vô thức chỉ muốn khép chân lại.

Duật Tôn thở dốc trên cổ cô khe hôn, bàn tay vươn vào bên trong lễ phục của cô nhiều lần xoa nắn, Mạch Sanh Tiêu cắn môi rên lên. Duật Tôn ngẩng đầu, cùng cô kịch liệt ôm hôn. Sanh Tiêu dán chặt vào bộ ngực hần, phát hiện cơ ngực của người đàn ông rất rắn chắc, mỗi khối da thịt đều phấn khích bành trướng. Duật Tôn thật vất vả mới buông cô ra, Mạch Sanh Tiêu không còn cách nào khác, gấp rút nhắm mắt lại gồi lên vai của hần.

Bàn tay người đàn ông khắp nơi châm ngòi thổi lửa, da thịt non mịn của mạch Sanh Tiêu bị để lại dấu bàn tay đỏ ửng. Duật Tôn hô hấp gấp gáp, tiếng nói bị ách lại: “Sanh Tiêu.”

Mạch Sanh Tiêu không có đáp lại.

Duật Tôn quay đầu nhìn, thấy cô đã nhắm mắt, làm như đang ngủ say.

Hần hiểu là hoàn cảnh này làm sao có thể ngủ. Duật Tôn cũng nhìn ra là Sanh Tiêu giả bộ ngủ.

Hần thu lại bàn tay đang bồi hồi trước ngực cô, chuyển thành ôm chặt eo của mạch Sanh Tiêu. Người đàn ông dùng sức đem hạ trọng tâm của cô thấp xuống, giống như đang cất lực ẩn nhẫn. Khoảng chừng mười phút sau, hần mới thở ra một hơi, bàn tay vỗ vỗ lên mặt Mạch Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, dậy đi, chúng ta trở về.”

Mạch Sanh Tiêu mở ra tầm mắt mông lung, hận không thể chôn đầu ở trước ngực: “Ồ.”

Cô thấy áo sơ mi trước ngực người đàn ông bị dán chặt vì mồ hôi thấm ướt.

Mạch Sanh Tiêu cẩn thận trở lại chỗ ngồi ban đầu, vừa rồi không quan tâm ngó ngang, cánh tay Duật Tôn bị động vào, lúc này mới cảm thấy đau.

“Em động vào.”

Tay Sanh Tiêu muốn chốt lại dây an toàn thì rút về: “Miệng vết thương đau không?”

“Tất cả đều đau.”

Hần sớm muộn cũng bị nội thương.

Trở lại Ngự Cảnh Viên, Trần tỷ đang dạy cho Bôn Bôn tập di, Sanh Tiêu đi lên lầu hai thay quần áo ở nhà rồi đi xuống. Cô khom lưng ôm lấy Bôn Bôn: “Bôn Bôn, kêu mẹ.”

Bôn Bôn không rảnh mà để ý tới.

Duật Tôn đưa tay tiếp nhận lấy con trai, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Mạch Sanh Tiêu ở Ngự Cảnh Viên, vài ngày rảnh có đi ra ngoài, chuyện công trường đã được giải quyết, cuối cùng không có người đến làm loạn nữa. Cô nhận được điện thoại của Vương tỷ, nói là quản lý của công ty muốn Vương tỷ bày tỏ thành ý, hy vọng cô có thể tiếp tục chịu trách nhiệm công trình này.

Mạch Sanh Tiêu không thích bỏ dở nửa chừng, chủ yếu là vì thiếu Vương tỷ nhân tình. Sanh Tiêu đã nói rõ ở trong điện thoại là sau này không muốn ai đón nhận hợp đồng ỉnh, cô nói với Vương tỷ là muốn dành nhiều thời gian cho Bôn Bôn hơn nữa.

Duật Tôn nghe vậy lại không chịu đáp ứng: “Ân Lưu Khâm kia, không cho phép lại đến.”

“Tôi là đi công trường, không đi vào nhà hần.”

“Không yên tâm người đàn ông kia, một tên háo sắc.”

Mạch Sanh Tiêu cố nén vui vẻ: “Đàn ông không phải đều như vậy sao?”

Thái độ Duật tôn vẫn cường ngạnh: “Không được! ”

“Tôi nhớ được trước đây anh có nói, tôi trực tiếp nhận hợp đồng quá mệt mỏi, tôi cũng đã suy nghĩ qua, đúng như vậy.” Mạch Sanh Tiêu bỏ dép ra, đầu gối quỳ lên trên mặt chần, hai tay nắm thành quyền giống như muốn đâm lưng cho hần: “Chờ chuyện biệt thự này qua, tôi muốn học hỏi thêm, mỗi ngày chỉ đi nửa ngày, nửa ngày còn lại chăm sóc cho Bôn Bôn, công ty ai còn có thể tạo điều kiện như thế.”

Mọi góc cạnh hấp dẫn của cánh môi Duật Tôn đều câu dẫn ra.

“Một chuyện nhỏ như vậy, đến lúc đó, tại phòng làm việc của anh sẽ an bài cho em một băng ghế.”

“Cắt! ”

Duật Tôn nhân thể ôm eo Mạch Sanh Tiêu, đè cô xuống chiếc giường mềm mại. Duật Tôn nâng tay phải của Sanh Tiêu lên, đôi mắt đen thâm thúy đột nhiên trở nên kín như bưng: “Đáp ứng anh, nếu như ngày nào đó anh hạn chế em ra khỏi cửa thì cũng đừng buồn, anh phải bảo vệ em và con.”

Hắn biết rõ khát vọng của Sanh Tiêu là tự do, cho nên không phải là tình huống vạn bất đắc dĩ thì hắn vẫn cho cô đi ra cửa, việc hắn bảo đảm an toàn cho cô là điều kiện tiên quyết.

“Vì sao?” Mạch Sanh Tiêu hỏi.

“Làm gì có nhiều thứ vì sao như vậy.” Hắn học giọng điệu trả lời của cô giống như lúc trả lời vấn đề cấm dục ba tháng.

Mạch Sanh Tiêu bướng bỉnh: “Này.”

Sanh Tiêu mang theo bản vẽ đi vào Tích Phong Uyển đang kiến tạo, đây là Ân Lưu Khâm lấy được, về phần có thâm ý gì hay không thì Mạch Sanh Tiêu không biết được.

Cô rất may mắn, không có gặp Ân Lưu Khâm ở đây.

Mạch Sanh Tiêu lấy nón bảo hộ ra, sửa soạn lại đầu tóc, chuẩn bị về nhà.

Khi đi qua nhà Ân Lưu Khâm, Sanh Tiêu bước nhanh muốn rời đi nhưng không ngờ tầm mắt thấy qua một cảnh kinh người.

Trong hoa viên to như vậy, ánh mắt trời chiếu bên bể bơi lấp lánh, xe lăn đặt ở ven đường người phụ nữ mặc chiếc váy dài cao cấp đích thực, đầu tóc búi cao lên, bảo mẫu bên cạnh múc một muỗng nước đưa tới trên môi của bà ấy: “Người ngược lại uống không, uống cho ta! ”

Người phụ nữ này có thể còn sống đã là kỳ tích, bà ấy có thể uống nước như cần nhấm nài mà đút một chút, bảo mẫu nổi giận nhắc chân lên đá vào xe lăn: “Ta còn rất nhiều việc đây, chết khát đáng đời người! ” Bảo mẫu một tay giữ lấy cầm của bà, tay kia cầm cái ly hướng vào miệng bà ấy mà rót vào.

Ân Lưu Khâm dĩ nhiên không có ở nhà, ngoài vườn cũng không có camera, nếu không bảo mẫu làm sao dám cả gan làm loạn như thế.

Mạch Sanh Tiêu giận dữ sợ: “Bà dừng tay! ”

Cô sải bước qua con đường nhỏ, đi đến trước mặt bảo mẫu: “Để bà chăm sóc, không phải là cho bà hành hạ.”

“Làm sao cô lại trở lại đây?”

Mạch Sanh Tiêu từ trong tay bà ta cầm lấy ly nước: “Người đang làm, trời đang nhìn, làm việc để không phụ lòng lương tâm của mình.”

“Cô tính làm gì vậy, dựa vào cái gì mà dạy dỗ ta?”

“Có tin là tôi gọi điện thoại cho Ân Lưu Khâm ngay lập tức không?”

Bảo mẫu nuốt xuống một hơi: “Tôi, tôi cũng là nóng lòng, ngày thường cũng có người khác chăm sóc bà ấy, trùng hợp hôm nay cô ấy không có ở đây, tôi sợ còn không kịp chuẩn bị cơm trưa.”

Mạch Sanh Tiêu kéo cái ghế bên cạnh ra: “Nhưng bà cũng không nên làm như vậy, thôi, có tôi ở đây rồi.”

Bảo mẫu cúi thấp đầu, xoay người rời đi.

Mạch Sanh Tiêu cầm lấy cái muỗng tong ly nước, nhẹ múc một muỗng đưa đến bên miệng người phụ nữ: “Nào, uống miếng nước đi.”

Chẳng biết tại sao, Sanh Tiêu mỗi lần trông thấy bà ấy thì sẽ nhớ tới Bôn Bôn. Mạch Sanh Tiêu cũng tin tưởng, bà ấy cứ việc không phản ứng như ai đối tốt với bà, bà đều biết được rõ ràng.

Người như vậy, càng cần phải quan tâm cùng kiên nhẫn.

Ân Lưu Khâm nhận được điện thoại đã vội vã trở về. Bên trong hoa viên mặc dù không có camera nhưng con mắt núp trong bóng tối không ít.

Hắn còn chưa kịp đem xe vào gara, sải bước đi vào cửa, băng qua một vườn hoa đầy màu sắc, hắn nhìn thấy bóng lưng của Mạch Sanh Tiêu.

Ân Lưu Khâm dừng lại, không có đi vào ngay.

Sanh Tiêu cẩn thận cho người phụ nữ uống nước, cô cầm lấy khăn lông trên bàn lau miệng cho bà, cổ áo đã ướt một vòng, Mạch Sanh Tiêu lại rút khăn giấy thấm cho bà ấy.

Ân Lưu Khâm khoanh hai tay ở trước ngực, khuôn mặt hung ác nham hi

ếm của hắn từ từ sáng sủa, trong lúc vô tình đã kéo ra ý thoáng cười.

Hắn phát hiện rằng từ sau khi biết Mạch Sanh Tiêu, hắn đã không bài xích nở nụ cười.

Nên lúc vui vẻ liền vui vẻ, lúc muốn cười thì cong miệng lên, không có quá khó.

Mạch Sanh Tiêu kiên nhẫn giúp người phụ nữ lau tay: “Tốt lắm, bằng không đã ướt nhẹ rồi, giờ đã thoải mái.”

Ân Lưu Khâm không muốn đánh vỡ thời khắc nhậm mệnh này, hắn yên lặng đứng ở bên cạnh một lát, lúc này mới bước đi nhẹ nhàng đến.

Sanh Tiêu quay đầu lại, Ân Lưu Khâm dừng chân, vẻ mặt có chút tức cười: “Không nghĩ tới tai cô lại thính như vậy.” Hắn khôi phục bộ dáng trước đây, ngồi xuống phía đối diện Mạch Sanh Tiêu.

Ân Lưu Khâm cầm lấy tay người phụ nữ, ánh mắt liếc qua cổ áo bị thấm ướt của bà.

“Ân thiếu, ngài đã về, mời uống nước.” Bảo mẫu nhất mực cung kính đưa tới một ly nước.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, đôi mắt hẹp dài liếc bà ta một cái, chỉ vờn vờn một ánh nhìn này đã khiến bảo mẫu thốt nhiên kinh hãi, bị hù dọa hồn bay phách tán. Ân Lưu Khâm phát phát tay: “Làm nhiều món ăn ngon, ta mời vị khách này ở lại ăn cơm.”

“Không cần, tôi còn có việc gấp.” Mạch Sanh Tiêu nói xong thì xách lấy túi xách.

“Sợ ta sẽ đem video lên web phải không?” Ân Lưu Khâm ra hiệu cho bảo mẫu rời đi trước, món nợ này ngay trước mặt Mạch Sanh Tiêu vẫn không thể tính.

“Anh có chuyện gì mà không làm được vậy?”

Ân Lưu Khâm thưởng thức Mạch Sanh Tiêu không giả mồm: “Thiệt là, cũng không sợ đắc tội với người khác.” Đầu ngón tay của hắn vuốt phẳng trên mu bàn tay của người phụ nữ: “Nhìn tay của mẹ ta.”

“Làm sao vậy?”

“Bà yêu việc đánh đàn dương cầm.” Ân Lưu Khâm nghiêng đầu nhìn về phía Mạch Sanh Tiêu: “Cô có biết đàn không?”

Trong ngực Sanh Tiêu cứng lại, ánh mắt dừng lại trên tay của người phụ nữ: “Không biết.”

Ân Lưu Khâm khẽ nhú chân mày, dựa theo kết quả điều tra, Mạch Sanh Tiêu đã từng là sinh viên tài cao của học viện âm nhạc Hoa Nhân.

“Thật đáng tiếc.”

Sanh Tiêu mím chặt môi, không đáp lại.

“Qua nhiều năm như vậy, ta mỗi ngày đều kiên trì đánh đàn cho bà nghe. Ta hy vọng, một ngày nào đó tại lúc ta đánh đàn, có thể nghe được tiếng vỗ tay của mẹ.”

Mạch Sanh Tiêu không khỏi xúc động, nhưng không biểu hiện ra bên ngoài.

“Cô ngồi lại ở đây, ta đi đánh đàn, cô ở bên cạnh bà ấy.”

Sanh Tiêu còn chưa kịp cự tuyệt, Ân Lưu Khâm đã hưng trí bừng bừng đứng dậy đi vào trong nhà.

Trong phòng khách, rất nhanh truyền đến tiếng đàn, bàn tay Mạch Sanh Tiêu chống cằm, cổ tay phải đeo vòng tay của Duật Tôn từng đưa cho cô, Sanh Tiêu đã dám đối mặt nhưng phụ nữ trời sinh thích đẹp, không muốn để hai vết sẹo xấu xí kia để người ta nhìn thấy.

Ân Lưu Khâm đàn ra khúc nhạc đối với Mạch Sanh Tiêu mà nói thì hết sức quen thuộc, cô nhẹ giọng hát theo, ánh mắt tùy ý nhìn vào người phụ nữ bên cạnh.

Sanh Tiêu hát vài câu, âm thanh trong miệng từ từ nhỏ dần, đôi mắt to của cô tròn tròn, đột nhiên đứng dậy hướng về phía phòng khách mà gọi to: “Ân Lưu Khâm, đi ra, mau ra đây. . .”

Bên trong tiếng đàn vẫn như cũ, Mạch Sanh Tiêu cúi xuống, cô không nhìn lầm, khoe miệng của người phụ nữ khẽ động, là đang mỉm cười.

Sanh Tiêu lấy điện thoại di động ở trong túi xách ra, vừa hướng vào phía phòng khách la lên: “Ân Lưu Khâm, mẹ anh khả năng đã tỉnh! ”

Người phụ nữ khoe miệng mỉm cười, trong mắt còn nước mắt lăn xuống, Mạch Sanh Tiêu sợ Ân Lưu Khâm bỏ lỡ nên cô lấy điện thoại ra chuẩn bị chụp hình.

Lúc ấn phím thì đồng thời Ân Lưu Khâm sai bước chạy ra khỏi phòng khách, bàn tay đoạt lấy điện thoại trong tay Mạch Sanh Tiêu, đập mạnh xuống mặt đất: “Ai bảo cô chụp hình? Ai cho phép cô làm như vậy?”

Điện thoại di động vỡ toang thành từng mảnh.

Mạch Sanh Tiêu kinh ngạc, tiện đà phản ứng lại: “”Ân Lưu Khâm, tôi chụp hình chỉ là muốn cho anh xem, mẹ anh vừa mới nghe đến tiếng đàn đã nở nụ cười, anh có bệnh à! ”

Ân Lưu Khâm hai mắt đỏ ngầu, thân thể cao lớn ngồi xổm xuống trước mặt người phụ nữ, vệt nước mắt của bà chưa khô nhưng dấu vết khoe miệng đã thu hồi lại.

Mạch Sanh Tiêu nhặt thẻ điện thoại lên, điện thoại bị bung ra thành từng bộ phận, xem ra là sửa không được.

Ân Lưu Khâm bán tín bán nghi đứng dậy: “Mẹ ta thật sự có phản ứng?”

Sanh Tiêu nắm tay lại, băng qua bên cạnh người đàn ông đi lấy túi xách, Ân Lưu Khâm thấy thế, giữ lại cổ tay của Mạch Sanh Tiêu: “Đừng nóng giận, cô không phải là chụp hình sao? Cho ta xem một chút.”

Sanh Tiêu hất tay của hắn ra: “Tôi còn chưa kịp ấn phím, điện thoại đã bị anh đập phá.”

Ân Lưu Khâm ý thức được phản ứng của hắn có chút quá đáng: “Ta ngày mai sẽ cùng cô đi mua cái mới, thực xin lỗi.”

Mạch Sanh Tiêu hạ giọng xuống: “Thôi.” Cô bước chân lên muốn đi, Sanh Tiêu mở ra bàn tay đưa tới trước mặt người đàn ông: “Có phải còn cần kiểm tra rồi tôi mới có thể rời đi không?”

Ân Lưu Khâm sắc mặt lộ ra lúng túng: “Sanh Tiêu. . . .”

“Hẹn gặp lại.” Mạch Sanh Tiêu đi ra ngoài vài bước: “Mẹ anh xác thực là có phản ứng, tôi tin tưởng cứ kiên trì bền bỉ thì bà sẽ hồi tỉnh.”

Ân Lưu Khâm nhìn theo bóng lưng Sanh Tiêu đi ra, không tìm được lý do gì để giữ lại.

Mạch Sanh Tiêu tự nhận xúi quẩy, đành phải một lần nữa bỏ tiền mua điện thoại mới.

Cô bỏ điện thoại vào túi xách, mua thì nên đi cùng với Duật Tôn, đối với phương diện này, cô không thể không tin tưởng con mắt của đàn ông.

Mạch Sanh Tiêu trở về Ngực Cảnh Viên, mấy ngày nay sẽ không đến công trường nữa.

Trần tỷ ôm lấy Bôn Bôn chơi ở phòng khách, Bôn Bôn ngẫu nhiên làm xấu, Mạch Sanh Tiêu vội vàng dùng điện thoại chụp hình lại. Cô đi vào phòng ngủ thấy Duật Tôn đang ngồi ở trên ghế sofa xem báo chí. Mạch Sanh Tiêu lấy điện thoại ra đưa cho hắn: “Bên trong có hình của Bôn Bôn, hôm nay chụp hình đặc biệt đáng yêu.”

“Thật không?” Người đàn ông đưa tay ra đón lấy.

Mạch Sanh Tiêu khom lưng dọn dẹp bàn trà.

Duật Tôn mở ra album ảnh, ảnh chụp xếp theo thứ tự thời gian, đôi môi lương bạc của người đàn ông câu dẫn ra: “Bôn Bôn lớn lên giống anh.”

“Con trai của anh không giống anh thì giống ai đây?”

Duật Tôn khước mắt tùy ý: “Càng ngày càng đẹp trai.”

Mạch Sanh Tiêu mỉm cười: “Tất nhiên, cũng cần nhìn một chút mẹ của nó là ai nha.”

Ngón tay người đàn ông nhấn thêm một cái, đột nhiên tản đi bộ mặt ôn nhu vui vẻ ảm áp. Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, chỉ thấy đôi mắt phượng của hắn trợn to, ngũ quan đẹp đẽ hầu như nhấn nhá lại một chỗ, cả khuôn mặt như bao phủ một loại giá rét ở trong ngực thất, Sanh Tiêu dừng lại động tác trong tay: “Tôn?”

Duật Tôn không có phản ứng gì.

Mạch Sanh Tiêu nhận ra được sự không thích hợp: “Tôn, anh làm sao vậy?”

Duật Tôn ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy trước kia, bây giờ đã bị một màu đỏ như máu che kín. Mạch Sanh Tiêu dường như có thể cảm thấy một mùi máu tanh bị xé rách, cô cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua Duật Tôn trong bộ dáng này. Ngay cả khi trước đây cô cùng Đào Thần bỏ trốn, hắn bắt bố quay trở về thì nhìn cũng không như vậy.

Duật Tôn mấy ngày nay đối với cô tốt vô cùng, làm cho Mạch Sanh Tiêu hầu như quên mất bản tính của người đàn ông. Trong mắt cô lộ ra kinh hãi, bộ dáng lần này của Duật Tôn liền giống như một ác ma say ngủ, lại không hề báo trước mà thốt nhiên thức tỉnh!

Mạch Sanh Tiêu ngồi vào bên cạnh người đàn ông, hai tay vội vàng cầm lấy tay của Duật Tôn: “Tôn, anh đừng làm tôi sợ, rốt cuộc là làm sao vậy?”

Yết hầu người đàn ông nhẹ cuộn lên, tiếng nghiêng răng rung động, năm ngón tay của hắn nắm chặt điện thoại, hận không thể bóp nát ra!

Mạch Sanh Tiêu đưa tay qua, phát hiện cánh tay người đàn ông cứng ngắc, toàn thân da thịt khấn trương, như lâm vào đại chiến.

Vừa rồi xem hình còn rất vui vẻ, như thế nào mà đột nhiên biến thành như vậy?

Sanh Tiêu ý thức được vấn đề nằm ở trong điện thoại di động.

Cô dùng sức gỡ ngón tay của Duật Tôn ra, tầm mắt nhìn thẳng vào màn hình.

Mạch Sanh Tiêu cả kinh, bên trong là ảnh chụp của cô ở trong nhà Ân Lưu Khâm, lúc ấy Mạch Sanh Tiêu mới chạm vào nút chụp, nhưng đồng thời điện thoại cũng bị người đàn ông đập hư, cô không nghĩ tới nó sẽ tự động lưu vào trong album ảnh.

Sanh Tiêu vẻ mặt đầy nghi ngờ: “Tôn, anh nói gì đi.”

Tiếng nói của hắn khàn khàn, hai tay đặt ở đầu gối thành quyền, đường gân xanh đen nổi lên bạo liệt: “Em từ đâu có được bức hình?”

Mạch Sanh Tiêu thở ra, cho rằng Duật Tôn là giận việc cô bước vào nhà của Ân Lưu Khâm: “Tôi đi công trường, vừa vặn đi ngang qua, tôi chưa có vào đại sảnh trong nhà hắn.”

“Anh hỏi em từ đâu có được tấm hình đó?” Người đàn ông gầm lên một hồi, thần sắc bạo ngược, con mắt đỏ ngầu, nhìn không thấy một chút quen thuộc nào.

“Bà ấy là mẹ của Ân Lưu Khâm.”

Thần sắc Duật Tôn vô cùng khó chịu, cả thân thể không thể kiềm chế được mà run rẩy lên. Mạch Sanh Tiêu bị hù dọa vội vàng ôm lấy bờ vai của hắn: “Anh đừng như vậy, tôi sợ lắm! ”

“Bà ta thế mà vẫn còn sống thật tốt sao?” Trong bức hình, khóe miệng người phụ nữ nâng lên ý cười hóa thành một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào trái tim Duật Tôn. Mười ngón tay của hắn nắm vào tóc ngắn, tự mình hại mình dường như dùng sức nắm chặt. Nước mắt Mạch Sanh Tiêu nhanh chóng lăn dài: “Đừng. Tôn, nói cho tôi biết, đã xảy ra chuyện gì?”

“Bà ta ở đâu, bà ta ở đâu?” Thanh âm của hắn khàn khàn, hoàn toàn nói không lên lời.

“Bà ấy đi theo Ân Lưu Khâm ở tại biệt thự, Tích Phong Uyển bên cạnh được kiến tạo là Ân Lưu Khâm dự định làm cho bà ấy. Mấy ngày trước bà ấy nghe được Ân Lưu Khâm đánh đàn liên chày nước mắt, tôi nghĩ đó là dấu hiệu tỉnh lại. Bà ấy là người thực vậy.” Mạch Sanh Tiêu đem hết mọi chuyện nói thẳng ra, hai tay ôm chặt lấy bờ vai của hắn.

“Người thực vật?” Duật Tôn trong mắt đầy oán hận: “Đánh đàn, bà ta cũng xứng đáng sao! ”

Người đàn ông đột nhiên đứng người lên, sải bước đi ra bên ngoài.

Mạch Sanh Tiêu sợ bộ dạng này của hắn sẽ xảy ra chuyện, cô đi theo, tay phải níu lại cánh tay của người đàn ông: “Tôn, anh đi đâu thế?”

Duật Tôn hất tay của cô ra, không khí xung quanh hắn dường như đã đông lại thành sương băng: “Tôi muốn đi giết bà ta! ”

Mạch Sanh Tiêu giật mình kinh hoảng, chạy đến trước mặt Duật Tôn: “Anh bình tĩnh một chút, đừng đi ra.”

Người đàn ông bây giờ bất kỳ lời nói nào cũng đều không nghe lọt,

hắn bị đóng khung suy nghĩ vào người phụ nữ nở ra nụ cười trong tấm hình. Hắn bất luận thế nào cũng khó có khả năng để cho bà ta sống tiếp. Hai tay Duật Tôn nắm chặt bả vai của Mạch Sanh Tiêu, đẩy cô mạnh về phía sau: “Nếu kẻ nào dám ngăn cản tôi, tôi sẽ giết kẻ ấy! ”

Sanh Tiêu ngã lên giường lớn, đầu óc cô choáng váng, lục phủ ngũ tạng dường như bị dồn vào một chỗ.

Mạch Sanh Tiêu đã bất chấp rất nhiều, lúc cô chống người dậy, Duật Tôn đã bước nhanh rời khỏi phòng ngủ.

152. Chương 152: Lợi Dụng

Dáng vẻ Duật Tôn quá mức kinh hãi, sát khí trong mắt ngập tràn bao trùm cả khuôn mặt.

Sanh Tiêu lao ra không chút nghĩ ngợi, cô sải bước chạy ra hành lang, trông thấy Duật Tôn bước vội vào thư phòng.

Lúc Mạch Sanh Tiêu đến gần thì vừa vặn trông thấy Duật Tôn xách ra một chiếc hộp đen đặt lên bàn. Chiếc hộp này Sanh Tiêu đã thấy qua nhưng không biết bên trong cất giấu thứ gì.

Duật Tôn mở hộp ra, lấy khẩu súng bắn tỉa bên trong ra cầm ở trong tay. Mạch Sanh Tiêu kinh sợ tính nghiêm trọng của sự việc, cô vòng qua mép bàn đi đến bên cạnh Duật Tôn. Người đàn ông vẫn còn choáng váng đầu óc, hắn tiến vào chỗ ghế làm việc lấy ra chiếc khăn, lau lên thân khẩu súng bắn tỉa này.

“Tôn?” Bàn tay trái của Mạch Sanh Tiêu dè dặt đặt xuống vai của người đàn ông, hấn hết sức chăm chú vào động tác trong tay, đôi mắt cũng không thèm nhìn tới Sanh Tiêu.

“Mẹ của Ân Lưu Khâm, bà ấy và anh.”

Bàn tay Duật Tôn cứng lại, toàn bộ động tác cũng dừng lại, cánh tay Mạch Sanh Tiêu vòng qua sau cổ người đàn ông, ôm chặt lấy đôi vai của Duật Tôn: “Anh đừng như vậy, tôi thật sự rất sợ hãi.”

Sau một hồi mới nghe được tiếng của Duật Tôn, chỉ là giọng cũ vẫn hung ác, nham hiểm và lãnh khốc dày đặc như cũ: “Em nói là bà ta muốn tỉnh lại?”

“Tôi. Tôi cũng chỉ là suy đoán, lúc Ân Lưu Khâm đánh đàn, tôi nhìn thấy bà ấy cười, còn có nước mắt chảy ra, người thực vật một khi bắt đầu có phản ứng thì khả năng tỉnh lại không còn xa nữa.”

Duật Tôn tiếp tục lau vào ống ngắm, ngón tay thon dài mỗi khớp xương đều lồi ra, Mạch Sanh Tiêu ôm vai của hắn, một lát sau mới nghe được người đàn ông ngừng đầu lên nói ra: “Sanh Tiêu, tôi muốn giết người.”

“Không được! ” Mạch Sanh Tiêu sợ hãi, vội vàng lắc đầu. Nghe thái độ của Duật Tôn, giết người cùng bóp chết một con kiến không có gì khác biệt. Sau án giam giữ tại Hồng Kông, Mạch Sanh Tiêu mặc dù biết bối cảnh của Duật Tôn không đơn giản, hơn nữa người đàn ông này trước kia còn có những thủ đoạn như vậy nhưng Sanh Tiêu cật lực không nghĩ theo hướng xấu. Vậy mà hiện tại lời nói minh xác của hắn thật sự là khiến cô khiếp sợ.

“Ai cũng không ngăn tôi được.”

“Tôn.” Mạch Sanh Tiêu ngồi xổm xuống, hai tay tùy theo mà rơi xuống đùi người đàn ông: “Chúng ta như thế này không phải là rất tốt sao? Hơn nữa. Bà ấy là người thực vật, vẫn chưa tỉnh lại, bộ đáng bây giờ của bà ấy và người chết không hề khác biệt.”

“Tôi muốn tận mắt thấy bà ấy chết ở trước mặt mình, lúc đó tôi mới có thể yên tâm.” Khóe môi Duật Tôn buông ra tàn ác, đôi mắt bị cườm hạn che kín, ngay cả thân ảnh của Mạch Sanh Tiêu cũng không nhìn vào trong mắt.

“Bà ấy và anh có thù oán gì?” Tâm tình Sanh Tiêu bị hắn khuấy động, giọng nói kịch liệt theo.

Duật Tôn dừng tay lại, Mạch Sanh Tiêu đứng lên, người đàn ông đột nhiên buông cây súng trong tay ra, hai tay ôm chặt lấy eo của Mạch Sanh Tiêu, gương mặt tuần tú dựa vào trước ngực cô.

Cánh tay Mạch Sanh Tiêu vòng đến sau cổ Duật Tôn, thấy không rõ được thần sắc của người đàn ông. Ngón tay mảnh khảnh của Sanh Tiêu vương vào những sợi tóc màu đen của hắn, cô cả kinh, cảm giác được thân thể Duật Tôn đang run gay gắt.

Mạch Sanh Tiêu trong mắt chứa lệ, cô cúi người xuống, hai tay ôm chặt Duật Tôn, muốn cho hắn hết sức bảo hộ.

Trần tỷ ôm Bôn Bôn lên lầu, không tìm được Mạch Sanh Tiêu nên đi đến cửa thư phòng.

Sanh Tiêu phát tay, ra hiệu cho Trần tỷ lui ra trước.

Lực đạo trong tay Duật Tôn hầu như siết chặt làm đau eo của Mạch Sanh Tiêu, miệng hắn thở dốc, Sanh Tiêu biết rõ tại vì hắn đang ấn nhẫn. Nhiệt khí hô hấp ra ngoài làm ngực của cô nóng lên từng đợt, sau giữa trưa nóng như lò nướng điện áp cao, sau lưng Mạch Sanh Tiêu ướt đầm, cả người đổ mồ hôi như mới từ trong nước đi ra.

Vòng tay sau thắt lưng cô nhẹ buông ra, Duật Tôn lùi người lại.

Mạch Sanh Tiêu nhân thể ngồi lên đùi rắn chắc của người đàn ông, Duật Tôn mở mắt ra, che giấu con người đồ ngẫu, nhưng sát khí bùng kín rất nặng. Sanh Tiêu còn cảm thấy gấp hơn, hắn bình tĩnh thế này không thích hợp, càng khiến cô thêm kinh sợ.

Duật Tôn nâng tầm mắt lên, Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy mắt phương hẹp dài bày biện ra đường cong quen thuộc nhưng cô nhìn không thấy đáy thâm sâu sắc của hắn.

“Tôn?” Hắn làm sao mà còn có thể cười ra tiếng?

Nhưng khoe miệng Duật Tôn vẫn nâng lên, rõ ràng là cười, không khác gì ác ma, cái kiểu cười đem người khác ra xé nát sau đó giẫm nát dưới chân, lại còn hung hăng chà đạp. Ngày nóng bức, Mạch Sanh Tiêu rung mình một cái.

“Đã làm em sợ rồi.” Hắn khẳng định một câu rất đúng.

Hai tay Sanh Tiêu gác ra sau cổ hắn: “Tôn, anh đã nói về sau có việc gì cũng không lừa gạt tôi, tôi hỏi cái gì anh cũng đều nói cho tôi biết.”

Duật Tôn sắc mặt mệt mỏi ngồi ngã vào ghế sofa, hắn suy nghĩ một lát, giọng nói tận lực trấn an: “Chuyện cũ năm xưa, không đề cập nữa.”

Hắn đã từng sống ở một thế giới không có thiên lý. Hắn mỗi khi nhớ tới nhiều hơn một giây, cũng sẽ cảm giác được một đôi tay đang dùng sức bắt hắn thật vất vả bò lên khỏi địa ngục bằng hai chân. Hắn nghĩ càng nhiều thì khả năng bị tóm trở về lại càng lớn.

Đôi mắt Mạch Sanh Tiêu âm trầm đi xuống, người đàn ông không muốn nói, cô cũng không thể hỏi nhiều.

“Từ hôm nay trở đi, hãy ở Ngự Cảnh Viên cùng Bôn Bôn, không cần phải ra khỏi cửa chính một bước.” Duật Tôn ngẩng đầu lên, chân thành nói.

Sanh Tiêu đương nhiên sẽ không ngốc đến mức thật sự cho là hắn không đề cập tới thì có nghĩa là muốn buông bỏ chuyện này, hắn che giấu vô cùng tốt, tất nhiên sẽ có hành động.

“Tôn, anh muốn ra tay sao?”

Duật Tôn giơ bàn tay vuốt lên trán Mạch Sanh Tiêu: “Đừng có đoán mò, gần đây bận rộn nên anh sợ em gặp chuyện không may.” Hai tay hắn đem Sanh Tiêu từ trên đùi mình kéo lên, Duật Tôn thông thả ung dung cầm lấy hộp đen trên bàn cất về vị trí cũ.

Người đàn ông cầm lấy điện thoại di động, gọi điện thoại cho Alice.

Mạch Sanh Tiêu biết rõ hắn có việc, cô đi ra khỏi thư phòng, như có điều suy nghĩ mà đứng lại ở đầu bậc cầu thang. Alice rất nhanh chạy đến, nhìn thấy cô cũng không nói gì, sau khi bước vào không quên đem cửa thư phòng đóng lại.

Sanh Tiêu thu hồi ánh mắt phức tạp, không yên lòng đi xuống lầu.

Duật Tôn dựa lưng vào thành ghế, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Alice bước đến phía sau hắn, hai tay người đàn ông giao nhau tại bụng, nghe được động tĩnh cũng không mở miệng trước.

“Tôn, anh gọi tôi đến có chuyện gì sao?”

Duật Tôn hai chân gác lên, ánh mắt xuất thần nhìn chằm chằm vào một chỗ, thấy hắn vẫn không nói lời nào, Alice dứt khoát đứng ở trước mặt Duật Tôn: “Tôn?”

“Alice, tôi có cảm giác xấu.”

“Làm sao vậy?”

Duật Tôn không ngẩng đầu: “Tôi cảm thấy được Dạ Thần đang cách mình rất gần. Tôi ở ngoài sáng, hắn ở trong tối, nói không chừng có lúc hắn sẽ hướng vào tôi mà bắn lên.”

Alice hoảng thần, sắc mặt do dự, không biết có nên nói cho Duật Tôn biết chuyện của Ân Lưu Khâm hay không. Hai tay của cô chống đỡ bệ cửa sổ, những mũi kim tiêm dày đặc bởi vì sùng sức là co rút đau đớn. Cô bước ra ngoài phải trang điểm rất đậm, nhưng cô sợ sẽ có một ngày, những thứ này cũng không thể che được sắc mặt ngày càng tiêu tụy đi của mình.

Dạ Thần muốn là Mạch Sanh Tiêu, hắn muốn nhìn Duật Tôn sống không bằng chết nên trong khoảng thời gian ngắn không ra tay với anh.

Alice không có dũng khí nói ra khỏi miệng, lúc đột tính phát tác thống khổ đến mức cô chịu không nổi: “Tôn, Dạ Thần. Không thể nào tìm được anh nhanh như vậy, đừng lo lắng.”

Đáy mắt Duật Tôn thoáng hiện lên tia phức tạp, có thất vọng, có tàn ác: “Mẹ của hắn là người thực vật?”
“Đúng vậy.”

“Alice, cô hận tôi không?” Duật Tôn cùng cô bốn mắt chạm nhau.

Alice lắc đầu: “Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Cô cần phải hận tôi, hận tôi lúc ấy không đưa cô rời khỏi căn cứ.”

“Anh phải hiểu là, tôi hận ai cũng được, duy chỉ không thể nào hận anh.”

Duật Tôn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cô, không nói gì. Alice chợt dạ, đôi mắt chuyển hướng ra xa: “Tôn, có phải anh tra ra được cái gì không?”

“Tôi muốn trở lại căn cứ, lúc ấy không có cơ hội gặp được hắn, lần này, tôi làm cho hắn mang theo mẹ của mình cùng đi chết! ”

“Không! ” Alice kinh hô: “Như vậy. Quá nguy hiểm.”

“Alice, nếu thật sự có một ngày như vậy, cô sẽ giúp tôi chứ?”

“Có.” Alice nói chắc chắn: “Nhất định sẽ như vậy.”

Duật Tôn đứng lên, thân ảnh cao lớn cùng cô đứng sóng vai. Ân Lưu Khâm dĩ nhiên có chuẩn bị mới đến, hắn tận lực mang theo mẹ của mình là muốn cho bà ta thấy chính mình vì bà ta mà báo thù sao? Người đàn ông khóe miệng kéo lê nét cười lạnh, tốt lắm, hai bên đấu nhau cũng nên tính toán rõ ràng.

Alice đoán không ra lòng Duật Tôn, tựa như cô không hiểu được Dạ Thần. Bọn họ đều là trên lưỡi đao mà liếm máu, bằng mọi giá đều muốn đối phương phải chết.

“Tôn, anh suy nghĩ một chút, anh còn có Sanh Tiêu và con nhỏ.”

Đôi mắt đóng băng của Duật Tôn trong nháy mắt chiếu vào một tia âm áp, hắn nghiêng đầu sang chỗ khác. Hắn không hỏi thêm Alice điều gì nữa, ánh sáng trong mắt người đàn ông vui lấp cực kỳ sâu, hắn biết rõ, về chuyện Dạ Thần là Alice đang gạt hắn.

Mạch Sanh Tiêu ôm Bôn Bôn, ánh mắt không khỏi nhìn về phía lầu hai, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đầy khẩn trương, trong lòng chất đầy tâm sự.

Không bao lâu sau, Alice cùng Duật Tôn đi xuống dưới lầu, Duật Tôn cho cô ta đi về trước, Sanh Tiêu đưa mắt nhìn theo Alice, điện thoại trong túi quần lúc này vang lên không ngừng, Mạch Sanh Tiêu lấy ra nhìn, là Ân Lưu Khâm.

Sanh Tiêu ánh mắt chần chờ nhìn về phía Duật Tôn, người đàn ông ngồi xuống bên cạnh cô, bàn tay cầm lấy tay của Mạch Sanh Tiêu: “Em làm như không có chuyện gì xảy ra, nói cho hắn biết là trong nhà có chuyện, mấy ngày nữa sẽ không đến.”

Sanh Tiêu gật đầu, nhấn xuống nhận cuộc gọi: “Alo?”

“Sanh Tiêu.” Ân Lưu Khâm tiếng nói ôn hòa, không ngang ngược và kiêu ngạo như trước: “Bữa đó đập hư điện thoại của cô là ta không đúng, ta mua cho cô cái mới.”

“Tôi có rồi, không phải chỉ là điện thoại thôi sao, anh đừng để trong lòng.”

“Ta đã mua xong rồi, chừng nào thì cô đến?”

“Tôi.” Mạch Sanh Tiêu khó chịu nói dối: “Mấy ngày nay khả năng không rảnh, trong nhà có chuyện.”

“Làm sao vậy?”

Sanh Tiêu giơ

g mắt nhìn về phía Duật Tôn đang ôm Bôn Bôn: “Dù sao cũng không rảnh, công trường bên kia đã đi vào quỹ đạo, tôi phải ở nhà chăm sóc cho con.”

Ân Lưu Khâm một hồi lâu không lên tiếng, Mạch Sanh Tiêu vừa muốn lấy điện thoại ra thì liền nghe hân mở miệng nói: “Nếu có rảnh rồi. . . . Có thể đi đến không? Ta đem điện thoại cho cô.”

“Để khi khác.” Mạch Sanh Tiêu tâm tình bực bội, cúp điện thoại.

Duật Tôn ôm lấy Bôn Bôn ra khỏi phòng em bé, Sanh Tiêu nhìn thấy bóng lưng của người đàn ông đứng ở bên trong hoa viên xuất thần. Mấy ngày nay, Mạch Sanh Tiêu không ra khỏi nhà, Duật Tôn bình thường đều ở trong thư phòng. Ngự Cảnh Viên ra vào không ít người, đều là những người Sanh Tiêu chưa thấy qua bao giờ, hoàn toàn khác thường.

Một tuần sau.

Mạch Sanh Tiêu ở trong phòng, cảm giác tiếp theo là tiếp nối gian nan, thân thể chỗ nào cũng không thoải mái.

Duật Tôn cùng cô thời gian của riêng hai người cũng không nhiều, có đôi khi Mạch Sanh Tiêu đã ngủ rồi thì hân mới trở về phòng.

Ân Lưu Khâm nhắn tin đến mấy lần, Sanh Tiêu đều không trả lại.

Trên bàn ăn, di động của Mạch Sanh Tiêu lại một lần nữa vang lên, ánh mắt của cô nhìn sang, là Ân Lưu Khâm.

Cô định không nhận, lại không ngờ tới Duật Tôn cầm lấy điện thoại đưa tới trong tay Sanh Tiêu: “Anh đồng ý với em, cho em xử lý xong cái hợp đồng này. Sanh Tiêu, nhà Ân Lưu Khâm em đừng đến, em hẹn hân ra bên ngoài, anh sẽ cho người bảo vệ em.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn vào đôi mắt của Duật Tôn, vẻ mặt của hân tối tăm không rõ, đơn giản mà nghĩ thì hình như là vì Sanh Tiêu mà cân nhắc, cũng tìm không ra chỗ nào sai quấy. Nhưng Mạch Sanh Tiêu vẫn cảm thấy là lạ, trong ngực cảm thấy buồn bực nặng nề.

153. Chương 153: Báo Thù!

Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm vào đôi mắt của người đàn ông, một hồi lâu cũng không mở miệng.

Điện thoại trong tay vang lên. Ngừng lại. Bây giờ lại một lần nữa như đòi mạng mà vang lên.

Ánh mắt Mạch Sanh Tiêu xuyên qua gò má Duật Tôn: “Tôn, anh dù không nghe tôi thì cũng nên nghĩ đến Bôn Bôn.”

Duật Tôn chau mày lại, Sanh Tiêu thấy thế khẽ thở dài, cầm điện thoại lên nghe: “Alo, có chuyện gì không?”

“Sanh Tiêu, nói cho cô biết một tin tốt.”

“Làm sao vậy?”

“Mẹ của ta có phản ứng.”

Mạch Sanh Tiêu nâng tầm mắt lên xem xét Duật Tôn ở bên cạnh, cô tận lực nghiêng người ra xa, không muốn để cho Duật Tôn nghe được

“Cô có rảnh không?” Ân Lưu Khâm đứng ở trong khuôn viên bên cạnh hồ bơi, người phụ nữ ngồi trên xe lăn ngón tay khẽ động đây, người đàn ông ngồi xổm xuống, kéo bàn tay của bà ấy qua: “Cô vài ngày rồi không đến công trường, thật sự không có việc gì chứ?”

“Tôi gần đây rất bận, trong nhà có việc lớn, phòng của con muốn sửa chữa lại. Bây giờ tôi muốn đến đường dành riêng cho người đi bộ để mua tài liệu, nếu không, chúng ta hẹn gặp ở quán cà phê lần trước được không?”

“Được, mấy giờ?”

Tầm mắt Mạch Sanh Tiêu rủ xuống: “Hai giờ đi.”

“Được.” Ân Lưu Khâm không có chút nào hoài nghi, hần cúp điện thoại, vẫn duy trì động tác hồi nãy, hai tay hần cầm lấy tay của người phụ nữ. Bảo mẫu bưng tới hai ly nước ô mai ướp lạnh: “Ăn thiếu, tôi tới dứt cho phụ nhân.”

“Không cần, để xuống đây.” Ân Lưu Khâm kéo cái ghế bên cạnh qua, trong nhà đã đổi bảo mẫu, khi hần không có ở đây cũng coi như làm tốt. Ân Lưu Khâm cầm ly nước lên, khuấy nhẹ cái muỗng, múc một muỗng đưa đến bên miệng người phụ nữ, bà ấy hơi hé miệng ra, có thể nhấp nhẹ: “Mẹ, con gần đây gặp được người.” Hần nhất thời không biết nên hình dung thế nào: “Phụ nữ đi.”

“Con cảm thấy cô ấy rất không giống bất kỳ ai. Lúc mới gặp gỡ, bởi vì cô ấy là vợ của hần, con còn hạ nhục cô ấy nhưng cô ta không như con đã nghĩ, không những không để ý đến con mà còn ngạo mạn như thiên nga, nhưng cô ấy cũng biết mềm lòng.” Ân Lưu Khâm nhả lên mảy kiếm, hần cũng không hiểu vì sao lại nói những thứ này: “Cô ấy vài ngày mới xuất hiện, trong tim con là lạ.”

Ân Lưu Khâm cầm lấy khăn giấy bên cạnh, lau khóe miệng cho người phụ nữ: “Con rất mâu thuẫn, con cùng Duật Tôn thù không bỏ được. Mỗi lần con dao động, nằm mơ cũng sẽ mơ thấy bộ dáng chết thảm của cha, còn có mẹ.” Ân Lưu Khâm đặt ly nước sang bên cạnh, ngón tay hơi lạnh mơn trớn lên trán của người phụ nữ: “Mẹ từ trước đến nay cái gì cũng không tranh giành, tính tình vô cùng tốt. Con không ngờ tới mẹ cũng sẽ bị dính lú vào. Mẹ, người nói cho con biết, con phải đối với cô ấy như thế nào? Con không xuống tay.”

Người phụ nữ trong hốc mắt chảy ra nước mắt, nhưng là vì không muốn thấy con trai tâm can dày vò, miệng bà cố hết sức mở ra, nói ra vài âm tiết mơ hồ: “Không cần phải. Không cần phải. Thù.”

Ân Lưu Khâm gối mặt lên mu bàn tay của người phụ nữ: “Con nếu tiếp tục ra tay, tất nhiên sẽ tổn thương tới cô ấy, mẹ. . . .” Lời nói của người đàn ông ngọt ngào: “Chẳng lẽ, muốn con buông tha sao?”

Hần ôm hận sáu năm, sao có thể dễ dàng buông tay như vậy?

Ân Lưu Khâm đứng thẳng người lên, lẩm bẩm tự nói: “Con sẽ tìm được một biện pháp lưỡng toàn, nhất định có thể.”

Mạch Sanh Tiêu tay nắm lại xuất thần.

Duật Tôn đứng dậy.

Sanh Tiêu lập tức hoàn hồn: “Anh đi đâu vậy?” Cô đột nhiên lên tiếng, giọng nói bén nhọn khiến Bôn Bôn đang chơi đùa trong phòng khách cũng xoay mặt qua.

“Sanh Tiêu, em khẩn trương như vậy làm gì?” Duật Tôn dừng bước, ngồi lại chỗ cũ.

Mạch Sanh Tiêu cố tự trấn an mình, bàn tay đặt lên ngực: “Anh để cho tôi hẹn Ân Lưu Khâm đi ra ngoài là muốn gây bất lợi cho hần sao?”

Duật Tôn nhìn trực diện cô đặt nghi vấn: “Giữa anh và hần, có một người không nên chết, em chọn ai?”

“Các người rốt cuộc là có thù oán gì, Tôn, tôi không muốn nhìn thấy anh giết người, tôi muốn có một cuộc sống bình yên.”

“Sau chuyện này anh mới có thể cho em một cuộc sống như vậy.”

Đôi mắt Mạch Sanh Tiêu lại thấy hần đứng dậy rồi đi.

Cô há to miệng, lại phát hiện rằng còn nhiều lời để nói ra nữa, nhưng dù là thật sự có nói ra, hẳn cũng không nghe lọt.

Ân Lưu Khâm thay bộ quần áo chuẩn bị ra cửa, bảo mẫu đi theo hẳn ra khuôn viên, người đàn ông cúi xuống khẽ hôn lên bên tai người phụ nữ: “Con đi ra ngoài một chuyến, sẽ trở về với mẹ.”

Ân Lưu Khâm ánh mắt dừng trên khuôn mặt bà ấy, nhìn mãi không ngừng lại thấy bất an: “Sau khi ta rời khỏi đây thì hãy phụ nhân trở về phòng, không để cho bà ở một mình trong hoa viên.”

“Vâng.”

Người đàn ông đứng lại trước mặt người phụ nữ, mắt thấy đã đến giờ hẹn với Mạch Sanh Tiêu, lúc này hẳn với xoay người rời đi.

. . .

Lúc Sanh Tiêu ra cửa, Duật Tôn ở trong thư phòng không có đi ra, cô đứng ở ngoài cửa, phát hiện thấy cửa bị khóa trái bên trong, Sanh Tiêu thấy thế mới tay lại: “Tôi đi đây.”

Khi xe của Mạch Sanh Tiêu rời khỏi Ngự Cảnh Viên, Duật Tôn kéo màn cửa sổ ra, ánh mắt dõi theo cô.

. . .

Sanh Tiêu đi vào quán cà phê đúng hẹn, nhân viên phục vụ dẫn cô đi về vị trí cô đã ngồi cùng Ân Lưu Khâm lần trước, là ở gần cửa sổ đầy ánh mặt trời ấm áp.

Ân Lưu Khâm so với cô đã đến sớm hơn một chút, Sanh Tiêu nhìn xung quanh quán: “Quán cà phê hôm nay làm ăn không tốt sao?”

“Ta bao hết quán này.”

Mạch Sanh Tiêu nhất thời không biết nên đứng hay nên ngồi, cô siết chặt túi xách trong tay: “Anh đặt bao hết làm gì?”

Thấy mặt mũi Sanh Tiêu đầy vẻ đề phòng, Ân Lưu Khâm phác họa ra ý cười: “Cô đừng coi ta như bọn háo sắc được không? Ta khó hẹn được cô ra đây, chỉ muốn cùng cô trò chuyện thật tốt, không muốn để cho người khác quấy rầy.”

Mạch Sanh Tiêu vì chuyện của Duật Tôn mà nhiễu loạn tâm thần, bây giờ thấy ai cũng nghĩ họ đang cất giấu thứ gì đó, nhân viên phục vụ thay cô kéo ghế ra.

Sanh Tiêu ngồi xuống: “Cám ơn.”

Không quá ba phút, những món điểm tâm cô thích liền được bày ra trước mặt.

Mạch Sanh Tiêu cầm lấy tách cà phê, Ân Lưu Khâm từ trong túi quần lấy ra một chiếc điện thoại đưa cho cô. Mặt Sanh Tiêu nhìn thấy, là một chiếc Iphone 4S màu trắng thích hợp với phụ nữ, phía sau còn dán một lớp kim cương.

“Đây là đền cho cô.”

“Anh giữ lại để dùng đi, tôi có điện thoại rồi.”

Ân Lưu Khâm cầm điện thoại đẩy tới trong tay Mạch Sanh Tiêu: “Ta chính là mua cho cô.”

Sanh Tiêu ngẩng đầu lên nhìn hẳn một cái.

“Làm sao vậy?”

Ánh mắt Mạch Sanh Tiêu rời đi: “Cái gì làm sao?”

Môi mỏng Ân Lưu Khâm nhuộm thắm: “Ta thấy cô thật khác lạ, trong lòng có chuyện gì sao?”

Mạch Sanh Tiêu nhấp nhẹ cà phê trong miệng, sợ bị hẳn nhìn ra điều gì: “Anh nói mẹ của anh có phản ứng, là thật sao?”

Đề tài được dời đi, Ân Lưu Khâm không thể che hết niềm vui sướng: “Bà ấy lẽ mớ có thể lên tiếng được, mặc dù không rõ ràng lắm nhưng cũng đã là kỳ tích, ngón tay cũng có thể động đậy được. Bác sỹ nói sẽ không bao lâu nữa, bà ấy có thể khôi phục lại.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy trong lòng người đàn ông gương cao vui mừng. Khóe mắt của hắn kéo ra, lúc nói chuyện lại kích động như một đứa trẻ. Tự đáy lòng Sanh Tiêu giãn ra, cảm xúc của Ân Lưu Khâm lan đến cô: “Ta cuối cùng cũng chờ được đến ngày bà ấy tỉnh lại, đang lúc bà ấy bị thương đã vài năm, ta đã nghĩ hết mọi biện pháp muốn chữa trị cho bà khỏe lại.” Cánh môi người đàn ông cong lên: “Sanh Tiêu, chờ Tích Phong Uyển kiến tạo xong, ta muốn tự mình đưa mẹ vào ở, ta còn muốn mua cho bà một cây đàn Piano, bà nếu không còn nhớ cách đánh đàn, ta sẽ sự tay hướng dẫn bà ấy.”

Mạch Sanh Tiêu tỉ mỉ lắng nghe, ngẫu nhiên gật đầu mỉm cười.

Ân Lưu Khâm từ trong túi quần lấy điện thoại ra, bên trong hắn có quay video lại. Người đàn ông đứng dậy ngồi vào bên cạnh Mạch Sanh Tiêu, cô không có thái độ bài xích như trước đây, hình ảnh trong điện thoại là miệng của mẹ Ân Lưu Khâm mở rộng, vẫn còn khó khăn, ngón tay cũng có thể cử động: “Có nhìn thấy rõ không?”

Người phụ nữ được bảo dưỡng rất tốt, khuôn mặt hiền hòa. Mạch Sanh Tiêu thật sự nghĩ không ra một người như vậy có thể có quan hệ gì với Duật Tôn: “Nhìn thấy.”

“Sanh Tiêu, thực xin lỗi, hôm đó cô nói không sai, ta biết rõ cô muốn chụp hình cho ta xem, là sợ chuyển biến tốt đẹp của mẹ ta chỉ là thoáng qua rồi biến mất, ta lúc ấy.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn chằm chằm vào đoạn phim trong điện thoại: “Mẹ của anh thật hạnh phúc vì có anh ở bên bà ấy như vậy.”

Ân Lưu Khâm cùng cô ngồi rất gần, cánh mũi có khi có thể nghe thấy được mùi hương sữa tắm phảng phất trên cổ của Mạch Sanh Tiêu: “Trên đời này, chỉ còn lại bà ấy là người thân duy nhất của ta.”

“Bà là người thế nào?”

“Mẹ của ta thích đánh đàn, phần lớn thời gian bà đều mặc kệ những chuyện khác. Bà trời sinh tính thiện lương, đối với ta rất tốt, cha ta thì ngược lại, đối với ta cực kỳ nghiêm khắc.” Ân Lưu Khâm nói được một nửa thì im lặng. Hắn nhìn chằm chằm vào gò má của Mạch Sanh Tiêu, trong vô thức, hắn không ngờ đối với cô lại tháo xuống phòng bị trong lòng.

Ân Lưu Khâm cầm lấy điện thoại, ngồi trở lại đối diện với Sanh Tiêu.

Bảo mẫu dọn dẹp xong trong hoa viên, đẩy xe lăn vào nhà. Bây giờ đã đến giờ bà chuẩn bị làm cơm tối, bảo mẫu tìm kiếm bốn phía, một quần gia khác đang từ trên lầu xuống: “Giao cho tôi đi.”

Quần gia tiếp nhận xe lăn từ trong tay bà, đi theo bảo mẫu vào phòng bếp.

“Nơi này chật chội, nếu không chị đưa phu nhân đi ra ngoài trước.”

Quần gia gật đầu, đẩy xe lăn đi ra ngoài bếp, cách gần ở đó có một cửa sổ. Ân Lưu Khâm thường hay đứng ở đây, quần gia kéo màn, mở cửa sổ ra: “Ánh mặt trời thật tốt, phu nhân, ngài nghỉ ngơi tại đây nhé.”

Quần gia đứng ở phía sau bà, dựa vào cửa phòng bếp: “Phu nhân như vậy, cần phơi nắng nhiều, ở lâu trong phòng đối với việc bình phục không tốt chút nào.”

“Đúng vậy còn gì.” Bảo mẫu lấy thức ăn bên cạnh, quay đầu sang nói: “Nhưng Ân thiếu không cho phép, cậu ấy nói không thể để phu nhân đơn độc ở bên ngoài, thế thì người có tiền cũng không thoải mái, lúc nào cũng phải đề phòng người khác.”

“Đúng thế.” Ánh mắt quần gia nhìn r

a ngoài cửa sổ: “Tôi mở cửa sổ cho phu nhân, để cho bà ấy tiếp xúc với cảnh sắc bên ngoài. Người ta nói một người suốt ngày buồn bực thì có bao nhiêu tiền cũng sẽ không vui vẻ.”

Hai người cứ người một câu, ta một câu mà tán gẫu qua lại, hoàn toàn không chú ý đến vẻ khác thường ở một căn biệt thự khác.

Duật Tôn khóa trái ở bên trong thư phòng, hai chân hần gác lên trên bàn làm việc. Lúc nhận điện thoại, hai mắt của hần nhắm nghiền: “Alo.”

“Duật thiếu, thời cơ đã đến.”

Đôi mắt sâu hút của Duật Tôn giống như hổ lang hắc ám ẩn thân bên trong, ánh lên thị huyết tinh quang: “Cậu xác định?”

“Vị trí đánh lén chuẩn xác, đối diện cửa sổ.”

Duật Tôn thu lại điện thoại di động, hai chân thon dài đi đến mặt tường phía trước, hần lấy ra hộp đen, bàn tay hơi run rẩy phủ lên nòng súng bắn tỉa.

Duật Tôn để Mạch Sanh Tiêu hẹn Ân Lưu Khâm ở bên ngoài, chỉ là muốn bảo vệ cô tốt hơn. Nếu như Sanh Tiêu liên tục ở nhà, Ân Lưu Khâm tất nhiên sẽ đem lòng sinh nghi. Duật Tôn sai người ở một biệt thự cách nơi ở của Ân Lưu Khâm không xa, ngày đêm canh giữ cẩn thận, chính là vì muốn tìm được cơ hội tốt nhất. Điều hần không ngờ tới chính là, cơ hội này lại trùng hợp với lúc Mạch Sanh Tiêu đi ra ngoài.

Duật Tôn còn chưa kịp nghĩ nhiều như vậy thì hần đã xách chiếc hộp đi ra ngoài.

Hần đi vào gara, không có chọn chiếc xe thể thao xa hoa như thường lệ mà là một chiếc xe BMW màu đen bình thường. Duật Tôn ngồi vào trong xe, lấy điện thoại ra gọi: “Tình hình thế nào rồi?”

“Duật thiếu yên tâm, phu nhân vẫn còn ở trong quán cà phê.”

Duật Tôn cẩn thận an bài, lúc này mới lái xe rời đi.

. . .

Chiếc xe BMW màu đen nhanh chóng đi vào khu vực Tích Phong Uyển, nơi này số người vào ở không nhiều lắm, Duật Tôn kéo vành nón xuống, đỗ xe vào trong gara.

Hần mang đồ đi lên lầu hai.

Bên trong có vài người đàn ông ở đó, còn đặt giá súng bắn tỉa, không lúc nào là không có mặt ở đây để tìm kiếm thời điểm ám sát. Bởi vì Ân Lưu Khâm chuẩn bị rất kỹ càng nên Duật Tôn không thể không thuê một biệt thự khác phía sau Tích Phong Uyển. Chỉ có ở chỗ này mới có thể tránh đi những tai mắt núp trong bóng tối, nhưng muốn nổ súng cũng rất khó, trừ phi mục tiêu đi đến vườn hoa ở phía sau, những ngày qua chờ đợi lâu như vậy cũng không hề có cơ hội nào.

“Duật Thiếu. . .” Một người đàn ông ở gần cửa sổ tiến lên đón, Duật Tôn đi vào đứng ở một nơi khác, gương mặt tuấn tú lãnh khốc và cương quyết của hần nhắm vào ống kính, quả nhiên!

“Vị trí nhắm tới cũng là một góc chết, cánh cửa sổ đó chưa bao giờ thấy mở ra, mà ngay cả rèm cửa sổ cũng đóng kín cả ngày lẫn đêm.” Người đàn ông bên cạnh báo cáo.

“Xem ra, Ân Lưu Khâm cũng biết được chuyện này.” Duật Tôn nheo lại mắt phượng, thân thể không có ý muốn rời đi.

“Cửa sổ lần đầu tiên ở ra, mặc dù có thể thấy người nhưng muốn bắn trúng lại rất khó khăn, dù sao thì khoảng cách và góc độ không phải là tốt nhất.”

Duật Tôn nhìn chằm chằm qua kính viễn vọng vào gương mặt đó, nụ cười nhếch miệng của hần khẽ run. Ngón tay giữ chặt cò súng, ánh mắt sắc bén cuồng quyền hận không thể xuyên qua người đối phương trăm ngàn phát đạn. Đáy mắt hần che kín giết chóc, mặc dù như thế, hần vẫn buông ngón trở ra, nửa người trên đứng thẳng: “Cậu tiếp tục quan sát thật kỹ.”

“Vâng.”

Duật Tôn đi vào trong phòng, hẩn lấy điện thoại di động ra: “Dì Hà, giúp tôi gọi điện thoại cho Sanh Tiêu, gọi cô ấy ngay lập tức trở về bây giờ.”

. . .

Bàn tay Mạch Sanh Tiêu chống lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn ra ngoài cửa sổ, bây giờ đã sau giữa trưa nóng bức, bình thần yên tĩnh có chút ghê người, cô luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó không mong muốn.

Điện thoại của dì Hà bỗng nhiên khiến cô hoàn hồn, Mạch Sanh Tiêu cầm lấy điện thoại nghe: “Dì Hà, có chuyện gì sao?”

“Sanh Tiêu, cô muốn trở về không? Bôn Bôn khóc rống không ngừng, tôi cùng Trần tỷ đều không đỡ được, bé con khóc đến cuống họng đều đau.”

“Tôn anh ấy ở đâu?”

“Duật thiếu đi công ty có việc.” Dì Hà theo lời Duật Tôn phân phó, bà viện một cái cớ chứ không nói đây là ý của Duật Tôn.

“Vâng, tôi biết rồi.” Mạch Sanh Tiêu ngắt điện thoại, cô nhú mày ngẫm nghĩ, ánh mắt nhìn vào Ân Lưu Khâm.

“Làm sao vậy?”

Sanh Tiêu nhìn thấy quán cà phê to như vậy, dì Hà nói Bôn Bôn khóc rống nhưng ở trong điện thoại Mạch Sanh Tiêu không nghe thấy một chút tiếng khóc nào. Sanh Tiêu mặt lộ vẻ mâu thuẫn, chẳng lẽ là Duật Tôn đã bắt đầu ra tay, nếu quả là thật thì mục tiêu nhất định là hướng vào Ân Lưu Khâm.

“Không có. Không có việc gì, con khóc muốn tìm tôi.” Mạch Sanh Tiêu không yên lòng ăn vài miếng bánh, cô mượn việc này để che đi kinh hoàng trong lòng. Đối với việc này, cô không thể nghĩ ra được biện pháp giúp đỡ Ân Lưu Khâm, cô cũng không thể vạch trần chuyện này được. Dù sao với Sanh Tiêu mà nói, Ân Lưu Khâm chỉ là một khách hàng đã gặp mặt vài lần, mà Duật Tôn, lại là chồng của cô.

Bên nào nhẹ, bên nào nặng, làm cho Mạch Sanh Tiêu không lựa chọn được.

“Có thể nói cho ra biết, cô cùng chồng cô bắt đầu như thế nào không?”

Sanh Tiêu thu hồi lại suy nghĩ, ánh mắt nhìn về hướng điện thoại bên cạnh, cô không muốn thấy bất kỳ ai bị thương tổn.

“Anh vì sao đối với chuyện của tôi lại cảm thấy hứng thú như vậy? Tôi không muốn nói.”

Ân Lưu Khâm vén lên cánh môi: “Lúc này mới chính là cô, bộ dáng vừa rồi ta thật không quen.” Hẩn nhẹ uống một ngụm cà phê: “Mạch Sanh Tiêu, ta đối với cô thực sự hào hứng.”

“Vậy tôi khuyên anh, quên đi.”

“Ta cảm thấy được cô luôn rất vui vẻ, nụ cười cũng sẽ lan đến ta. Ta lại đoán không ra cô bây giờ nghĩ cái gì, phải biết là người khác dám hết lần này đến lần khác chống lại ta, thì ta không thể không làm cho các cô ấy cực khổ đến chết.” Ân Lưu Khâm nửa đùa nửa thật nói ra.

Mạch Sanh Tiêu nghĩ ngây ngốc một hồi, ít nhất phải loại bỏ hết nghi ngờ trong lòng: “Vậy tôi dám chắc là anh về sau sẽ bị đối xử vô cùng thâm! ”

“Vì sao?”

“Anh sớm muộn cũng sẽ có cơ hội gặp được người có thể quản được anh, anh mang dáng vẻ phong lưu thành tánh thể này, phụ nữ nào chấp nhận được?”

“Kỳ thật ta có thể đối.”

Mạch Sanh Tiêu giả vờ như nghe không hiểu, cô cố ý tránh đi, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bây giờ là 3 giờ chiều.

Duật Tôn rút điều thuốc ra khỏi phòng.

Hắn đi đến cửa sổ, phát tay ra hiệu người đàn ông bên cạnh rời đi.

Duật Tôn cầm lấy súng bắn tĩa, cố định mục tiêu nhắm vào não bộ của của người phụ nữ. Hắn nắm đó là tay thiện xạ giỏi nhất của căn cứ, bây giờ, chỉ cần bóp cò là hắn có thể bảo đảm bà ta bị một phát mất mạng, không để cho bà ấy có một tia hy vọng sống sót.

Duật Tôn đeo tai nghe lên, trán của hắn đã toát ra mồ hôi, thâm thù đại hận chất chứa hai mươi mấy năm khuyếch trương cả trái tim khiến nó thật muốn nhảy ra khỏi ngực. Hắn nhớ tới cha trước khi chết thảm, nhớ tới mẹ kêu rên muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong. Đôi mắt u ám của Duật Tôn bị che đi bởi một tầng nước, hắn cắn chặt răng, một mảng lớn mồ hôi thấm ướt tấm lưng rộng lớn của hắn.

“Duật thiếu, phu nhân vẫn còn ở quán cà phê không rời đi.”

Duật Tôn thấp giọng chửi bới, lấy điện thoại di động ra gọi cho Mạch Sanh Tiêu.

“Em đang ở đâu?”

“Tôi lúc ra cửa đã nói cho anh, tôi ở bên ngoài.” Tay kia của Mạch Sanh Tiêu khuấy trong tách cà phê.

“Trở về cho tôi, đi! ”

Sanh Tiêu nghe được Duật Tôn ẩn nhẫn tức giận đã đến lúc sắp bùng phát. Khẩu khí của hắn lộ ra làm người ta không rét mà run âm trầm, Mạch Sanh Tiêu cắn chặt môi dưới: “Tôi khó có thể ra ngoài, bây giờ ngồi một chút rồi sẽ trở về.”

Cô ngắt điện thoại, Ân Lưu Khâm gương môi: “Duật Tôn?”

Mạch Sanh Tiêu lại sợ hãi nhìn ra: “Anh ấy không thích tôi và anh đơn độc gặp mặt, chủ yếu là vì nhiều chuyện, anh ấy dễ phòng anh như đề phòng sói.”

Đáy lòng Ân Lưu Khâm mới dâng nghi ngờ đã bị hai ba câu nói của Mạch Sanh Tiêu đẩy trở về.

Sanh Tiêu không để lại dấu vết mà thở dài, cô bị kẹp ở giữa, rốt cuộc là đang giúp Ân Lưu Khâm hay là đang giúp Duật Tôn?

Duật Tôn cố nén tức giận, Mạch Sanh Tiêu và Ân Lưu Khâm ở cùng một chỗ, hắn bây giờ mà động thủ thì có khả năng gây nguy hiểm cho Sanh Tiêu vô cùng.

Để bảo đảm an toàn cho cô trước, Duật Tôn chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hắn trở lại chỗ cũ, con mắt nhìn chằm chằm vào đối diện.

.

Quản gia đứng lên, đi vào phòng bếp: “Tôi giúp cô dọn thức ăn.”

Bảo mẫu cười nhẹ nhàng: “Chị cho phu nhân uống nước trước đi, dạo này trời nóng nực, chẳng may có một chút sơ suất nào đó, Ân thiếu trở lại thì chúng ta sẽ bị mắng.”

Quản gia gật đầu: “Được, tôi khó gặp được người hợp ý như cô, trước kia làm ở nhà người khác, làm sao có thể tương tác thật tốt đây, đều hận không thể đem đối phương đuổi đi cho sạch sẽ.” Quản gia đi đến sau lưng người phụ nữ, lùi xe lặn lui về phía sau.

Duật Tôn chau mày, ngón tay áp vào cò súng, người đàn ông bên cạnh đang cầm kính viễn vọng quan sát: “Duật thiếu, bà ấy muốn rời đi! ”

Cơ hội có thể chỉ có một lần như vậy, tim Duật Tôn đập đến cuồng hống, giọt mồ hôi theo gương mặt rơi xuống, gân xanh trên trán hắn căng thẳng kéo căng, cả người khấn trương như cây cung bị kéo căng thành góc độ lớn nhất, tùy lúc có thể bắn đi bất cứ lúc nào. Bên tai của hắn kêu ù ù, đều nghe thấy âm thanh rên rỉ cùng giấy giũa của cha mẹ trước khi chết thảm!

“Duật thiếu.”

Duật Tôn nhắm mắt lại, ngón tay hướng vào ống nghe: “Tình huống như thế nào?”

“Phu nhân không có rồi đi.”

Duật Tôn như ngừng thở, trong mắt âm trầm và bi thống dâng đầy bốn phía. Hắn bỏ tay ra, cả người một bên dựa vào tường lớn, tay phải cứng ngắc mở ra, ngay cả khí lực nắm chặt cũng không có.

Hắn trơ mắt nhìn bà ấy rời đi, ngón tay chỉ cần nhún xuống một chút là hắn có thể đưa bà ta xuống địa ngục!

“Duật thiếu. . .” Người đàn ông bên cạnh bất an tiến đến.

“Cút! ” Duật Tôn bỗng nhiên xoay người lại, vung lên một quyền mạnh mẽ đánh vào tường, da thịt màu đồng trong nháy mắt vỡ toang, máu tươi văng ra dính lên bức tường trắng nõn, ào ạt chảy xuống.

Người đàn ông giật mình im lặng, không nói tiếng nào trở lại phía trước cửa sổ.

.

Mạch Sanh Tiêu ngồi bên trong quán cà phê thêm nửa giờ, không có thấy gì khác thường nữa, tâm tình bực bội của cô từ từ y

ên lặng, có lẽ. là cô buồn lo vô cớ, Sanh Tiêu uống xong tách cà phê: “Tôi đi trước.”

“Sao không ngồi thêm một lát?”

“Tôi phải trở về chăm sóc Bôn Bôn.”

“Ta đưa cô về.”

Mạch Sanh Tiêu cầm lấy điện thoại: “Không cần, tôi lái xe tới.”

Ân Lưu Khâm đem điện thoại kín đáo đưa cho Mạch Sanh Tiêu: “Cô nếu không cầm lấy, ta ngày nào cũng sẽ phiền đến cô.”

“Được rồi.” Sanh Tiêu không có từ chối, Ân Lưu Khâm đi theo sau cô: “Ta tiễn cô lên xe được không?”

Mạch Sanh Tiêu đi ra quán cà phê, ai cũng đều ích kỷ, cô nếu như mở miệng nhắc nhở Ân Lưu Khâm tất nhiên sẽ gây bất lợi cho Duật Tôn. Cô chỉ có thể dùng cách của mình là mang một trái tim sống nhân hậu.

Sanh Tiêu khởi động xe: “Anh cũng trở về đi.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn Ân Lưu Khâm đi về hướng đậu xe, lúc này cô mới lái xe rời đi.

Xe một trước một sau lái vào khu đông đúc, Sanh Tiêu qua đèn xanh, xe Ân Lưu Khâm bị đèn đỏ chặn lại ở đằng sau. Mạch Sanh Tiêu đi không được bao xa thì từ kính chiếu hậu phát hiện mười mấy chiếc xe màu đen có rèm che tạo thành một đoàn, thể hiện sự bất thường về phương hướng.

Xe bên phải hộ tống Sanh Tiêu, một người đàn ông gọi điện thoại: “Duật thiếu, phu nhân an toàn.”

Duật Tôn hung hăng giữ lấy ống nghe, con mắt sung huyết nâng lên.

.

Quản gia cho người phụ nữ uống chút nước, đẩy xe lăn qua phòng bếp: “Tôi thấy phu nhân thích phơi nắng, tôi sẽ mang bà ấy đi phơi nắng tiếp.”

Bảo mẫu dọn hết món ăn ra, đi vào phòng khách: “Đúng, ngoài cửa sổ này ánh sáng rất tốt đây, làm sao Ân thiếu không cho phép chúng ta mở cửa sổ nhỉ?”

Phía đối diện, người đàn ông cầm lấy kính viễn vọng hướng về Duật Tôn mà thông báo: “Duật thiếu, mục tiêu xuất hiện.”

Duật Tôn ngừng lại, đẩy người đàn ông ra, đôi mắt xuyên qua kính nhắm nhìn về phía xa.

Người phụ nữ xuất hiện ở chỗ gần cửa sổ.

Chỗ của Duật Tôn có vị trí cực kỳ bí ẩn, mặc dù là một cánh cửa sổ nhưng lộ ra rất nhỏ, bình thường sẽ không chú ý đến nơi này.

Tay hắn giữ chặt cò súng, trong mắt thoáng hiện lên tàn ác, mu bàn tay phải máu chảy đầm đìa nhưng hắn hoàn toàn không có cảm giác đau nữa. Duật Tôn điều chỉnh họng súng, đối diện với trán người phụ nữ, đôi mắt phượng hẹp dài của hắn nheo lại, trong mắt hiện lên sóng ngầm vũ tung.

Duật Tôn rõ ràng cảm giác được trong mắt một hồi lạnh buốt, hắn khẽ định thần: “Đi chết đi, cùng hắn xuống địa ngục, đi dập đầu sám hối cha mẹ cho ta! ”

“Đoànggg! ! ! ”

“Aaa. . . aaa. . . ” Tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế của quần gia, bảo mẫu sau lưng bị hù dọa đến nỗi hai mắt mở trừng trừng, ngất đi.

Cùng lúc đó, vài tiếng súng vang lên nhưng hiển nhiên một hồi lâu vẫn không tìm được điểm công kích.

Duật Tôn cũng không vì thế mà thu tay lại, nhìn vào trong ống ngắm, não bộ của người phụ nữ đã trúng đạn, đầu nghiêng sang hướng bên cạnh. Khóe miệng của hắn cười nhẹ, ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ gần như nhăn nhó: “Cho con trai người ném thử xem loại cừu hận này đau đớn nhiều như thế nào?”

Họng súng nhắm ngay vào bên ngực trái của người phụ nữ: “Đoànggg! ! ! ”

Máu bắn lên mặt người.

Duật Tôn thu tay lại, hắn đã từng, cũng là một vương tử cao quý. Nhưng lại bị phát triển thành một cỗ máy giết người, nợ máu phải trả bằng máu, bọn họ đáng chết!

Duật Tôn một lần nữa đeo lại ống nghe: “Ám sát Dạ Thần cho ta! ”

154. Chương 154: Hủy Dung

Nhiều xe như vậy, Mạch Sanh Tiêu lập tức cảm giác được sự không phù hợp.

Trong lòng cô cả kinh, ngừng xe lại bên đường.

Cùng lúc đó, mười mấy chiếc xe đi theo phía sau cũng dừng lại, một chiếc nhanh chóng lái đến bên trái của cô, người đàn ông trong ghế lái phụ lập tức xuống xe, mở cửa xe của Sanh Tiêu ra: “Phu nhân, xin ngài theo chúng tôi trở về.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Người đàn ông cũng không trả lời thẳng: “Xin đặc tội.” Bàn tay hắn không chế cánh tay của Mạch Sanh Tiêu, tay phải Sanh Tiêu cầm lấy túi xách bên cạnh, động tác của người đàn ông vội vàng, dùng lực mạnh để lại những vết đỏ trên tay của cô. Mạch Sanh Tiêu không hỏi nhiều nữa, đi theo hắn lên xe bên cạnh.

Đoàn xe một đường hộ tống cô rời đi, xe của Sanh Tiêu do tên còn lại lái. Mạch Sanh Tiêu nhìn lại phía sau, không còn nhìn thấy xe của Ân Lưu Khâm.

“Duật thiếu ở đâu?”

“Phu nhân, Dạ Thần cùng Duật thiếu hiện nay có thâm thù, hắn rất nguy hiểm, chúng tôi đều hy vọng ngài có thể rời xa hắn.”

“Dạ Thần là ai?”

“Ân Lưu Khâm là tên giả của hắn.”

Mạch Sanh Tiêu trầm mặc, khuôn mặt trắng nõn lộ ra một vẻ nghiêm nghị, cô nhú chặt đôi mi thanh tú: “Thâm thù ra sao?”

“Chúng tôi chỉ biết, Duật thiếu cùng Dạ Thần giờ đây nhất định phải chết một trong hai. Trách nhiệm của chúng tôi là hết sức bảo vệ an toàn cho Duật thiếu.” Người đàn ông trên ghế lại phụ nói xong câu đó, sắc mặt phức tạp dò xét Mạch Sanh Tiêu.

Sanh Tiêu một hồi hoảng hốt, toàn thân kiềm chế không được mà nhẹ run lên, cô ôm chặt túi xách trong ngực, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cô bị hù dọa đến mức tim đập rộn. Tiếng chuông vang lên một hồi lâu không dứt vọng lại tĩnh mịch trong xe, Mạch Sanh Tiêu cầm lấy điện thoại của mình lại không thấy có biểu hiện gì. Nhưng âm thanh xác thực là từ chỗ của cô vang lên, Sanh Tiêu lúc này mới nhớ tới chiếc điện thoại mà Ân Lưu Khâm tặng, cô vội vàng lấy ra.

Ân Lưu Khâm từ đằng xa thấy cô bị lôi lên một chiếc xe, đơn giản là có hai loại lý do.

Một, đối phương là người của Duật Tôn phái tới, vậy đối với Sanh Tiêu tất nhiên sẽ không có tổn thương gì. Hai, là điều lúc này hắn đang lo lắng, cô bị bắt cóc.

“Này, mau nghe điện thoại! ”

Mạch Sanh Tiêu nắm chặt lấy điện thoại, đúng là số của Ân Lưu Khâm.

Cô mím chặt cánh môi trái tim.

“Phu nhân, cắt đứt đi, lấy pin ra, nói không chừng trong điện thoại có cài đặt thiết bị nghe lén hoặc dụng cụ định vị.” Người đàn ông phía trước lo lắng nhắc nhở, việc Ân Lưu Khâm tặng điện thoại cho Sanh Tiêu bọn họ đều thấy.

Mạch Sanh Tiêu hạ cửa kính xuống, quãng điện thoại bay đi một đường vòng cung rơi xuống mặt đất, đường xá huyền ảo hỗn loạn, chiếc xe đằng sau còn chưa kịp phản ứng thì bánh xe đã cán qua chiếc điện thoại: “Chơi trò gì vậy?”

Tài xế thắc mắc như vậy vẫn tiếp tục chạy đi.

Ân Lưu Khâm như có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm vào điện thoại trong tay, bên trong truyền đến giọng nữ máy móc: “Số điện thoại hiện không liên lạc được. Xin vui lòng gọi lại lúc khác.”

Hắn mới tắt điện thoại thì một cuộc điện thoại ngay sau đó gọi vào.

Ân Lưu Khâm liếc mắt, trong lòng bỗng dưng cả kinh. Trong nhà nếu không có việc gấp thì số điện thoại này sẽ không gọi cho hắn.

“Alo?”

“Ân thiếu. Phu nhân.”

Ân Lưu Khâm đánh tay lái mạnh về phía bên trái, bánh xe màu đen cọ qua con lươn phân đường: “Mẹ ta, sao, làm sao vậy?” Hắn nghe được giọng nói của chính mình run rẩy, hàm răng đã khê run lên.

“Phu nhân, phu nhân bị bắn chết.”

Tại biệt thự. Lần hai.

Duật Tôn đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn chăm chăm vào khung cảnh hỗn loạn cách đó không xa.

Có vài người đàn ông chạy như bay vào phòng khách, bảo mẫu sợ quá mà ngất đi, quần gia bàn tay đè lại mép bàn, lưng lay sập đổ, gương mặt còn bị máu bắn vào: “Aaa aaa. . .”

Ông ta thét chói tai không ngừng, tay kia run rẩy che mắt lại.

Duật Tôn thu hồi cây súng lại, bây giờ có một trăm cái kỳ tích xuất hiện cũng không thể cứu được mạng sống của bà ta.

“Huy động thêm người một chút, Dạ Thần nhất định sẽ trở lại, di thể của mẹ hắn vẫn còn ở chỗ này.” Duật Tôn lấy tai nghe xuống, trong lòng còn tích tụ một hơi thở, cuối cùng cũng có thể tản đi, vài tên thuộc hạ bên cạnh thu hồi vũ khí, bảo vệ hắn trở lại Ngự Cảnh Viên.

Ân Lưu Khâm không cho phép mình lãng phí thời gian, tay hắn nhẹ gõ lên tay lái, từ trong ghế lái lấy ra một chiếc điện thoại khác được cất giấu: “Lôi Lạc, ta đang ở trên đường Thiên Thịnh, nơi này là phố xá sầm uất, hướng chỉ có người bảo vệ. Đi vào đường rẽ, một lát sau người dẫn theo người đến chỗ đầu đường gia công, ta bây giờ đang đến đó.”

Ân Lưu Khâm cúp điện thoại, trong mắt dưới ánh mặt trời che giấu hung ác nham hiểm mà kéo ra màn che. Rốt cuộc thì, uống công hắn còn lo lắng cho an nguy của Mạch Sanh Tiêu, xem ra đây chẳng qua là kế diệu hổ ly sơn, mà Sanh Tiêu chính là mồi nhử để dẫn dụ hắn.

Ân Lưu Khâm tiếp tục chạy, hắn lấy điện thoại di động ra, mở ra từng video bên trong.

Hắn đợi 6 năm, thậm chí chỉ vì một lời nói của cha xứ mà mắc cạn 6 năm, để cho Duật Tôn đủ lông đủ cánh, thế lực bành trướng. Ân Lưu Khâm chờ đợi cuối cùng cũng được báo đáp, hắn có thể nghe được mẹ nói chuyện cùng hắn, cầm tay của bà, bà cũng có thể phản ứng lại.

Nét rạng rỡ như nắng trời trên khuôn mặt của Mạch Sanh Tiêu càng khiến hắn thêm tham luyến. Hắn đã dùng nhiều thủ đoạn cứng mềm với cô, Ân Lưu Khâm thích nhìn thấy Sanh Tiêu cười, hắn thậm chí còn vứt bỏ nguyên tắc của mình định ra, đối với cô không chút nào để phòng.

Ân Lưu Khâm viên mắt phiếm hồng, nhìn không rõ đường xá phía trước, hắn bị xóc vài cái. Trước mắt không phải là lúc cảm khái, hắn nhất định phải còn sống rời đi, mới có thể đòi lại nợ máu ẹ!

Trong đầu hắn, bờ môi mỉm cười của Sanh Tiêu trở thành xiềng xích ghì chặt cổ tay của hắn, Ân Lưu Khâm dẫm mạnh chân ga, trong mắt mờ mịt ra ướt ý.

Mạch Sanh Tiêu được đoàn xe hộ tống trở về Ngự Cảnh Viên, cô vừa mới xuống xe liền chứng kiến Duật Tôn lái xe vào bên trong hoa viên.

Sanh Tiêu đứng ở trước vườn hoa chờ hắn, cô vươn tay, ngắt xuống một nụ hoa kiều diễm. Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Mạch Sanh Tiêu nghiêng đầu qua, thấy Duật Tôn cùng cô ánh mắt chạm nhau, nhưng hắn thẳng lưng đi vào trong nhà.

Sanh Tiêu lo lắng đuổi theo, một bước dài cản đường trước mặt Duật Tôn: “Anh đi đâu vậy?”

Người đàn ông thần sắc đông lạnh, tầm mắt từ trên cao nhìn xuống vẻ mặt của Sanh Tiêu, hắn kiên nghị sống mũi giương nhẹ: “Sanh Tiêu, tôi mệt chết đi.”

“Anh. . . . giết người phải không?” Mạch Sanh Tiêu không kiềm chế được nước mắt nóng ẩm.

“Đúng! ” Mũi Duật Tôn bật ra một tiếng, thái độ kiên định như khiến cho từ ngữ ấy rơi xuống đất vỡ tan tành. Sanh Tiêu tròn tròn đôi mắt: “Anh giết ai?”

Duật Tôn đi lên phía trước hai bước, đỉnh đầu Mạch Sanh Tiêu bị che đi toàn bộ ánh mặt trời, người đàn ông duỗi tay trái ra, đẩy Sanh Tiêu sang một bên.

Mạch Sanh Tiêu chú ý tới chiếc hộp đen hắn mang theo trong tay, bên trong chứa cái gì thì cô đã rõ ràng.

Tầm mắt của cô dừng lại trên mu bàn tay có vết máu của Duật Tôn, Mạch Sanh Tiêu sải bước theo, tay phải chạm vào cổ tay hắn.

Thật không ngờ, Duật Tôn lại hất tay của cô ra: “Đừng đụng vào tôi! ” Giọng người đàn ông khàn khàn, ánh mắt đỏ ngầu, còn đắm chìm trong sát khí không thoát ra được, Mạch Sanh Tiêu rút tay về, tay hắn quẹt vào một vết máu dài.

Hai người cùng đứng lại, cổ áo sơ mi của Duật Tôn bị vương vào vài giọt máu tươi, bộ ngực của hắn phập phồng: “Trở về phòng.”

Mạch Sanh Tiêu đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích gì thêm.

Trần tý ôm Bôn Bôn đang đi ra, Duật Tôn khẽ vung tay, ra hiệu cho bà ấy đi vào.

Duật Tôn đặt chiếc hộp trong tay ở bên chân: “Là tôi giết người, tôi giết mẹ của Ân Lưu Khâm, em nghĩ thế nào?”

Người đàn ông nhẹ nheo mắt phượng nhìn vào Sanh Tiêu, bên trong không nhìn thấy được một chút ấm áp, hai tay Mạch Sanh Tiêu chắn ngang trước người hắn vô lực buông xuống: “Bà ấy. . . .”

“Bà ta đáng chết! ”

“Tôn?” Lạnh lùng như vậy, lạnh khiến Sanh Tiêu run rẩy, lạnh khiến cho cô cảm thấy xa lạ.

“Mạch Sanh Tiêu, tôi nói em rời đi, em vì cái gì không đi? Em cho rằng sức của mình có thể bảo vệ Ân Lưu Khâm? Có phải trong mắt em, tôi chính là tên ác ma giết người, phạm là người tôi muốn giết, tất cả em đều muốn đánh cược tính mạng để bảo vệ hay không? Em cố chấp làm hại tôi thiếu chút nữa mất đi cơ hội, Mạch Sanh Tiêu, ai mới là người đàn ông của em?”

Sanh Tiêu nơi cổ họng bị nghẹn lại, khó chịu tràn ra nước mắt.

Cô nếu như biết chân tướng như lời hắn nói, sẽ không vứt bỏ điện thoại mà Ân Lưu Khâm cho, sẽ không tàn khốc đến mức biết rõ nguy hiểm mà không nhắc nhở đối phương một câu: “Tôi có thể làm được, chỉ có như vậy. . . .”

Thật chẳng lẽ muốn ngay là lương tâm cuối cùng đều mất sạch sẽ sao?

Duật Tôn xòe bàn ra ra phủ lên mặt, hắn chỉ là khó có thể tưởng tượng được, một khi bỏ lỡ cơ hội này, khả năng về sau đều giết không được bà ta.

Duật Tôn thở dài, muốn nắm tay Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu thoái lui một bước.

Đúng lúc này, ngoài cổng truyền đến tiếng ồn ào, Sanh Tiêu ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy Alice đẩy người đàn ông cạnh giữ ra, chạy bộ đến: “Tôn?”

Duật Tôn dấy mắt rừng mình, không có lên tiếng.

“Vì sao không cho tôi vào Ngự Cảnh Viên?” Alice trầm giọng chất vấn, ánh mắt nhìn về phía Sanh Tiêu đang đứng sau hắn: “Là ý của cô sao?”

Mạch Sanh Tiêu giật mình, lắc đầu.

Alice đi đến bên cạnh Duật Tôn: “Anh không tin tôi? Anh sợ tôi sẽ hại anh phải không?” Mũi chân Alice không cẩn thận đá vào chiếc hộp đen bên cạnh, Alice tròn mắt: “Súng này, là tôi đưa cho anh.”

“Alice. . . .” Duật Tôn nhìn sang Sanh Tiêu đang đứng ở bên cạnh, hắn tận lực tránh đi hai chữ “căn cứ”: “Sau khi rời khỏi nơi đó, cây súng này tôi giấu ở trong hòm sắt chưa từng động tới, nhưng hôm nay, tôi đã dùng nó để giết người.”

Alice xòe bàn tay ra, đặt lên bả vai của người đàn ông: “Tôn, chuyện trước kia đừng nghĩ đến nữa, anh nếu như không muốn lại giết người thì về sau những chuyện như vậy tôi sẽ làm giúp anh.”

Mạch Sanh Tiêu một câu cũng chưa nói, tính mạng người khác trong tay bọn họ lại trở nên đơn giản như thế, chỉ cần bóp cò là có thể tùy ý

tước đoạt đi.

Duật Tôn nhắc lên khóe miệng, ánh mắt lộ ra châm chọc: “Tốt lắm, tôi còn muốn giết người.”

“Là ai?” Alice hỏi.

“Dạ Thân.”

“Dạ Thân?” Alice khiếp sợ, cô tránh đi tầm mắt của Duật Tôn: “Anh cũng biết, tôi không muốn sẽ cùng tổ chức trước kia có liên lạc, hoảng chi. . . .”

“Tôi vừa đích thân bắn chết mẹ của hắn, nếu không diệt cỏ tận gốc, sợ về sau sẽ có phiền toái.” Duật Tôn ngắt lời chưa nói hết của Alice.

“Anh đã giết phu nhân?” Alice thất thanh la to, đây cũng có nghĩa là thân phận của Ân Lưu Khâm đã bại lộ.

“Uổng công cô còn gọi bà ta một tiếng phu nhân.” Ý của Duật Tôn đã lên đến miệng đó là cha mẹ của Alice đã bỏ mình, nhưng vẫn không nói ra: “Tội ác năm đó, bà ta cũng có phần.”

“Không, phu nhân không giống hẳn.”

Đáy mắt Duật Tôn một ánh tàn khốc thoáng hiện lên, hấn động tác cực nhanh rút ra khẩu súng ngắn mang theo bên mình, hòng súng chĩa thẳng đến trán Alice: “Tôi nói rồi, nếu một ngày nào đó bị tôi biết rõ cô đang ở đây gạt tôi, tôi sẽ giết cô! ”

Alice im miệng không nói, ánh mắt lạng như nước nâng lên: “Anh thật muốn giết tôi?”

“Cô xuất hiện ở Bạch Sa là mệnh lệnh của Dạ Thần? Cô cũng đã sớm biết rõ Dạ Thần dùng tên giả là Ân Lưu Khâm. Còn lần đó tại Ngự Cảnh Viên, cô muốn tiêm vào thuốc gì cho Sanh Tiêu?”

Mạch Sanh Tiêu vô tư không hay biết gì, càng nghĩ không ra rốt cuộc Duật Tôn sao lại biết nhiều như vậy.

“Anh nếu đã biết rõ, vì sao lúc ấy không giết tôi?”

“Alice, tôi không thể không cho cô cơ hội.” Duật Tôn ánh nhìn hung ác, làm cho Alice phải lùi lại một bước: “Tôi bí mật truyền đạt đến cô, tôi niệm tình nghĩa xưa kia, muốn cô nói thật với tôi thật khó như vậy?”

“Tôn, tôi đã nói rồi, tôi sẽ không làm thương tổn anh.”

“Nhưng cô có thể bảo đảm, không làm tổn thương đến Sanh Tiêu và Bôn Bôn sao?”

Alice đưa tay phải ra, bàn tay chạm vào phần tay của người đàn ông: “Tốt lắm, anh giết tôi là mọi chuyện kết thúc, dù sao tôi sống cũng là vương bản.”

Mạch Sanh Tiêu mơ hồ nghe được chút ít, mặc kệ là như thế nào, Duật Tôn bây giờ đang giận đến mất khôn. Tay phải của Sanh Tiêu bỗng nhiên khoác lên khuỷu tay của hắn: “Tôn, đừng dùng vũ khí làm bị thương người khác, sẽ dọa đến con trai.”

“Mạch Sanh Tiêu, ta không cần cô cầu xin, giết ta đi! ” Alice dù sao cũng không sống tốt, Dạ Thần tất nhiên sẽ cho rằng cô bán đứng hắn, hơn nữa cô đã nghiện nặng độc dược, lấy không được thuốc giải của Dạ Thần thì cô còn khác gì phế nhân?

“Câm miệng! ” Sanh Tiêu nhẹ quát.

Cô giữ chặt tay của Duật Tôn, ánh mắt người đàn ông mềm nhũn nhưng hòng súng vẫn chĩa vào Alice: “Biến, về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi.”

Alice hoảng hồn đứng nguyên tại chỗ, lệ rơi đầy mặt: “Tôi sẽ không làm hỏng chuyện của anh! ”

Duật Tôn thu hồi vũ khí: “Trở về nói với Dạ Thần, nỗi đau lúc này của hắn không bằng một phần vạn của ta, hắn lại chọc đến ta, ta sẽ làm cho hắn chết không nơi chôn xác! ” Duật Tôn nói đến bốn chữ cuối cùng, cả cánh tay cầm vũ khí đều run lên.

Mạch Sanh Tiêu cầm lên chiếc hộp đen bên cạnh, rất nặng. Duật Tôn không nói gì, từ trong tay cô tiếp nhận lấy.

Alice vẫn đứng tại chỗ, Sanh Tiêu lúc đi vào phòng khách, quay đầu lại vẫn nhìn thấy cô ta còn đứng đó.

Mạch Sanh Tiêu đi theo Duật Tôn lên lầu hai, Duật Tôn tiện tay nhét gì đó vào bên cạnh, đầu hắn nặng trĩu ngã xuống giường không dậy nổi.

Sanh Tiêu lấy tấm chăn bên cạnh ra, Duật Tôn kéo tay của cô lại khiến cô ngã đè lên ngực của hắn.

Sanh Tiêu muốn tránh ra.

“Đừng cử động.”

“Tôi băng bó vết thương lại cho anh, một chút là được rồi.”

Duật Tôn lúc này mới thả lỏng ra chút ít.

Mạch Sanh Tiêu mang tới hòm thuốc gia đình, bên trong có mấy loại thuốc và rượu cồn các loại. Cô dùng miếng bông cotton lau mu bàn tay cho Duật Tôn, miệng vết thương bị căng đến nứt ra, có thể thấy máu me thâm thắm, đôi mắt Duật Tôn nhìn về phía trần nhà, ngay cả chân mày cũng không nhăn một chút.

“Làm sao mà lại thành như vậy?”

Ánh mắt Duật Tôn quét qua Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu tại vết thương của hắn nhẹ thở ra: “Chẳng lẽ bởi vì tôi hay sao? Vậy tôi nghĩ, một quyền này đập lên mặt tôi, tôi còn có thể sống sao?”

“Sanh Tiêu, anh đồng ý với em, chuyện này qua đi, anh sẽ cùng em sống thật tốt về sau.”

Động tác trong tay Mạch Sanh Tiêu dừng lại, nghe đoạn nói chuyện giữa Duật Tôn và Alice, cô có thể phần nào đoán ra vì sao người đàn ông này lại nổi điên như vậy: “Được.”

Duật Tôn mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Anh còn tưởng rằng em sẽ lại cùng âm ỉ với anh, vì em tâm địa phúc hậu như vậy.”

Mạch Sanh Tiêu đề lại miếng bông cotton hơi dùng sức, người đàn ông rên lên một tiếng. Hắn thiếu chút nữa thì quên rồi, người phụ nữ này chọc vào không được, ăn miếng trả miếng cô là lợi hại nhất.

“Sanh Tiêu, ba mẹ anh đã chết hơn hai mươi năm.”

Mạch Sanh Tiêu xử lý xong miệng vết thương, cô nắm chặt tay của Duật Tôn, chờ hắn nói tiếp.

“Mẹ của anh, gọi Sơ Hạ Nhan.”

“Sơ Hạ Nhan?” Mạch Sanh Tiêu giương cao thanh âm: “Bà ấy khi đó là một nghệ sỹ dương cầm nổi tiếng trong và ngoài nước, tôi có xem qua một tư liệu, bà ấy hai mươi mấy năm trước đột nhiên mất tích, nghe nói là lúc rời bến đi du ngoạn bị lọt vào tay kẻ cướp, cùng mất tích còn có chồng của bà ấy và con trai 5 tuổi.”

Sanh Tiêu bỗng nhiên im bặt, Duật Tôn đón lấy lời của cô nói tiếp: “Chồng của bà là người nắm quyền tập đoàn lớn nhất ở Đông Nam Á, vào một đêm, một nhà ba người lại biến mất giữa biển rộng mênh mông. Cảnh sát trải qua một tháng điều tra cùng trục vớt, cuối cùng vụ án này được khép lại với án cướp bóc ác tính, đến nay chưa phá được. Người bên ngoài thậm chí còn suy đoán rằng bà ấy còn sống. Nhưng có ai nghĩ ra được, bọn họ đã sớm táng thân vào bụng cá, hài cốt cũng không còn?” [Táng thân: việc chôn cất an táng thi thể người chết]

Mạch Sanh Tiêu che miệng lại, trong lòng chua xót, nước mắt kiềm không được mà tuôn rơi.

Duật Tôn giơ bàn tay lên, che ở đôi mắt.

Sanh Tiêu gổi lên cánh tay của người đàn ông, nằm xuống bên cạnh hắn. Cô đã sớm nói qua, Duật Tôn trên người có khí chất của một vương tử cùng ác ma xen lẫn, cô đã đoán thân thế của hắn, mà hắn cho tới bây giờ cũng không có ở trước mặt cô nhắc đến cha mẹ của mình, cánh tay Mạch Sanh Tiêu đưa tới ôm lấy eo của hắn. Chẳng lẽ, mẹ của Ân Lưu Khâm cũng là đầu sỏ gây nên?

Duật Tôn xòe bàn tay ra, ngón trỏ Thương Long trông rất sống động: “Hình xăm này là Alice làm cho anh, cô ta có một đôi tay khéo léo. Anh nhớ được cha anh rất thích bức tranh rồng, cha thường nói, cha là Thương Long chuyển thể.” Căn cứ bồi dưỡng ra được phần lớn những đứa trẻ có linh hồn trống rỗng. Nhưng Duật Tôn lại không giống vậy, hắn từng giây từng phút đều nhớ rõ cừu hận từng khắc cốt ghi tâm kia.

Mạch Sanh Tiêu cầm lấy tay Duật Tôn, cùng hắn đan mười đầu ngón tay vào nhau.

“Anh nên nói cho tôi biết sớm.”

“Có một số việc, em biết càng ít càng tốt.” Duật Tôn chỉ là hơi hợt, sự việc thâm thiết như vậy nhưng mỗi lần hồi tưởng, hắn lại đều muốn tránh đi.

Ở ngoài ô, tại một kho hàng bỏ hoang.

Thân xe cầm đầu bị bung sơn loang lổ, đầu xe cũng bị đụng móp, mấy chiếc xe cong vẹo ngừng ở bên ngoài cửa.

Lôi Lạc cầm lấy hộp thuốc đi về hướng người đàn ông đang ngồi, kho hàng rất lớn, lại có thể nghe thấy được mùi máu tươi nồng nặc.

“Dạ Thần.”

Người đàn ông ngồi đưa lưng về phía Lôi Lạc, bộ y phục màu vàng nhạt bị vấy không ít máu, hắn cầm lấy điện thoại đang xem video lưu trữ bên trong. Lôi Lạc liền không dám nhiều lời, lơ mơ có thể thấy hình ảnh phu nhân đang hé miệng nói chuyện.

“Dạ Thần, tôi thay ngài xử lý miệng vết thương.”

Người đàn ông rất nhanh thu lại điện thoại, hắn quay mặt lại, nửa gương mặt bên trái bị máu tươi nhuộm đỏ bừng. Lôi Lạc kinh hãi, gấp rút mở hộp thuốc ra.

Dạ Thần duỗi ra ngón tay, phủ lên vị trí miệng vết thương, viên đạn đi sát qua gương mặt, chỉ cần chéch vào vài cm là có thể trực tiếp lấy mạng của hắn.

“Vội cái gì? Hủy gương mặt mà thôi.”

Khách quan mà nói, trong lòng hắn càng hận thì càng có thể làm mọi cách tổn thương đến mình.

155. Chương 155: Oan Oan Tương Báo

Lôi Lạc lấy ra miếng bông thấm, vết máu đã khô bị rượu cồn kích thích được lau sạch sẽ.

Dạ Thần trên mặt vẫn còn chảy máu, chỗ này vết thương rất sâu, ở chỗ gò má của hắn, phần da lân cận đều sưng đỏ theo.

Tổn thương như vậy tốt nhất là phải đến bệnh viện kịp thời nhưng bọn chúng đều hiểu, ở thành phố Bạch Sa bây giờ đã toàn thành giới nghiêm, chỉ sợ Dạ Thần ngay cả thoát thân cũng rất khó khăn.

Lôi Lạc băng bó vết thương cho Dạ Thần xong, thân thể cao lớn của người đàn ông đứng lên, bước đến cửa thoát hiểm của kho hàng: “Di thể của mẹ ta ở đâu?”

“Vẫn còn ở biệt thự, bên ta mới lên vào quan sát, người chúng ta an bài ở đó đều đã chết. Bây giờ canh chừng phu nhân chính là quân gia và bảo mẫu. Tích Phong Uyển bị bố trí vài điểm đánh lén, nếu muốn đoạt lại di thể của phu nhân e rằng rất khó.”

Dạ Thần từ trong túi quần lấy ra hộp thuốc lá, ngón tay run rẩy cầm lấy một điếu, một hồi lâu vẫn không đốt được điếu thuốc.

Lôi Lạc thấy thế, tiến lên tiếp nhận lấy bật lửa trong tay hắn.

Ánh lửa lúc sáng lúc tối giống như loài rắn độc lè ra chiếc lưỡi dài của nó, Dạ Thần hút sâu một hơi, ánh sáng kéo dài ra: “Bất luận là thế nào, ta cũng muốn đưa mẹ về căn cứ.”

“Nhưng mà.” Nửa câu sau chưa nói Lôi Lạc liền nuốt trở về, hắn biết rõ tính tình của Dạ Thần, bất luận là kẻ nào khuyên can hắn cũng không nghe lọt.

“Người mau chóng liên lạc với những người mai phục tại Bạch Sa này.” Dạ Thần nheo lại mắt phượng, dưới khóe mắt bị thương vì động tác này mà bỗng nhiên đau nhức kịch liệt. Hắn cầm điều thuốc nâng lên, ngón trở đặt nhẹ lên khối băng gạc màu trắng: “Ta cần bọn họ làm thay ta một chuyện.”

“Vâng.” Lôi Lạc gật đầu: “Ngài yên tâm, tôi đã điều động một nhóm sát thủ giỏi nhất của căn cứ, khuya hôm nay bọn họ đã có thể xuất hiện ở Bạch Sa này.”

“Còn nữa, lộ trình rời khỏi Bạch Sa không thể có sai sót.” Điều thuốc lá trên ngón tay Dạ Thần bị thiêu đốt vô cùng nhanh, da thịt của hắn mơ hồ có thể cảm giác được khói thuốc nóng hổi: “Thời điểm rời khỏi, ngoài trừ mẹ, ta còn muốn mang theo một người.”

Khuôn mặt bình tĩnh lạnh lùng của Lôi Lạc từ trước đến nay không khỏi lộ ra thần sắc kinh ngạc: “Dạ Thần, như vậy quá mạo hiểm.”

Người đàn ông đi bộ đến trước cửa kho hàng, hắn đưa mắt nhìn lại, kéo ra tấm màn che lớn giữa không gian mênh mông bát ngát, lơ mơ có thể nhìn thấy vài chiếc xe cách đó không xa. Dạ Thần nhấp lấy hơi thuốc cuối cùng, hắn động tác tự nhiên muốn bóp tắt tàn thuốc, lại phát hiện mình bây giờ chỉ là đang trên đường chạy trốn, không thể so với sự thoải mái như ở nhà.

Ngón trở gãy nhẹ, tàn thuốc rơi thành một đường cong, rớt xuống bên chân người đàn ông.

Hắn nâng đầu phải lên, hung hăng dập tắt đầu lọc: “Ta nếu có thể mang người này rời đi thành công thì người thắng chính là ta. Bất luận sống chết thế nào, ta cũng cùng hắn đánh cược ván này, xem mạng của ai lớn hơn! ”

Lôi Lạc đi theo hắn đến cửa: “Dạ Thần, chuyện phụ nhân, tôi nghĩ.”

“Người muốn nói cái gì?”

“Tôi tin tưởng, không thể nào là Alice mật báo.” Lôi Lạc cắn chặt răng, dứt khoát nói ra.

Thân ảnh thon dài của Dạ Thần tựa lên cánh cửa chính bằng sắt: “Ta đoán cô ta cũng không có lá gan này.”

Ngược lại Dạ Thần còn hy vọng chính là Alice, nhưng hết lần này tới lần khác đều không phải. Hắn không nên tin vào Mạch Sanh Tiêu, lúc cô chụp hình ở bên trong vườn, hắn nên nghĩ tới kết cục ngày hôm nay nhưng hắn lại chủ quan, hắn duy nhất đối với cô mới có tin nhiệm lại khiến mình trở thành thịt cá trên dao thoắt của Duật Tôn, khiến cho người mẹ vô tội bỏ mạng!

Dạ Thần nhắm chặt mắt lại: “Ta để cho Alice lên đến Bạch Sa, cô ta trừ việc suốt ngày uống rượu mua vui thì còn có thể làm gì? Người như vậy mang về căn cứ cũng là phế vật! ”

Lôi Lạc vội vàng cầu xin: “Năng lực của Alice chúng ta quá rõ ràng, dù là không nhúng tay vào chuyện của Duật Tôn nhưng cô ấy còn có thể vì ngài mà làm chuyện khác, Dạ Thần, tôi cầu xin ngài.”

Dạ Thần xoay người, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào Lôi Lạc. Hắn hiện tại cần Lôi Lạc, mà phương pháp giữ chân tốt nhất chính là Alice: “Người nghĩ cách tìm cô ta trở lại.”

“Vâng.”

Lôi Lạc nhìn thấy sắc mặt của Dạ Thần, lo lắng trong lòng tự nhiên tản đi. Hắn khó có thể tưởng tượng được Dạ Thần một khi cắt thuốc của Alice, thì cuộc sống sau này của cô ấy sẽ như thế nào?

Nửa đêm, 12 giờ.

Tích Phong Uyển khác biệt với những biệt thự khác, phong cách kiến trúc châu Âu bao phủ bóng đêm, nhìn từ đằng xa như một tòa thành cổ xưa, thần bí mà âm trầm. Mỗi khi đến gần một bước, cảm giác đó làm người ta không rét mà run, sợ hãi liên sâu hơn một tấc.

Hai gã đàn ông canh giữ ở cửa biệt thự, bên trong hoa viên chia thành mười mấy người, phòng khách cùng lầu hai toàn bộ mở đèn ra, những ngọn đèn ấm áp khó có thể xua đi cái âm hàn đến thấu xương kia.

Một chiếc xe bus chạy một vòng quanh Tích Phong Uyển, cuối cùng ngừng tại phía sau của ngôi biệt thự. Một bàn tay vén rèm lên, Lôi Lạc trước đó đã do thám tình hình nên biết rõ ở đâu mới có thể chứng kiến được cảnh tượng gần nhất.

Cửa sổ vẫn mở ra như cũ, người phụ nữ trên xe lặn đối diện với xe bus. Dạ Thần cầm lấy kính viễn vọng, tận mắt chứng kiến vết thương trên trán và ngực của mẹ, vết máu nhuộm hơn phân nửa chiếc váy bằng lụa tơ tằm của bà. Bởi vì thời gian đã lâu nên vết máu đã thấm lại một màu đỏ sậm đầy quỷ dị, chiếc váy trên người cũng bị khô lại cứng ngắc.

Quần gia cùng bảo mẫu hai tay bắt chéo sau lưng bị cột ngời vào ghế, một trái một phải ngời ở bên cạnh người phụ nữ.

Hai người bị hù dọa hồn bay phách tán, bảo mẫu bị ngất đi vài lần. Quần gia mặt nghiêng ở một bên, nôn mửa kịch liệt làm khuôn mặt biến sắc tái nhợt, gan mật thiếu chút nữa cũng nôn ra.

Dạ Thần tay trái nắm chặt thành quyền, quai hàm nghiến răng: “Bọn chúng rõ ràng hạ nhục mẹ ta như vậy! ”

Bây giờ là mùa nóng nhất trong năm nhưng Dạ Thần cầm lấy kính viễn vọng trong tay không ngăn được run rẩy. Lôi Lạc ngời ở bên cạnh hắn, trong mắt cũng đốt lên lửa giận.

“Dạ Thần, tôi dẫn người đi đoạt lại phu nhân! ”

Người đàn ông mím môi, không nói một lời.

Đôi mắt mẹ hắn nhắm chặt, bà ấy cho dù là người thực vật nhưng ít nhất còn có thể nghe thấy hắn nói chuyện, còn có thể mở to hai mắt.

Di thể một ngày không đoạt lại, chẳng lẽ Duệ Tôn định đem bà ấy phơi nắng một ngày sao?

Dạ Thần nơi cổ họng nghẹn ngào, để ống nhòm xuống.

Đôi mắt màu nâu hoàn toàn không thấy bất thường, Lôi Lạc trông thấy người đàn ông xoay mặt ngo ra ngoài cửa sổ. Một dòng nước mắt chảy qua gò má, chảy xuống đến vết thương trên mặt.

Hai gã đàn ông đi đến trước xe bus, Dạ Thần kéo rèm lại.

“Này, làm cái gì vậy?”

Tài xế giả vờ như đang xem báo, hắn ngẩng đầu lên: “Tôi ở cơ quan xe du lịch, 12 giờ rưỡi đi đến xí nghiệp của ông chủ, ở cửa không phải có dán áp phích thông báo tổ chức đoàn thể xuất cảnh sao?”

Hai người nhìn nhau một cái: “Ăn no rừng mỡ à, đi chơi còn chọn ban đêm?”

“Hi! Bây giờ lên máy bay ngủ một giấc, mở mắt ra thì đã đến nước ngoài, sướng khoái hơn! ”

“Được rồi, đón người nhanh lên đi! ”

“Được! ”

Tay phải Lôi Lạc mò đến thắt lưng, Dạ Thần thấy thế, bàn tay nhanh chóng chặn lại động tác của hắn: “Người làm gì vậy?”

“Tôi đi đoạt lại di thể của phu nhân! ”

“Muốn chịu chết một cách vô ích sao?”

“Dạ Thần, nếu kéo dài ngày thì phu nhân.”

Dạ Thần thu tay lại, mắt sáng như đuốc. Ướt ý trong mắt sau khi ngưng tụ lộ ra một tia mông lung tàn nhẫn: “Đám người toàn bộ đến đông đủ, ta tự nhiên sẽ có biện pháp.” Hắn so với bất luận kẻ nào cũng muốn lao xuống xe trước nhất: “Ta dám chắc, người nếu như bây giờ mà bước xuống còn chưa kịp xuất chiêu thì đã bị vài chục tên canh giữ bắn trúng.”

Hai gã đàn ông nhìn quanh xe bus, thấy bên trong hình như không có người, lúc này mới rời đi.

Đối diện, hơn mười người của công ty lôi kéo hành lý đi tới.

Tài xế khởi động xe, Dạ Thần vén rèm lên, nửa cánh tay mở rộng khe hở có thể nhìn thấy rõ ràng gương mặt của mẹ hắn.

Nhân viên từng người lên xe, để tránh rước lấy hoài nghi, tài xế đành phải dựa theo thời gian mà lái đi. Dạ Thần nắm lấy rèm cửa, ở trong mắt, thân ảnh mẹ hắn càng lúc càng xa. Hắn nghiêng đầu đi, chỉ thấy cửa sổ thủy tinh chợt lóe sáng, Tích Phong Uyển còn chưa kiến tạo lại cũng biến mất ở trong mắt.

Dạ Thần đôi mắt sững đờ, ánh mắt lóe ra hận ý nồng nặc.

Xe ở giữa đường ngừng lại, Dạ Thần cùng Lôi Lạc xuống xe.

“Ba ngày sau, chiếc xe này còn lái vào đây, đến lúc đó mới là thời cơ chúng ta ra tay tốt nhất.”

Lôi Lạc nghe vậy, giọng nói hơi do dự: “Đúng là như vậy nhưng ba ngày sau thì. . . .”

Đôi mắt Dạ Thần thoáng hiện lên một tia trầm thống nhưng rất nhanh che giấu: “Vậy còn hơn là tất cả đều chết.”

Phía đông dâng lên đám mây sắc trắng từ từ trôi đi, cũng không lâu lắm, ánh sáng mặt trời lộ ra một nửa vàng dương. Hừng đông đến rất nhanh, Mạch Sanh Tiêu rửa mặt xong thì đi ra khỏi phòng tắm, cô thay lấy bộ quần áo ở nhà, động tác dịu dàng kéo màn cửa sổ ra.

Đôi mắt Duật Tôn vẫn nhắm nghiền, thủy chung duy trì tư thế nằm nghiêng. Hắn từ trước đến nay dễ tính nhưng từ hôm qua đến sáng nay ngủ được rất say. Ngay cả Mạch Sanh Tiêu rời giường cũng không cảm thấy được. Sanh Tiêu mở cửa đi ra sân thượng, tin tức hình như đồng loại phát hình hôm qua đấu súng. Tại hiện trường truyền đến, cô không có nhìn thấy Ân Lưu Khâm.

Ngự Cảnh Viên trong hay ngoài đều là phòng tuyến, Mạch Sanh Tiêu và Bôn Bôn không đi ra được, người ở phía ngoài cũng đừng mơ tưởng bước vào.

Dì Hà đi mua thức ăn cũng do xe riêng đưa đón, Duật Tôn đem tất cả những chi tiết có thể nghĩ đến phong tỏa, cả tòa hoa viên biệt thự bị giới nghiêm, ngay cả xung quanh biệt thự đều bị không chế, nghiêm túc đề phòng.

Mạch Sanh Tiêu không biết những ngày này sẽ kéo dài đến bao giờ, theo như Duật Tôn tính toán thì Ân Lưu Khâm một ngày chưa chết, cô và Bôn Bôn cũng đừng nghĩ ra khỏi cánh cửa này.

Sanh Tiêu đi xuống lầu dưới, Bôn Bôn vẫn ở ngủ ở trong phòng của Trần tỷ, Mạch Sanh Tiêu mở ti vi lên.

“Sanh Tiêu, sao không ngủ thêm một chút đi?” Dì Hà đưa cho cô một ly nước mật ong.

“Con không ngủ được, điểm tâm làm xong chưa? Con đến giúp dì.”

”Không

g cần.” Dì Hà cười lắc đầu: “Các món ăn đều xào xong rồi, cháo gạo kê đang nấu trong nồi đây.”

Mạch Sanh Tiêu trong phòng khách xem ti vi, không thấy có tin gì liên quan đến Ân Lưu Khâm, khoảng nửa tiếng sau thì Trần tỷ ôm Bôn Bôn xuống lầu: “Tiểu tử hôm nay thức dậy đặc biệt sớm.”

Mạch Sanh Tiêu vươn tay, Bôn Bôn vui ở trong ngực Trần tỷ nhìn cô một cái chứ không nhào đến.

Sanh Tiêu trong lòng lại đau xót, bệnh tự kỷ của Bôn Bôn đến nay không có khởi sắc, sẽ không gọi ba mẹ, cũng sẽ không chủ động thân mật cùng bọn họ. Mạch Sanh Tiêu ôm chầm lấy Bôn Bôn: “Đã uống sữa chưa?”

“Chưa có uống, tôi đã pha một bình sữa cảm xuống.”

Gần đến giờ ăn cơm trưa Duật Tôn mới rời khỏi giường.

“Sanh Tiêu, đợi chút nữa anh dẫn em đi đến nơi này.”

“Đi đâu?”

Duật Tôn ôm lấy Bôn Bôn đưa cho Trần tử, hần kéo tay Mạch Sanh Tiêu trở lại phòng ngủ, từ tủ quần áo lấy ra một bộ váy ren màu đen đưa cho Sanh Tiêu. Y phục chưa có xé nhân, Mạch Sanh Tiêu rất ít khi mặc y phục màu đen, cô nhìn người đàn ông ăn mặc chỉnh tề ở bên cạnh, một câu cũng không nói, đi thẳng vào phòng tắm để thay đồ.

Ăn xong cơm trưa, Duật Tôn lái xe đưa Mạch Sanh Tiêu rời khỏi Ngự Cảnh Viên.

Trước sau đều có hộ vệ như hình với bóng, Mạch Sanh Tiêu ngồi ở ghế lái phụ, cửa sổ xe đóng chặt càng có cảm giác buồn bực, bức bách khó chịu.

Xe rẽ vào một lối nhỏ, đi vào một khu nhỏ kế núi gần sông trong biệt thự.

Trông coi là một ông lão, ông lão đóng cửa chính lại đi tới, Mạch Sanh Tiêu xuống xe.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân.”

“Sanh Tiêu, đây là bác Ngô.”

“Bác Ngô, xin chào.”

“Thiếu gia, các người đi đi, những thứ cần tôi đã dựa theo sự phân phó mà chuẩn bị xong.”

Duật Tôn dắt tay Mạch Sanh Tiêu xuyên qua một con đường lớn, hai bên trồng vài chục mẫu cây ngô đồng, cành lá tươi tốt, ánh nắng mặt trời bị ngăn cản bên ngoài, chỉ có nhẹ nhẹ từng sợi hào quang loang lổ trên mặt đất.

“Bác Ngô từng là quản gia trong nhà anh, ông ấy làm việc được vài năm khi anh còn nhỏ. Trước khi cha mẹ bị sát hại thì đúng lúc ông ấy từ chức. Về sau biết rõ trong nhà gặp chuyện không may, lúc anh tìm được ông ấy, ông ấy liền nhận lời giúp anh chăm sóc khu vườn này.”

“Vậy, đây là nhà khi còn nhỏ anh đã ở sao?”

“Không phải.” Duật Tôn ánh mắt hiu quạnh, tầm mắt nâng lên nhìn về xa xăm: “Tài sản trong nhà sau khi cha mẹ mất tích, toàn bộ bị bán đấu giá. Chỗ này là sau khi đến Bạch Sa anh đã nhìn trúng, anh cảm thấy được bọn họ sẽ thích nơi này.”

Đằng sau biệt thự là một cái hồ rộng, chung quanh không như Mạch Sanh Tiêu tưởng tượng là trồng nhiều loại hoa cỏ mà ngược lại, là một hàng liễu cao to rủ xuống, những cành liễu đong đưa nhẹ nhàng.

Sanh Tiêu đi theo Duật Tôn, ở bên hồ, cô thấy một ngôi mộ.

Trên bia mộ có khắc tên Sơ Hạ Nhan cùng chồng, bên cạnh có khắc bốn chữ nhỏ, trừ những thứ đó ra, ngày mất và ảnh chụp cũng không có.

Bác Ngô mỗi ngày đều đổi lấy trái cây tươi cùng hoa bách hợp. Duật Tôn ngồi xổm xuống, bàn tay vuốt nhẹ nhàng lên bia mộ: “Đây là mộ chôn quần áo và di vật của ba mẹ.”

Mạch Sanh Tiêu chớp mũi chưa xót khó ngừng, bàn tay cô vỗ nhẹ vào bờ vai của Duật Tôn: “Chỗ này thật tốt, rất yên bình, tôi tin tưởng là hai người sẽ thích.”

“Chờ Bôn Bôn gọi ông bà, anh ôm con đi đến, được không?”

Mạch Sanh Tiêu gật đầu: “Đương nhiên là được.”

Sanh Tiêu tiếng nói nghẹn ngào đi xuống, thiếu chút nữa thì khóc lên.

Duật Tôn cũng không nhắc lại chuyện báo thù, hần tin tưởng cha mẹ trên trời có linh thiêng cũng có thể trông thấy. Hôm nay hần liền cho bọn họ nhìn Sanh Tiêu một chút, cũng làm cho Mạch Sanh Tiêu biết rằng có một nơi như thế này.

Sanh Tiêu trước khi rời đi đã thả cho bọn họ một nén nhang.

Đảo mắt đã ba ngày trôi qua.

Cũng là nửa đêm, một chiếc xe bus lặng lẽ lái vào trong khu biệt thự.

Ở cửa cũng không trông thấy có bóng người, Lôi Lạc đẩy cửa sổ xe ra: “Dạ Thần, có gì đó không thích hợp.”

Các điểm phân trạm canh giữ đều không phát hiện mục tiêu nào. Cánh cửa sổ kia của biệt thự cũng bị đóng chặt, ngoại trừ một chiếc đèn bên trong hoa viên, cả tòa biệt thự đều đắm chìm trong bóng đêm.

“Bên trong không có người.” Dạ Thần thu hồi vũ khí, cho dù có, ở một chỗ tối tăm như vậy, hai bên tập kích cũng khó có khả năng nắm chắc phần thắng.

Lôi Lạc đi theo hần xuống xe: “Hay là tôi đi vào thăm dò thực hư một chút.”

Dạ Thần vượt lên phía trước một bước tiến vào trong vườn, Lôi Lạc thấy thế gấp rút cho người tăng cường đề phòng.

Dạ Thần bình tĩnh băng qua đường nhỏ, hần đi vào cửa lớn, hai gã đàn ông đẩy cửa đang khép hờ ra. Dạ Thần lách người mà vào, hần đối với nơi này quen thuộc, tay phải vừa nhấc, đèn trong phòng khách đồng loạt được thắp sáng.

Ánh mắt của hần nhìn về phía cửa sổ, trên mặt ghế quần gia vào bảo mẫu vẫn bị trói như cũ.

Lôi Lạc đi theo hần hướng về phía trước, chiếc xe lăn kia lại không thấy bóng dáng đâu.

“Mẹ ta đang ở đâu?”

Quần gia ngẩng đầu lên: “Bị. bị mang đi, bọn họ nói ngài ngày mai đi đến bến tàu Lô Hải, nếu không. . . . Bọn họ sẽ đem thi thể phu nhân ném xuống nước cho cá ăn.”

Dạ Thần cầm lấy súng, hống súng chĩa vào giữa trán của quần gia: “Ai bảo các người mở cửa sổ?”

“Tôi. Tôi thật sự không biết, tôi muốn để cho phu nhân phơi nắng mặt trời. . . . huhuhu.”

“Ân thiếu, tha mạng cho chúng tôi đi.”

Dạ Thần ngạo nghễ nhìn qua, trong mắt lộ ra ánh sáng càng thêm âm hàn tàn ác: “Các người là hần an bài làm việc ở đây phải không?”

“Không phải! ” Quần gia vội vàng lắc đầu: “Ân thiếu, tôi sai rồi, tôi không nên tự ý mở cửa sổ.”

“Vậy người càng đáng chết hơn! ” Mắt Dạ Thần lộ hung quang, xoay người rời đi: “Giải quyết cho xong đi.”

“Vâng! ” Một thuộc hạ sau lưng lên tiếng.

Vũ khí giảm thanh phát ra âm thanh ngọt ngào mà an phận. Dạ Thần đứng ở trước hồ bơi, ánh mắt xuất thần nhìn chăm chăm vào chiếc bàn có ô che nắng.

Hần như có điều suy nghĩ mà vươn tay ra.

“Dạ Thần, chỗ này không thể ở lâu.” Lôi Lạc đứng ở phía sau.

Người đàn ông thu tay lại: “Đi! ”

Ngồi vào trong xe, Lôi Lạc thấp giọng phân phó: “Lái xe.”

“Dạ Thần, bọn chúng vì cái gì không ở đây mai phục đến cùng mà lại muốn lựa chọn bến tàu Lô Hải?”

Người đàn ông đặt nhẹ ngón tay ở huyết thái dương: “Thời gian ngắn như vậy chúng ta nếu muốn làm các bước chuẩn bị cũng không thể nào, bến tàu Lô Hải nhất định sát khí nặng nề, nếu như lựa chọn thì chúng ta còn có một nửa cơ hội.”

“Nói cách khác, chúng ta ngày mai là đi chịu chết sao?”

Dạ Thần vận nâng chân mày không nói gì nữa.

“Vị trí đánh lén tốt nhất khẳng định đã bị chiếm lĩnh, Duật Tôn đoán chừng chúng ta sẽ đi đoạt lại di thể của phu nhân, đến lúc đó ở bến tàu Lô Hải đều là người của hần.” Chỉ sợ sống sờ sờ đi tới lại không có một cái mạng nào có thể đi ra.

Xe dừng ở trước một nhà trọ.

Đây là nơi bọn họ tạm thời đặt chân.

Dạ Thần tiến vào thang máy, Lôi Lạc đi vào tầng ba, nâng tay phải lên gõ nhẹ ba tiếng.

Cửa mở ra, bên trong là một khuôn mặt phụ nữ hé lộ: “Đưa phu nhân về được chưa?”

“Không có.” Lôi Lạc ánh mắt phức tạp dò xét Alice.

Dạ Thần dẫn đầu đi vào phòng khách, Lôi Lạc đem đại khái tình huống nói cho Alice biết, cô đứng ở bên cạnh, bởi vì lúc trước có liên quan đến Duật Tôn nên cô không tiện chen miệng vào lúc này.

“Dạ Thần, chúng ta cần một biện pháp nếu không ngày mai chỉ có thể ngồi chờ chết.”

“Các người. . . .” Alice do dự lên tiếng: “Thật muốn đi lấy di thể của phu nhân về?”

Dạ Thần châm một điếu thuốc, tay phải hướng về phía hai người vung khê: “Các người đi nghỉ ngơi trước để ta suy nghĩ thật kỹ.”

Alice muốn nói lại thôi, Lôi Lạc bên cạnh kéo tay ra hiệu cho cô rời đi.

Hôm sau.

Đang liên tục thật tốt thì khí trời đột nhiên chuyển âm u, ngay sau đó, một cơn mưa xối xả như trút nước. Trời và đất lúc này hình thành một khối sương mù ngăn cách. Mạch Sanh Tiêu nghe được tiếng xột xoạt bên cạnh, cô mở mắt ra: “Dậy sớm vậy?”

“Anh phải đi ra ngoài một chuyến.” Duật Tôn thân thể cao ngất đi về hướng tủ quần áo.

Hắn ở ngay trước mặt Sanh Tiêu thay xong y phục, Mạch Sanh Tiêu cầm lấy dây buộc tóc trên tủ đầu giường để cột tóc gọn gàng lên.

“Em đi ôm Bôn Bôn đến đây.”

Sanh Tiêu nhẹ xoa khóe mắt: “Để làm gì? Con bây giờ còn đang ngủ mà.”

“Đi đi.” Duật Tôn nắm ở bắp vai của cô, ra hiệu cho cô ra khỏi phòng.

Mạch Sanh Tiêu mặc đồ ngủ đi vào trong phòng của Trần tử, Bôn Bôn ngủ đang quen giấc, lúc ôm trở về phòng thì Duật Tôn cũng vừa rửa mặt xong, trên người còn lưu lại mùi hương nước cạo râu thơm ngát. Hắn từ trong tay Sanh Tiêu tiếp nhận Bôn Bôn: “Nào, ba ba ôm.”

“Hôm nay anh đi ra ngoài có chuyện gì không?”

“Là chuyện nhỏ của công ty.”

Mạch Sanh Tiêu ngồi vào bên cạnh Duật Tôn, khóe miệng không khỏi cong lên vui vẻ: “Bôn Bôn mặc dù không có nói chuyện nhưng mười một tháng lại có thể buông tay của tôi ra đi vài bước rồi.”

Duật Tôn ngón tay nhẹ xoa lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con, sau khi kết thúc xong chuyện Dạ Thần, hần có thể yên tâm làm một người cha tốt, một người chồng tốt.

Môi mỏng của Duật Tôn trên gò má của con trai khê hôn, trong ánh mắt của hần đầy yêu thương. Bôn Bôn chu cái miệng nhỏ nhắn động đậy vài cái.

“Xem đi, con lại âm ỉ.”

Duật Tôn đưa con cho Sanh Tiêu, cô đứng người lên, thần sắc dịu dàng trấn an. Người đàn ông nhìn thấy cảnh này lại càng cảm thấy ấm áp khó tả.

Hắn lúc đi ra cửa rất vội vàng, ngay cả điểm tâm cũng không ăn một miếng.

Sanh Tiêu đứng ở trước cửa, nhìn thấy Duật Tôn lái xe ra khỏi Ngự Cảnh Viên, biến mất trong màn mưa.

Alice cùng Lôi Lạc lúc đi vào phòng khách thấy Dạ Thần đang tựa trên lan can của sân thượng, dưới chân là một đồng tàn thuốc. Nghe được tiếng bước chân, hai mắt che kín tia máu nhìn về phía hai người: “Alice, cô đi mua một ít thức ăn.”

“Vâng.”

Alice xoay người đi, cô biết rõ Dạ Thần không còn tín nhiệm mình.

Cửa chính theo Alice rời đi mà khóa chặt.

“Dạ Thần, ngài nghĩ ra biện pháp gì rồi sao?”

Dạ Thần hút xong điếu thuốc cuối cùng, điện thoại trong tay đúng hẹn vang lên, hắn cầm lấy rồi đưa đến bên tai.

“Duật Tôn đã đến bến tàu.”

Dạ Thần gạt đầu rồi cúp điện thoại.

Hắn bóp tắt thuốc lá: “Lôi Lạc, ta biết rõ lần này đi, chỉ sợ muốn mạng sống trở về là rất khó, ta nghĩ ra một phương pháp.”

“Biện pháp gì?”

“Ta chết cũng muốn lôi kéo người nhà Duật Tôn làm đệm lưng! ” Ngữ khí Dạ Thần lộ ra âm hiểm và ngoan cố.

Lôi Lạc thần sắc kinh hãi: “Nhưng Ngự Cảnh Viên kia. Chúng ta nếu muốn trà trộn vào là rất khó.”

“Không cần phải trà trộn vào.” Dạ Thần chắc chắn nâng lên một chân: “Ta đã an bài tốt, ba chiếc xe cải trang chở đầy thuốc nổ sẽ lần lượt xông vào, đến lúc đó cho dù bọn chúng ngăn cản cũng vô dụng. Cho dù xe nổ tung ở bên ngoài thì Ngự Cảnh Viên cũng sẽ bị liên lụy đến, đốt thành tro bụi.”

“Thì ra vậy, ngài muốn dùng loại phương pháp này.”

Đồng quy vu tận là phương pháp duy nhất khi bọn họ ám sát không thành. [Cùng chết với đối phương.]

“Nhân lực cũng đã sắp xếp, lúc nghe điện thoại, bọn họ sẽ xuất phát.”

Lôi Lạc im lặng, chuyện Dạ Thần đã quyết định thì bọn họ không có quyền can thiệp.

Ngoài cửa lớn, Alice nghiêng đứng dậy, dựa vào vách tường sỏi bước rời đi.

Thần sắc của cô thấp thỏm đi vào trong thang máy, tinh lực Duật Tôn lúc này nhất định đều đặt ở bến tàu Lô Hải kia. Ngự Cảnh Viên sẽ có phòng bị nhưng muốn đối mặt với những thứ đạn dược như vậy quả thực như lấy trứng chọi với đá.

Alice bước nhanh đi ra cư xá, cô đi vào tiệm ăn sáng, không yên lòng đơn giản mua vài phần thức ăn: “Ông chủ, chỗ này có điện thoại công cộng không?”

“Có, ở đầu bậc thang.”

Alice bước nhanh tới, thời gian gấp gáp, cô không nghĩ nhiều được.

Cô bấm số điện thoại của Duật Tôn.

Duật Tôn sáng sớm đã đi đến bến tàu Lô Hải, hắn ngồi ở trong ghế sofa trên boong thuyền, người đàn ông bên cạnh đem điện thoại đang rung lên đưa cho hắn.

“Alo?”

“Tôn.”

Đầu bên kia điện thoại không có trả lời.

Alice lo lắng vạn phần: “Tôn, anh hãy nghe tôi nói, đừng cúp điện thoại. Sanh Tiêu hiện tại đang gặp nguy hiểm, Dạ Thần phải ba chiếc xe chở đầy thuốc nổ đang trên đường đi đến Ngự Cảnh Viên. Hắn nói muốn vợ của anh cùng con trai chôn cùng.”

Duật Tôn biến sắc: “Tôi dựa vào cái gì để tin cô?”

“Tôn, anh phải tin thủ đoạn của hắn, hướng chỉ căn cứ đều là bọn không sợ chết thêm người, kéo theo ba người thì tính cái gì? Dạ Thần biết rõ lần này đi bến tàu lành ít dữ nhiều, nghe hắn nói thì không để để mặc kệ di thể của phu nhân được. Hắn và Lôi Lạc ở trong phòng nói chuyện là chính tai tôi nghe thấy. Tôn, loại chuyện như vậy cũng không phải là không xảy ra, trước đây Song Long Hội của lão Đại không phải bị giết chết như vậy à?”

Duật Tôn hô hấp gấp gấp, cũng rõ ràng là nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì bình thường có lẽ sẽ không lựa chọn biện pháp như vậy.

“Cô bây giờ ở đâu?”

“Dạ Thần tạm thời thuê một phòng nhỏ, hắn bây giờ chuẩn bị xuất phát đi đến bến tàu. Tôn, anh nếu không quyết định thì có thể sẽ muộn.” Thần sắc Alice nhanh chóng thay đổi, tiếng nói run rẩy: “Anh phải tin tưởng, tôi sẽ không hại anh, tôi có hại ai cũng sẽ không hại anh! ”

Duật Tôn cúp điện thoại, thấp thỏm không yên.

Tên Dạ Thần đã bị một nhát chí mạng, vô cùng có khả năng sẽ làm ra loại chuyện điên cuồng này. Mặc kệ Alice trước đây không cùng hắn nói thật nhưng cũng không đến mức giúp đỡ bọn họ đến hại hắn. Duật Tôn đứng dậy đi vào mũi thuyền, bến tàu Lô Hải cách Ngự Cảnh Viên tối thiểu nhất cũng mất 40 phút đường xe, hắn bây giờ chạy trở về cũng không ngăn cản được.

Biện pháp duy nhất là.

Duật tôn bấm điện thoại cho Sanh Tiêu.

Ngự Cảnh Viên hoàn toàn đắm chìm trong một không khí nín thở yên tĩnh nhưng lại ẩn chứa giả dối.

“Tôn, có chuyện gì sao?”

“Thuộc hạ của anh sẽ đến đón em, mang theo Bôn Bôn và mọi người mau rời khỏi ngay! ”

Mạch Sanh Tiêu vô thức ôm sát con trai vào ngực, cô đơn giản nói ra chữ “Được.” Lúc này cô tin tưởng Duật Tôn, hỏi nhiều một câu chỉ bằng đứng dậy thu xếp.

Alice cầm lấy bữa sáng trở lại nhà trọ, Dạ Thần cùng Lôi Lạc chuẩn bị ra cửa: “Alice, cô cũng đi cùng.”

Ba người lên một chiếc xe màu đen bình thường có rèm che. Alice tuân theo Dạ Thần phân phó cùng hắn ngồi ở hàng sau.

Mạch Sanh Tiêu ôm lấy Bôn Bôn, dì Hà cùng Trần tỷ mỗi người mang theo một cái túi cùng đi ra ngoài. Bên ngoài có mấy chiếc xe lái tới: “Phu nhân, chúng tôi đưa ngài đến một nơi an toàn.”

Sanh Tiêu ngồi vào trong xe, đoàn xe nhanh chóng rời khỏi Ngự Cảnh Viên.

Alice nâng lên tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Dạ Thần bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần: “Alice, cô rất khẩn trương sao?”

“Tôi. Tôi sợ không đoạt được di thể của phu nhân.”

Lôi lạc mặt đầy trang nghiêm, mắt nhìn thấy xe chạy về phía bên trái: “Đồ ngu, bên phải, người đi đâu vậy?”

Tài xế tai điếc mắt ngơ.

Dạ Thần chậm rãi nói: “Hắn chạy đúng rồi.”

“Chúng ta không phải đi bến tàu Lô Hải sao?”

“Ta tạm thời thay đổi quyết định.”

Alice chợt cảm thấy một loại dự cảm xấu lan ra toàn thân.

Đoàn xe chạy rất nhanh, Mạch Sanh Tiêu ôm sát Bôn Bôn, Trần tử cùng dì Hà ngồi ở một chiếc xe khác.

Cầm Sanh Tiêu chống lên đầu Bôn Bôn, không khí trong xe dường như hít thở không thông.

Chạy ở phía trước chính là một chiếc xe bồn chở dầu, tài xế đã bóp kèm vang dội nhưng chiếc xe kia vẫn không nhanh không chậm đi ở phía trước.

“Mẹ kiếp! ”

Tài xế vừa mới chửi bới xong liền kinh hô lên: “Cái gì vậy?”

Van của xe bồn chở dầu đột nhiên mở ra, chất lỏng màu đen giống như mãnh thú mãnh liệt nhào tới, kính chắn gió của xe trong nháy mắt gặp nạn, mấy chiếc xe lần lượt mất tay lái trượt dài, một hồi âm thanh thắng xe trên đường cái đình tai nhức óc, cả đoàn xe tông vào đuôi nhau mạnh mẽ.

Mạch Sanh Tiêu chỉ muốn bảo vệ Bôn Bôn, cô ôm chặt con trai, đầu đâm vào trên đệm ghế lái. Người đàn ông trong xe ý thức được nguy hiểm: “Bảo vệ phụ nhân.”

Trước mắt bỗng nhiên xuất hiện Alice hầu như làm hư chuyện, Dạ Thần mở mắt ra, lấy súng lục ở thắt lưng chìa vào sau gáy của cô.

“Dạ Thần. . .” Lôi Lạc muốn ngăn cản.

“Alice, ta không thể giết cô.” Dạ Thần nhìn qua hướng Lôi Lạc: “Cô ấy là người có công nhưng còn dám làm xấu chuyện của ta, Thượng Đế cũng không giúp được cô ấy! ”

Lôi Lạc trông thấy đoàn xe bị tê liệt cách đó không xa: “Ở đây có chuyện gì?”

Người trên xe vội vã xuống, muốn bảo vệ Mạch Sanh Tiêu trong chiếc xe kia.

Tài xế nhấn chân ga phóng tới bên cạnh xe của Sanh Tiêu, Alice nghe được tiếng ma sát trên mặt đất, cô chán nản ngã vào trong ghế. Dạ Thần cũng không phải là nhất thời làm ra quyết định này, hắn ngay cả bố trí đồ nhốt cũng đều chuẩn bị.

Lôi Lạc phản ứng rất nhanh, cầm lấy súng trong tay hỗ trợ cho Dạ Thần.

Dạ Thần đẩy cửa xe ra, tay phải cầm súng bắn chết người đàn ông ngồi phía trước Mạch Sanh Tiêu và tài xế. Hắn vung vũ khí đập nát cửa kính, mở khóa cửa xe ra, trong mắt Mạch Sanh Tiêu lộ ra sợ hãi, cô ôm chặt Bôn Bôn ở trong ngực. Ánh mắt Dạ Thần lạnh đậm, một đòn nắm lấy cổ áo của Bôn Bôn, Sanh Tiêu liều chết cũng không buông tay, người đàn ông thấy thế, động tác nhanh chóng dùng chuỗi súng nện vào mu bàn tay của Sanh Tiêu.

Cô đau đớn khó nhịn, mu bàn tay sưng phồng lên, Mạch Sanh Tiêu chịu đựng đau đớn kịch liệt vẫn không buông tay.

Dạ Thần cầm lấy súng chìa vào trán cô: “Buông ra! ”

“Tôi muốn mang con trai đi, trừ phi anh giết tôi trước! ”

“Cô nghĩ rằng ta không dám giết cô?” Ngón trỏ của hắn giữ chặt cò súng, Sanh Tiêu giữ chặt lấy Bôn Bôn: “Anh có cái gì là làm không được?”

Đôi mắt Dạ Thần thoáng hiện lên bi thương, hắn đối với cô chưa bao giờ gây ra mấy may tổn thương nào. Hắn đối tốt với cô, cô lại một chút xíu cũng không nhớ rõ.

Khóe miệng người đàn ông câu dẫn ra lãnh khốc, báng súng lại nện xuống chỗ máu ứ đọng trên tay của Mạch Sanh Tiêu, cô đau đến mức trước mắt tối sầm, trước kia cô bị người ta cắt cổ tay đau nhức, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi: “Cầu xin anh, đừng mang con tôi đi.”

“Dạ Thần, đi mau! ” Sau lưng Lôi Lạc lên tiếng nhắc nhở.

Dạ Thần thấy cô không chịu buông ra, hấn ôm lấy Bôn Bôn, súng trong tay dời đến sau gáy đứa bé: “Cô không buông tay, ta lập tức đánh chết nó.”

Bôn Bôn bị hù dọa hai chân quấy đạp, tiếng khóc chói tai, Mạch Sanh Tiêu lệ rơi đầy mặt theo: “Đừng như vậy! ”

“Buông ra! ”

“Oa oa oaaaaa. . .”

Một tay Mạch Sanh Tiêu còn đang nắm lấy vạt áo của Bôn Bôn, người đàn ông thấy thế, báng súng lại đánh trúng khuỷu tay của Sanh Tiêu, cô bất đắc dĩ rút tay về: “Bôn Bôn. . .”

Dạ Thần cầm lấy súng, nhắm ngay đầu của Bôn Bôn: “Kẻ nào dám tới một bước nữa, ta sẽ không chút do dự nổ súng.”

“Đừng làm vậy. . .” Sanh Tiêu gào khóc bước ra khỏi xe: “Nó vẫn còn nhỏ, anh muốn bắt thì bắt tôi. . .”

“Mạch Sanh Tiêu, ta cho cô thêm cơ hội.” Dạ Thần tựa vào trước cửa xe, trong mắt tàn khốc bị che đi chút ít, Mạch Sanh Tiêu bây giờ nhìn vào là đáng về Ân Lưu Khâm bắt cần đòi trước kia: “Cơ hội gì?”

“Ta đưa cho cô chiếc điện thoại kia, cô chỉ cần lấy ra được, ta đem con trai trả lại cho cô.” Dạ Thần nhìn chăm chăm vào đôi mắt đầm lệ của Sanh Tiêu, nói ra từng câu từng chữ.

“Tôi.” Mạch Sanh Tiêu nghẹn lời không trả lời được: “Đừng làm tổn thương Bôn Bôn, van cầu anh.”

“Ha ha. . .” Khóe miệng người đàn ông bật ra trào phúng: “Mạch Sanh Tiêu, một chiếc điện thoại đổi lấy mạng của con trai cô, lợi quá phải không?”

Trong xe, Alice lặng lẽ dò xét hướng thất lừng.

“Alice, cô tốt nhất đừng manh động.” Ánh mắt Lôi Lạc sắc bén quét về phía cô.

“Anh cũng biết kế hoạch của Dạ Thần phải không? Anh trở mắt xem tôi chui đầu và lưới?”

“Tôi không biết! ” Lôi Lạc quát lên: “Nhưng quyết định của Dạ Thần là chính xác! ” Hấn đưa tay phải ra đoạt lấy súng lục bên hông của Alice.

Bôn Bôn khóc đến khó thở, Dạ Thần ôm lấy bên eo của đứa bé, cả thân thể như bay lên không, khó chịu nghẹn đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn. Mạch Sanh Tiêu nhìn xuống tiếng khóc: “Chiếc điện thoại kia tôi để ở trong nhà, anh nếu muốn thấy để tôi trở về lấy.”

“Còn muốn lừa mình dối người sao?” Dạ Thần nghiêng răng nghiêng lợi, gương mặt hiện ra một nụ cười quái dị: “Ta cho cô cùng Duật Tôn ném thử cảm giác một bước rơi xuống địa ngục là như thế nào.”

Mạch Sanh Tiêu mất thấy hấn ôm Bôn Bôn rời đi, cô cuống quýt tiến lên muốn cướp đoạt. Dạ Thần tung một cú đá uy hiếp mạnh mẽ trên eo cô, Mạch Sanh Tiêu lập tức ngã xuống mặt đất không dậy được, trên người dính đầy mùi dầu nhớt nồng nặc.

Dạ Thần chui vào chỗ ngồi phía sau, đóng sập cửa xe lại: “Đi! ”

“Oa oaaa. . .”

“Bôn Bôn. . .” Mạch Sanh Tiêu nhìn đau nhưng một chút khí lực cũng không còn, đau đến ngã rạp trên mặt đất, trở mắt nhìn chiếc xe kia dứt khoát đoạn tuyệt mà đi.

156. Chương 156: Ba Mẹ, Đừng Bỏ Mặc Con. [cao Trào]

Sanh Tiêu nắm chặt lấy cửa xe, nước mắt nghiền nát tuôn rơi. Tầm mắt Dạ Thần liếc về phía kính chiếu hậu, đoàn xe bị vây hãm bởi dầu nhớt không cách nào đi về phía trước, không ít kẻ cầm súng chạy bộ theo.

Tay trái Mạch Sanh đè lại thất lưng: “Bôn Bôn. . .”

Trong không gian chật hẹp, Bôn Bôn đã bị kinh hãi nên khóc rống không ngừng, âm thanh bèn nhọn như móng vuốt của mèo con. Mấy kẻ có tâm tư xấu xa, vốn tâm đã bị bức đến điểm giới hạn thì lại càng khấn trương đến mức phát điên. Lôi Lạc lau mồ hôi trên trán, quay đầu lại quát vào Bôn Bôn: “Lại khóc, ta mẹ kiếp đập chết người!”

“Oaaa. . .”

Alice đưa tay ra muốn ôm Bôn Bôn.

Dạ Thần đẩy tay của cô ra: “Cô lộn xộn, trở lại căn cứ sẽ tính sổ với cô!”

Alice nhìn qua Bôn Bôn đã nghẹn hồng khuôn mặt, cô không thể ngờ được Dạ Thần lại lợi dụng cô truyền tin đi: “Ngài muốn báo thù thì dùng biện pháp kia không phải tốt hơn sao? Đem Ngự Cảnh Viên nổ tan thành mây khói.”

Dạ Thần thu hồi súng lục, để Bôn Bôn ngồi ở trên đùi của hắn, bàn tay khẽ vuốt qua đầu của đứa trẻ. Cứ như vậy trong nháy mắt, hắn thực hiện ý tưởng này, có thể lý do chối bỏ cuối cùng rất đơn giản, hắn không muốn thấy Mạch Sanh Tiêu chết.

Như vậy, trên đời này có thể không có kẻ nào ngu xuẩn hơn hắn nữa.

Dạ Thần che giấu ánh mắt lóe ra một đường oán hận. Mẹ hắn chết, Sanh Tiêu không thoát được liên quan. Cô cho hắn vài này tòa ánh mặt trời, hắn lại quên hết tất cả, thật sự cho rằng trên đời có thiên sứ xuất hiện cứu vớt ác ma.

Đứa bé trong ngực quấy đạp, không chịu ngồi yên, nó không kêu ba mẹ, chỉ biết xé tiếng liều mạng khóc.

Lôi Lạc tâm tình bức bối lục lợi ở trong hộp: “Ta không nhét đồ vào miệng người thì không được mà.”

“Anh làm gì vậy?” Alice ngăn lại cánh tay hắn đuổi ra.

“Nó lại khóc um lên, có trời mới biết sẽ đưa tới phiền toái gì.”

“Lôi Lạc.” Alice tự nhiên che người trước mặt Bôn Bôn: “Anh đừng làm tổn thương nó, nó mắc bệnh tự kỷ.”

Dạ Thần đang ăn sáng bỗng cả kinh, cúi đầu nhìn vào đứa trẻ trong ngực. Bộ dáng Bôn Bôn thật đáng yêu, đôi mắt sáng ngời, mũi cao thẳng, vừa nhìn cũng biết là một khuôn mẫu của Duật Tôn khắc ra ngoài. Mạch Sanh Tiêu mỗi lần nhắc tới phải đi về với con, cũng không biểu hiện đau khổ như ngày tận thế. Vì ở trong mắt của cô, Bôn Bôn là một đứa trẻ rất bình thường mà người ngoài biết được chuyện này lại càng ít.

“Bệnh tự kỷ thì sao, đưa nó trở về căn cứ, không nhất thiết phải vài năm nữa, khả năng cũng sẽ là sát thủ hàng đầu.” Giọng điệu Lôi Lạc mang theo trào phúng: “Gen của cha nó, nó cũng thừa kế phần nào chứ.”

“Các người.” Alice kinh ngạc, lập tức khuôn mặt thất sắc: “Dạ Thần, ngài chẳng lẽ không muốn dùng đứa trẻ để đổi lấy di thể của phu nhân về sao?”

Dạ Thần ôm sát Bôn Bôn trong ngực, hắn nâng tầm mắt lên, một đường tàn khốc nhìn về phía Lôi Lạc: “Tất cả im miệng cho ta, trước mắt lo lắng có thể bình yên rời khỏi Bạch Sa hay không đã.”

Lôi Lạc vẻ mặt không cam lòng nhìn về phía Alice: “Sau khi trở lại căn cứ, đứa nhỏ này đích thân tôi bồi dưỡng.”

“Bóppp! ! !”

Alice giơ tay cao chưa kịp đánh xuống đã chứng kiến Dạ Thần ra tay trước một bước: “Lôi Lạc, người đi theo ta không phải mới một hai ngày, tại thời điểm nguy cấp mà người còn thêm dè dặt chuyện, ta quyết không tha cho người!”

Lôi Lạc che mặt, nửa chữ không dám nhiều lời, hẩn dò xét mặt của Alice rồi quay đầu đi chỗ khác.

Duật Tôn đứng ở mũi thuyền, hẩn đứng đón gió. Từng cơn gió lạnh thấu xương mang theo những giọt mồ hôi chậm rãi rơi, nhẹ nhàng khoan khoái thổi bay tóc của người đàn ông bên thái dương. Hẩn đeo kính râm màu trà, trông kính che giấu ánh mắt tàn ác của hẩn rất tốt. Ở căn cứ huấn luyện nhiều năm như vậy lại kết hợp với kinh nghiệm bản thân, hẩn ít nhất cũng ngộ ra được một đạo lý hữu ích.

Đó chính là, diệt cỏ nhất định phải trừ tận gốc!

Hẩn đốt lên một điếu thuốc, như cũ vẫn kẹp ở hai ngón giữa.

Một hơi cũng chưa hút.

Gió thổi bên tai hẩn vù vù, thời gian trôi qua, thuốc lá tàn còn một nửa. Khói bụi bay vòng quanh hướng ra biển, ngón trỏ Duật Tôn gảy nhẹ, tàn thuốc theo khói rơi xuống bên dưới lan can bằng dây xích.

Chờ chuyện này hết thúc hoàn toàn, hẩn sẽ đưa Sanh Tiêu và Bôn Bôn ra biển một chuyến.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, âm thanh ngọt ngào nhưng mi mắt của hẩn vẫn không dao động, Duật Tôn xem đồng hồ, người của Dạ Thần còn chưa tới.

Người thuộc hạ bên cạnh được đồng bạn gọi đến, vội đem điện thoại đưa cho Duật Tôn.

Hẩn đưa tay tiếp nhận: “Alo.”

“Duật thiếu, đã xảy ra chuyện.”

Người đàn ông bên cạnh mắt thấy ánh mắt của Duật Tôn càng lúc càng lạnh, đến cuối cùng môi mỏng rút đi huyết sắc, hẩn thu hồi điện thoại: “Trở về! ”

“Duật thiếu, thi thể trên thuyền phải làm sao bây giờ?”

Duật Tôn sải bước trên boong tàu: “Ném xuống nước cho cá ăn.” Hẩn đi thêm ba bước lại vội vàng dừng lại: “Khoan đã, cứ giữ lại.”

Duật Tôn dẫn người tới địa điểm xảy ra chuyện, Mạch Sanh Tiêu đang ngồi trên con lươn phân tuyến đến gần người, y phục lấm lem chất lỏng màu đen, bây giờ đã hơi khô lại. Thần sắc của cô, trái tim đập mạnh và loạn nhịp, nước mắt vô thức chảy nhạt nhòa, ngày đã rõ lên nắng chiếu đến nóng bức người. Đỉnh đầu bỗng tối sầm lại, Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu lên đã thấy Duật Tôn đang ngồi xuống trước mặt.

“Bôn Bôn làm sao bây giờ?”

Cánh tay Duật Tôn kéo Sanh Tiêu qua, ôm cô vào lòng: “Em quên anh đã nói gì rồi sao? Con của anh, anh sẽ không bỏ rơi nó.”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu: “Tôi thật sự sợ.”

Ngón tay Duật Tôn lau đi khóe mi Sanh Tiêu, cô bất chấp nhóp nhách, cầm lấy bàn tay của Duật Tôn: “Ân Lưu Khâm hẩn điên rồi, hẩn thật sự điên rồi.”

. . .

Chiếc xe màu đen có rèm che chạy vào thành phố đang bắt đầu tấp nập, gần đến một công viên trò chơi, bàn tay của Dạ Thần nâng đầu Bôn Bôn lên: “Thức thức dẫn người đi chơi, thế nào?”

Lôi Lạc cùng tên tài xế bên tay trái hai mặt nhìn nhau, Alice lại càng nhìn không ra người đàn ông này đang suy nghĩ gì.

“Dạ Thần, chúng ta cần thiết nhất chính là tranh thủ thời gian, phải đưa di thể của phu nhân về.” Lôi Lạc cấp bách nhắc nhở hẩn.

Dạ Thần một câu cũng không nói, hẩn ngược mắt nhìn về phía công viên trò chơi, bên trên đỉnh tháp được thiết kế theo kiến trúc Châu Âu có điêu khắc một chiếc đồng hồ quả lắc đồ sộ, hẩn nhìn đồng hồ. Bôn Bôn khóc trong ngực dùng sức thút tha thút thít, phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào.

“Lái xe đi vào.”

Lái xe tại khúc quanh đi vào cửa công viên trò chơi: “Còn chưa tới giờ mở cửa.”

“Sẽ có người mở cửa.”

Tài xế nhìn vào Dạ Thần, đành phải làm theo phân phó của hắn.

“Alice, cô không phải là thích mật báo cho hắn sao? Cô gọi điện thoại cho hắn đến công viên trò chơi.”

Alice liền tái nhợt mặt mày đến gần như trong suốt: “Tôi không gọi.”

Cô lại gọi điện thoại lần nữa, Duật Tôn chắc chắn sẽ cho rằng chuyện Bôn Bôn là cô cố ý gây nên.

“Tốt lắm.” Dạ Thần tiếng nói lạnh lùng: “Hắn không đuổi kịp thì càng tốt, để cho hắn chuẩn bị nhặt xác đứa bé đi.”

“Không! Tôi gọi, tôi gọi.”

. . .

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở một chỗ, bên eo đau đớn chuyển thành cứng đờ, ánh mắt của cô nhìn chăm chú vào thân ảnh bận rộn của Duật Tôn. Người đàn ông đang hết sức điều động thuộc hạ, mấu chốt là bây giờ Bôn Bôn đang ở trong tay của Dạ Thần. Điều hắn lo sợ nhất là Mạch Sanh Tiêu và Bôn Bôn lâm vào tay kẻ địch, hôm nay lại bị người gắt gao uy hiếp, tiến thoái lưỡng nan.

Điện thoại lại vang lên tiếng chuông.

Duật Tôn sợ bỏ lỡ bất cứ cuộc điện thoại nào, hắn tin mục tiêu của Dạ Thần vẫn là di thể của mẹ. Trong tay Duật Tôn ít nhất còn lưu lại quả cân, không phải là tay không đánh cờ.

Lúc Alice bấm điện thoại, trong lòng thấp thỏm vô cùng.

Mạch Sanh Tiêu nghe được tiếng chuông, bàn tay cô dè dặt bên hông, cố gắng đứng lên đi đến bên cạnh Duật Tôn.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói quen thuộc.

Ánh mắt của Alice nhìn về phía Bôn Bôn đang nằm trong ngực Dạ Thần: “Alo, nếu muốn gặp đứa bé, trong vòng nửa tiếng phải tới sân khu vui chơi, không cho phép dẫn theo người, tuy nhiên nếu Mạch Sanh Tiêu muốn đi theo thì có thể.” Cô theo phân phó của người đàn ông, dường như máy móc mà nhắc lại: “Dạ Thần nói anh là sát thủ giỏi nhất của căn cứ, điểm này không trách được, ngài cũng biết đây là địa bàn của anh nhưng chúng ta chỉ muốn nhắc nhở anh một câu, có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng khoảng cách của vũ khí nhắm vào gáy của đứa nhỏ.”

Mạch Sanh Tiêu dựa vào Duật Tôn, tiếng nói trong điện thoại cô nghe được tường tận rõ ràng.

Đáy mắt Duật Tôn dâng lên cuồng ý, khi Sanh Tiêu khóc hầu như kiệt sức thì hắn lại tỉnh táo cực kỳ. Gân xanh tại huyết thái dương nổi lên từng đường nguy hiểm, Alice chờ Duật Tôn chất vấn lại không nghĩ tới, hắn một chữ cũng không nói, trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Đây cũng chính là nói, Duật Tôn đối với cô đã thất vọng cực độ, không còn muốn nói một câu nào nữa.

Alice đem điện thoại trả lại cho Dạ Thần.

Duật Tôn bước đến phía xe dừng ở ven đường, Mạch Sanh Tiêu vội đuổi theo sau.

“Các người hộ tống cô ấy trở về.”

“Không.” Mạch Sanh Tiêu ngăn cản cửa xe trước mặt hắn: “Tôi nhất định phải đi, dù có đem tôi nhốt lại cũng vô dụng, trong mắt tôi đã không còn nhìn thấy thứ gì gọi là nguy hiểm. Đừng ép tôi, tôi thật sự sẽ phát điên.”

Duật Tôn nhìn vào Sanh Tiêu đang cố ra vẻ kiên cường: “Lên xe.”

Mạch Sanh Tiêu vòng qua thân xe, ngồi vào trong ghế lái phụ.

Duật Tôn mở cửa xe, hướng vào người đàn ông sau lưng phân phó vài câu: “Ở sân khu vui chơi, xung quanh toàn bộ nơi đó rút đi cho ta.”

“Duật thiếu, ngài cứ như vậy mà đi thật nguy hiểm.”

Duật Tôn gạt đi mong muốn ngăn cản của người đàn ông, hấn mở cửa xe thể thao màu xanh ngọc vội vã rời đi.

Sân chơi phải tới chín giờ ba mươi mới mở cửa, bên ngoài đã có nhiều người đứng, đại đa số là người lớn mang theo con nhỏ đi cùng, bên ngoài còn có rất nhiều người bán hàng rong, còn bán bóng bay và đủ các loại đồ chơi hay đồ ăn vặt.

Một hồi tiếng thắng xe chói tai vang vọng giữa không trung, Mạch Sanh Tiêu đẩy cửa xe ra, lòng bàn chân đau nhức hoàn toàn không th

ể đi đứng bình thường. Cô nhìn về bốn phía cũng không phát hiện ra bóng dáng của Bôn Bôn.

Duật Tôn kéo tay của cô chen lấn vào hướng cửa, cánh tay của hấn vòng sau lưng Sanh Tiêu, vững chắc chống đỡ cho cô, sợ Mạch Sanh Tiêu bị thương trong đám đông này.

“Bôn Bôn ở đâu, Bôn Bôn. . .”

Xung quanh đầy rẫy những đứa bé nói cười rộn rã, Mạch Sanh Tiêu trong mắt rưng rưng. Bôn Bôn mắc bệnh tự kỷ, những niềm vui của con vô tình cũng bị tước đoạt đi. Sanh Tiêu bình thường bất chấp mọi thứ để bảo vệ con, cô chưa bao giờ nghĩ tới, nếu một ngày nào đó Bôn Bôn rời khỏi cô thì cô phải làm gì đây?

“Mẹ, cục cưng muốn ngồi vòng đu quay.”

Bé trai bên cạnh ôm chặt cổ mẹ nó, đang làm nũng.

“Con còn nhỏ, vòng đu quay cao như vậy, không thể ngồi được.”

“Vì sao?”

“Công viên còn chưa mở cửa đây, với lại ngồi vòng đu quay rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận bị rơi xuống thì làm sao bây giờ?” Đối mặt với đòi hỏi của bảo bối, người mẹ đành phải vừa dỗ vừa gạt.

“Mẹ, mẹ gạt con, con nhìn thấy có người ngồi ở đó, con cũng muốn vậy mà. . .”

“Con, đứa nhỏ này nói mò cái gì vậy?” Người mẹ có chút bực mình, nghiêng đầu sang bên cạnh cùng chồng nói nhỏ.

“Có mà, có mà.” Bàn tay nhỏ bé của đứa nhỏ chỉ lên hướng cách đó không xa: “Mẹ xem kia, có một thức thức ôm em bé đang ngồi ở kia. . .”

Mạch Sanh Tiêu theo cánh tay của đứa bé nhìn lại: “Bôn Bônnn. . .”

“Oa oa oaaa. . .” Bôn Bôn bị hù dọa khản cả giọng, bởi vì khoảng cách hơi xa, hơn nữa bên ngoài tiếng người huân náo, rất khó nghe thấy. Mạch Sanh Tiêu hai tay nín căng lấy cửa sắt phân cách: “Thả con của tôi ra, Bôn Bôn. . .”

“Trời ạ. . .”

“Mẹ, xem đi, em bé cũng có thể ngồi.”

Người mẹ vội vàng che đi mắt của con: “Tại sao có thể cho em bé ở trên đó? Nguy hiểm thế kia! ”

Tâm tình Duật Tôn khó yên, giơ chân đá vào cửa kéo: “Mở cửa cho ta! ”

“Bôn Bôn. . .” Mạch Sanh Tiêu dựa vào trong ngực hấn, che miệng cũng không che được tiếng khóc.

Vòng đu quay lên đến đỉnh điểm, hai tay Dạ Thần ôm lấy Bôn Bôn, thân thể đứa bé dán chặt vào cửa kính, bị hù dọa, đứa bé dùng sức quấy đạp: “Nhìn một chút, ba mẹ người ở dưới đó.” Đám đông chen chúc tại cửa

nhưng hắn vẫn có thể nhận ra Mạch Sanh Tiêu: “Ba người lúc xuống tay, có từng nghĩ tới ta cũng thương tâm khó chịu như vậy không?”

Bôn Bôn nghe không hiểu những thứ này, bé con chỉ biết rõ là sợ hãi, bàn tay nhỏ bé múp míp đập vào cửa kính: “Oa oa oaa. . .”

Mạch Sanh Tiêu thét chói tai đập vào cánh cửa, Duật Tôn xoay người lại, muốn lái xe cưỡng chế đâm vào.

Nhưng lúc này, tiếng chuông vang lên báo hiệu chín giờ ba mươi, công viên trò chơi đúng giờ mở cửa, cánh cửa chậm rãi kéo ra, quần chúng thấy thế tự giác nhường đường: “Các người mau vào đi thôi, đứa bé đang sợ hãi.”

Duật Tôn dẫn đầu xông vào, Mạch Sanh Tiêu lao đi theo sau nhưng bởi vì những cánh cổng của công viên trò chơi đồng thời cùng mở một lúc nên một đám đông tràn vào từ các hướng khác nhau. Hai người mới đi được một đoạn đã bị chen lấn khó đi chuyển được.

Vòng đu quay đã dừng lại, Dạ Thần ôm lấy Bôn Bôn, bắt chấp đứa trẻ đang khóc rống, sai bước rời đi.

Mạch Sanh Tiêu có dùng hết sức trong người cũng không qua được: “Tránh ra, mau tránh ra, cầu xin các người, cứu con tôi. . .”

Vài người tò mò ngoảnh đầu lại nhìn rồi bước đi thẳng.

“Bôn Bôn. . .”

“Con của tôi bị bắt cóc, cứu mạng. . .”

Mọi người lúc bước qua cô đều chỉ chỉ trỏ trỏ: “Trên người bị làm sao thế? Bắn chết, bệnh thần kinh.”

Mạch Sanh Tiêu đứng lại tại chỗ, nhìn quanh trước sau không thấy, ngay cả Duật Tôn đi đâu cũng không biết. Hai tay cô che mặt lại, âm thanh tiếng khóc xé rách: “Có chuyện gì thì nhắm vào tôi, đem con trả lại cho tôi. . .”

Tiếng huyên náo xung quanh át đi tiếng khóc của cô, thân thể Sanh Tiêu nặng nề khụy xuống, đứng lúc một cánh tay giữ lấy bả vai của cô: “Đi.”

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu, bàn tay nắm chặt vạt áo của Duật Tôn: “Bôn Bôn ở đâu?”

Duật Tôn một câu cũng không nói, lôi kéo Sanh Tiêu nhanh chóng rời đi. Mạch Sanh Tiêu khập khiễng đi theo phía sau hắn, hai người ra khỏi công viên trò chơi. Duật Tôn ngồi vào trong xe, từng giọt mồ hôi rơi xuống trên tay lái, đôi mắt hắn nhìn về xa xăm, môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng tắp.

Sanh Tiêu đầu tóc rối bời, hai mắt vô thần, đôi môi run rẩy không còn một chút huyết sắc nào, một hồi lâu vẫn không nói lên lời.

Hai người ở trên xe ngồi yên mười phút.

Hai tay Duật Tôn nắm chặt tay lái, mười phút này trôi qua còn dai dẳng hơn cả mười năm đằng đẳng.

Tiếng khóc thê lương của Bôn Bôn giống như từng cây kim dài, đâm vào tim hắn đau nhức thấu xương. Dạ Thần nắm lấy chỗ đau của hắn, từng tắc từng nhát lắng trì. Duật Tôn dù kế hoạch có chu đáo đến đâu cũng vì Bôn Bôn bị bắt mà phải ngừng tay. Dạ Thần bây giờ muốn chính là mạng của Duật Tôn, hắn có chết cũng muốn bảo vệ đứa con của mình.

Mạch Sanh Tiêu đau lòng khó nhịn, gò má gồng lên cửa sổ xe, tiếng khóc ảm nhẫn làm lòng người mỗi nhừ.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Sanh Tiêu giật mình ngồi dậy, Duật Tôn thở ra một hơi, bắt máy.

Alice tuân theo sai bảo của Dạ Thần, khiến cho Duật Tôn đi đến một địa điểm khác.

Cô ta cúp điện thoại, Dạ Thần ôm Bôn Bôn ngồi ở trong ghế, đứa bé khóc mệt, cuộn tròn thân mình co lại thành một đoàn, đôi mắt đóng chặt, ở trong mơ vẫn còn dùng sức khóc thút thít.

Lôi Lạc bức bối dò xét bên ngoài cửa sổ: “Dạ Thần, hay là chúng ta rời khỏi Bạch Sa trước đi.”

“Gấp cái gì.” Dạ Thần ôm chắc lấy Bôn Bôn, bàn tay vỗ nhẹ sau lưng đứa bé: “Mục đích của ta mới đạt tới bước đầu tiên.”

“Nhưng mà.” Lôi Lạc quan sát bốn phía: “Vừa rồi ở phố xá sầm uất thì đối phó hoàn hảo, nhưng nơi này không hề có người ở, chẳng may Duật Tôn bức cấp thì chúng ta cho dù có chín cái mạng cũng không đủ chết.”

“Đúng vậy.” Alice kéo cửa sổ ra: “Chẳng lẽ ngài không sợ hấn sẽ bỏ rơi đứa nhỏ này sao?”

Ngón trở thon dài của Dạ Thần mơn trớn lên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn nước mắt của Bôn Bôn: “Con trai đáng yêu như thế, hấn bỏ được sao?” Huống chi, cho dù Duật Tôn thật sự hổ dử ăn thịt con thì hấn cũng còn có kế sách khác.

Hấn khi còn ở căn cứ liên nghĩ qua không dưới một trăm phương thức đối phó Duật Tôn.

“Chẳng lẽ, ngài ngoại trừ đứa nhỏ này không còn chiêu thức nào khác?” Như vậy không phải là đang lấy mạng mình ra để đánh cuộc sao?

Đôi mắt của Dạ Thần nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, chiêu cuối của hấn, là bảo đảm có thể sống sót trở về căn cứ.

“Alice, ta cho cô một cơ hội cuối cùng.”

“Ngài muốn tôi làm gì?”

“Nhớ kỹ chỉ thị của ta, nếu không, không chỉ cô mà Duật Tôn và Mạch Sanh Tiêu cũng đừng nghĩ là còn sống mà ra khỏi nơi này.”

Lôi Lạc nghe vậy, khuỷu tay nhẹ đụng Alice: “Vì hấn có đáng không? Cô xem đi, con của hấn đều đã lớn chừng này. Alice, đừng có lại đối nghịch Dạ Thần.”

Tầm mắt của cô nhìn chằm chằm vào đứa trẻ trong ngực của Dạ Thần, một hồi lâu sau mới gật đầu: “Được, tôi đáp ứng ngài.”

“Lôi Lạc, đợi lát nữa đưa Alice đến điểm mai phục số 2.”

“Vâng.”

Dạ Thần ôm Bôn Bôn tới cửa sổ, ánh mặt trời rọi lên khuôn mặt đang ngủ say của đứa trẻ. Lòng mi dày của nó còn vương nước mắt, làn da mềm mại, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại. Dạ Thần nhìn về phía đối diện, nơi này là một công trình bị dời đi nơi khác mà chưa được phá bỏ, tòa nhà cao nhất có 10 tầng, hấn chọn một nơi rộng lớn nhưng có lợi ai phục.

Lôi Lạc đưa Alice đi rồi trở lại bên cạnh Dạ Thần.

Bàn tay của hấn dịu dàng vuốt đầu nhỏ đang mọc tóc của Bôn Bôn: “Lôi Lạc, ta cần sự phối hợp của người.”

“Ngài cứ nói.”

“Nhiệm vụ lần này ta giao cho người chịu trách nhiệm, có thể toàn thân rút lui hay không là nhờ cả vào người.”

“Ngài yên tâm.”

Dạ Thần khom lưng hôn lên trán của Bôn Bôn, hấn nhớ tới gương mặt trước khi chết của mẹ, ánh mắt âm trầm và bị thống theo, mang đứa trẻ ở trong tay đưa cho Lôi Lạc: “Đem nó treo trên lầu đối diện đi.”

Lôi Lạc âm thầm giật mình, không dám hỏi nhiều, ôm lấy Bôn Bôn sải bước rời đi.

Duật tôn đi xe đến nơi, bánh xe còn chưa dừng hẳn, hai tay Mạch Sanh Tiêu đã đẩy cửa xe ra, thiếu chút nữa thì bị ngã nhào.

Dạ Thần đốt điều thuốc, bấm di động của Duật Tôn.

Sanh Tiêu vô thức kê vào Duật Tôn.

“Ta nói rồi, người không được dẫn theo người, trong khu vực này tất cả đều là người của ta, người cho rằng có ích không?”

Duật Tôn nghiêng đầu, muốn nhìn rõ Dạ Thần trốn ở đâu: “Ta cho người đến không khác gì chịu chết, người cho là ta ngốc sao? Người đem con trả lại cho ta, di thể của mẹ người, ta lập tức cho người đưa tới.”

Dạ Thần hung ác hút một hơi thuốc: “Ta không đi đến bến tàu Lô hải thì ý tứ rất rõ ràng, mẹ ta cũng sẽ không muốn nhìn thấy ta chịu chết.”

Duật Tôn nhú chặt chân mày nhưng khẩu khí chưa thay đổi: “Chẳng lẽ người lại không cần rồi?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười âm trầm của người đàn ông: “Người đã chết bất quá chỉ là một cái xác, ta hiện tại có mạng sống nhỏ ở trong tay, chỉ bằng làm lợi dụng cho tốt, vì bà ấy báo thù mới thực tế.”

“Người muốn cái gì?” Duật Tôn nắm lấy quả đấm: “Mạng của ta?”

“Sai.” Dạ Thần chậm rãi nói ra từng chữ: “Ta muốn người sống không bằng chết! ”

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy trên mái nhà phát sinh một cảnh tượng, cô cả kinh trợn tròn hai mắt.

Bôn Bôn bên hông bị trói bằng hai sợi dây thừng, một dây buông xuống, một dây khác bị người đàn ông nắm chặt ở trong tay, hắn vừa buông ra một chút, đứa bé bị rơi xuống tường, treo lơ lửng ở ranh giới giữa tầng chín và tầng mười.

Sanh Tiêu thất kinh, hơi thở bỗng nhiên dừng lại: “Bôn Bôn, Bôn Bôn. . .”

Cô chạy về phía trước.

“Chăm sóc người phụ nữ của người cho tốt! ”

Duật Tôn chạy theo, cánh tay vòng ở eo Mạch Sanh Tiêu giữ cô lại: “Mẹ kiếp người, đồ khốn kiếp, thả con trai ta ra. . .”

Bôn Bôn bị hù dọa tiếng khóc khàn khàn, vùng vẫy, thân thể lắc lư xiêu vẹo. Mạch Sanh Tiêu cuối cùng vô lực chống đỡ, ngã khuỵu trên mặt đất dậy không nổi.

“Ta cảnh cáo người, nếu muốn mạng sống con trai của người, chỉ một người đi lên.”

Duật Tôn đôi mắt đỏ ngầu, hận không thể giết người, hắn xoay người muốn lên lầu. Mạch Sanh Tiêu hai tay lạnh như băng ôm lấy chân của hắn: “Cứu, cứu con trai.”

“Yên tâm.” Duật Tôn kéo tay của cô ra, cũng không quay đầu lại mà xông vào trong tòa nhà bỏ hoang.

Bởi vì đây là tầng trệt, hơn nữa thang máy bị dỡ bỏ nên Duật Tôn phải leo từng bậc thang đi lên trên. Hắn thở hổn hển, trái tim vượt quá sức chịu đựng, ngực cũng đau muốn nứt ra. Hắn chẳng còn quan tâm nhiều nữa, sải bước đi về phía nam.

Bôn Bôn bị buộc bằng sợi dây thừng, đầu dây bên kia vòng qua một cột sắt không xa.

Duật Tôn vươn nửa người trên ra, thấy Bôn Bôn đang dùng sức giãy giụa. Hắn kéo dây thừng lại, muốn kéo con trai lên.

Mạch Sanh Tiêu khăn trương lau đi nước mắt, cô gắng gượng đứng dậy.

“Đoàng! ”

Theo tiếng súng vang lên, Duật Tôn cảm giác trong tay nặng trĩu xuống, thân thể của hắn thiếu chút nữa thì bị kéo theo. Tay trái hắn bầu vịu bên cạnh lan can, tay phải nắm chặt lấy dây thừng.

Lôi Lạc thu hồi vũ khí, đổi lại sợi dây thừng bên kia của Bôn Bôn bị đứt rời, mất đi lực khống chế của cột sắt, chỉ còn có thể dựa vào đôi tay của Duật Tôn.

“Bôn Bôn. . .” Duật Tôn ổn định lại thân thể, chuyển thành hai tay quăn chặt.

Sanh Tiêu muốn tiến lên, sát thủ núp trong bóng tối bắn bể thùng nước cách cô không xa, Mạch sanh Tiêu nghiêng người lại, không thể không đứng nguyên tại chỗ.

Bôn Bôn nhìn thấy bóng dáng của Mạch Sanh Tiêu, khóc càng dữ dội hơn: “Ồ aaa. . oa oa oaaaa. . .”

Con càng động đậy, dây thừng trong tay Duật Tôn lại càng khó kiểm soát.

“Bôn Bôn, đừng sợ, cha ở đây.”

Lòng bàn tay Duật Tôn bị dây thừng mài mòn, tay phải hấn dùng toàn sức lực nắm lấy. Dạ Thần dựa vào cạnh cửa sổ, đôi mắt vô hồn vô sắc nhìn thấy cảnh này, hấn cầm lấy điện thoại trong tay: “Alice, ta muốn tay phải của hấn.”

Alice trốn ở vị trí đánh lên số 2, con mắt xuyên qua ống ngắm nhìn về phía Duật Tôn, cô thấy tầm mắt mờ lung, nước mắt hòa với mồ hôi rơi xuống cổ, cô thực tại không xuống tay được.

“Ta đếm đến ba, cô nếu không ra tay thì có thể không phải đơn giản là một cánh tay phải thôi đâu.”

Alice nghẹn ngào thành tiếng, gấp rút giơ bàn tay lên lau nước mắt.

“Một.”

“Hai.”

Alice hiểu, nơi này không chỉ có một mình cô là thiện xạ bắn tỉa, cô nếu như không động thủ, cả cô và Duật Tôn vô cùng có khả năng bị bắn chết ngay tại chỗ.

Ít nhất thì việc cô phải chết là không thể nghi ngờ.

Nơi ngực của Duật Tôn tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng, theo không khí hết sức vội vã, hấn nóng cắn chặt răng. Duật Tôn biết rõ, bây giờ mình đã bị nằm trong tầm ngắm của tay súng bắn tỉa. Nhưng hấn không thể không bỏ qua việc bị cảnh cáo, hai tay càng thêm dùng sức nắm chặt sợi dây thừng.

Ngón trỏ của Alice đưa vào cò súng, trong mắt không kiềm được nước mắt, cô muốn ổn định lại tinh thần: “Tôn, thực xin lỗi.”

Alice cũng là một tay súng tập kích đứng đầu của căn cứ, việc khống chế phương hướng và góc độ cô cực kỳ am hiểu. Alice thở sâu xả giận, ngón tay không chút do dự mà bóp cò.

“Đoàng! ”

Mạch Sanh Tiêu nghe được tiếng súng, trong hoàn cảnh thế này, một chút động tĩnh cũng có thể làm cho lòng người càng thêm cuồng loạn. Cô ngước lên đôi mắt, đã nhìn thấy tay phải của Duật Tôn quật mạnh về hướng bên cạnh, cô trừng lớn hai mắt, trong mắt đã bị màu máu nhuộm đỏ.

Dây thừng lắt lư rơi xuống một đoạn, Bôn Bôn bị hù dọa ngay cả muốn khóc cũng khóc không được, một hơi nghẹn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên trắng bệch.

Duật Tôn mắt thấy không giữ được, tay trái quăn thêm vài vòng dây thừng nữa. Lực đánh khổng lồ lôi kéo hấn xuống, da bàn tay bị dây thừng thô cứng siết ra từng đường thương tích, hấn thấy bàn tay trong nháy mắt kéo căng, ngón tay thon dài bị siết thành màu đỏ sẫm.

Cổ tay phải đau đến mất đi cảm giác, Duật Tôn nỗ lực níu lại dây thừng lại phát hiện tay phải không còn chút sức lực nào.

Máu tươi tuôn ra rơi xuống đầu, vào người Bôn Bôn. Mạch Sanh Tiêu chứng kiến bức tường màu trắng bị vết máu đỏ tươi bắn vào uốn lượn, cô cúi người xuống khóc thảm thiết: “Đừng như vậy. . .”

Cô biết rõ, lúc này muốn cứu Bôn Bôn là không thể nào.

Nhưng bây giờ cô nói không ra, để cho Duật Tôn đích thân bỏ lại đứa con, Mạch Sanh Tiêu thất thanh hét chói tai, trên mặt nước mắt nhạt nhòa: “Thả con của tôi ra, buông tha nó. Tônnn. . . Anh đi mau! ”

Duật Tôn làm như không nghe, không thấy gì.

Cánh tay trái dường như sắp bị mất cảm giác, bị siết chặt đến xuất huyết ở miệng vết thương, máu dây ra, cánh tay phải của hắn buông rũ xuống, chỉ vô lực động động vào hướng sợi dây thừng.

“Bôn Bôn, cha đã nói vĩnh viễn sẽ không bỏ mặc con.”

Hắn hoàn toàn không được hưởng cảm giác âm áp, hắn muốn cho con trai của mình có được gấp đôi.

Hắn đã nói, con của hắn dù là không khỏe mạnh, hắn cũng sẽ đem tất cả yêu thương đến cho con.

Trên đời này hạnh phúc nhất chính là gì?

Duật Tôn đáy mắt thấm ra ướm ý, trên đời này hạnh phúc nhất là có thể nhìn thấy con của mình từng ngày từng ngày lớn lên, chứng kiến nó trưởng thành. Duật Tôn lúc nhỏ chưa từng được trải qua hạnh phúc, hắn muốn con của hắn được tất cả, hắn muốn nỗ lực che chở cho con.

Mạch Sanh Tiêu đứng ở dưới lầu, khóc tê tâm liệt phế. Cô đến thời khắc này mới hiểu được, khi mang thai đã để cho Bôn Bôn là một đứa bé không cho cha. Đối với hắn và con mà nói thì tất cả đều là tàn nhẫn nhất.

Sanh Tiêu thê lương vô cùng, tiếng khóc vang vọng trên không trung, phảng phất len lỏi vào trong góc ngách của toà nhà: “Tôn, anh đi đi.”

Nếu như có lần sau.

Hoặc là nói, nếu như có kiếp sau.

Cô nhất định sẽ để cho Duật Tôn làm một người cha tốt nhất.

.
. .

Sợi dây thừng cuốn trên mu bàn tay của người đàn ông bị lỏng rơi ra, mỗi một chút lại lỏng hơn. Trong lòng Duật Tôn chưa bao giờ có sợ hãi lấp đầy như vậy, từng giọt lạnh buốt trong mắt hắn rơi xuống: “Bôn Bôn. . .”

Nước mắt chảy qua sống mũi cao thẳng, Duật Tôn vọng tưởng đến nỗ lực cuối cùng: “Bôn Bôn, đừng sợ. . .”

Nửa gương mặt của đứa bé dính đầy máu, nghe được tiếng gọi, ngửa đầu lên.

Nước mắt của Duật Tôn rơi lên mặt của Bôn Bôn, nửa người của hắn hoàn toàn nhào ra bên ngoài.

Ánh mắt của Dạ Thần nhìn chằm chằm vào Mạch Sanh Tiêu dưới lầu đang gào thét, trong mắt hắn thoáng hiện lên một tia ướm át.

Hắn cầm lấy điện thoại di động bên cạnh, sải bước rời đi.

. . .

Cũng không lâu lắm, Lôi Lạc nhận được điện thoại của hắn: “Cắt đứt sợi dây thừng.”

“Vâng.”

Mạch Sanh Tiêu lại nghe được một hồi tiếng súng truyền đến, ngay sau đó, thân thể Bôn Bôn cấp tốc rơi xuống dưới, cô phóng tới trước muốn ngăn cản: “Không. . . Bôn Bôn! ”

Cô biết rõ mình căn bản còn không kịp đón được con.

.
.

Trong tay bị buông lỏng mạnh mẽ.

Cơ thể Duật Tôn bởi vì đã quen với lực nặng, bây giờ chính mắt thấy sợi dây thừng buộc Bôn Bôn bị đứt rời, tiếng khóc của con nhỏ càng ngày càng xa.

“Dừngggg. . .”

Hắn vội đưa tay ra, chạm đến, nhưng tất cả đều là không khí lạnh như băng.

Nửa người trên của hắn còn duy trì tư thế lơ lửng ở bên ngoài, nước mắt xuyên qua cái nóng của nắng trời, hắn nhắm chặt hai mắt, thậm chí lên tiếng.

157. Chương 157: Sống Không Bằng Chết [cao Trào, Quan Trọng]

“Không.”

Mạch Sanh Tiêu không chút nghĩ ngợi mà lao đến, vấp ngã trên mặt đất ngọt ngào khiến cho cô quỳ rạp một hồi lâu không dậy được. Cô nắm chặt hai tay, nước mắt từng dòng tuôn ra. Cô không dám nhìn nữa, không dám nghe nữa.

Bôn Bôn của cô, còn chưa gọi một tiếng “Mẹ.”

Con còn chưa học được cách vươn tay ra đòi mẹ ôm. Con thiếu thốn tình yêu rất nhiều, dù cho Mạch Sanh Tiêu có cơ hội dành cả một đời thì cô cũng yêu không đủ.

.

Hai tay Duật Tôn đau đớn còn kém xa giờ phút này, đau như khắc cốt khoan tim. Đối mặt với lúc Bôn Bôn bị rơi xuống, hắn bất lực, chỉ có thể như con rối bị thao túng, người khác ra lệnh cho hắn nhúc nhích, hắn không dám tùy ý làm bậy.

Đứa con đầu tiên của hắn, từ khi Sanh Tiêu mang thai đến bây giờ, hắn còn không hiểu được vui vẻ hạnh phúc chân chính là gì. Duật Tôn mở mắt ra, đáy lòng âm u tàn nhẫn lại trở về lần nữa. Bôn Bôn bị bắt, Dạ Thần cùng mỗi người ở đây đều mơ tưởng muốn rời khỏi. Hắn cho dù khiến nổ tung cả Bạch Sa cũng muốn lôi kéo bọn chúng chôn cùng.

.

Đứa bé nhanh chóng rơi thẳng xuống dưới, tiếng khóc xé rách trái tim của Mạch Sanh Tiêu.

Khi Bôn Bôn bị rơi xuống gần lầu 5, dây thừng cột ở người đứa bé bị kéo mạnh, phần eo của Bôn Bôn bị kéo căng, nửa người bị văng về phía trước. Thật may là bên hông của đứa bé trước đó đã được bọc phòng hộ. Thân thể của Bôn Bôn dừng lại bên dưới cửa sổ, sợi dây thừng còn lại trước đó đã được thắt vào tường trong phòng ở tầng 5.

Duật Tôn trong lòng căng thẳng, đôi mắt sâu hút nhuộm đỏ trọn tròn.

Dạ Thần nghiêng nửa người ra, bàn tay cầm lấy dây thừng, tay kia nắm lấy vai áo của Bôn Bôn. Khuỷu tay của hắn ra sức một cái, ôm lấy Bôn Bôn rồi sải bước rời đi: “Lôi Lạc, rút lui.”

“Vâng! ”

Hắn đoán ra được thời gian, hướng Bôn Bôn rơi xuống sẽ chỉ ở dưới cửa sổ. Hắn chỉ cần thò người ra liền có thể khống chế được, như vậy còn có thể tránh bị tay súng bắn tia của đối phương tập kích.

Duật Tôn còn chưa kịp làm rõ chuyện này, hắn chỉ biết Bôn Bôn khả năng không có việc gì, hắn còn có hy vọng.

Duật Tôn thu hồi thân thể, sải bước chạy xuống dưới lầu.

.....

Mạch Sanh Tiêu cuộn người tại mặt đất khóc thảm thiết, cô nhắm mắt lại không dám nhìn. Sau một hồi cũng không nghe được tiếng động sẽ làm mình tê tâm liệt phế, cô mở ra đôi mắt đầm lệ: “Bôn Bôn, Bôn Bôn.”

Mạch Sanh Tiêu kinh sợ giật mình, cô vội vàng bò dậy, ngẩng đầu nhìn lại, Bôn Bôn và thân ảnh Duật Tôn cũng không thấy đâu.

Tay của Sanh Tiêu quờ quạng lau nước mắt: “Bôn Bôn. . .”

Có phải hay không, Bôn Bôn không có việc gì?

Vẻ mặt của cô ánh lên phức tạp, trong tầng lầu truyền đến tiếng sủng liên tiếp, Mạch Sanh Tiêu hoảng loạn trốn vào trong khu bên cạnh.

...

Dạ Thần ôm lấy Bôn Bôn tới bức tường phía bắc của lầu 5, hắn nâng chân thon dài lên, cửa sổ vốn thiếu kiên cố phát ra tiếng kêu kệt, hắn cất bước tiến đến, ngoài tường có một thanh xà ngang nối thẳng sang phần kiến trúc đối diện.

Bôn Bôn đã bị liên tiếp kinh hãi, bây giờ không khóc cũng không quấy, tay chân cuộn tròn nghẹn ngào.

Dạ Thần bước đi như bay chui vào cửa sổ tòa nhà kế bên, muốn đi thẳng lên mái nhà.

Lôi Lạc thu hồi bản đồ, hắn lặng lẽ đi đến bên cạnh Alice, kéo tay của cô: “Đi! ”

Alice vẫn còn sợ hãi, bị cảnh vừa rồi làm cho giật mình, tay chân của cô đến giờ vẫn còn lạnh buốt: “Dạ Thần rốt cuộc có ý gì?”

“Không biết.” Lôi Lạc lôi kéo cô bước nhanh đi, hắn cũng là ở giây cuối cùng mới có được bản đồ của Dạ Thần: “Tôi tin là Dạ Thần nhất định đã có kế hoạch chu đáo.” Chỉ là, Dạ Thần là người nắm quyền, bọn họ ai cũng không đoán được nước cờ tiếp theo hắn sẽ đi như thế nào.

Duật Tôn đeo tai nghe lên, tiếng bước chân dồn dập xuyên qua mái hiên.

“Duật thiếu, mục tiêu xuất hiện nhưng vũ khí của hắn không rời khỏi đầu của tiểu thiếu gia, tay súng bắn tía không thể công kích, không nắm chắc được phần thắng nên đã hết sức cẩn thận.”

Duật Tôn thân hình cao lớn đứng lại ở trước cửa sổ: “Hắn hiện tại ở đâu?”

“Khu F, tầng 9.”

Duật Tôn tiếp tục đi xuống dưới: “Đừng hành động thiếu suy nghĩ, không bảo đảm được an toàn cho tiểu thiếu gia, ta sẽ.” Giọng nói của người đàn ông ngừng lại nhưng bước chân không chút nào ngừng nghỉ: “Ta tình nguyện thả hắn đi! ”

“Vâng.”

“Còn nữa, bảo vệ tốt phu nhân.”

“Vâng.”

Mạch Sanh Tiêu xác định được Bôn Bôn không xảy ra chuyện gì, bé con ít nhất không bị rơi xuống lầu. Sanh Tiêu kích động chạy ra khỏi tầng trệt, bị một cánh tay mạnh mẽ giữ lại: “Ngài không thể đi ra ngoài, nguy hiểm lắm.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn về phía người đàn ông ở sau lưng: “Anh nói cho tôi biết, con tôi ở đâu?”

“Ngài yên tâm, tiểu thiếu gia không sao cả, chúng tôi đang suy nghĩ biện pháp giải cứu.”

“Dẫn tôi đến đó gặp con.”

Người đàn ông lôi kéo Mạch Sanh Tiêu trốn vào một phòng nhỏ dưới tầng trệt: “Bên ngoài rất nguy hiểm, ngài không thể chạy ra. Hai người các người bảo vệ phu nhân, để xảy ra chuyện gì thì tự mình suy tính cái mạng nhỏ của các người.”

“Vâng.”

Sanh Tiêu đi đến bên cửa sổ, người đàn ông bên cạnh che lại trước người của cô: “Phu nhân, ngài không thể đứng ở nơi này, bên cửa sổ rất nguy hiểm.”

Mạch Sanh Tiêu nghe lời tránh đi, cô ôm chặt hai vai núp ở góc tường. Lúc này đây, cô không nên gây thêm phiền toái, Bôn Bôn không có việc gì là tốt rồi, chỉ cần con và Duật Tôn đều không có chuyện thì Sanh Tiêu làm gì cũng cảm thấy tốt.

Lôi Lạc mang theo Alice nhanh chóng rời đi.

“Lôi Lạc, chúng ta trốn không thoát đâu, bên ngoài đều là người của Duật Tôn.”

“Đừng nói chuyện.” Lôi Lạc giọng điệu bức bối: “Tôi cũng không biết Dạ Thần có cái chủ ý quái quỷ gì! ”

Bọn họ nếu muốn rời khỏi chỗ này, trừ khi chấp cánh bay ra ngoài. Lôi Lạc nắm chặt Alice, dường như là đang chạy đến nơi Dạ Thần phân phó tập hợp. Hắn trước kia cho rằng Dạ Thần muốn lấy lại di thể của phu nhân, hắn càng không nghĩ tới cả bọn sẽ đến nộp mạng.

Dạ Thần ôm Bôn Bôn đứng ở sân thượng khu F, một khoảng rộng rãi bao la, hắn đón gió mà đứng, vạt áo bay phấp phới cạo vào thất lưng nóng lên. Ở cửa sân thượng đặt rất nhiều thùng dầu lớn nhỏ không bằng nhau, nơi này trước đây vốn là một kho dầu, chẳng may về sau tài chính gặp khó khăn, rất nhanh liền sụp đổ khi khủng hoảng kinh tế.

Hắn sải bước xuyên qua thùng dầu ười mấy thước: “Lôi Lạc, đã xảy ra chuyện gì? Sao còn chưa tới?”

“Dạ Thần, chúng tôi lập tức tới ngay.”

Chân mày người đàn ông vắn nâng nham hiểm hung ác, không cần nghĩ cũng có thể đoán được, Lôi Lạc bỏ lại Alice không được.

Vài chục sát thủ theo lệnh của Lôi Lạc từng nhóm hướng đến sân thượng để rút lui. Thế lực thuộc hạ của Duật Tôn cũng đủ để dễ dàng tiêu diệt hết bọn họ, Dạ Thần mang theo không nhiều người lắm, xem ra Duật Tôn có mười phần nắm chắc.

Nhưng hắn bắt lấy một đứa nhỏ Bôn Bôn cũng liền đủ khống chế tất cả bố trí của Duật Tôn.

Lôi Lạc mang theo Alice chạy tới sân thượng, Alice nhìn về bốn phía: “Sao lại chạy đến nơi này? Không phải là muốn chết sao? Chúng ta còn có thể trốn đi đâu được nữa?”

“Cô im đi! ” Lôi Lạc cũng nóng lòng, tâm tình trở nên bức bối dị thường.

Vài tay súng bắn tỉa phía sau bảo vệ lấy hai người, đi về phía trước tìm đường rút khỏi.

Lôi Lạc đẩy cửa sân thượng ra, đôi mắt đen tối của hắn trong chớp mắt sáng ngời, ý chí muốn sống đột nhiên dâng cao: “Haha. . . xem ra Dạ Thần cũng không muốn chết! ”

Trên đỉnh sân thượng, có một chiếc trực thăng riêng, cánh quạt ở đuôi của máy bay đang hoạt động, thân máy bay bị những thùng dầu khổng lồ ngăn cản, không trách được, khi hắn đứng quan sát ở vị trí bắn tỉa cũng không thể phát hiện sự khác thường này.

“Alice, đi! ”

Ánh mắt của Alice hơi âm trầm, cô ngược lại hy vọng Dạ Thần không có đường lui, nói như vậy, cô còn có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh.

. . .

Duật Tôn dẫn theo người chạy nhanh tới sân thượng, Dạ Thần ôm lấy Bôn Bôn ngồi ở cửa máy bay. Lôi Lạc đưa tay đẩy Alice về phía trước: “Cô lên trước đi.”

Dạ Thần sai người cất cánh, gió quạt mạnh mẽ thổi bay mù mịt, tro bụi như tát sương trắng vào mặt người, Duật Tôn giờ cánh tay che ở trước mắt.

“Duật thiếu, làm sao bây giờ?”

Đôi mắt Duật Tôn nhuốm đau nhức, quả đấm nắm chặt đến run rẩy.

Dạ Thần nở ra một nụ cười, trực thăng thông thả bay lên khỏi mặt đất. Alice nhảy lên tiến vào trong khoang, vũ khí trong tay người đàn ông chưa từng rời khỏi đầu Bôn Bôn: “Hắn thua liền thua ngay, hắn có một mái nhà, hết lần này tới lần khác cái nhà này đối với hắn mà nói, so với tính mạng còn quan trọng hơn.”

Alice liếc mắt, đằng sau Dạ Thần các sát thủ đang đề phòng tập kích, cô tìm không được cơ hội ra tay.

Dạ Thần mắt lạnh nhìn về Duật Tôn từ đằng xa. Loại người như bọn họ, cần thiết nhất chính là tuyệt tình, bị ràng buộc thì chỉ vướng víu chân tay. Duật Tôn không dám mang tính mạng của Bôn Bôn ra đánh cược, hắn nhất định hung ác không bằng Dạ Thần.

Người đàn ông cúi đầu nhìn đứa trẻ trong ngực, hắn cảm giác không đúng sao? Nếu không phải một thoáng mềm lòng thì cục diện cũng không giằng co đến mức này.

Lôi Lạc chạy như bay đến phía trước của máy bay, Duật Tôn giương cao tay trái, một viên đạn bắn vào trũng chân của hắn.

“Lôi Lạc! ” Alice kinh hô.

Lôi Lạc khập khiễng đi về phía trước, thiếu chút nữa là ngã quỵ. Alice đưa tay ra, cô dùng sức lôi lấy cánh tay, hắn nhân thể dựa người vào. Alice dùng sức dịu lấy nửa người trên của hắn kéo vào trong khoang. Duật Tôn đứng ở đằng xa, ánh mắt lạnh nhìn thấy hết thấy cảnh này.

Dạ Thần ôm lấy Bôn Bôn trở lại chỗ ngồi, chỉ cần hắn mở miệng, vệ sỹ đang bảo vệ sẽ không để cho Lôi Lạc bị thương. Lôi Lạc cắn răng gắng gượng, hắn hiểu được suy nghĩ của Dạ Thần, hắn đã đem cơ hội sinh tử giao cho Alice nên hắn cần phải bị trừng phạt.

Dạ Thần đã cho hắn cùng nhau rời đi, đã là tha thứ lớn nhất rồi. Lôi Lạc cố gắng đứng dậy: “Cám ơn ngài.”

Dạ Thần xòe tay ra khê vuốt đầu Bôn Bôn, đứa bé bị hù dọa nặng nề, gương mặt và đỉnh đầu tất cả đều là máu.

Alice mang hộp thuốc tới, trải qua việc vừa rồi, Duật Tôn sợ là sẽ không

còn tin cô nữa. Động tác Alice lưu loát xử lý vết thương cho Lôi Lạc.

Trực thăng bay chậm rãi, Lôi Lạc cầm lấy khẩu súng bắn tỉa, Duật Tôn vội vàng quát lên: “Tránh ra! ”

Mọi người sau lưng đứng dậy lui vào trong hành lang, Lôi Lạc bắn một phát đạn trúng vào thùng dầu, may mà phần lớn đều trống rỗng, nhưng vụ nổ vẫn rất lớn, đứng ở phía trước vài người đã bị thương.

Mạch Sanh Tiêu nghe được âm thanh ầm ầm, ánh mắt cô sợ hãi, hai tay vịn vào vách tường đứng lên: “Xảy ra chuyện gì? Ai gặp nguy hiểm vậy?”

Cô giống như chim sợ náy, nửa người trên áo đã dán chặt vào lưng, mồ hôi mới được hong khô bây giờ lại bị dọa toát mồ hôi lạnh đầy người.

Hai người chịu trách nhiệm bảo vệ cô không dám hành động thiếu suy nghĩ: “Ngài đừng nóng vội, Duật thiếu không có việc gì.”

Dạ Thần nhìn vào làn khói đen đặc bay giữa không trung, bàn tay hắn vỗ nhẹ lên đầu Bôn Bôn: “Không nghĩ tới người thật đúng là bảo bối, có người ở trong tay, ta muốn hắn sống, hắn liền sống. Muốn hắn chết thì hắn phải chết.”

Lôi Lạc mặt mũi tràn đầy mồ hôi lạnh, cắn răng nhịn xuống đau đớn kịch liệt: “Dạ Thần, ngài vì sao không dùng vũ khí bắn chết hắn? Dù sao có con thỏ nhỏ chết bầm này ở trong tay, Duật Tôn hắn cũng không dám phản kháng.”

Người đàn ông mắt xéch hẹp dài lộ ra một rét lạnh run người: “Hắn không phải là chỉ luôn muốn thoát khỏi sự khống chế của căn cứ sao? Hãy chờ xem, ta sẽ để cho hắn phải cam tâm tình nguyện trở lại, mặc cho ta trừng phạt tội đồ.”

Động tác trong tay của Alice ngưng lại.

“Mặc dù như vậy nhưng chúng ta còn đem đứa nhỏ này về căn cứ, chuyện ngày hôm nay tôi vẫn cảm thấy quá mạo hiểm.”

“Nguy hiểm mới có thể cầu thắng, ta chính là muốn nói cho hắn biết, con trai hắn đang ở trong tay ta, nếu hắn còn dám bỏ ngoài tai lời của ta thì ta sẽ cho hắn ném mùi vị rơi vào địa ngục đến tột cùng là như thế nào.”

Lôi Lạc nghe vậy liền thở ra: “Vừa rồi thật sự làm tôi sợ muốn chết, tôi thực cho rằng con thỏ nhỏ chết bầm này phải chết.”

Dạ Thần cười lạnh: “Nếu nó chết, chúng ta còn có thể bình yên rời đi sao?”

Lôi Lạc gật đầu, dù sao cách làm của Dạ Thần cũng quá mức lớn mật, khi tính mạng bị treo lơ lửng mà hắn vẫn cầm lấy đi đánh cuộc.

Nhưng hắn không thể không bội phục Dạ Thần, ít nhất thì Duật Tôn thật sự đã bị uy hiếp nên bọn họ mới có được một con đường sống. Lôi Lạc lau mồ hôi lạnh, nếu như Duật Tôn bất chấp Bôn Bôn hoặc là cùng Dạ Thần liều chết thì bọn họ đoán được sẽ phải chết hết tại đây.

Dạ Thần cầm điện thoại lên.

Ngón thay Duật Tôn nhận cuộc gọi: “Người muốn như thế nào mới có thể buông tha con ta?”

“Di thể mẫu thân ta mang không được, ba ngày sau đó mang theo tro cốt của bà đến căn cứ, đến lúc đó chờ điện thoại của ta, ta sẽ phái người đi đón người.”

“Thao! ” Duật Tôn vắng tục.

“Duật thiếu, có muốn an bài người đem thi thể đi hỏa táng hay không?”

Duật Tôn đi vào cửa sân thượng, trực thăng đã bay ra ngoài thật xa, trong mắt lãnh lệ âm hàn của hắn kết nâng một tầng sương băng: “Chờ sau khi trời tối, tìm một bờ biển không có người đem thi thể bỏ lại cho cá ăn.”

Người đàn ông sau lưng ngẩng đầu lên: “Nhưng mà.”

“Tùy tiện đi tìm tro cốt của người khác, thứ đó còn có thể dán tên hay sao?”

“Vâng.”

“Duật thiếu, còn khoảng mười tay súng mai phục quanh đây.”

“Toàn bộ giết hết.”

“Vâng.”

Tiếng súng liên tiếp kéo dài chừng hơn nửa tiếng. Mạch Sanh Tiêu trong lòng thấp thỏm, cô nghe được tiếng máy bay cất cánh, cũng không biết Duật Tôn và Bôn Bôn có việc gì hay không.

Ở cửa truyền đến tiếng bước chân, cô núp ở góc tường, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Duật Tôn đang chạy nhanh đến.

“Sanh Tiêu.” Người đàn ông ngồi xổm xuống.

Mạch Sanh Tiêu lao vào trong ngực hắn, thân thể cô run gay gắt, tiếng nói cũng run theo: “Thật tốt quá, anh. anh không có việc gì.”

“Yên tâm, anh không sao.”

Nước mắt Mạch Sanh Tiêu rơi như mưa, cô không thấy được Bôn Bôn. Duật Tôn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên: “Đừng nóng vội, Bôn Bôn cũng không còn nguy hiểm, anh sẽ đem con an toàn trở về bên cạnh em.”

Hắn nói rất đúng, bên cạnh cô, chứ không phải hai người bọn họ.

Sanh Tiêu giữ chặt bàn tay đầy máu của hắn, cô cũng không nhận ra bất thường trong lời nói của người đàn ông: “Bôn Bôn đã bị mang đi rồi sao?”

Duật Tôn nắm lấy bả vai Mạch Sanh Tiêu, hắn nhẹ gật đầu.

Hai vai Sanh Tiêu khấn trương run lên, cô không âm ỉ, cũng không còn thất thanh khóc rống nữa. Bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt lấy vạt áo của Duật Tôn, vừa rồi lúc hắn bị trúng đạn, cô thật sự sợ hãi sẽ mất đi hắn. Tay kia của Mạch Sanh Tiêu vịn lấy vách tường, không có gì so với việc tất cả đều còn sống có thể làm cho cô cảm thấy vui mừng hơn.

Mặc kệ kết cục có xấu cỡ nào, còn có thể so với. . . . không có ở đây thì có càng làm cho nội tâm của cô đau đớn cùng cực hơn không?

Sanh Tiêu đi theo Duật Tôn ra khỏi tầng trệt, cánh tay mảnh khảnh của cô vòng ở eo rắn chắc của người đàn ông. Bọn họ đi dẫu dắt lẫn nhau, nếu không, một khi mất đi một trong hai, bọn họ cũng sẽ chống đỡ không nổi mà ngã xuống.

Alice không chế viên đạn rất tốt, viên đạn sượt qua phần cứng, mặc dù miệng vết thương khắc sâu thấy xương, nhưng tay phải Duật Tôn không có đáng ngại, không đến mức phế bỏ.

Mạch Sanh Tiêu cùng Duật Tôn trở lại Ngự Cảnh Viên, di Hà cùng với Trần tỷ đều đã tự về nhà. Sanh Tiêu theo sát bước chân của hắn lên lầu: “Tôn, vừa rồi Từ Khiêm hỏi chuyện anh bị thương, anh vì sao không nói thật? Chúng ta có thể tìm Nam Dạ Tước nhờ hỗ trợ.”

Duật Tôn ngồi ở mép giường, tay trái của hắn giữ chặt lấy tay Mạch Sanh Tiêu, muốn cô ngồi vào bên cạnh.

Tay trái Duật Tôn quần băng, hắn giơ bàn tay khê vuốt lên mặt Mạch Sanh Tiêu, khoe miệng người đàn ông thoáng cười nhưng ở trong mắt lại là vẻ thống khổ làm lòng người khó yên: “Vô dụng.” Sanh Tiêu cảm nhận được gương mặt truyền đến ấm áp của ngón tay hắn: “Bôn Bôn trong tay hắn, ai giúp cũng không được.”

Huống chi, tác phong của căn cứ từ trước đến nay tàn nhẫn độc lệ: “Tước, cậu ấy không giúp được anh, thay vì như vậy chi bằng để cho bọn họ sống thật tốt với nhau.”

“Vậy Bôn Bôn làm sao bây giờ?” Khóe miệng Mạch Sanh Tiêu run rẩy, nước mắt kiềm không được mà tuôn rơi, cô khóc ra thành tiếng.

“Không phải là còn có anh sao?”

Sanh Tiêu nghẹn ngào, tay phải trở về cầm lấy bàn tay Duật Tôn: “Anh muốn làm gì?”

“Anh sẽ đưa Bôn Bôn về.”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu: “Anh muốn lấy mạng của mình đi đổi sao? Em không cho phép.”

“Sanh Tiêu, hãy nghe anh, người khác ai anh cũng có thể bất chấp. Nhưng em là vợ anh, Bôn Bôn là con trai của anh, duy chỉ có hai mẹ con em là anh không thể không chú ý.”

Mạch Sanh Tiêu ngoan cường lắc đầu: “Chúng ta phải làm sao, phải làm sao đây?”

Ngón tay Duật Tôn lau đi lệ vương đầy trên khóe mắt của Sanh Tiêu, bàn tay hắn giữ lấy cổ của cô kéo vào trong ngực: “Những việc này em không nên quan tâm, không nằm trong phạm vi năng lực của em, Sanh Tiêu, đừng suy nghĩ nhiều.”

“Em làm sao có thể không nghĩ đây?” Hai tay Mạch Sanh Tiêu ôm chặt người đàn ông: “Ân Lưu Khâm hẳn rất cuộc muốn làm gì? Hẳn hành hạ chúng ta như vậy còn chưa đủ hay sao?”

Duật Tôn môi mỏng nhếch lên, bàn tay sau gáy Sanh Tiêu khê vuốt.

Liên tiếp ba ngày sau, Dạ Thần một cú điện thoại cũng không có.

Bôn Bôn cũng hoàn toàn bất vô âm tín.

Mạch Sanh Tiêu không ăn không uống ngồi co lại bên cạnh giường lớn, ánh mắt ý vị nhìn chăm chú vào giường nhỏ của con đến gần gũi người.

Duật Tôn đi đến bên cạnh cô, ngồi xuống mặt đất.

“Đứng lên, đi ăn một chút đi.”

“Em ăn không vô.” Mạch Sanh Tiêu đến bên cạnh tủ đầu giường mở ra, từ bên trong cô lấy ra một chiếc hộp, Sanh Tiêu cầm đôi giày em bé đưa cho Duật Tôn: “Còn nhớ rõ không? Đây là anh mua.”

“Đương nhiên nhớ rõ.” Duật Tôn xòe bàn tay ra, trong mắt lộ vẻ yêu thương: “Anh mua rất nhiều thứ, đều bị em trả lại.”

“Đôi giày này là em lén giấu đi.”

“Sao không thấy Bôn Bôn mang lần nào?”

Cánh môi Mạch Sanh Tiêu gương nhẹ, nước mắt tuôn rơi: “Em lấy ra không được.”

Sanh Tiêu từ bên trong lại lấy ra một cuốn nhật ký, cô mở ra trang thứ nhất, ở bên trong có kẹp một tờ giấy: “Đây là thai chiếu của Bôn Bôn, khi đó em nhìn thấy anh đứng ở ngoài cửa, bác sỹ hỏi em có muốn chụp thai chiếu hay không, em không tự chủ được mà gật đầu. Em muốn giấu đi, cả đời này cũng không cho anh xem.” Mạch Sanh Tiêu vỗ lên vai Duật Tôn: “Em rất ích kỷ phải không?”

Duật Tôn từ trong tay cô nhận lấy thai chiếu, em bé ở trong bụng hình ảnh rất rõ ràng, ngũ quan hình dáng cũng có thể thấy rõ: “Cùng với Bôn Bôn lúc sinh ra không khác gì cả.”

Mạch Sanh Tiêu lau đi nước mắt trên mặt, nhưng nước mắt không kiềm lại được, đôi mắt bây giờ thực sự khó chịu.

“Nhật ký này là em mỗi ngày đều sẽ lén viết, em ghi lại toàn bộ quá trình trưởng thành của Bôn Bôn, còn mỗi lần khám thai, đơn siêu âm em cũng đều giữ lại.”

Duật Tôn cầm lấy, mỗi một trang mở ra đều đọc kỹ.

Sanh Tiêu theo ánh mắt Duật Tôn nhìn vào nhật ký: “Xem này, đây là em lần đầu tiên cảm giác được thai máy, rất nhẹ, đó là Bôn Bôn cùng em gặp nhau.”

“Đây là lúc siêu âm thai nhi được 5 tháng, bác sỹ nói có thể thấy rõ ràng bàn tay nhỏ và chân nhỏ của cục cứng.”

Mạch Sanh Tiêu giải thích cho hân từng tờ một, cô chảy nước mắt, lúc ngẩng đầu lên cũng chứng kiến trong mắt Duật Tôn ướt át.

Sanh Tiêu nương tựa vào người đàn ông bên cạnh: “Em thật là nhớ Bôn Bôn.”

Duật Tôn vươn tay ra, ôm Mạch Sanh Tiêu vào trong lòng.

“Duật thiếu.” Ở ngoài cửa phòng ngủ, một người đàn ông cất tiếng gọi.

“Chuyện gì?”

“Mới vừa có người đưa đến một bưu kiện chuyển phát, cần ngài tự tay ký nhận.”

Mạch Sanh Tiêu đi theo phía sau Duật Tôn xuống lầu.

Duật Tôn mở hộp đóng gói ra, là một hộp băng ghi hình.

“Người đi ra ngoài trước đi.” Hấn ngẩng đầu lên nói ra.

“Vâng.”

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trong ghế sofa, hai tay khấn trương không khỏi đan chặt vào nhau, cô mơ hồ cảm giác được rõ ràng đây không phải là một cuốn băng ghi hình bình thường.

ường.

. . .

Duật Tôn mở ra nút bấm.

Hình ảnh chợt hiện lên, xuất hiện một nơi đối với Mạch Sanh Tiêu mà nói thì hoàn toàn xa lạ.

Một cánh cửa bị đẩy ra, đầu tiên nghe được âm thanh huyền ảo, giống như la hét, còn có tiếng khóc của bọn trẻ.

Duật Tôn rất nhanh đặt tay lên đầu gối.

Hình ảnh dần dần hạ thấp xuống, Mạch Sanh Tiêu chứng kiến một chiếc lồng sắt, về sau, chính là một đám trẻ con đang chém giết nhau!

Cô đột nhiên khiếp sợ, bàn tay bụm miệng thiếu chút nữa là bật ra tiếng thét chói tai.

“Đây là nơi nào?”

Hình ảnh canh chỉnh đến góc độ phía dưới, hai đứa bé bám chặt vào nhau, trong mắt sát khí hung hãn vô cùng, đứa trẻ lớn hơn một chút chiếm ưu thế hơn, một đòn bóp lấy cổ của đối thủ, đập đầu đối phương vào song sắt.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết khiến cho hình ảnh đều run lên, tim Mạch Sanh Tiêu đập loạn, hình ảnh xuất hiện một vết máu, sắc mặt cô hoảng sợ liền quay mặt đi.

Bên tai lúc này đột nhiên truyền đến tiếng khóc quen thuộc, Sanh Tiêu mới quay đầu lại đã bị bàn tay của Duật Tôn che mắt lại.

“Thả em ra. . .” Mạch Sanh Tiêu có thể đoán được trong đoạn phim đang phát sinh chuyện gì, móng tay bén nhọn của cô dùng sức đâm vào lòng bàn tay của Duật Tôn, dùng sức kéo tay hấn ra.

Hình ảnh được quay gần lại.

Bôn Bôn đứng ở trong góc lồng sắt, một bé trai chừng 5 tuổi đang lau nước mắt mà khóc: “Mẹ, mẹ. . .”

Nước biển đục ngầu tràn qua đầu gối của đứa trẻ, bao phủ đến ngực Bôn Bôn.

“Oa oa oa. . .”

“Bôn Bôn. . .”

Mạch Sanh Tiêu đứng dậy bỏ nhào đến trước ti vi: “Thả con trai tôi ra. . .”

Bên trong thước phim vang lên tiếng của một người đàn ông, Lôi Lạc cảm roi khắp khiêng đi đến lồng sắt trước mặt: “Người muốn vào chỗ đó phải không?” Hấn chỉ vài cái lồng sắt sau lưng: “Nếu không phải là người mới tới, ta nhất định đem nhét người vào đó! Ở chỗ này không có nước mắt, người nếu không muốn mình chết thì đập lên thi thể của đứa khác mà bỏ ra ngoài cho ta, mau! Ra tay cho ta!”

Đứa bé co rúm đôi vai lại, ngũ quan tinh xảo, sắc mặt trắng nõn: “Con không làm, con muốn mẹ. . .”

“Bóp. . .” Cây roi gào thét bay tới.

“Oaaa. . .”

Mạch Sanh Tiêu không hề biết được trên đời này còn có nơi dơ bẩn như thế. Những đứa trẻ kia vẫn còn quá nhỏ như vậy.

Bôn Bôn bị hù dọa núp ở góc dùng sức khóc, chân của bé con không vững, đứng không được bao lâu liền hạ người xuống, bị sặc một ngụm nước trong miệng: “Oa oa oaa. . .”

Đứa trẻ kia ném phải kịch liệt đau nhức, nó sợ hãi từng bước một tiến lên, roi trong tay của Lôi Lạc đánh vào lồng sắt: “Người nếu không động thủ, ta liền bắt người đổi sang bên lồng kia.”

Đứa bé sợ hãi trợn to hai mắt, nhìn qua cảnh chém giết trong lồng bên cạnh, các đồng bạn kêu lên thảm thiết làm sợ hãi trong lòng nó tăng lên. Nó vung lên quả đấm, hướng về phía Bôn Bôn mới được 11 tháng mà đánh.

Mạch Sanh Tiêu nhin không được nữa, cô hận không thể đập ti vi ra: “Cầm thú, súc sinh. . .”

“Aaa. . .” Cô gần như phát điên, thân thể nằm ở bên cạnh bàn trà dầy không nổi.

Nếu quả thật phải hận thù thì Sanh Tiêu lúc này hận mãnh liệt hơn bất cứ lúc nào khác. Nếu như Dạ Thần lúc này đứng ở trước mặt cô, cô chắc chắn sẽ không chút do dự nào mà giết hẳn đi!

Bôn Bôn còn nhỏ nhưng cũng có bản năng tự vệ.

Hai cánh tay bé con đặt ở trước mặt nhưng vẫn không chống cự nổi quả đấm của đứa trẻ kia.

Thân thể nhỏ yếu của Bôn Bôn ngã ra khung sắt phía sau, khuôn mặt nhỏ nhẩn bởi vì sợ hãi mà nhẩn nhỏ lại: “Ồ aaa. . .”

“Con ơi, Bôn Bôn. . .”

.....

Hình ảnh bị cắt đến một nơi khác.

Là một gian phòng.

Người đàn ông đưa lưng về phía camera, ngồi ở trong ghế, hắn vừa mở miệng thì Mạch Sanh Tiêu liền nhận ra là giọng nói của ai.

“Duật Tôn, cái cảnh tượng này người còn nhớ rõ không? Phải để ta nhắc lại một lần cho người sao?”

Mạch Sanh Tiêu ghen ngào nghiêng đầu qua, hắn nói vậy là có gì gì? Nước mắt của Sanh Tiêu giao thoa, trong mắt lộ ra vẻ khó có thể tin được.

“A. . .” Dạ Thần cười yếu ớt, thanh âm lãnh khốc đến tận xương tủy: “Người rời khỏi vài năm rồi, khả năng sẽ quên mất, người từ nhỏ không phải là có kinh nghiệm như vậy à? Cái sân huấn luyện kia, còn có lúc chém giết hưng phấn, nỗi đau đớn khi bị kẻ khác đánh gần chết, người đã nhớ lại chưa? Duật Tôn, cha ta đem người bồi dưỡng thành cỗ máy giết người hàng đầu cũng không dễ dàng gì. Người xem một chút đi, con trai của người còn nhỏ như vậy, lại thừa kế thiên phú của người, thật tốt a. . . .”

Đôi mắt Sanh Tiêu như bị một nhát dao, nước mắt không chế không được mà rơi ra.

Cánh mũi của cô lúc này chưa xót khó nhin, tầm mắt mông lung không thấy rõ gương mặt trước mắt. Lòng cô chưa từng đau đớn như vậy, giống như bị người ta lấy ra rồi vứt lên mặt đất hung hăng chà đạp. Không trách được, trên người Duật Tôn lại có nhiều vết thương như thế.

Mạch Sanh Tiêu cắn chặt răng, trong miệng mơ hồ có mùi máu tươi.

Một cổ ngai ngái trào lên đến cổ họng, trước mắt cô tối sầm lại, bàn tay vội vàng bám lấy bàn trà bên cạnh, lúc này mới không bị ngã xuống.

Cô lau đi nước mắt, lại như thế nào cũng đều không thấy rõ được mặt của Duật Tôn, khuôn mặt của hắn trong mắt cô mờ昧, liêu mạng nhìn không được.

Âm thanh của Dạ Thần xuyên thấu qua màn hình ti vi truyền vào phòng khách rộng lớn: “Ta thực không hiểu nổi, một kẻ đen tối như người nên có chừng mực mới đúng chứ, người lại còn có thể kết hôn và sinh con sao? Haha, trời cao chê cười, nhưng ta lại rất may mắn, nếu không làm sao ta có thể báo được cừ thù? Con của người thật đáng yêu, sắp được một tuổi rồi phải không? Nó mấy ngày nay một mực khóc nhưng vẫn không kêu ba mẹ, vậy tiếng khóc kia. Thật đáng thương.”

Hai đầu gối Sanh Tiêu quỳ xuống đất xoay trở lại trước người Duật Tôn, cô dần dần hướng vào hắn, hai tay Sanh Tiêu giữ lấy gương mặt lại gần trong gang tấc, cùng hắn kề trán vào nhau. Mạch Sanh Tiêu trong mắt đầy nước, nhìn không rõ được thần sắc người đàn ông.

Bây giờ cô lại có thể nhìn thấy viền mắt của hắn đỏ lên, Duật Tôn hai vai nhẹ run, từng cảnh trong căn cứ, là cả đời này hắn cũng khó gạt khỏi cơn ác mộng của mình. Hắn không muốn nói cho Sanh Tiêu, hắn định là nếu có thể thì sẽ lừa gạt cô cả đời.

Hắn không nghĩ đến, quá khứ của mình sẽ bị phương thức này vạch trần.

Tay phải Mạch Sanh Tiêu vòng qua cổ người đàn ông, cô ôm chặt lấy hắn, dùng hết tất cả sức lực muốn cho hắn ấm áp.

Nhưng mà thân thể của cô cũng quá lạnh, lạnh băng, ngay cả tim trong ngực cũng đều lạnh buốt.

Hai tay Mạch Sanh Tiêu xiết chặt thân thể của Duật Tôn, người đàn ông ôm cô trở lại, hai bên đều dùng hết toàn bộ khí lực, hận không thể khiến đối phương dung nhập vào cơ thể của mình.

Sanh Tiêu khóc đều không thốt lên lời, cô cho tới bây giờ cũng chưa từng khóc thành như vậy, tâm can của cô đau đớn, đau đến mức chết cũng quá bình thường.

“Aaa. . .” Cổ họng của cô phát ra tiếng rên khàn khàn, thanh âm rất nhẹ, rất nhẹ, nhẹ đến nỗi chỉ có Duật Tôn mới có thể nghe thấy.

Mạch Sanh Tiêu khê cắn chặt áo sơ mi của Duật Tôn, đau đớn như vậy, cô tình nguyện chết đi. Tuyệt vọng như thế, cô tình nguyện cuối cùng không phải đi đối mặt nữa.

Giọng nói của Dạ Thần một lần nữa truyền đến.

“Duật Tôn, nếu muốn cứu con trai của người về cũng được. Người ngày mai đến căn cứ, nó còn nhỏ như vậy ta cũng không giết được. Liền đổi lấy người đi, đổi người tới nơi này chịu trừng phạt. Dù sao, người cũng không phải là lần đầu tiên chịu phạt.”

158. Chương 158: Yêu Nhau Quá Muộn

Đang lúc Mạch Sanh Tiêu cắn chặt, mùi máu tươi dần dần cảm nhận được rõ hơn.

Cô buông ra, chứng kiến nơi cổ áo của người đàn ông có một hàng dấu răng đỏ máu.

Hai tay Duật Tôn căng siết sau lưng Mạch Sanh Tiêu, bọn họ liền chết ôm nhau, vì không ai biết được sau này con đường như thế nào mới có thể đi qua.

Băng ghi hình đang phát lại trên TV, tiếng bọn trẻ thê lương bên trong đâm vào màng nhĩ của Sanh Tiêu, cô cầm lấy điều khiển từ xa bên cạnh muốn trực tiếp đập vào tivi. Nhưng mới vung tay lên đã cảm thấy trước mắt vô cùng choáng váng. Luân phiên đá kích dồn dập đến khiến cô gần như đã chịu đựng đến cực hạn.

Mạch Sanh Tiêu rút nguồn điện ra, lại mất hết sức lực mà dựa vào trong ngực Duật Tôn.

Tại căn cứ.

Bôn Bôn ôm gấu Teddy ở trong góc của căn phòng, Dạ Thần nhíu mày đứng ở cửa sổ, tập trung suy nghĩ.

Đứa bé bị hù dọa nghiêm trọng, khóc thường xuyên, Dạ Thần liếc mắt nhìn qua bé con.

Bôn Bôn mặc trên người bộ quần áo mới, đã được tắm rửa, còn phảng phất mùi hương của sữa tắm em bé. Má phải bị một vết máu bầm ứ đọng nổi bật trên làn da trắng nõn non mịn của khuôn mặt nhỏ nhắn, có vẻ càng đột ngột hơn. Bộ dáng của đứa bé và Duật Tôn rất giống nhau, trên trán cũng có nét của Mạch Sanh Tiêu. Người đàn ông nhìn đến xuất thần, nếu như mẹ còn sống.

Hắn có thể cảm nhận qua việc hầu hạ bà một ngày hay không?

Ánh mắt người đàn ông chuyển lạnh, nhớ tới cái chết thảm của mẹ, trong lòng lại đau xót.

“Cộp cộp. . .”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Lôi Lạc trong tay cầm roi da bước đến, trên mặt hắn là nụ cười dữ tợn, thân thể cao lớn hướng thẳng đến Bôn Bôn. Bé con ôm chặt lấy đồ chơi trong tay, nhìn thấy có người tiến tới gần, vừa ngẩng đầu đã khóc: “Oa oaaa. . .”

“Ô, nhìn thấy ta còn biết sợ hãi sao?” Bàn tay Lôi Lạc khê vuốt cằm, hắn ngồi xổm xuống: “Con thỏ nhỏ chết bầm, ăn mặc chỉnh tề thì là vương tử rồi à? Đi thôi, thúc thúc dẫn người đi chơi trò chơi mới. . . .”

Bôn Bôn sợ hãi nhìn bàn tay của hắn vươn tới, gấu Teddy trong tay hướng vào mặt Lôi Lạc mà mạnh mẽ đập tới.

Tất nhiên sức lực của bé con không đủ, cho nên động tác này chỉ như gãi ngứa làm nhột.

Lôi Lạc cười lạnh: “Còn dám đánh ta? Có gan lắm! Là một mầm non tốt.”

Bôn Bôn hai chân quẫy đạp, dùng sức hướng vào góc tường sau lưng để trốn. Tốt nhất có thể hiện ra cái hang để chạy trốn, trở về trong ngực ba mẹ.

Tay phải Lôi Lạc nắm lấy cổ áo của đứa bé, không cần dùng bao nhiêu sức lực liền nhấc nó lên.

Bôn Bôn hai tay ôm chặt thái độ hãi hùng, không ngừng giãy giụa khóc thét lên.

“Đợi tí nữa sẽ cho người khóc.”

Lôi Lạc thuận thế đem Bôn Bôn kẹp ở dưới cánh tay của hắn.

Dạ Thần nghe được tiếng đứa bé gào thét, tâm tình trở nên bức bối khó hiểu. Hắn tựa ở cửa sổ phía trước, trong căn cứ không thấy được ánh mặt trời, cửa sổ này cũng là để trang trí mà thôi.

“Con thỏ nhỏ chết bầm, cầm miệng! ”

Dạ Thần xoay người lại, nhìn thấy bộ dạng Bôn Bôn lệ rơi đầy mặt: “Đợi một chút.”

“Dạ Thần, có gì phân phó?”

“Đem giữ nó lại.”

Lôi Lạc thần sắc giật mình: “Dạ Thần, nó dù còn nhỏ nhưng tôi có phương thức để huấn luyện nó, ngài yên tâm.”

Người đàn ông tiến lên vài bước: “Ta không để cho nó đi học chém giết, nó là chìa khóa vàng, không thể để làm những việc khác.”

“Ngài. . . .” Lôi Lạc lời nói do dự, trong mắt lộ ra thái độ không cam lòng. Tầm mắt hắn hung ác nhìn về phía Bôn Bôn, vừa nghĩ tới đứa bé này là con trai của Duật Tôn, hắn liền không tỉnh táo: “Dạ Thần, điều ngài suy nghĩ không phải là điều này, ngài bị người phụ nữ kia mê hoặc nên mới không xuống tay được với con trai của cô ta.”

“Bópp. . .”

Tiếng tát thanh thúy vang dội trong phòng rộng lớn.

Một cái tát cũng khiến Lôi Lạc hoàn toàn tỉnh táo.

Hắn bị hù dọa bỏ Bôn Bôn ra, lập tức quỳ xuống: “Dạ Thần, thực xin lỗi.”

Dạ Thần đi đến trước mặt Bôn Bôn, khom lưng xuống muốn ôm đứa bé đi nhưng sắc mặt bé con hoảng sợ, khóc rống không ngừng. Dạ Thần cầm lấy gấu Teddy bên cạnh, nhẫn nại tính tình đưa cho Bôn Bôn, sau một hồi dụ dỗ, mới thấy Bôn Bôn vươn tay ra nhận lấy gấu bông.

Dạ Thần nhân thể ôm lấy Bôn Bôn, ôm thật chặt vào trong ngực. Hắn đứng lên, nhìn cũng không nhìn Lôi Lạc một cái: “Người đâu.”

Cửa phòng đẩy ra, tiến vào là hai gã thanh niên.

“Kéo hắn đi ra ngoài, phạt hai mươi roi thép.”

“Vâng.”

Dạ Thần đi đến phía trước cửa sổ, bàn tay ở sau gáy Bôn Bôn khẽ vuốt: “Lôi Lạc, còn dám có lần sau, ta tuyệt đối không nương tay.”

“Vâng.”

Bôn Bôn tựa trên vai của Dạ Thần, thân thể nhỏ bé khóc đến kiệt sức, cũng không lâu lắm liền nhắm mắt lại ngủ say.

Dạ Thần ghé lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Bôn Bôn, trẻ con thật tốt, khả năng nó ngủ một giấc rồi tỉnh lại, đều có thể quên được mọi chuyện.

Hắn giơ tay lên chạm vào vết thương trên mặt trái, chỗ này không thể đụng vào, vừa đụng liền đau cả trái tim.

Alice đi qua hành lang, nghe được trong phòng truyền đến tiếng roi quất lên ngọt ngào.

Cô dừng lại bước chân, căn phòng này dùng để chuyên trừng phạt người. Cô khẽ đẩy cánh cửa đang khép hờ, chứng kiến Lôi Lạc cắn răng, nửa người trên bị xích bằng dây xích bạc.

Nhìn thấy Alice, người đàn ông hừ lạnh một tiếng.

Alice đứng ở cửa: “Anh làm sao lại đi chọc vào Dạ Thần?”

“Không cần cô phải quản”

“Ai mà thèm! ” Alice xoay người rời đi.

Cô do dự đi đến trước cửa phòng ngủ của Dạ Thần, cửa không có khóa. Alice nhìn thấy Dạ Thần ôm Bôn Bôn đứng ở cửa sổ, thân thể hắn thẳng tắp. Người nào không biết mà nhìn thấy, thực sẽ cho rằng họ là cha con của nhau.

Alice mơ hồ có thể đoán được, Lôi Lạc nhất định là vì chuyện này mà bị trừng phạt.

Thật sự đáng đời.

Cô cũng cảm thấy kỳ quái, Dạ Thần rõ ràng không đem Bôn Bôn đi huấn luyện.

“Ai?” Thính lực của người đàn ông rất nhạy bén.

Alice bước chân vào: “Dạ Thần.”

“Có việc gì?” Người đàn ông vẫn duy trì tư thế như vừa rồi.

“Dạ Thần.” Alice không dám lỗ mãng, hướng chỉ đang muốn cầu xin hắn: “Tôi nghĩ. . . . Tôi dựa theo phân phó của ngài mà hoàn thành nhiệm vụ, ngài đáp ứng thuốc giải cho tôi. . . .”

Dạ Thần xoay người đi, một câu cũng không nói. Hắn ôm lấy Bôn Bôn về phía giường lớn, lại cúi người xuống cẩn thận đem Bôn Bôn nằm lên giường. Bé con chán kinh quá độ, mắt đi nhắm tựa lại khóc thét lên. Dạ Thần cầm lấy gấu Teddy, Bôn Bôn ôm chặt món đồ chơi, lúc này tiếng khóc mới dần dần lặng lẽ xuống.

Dạ Thần đắp chăn kín cho đứa bé, thấy nó ngủ say rồi, lúc này mới chậm rãi hướng về phía Alice.

Dịu dàng trên gương mặt của người đàn ông đã không còn, ngay cả thời gian chuyển biến cũng không có. Ánh mắt lãnh lệ của hắn quét về phía Alice: “Cô cảm thấy mình có tư cách để lấy được thuốc giải sao?”

Cô bị hắn làm cho không dám ngẩng đầu lên, đành phải im lặng chớ có lên tiếng trả lời.

“Ta nhớ không lầm, trên đường trở về Duật Tôn có nhận được điện thoại.”

“Dạ Thần, tôi sai rồi.”

“Cô đúng chứ, cô làm tốt lắm.”

Alice dè dặt ngược mắt lên, không hiểu được ý tứ trong lời nói của người đàn ông: “Tôi về sau chỉ toàn tâm toàn ý với tổ chức, cầu xin ngài cho tôi thuốc giải, tôi không muốn tiếp tục tiêm Tử Thần nữa.”

“Alice, ta không tin miệng lưỡi của phụ nữ.” Dạ Thần trên cao ngó xuống khuôn mặt của cô.

Alice nhẹ cắn môi trái tim, người đàn ông vòng qua bàn làm việc rất lớn, ngồi vào trong ghế: “Cô ngoan ngoãn đi theo bên cạnh ta, ta sẽ không trơ mắt nhìn cô chết.”

Lôi Lạc chống vào vách tường đứng ở cửa, Dạ Thần đôi mắt quan sát, vung tay xuống: “Đi ra ngoài hết cho ta.”

Thần sắc Alice ảm đạm, đành phải đi ra ngoài.

Lôi Lạc nghiêng nửa người đi theo phía sau cô: “Ngay cả tôi cũng biết trong lòng cô đang tính toán cái gì huống chi là Dạ Thần. Alice, hắn bây giờ sẽ không cho cô thuốc giải đâu.”

Alice dừng bước, Lôi Lạc lại đang gấp, thiếu chút nữa đụng phải cô.

“Lôi Lạc, anh nói Tử Thần có thuốc giải không?”

Lôi Lạc bị đau đến mức lưng không thẳng lên được: “Dạ Thần nói có, vậy thì có.”

“Cắt! ” Ánh mắt Alice lộ ra khinh thường: “Người đứng thật là con chó của Dạ Thần.”

Lôi Lạc nổi cáu, vượt lên phía trước mà đi: “Loại lời này cô và tôi nói ở đây thôi, chớ để cho Dạ Thần nghe thấy.”

Alice tai điếc mắt ngơ, giày cao gót sỏi bước rồi đi.

Mạch Sanh Tiêu ngủ được rất trầm, khi tỉnh lại miệng đắng lưỡi khô. Cô mệt mỏi ngay cả sức nâng tay lên cũng không có, Sanh Tiêu mở mắt ra đã thấy Duật Tôn ngồi ở mép giường.

“Bây giờ là lúc nào rồi?”

Người đàn ông nghe vậy, trong lòng đau xót. Câu đầu tiên cô tỉnh lại chính là hỏi giờ giấc, vào lúc này cô không muốn đối mặt nhất là thời gian.

“Ba giờ rồi.”

Mạch Sanh Tiêu chống dậy mạnh mẽ, hai tay Duật Tôn đè lại bả vai của cô: “Nằm thêm đi.”

“Không có thời gian.”

Thốt ra những lời này, đôi mắt đang khô ráo của Sanh Tiêu lại ướt nước mắt. Cô cầm lấy tay của Duật Tôn, hai mắt của Mạch Sanh Tiêu vừa đỏ vừa sưng, chỉ có thể nheo mắt lại mới có thể thấy rõ được khuôn mặt của anh: “Tôn, anh thật sự muốn đi sao?”

Duật Tôn không mở miệng, chỉ gật đầu nhẹ.

Khuỷu tay của Mạch Sanh Tiêu chống đỡ ở hai bên, muốn đứng dậy nhưng đều không làm được. Duật Tôn ôm lấy eo của cô, Sanh Tiêu thuận thế ngồi dậy, hai tay vòng lên cổ của người đàn ông: “Vậy em chờ anh trở về.”

Cô muốn nói là, anh đừng đi.

Nhưng mà, Bôn Bôn phải làm sao?

Khi Mạch Sanh Tiêu tỉnh táo lại nhận một nhát dao khoét đến đau nhức, mắt thấy còn có mấy tiếng lại không muốn mặt trời lặn về phía Tây.

Bàn tay Duật Tôn ở phía sau lưng cô vỗ nhẹ, anh có an ủi cô thì bây giờ cũng không có tác dụng gì nữa.

Người đàn ông buông cô ra: “Đi ăn một chút gì đi, anh cho người mang cháo loãng lên cho em.”

“Mấy ngày nay dì Hà không có ở đây, trong nhà tử lạnh trống không. Em muốn nấu ăn, buổi tối để em làm.”

“Được.” Duật Tôn đứng dậy đi ra ngoài, anh đi xuống dưới lầu phân phó người đi ra ngoài mua chút ít thức ăn về, anh múc một chén cháo bưng lên lầu.

Mạch Sanh Tiêu lảo đảo đi đến trước tủ quần áo, cô lấy ra từng chồng, từng chồng y phục của Duật Tôn ra ngoài. Người đàn ông đứng ở cửa

a, mở to mắt nhìn lên, không khỏi dừng bước.

Sanh Tiêu thay bộ đồ rộng thùng thình bằng chiếc váy dài bằng bông màu trắng, tóc xõa ra sau vai, cô đứng ở trước cửa sổ, cánh tay thon gầy cầm lấy bàn ủi hơi nước ủi lấy quần áo.

Duật Tôn không biết đã đứng bao lâu, anh cảm thấy hình ảnh như vậy vô vùng uất ức. Có lẽ trong mắt của người khác, đây chỉ đơn giản là gia đình sống qua ngày mà thôi, nhưng đối với bọn họ mà nói lại khó khăn vô cùng.

Chén cháo trong tay đang nguội đi, Duật Tôn lấy lại tinh thần bước đến.

Mạch Sanh Tiêu cúi thấp đầu, tập trung tinh thần ủi phẳng mỗi một đường nếp gấp. Cô đi chân không, một lọn tóc rớt xuống bên tai cũng không chú ý. Ánh mặt trời thành từng vệt dài, xuyên thấu qua bóng cây cao ngất mang theo gió mát tràn vào trong phòng, từng tia nắng màu vàng kim toát lên vàng trăn trợn bóng của cô gái.

“Sanh Tiêu, ăn cháo đi, những y phục này đều không cần ủi.”

“Em bây giờ ủi cho phẳng, chờ anh trở về thì có thể mặc được.” Mạch Sanh Tiêu không hề có ý dừng tay.

Duật Tôn thấy thế, vươn tay ra ngăn lại động tác của cô: “Em nghỉ một lát đi, chờ dì Hà trở lại thì giao cho bà ấy.”

Tay cầm bàn ủi của Mạch Sanh Tiêu nhẹ run lên, tay phải của cô không được cầm đồ nặng lên đổi sang tay trái: “Em nghe dì Hà nói, y phục của anh mỗi bộ đều phải ủi thật chỉnh tề, có một nếp nhăn cũng không được. Tôn, em còn chưa có ủi đồ cho anh bao giờ, phải không?”

Duật Tôn vòng qua phía sau cô, giữ chặt tay phải của Sanh Tiêu: “Vậy em ăn trước đã.”

Mạch Sanh Tiêu ngoan cường rút tay về.

Duật Tôn thấy thế, múc một muống cháo đưa tới bên miệng Sanh Tiêu. Cô giương mắt ngẩng nhìn, mũi gần không được chua xót, cô hé miệng ra, ăn một miếng.

Mạch Sanh Tiêu lúc này chịu không được, cô vội vàng cầm lấy chén cháo rồi xoay lưng đi.

Thời gian dành cho bọn họ thật sự quá ngắn ngủi.

Duật Tôn ngồi ở mép giường, ngắm nhìn Mạch Sanh Tiêu ủi từng bộ y phục, ánh mắt anh nhìn về phía giường em bé bên cạnh, bên trong còn có món đồ chơi mà Bôn Bôn thích. Bôn Bôn dù không nói chuyện, cũng không đòi yêu thương, nhưng con không cùng ở nơi này lại thấy khác biệt một trời một vực.

Phòng ngủ to như vậy mà máy điều hòa thổi gió lạnh đến từng lỗ chân lông của cơ thể.

Duật Tôn một lần nữa đi đến bên cạnh Sanh Tiêu: “Đừng vội.”

Mạch Sanh Tiêu cần bàn ủi lên, cô nhìn thời gian, thật nhanh. Giống như so với bình thường đã trôi nhanh hơn gấp mười lần.

Sanh Tiêu đem y phục treo từng cái trở lại trong tủ quần áo, cô yên lặng đến trước Duật Tôn, vươn tay vòng qua eo của anh.

Hai người ôm chặt lấy nhau, ai cũng không nói câu gì. Mạch Sanh Tiêu dựa vào trước ngực anh, nghe nhịp tim đập của Duật Tôn trầm ổn mà hữu lực. Mặt trời ngả về phía Tây, cô hy vọng thời gian là một con điều trong tay, cô điều khiển được, muốn nó bay chậm một chút thì nó có thể bay chậm một chút.

.....

Lúc Sanh Tiêu đi vào trong bếp đã là 6 giờ tối.

Trên bàn bếp để rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, tất cả đều tươi mới.

Mạch Sanh Tiêu xuất thần đứng ở trước mặt bàn, nghe được sau lưng có tiếng bước chân truyền đến, cô gấp rút cầm lấy thức ăn trong tay, nhìn về thân ảnh Duật Tôn đang đi tới: “Em không phải nói là anh ngủ một chút sao?”

“Anh tới giúp em.”

“Anh làm được sao?”

“Đừng xem thường người khác chứ.”

Mạch Sanh Tiêu đeo tạp dề vào, cô chỉ chỉ: “Như vậy sẽ làm dơ đồ, hay là, em lấy cho anh một cái?”

“Thực buồn nôn.” Duật Tôn trong mắt tỏ ra ghét bỏ, khó có thể chấp nhận được. Thử nghĩ mà xem, một người đàn ông mạnh mẽ lại mặc tạp dề ra ra vào vào nhà bếp.

Mạch Sanh Tiêu không khỏi mỉm cười.

Khóe miệng mặc dù giương cao nhưng Duật Tôn nhìn không ra một chút nào vui vẻ trong mắt cô: “Sanh Tiêu, buổi tối làm món gì?”

“Đều làm những món anh thích ăn.”

“Thật sao.”

Mạch Sanh Tiêu lấy ra cái thớt gỗ, thuần thục cắt gọt thức ăn.

Duật Tôn ở bên cạnh cô lấy món ăn, Sanh Tiêu xắt hết cà rốt thì ngẩng đầu lên, trông thấy xà lách trong tay người đàn ông bị vô không còn hình dáng, rau quả cùng món ăn tất cả đều bị tách ra, lá rau xà lách bị xé thành từng mảnh, vô cùng thê thảm.

“Em nói anh nhặt rau ra, nhặt từng lá ra là được rồi.”

Duật Tôn xòe tay ra: “Anh chỉ dùng tay để làm mà.”

Mạch Sanh Tiêu trong tay còn cầm con dao làm thức ăn, cô gờ gờ lên: “Thôi, đi ra ngoài đi để em tự làm.”

Duật Tôn xắn tay áo lên, đem gốc rau ném vào trong thùng rác: “Anh sẽ làm món salad trộn.”

Sanh Tiêu nhìn thấy thân ảnh bận rộn của anh, vừa nhìn cũng biết là chưa bao giờ vào bếp. Cô giữ lại cổ tay Duật Tôn: “Nghe em, đi ngủ một lát đi.”

“Sanh Tiêu, em đừng như vậy, có chuyện gì thì để cho ngày mai, chúng ta hôm nay cái gì cũng không nghĩ đến.”

Mạch Sanh Tiêu xoay người sang chỗ khác, Duật Tôn đứng ở phía sau cô, hai tay vòng qua eo áp vào trước bụng. Anh cúi đầu xuống, mặt tựa lên cổ của Sanh Tiêu.

“Em lại xắt thức ăn đây.”

“Anh sẽ không quấy rầy em.”

Bọn họ hai người giờ đây như hình với bóng. Mạch Sanh Tiêu đi tới xào rau, Duật Tôn cũng đi theo. Cô đến đâu, anh cũng kề sát ở bên cạnh.

. . .

Quả nhiên như Sanh Tiêu nói, cô làm cả một bàn ăn đều là Duật Tôn trong ngày thường thích.

Duật Tôn mở ra bình rượu đỏ quý, Mạch Sanh Tiêu cầm lấy ly rượu: “Cạn ly.”

Cô uống một hơi cạn sạch, trong dạ dày như lửa đốt có cảm giác đau, Sanh Tiêu đã vài ngày không có được chính là ăn một bữa cơm.

Nhìn qua trên bàn đầy món ăn nhưng cô lại không muốn ăn chút nào.

Mạch Sanh Tiêu múc một muống tôm bóc vỏ đưa vào trong chén của Duật Tôn. Người đàn ông còn chưa động đũa, anh uống hai ngụm rượu, khổ sở đến mức khó có thể nuốt trôi.

Đây được xem là cái gì, bữa ăn tối cuối cùng sao?

Sanh Tiêu xuyên qua chiếc ly thủy tinh nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, rượu đỏ thấm vào ly như màu máu: “Anh ăn nhiều một chút, đây là em đều vì anh mà làm đấy.”

Mạch Sanh Tiêu cảm thấy mình rất tàn nhẫn, cô ăn không vô mà lại muốn cho anh phải ăn.

Duật Tôn cầm lấy đôi đũa, gấp lấy thức ăn mà Sanh Tiêu làm ình ăn vào từng miếng.

Mạch Sanh Tiêu nhìn qua cách nhai thức ăn của anh: “Em vẫn muốn hỏi anh, anh mỗi lần ăn cũng đều ưu nhã như vậy, anh có lúc nào ăn uống như hùm vồ hổ cắn không?”

Duật Tôn ngẩng đầu lên, trong tay còn cầm đôi đũa: “Em muốn thấy sao?”

Không hiểu sao nhưng trong lòng Mạch Sanh Tiêu lại dâng lên một niềm chua xót khó tả, khiến cho cô rất muốn khóc. Sanh Tiêu lắc lắc đầu, dùng sức tỏ ra vẻ thoáng cười: “Không, anh như vậy rất tốt.”

Duật Tôn gấp cho cô một miếng cá tuyết.

Mạch Sanh Tiêu cúi đầu ăn một miếng, như nghẹn ở cổ họng: “Em làm đồ ăn ăn có ngon không?”

“Ăn ngon.”

Bàn tay Sanh Tiêu chống lên đầu, cô đã uống một ly rượu nên trong lòng hỗn loạn khó chịu: “Em rất hối hận vì đang không làm cho anh nhiều bữa cơm. Ngay cả áo sơ mi của anh, em cũng không có ủi qua lần nào.”

“Vậy anh ăn nhiều một chút, xem như là bù lại.”

Duật Tôn nắm lấy tay Mạch Sanh Tiêu, cô kiềm lại tiếng khóc, ngắm nhìn Duật Tôn ăn hết các món ăn mà cô đã làm.

Sanh Tiêu miễn cưỡng ăn nửa chén cơm, sau bữa tối, cô để mặc phòng bếp và bàn ăn bữa bọn ở đó. Cô không muốn hôm nay để quá nhiều thời gian lãng phí đi.

Hai người cùng nhau trở lại phòng ngủ, Duật Tôn đi vào toilet rửa mặt trước, lúc đi ra thì thấy Mạch Sanh Tiêu đang ngồi ở mép giường.

Duật Tôn ngồi xổm xuống: “Đi tắm đi.”

Mạch Sanh Tiêu gạt đầu, mới vừa đứng lên, bả vai đã bị người đàn ông đè lại. Một tay của anh ôm qua eo Sanh Tiêu, tay kia vòng dưới đầu gối, bế Mạch Sanh Tiêu lên. Cánh tay của anh bị đè nặng, vết thương ở hai tay bị kéo căng trong nháy mắt truyền đến cảm giác đau nhói.

“Em có thể tự đi được.”

Duật Tôn bắt chắp cô phản kháng, vẫn ôm Mạch Sanh Tiêu đi vào phòng tắm.

Bồn tắm rộng lớn đầy nước, bọt nước lan tràn dọc theo bờ. Duật Tôn để Mạch Sanh Tiêu xuống, hai tay cởi nút trên vạt trước của chiếc váy dài.

Sanh Tiêu nhìn tay của anh đang dờn xuống dưới, cởi váy của cô ra, áo ngực cùng với quần nhỏ.

Duật Tôn một lần nữa ôm lấy cô vào trong bồn tắm.

Nước xà bông bên trong trào bọt ra, làm ướt ống quần của người đàn ông. Duật Tôn quỳ một chân xuống ở bên cạnh Sanh Tiêu, anh nâng một tay của cô lên, động tác chuyên chú lau tay cho cô.

Mạch Sanh Tiêu nhìn qua khuôn mặt của người đàn ông, trong mắt anh không một mảy may ham muốn, anh vì cô làm những việc này mà vẫn vui vẻ chịu đựng.

Sanh Tiêu hai vai run rẩy, cắn lấy môi ghen ngào.

Xà bông rơi ra dính vào ống tay áo của người đàn ông, động tác của anh vụng về nhưng lại làm cực kỳ tỉ mỉ. Anh vì cô thanh tẩy từng nơi trên thân thể, Mạch Sanh Tiêu không muốn khóc nhưng không còn cách nào khác, cô thấy chính mình vô dụng, không chịu đựng nổi.

Duật Tôn đứng dậy ngồi ở trên thành bồn tắm, anh cầm lấy vòi hoa sen bên cạnh, nước vừa đủ độ ấm, xối lên tóc Mạch Sanh Tiêu, một dòng nước ấm chan hòa.

Tay anh xuyên qua mái tóc Sanh Tiêu, tóc của cô rất đẹp, trước sau đen nhánh một màu. Mạch Sanh Tiêu nửa người trên khẽ nghiêng về phía sau, Duật Tôn xoa dầu gội vào lòng bàn tay nhẹ vuốt lên tóc Mạch Sanh Tiêu. Anh không chế lực đạo vô cùng tốt, Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, Duật Tôn sợ cô mệt mỏi nên để cho cô dựa vào chân mình.

Anh khom người xuống, Sanh Tiêu cách anh rất gần, khoảng cách gần đến thế mà cô cũng chỉ thấy tìm không được trên gương mặt này một tí vết nào. Ngũ quan của anh tuyệt khác, từng bộ phận đều vừa vặn hài hòa, nhiều một phân có vẻ vương vãi mà thiếu một phân sẽ khiến cho người khác cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó không trọn vẹn.

Mạch Sanh Tiêu giơ tay lên, đầu ngón tay chạm vào khóe miệng Duật Tôn.

Tầm mắt của anh cùng cô chạm nhau, cánh môi câu dẫn ra một đường cong hoàn hảo.

Duật Tôn tắm cho cô một lần, lại thoa sữa tắm lên người cô.

Mạch Sanh Tiêu im lặng, anh cũng chuyên tâm với động tác trong tay, không nói gì.

Duật Tôn giúp cô tắm rửa sạch sẽ, anh cầm lấy khăn tắm quấn quanh thân thể Sanh Tiêu, quần áo của mình cũng đã ướt hết.

Anh ôm Sanh Tiêu trở lại trong phòng, cô nắm lấy vạt áo của anh: “Anh cũng đi tắm đi.”

“Anh một lát nữa.”

Duật Tôn cầm lấy khăn lông, từ trên người mỗi chỗ đều lau cho Mạch Sanh Tiêu, anh giúp cô mặc áo ngực, cài lưng áo vào, lại giúp cô mặc quần nhỏ, cẩn thận mặc áo ngủ c

ho cô.

Anh cầm lấy máy sấy tóc đi đến, Sanh Tiêu giữ tay anh lại: “Em tự mình làm được, trên người anh đều ướt hết rồi.”

Anh không nói gì, lại tiếp tục kiên trì.

Mạch Sanh Tiêu đưa lưng về phía Duật Tôn, cô ngồi ở mép giường, trong miệng, trong thâm tâm, đau khổ cuộn trào. Cô lo lắng cho Bôn Bôn, lại không muốn buông tay Duật Tôn. Nếu như thật sự có thể, cô tình nguyện dùng chính mình đi đổi.

Sau khi sấy khô đầu tóc, Sanh Tiêu co cuộn lại trên giường, nhìn Duật Tôn đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Anh tắm rửa xong đi ra, Mạch Sanh Tiêu đã mở cửa, đang ngồi ở trên ghế sofa ngoài sân thượng.

Duật Tôn đi đến bên cạnh Sanh Tiêu, cô thuận thế vùi vào trước ngực anh.

Bây giờ đã 9 giờ tối.

Mạch Sanh Tiêu cảm thấy sự dày vò trong lòng lúc này giống như một bệnh nhân mắc bệnh nan y đang đếm ngược thời gian. Càng rút ngắn lại, sẽ càng gần cái chết hơn. Cô mở to đôi mắt đắm lệ nhìn về khoảng không bao la phía trên cao.

“Đêm hôm nay, rất tốt.”

Bên tai truyền đến tiếng cười nhẹ của người đàn ông: “Sanh Tiêu, lời này của em giống như những người nói chuyện huê vốn vậy.”

Mạch Sanh Tiêu cong môi cười khổ sở, Duật Tôn nói không sai, cô thật sự không biết nên nói gì vào giờ phút này.

Sanh Tiêu nghiêng nửa người trên lên: “Anh nói cho em biết đi, em có thể đợi đến khi anh trở về không?”

Gương mặt tuấn tú của Duật Tôn hơi nghiêng sang, đôi mắt Hắc Diệu Thạch nhìn chằm chằm vào Sanh Tiêu, đợi không được câu trả lời của anh, lòng Mạch Sanh Tiêu nóng như lửa đốt: “Anh nói cho em biết đi.”

Một hồi lâu sau mới nghe được tiếng nói của người đàn ông: “Có.”

Cô giương cao âm điệu: “Không gạt em đấy chứ?”

Kỳ thật, anh đâu chỉ lừa gạt cô một lần.

Duật Tôn gạt đầu: “Không gạt em.” Tay của anh hướng vào đôi mắt sưng đỏ của cô: “Đừng có lại khóc, thật muốn khóc tới mù mắt luôn sao?”

Duật Tôn chứng kiến trong mắt cô một dòng lệ đang dâng trào rơi xuống, anh trở dài, dứt khoát tới gần hôn lên miệng cô.

Mạch Sanh Tiêu ôm chặt lấy đôi vai vạm vỡ, cùng anh kịch liệt ôm hôn. Hương vị rượu vang gần bó hòa quyện lại, hai người bọn họ ai cũng không chịu buông ra trước, liều chết triền miên. Cho đến khi Sanh Tiêu gần như hít thở không thông, Duật Tôn lúc này mới lùi người lại, tay của anh vuốt lên bờ môi của Mạch Sanh Tiêu: “Ngủ đi.”

Sanh Tiêu nhẹ gạt đầu.

Duật Tôn ôm cô trở lại phòng ngủ, đặt cô ở trên giường lớn, anh kéo rèm cửa sổ vào, tắt đi chiếc đèn nhỏ trong phòng. Đêm đã khuya, xung quanh đưa tay không thấy được năm ngón, Mạch Sanh Tiêu cảm giác được ở bên cạnh mềm xuống vài phần, cô khấn trượng đan hai tay vào nhau.

Duật Tôn nằm ở bên cạnh cô, không lại gần thêm chút nào nữa.

Trong phòng ngủ yên ắng, có thể nghe được tiếng hít thở của hai người nồng sâu giao thoa. Một tiếng nong đậm, một tiếng khác, lộ ra vẻ khấn trượng rất nhỏ.

Mạch Sanh Tiêu mở to hai mắt.

Kỳ thật, mở mắt hay nhắm lại cũng là giống nhau.

Nhưng chính cô lại ra sức mở to hai mắt, cô sợ, sợ mình không cẩn thận sẽ ngủ thiếp đi, để khi tỉnh lại thì đã là bình minh.

Không khí chìm vào cảm giác buồn bực trước nay chưa từng có.

Hai người vẫn không ai lên tiếng.

Mạch Sanh Tiêu duy trì một tư thế quá lâu, muốn chuyển thân, cô còn chưa nhúc nhích thì bên tai liền truyền đến một hồi xột xoạt. Ngay sau đó, người bị đè nặng xuống, hình như là đồng thời hai tay của cô không chút lựa chọn mà ôm ở sau lưng Duật Tôn.

Mặc cho đêm đen không nhìn thấy mặt của đối phương, Duật Tôn vẫn hôn môi cô chính xác. Động tác của anh vội vàng xé rách áo ngủ của Sanh Tiêu, cô duỗi ra bàn tay nhỏ bé mò mẫm cởi dây lưng áo choàng tắm của anh.

Thân thể một khắc chạm vào nhau như lửa bùng cháy lan ra đồng cỏ khô hạn không cách nào ngừng lại, Mạch Sanh Tiêu ôm chặt cổ Duật Tôn, hai chân tự nhiên tách ra.

Cô cho tới bây giờ cũng không hề nghĩ được, anh và cô một lần nữa, là trong tình huống thế này. Duật Tôn trên người cô tử mị hôn, bàn tay kinh đạo rất lớn, Mạch Sanh Tiêu cắn chặt môi, cô sẽ dâng trọn cơ thể mình, cô chịu đựng để không bật khóc, cũng là tự dặn lòng rằng bọn họ còn có hy vọng.

Duật Tôn vươn cao thân lên, hôn từng cái lên cổ của cô, anh tái diễn động tác mà không cảm thấy nhàm chán chút nào. Tâm can của hai người đều bị một loại bi thương khó diễn tả lấp đầy, đêm nay hoan ái nhưng nhất định là bọn họ không có được hoàn toàn hưởng thụ.

Bàn tay Duật Tôn vén tóc rơi trên trán của Mạch Sanh Tiêu, cùng cô kề trán lên nhau, anh từng tác hôn xuống, đến trước ngực Sanh Tiêu.

Trong lúc Duật Tôn vùi mặt vào ngực Mạch Sanh Tiêu, hai tay anh ôm chặt eo của cô, bàn tay cô đặt lên vai người đàn ông, lại cảm nhận được lòng bàn tay truyền đến rung động.

“Sanh Tiêu, đừng hận anh nữa, tha thứ cho anh.”

Mạch Sanh Tiêu ở cổ họng nghẹn ngào, ức chế không chịu nổi, cô dùng sức lắc đầu, trong miệng cố gắng thế nào vẫn là không nói ra được.

Trong tình yêu này, cô đã làm rơi mất quá nhiều thứ, quá nhiều.

Duật Tôn nâng tay phải của cô lên, đầu lưỡi nóng bỏng hôn lên miệng vết thương của Mạch Sanh Tiêu, bàn tay cô xò ra vuốt lên gò má của người đàn ông, Duật Tôn đem mặt vùi sâu vào ngực Sanh Tiêu một lần nữa. Trái tim của cô thốt nhiên căng thẳng, cô rõ ràng cảm nhận được utor át ở ngực mình, nóng hổi, tràn lan.

Ngón tay Sanh Tiêu luồn vào những sợi tóc chưa khô hẳn của Duật Tôn, yêu và được yêu, chưa từng có ai nợ ai, nếu như thật sự muốn đong đếm, cô cũng thiếu nợ Đào Thần.

Nhưng cô đã muốn cùng anh ở cùng một chỗ, lý do này còn chưa đủ sao?

Nước mắt người đàn ông tùy ý rơi xuống.

“Sanh Tiêu.”

Tiếng nói của Duật Tôn, dường như từ phương xa hư vô mờ mịt truyền đến, anh nói: “Sanh Tiêu, anh yêu em.”

Nước mắt Mạch Sanh Tiêu đang cố nén đến giờ phút này, vỡ tràn ra, cả người cô run rẩy lên, khóc đến khó có thể kiểm soát. Giọng nói của cô rất khàn, hai ngày nay nói chuyện cũng không thể nói lớn, miệng Sanh Tiêu mở rộng, khóc đến nửa người trên phải nâng lên.

Bọn họ ôm nhau chặt khít, hai bên cũng biết, một khi buông tay ra sẽ chơi vơi đến thế nào.

Khóe miệng Mạch Sanh Tiêu bị cắn chặt, vẫn là không kiềm lại được tiếng khóc này.

Duật Tôn chống thân lên, gương mặt tuần tú rời khỏi ngực của cô, anh tiến vào trong cơ thể của cô, thừa dịp Sanh Tiêu căng thẳng trong nháy mắt, anh lên tiếng lần nữa: “Nếu như anh cùng Bôn Bôn không trở về, em không cần phải tìm anh và con, hãy ở lại Bạch Sa sống thật tốt.”

Mạch Sanh Tiêu dùng sức giữ chặt cánh tay của anh: “Anh nói vậy là có ý gì?”

Khuỷu tay Duật Tôn chống đỡ bên cạnh khuôn mặt của Sanh Tiêu, cô cảm nhận được từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống khuôn mặt mình. Mặc cho cô hỏi như thế nào, Duật Tôn chính là không lên tiếng nữa.

Trong lòng anh rõ ràng, cho dù anh có đi đến căn cứ thì Dạ Thần cũng sẽ không thả Bôn Bôn trở về. Dạ Thần biết rõ nỗi uy hiếp của anh là gì. Nhưng Duật Tôn cũng biết, anh chỉ có đi căn cứ thì đau khổ của Bôn Bôn mới có thể thoát đi. Có lẽ Bôn Bôn sẽ mất đi tự do nhưng sẽ không bị hãm sâu trong bóng đêm đến mức ngay cả bò cũng bò không nổi.

Anh ngay cả chắc chắn đưa Bôn Bôn trở về cũng không có, đừng nói chỉ là chính mình có thể trở lại.

Mạch Sanh Tiêu thừa nhận, nước mắt trên mặt là lời chia tay không biết đến tột cùng là của cô, hay là anh.

“Anh và Bôn Bôn đều không có ở đây, anh muốn em sống thật tốt như thế nào?”

Đối mặt với chất vấn của cô, Duật Tôn không phản bác được.

Anh chỉ có thể hôn lên miệng cô.

Mạch Sanh Tiêu dùng sức cắn vào khóe miệng của anh: “Anh trả lời em.”

Anh đụng chạm vào, dùng sức, Sanh Tiêu ôm lấy lưng người đàn ông. Lòng của cô lần lượt bị đẩy đến bên vách núi, đã từng tuyệt vọng, đã từng đau nhức nhưng lại chưa bao giờ như bây giờ. Cô vươn tay, không ai có thể kéo bọn họ trở về. Mắt thấy cái chết như nước biển ngập qua đầu, thứ sợ hãi hít thở không thông ấy, thứ kinh hoàng càng giãy giụa càng gần cái chết ấy, trừ chính bọn họ ra không có người nào có thể hiểu được.

Đây là, bọn họ dây dưa một lần.

Lâu đến mức Mạch Sanh Tiêu thiếu chút nữa ngất đi.

Sau khi Duật Tôn phóng thích trong cơ thể của cô, thân thể cao to liền đè ở trên người cô bất động. Mạch Sanh Tiêu khóc ghé vào tai của anh: “Anh phải nhớ, em cũng yêu anh.”

Mắt Duật Tôn vui trên cổ của Sanh Tiêu, người của anh ôm lấy Sanh Tiêu, làm cho cô nằm lên người mình.

Bọn họ yêu nhau, lại đến quá muộn. Anh nói, anh yêu cô, sau đó cũng chỉ có một buổi tối như vậy.

. . .

Mạch Sanh Tiêu ước gì thời gian có thể dừng lại.

. . .

Dù cho cô cả đời đều sống ở trong bóng tối thì cũng cam tâm tình nguyện.

. . .

Tâm can Sanh Tiêu như bị móc ra cùng tận, cô nói không nên lời điều gì khác, chỉ là mạnh mẽ khóc, đến cuối cùng, ngay cả nước mắt cũng đều không chảy ra được.

Anh ôm chặt cô, môi mỏng từng cái hôn lên trán Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu nhớ tới cuộn băng ghi hình kia, cô chợt cảm thấy rợn cả tóc gáy, gấp rút kéo chăn phủ lên thân thể.

Nghĩ đến tình cảnh bây giờ của Bôn Bôn, tim cô như bị dao cắt. Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, trong bóng tối cô nhìn không tới khuôn mặt của người đàn ông: “Tôn, cái trụ sở kia, thật sự là nơi anh từ nhỏ đã lớn lên sao?”

Duật Tôn một hồi lâu sau mới mở miệng: “Ừ.”

“Anh tại sao phải đến nơi đó? Còn ba mẹ của anh nữa, đến tột cùng là như thế nào mà gặp phải chuyện không may?”

“Em muốn biết không?”

“Muốn.” Mạch Sanh Tiêu dựa đầu vào vai Duật Tôn, cánh tay của cô đưa tới ôm ở eo Duật Tôn, bởi vì cô biết rõ, chuyện anh nhớ lại nhất định sẽ khiến cho cô vô cùng đau đớn, nếu như không ôm lấy anh, chỉ sợ, ngay cả dũng khí để nghe tiếp cũng không có.

“Được, anh sẽ cho em biết.”

-

159. Chương 159: Trong Lòng Đau Nhất Nhớ Lại [thượng]

Mùa đông vừa mới bắt đầu.

Bầu trời bay đầy bông tuyết như lông ngỗng nhẹ nhàng.

Không khí lạnh buốt xương, bầu trời hiện ra sắc xanh thẫm, những ngày thế này được ở nhà, trốn trong phòng bật máy điều hòa là thoải mái nhất.

Nhìn theo bờ biển rộng mênh mông, bông tuyết phát phối rơi trên mặt biển, chỉ trong chốc lát đã bị tan vào mặt nước kia.

Trên một du thuyền ngắm cảnh khổng lồ có chừng mười vệ sĩ, phân chia nhau canh gác trên sàn tàu, bọn họ phủi bông tuyết đọng ở trên vai xuống, không dám lơ là lười biếng.

Bên trong du thuyền, tiếng đàn du dương truyền ra, bài “Cội Nguồn Xa, Dòng Chảy Dài”

Vệ sĩ canh giữ trước cánh cửa đang đóng chặt ngấm nhìn, trời cao đối với người chính là không công bằng như thế, người có tiền hưởng thụ, sợ là bọn họ cả đời này đều không có được.

Sơ Hạ Nhan mặc một chiếc váy dạ hội màu trắng, chiếc áo choàng Violet nổi bật càng khiến cô trở nên đoan trang cao quý. Nếu như nhìn thật kỹ cũng không ai có thể đoán được số tuổi thật sự của cô, cô vừa mới hơn ba mươi, hơn nữa lại được chăm sóc rất tốt, nếu có người nói cô chỉ hơn hai mươi thì phần lớn người ta sẽ tin như vậy.

Người đàn ông ngồi ở trước cửa sổ, trong tay đang bận rộn với máy tính, anh nhẹ nâng một chân lên, tư thái nhàn nhã. Khi gơ tay nhắc chân, thể hiện khí phách ưu nhã khiến lòng người mê muội.

Anh bỏ qua việc công, đi đến sau lưng Sơ Hạ Nhan, ngón tay thon dài nhẹ đặt lên vai cô: “Đi ra ngoài chơi thì hãy thả lỏng chút ít, hưởng thụ thật tốt.”

“Mấy ngày nữa có xuất diễn, bản nhạc này em phải luyện tập nhiều.”

Người đàn ông ủy khuất ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Thật sự là không trùng hợp, ra đến biển mới phát hiện chọn vào ngày tuyết rơi.”

Sơ Hạ Nhan thu tay lại, đầu tự nhiên dựa gần vào người đàn ông: “Rất tốt mà, cảnh tuyết rơi này thật đẹp, ở trong thành phố không có được xem cảnh đẹp như lúc này.”

Tướng mạo người đàn ông đẹp dễ, chuyện tình yêu của bọn họ trước kia được truyền thông đưa vào giai thoại. Sơ Hạ Nhan cùng anh xem như thanh mai trúc mã, bọn họ kết hôn cũng sớm, hai bên lại đang ở đỉnh cao của sự nghiệp. Bọn họ kiêu hãnh mà kết hôn, rất nhanh đã sinh hạ một tiểu vương tử.

Tình tình Sơ Hạ Nhan lãnh đạm, người chồng đối với cô cực kỳ cưng chiều, truyền thông đem hết khả năng cũng không moi móc được một chút tin tình ái nào của anh.

“Đúng rồi, sự kiện kia diễn ra như thế nào rồi?”

“Tiền anh đã cho tài vụ kết sổ thanh toán rồi.” Bàn tay người đàn ông khẽ vuốt lên tóc của vợ: “Biết rõ trong lòng em sẽ mong mỏi, yên tâm đi, số tiền kia cũng đủ cho những đứa trẻ ở đó ấm áp trong mùa đông. Trường học bên kia cũng sẽ bắt đầu khởi công vào đầu xuân, đến lúc đó, anh sẽ dẫn em đi xem.”

“Thật tốt.”

“Hiệu trưởng nói muốn cảm ơn em thật nhiều.”

Sơ Hạ Nhan nhẹ cười: “Số tiền kia đối với chúng ta mà nói thì không đáng là gì, có đôi khi em thật cảm thấy dưới gầm trời này không hề có công bằng nào đáng nói.”

Người đàn ông cười xòa, dùng sức xoa nhẹ xuống đầu của cô: “Em mê nghiên cứu Phật pháp quá.”

Trong phòng ngủ, tấm chăn nhung màu xanh đẹp dễ thêu tranh thiên nga chui ra một cái đầu nhỏ, đứa bé chân trần chạy đến hai người: “Cha, mẹ.”

“Cực cưng.” Sơ Hạ Nhan cúi xuống ôm lấy con: “Giày cũng không chịu mang, không sợ lạnh cóng sao.”

“Mẹ, con không phải gọi là cục cưng! ”

“Con chính là tâm can bảo bối của mẹ.”

Thực buồn nôn.

Hai tay bé trai ôm cổ của Sơ Hạ Nhan: “Mẹ, ở trường học các bạn nữ suốt ngày khóc nhè mới là bảo bối chứ.”

Người mẹ trẻ ôm con trở lại trong chăn, cầm lấy từng món đồ bên cạnh mặc vào cho đứa bé: “Đúng vậy, con là tiểu nam tử hán, tương lai còn bảo vệ cho ba mẹ, nhưng bây giờ con còn nhỏ.”

Bé trai có cái hiểu, có cái không: “Mẹ, con không còn nhỏ, con đã năm tuổi rồi.”

“Em xem con trai đi, ra dáng một người lớn nhỏ tuổi rồi.” Sơ Hạ Nhan hướng về chồng mình ở bên cạnh khẽ gắt giọng: “Em không biết, kệ anh.”

Người đàn ông khom lưng, giúp con trai mang giày vào: “Anh thấy thật tốt, anh thích.”

Đứa bé mặc bộ comple xanh đen bằng nhung, chạy đến cây đàn Piano.

Bé trai này có thiên phú cực cao, hơn nữa ngày ngày đều ảnh hưởng, từ nhỏ đối với Piano đã là tình yêu duy nhất.

Bé con ra dáng ngồi ở trên ghế Piano: “Mẹ, tuần sau có lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, thầy giáo để cho con biểu diễn trên sân khấu.”

“Thật không, cục cưng giỏi quá.”

Bé con dù rất bài xích nhũ danh này nhưng lời khen ngợi nghe lọt tai nên vẫn rất vui vẻ. Đôi tay của đứa bé thuần thục bay múa trên phím đàn đen trắng. Dù sao cũng còn nhỏ, đàn được những khúc nhạc tương đối đơn giản. Sơ Hạ Nhan lặng lẽ đi đến sau lưng con trai, mới năm tuổi đã có thể đàn được như vậy, tương lai nhất định sẽ học thành tài.

“Mẹ, con muốn cùng đàn với mẹ.”

Sơ Hạ Nhan đi đến bên cạnh con trai, cầm tay của con lên: “Hôm nay mẹ sẽ dạy con một bản nhạc mới, nhưng sẽ khó khăn đó, cục cưng có lòng tin không?”

“Đương nhiên là có! ” Đứa bé nghiêm túc gật đầu: “Bởi vì con là con trai của cha, không sợ trời không sợ đất.”

Sơ Hạ Nhan bật cười: “Cha con lại dạy con nói vậy phải không.”

Người đàn ông trở lại trước máy vi tính, nghe được vợ nói như vậy liền ngẩng đầu lên, khoe miệng cạ câu dẫn ra, hai người bèn nhìn nhau cười.

Đứa bé dựa vào Sơ Hạ Nhan ở bên cạnh, lúc đó còn chưa hiểu hạnh phúc là gì, chỉ biết mỗi ngày trước khi đi ngủ còn ở bên ba mẹ. Khi tỉnh dậy mở mắt ra còn có thể trông thấy mẹ cười. Đứa bé cảm thấy cuộc sống giống như ông mặt trời thường xuyên sẽ tới, sau ba ngày chính là đêm tối bình thường như vậy. Đứa bé ấy cho tới bây giờ cũng không ngờ đến, có một ngày, cuộc sống của nó, thậm chí cuộc sống ấy sẽ phát sinh biến hóa đến nghiêng trời lệch đất.

Luyện đàn xong, đứa trẻ lại đến bên cạnh ba ba.

Người đàn ông ôm lấy con đặt lên đùi mình.

“Cha, cha lại đang nghiên cứu thị trường chứng khoán.” Đứa bé mới đầu không hiểu được những đường màu hồng, xanh lá như phổ nhạc này. Về sau ba ba nói cho con biết, đó là cổ phiếu, nhưng bé trai đến bây giờ cũng nghĩ không thông, mấy đường vẽ đó có thể kiếm tiền sao?

“Chờ cục cưng lớn lên chút nữa, cha sẽ dạy cho con.”

Bọn họ đối với con trai che chở trăm bề, được sinh ra như bảo bối, nhất định là chân mệnh vương tử. Dù là đến tận cùng tuyệt vọng, bị hãm sâu trong luyện ngục thì khí chất quanh người đứa bé cũng không mất đi, vẻ hào quang kia đã rót vào xương tủy.

Sơ Hạ Nhan nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết rơi thật nặng, xem ra không thể sớm dừng lại được.

Cô từ trong lò nướng lấy ra bánh bao nướng, trên bàn bày thức uống nóng đã pha ngon lành.

Cô đi tới cửa, ở trên mặt kiếng vô nhẹ. Vệ sỹ bên ngoài nghe được động tĩnh, vịn tay cầm mở cửa ra nhìn vào: “Phu nhân, có gì phân phó?”

“Anh vào đây giúp tôi một chút.”

“Vâng.”

Bên ngoài gió rét thấu xương, khí lạnh ở phía sau tràn vào trong phòng. Sơ Hạ Nhan mặc không đủ ấm, cánh tay chợt cảm thấy một hồi lạnh buốt. Cô trở lại trước bàn, đem khay thức ăn trong tay đưa cho vệ sỹ: “Anh đem ra chia ọi người, ăn chút đồ nóng cơ thể sẽ ấm áp hơn.”

“Cám ơn phu nhân.” Vệ sỹ vội vàng gật đầu: “Cám ơn thiếu gia, thiếu gia.”

Hắn bưng đồ đi ra ngoài, kỳ thật những thứ này nhà hàng trong du thuyền sẽ chuẩn bị nhưng bọn họ đã sớm nghe nói Sơ Hạ Nhan có tâm địa tốt, một câu hỏi thăm ân cần có thể làm cho bọn họ cảm thấy ấm áp không ít.

Sơ Hạ Nhan đi về phía hai cha con, đứa bé đang chơi hăng say, tay phải dùng sức gõ xuống bàn phím máy tính, đầu chân mày của cô gương nhẹ: “Xem thị trường chứng khoán thì có gì vui chứ?”

Đến gần xem xét, mới phát hiện hai cha con đang chơi game.

Cô ngồi xuống bên cạnh chồng, tay trái người đàn ông nhẹ khoác bên eo cô, tay kia phối hợp với con trai đang chăm chú chơi game.

Sơ Hạ Nhan khoe miệng nhuộm thắm nụ cười, cô dựa vào bả vai người đàn ông, trời cao đối với cô đã chiếu cổ hơn một chút, cho cô một gia đình hạnh phúc.

. . .

Lần này rời bến vốn là không có ý định qua đêm ở bên ngoài, nhưng bởi vì thời tiết xấu nên người đàn ông quyết định lưu lại một đêm, ngày mai sẽ đưa vợ con đi du ngoạn thật vui vẻ.

“Cha, con nhớ ông nội.”

“Cục cưng ngoan, đợi chút nữa con gọi điện thoại cho ông nội, để ông đừng lo lắng, biết không?” Duật lão gia phong cách làm việc từ trước đến nay mạnh mẽ vang dội, duy nhất chỉ có cưng chiều cháu trai này, hận không thể nâng niu trong bàn tay cả ngày.

Duật gia là tập đoàn hàng đầu khổng lồ chế hơn một nửa kinh tế toàn Đông Nam Á, bối cảnh bề thế. Hạ gia cũng chỉ có duy nhất một thiên kim tiểu thư, gia cảnh ưu việt. Thời đại này điều tốt đẹp là nền giáo dục, bởi vì hai nhà có giao ước nên cưới hỏi tự nhiên cũng là chuyện nước chảy thành sông.

Bé trai nói chuyện điện thoại xong thì chơi máy tính một chút.

Bầu trời rộng lớn đắm chìm trong màn đêm vô biên vô ngần, các ngọn đèn trên du thuyền trước đó đã được bật sáng.

Anh mang theo không nhiều người lắm, cũng cẩn thận không đến gần vùng nước sâu, tin tưởng rằng sẽ không gặp nguy hiểm.

. . .

“Cha, buổi tối có hải tặc hay không?” Bé trai nằm ở trên giường lớn bất thành linh hỏi.

Hai vợ chồng thay đồ ngủ, Sơ Hạ Nhan thoa kem dưỡng ẩm cho con: “Trong đầu nhỏ của con nghĩ cái gì cả ngày lẫn đêm thế? Xem ti vi nhiều quá rồi.”

“Có hải tặc cũng không sợ, con sẽ đuổi hắn ra cửa, bảo vệ cha mẹ! ” Bé trai nắm chặt quả đấm nhỏ, võ công của nó cũng không phải xoàng xĩnh, ở nhà trẻ đứa to con nhất đều không phải là đối thủ của nó.

Đứa bé còn nhỏ như vậy thì có thể biết cái gì?

Nó cho là mình có thể làm được, nhưng sau đó mới biết, nó chỉ là một đứa bé, bất lực.

Bé trai an tâm vui trong ngực mẹ, ngủ được rất trầm.

. . .

“Đoàng, đoàng, đoàng. . .”

Tiếng súng liên tiếp đột nhiên làm chấn động không khí nín thở vốn đang hòa vào đêm đông này. Người đàn ông trên giường vừa bật dậy, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân dồn dập kéo đến, mất trật tự, huyền não, giống như muốn giẫm nát ruột gan của người đang sống.

“Xảy ra chuyện gì?” Người đàn ông cao giọng kêu gọi nhưng bên ngoài không có một âm thanh nào trả lời anh.

Sơ Hạ Nhan mở đèn lên, con trai trong ngực hoang mang ánh mắt:

“Mẹ?”

“Đừng sợ.” Người đàn ông khoác áo khoác bằng vải nỉ treo bên cạnh, mới đi được hai bước chân thì ngoài cửa lại vang lên một hồi tiếng súng. Ngay sau đó, cửa bị dùng sức đá văng, tràn vào là một nhóm người.

“Các người là ai? Muốn làm gì?”

“Mẹ! ” Bé trai bị hù dọa sợ hãi kêu lên, Sơ Hạ Nhan gấp rút ôm con giấu trong ngực.

Người đàn ông cầm đầu tên là Quách Thắng, hắn mang ủng dài bằng da, chiếc súng bắn tỉa dài gác ở trên vai. Thuộc hạ sau lưng kéo đến một cái ghế, tay phải của hắn sờ vào thắt lưng, lấy cây súng lục nhắm vào người đàn ông phía trước bóp cò: “Pằng! ”

“Ông xã! ”

“Cha.”

Người đàn ông bị trúng đạn quỳ đầu gối bên phải xuống.

Quách Thắng cười lạnh ngồi xuống: “Ta thích kẻ khác quỳ xuống nói chuyện với ta.”

“Các người muốn tiền phải không? Ta có thể cho các người.” Người đàn ông chịu đựng đau đớn kịch liệt, vết đạn trên đùi máu tươi chảy ra ồ ạt. Anh cắn răng gượng gượng, sau lưng vẫn thẳng tắp như cũ.

“Phải không? Người có bao nhiêu tiền?”

“Chỉ cần chịu thả ta một cửa sổ, bao nhiêu tiền cũng được.” Người đàn ông ngẩng đầu lên, trán toát ra tầng mồ hôi mịn: “Ta dùng tiền mua tính mạng của cả nhà ba người.”

“Một trăm triệu thì thế nào?”

“Không thành vấn đề.”

“Là ta nói, một trăm triệu, một cái mạng.”

“Được.”

Quách Thắng đưa cây súng bắn tỉa cho tên đứng ở phía sau: “Vậy nếu ta nói ta không cần tiền, chỉ cần mạng của các người thì sao?”

Bàn tay người đàn ông đè lại miệng vết thương trên chân: “Nếu muốn lấy mạng của chúng ta, không đáng giá tiền, nếu có ai ra giá cao, ta dùng gấp đôi mua về.”

Vũ khí trong tay Quách Thắng từ từ hướng về phía người đàn ông, Sơ Hạ Nhan thấy thế sợ hãi chạy xuống giường: “Đừng. . . van xin các người.”

“Người chính là Sơ Hạ Nhan?”

Cô chạy đến bên cạnh người đàn ông: “Đúng.”

“Pằng! ”

Một phát đạn bắn vào chân bên kia của người đàn ông.

“Khôngggg. . .”

“Cha. . .”

“Cục cưng, trở về! ” Hai tay Sơ Hạ Nhan đỡ lấy thân thể người chồng đang ngã xuống, quay đầu hướng về phía bé trai đang ngồi ở mép giường quất lên. Trong ấn tượng của nó, mẹ chưa từng dữ dội với nó như vậy, đôi chân của bé trai lơ lửng, không dám xuống giường.

“Các người đến tột cùng là muốn thứ gì, cầu xin các người, chớ làm tổn thương chúng ta. . . .”

“Kéo hẳn đi ra ngoài, ném xuống biển.”

Sơ Hạ Nhan ánh mắt lộ ra sợ hãi, thần sắc kinh hoảng, cô ôm chặt thân thể của chồng không chịu buông tay: “Đừng như vậy, các người muốn bao nhiêu tiền cũng được, đừng làm tổn thương anh ấy. . . .”

“Cút ngay! ” Hai tên tiến đến, nắm lấy tóc Sơ Hạ Nhan đẩy cô qua một bên, người đàn ông bị hai kẻ ấy nắm lấy bả vai lôi đi, hai vệt máu dài uốn lượn đến cửa, trên tấm thảm bằng lông Italy màu nâu đều là máu của anh.

“Đừng như vậy. . .” Sơ Hạ Nhan gào khóc muốn đứng dậy, một khi bị ném xuống biển thì có con đường chết.

Quách Thắng giơ chân đá vào ngực cô, thân thể bị văng mạnh về phía sau, mùi máu tanh dâng lên cổ họng, xương cốt mỏng manh trong ngực bị mũi giày của gã đàn ông đá gãy. Cô đau đớn cuộn người gắng gượng, bàn tay chặn căng ở ngực.

“Àooo. . .”

Bên ngoài truyền đến đợt sóng khổng lồ đánh vào.

“Ông xã. . .” Tiếng gọi này của cô réo rắt và thê lương vô cùng, bé trai ở trên giường bắt chước để chân trần chạy đến bên cạnh cô. Nó dù chưa hiểu chuyện nhưng cũng biết ba ba đã xảy ra nguy hiểm, cần phải bảo vệ mẹ: “Mẹ, mẹ. . .”

“Cục cưng, đừng khóc.” Sơ Hạ Nhan mạnh mẽ chống nả người trên lên, cánh tay bảo vệ con trai. Cô mơ hồ có thể cảm giác được đêm nay lạnh ít dữ dội. Đối phương mang theo rất nhiều người mà lại là đều có trong tay súng trường, hiển nhiên là đã có chuẩn bị để đến đây.

Cô nghĩ đến người chồng bây giờ có thể đang vùng vẫy trong nước biển lạnh băng mà chết. Sơ Hạ Nhan chợt cảm thấy đau đớn từ trái tim truyền đến, cô đau đến run rẩy khắp người, run rẩy ôm chặt đứa bé ở bên cạnh.

“Ồ, đứa nhỏ này bộ dạng thật không tệ.” Quách Thắng chỉ tay vào bé trai trong ngực Sơ Hạ Nhan.

“Các người muốn làm gì?”

Đối mặt với bàn tay đang hướng tới của Quách Thắng, Sơ Hạ Nhan nhất quyết phản kháng, Quách Thắng thấy thế, giơ chân dùng sức đá đến.

“Không có phép người khi dễ mẹ ta! ” Bé trai muốn kéo mẹ ra, nhưng sức của nó quá nhỏ, đành xông lên phía trước. Kẻ đứng bên cạnh Quách Thắng giơ tay ra muốn tóm lấy cổ áo của đứa bé, nó nghiêng người một cái, dùng khí thế như sét đánh tung một cú đấm trúng bụng của đối phương.

“Đồ dê con mất dạy. Thắng ca, mẹ kiếp nó, thằng nhóc này có học TaeKwonDo.”

Thật may là nó chỉ là trẻ con, bằng không một đòn này đã khiến hẳn bị trọng thương.

Quách Thắng một đòn nắm lấy cổ áo của bé trai: “Có đau chết cũng đáng đời người, võ công như mèo ba chân này làm sao mà người bị trúng đòn hả?”

“Thả ta ra. . .” Đứa bé liều mạng vùng vẫy: “Mẹ! ”

“Thả con trai ta ra! ” Sơ Hạ Nhan chịu đựng đau đớn kịch liệt bò dậy, Quách Thắng nâng một chân lên chống vào bả vai của cô: “Nếu muốn ta không giết nó cũng được, nhưng trừ phi người đáp ứng ta một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Người không phải là nghệ sỹ Piano nổi tiếng sao? Chúng ta muốn giúp những kẻ thô kệch trau dồi tình cảm. Như vậy, người cởi sạch y phục và đàn xong một bản nhạc, ta liền bỏ qua cho con trai người.”

“Các người. . .”

“Thắng ca, ý kiến hay lắm.” Bọn đàn ông trong phòng ánh mắt dâm loạn nhìn đến trên người Sơ Hạ Nhan. Bé trai đạp hai chân muốn đá hấn, lại bị Quách Thắng nắm lấy cổ, nhắc cả người đứa bé lên không trung: “Đừng chọn cách thử tính nhẫn nại của ta, nói cách khác, ta sẽ quăng ngã chết nó! ”

“Không! ”

“Mẹ. . .”

Sơ Hạ Nhan quỳ gối trên mặt đất, ngón tay run rẩy hướng vào đồ ngủ.

Nếu như lúc này có thể cho đứa bé một điều ước, nó hy vọng mình có thể lớn nhanh lên, giống như thầy đã nói vậy, là một cây đại thụ trưởng thành, thay ba mẹ chống đỡ mưa gió.

Quách Thắng lực tay rất lớn, hấn nhắc cao bé trai đến đỉnh đầu, nó vung hai tay ra, như thế nào cũng với không tới mặt của hấn.

Hai chân của đứa bé lơ lửng giữa không trung, nếu như quả thật bị ném đi, không phải chết thì cũng bị tàn tật.

“Bên trong cũng cởi ra.”

Đứa bé nghe được người đàn ông nói ra một lời như vậy.

Những kẻ bên cạnh đều cười, lúc này nó không hiểu được bọn chúng vui vẻ ở đâu. Nó nghe được tiếng mẹ khóc không ngừng, mẹ cầu khẩn nhưng không ai để ý tới mẹ. Nó chứng kiến thân thể mẹ trần truồng, nhưng đám người kia lại áo mũ chỉnh tề. Nước mắt của đứa bé rơi trên cánh tay của Quách Thắng.

“Các anh em, muốn nghe khúc nhạc gì?”

“Thắng ca, anh thật là có cảm hứng, bày đặt không nhìn mỹ nhân, nghe nhạc làm gì vậy?”

“Ta cũng muốn học một chút cách người có tiền tiêu khiển.” Quách Thắng đạp một cước vào đầu Sơ Hạ Nhan: “Thất thần cái gì? Nhanh đi! ”

Hai kẻ vừa rồi ném người đàn ông xuống biển cũng đã trở lại phòng: “A, có trò hay cũng không gọi chúng tôi một tiếng.”

“Người đâu?”

“Chết rồi, ném vào trong nước đầu.”

Đứa bé khóc thét lên vì nó biết rõ chết là thế nào. Khi đó ông nội nói cho nó biết, nó sẽ không còn gặp được bà nội nữa vì bà đã đến một nơi xa rất xa.

Nó nghe được tiếng khóc vô cùng thê lương của mẹ truyền đến, bọn chúng uy hiếp mẹ đánh đàn. Mẹ đàn lên khúc nhạc mà nó chưa bao giờ nghe qua. Ai oán bi thương, như nốt nhạc cũng cùng bật khóc, trong lòng chua xót vô ngần.

“Mẹ.”

“Không được khóc, còn khóc nữa ta giết chết người! ” Quách Thắng một tay thả đứa bé xuống mặt đất, một cái tát vung đến, đứa trẻ ngã xuống đất.

“Đừng động vào con ta! ”

Sơ Hạ Nhan tránh né một đôi tay vươn tới, cô chạy như bay đến bên cạnh con mình: “Người đã đáp ứng ta là bỏ qua cho con ta.”

“A, lời của ta mà người cũng tin sao?”

Quách Thắng giơ chân phải lên, hung hăng giẫm vào mu bàn tay của Sơ Hạ Nhan, hấn dùng sức nghiền xuống giẫm đạp.

“Á. . .”

Tiếng xương gãy lìa truyền vào trong tai. Toàn thân Sơ Hạ Nhan đầy mồ hôi, cũng được, dù sao cũng chết thì cần gì đi giữ gìn một cánh tay. Cô cắn môi nhìn về phía con trai bên cạnh: “Đứa bé còn nhỏ, van xin người, hãy buông tha.”

Đứa bé nắm chặt quả đấm nhỏ, xông tới ôm lấy chân của Quách Thắng liều chết cắn vào trên đùi của hắn.

“Mẹ nó! ”

Quách Thắng lôi cổ áo đứa bé ra, trong miệng nó phát ra tiếng âm thanh giãy giụa mơ hồ, hàm răng trắng đang toát ra máu, đây là lần đầu tiên nó hiểu được, cái gì là hận!

“Muốn chết này! ”

Một tay Quách Thắng nắm lấy cổ đứa bé, bàn tay hấn siết căng. Mắt thấy đứa bé đau đớn, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, hô hấp gấp gáp, Sơ Hạ Nhan lao đến ôm lấy chân của hắn: “Thả con ta ra”

“Trả lại cho người. . .”

Đứa bé như con búp bê cũ rách tầm thường bị ném đi, Sơ Hạ Nhan lao người qua, kịp thời đỡ được nơi đứa bé bị quăng xuống, đầu của cô đụng vào ngăn tủ bên cạnh, máu tươi lập tức chảy ròng ròng.

“Mẹ. . .”

“Cục cưng, đừng khóc.”

Quách Thắng hoàn toàn không buông tha cho hy vọng của bọn họ. Hắn đi tới, để giày đạp vào tay của Sơ Hạ Nhan, súng trong tay hấn nhắm thẳng vào mu bàn tay của cô: “Pằng! ”

Cô gái đau đến quật người xuống, nhưng ngay cả sức lực hết lên cũng không có.

Máu văng lên ồ ạt, bắn vào mặt đứa bé: “Mẹ, mẹ, người dậy đi, hu hu hu. . .”

Nó ngẩng đầu lên, nghe được tiếng ngón tay của Quách Thắng bóp vào cò súng.

“Pằng! Pằng. . .”

Đôi tay trắng nõn của Sơ Hạ Nhan xò ra, mười ngón tay co rút run rẩy, hai cánh tay bị phế sạch.

“Người. Giết ta đi.” Khuôn mặt của cô nhăn nhó, trong miệng đau chỉ có nghe được hơi thở yếu ớt.

“Muốn chết à?” Quách Thắng ngồi xổm xuống, bàn tay túm căng mái tóc dài của cô. Hắn ra sức một cái, Sơ Hạ Nhan không thể không lao đảo đứng lên theo: “So với việc khó hơn cả cái chết chính là gì? Là sống không bằng chết.”

“Các người đến tội cùng là ai?”

“Ta đây nói lời giữ lời, người nếu có thể đàn được một bản nhạc đầy đủ, ta lập tức cho người đưa các người trở về, thế nào?”

Sơ Hạ Nhan bất cứ lúc nào cũng có thể ngã quy, máu tươi trên đầu theo gương mặt chảy xuống dưới, chảy qua da thịt trắng nõn như ngọc của cô. Đứa bé chạy tới cầm tay của mẹ: “Mẹ, người có đau không, mẹ.”

“Ta dựa vào cái gì mà tin người?” Một đôi tay này của cô đừng nói là đánh đàn mà ngay cả cử động còn đau nhức cả trái tim.

“A, bây giờ thông minh rồi? Người chỉ có thể tin ta.” Quách Thắng tóm chặt tóc của cô, kéo cô đến trước đàn dương cầm. Sơ Hạ Nhan n

gã vào ghế Piano, đứa bé đứng đó, chứng kiến toàn thân cô đều là máu.

Quách Thắng vung tay một cái, cô ngã nhào vào Piano.

Nếu như có thể, cô thật muốn ngủ đi, vĩnh viễn không cần tỉnh lại.

Đứa bé đứng ở bên cạnh, tiếng la khóc dần dần yếu đi, chuyển thành nức nở.

Nhưng mà, con trai của cô vẫn còn ở bên cạnh.

Cô nâng lên mí mắt như nặng ngàn cân, đôi môi khô khốc nhẹ động đập: “Cực cực, không sợ.”

“Mẹ, cực cực không sợ! ”

Cô cố động đập hai tay, không được, một chút sức lực cũng không có.

Quách Thắng duỗi ra ngón trỏ đặt trên bàn phím trắng đen: “Cơ hội tốt như vậy, người không thử một chút sao?”

Sơ Hạ Nhan từ trong mắt hần nhìn không ra một chút nhân tính, cô chết thì chết, đã đến nước này cũng không còn gì phải sợ. Cô chống mạnh thân lên, ánh mắt nhìn về phía con trai.

Về kiên nghị đối mặt với cái chết vừa dâng lên lại bị dập tắt hoàn toàn.

Trong lòng đau xót khôn nguôi, đôi mắt cô ướt át.

Hàm răng cắn chặt vào môi dưới, tay cô vừa phủ lên phím đàn thì một chút cử động rất nhỏ cũng như người khác dùng kim hung hăng đâm vào, đâm đàn ông phía sau vậy đến.

Đứa bé giương cao khuôn mặt nhỏ nhắn, chứng kiến mẹ chịu đựng kịch liệt đau đớn muốn đánh đàn.

Tiếng đàn bén nhọn đâm vào màng nhĩ, mẹ đánh đàn là hay nhất, nhưng bây giờ mẹ đàn không được nữa.

“Ha ha ha. . .” Quách Thắng bên cạnh cười to: “Người không phải là nghệ sỹ Piano nổi tiếng trong và ngoài nước sao? Bây giờ đàn ra thành như vậy? Phi! ”

Sơ Hạ Nhan nhắm đôi mắt lại, cô bị phần khuất nhục này, ngón tay nỗ lực muốn cử động.

“Mẹ?”

Bé trai hướng đến dựa sát vào cô.

“Thắng ca, nếu không chúng ta tới giúp đỡ cô ta?”

“Người biết đánh đàn?” Quách Thắng khiêu mi, mặt lộ vẻ khinh thường.

“Anh cũng phải biết là đánh đàn cần có khí lực.” Gã đàn ông đứng ở phía sau Sơ Hạ Nhan giật mạnh mái tóc dài của cô, đem cô nhắc tới rồi để ở trên Piano, tay phải hần cởi bỏ dây lưng.

Quách Thắng bật cười: “Thông minh a.”

“Đừng, thả ta ra. . .”

Quách Thắng một đòn lôi đứa bé đi về hướng chiếc ghế cách đó không xa. Tiếng la thảm thiết của Sơ Hạ Nhan xé rách vang vọng trong khoang thuyền rộng lớn. Đứa bé chứng kiến gã đàn ông vừa rồi che lưng vào mẹ hần, tiếng Piano phát ra âm thanh run rẩy: “Cực cực, nhắm mắt lại.”

Nó nghe lời nhắm mắt lại.

Quách Thắng một tay giữ lấy cằm đứa bé, tay kia dùng sức vặn bung đôi mắt của đứa bé ra: “Nhìn cho ta!”

“Mẹ. . .”

“Ta thềm vào, còn muốn cắn lưỡi tự sát à?” Gã đàn ông bóp miệng của cô lại.

“Người muốn chết cũng được, mang theo con trai của người đi.” Quách Thắng lạnh lùng nói ra.

Sơ Hạ Nhan mặt bị úp xuống phím đàn.

Bé trai la hét, chân tay vùng vẫy công kích nhưng đúng là nó quá nhỏ bé, Quách Thắng một tay liền có thể đối phó với nó.

“Người xem, cha mẹ người bình thường dạy dỗ không đúng.” Quách Thắng liếc qua đứa bé đang bị nước mắt che kín khuôn mặt: “Thức thức dạy người, ta sẽ đem người giáo huấn thành loại người giống như chúng ta.” Tay phải của hắn sờ nắn tay chân của đứa bé.

“Thân thể thế này không để giết người thì thật là đáng tiếc.”

“Thả mẹ ta ra, lũ bại hoại các người.”

Nếu quả như thật sự sống không bằng chết.

Đứa bé liều mạng giãy giụa trong ngực của Quách Thắng. Sau khi lớn lên nghĩ tới, mẹ khi đó không nên lo lắng cho nó. Nếu như chết có thể kết thúc được thống khổ, nó tình nguyện để mẹ khi đó chết đi!

Cũng không biết trải qua bao lâu mới kết thúc.

Sơ Hạ Nhan mở to đôi mắt, nằm sấp không nhúc nhích.

Quách Thắng ôm lấy đứa bé đi tới, mí mắt của cô ngược lên, nước mắt nhạt nhòa rơi xuống phím đàn màu trắng tượng trưng cho tinh khiết. Tiếng nói của cô khàn khàn, nói ra câu sau cùng: “Buông tha. . . . con trai của ta.”

“Lôi ra đi! ”

“Mẹ. . .” Đứa bé giãy giụa muốn thoát ra, Quách Thắng thấy thế, dứt khoát ôm lấy nó cùng đi ra ngoài.

Một tên mang tới sợi dây thừng trói chặt lấy hai tay của Sơ Hạ Nhan, hắn kéo dài cô tới trước lan can. Đầu kia của sợi dây thừng buộc vào lan can, hắn giật lấy tóc của cô, chặn ngang ôm lấy cô ném vào trong nước.

Quách Thắng khước miệng nâng lên một nụ cười lạnh, ôm đứa bé đến boong tàu, còn để cho nó chính mắt nhìn thấy cảnh tượng này.

Chiều dài của sợi dây thừng vừa đủ, Sơ Hạ Nhan rơi vào trong nước, dưới nhiệt độ dưới 0 độ của mùa đông khiến cô mạnh giật thân thể một cái, hai tay cô bị treo ngược lên trên, nước biển ngập qua đầu, cô giãy giụa hít thở, ánh mắt nhìn về hướng bên cạnh.

Chồng của cô cũng bị cùng một phương thức, nước biển bao trùm lên anh, chỉ có khuỷu tay bị treo ngược lên, đầu chìm xuống dưới, là bị chết đuối.

“Aaa. . .”

Sơ Hạ Nhan không còn sức lực tiếp tục chống đỡ, thân thể của cô trầm xuống, nước biển đánh rớt vào trong miệng, đứa bé chỉ thấy mái tóc dài đang tản ra.

“Cha, mẹ. . . .”

Quách Thắng thu hồi tầm mắt: “Hận không? Càng hận càng tốt, như vậy mới có thể bộc phát tiềm lực của người, ta thật sự là không thể chờ đợi được mà muốn đem người về căn cứ ngay, ta muốn đích thân thao luyện người.” Trong mắt hắn lộ ra hưng phấn đến biến thái, hắn ôm đứa bé qua du thuyền bên cạnh.

“Thắng ca, anh không sợ sau này lớn lên nó sẽ tìm anh báo thù sao?”

“Như vậy là không tin thực lực của ta sao? Kẻ muốn giết ta còn nhiều hơn, ta chửi con mẹ nó chứ luyện ra được, còn không dám nghĩ có thể lấy mạng của ta! ”

Sự việc lần này, xuất động hơn một trăm tên sát thủ đứng đầu.

Tiếng khóc của đứa bé càng ngày càng yếu, hai chiếc du thuyền chạy song song, lúc tiến vào vùng nước sâu, nó nghe được Quách Thắng nói ra: “Cắt đứt dây thừng đi.”

Hai phát súng vang lên.

Quách Thắng lại ôm đứa bé đến xem, nó trơ mắt nhìn thi thể cha mẹ chìm vào đáy biển, trong khoảnh khắc đó, một đứa bé mới được 5 tuổi đã từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Quách Thắng mang theo đứa bé trở về căn cứ.

Đó là một nơi quanh năm không thấy được ánh mặt trời, bất luận là đi đến đâu cũng chỉ có thể cảm thấy vẻ âm u ẩm ướt cùng với mùi máu tanh âm trầm. Nơi này trẻ con không phải là trẻ con, mà là một đám ác lang, một đám mãnh thú đang đợi lớn lên!

Mà căn cứ chính là lao tù để vây hãm và đào tạo bọn họ.

Từ ngày đó trở đi, Duật Tôn đã không còn biết rõ nước mắt là thứ gì.

.
. .
.

Đứa bé đi theo sau Quách Thắng, đi qua một nơi liền nghe được có người ở đó đánh đàn dương cầm.

—

160. Chương 160: Trong Lòng Đau Nhất Nhớ Lại [hạ]

Nơi đây là một luyện ngục thế nào?

Trong một gian phòng lớn, không phải là để ở mà là nơi chứa đầy trẻ con không sai biệt với tuổi của cậu bé nhiều lắm.

Chỗ đặt chân của mỗi người không đủ một mét, bọn họ nếu muốn ngủ thì chỉ có thể cuộn tròn người lại. Xung quanh tràn ngập mùi máu tanh và cảm giác chết chóc ướt át.

Từ ngày đến đây, đứa bé có một tên mới, gọi 1402.

Mặt áp xuống mặt đất lạnh như băng, không có gối đầu và chăn đệm ấm áp, mỗi người có một cái chăn mỏng.

Đứa bé nắm chặt tay, nửa cái chăn lót dưới thân, nửa cái còn lại bao lấy thân thể run rẩy. Cậu ấy không dám nhắm mắt lại, trong đầu toàn hiện lên cảnh dây thừng bị cắt đứt, thân thể của cha và mẹ bị chìm xuống đáy biển.

Ba ba đã nói, mái tóc của mẹ là đẹp nhất nhưng lần cuối cùng nhìn thấy lại là mái tóc của mẹ trôi lững lờ trên mặt biển, từ từ chìm xuống.

Cậu bé muốn trở về, muốn đi tìm ông nội, không muốn ở lại nơi làm người ta sợ hãi như thế này.

Xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có những tiếng hít thở yếu ớt.

Đứa bé mệt mỏi vô lực, hai vai co lại không ý thức được cũng ngủ mất.

. . .

“Reng reeng. . .”

Đúng 6 giờ, một hồi tiếng chuông chói tai vang lên, muốn phá vỡ màng nhĩ của người khác.

Đứa bé giật mình bừng tỉnh, chứng kiến tất cả những đứa nhỏ xung quanh đều vén chăn đứng lên. Cậu bé đứng dậy theo, phát hiện đứa trẻ bên cạnh không động đậy gì.

“Này, dậy đi.” Cậu bé gọi.

Đối phương vẫn không cử động, trong chiếc chăn bông chỉ lộ ra cái đầu nhỏ.

Bọn nhỏ đứng xếp hàng đi ra ngoài, Quách Thắng cầm lấy roi đứng ở cửa, thấy bé trai còn chưa bước đi, hần cật bước đi đến: “Đi ra ngoài!”

Bé trai ngẩng đầu lên, cậu nhớ rõ cái tên xấu xa này. Hai tay đứa bé nắm thành quả đấm, Quách Thắng thấy thế xòe tay đẩy mạnh lên vai cậu bé. Bé trai dù sao cũng không phải là đối thủ của hắn, trong nháy mắt bị ngã xuống người của đứa nhỏ bên cạnh.

Bị đè nặng như vậy mà đối phương vẫn không phản ứng chút nào.

Quách Thắng ngồi xổm người xuống, một phát lật chăn bông trên người đứa nhỏ ra.

Bé trai ở khoảng cách gần nhìn thấy một khuôn mặt vô cùng thâm hiểm, cậu bị hù dọa như gặp sấm rền nhưng không có thét lên chói tai, chỉ trừng lớn đôi mắt đen bóng như châu ngọc, cậu thở dốc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn gần như xám trắng lại.

Bàn tay trái của Quách Thắng tóm lấy cổ của bé trai, ấn đầu của cậu thấp xuống, khuôn mặt của bé trai và đứa nhỏ kia gần trong gang tấc, mắt thấy sắp phải đụng vào: “Sợ cái gì? Ta cho người biết, ở chỗ này chỉ tàn bạo mới có thể sống, nó chính là không đủ mạnh nên mới bị đồng bạn hạ sát!”

Bé trai trong mắt lộ ra sợ hãi, chẳng lẽ đứa nhỏ này tối hôm qua bị người khác giết chết, nhưng mình ngủ ngay ở bên cạnh lại không phát hiện ra chuyện gì.

Đứa bé bị hù dọa cứ thế mà lắc đầu.

Quách Thắng buông tay ra: “Đi ra ngoài.”

Quách Thắng đứng lên, hướng ra ngoài gọi: “Người đâu, đưa cái xác này ra ngoài.” Quách Thắng dùng chân đá đá vào thi thể bên cạnh rồi đi tới, xách cổ áo của bé trai lôi ra ngoài.

Bé trai lại một lần nữa lại bị mang tới sân huấn luyện.

Trong một lồng sắt đã bị khóa, bên trong đang hưng phấn chém giết.

Có vài đứa trẻ đến sớm bị kiểu huấn luyện tàn khốc đầy máu tanh này đồng hóa, nên ở dưới sân huấn luyện không chỉ có tiếng kêu thảm thiết mà còn có tiếng hò hét hưng phấn của kẻ thắng.

Bọn họ vẫn còn là trẻ con mà lại có thể hiểu rằng chỉ có thắng mới có thể sống được lâu hơn.

Quách Thắng đứng ở cửa, đẩy người bé trai đến phía trước.

Thấy đứa bé đứng bất động, Quách Thắng dứt khoát nhấc nó lên, đi qua thềm đá, đi đến bậc thang cuối cùng. Hắn dừng bước, bởi vì xuống thêm chút nữa chính là nước biển, sẽ làm hoen ố chân của hắn mất.

Hắn tiện tay ném đi, cả thân thể bé trai bị rơi vào trong nước biển tanh hôi, bị sặc vài tiếng.

Đứng ở trước lồng sắt có một gã khác đi tới, không đợi cho đứa bé thở dốc đã trực tiếp mang cậu nhét vào một cái lồng gần đó.

“953, đứng lên!”

Đứa nhỏ bên trong cùng với cậu cao xấp xỉ nhau, năm nay cũng mới 6 tuổi.

953 lau chùi qua miệng, mu bàn tay có vết máu, nó mới thắng một trận chiến, chỉ cần đánh suy sụp bé trai trước mặt thì hôm nay nó có thể an toàn đi ra ngoài.

Bé trai dựa vào song sắt, không động dậy.

Mẹ đã dạy cậu không thể đánh nhau với các bạn nhỏ khác, chỉ khi nào bị khi dễ thì mới có thể bảo vệ mình.

“Đến đây, đến đây! ” 953 bày ra tư thế tấn công.

Hai tay bé trai đặt ở sau lưng, nắm chặt bàn tay lại.

Cậu bé học trong lớp TaeKwonDo có thành tích tốt nhất. Sư phụ thường khen động tác của cậu nhanh nhẹn, phản ứng tốt.

Gã đàn ông đứng ở bên ngoài thấy bọn trẻ bất động, một cây roi sắt quất đến, lồng sắt phát ra tiếng vang run rẩy. 953 biết rõ quy tắc này, nếu như giằng co không động thủ, tất nhiên sẽ bị trừng phạt.

Nó vung quả đấm lên, bé trai nghiêng người né tránh, hai bên đổi chỗ cho nhau, cậu đi đến chỗ vừa rồi 953 đứng.

953 dù sao cũng chưa trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, chỉ cậy vào sức mạnh cũng đành được không ít trận thắng. Nó một quyền vừa nẩy tung ra vừa vịn nện vào lan can, đau đớn khóc thét không ngừng.

Quách Thắng sai người mang đến một chiếc ghế.

Hắn dứt khoát ngồi vào chỗ của mình, theo dõi có chút hăng hái.

Hắn đã liệu đúng, bé trai này rất có khiếu.

Nhưng bây giờ cậu bé sẽ không chủ động xuất chiêu, sau một hồi dây dưa, 953 dựa vào lan can há mồm thở dốc, bé trai vẫn nắm chặt quả đấm núp ở góc lồng sắt.

Quách Thắng thấy trận đấu không hề tiến triển, hắn đẩy ghế ra đứng dậy.

Giày bột bước vào trong nước đục, nước không có tràn qua mắt cá chân của hắn. Hắn đi đến trước lồng sắt: “Người sẽ không đánh trả phải không? Có phải muốn bị đánh chết?”

“Ta không muốn đánh nhau.” Giọng nói bé trai thanh thúy hữu lực.

“Ha ha ha. . .” Mấy kẻ đứng ở bên ngoài cất cao giọng cười: “Nghe thấy nó nói gì không? Không muốn đánh nhau ư? Ha ha. . .”

“Chátтт. . .”

Chiếc roi da rần chui vài khe hở của lồng sắt, bé trai tránh không kịp, trên vai áo bị xé rách, lộ ra một vết roi đỏ như máu.

953 nhân cơ hội đã lấy lại sức.

“Bốp bốp bốp. . .” Tiếng roi liên tiếp gõ vào song sắt, bé trai cuộn tròn hai vai, 953 thừa cơ lao đến.

Thân thể bé trai bị đập vào trong góc sau lưng, 953 lộ vẻ mặt hung hăng. Bé trai giật mình, bọn họ cũng chỉ là trẻ con, cậu bé cho đến bây giờ chưa từng thấy qua trẻ con ở độ tuổi này có ánh mắt như thế.

Cậu bé bị một quyền của 953 đánh trúng mặt.

“Tốt, đáng đánh! ” Gã đàn ông ở bên ngoài vỗ tay gào lên.

953 được khích lệ, càng trở nên liều mạng dùng sức, tay phải của nó hung hăng mạnh mẽ nắm lấy bả vai bị thương của bé trai, nắm được chỗ đau của người khác liền muốn ra đòn chí mạng!

Bé trai bất đắc dĩ co gối lên hướng vào bụng 953.

Một kích này, nó đau cú người xuống.

Bàn tay của bé trai che lại miệng vết thương, hai người bốn mắt không chớp.

953 từ từ lùi lại, vẫn muốn đánh tiếp.

Mắt thấy nó sắp lao đến, roi da trong tay Quách Thắng vung đến: “Dừng tay, hôm nay tới đây thôi.”

Cửa lồng sắt được mở ra.

Bé trai đi ra.

953 theo sát phía sau.

Quách Thắng khuôn mặt mỉm cười, đưa tay đặt lên vai của bé trai, ánh mắt của hắn hình như có mang theo thâm ý liếc về phía 953. Hắn vỗ vỗ vai bé trai, cố ý cất cao giọng: “Công phu của người quả không sai, cố gắng lên, ta thích người như vậy. Lần sau nếu người có thể đánh 953 còn nửa cái mạng, ta lập tức cho người thông qua cửa huấn luyện thứ nhất.”

Bé trai ngẩng đầu lên, quật cường gạt bỏ tay Quách Thắng ra.

Quách Thắng cũng không tỏ ra bực mình, ngược lại càng biểu hiện thân mật hơn. 953 đi theo ở phía sau nắm chặt hai quả đấm, trong mắt lộ ra vẻ tàn ác không hợp với tuổi của mình.

Chỗ ăn cơm là một đại sảnh, cả ngàn đứa trẻ tụ tập cùng một chỗ, lúc ăn cơm không được nói chuyện với nhau, nếu không sẽ bị trừng phạt ngay.

Tiếng chuông vang lên, nhất định phải đặt đũa xuống đúng giờ, ăn nhiều hơn một miếng cũng sẽ bị đòn roi.

Bé trai đi theo trở lại gian phòng, cậu tìm được chỗ của mình, cuộn chần mềm lên ngồi vào.

Vết thương trên vai rất đau nhức, rất痒.

Mũi bé trai chua xót, nhớ tới ba mẹ, cho tới bây giờ chưa từng ăn uống khổ sở, nhưng cậu phải thừa nhận thực tại này. Hai cánh tay của đứa bé xoa bóp lẫn nhau, để lên miệng hà hơi, cái lạnh ở đây có thể làm tứ chi người khác đông cứng lại.

Cả ngày chịu đựng huấn luyện, cậu bé mệt đến mức nâng mí mắt lên không nổi.

Bé trai dần dần khép lại đôi mắt, đột nhiên nhớ tới chuyện phát sinh sáng nay, đành mở trừng hai mắt ra, vị trí bên cạnh đã có người khác đến ngủ. Đứa bé kia sau khi bị ném khỏi đây, ai cũng không biết qua nó tốt cùng là ai, giống như cho tới bây giờ cũng chưa từng có người như vậy ở đây.

Bé trai đem chăn kéo qua đỉnh đầu, khoảng chừng một tiếng sau, cuối cùng cũng chống cự không nổi cơn buồn ngủ, trầm trầm chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mộng, cậu bé cảm giác hô hấp bị bóp chặt, hình như bị người khác bóp cổ khó chịu.

Bé trai mở mắt ra, phát hiện 953 đang đè lên người mình, hai tay hung ác bóp chặt ở cổ, cậu muốn phản kháng nhưng lúc này mới kinh sợ, tay của bé trai bị cặp chân của 953 đè lên. Chân của cậu lại bị một đứa khác giữ chặt, không cách nào nhúc nhích được.

Đôi mắt bé trai nhìn trừng trừng, thấy sức mạnh 953 càng lúc càng lớn, cậu bé khàn khàn phát ra tiếng kêu cứu, đồng bạn bên cạnh tỉnh lại, đầu từ trong chăn chui ra nhưng chỉ là nhìn một cái rồi lại tiếp tục ngủ.

Đây tốt cùng là một nơi ăn thịt người như thế nào?

“Buông ra. . .”

Tiếng hít thở của bé trai gấp gáp, sắc mặt đỏ lên, sau đó lại chuyển sang xanh mét, hai con mắt trợn trắng sắp hấp hối.

“Huých. . .” Một thân ảnh mảnh mai đột nhiên nhào tới, đẩy đứa trẻ đang nắm chặt hai chân của bé trai ngã trên mặt đất. Chân lấy được tự do, bé trai dùng sức nâng cao đầu gối, 953 hấp tấp không chuẩn bị kịp, lảo đảo ngã về phía trước.

Bé trai một đòn nắm lấy cổ áo 953, trong nháy mắt động thân, nắm lấy quả đấm dốc toàn lực đánh vào mặt đối phương.

953 vội bịt mũi, ngồi xổm bên cạnh kêu đau.

Trong phòng bọn nhỏ đã quen với chuyện thế này, ai cũng không nhúng tay vào.

Bé trai khom lưng kịch liệt thở dốc, cậu phóng tó

i 953, đè ép xuống mặt đất, quả đấm như mưa nện xuống mặt của 953, đối phương không có khả năng chống đỡ, bị bé trai dùng lại phương thức hồi nãy đè ép cánh tay, còn vươn tay ra dùng sức bóp cổ 953.

Thì ra là, không phản kháng thì chỉ có một con đường chết.

“Tha mạng. . .”

Bé trai nhìn thấy 953 mặt nghẹn thành màu đỏ tím, cũng không có buông tay mà lại càng dùng sức hơn.

Sau lưng truyền đến một tiếng kêu yếu ớt, bé trai quay đầu lại nhìn, liền thu hồi hai tay, lập tức đi đến kéo tay người đã cứu mình, cậu ngừng lại nhìn kỹ mới phát hiện là một bé gái.

“Còn muốn đánh nhau không?” Ánh mắt của cậu lộ ra một loại lạnh thấu xương đến mình cũng không hiểu được.

953 lau khóe miệng, mang theo đồng bạn phần hân rời đi.

“Cậu không sao chứ?” Bé trai nhìn về phía cô bé bên cạnh.

“Không có việc gì.”

“Cám ơn cậu đã cứu tôi.”

Cô bé ngẩng đầu lên, đầu tóc trải qua trận đánh vừa rồi, bây giờ rối hết lên: “Tôi là 869.”

“Cậu không có tên sao?”

Cô bé dè dặt lôi kéo tay của cậu bé: “Ở đây không thể có tên, sẽ bị đánh.”

Bé trai gật đầu: “Tôi là 1402.”

“Vậy cậu so với tôi đã đến muộn hơn nhiều.” Cô bé không dám nói nhiều, buông tay bé trai ra, trở lại góc giường của mình.

Hôm sau.

Quách Thắng đứng ở cửa phòng, nhìn qua đám trẻ con đang đi ra, bàn tay hẩn vồ nhẹ vào đầu bé trai: “1402, còn tốt chứ.”

Bé trai nghiêng mặt hướng sang, cậu còn nhỏ nên không hiểu được ý tứ trong lời nói của Quách Thắng và cũng không biết làm thế nào mà hẩn biết được chuyện tối ngày hôm qua.

“Người đứng lại.” Quách Thắng nắm lấy cổ áo của cậu bé: “Ta dẫn ngươi đến nơi này.”

Những đứa trẻ khác đều bị mang tới sân huấn luyện, bé trai đi theo Quách Thắng đến đại sảnh, nơi này chính là khi lần đầu tiên cậu bị dắt đến đã đi ngang qua. Trong sảnh truyền đến tiếng Piano nhưng trong mắt đứa bé không có chút nào rung động, bởi vì cậu biết rõ, mẹ đã đến một nơi rất xa, không thể nào trở về được.

Người đánh đàn chính là một người phụ nữ trẻ tuổi, cô ta mặc một chiếc váy dài lông dê màu đỏ rượu, cậu bé chỉ có thể nhìn bóng lưng của cô ta.

“Phu nhân.” Quách Thắng ở bên cạnh một mực cung kính.

Người phụ nữ dừng lại động tác đánh đàn, cô ta xoay người lại, khuôn mặt rục rịch động lòng người: “Ôi, bé trai này bộ dạng thật là đẹp mắt, mau tới đây để cho ta nhìn một chút.”

Tiếng nói của cô ta dịu dàng, cánh tay hướng đến cậu bé khe vung, ra hiệu cho cậu bé bước qua.

“Đi qua! Không nghe thấy phu nhân gọi ngươi sao?”

Bé trai bị đẩy một cái lão đảo, thiếu chút nữa thì ngã quy.

“Quách Thắng, người xem người kia, trong tay không biết nặng nhẹ, làm đứa trẻ sợ hãi thật không hay.” Cô ta cau lại chân mày, giống như đang dạy dỗ.

“Vâng, phu nhân nói rất đúng.”

Cậu bé đi đến trước mặt cô ta, người phụ nữ cẩn thận nhìn ngắm khuôn mặt của cậu: “Ta thấy rất tốt, có thể làm ngôi sao nhỏ tuổi. Quách Thắng, ta mỗi ngày đều thấy rất nhiều trẻ con bị mang tới, các người đến tốt cùng là đang làm gì vậy?”

“Chuyện này. . . .” Quách Thắng khẩu khí do dự, nghe người phụ nữ nói vậy, Dạ Thần khả năng chuyện gì cũng đều giấu giếm cô ta. Nhưng sống trong một hoàn cảnh như vậy, nếu nói là cô một chút chuyện cũng không biết thì khó tránh khỏi kỳ quặc.

Quách Thắng không biết nên trả lời như thế nào.

“Bé trai, đến đây.” Người phụ nữ vươn tay ra, tiếng nói ôn nhu có thể làm nước chảy ra.

Bé trai sắc mặt tỏ ra đề phòng, sau lưng là Quách Thắng hung thủ hại chết ba mẹ, nó không tin nơi này sẽ có người tốt.

“Con nhỏ chết bầm, tai điếc rồi phải không?” Quách Thắng đưa tay捏 lấy lỗ tai của bé trai.

Người phụ nữ thấy thế ra tay ngăn lại: “Buông nó ra! ”

“Phu nhân, thằng nhóc này không ăn đòn đau sẽ không nghe lời.”

“Người thì biết cái gì?” Người phụ nữ sắc mặt giận dữ: “Nó vẫn còn là con nít, người nhần tâm vậy sao? Nói người là tâm địa sắt đá còn không thừa nhận.”

Bé trai mím chặt môi, không nói lời nào.

“Cậu bé, con thích đánh đàn dương cầm không?” Người phụ nữ khom lưng, mặt cúi xuống trước mặt cậu bé: “Dì dạy con đánh đàn được không?”

“Tôi không cần! Mẹ tôi đánh đàn là hay nhất! ”

“Người. . . đồ dè con mất dịch! ”

“Quách Thắng! ” Người phụ nữ hét lên, bàn tay cô ta xò ra muốn che chắn khuôn mặt cho bé trai.

“Em có biết nó là ai không?” Một giọng nói đàn ông đột nhiên truyền tới, một người đàn ông cao lớn ôm một bé trai khoảng bốn năm tuổi đi đến.

“Ông xã.”

“Dạ Thần.”

Người đàn ông này là con lai Nhật Bản và Anh Quốc, hắn có một đôi mắt màu xanh đậm, vóc người lại cao ngất, hắn mang đôi giày bó màu đen đi đến bên cạnh người phụ nữ.

“Ông xã, anh nói đứa bé này là ai?”

Bàn tay người phụ nữ khẽ vuốt lên đầu bé trai.

“Nó là con trai độc nhất của Sơ Hạ Nhan.”

“Sao?” Người phụ nữ không thể che kín miệng mà hô lên, bàn tay rụt lại giống như bị phỏng: “Con trai của Sơ Hạ Nhan, tại sao lại ở đây?”

Dạ Thần ôm con trong ngực ngồi xuống bên cạnh vợ, đứa bé kia có đôi mắt giống cha nó như đúc, giờ phút này, nó đang ở trong lòng người thân ấm áp hoài bão, từ trên cao nhìn xuống bé trai quần áo hơi bẩn.

“Cảnh sát bây giờ có khả năng đang đi tìm thi thể vợ chồng bọn họ, ta xem, đều táng thân trong bụng cá thì bọn họ tìm thể nào?”

“Cha mẹ ta không chết! ” Bé trai phẫn nộ sợ hãi la lên.

Dạ Thần không vui liếc cậu bé một cái.

Người phụ nữ sau khi ngẫm nghĩ một lát, dè chừng hỏi: “Là anh giết bọn họ?”

Quách Thắng đứng ở bên cạnh bé trai vội giải thích: “Là tôi phụng mệnh Dạ Thần, phu nhân yên tâm, Sơ Hạ Nhan về sau đã không thể cản trở con đường của ngài, trước khi chết, tôi còn phế bỏ hai cánh tay của cô ta!”

Người phụ nữ nhin không được run rẩy.

Dạ Thần ở bên cạnh vươn tay xoa lên bả vai của cô ta.

“Tuy vậy, người cũng không cần phải giết cô ấy.”

Dạ Thần xòe tay tại bả vai của cô ta mà vỗ nhẹ: “Không phải là em đã nói sao? Danh tiếng của em liên tục bị Sơ Hạ Nhan cản trở, nếu có ngày cô ta chết thì em có thể ra mặt.”

“Em.” Người phụ nữ tức cười, cô ta chỉ là thuận miệng nói ra như vậy.

Tầm mắt cô ta dừng trên mặt bé trai, chỉ là nhìn nhưng lập tức tránh đi.

“Sao vậy, tức giận?” Dạ Thần đi tới gần, hôn lên mặt vợ mình.

Khóe miệng của hắn mỉm cười, hoàn toàn không thêm để ý đến bé trai bên cạnh vì vậy mà mất đi cha mẹ, Dạ Thần cũng hoàn toàn không biết áy náy.

“Anh như vậy, trong lòng em sẽ bất an.”

“Có cái gì bất an? Em không có ra tay.”

Bé trai nắm chặt quả đấm, nghe bọn họ tung hứng dễ dàng nhau.

Người phụ nữ một hồi lâu sau mới lên tiếng lần nữa: “Là em sợ, có thể tra ra chuyện trên người chúng ta hay không?”

“Yên tâm đi, tìm không được thì thôi, cùng lắm được xem là mất tích.”

Trong mắt người phụ nữ ấy nảy chột lóe lên, cô ta thừa nhận là tâm tư của mình sai quấy, Sơ Hạ Nhan sau khi chết thì cô ta mới có thể đứng được cao hơn. Cô ta chưa từng nghĩ qua, có một ngày sẽ phải hối hận, hối hận vì lý tưởng sai trái của mình đã tước đoạt đi sinh mạng của người vô tội.

“Em còn nói nữa, anh đối với em không tốt sao?” Dạ Thần hôn lên khóe miệng của cô ta mà nói ra.

Người phụ nữ tầm mắt lơ đãng liếc về hướng bé trai, thấy cậu bé trừng hai mắt chết chóc nhìn chằm chằm vào mình, trong lòng cô ta không khỏi hoảng loạn: “Các người định làm thế nào với nó?”

“Phu nhân yên tâm, tôi sẽ ”chăm sóc” nó thật tốt.”

“Tóm lại, về sau đừng đem nó đến đại sảnh, ta không muốn gặp lại nó.” Vừa nhìn thấy đôi mắt của cậu bé, cô ta sẽ nhớ tới Sơ Hạ Nhan.

“Vâng, thưa phu nhân.”

“Vậy em phải chuẩn bị thật tốt, buổi âm nhạc này Sơ Hạ Nhan không tới được, thiệp mời nhất định sẽ đưa đến em, ông xã, em chọn tiết mục gì thì hay đây? Em muốn chọn một khúc nhạc có độ khó cao, để cho người khác chỉ nhớ rõ em!” Cô ta lúc nói chuyện, lông mi tung bay.

Cậu bé chỉ cảm thấy cô ta thật xấu, nơi này mỗi người đều xấu đến tận xương mắt.

Bọn chúng một chút cũng không có lòng tốt của mẹ.

Cậu bé lao đến, há miệng muốn cắn.

Quách Thắng bên cạnh nhanh tay tóm lấy cổ áo của cậu bé, bị hắn kéo ra, quăng một cái, cậu bé như một cái bao bố nặng nề ngã xuống.

“Quách Thắng, đây là đứa trẻ ngươi mang đến đây?”

“Dạ Thần bớt giận, tôi sẽ dạy dỗ nó.”

“Đừng làm dơ bẩn đất này.”

Quách Thắng nghe vậy gật đầu, hấn lòi một chân của cậu bé đi, lòi đến giữa đại sảnh.

Cậu bé cuộn mình đứng dậy, chứng kiến cả nhà bọn họ ba người hạnh phúc ở cùng một chỗ. Dạ Thần cùng người phụ nữ kia hình như đang bàn bạc muốn chọn khúc nhạc gì, đứa trẻ trong ngực thì hứng thú nhìn chăm chăm vào Piano.

“Ta xem xương cốt của ngươi cứng rắn đến đâu! ” Quách Thắng từ bên hông lấy ra roi da.

Hấn xuất ra ba phần công lực.

Nhưng cũng đủ để đánh cậu bé trầy da sứt thịt, cậu cắn răng muốn nhịn xuống nhưng lại phát hiện nỗi đau đón này chưa từng ném qua.

Cậu bé nhịn không được, hét lên tê tâm liệt phế.

Người phụ nữ ngẩng đầu hướng qua bên này ngấm nhìn, cô ta hình như không đành lòng nhưng cuối cùng cũng không mở miệng.

Cô ta cùng Dạ Thần xoay người lại, cầm lấy bản nhạc bên cạnh, ngón tay cô gái phủ lên phím đàn.

Tiếng đàn du dương hòa vào tiếng la hét của cậu bé vang vọng khắp đại sảnh, dường như là một bản hợp tấu tốt nhất. Cậu bé ôm đầu, thân thể như quay cuồng, như thế nào cũng trốn không được đòn roi, cha, mẹ.

Lúc trước, vì sao không mang cậu bé cùng đi?

Ở một thế giới xa xôi, có phải rất vui vẻ hay không, có phải cũng có tiếng đàn của mẹ không?

Cậu bé hình như nhìn thấy ba mẹ đang đứng ở cửa sổ, mẹ dựa vào người ba ba, giang hai cánh tay ra, muốn nói gì đó nhưng lại không nói được.

Cậu bé không khóc, cậu ở trên du thuyền đã khóc khô nước mắt nhưng ba mẹ vẫn cứ rời xa.

Cậu bé biết rõ mình có khóc đến chết, bọn họ cũng không về được.

Người phụ nữ đàn piano, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía người chồng bên cạnh, con của bọn họ tò mò quay đầu lại, cũng chỉ là lạnh lùng nhìn bé trai bị đánh.

Lúc Quách Thắng lòi bé trai đi ra thì cậu bé đã hấp hối.

Bé trai cố hết sức mở mắt ra, cả nhà ba người bọn họ hạnh phúc xuất hiện ở trong mắt cậu bé từ từ mơ hồ, khoảng cách đã xa, cậu nhớ kỹ mặt của bọn họ, lần lượt từng cái một đều khắc sâu trong lòng. Sau khi lớn lên, dù có hóa thành

nh tro cũng phải tìm bọn chúng báo thù!

Bé trai mất đi tính tình hiền ngoan lúc trước, vốn là một đứa trẻ thông minh lanh lợi, cậu bé học thứ gì cũng đều rất nhanh.

Từ từ, cậu bé buộc chính mình thích ứng với loại hoàn cảnh này, cậu bé không còn chống đối, không hề nói không, học được chém giết, học được chủ động ra tay.

Bọn họ tại căn cứ học tập rất nhiều, rất nhiều. Quách Thắng đã nói, tương lai bọn họ sẽ là những cỗ máy giết người hàng đầu.

.
. .
.

Hơn một trăm đứa trẻ bị bắt lên năm chiếc thuyền đứng ở bên ngoài, gió rét lạnh thấu xương thổi đến, ai cũng không biết sẽ bị mang đến đâu.

Quách Thắng đứng ở trên boong thuyền, đến chỗ nước trong, chiếc thuyền đang đi về phía trước từ từ dừng lại. Ở trong khoang thuyền đám người đang đánh bài đi ra, không nói lời nào, chia nhau đến dọc mạn thuyền đẩy bọn nhỏ xuống nước.

“Aaa. . .”

Liên tiếp là tiếng thét chói tai.

Sau lưng bé trai bị một lực đạo đẩy rơi xuống nước, không đến vài phút sau, toàn bộ hơn một trăm đứa trẻ bị đẩy hết xuống.

Quách Thắng trước vùng vẫy giãy chết của bọn trẻ nói ra: “Phao cấp cứu chỉ có mười cái, nếu muốn mạng sống thì mạnh mẽ tiến đến cho ta! ” Lời nói của hắn còn chưa rõ ràng, du thuyền liền chạy về phía trước, sau khi tạo ra một khoảng cách nhất định, lúc này mới ném ra mười chiếc phao cấp cứu màu vàng quất, buộc lên sợi dây thừng, một đầu cột vào trên boong thuyền.

Bọn nhỏ phía sau hướng đến phao cấp cứu bơi tới, bọn chúng không còn cách nào khác, mặc cho có bơi như thế nào cũng đều bơi không được đến cuối cùng, mới biết cái gì gọi là tuyệt vọng đến chết.

Việc chém giết lúc này so với trong lồng cang máu tanh, cang tàn khốc, càng muốn đưa đối phương vào chỗ chết hơn.

Căn cứ bình thường sẽ huấn luyện dưới nước cho bọn họ, không nghĩ tới việc sẽ dùng phương pháp này để sàng lọc.

Bé trai bị uống mấy ngụm nước, cậu quơ chân múa tay, sau lưng bị ôm chặt lấy, đè trên cổ của cậu nhấn xuống nước. Khuỷu tay của cậu đánh mạnh ra sau, một tiếng kêu đau truyền tới. Bé trai nín thở lặn xuống nước, mãnh liệt đâm vài quyền vào bụng đồng bạn.

Khi cậu một lần nữa nổi lên mặt nước thì đã thấy thân thể đối phương đang từ từ chìm xuống.

Đứa bé đó không cam lòng mà giơ hai bàn tay ra khỏi mặt nước: “Cứu cứu tôi, cứu cứu tôi. . .”

Bé trai trong nháy mắt thoáng hiện lên do dự, nhưng rất nhanh lại có đứa khác tiến đến giữ chặt.

Cậu trong nháy mắt thanh tỉnh, cậu không muốn bị chết ở đây!

Khuôn mặt bé trai lộ ra vẻ tàn ác cực kỳ không phù hợp, cậu dựa vào sức mình lao ra ôm chặt, ánh mắt liếc về bên trái xoẹt qua một thân ảnh.

869 bị hai đứa nhỏ giữ lấy vai, thân thể đang chìm xuống.

Tiểu cô nương một thân một mình yếu đuối, vốn đã thua thiệt, huống chi phải đối phó với hai người.

Bé trai nhanh chóng lao ra, cánh tay của cậu khóa chặt cổ đồng bạn, tay kia nắm lấy tóc, nhấn đầu của đứa nhỏ ấy vào trong nước biển.

Rất nhiều đứa nhỏ đang cướp đoạt phao cấp cứu, ở nơi biển nước rộng lớn này, tiếng kêu thảm thiết kéo dài không dứt.

Đến khi bé trai cùng 869 bơi tới phía phao cấp cứu mới phát hiện, mười người đã đầy.

953 ôm lấy cái phao, hướng về phía bé trai cười lạnh: “Đi chết đi! ”

Quách Thắng đứng ở vị trí dọc thuyền, trong tay cầm lấy cây roi theo thói quen: “Ngu xuẩn, đưa đứa khác vào chỗ chết còn không kịp, người còn đi cứu người, người cho rằng người là cái gì, vương tử sao?”

Bé trai thấy 869 bên cạnh thể lực chống đỡ không nổi, bàn tay nhỏ bé đập vài cái rồi chìm xuống.

Cậu bé gấp rút kéo lấy tay của cô bé, sức nặng của cô bé trong nháy mắt đè trên vai của cậu. Bé trai hất cằm lên nhưng vẫn không ngăn được nước biển tràn vào miệng, đã thấy khó thở.

“Đi, vút thêm một cái phao xuống.”

“Vâng.” Gã đàn ông ở bên cạnh làm theo.

Một cái phao cứu được vớt xuống trước mặt bé trai, cậu bé vươn tay ra, để 869 cũng bám vào phao.

“Đây là lần cuối cùng, nhớ kỹ cho ta! ” Nếu không phải là hẳn không bỏ được đứa trẻ có thành tích này thì đã sớm cho người lái thuyền rời đi rồi.

953 bên cạnh hừ lạnh, xoay mặt đi.

.
. .

Trên mặt biển, cậu bé tận mắt nhìn đồng bạn của mình bởi vì thể lực chống đỡ không nổi mà vùi thân vào trong biển. Vừa mới vùng vẫy giãy chết mà từ từ chỉ còn lại những cái đầu bị chìm ngập, cùng với hai tay quơ múa lung tung. Bản năng thúc đẩy bọn họ đem hy vọng lôi kéo đồng bạn khác, nhiều người hơn cứ bám riết lấy nhau, cuối cùng chết trên mặt biển bao la, chỉ còn lại từng vòng sóng dâng lên rung động.

Ai cũng hy vọng được an nhàn sung sướng lớn lên, có thể được sống hoặc là sống đến lúc già rồi chết, không người nào nguyện ý lựa chọn đi tìm cái chết.

869 kiềm lại tiếng khóc, cô bé biết rằng không thể nhưng sợ hãi trong lòng đã tràn đầy chiếm hết trái tim: “Tớ thật sự nhớ nhà.”

Bé trai vươn tay, lau đi nước đọng trên mặt, không có mở miệng.

“Tớ thật sự muốn về nhà.”

“Có lẽ, khi chúng ta trưởng thành thì mới có thể về nhà. . . .”

Bé trai muốn nhanh lớn lên, cậu bé còn hy vọng ông nội có thể tìm được mình.

Nhưng cậu bé cũng không biết, sau khi ba mẹ mất tích, nhà của cậu bé đã không còn.

Chờ đến khi cậu bé chính thức lớn lên mới biết được, ông ngoại cùng bà ngoại không chấp nhận được đả kích con gái mất tích, đã song song lâm bệnh qua đời. Còn lại duy nhất một mình Duật lão gia, đã mất mạng trong một tai nạn xe, báo chí truyền thông sôi sục một thời gian, bởi vì không ai nhìn thấy di thể của Duật lão gia.

Chỉ có ở hiện trường là một vết máu lớn cùng nhân chứng chứng minh rằng người gặp chuyện không may chính là Duật lão gia.

Bệnh viện chịu trách nhiệm cấp cứu cũng đứng ra cho biết, lão gia đã chết, chết bởi tai nạn xe cộ.

Cổ phần tập đoàn nhanh chóng bị chia cắt, toàn bộ tài sản trên danh nghĩa của Duật gia bị bán đấu giá, bởi vì trong tập đoàn còn một gã cổ đông khác có được trong tay quyền chuyển nhượng cổ phần do chính Duật lão gia tự tay ký tên.

Bé trai bình tĩnh thu hồi tầm mắt.

Cậu bé muốn sống sót, còn sống để trở lại bên cạnh ông nội như trước kia.

869 che giấu tiếng khóc, cô bé sợ đòn roi.

“Cám ơn cậu đã cứu tớ.”

“Tôi không phải vì cứu cậu.” Bé trai lạnh lùng nói ra, cậu nhớ kỹ 869 lần trước ở trong phòng đã giúp mình: “Nếu như lần sau đổi chúng ta thành kẻ địch, tôi sẽ không đối với cậu lưu tình.”

Hai người chỉ có một người mới có thể sống, thì người đó chỉ có thể là cậu.

869 ngạc nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch: “Mặc kệ là như thế nào, tớ vẫn muốn cám ơn cậu.”

Bé trai không có đáp lại, nghiêng đầu nhìn về phía khác.

Người đứng ở mạn thuyền thu hồi phao cấp cứu, kéo bọn họ lên.

869 nhìn về phía sau lưng, bàn tay bé trai giữ lại đầu của bé gái: “Đừng xem.”

Cô bé gật gật đầu, nghe lời quay lại.

Bé trai bị xách lên boong tàu, cậu biết rõ, sau khi trở về sẽ tránh không được đòn roi.

Cậu bé cúi đầu nhìn vào chân Quách Thắng, chờ sau khi lớn lên, người đầu tiên cậu bé muốn giết chính là hắn. Cậu bé học được những ngôn từ không hay, sợ nói sai cái gì. Cậu ấy phải chịu đựng mà lớn lên, còn nhất định phải làm theo phân phó của Quách Thắng, trở thành một cỗ máy giết người đáng giá千金 ngạo trong mắt hắn.

Nhiều năm sau, bọn họ vượt qua được cửa huấn luyện cuối cùng, trở thành những sát thủ đứng đầu.

953 có tên của mình, gọi Lôi Lạc.

869 cũng có một cái tên hay, gọi Alice.

Về phần bé trai.

Cậu bé chưa bao giờ nói cho người khác biết, mình tên gì.

161. Chương 161: Biệt Ly

Duật Tôn vừa kể xong câu chuyện thì nghe được Mạch Sanh Tiêu trong miệng phát ra tiếng bi thương nghẹn ngào.

Bàn tay anh vỗ nhẹ bả vai Sanh Tiêu, anh muốn dùng hành động này để nói cho cô biết: Không có gì, đều đã qua rồi.

“Cái người gọi Quách Thắng kia, vẫn còn ở đây sao?”

“Năm anh hai mươi tuổi, vào ngày giỗ của cha mẹ, anh đã giết hắn! ”

Sanh Tiêu vòng tay ôm chặt eo của Duật Tôn, mỗi hận này, ngay cả cô nghe kể lại cũng muốn giết người, đừng nói chỉ là Duật Tôn. Mạch Sanh Tiêu toàn thân run rẩy, một nơi tội ác dơ bẩn như vậy cần phải hoàn toàn biến mất.

Cô nghĩ đến Bôn Bôn bây giờ khả năng cũng bị giống như Duật Tôn khi còn nhỏ. Mạch Sanh Tiêu lòng nóng như lửa đốt, lòng bàn tay của cô áp lên ngực của Duật Tôn, còn có nhiều lời hơn nữa đến bên miệng nhưng Sanh Tiêu phát hiện, một chữ cô cũng đều không nói được.

Cuộc sống như vậy, anh phải đạp lên mũi dao từng bước một gắng gượng vượt qua.

Mạch Sanh Tiêu tựa như bị dao cắt vào phải nhắm mắt lại, trong lòng cô bị một loại bi thương không gọi được tên và phần nộ lấp đầy. Cô muốn lên tiếng chửi bới, thậm chí còn hối hận khi đó tại sao lại cùng với Ân Lưu Khâm nói nhiều như vậy. Người như bọn họ, chỉ xứng xuống địa ngục.

Duật Tôn nghe bên tai truyền đến tiếng thở hổn hển, cánh tay anh kéo eo Sanh Tiêu qua, từng cái hôn tỉ mỉ lên trán cô.

“Ngủ đi.”

“Em không ngủ đâu.” Mạch Sanh Tiêu buồn ngủ vô lực, đôi mắt sưng thành hạch đào như vậy, cô chỉ cần không nhắm mắt thì thời gian không phải là có thể đứng yên sao?

Ánh mắt Duật Tôn lộ ra yêu thương, trong lòng cô đang nghĩ cái gì, anh một cái là có thể nhìn thấu.

Anh vén chăn lên, cầm lấy đồ ngủ ở bên cạnh.

“Anh đi đâu?”

“Anh đi uống miếng nước.”

Mạch Sanh Tiêu nghe vậy, lúc này mới buông tay ra.

Duật Tôn cũng không bật đèn, trong phòng ngủ tối đen lại có thể dễ dàng hành động, anh lấy ra một cái ly thủy tinh, rót đầy một ly nước ấm. Bàn tay anh dò xét tử rượu bên cạnh, lấy ra một viên thuốc màu trắng bỏ vào trong ly.

Mạch Sanh Tiêu chống thân lên, cô mở đèn ở đầu giường lên.

Duật Tôn trở lại trước mặt cô, anh đưa tới ly nước trong tay: “Uống nước đi, nếu không cổ họng sẽ không thoải mái.”

Sanh Tiêu không nghi ngờ gì, đúng lúc cổ họng đang rất đau, cô đưa tay nhận lấy, uống một hơi cạn sạch.

Người đàn ông giữ kín như bưng ánh mắt, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái nhợt của Mạch Sanh Tiêu, anh để ly sang bên cạnh, nửa người trên dựa vào gối sau lưng.

Mạch Sanh Tiêu nhân thể gối đầu lên bụng Duật Tôn: “Anh đưa em cùng nhau đến đó, em cái gì cũng không sợ.”

Đầu ngón tay thon dài hữu lực của người đàn ông đang nhẹ vuốt tóc của Sanh Tiêu: “Dẫn em đi làm gì? Lại không phải là đi du lịch.”

“Muốn em ở nhà chờ, em sẽ càng khó chịu hơn.”

Ánh mắt của Duật Tôn dần dần u ám nhìn về xa xăm: “Tay của anh bị thương, nếu không anh thật muốn cùng em đàn xong một bản nhạc mới đi.” Đôi môi của anh khẽ nhếch lên, nửa câu sau đã nuốt trở về bên trong, anh muốn nói, nếu như. . . nếu có thể, Sanh Tiêu.

Em phải nghĩ cách nào để tìm được tay phải của mình nhé, mà anh, khả năng cuối cùng lại không đảm đương được việc trở thành bàn tay kia của em.

. . .

Cô gái trong ngực đã không còn động tĩnh.

Duật Tôn cảm nhận được trong lòng bàn tay từng khúc mềm như tơ lụa, anh tham luyến vẻ an tường lúc này, không đành lòng cứ như vậy mà buông tay ra.

Mạch Sanh Tiêu ngủ được rất trầm.

Duật Tôn dè dặt tránh thân thể bên cạnh ra, bàn tay anh dịu dàng nâng đầu Sanh Tiêu lên, để cho cô thoải mái ngủ trên gối đầu.

Thời khắc biệt ly khổ sở, một người đối mặt luôn tốt hơn so với hai người.

.
. .
.

Ánh mặt trời nghiêng nắng tiến vào phòng ngủ rộng lớn.

Giường lớn ở giữa phòng là một thân ảnh thon gầy. Chung quanh giường, dưới sàn nhà là đồ đạc mất trật tự cùng dấu vết sau đêm hoan ái.

Mạch Sanh Tiêu ngủ được rất trầm, chân mày cô vẫn nhíu chặt, chăn đơn đen trắng giao nhau bao lấy từ vai cô trở xuống, đầu cô gối lên chiếc gối mềm mại, sắc mặt trong suốt như tờ giấy, lộ ra bên ngoài tám chân là cổ tay phải, hai vết sẹo dữ tợn giao thoa.

Dì Hà cẩn thận đi đến cửa, bà nhẹ gõ vàng tiếng: “Sanh Tiêu, cô đã tỉnh chưa?”

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, dì Hà đành phải trở lại lầu dưới.

...

Tối gần buổi trưa Mạch Sanh Tiêu mới có ý thức lại.

Cô giơ cánh tay lên, năm ngón tay đặt ở trước mắt, nhẹ nhàng sợi nắng màu vàng xuyên qua khe cửa chiếu vào trong mắt, Mạch Sanh Tiêu khó chịu thở nhẹ ra tiếng, đôi mắt đau như bị chọc vào làm ù đi.

Hai mắt cô sưng đỏ, chỉ có thể hé mở ra.

Sanh Tiêu ngủ ở một bên của giường lớn, tay cô vươn ra phía bên cạnh.

Là trống không.

Bàn tay trái đang mở ra của Sanh Tiêu đang từ từ khép lại, nắm chặt thành quyền. Duật Tôn đã đi rồi.

Chuối nước mắt rơi vào gối, Sanh Tiêu co hai gối lên, hàm răng cắn vào mu bàn tay của mình. Cô chỉ nhớ được là tối hôm qua Duật Tôn rót cho cô một ly nước, sau khi uống thì cảm thấy rất nặng nề, đã nhiều đêm cho tới hôm nay, ngày hôm qua thì ngủ được tốt nhất.

Cô biết rõ Duật Tôn trước khi đi là quyết tâm liều chết, bằng không cũng sẽ không dặn dò mọi chuyện rõ ràng như vậy.

Nghe anh kể lại, Mạch Sanh Tiêu hy vọng đây chẳng qua là chuyện xưa, là nội dung một vở kịch chưa bao giờ xảy ra, càng sẽ không xảy ra trên người Duật Tôn.

Bàn tay Sanh Tiêu lại một lần nữa hướng sang bên cạnh, nơi người đàn ông ngủ qua còn giữ lại vài đường chưa xếp thành nếp, tay cô cứ lướt qua, mắt thấy những dấu vết kia đang khôi phục nguyên trạng phẳng phiu trong lòng bàn tay.

Một giọt nước mắt của Mạch Sanh Tiêu rơi xuống, đôi mắt liên đau. Cô vội vàng lau đi, không muốn khóc đến mức mắt bị mù, chờ lúc Bôn Bôn và Duật Tôn trở về, cô sẽ không thấy rõ mặt của bọn họ mất.

Sanh Tiêu đứng dậy đi về phía tủ quần áo, cô vừa mở ra thì đập vào mắt đầu tiên chính là bộ quần áo cho ba mẹ và con treo ở trên giá áo.

Mạch Sanh Tiêu vươn tay ra khẽ vuốt, cô lại vội vàng giữ lấy những món đồ đó, từ từ nắm chặt tay lại. Lúc buông ra, dấu tay đã tạo thành nếp nhăn.

Sanh Tiêu trong mắt thoáng hiện lên vẻ bối rối, cô gấp rút cầm lấy y phục đi về hướng cửa sổ, mang bàn ủi ra, hết sức chăm chú ủi phẳng.

Nhìn thấy đã đến giờ ăn cơm trưa.

Dì Hà lại lên lầu lần nữa, bà nhẹ gõ cửa: “Sanh Tiêu?”

Mạch Sanh Tiêu hầu như không nghe thấy, dì Hà nghe được trong phòng ngủ có tiếng động truyền ra, bà nhẹ cầm lấy chốt cửa mở ra, đi vào hai bước, quả nhiên thấy Sanh Tiêu đang mặc đồ ngủ đứng ở trước cửa sổ.

Dì Hà đi đến bên cạnh cô: “Sanh Tiêu, ăn cơm đi.”

Mạch Sanh Tiêu lúc này mới nghe được giọng của bà, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Dì Hà, làm sao mà bây giờ đi lại ở đây?”

“Là Duật thiếu gọi cho tôi nói sáng sớm hôm nay trở về gấp, nói sợ cô ở nhà một mình không chịu ăn cơm tốt.”

Mạch Sanh Tiêu cố nén chua xót trong lòng: “Anh ấy lúc ra khỏi cửa, dì có gặp không?”

“Có gặp.” Dì Hà gật đầu: “Trời còn chưa sáng, Duật thiếu đã rời đi, ngay cả điểm tâm cũng không ăn.”

Sanh Tiêu tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dì Hà đi tới, giúp cô dọn dẹp từng thứ một: “Ăn một chút đi, nếu thân thể ngã bệnh thì Bôn Bôn phải làm sao bây giờ?”

“Dì Hà, con cho là dì sẽ không trở về nữa.” Ngày đó xảy ra chuyện như vậy, đừng nói là dì Hà và Trần tỷ mà ngay cả Mạch Sanh Tiêu cũng thấy sợ hãi.

“Sanh Tiêu, cô và Duật thiếu rất tốt, tôi liền đi theo các người, các người là người như thế nào, tôi còn có thể không hiểu rõ sao?”

Mạch Sanh Tiêu hiểu được tâm ý của Duật Tôn, Sanh Tiêu chịu không được liền ôm chặt dì Hà. Những người thân nhất bên cạnh cô đã rời đi hết, Ngự Cảnh Viên rộng lớn như vậy, nếu như ngay cả dì Hà cũng không có ở đây thì cô thật không biết được thời gian kế tiếp mình phải vượt qua như thế nào.

Sanh Tiêu đi theo dì Hà xuống lầu dưới, cô nhìn thấy khung đàn Piano đặt ở trong phòng khách.

Mạch Sanh Tiêu đi tới, ngậy người ở trước đàn dương cầm.

Dì Hà dọn thức ăn lên bàn: “Sanh Tiêu, ăn cơm đi.”

Mạch Sanh Tiêu giơ tay lên, cố hết sức bắt đầu lau nắp đậy Piano, cô lau từng chỗ, không sợ làm phiền người khác mà cứ tái diễn một động tác.

“Sanh Tiêu, đừng như vậy, đã thật sạch rồi.” Dì Hà đoạt lại khăn lau của cô, kéo Sanh Tiêu đến bên cạnh.

“Dì Hà, chờ khi anh ấy trở về, chúng con có thể đánh đàn như bình thường.”

“Đúng vậy, cho nên cô phải bảo trọng thân thể, mau, đi ăn cơm.”

Mạch Sanh Tiêu ngồi vào trước bàn ăn, cô ăn vào vô vị, mỗi một miếng nhai vào đều bị nghẹn lại ở cổ họng, lên không nổi mà nuốt xuống cũng không trôi.

Sau giờ Ngọ, Dung Ân và Nam Dạ Tước đi vào Ngự Cảnh Viên.

Tính tình người đàn ông nóng nảy, lúc tiến vào câu đầu tiên liền quát lên: “Duật Tôn ở đâu, cậu ấy ở đâu?”

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trên ghế sofa, Dung Ân bước đến bên cạnh cô: “Thật sự đã xảy ra chuyện sao?”

Sanh Tiêu đang cố giữ tinh thần mạnh mẽ, bởi vì những lời này của cô mà lại suy sụp một lần nữa. Tầm mắt của Mạch Sanh Tiêu rưng rưng, không nói nên lời, chỉ có thể gật đầu.

“Em đừng vội, từ từ nói.”

“Là Bôn Bôn bị người ta bắt đi.”

Mạch Sanh Tiêu thấy Nam Dạ Tước ngồi ở đối diện mình, mày kiếm của anh nhíu chặt, sắc mặt trang nghiêm.

Dung Ân cuống cuống theo: “Vậy làm sao bây giờ, đối phương muốn tiền hay là.”

Mạch Sanh Tiêu vui mặt vào lòng bàn tay: “Bọn chúng muốn tính mạng của Tôn.”

“Cậu ấy đi khi nào?” Nam Dạ Tước hỏi.

“Sáng sớm hôm nay.”

“Dạ, anh mau tìm cách đi.” Dung Ân vừa an ủi Sanh Tiêu, vừa quay sang phía anh thúc giục.

“Việc này, rất khó giải quyết.” Khuôn mặt của Nam Dạ Tước ngưng trọng: “Nếu như lấy cương khắc cương mà không sợ thì đòn chí mạng đúng là bị kẻ khác nắm được điểm yếu, hiện tại con trai đang ở trong tay đối phương, nếu hành động thiếu suy nghĩ thì bên mình sẽ có nguy hiểm.”

Mạch Sanh Tiêu gật đầu, cô đồng ý với lời nói của Nam Dạ Tước, hơn nữa ở căn cứ đám người kia tàn nhẫn biến thái, chỉ có bọn họ không nghĩ tới chứ không có tội ác nào mà bọn họ làm không được.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Dung Ân đến ngồi bên cạnh Nam Dạ Tước: “Chỉ có thể ngồi chờ hay sao?”

“Đừng nóng vội, sẽ nghĩ ra biện pháp.”

Sanh Tiêu không có cách nào

khác, cô chỉ có thể chờ đợi.

Sau 5 ngày, dài dòng buồn chán giống như đã qua 5 năm.

Trong thời gian 5 ngày này, Bôn Bôn và Duật Tôn hoàn toàn bất vô âm tín, Mạch Sanh Tiêu cả ngày chờ đợi ở trong phòng ngủ, không tiếp xúc cũng không nói chuyện với người khác.

Đến giờ ăn cơm, cô liền ngoan ngoãn ăn cơm.

Cô quỳ gối ở trên giường lớn, điện thoại bên cạnh vang lên, Mạch Sanh Tiêu không chút nghĩ ngợi bấm nghe máy: “Alo, Tôn, là anh sao?”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười lạnh.

“Là ta.”

Sanh Tiêu còn chưa kịp vui mừng, bởi vì cô đã nghe được giọng nói này không phải là Duật Tôn.

“Người là Ân Lưu Khâm?”

“A, cảm ơn cô, còn nhớ rõ ta.”

Mạch Sanh Tiêu hắt cằm lên, trong mắt ánh lên một loại hận ý quyết tuyệt: “Ta nói sai, người không gọi là Ân Lưu Khâm, ta nên gọi người là Dạ Thần mới đúng.”

“Sanh Tiêu, cô khỏe không?”

Mạch Sanh Tiêu cổ họng khô khốc, hần còn mắt mũi để hỏi là cô khỏe không sao?

“Chồng của ta và con ta ở đâu? Người đã làm gì bọn họ?”

Đối mặt với chất vấn của cô, người đàn ông không giận mà cười: “Tốt lắm, ta nhiệt tình khoản đãi bọn họ, chẳng qua là còn thiếu cô.”

“Ta cũng biết là kẻ hèn hạ như người sẽ không dễ dàng buông tha bọn họ.”

“Tùy cô nói thế nào cũng đều tốt, Mạch Sanh Tiêu, ta nên cùng cô tính sổ. Ngày mai, ta sẽ cho người đi đón cô, cô nghĩ cách thoát khỏi mấy cái đuôi đi. Đến nơi này ta sẽ để cho các người đoàn tụ.”

Khóe miệng Mạch Sanh Tiêu câu dẫn ra mỉa mai: “Người cần gì phải như vậy, lúc trước nói thẳng là muốn chúng ta cùng đến không được sao? Người cố tình đùa giỡn chúng ta sao?”

“Cô nói đúng rồi, ta liền thích đùa bỡn cô chơi! ”

Đôi mắt Dạ Thần ánh lên tia hung ác nham hiểm: “Không để cho cô nếm thử cảm giác từng tác đâm vào tim thì sẽ phụ lòng mẹ ta chết sao?”

162. Chương 162: Sống, Muốn Sống Cùng Một Chỗ

Mạch Sanh Tiêu đứng dậy, hai chân trần đi về phía cửa sân thượng, một dải nắng vàng chiếu vào bên trái gương mặt nhẵn mịn của cô. Dạ Thần đợi không được câu trả lời, chỉ biết là Sanh Tiêu đang lo lắng.

Nhưng phía đối diện cũng không truyền đến tiếng tắt máy.

Hần nhú lại chân mày, trong lòng rõ ràng gan dạ, hần không cắt cuộc điện thoại này trước được.

Ánh nắng ấm áp tràn vào trong mắt của Mạch Sanh Tiêu, cô cảm thấy hơi đau nhẹ nheo mắt lại: “Dạ Thần, người có nghĩ tới hay không, mẹ của người thật đáng chết.”

Trong điện thoại rõ ràng truyền đến tiếng thở dốc nồng đậm của người đàn ông: “Mạch Sanh Tiêu, đừng cho là ta không dám giết cô! ”

Sanh Tiêu hiểu rõ mà cười: “Ta chưa từng hoài nghi sự tàn nhẫn và lãnh khốc của người. Ở công trường người công nhân kia chết oan là do người sắp đặt phải không? Còn chuyện Tôn bị giam giữ ở Hồng Kông và về sau những gia quyến kia đến Ngự Cảnh Viên gây chuyện, người đều không tránh khỏi liên quan?”

Đối mặt với chất vấn của cô, Dạ Thần cũng không phủ nhận.

“Người là người như vậy, làm sao lại buông tha ta. Ta còn có thể khờ dại cho là ta và người ngoài có đồng cảm sao?”

Dạ Thần dựa ở trước bàn làm việc, hắt đối với Sanh Tiêu quả nhiên là có mâu thuẫn. Nhưng Mạch Sanh Tiêu sẽ không tin tưởng, mà ngay cả chính hắn cũng chỉ có ảo giác dần dần. Hắn từ lúc nào lại như thế, dù đã làm được rất nhiều chuyện, lại không bỏ được cô?

“Cô muốn gặp Duật Tôn và con trai của cô không?”

“Dĩ nhiên là ta muốn.”

“Vậy thì theo phân phó của ta mà làm đi.”

“Dạ Thần.” Mạch Sanh Tiêu sợ hãi đột nhiên cúp điện thoại: “Bọn họ, bọn họ có khỏe không?”

Ánh mắt Dạ Thần trong thoáng chốc liền hiện lên một tia tàn khốc, trong ngực hắn đang ôm Bôn Bôn, bé con ngồi ở trên bàn làm việc rộng lớn. Dạ Thần cầm điện thoại trong tay đưa đến bên tai của đứa bé, mắt nó tò mò nhìn, cũng không lên tiếng gọi mẹ.

Mạch Sanh Tiêu nghe được một hồi tiếng hít thở bé nhỏ, tim cô đột nhiên đập rộn ràng, đầy khẩn trương: “Là ai? Bôn Bôn, hay là. Tôn, là anh phải không?”

Nghe được giọng nói của Sanh Tiêu, Bôn Bôn nâng đầu lên, đưa tay muốn ôm lấy điện thoại di động.

Dạ Thần lấy điện thoại bên tay đứa bé ra: “Yên tâm, đứa nhỏ tạm thời không có việc gì. Còn người lớn ấy à, nếu như cô đến kịp thì còn có thể thấy được nửa cái mạng của hắn.”

“Bọn họ nếu xảy ra một chút chuyện gì, ta sẽ không bỏ qua cho người.”

“Oh?” Người đàn ông cười lạnh: “Ta lại thật là quan tâm, sao cô lại không buông tha ta?”

“Người nói xong chưa?” Mạch Sanh Tiêu khẩu khí vô cùng tỉnh táo: “Ngày mai vào lúc nào người sẽ phái người đến đón ta?”

“Ở Ngự Cảnh Viên ta sợ bọn họ ngay cả đến gần cũng khó khăn, cô nghĩ cách đi ra ngoài, đến lúc đó đừng dùng điện thoại bây giờ của cô. Cô hãy liên lạc lại cho ta, ta sẽ nói cụ thể nơi chốn cho cô biết.” Dạ Thần dừng lại một chút, lại nói: “Đừng có làm ra thứ gì nghiêng lệch chủ ý.”

“Ta yêu nhất hai người ở trong tay người, ta còn có chủ ý gì khác nữa?”

Cô nghe được hơi thở rối loạn của Dạ Thần truyền đến: “Hừ! ”

Dù vậy, hắn vẫn không cúp điện thoại.

Mạch Sanh Tiêu từ bên tai lấy điện thoại lấy ra, ngón tay đặt nhẹ tắt máy.

“Pi pô pi pô. . .”

Dạ Thần thu hồi lại nét mặt.

Tay phải của hắn ôm lấy Bôn Bôn: “Ngày mai, mẹ của người sẽ đến cùng người. Người nói, là ta nên trực tiếp giết cô ta, hay là giữ cô ta lại?”

Đối mặt với chủ đề máu tanh như thế, Bôn Bôn mở to đôi mắt đen bóng, bé con cái gì cũng không hiểu nhưng nó không thích người ở trước mắt này, một chút cũng không thích.

Mạch Sanh Tiêu đứng ở trước cửa sổ, thông qua cuộc điện thoại vừa rồi, cô đột nhiên hiểu được dụng ý của Dạ Thần.

Mẹ của hần chết, hần cho rằng hoàn toàn liên quan đến Duật Tôn, nhưng đầu sỏ gây nên thật ra là cô.

Dạ Thần trong tay có Bôn Bôn cho nên mới có thể không sợ hãi như vậy. Duật Tôn biết rõ, anh có đủ lực lượng chống lại căn cứ, nhưng mà ở trước mắt anh chính là tình thân không dễ có được. Anh nhất định phải dùng chính mình đi đổi.

Mà Dạ Thần, hần núp ở đằng sau sân khấu, ngắm nhìn bọn họ chia lìa thâm thẳm. Hần không sợ Mạch Sanh Tiêu sẽ cự tuyệt đến căn cứ, chỉ một Bôn Bôn còn có thể làm Duật Tôn tự chui đầu vào lưới, như vậy, cả con và chồng, chẳng lẽ còn không đủ cho Mạch Sanh Tiêu chui vào sao?

5 ngày qua, Dạ Thần khiến cho Sanh Tiêu thể xác và tinh thần mệt mỏi, nhiều lần dày vò. Cô suốt ngày lo lắng hãi hùng, đêm không ngủ ngon giấc, để cuối cùng là Dạ Thần một nhát cắt đứt hy vọng của cô, làm cho cô hoàn toàn mất đi hy vọng bọn họ có thể trở về.

Sanh Tiêu đối với ai cũng không nghe điện thoại.

Cô yên lặng ăn xong cơm tối.

Sau đó lại yên lặng chờ đợi trời tối, chờ một giây, lãng phí một giây. Lần này tâm tình của cô và lúc trước không giống nhau, cô hy vọng thời gian có thể bay đi.

Mạch Sanh Tiêu nằm cuộn lại trên giường lớn Kingsize, vóc người của cô mảnh mai, một người ngủ ở trên giường dù có dang tay chân ra cũng không chạm đến mép. Giường em bé bên trong rỗng tuếch, không có Duật Tôn và con trong đời, cô sống, tựa như cái xác không hồn.

Sanh Tiêu dậy rất sớm.

Cô hầu như cả đêm không ngủ, rửa mặt xong thì cố ý chọn cái áo thoải mái và quần jean mặc vào. Mạch Sanh Tiêu trước khi ra khỏi phòng đã lau dọn một lần mọi góc ngách.

Dì Hà không nghĩ cô lại dậy sớm như thế: “Sanh Tiêu, tôi làm điểm tâm ngay đây.”

“Dì Hà, để con tự mình làm đi.” Mạch Sanh Tiêu đi đến trước tủ lạnh, lấy ra vài cái sủi cảo.

“Sanh Tiêu, cô có phải lại không ngủ ngon không? Dậy sớm thế này.”

“Không phải, con muốn đi ra ngoài một chút, mấy ngày nay thân thể rõ ràng cảm thấy rất uể oải.”

“Tốt lắm.”

Mạch Sanh Tiêu ngồi xuống bàn ăn điểm tâm, một chút manh mối cô cũng không tiết lộ, ngoại trừ việc dậy sớm, những thứ khác cô đều che giấu rất tốt.

Dì Hà đem nước chấm đến trong tay Sanh Tiêu, bà phát hiện động tác Mạch Sanh Tiêu cứng ngắc gấp sủi cảo đưa lên miệng: “Sanh Tiêu?”

Mạch Sanh Tiêu thu hồi vẻ mặt, chấm chút dấm chua, lại quá chua.

Ăn sáng xong, cô cầm lấy túi xách để ở trên ghế sa lon, dì Hà đang dọn dẹp trong bếp. Mạch Sanh Tiêu hít một hơi sâu, mở cửa đi ra ngoài.

Đứng bên ngoài cổng Ngự Cảnh Viên có hai người thanh niên: “Phụ nhân, ngài đi đâu?”

“Tôi đi ra ngoài mua vài món đồ.” Mạch Sanh Tiêu vừa nói, một chân đã bước đi ra.

Lại không nghĩ đến có một người đã nhanh hơn một bước ngăn cản trước mặt của cô: “Duật thiếu đã phân phó, ngài không thể rời khỏi Ngự Cảnh Viên một bước.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Mạch Sanh Tiêu khẽ mở, không ngờ Duật Tôn lúc gần đi lại chu đáo dặn dò thật tốt: “Tôi đi ra ngoài một chút.”

“Phu nhân, thực xin lỗi.” Hai người thân hình cao lớn, Mạch sanh Tiêu dù có xông vào cũng không phải là đối thủ của họ. Lúc này bị cầm tù, lòng chua xót làm đôi mắt Sanh Tiêu nóng lên, cô quay lưng đi, đưa mu bàn tay nhẹ lau khô mắt.

Mạch Sanh Tiêu gượng ép chính mình trấn định lại: “Các người nếu không yên tâm thì có thể đi theo.” Cô luôn muốn tìm cách hòa hoãn lại.

“Thực xin lỗi.”

Sanh Tiêu siết chặt túi xách trong tay: “Chẳng lẽ muốn nhốt tôi cả đời ở đây?”

“Phu nhân, Duật thiếu sẽ mang theo tiểu thiếu gia trở về.”

Mạch Sanh Tiêu không chịu được nữa, cô xoay người đi, giày đế bằng sỏi bước đạp lên con đường nhỏ bằng đá cuội hướng về trong nhà.

Sanh Tiêu không nghĩ ra cách gì khác.

Dì Hà đi ra, thấy sắc mặt của cô tái nhợt ngồi ở trên ghế sofa: “Sanh Tiêu, không có đi ra ngoài sao? Cô làm sao vậy, sắc mặt khó coi như vậy, có phải là ngã bệnh rồi không?”

Mạch Sanh Tiêu đột nhiên nhớ tới điều gì đó, ánh mắt chỉ lóe lên rồi liền ảm đạm xuống.

Quả nhiên, dì Hà lập tức nói ra: “Cô nếu như không thoải mái thì để tôi gọi bác sỹ Từ đến.”

Anh, ngay cả việc này cũng đều nghĩ đến.

Hai tay Mạch Sanh Tiêu không khỏi ôm lấy bụng: “Dì hà, con đến tháng, đau bụng quá.”

“Sao? Vậy tôi làm cho cô một cái túi chườm nóng.”

“Vô dụng thôi.” Mạch Sanh Tiêu cúi người xuống, giống như đau đớn kịch liệt: “Chỉ có thuốc Trung y mới có tác dụng, lần trước con đi khám, đúng là rất tốt, nhưng thuốc phải dùng lâu dài mới có hiệu quả.”

“Vậy làm sao bây giờ, nếu không, tôi đi mua cho cô?”

“Dì Hà, dì đưa con đi đi.” Mạch Sanh Tiêu cầm lấy bao, cố gắng đứng dậy: “Nếu không sẽ bốc không đúng thuốc.”

“Được.” Dì Hà vội vàng cởi tạp dề ra, đi tới đỡ Sanh Tiêu dậy.

Mạch Sanh Tiêu lúc gần đi, thừa lúc dì Hà chưa chuẩn bị xong đã cầm điện thoại nhét dưới gối ôm trên ghế salon.

Dì Hà dìu cô đi ra ngoài, cửa bị đóng kín lại, Mạch Sanh Tiêu quay đầu nhìn lại khung cảnh lần cuối cùng.

Hai người thanh niên ở cổng lúc đầu liều mạng ngăn cản nhưng chứng kiến Sanh Tiêu sắc mặt trắng bệch, hầu như dựa cả vào người dì Hà đứng không vững, hai người hai mặt nhìn nhau: “Hay là đưa đến bệnh viện của bác sỹ Từ đi.”

“Các người cố tình muốn nhìn tôi đau chết sao?” Mạch Sanh Tiêu một tay chống đỡ lên cổng: “Tôi chẳng qua là đi bệnh viện một chuyến, có cái gì đáng sợ?”

“Việc này. . . . được, tôi sẽ cho tài xế đưa phu nhân đi.”

Mạch Sanh Tiêu đi vào trong đại sảnh bệnh viện, hai người đàn ông bên cạnh một tắc cũng không rời. Dì Hà đến phụ khoa, dìu lấy Mạch Sanh Tiêu đi lên lầu ba.

Đến số khám bệnh của Sanh Tiêu, y tá hướng vào dì Hà ở bên cạnh: “Người nhà hãy chờ ở bên ngoài.”

“Dì Hà, con tự đi được.”

Mạch Sanh Tiêu cầm lấy đơn đăng ký, chống vào vách tường đi từng bước một hướng vào phòng mạch.

Bên trong có mười cái giường đơn, Sanh Tiêu tìm có đi vào nhà vệ sinh, từ hành lang bên cạnh nhanh chóng rời đi.

Cô sau khi rời khỏi đó, đầu tiên là tìm đến điện thoại công cộng. Số điện thoại của Dạ Thần lần trước cô đã khắc sâu vào trí nhớ rõ ràng. Mạch Sanh Tiêu theo lời hấn dẫn dò thuê xe đến địa điểm hẹn, dù cô biết rõ là dè vào miệng cộp nhưng cũng muốn liều mạng làm theo.

Sanh Tiêu thấp thỏm bị đưa đến căn cứ.

Nơi này hết thảy với cô đều vô cùng xa lạ.

Xe chạy vào một con đường hẻm, bởi vì quá tối nên chỉ có thể mở đèn lên.

Mạch Sanh Tiêu đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc chính thức đối mặt vẫn cảm thấy run rẩy thì lòng bàn chân đến đỉnh đầu.

Nơi này, chính là nơi không có thiên lý, quanh năm không th
ấy được ánh mặt trời.

Cái trụ sở này, trời sinh chính là để sống trong bóng tối tội lỗi, tòa nhà dưới ánh sáng nhân tạo toát ra một loại độc hữu âm trầm. Mạch Sanh Tiêu thậm chí cảm thấy mỗi cảnh mỗi vật ở nơi này đều có vẻ không chân thực.

Cô đi theo người của hấn bước vào bên trong, băng qua một đại sảnh.

Mạch Sanh Tiêu dừng chân, cô nhìn thấy một khung đàn Piano bày ở đó. Sanh Tiêu ghé mắt vào, trong đầu đột nhiên hiện ra cảnh tượng một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, hưởng thụ sung sướng, mà một bé trai mới 5 tuổi lại chịu đựng đòn roi cực kỳ tàn khốc đằng sau họ.

Mỗi một bước chân qua, Sanh Tiêu cũng có thể cảm nhận được cô cùng Duật Tôn đang ở gần nhau hơn một chút.

Cô ở nơi anh đã sống, gần trong gang tấc.

Mạch Sanh Tiêu nhìn chằm chằm vào chiếc đàn Piano kia đến xuất thần, một hồi tiếng bước chân truyền đến, khắp đại sảnh trống trải vang vọng lại âm thanh.

Cô quay đầu lại thì thấy Alice và Lôi Lạc.

“Cô ta rõ ràng cũng tới sao?” Lôi Lạc tiến thẳng đến, bàn tay nâng lên, thái độ khinh thường muốn chạm vào mặt Sanh Tiêu.

Alice hất tay của hấn ra: “Anh còn dám đưa tay lung tung, tôi sẽ chặt đứt cái móng chó của anh! ”

Mạch Sanh Tiêu hướng về Alice nhìn một cái, cũng không muốn nói gì, lại tiếp tục đi theo người đàn ông tiến về phía trước.

“Alice, cô khẩn trương như vậy làm gì?” Lôi Lạc bước đến bên cạnh Alice: “Cho dù cô có cứu cô ta thì cô ta cũng không vì cô mà cảm động đến rơi nước mắt. Cũng đừng quên, bọn họ có ngày hôm nay, công lớn nhất thuộc về cô đấy.”

“Chátтт! ”

Alice bỏ lại cái tát đằng sau, sải bước rời đi.

Lôi Lạc che mặt lại: “Mẹ nó lại đánh ta, sớm muộn gì cũng có ngày. . . ”

Nửa câu sau chưa kịp nói ra thì hấn phát hiện trong phòng khách này chỉ còn lại một mình hấn.

Mạch Sanh Tiêu đi lên cầu thang uốn lượn, thấy ở khúc quanh có một bức tranh, người phụ nữ trong tranh cô đã gặp qua, là mẹ của Dạ Thần, người còn lại kia chắc là cha của hắn.

Sanh Tiêu không thèm nhìn lâu, nhanh bước rời đi.

Trong lòng bình tĩnh, ngay cả Mạch Sanh Tiêu cũng thấy mình cứng cỏi, cô nghe được tiếng bước chân ma sát trên mặt đất cứng rắn, người đàn ông ở phía trước gõ vào một cánh cửa: “Dạ Thần, người đã đưa đến.”

“Cho cô ấy đi vào.”

Người đàn ông mở cửa giúp cô.

Mạch Sanh Tiêu đi vào, cảm giác như một bước xuống vực sâu.

Cả căn phòng rộng không thể tưởng tượng nổi, đến gần có một cái bàn làm việc bên trái, người đàn ông vốc người thon dài đưa lưng về phía cô dựa vào mép bàn, xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sanh Tiêu nhìn bốn phía xung quanh, cô sải bước đến sau lưng Dạ Thần: “Bôn Bôn và Duật Tôn ở đâu?”

“Cô thật đúng là gấp gáp quá.”

Mạch Sanh Tiêu vòng qua bàn làm việc đi đến trước mặt người đàn ông, Dạ Thần ngược mắt lên, không cần phải che giấu nữa, đôi mắt của hắn đã trở lại màu xanh lam băng giá. Sanh Tiêu che giấu sự giật mình, một đôi mắt như vậy có tính công kích quá mức.

Dạ Thần rất giống cười chế nhạo mà nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô: “Cô đã đến rồi.”

Cô xem thường việc nói nhảm của hắn.

Hắn nhìn ra Mạch Sanh Tiêu mấy ngày nay sống không tốt. Cô mệt mỏi rõ ràng, đôi mắt sưng đỏ: “Tôi hôm qua ngủ không ngon sao?”

“Bôn Bôn và Duật Tôn ở đâu?”

Nụ cười bên miệng của Dạ Thần hạ xuống: “Đối với sự quan tâm của ta, cô thật sự không hợp tác sao?”

“Tôi không cần người khác quan tâm.”

“Mạch Sanh Tiêu, Mạch Sanh Tiêu. . . .” Mô phỏng của hắn hé mở, từng lần một nhẹ gọi tên của cô. Ánh mắt Sanh Tiêu lạnh lùng nhìn Dạ Thần, cô muốn nói với hắn là, từ trong miệng hắn gọi ra, quả thực khiến cô khinh nhờn.

Nhưng sợ chọc giận hắn, Mạch Sanh Tiêu vẫn chọn cách không lên tiếng.

“Ta biết rõ là cô nhất định sẽ tới.”

“Nếu đã biết rõ, anh cần phải hiểu là tôi muốn thấy nhất là ai.”

Dạ Thần mạnh mẽ khoanh hai tay lại ở trước ngực: “Đợi buổi tối, buổi tối. . . . Ta sẽ dẫn cô đi gặp hắn.”

Mạch Sanh Tiêu bị ngọn đèn phía trên đầu chiếu vào chói mắt, nơi này chẳng lẽ còn phân biệt ban ngày hay ban đêm sao?

“Tôi muốn gặp được bọn họ ngay bây giờ.”

“Sanh Tiêu, đừng lấy nhân từ của ta làm thủ đoạn để cô uy hiếp ta, cô nên biết rõ ràng là quyền quyết định ở trong tay ta.”

Mạch Sanh Tiêu không thèm nhìn lâu hơn, hướng tầm mắt ra nơi khác.

Ánh mắt của người đàn ông lại không hề chớp mà dừng lại trên người cô: “Ta hỏi cô một việc, phải thành thật trả lời ta.”

Không có được tiếng đáp lại của cô, Dạ Thần lơ đãng: “Cái chết của mẹ ta, có liên quan tới cô không?”

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, đây là Dạ Thần giỏi phân tích nhận định, vậy làm sao, đột nhiên lại hỏi cô?

“Hừ.” Người đàn ông thấy cô mím căng môi không nói, dĩ nhiên cho rằng Sanh Tiêu chấp nhận: “Ta tin cô, lại thiếu chút nữa chết vì tín nhiệm cô, thật đáng chết.”

Mạch Sanh Tiêu nghe hần nói như vậy, chợt cảm thấy tàn nhẫn ở trên đời này cùng lắm cũng chỉ đến thế này mà thôi: “Lúc anh muốn tìm người khác báo thù, có nghĩ tới hay không, cha mẹ anh làm sao đã tước đoạt hạnh phúc của người khác? Những đứa bé kia. Bị anh nhốt ở trong lồng sắt dù chúng còn nhỏ như vậy. Các người cho phép mình tàn khốc, lại không cho phép người khác trả thù sao? Loại hành vi này cần phải bị đi đến pháp trường, xuyên qua lồng ngực của các người viên đạn lạnh như băng một ngàn lần, một vạn lần! Cha mẹ anh chết không có gì đáng tiếc. . .”

“Cô. . .” Dạ Thần không khỏi giơ tay lên: “Cô còn dám nói một chữ nữa xem?”

“Nếu ngay cả anh cũng chết đi thì tốt hơn, cái nơi tội ác này mới có thể tiêu tan được.”

Dạ Thần nắm chặt bàn tay, Mạch Sanh Tiêu không sợ nhìn vào nắm đấm của người đàn ông, nhưng thấy tay hần mạnh mẽ bùng ra một chút lại mạnh mẽ hướng vào cổ của cô.

Sanh Tiêu bị đẩy mạnh vào vách tường phía sau.

“Thu hồi lời nói của cô.”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu.

Cô nghe được giọng nói đầy đe dọa truyền vào tai, cũng không biết là người đàn ông đã nói tay ra hay vẫn bóp chặt cổ của cô khi nói: “Cô không sợ chết, vậy không sợ sẽ không thấy được con của mình và Duật Tôn sao?”

Mạch Sanh Tiêu nhón chân lên, muốn cho chính mình đỡ đau hơn một chút.

Trong nhất thời cô đã không nhận được bực tức.

Dạ Thần không sử dụng hết toàn lực: “Thu hồi lời đã nói của cô.” Hần biết Mạch Sanh Tiêu bướng bỉnh nhưng lời nói của cô làm thương hại đến cha mẹ của hần. Dạ Thần trong mắt tàn nhẫn giống như trời đất thủy triều đánh tới, Sanh Tiêu biết rõ không thể lấy cứng đối cứng được: “Tôi thu hồi.”

Ngón tay của người đàn ông nói lỏng, buông tay ra, trong mắt lộ ra một vẻ kỳ quái.

Mạch Sanh Tiêu khom lưng ho nhẹ, khi này thiếu dưỡng khí, bây giờ đã được hồi phục.

Tay cô bị Dạ Thần nắm lấy kéo ra ngoài, đi như chạy, Sanh Tiêu cho là hần mang cô đi gặp Duật Tôn nên không có vùng ra, đi theo một đường.

Dạ Thần đến trước một gian phòng thì dừng lại, hần ra hiệu cho Sanh Tiêu đi vào.

Mạch Sanh Tiêu đẩy cửa ra thì thấy ở dưới cửa sổ có đặt một chiếc giường em bé.

Nước mắt cô kiềm không được mà tuôn rơi, Sanh Tiêu bước đến trước giường em bé, quả nhiên nhìn thấy Bôn Bôn bình yên vô sự nằm ở bên trong.

Con đang ngủ rất say, trong tay có một con gấu Teddy.

Mạch Sanh Tiêu khom lưng xuống, cẩn thận và chu đáo, thật may là, xem ra Bôn Bôn chưa phải ăn uống cái gì khổ sở, sắc mặt con mỹ lệ, tinh thần không tồi.

Dạ Thần đứng bên cạnh Sanh Tiêu, giống như đang giải thích: “Đoạn băng ghi hình kia lại. Tóm lại, ta chỉ đem nó bỏ vào một lát, nó tại đây sống vô cùng tốt, ta.”

Mạch Sanh Tiêu hướng mắt nhìn lại, mặc dù như thế nhưng Bôn Bôn đã bị kinh hãi, tiếng khóc tê tâm liệt phế lúc ấy khiến mấy ngày qua của Mạch Sanh Tiêu làm sao cũng không thoát được khỏi ác mộng. Chẳng lẽ hần còn muốn để cô đối với hần cảm động đến rơi nước mắt sao?

Đối mặt với ánh mắt của cô, Dạ Thần không khỏi im lặng.

Hần mắt tự nhiên xoay tầm mắt đi.

“Duật Tôn ở đâu?”

“Cô ở đây nghỉ ngơi trước đã, ta sẽ tự mình dẫn cô qua.” Nhắc tới Duật tôn, người đàn ông trong mắt khó có được trầm tĩnh lại một lần nữa bị hung ác nham hiểm thế chỗ.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở mép giường em bé, cô muốn ôm lấy Bôn Bôn và hôn thật nhiều nhưng nhìn con ngủ say như vậy, Sanh Tiêu không đành lòng quấy rầy.

Lúc cô ngược mắt lên, Dạ Thần đã rời đi.

Mạch Sanh Tiêu đi vào bên trong, ánh mắt cô quét qua từng tác đồ vật bài trí, là một bố cục xa hoa phách lối. Cô chỉ nghĩ đến để có được những thứ này phải đổi từ máu và nước mắt của người khác thì Mạch Sanh Tiêu nhịn không được mà muốn nôn mửa.

Tầm mắt của cô hướng đến bàn trà cách đó không xa.

Sanh Tiêu đi tới, nhìn thấy trong đĩa trái cây có một con dao nhỏ.

Mạch Sanh Tiêu ngồi xổm xuống, tay phải ma xui quỷ khiến cầm lấy chuôi dao, ngoại trừ con dao này cô cũng không thấy trong phòng có bất kỳ một thứ gì có thể làm vũ khí tấn công được.

Camera thăm dò báo hiệu, Dạ Thần đứng dậy, phóng gần hình ảnh, cố định tại Mạch Sanh Tiêu đang cầm chặt con dao nhỏ trên tay.

.

.

.

Không được. Sanh Tiêu không để lại dấu vết nhìn bốn phía xung quanh, cái nơi biến thái như vậy ai mà biết có cài đặt camera hay không. Mạch Sanh Tiêu cầm lấy một trái táo, từ từ gọt vỏ.

Dạ Thần có chút hăng hái nhìn chăm chăm vào tay của cô đang dần dần hình thành một cái vòng dài bằng vỏ trái cây.

Mạch Sanh Tiêu gọt xong thì đặt con dao và trái táo ở trên bàn.

Cô đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Sanh Tiêu khóa trái cửa lại.

Trong phòng tắm cũng không tìm được thứ gì có thể phòng thân được.

Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy trên bồn rửa tay có vài cái bàn chải đánh răng mới, còn chưa mở ra. Tầm mắt cô chú ý đến tấm gương bên phải.

Sanh Tiêu nhanh chóng lấy ra một cây bàn chải đánh răng. Cô cầm lấy phần chuôi của nó ấn vào nắp của một hộp xà bông, nhẹ nhàng lôi kéo, thấy bàn chải đánh răng bị mài rơi ra mảnh vụn. Mạch Sanh Tiêu kiên nhẫn cẩn thận bắt đầu mài, cho đến khi chuôi của bàn chải đánh răng bị mài thành mũi dao nhọn sắc bén, nếu để ở chỗ khác thì không yên tâm, Sanh Tiêu dứt khoát nhét vào trong túi quần jean.

Lúc bước đi, mơ hồ có thể cảm giác bị đâm vào hơi đau.

Mạch Sanh Tiêu dọn dẹp phòng tắm sạch sẽ mới kéo cửa đi ra ngoài.

Bôn Bôn còn đang ngủ.

Cô còn chưa ngồi vào chỗ của mình thì thấy cửa được mở ra.

Mạch Sanh Tiêu đứng dậy.

“Ta dẫn cô đi gặp Duật Tôn.”

Sanh Tiêu khò

ng chút nghỉ ngơi mà theo sát phía sau.

Cô đi theo Dạ Thần xuống lầu dưới, băng qua đại sảnh, ở xa xa nghe được tiếng chém giết thảm thiết, lòng Mạch Sanh Tiêu bỗng nhiên bị quặn thắt lên.

Dạ Thần dẫn cô tiếp tục hướng về phía trước, cho đến khi âm thanh đó biến mất ở bên tai. Mạch Sanh Tiêu không khỏi sải bước đi theo, qua một khúc quanh, cô thấy Lôi Lạc và Alice đang đứng trước cửa một căn phòng.

Alice khép lại đôi mắt còn Lôi Lạc ở bên cạnh khó nén hưng phấn, thấy hai người đi tới, một mực cung kính chào hỏi: “Dạ Thần.”

“Mở ra.”

Lôi Lạc đi lên phía trước, kéo một tấm màn màu đen ra.

Theo động tác của hắn, một hàng song sắt màu đen dần dần xuất hiện ở trước mắt mọi người. Gian phòng này giống như ngục giam mà Mạch Sanh Tiêu thấy trên TV. Dạ Thần đi lên phía trước một bước: “Chỗ này chuyên dùng để nhốt phản đồ của căn cứ.”

.
. .
.

Trong mắt Sanh Tiêu đau xót, nước mắt vỡ òa ra.

Thân thể cô vội vàng lao tới trước, cổ họng bị nghẹn lại không nói nên lời.

Mạch Sanh Tiêu chứng kiến Duật Tôn ngồi ở góc tường, co một chân lên, tay áo sơ mi màu trắng đã bị rách đến lộ khuỷu tay ra ngoài. Anh hình như mệt chết đi, dựa vào vách tường mà thở dốc, áo che kín nhưng vẫn thấy những vết máu mờ mờ. Dù cứ việc chặt vật như vậy nhưng vẫn không che được vẻ cao quý lạnh thấu xương vốn có của anh.

Dạ Thần thần sắc kiên cường nhìn về phía Lôi Lạc đang đứng ở bên cạnh: “Bọn họ đều là phế vật cả sao? Rõ ràng chỉ có một tên cũng không thể bắt hắn lại được?”

163. Chương 163: Tàn Nhẫn Hành Hạ

Mười ngón tay của Mạch Sanh Tiêu bám vào song sắt thô cứng.

Dường như cảm nhận được có gì đó thay đổi, Duật Tôn trước kia cúi thấp đầu, bây giờ đã ngẩng lên.

Tầm mắt của anh lướt qua gương mặt của Sanh Tiêu.

Mà cô, từ trong mắt của anh nhìn không ra một chút suy nghĩ nào, loại ánh mắt đó, bình tĩnh đến bất ngờ, như đối với cô là một người hoàn toàn xa lạ.

“Tôn?” Cô bình tĩnh không được nữa, hầu như là hét lên đến tê tâm liệt phế.

Người đàn ông theo thói quen nhẹ nhàng lại đôi mắt phượng hẹp dài, anh đã nghĩ đến Dạ Thần có thể sẽ đưa Mạch Sanh Tiêu tới căn cứ. Dù khả năng là không lớn nhưng anh đã triển khai hết việc phòng hộ, vậy mà hiển nhiên vẫn là vô dụng.

Cũng bởi, người phụ nữ của anh, cứng cỏi như đầu bò nhỏ này, cô ấy làm sao có thể an tâm chịu ở nhà.

Duật Tôn trong mắt lộ ra xa cách lạnh lùng, cả thân thể Mạch Sanh Tiêu hầu như bám vào trên lan can: “Tôn, em là Sanh Tiêu đây.”

Anh, tai điếc mắt ngơ.

Đối mặt với gấp rút của Sanh Tiều, Dạ Thần đứng ở bên cạnh cô mang theo ý cười trào phúng: “Hắn có thể là bị đánh cho ngốc rồi.”

Mạch Sanh Tiều nâng lên tầm mắt, hung hăng liếc hắn một cái.

“Dạ Thần, để cho tôi vào đi.” Lôi Lạc ở bên cạnh xoa xoa hai tay vào nhau thể hiện sự sẵn sàng giao chiến.

“Thật không biết xấu hổ, anh muốn thừa dịp hắn kiệt sức mà lao vào sao?” Alice thành linh dâm vào một câu nói.

“Hừ! ” Lôi Lạc hừ lạnh: “Có tin không, hắn không phải là đối thủ của tôi.”

Alice mơ hồ có chút lo lắng, dù sao Duật Tôn bây giờ không còn thể lực để chống đỡ, khả năng không đấu lại được với Lôi Lạc, mà tên này hết lần này tới lần khác sốt ruột tranh công.

Thân thể Dạ Thần hướng về phía Mạch Sanh Tiều, dụng ý của Duật Tôn hắn có thể đoán ra được. Đơn giản, chính là không muốn làm cho hắn khó khăn với Sanh Tiều. Duật Tôn cho rằng, Dạ Thần đem hận thù với anh mà giận chó đánh mèo liên lụy đến Mạch Sanh Tiều.

“Anh mau thả anh ấy ra! ”

Mạch Sanh Tiều hướng đến người đàn ông bên cạnh mà gầm lên.

Alice cùng Lôi Lạc trợn mắt nhướng mày, nhìn thấy cảnh này ở trước mắt phải sợ hãi. Tại căn cứ, ai cũng không dám mở miệng với Dạ Thần như vậy, cô thật sự toát mồ hôi thay cho Mạch Sanh Tiều.

“Lôi Lạc.” Dạ Thần gọi Lôi Lạc ở bên cạnh.

“Có tôi.”

“Người đi vào, nếu không bắt được.”

“Dạ Thần, ngài cứ việc yên tâm, nếu như vậy mà không bắt được hắn, khuôn mặt của tôi đây đứt khoát không cần.”

Dạ Thần nghe vậy, ánh mắt lạnh đậm trở nên vui vẻ hướng vào đuôi chân mày: “Đây chính là người nói.”

Lôi Lạc đi thẳng về hướng cửa, tên đứng bên cạnh mở khóa sắt ra.

Alice nổi giận mà không dám nói gì, cô nhịn không được nên tiến lên vài bước, trong mắt giấu kín vẻ lo lắng không ngừng.

“Các người muốn làm cái gì?” Mạch Sanh Tiều thấy Lôi Lạc muốn đi vào, cô xông tới giữ chặt tay của hắn lại: “Không cho phép người làm tổn thương anh ấy! ”

“Tránh ra! ” Lôi Lạc hất tay lên, Sanh Tiều bị đẩy về phía sau, mũi nhọn của bàn chải đánh răng trong túi quần đã đâm vào chân cô một chút, ở sau lưng Alice đã kịp thời đỡ lấy.

Lôi Lạc thân hình cao lớn khom lưng tiến vào trong lồng giam, một tên ở bên ngoài đem khóa cửa lại.

Duật Tôn ngồi lưng thẳng tắp, đầu dựa vào phía sau.

Môi lương bạc của anh khê nhếch, tầm mắt hững hờ nâng lên, làm như chẳng thèm ngó ngang tới.

Đối mặt với vẻ khiêu khích như vậy, Lôi Lạc thiếu chút nữa nổi trận lôi đình. Dạ Thần khoanh hai tay ở trước ngực, hắn khê lắc đầu. Lôi Lạc để lộ rõ nét mặt phấn khích vui mừng quá, chỉ sợ bởi vì sốt ruột háo thắng mà chủ quan khinh địch.

“953, người vẫn không thay đổi chút nào.”

Lôi Lạc vẫn vui mừng giương cao giọng điệu: “Ta gọi Lôi Lạc, nhớ kỹ tên của ta, Lôi Lạc! ”

Những đứa trẻ ở căn cứ sau khi lớn lên, những con số từng đi theo bọn chúng thành tên gọi đó kỳ thật không thể nghi ngờ được đó chính là khuất nhục, ai cũng không muốn bị người khác gọi lên.

“Ta chưa bao giờ thích nhớ tên chữ của người khác, trừ phi.”

“Trừ phi cái gì?”

Bàn tay Duật Tôn nhẹ chống lên vách tường sau lưng, thân thể cao to từ từ đứng dậy, đứng lên thẳng tắp: “Trừ phi, nhớ tên người chết.”

“Người. . .” Lôi Lạc giận dữ: “Tốt, vậy ta trước tiên đánh người thành người chết rồi nói.”

Mạch Sanh Tiêu lo lắng đứng ở bên ngoài lao ngục: “Anh dựa vào cái gì mà đem người giam lại?”

Dạ Thần liếc mắt, đối với chất vấn của cô tai điếc mắt ngơ: “Buổi tối cô muốn ăn món gì để ta phân phó người phía dưới làm cho cô.”

Sanh Tiêu nghe hắn nói như mây trôi nước chảy, như thể chuyện sắp xảy ra trước mắt không hề liên quan gì đến hắn, lại giống như bọn họ chỉ đang ngồi ở trong rạp chiếu phim mà xem một bộ phim điện ảnh vừa công chiếu.

“Bò bít-tết, cô thích không? Thôi, hay là chuẩn bị đồ ăn Trung Quốc cho cô?”

Mạch Sanh Tiêu chưa bao giờ bài xích một người đến nông nổi như thế này: “Anh cho người làm tìm phổi của Dạ Thần đi.”

Dạ Thần ngẩng nhìn cô gái bên cạnh: “Cô dám ăn không? Cô dám ăn, ta lập tức cho người đi làm.”

“Dám.” Mạch Sanh Tiêu vẫn không ngẩng đầu lên, tầm mắt không rời khỏi trên người Duật Tôn: “Tốt nhất để cho tôi tận mắt nhìn thấy quá trình moi tim gan của anh ra.”

Dạ Thần che giấu vui vẻ, đột nhiên im bật, đưa ánh mắt hướng vào trong lồng sắt.

Lôi Lạc nắm lại Thiết Quyền, bước chân di chuyển theo chiều thuận kim đồng hồ. Duật Tôn dựa lưng vào vách tường, anh không cử động, ánh mắt lại giống như mắt báo nhìn chăm chăm vào Lôi Lạc.

Sanh Tiêu lo lắng đến mức ruột gan lộn ngược, mười ngón tay nắm trên lan can bởi vì dùng sức mà trắng bệch, trên mu bàn tay lại càng hiện rõ những đường gân xanh đen và mạch máu.

Lôi Lạc ẩn chứa sát ý trong mắt, bước chân của hắn rất nhanh xông lên phía trước!

Nhiều năm không gặp như vậy, hắn không rõ chiêu thức của Duật Tôn, chỉ có thể thăm dò một chút thật giả thế nào.

Tay phải vươn ra cũng không như ý nện được vào mặt Duật Tôn, người đàn ông nghiêng người một cái, phần lưng rắn chắc vòng qua cánh tay của Lôi Lạc. Anh dùng toàn sức lực dồn vào khuỷu tay, bẻ nhọn và hữu lực, mãnh liệt đánh vào sau cổ Lôi Lạc.

“Coi chừng! ! ! ” Dạ Thần vừa mới lên tiếng đã nghe từ bên trong truyền ra một hồi tiếng kêu thảm thiết.

Duật Tôn không có thời gian phung phí cùng Lôi Lạc, thể lực của anh chống đỡ hết nổi, dĩ nhiên muốn tìm cách trong thời gian ngắn nhất quật ngã được đối phương.

Lôi Lạc cật lực phản kích, tay phải vung ra phía sau bị Duật Tôn bắt lấy, sau vài hiệp, Duật Tôn huých vai sang, Lôi Lạc bị nện văng đến song sắt.

“Ầm. . .”

Phát ra tiếng động kinh hãi, uy lực mười phần.

Mạch Sanh Tiêu vội vàng buông tay ra, Dạ Thần sắc mặt âm trầm, mắt thấy Lôi Lạc gượng đứng lên muốn bước vào lần nữa: “Đi ra.”

Lôi Lạc quay đầu lại: “Dạ Thần, cho tôi thêm cơ hội nữa.”

Vài tên thuộc hạ ở sau lưng Dạ Thần châu đầu ghé tai lại với nhau, Lôi Lạc nghe không rõ nhưng hắn thế nào cũng thấy trong mắt bọn họ đều ẩn chứa ý tứ đùa cợt xem thường.

Hắn thật sự là không phục!

“Đi ra! ” Khẩu khí của Dạ Thần uy nghiêm không nhân nhượng.

Lôi Lạc cúi gầm đầu, có người mở khóa sắt, Mạch Sanh Tiêu thấy thế vội vã xông tới, đẩy Lôi Lạc ra, vội vàng muốn chạy vào bên trong.

“Con mẹ nó, người muốn chết à! ” Bản thân Lôi Lạc tánh khí bạo ngược, hơn nữa lại thiết thời vì Duật Tôn, bây giờ không tìm được kẻ nào để trút giận, hấn vung Thiết Quyền đánh tới Mạch Sanh Tiêu.

Quả đấm đi ra ngoài được một nửa, đã bị Dạ Thần ở phía sau Sanh Tiêu ra tay đỡ lại.

Mạch Sanh Tiêu cúi người xuống, thuận thế chui vào trong lồng sắt.

“Dạ Thần? Ngài vì sao lại che chở cho cô ta, không phải ngài đã nói phu nhân chết là do cô ta làm hại sao?”

Sanh Tiêu thừa dịp bọn họ hỗn loạn, sải bước chạy đến phía Duật Tôn: “Tôn, anh không sao chứ?”

“Anh không cho em đến đây! ”

Mạch Sanh Tiêu thoáng nhìn Dạ Thần và Lôi Lạc ở bên ngoài, cô đau lòng khóc thành tiếng, hai tay ôm lấy thắt lưng của người đàn ông: “Anh và Bôn Bôn đều không có ở nhà, một mình em ở lại Bạch Sa còn có ý nghĩa gì nữa?”

Duật Tôn chỉ cảm thấy một hồi lạnh buốt, hình như có vật gì đó cài vào bên hông của anh.

Mạch Sanh Tiêu dù sao cũng là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, tâm tình của cô khẩn trương tốt độ, chỉ có thể dùng tiếng khóc để che giấu. Thật may là lúc này cô phản ứng như vậy sẽ không khiến người khác hoài nghi chút nào.

Dạ Thần hất quả đấm của Lôi Lạc đi: “Phế vật! ”

Alice nắm được một thứ quan trọng, cô hiếm khi nào nhìn thấy Dạ Thần tức giận nhưng rõ ràng là hấn vì Mạch Sanh Tiêu mà đã hơn một lần phát hỏa. Khóe môi Alice lén nhẹ nâng, tên Lôi Lạc ngu ngốc này, vĩnh viễn là thứ đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, không thèm nhìn một chút nào mà còn va vào họng súng!

Mạch Sanh Tiêu thấy không có người phát hiện ra động tác cô sắp đặt ra, trong lòng cô lúc này mới buông lỏng, bàn tay Sanh Tiêu xoa lên mặt Duật Tôn: “Vậy có bị thương không?”

“Đây đều là máu kẻ khác, tin vào ông xã của em.”

Mạch Sanh Tiêu không tin, bởi vì cô thấy khóe mắt Duật Tôn bị bầm và vết máu ở khóe miệng, ngón cái trên bờ môi của anh nhẹ lau: “Anh cũng phải tin em, chúng ta sẽ ra ngoài.”

“Em muốn làm gì?”

“Nhất định sẽ có cách, em sẽ nghĩ ra được. . . .”

“Dạ Thần, tôi bây giờ sẽ một phát giết chết bọn chúng, thay phu nhân báo thù! ”

Dạ Thần không nói lời nào, trong mắt lạnh lẽo kết thành tầng băng sương.

“Cái chết của mẹ người không liên quan đến Sanh Tiêu.” Duật Tôn cầm lấy bàn tay của Mạch Sanh Tiêu đang ở trên môi của mình: “Cô ấy hẹn người ra bên ngoài, căn bản không biết kế hoạch hôm đó của ta. Ta sợ dĩ biết rõ mẹ người ở Tích Phong Uyển là vì ta đã sớm hoài nghi người, ta mua chuộc được bảo mẫu nhà người mới tra được chuyện của người.”

“Tôn, anh với loại người này thì cần gì phải nói ra như vậy?”

Mạch Sanh Tiêu không hiểu ý của Duật Tôn, chỉ có khiến cho Dạ Thần vứt bỏ thù hận với Sanh Tiêu thì cô mới có thể an toàn.

“Dạ Thần, ngài đừng tin lời của hấn, theo tôi thấy thì hai người bọn chúng đều có phần! ” Lôi Lạc kêu gào không ngừng.

“Cô ấy nếu đã biết thì hôm đó tại quán cà phê sẽ không chút do dự mà rời đi, chứ không cần mâu thuẫn do dự là có cứu người hay không, thiếu chút nữa làm ta lỡ mất thời cơ tốt nhất.”

Đôi mắt màu xanh lam sâu không thấy đáy của Dạ Thần lộ ra một vẻ nguy hiểm

chí mạng, cuốn tới thù hận. Mạch Sanh Tiêu vội vã che miệng Duật Tôn lại, cô biết rõ là Dạ Thần đã bị chọc giận triệt để.

Hắn khó tha thứ nhất chính là cái chết thảm của mẹ.

“Tốt, tốt, rất tốt!” Dạ Thần liên tiếp nói ra ba chữ “Tốt”, Alice cách gần đó có thể cảm thấy hắn đang nghiêng răng nghiêng lợi đến ớn lạnh: “Ta muốn xem một chút, xương của ngươi có phải là cứng thật hay không?”

“Anh lại muốn làm gì?” Mạch Sanh Tiêu thét lên chói tai.

Hai gã đàn ông tiến vào, nắm lấy cánh tay của cô kéo ra ngoài, Duật Tôn giơ cánh tay lên hung hăng lau khước miệng, tay kia đột nhiên đẩy vai của Mạch Sanh Tiêu ra: “Em đi ra ngoài đi!”

“Không. . .”

Sanh Tiêu bị lôi kéo ra khỏi phòng giam.

Vài tên võ sĩ vạm vỡ cùng lúc chen vào.

Duật Tôn dựa vào vách tường, bàn tay đưa ra sau lưng cố định tốt thứ mà Sanh Tiêu đã để lại.

Mạch Sanh Tiêu không còn cách nào khác, chỉ có thể nhìn mấy người đang tỏ thái độ coi thường bước vào, một căn cứ như luyện ngục thể này bất cứ lúc nào cũng đều có thể lấy mạng người khác.

Duật Tôn đã suy giảm hơn phân nửa thể lực.

Lúc bắt đầu còn có thể chống đỡ. . . .

Hai mắt Sanh Tiêu bị màu máu nhuộm đỏ, anh còn nói những vết máu kia đều không phải của anh.

Bàn tay Mạch Sanh Tiêu dùng sức đẩy song sắt về phía trước nhưng không có ý nghĩa, lại càng không thể ngăn cản chuyện đang xảy ra.

Sanh Tiêu không nghe thấy Duật Tôn kêu lên một tiếng nào.

Cô dựa theo lan can cuộn người trên mặt đất, đôi mắt như bị kim đâm khi nhìn về phía Dạ Thần, hắn đứng ở bên cạnh Lôi Lạc cười trên nỗi đau của người khác.

Cô biết rõ, Duật Tôn bây giờ bị tra tấn, tất cả đều là chịu thay cho cô và Bôn Bôn.

Mạch Sanh Tiêu lau khô nước mắt, nhưng nước mắt vẫn bất chấp mà tuôn rơi. Tay phải của cô giữ chặt song sắt, dùng toàn bộ sức lực mới đứng lên được.

Sanh Tiêu không chớp mắt nhìn chằm chằm vào trong lồng sắt.

Cô nhìn thấy Duật Tôn bị đánh ngã trên mặt đất, người đàn ông cao ngạo đến thế, Mạch Sanh Tiêu chưa bao giờ thấy anh chật vật như vậy, vết máu trên trán của anh đang theo gương mặt chảy xuống. Đôi mắt của Sanh Tiêu nháy cũng không nháy một chút, anh chịu đau đớn, cô hy vọng mình có thể cùng chịu với anh.

Vài người lần lượt tấn công, toàn bộ oán khí đều phát tiết trên người Duật Tôn.

Mạch Sanh Tiêu chứng kiến một tên trong số đó dùng chân đá vào sườn của Duật Tôn, người đàn ông ngã xuống, thân thể cao to nằm thẳng tắp trên mặt đất.

“Đáng đánh, mẹ nó!” Lôi Lạc không che giấu được vẻ hưng phấn.

Mạch Sanh Tiêu khẽ cười một tiếng, tiếng cười kiềm chế không giương cao được.

Alice ẩn chứa phức tạp trong mắt, Lôi Lạc liếc nhìn Sanh Tiêu: “Bệnh thần kinh!”

“Cho ta xem màn diễn xuất này là có ý gì? Chẳng lẽ do đánh tay đôi không phải là đối thủ nên chuyển thành ý đông hiếp yếu phải không?” Mạch Sanh Tiêu chịu đựng đau đớn như tê liệt trong lòng: “Cùng lớn lên một chỗ, người hôm nay còn không phải là đối thủ của anh ấy, vậy trước kia thì sao? Không lẽ một đầu ngón tay là có thể đem người bóp chết rồi?”

“Cô nói cái gì?” Lôi Lạc nổi trận lôi đình: “Mẹ kiếp, cô lặp lại lần nữa xem?”

“Gương mặt này, ngươi còn muốn giữ sao?”

Lôi Lạc sắc mặt lúc trắng lúc xanh, tay phải đưa vào hướng bên hông.

Trong lòng sắt mấy người nối đuôi nhau đi ra.

Dạ Thần thu hồi sắc mặt: “Lôi Lạc, đây là vừa rồi tự ngươi nói ra.”

Lôi Lạc thấy Dạ Thần nói như vậy, sự lớn lối kiêu căng vừa nãy che giấu đi không ít: “Dạ Thần, tôi.”

“Ngay cả một tên nửa sống nửa chết cũng không đối phó được, ta giữ lại ngươi có ích gì đây?”

“Ngài. . .”

Dạ Thần rút ra con dao Thụy Sĩ luôn dắt ở bên người đưa về phía Lôi Lạc: “Ngươi trước khi đi vào đã đáp ứng ta, nếu không bắt được hắc cũng không cần khuôn mặt này. Ngươi biết, ta từ trước đến nay thích nói một không nói hai.”

Lôi Lạc tay run run, tiếp nhận con dao nhỏ mà Dạ Thần đưa tới.

Hắn biết rõ, một khi Dạ Thần mở miệng thì hắn liền mất đi đường sống để quay về.

Hắn vốn định bỏ qua, người khác cũng không ai dám nói gì, không nghĩ tới.

Tầm mắt âm u của Lôi Lạc hướng về phía Mạch Sanh Tiêu.

Hắn nắm chặt chuôi dao, tay không nhin được run rẩy. Hắn cắn răng, cầm mũi dao bén nhọn rạch lên gương mặt, thân dao phát ra ánh sáng, mấy người xung quanh hai mặt nhìn nhau, không dám xin tha cho hắn.

“Aaa. . .”

Lôi Lạc cắn răng, đem tiếng kêu đau đớn nuốt trở về, giọt máu rơi tí tách chảy qua cần cổ của hắn, nửa gương mặt đã thấm ướt trong máu đỏ tươi.

Mạch Sanh Tiêu lạnh lùng nhìn vết máu rơi xuống mặt đất.

“Cô hài lòng chưa?” Cô nghe được tiếng nói vang lên phía trên đỉnh đầu.

Sanh Tiêu thần sắc lãnh đạm quay mặt đi.

Những lời này của Dạ Thần ý tứ rất rõ ràng, hắn muốn nói gương mặt của Lôi Lạc vì Mạch Sanh Tiêu nên mới bị hủy.

Lôi Lạc cố nén đau đớn kịch liệt, bàn tay cầm dao đều là máu.

Dạ Thần thu hồi con dao Thụy Sĩ, lấy miếng vải thượng hạng đang ung dung thong thả lau đi vết máu dính trên đó: “Sanh Tiêu, cô biết vì sao ta dẫn cô tới nơi này không?”

Mạch Sanh Tiêu quay đầu, không nói thêm gì nữa.

“Ta muốn cho cô xem một chút, cho hắn nhận hết mọi hình phạt.”

Hắn tra con dao vào vỏ: “Đối phó với phản đồ của căn cứ, còn một biện pháp nữa.”

Mặt Alice một hồi trắng bệch: “Dạ Thần.”

Mạch Sanh Tiêu thấy một người đàn ông cầm lấy một cái ống tiêm đi tới, bên trong chứa dung dịch màu lam, Sanh Tiêu bỗng đứng kinh hãi: “Đây là cái gì?”

“Tử Thần.”

“Tử thần?” Mạch Sanh Tiêu bỗng thấy trong mắt Alice dâng lên sợ hãi: “Anh muốn làm gì?”

Alice đột nhiên cúi gập lưng xuống, bàn tay chống trên mặt đất, khuôn mặt của cô ấy nhăn nhó cuộn người trên mặt đất, tay chân run rẩy: “Để Tử Thần cho tôi đi, tôi thay hắn tiêm vào.”

Dạ Thần cười lạnh, dùng chân đá văng bàn tay đang đưa ra của Alice: “Ta lúc đầu muốn cô lấy một cánh tay của Duật Tôn, cô giỏi lắm. Lần này chỉ là trừng phạt nho nhỏ đối với cô thôi.”

“Không, tôi không chịu nổi. Cho tôi.” Alice hung ác túm lấy đầu tóc, Mạch Sanh Tiêu chứng kiến cô ấy đau khổ cùng cực như vậy, Sanh Tiêu kinh sợ, bỗng nhiên hiểu được Tử Thần rất đáng sợ.

Hai gã đàn ông tiến vào trong lồng sắt, xem ra, thật sự là sẽ tiêm vào Duật Tôn.

“Không được, đừng như vậy. . .”

“Có biết tại sao lại gọi là Tử Thần không? Kỳ thật rất đơn giản, nó chính là loại ma túy cực độc.”

Mạch Sanh Tiêu thấy tên kia cầm ống tiêm trong tay đang ngồi xổm xuống.

Sanh Tiêu xoay người nhìn về phía Dạ Thần: “Ta rốt cuộc tìm không ra, hai chữ ”hèn hạ” càng không thể hình dung được người.”

“Tùy cô.”

Bàn tay Mạch Sanh Tiêu không khỏi đưa vào trong túi, đầu ngón tay của cô đã chạm đến đồ vật bên trong. Ánh mắt của cô bất ngờ cùng Alice chạm nhau, Sanh Tiêu dừng lại động tác nhưng Alice vẫn thống khổ giãy giụa. Mạch Sanh Tiêu không biết là cô ấy đã nhìn thấy, hay là giả vờ như không nhìn thấy, khi Sanh Tiêu thu hồi tầm mắt, Alice cũng nhắm hai mắt lại.

Dạ Thần không nhìn thấu Mạch Sanh Tiêu, một chút cũng nhìn không thấu.

Cô khóc khàn cả giọng, mà hần đối với cô lại hoàn toàn không đề phòng. Hần cho rằng cô giờ đây toàn bộ thương tâm, không có ý khác.

.
. .

Cho đến khi cổ của hắn bị đâm vào, Dạ thần bây giờ mới hiểu được là hắn luôn luôn xem nhẹ cô.

“Dừng tay! ” Mạch Sanh Tiêu hét lên muốn ngăn động tác tiêm vào của gã kia.

Dạ Thần liếc mắt, trông thấy trong tay cô đang cầm một cây bàn chải đáng răng đã được mài nhọn: “Thả bọn ta một cửa rồi đi! ”

Thật nực cười.

Mạch Sanh Tiêu thấy phía trước mỗi một người đều đứng bất động: “Các người muốn nhìn hắn chết sao?”

“Vô dụng.” Dạ Thần khê cười, trong mắt đầy khinh miệt: “Ta đã nói với bọn họ, một khi ta bị uy hiếp thì hãy để ta chết đi. Không tin, cô bây giờ giết ta, bọn họ cũng sẽ không hợp tác với cô.”

Sanh Tiêu sợ hãi: “Người nghĩ rằng ta sẽ tin lời của người?”

Cô nhìn về phía Duật Tôn trong lồng sắt, người đàn ông hình như đã thanh tỉnh, tay chân bắt đầu có phản ứng.

Cánh tay Mạch Sanh Tiêu đang chống đỡ tại cần cổ của hắn run rẩy, ánh mắt cô lướt qua Alice, cô ấy hướng về phía cô bất đắc dĩ gật đầu nhẹ.

Như vậy nói cách khác, dù cô có giết chết Dạ Thần thì bọn họ cũng không thoát khỏi cái nơi quỷ quái này sao?

Sanh Tiêu đã đi một nước cờ nguy hiểm, vốn cũng đã không còn hy vọng có thể rời khỏi đây, cô cũng không ngại thơ đến mức này. Nhưng mắt thấy thuốc độc sắp đưa vào trong cơ thể Duật Tôn thì cô hoảng hốt, động tác đã nhanh hơn suy nghĩ một bước.

“Sanh Tiêu, ta vừa nhìn cũng biết cô chưa từng giết người.” Dạ Thần ở trước mặt cô nói ra.

“Nếu chúng ta đã không đi ra được, vậy thì ta sẽ lôi kéo người chôn cùng! ” Hắc nói không sai, Mạch Sanh Tiêu ngay cả con cá cũng chưa từng đích thân giết, cô bất luận thế nào cũng không ra tay được.

Dạ Thần nhìn chăm chăm vào ánh mắt phẫn hận của cô, đúng vậy, là hận thấu xương, ánh mắt của cô hướng đến hắc, đều hận không thể đẩy hắc xuống địa ngục.

Trong lòng hắc thấy khổ sở, hắc tự nhận là mình chưa từng gây ra thương tổn cho Sanh Tiêu. Hắc đã cho Mạch Sanh Tiêu một sự nhân từ lớn nhất: “Chúng ta đánh cuộc, thế nào?”

Khuôn mặt Sanh Tiêu tràn đầy phòng bị nhìn về phía hắc.

Dạ Thần duỗi ngón trở ra, chỉ vào lồng ngực của mình: “Cho ta xem dũng khí của cô, cô nếu như dám đâm một nhát vào tim ta, chuyện Tử Thần bỏ qua.”

“Ta dựa vào cái gì để tin người?”

“Vẫn là nói câu kia, cô bây giờ chỉ có thể tin ta.” Dạ Thần ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ lớn cỡ bàn tay của Sanh Tiêu. Hắc muốn nhìn một chút, vì Duật Tôn, cô thật sự là có thể không chú ý đến tất cả mọi thứ hay không?

Trong lòng của cô, có như vậy hay không, dù chỉ là một chút xíu thôi?

Tựa như, có giống việc hắc không làm tổn thương cô được?

Mạch Sanh Tiêu siết chặt vũ khí trong tay, lòng bàn tay đã ướt át càng làm cô cảm thấy vội vàng xao động. Cô nắm chặt cứng, sợ chẳng may thất bại thì lại vứt bỏ cơ hội thật tốt này.

“Dạ Thần. . .” Lôi Lạc muốn ngăn cản.

Người đàn ông phát tay ra hiệu cho hắc tránh ra.

Ánh mắt Mạch Sanh Tiêu xuyên qua song sắt nhìn về Duật Tôn ở bên trong. Do dự trong mắt cô từ từ chuyển thành vô cùng kiên định. Cô nhớ đến Bôn Bôn, nhớ tới Dạ Thần bắt

cóc con trai để uy hiếp bọn họ bằng hành vi ti tiện. Sanh Tiêu cắn chặt răng, mồ hôi rơi thành giọt, mồ hôi sau lưng lại càng chảy ròng.

Dạ Thần thấy tay của cô hắt lên.

Trong nháy mắt như vậy, hắc có thể tránh được.

Nhưng hắc muốn nhìn một chút, ánh mắt trời ôn nhu Mạch Sanh Tiêu trong mắt hắc có phải là không thể xuống tay được hay không?

Hắc nghĩ đúng, Sanh Tiêu không xuống tay được.

Hắc nghĩ đúng, trong lòng hắc nhớ thương Mạch Sanh Tiêu, sẽ không nhẫn tâm như vậy.

.
. .

Cho đến khi mũi nhọn đâm vào tim hắc, Dạ Thần mới ném đến cái gì gọi là đau lòng. Tim của hắc, quá đau, đau đến mức bị cứng rắn xé rách. Mạch Sanh Tiêu khí lực không lớn, đâm không được xem là quá sâu nhưng một nửa cây bàn chải đánh răng đã chui vào trong cơ thể người đàn ông.

Máu tươi cùng lúc tuôn ra.

Tay phải Dạ Thần giữ lại miệng vết thương, chân mày hắc vận thành hình chữ Xuyên(), ánh mắt ngược lên ẩn chứa thái độ khó có thể tin được.

Mạch Sanh Tiêu khuôn mặt tái nhợt, cô thu tay lại, cánh môi huyết sắc hoàn toàn không còn: “Lời của người đã nói. Có thể xem lại.”

A. . .

Dạ Thần lạnh lùng bật cười, sau khi cô đâm trúng hắn, câu nói đầu tiên, dĩ nhiên là để hắn giữ lời.

Châm biếm cỡ nào.

Hắn vươn mạnh tay ra, bàn tay bóp chặt cổ Mạch Sanh Tiêu.

“Rầm. . .” Phần lưng của cô bị đẩy vào lan can, bên trong Duật Tôn thấy thế liền vùng vẫy đứng dậy: “Buông cô ấy ra, buông raaa. . .”

Anh giống như mãnh thú lao về phía trước, hai gã đàn ông ở bên trong đã lùi ra cũng không kịp khóa cửa sắt lại.

Cánh tay Dạ Thần vừa thu lại, đẩy Sanh Tiêu về phía trước: “Mang theo cô ta, đi! ”

Dòng máu ấm theo miệng vết thương tràn ra, một gã sau lưng tiến lên nâng đỡ hắn: “Dạ Thần.”

“Có gan thì hướng về phía ta, buông Sanh Tiêu ra, người dám làm tổn thương cô ấy, ta sẽ xé nát người! ”

Dạ Thần nhin đau, nghiêng mặt qua: “Người tự lo ình trước đi! ”

Mạch Sanh Tiêu thấy ống tiêm chứa đầy chất lỏng màu lam bị ném trên mặt đất. Lôi Lạc một phát bắt lấy bả vai cô: “Đi, đợi chút nữa có chuyện hay! ” Sanh Tiêu xoay người hết sức lại, hướng về phía Duật Tôn khẽ mở đôi môi trái tim, cô cử động miệng chứ không phát ra tiếng: Em không sao, bảo vệ tốt chính mình, chính là bảo vệ em.

Phải ly khai thế này, chỉ có thể dựa vào Duật Tôn.

Mạch Sanh Tiêu cũng sẽ bảo vệ thật tốt chính mình, cố gắng không để liên lụy đến anh.

Lôi Lạc hùng hùng hổ hổ, dĩ nhiên sẽ đem lần chịu phạt này toàn bộ đổ tội lên người Mạch Sanh Tiêu. Cô bị hắn nắm lấy bả vai, đi đường không khỏi lảo đảo. Cô ngẩng đầu lên liếc nhìn má trái của Lôi Lạc bị hủy. Sanh Tiêu đếm bước chân đi đường, trong lòng giống như có gương soi sáng.

Cô mơ hồ cảm giác được Dạ Thần đối với cô khác biệt.

Cô tự nhiên biết rõ, người nào đối với ai mà quan tâm, thì muốn uy hiếp đối phương rất dễ dàng.

Mạch Sanh Tiêu mặc dù biết làm như vậy rất đáng xấu hổ, nhưng đối phó với kẻ hèn hạ, đáng xấu hổ và hèn hạ thì cái nào cũng không cần lấy cao thượng đáp lại.

Duật Tôn nhìn Mạch Sanh Tiêu bị mang đi, một chữ cũng không nói ra.

Hai tay anh nắm chặt, trong mắt phần nộ hầu như muốn thôn tính sạch sẽ nơi này. Anh chỉ vờn vện có lý trí, da thịt bởi vì ấn nhẫn của người đàn ông mà căng thẳng, anh còn có thể chống đỡ được, chỉ cần sau khi bảo đảm Sanh Tiêu và Bôn Bôn an toàn thì anh có thể tuyệt địa phản kích!

164. Chương 164: Em Chỉ Quan Tâm Đến Anh

Mạch Sanh Tiêu trên dọc đường đi luôn bị Lôi Lạc xô đẩy về phía trước.

Lôi Lạc mất lộ ra hung hãn, cô không hoài nghi, nếu như hiện tại chỉ còn dư lại hai người bọn họ thì hắn thật sự sẽ bắn một phát súng giết chết cô vì những hành động vừa rồi.

Dạ Thần được người khác đỡ nên đi được rất chậm, Mạch Sanh Tiêu nghiêng đầu sang nhìn thấy trên ngực hắn vẫn chảy máu, bàn tay đè lại kia nhìn không thấy một chút màu da nào.

“Nhìn cái gì vậy, đều là người làm chuyện tốt, mẹ! ”

Sanh Tiêu bước đi lảo đảo: “Tự ta có chân để đi.”

Cánh tay giữ lấy cô tăng thêm lực đạo, Mạch Sanh Tiêu bị đau, cảm nhận được Lôi Lạc đang dùng hết sức, cô nhin đau không nói, sợ hấn lại phát điên lên.

Lôi Lạc hung dữ nhìn chăm chăm vào cô gái trong tay, vết thương trên mặt đau đớn không ngừng, hơn nữa lại là nhục nhã. Về sau hấn làm thế nào để ngăn đầu trước những người đã hiện diện ở đó?

Mạch Sanh Tiêu bị đẩy vào một gian phòng, cửa phòng đóng sầm lại, cô nghe được tiếng khóc bị giết mình tỉnh dậy của Bôn Bôn truyền đến.

Sanh Tiêu vội bước qua, khom lưng ôm lấy con trai: “Bôn Bôn đừng khóc, Bôn Bôn, mẹ ở đây.”

Bôn Bôn khóc nhẹ tay dụi mắt, Mạch Sanh Tiêu ôm con ngồi ở mép giường, bé con thật vất vả mới nín được. Ngẩng đầu trông thấy Sanh Tiêu lại chủ động vươn tay ôm lấy cổ của cô. Mạch Sanh Tiêu kích động không thôi, trong mắt lệ nóng rưng rưng: “Bôn Bôn, con nhận ra mẹ đúng không? Con chưa từng quên mẹ.”

Mạch Sanh Tiêu bất ngờ cảm thấy những nỗ lực trước kia của cô và Duật Tôn đều đáng giá.

Thì ra là, bọn họ cùng nhau cố gắng cũng đã có được kết quả.

Sanh Tiêu đặt con trai ngồi lên chân mình, Bôn Bôn mở to mắt lên nhìn cô, nước mắt của con vẫn lưng tròng, bộ dáng đáng thương. Mạch Sanh Tiêu đưa tay lau mặt cho con: “Bôn Bôn đừng sợ, cha không có ở đây, mẹ sẽ bảo vệ tốt Bôn Bôn.”

Ở chiếc bàn bên cạnh giường em bé bày biện tất cả những thứ dành cho Bôn Bôn, có sữa bột, tã không thấm, bình sữa, thức ăn dặm cùng với rất nhiều đồ chơi. Sữa bột không phải là loại Bôn Bôn thường ăn trước kia, nhưng hiển nhiên là Bôn Bôn rất thích ứng.

Mạch Sanh Tiêu đi về phía cửa sổ, thấy tất cả những món đồ chơi đều đã được mở ra, cô cảm thấy may mắn, ít nhất thì Bôn Bôn ở đây được đối xử không tệ, chưa phải chịu bao nhiêu đau khổ.

Lúc Dạ Thần đẩy cửa đi vào, hấn tiện tay đóng cửa lại. Mạch Sanh Tiêu và Bôn Bôn đang chơi đùa, nụ cười của cô dịu dàng, cùng với Sanh Tiêu đã đắm hấn dường như là hai người khác nhau.

Dạ Thần như có điều suy nghĩ mà nhìn chăm chăm vào cô. Xem thần sắc của cô, nhìn không ra một chút lo lắng nào dành cho hấn.

Mạch Sanh Tiêu nhạy cảm nên phát giác được có người ở phía sau, cô quay đầu lại thì nhìn thấy Dạ Thần đang đứng ở trước cửa. Người đàn ông đối diện với ánh mắt của cô, lúc này mới từ từ bước tới.

Sanh Tiêu ôm chặt Bôn Bôn trong ngực, mắt lộ ra cảnh giác.

Đứa bé bỏ gấu Teddy trong tay ra, ngẩng đầu lên nhìn thấy Dạ Thần cũng bắt đầu bất an né tránh.

Người đàn ông cười lạnh, người lớn khác với trẻ con, giống như hổ lang nuôi không dễ.

Tầm mắt Mạch Sanh Tiêu trên mặt của hấn dời xuống trên ngực. Hấn đã thay áo sơ mi màu hồng Phong Diệp, không nhìn thấy miệng vết thương nông sâu thể nào nhưng thấy hấn đã khỏe mạnh đứng ở nơi này thì vết thương chắc là không có gì đáng ngại.

Sanh Tiêu ôm chặt con trai, thân thể xoay đi hướng khác, đưa lưng về phía hấn.

Dạ Thần bước đến trước mặt cô, hấn biết rõ Lôi Lạc đã mạnh tay, có thể sẽ làm bị thương cô. Tóc của Mạch Sanh Tiêu có rơi rớt xuống mất trật tự, ông tay áo dính vết máu màu đỏ sẫm.

Hấn cúi người xuống, hai tay chống đỡ ở bên chân cô.

Mạch Sanh Tiêu nhìn qua, thân thể của hấn đột nhiên kề cận: “Người muốn làm gì?”

Khuôn mặt của hấn càng ngày càng ghé lại gần cô, Sanh Tiêu bởi vì trong ngực ôm Bôn Bôn nên chỉ có thể ngả người hết sức về phía sau, mất đi lực tay chống đỡ, sống lưng của cô mỗi nhử, lại sợ không cẩn thận sẽ ngã xuống giường.

Cô dừng lại, không ngã về phía sau nữa.

Đôi mắt lạnh màu lam của Dạ Thần xuyên thẳng vào đáy lòng cô, loại mỉa mai này lại không mê hoặc được Sanh Tiêu.

Cô quả nhiên, đối với hắn, cô làm như không tồn tại.

Dạ Thần giơ tay chỉ lên vết sẹo trên mặt: “Nhìn thấy không? Đây là Duật Tôn làm chuyện tốt.”

Mạch Sanh Tiêu không phải là người mù, lúc đến căn cứ, lần đầu tiên gặp Dạ Thần cô đã nhìn thấy.

Nhưng đương nhiên cô sẽ không ngạc nhiên mà đi hỏi hắn, thương thế của người ở đâu ra?

Vết sẹo kia rất sâu, xuyên qua bên dưới khóe mắt hẹp dài của người đàn ông, nhưng bởi vì có thể mời những bác sỹ hàng đầu nên bây giờ có thấy cũng nhìn không ra nữa. Mạch Sanh Tiêu giương mắt nhìn thẳng: “Anh ấy bây giờ cũng không thua kém gì người.”

“Quả nhiên là phụ nữ đã có gia đình.” Dạ Thần lạnh lùng thốt ra một câu.

Mạch Sanh Tiêu vẫn giữ nguyên tư thế, cô đưa một tay ra chống đỡ ở sau lưng: “Người bây giờ cũng coi như đã báo thù, còn muốn thế nào nữa?”

“Ta nghĩ muốn cô, cô cho không?”

Sanh Tiêu vội nhìn xuống Bôn Bôn trong ngực: “Trước mặt trẻ con nói loại lời này, có gì hay ho.”

Dạ Thần vươn tay ra, Mạch Sanh Tiêu thấy thế liền gạt tay của hắn ra: “Đừng đụng vào con ta.”

“Cô nói thật cho ta biết, cái chết của mẹ ta, thật sự không liên quan đến cô?”

Mạch Sanh Tiêu bây giờ vô cùng tỉnh táo, cô lắc đầu: “Ta không biết, hơn nữa ngày đó người hẹn ta đi ra ngoài, Duật Tôn sau đó cũng giải thích cho ta biết đó là một sự trùng hợp.”

Ánh mắt Dạ Thần nhìn thẳng vào khuôn mặt của cô mà băn khoăn, giống như đang phỏng đoán những lời cô đã nói.

“Lúc ta lái xe trở về mới phát hiện mình liên tục bị theo dõi, bọn họ đưa ta lên xe, đúng lúc người gọi điện thoại tới, người đàn ông ngồi ở bên cạnh ta không nói hai lời liền đem điện thoại của người cho ta ném ra ngoài cửa sổ, hắn nói bởi vì muốn tốt cho ta.” Mạch Sanh Tiêu lúc nói chuyện đã có bản lĩnh để mặt không đỏ, tim không đập nhanh.

Dạ Thần nhìn cô chằm chằm, Mạch Sanh Tiêu thần sắc thản nhiên, ngoại trừ việc cô chủ động bỏ mặc mà ném điện thoại ra ngoài thì những chuyện khác, cô xác thực là nói thật.

“Được, ta tin cô.” Dạ Thần mím môi nhẹ giương khóe miệng lên, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm khiến cô không có chỗ trốn tránh. Mạch Sanh Tiêu hiểu được giằng co với người đàn ông như vậy thật nguy hiểm, cô không thể biểu lộ bối rối ra trước được: “Người tin ta thì được gì? Ta không tin người.”

“Mạch Sanh Tiêu, ta đối với cô không tốt sao?”

“Người dùng thân phận Ân Lưu Khâm để tiếp cận ta, không phải là muốn tìm Duật Tôn để báo thù sao. Người còn cưỡng ép con ta, lại lừa gạt ta đến căn cứ.” Cô tận lực tăng thêm hai chữ “lừa gạt” này.

“Ta làm sao lừa cô được?”

“Người đã đáp ứng chỉ cần ta đến căn cứ, người sẽ thả Bôn Bôn ra.”

Cánh tay Dạ Thần chống đỡ bên cạnh cô thu hồi lại, Mạch Sanh Tiêu khẩn trương ôm con vào trong ngực, Bôn Bôn một khi rời khỏi căn cứ thì cô và Duật Tôn mới có thể tránh được lo âu mà tìm cách rời đi. . . .

“Không thể nào! ” Dạ Thần nhân thể ngồi vào bên cạnh Mạch Sanh Tiêu.

Sanh Tiêu mặt lạnh xuống: “Người nói như vậy, ta một chút cũng không thấy kỳ lạ, dù sao mất đi quân cờ như Bôn Bôn thì người sợ Duật Tôn sẽ phản người phải không?”

“Sanh Tiêu, phụ nữ nói nhiều quá cũng không tốt.”

Bàn tay Mạch Sanh Tiêu khẽ vuốt đầu Bôn Bôn, cô quả nhiên không lên tiếng nữa, lại ngẩng đầu lên hướng về phía Dạ Thần cười khẽ, khéo miệng rõ ràng mang ý mỉa mai, Dạ Thần một cái liếc có thể nhìn ra, là cô cố ý.

Gương mặt tuần tú của Dạ Thần không xua được khói mù, hần đột nhiên vươn cánh tay phải ra ôm lấy Bôn Bôn.

“Người muốn làm gì? Trả con lại cho ta! ”

Dạ Thần ôm lấy Bôn Bôn bước về phía cửa, Mạch Sanh Tiêu theo sát hần, cô ra sức giữ lấy cánh tay của Dạ Thần: “Chuyện của chúng ta không liên quan đến đứa bé, người đừng làm tổn thương nó! ”

Mới đi ra khỏi cửa liền chứng kiến Lôi Lạc trên mặt bị dán băng gạc đi tới: “Dạ Thần, miệng vết thương của ngài chưa lành, giao nó cho tôi đi.”

Dạ Thần không để ý tới, mang theo Bôn Bôn đi tới nhà ăn bên cạnh.

Mạch Sanh Tiêu vội vàng muốn đuổi theo thì Lôi Lạc đã bước một bước dài tới trước mặt cô. Ánh mắt hung dữ của hần khoét vào Sanh Tiêu, lại trở ngại Dạ Thần ở đây nên hần không ra tay được, chỉ có thể giả vờ như không có việc gì, đành nhường đường cho cô.

Mạch Sanh Tiêu thấy không ngăn cản được Dạ Thần, dứt khoát xông tới, vung tay nện vào miệng vết thương của người đàn ông: “Đem Bôn Bôn trả lại cho ta! ”

Tay của cô bị Dạ Thần hất ra, người đàn ông chịu đựng đau đớn, bàn tay Mạch Sanh Tiêu động vào máu lại chảy ra, có người đi đến bên cạnh, từ trong tay Dạ Thần tiếp nhận đứa bé: “Cô đừng khẫn trương, ta chỉ dẫn cô đi dùng cơm, đứa nhỏ ở lại trong phòng cô sẽ không yên tâm mà, ta mới ôm nó đến đây.”

Mấy ngày nay đều có bảo mẫu phụ trách chăm sóc Bôn Bôn, bà ấy pha sữa bột, ôm Bôn Bôn ngồi vào một bên.

Mạch Sanh Tiêu nhìn xung quanh bốn phía, phát hiện nơi này quả nhiên là nơi dùng cơm, cô lúc này mới tỉnh táo lại.

“Ta nói rồi, ta sẽ không làm thương tổn đến cô và Bôn Bôn, cô chẳng lẽ thật sự không tin sao?”

Sanh Tiêu tránh tay của hần ra: “Người cứ như vậy mà ôm con ta xông ra ngoài, ta làm sao biết được người muốn làm gì?”

Hơn nữa, hần có nói gì cô cũng sẽ không tin.

Dạ Thần đi tới, muốn nắm lấy tay của cô.

Mạch Sanh Tiêu đã tránh đi trước một bước: “Ta có thể tự nhìn thấy đường.”

Cô đi đến trước bàn ăn, nhìn qua mặt bàn thức ăn rực rỡ muôn màu, bên cạnh có người kéo ghế ra cho cô. Mạch Sanh Tiêu ngồi xuống, trong lòng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Dạ Thần ngồi đối diện với cô: “Không biết cô thích ăn món gì, ta cho đầu bếp chuẩn bị nhiều một chút, cô muốn ăn gì thì trực tiếp nói cho ta biết.”

Đôi mắt Sanh Tiêu nhẹ quét qua.

“Người mỗi ngày cho Duật Tôn ăn cái gì?”

Mạch Sanh Tiêu cố nén chua xót trong lòng, lúc cô nhìn thấy Duật Tôn, anh rõ ràng đã kiệt sức, bị nhốt ở chỗ đó làm sao được ăn uống thật ngon lành?

Trong mắt Dạ Thần, hy vọng và sáng ngời đã tắt đi, giọng nói hần lạnh lùng cất lên: “Còn ở trước mặt ta nhắc đến tên hần một lần nữa, ta liền để chết đói hần! ”

Đầu bếp bưng một món mới lên bàn, Dạ Thần xem xét: “Cho cô ấy.”

Mạch Sanh Tiêu trông thấy, là món phổi phiến.

Dầu ớt

màu đỏ xào với món này, Sanh Tiêu hoàn toàn không có khẩu vị, ngón trở của Dạ Thần nhẹ chỉ về hướng món ăn: “Làm sao không ăn?”

“Ta không thích.”

“Cái gì, không phải là cô nói là thích ăn phở phỉn sao?”

Mạch Sanh Tiêu bắt đắ dĩ gấp lên một miếng, đưa vào trong miệng lại nhạt như nước ốc.

“Nếu như thật sự đem lòng dạ của ta cùng xào với phở, cô dám ăn không?” Dạ Thần lại nói tiếp.

Mạch Sanh Tiêu đang nhai thức ăn thì dừng lại, buồn nôn thiếu chút nữa thì phun ra, tay cô xò ra che lại cái miệng nhỏ nhắn. Miếng phở bên trong nuốt xuống không được mà nhả ra cũng không xong. Cô hung hăng nhai vài cái, nhắm mắt cố nuốt xuống. Đôi mắt nhẹ trợn lên, cô lên tiếng trong tréo mà lãnh đạm: “Người có lòng dạ và tim phở sao?”

“Ta có.” Dạ Thần lại trả lời cực kỳ nghiêm túc, ngón tay của hắn chỉ vào tim: “Lúc bị cô đâm vào, chỗ này đau đến kịch liệt.”

“Đó là bởi vì ngươi vẫn còn là người.” Sanh Tiêu nhìn về phía Bôn Bôn đang uống sữa: “Chờ đến một ngày nào đó thành thần, sẽ không thấy đau nữa.”

Người phụ nữ này, có tâm địa sắt đá sao?

Hay là, cô đối với người đã quan tâm mình như vậy?

“Nói thật hay.”

Mạch Sanh Tiêu đẩy món phở phỉn ra, cô sức ăn không lớn, chỉ chọn chút ít món ăn gia đình ở gần đó.

“Người dự định sẽ tiếp tục giữ chúng ta ở lại đây sao?”

“Cô muốn trở về?”

Câu hỏi quả thật là nhảm nhí.

“Muốn.”

“Sanh Tiêu, ta giữ lại Duệ Tôn đến bây giờ là đã vì cô mà nhượng bộ lớn nhất, ta nói thật cho cô biết, các người nhất định phải cùng ta cả đời ở lại trong căn cứ.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, nếu như không nhìn đồng hồ thì căn bản không phân biệt được lúc này là ban ngày hay đêm tối.

Cái nơi quỷ quái này, nán lại một chút cũng hít thở không thông.

Cô ăn vào vô vị, buông đũa xuống.

Mạch Sanh Tiêu ăn cơm tối xong thì ôm Bôn Bôn trở lại trong phòng, mặc dù biết Dạ Thần nếu muốn tiến vào thì rất dễ dàng nhưng cô cũng chỉ biết khóa trái cửa lại.

Sanh Tiêu ở trong phòng bồi hồi, đứng ngồi không yên, luôn cảm thấy có một đôi mắt vô hình nhìn chăm chăm vào mình.

Cô dỗ dành Bôn Bôn ngủ, lại đi vào phòng tắm để tắm rửa sạch sẽ, tủ quần áo chứa đầy y phục đã chuẩn bị cho cô. Mạch Sanh Tiêu ngồi ở mép giường, nhìn lên đồng hồ treo tường đã điểm 9 giờ.

Cô tắt hết tất cả đèn trong phòng, giờ đây xung quanh đen nhánh một màu.

Mạch Sanh Tiêu lăn lộn khó ngủ, thật vất vả mới đến nửa đêm.

Cô xột xoạt rời giường, cố gắng không lên tiếng, Sanh Tiêu rón rén mà nhẹ nhàng chậm rãi bước đến cửa, cô mở ra lách người đi ra ngoài.

Đèn trong hành lang sáng như ban ngày, cô rón ra rón rén đi về phía trước, trên đường cũng không nhìn thấy ai.

Mạch Sanh Tiêu nhớ mang máng đường đi, cô khẩn trương đến mức có thể nghe tiếng tim đập của mình. Sanh Tiêu dựa vào vách tường, bước đi cực kỳ nhẹ, qua vài bước lại quay đầu dè dặt nhìn quanh.

Cô đến đại sảnh không thấy có người, dứt khoát chạy chậm về phía trước.

Duật Tôn dựa lưng vào vách tường, giống như đang nhắm mắt dưỡng thần. Cả căn phòng vẫn bị một tấm màn che khổng lồ phủ lại. Mạch Sanh Tiêu nhìn chung quanh rồi vén lên một góc chui vào.

Hai tay cô nắm chặt lan can, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống: “Tôn?”

Duật Tôn nghe được tiếng gọi liền mở mắt ra.

Ánh mắt anh thoáng giật mình, về sau lại để phòng nhìn về bốn phía, bàn tay anh muốn chống người lên nhưng bởi vì thể lực cạn kiệt nên nặng nề ngã trở lại.

“Tôn. . .” Mạch Sanh Tiêu không khỏi cất giọng.

Duật Tôn chống mạnh đứng lên, bước chân của anh có chút lảo đảo, thân thể đi đến trước mặt Sanh Tiêu: “Làm sao em lại đến đây?”

“Em đến đây dọc đường cũng không có người, là em thừa dịp bọn họ ngủ say mới đi ra ngoài.”

“Hắn không có làm gì em chứ?”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu: “Tôn, chúng ta nhất định có thể ra ngoài, em sẽ bảo vệ tốt Bôn Bôn.”

Tay của người đàn ông nhẹ chạm vào mặt cô, Mạch Sanh Tiêu cảm nhận được lòng bàn tay anh đã thô cứng, cô cầm lấy tay của Duật Tôn, ánh mắt chăm chú lên gương mặt của anh chứ không dám nhìn vào những vết thương khắp người: “Anh biết không? Khi em nhìn thấy Bôn Bôn thì con còn nhớ rõ em, còn chủ động ôm lấy em nữa.”

“Thật không?” Duật Tôn nhẹ giương môi cười nhưng nơi khóe miệng bị rách đau đớn, anh khẽ nhủ mảy: “Anh đã nói rồi, Bôn Bôn rất bình thường, trong lòng con sẽ nhớ rõ chúng ta.”

“Ừ! ” Mạch Sanh Tiêu dứt khoát gật đầu, nín khóc mà mỉm cười: “Em thật muốn đến lúc con nhìn thấy anh, có thể gọi một tiếng cha.”

“Anh cũng muốn vậy.”

Sanh Tiêu cầm chặt lấy tay của người đàn ông, dù đã cố nén nước mắt nhưng cũng không chịu đựng thêm được.

Có đôi khi càng ép mình đừng khóc thì nước mắt lại càng nặng nề tuôn rơi.

Duật Tôn đưa tay lau hết những giọt nước mắt trên gương mặt của cô.

“Tôn, anh ăn có ngon không? Em sợ đến khi chúng ta nghĩ ra được cách mà anh lại không chịu đựng được.”

“Không có việc gì.” Hai tay Duật Tôn bưng lấy mặt của Sanh Tiêu, Dạ Thần dĩ nhiên sẽ không để cho anh sống thoải mái, nhưng cũng không dễ dàng để anh chết như vậy. Không đem anh hành hạ chết đi sống lại thì Dạ Thần đâu chịu để yên: “Sanh Tiêu, anh nợ em hai thứ, còn chưa trả được cho em.”

“Cái gì vậy?” Sanh Tiêu sắc mặt u mê, cô không nhớ ra được.

“Một lần hình đám cưới.” Duật Tôn bị ngăn cách bởi một tầng song sắt, cùng Mạch Sanh Tiêu kề trán lên nhau: “Còn có một lần tuần trăng mật.”

“Anh còn nhớ rõ sao?” Điều cô mong muốn nhất nhưng đã bắt ép chôn chửng ở tận đáy lòng, không thém nghĩ đến nữa.

“Đương nhiên nhớ rõ, anh đang duy nghĩ, lễ phục của em phải là độc nhất vô nhị.”

Sanh Tiêu tới gần khẽ hôn môi Duật Tôn, người đàn ông vươn tay phải ra khỏi song sắt, giữ chặt lấy eo Sanh Tiêu, bọn họ kịch liệt ôm hôn, dường như cái gì cũng không tồn tại, Sanh Tiêu dán chặt vào hướng Duật Tôn, nước mắt chảy qua gò má của cả hai người.

Sau một hồi, Duật Tôn mới buông ra, chớp mũi hai người nhẹ chạm vào nhau: “Sanh Tiêu, số lần em chủ động rất ít.”

Mạch Sanh Tiêu mỉm cười, mí mắt khẽ giật: “Nếu anh thích, sau khi chúng ta thoát khỏi đây, em ngày ngày sẽ chủ động hôn anh.”

Duật Tôn cười nhẹ ra tiếng: “Anh thích.”

Hai người bèn nhìn nhau cười: “Cũng không biết nói năng dễ nghe một chút.”

“Anh cùng bà xã nói chuyện, không cần phải giả bộ nhã nhặn.”

Hai tay Sanh Tiêu đưa qua song sắt, ôm chặt lấy eo của người đàn ông: “Anh biết không? Anh cùng Bôn Bôn không có ở nhà, em ngay cả buồn ngủ cũng không có, em liên tục ôm ảo tưởng, muốn giống như lần trước vậy, vừa mở mắt ra là thấy anh đã trở về. Em ép buộc chính mình ngủ đi những mỗi lần đều chỉ có thể ngủ được một lát, hơn nữa em muốn giấc mộng này cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ xuất hiện.”

“Sanh Tiêu.” Đáy lòng Duật Tôn lấp đầy yêu thương, giọng nói khàn khàn theo: “Em không nên tới đây.”

“Em cảm thấy thế này rất tốt, ít nhất thì em có thể ở gần anh, còn có thể nhìn thấy Bôn Bôn, em rất an lòng.” Mạch Sanh Tiêu ngẩng mặt lên, thân thể nhẹ lui lại chút ít: “Anh thấy em kiên trì mạnh mẽ, phải không?”

“Ừ.” Duật Tôn nghiêm túc gật đầu: “Em rất dũng cảm.”

“Tất nhiên! ” Mạch Sanh Tiêu trong mắt lộ ra đắc ý nhưng trong lòng chua xót không ngăn được tiếng khóc: “Anh cũng không nhìn một chút đi, em là bà xã của ai. . .”

Bàn tay cô dò xét thất lưỡng của người đàn ông: “Đúng rồi, em đưa cho anh.”

Duật Tôn nghiêng người qua, hôn lên môi cô, nửa câu sau của Mạch Sanh Tiêu đành nuốt lại bên trong.

“Em bây giờ vẫn không thể cho anh, muốn biểu diễn tinh thần quân tử sao?” Duật Tôn cười nhẹ, Mạch Sanh Tiêu lại thấy khóe miệng của anh thốt ra thái độ điều cợt quen thuộc.

“Không phải mà. . .”

Duật Tôn ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ngón cái khẽ vuốt cánh môi của Sanh Tiêu: “Nơi này đều có camera theo dõi, có những lời không thể để kẻ khác nghe thấy, em muốn nói điều gì anh đều hiểu rõ, đây là chuyện của hai người chúng ta, đừng để cho người ngoài chiếm lợi thế.”

Mạch Sanh Tiêu nghe rõ ý tứ của Duật Tôn, nhẹ gật đầu.

Nơi đây giống như địa ngục, lạnh lẽo khiến cho lòng người run sợ.

“Trở về đi.”

“Không, em còn muốn ở cùng anh nhiều hơn nữa.”

“Đi đi, nếu không sẽ khiến người ta sinh nghi.” Duật Tôn không tin Mạch Sanh Tiêu có thể công khai ra ngoài như vậy, anh cũng không vạch trần, muốn cho cô sớm đi về nghỉ ngơi.

“Anh nói cũng đúng.” Sanh Tiêu lau sạch nước mắt: “Lần sau em sẽ trở lại thăm anh.”

“Sanh Tiêu, lúc trở về cẩn thận.”

“Vâng.” Hai tay của Mạch Sanh Tiêu đang ôm chặt người đàn ông buông ra, cô cẩn thận nhìn xung quanh, lúc này mới chui ra khỏi tấm màn đen rời đi.

Cô thấp thỏm bất an xuyên ra đại sảnh, trở lại hành lang vừa nãy.

Sanh Tiêu nín thở đi đến phía trước, một cánh cửa đột nhiên bung ra, bên trong một bóng đen nhào đến, đối phương đầu tóc rối bời, hù dọa Mạch Sanh Tiêu thiếu chút nữa thét chói tai.

“Cho tôi thuốc, đem thuốc cho tôi. . .”

Là giọng nói của Alice.

“Alice. . .”

Mạch Sanh Tiêu cả người bị lôi tuột vào phòng. Alice trở tay đóng chặt cửa: “Đem thuốc cho tôi. . .”

“Alice, là tôi đây.”

“Tôi biết là cô! ” Alice thấp giọng xuống, vén mái tóc lên, sắc mặt của cô ấy trắng bệch, lôi kéo tay của Mạch Sanh Tiêu đi về phía chiếc giường: “Làm sao mà cô lại ở bên ngoài?”

“Tôi, tôi đi ra một chút.”

“Cô đi gặp anh ấy sao?”

Mạch Sanh Tiêu nhú mi không nói, cô không tin Alice.

“Cô không tin tôi.”

“Đúng vậy.”

Alice cười khổ: “Nếu đổi lại là tôi, tôi cũng không tin.” Cô ấy khó chịu nín thở lấy ngực, thân thể ngã xuống giường há mồm thở dốc.

“Cô không sao đấy chứ?”

Alice nắm chặt tay của Mạch Sanh Tiêu: “Phòng của cô có gắn camera. . . .”

Quả nhiên.

Sanh Tiêu lo lắng nhìn về xung quanh.

“Đừng lo. Dạ Thần ở trong phòng chúng tôi không giấu được những thứ đó.” Alice tận lực nói nhỏ: “Tôi sẽ giúp cô cứu Duật Tôn ra.”

Đối mặt với nghi vấn trong mắt của Mạch Sanh Tiêu, Alice không có nhiều thời gian để giải thích: “Hiện tại cách xử lý cần thiết nhất là diệt trừ Lôi Lạc, hẳn chẳng khác gì là một cánh tay của Dạ Thần, có hẳn ở đây, chúng ta rất khó làm được chuyện này. Chuyện camera quan sát nghiêm ngặt ở căn cứ tôi sẽ nghĩ cách, cô phải bảo đảm lúc nào cũng ở cùng một chỗ với Bôn Bôn, đừng tách ra.”

“Nhưng mà làm sao mới có thể diệt trừ hẳn?”

Dạ Thần đối với hẳn mấy lần tha thứ dễ dàng, c

ó thể nhìn ra được Lôi Lạc là tâm phúc của Dạ Thần.

Nếu như Alice ra tay.

Vẫn là quá nguy hiểm.

“Sanh Tiêu, tôi nói cho cô biết con người Lôi Lạc lòng dạ nhỏ nhen, có thù tất báo. Cô hôm nay đùa giỡn hẳn như vậy, hẳn nhất định sẽ tìm cơ hội trả thù, tuyệt đối không có khả năng bỏ qua cho cô.” Alice giữ chặt tay Mạch Sanh Tiêu, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Alice ghé tới gần bên tai của cô nói: “Tôi cũng là phụ nữ, nhìn ra được Dạ Thần đối với cô rất khác biệt, chỉ có Lôi Lạc kia ngu ngốc mất mụ. Cô, hiểu ý tôi không?”

“Cô. muốn tôi ra tay?”

“Mượn dao giết người.”

Mạch Sanh Tiêu tròn tròn hai mắt, sắc mặt rất nhanh lấy lại bình tĩnh: “Hắn sẽ bị lừa sao?”

“Cô yên tâm, tôi sẽ ở phía sau bảo vệ cô, hơn nữa sẽ tìm đúng thời cơ để diệt trừ tên Lôi Lạc mầm mống gieo họa này! ”

Sanh Tiêu ngậy ngốc, Alice không tiện giữ cô lại quá lâu. Mạch Sanh Tiêu bị cô ấy xô đẩy ra cửa: “Biến! Cút đi. . . đem thuốc cho ta. . .”

Sanh Tiêu lén lút trở lại gian phòng, cô ngẫm nghĩ lại lời của Alice, không biết có thể thực hiện được hay không.

Điều Mạch Sanh Tiêu không ngờ tới chính là, Lôi Lạc ngày hôm sau quả nhiên gây phiền phức cho cô.

Lôi Lạc hiển nhiên cũng biết phòng của cô có camera, Mạch Sanh Tiêu vừa đi ra khỏi đã bị người đàn ông tóm đến trong phòng hắt.

“Người làm gì vậy?”

Sanh Tiêu còn chưa nghĩ ra cách hăm hại hắt thì hắt đã kiểm chế không được mà ra tay trước một bước.

“Làm cái gì hả?” Lôi Lạc chỉ vào mặt của mình: “Con mẹ nó, ta bây giờ nói chuyện đều đau, món nợ này muốn tính thế nào đây?”

“Vậy cũng không liên quan gì đến ta.”

“Nếu không phải là do cô xui khiến, Dạ Thần sẽ phá hủy mặt của ta sao?”

“Vậy người cần phải đi tìm Dạ Thần.”

“Con bà nó, người muốn chết à! ” Lôi Lạc kéo Mạch Sanh Tiêu qua, dùng sức đẩy mạnh cô về phía trước, Sanh Tiêu ngã chúi vào trong giường lớn, toàn thân như rời từng khúc xương ra.

Lôi Lạc ngay sau đó tiến đến, hai tay đè lại bả vai của Sanh Tiêu: “Các người đều nói ta không bằng hắt, được, ta cho cô nếm thử xem, ta và hắt rốt cuộc ai mạnh hơn ai! ”

“Người. . . .” Mạch Sanh Tiêu trợn tròn mắt hạnh: “Thả ta ra! ”

Alice trước đó đã phát hiện ra chuyện này, cô ấy đứng ở cửa phòng Lôi Lạc, không nghĩ tới hắt sẽ dùng phương thức này để tìm Sanh Tiêu tính sổ.

Alice dán lưng vào vách tường, có lẽ.

Trong lòng cô dâng lên một dòng tà niệm, nếu như Lôi Lạc thật sự cường bạo Mạch Sanh Tiêu, vậy thì hắt chết chắc rồi!

Có phải như vậy Duật Tôn mới có thể cứu ra hay không?

Cô ấy đã nói, trong lòng cô chỉ để ý đến Duật Tôn.

—

165. Chương 165: Đau Đớn Giết Chết Lôi Lạc

Mạch Sanh Tiêu nằm ở trên giường không thể động dậy được.

Lôi Lạc hùng hùng hổ hổ, bàn tay bắt đầu muốn xé y phục của cô ra.

“Thả ta ra, tên hỗn đản này! ”

“Cô mắng nữa đi, mắng nữa đợi một chút ta cho cô không mở miệng được.”

Bàn tay hần dò xét trên cổ của cô, hai tay Sanh Tiêu đã được thả ra, liền như móng mèo con đột ngột vươn ra, cào vào mặt Lôi Lạc.

“Mẹ! ”

Băng gạc trắng bị cô kéo xuống, lộ ra vết thương sưng đỏ dữ tợn, bởi vì bị cắt sâu nên không thể tránh khỏi việc phải khâu miệng vết thương lại. Bây giờ bị Mạch Sanh Tiêu dùng sức cào vào, có thể thấy được rõ ràng vết máu thấm ra.

Lôi Lạc đau đến nhe răng nhếch miệng, giơ tay vung ra một cái tát: “Ta làm xong cô, cái đồ dê con mắt địch kia ta cũng sẽ không bỏ qua.”

Má phải của Mạch Sanh Tiêu bị hần đánh trong nháy mắt sưng lên, máu mũi đã đổ ra, tầm mắt cô choáng váng.

“Không cho phép người làm tổn thương còn ta! ”

Lôi Lạc chồm tới xé tay áo của Mạch Sanh Tiêu ra, cô nhắc chân muốn đá hần, lại bị hần dễ dàng dè ở dưới thân.

Alice đứng ở cửa chờ thời cơ, đột nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện truyền tới, đã đến gần chỗ rẽ vào phòng Lôi Lạc, bước chân càng lúc càng đến gần, có thể một cái xoay người là thấy được bóng dáng của Alice.

Cô nghe được, là tiếng của Dạ Thần.

Alice nhanh chóng vội vàng vặn cửa phòng của Lôi Lạc ra, cô tận lực mở thật rộng cửa: “Lôi Lạc, người đang làm gì ở đây vậy?”

“Chuyện của ta không cần cô quan tâm! ” Lôi Lạc đang nổi nóng.

Alice bước nhanh về phía trước, nhưng bởi vì chưa kịp tiêm vào Tử Thần nên bây giờ bước chân loạng choạng, đi đường cũng không vững, hai tay cô níu lại cánh tay của Lôi Lạc: “Xuống cho ta, người không muốn sống nữa sao?”

“Hôm nay không để cho cô ta biết thế nào là lợi hại, ta liền không gọi Lôi Lạc! ”

Tên ngu ngốc này.

Alice nghĩ thầm, Dạ Thần bây giờ đã đến cửa, hơn nữa cửa chính đã mở, một người bước qua cũng sẽ nhìn thấy tình hình trong phòng.

Alice lại một lần nữa nhào tới phía trước: “Người buông ra! ”

“Tránh raaa. . .”

Thân thể Alice bị hần hất ngã về phía sau, đúng lúc có một cánh tay đỡ lấy eo của cô, ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy thân ảnh cao lớn của Dạ Thần đang đứng sát bên cạnh cô.

Mạch Sanh Tiêu càng la hét lợi hại, chân tay đều liều mạng giãy giụa.

“Cô còn dám la, có tin ta bịt miệng cô lại không?”

Dạ Thần buông tay đỡ trên lưng của Alice ra, hần lững thững tiến lên, nhìn thấy ánh mắt Lôi Lạc lộ ra hưng phấn với con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào da thịt của Mạch Sanh Tiêu: “Không trách được Duật Tôn lại thích cô, chắc chắn. . .”

Alice chứng kiến Dạ Thần đi đến trước giường, tay phải đã dò xét hướng vào thắt lưng.

Mạch Sanh Tiêu trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện một bóng người, cô ngừng giãy giụa thì cổ áo đột ngột bị xé ra.

Ánh mắt Dạ Thần dâng lên lửa giận.

“Aaa. . .” Sanh Tiêu kịp phản ứng lại, lấy tay che đi.

Lôi Lạc vung bàn tay lên, muốn dùng vũ lực.

“Bóppp! ! ! ”

Alie khẽ nhắm mắt lại, cô nghe được bên tai truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Lôi Lạc. Lúc mở mắt ra thì chỉ thấy Lôi Lạc ôm lấy đầu không ngừng giãy giụa quay cuồng trên mặt đất. Dạ Thần không có nổ súng mà dùng chuỗi súng nện một đòn nghiêm trọng vào đầu Lôi Lạc.

Vết máu đỏ tươi chảy ào ạt rơi xuống nền nhà, hai tay Mạch Sanh Tiêu vòng ở trước ngực, từ trên giường ngồi dậy.

“Lôi Lạc, người thật to gan.”

“Dạ Thần, tha mạng. Tôi.”

Đầu tóc Sanh Tiêu rối bời, tán loạn ở hai bên má, quần áo không chỉnh tề nhìn về phía Dạ Thần, ánh mắt của cô trong trẻo nhưng lạnh lùng, mơ hồ lộ ra hận ý khó tả.

Dạ Thần tránh đi tầm mắt của cô, hần bước vài bước đến bên người Lôi Lạc: “Ta đã nói với người, không được động vào cô ấy.”

“Dạ Thần, tôi chỉ muốn giáo huấn cho cô ta, tôi cũng không thật sự muốn làm gì, Dạ Thần, tôi sai rồi. . . .”

Trông mắt lạnh lùng của người đàn ông nhìn vào chân của Lôi Lạc, hần nắm chặt vũ khí trong tay. Nhưng dù sao Lôi Lạc đi theo hần không phải là một, hai năm, Lôi lạc trong ngày thường mặc dù bốc đồng nhưng lại thật lòng, cũng không thua bởi bất cứ kẻ nào.

Ánh mắt Dạ Thần liếc về phía Mạch Sanh Tiêu trên giường.

Hần giơ chân lên, một cước đá vào chỗ hông của Lôi Lạc, Lôi Lạc đau đớn kêu rên không ngừng, thân thể cuộn tròn lăn đến bên giường.

Alice đã lường trước chính xác, Lôi Lạc đã càn quấy, Dạ Thần còn không đến mức giết hần.

Áo của Mạch Sanh Tiêu đã bị xé, cô ôm lấy hai vai không buông ra, cô đứng dậy, nửa mặt bên phải đã bị sưng như cái bánh bao, mũi cũng chảy máu.

Dạ Thần thấy bộ dáng này của cô, trong lòng bỗng dưng khó chịu.

Tay hần không đặt vào cò súng, chỉ nhắm khẩu súng thẳng vào Lôi Lạc đang nằm trên mặt đất: “Đây là lần cuối cùng, nếu như tái phạm, ta trực tiếp lấy mạng người! ”

“Dạ, dạ, dạ.” Lôi Lạc không ngừng gật đầu: “Tôi cùng không dám nữa.”

“Chính mình đi chịu phạt.”

“Vâng.”

Mạch Sanh Tiêu mắt lạnh bước đi, lúc bước qua bên người Dạ Thần thì bị hần giữ tay lại.

“Đừng đụng vào ta! ” Sanh Tiêu hất tay của hần ra, sải bước chạy ra khỏi phòng.

Mạch Sanh Tiêu lúc trở về, không tránh khỏi việc Bôn Bôn nhìn thấy bộ dáng sợ hãi này của cô. Cô vội lấy một bộ đồ đi vào phòng tắm, tắm rửa, thanh lý sạch sẽ vết thương mới trở lại phòng ngủ.

Khi bước ra đã thấy Dạ Thần ngồi ở trên ghế salon cách đó không xa, Bôn Bôn và bảo mẫu cũng không có ở đây, Mạch Sanh Tiêu rất là lo lắng: “Bôn Bôn ở đâu?”

“Ta sai bảo mẫu đưa đứa bé đi ăn.”

Mạch Sanh Tiêu vừa rồi trải qua chuyện như vậy, thần kinh bây giờ còn căng thẳng, nhất thời rất khó thư giãn được: “Người đem Bôn Bôn trả lại cho ta! Người dựa vào cái gì mà tự quyết định, ai biết các người có tâm địa gì?”

“Sanh Tiêu, chớ nóng vội.”

Dạ Thần đi đến trước mặt Mạch Sanh Tiêu, tầm mắt dừng lại nửa bên mặt bị sưng lên của cô, hần vươn tay ra thì Sanh Tiêu đã lùi lại một bước: “Cần gì ở sau lưng lại bày ra bộ mặt này, chỗ đau nhức này không là gì cả, người giữ cho chúng ta cái mạng, ta nên sớm đối với người cảm động đến rơi nước mắt mới đúng.”

“Cô cứ phải nói chuyện với ta như vậy sao?”

Mạch Sanh Tiêu khẽ liếm khóe miệng, đau quá.

Bị nứt ra rồi.

“Yên tâm, sẽ không có lần sau, tuyệt đối không thể nào lại phát sinh chuyện như vậy.” Dạ Thần nói ra rất giống như hứa hẹn, giọng nói cực kỳ kiên định.

Mạch Sanh Tiêu không kiềm được sợ hãi, tim cô đập mạnh và loạn nhịp ngồi ở mép giường: “Ta còn có thể tin người sao?”

Kỳ thật cô hiểu được ở nơi ăn thịt người này, có thể bảo vệ cô chỉ có Dạ Thần.

“Tin, cô phải tin tưởng ta! ”

Sanh Tiêu cũng không hỏi kỹ càng, Dạ Thần làm sao trùng hợp đi ngang qua phòng Lôi lạc, làm sao trùng hợp cứu cô. Những thứ này không quan trọng, hoang mang trong lòng cô chính là việc Alice xuất hiện. Alice trước đó đã nói là sẽ lưu ý nhất cử nhất động của Lôi Lạc nhưng hết lần này tới lần khác lại trùng hợp như vậy, Alice vừa xông vào phòng không lâu sau thì Dạ Thần vừa vịn tiến đến. Mạch Sanh Tiêu không dám nghĩ tới, nếu như Dạ Thần khi ấy không có ở đó, thì thật sự Lôi Lạc có làm theo như những gì hần nói, chỉ là muốn hù dọa cô không?

Alice, còn có thể sẽ kịp thời xuất hiện không?

Mạch sanh Tiêu lắc đầu, ở nơi này, ngoại trừ Duật Tôn và bản thân mình, những người khác cô đều không tin.

Dạ Thần mang tới một khối băng, Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy: “Ta tự làm.”

Dạ Thần cố ý kéo tay Sanh Tiêu qua, đem túi chườm nước đá trong tay cẩn thận đắp lên bên mặt sưng đỏ của Sanh Tiêu, cô lại một lần nữa nghiêng mặt tránh ra bên cạnh: “Ta tự mình làm, người nếu cứ muốn nhúng tay vào, ta tình nguyện để mặt của mình cứ sưng như vậy.”

Cô bướng bỉnh, hần không có cách nào nắm bắt được.

Mạch sanh Tiêu tiếp nhận túi chườm nước đá từ trong tay hần, cô không muốn nói gì cùng Dạ Thần nữa, dứt khoát quay lưng lại.

Lôi Lạc bị đánh trầy da sứt thịt nằm ở trên giường, Alice nghe những người khác nói, cầm thuốc trị thương đi tới: “Tôi thấy anh là tự đi tìm hình phạt, lần trước vết thương còn chưa khỏi hần, lần này lại chịu 20 roi thép.”

Lôi Lạc sắc mặt khó coi nằm sắp xuống: “Cô bớt đến chê cười tôi đi.”

Alice tinh thần không tệ, Lôi Lạc ngẩng đầu nhìn một cái: “Lấy được Tử Thần rồi?”

“Ừ.”

Alice cười lạnh trong lòng, còn không phải là có phúc của hần sao, cô ta kịp thời ngăn cản Lôi Lạc bạo hành, Dạ Thần dĩ nhiên sẽ ban thưởng.

“Ai u! ” Lôi Lạc muốn xoay người lại nhưng quá đau đến mức nắm chặt quả đấm.

“Anh biết chừng mực đi, tôi thấy Dạ Thần đối với anh rất coi trọng, nếu đối lại là người khác thì đã sớm bị một phát đạn lấy mạng rồi.”

“Tất nhiên.” Lôi Lạc trên mặt không giấu được đắc ý: “Tôi là trợ thủ đắc lực của Dạ Thần, chỉ có tôi mới trung thành với ngài ấy nhất.”

Đúng, một con chó trung thành. Alice mắng thầm.

Lôi Lạc nắm tay Alice: “Lòng tôi đối với cô như thế nào, Alice, cô cần phải hiểu.”

“Tôi không hiểu.” Cô rút tay ra.

“Nhiều năm như vậy. . . .”

“Nhưng hôm nay anh làm ra chuyện gì?”

Lôi Lạc trong mắt lộ vẻ không cam lòng: “Alice, cô hãy nghe tôi nói, ta sẽ không có hứng thú với người phụ nữ kia, tôi chính là bất đắc dĩ, cô xem mặt của tôi, nhìn lại tổn thương trên người tôi một chút, không phải đều là do cô ta làm hại sao?”

“Trách anh chính mình ngốc đi, đáng đời.”

“Nói thế là thế nào?”

“Anh không nhìn ra là Dạ Thần đối với cô ấy rất không bình thường sao?”

Nghe được lời nhắc nhở của Alice, Lôi Lạc lúc này mới hoàn toàn tỉnh ngộ: “Hèn chi, không trách được. . . .” Hắn ảo não nắm lấy quả dấm mãnh liệt dấm xuống: “Tôi còn đang suy nghĩ, nếu không Dạ Thần đã sớm giết chết cô ta và con dê con kia để báo thù cho phu nhân rồi! ”

Thật là một câu chuyện thương tâm vì ngu ngốc.

Cô nếu không nhắc nhở hắn, có lẽ hắn đến chết cũng không hiểu vì sao Dạ Thần lại không cho hắn đựng vào Sanh Tiêu.

“Cho nên, anh về sau tránh cô ấy ra xa một chút đi.”

“Alice.” Lôi Lạc trong mắt lộ ra vui mừng: “Cô thật là rất tốt với tôi, cảm ơn cô đã nhắc nhở.”

Alice cười lạnh bên môi.

Lôi Lạc bị đau lưng khó có thể xoay người, chỉ sợ vài ngày cũng không thể ngủ an ổn, vốn kiêu ngạo vì khuôn mặt mà bây giờ bị hủy hoại thành bộ

dáng thế này: “Ta thật sự không cam lòng, về sau ta còn mặt mũi nào mà ngược lên nữa?”

“Vậy cũng đúng.” Alice giống như không đếm xỉa gì tới: “Ai bảo anh chọc vào người không nên chọc?”

“Hừ, Lôi Lạc tôi không sợ trời không sợ đất! ”

“Vậy sao anh luôn sợ hãi Dạ Thần?”

Lôi Lạc ngay tức khắc không trả lời được, một hồi lâu sau mới thẳng cuống họng nói ra: “Tôi đối với Dạ Thần là kính trọng! ”

Alice đã thử như vậy, nếu muốn Lôi Lạc phản bội Dạ Thần thì so với lên trời còn khó hơn.

“Kỳ thật, ngay từ đầu anh đã dùng sai phương pháp rồi.” Alice cố ý hạ thấp giọng: “Dạ Thần làm sao cam lòng để cho người khác động đến một sợi tóc của cô ta? Nhưng anh nghĩ lại xem, con thỏ nhỏ chết bầm kia, có phải là có thể ra tay hay không?”

“Ý của cô là. . . .” Lôi Lạc trong mắt sáng ngời: “Tôi làm sao lại không nghĩ tới chứ? Nếu thằng nhỏ kia không có ở đây, thứ nhất, tôi có thể báo thù, thứ hai, cũng có thể vì Dạ Thần mà nhổ đi cái gai trong mắt.”

“Anh cuối cùng cũng có thể thông suốt.”

“Nhưng lúc trước Dạ Thần cũng không để cho tôi đựng vào nó một chút.”

“Anh ngốc à?” Alice lại nói: “Lúc trước là Dạ Thần muốn dùng nó để đổi lấy Duật Tôn và Mạch Sanh Tiêu, bây giờ bọn họ đều bị giam ở đây không ra được, giữ lại đứa bé kia còn có ích lợi gì?”

“Đúng! ” Lôi Lạc nói dăm ba câu liền bị lừa gạt, hắn hưng phấn lặp lại lần nữa: “Cô nói rất đúng! ”

Alice nhìn qua gò má mừng rỡ của Lôi Lạc, cô biết rõ Lôi Lạc thích mình, hơn nữa không chỉ cứu mạng cô một lần. Nhưng mà không còn cách nào khác, cô không thương hấn, chỉ đơn giản như vậy. Vì Duật Tôn, cô có thể hy sinh tất cả mọi người, thậm chí là chính bản thân mình.

Khuôn mặt của Mạch Sanh Tiêu đến ngày hôm sau vẫn còn hơi sưng, cô sợ Duật Tôn lo lắng nên không dám chạy tới địa lao kia.

Cùng Bôn Bôn ở trong phòng chơi một lát thì bảo mẫu phụ trách chăm sóc Bôn Bôn tiến đến: “Tôi đưa đứa bé đi ăn chút gì nhé.”

“Không cần.” Mạch Sanh Tiêu không yên tâm giao con vào trong tay người khác.

Dạ Thần đi đến trước mặt cô: “Trẻ con suốt ngày nhốt ở trong phòng cũng không nên, cô đem đứa nhỏ giao cho bảo mẫu, ta dẫn cô đi dạo.”

Mạch Sanh Tiêu có chút động tâm, dù sao cô cũng muốn quen thuộc địa hình nơi này: “Anh có thể bảo đảm an toàn cho Bôn Bôn không?”

Dạ Thần nghe vậy thấy buồn cười: “Đây là chỗ của ta, không ai dám động đến cửa phòng của cô.”

Bảo mẫu tiếp nhận Bôn Bôn từ trong tay Sanh Tiêu, bé con im lặng, ngoan ngoãn không khóc quấy chút nào.

Mạch Sanh Tiêu đi theo Dạ Thần ra ngoài.

Kỳ thật ở căn cứ và thế giới bên ngoài không có gì khác biệt, ngoại trừ trải qua nhiều năm không thấy được ánh sáng mặt trời vì những kiến trúc này đều được xây dưới lòng đất, ra khỏi biệt thự mà Dạ Thần ở thì bên ngoài thậm chí còn có đường lớn rộng rãi và bãi tập bắn.

Sanh Tiêu không ngó ngang tới, chỉ đi ở bên cạnh hấn.

“Làm sao vậy, không có hứng thú?”

“Tôi muốn trở về chỗ ở xem một chút, nhiều phòng như vậy, tôi còn không biết cùng ở với những người nào.”

Cô chỉ có thăm dò rõ ràng tình cảnh mỗi gian phòng, cùng với sơ đồ tầng trệt thì mới có cơ hội rời đi nơi này.

Dạ Thần dừng bước, ánh mắt từ trên cao dừng lại trên khuôn mặt của Sanh Tiêu, đôi mắt lạnh màu lam để lộ ra ý tứ có thể xuyên thấu lòng dạ của cô. Hấn cười nhẹ: “Được, chúng ta trở về.”

Hai người mới vừa bước đến cửa liền trông thấy bảo mẫu phụ trách chăm sóc Bôn Bôn vội vàng chạy tới: “Không xong, không xong rồi.”

Mạch Sanh Tiêu thấy trong tay của bà ấy không có con nhỏ, cô liền xông lên phía trước hỏi dồn: “Bôn Bôn ở đâu?”

“Lôi Lạc. . . . Hấn ôm đứa nhỏ đi, tôi có ngăn cản thế nào cũng không được.”

“Cái gì?” Sanh Tiêu trước mắt trở nên chói với.

“Ôm đi đâu?” Người đàn ông lạnh giọng đặt câu hỏi.

“Phía sau, hoa viên ở đằng sau.”

Lôi Lạc khiêng Bôn Bôn chạy đến hồ bơi, Alice núp trong bóng tối, cô nhìn thấy bảo mẫu hốt hải chạy ra ngoài. Alice rất nhanh nắm chặt hai tay, nếu như Dạ Thần đến không kịp thì cô chỉ còn cách ra tay. Dù sao thì Bôn Bôn cũng là con trai của Duật Tôn, mang trong người dòng máu của anh.

“Con nhỏ chết bầm! ” Lôi Lạc một phát nắm lấy cổ áo của Bôn Bôn, bé con không thích hấn, mở miệng ra khóc lớn.

“Oa oa oa. . .”

Lôi Lạc dễ dàng cướp đi gấu Teddy trong tay của đứa bé, tiện tay ném vào trong bể bơi.

Cả người Bôn Bôn bị nâng lên cao hơn đỉnh đầu của Lôi Lạc, hần đi tới vài bước: “Giữ lại người cũng vướng víu, lại còn không biết nói, đồ nhóc con câm! ”

“Oa oaa. . .”

Cánh tay Lôi Lạc giương lên, ném Bôn Bôn vào trong hồ nước.

Bọt nước văng lên dính ướt ống quần Lôi Lạc, hần ngồi xổm xuống, trong bể bơi nước không sâu, nhưng muốn bao phủ một đứa bé thì dư dả.

Mạch Sanh Tiêu cất bước chạy về phía trước, cô không biết hậu hoa viên ở đâu, chỉ có thể chạy theo Dạ Thần.

Từ rất xa đã nghe được tiếng khóc Bôn Bôn bị sắc nước truyền đến, bé con liều mạng giãy giụa, thân thể đã bị chìm xuống.

Dạ Thần chạy đến hồ bơi, Lôi Lạc thấy hần đi đến còn mang theo Mạch Sanh Tiêu, trong lòng không khỏi lo lắng, nhưng nghĩ đến lời nhắc nhở của Alice, hần đứng lên, ngón tay phải hướng ra hồ bơi: “Dạ Thần, ngài xem.”

Lôi Lạc ngay lập tức bị một quyền đánh ngã.

Dạ Thần tung người muốn nhảy xuống bể bơi.

Mạch Sanh Tiêu dùng sức kéo tay hần lại: “Không cần người phải giả mù sa mưa, đừng có lại muốn làm hại con ta! ” Sanh Tiêu lao theo vào trong nước, sải bước hướng đến chỗ của Bôn Bôn, may mà mực nước không sâu, chỉ tới ngực của cô.

Alice thở phào, lúc này cô không nên xuất hiện.

Mạch Sanh Tiêu ôm lấy Bôn Bôn, nâng con lên khỏi mặt nước: “Bôn Bôn, Bôn Bôn đừng sợ! ”

Bôn Bôn đã bị kinh hãi, lại sắc mấy ngụm nước, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Mạch Sanh Tiêu dùng sức vỗ vào lưng con: “Bôn Bôn, con ơi, có mẹ ở đây. . . .”

Cô đau lòng hận không thể tự tát mình mấy cái bạt tai, Sanh Tiêu nhịn không được nước mắt, thất thanh khóc rống. Bôn Bôn khó thở, khóc đến thút tha thút thít không ngừng, sợ hãi ôm chặt cổ Mạch Sanh Tiêu không chịu buông ra.

Dạ Thần đi tới, duỗi tay về phía cô.

Trong mắt Mạch Sanh Tiêu toát ra bài xích mãnh liệt cùng hận ý: “Biến! Cút ngay, cút. . .”

Cô gần như mất đi khống chế, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa.

Cánh tay vươn ra của Dạ Thần cứng nhắc, hần chậm rãi thu lại, nắm chặt thành quyền.

Bảo mẫu hỗ trợ kéo Mạch Sanh Tiêu và đứa bé lên bờ, Sanh Tiêu đứng tại bờ hồ, ôm con trai thân thể run rẩy.

Lôi Lạc lau đi vết máu ở khóe môi, sau lưng bị đập xuống đất, toàn bộ vết thương bị rách ra.

Hần cố hết sức bò dậy: “Dạ Thần. . . .”

Người đàn ông trong ngực dấy lên ngọn lửa bức tức vô danh: “Thời gian mới có một ngày, Lôi Lạc, người đem những gì ta đã nói với người tất cả đều quên mất rồi sao?”

“Tôi không quên.” Lôi lạc gân cổ lên cãi: “Tôi không có đụng đến một sợi tóc của người phụ nữ kia.”

Dạ Thần lại một quyền đánh qua.

Miệng Lôi Lạc phun ra máu tươi: “Dạ Thần, tôi là vì ngài. . . . Ngài chẳng lẽ không muốn đứa nhỏ này biến mất sao? Nó đã mất giá trị lợi dụng rồi! ”

Mạch Sanh Tiêu nghe vậy, thân thể không chịu được mà run rẩy.

Cô co rúm đứng ở bên cạnh bảo mẫu: “Đây là người nói sẽ bảo đảm an toàn cho Bôn Bôn sao?”

Dạ Thần câm lặng không trả lời được.

Mạch Sanh Tiêu đã thề, nếu như ai còn dám tổn thương con của cô, bất luận là ai, cô đều muốn liều mạng với hắn!

Bôn Bôn là sinh mạng của cô, cũng là sinh mạng của Duật Tôn!

“Lôi Lạc, người cầm miệng cho ta! ”

“Dạ Thần, tôi biết rõ ngài thích người phụ nữ này, ngài sẽ không làm thương tổn cô ta, nhưng thù của phụ nhân không thể không báo, cho nên.”

“Cho nên người có thể không nghe mệnh lệnh của ta mà tự ý hành động?” Dạ Thần trong lúc nói vô tình giương cao.

Lôi Lạc như cây ngay không sợ chết đứng: “Tôi cũng không có làm sai! ”

Mạch Sanh Tiêu đem Bôn Bôn giao cho bảo mẫu, cô đến bên cạnh Dạ Thần, ánh mắt rơi vào thất lưng của hắn. Dạ Thần đang suy nghĩ cần nói với Mạch Sanh Tiêu như thế nào thì cảm giác được ở bên eo một hồi tiếng xột xoạt, lúc kịp phản ứng thì Sanh Tiêu đã cầm lấy súng lục của hắn nhắm thẳng vào Lôi Lạc.

“Sanh Tiêu. . . .”

“Không được tới! ” Mạch Sanh Tiêu đã thấy Duật Tôn cầm súng, cô vô cùng cẩn thận, ngón tay chế trụ cò súng: “Ta muốn giết hắn rồi! ”

“Cô dám! ” Lôi Lạc thần sắc hung ác quát lên: “Nếu giết ta, cô cũng phải chôn cùng.”

“Chết thì chết! ” Mạch Sanh Tiêu kích động đến mức mười đầu ngón tay đều run lên, Lôi Lạc bắt đầu lo lắng, sợ cô không cẩn thận mà cưỡi cò.

“Sanh Tiêu, đưa súng cho ta.”

“Người đứng lại! ” Giọng của Mạch Sanh Tiêu sợ hãi: “Người cũng không phải là tốt lành gì, người đáp ứng ta không để cho người khác làm hại Bôn Bôn, người làm không được, dựa vào người không đáng tin cậy, ta chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Bôn Bôn ở bên cạnh bị hù dọa khóc lên.

Trong lòng Sanh Tiêu càng hoảng loạn, thiếu chút nữa mất đi Bôn Bôn càng khiến cho cô hoàn toàn không còn tỉnh táo được, cô thấy, Dạ Thần không muốn Lôi Lạc chết.

Mà Alice đã nói, Lôi Lạc một ngày không chết thì bọn họ rất khó thoát ra được.

“Dạ Thần, nếu như cô ta lấy vũ khí hướng vào người của tôi thì tôi rất khó nhịn xuống.” Lôi Lạc dứt lời, một tay đang từ từ dời đến phía eo.

“Lôi Lạc, người dám làm loạn?”

“Không được động đây! ” Mạch Sanh Tiêu run rẩy muốn bóp cò, nhưng cô đã dùng toàn lực, ngón trở lại run như cũ không xuống tay được.

Dạ Thần nắm thời cơ, bàn tay nắm giữ vũ khí, kéo nòng súng hạ thấp xuống, Lôi Lạc thấy thế cũng thu hồi động tác muốn lấy vũ khí.

Mạch Sanh Tiêu thấy Dạ Thần đang cầm lấy vũ khí trong tay cô ra, cô lắc đầu: “Không, ta muốn giết hắn rồi! ”

“Sanh Tiêu, trên tay của cô không nên dính vào máu tươi.” Dạ Thần thấy thân thể của cô lão đảo, tay trái thuận thế ôm lấy eo của cô.

Trong mắt Lôi Lạc thoáng hiện lên đắc ý, nhấc chân muốn rời đi.

“Lôi Lạc.” Dạ Thần gọi hần lại: “Ta ngày hôm qua đã nói với ngươi, chuyện kia đã là lần cuối cùng.”

Lôi Lạc nghe ra trong lời nói của người đàn ông có chút kỳ lạ, hần thấy ánh mắt Dạ Thần lóe qua một tia âm lệ cực nhanh, hống súng đen ngòm dĩ nhiên nhắm thẳng vào hần.

“Dạ Thần, chẳng lẽ ngài.”

“Ta đã nói với ngươi, đừng xem nhân từ của ta là một thói quen! ”

“Nhưng mà.” Cho đến thời khắc này, Lôi Lạc mới bắt đầu kinh hoảng

ng: “Tôi là trợ thủ đắc lực nhất của ngài, ngài.”

“Pằng! ! ! ”

Bảo mẫu đứng lúc che đầu Bôn Bôn lại, cũng ôm bé con xoay người đi nơi khác.

Viên đạn ở giữa ngực, một đòn chí mạng.

Lôi Lạc trợn tròn mắt ngã xuống đất, gương mặt vẫn còn vẻ khó có thể tin.

Mạch Sanh Tiêu kinh ngạc, Dạ Thần ra tay quá nhanh, cô cũng không kịp phản ứng. Cô càng không ngờ tới, Dạ Thần thật sự sẽ nổ súng hướng vào Lôi Lạc.

Alice đứng ở đằng xa cũng khó che miệng trong tiếng kinh hô, như vậy thì Dạ Thần đối với Mạch Sanh Tiêu chỉ sợ không hề đơn giản.

Người đàn ông nắm chặt súng trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm vào vẻ mặt đỏ của Lôi Lạc

Tâm tình hần phức tạp đem vũ khí thả lại thất lưỡng. Nghe được tiếng súng, vài tên vệ sỹ lần lượt chạy tới: “Dạ Thần, đã xảy ra chuyện gì?”

“Đem hần. An táng thật tốt.”

Mấy người theo tầm mắt của hần nhìn lại, tất cả đều kinh hãi.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở mép giường, nhìn Bôn Bôn đang tắm ở cách đó không xa, con trai bây giờ đã yên tâm không ít, bảo mẫu đặt con vịt nhỏ vào trong chậu, bé con còn biết đưa tay ra lấy.

Dạ Thần ngồi đối diện cô trên ghế salon, từ lúc vào cho đến bây giờ, người đàn ông một câu cũng không nói ra.

Mạch Sanh Tiêu không hiểu sao trong tim có chút mệt mỏi.

Lôi Lạc, chương ngại này đã bị diệt trừ đi, cô vốn nên thật cao hứng mới đúng.

Cô không biết là cái chết của hần có gì tiếc hận, dù sao đối với một đứa bé mà cũng có thể xuống tay được thì hiền hòa khẳng định là không đáng.

Cô ngẩng đầu nhìn Dạ Thần: “Anh thả cho chúng tôi một cửa rồi đi đi, anh cùng Duật Tôn ân oán đến đây nên chấm dứt, cha mẹ của anh ấy đều chết ở trong tay các người, hiện tại mẹ của anh. thôi, các người đều inh một cuộc sống tốt đi, được không?”

“Còn có thể xem như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra được sao?” Đầu của Dạ Thần nhẹ ngược lên: “Đi qua đường, có thể lui về sao?”

“Nhất định có thể, oan oan tương báo, khi đó, các người cũng đều chỉ là những đứa trẻ.”

Dạ Thần nhẹ lắc đầu: “Không thể quay về, Sanh Tiêu.” Ánh mắt của hần sáng quắc nhìn về phía cô: “Ta và hần, nếu như không phải là ta chết, thì chính là hần. Trong lòng cô, ý nghĩ đầu tiên chính là không chút do dự mà hy vọng ta chết phải không?”

Mạch Sanh Tiêu miệng nhẹ mấy má, cô đột nhiên thật sự hy vọng rằng chuyện này đến đây nên dừng lại. Chẳng lẽ, nên chết một người mới có thể dẹp loạn sao?

Dạ Thần nói đúng, đáp án của cô, tất nhiên là sẽ không trải qua một chút do dự nào.

Mạch Sanh Tiêu hạ mắt xuống, không mở miệng thêm nữa.

166. Chương 166: Mất Tích

Sanh Tiêu nhớ thương Duật Tôn.

Cô rõ ràng hiểu được Duật Tôn cả đời không thể nào để cho Dạ Thần hành hạ như vậy, hoặc là, Dạ Thần giết hết cả nhà bọn họ, hoặc là, Duật Tôn đi ra giết chết Dạ Thần.

Mạch Sanh Tiêu tâm phiền ý loạn rối bời, hai tay cô che mặt lại. Cái chết của Lôi Lạc đối với cô ít nhiều cũng có chút xúc động, cô làm không được máu lạnh như Alice. Dù thấy Bôn Bôn bị ném vào hồ bơi trong nháy mắt, cô thật sự xúc động muốn nổ súng nhưng trong tiềm thức, cô đối với hành vi có thể dễ dàng kết thúc một cuộc sống thì vẫn không chấp nhận được.

Dạ Thần trong lòng có tâm sự, thân ảnh cao lớn của hắn đi về hướng cửa sổ.

Mạch Sanh Tiêu lấy khăn lông choàng ở trên vai xuống, cô đi đến trước bồn tắm của Bôn Bôn, ngồi xổm xuống cẩn thận tắm cho con.

Bôn Bôn vừa bị sặc nước, lúc mới đầu tắm rửa có vẻ e ngại một chút, bàn tay nhỏ bé rõ ràng vịn lấy thành bồn tắm. Mạch Sanh Tiêu nhận lấy ghế nhỏ mà bảo mẫu đưa cho, cô dùng cái một lau lên thân thể nhỏ mập mạp của Bôn Bôn.

Dạ Thần nghiêng mặt qua, chứng kiến vẻ mặt chăm chú của Sanh Tiêu. Alice đã từng nói, Bôn Bôn mắc phải bệnh tự kỷ. Dạ Thần biết rõ, đối với đứa con như vậy, Mạch Sanh Tiêu cần phải trả giá so với những gia đình bình thường khác gấp nhiều lần bằng tâm huyết yêu thương đứa bé.

Bảo mẫu ôm lấy Bôn Bôn, Sanh Tiêu dùng khăn lông quấn lại, sau đó ôm con đến bên giường lớn: “Tôi muốn đưa Bôn Bôn đến gặp Duật Tôn.”

Mạch Sanh Tiêu bất thành lời mở miệng

Dạ Thần sắc mặt chợt lạnh lẽo: “Không được.”

“Anh ấy là cha của Bôn Bôn, hơn nữa là ở chỗ của anh, chúng tôi còn có thể trốn đi đâu?”

“Ta sẽ không để cho các người đi gặp hắn.” Dạ Thần lại nhắc thêm lần nữa.

“Chẳng lẽ anh thật sự muốn chúng tôi tách ra như vậy?” Mạch Sanh Tiêu tâm tình không khỏi kích động: “Anh muốn đem anh ấy nhốt lại cả đời, sau đó, để tôi và Bôn Bôn cũng giống như bây giờ, vô hình bị trói buộc sao?”

Bảo mẫu cầm quần áo của Bôn Bôn đi tới, mặc vào cho bé con từng món đồ.

“Ta còn chưa nghĩ ra.” Hai đầu chân mày của Dạ Thần lộ ra tức giận. Hắn đã làm sai rồi, hắn không nên cho Mạch Sanh Tiêu đến đây. Nếu đã đối với cô không hạ quyết tâm được thì cô đến đây chỉ hành hạ hắn mà thôi. Còn không bằng hoàn toàn không nghe thấy, không gặp tới.

“Tôi sẽ nghĩ cách rời đi.” Mạch Sanh Tiêu hướng mắt nhìn về xung quanh: “Nơi này giống như cái địa ngục, tôi một giây cũng không muốn nán lại.”

Kỳ thật, cảm giác của hắn cũng không khác biệt lắm.

Nhưng. . . nếu có thể giữ Mạch Sanh Tiêu ở lại, thì nơi này liền không còn là địa ngục.

“Ta tuyệt đối không cho các người đi.”

Sanh Tiêu không có nói thêm gì nữa, có thể lại xảy ra bất đồng lớn hơn, Dạ Thần đối với lời nói của cô có thể một chữ cũng nghe không lọt.

Mạch Sanh Tiêu thật vất vả mới dỗ ngủ Bôn Bôn được, cô để cho bảo mẫu ở lại trong phòng, một khắc cũng không được rời đi.

Nếu trong phòng này có camera thì tối thiểu vẫn có an toàn.

Sanh Tiêu cẩn thận đi đến cửa phòng Alice, cánh cửa chỉ khép hờ. Mạch Sanh Tiêu đẩy cửa đi vào, không quên khép cửa lại.

Alice ngồi ở trước gương trang điểm, thấy cô đi tới, cũng không biểu lộ sự giật mình, cô ấy cầm lấy phấn má hồng đang trang điểm: “Cô đã đến rồi.”

Sanh Tiêu dừng bước lại ở sau lưng cô ta.

“Lôi Lạc đã chết.”

“Tôi đã biết rõ.” Alice hướng đến môi, tô son nước thật đậm: “Hiện tại bên ngoài truyền đi nghiêm trọng, nói Dạ Thần vì phụ nữ mà đích thân bắn chết Lôi Lạc, bây giờ lòng người hoang mang, ai cũng không dám đắc tội với cô.” Alice thử lòng xem xét Mạch Sanh Tiêu.

“Cái chết của hắc, sau lưng nhất định là có cô tác động phải không?”

Alice hai mắt xuyên qua chiếc gương trang điểm dừng lại trên gương mặt của Mạch Sanh Tiêu: “Cô đừng quá đa nghi tôi, Lôi Lạc là một tên thô kệch. Nếu không phải là hắc trung thành thì Dạ Thần cũng không thể giữ lại hắc đến bây giờ, loại người không có đầu óc này sớm muộn gì cũng chết.”

Alice tiếp tục động tác trong tay, một chút thương tâm cũng không biểu lộ ra bên ngoài.

“Chúng ta kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?” Mạch Sanh Tiêu không dây dưa vấn đề này nữa.

“Chờ.”

“Chờ cái gì?”

“Chờ đợi thời cơ.” Alice để sát mặt vào trước gương, cô ta rõ ràng ở đuôi mắt của mình phát hiện một nếp nhăn mảnh, cô sợ hãi đứng lên, nhìn kỹ lại, cũng không chỉ là có một đường.

Đã một thời gian dài tiêm vào Tử Thần, thân thể của cô ấy càng ngày càng chịu không nổi, phải nghĩ cách tìm được thuốc giải Tử Thần.

“Sanh Tiêu, tôi muốn xin cô giúp đỡ.”

“Chuyện gì?”

Alice đi về phía tủ đầu giường, kéo ra ngăn kéo phía trên, từ bên trong lấy ra một bình chất lỏng màu lam: “Còn nhớ thứ này không?”

Mạch Sanh Tiêu gật đầu, lúc trước Dạ Thần muốn tiêm ma túy vào Duật Tôn, chính là thứ này.

“Tôi tạm thời cam chịu vì lợi ích toàn cục trở lại căn cứ, không vì cái gì khác mà chính vì thuốc giải của Tử Thần.”

“Dạ Thần không cho cô sao?”

“Hắc muốn dùng Tử Thần để khống chế tôi, để cho tôi ngoan ngoãn nghe lời.”

“Vậy thì tôi lại càng không giúp gì được cả.”

Alice đem cái bình để lại chỗ cũ: “Sanh Tiêu, cô không nói thì tôi cũng hiểu, trong chuyện này Bôn Bôn bị bắt đi, cô đối với tôi còn hoài nghi. Lúc trước, Dạ Thần cố ý tiết lộ tin tức cho tôi biết, tôi một lòng nghĩ cho Duật Tôn.”

“Alice, cô có phải muốn tôi giúp cô lấy được thuốc giải trước, sau đó mới bằng lòng cùng tôi cứu Duật Tôn ra?”

“Sanh Tiêu, tôi biết rõ Dạ Thần quan tâm cô, nếu như cô đi lấy, hẳn nhất định sẽ cho cô.”

Mạch Sanh Tiêu lắc đầu: “Không thể nào, nếu như vậy hẳn có thể đoán được quan hệ của hai chúng ta, nói không chừng lại còn có thể nghĩ đến cái chết của Lôi Lạc.”

Ngón tay Alice hướng vào khoeo mắt, muốn dùng sức đem những nếp nhăn kia vuốt lên: “Vây thuốc giải khẳng định là giấu ở phòng ngủ của Dạ Thần, cô giúp tôi một chút.”

“Đây được coi là giao dịch giữa chúng ta sao?”

Alice thấy tức cười, cô đã từng nói, cô có thể vì Duật Tôn mà trả bất cứ giá nào, kể cả mạng sống của mình, nhưng.

Alice nỗ lực thuyết phục chính mình, cô cho tới bây giờ vẫn không muốn làm trái với ý niệm này. Các cô bây giờ xác thực phải chờ thời cơ mới có thể hành động, Alice cần thuốc giải, cô muốn đợi sau khi cứu Duật Tôn ra, cô mới có thể tiếp tục sống.

Mạch Sanh Tiêu đối với căn cứ chưa quen thuộc, cô muốn có được sự trợ giúp của Alice thì chỉ có thể giúp Alice lấy được giải được trước.

“Sanh Tiêu, chúng ta phải mau chóng, Lôi Lạc vừa chết, mấy ngày này là thời cơ tốt nhất.”

Mạch Sanh Tiêu trở lại phòng của mình, trông thấy một người đàn ông xa lạ đang ở trong phòng: “Người là ai? Muốn làm cái gì?”

Người đàn ông giơ thứ gì đó trong tay lên: “Dạ Thần nói cô biểu hiện không tệ, cho tôi đem camera trong phòng toàn bộ hủy bỏ.” Người đàn ông thần sắc mập mờ dò xét Sanh Tiêu: “Mặt mũi của cô thật là ghê gớm, không thể ngờ được Dạ Thần vì cô mà giết bỏ Lôi Lạc.”

Mạch Sanh Tiêu cũng không nhìn ra chút nào bị thương trên gương mặt của người đàn ông, người ở cái nơi quỷ quái này quả nhiên tâm địa đều sắt đá.

Cô như thế nào cũng không ngờ được, một câu nói của mình lại khiến cho Dạ Thần để cô được tự do.

Dạ Thần không muốn làm cho Mạch Sanh Tiêu cảm thấy nơi này thật sự là địa ngục, hẳn sẽ tận lực vì cô mà tạo ra một nơi giống như một mái nhà. Chỉ có trong nhà mới có thể vô lo vô nghĩ, cho nên hẳn mới sai người triệt tiêu camera theo dõi.

.

Mỗi một tràn tới, Mạch Sanh Tiêu nhìn thời gian, đã 10 giờ tối.

Nếu không phải cơ thể có đồng hồ sinh học thì sợ là không rõ khi nào thì nên ngủ.

Sanh Tiêu tắt đi đèn lớn, chỉ giữ lại một chiếc đèn bàn trên đầu giường.

Bồn Bồn ngủ được rất say, Mạch Sanh Tiêu muốn đợi thêm chút nữa thì sẽ lên ra ngoài. Cô yên lặng nhắm mắt dưỡng thần, Sanh Tiêu mở hai mắt ra, dù người kia nói đã triệt tiêu quần chế nhưng ai biết có phải là thật hay không.

Mạch Sanh Tiêu vì để phòng ngừa rủi ro, cô chống người lên cuối cùng cũng tắt đèn bàn đi.

Thân thể mới nằm trở lại trên giường, liền nghe ở cửa truyền đến tiếng động rất nhỏ.

Cô nhớ rõ ràng mình đã khóa trái cửa rồi.

Mạch Sanh Tiêu nín thở tập trung, không dám gây ra một chút âm thanh nào. Tiếng bước chân cực kỳ nhẹ nhàng dần dần đến gần, cô cảm giác được đầu giường lún xuống, giống như có một sức nặng vô hình đè xuống, Sanh Tiêu bị hù dọa bật dậy, muốn bật đèn lên.

“Là ta.”

Người đàn ông đè lại tay của cô.

“Anh tới đây làm gì? Làm sao anh vào được?” Mạch Sanh Tiêu kiềm chế tiếng nói.

Người đàn ông nắm chặt tay của cô, Sanh Tiêu lại một lần nữa lên tiếng: “Anh. . . . Anh muốn làm cái gì?”

Chuyện mà cô sợ nhất, chẳng lẽ lại xảy ra hay sao?

Dạ Thần trong bóng đêm ôm lấy bả vai của Mạch Sanh Tiêu, đè cô xuống giường lớn, Sanh Tiêu cả kinh thiếu chút nữa hét lên, cô khẽ cắn chặt cánh môi, sợ làm Bôn Bôn giật mình: “Anh thả tôi ra! ”

“Ta ôm cô ngủ một lát.”

“Cút! ”

“Sanh Tiêu, đừng cãi.”

Mạch Sanh Tiêu hừ lạnh: “Không có những phụ nữ khác cho anh ôm sao?”

Dạ Thần tai điếc mắt ngơ, ngược lại còn ôm chặt hơn: “Sanh Tiêu, cô hãy nghe ta nói mấy câu được không?”

“Anh buông ra trước đi.”

Mạch Sanh Tiêu sau lưng bắt đầu dõng dạc trước ngực của người đàn ông, hai tay Sanh Tiêu che chở chính mình nhưng cánh tay của cô bị Dạ Thần ôm rất chặt: “Kể từ sau khi mẹ ta chết, ta chưa bao giờ ngủ ngon được một giấc. Ta đau khổ hy vọng 6 năm, bà thật vất vả để tỉnh lại, ta không nghĩ tới bởi vì nhất thời sơ sẩy mà lại khiến mẹ ta tự dừng chết thảm.”

“Anh.” Mạch Sanh Tiêu đã châm chước hết lần này đến lần khác: “Ân Lưu Khâm.” Cô không quen gọi ra cái tên Dạ Thần: “Anh vì sao không nghĩ bà ấy trở thành như vậy là đang chuộc tội? Có thể, bà ấy ngược lại còn cảm thấy được giải thoát thì sao?”

“Có thể sao?” Dạ Thần giọng điệu lộ ra vẻ chưa từng mê man.

“Có thể.”

”Bà ấy đối với chuyện của cha ta cũng có biết, mẹ ta là người Trung Quốc điển hình. Mười năm trước bà ấy trở lại nước một lần, nói là đi lên chùa dâng hương. Ta không biết vì sao bà ấy sau khi trở về lại mất hồn mất vía. Bà nói hôm đó bà rút một quẻ xăm, hòa thượng chịu trách nhiệm giải nghĩa nói cho bà biết, thiện ác cuối cùng sẽ phải báo. Từ đó trở đi, bà ấy suốt ngày mang một bộ dạng vô tình, ăn vào vô vị, đêm không thể say giấc.

Cha ta muốn tạo niềm vui cho bà, đã cho bọn trẻ ở căn cứ biểu diễn quyết đấu tại chỗ, không ngờ tới về sau bà lâm bệnh nặng, suốt ba ngày không dậy được. Bà ấy nói cho ta biết, bà đi theo cha ta vô tình đã tạo ra không ít oan nghiệt, về sau, khi những đứa trẻ kia trưởng thành, khẳng định cũng sẽ trở lại báo thù.”

Thân thể Mạch Sanh Tiêu nhẹ giãy giụa, nhưng Dạ Thần ôm rất chặt: “Bà ấy nếu biết rõ, vì sao lúc ấy không ngăn cản cha của anh lại?”

“Bà ấy cũng đã nói với cha ta, nhưng cha lại không tin vào nhân quả báo ứng. Ông cho rằng, chỉ có chính mình càng ngày càng mạnh thì dù có người đến trả thù, cũng không cần phải sợ hãi.”

“Cha anh, vì sao lại bắt những đứa trẻ kia?”

“Bởi vì bọn chúng còn nhỏ, còn không hiểu chuyện, sau khi trải qua huấn luyện tàn khốc thì đại đa số có thể quên được thân phận của mình, cũng có thể toàn tâm toàn ý cống hiến cho tổ chức.”

Phần nộ trong lòng Mạch Sanh Tiêu bị thiêu đốt, cô dùng sức giãy giụa: “Thật nực cười, vậy ông ta vì sao không đem anh ném vào trong lò huấn luyện? Con của người khác thì không phải là người sao?”

Dạ Thần vòng căng cánh tay: “Mẹ ta vẫn cảm thấy áy náy, bà không cảm hóa được ý nguyện của cha nên điều duy nhất có thể làm được chính là đối xử tốt với những đứa trẻ kia. Bà ấy tự mình mang cơm cho bọn chúng, khi bọn chúng ngã bệnh, bà sẽ là người đầu tiên liên lạc với bác sỹ.”

Nhưng có thể làm gì được gì?

Những thứ này bọn nhỏ vốn là đều phải có được, nếu không có một nơi đầy tội ác thế này thì ba mẹ của bọn nhỏ còn làm tốt hơn.

“Ngày đó khi ta thấy cô đút cho bà ấy nước ô mai, ta đã nói cho bà ấy rằng đối với cô, ta sẽ không xuống tay, nhưng thù giết cha không thể không báo. Ta còn nhớ tận tường mẹ ta lúc ấy nói với mình rằng, ”Không cần phải. thù. . . “. Ta hiểu rõ ý của bà, bà ấy muốn ta không cần phải ôm hận, buông bỏ báo thù.”

“Vậy vì sao anh lại còn lẩn sâu vào thù hận?”

“Sanh Tiêu, ta nói thật với cô. . .” Dạ Thần nhẹ chống cằm lên đỉnh đầu mạch Sanh Tiêu, hương dầu gội thảo dược mới mẻ thấm sâu vào tâm can: “Nếu như mẹ ta không chết, ta thật sự có thể buông tay việc báo thù. Nhưng bây giờ bà ấy chết ở xứ người, ta ngay cả gặp mặt bà lần cuối cùng cũng không thể gặp được. Trong tim ta bị rạch vào nhiều vết thương, nếu khi không tìm hấn báo thù thì ta chỉ có thể áy náy mà chết. Tất cả bởi vì ta chủ quan nên cục diện hôm nay mới biến thành như thế.”

“Ân Lưu Khâm, anh đang chui vào một cái ngõ cụt.”

Hấn thừa nhận.

“Chính mình tự hành hạ bản thân, đừng mong người ngoài đồng cảm với anh.”

“Sanh Tiêu, có người nào đang sống sờ sờ bị miệng lưỡi của cô làm tức chết chưa?”

Mạch Sanh Tiêu không được tự nhiên, muốn tạo khoảng cách với hấn: “Có thể buông tay của anh ra không?”

“Ta đối với cô như thế nào, cô có hiểu được không?”

Cổ của Sanh Tiêu cứng đờ, nửa người trên không thể động đậy được: “Muốn cho tôi cảm kích anh?”

“Xem ra, cô biết ta đối với cô không bình thường.” Người đàn ông ở bên tai cô khẽ cười: “Ta có thể muốn cô, dù là cô giãy giụa cũng không chống được sức lực của ta. Ai cũng không giúp cô được, nếu chúng ta cũng có con của mình thì cô có phải sẽ xem xét mà ở lại đây không?”

“Ân Lưu Khâm, anh có biết mình đang nói cái gì không?” Mạch Sanh Tiêu bởi vì những lời này của hấn mà toàn thân giống như rơi vào hầm băng.

“Đến ngày đó, ta có thể bỏ qua Duật Tôn và Bôn Bôn.”

“Anh nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Cô thương hấn?”

Mạch Sanh Tiêu mở ra đôi mắt, đem thân thể nghiêng đi chút ít nhưng nơi khuôn mặt có thể cảm nhận được hơi thở của Dạ Thần: “Nói nhảm.”

“Nếu đúng, ta có cần phải ra tay?”

“Giống như cha của anh, dùng việc tước đoạt hạnh phúc của người khác làm thú vui phải không?”

Đêm Thần không lên tiếng, hấn không kiềm chế được suy nghĩ, nếu hấn thật sự cưỡng bức thì sẽ có kết quả như thế nào?

Hấn lắc đầu, đối với cô, hấn làm không được.

“Anh hãy trở về đi.”

“Ta ngủ ở đây.”

Trong lòng Mạch Sanh Tiêu lập tức giống lên hồi chuông báo động: “Không được.”

Dạ Thần cũng không nói thêm nữa, hấn vòng qua tay của Sanh Tiêu, dù cô có giãy giụa thế nào cũng không buông ra. Dần dần, hơi thở của người đàn ông trầm ổn, Mạch Sanh Tiêu quay đầu lại, hình như, là hấn đã ngủ say rồi.

Cô dè dặt đẩy tay của Dạ Thần ra, Sanh Tiêu mở đèn lên, ánh mắt vô tình nhìn thấy một xâu chìa khóa trên tủ đầu giường.

Dạ Thần ngủ ở bên cạnh cô, hấn khó có được giấc ngủ say như vậy.

Mạch Sanh Tiêu đặt tay lên ngực, không che được phần kích động kia, tim của cô đập rộn lên muốn thổ không nổi. Sanh Tiêu nhẹ nhàng rời khỏi giường, vòng qua cuối giường, lấy xâu chìa khóa kia để đặt nắm trong lòng bàn tay.

Cô ngấm nhìn Bôn Bôn trong giường em bé, con đang ngủ rất ngoan. Mạch Sanh Tiêu sợ đánh thức Dạ Thần bên cạnh nên không dám ôm Bôn Bôn ra ngoài.

Cô siết chặt xâu chìa khóa, rón ra rón rén đi tới cửa, Sanh Tiêu vận tay cầm, sợ người đàn ông kia đang giả vờ ngủ nên đứng quan sát một lát, thấy hắn nằm không nhúc nhích gì nữa, lúc này cô mới đánh bạo đi ra ngoài.

.....

Mạch Sanh Tiêu lúc bước qua phòng Alice, cô gõ nhẹ lên cửa.

Một hồi lâu sau mới thấy cửa được mở ra: “Sanh Tiêu, đã muộn thế này còn làm gì vậy?”

Sanh Tiêu đưa thứ gì đó lên cao: “Tôi nghĩ, đây là chìa khóa phòng của Dạ Thần.”

Thần sắc mặt mỗi của Alice chợt lóe lên, cô ta xoa nhẹ khóe mắt, nhận lấy chiếc chìa khóa trong tay của Mạch Sanh Tiêu, sắc mặt khó nén được vui mừng: “Cô lấy ở đâu ra?”

“Dạ Thần cầm theo nó.”

“Sao?” Alice vẻ mặt căng thẳng theo: “Không thể nào, hắn bây giờ ở trong phòng của cô sao?”

“Hắn ngủ thiếp đi.” Mạch Sanh Tiêu nắm chặt cổ tay của cô ấy: “Đi, từ từ sẽ nói với cô về hắn.”

Alice còn chưa kịp thay quần áo, vẫn mặc đồ ngủ ra khỏi cửa, nghe xong lời nói của Sanh Tiêu, cô ta khó nén được giật mình: “Hắn ngủ ở trong phòng của cô, các người.”

“Đoán mò cái gì vậy?” Mạch Sanh Tiêu sải bước đến trước cửa phòng Dạ Thần: “Mau lên.”

“Tôi phát hiện cô rất có tố chất làm gián điệp.”

Sanh Tiêu nhìn vào mắt Alice: “Còn không phải do bị ép buộc sao.”

Một xâu chìa khóa, không biết tốt cùng là cái nào mới đúng. Mạch Sanh Tiêu khẩn trương thử mấy cái, Alice đứng ở cửa thay cô canh chừng: “Được chưa vậy?”

“Đừng có hối thúc tôi.”

Vốn đang khẩn trương vội vàng.

“Cách! ! ! ”

“Được rồi?” Hai mắt Alice tròn tròn.

Mạch Sanh Tiêu vận tay cầm ra, hướng về Alice nháy mắt, Alice cùng cô đi vào trong phòng.

Hai người lúc đi vào, thuận tay đóng cửa lại.

Mạch Sanh Tiêu cho rằng trong phòng sẽ đen nhánh một màu chứ không nghĩ được bên trong đèn lại sáng trưng, khiến cô trở tay không kịp. Cô đứng yên tại cửa, Alice ở kế bên sải bước đi đến trước bàn làm việc to lớn: “Cô thất thần cái gì? Mau tìm đi! ”

Sanh Tiêu chạy chậm đến bên cạnh Alice.

“Quý giá như vậy, khẳng định là cất ở trong két bảo hiểm.”

Alice đoạt lấy vật ở trong tay Sanh Tiêu, quả nhiên tìm được chiếc chìa khóa của két sắt: “Mau tìm đi, tôi chưa từng thấy qua két bảo hiểm ở đây.”

Mạch Sanh Tiêu lúc lợi trước tủ sách, Alice kéo màn cửa sổ ra, rồi lấy bức tranh ở trên tường xuống, sau một hồi tìm kiếm, lúc này mới kích động nói ra: “Ồ chỗ này đây! ”

Một cánh cửa ngấm được đẩy ra, quả nhiên.

Ngón tay Alice run rẩy, cô ấy quỳ gối trên sàn nhà, dùng chiếc chìa khóa mở kết bảo hiểm ra.

“Hình như cần mật mã.” Sanh Tiêu tiến đến trước mặt cô ta nói.

Alice mò mẫm một chuỗi con số, không thành công.

“Sinh nhật của phu nhân cũng đều không đúng.” Alice nhú mày.

“Thật khó, mọi người đều lấy ngày sinh làm mật mã sao?”

Alice nghe vậy, sắc mặt giận dữ nhìn về phía Sanh Tiêu: “Cô thông minh sao? Cô thông minh vậy tới làm đi?” Lời đã nói ra khỏi miệng, cô ta lại hỏi: “Sinh nhật cô là ngày bao nhiêu?”

Mạch Sanh Tiêu hiểu ý đồ của Alice: “Hắn không biết sinh nhật của tôi, càng không có khả năng dùng nó để làm mật mã.”

“Ít nói nhảm đi, nói mau!”

Sanh Tiêu đọc ra chuỗi số.

Alice nhẹ nhàng theo, con số cuối cùng được đưa vào, Mạch Sanh Tiêu cả kinh phát hiện cửa kết bảo hiểm mở ra.

Alice ngẩn ngía Sanh Tiêu một hồi. Cô ấy dùng tay kéo ra cánh cửa, đầu tiên là nhìn thấy các loại hồ sơ văn kiện chồng chất, Alice lôi hết ra để lên mặt đất, thân thể nhoài qua lực lợi tìm thuốc giải.

Mạch Sanh Tiêu mở ra một bộ hồ sơ trong đó, văn kiện này có vẻ đã lâu lắm rồi, tờ giấy ố vàng, ngẩng đầu có chữ viết, đại khái là những thông tin bối cảnh tài liệu mô tả. Sanh Tiêu xem xét qua vài cái, chỗ này khả năng đều là những tài liệu giao dịch, cô mở ra thêm vài cái nữa, phát hiện một phần trên văn kiện viết tên Sơ Hạ Nhan và cha của Dạ Thần.

“Cô xem cái gì vậy? Còn không giúp tôi tìm đi?”

Mạch Sanh Tiêu nhìn xuống, đôi mắt hạnh của cô tròn tròn, bàn tay cầm tờ giấy không chịu được mà run rẩy, thì ra là.

Vụ thảm sát trên biển năm đó, không chỉ là nhắm vào một mình Sơ Hạ Nhan, mà sau lưng đã che giấu chân tướng của một giao dịch giết người!

Mạch Sanh Tiêu chứng kiến một cái tên: Viên Sơn Hùng.

Và số tiền giao dịch cùng ngày.

“Tại sao không có? Chẳng lẽ lại không cất ở đây?” Alice nhẹ giọng lầm bầm.

“Các người đang tìm cái gì?” Bất thành linh, một giọng nói vô cùng lạnh lẽo của người đàn ông truyền đến.

Alice cả kinh ngẩng đầu lên, Mạch Sanh Tiêu vội đang đem tư liệu trong tay nhét trở về đồng hồ sơ, tiện tay nhắc cái túi to ấy đặt ở bên chân.

Hai người hai mặt nhìn nhau, mắt thấy Dạ Thần từng bước một đi tới.

Bên trong kết bảo hiểm bị lực tung mất trật tự không chịu nổi, Alice trong mắt lộ ra sợ hãi: “Dạ Thần, chúng tôi.”

Dạ Thần đến trước bàn làm việc, chân phải thon dài ngồi lên mép bàn. Mạch Sanh Tiêu và Alice nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, bên chân đều ngổn ngang đồ vật.

Sanh Tiêu đứng lên, nhất thời cũng không tìm được một cái cớ hợp lý nào.

Dạ Thần nâng một chân lên đá vào trước ngực Alice.

“Các người ở đây tìm thuốc giải Tử Thần sao?”

Alice ngã sấp trên mặt đất, tay đè tại ngực dậy không nói: “Dạ Thần, tôi không muốn cứ phải tiêm vào Tử Thần, tiếp tục như vậy nữa thì thân thể của tôi sẽ không ch

ịu nổi, ngài lấy thuốc giải cho tôi đi.”

Ánh mắt Dạ Thần dừng lại trên mặt Sanh Tiêu, đối với cầu khẩn của cô ta, hần chẳng quan tâm.

“Dạ Thần, ngài yên tâm, tôi vẫn sẽ trung thành với ngài.”

“Alice, người đang ở đây mưu tính cái quỷ gì, thực cho là ta không biết sao? Đến hôm nay ta không cần phải lừa gạt người nữa, trên đời này không có thuốc giải Tử Thần, hoặc là liên tục tiêm vào, hoặc là dùng thuốc. khô héo tới chết.”

“Ngài. Ngài nói thật sao?”

Hai tay Dạ Thần khoanh ở trước ngực, từ trên cao nhìn vào khuôn mặt trắng bệch của Alice: “Chỉ có người là tin Tử Thần có thuốc giải! ”

Thân thể Alice mềm nhũn, tê liệt ngã xuống mặt đất.

Đôi môi Mạch Sanh Tiêu run rẩy, đưa tay muốn nâng đỡ cô ấy lên.

Nhưng Dạ Thần đã bước một bước ngăn cản trước mặt Sanh Tiêu, hần giữ chặt cổ tay của cô: “Xem ra, ta ngay cả muốn ngủ một giấc an ổn cũng đừng nghĩ.”

“Làm việc trái với lương tâm quá nhiều, anh còn có thể ngủ được sao?”

Hần cho rằng, hần đối với cô đã mở lòng, cho cô tự do mà cô muốn, còn mong lưu lại trong lòng Mạch Sanh Tiêu ít nhất một phần ý niệm tốt về hần, nhưng đúng là.

Vô dụng.

Người phụ nữ này không phải của hần.

Dạ Thần dắt lấy cổ tay Mạch Sanh Tiêu, kéo thẳng cô ra bên ngoài. Sanh Tiêu trong lòng khó hiểu bắt đầu hoảng loạn, cô cúi người xuống không chịu đi: “Thả tôi ra, buông ra. . .”

Alice chẳng ngó ngang gì đến cô nữa, Mạch Sanh Tiêu bị Dạ Thần lôi ra khỏi cửa, cô bị hù dọa sợ hãi luôn miệng kêu lên: “Anh dẫn tôi đi đâu?”

“Sau này, cô còn dám cả gan không an phận, bị ta phát hiện một lần, ta liền lấy Duật Tôn một chân! ”

Mạch Sanh Tiêu bị Dạ Thần mạnh tay lôi đến địa lao, Dạ Thần mở ra bức màn màu đen, chứng kiến người đàn ông ở bên trong nằm tại góc tường đưa lưng về phía họ.

“Người muốn làm gì?” Sanh Tiêu ngăn cản ở cửa: “Người đừng làm loạn! ”

“Hôm nay, ta liền muốn một chân của hần! ”

Mạch Sanh Tiêu nói cái gì cũng không chịu tránh ra, tầm mắt của cô nhìn về phía người đàn ông bên trong, động tĩnh lớn như vậy nhưng Duật Tôn lại không có chút phản ứng nào: “Người đã làm gì anh ấy?”

“A, có thể là chết rồi.”

“Người.” Mạch Sanh Tiêu lệ nóng tuôn rơi.

.
. .
.

Không đúng!

Cô chăm chú nhìn thật kỹ, dù quần áo là giống, nhưng thân hình này. . . . Tuyệt đối không phải là Duật Tôn!

Mạch Sanh Tiêu nhìn về phía ổ khóa trên cửa cũng không có gì khác thường, vẫn khóa ở kia.

Ánh mắt của cô liếc về phía Dạ Thần, hần rõ ràng còn chưa phát hiện được.

Nhưng. Duật Tôn đang ở đâu?

Mạch Sanh Tiêu lo lắng toàn thân đều đổ mồ hôi, cô dám khẳng định là Duật Tôn vẫn còn ở trong căn cứ. Dạ Thần chuẩn bị mở cửa.

Sanh Tiêu hiểu rõ là nếu cứ để vậy, chắc chắn sẽ bị bại lộ.

Cô dưới tình thế cấp bách bèn giữ chặt cánh tay của Dạ Thần: “Tôi đáp ứng anh, tôi cái gì cũng đều đáp ứng anh, chỉ cần anh có thể để cho anh ấy an toàn, không gây thương tích đến anh ấy, tôi sẽ ở lại bên cạnh anh.”

Ánh mắt Dạ Thần lộ ra nghi ngờ: “Thật sự?”

“Thật sự! ” Mạch Sanh Tiêu chắc chắn gật đầu: “Chuyện tối hôm nay, về sau cũng sẽ không xảy ra nữa.”

167. Chương 167: Không Thể Không Lừa Dối

Sanh Tiêu cẩn ở trước cửa, sợ Dạ Thần đi vào, lại sợ người ở bên trong đột nhiên có phản ứng gì đó.

Lúc này vô cùng cấp bách, cô vội lôi kéo Dạ Thần ra khỏi nơi này.

“Cô thật sự chịu ở lại bên cạnh ta?” Làm như không thể tin tưởng được một chút nào, Dạ Thần hỏi lại lần nữa. Ánh mắt lạnh màu lam của hắn vậy lấy khuôn mặt toát ra sợ hãi của Sanh Tiêu.

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu lên đối diện với tầm mắt của người đàn ông, cô không thể không nói dối: “Đúng, tôi nghĩ thông rồi, nếu như vậy thì ít nhất Bốn Bốn và anh ấy mới không có việc gì.”

“Ta sẽ không để bọn họ xảy ra chuyện, cô yên tâm.”

Sanh Tiêu tránh đi khoe miệng đang nhuộm thắm vui vẻ của Dạ Thần: “Vì tôi, anh chịu buông tha thù hận sao?”

“Cô ở lại bên cạnh ta, ta liền có thể.”

Dạ Thần nắm tay Mạch Sanh Tiêu, ngón tay của cô nhẹ co lại nhưng không tránh ra nữa.

Sanh Tiêu trong lòng bây giờ giấu không được lo lắng, cô không biết là có thể lừa gạt được bao lâu, nếu có người mở cửa đi vào, nhìn kỹ người nằm đó thì nhất định sẽ bị phát giác.

Cô thấp thỏm bất an đi theo sau lưng Dạ Thần.

Ngón tay của người đàn ông trong bàn tay cô nhẹ nhàng nâng niu, hình như có quyền luyến, hình như có mẫn nguyện. Hai người trong lòng mang hai tâm sự, Dạ Thần biết rõ dùng phương thức như thế này để giữ Mạch Sanh Tiêu lại bên mình thì có thể cô sẽ hận hắn, nhưng hắn tìm không được cách nào khác, lại không thể cam lòng nhìn cô rời đi.

Trong hành lang yên lặng, có thể nghe được hai tiếng bước chân.

“Còn Alice.”

“Ta sẽ cho cô ta Tử Thần.”

“Chẳng lẽ, muốn cô ấy cả đời tiêm vào sao?”

“Không có thuốc giải, chỉ có thể như vậy thôi.”

Mạch Sanh Tiêu chợt cảm thấy rợn cả tóc gáy, tiêm ma túy lâu dài như thế thì cô ấy còn cứu được không?

Dạ Thần mang Sanh Tiêu trở lại phòng của cô, Mạch Sanh Tiêu chạy tới vẫn thấy Bôn Bôn đang ngủ say, cô lúc này mới cảm thấy nhẹ lòng hơn.

“Về sau đừng cho người khác tiêm vào Tử Thần, tôi cảm thấy quá tàn nhẫn.” Mạch Sanh Tiêu ngồi ở mép giường, nhớ tới lúc Alice phát tác cơn nghiện, hơn nữa, không có thuốc giải thì sau này làm sao còn có hy vọng sống sót?

“Ừ.” Cô nghe được tiếng của Dạ Thần nói ra rất nhẹ, chỉ một chữ duy nhất như vậy.

“Tôi. . . tôi muốn ngủ.” Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy bóng lưng của người đàn ông, lưng túng lên tiếng.

“Ừ.” Lại là một tiếng trả lời cực kỳ nhỏ.

Sanh Tiêu thấy Dạ Thần không có ý tứ muốn rời đi, cô lại không dám ngủ, chỉ có thể để hai tay ở mép giường em bé. Người đàn ông nhìn thấy thần sắc của cô mệt nhọc, thái độ muốn ngủ nhưng không dám ngủ, hần thở dài đứng lên: “Cô ngủ đi.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy Dạ Thần đi ra ngoài, cho đến khi thân ảnh của người đàn ông hoàn toàn biến mất khỏi phòng.

Lúc này Sanh Tiêu gơ bàn tay lên khẽ vuốt trán, ôi, toàn là mồ hôi.

. . .

Cô đi vào phòng tắm để tắm rửa qua.

Mạch Sanh Tiêu chỉ lau sơ mái tóc, cô còn có chỗ ngủ, chỉ lo sợ Duật Tôn có gì bất trắc, hơn nữa ở căn cứ nhiều người như vậy, chẳng may.

Mạch Sanh Tiêu không dám nghĩ thêm nữa.

Cô tắt đèn đi, nằm ở trên giường, lẩn lộn, trần trọc khó ngủ.

Cửa lại một lần nữa truyền đến một hồi tiếng xột xoạt. Mạch Sanh Tiêu căng thẳng dây thần kinh, cô bây giờ đã có kinh nghiệm, ngay lập tức lấy chân quần chặn người lại, nhanh chóng chống tay lên mở đèn bàn ra: “Người.”

Lời nói đã đến bên miệng, cô gấp rút nuốt trở về.

Mạch Sanh Tiêu vốn tưởng là Dạ Thần.

Cô mở miệng ra, bộ dáng hơi ngây ngốc, nước mắt đồng thời cũng rơi ra: “Tôn?”

Thân ảnh cao lớn của người đàn ông đi đến trước giường, Sanh Tiêu vén chăn mỏng ra đứng dậy, hai tay mảnh mai ôm lên cổ của anh, dùng sức ôm chặt: “Làm em sợ muốn chết, làm sao anh trốn ra được?”

Bàn tay Duật Tôn ở sau đầu cô nhẹ vuốt, tiếng nói của anh khàn khàn: “Tóc vẫn còn ướt, vì sao không sấy khô đi?”

Mạch Sanh Tiêu vung tay đánh nhẹ vào sau lưng anh: “Em đâu còn tâm tình nào để làm thế nữa chứ?”

“À.” Duật Tôn cười khê, giọng điệu mờ ám truyền vào tai Mạch Sanh Tiêu: “Là nghĩ muốn anh sao?”

Da mặt thực dày.

Sanh Tiêu nhẹ gối cằm lên vai Duật Tôn, thật tốt quá. Chỉ cần có thể ôm anh, cảm giác liên tục bất an và sợ hãi trong lòng cũng mất hết: “Tôn, anh đi nhanh đi, ở đây không an toàn.”

“Không sao đâu, chỗ này anh so với Dạ Thần còn quen thuộc hơn. Anh nhắm mắt lại cũng có thể thăm dò rõ ràng mỗi gian phòng ở chỗ nào, bên trong cất giấu cái gì.” Đã nhiều năm như vậy, căn cứ vẫn như thế không có thay đổi gì nhiều.

“Không được, em sợ lắm! ” Chẳng may có người nào đột nhiên bước vào.

“Sợ sái gì?” Bàn tay Duật Tôn vuốt đầu của Mạch Sanh Tiêu, tầm mắt nhìn về phía giường em bé bên cạnh, anh buông tay ra, đi vài bước đến trước giường.

“Bôn Bôn.”

Mạch Sanh Tiêu đến bên cạnh anh: “Tôn, Lôi Lạc đã chết rồi.”

“Anh đã biết.” Duật Tôn cũng không ngẩng đầu lên mà nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Bôn Bôn đang say ngủ. Lôi Lạc mỗi ngày đều có thói quen đi gây phiền phức cho anh, hẳn nếu không chết thì Duật Tôn nói không chừng cũng không đi ra được cái địa lao kia: “Anh nghe bọn chúng nói là Dạ Thần đích thân giết chết.”

“Vâng.” Mạch Sanh Tiêu chỉ gật đầu nhẹ, không biết phải nói thế nào.

Duật Tôn kéo Sanh Tiêu qua ngồi ở mép giường: “Sanh Tiêu, em hãy nghe anh nói, thời gian anh ra ngoài không thể quá lâu. Anh đang tìm cách bắt liên lạc với người ở bên ngoài, nếu như tấn công vào, tất nhiên sẽ có chết chóc, em nghe này.” Hai tay Duật Tôn nắm chặt đôi vai của Mạch Sanh Tiêu: “Tại lầu ba, đi lên cầu thang quẹo phải, ở căn phòng thứ hai, đó là mật thất của căn cứ. Ngoại trừ Dạ Thần, thì không ai được vào, anh mới đi xem qua, bên trong đặt tro cốt của cha mẹ hắn. Ngày mai sau 12 giờ đêm, em nghĩ cách mang theo Bôn Bôn đi vào căn phòng ấy, đến lúc đó, bọn chúng dù muốn tìm em thì cũng rất khó có thể nhanh chóng tìm ra được.”

“Nhưng mà em làm sao mới có thể đi vào bên trong?”

Duật Tôn lấy ra một chiếc chìa khóa đặt vào trong tay Mạch Sanh Tiêu: “Giữ cho kỹ, đừng để bị mất.”

“Anh lấy ở đâu ra vậy?”

“Khi anh còn ở trong căn cứ đã đi vào, là anh làm trộm chìa khóa, về sau giấu ở trong phòng mình, anh đã thử rồi, cái ổ khóa đó không bị đổi đi.” Dù gian phòng kia đã có người khác ở nhưng chiếc chìa khóa vẫn có thể tìm được.

“Vậy căn phòng đó không đổi ổ khóa?” Xem ra, Dạ Thần quả nhiên là rất giữ gìn tình nghĩa xưa, đặc biệt là đối với cha mẹ của mình.

“Ừ.” Duật Tôn ôm lấy Sanh Tiêu: “Cẩn thận một chút.”

“Em sẽ cẩn thận.” Mạch Sanh Tiêu giữ chặt chìa khóa trong tay, răng của chiếc chìa khóa mài vào tay cô đỏ bừng, ngay cả không khí xung quanh cũng trở nên mỏng manh và buồn bực.

“Nhưng mà. . .” Sanh Tiêu lui người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng lo lắng: “Nơi này có thể ở khắp nơi đều có camera theo dõi, em đến lúc ôm Bôn Bôn trốn đi, chẳng may có người để mắt tới thì phải làm sao?”

“Đừng sợ.” Duật Tôn lấy một thứ trong túi quần ra: “Anh tin là Tước chắc chắn đã cho người mai phục ở không xa căn cứ.”

“Đây là cái gì?” Mặc dù đây là thứ Mạch Sanh Tiêu đích thân lên đưa cho anh, nhưng về phần tác dụng của nó thì cô không biết. [***]

“Đây là dụng cụ theo dõi định vị mini.” Duật Tôn xòe bàn tay ra, Mạch Sanh Tiêu cầm lên nhìn vào, hơi giống một cái kẹp tóc bình thường, có thể nắm ở trong tay. “Để giữ liên lạc với bên ngoài, đầu cảm ứng của nó sẽ tác động, đối phương ở trên máy tính có thể trông thấy rõ ràng bố cục quanh người mình. Cái này còn có tác dụng là làm nhiễu sóng thu hình của camera, đến lúc đó, dựa vào cách làm nho nhỏ này thì có thể làm cả hệ thống theo dõi ở bên trong bị thiết bị ở bên ngoài đóng băng toàn bộ.”

Duật Tôn tiếp nhận vật đó từ trong tay Mạch Sanh Tiêu: “Phần đuôi của nó, đối với anh mà nói thì còn là chìa khóa vạn năng.”

“Lúc trước khi Nam Dạ Tước cho anh, anh còn đang suy nghĩ thứ này còn có thể làm gì?”

“Bây giờ thì so với cho anh một khẩu súng thì thứ này còn hữu dụng hơn nhiều.” Duật Tôn cùng Nam Dạ Tước quen biết nhiều năm, lúc này lòng tin nhiệm và hỗ trợ nhau không sợ lâm nguy đó rất đáng quý. Có lẽ chỉ đơn giản là một ánh mắt, không cần phải lên tiếng, bọn họ vẫn có thể biết rõ động tác tiếp theo của đối phương là gì.

“Tôn, em sợ anh gặp chuyện không may.” Mạch Sanh Tiêu dựa vào bả vai của Duật Tôn, ánh mắt cô nhẹ khép lại. Nhưng đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó mà cơ thể hình như đã căng thẳng cứng ngắc: “Đúng rồi, hôm nay em đã phát hiện ra một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Em cùng Alice đi vào phòng của Dạ Thần, ở trong két bảo hiểm của hắn em có tìm được một bộ hồ sơ, trên mặt có viết tên cha mẹ, còn thấy ghi số tiền giao dịch cùng ngày. Ý tứ đại khái chính là muốn tính mạng của hai người. Tin tức cha mẹ rời bến, cũng là người tên gọi Viên Sơn Hùng đã cung cấp cho sát thủ.”

“Viên Sơn Hùng?” Đáy mắt Duật Tôn đột nhiên thoáng hiện lên một vẻ u ám: “Viên Sơn Hùng chính là kẻ năm đó giữ quyền chuyển nhượng cổ phiếu của ông nội anh.”

“Đây cũng chính là để.” Mạch Sanh Tiêu hiểu rõ, cha của Dạ Thần năm đó tiếp nhận việc này, vừa vận Sơ Hạ Nhan là chứng ngại của vợ ông ta, vì muốn bà ấy thỏa mãn nên dứt khoát cố ý gây ra vụ thảm sát này.

Nhưng cuối cùng thì như thế nào?

Một vài chữ viết mà đã ghi lại nợ máu, vì tiền, bọn họ không e ngại mạng người, cứ rần đem một gia đình hạnh phúc tàn nhẫn nghiền nát.

Hai mươi mấy năm trôi qua, Duật Tôn đã điều tra tình hình năm đó, trong lòng phẫn uất và thù hận vẫn như cũ không vơi. Anh sợ hãi trở về thành phố đã từng sống, sau khi Duật gia cửa nát nhà tan, anh chỉ nghĩ ông nội vì phải trả nợ nần nên mới ký giấy trao quyền chuyển nhượng, nhưng xem ra, chân tướng sự thật cũng không chỉ đơn giản như vậy.

“Tôn?”

Duật Tôn lấy lại tinh thần, bây giờ không phải là lúc lo lắng những việc này.

Ngón tay Mạch Sanh Tiêu chạm vào khuôn mặt của người đàn ông, tại đây không thể so với điều kiện ở nhà, cằm của người đàn ông đã mọc râu lởm chởm, bàn tay Sanh Tiêu khẽ vuốt, cô nhìn không thấy Duật Tôn lúc này c

ó gì chật vật, với bộ dáng này ngược lại có vẻ gợi cảm không ít: “Anh có nắm chắc phần thắng không? Ngàn vạn lần anh đừng xảy ra chuyện gì.”

“Nếu không nắm chắc mười phần, anh không dám để em và Bôn Bôn có 1/1000 nguy hiểm.”

Sanh Tiêu nghe vậy với thả lỏng một chút.

“Uhm, humm. . .” Giường em bé ở bên cạnh phát ra âm thanh rất nhỏ.

Bôn Bôn mở hai mắt ra, hai bàn tay nhỏ bé đẩy chăn mền, cái đầu nhỏ xoay một cái, thấy Duật Tôn ngồi ở mép giường.

“Bôn Bôn tỉnh rồi.” Mạch Sanh Tiêu đi tới gần.

Tầm mắt của bé con nhìn chằm chằm vào Duật Tôn ở bên cạnh. Cái miệng nhỏ xíu của nó tự nhiên toét ra, hai cánh tay hưng phấn mà dùng sức đập bộp bộp, “bu. . . bu. . .” trong miệng phát ra âm thanh giống như đang thổi nước miếng.

“Tôn, anh xem Bôn Bôn nè.” Mạch Sanh Tiêu nhin không được mà bật cười, lúc này là Bôn Bôn lần đầu tiên biểu hiện như những đứa trẻ bình thường, trước đây bé con chưa bao giờ thích chủ động tiếp xúc với người khác, cũng rất ít biết cười.

Duật Tôn đến trước Mạch Sanh Tiêu một bước, từ giường em bé ôm lấy Bôn Bôn ra: “Con trai, bảo bối của cha.”

Nghe thấy lời nói sến súa buồn nôn như vậy, Sanh Tiêu vẫn cảm thấy thật thư thái, cũng không cảm thấy có gì không ổn. Có thể vì cô không thể tưởng tượng được, một người đàn ông như Duật Tôn làm sao lại nói ra những lời này, anh chưa bao giờ ở trước mặt cô nói đến hai từ “bảo bối”.

Bôn Bôn có vẻ rất hưng phấn, bé con được Duật Tôn ôm vào ngực, hai bàn chân nhỏ của Bôn Bôn như đập xe đạp, rồi lại dùng sức giẫm loạn một hồi: “Bu. . . bu. . .”

Duật Tôn nâng cái mông của con lên, môi mỏng đến gần hôn lên mặt của đứa bé: “Anh lo Bôn Bôn bị sợ hãi sẽ lại càng không chịu tiếp xúc với mọi người.”

“Anh là cha nó, con tự nhiên sẽ nhớ anh.”

Duật Tôn ôm sát con trong ngực, giờ khắc này, anh thật sự cảm thấy dù có chết ở trong địa lao cũng đều đáng giá.

Anh rất may mắn, lúc đến căn cứ để cứu Bôn Bôn cũng chưa từng may mắn do dự. Bôn Bôn là thiên sứ của anh, cũng là sinh mạng của anh.

Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy cảnh này, trong lòng cảm khái vạn phần.

Duật Tôn đem Bôn Bôn nằm trên giường lớn, Sanh Tiêu phập phồng lo sợ nhìn về phía cửa. Duật Tôn một phát bắt được tay của cô, hai người thuận thế nằm dài trên giường.

Bé con nằm ở giữa, bây giờ lại biểu hiện rất nghịch ngợm, bàn tay nhỏ xíu đẩy bên trái một chút, rồi lại đẩy ở bên phải.

“Em đừng lo lắng, ai cũng không thể ngờ được là anh đang ở trong phòng của em.”

“Lỡ chẳng may Dạ Thần tiến đến thì phải làm sao bây giờ?”

Cánh tay Duật Tôn đưa tới ôm lấy eo Mạch Sanh Tiêu, khoe miệng của anh quét ra một vẻ tà nịnh: “Vậy anh trực tiếp áp lên người của em, làm tức chết hần! ”

“Chán ghét! ”

“Chán ghét cái gì?”

Người đàn ông biết rõ còn cố hỏi xấu xa, Mạch Sanh Tiêu trên mặt lấy lại nghiêm túc: “Vậy anh ngủ đi, mấy ngày nay đã không thể nghỉ ngơi cho tốt.”

“Cũng không phải mệt mỗi gì, chỉ là đói bụng đến mức phải sợ luôn.”

“Bọn họ thật sự không mang đồ ăn cho anh sao?” Sanh Tiêu chống nửa người lên, ánh mắt nhìn về phía bàn trà, ở đó ngoại trừ trái cây cũng không còn gì khác.

Duật Tôn buồn cười, bàn tay chạm vào vai Mạch Sanh Tiêu, kéo cô nằm lại trên giường: “Bọn họ cho anh thức ăn, chỉ là không cho anh phụ nữ.”

“ ”

Mạch Sanh Tiêu chỉ có thể dùng cảm lạnh để đáp lại.

“Được rồi.” Duật Tôn thôi trêu đùa: “Ngủ đi, anh phải dưỡng tinh thần cho tốt.”

Bôn Bôn nằm ở giữa hai người, cánh tay Duật Tôn vòng qua hai người mà anh yêu nhất, đôi mắt nhẹ nhắm lại, khuôn mặt thể hiện sự mệt mỏi nặng nề.

Mạch Sanh Tiêu mở to hai mắt, bàn tay vỗ nhẹ lên vai của Bôn Bôn, chỉ có vài cái, con trai cũng đi theo Duật Tôn tiến vào mộng đẹp.

Sanh Tiêu không dám ngủ, cô gơ tay lên khẽ vuốt lên mặt Duật Tôn, ngón trở nhẹ nhàng vuốt theo khoe mắt của anh lên trên mày kiếm. Cô không giúp được gì cho Duật Tôn, chỉ có thể tận lực làm cho anh an tâm ngủ thêm một lát.

Ngủ khoảng chừng được nửa tiếng, Duật Tôn mở mắt ra.

“Thời gian còn sớm, ngủ thêm một lát nữa đi.”

“Không được.” Duật Tôn chống khuỷu tay lên, cúi người khẽ hôn lên trán của Bôn Bôn và Sanh Tiêu: “Anh phải trở về, không thể để xảy ra sự cố vào lúc này được.”

“VẬY anh cẩn thận nhé.”

Người đàn ông nhìn thật sâu vào cô một cái, rồi đứng dậy cẩn thận rời đi.

Mạch Sanh Tiêu ôm chặt lấy Bôn Bôn nằm ở trên giường lớn, cô bỗng dưng rất nhớ Ngự Cảnh Viên, nhớ chị, dì Hà, còn có Thư Diễm, Dung Ân.

Cô muốn trở về, sau khi trở về nhất định phải cùng Duật Tôn sống một cuộc sống đơn giản nhất.

Mặt của cô dán sát vào Bôn Bôn, có bọn họ yêu thương, Bôn Bôn sớm muộn gì cũng có thể như những đứa trẻ bình thường mà gọi cô một tiếng “Mẹ”.

Hôm sau.

Mạch Sanh Tiêu một tác cũng không rời khỏi Bôn Bôn, cô ôm con đứng ở cửa sổ, còn có 15 tiếng nữa là cô có thể cùng Duật Tôn rời khỏi chỗ này.

Dạ Thần nhẹ bước đi tới, Sanh Tiêu sáng sớm đã quét dọn sạch sẽ phòng, những nếp gấp trên giường cũng đã được vuốt phẳng như thường, cô sẽ không ngốc để những dấu vết của Duật Tôn bị bại lộ trước mặt Dạ Thần.

“Sanh Tiêu, ta dẫn cô đi đến nơi này.”

“Đi đâu?” Mạch Sanh Tiêu không khỏi lo lắng một hồi.

Dạ Thần giữ chặt tay của cô, bảo mẫu theo vào muốn đón bé con từ trong tay của Sanh Tiêu.

Tay trái của cô bị Dạ Thần dắt lấy, tay phải ôm con, bởi vì một cánh tay không khỏe nên cô vội vàng giắt tay của Dạ Thần ra.

“Tay của cô bị làm sao vậy?” Người đàn ông nhìn ra có gì đó không ổn.

“Không có gì.”

Dạ Thần một phát ôm lấy Bôn Bôn từ trong ngực của cô, giao cho bảo mẫu. Hắn dùng sức tháo vòng đeo tay của Mạch Sanh Tiêu ra, lập tức hai vết sẹo dữ tợn hiện ra trước mắt.

“Anh làm gì vậy?” Sanh Tiêu muốn rút tay trở về, giọng điệu dĩ nhiên không vui.

“Tại sao có thể bị như vậy?”

“Vài năm trước gặp phải cướp, bị chúng phết một tay.”

Dạ Thần giữ chặt tay của cô không buông ra, ngón tay của hắn xoa nhẹ: “Còn bị đau không?”

“Là vết thương cũ, không đau.”

Nhưng khi hắn nhìn thấy, trong lòng lại căng thẳng dường như co thắt đau đớn, ánh mắt Dạ Thần lại dịu dàng. Mạch Sanh Tiêu nhìn một cái, cô nhớ tới mẹ của Duật Tôn trước khi chết đã chịu đựng tra tấn hành hạ, những thứ đau đớn của bà, lại bị xem là cái gì?

Dạ Thần lôi kéo cô đi về phía trước, Sanh Tiêu cố ý muốn dẫn theo Bôn Bôn, đến đại sảnh, Dạ Thần ấn cô ngồi vào ghế Piano.

“Cô biết đánh đàn không?”

Mạch Sanh Tiêu thu hồi tầm mắt, lắc lắc đầu.

“Tốt lắm, ta đàn cho cô nghe.”

Sanh Tiêu đứng ngồi không yên, cô không cách nào ngồi ở nơi đã từng là động ma đối với Duật Tôn, tiếng đàn vốn nên thuộc về nơi ưu nhã và thuần khiết: “Chiếc Piano này là mẹ của anh để lại à?”

“Không phải, đàn của mẹ ta, ta sẽ luôn cất kỹ.”

Mạch Sanh Tiêu ôm chặt Bôn Bôn trong ngực: “Tôi không thích Piano, chúng ta hay là đi ra bên ngoài một chút đi.”

Hào quang trong mắt Dạ Thần âm đạm không còn ánh sáng, hấn gật đầu: “Được.”

Sanh Tiêu không yên lòng ôm lấy con.

“Đưa cho ta bế đi.”

“Không cần.” Mạch Sanh Tiêu nghiêng người một cái, cánh tay đưa ra của Dạ Thần bị cô dùng vai cản lại, sợ hấn có chỗ hoài nghi, Sanh Tiêu lại bổ sung: “Bị rơi xuống nước làm cho sợ hãi, Bôn Bôn không muốn người khác ôm.”

“Ừ, ta biết rồi.”

Mạch Sanh Tiêu ngẩng đầu ngắm nhìn gò má Dạ Thần, trong lòng không hiểu sao dâng lên buồn bực, hấn biết rõ sao? Hấn cái gì cũng không biết, Sanh Tiêu đã lừa gạt hấn không chỉ một lần nhưng trong khi đó, hấn lại hoàn toàn tin tưởng khiến cho cô không thể không cảm thấy áy náy.

Chỉ cần có Mạch Sanh Tiêu ở bên cạnh, tâm tình của Dạ Thần sẽ rất tốt.

Hấn mang Sanh Tiêu đi dạo khắp nơi, còn giới thiệu cho cô: “Sanh Tiêu, đó là một nhà hàng phương Tây, trong đó có bò bít-tết rất ngon, căn cứ có rất nhiều người thích. Cô có thích vận động không? Nếu không hôm nào ta dẫn cô đi cưỡi ngựa?”

Mạch Sanh Tiêu miễn cưỡng nhuộm cười: “Cưỡi ngựa rất nguy hiểm phải không?”

“Không cần phải sợ, ta sẽ ở bên cạnh canh chừng cho cô, giúp cô giữ chắc dây cương.”

“Các người ở đây có rất nhiều người sao? Nhưng bình thường tôi nhìn thấy hình như cũng không nhiều lắm.”

“Phần lớn là ở bên ngoài, khắp nơi đều có người của căn cứ, bọn họ sẽ không đồng ý cùng nhận một nhiệm vụ, sau khi hoàn thành cũng sẽ không trở về. Bọn họ có đủ tiền ở bên ngoài ăn chơi đàn đúm.”

Vậy là tốt rồi, Mạch Sanh Tiêu thở nhẹ ra.

“Vậy. . . . Anh không sợ bọn họ sẽ không trở lại sao?”

“Không sợ.” Dạ Thần khẳng định: “Tiếp nhận nhiệm vụ là dựa vào thượng cấp ở tầng trên của căn cứ tiếp xúc với bên ngoài. Người phía dưới không thể tiếp xúc với nhà trên, một khoản nhiệm vụ bọn họ có thể phân đến 50 phần lợi nhuận, nếu như ai dám vượt qua khuôn phép thì sẽ có người đến bắt lại.”

Không trách được, nhiều người cam chịu ở lại căn cứ như vậy.

Bị lợi nhuận hậu hĩnh hun đúc lâu dài, dã tâm của người ta cũng sẽ từ từ lớn mạnh. Thế giới bên ngoài đã không thỏa mãn được bọn họ, đối với bọn họ mà nói, giết một người đổi được một khoản thù lao lớn thì so với làm chuyện gì cũng không đơn giản bằng.

Cứ mãi như vậy, không biết sẽ còn bao nhiêu người bị giết trong tay bọn họ.

Đến giờ cơm trưa, Dạ Thần đưa cô đi vào trong nhà hàng phương Tây.

Mạch Sanh Tiêu để con ngồi ở ghế bên cạnh, về mặt Dạ Thần chuyên chú cắt thịt bò, cắt thành từng miếng nhỏ đều nhau. Sanh Tiêu cầm lấy dao nĩa thì Dạ Thần ngẩng đầu lên, đem đĩa đồ ăn đã được cắt xong đẩy tới trước mặt cô.

Hấn biết rõ là tay cô không tốt.

Mạch Sanh Tiêu nắm chặt dao nĩa, một hồi lâu không hề cử động.

“Làm sao không ăn?”

“Ăn Lưu Khâm, anh đã từng yêu ai chưa?”

“Trừ cha mẹ ta, khả năng cô là người thứ nhất.”

Hết lần này tới lần khác, với người thứ nhất này, nhất định là không thể có kết quả. Mạch Sanh Tiêu khoe miệng tinh tế nhai kỹ, nhạt như nước ốc, khó có thể nuốt trôi.

.....

Thời gian chỉ có một ngày, trôi qua rất nhanh.

Sanh Tiêu tắm rửa qua cho con, mắt nhìn vào đồng hồ bên cạnh, đã 8 giờ.

Dạ Thần lấy ở trên bệ cửa sổ cái điều khiển xe hơi, muốn cùng nhau chơi đùa với Bôn Bôn, nhưng bé con đối với hắn không có ấn tượng tốt, ngoại

trừ việc tò mò nhìn chằm chằm vào xe đồ chơi, đối với việc chủ động gần gũi của hắn cũng không cảm kích chút nào.

Chưa đến 10 giờ, Bôn Bôn đã mệt mỏi, Mạch Sanh Tiêu dứt sữa cho con xong, lúc này mới dỗ con ngủ.

Cô xoay người lại, thấy Dạ Thần còn đứng ở bên cạnh mình: “Anh cũng đi nghỉ ngơi đi.”

Người đàn ông cúi thấp đầu, không nói gì.

Mạch Sanh Tiêu sợ hắn đề xuất yêu cầu quá đáng gì khác: “Kỳ thật, buổi trưa hôm nay món bò bít-tết ăn không ngon, ngày mai tôi sẽ xuống bếp cho anh nếm thử tài nấu nướng của tôi.”

“Thật không?” Quả nhiên, ánh mắt người đàn ông sáng ngời: “Cô biết làm?”

“Cũng chớ xem thường tôi.”

Kỳ thật, điều hắn quan tâm chính là cô tự mình xuống bếp, hơn nữa còn là vì hắn.

Mạch Sanh Tiêu khê cong môi nhưng vui vẻ không tới được tận đáy mắt, cô biết rõ, mình lại một lần nữa gạt hắn: “Đi ngủ đi.”

“Được.” Dạ Thần nâng chân bước đi: “Ngủ ngon.”

Mạch Sanh Tiêu đưa mắt lên nhìn hắn rời đi, cô đi tới, xác định là hắn đã đi xa rồi tận lực đem cửa khóa trái.

Sanh Tiêu ngồi ở mép giường, đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ quả lắc.

.
. .
.

Thật vất vả mới lướt qua rạng sáng.

Mạch Sanh Tiêu dè dặt ôm lấy Bôn Bôn, bé con đang ngủ say. Sanh Tiêu lúc rời đi chỉ cầm theo gấu Teddy bên cạnh.

Phía ngoài hành lang không có một bóng người, Mạch Sanh Tiêu ôm chặt Bôn Bôn ra ngoài, cô đi đến bậc cầu thang, cẩn thận từng bước một đi lên.

Cô dùng chiếc chìa khóa Duật Tôn đưa ở cửa phòng. Căn phòng này bố cục hiển nhiên rất khác biệt, bên trong là cấu trúc cổ điển, trên ngăn tủ ở vách tường phía bắc bày biện hai hũ tro cốt.

Mạch Sanh Tiêu cảm giác sống lưng rợn lên âm hàn, hù dọa cô dán lưng vào vách tường không dám nhúc nhích.

Cô chăm chú nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, bây giờ mọi người trong căn cứ đang ngủ, yên tĩnh đến một chút âm thanh của hoàn toàn không có.

Sanh Tiêu dựa lưng vào cánh cửa, cô lẩm nhẩm đếm số, hy vọng thời gian qua mau một chút.

“Ầm. . . rầm, rầm. . .”

Không biết đã qua bao lâu, lúc này nghe được tiếng súng từ xa xa truyền đến.

Vừa mới bắt đầu chỉ là vài tiếng rời rạc, nhưng ngay sau đó lại càng lúc càng dày đặc, tiếng súng đã đến rất gần, dường như là ở ngay bên tai.

Cô nghe được tiếng huyên náo ở dưới lầu truyền đến, tiếng cánh cửa mở ra lại nặng nề bị đóng sập lại.

Mạch Sanh Tiêu ngẩng nhìn Bôn Bôn trong ngực, con đang ngủ được rất say, hít thở đều đều nằm ở trên vai cô.

. . .

“Sanh Tiêu. . . Sanh Tiêu. . .”

Cô nghe được có người gọi tên của mình.

Là Dạ Thần.

Vài tên đã ăn mặc chỉnh tề từ trong phòng bước ra: “Dạ Thần, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không xong rồi. . .” Một giọng nói khác chạy đến xen vào: “Trong phòng quan sát toàn bộ bị hỏng không hoạt động được, nhất định là có người tiến vào căn cứ.”

“Dạ Thần, có người. Có người tấn công vào! ”

Thân ảnh Dạ Thần thanh lạnh đứng tại hành lang, hấn đột nhiên như nổi điên mà xông vào phòng của Mạch Sanh Tiêu, chặn gối trên giường được xếp gọn gàng, hấn giật lên cầm lấy trong tay run run, biết rõ là bên trong không giấu được người: “Sanh Tiêu, cô ở đâu? Cô đi ra đây.”

Cả phòng trong nháy mắt trở thành bẽ bộn ngổn ngang, những chỗ rộng lớn là phòng tắm cho đến sân thượng, nhờ là tủ quần áo đều bị hấn lật ngược lên.

“Đúng rồi, nhất định là cô ấy nghe được tiếng súng nên sợ hãi mà trốn đi.” Dạ Thần lẩm bẩm tự nói, hấn lao ra bên ngoài đi đến trước cửa phòng Alice: “Alice, mở cửa, mở cửa! ”

Dạ Thần không còn suy nghĩ nhiều được, trực tiếp dùng chân đạp vào cửa, Alcie đứng lúc ở bên trong chuẩn bị mở cửa, cô giật mình mở cánh cửa ra: “Xảy ra chuyện gì?”

“Sanh Tiêu có ở trong phòng của cô không?”

“Cô ấy không ở trong phòng của mình ngay ngốc, đến chỗ tôi làm gì?”

Dạ Thần phóng tầm mắt nhìn vào, cũng không thấy Mạch Sanh Tiêu đâu.

Hấn không dừng lại ở đó, bắt đầu tìm kiếm loạn xạ.

Người ở phía ngoài lần lượt tràn vào: “Dạ Thần, làm sao bây giờ?”

“Đi tìm! Giúp ta tìm ra cô ấy! ”

“Dạ Thần, bây giờ lúc nào cũng.”

“Tất cả im miệng cho ta, cô ấy nếu xảy ra chuyện, các người ai cũng đừng nghĩ còn sống, đi tìm cho ta! ”

“Vâng! ”

Từng gian phòng bị mở ra tìm kiếm, nhưng ở đâu cũng không có bóng dáng của Mạch Sanh Tiêu.

Alice đứng yên tại chỗ, nhìn qua vẻ mặt thất kinh của Dạ Thần, xem ra, hấn thật sự đã quá si mê.

Dạ Thần tùy ý ngồi vào một chiếc ghế, mười ngón tay của hấn vùi trong tóc, chẳng lẽ, Mạch Sanh Tiêu bị kẻ khác cưỡng chế? Không thể nào, chăn đệm trên giường còn chỉnh tề như vậy, một chút dấu vết cũng không có, chẳng lẽ.

Dạ Thần không nghĩ ra, hấn bưng kín mặt.

“Dạ Thần, đã tìm khắp nơi, không có người! ”

“Bên chúng tôi cũng không có! ”

“Hay là nghĩ biện pháp làm thế nào để ứng phó với người ở bên ngoài đi.”

Dạ Thần hít sâu một cái, từ trên ghế đứng lên: “Các người đi triệu tập người lại, không được hoảng hốt, nơi này không có kẻ nào so với các người quen thuộc hơn! ”

“Vâng! ”

Dạ Thần bước đi ra khỏi phòng của Alice, thân thể cao to của hắn lướt qua cầu thang, ánh mắt lơ đãng nhìn về hướng lầu ba.

.....

Mạch Sanh Tiêu dường như nghe được tiếng bước chân đi đến, cô nín thở ngưng thần, xác định là hướng đến lầu ba.

Cô không chút do dự tắt đèn đi, ôm Bôn Bôn sờ soạng đi vào một cái bàn phía trước, cô co đầu gối chui vào, mới cầm khăn bàn phủ lên thì liền nghe thấy tiếng “cách” một cái, cửa được mở ra, phát ra tiếng kêu kệt rất nhỏ.

Ngay sau đó, đèn được bật lên, trong phòng sáng như ban ngày.

Dạ Thần đứng ở cửa ngấm nhìn, tiếng bước chân trầm trọng đến gần.

Bôn Bôn trong ngực đột nhiên mở hai mắt ra, bất an động đậy, Mạch Sanh Tiêu toát mồ hôi khắp người, vội vàng dùng tay che miệng Bôn Bôn lại, cô không ngừng hôn lên trán của con, muốn cho đứa bé đừng làm rộn.

May mà Bôn Bôn rất nghe lời, ôm chặt gấu Teddy trong tay không phát ra tiếng động nào.

Dạ Thần quét mắt qua khắp phòng, nơi này vừa thấy là có thể biết ngay, nơi duy nhất có thể giấu người chỉ có chiếc bàn này.

Mạch Sanh Tiêu gần như nằm sấp cả người xuống, thấy chân của Dạ Thần đang từng bước đến gần.

Mồ hôi trên trán của cô rơi trên mặt Bôn Bôn, ôm lấy con không ngừng run rẩy.

Lúc cô ở cửa có nghe thấy tiếng của Dạ Thần lo lắng mà khẩn trương gào thét lên, nhưng Mạch Sanh Tiêu không thể đi ra ngoài, cô biết rõ nếu mất đi cơ hội này thì sẽ phải hối hận nhường nào.

Nói cho cùng, hắn không phải là gì của cô.

Mắt Sanh Tiêu thấy đầu gối của Dạ Thần khom xuống, một bàn tay đang cầm lấy khăn bàn.

Cô khẩn trương không dám thở mạnh, gần như tự mình hại mình là cắn chặt lấy môi dưới, đau đến sắc nhọn khiến cô càng tỉnh táo, cô nhìn thấy tay của người đàn ông đang muốn vén khăn lên.

Tuyệt vọng ngập đầu cuộn tới.

.
. .
.

Ngay trong lúc máu chốt thể này, trong phòng lại đột nhiên đen nhánh một mảnh, động tác dứt khoát của Dạ Thần vì thế mà ngừng lại, cả căn cứ bị cường chế cúp điện!

—

168. Chương 168: Thoát Khỏi Căn Cứ

Mạch Sanh Tiêu nghe được tiếng khẽ nguyên rửa.

Khăn bàn bị người đàn ông vung tay một cái, phần vải của khăn bàn tạo thành gió thổi nhào vào mặt Sanh Tiêu, cô nín thở ngưng thần, nghe được tiếng bước chân dường như đang bước ra xa.

“Chuyện gì xảy ra?”

Dạ Thần đứng ở cửa lớn tiếng hô lên.

Không có người nào đáp lại.

Sanh Tiêu nghe được tiếng cửa dè dặt đóng lại.

Cứ như vậy, cô cũng chỉ biết co lại dưới đáy bàn không dám bước ra, cô buông ra bàn tay đang che miệng Bôn Bôn: “Bôn Bôn ngoan nào, đừng lên tiếng.”

Tiếng súng bên ngoài càng ngày càng dày đặc, không đến phút cuối thì không thể biết được tình hình chiến đấu như thế nào, cũng không thể biết ai thắng ai thua.

Mười phút sau, thời gian giống như là đã sắp đặt tất cả, đêm tối ở trong phòng vừa nãy đã khôi phục lại ánh sáng như ban ngày.

Mạch Sanh Tiêu giữ chặt người, không dám rời đi một bước.

Dạ Thần trở lại tầng trệt, thấy trong đại sảnh có mấy thi thể nằm dài, là bị người ta đánh lén trong bóng tối, đều bị cắt cổ.

“Dạ Thần.” Hai gã thanh niên từ trong địa lao vội vàng chạy tới: “Duật Tôn đã chạy thoát.”

Dạ Thần cũng không biểu lộ quá ngạc nhiên, hắn mơ hồ đã có thể đoán được ngọn nguồn mọi chuyện, ánh mắt đen tối không một tia sáng khẽ nheo lại, xem ra.

Trong lòng hắn đầu tiên là nhẹ nhõm, về sau, lại phảng phất cơn nóng giận mãnh liệt.

Mạch Sanh Tiêu hắn là được an toàn, hơn nữa, trước đó cô ấy biết rõ đêm nay sẽ phát sinh chuyện này, nên mới có thể mang theo Bôn Bôn trốn đi. Dạ Thần nắm chặt súng trong tay, hết lần này đến lần khác, cô ấy còn mang về mặt chân thành để nói cùng hắn, ngày mai, tôi tự mình xuống bếp.

Dạ Thần nhớ tới ánh mắt lúc đó của Mạch Sanh Tiêu, chẳng lẽ cô che giấu quá sâu cho nên hắn cái gì cũng nhìn không thấu sao?

Hay là, hắn thật sự bị che tim, che mắt?

“Dạ Thần, chúng ta bây giờ nên làm gì?”

“Nơi này là địa bàn của chúng ta, cho dù đối phương có chuẩn bị mà đến, cùng lắm thì liều một mất một còn! ”

Trong căn cứ đã lâm vào một màn chém giết đẫm máu, bên ngoài biệt thự thương vong vô số, hai phe thế lực ngang nhau. Nam Dạ Tước dẫn theo không ít người, đại đa số đều là những thân tín được Duật Tôn bồi dưỡng ra, vào sinh ra tử cũng không hai lòng.

Mạch Sanh Tiêu che lỗ tai của Bôn Bôn lại, cô chợt nghe tiếng gõ cửa vang lên một hồi lâu.

“Cốc cốc. . . cách cách cách. . .” Rất có tính quy luật.

Mạch Sanh Tiêu nín thở, không dám động đây.

“Sanh Tiêu?” Giọng nói của người đàn ông rất nhẹ truyền vào, là Duật Tôn. Mạch Sanh Tiêu vội nâng Bôn Bôn lên, cố hết sức chui ra khỏi chiếc bàn, cô đi đến cửa, mở ra một khe hở rất nhỏ, mắt thấy Duật Tôn ẩn hiện ngoài cửa, cô vội vàng gọi anh bước vào.

“Bên ngoài sao rồi?”

“Em và Bôn Bôn ở lại chỗ này, đừng đi đâu cả.” Mắt Duật Tôn nhìn ra phía cửa, xác định vợ con đều ở trong phòng này, anh liền yên tâm: “Sau khi dẹp loạn xong, anh sẽ đến đón em và con.”

“Anh không sao chứ?”

Bàn tay Duật Tôn khẽ vuốt lên mặt cô: “Đừng sợ”

“Tôn, rốt cuộc em vẫn cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.” Cái trụ sở tội ác xa xôi này, nếu muốn diệt trừ lại dễ như vậy sao.

“Dù biết là rất khó nhưng nếu không liều mạng thì chúng ta chỉ có thể bỏ xác ở nơi này.”

Môi trái tim Mạch Sanh Tiêu khẽ mấp máy, cô gật đầu, trong mắt dấy lên kiên định. Thay vì sống ở nơi không có thiên lý, chi bằng giang tay đánh cược một lần.

“Đóng cửa chặt lại, đừng để bất cứ kẻ nào tiến vào.” Trong lúc nguy cấp này, chỉ có nơi đây mới an toàn nhất, gian phòng này ngoại trừ Dạ Thần không ai dám bước vào. Anh lúc rời đi hình như có lo lắng mà nhìn vào mắt Sanh Tiêu, lúc này anh vẫn không thể mang theo cô và con trai đi cùng, đi ra ngoài chính là chịu chết. Anh chỉ có thể hy vọng sự chú ý của Dạ Thần hoàn toàn đặt vào tình hình chiến đấu ở bên ngoài, ngàn vạn lần đừng bước vào gian phòng này.

Sanh Tiêu mắt thấy anh rời đi, cô ôm Bôn Bôn ngồi trên mặt đất, cô đã sức cùng lực kiệt, đã không còn sức lực để ôm con nữa.

.....

Người của căn cứ đang toàn lực chống đỡ kẻ địch, Dạ Thần ngồi ở trước bàn làm việc, tay phải của hắn chống lên trán, khuôn mặt lạnh lùng lâm vào trầm tư.

Mạch Sanh Tiêu và Duật Tôn chắc chắn đều ở bên trong căn cứ, trong thời gian ngắn như vậy không thể nào thoát ra được. Những người chịu trách nhiệm canh giữ ở các cổng cũng đã nói không thấy Sanh Tiêu đi ra ngoài, vậy giải thích duy nhất là cô vô cùng có khả năng vẫn còn ở ngay trước mắt hắn.

Dạ Thần cầm lấy khẩu súng ngắn trong tay, hắn cầm lấy viên đạn, màu bạc sáng bóng ở trong đôi mắt băng lạnh màu lam của hắn giống như ma quỷ âm trầm nghiêm nghị.

Hắn đẩy ghế ra đứng dậy.

Đôi chân trắng kiện hữu lực bước ra khỏi phòng, hắn đi một vòng hành lang, lại nhớ tới điểm khởi đầu, ánh mắt liếc về hướng lầu ba.

.
. .
.

Tiếng bước chân của Dạ Thần từng đợt tiến tới gần.

Thân thể Mạch Sanh Tiêu dựa vào cánh cửa đột nhiên cứng đờ, cô tập trung lắng nghe. Duật Tôn mới đi được không bao lâu, hơn nữa tiếng súng bên ngoài vẫn vang lên hồi lâu không nghỉ, anh không nên trở lại đón cô và Bôn Bôn vào lúc này. Sanh Tiêu ôm lấy con trai, vội chui xuống gầm bàn làm việc trong phòng.

Dạ Thần mở cửa.

Cánh cửa vẫn phát ra tiếng kéo kẹt chói tai.

Bàn tay hắn dùng sức đóng cửa lại: “Sanh Tiêu, cô đi ra đi.”

Tiếng nói người đàn ông rõ ràng, Mạch Sanh Tiêu cả kinh thối chút nữa tim nhảy ra khỏi ngực, chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra cô rồi? Sanh Tiêu không muốn tự chui đầu vào lưới, mặt cô dán chặt vào đầu Bôn Bôn. Đứa bé trong ngực lúc này cũng không cho cô cảm thấy an toàn bao nhiêu.

“Ta biết rõ là cô ở đây.” Đôi mắt sắc bén của Dạ Thần giữ vững vào phía bàn làm việc.

Bôn Bôn còn không biết sợ hãi là gì, bé con cầm lấy một lọn tóc của Mạch Sanh Tiêu để nghịch.

Bước chân của Dạ Thần tiến đến rất chậm, chân hần đạp xuống sàn nhà đi tới, bởi vì gian phòng này được bảo trì nguyên trạng, đã nhiều năm không tân trang nên sàn nhà một khi bị rung động sẽ phát ra tiếng gõ kéo kệt rất nhỏ. Mạch Sanh Tiêu núp ở góc bàn, hai chân co hết sức co lên.

Người đàn ông đi tới, khẩu súng mang ở thắt lưng. Hần cũng không lập tức đi đến trước bàn vạch trần, mà lại đem từng hũ tro cốt ở ngăn tủ đặt lên trên bàn.

Dạ Thần kéo ghế ra ngồi xuống.

Hai chân thon dài đưa đến dưới gầm bàn, thiếu chút nữa thì đụng phải chân của Mạch Sanh Tiêu.

Sanh Tiêu không muốn làm cho Bôn Bôn khó chịu, chỉ có thể làm hết sức đem chính mình co cuộn lại, cô cảm giác được lục phủ ngũ tạng đều bị đè ép lên nhau.

Dạ Thần cầm lấy hũ tro cốt của cha hần, nhẹ nhàng lau sạch: “Sanh Tiêu, ta đáp ứng cô, nếu như cô chịu ra ngoài thì ta sẽ xem như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, ta đã đáp ứng cô thì cũng sẽ không thay đổi.”

Hần nói xong một câu, lại đổi lấy một hồi lâu trầm mặc.

Động tác trong tay của Dạ Thần ngừng lại: “Sanh Tiêu, hần có thể cho cô, ta cũng có thể cho. Chẳng lẽ. cũng bởi vì cô thương hần, cho nên cô mới có thể tàn nhẫn đối với ta như vậy sao? Ta đối tốt với cô, cô làm như không thấy. Tối hôm qua ở trước địa lao, cô bắt lấy tay ta mà nói, cô đáp ứng ta, cô muốn ở lại bên cạnh ta. Cô khả năng sẽ không tưởng tượng nổi, ta lúc ấy trong lòng có thật nhiều vui vẻ. Hôm nay nghĩ lại, ta đã ngu xuẩn cỡ nào, cô đột nhiên thay đổi thái độ như thế, làm sao có thể bởi vì ta?”

Mạch Sanh Tiêu đôi mắt nhìn chăm chăm vào chân của Dạ Thần, từ đầu đến cuối không có mở miệng.

“Cô hỏi ta, ta đã từng yêu ai chưa? Trước khi gặp được cô, thật sự không có, ta cũng không biết là từ khi nào thì bắt đầu không từ bỏ được cô. Nguyên nhân bắt đầu tiếp cận cô thì cô cũng đã biết. Sau đó có một lần ta nhìn thấy cô ẹ ta uống nước, cô múc từng muỗng từng muỗng, động tác rất cẩn thận, ta thậm chí còn có thể cảm giác được sự chuyên chú của cô. Ta nhớ rõ ngày đó, ánh mặt trời sáng sủa chiếu vào khuôn mặt của cô, ta kỳ thật đang đứng ở cách đó không xa. Đó là lần đầu tiên ta nhìn một người, ngắm nhìn đến nhập thần.”

Một cánh cửa thật bình thường, lại như đã ngăn cách hai thế giới.

Tiếng huyền oán ở bên ngoài, Dạ Thần không mấy may chú ý.

Hần còn nhớ rõ mẹ đã nói qua, ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến, bởi vì căn cứ là một nơi đầy tội ác, những đứa trẻ bên trong cần được cứu giúp.

Dạ Thần đã một lần cho rằng, Mạch Sanh Tiêu sẽ là cứu tinh của hần.

“Cho đến ngày đó, mẹ của ta có phản ứng, ta nghe được cô cao hứng gọi tên ta, nói bà ấy có khả năng tỉnh lại, lúc ta sai bước chạy ra ngoài thì gặp khuôn mặt của cô cười vui vẻ, cô đúng là thật lòng muốn tốt ẹ ta. Ta không nói hai lời đập phá điện thoại của cô, lúc đó cô đã rất tức giận mà nói với ta rằng cô chụp hình chỉ là muốn cho ta xem, nói bà ấy mới vừa nghe đến tiếng đàn là nở nụ cười, sợ ta bỏ lỡ khoảnh khắc ấy. Ta khi đó rất áy náy nhưng tìm không được lý do gì để giữ cô lại. Kỳ thật, bất luận có đổi lại là ai đi nữa, chỉ cần người đó không phải là cô, thì ta nhất định sẽ tiêu hủy ngay điện thoại của người đó. Ta không chấp nhận có một chút tin tức nào uy hiếp đến bà ấy bị tiết lộ ra ngoài.”

Mà người ấy hết lần này đến lần khác lại là Mạch Sanh Tiêu.

Sanh Tiêu không nói gì, chỉ trùng hợp như vậy. Động tác lơ đãng lúc ấy đã thật sự đem ảnh chụp mẹ của hần lưu vào thẻ nhớ điện thoại

Động tác lau hũ tro cốt của Dạ Thần kỹ lưỡng đâu vào đấy.

“Sau khi mẹ của ta chết, ta cũng muốn hành hạ cô, muốn cho cô và Duật Tôn đều sống không bằng chết. Ta bắt con của cô đi, hôm đó cô đến căn cứ, ta đã sớm đứng ở phía trước cửa sổ, nghĩ tới một ngàn, một vạn phương pháp hành hạ cô. A.” Ngữ điệu bi thương của Dạ Thần bị trận cười yếu ớt này ngắt

quăng ra: “Nhưng ta thật sự là không dùng đến, một lần nữa nhìn lại lần đầu tiên, ta cũng biết là, ta xong rồi, ta vẫn còn đối với cô xuống tay hung ác không được.”

“Hũ tro cốt của hai người này, hiện tại là bảo bối mà ta trân quý nhất.”

Mạch Sanh Tiêu ngẩn ra, nghĩ đến hũ tro cốt chỉ cách lưng của cô một mặt bàn, cô lập tức toàn thân run rẩy, cái vẻ lạnh lẽo làm người ta cảm thấy sợ hãi.

“Sanh Tiêu, cô thật sự là không được sao?”

“Mạch Sanh Tiêu, cô đối với ta thật sự là nửa điểm tình ý hoàn toàn không có! ”

Dạ Thần đi

Ấy hũ tro cốt trong tay ra, hần bỗng nhiên đứng dậy, Sanh Tiêu thấy hần lui về phía sau hai bước, một bên gối độ nhiên hạ thấp xuống.

Xong rồi, hần không phải là đang lừa gạt, hần quả nhiên biết rõ là cô trốn ở đây.

Mạch Sanh Tiêu kiểm chế không được run rẩy, cô nhìn thấy tay của người đàn ông đang lật khăn bàn lên, cô không thể hy vọng xa vời, chuyện ngoài ý muốn làm sao mỗi lần đều xuất hiện đúng lúc được.

Anh mắt băng lạnh màu lam của Dạ Thần bất thành linh nhìn thẳng vào đôi mắt của Sanh Tiêu.

Cô ôm chặt bé con ở trong tay, Duật Tôn đã đoán sai Dạ Thần, anh cho rằng Dạ Thần giờ đây sẽ để tâm ở bên ngoài trận chiến. Anh cho rằng, Mạch Sanh Tiêu ở trong lòng của Dạ Thần cũng không thể sâu nặng đến mức so với căn cứ của mình còn quan trọng hơn.

“Trốn đủ chưa?”

Sanh Tiêu bị bại lộ, dứt khoát không hề sợ hãi, cô duỗi thẳng hai chân, ôm Bôn Bôn từ dưới gầm bàn chui ra.

Dạ Thần vừa rồi nói rất nhiều, bây giờ nhìn thấy cô lại không nói thêm một tiếng nào.

“Thả cho tôi một cửa rồi đi đi.”

Đôi mắt của Dạ Thần nheo lại.

“Ân Lưu Khâm, anh đừng lún sâu thêm nữa.” Trong tay Mạch Sanh Tiêu đột nhiên nhẹ hẫng, cô thần sắc kinh hãi: “Anh làm gì vậy?”

Dạ Thần đoạt lấy đứa bé, đã sải bước đi ra ngoài.

Sanh Tiêu vội vàng muốn đổi theo nhưng vừa rồi trốn ở dưới bàn quá lâu, bây giờ đôi chân đã tê rần không thể nhúc nhích được. Cô chống tay ở mép bàn, ngón tay chạm được một trong hai hũ tro cốt đó: “Đứng lại, đem con trả lại cho tôi, nếu không.” Mạch Sanh Tiêu bất chấp sợ hãi, nâng hũ tro cốt kia qua đỉnh đầu.

Dạ Thần dừng bước lại: “Tùy cô, đây là Duật Tôn mang đến, ta còn không biết rốt cuộc có đúng là mẹ của ta hay không.”

“Anh.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn bóng lưng của hần sải bước rời đi, cô cố nén khó chịu, chỉ có thể chạy theo phía sau.

Người ở bên ngoài hiển nhiên còn chưa xông vào được, lúc này cô cũng không liên lạc được với Duật Tôn.

Không biết Dạ Thần ôm Bôn Bôn muốn đi đâu, Sanh Tiêu vịn ở vách tường, thật vất vả cảm giác tê rần kia mới từ từ tản đi.

“Ô ô. Oa oa oa.”

Mạch Sanh Tiêu không muốn nghe tiếng khóc của con, Bôn Bôn mỗi lần khóc, cả trái tim cô đều co thắt lại.

Sanh Tiêu chạy theo ở phía sau, cô vội lao đến phía trước, nhón chân lên dùng sức cản vào bả vai của Dạ Thần, người đàn ông bị đau nhú mi lại. Tay trái của Mạch Sanh Tiêu với lấy bên eo của Bôn Bôn, đoạt lại vào trong ngực. Thừa dịp Dạ Thần còn đưa tay đỡ lấy bả vai, Sanh Tiêu ôm Bôn Bôn sải bước chạy về phía trước.

Người đàn ông không nhanh không chậm đi tới, Mạch Sanh Tiêu đối với nơi này không quen, chỉ có thể ở trước mắt hần mà chạy tán loạn.

“Bôn Bôn, đừng khóc, có mẹ ở đây.” Sanh Tiêu đau lòng khó nhịn, không muốn bé con mới lớn như vậy mà lại phải chịu sợ hãi như thế này.

Cô chạy qua hành lang, tiếng bước chân dồn dập nung theo hơi thở, rối loạn mà nóng ran.

Cô cũng không biết đã chạy bao lâu, chỉ thấy ở phía trước có một cánh cửa, cô bất chấp nó sẽ dẫn đến đâu, đẩy cửa xông tới.

Lúc này đã là rạng sáng.

Bước chân của Mạch Sanh Tiêu dừng lại, cô ôm chặt lấy Bôn Bôn, đôi mắt sợ hãi nhìn xung quanh.

Ở trong căn phòng, có rất nhiều những đứa trẻ nhỏ nằm ngủ. Không có giường, chỉ là tốp năm, tốp ba nằm sát lấy nhau, bị nhốt ở trong từng dãy song sắt hàn lại mà thành. Mấy đứa trẻ ngủ ở ngay song sắt nghe được âm thanh, vội đứng lên.

Bọn trẻ thật sự là còn rất nhỏ.

Mạch Sanh Tiêu kiềm lòng không được mà bước tới.

Một bé trai trong đó đưa hai tay giữ lấy song sắt lạnh như băng, quần áo của nó rách nát, bộ dáng chật vạy nhưng da dẻ trắng như ngọc, vừa nhìn cũng biết trước đây nhất định đã sống trong giàu sang phú quý.

Bé trai khiếp sợ nhìn Sanh Tiêu một cái, nó dè dặt mở miệng: “Dì ơi, dì dẫn con về nhà được không? Con nhớ cha mẹ.”

Mạch Sanh Tiêu nghe được câu này, nước mắt lúc ấy liền nặng nề rơi xuống.

Mấy đứa trẻ bên cạnh cũng bắt đầu cầu khẩn: “Dì ơi, chúng con muốn về nhà, dì ơi, cứu cứu chúng con.”

Càng lúc càng nhiều đứa trẻ nghe được động tĩnh, toàn bộ lao qua, đưa tay ra khỏi song sắt. Mạch Sanh Tiêu tối mắt lại, chùng mấy chục đứa trẻ: “Dì ơi, chú cảnh sát sẽ đến cứu chúng con phải không? Dì ơi, con là bảo bối của cha mẹ, dì trả con cho bọn họ, cha mẹ con sẽ cho con trai của dì rất nhiều đồ ăn ngon.”

Lòng Sanh Tiêu chua xót khó nhịn, nước mắt hoàn toàn làm nhòa đi tầm mắt của cô.

“Dì ơi.”

Mạch Sanh Tiêu cuống hống nghẹn ngào, trong lòng dâng lên buồn bực khó có thể thổ lộ.

Cô nghe được tiếng bước chân đang tới.

Sanh Tiêu ôm chặt lấy Bôn Bôn, xoay người lại, những chất chứa ủ dột hóa thành oán hận chất vấn: “Các người là người sao? Cha mẹ người sau khi chết, người biết báo thù còn những đứa trẻ này tương lai sẽ đi tìm ai đã giết cha mẹ ruột của chúng? Bọn trẻ còn nhỏ như vậy, vốn phải được trải qua một cuộc sống vui vẻ, dựa vào cái gì mà các người tước đoạt đi, các người có quyền gì?”

Dạ Thần đi đến bên cạnh cô, Mạch Sanh Tiêu không kịp tránh né nên ôm Bôn Bôn đứng ở trước mắt hần: “Thứ anh gọi là thích, gọi là quan tâm, người phụ nữ nào có thể chịu đựng nổi? Anh muốn giữ tôi ở lại đây cùng anh mà trơ mắt nhìn những đứa trẻ này chịu đựng tất cả hành hạ phải không? Anh đừng quên, tôi cũng là một người mẹ.”

“Dì ơi, dẫn con về nhà.”

“Hu hu hu. Con nhớ cha.”

“Mẹ ơi, mẹ ở đâu, mau dẫn bé về nhà.”

. . .

“Nhưng ít ra, ta không làm cho Bôn Bôn bị khổ như thế.”

“Anh còn mặt mũi để nói thế sao?” Ánh mắt đen láy của Mạch Sanh Tiêu trực bức Dạ Thần, ầm ập trong mắt cô giờ đây đã bị nơi u ám không có ánh sáng này che lấp hầu như không còn, Sanh Tiêu thật sự cảm thấy ở một nơi thế này thì sống không bằng chết: “Bôn Bôn là con của tôi, chẳng lẽ những đứa trẻ kia không có cha mẹ của mình sao?” Ngón tay Mạch Sanh Tiêu hướng vào trong phòng.

“Cô không biết là ta cũng không muốn như vậy.”

“Vậy anh vì sao không dừng tay?”

“Dễ dàng như vậy sao, cái chỗ này, một hai câu của ta là có thể giải tán đi?”

“Ân Lưu Khâm.” Giọng điệu của Mạch Sanh Tiêu đã hạ thấp mềm mỏng, vì bé con đã lâu, thể lực của cô chóng đỡ hết nổi: “Tôi hỏi anh, anh có từng nghĩ tới một ngày nào đó, anh cũng sẽ có con.”

“Ta. có nghĩ tới.” Ánh mắt của hắn nhìn vào Sanh Tiêu.

“Anh sẽ đối với con của mình như thế nào?”

“Ta sẽ cho nó toàn bộ yêu thương, sẽ dạy nó đánh đàn, dạy nó cưỡi ngựa, lái xe.”

Mạch Sanh Tiêu cắt đứt lời của hắn: “Không, anh cần phải nghĩ là, con của anh cũng bị người ta ném vào nơi luyện ngục. Nó giãy giụa kêu khóc, mong anh đi cứu nó nhưng nó bị đồng bạn bắt nạt, bị đánh thương tích đầy mình. Khi đó, lòng của anh có phải cũng giống như những bậc cha mẹ kia, đau giống như bị người ta xé toạc ra?”

“Cô đừng nói nữa! ” Dạ Thần quát lên, lại phát hiện đôi môi của mình đang run rẩy.

“Vì sao không thể nói?” Sanh Tiêu từng bước áp sát: “Mỗi một đứa trẻ đều là thiên sứ của cha mẹ chúng, đúng, con của tôi bị bệnh tự kỷ, nhưng mặc kệ là như thế, tôi và Duật Tôn đều xem nó như bảo vật vô giá mà yêu thương, chẳng lẽ những đứa trẻ kia, bọn chúng không phải vậy sao? Ân Lưu Khâm, anh thật ích kỷ! ”

Dạ Thần rũ mắt xuống, không nói câu nào.

“Con của chính anh là người, vậy người khác chẳng lẽ chỉ là chuyện vặt, và rẻ tiền sao?”

Ở bên ngoài hành lang trống trải truyền đến dồn dập tiếng bước chân.

“Dạ Thần, không xong rồi.”

Ánh mắt Dạ Thần định vào một chỗ, giống như xuất thần.

“Dạ Thần?”

“Làm sao vậy?”

“Bọn chúng đã xông vào, người phân bố ở bên ngoài nhất thời không về kịp, chúng ta phải từ mật thất rút lui đi.”

“Người mang theo bọn họ rời đi.” Dạ Thần cũng không quay đầu lại: “Đừng đi cửa số M, đi ở đường S02”

Mật thất kia, là sau khi Duật Tôn thoát khỏi căn cứ mới xây dựng.

“Dạ Thần, ngài không đi sao?”

“Các người rút lui trước đi.”

“Vâng.”

Mạch Sanh Tiêu ôm Bôn Bôn, có chút khom lưng vì mệt, nhưng cô không thể để Bôn Bôn xuống được.

“Sanh Tiêu, đi cùng ta.”

Hai mắt Sanh Tiêu trừng nhìn hấn.

“Chúng ta rời khỏi chỗ này, ta bảo đảm, từ nay về sau chuyện căn cứ ta sẽ không quan tâm nữa, nơi này hãy để cho nó cùng cha mẹ ta mai táng đi. Những đứa trẻ ở đây cũng sẽ được cứu ra, trở về bên cạnh cha mẹ bọn chúng.”

“Tôi không thể nào đi theo anh.” Mạch Sanh Tiêu quả quyết cự tuyệt: “Nhà của tôi không có ở đây.”

“Có phải dù cho ta vì cô thay đổi nhiều hơn nữa, cô cũng sẽ không đối với ta có bất kỳ nhân nhượng nào?”

“Ân Lưu Khâm, tình yêu không dựa vào nhân nhượng.” Lưng Mạch Sanh Tiêu dựa vào vách tường, kiễng một chân lên, làm cho Bôn Bôn ngồi trong vòng tay một chút: “Anh đi nhanh đi, rời khỏi nơi này, đem mọi chuyện quên đi, tôi tin tưởng anh sẽ có hạnh phúc thuộc về mình.”

Ít nhất, Dạ Thần cảm thấy một tia ấm áp dù ánh mặt trời không thể xuyên qua khe hở để chiếu vào. Hấn cho rằng Mạch Sanh Tiêu đã hận không thể giết hấn đi, bây giờ thật tốt.

Cô nói, để cho hấn đi.

Hấn chưa từng động lòng, nhưng không nghĩ đến sẽ có một ngày chuyện này lại ràng buộc hấn như thế.

“Ta thật sự có thể có hạnh phúc sao?”

Mạch Sanh Tiêu nhìn vào đôi mắt của Dạ Thần, cô nhìn thấy ánh mắt băng lạnh màu lam dâng lên mê man khó tả, Sanh Tiêu gật gật đầu: “Hãy tin tôi.”

Dạ Thần bỗng nhiên giương cao khoe miệng, cười thản nhiên mà thoải mái, hấn đưa mắt nhìn một vòng nơi hắc ám này, lập tức cảm thấy nhẹ nhàng không ít.

Hấn tiếp nhận căn cứ, toàn tâm toàn ý muốn báo thù cho cha mẹ. Nhưng hấn bây giờ, thật sự là mệt mỏi đến cực hạn.

“Anh đi đi.” Mạch Sanh Tiêu một lần nữa thúc giục.

Hấn xoay người, còn chưa kịp nhắc chân bước ra.

“Đoàngggg! ”

Một tiếng nổ vang lên, Bôn Bôn bị hù dọa giật mình, bọn trẻ trong phòng cũng sợ hãi.

Mạch Sanh Tiêu phản xạ ôm sát con vào trong ngực, cô nhìn thấy tay phải của Dạ Thần đè tại bụng, tay kia vịn lấy vách tường, một chân đã chống đỡ không nổi mà khuỵu xuống.

Alice cầm súng đang ép sát đến.

“Ailce?”

Cô ta dò xét Mạch Sanh Tiêu ở bên cạnh, tầm mắt rất nhanh hướng về phía Dạ Thần: “Lấy thuốc giải cho ta.”

Máu ở bụng người đàn ông đổ ra không ngừng, vạt áo sơ mi dĩ nhiên thấm đẫm màu máu.

“Lấy thuốc giải Tử Thần cho ta! ”

“Hừ.” Dạ Thần cố nén cơn đau đớn kịch liệt: “Ta nói rồi, không có thuốc giải.”

”Không thể nào, không thể

nào! ” Alice hầu như phát điên: “Nhất định là có, ta nói lần cuối, lấy thuốc giải cho ta, nếu không ta giết chết người! ”

“Như thế nào, sợ phải không?” Dạ Thần khẽ cười: “Sợ bị hành hạ đến chết sao?”

“Ta van cầu người.”

Dạ Thần chán nản ngã xuống đất, lưng dựa vào vách tường, bàn tay đầy là máu: “Đây là thái độ cầu xin đấy hả?”

“Tóm lại, ta nếu không lấy được thuốc giải, ta sẽ lôi kéo người cùng xuống địa ngục! ”

“Tốt.” Tiếng của Dạ Thần suy yếu, ánh mắt xuyên qua ánh đèn sáng chói giữa hành lang nhìn về phía Sanh Tiêu: “Nhìn thấy không? Thượng Đế sẽ không cho ta có quyền được hạnh phúc.”

“Alice.” Mạch Sanh Tiêu ôm Bôn Bôn đến cạnh bên cô ấy.

“Ta muốn thuốc giải, ta chỉ muốn có thuốc giải.” Bàn tay của Alce run rẩy cầm vũ khí, hòng súng hướng về phía Dạ Thần không ngừng khoa chân múa tay: “Tôi không cầu xin gì khác, tôi cũng muốn có một cuộc sống bình thường. Sanh Tiêu, cô giúp tôi van cầu hần, để hần lấy thuốc giải cho tôi đi, tôi ở lại đây cũng không còn gì nữa, Sanh Tiêu.”

Mạch Sanh Tiêu bây giờ không thể mở miệng, cô biết rõ sự thật này đối với Alice mà nói thì chẳng khác nào một phán quyết tử hình.

Duật Tôn trở lại căn phòng ở lầu ba không tìm được Mạch Sanh Tiêu và con trai, anh vội vàng tìm kiếm, bỗng nghe được tiếng súng liên sải bước chạy đến.

.

“Sanh Tiêu, sao em lại ở đây?” Duật Tôn tiến đến, tiếp nhận bé con từ trong ngực cô.

“Em bị hần phát hiện ra.”

“Tôn, anh hãy giúp tôi. . . .” Alice như nhìn thấy cứu tinh, vội bắt lấy cánh tay của Duật tôn: “Anh giúp tôi đi tìm thuốc giải Tử Thần được không?”

“Alice.”

“Anh cũng muốn gạt tôi sao? Không thể nào không có thuốc giải, tôi không tin.”

“Alice.” Duật Tôn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tái nhợt không có chút máu nào của cô ta: “Cùng tôi trở về Bạch Sa đi, tôi sẽ tìm người cứu cô, tôi sẽ giúp cô.”

“Thật không?” Alice ghen ngào: “Anh không hận tôi sao?”

“Tôi biết là chuyện này không liên quan đến cô, cô cần phải nhớ rõ, khi còn bé, chúng ta là đồng đội tốt nhất.”

“Vậy nơi của anh, một chỗ như vậy, có thể trở thành nhà của tôi không?”

“Có thể.” Duật Tôn gật đầu: “Chỉ cần cô không làm tổn thương đến Sanh Tiêu và Bôn Bôn.”

Alice giơ tay lên gạt lệ: “Anh đừng gạt tôi, Tử Thần là không có thuốc giải.”

“Tôi sẽ tìm người, nhất định có thể nghiên cứu chế tạo ra.”

Alice có chút động lòng.

Duật Tôn ôm con đi về hướng Dạ Thần, người đàn ông mất máu quá nhiều đã lâm vào hôn mê.

Duật Tôn giơ chân lên đá nhẹ xuống.

Mạch Sanh Tiêu vừa muốn bước đến thì cô lại cảm giác được ở trên cổ mình trong nháy mắt bị một lực đạo vô cùng mạnh mẽ ghì chặt. Đối phương có hơi lỏng tay ra lui người về phía sau vài bước, Sanh Tiêu lắc đầu, không khỏi thở dốc: “Aaa. . .”

Súng trong tay Duật Tôn nhanh chóng giơ lên.

“Không được nhúc nhích! ” Mạch Sanh Tiêu ở bên tai nghe thấy tiếng quát âm lãnh truyền đến: “Duật Tôn, ta biết rõ phản xạ của người mau lẹ, cho nên ta không muốn cùng người so tài. Nhưng mà, người có biết thứ gì đang ở trong tay ta không?”

“Đừng động đây! ” Trợn kinh hô này, là Duật Tôn phát ra.

Mạch Sanh Tiêu quả nhiên không dám lộn xộn, cô nhìn không thấy tên này đến tột cùng là dùng thứ gì uy hiếp cô.

“Đó là cái gì?” Duật Tôn hỏi.

Trong tay người đàn ông cầm một ống chích, kim tiêm hầu như sắp đâm vào động mạch cổ của Mạch Sanh Tiêu, nụ cười của hắn rét lạnh, giọng điệu như biến thái nói ra: “Đây là độc bệnh AIDS, nhìn thấy bên trong huyết dịch đỏ thẫm không? Thật là mới mẻ, thật là ấm áp.”

Trước mắt Sanh Tiêu đột nhiên tối sầm, cô không còn khống chế được hai chân của mình nữa.

“Sanh Tiêu, đừng động đây! ” Cô nghe được Duật Tôn vội vàng kinh hô.

Sanh Tiêu thậm chí có thể cảm giác được cái mũi tiêm lạnh lẽo kia sẽ ngay lập tức đâm vào cổ mình, cô cố gắng tự trấn định, ổn định tinh thần, mồ hôi toát ra lướt qua thái dương, cả thân thể không kiềm chế được run rẩy.

“Người muốn cái gì?”

“Ta muốn mang Dạ Thần đi! ”

Duật Tôn nhìn vào người đàn ông đã lâm vào hôn mê ở bên cạnh: “Được, người dẫn hắn đi, thả cô ấy ra.”

Người đàn ông cũng chú ý thấy Dạ Thần bây giờ không thể tự đi được, Alice mở mắt to, tầm mắt cùng hắn chạm nhau: “Vương Ninh, người đem người phụ nữ này giao cho ta, người đi đỡ Dạ Thần dậy.”

“Con mẹ nó ở đây là một đám, tên nào còn không biết người và Duật Tôn là một phe?”

“Ngu xuẩn.” Alice tính tình nóng nảy: “Chuyện ta bị tiêm vào Tử Thần người cũng biết, thuốc đó chỉ Dạ Thần mới có, ta không đi theo hắn chẳng lẽ lại để mình chờ chết sao?”

Vương Ninh trên mặt lộ ra do dự, giống như đang cân nhắc.

“Nhanh lên đi, chậm thêm chút nữa thì người ở phía ngoài sẽ xông đến.”

“Alice, ta không ngờ cô là loại người này! ”

“Anh cũng đừng trách tôi.” Alice giương cao tầm mắt quét về phía Duật Tôn: “Anh nói sẽ cho người giúp tôi nghiên cứu chế tạo trước giải, anh muốn tôi làm sao mà tin được? Đến lúc đó, các người một nhà ba người trải qua một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, còn tôi không phải là chết sao?”

“Vương Ninh, nhanh lên! ”

Ống tiêm trong tay người đàn ông vẫn hướng về phía Mạch Sanh Tiêu không buông lỏng: “Cô đi đỡ Dạ Thần.”

“Được! ” Alice không nói hai lời, đi đến trước mặt Dạ Thần.

Duật Tôn ôm Bôn Bôn, chỉ có thể thoái lui.

Mạch Sanh Tiêu muốn ngoái nhìn.

“Đừng cử động! ” Vương Ninh dữ tợn cười lạnh: “Muốn ném thử mùi vị bệnh AIDS sao? Ta cho cô biết, trên đầu mũi kim này đều mang theo máu, ta chỉ cần nhẹ nhàng nhấn xuống.”

Sanh Tiêu cắn chặt môi, nhắm mắt lại.

Alice dắt díu Dạ Thần đứng lên, cô ta cố hết sức bước về phía trước, Vương Ninh nắm lấy cổ áo của Mạch Sanh Tiêu hướng ra cửa: “Cô đưa Dạ Thần đi ra ngoài trước đi.”

Alice bước qua sát bên người Vương Ninh.

Hắn nắm chặt ống tiêm, mơ hồ có thể thấy chất lỏng màu đỏ sẫm ở bên trong. Alice biết rõ Vương Ninh không phải là đang hù dọa người khác, nhìn thứ máu kia, là rút ra từ trong chính cơ thể của hắn.

Cô ta nhìn sang Dạ Thần đang được mình dắt díu, bất luận thế nào cô ấy cũng sẽ không để cho hắn đào thoát, đời này của cô ta đều bị hủy trong tay của Dạ Thần. Alice cúi người xuống, ống tiêm của Vương Ninh hầu như sắp đâm vào động mạch của Sanh Tiêu, nếu muốn cứng rắn đoạt lại sẽ rất nguy hiểm.

Dù sao đây cũng là một mũi kim nhỏ, dù là bị chạm vào một chút cũng sẽ nguy hiểm chí mạng.

Alice mang theo Dạ Thần hướng ra ngoài.

“Đừng tới đây, nếu không. . . .” Vương Ninh chú ý động tác quan trọng trong tay, cho nên bắt chập ở sau lưng, hắn vừa đi lùi vừa uy hiếp nói: “Yên tâm, chờ sau khi ta đưa Dạ Thần an toàn rời khỏi đây, sẽ đem cô ta trả lại cho người.”

Alice đưa mắt nhìn Duật Tôn ở phía sau.

Anh hiểu ý tứ trong mắt của cô ta, một khi Mạch Sanh Tiêu bị cưỡng ép rời đi, sợ là. . . anh vĩnh viễn cũng sẽ mất đi cô ấy.

Dạ Thần sao lại chịu buông tay dễ dàng được?

.

Mấy người lần lượt thoái lui đến cửa.

Dạ Thần chống đỡ vào vách tường, tay phải ý thức đè lại miệng vết thương, Alice không nghĩ tới là hắn đột nhiên tỉnh lại.

Dạ Thần suy yếu cố gắng đứng thẳng: “Vương Ninh, người đang làm cái gì ở đây?”

“Dạ Thần, ngài tỉnh rồi?”

“Ta hỏi người, đang làm cái gì?”

“Dạ Thần, vì tôi cứu ngài đi ra ngoài.”

Dạ Thần vươn tay đẩy Alice ra, hắn nhân thể dựa vào vách tường sau lưng: “Buông cô ấy ra.”

“Không được, không có cô ta, chúng ta chỉ còn đường chết.”

Dạ Thần vô lực, thật lâu sau mới có thể nói ra một câu đầy đủ: “Buông cô ấy ra, ta ra lệnh cho người.”

Vương Ninh một hồi lâu cũng chưa mở miệng, sau một lát mới âm lãnh nói ra: “Người nghĩ rằng ta thật sự muốn cứu người sao? Tất cả tài liệu căn cứ ở nhà trên đều nằm trong tay người, kể cả chỉ thị hiệu triệu để thống lĩnh tất cả, nếu người chết thật thì chúng ta sau này làm sao có thể phát tài?”

“Hừ. Người muốn đạo ngược làm phản.”

“Dạ Thần, ta vẫn không quên được người nhiều năm bồi dưỡng ta như vậy.”

Bàn tay của Dạ Thần dùng sức đè tại bụng: “Xem ra, ta không đi thì không được phải không?”

“Điều này rất rõ ràng, thuộc hạ đối với ngài cũng đủ trung thành.”

Dạ Thần khước miệng câu dẫn ra ý mỉa mai, hướng đến đẩy Alice ở bên cạnh ra: “Cút ngay cho ta! ”

“Dạ Thần, ngài như vậy sẽ không tự đi được đâu.” Vương Ninh nói ra.

“Thương thế của ta chính là bị Alice gây ra, mang theo cô ta, không phải là muốn chết sao?”

Vương Ninh trừng mắt nhìn Alice: “Mẹ, lời nói của phụ nữ quả nhiên tin không được.”

“Ta còn có thể chống đỡ rời đi được.” Dạ Thần buông lỏng người, hai chân nặng nề đến gần bên cạnh Vương Ninh, bàn tay của hắn đặt lên bờ vai của Vương Ninh: “Cho ta mượn vài phần lực, đi thôi.”

“Duật Tôn, người cho người chuẩn bị một chiếc phi cơ trực thăng. . . .” Vương Ninh bắt đầu ra điều kiện để trốn đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Sanh Tiêu trắng bệch, chỉ có thể đi theo Vương Ninh lùi về phía sau.

Dạ Thần đưa ra tay trái, từ từ đến gần phía bên cô.

Lực đạo của Vương Ninh bị chi phối, không thể toàn tâm toàn ý ghì chặt Mạch Sanh Tiêu.

Dạ Thần chờ đúng thời cơ, một phát dùng sức đẩy Sanh Tiêu ra, Vương Ninh trong nháy mắt kịp phản ứng, cầm lấy ống tiêm đâm tới. Dạ Thần thấy thế, tay trái không chút nghĩ ngợi đưa ra đỡ lấy mũi kim, tay phải hấn nhanh chóng rút súng, bắn ngay vào não bộ Vương Ninh.

Sanh Tiêu bị ngã xuống đất.

Vương Ninh cầm ống tiêm, ngón cái gắt gao theo động tác ấn xuống.

Dạ Thần cảm thấy nhói đau, hấn run rẩy mở lòng bàn tay trái ra, chứng kiến trong lòng bàn tay bị kéo lê thành vết thương dài chừng 5cm, máu chảy ra, cùng với chất lỏng trong ống tiêm kia.

Mọi người đều giật mình, tình huống này chuẩn bị không kịp.

Ngay cả Mạch Sanh Tiêu cũng không hề nghĩ đến.

Cô cho rằng, Dạ Thần sẽ theo Vương Ninh rời đi, như vậy, hấn vừa có thể tái khởi Đông Sơn, vừa có thể mang cô đi, thế thì không phải là đúng theo ý nguyện của hấn sao?

Alice nhìn về phía bàn tay của Dạ Thần, cô đứng ở gần đó có thể rõ ràng thấy được Vương Ninh đã tiêm vào theo động tác bị ngã xuống, bước chân Alice không khỏi lùi lại về phía sau.

Mạch Sanh Tiêu sờ vào cổ.

Cô không hề bị thương.

“Ân Lưu Khâm?”

Cô đứng lên, muốn xông tới.

Duật Tôn bước nhanh về phía trước, c

ánh tay thon dài hữu lực vòng lại eo của Mạch Sanh Tiêu: “Đừng đi đến, nguy hiểm! ”

Nửa người trên của Sanh Tiêu như bị nâng lên ở trước mặt Duật Tôn: “Ân Lưu Khâm.”

Dạ Thần nắm chặt bàn tay bị thương, tay phải chống ở vách tường, thân thể từ từ trượt xuống, trên vách tường ban bác hiện ra dấu tay đều là máu đỏ tươi.

“Đi thôi. tất cả đi thôi.”

Mạch Sanh Tiêu cũng cho rằng chính mình vững tâm, nhưng trong thời khắc này, cô ít nhất là động lòng. Alice vốn là hận không thể giết chết hấn, nhưng giờ phút này, súng trong tay cũng không khỏi thu về.

“Sanh Tiêu, chúng ta đi.”

Mạch Sanh Tiêu đứng yên bất động tại chỗ.

.

.

.

“Đi.” Ánh mắt của Dạ Thần dừng trên gương mặt của Sanh Tiêu: “Những đứa trẻ kia, cũng mang đi, trở về bên cạnh ba mẹ của bọn chúng.”

“Đây là anh làm chuyện ác, chính anh cần phải đi chuộc tội! ”

“Nhưng có thể ta không còn sức lực.”

Duật Tôn giữ lấy Mạch Sanh Tiêu, không để cho cô đến gần Dạ Thần: “Sanh Tiêu, chúng ta đi.”

Anh nửa kéo, nửa ôm Mạch Sanh Tiêu rời đi, Alice đi sát phía sau, lúc bước qua Dạ Thần đã nhìn hấn một cái.

“Còn không đi đi? Ta nói rồi. Tử thần không có thuốc giải.”

Trong lòng Alice lại dâng lên nỗi hận mà sải bước rời đi.

Dạ Thần dựa vào tường, trong mắt thấy thân ảnh Mạch Sanh Tiêu lảo đảo bước đi đang dần xa. . . cô đã nói qua, người như bọn họ sẽ có báo ứng.

Cô nói không sai, một người quả nhiên không thể làm quá nhiều chuyện ác.

Dạ Thần chứng kiến Mạch Sanh Tiêu rời đi, hần cần môi, bàn tay đau đớn không tính là gì. Nhưng hần lại luôn cảm thấy toàn thân của mình giống như đang bị một thứ gì đó gặm nuốt.

Ánh mắt của hần nhìn về phía trước, như chứng kiến một đôi mắt nhìn chăm chăm vào trên người hần.

Ánh mắt của bọn nhỏ, là tinh khiết nhất.

Hần đã từng nói, nếu như hần có con thì sẽ đem tất cả tình yêu cho đứa nhỏ, hần nghĩ, tất cả cha mẹ ở trên đời này cũng đều nghĩ như vậy sao?

.

Mạch Sanh Tiêu được Duật Tôn đưa ra khỏi biệt thự, cô khom lưng dùng sức thở dốc.

Duật Tôn thấy Nam Dạ Tước đang bước tới, anh mặc một bộ đồ bằng nhung, tóc màu rượu đỏ hơi rối nhưng không thể che hết vẻ đường hoàng, tầm mắt của Duật Tôn dừng ở cánh tay của Nam Dạ Tước: “Không sao chứ?”

“Không có việc gì, một vết thương nhỏ thôi.”

“Trong trụ sở còn đang nhốt không ít trẻ con, chúng ta không nên ở lâu, cho người gọi điện thoại báo cảnh sát, bọn họ giỏi nhất xử lý những chuyện này.”

“Yên tâm đi.” Nam Dạ Tước bước đến bên cạnh anh: “Cùng về nhà đi.”

“Ừ.”

Duật Tôn đi tới ôm lấy vai Mạch Sanh Tiêu: “Dạ Thần mặc dù trúng thương nhưng không chết được đâu. Lập tức sẽ có người báo cảnh sát, chuyện này về sau giao cho họ xử lý.”

“Anh nói. thứ kia có thật sự là độc bệnh AIDS không?”

Sanh Tiêu chợt cảm thấy không rét mà run.

“Đừng suy nghĩ, xem như là một cơn ác mộng, đợi chút nữa ở trên máy bay em ngủ một giấc, khi tỉnh lại thì chúng ta có thể đã về Ngự Cảnh Viên rồi.”

Bàn tay của Mạch Sanh Tiêu nắm chặt vạt áo của Duật Tôn: “Thật vậy chăng?”

Duật Tôn giơ tay lên, che đi tầm mắt của Sanh Tiêu: “Thật sự.”

Anh cảm giác được trong lòng bàn tay đã ướt át: “Tôn, nếu như trên đời này, căn cứ chưa bao giờ tồn tại thì thật tốt biết bao.”

“Anh cũng hy vọng như vậy.” Duật Tôn ôm chặt Sanh Tiêu, tầm mắt của anh hướng về nơi đó nhìn lại một lần cuối. Bây giờ, anh cuối cùng cũng có thể hoàn toàn thoát khỏi cơn ác mộng đã bám theo mình suốt hai mươi mấy năm đằng đẳng.

—

169. Chương 169: Đêm Nay, Em Chủ Động

Mạch Sanh Tiêu dựa vào vai của Duật Tôn, Bôn Bôn ngủ ở trong lòng của anh, không biết mơ thấy gì mà phá lệ cười thật ngọt ngào.

Ánh mắt của Sanh Tiêu nhìn chăm chăm vào một chỗ, sau một lát mới ngẩng đầu nhìn về gò má của Duật Tôn.

“Sao không ngủ một chút đi?” Người đàn ông cúi đầu hỏi.

“Em không ngủ được.”

Mạch Sanh Tiêu cảm thấy được mình trải qua đại nạn mà không chết. Khi cô xem tin tức về trận động đất ở Vân Xuyên, có nói đến một đoàn lễ hành ở Tô Châu đi đến Vân Xuyên, khi máy bay vừa mới cất cánh thì trong nháy mắt, ở bên dưới vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa. Lúc mọi người quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy khối mù bao phủ, một vùng đất trước kia như thiên đường lại bị hủy hoại trong chốc lát. Thứ cảm giác như gặp Tử Thần đó khiến mọi người trên phi cơ đều sợ hãi đến ôm đầu khóc rống.

Trong lòng chua xót lúc này của Sanh Tiêu cũng có vài phần tương tự.

.
. .

Khi trở về Bạch Sa, trong đầu cô vẫn còn trống rỗng.

Cho đến khi có người mở cửa xe, Mạch Sanh Tiêu mới bước ra khỏi thế giới của mình.

Cô xuống xe, đứng ở trước cổng Ngự Cảnh Viên.

Tia nắng ban mai đã hé dạng, một tia nắng đầu tiên đã chiếu vào đuôi chân mày của Mạch Sanh Tiêu, cô xoay người lại, chính diện nghênh đón tia nắng ấm áp tràn đến.

Nơi có ánh mặt trời thật là tốt đẹp.

Duật Tôn ôm Bôn Bôn đến bên cạnh cô, Sanh Tiêu hơi khép lại đôi mắt, hàng mi dài của cô khẽ run run, khuôn mặt nhỏ nhắn toát ra ánh vàng kim: “Tôn, chúng ta về đến nhà rồi.”

“Ừ, chúng ra đã về nhà.”

Alice trên đường đi đã có người đưa cô ta về nơi ở trước kia.

Mạch Sanh Tiêu và Duật Tôn cùng nhau đi vào, bọn họ mỗi một bước chân đều đi rất chậm, cảm giác như tản bộ lúc bắt đầu một ngày mới, nhàn nhã mà tự tại, con đường nhỏ trải đá cuội yên tĩnh nghiêng nằm trong hoa viên, Sanh Tiêu nắm tay Duật Tôn, cô nhấn chuông cửa vang lên.

Trong phòng khách truyền ra tiếng bước chân dồn dập.

Tiếng cửa ồn ào được mở ra.

“Sanh Tiêu.” Dì Hà đang ở trong bếp chuẩn bị điểm tâm, bà kích động nắm lấy tay của Mạch Sanh Tiêu: “Cuối cùng mọi người đã trở về, Duật thiếu, mau. . . . Các người mau vào nhà, tôi mỗi bữa đều chuẩn bị ọi người thật ngon, để khi nào bắt ngờ trở lại thì có thể vui vẻ ăn cơm.”

“Dì Hà.” Mạch Sanh Tiêu đôi mắt phiếm hồng, đi tới ôm cổ của bà: “Dì Hà, con rất nhớ dì.”

Dì Hà đã sớm không kiềm được nước mắt: “Tôi cũng vậy, đều lo lắng chết tôi. Cô ngày đó ở bệnh viện đột nhiên mất tích, tôi bị hù dọa thiếu chút nữa thì báo cảnh sát. Nếu không phải Dung Ân khuyên tôi đừng nôn nóng, tôi thật sẽ bị dọa đến mất tâm thần đây.”

“Dì Hà, thực xin lỗi.”

“Thôi đừng nói nữa, mau, mau vào nhà.” Dì Hà buông Sanh Tiêu ra, sai bước đi vào trước cửa, giúp hai người lấy dép để xuống chân.

Duật Tôn ôm Bôn Bôn sai bước lên lầu, dì Hà lôi kéo tay của Mạch Sanh Tiêu: “Duật thiếu làm sao vậy?”

Sanh Tiêu mỉm cười: “Chắc là anh ấy muốn tắm rửa xong thì mới có thể xuống ăn điểm tâm.”

Cũng phải nha, người đàn ông này từ trước đến nay thích đẹp đẽ, để người khác thấy bộ dáng này đã khó chịu lắm rồi, chẳng trách được lúc về nhà một câu cũng chưa nói, thần sắc lại căng thẳng như vậy.

“Sanh Tiêu, cô không sao đấy chứ, có bị thương không?”

“Dì Hà, yên tâm đi.” Mạch Sanh Tiêu dang hai tay ra: “Dì xem con này, đều rất khỏe mạnh.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Mạch Sanh Tiêu đi vào phòng ngủ chính ở lầu hai.

Bôn Bôn được đặt ở trong giường em bé, làm trẻ con thật tốt, muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, còn có thể ngủ thật ngọt ngào như thế.

Sanh Tiêu lúc đi vào liền nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, cô ngồi ở mép giường, tầm mắt nhìn xung quanh, trong phòng dì Hà đã đứng giờ quét dọn, cách bài trí vẫn y như lúc cô rời đi, một thứ ở đây cũng chưa từng thay đổi.

Yên ổn như đã tồn tại từ mấy đời.

Kỳ thật cũng chỉ mới trải qua bất trắc mấy ngày, ở trong mắt người khác, chỉ nghĩ lại mấy ngày nay đã làm gì, đơn giản chính là sáng đi làm, tối về ngủ. Nháy mắt một ngày cũng sẽ trôi qua.

Lúc Duật Tôn đi ra, nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu tim đập mạnh và loạn nhịp xuất thần.

Anh đi đến trước mặt cô.

Sanh Tiêu ngẩng đầu lên, trông thấy một cảnh xuân sắc, cơ bụng rắn chắc của người đàn ông rõ ràng, mở mắt ra liền có thể nhìn thấy nơi đó vì hơi thở của Duật Tôn mà hữu lực mở ra, khăn tắm màu trắng còn tùy tiện bao lấy nửa người dưới của anh. Hơn nữa lại kéo dài từ xương hông trở xuống, đã hấp dẫn liền có thể hấp dẫn hơn.

Khả năng đi hai bước, khăn tắm sẽ có thể bị rút xuống.

Trước mặt Mạch Sanh Tiêu, người đàn ông quả nhiên đã chinh chu một bộ dạng sạch sẽ, cái cằm trơn nhẵn, gương mặt cũng toát ra hương thơm của kem dưỡng da.

Duật Tôn duỗi tay phải ra, khuỷu tay vòng qua cổ của Sanh Tiêu, hơi dùng sức một chút liền có thể kéo Sanh Tiêu qua.

Mạch Sanh Tiêu theo lực kéo của anh mà dán mặt vào trước bụng, khuôn mặt của cô bị nhiệt độ cơ thể của người đàn ông hâm nóng lên: “Em.”

Sanh Tiêu vươn tay muốn đẩy ra.

Cô giống như đã chạm vào thứ gì đó.

Mạch Sanh Tiêu nhân thể bị Duật Tôn đẩy ngã ở trên giường, anh lấn người qua đè ép cô xuống: “Sanh Tiêu, đi tắm đi.”

“Dì Hà vẫn đang chờ chúng ta xuống ăn điểm tâm đó.”

“Bụng anh không đói, nơi khác đói đến mức phải sợ.”

“Bây giờ vẫn còn là ban ngày đây.” Mạch Sanh Tiêu ngăn cản lại: “Anh sẽ không sợ Bôn Bôn giống như lần trước sao? Buổi tối đi.”

“Bôn Bôn đang ngủ say mà.” Duật Tôn vô cùng không cam chịu, giữ được cô liền muốn hôn rồi gỡ trò ngay, tình hình rõ ràng là cấp bách.

“Hắt xì. . .” Bôn Bôn bị hắt xì vang dội một cái, bất ngờ đặc biệt tỉnh táo, bé con mở mắt ra nhìn về phía hai người ở trên giường, ánh mắt đen trong trẻo như nước. Mạch Sanh Tiêu đưa tay bịt mắt, cô ôm bụng co lại bắt đầu cười, cười mãi không dừng, bả vai chịu không được khê rung rung: “Ha ha ha. . .”

Dứt khoát cười.

“Em cười cái gì vậy?” Trên đỉnh đầu người đàn ông trầm giọng hỏi.

Mạch Sanh Tiêu nửa người dưới còn bị anh giữ lại, cô cười đến mức cần cổ ửng hồng. Sanh Tiêu đưa tay ra đẩy nhẹ, Duật Tôn không thể không vùng vẫy đến bên người cô.

“Buổi tối đi.” Sanh Tiêu cố nhin cười nói ra.

“Em còn cười được nữa sao?” Gương mặt tuần tú của Duật Tôn vùi sâu vào cổ Mạch Sanh Tiêu: “Buổi tối đem Bôn Bôn qua phòng của con, chúng ta thật tốt làm mấy lần?”

“Không được! ” Sanh Tiêu quả quyết cự tuyệt: “Để con ở một mình trong phòng, em không yên tâm.”

“Anh nói dì Hà đưa Trần tỷ trở về.”

“Chờ khi nào Trần tỷ đến đây thì hãy nói.”

“Sanh Tiêu, anh nhớ em.” Cô rõ ràng hiểu được ý tứ trong lời nói của Duật Tôn, giọng của anh mang theo khiêu gợi khàn khàn: “Lúc ở căn cứ em còn nhớ đã nói gì không?”

Mạch Sanh Tiêu giả vờ ngây ngốc: “Nói gì?”

“Đêm nay, em chủ động.”

Sanh Tiêu vội vàng giải thích: “Em chỉ nói là em chủ động hôn anh.”

“Anh cho em ở phía trên.”

Mạch Sanh Tiêu đột nhiên cảm thấy mười phần tội ác, cô nghiêng đầu nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn hòa toàn vô tư trong sáng của Bôn Bôn, trong nháy mắt còn cảm thấy bọn họ làm cha mẹ như thế này đặc biệt lưu manh.

.

Sanh Tiêu tắm rửa xong, thay lấy một bộ đồ ở nhà nhẹ nhàng khoan khoái, Duật Tôn cũng thay đổi y phục chuẩn bị xuống lầu.

Trên bàn ăn, bữa sáng đã được chuẩn bị chu đáo.

Duật Tôn ăn hai muống cháo loãng, để cái muống xuống, ngẩng nhìn dì Hà bây giờ đang ôm Bôn Bôn: “Dì Hà.”

“Duật thiếu, có gì phân phó?”

“Một mình dì không giúp được, hãy gọi điện thoại cho Trần tỷ để chị ấy trở lại, tôi sẽ tăng thêm lương cho chị ấy.”

“Vâng, được rồi.”

Duật Tôn thấy dì Hà vẫn không có động tĩnh gì.

“Dì bây giờ phải đi gọi điện thoại cho chị ấy.” Người đàn ông mắt nhìn qua Mạch Sanh Tiêu ở bên cạnh, bàn tay mập mờ khẽ chạm vào chân cô, trong mắt lóe lên tà khí nồng đậm: “Gọi chị ấy đến ngay lập tức.”

Ồi, sao lại vội vã như vậy?

Dì Hà trao Bôn Bôn cho Mạch Sanh Tiêu, theo phân phó của Duật Tôn mà đi gọi điện thoại cho Trần tỷ.

Người đàn ông dõi theo bóng lưng của dì Hà, rồi thu hồi tầm mắt nói với Mạch Sanh Tiêu: “Ăn nhiều một chút để dưỡng đủ tinh lực.”

“Trước mặt con không cho anh nói những thứ này! ”

Duật Tôn khẽ nhấp miệng cháo, động tác ưu nhã mà tôn quý, anh nghiêng hẳn nửa người qua, khuôn mặt tuần dật đầy mị hoặc tiến lại gần trước mặt con trai: “Bôn Bôn, cha nói muốn cùng mẹ yêu yêu, con nghe hiểu không?”

“Buuu. . .” Mấy giọt nước miếng thổi vào khuôn mặt làm điên đảo chứng sinh của Duật Tôn.

Anh nhắm mắt lại, gơ bàn tay lên nhẹ lau.

“Bôn Bôn, không được thổi nước miếng nha.” Mạch Sanh Tiêu rút khăn giấy ra lau cái miệng nhỏ cho con.

Dì Hà cúp điện thoại, bước đến: “Duật thiếu, tiểu Trần nói cô ấy không đến.”

“Sao lại vậy?” Động tác trong tay Duật Tôn ngừng lại.

“Cô ấy nói, chuyện lần trước làm cô ấy sợ đến ngã bệnh, phải truyền nước ở bệnh viện mấy ngày, cô ấy. . . cô ấy tìm vì một công việc an ổn.”

Mạch Sanh Tiêu hiểu được, gặp chuyện như vậy dù là ai cũng sẽ bị dọa mất nửa cái mạng.

“Dì có nói là sẽ cho chị ấy thêm tiền không?”

“Tôi nói rồi, nhưng tiểu Trần nói có nhiều tiền hơn nữa cũng không quan trọng bằng tính mạng.”

Ngón tay Duật Tôn khẽ chạm vào chiếc đĩa bên cạnh: “Bôn Bôn cần người chăm sóc, như vậy đi, dì mau chóng đi tìm bảo mẫu, tiền lương yêu cầu đều không thành vấn đề, đợi chút nữa dùng xong điểm tâm thì dì phải đi ngay.”

“Tôi sợ nhất thời vội vàng lại không tìm được người thích hợp.”

Duật Tôn im bật, hay tay giao lại nhau đặt ở trước ngực: “Được, vậy để tôi nghĩ cách.”

“Cứ từ từ, chuyện như vậy không gấp được, buổi tối để Bôn Bôn ngủ cùng với em.” Mạch Sanh Tiêu chen miệng vào.

Duật Tôn liếc cô một cái, em nghĩ khá lắm.

Dung Ân ngồi ở mép giường, con trai đã sớm tỉnh dậy, Vương Linh đang trông chừng bé con ở dưới lầu.

Cô mất hồn nhìn ra ngoài cửa sổ, Nam Dạ Tước lúc đi chỉ nói với cô một lời rằng, hãy chờ anh trở lại. Cô biết rõ sự tình lần này có nhiều hung hiểm, cuộc sống đao kiếm đổ máu làm người ta phải lo sợ.

Đồng Đồng chạy chậm tới: “Mẹ?”

Dung Ân đếm lấy thời gian, đã mấy ngày rồi, Nam Dạ Tước một cuộc điện thoại cũng không gọi được cho cô.

“Mẹ?” Đồng Đồng lay lay cánh tay của Dung Ân: “Cha đã về rồi.”

Dung Ân gơ bàn tay lên, khẽ vuốt lên đầu con gái yêu: “Đồng Đồng ngoan nào, đi xuống dưới lầu chơi với em trai đi.”

Cô biết là Đồng Đồng hiểu chuyện, mỗi lần thấy cô ngồi bần thần suy nghĩ thì bé con đều biết dùng cách này để phân tán suy nghĩ của cô.

“Mẹ, Đồng Đồng không có gạt mẹ.”

Được rồi, cô cuối cùng cũng biết, câu chuyện cổ tích cho trẻ con “Sói Đến Đây! ”, vì sao đến cuối cùng tất cả mọi người đều không tin nó. Xem ra bình thường cũng không có nhiều cách để nói dối.

“Ân Ân.” Nam Dạ Tước bước đến sau lưng Dung Ân lặng yên không một tiếng động, anh vòng qua giường lớn đi đến trước mặt cô.

Dung Ân nghe được giọng nói quen thuộc, vừa ngẩng đầu lên đã thấy khuôn mặt tà mị mà phụ nữ còn muốn có được vài phần của Nam Dạ Tước. Cô bất chấp con gái đang ở đây, đứng vội dậy dùng sức ôm chặt lấy anh: “Anh đã có thể về rồi.”

“Mẹ thật là xấu, lời của Đồng Đồng nói mà mẹ còn không tin.”

Không có ai đáp lại cô bé.

“Ân Ân, đừng sợ hãi, không có việc gì, toàn bộ đã được giải quyết rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng một bàn tay của Dung Ân dựa vào cổ của Nam Dạ Tước: “Anh trở về thật là tốt.”

Đồng Đồng ngửa đầu lên, thấy bọn họ đang ôm chặt, như thế nào cũng không tách ra. Cô bé dứt khoát đi tới gần ôm chặt chân của Nam Dạ Tước: “Cha, cha có mua búp bê cho Đồng Đồng không? Còn nữa, có mua cái gì ăn ngon không?”

Tiếp tục không ai thèm để ý đến.

“Ân Ân, anh nhớ em.”

Dung Ân khẽ nhón mũi chân lên, khuôn mặt điềm tĩnh gật đầu: “Em cũng vậy.”

“Cha, mẹ. . .” Đồng Đồng có chút rầu rĩ.

Nam Dạ Tước lúc này mới cam lòng buông vợ hiền ở trong ngực ra, anh nhìn qua con gái đang ôm lấy bắp đùi của mình: “Đồng Đồng, con đi xuống nhà chơi với em trai nhỏ trước đi, cha cùng mẹ có lời muốn nói.”

Đồng Đồng đúng là bé con lém lỉnh, muốn lừa gạt cô bé sao, không có cửa đâu.

“Cha có mua thứ gì hay cho Đồng Đồng không?”

“Cha lần này đi ra ngoài không phải là đi chơi, đợi chút nữa ăn cơm trưa xong, cha sẽ lái xe dẫn con đi mua, được không?”

Đồng Đồng mặc váy công chúa màu hồng phấn đáng yêu, ôm búp bê Chibi Maruko, tướng mạo ngọt ngào nhưng hết lần này tới lần khác lại vô cùng tinh quái: “Cha, Đồng Đồng biết, cha muốn đề nặng mẹ.”

“” Dung Ân há to miệng, không nói được gì.

“Lời này ai dạy con?” Nam Dạ Tước ngồi xổm xuống, bé con nhỏ nhỏ này không học ngoan, xem ra phải nghiêm khắc giáo dục mới được.

Trông thấy Nam Dạ Tước trên mặt mắt vui vẻ, con gái Nam Tứ Đồng le lưỡi: “Đồng Đồng chính mình nhìn thấy, không tốt nha, cha nặng hơn mà, cũng không sợ đề đau mẹ, hừ.”

“”

“Con rõ ràng đã nhìn lén?”

Hừ, không đánh đã khai.

Nam Dạ Tước khom lưng ôm lấy con gái: “Đồng Đồng, con nhìn sai rồi, đó là mẹ bị đau lưng, cha tự chữa bệnh ẹ.”

“Thầy giáo nói, có bệnh thì phải đưa đến bệnh viện.”

“Bệnh của mẹ chỉ có cha mới có thể chữa được.”

“Thật vậy chẳng?” Về mặt của Đồng Đồng biểu hiện ra bán tính bán nghi.

Nam Dạ Tước ôm bé con đi ra ngoài: “Đương nhiên, con vừa rồi không thấy tinh thần của mẹ không tốt đấy sao? Bây giờ eo của mẹ lại đang bị đau đó.”

“Oh.” Đồng Đồng nhìn qua Dung Ân: “Vậy cha lại muốn chữa bệnh ẹ sao?”

“Đồng Đồng thật thông minh.”

Nam Dạ Tước ôm Đồng Đồng đến hành lang, anh định xoay người bước vào phòng ngủ thì bé con lại hướng vào phía cửa làm mặt xấu: “Cha nói dối thì mũi sẽ dài ra đó, Đồng Đồng không tin lời của cha. . .” Nói xong, người đã như một lần khói mà chạy xuống dưới lầu.

Nam Dạ Tước đóng sập cửa lại, tiểu nha đầu xấu xa này, càng lớn càng khó quản giáo.

Tại Ngự Cảnh Viên.

Duật Tôn rất nhanh đã tìm cách cho người mời một bảo mẫu mới, cuối cùng trước khi chàng vạng thì người này đã đến Ngự Cảnh Viên.

Bôn Bôn có vẻ rất nghe lời, đi theo dì Vương mới tới không khóc cũng không quấy, chỉ thích ôm món đồ chơi đùa nghịch.

Duật Tôn lúc đi lên lầu đã thấy Mạch Sanh Tiêu chống tay đứng ở bên ngoài lan can, anh bước nhẹ đến, hai tay ôm chặt lấy eo của cô: “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Ánh mắt cô giật mình: “Không có gì.”

“Yên tâm đi, những đứa trẻ kia đều đã được giải cứu, bọn chúng đã có thể trở về bên cạnh cha mẹ của mình rồi.”

“Vâng.”

“Về phần Dạ Thần, cảnh sát ở tại căn cứ đã không phát hiện ra hắn, có thể là đã được thuộc hạ cứu ra ngoài.”

Mạch Sanh Tiêu đứng thẳng lên, dựa lưng vào lồng ngực phía sau: “Lây bệnh AIDS, có phải là sẽ sống không bằng chết hay không?”

“Bây giờ được xem là thời kỳ ủ bệnh, Sanh Tiêu, chuyện sau này, chúng ta ai cũng không nói chính xác được.”

Mạch Sanh Tiêu không nói thêm gì nữa, cô cầm lấy tay của Duật Tôn giao lại trước ngực mình.

Điện thoại ở trong phòng ngủ đột nhiên vang lên, Duật Tôn đi tới vừa nhìn một cái, là Từ Khiêm.

Anh biết nhất định là Alice đã xảy ra chuyện.

Duật Tôn thay quần áo chuẩn bị bước ra cửa: “Sanh Tiêu, em cứ ngủ trước đi, anh đi ra ngoài một chuyến.”

“Vâng, đi đường cẩn thận.”

Duật Tôn lái xe đến chỗ ở của Alice.

Đi vào phòng ngủ, anh chứng kiến Alice đang co lại ở trên giường, trong phòng bừa bộn kinh khủng, nhưng có gì đó không bình thường. Từ Khiêm đứng ở trước cửa sổ, sắc mặt cũng không dễ chịu: “Đồ ngu ngốc này, cắt cổ tay.”

Duật Tôn muốn vén chăn của cô ta ra, Alice giữ chặt lấy không chịu buông tay.

Người đàn ông dùng sức một cái, chăn mền bị vạch ra, thấy tay phải của Alice đã được băng bó kỹ càng. Anh không kiềm được cơn giận: “Sớm biết cô như vậy, tôi dứt khoát không mang theo cô trở về, cô chết ở căn cứ không phải sẽ tốt hơn sao?”

“Tôi cũng không muốn thế.” Alice khóc lóc nức nở: “Nhưng mà Tử Thần không có thuốc giải.”

“Chát! ! !” Một cái tát vang dội làm chấn động cả phòng ngủ: “Nó là ma túy, cũng không phải là thuốc độc gì, không tiêm vào thì có thể chết người sao? Trước đây phải sống một cuộc sống không bằng chết như vậy mà đều gắng gượng vượt qua đến lúc này, con mẹ nó cô còn không đối phó được với Tử Thần kia sao?”

“Anh nói nghe thật nhẹ nhàng dễ chịu, tôi không chịu nổi, không chịu nổi.” Alice như bị tâm thần đứng dậy, hướng về phía Duật Tôn mà hét lên.

“Không chịu nổi thì cô liền cút ra xa khỏi tôi một chút, đừng có chết ở trước mắt tôi.”

“Tôn, tôi thật sự rất khó chịu.”

Duật Tôn cúi người xuống, bàn tay một phát nắm lấy tóc dài của Alice kéo cô xuống giường, anh sải bước đi vào phòng tắm, mở nước đầy bồn rửa tay, không nói hai lời trực tiếp ấn đầu Alice vào nước.

Alice bị sắc mấy ngụm nước: “Đừng như vậy, đừng như vậy. . . .”

“Chúng ta lúc đó huấn luyện, tôi cần phải để cô cho chết trong nước biển rồi.” Duật Tôn kéo Alice lên, lại đem cô nhận trở về chậu rửa tay, cảm giác hít thở không thông khiến cho lồng ngực Alice phập phồng: “Không. . .”

“Đúng là chết rất dễ dàng, nhưng không phải là cô muốn sống một cuộc sống bình thường sao. . . .”

Từ Khiêm đứng ở cửa đi tới, giữ tay của Duật Tôn lại: “Thôi, độc tính của lại ma túy này có tính phụ thuộc rất mạnh, nếu muốn từ bỏ không phải là chuyện một sớm một chiều, cậu cho cô ta chút thời gian.”

“Là chính cô ta không inh thời gian.”

Duật Tôn buông tay, sải bước đi ra ngoài.

Anh nhú chặt chân mày đứng ở cửa sổ, Từ Khiêm đã đi đến sau lưng.

“Khiêm, lần này đã làm phiền cậu.”

“Ít trưng cái vẻ này ra đi, cậu vì phụ nữ mà chuyện phiền toái của tớ còn thiếu sao?”

“Theo ý cậu, Alice có thể cứu chữa không?”

“Cô ấy rất ỷ lại vào Tử Thần, hơn nữa ý thức từ bỏ của bản thân không rõ ràng, cô ấy cảm thấy nếu không có thuốc giải thì có một con đường chết.”

“Tóm lại. Cậu hãy giúp cô ấy.”

“Yên tâm đi.”

Alice quỳ rạp trên mặt đất thở gấp, qua một hồi lâu mới chống thân lên, khó khăn đi ra ngoài: “Các người đem tôi lại đi, dù tôi có khó chịu chết, cũng đừng thả ra.”

Lúc Duật Tôn trở lại Ngự Cảnh Viên đã là mười giờ ba mươi tối.

Mạch Sanh Tiêu đang ngủ say, mấy ngày qua không thể có được một giấc ngủ ngon, bây giờ chỉ cần đặt người xuống giường là không thể chống nổi một mồi.

Duật Tôn tắm rửa qua rồi mới đi ngủ.

Anh đi tới gần, nhìn thấy Mạch Sanh Tiêu hô hấp trầm ổn, vẻ mặt điềm tĩnh, cúi người xuống tỉ mỉ hôn lên cổ nhưng Sanh Tiêu hoàn toàn không có phản ứng.

Khuỷu tay anh nhẹ chống nửa người trên, biết rõ là cô mệt mỏi.

Duật Tôn chỉ có thể cố nén dục vọng, tắt đèn ngủ ở trên đầu giường đi.

Phòng ngủ trong nháy mắt đưa tay không thấy được năm ngón, anh nằm lại trên giường. Bên cạnh tự nhiên truyền đến tiếng xột xoạt, một cánh tay quấn đến thắt lưng của anh, bờ môi mềm mại trong bóng đêm tìm đến, hôn lên môi Duật Tôn.

Người đàn ông dục vọng đã dập tắt vì tác động này mà thêm một lần nữa bị kích đốt, tiếng hít thở dồn dập muốn thiêu cháy tất cả. Anh hận không thể đem Mạch Sanh Tiêu hung hăng đè ở dưới thân, lại đưa ra một cánh tay đem cả người cô nhấc lên phía trên.

Anh thích cô chủ động, thích cô nhiệt tình như lửa.

Sanh Tiêu không biết nên như thế nào.

Duật Tôn vui vẻ nhẹ nói ra: “Anh còn nhớ rõ lần đầu tiên của chúng ta, em lúc ấy lá gan thật là lớn, chẳng những xem anh làm mà còn chủ động đem chân đến ngang hông của anh.”

Mạch Sanh Tiêu không có lên tiếng mà trừng phạt bằng cách tại xương quai xanh của anh, nặng nề cắn một cái.

“Uhm. . .” Nơi cổ họng của người đàn ông phát ra tiếng kêu khẽ, trong lúc này đang ở khoảng giữa của hoan lạc và thống khổ.

Anh cầm tay của Mạch Sanh Tiêu, cùng cô đan mười ngón tay vào nhau.

Bọn họ cần rũ bỏ tất cả mà phóng túng, cần rũ bỏ tất cả mà yêu nhau.

Cuối cùng, Mạch Sanh Tiêu vẫn bị Duật Tôn đè ở dưới thân, bởi vì động tác của cô quá chậm, khiến anh như nổi điên lên. Chẳng như anh, liền có thể cùng cô thân và tâm hợp nhất.

.
. .
.

Sanh Tiêu gối lên cánh tay của anh không muốn động đây, tay của Duật Tôn từ từ ở phía sau lưng cô nhẹ vuốt, nhộn nhạo xuân ý.

“Sanh Tiêu, mấy ngày nữa anh muốn dẫn em đến thành phố Nghênh An xem một chút.”

“Đến chỗ đó làm gì vậy?”

“Nhà của anh là ở Nghênh An, nơi đó có nhà cũ của chúng ta, còn có ký ức trước 5 tuổi của anh.”

Mạch Sanh Tiêu mở ra ánh mắt mê ly, cánh tay của cô ôm chặt cổ của người đàn ông: “Vâng, chúng ta đi về thăm nhà một chút.”

Trong lòng cô biết rõ, Duật Tôn lần này đưa cô trở về, tuyệt nhiên không chỉ là đơn giản về thăm nhà như vậy.

“Trước kia anh cứ luôn không dám trở về, tận lực tránh đi Nghênh An, dù là phải đi qua, anh đều cam chịu đi đường vòng. Sanh Tiêu, anh muốn mua lại nhà cũ về.”

“Vâng.” Mạch Sanh Tiêu gật gật đầu.

Bóng đêm càng lúc càng trầm, mà ai cũng cảm thấy không buồn ngủ.

Sanh Tiêu cho rằng khoảng hai ngày nữa sẽ đi cùng Duật Tôn, không nghĩ tới lại kéo dài tới gần mười ngày sau.

Lúc bọn họ đi vào thành phố Nghênh An, có chuyên gia tiếp đãi, nơi ở chính là khách sạn tốt nhất của địa phương này. Mạch Sanh Tiêu thế mới biết, Duật Tôn lần này đến đây để bàn chuyện làm ăn.

Buổi tối ở thành phố Nghênh An rất đẹp, những dãy đèn đường xếp thành hàng sáng trưng soi rõ vẻ hoàn mỹ của sự kết hợp giữa hiện đại và nét cổ điển. Nhìn vào trong gương chiếu hậu là một ven hồ xanh thẳm, có thể nghe được hơi thở của cơn gió nhẹ thổi qua mang theo mùi hương đặc trưng khó tả.

Duật Tôn lái xe đưa Mạch Sanh Tiêu đi lòng vòng trong thành phố, Sanh Tiêu nhìn thấy xe chạy qua các con phố lớn ngõ nhỏ, cô quay sang nhìn thần sắc của người đàn ông, chưa nói câu gì.

Cuối cùng, Duật Tôn dừng xe ở bên đường, anh như thất bại mà dùng sức đập vào tay lái: “Anh căn bản không nhớ ra được đường trở về.”

“Đừng như vậy.” Mạch Sanh Tiêu giữ chặt tay của anh: “Dù sao cũng đã qua hai mươi mấy năm trời, hơn nữa, thành thị phát triển nhanh như vậy, có khi người đã quen thuộc như lòng bàn tay, qua vài năm cũng sẽ không biết, huống chi là anh?”

Duật Tôn nghe vậy, vẻ mặt bi thương lúc này mới giãn ra chút ít. Mạch Sanh Tiêu hiểu được tâm trạng bây giờ của anh, đó là nhà của mình nhưng anh lại tìm không được.

Duật Tôn trước đó đã cho người tới thành phố Nghênh An điều tra, anh chỉ là muốn xem một chút, chính mình còn có thể nhớ được hay không.

Anh lấy ra kết quả đã được điều tra, lái xe chậm rãi hướng về phía trước.

Kỳ thật, vừa rồi bọn họ đã chạy qua con đường này nhiều lần, chỉ là không có lái vào, mắt chỉ thấy thoáng qua.

Duật Tôn đậu xe ở bên đường không xa nơi biệt thự, anh nắm tay Mạch Sanh Tiêu đi bộ đến, bọn họ sóng vai nhau mà đi, cực giống một đôi tình nhân yêu nhau tha thiết.

Trong biệt thự có người ở, Mạch Sanh Tiêu đi theo bên cạnh Duật Tôn, bọn họ đi tới cửa, thấy cảnh hoa tường vi duỗi ra bên ngoài bức tường, vườn hoa biệt thự của hai mươi mấy năm về trước đã lộ ra vẻ cổ kính nhẹ nhàng.

“Nơi này chính là nhà của anh sao?”

“Đúng vậy.” Duật Tôn đưa tay chạm vào song sắt của cánh cổng: “Đại khái vẫn không thay đổi, chỉ là, người và vật đã không còn.”

“Nơi này quả thực rất đẹp.”

“Kỳ thật, anh cũng thật sự không thể nào nhớ rõ, bây giờ nhìn thấy ngôi nhà này, mơ hồ cảm thấy trong trí nhớ đã từng sống qua.”

“Rất bình thường, dù sao khi đó anh vẫn còn nhỏ.”

Cánh tay của Duật Tôn kéo Mạch Sanh Tiêu qua, đem cô ôm vào trong lòng: “Anh sẽ để cho ba mẹ nhìn em thật kỹ.”

“Bọn họ sẽ hài lòng với em chứ?”

Duật Tôn khẽ nhéo má của cô: “Có, bọn họ còn có thể chúc phúc cho chúng ta.”

“Mấy ngày nữa để em và anh rời bến, đi đến nơi ba mẹ gặp chuyện không may, em muốn cho bọn họ đừng thêm lo lắng, anh bây giờ không còn cô đơn, anh có một thiên sứ, còn có một bà xã ở bên cạnh nữa.”

Cầm cửa Duật Tôn đặt trên đỉnh đầu của Mạch Sanh Tiêu: “Anh thích được nghe như vậy.”

Sanh Tiêu vẫn môi khẽ cười: “Chúng ta bây giờ thật tốt, em cũng thích như vậy.”

Trong biệt thự, một bảo mẫu đã có tuổi đi tới: “Này, các người là ai, đứng ở nơi này làm gì vậy?”

“Chúng ta.”

Lời nói còn chưa nói ra khỏi miệng, chỉ thấy bảo mẫu mặt mũi tràn đầy đề phòng nhìn bọn họ chằm chằm.

“Nơi này là nhà ta, người quản được sao?” Duật thiếu kiên nhẫn mở miệng.

“Nhà của người?” Giọng nói của bảo mẫu trong nháy mắt trở nên bén nhọn: “Ta thấy người là muốn phát tài đến mức phát điên rồi phải không?”

“Thực xin lỗi.” Mạch Sanh Tiêu kéo lấy cánh tay của Duật Tôn: “Chúng tôi là. . . . chúng tôi là bán bảo hiểm.”

“Đi xa một chút đi. . .”

Sanh Tiêu lôi kéo Duật Tôn ở bên cạnh: “Anh lại nói như vậy, người ta không cho rằng anh bị điên mới là lạ đó.”

“Em nói dối mà không viết nháp, ăn mặc thành như vậy mà bán bảo hiểm hả? Bà ta nói kẻ điên khả năng chính là em.”

“Cắt, một đôi kẻ điên! ”

Mạch Sanh Tiêu quay đầu nhìn lại, Duật Tôn cũng dừng lại bước chân: “Anh nhất định phải mua nó trở lại.”

Bọn họ lần này đi ra ngoài không mang theo Bôn Bôn, Ngự Cảnh Viên trong ngoài bố trí người bảo vệ càng nghiêm mật, Duật Tôn lo lắng những tàn dư ở bên ngoài căn cứ sẽ tìm đến trả thù.

Sanh Tiêu vốn không muốn cùng Duật Tôn đi ra ngoài xã giao, cũng không biết vì sao người đàn ông lại cố ý kiên trì thuyết phục như vậy nên cô không thể không đồng ý.

Cho đến khi người đàn ông khoảng 50 tuổi kia ra mặt giới thiệu, Mạch Sanh Tiêu thiếu chút nữa không kiềm lại được mà mở miệng kinh hô.

“Duật thiếu, xin chào, thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt, tôi là chủ tịch tập đoàn Diệu Lam, Viên Sơn Hùng, đây là con gái của tôi, Viên San.”

Sanh Tiêu trừng lớn hai mắt nhìn về phía Duật Tôn bên cạnh, đã thấy anh đưa tay ra bắt tay với ông ta, đáy lòng thâm thúy lại phải giấu sâu như vậy, không một chút hiển sơn lộ thủy ra bên ngoài.

Cô đi theo Duật Tôn ngồi xuống.

Hai người đại khái thương lượng với nhau chuyện hợp tác làm ăn, mười ngón tay của Duật Tôn đan vào nhau chống tại mép bàn. Sắc mặt nghiêm nghị bình tĩnh, ngay cả chính anh cũng không thể không bội phục sự nhẫn nại này. Không thể ngờ được tập đoàn lớn mạnh của hai mươi mấy năm trước lại suy sụp thành như vậy. Hôm nay chỉ vì một cuộc làm ăn mà tổng giám đốc Viên Sơn Hùng phải tự thân xuất mã.

Anh nhớ tới cha mẹ uống mạng, thần sắc đang bị che giấu đột nhiên sắc bén âm lãnh, Viên Sơn Hùng tung hoành vài thập niên ở thương trường mà khi đối diện với một đôi mắt như vậy, cũng không nhịn được cảm giác không thể chống đỡ.

Duật Tôn gấp thức ăn cho Mạch Sanh Tiêu, nhưng tim cô như bị một tảng đá đè ép, một mực nuốt không trôi.

“Em muốn đi toilet.”

“Ừ, đi nhanh về nhanh.”

Trong phòng có toilet nhưng Mạch Sanh Tiêu vẫn mở cửa đi ra ngoài, ngay cả cô cũng đều cảm thấy không chịu được thì huống chi là Duật Tôn đây.

Mắt thấy cánh cửa đã khép lại, Viên Sơn Hùng hướng vào con gái bên cạnh mà nháy mắt.

Viên San ngẫm hiểu ý, cầm lấy bình rượu đi đến bên cạnh Duật Tôn: “Duật thiếu, tôi cũng đến kính ngài một ly rượu, nhưng tửu lượng của tôi không tốt, mong ngài có thể lượng thứ.”

Viên San tuổi không lớn lắm, nhiều lắm là bằng Mạch Sanh Tiêu, chỉ là cô ta đã có thể đem hai chữ “câu dẫn” mà ứng dụng linh hoạt, liền khom lưng rót rượu cho Duật Tôn, bởi vì váy cổ trễ nên một cái có thể nhìn tới áo ngực bên trong.

“Duật thiếu, mời.” Viên San nâng chén rượu đưa tới.

Duật Tôn đưa tay ra đón.

“Ai nha. . . .” Viên San nghiêng về một cái, nửa chén rượu đã đổ lên đùi Duật Tôn, cô ta mặt hoa lo lắng thất sắc: “Thực xin lỗi, Duật thiếu, thực xin lỗi.”

Cô ta rút ra mấy tờ khăn giấy, ngồi xổm người xuống: “Tôi giúp ngài lau sạch.”

Bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương leo lên chân của người đàn ông, Viên San ngẩng đầu lên nhìn thẳng: “Tôi nghe nói, Duật thiếu thích nữ sinh, phải không?” Cô ả cầm lấy khăn giấy vòng qua vết rượu, đang hướng đến nơi nhạy cảm của người đàn ông tìm kiếm.

170. Chương 170: Bà Xã, Cô Ta Ăn Đậu Hũ Của Anh

“Ăn đậu hũ”: để hình dung việc động chạm sờ mó thân thể người khác với mục đích không trong sáng cho lắm.

—
Ngay cả quá khứ đào hoa ong bướm của anh mà bọn họ đều đã tra tường tận rõ ràng, xem ra đích xác là có chuẩn bị mà đến.

Ngón tay Viên San đánh nhẹ một vòng, hướng vào trong bắp đùi của anh mà vuốt thẳng, động tác thành thạo, vừa nhìn cũng biết đây không phải là lần đầu tiên.

Duật Tôn trong mắt lộ ra tia khinh bỉ không dễ dàng phát giác ra được, anh đúng lúc cầm lấy bàn tay đang muốn gây sóng gió: “Cô mấy tuổi?”

“24, đang là nghiên cứu sinh ra sức học hành.”

“A.” Cánh môi người đàn ông nhẹ bật cười, khuôn mặt tinh xảo trên cao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Viên San. Cô ả ngồi xổm trước người anh, bị Duật Tôn cầm tay còn không chịu yên, cố gắng đi trên choker lòng bàn tay của người đàn ông.

Viên Sơn Hùng giả vờ như không nhìn thấy, hắn có đứa con gái bảo bối này đúng là vũ khí bí mật, không đến thời khắc mấu chốt tuyệt đối không tung ra.

“Duật thiếu, ngài nắm đau tay tôi.”

“24 là một tuổi đẹp.”

Còn không đứng sao?

Viên San lại một lần nữa gần sát vào, bộ ngực đầy đặn mới chạm chân của anh, liền nghe Duật Tôn nói ra: “Chỉ là nữ sinh mà 24 tuổi, đã là già rồi.”

Sắc mặt Viên San tỏ ra cứng ngắc, đôi chân ngồi chồm hổm có chút tê dại, cô nàng rất nhanh cười duyên nói ra: “Duật thiếu, ngài có điều không biết, 24 tuổi mới đúng là thời điểm tốt nhất, vẫn còn non nớt chút ít, mà cũng không phải cái gì cũng không hiểu. . . . Tôi sợ ngài muốn ăn đều đã ăn không được rồi.” Cô ả tầm mắt cố ý liếc về hướng cửa ra vào.

“Vậy ý của cô là cái gì cô cũng đều đã hiểu?”

Tay kia của Viên San rơi xuống trên đùi Duật Tôn: “Vậy phải xem ngài có cho tôi cơ hội hay không, mua đồ còn có thời gian dùng thử mà.” Giọng điệu của Viên San kiều mị ngọt ngào, phàm là đàn ông, mười người chỉ sợ khó có người nào có thể chạy thoát khỏi hấp dẫn như vậy.

“Oh?” Duật Tôn kéo ra vui vẻ, đôi mắt hẹp dài như hang sâu u ám, Viên San nhìn đến xuất thần, như thế này mới biết cao thấp, những đường nét của người đàn ông ở phía trước quả thực làm lóa mắt của cô ả.

“Nhưng ta thích xử nữ, làm sao bây giờ?” Duật Tôn đã lão luyện tình trường, ý tứ nói ra cũng sẽ không che giấu. Sắc mặt Viên San phẫn nộ, tầm mắt tương đối rời khỏi người anh: “Duật thiếu, ngài nói điều khiến người ta ngượng ngùng, ta còn là.”

Nhắm nhí!

“Phải không?” Ánh mắt lạnh thấu xương của Duật Tôn bắn khoản dừng tại trên người Viên San. Đôi mắt Hắc Diệu Thạch tràn đầy mập mờ, anh không để lại dấu vết liếc mắt nhìn vào Viên Sơn Hùng đang ngồi ở đối diện, thấy hắn chỉ tự lo rót rượu, một bộ dạng hoàn toàn giả vờ làm như không hay biết.

“Ngài không tin sao?” Trong lời nói, ý tứ gọi mời đã rõ ràng.

“Cho ta danh thiếp của cô.”

Viên Sơn Hùng nghe vậy, bây giờ lại làm như biết rõ mà tiến đến gần: “Duật thiếu, tiểu nữ còn là một học sinh, chưa có đi làm qua ở công ty, tôi đem danh thiếp của tôi cho ngài.”

“Ta muốn của ông làm cái gì?” Duật Tôn kéo ra bộ mặt không vui.

Viên San quét mắt đến bên người Viên Hùng ra dấu, ả duỗi ra ngón tay mảnh khảnh, ở trên đùi Duật Tôn nhẹ viết: “189. . .”

Sau khi viết xong, ả ngẩng mặt lên cao: “Nhớ kỹ không? Không nhớ được thì tôi sẽ viết lại một lần nữa.”

Duật Tôn cố nén khinh bỉ trong mắt, anh bắt lấy tay Viên San: “Nhớ rồi, ngồi trở lại đi, phu nhân ta lập tức sẽ trở lại.”

“Được.”

.....

Mạch Sanh Tiêu tại cửa sổ cuối hành lang đứng một lát, mãi không thấy Duật Tôn đi ra.

Lúc cô trở lại phòng ăn, Viên San đã nghiêm túc ngồi ở bên cạnh Viên Sơn Hùng, khóe miệng còn chứa nụ cười đắc ý nhìn về phía cô. Duật Tôn giữ chặt lấy tay của cô: “Em mau ăn vài thứ đi.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn sang, thức ăn trong chén của người đàn ông một miếng cũng chưa động đến.

Viên San rót đầy một ly rượu, đứng dậy đi đến bên cạnh Sanh Tiêu: “Duật phu nhân, tôi mời ngài một ly.”

“Thực xin lỗi, tôi sẽ không uống rượu.” Mạch Sanh Tiêu thần sắc lãnh đạm, cô ta kính rượu thì cô làm sao có thể uống được?

“Duật thiếu, ngài xem.”

“Thôi đi, phu nhân ta thật không thể uống.”

Viên San cắn khóe miệng, ả bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, cặp chân vẫn đứng bên cạnh Mạch Sanh Tiêu không chịu rời đi: “Xem ra, Duật phu nhân có vẻ lớn tuổi hơn tôi phải không? Nếu không, tôi gọi ngài một tiếng ”chị“, thế nào?” Ả hình như có thâm ý mà liếc mắt nhìn Duật Tôn, còn nói ả năm nay đã già, không phải hẳn còn cười một phụ nữ lớn tuổi hơn sao?

Mặc kệ, ả căn bản từ gương mặt đó của Mạch Sanh Tiêu nhìn không ra được số tuổi thật của cô, nhưng đại khái suy đoán ra, làm sao lại không dừng ở 24 được?

Mạch Sanh Tiêu nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, lúc cô ra ngoài chỉ trang điểm rất nhẹ, son nước hương trái cây, đánh một lớp phấn mỏng tự nhiên, thấy thế nào cũng áp đảo Viên San với một tầng dày phấn son tươi mát: “Cô ở đâu nhìn ra tuổi của tôi so với cô lớn hơn?”

Viên San giật mình, con mắt nhìn về phía Duật Tôn.

Người đàn ông kỳ thật tuyệt nhiên trông không có vẻ già, chẳng lẽ tài liệu có sai sót?

Ả có chút mông lung, trong tài liệu rõ ràng viết Duật Tôn đã hơn 30. “Chẳng lẽ cô chưa nghe qua câu nói ”Trâu già gặm cỏ non” sao?” Mạch Sanh Tiêu theo tầm mắt của ả, nhìn về phía người đàn ông bên cạnh: “Khi tôi đi theo anh ấy, mới 20.”

Sanh Tiêu chứng kiến Duật Tôn đang cố nén cười, lúm đồng tiền bên miệng như ẩn như hiện.

Viên San cảm thấy có chút lúng túng, ả muốn ra oai phủ đầu để cho Mạch Sanh Tiêu trở tay không kịp, lại không lường trước được.

Viên Sơn Hùng thấy thế, lập tức đi đến giảng hòa: “Nào nào, uống rượu, dùng bữa đi, con gái, con xem Duật phu nhân người ta là vợ hiền của Duật thiếu, con đổi lại nếu có thể tìm được một người con rể như vậy cho cha thì cha cũng có thể an hưởng lúc tuổi già.”

Viên San không cam lòng bị Viên Sơn Hùng kéo về chỗ ngồi, ả nhìn thấy Duật Tôn đích thân lột vỏ tôm đưa vào trong chén cho Sanh Tiêu. Viên San khóe miệng nâng lên nét cười lạnh, vừa rồi còn cùng ả liếc mắt đưa tình, bây giờ ngay trước mặt vợ thì tự mình biểu hiện ra bộ dáng sẵn sàng. Đều nói tìm phụ nữ như kim dưới đáy biển, nhưng theo ả thấy, tâm địa của người đàn ông, đặc biệt là tâm địa xấu của người đàn ông thì càng khiến người ta không nắm lấy được.

Có gì đặc biệt hơn người, Mạch Sanh Tiêu có thể yên ổn ở vị trí là Duật phu nhân, nhưng ả có thể bảo đảm, buổi tối ngủ ở bên cạnh chồng chẳng lẽ cũng không bị người khác lừa gạt để lên giường sao?

Viên Sơn Hùng sợ Viên San lại gây ra chuyện phiền toái, hấn dứt khoát cầm ly rượu lên tự phạt: “Duật thiếu, ngài xem, nếu nơi này có chiêu đãi không chu toàn thì kính xin bao dung, xin hỏi Duật thiếu là người ở đâu? Nơi này họ Duật cũng không có nhiều người, ở thành phố Nghênh An chúng tôi, dòng họ này thật sự rất hiếm gặp.”

Mạch Sanh Tiêu để đôi đũa trong tay xuống, cô như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, thật sự không muốn ngồi lại ở nơi tràn trề đối trá này nữa.

“Ta hiện tại định cư tại Bạch Sa, sao vậy, các người nói ở đây không có người họ Duật sao? Nhưng ta biết, cổ phần của Viên gia năm đó chính là mua được từ trong tay của Duật gia.”

Cánh tay đưa ra của Viên Sơn Hùng không khỏi run lên, hấn luôn cảm thấy người đàn ông ở đối diện này có ánh mắt quá mức sắc bén, hình như là một nhát lưỡi dao sắc bén, xé lòng ngực của hấn ra, không ngừng moi móc tìm tòi đến tận cùng: “Có, đúng là có, cũng rất ít người, chuyện của hai mươi mấy năm về trước khả năng các người cũng không biết, kể từ khi Duật lão gia bị tai nạn giao thông chết, Duật gia này cũng đã tan rã.”

“Thật không?” Duật Tôn nhìn chằm chằm vào Viên Sơn Hùng: “Thế thì thật đáng tiếc.”

“Không biết có đúng không?” Viên Sơn Hùng hầu như không muốn đề cập quá nhiều về chuyện năm đó: “Nhưng Duật thiếu ngài không giống vậy, danh tiếng của ngài đang lớn mạnh, đúng là năng lực thể hiện thật hợp tuổi.”

Duật Tôn cầm lấy ly rượu trong tay cùng Viên Sơn Hùng cụng ly, anh không có nói nhiều hơn nữa, những chuyện kia so với đích thân trải qua thì càng có thể khắc cốt ghi tâm.

Duật Tôn nhìn ra là Mạch Sanh Tiêu không muốn ở lại đây thêm nữa, anh uống xong ly rượu cũng chuẩn bị rời tiệc.

Viên Sơn Hùng cùng con gái đứng lên tiễn khách, Duật Tôn mang theo Sanh Tiêu đứng ở cửa, nhận lấy chìa khóa xe mà nhân viên đưa tới.

Viên San vòng qua đầu xe, đi đến bên cạnh ghế lái, tay của ả gõ nhẹ vào cửa kính, Duật Tôn hạ cửa kính xe xuống.

“Duật thiếu, ngài đừng quên gọi điện thoại cho tôi, tôi chỉ còn chờ ngài.”

Cứ hiển nhiên như thế, trong khi Mạch Sanh Tiêu vẫn ngồi ở ghế lái phụ bên cạnh.

Duật Tôn dĩ nhiên sẽ không đáp lại chút nào, anh khởi động xe, thẳng một đường rời đi.

Cho đến khi xe chạy khỏi tầm mắt, Viên Sơn Hùng lúc này mới đi đến bên cạnh con gái: “Con thấy thế nào?”

“Người đàn ông này không đơn giản.”

“Đó là đương nhiên, cha tốn một số tiền lớn cũng không thể tra ra bối cảnh thân thế của hấn, lấy được chỉ là một chút ít tư liệu sơ sài, cha lo là.”

“Cha, cha lo lắng gì?” Tầm mắt Viên San rơi vào xa xăm còn chưa thu hồi lại.

“Cha sợ hấn và Duật lão gia có quan hệ không đơn giản.”

Viên San ngẩng đầu nhìn về phía hấn: “Cha cứ như vậy, nghi thần nghi quỷ, cha chẳng đã nói đó là chuyện cách đây hơn hai mươi năm về trước sao? Con còn không nhớ rõ khi mình còn nhỏ đã xảy ra chuyện gì, theo lo lắng của cha thì Duật thiếu này khi đó cũng mới chỉ là một đứa bé, hơn nữa, nếu như thật sự có dính líu gì đến, muốn trở lại báo thù còn phải chờ đến bây giờ sao?”

Chuyện Duật gia Viên San ít nhiều cũng đã nghe Viên Sơn Hùng đề cập qua.

“Cha thấy vẫn phòng bị là tốt hơn.” Viên Sơn Hùng nằm đó dùng tiền mua mạng người, mặc dù đối phương đã đáp ứng làm cho Duật gia ba người toàn bộ biến mất, sự thật cũng chứng minh là bọn họ đã mất tích từ đó đến nay, sống không thấy người, chết không thấy xác. Nhưng Viên Sơn Hùng trời sinh tính tình đa nghi, thật may là, năm đó hần vì để ngừa rủi ro đã lưu lại lá bài Trương Vương ở trong tay.

“Cha.”

“Con câm miệng! ” Viên Sơn Hùng tự mình đi về phía trước, Viên San không thể không sải bước đuổi theo: “Còn con nữa, vừa rồi ở trên bàn rượu đã xảy ra chuyện gì? Có đầu óc hay không? Một người đàn ông dù là đối với con có hứng thú cũng đều sẽ không thích con công khai ở trước mặt hần mà khiêu khích vợ của hần, việc đùa với lửa ngu xuẩn như vậy về sau phải suy tính lại mới được làm! ”

“Cha, cha cũng thấy đấy, Duật thiếu nói rõ là có ý muốn con.”

“Vậy thì con càng cần phải an phận, con làm cho vợ người ta đối với con có chỗ để phòng thì về sau còn ra tay thế nào đây?”

Viên San ủy khuất chu miệng lên: “Con chính là thấy cô ta không vừa mắt.”

“Vậy thấy con liền thuận mắt sao?” Viên Sơn Hùng chỉ chỉ vào hàng hiệu trên khắp người của ả: “Chờ ngày Viên gia thật sự phải phá sản, ta xem con lấy cái gì đi tiêu xài! ”

Nói xong người đàn ông cũng không quay đầu lại mà bỏ đi.

Viên San phần hận khê dậm chân, gờng càng già càng cay, Viên Sơn Hùng trong miệng nói đủ chuyện, xem ra bình thường gặp không ít những chuyện bị người ta thông đồng lập kế.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trong xe không nói lời nào, cô mở cửa kính ra một chút, muốn gió mát thổi vào.

Duật Tôn giảm tốc độ xe lại, đôi mắt ngắm nhìn Sanh Tiêu: “Em tức giận?”

Mạch Sanh Tiêu tai điệp mắt ngơ, tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Duật Tôn đem xe ngừng ở ven đường.

Sanh Tiêu lúc này mới dịu xuống, đưa ánh mắt nhìn về người đàn ông bên cạnh: “Tôn, anh như vậy không thấy mệt mỏi sao?”

“Anh biết rõ trong lòng em đang nghĩ gì.” Hai tay của Duật Tôn vẫn đặt ở trên tay lái: “Anh vừa nhìn thấy Viên Sơn Hùng đã hận không thể xé rách hần ra, nhưng anh vẫn còn hiếu thắng chịu đựng buồn nôn để cùng nói chuyện, anh sẽ không để cho hần chết đơn giản như vậy, cha mẹ của anh lúc bị sát hại đã thống khổ đến sống không bằng chết, hần cũng nên nếm thử.”

“Tôn?” Mạch Sanh Tiêu thở dài, vươn tay ra nắm lấy bàn tay của Duật Tôn: “Kỳ thật, mặc dù chính mắt anh nhìn thấy bọn họ bị báo ứng nhưng trong lòng đau nhất vẫn là anh.” Những điều không muốn chạm vào vết thương vốn đã chôn sâu trong lòng, vậy mà bây giờ lại bị từng nhát cứng rắn xé ra.

“Đau càng sâu, mới có thể nhớ càng rõ ràng.” Duật Tôn kéo lấy tay Sanh Tiêu, đưa tới bên miệng hôn lên.

Tâm tình Sanh Tiêu trầm trọng nặng nề, ngón tay mảnh khảnh nhẹ cử động cong lên.

“Sanh Tiêu, anh nói với em bí mật này.” Duật Tôn mở toàn bộ hai bên cửa sổ xe ra, nửa người trên to lớn của anh dần dần hướng vào Mạch Sanh Tiêu, không muốn thấy tâm tình của cô càng xuống thấp hơn.

Sanh Tiêu giương mắt lên, miệng nhẹ cong, có chút không quan tâm đến: “Bí mật gì?”

Chân mày của người đàn ông thấm nhuộm vui vẻ, đưa tay phải ra ôm lấy đôi vai của Mạch Sanh Tiêu: “Em lúc mới vừa đi toilet, cô gái kia đã chiếm tiện nghi của anh.”

Sanh Tiêu nhìn vào mắt Viên San kia thì kỳ thật có thể nhìn ra.

Cô cố làm ra vẻ không vui liếc xéo Duật Tôn: “Cô ta làm sao chiếm được tiện nghi của anh?”

“Thôi, anh không nói đâu.” Khóe môi người đàn ông giương cao độ cong, nụ cười càng rõ ràng, cánh tay làm bộ muốn thu trở về.

“Hừ, không phải là anh chê em lớn tuổi, muốn đổi lại trẻ trung sao?”

“Anh còn chưa nói mà.”

“Ý tứ trong lời của cô gái kia em nghe ra được.”

Duật Tôn cau dãn ra ngón tay, sờ nhẹ lên môi của Mạch Sanh Tiêu, cô liền kéo tay của anh xuống: “Anh có nói hay không?”

“Cô ta sờ chân của anh.”

“ ”

Sanh Tiêu nhẹ trừng mắt: “Chẳng trách được lúc em trở lại phòng, mỗi một người đều kỳ quái cùng em nói chuyện.” Mạch Sanh Tiêu giương mắt lên, ánh mắt đen bóng nhìn chằm chằm khiến sau lưng Duật Tôn phải tê dại một hồi, anh cười hỏi: “Làm sao vậy?”

“Thật cợt nhả.” Mí mắt Mạch Sanh Tiêu nhẹ rũ xuống, lơ đãng quét qua đôi chân thon dài của Duật Tôn.

Ý tứ của anh đã hoàn hảo nói ra.

Duật Tôn chú ý tới tầm mắt của cô, anh đột nhiên cầm lấy tay phải của Mạch Sanh Tiêu: “Có biết cô ta sờ anh thế nào không?”

“Làm sao em biết được, em lại không có nhìn thấy.” Sanh Tiêu tức giận lắc đầu, mười phần giận dữ.

Duật Tôn cầm tay Sanh Tiêu, đầu tiên là đặt ở trên đầu gối của mình, về sau lại theo chân từng chút một dời lên trên. Mạch Sanh Tiêu phát giác có gì đó không thích hợp, vô thức muốn dừng động tác lại. Nhưng lực tay của người đàn ông rất lớn, nắm tay cô tiếp tục dò xét lên trên.

Cho đến khi thôi kéo tay của cô nữa thì Duật Tôn lại làm cho bàn tay của cô mở ra.

Cả khuôn mặt của Mạch Sanh Tiêu đỏ lên, vẫn giọng nói giận dữ: “Cô ta. ”

Duật Tôn thấy mắc cười: “Cô ta nếu dám đem tay đặt ở đây, anh khẳng định sẽ bẻ gãy tay của cô ta ra. Em yên tâm, đất này là của em, có sờ như thế nào cũng không có người quản em.”

Ở lẽ đường có nhiều người vội vã bước qua, Mạch Sanh Tiêu ngược nhìn gương mặt tuần tú ở trước mắt này. Nhìn lần đầu tiên, ai cũng sẽ nói người đàn ông này cao quý ưu nhã, đó là bởi vì bọn họ không được chứng kiến người đàn ông này mở miệng. Sanh Tiêu dù là người nhanh mồm nhanh miệng nhưng so với phương diện da mặt dày như thế này thì ở đâu là đối thủ của Duật Tôn.

“Chán ghét.” Đến mức này thì cô chỉ có thể nói ra hai chữ như vậy.

Duật Tôn đều đoán ra được.

Mạch Sanh Tiêu dựa vai vào ghế ngồi: “Tôn, anh muốn đối phó với bọn họ như thế nào?” Sanh Tiêu trên mặt khôi phục lại vẻ nghiêm nghị, khóe miệng cười tà tứ của Duật Tôn cũng từ từ thu hồi lại. Anh nâng tay kia lên, tại thái dương của cô khẽ vuốt, người đàn ông cũng không trả lời thẳng vào vấn đề mà cô đã hỏi: “Sanh Tiêu, anh và em đi làm tóc được không?”

Mạch Sanh Tiêu giật mình kinh ngạc, vừa muốn hỏi chuyện thì liền trông thấy nửa người trên của người đàn ông đã đến gần. Cánh môi ấm áp của anh hôn lên khóe miệng của cô, anh buông ra bàn tay đang cầm chặt tay của Mạch Sanh Tiêu, hai tay tự nhiên ôm ở bên eo, bọn họ như một đôi tình lữ tựa sát vào nhau, cũng không có thâm nhập thân mật hơn, chỉ phối hợp cùng bóng đêm và gió mát, Mạch Sanh Tiêu hai tay bám lên phần lưng của Duật Tôn, bắt đầu dịu dàng đáp lại.

Đôi mi dài của Sanh Tiêu nhẹ khép, Duật Tôn hôn cũng không bá đạo giống như ngày thường, chỉ triền miên hôn nhẹ, một lúc lâu sau mới buông ra.

Ngón cái vuốt ve cánh môi thoáng sưng đỏ của Mạch Sanh Tiêu, trán của Duật Tôn kề lên trán cô: “Vừa rồi không ăn ngon miệng phải không? Muốn ăn cái gì thì bây giờ anh dẫn em đi.”

“Em không đói bụng.”

“Vậy cũng không được.”

Mạch Sanh Tiêu nhướn mày suy nghĩ một chút: “Đã lâu chưa ăn mì tôm, em muốn ăn mì tôm.”

“Thứ đó không tốt, không cho phép ăn.”

Sanh Tiêu bướng bỉnh: “Em muốn ăn ngay cơ.”

Ngón tay của Duật Tôn nhẹ vòng qua mái tóc của Mạch Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, anh còn chưa có cùng em đi làm tóc, anh bây giờ dẫn em đi, thấy thế nào?”

Anh thật sự là vừa mới nhớ ra nên muốn làm ngay.

Duật Tôn trước đây có cho cô thẻ hội viên VIP làm tóc, Sanh Tiêu mở bóp ra, may mà vẫn còn kẹp ở bên trong.

.....

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trước gương, nghe chủ tiệm giới thiệu cho cô. Cô chưa bao giờ thử làm tóc uốn xoắn, Duật Tôn ngồi ở trong ghế sofa khu chờ đợi, anh vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy sắc mặt khó xử của Sanh Tiêu đang nhìn chăm chăm vào cataloge các kiểu tóc.

Anh đứng dậy đi đến bên cạnh Mạch Tiêu, từ trong tay chủ tiệm lấy ra một quyển cataloge khác: “Kiểu tóc này rất hợp với em, nhất định sẽ rất đẹp.”

Sanh Tiêu sờ sờ vào tóc mình: “Làm được như vậy sao? Như vậy thì có ngắn quá không?”

“Không đâu, làm xong thì giữ gìn tốt, nếu có nhuộm tóc thì. . . .”

“Không cần.” Mạch Sanh Tiêu và Duật Tôn đồng thanh lên tiếng, bàn tay của Duật Tôn khẽ vuốt tóc của cô: “Chất tóc của cô ấy đẹp, không cần phải nhuộm tóc.”

“Vâng.”

Mạch Sanh Tiêu ngồi thư giãn ở trong ghế, ánh mắt của cô khẽ nhắm, thiếu chút nữa là ngủ quên mất.

Chờ lúc mở mắt ra lần nữa, liền thấy Duật Tôn đã đứng ở sau lưng mình. Đầu tóc đã làm xong, giống như mái tóc hoa lê, phần đuôi tóc nhẹ uốn cúp vào trong, phía trên xõa ra rồi tự nhiên. Duật Tôn cúi người xuống, ánh mắt nhìn chăm chú vào Sanh Tiêu ở trong gương: “Đẹp lắm.”

Mạch Sanh Tiêu vừa nhìn thì cảm thấy kiểu tóc này có vẻ nhìn cô càng trẻ tuổi.

“Có phải trông rất giả bộ trẻ con không?”

“Nhìn em vốn đã trẻ tuổi.”

Sanh Tiêu bị người đàn ông nắm tay đi ra tiệm cắt tóc, cô quay đầu lại thì nhìn thấy không ít vợ chồng son đều cặp kè bên nhau. Mạch Sanh Tiêu không khỏi khoắc ở tay Duật Tôn, như thế này thật tốt. Cô có thể cảm giác được Duật Tôn là người đàn ông của mình. Bọn họ như bây giờ, mới chân chính như một cặp vợ chồng bình thường.

Bọn họ tản bộ đi đến bãi đậu xe cách đó không xa. Mạch Sanh Tiêu nhắm mắt lại, đầu nhẹ dựa vào hướng dẫn vai của Duật Tôn. Anh đi một bước, cô cùng bước ra một bước, hoàn toàn tín nhiệm nơi anh.

Trở lại khách sạn, cả hai người buổi tối đã không thể ăn được một miếng ngon miệng. Duật Tôn cho người đưa pizza lên, Mạch Sanh Tiêu rót nước sôi vào hộp mì ăn liền Khang Sư Phụ, bây giờ đang ngồi ở trước bàn làm việc của Duật Tôn.

Người đàn ông giống như đang bận công sự, cánh mũi lại tràn ngập hương vị mỳ gói xua đi không được, anh rất không thích loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe này: “Vứt hết đi, ở dưới lầu em muốn ăn cái gì cũng có.”

Mạch Sanh Tiêu cắn muống nhưa: “Em chỉ thích ăn mì tôm.”

Lúc đi học vì điều kiện không tốt, đại đa số sinh viên cũng sẽ mua một thùng để ở trong ký túc xá, Sanh Tiêu rất nhớ cảm giác này.

Cô mở nắp hộp ra, hương thơm của gia vị mì tôm trong nháy mắt lan tỏa đến mỗi góc trong phòng.

“Thật thơm.”

Cô nếm thử một miếng, khi đó ngày nào cũng phải ăn đến muốn ói, bây giờ đã lâu không ăn nhưng cảm thấy so với sơn hào hải vị kia thì cô còn muốn ăn hơn.

Cửa sổ trong phòng đều đã mở ra nhưng mùi vị này vẫn cứ ngào ngạt.

Mạch Sanh Tiêu ăn hai miếng, thấy Duật Tôn cầm miếng pizza trong tay, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, cô đứng lên đi đến bên cạnh anh: “Anh có muốn nếm thử một miếng không?”

“Anh không ăn.”

“Quả thật hương vị rất ngon.”

“Mạch Sanh Tiêu, ăn thứ này sẽ bị béo phì.” Duật Tôn ngẩng đầu lên, làm như có thật mà nói ra như vậy.

“Mập thì mập, em không sợ.” Sanh Tiêu ở bên cạnh anh, vì muốn cho thấy mình ăn rất ngon miệng, cô cố ý hút sợi mì

vào miệng. Duật Tôn nhìn qua bộ dáng đó của cô, có chút mắc cười: “Ăn không có ý gì cả.”

Cái miệng nhỏ của Mạch Sanh Tiêu đang nhai, lại hít một hơi.

“Khụ khụ khụ. . .” Không nghĩ tới mình không cẩn thận đến sắc, cô cúi người xuống ho kịch liệt. Duật Tôn vội vàng rút bỏ thứ ở trong tay, rút lấy mấy tờ khăn giấy, bàn tay vỗ nhẹ vào lưng cô: “Đã nói em đừng ăn, còn cứ không chịu nghe lời.”

Sanh Tiêu sắc đến trong mắt đầy nước mắt, một đôi mắt đỏ bừng, cô cầm lấy khăn giấy Duật Tôn đưa cho chùi loạn lên mặt: “Cay chết em rồi.”

Duật Tôn lấy cho cô ly nước lạnh, Mạch Sanh Tiêu uống ngay vài ngụm, lúc này mới ngừng ho khan.

Cô vỗ nhẹ ngực: “Mất hết cả mặt.”

“Một chút tốt cũng không có phải không?”

Sanh Tiêu gạt đầu, đem nửa tô mì còn dư lại đặt trên bàn làm việc của người đàn ông. Duật Tôn giữ chặt tay của cô đi đến trước bàn, thuận thế làm cho Mạch Sanh Tiêu ngồi lên đùi mình.

Có đôi khi, bộ dáng của cô thật giống như trẻ con.

Sanh Tiêu nhìn thấy anh đang cười: “Không cho phép.” Cô lấy tay che miệng Duật Tôn lại: “Tôn, em cũng nói cho anh biết một bí mật.”

“Bí mật gì?”

“Nếu là trước đây, em khẳng định không dám ở trước mặt anh mà làm ra bộ dáng này đâu. Em luôn nghĩ rằng, thích một người thì không thể làm cho người đó nhìn thấy mình lúc chật vật và lòi thối, nếu cứ như vậy thì dần dần, người đó nhất định sẽ chán ghét em.” Mạch Sanh Tiêu với đôi mắt tròn sáng nhìn chăm chăm vào Duật Tôn: “Bây giờ suy nghĩ lại một chút, như vậy rất ngốc, đã kết nghĩa vợ chồng, muốn sống cùng nhau chính là cả đời thì làm sao có thể giả bộ lâu như vậy được, có thể tiếp nhận được sự bình thường của cả hai bên thì mới có thể cùng nhau đi đến cuối cùng.”

Duật Tôn vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Sanh Tiêu, đến gần hôn lên môi cô.

Mạch Sanh Tiêu đẩy lồng ngực của anh ra: “Nói, anh sẽ không chê em chứ?”

“Về sau, em muốn ăn bao nhiêu mì tôm thì ăn bấy nhiêu, được chưa?”

Sanh Tiêu nghe vậy, cười đến đắc ý: “Vậy em cho anh ăn, anh có ăn hay không?”

Người đàn ông nhú mi, lại gạt đầu: “Có ăn.”

Viên San cũng không như ả đã dự liệu, không thấy Duật Tôn điện thoại đến, ả nghĩ người đàn ông này đối với mình có hứng thú cơ mà, chẳng lẽ, Duật Tôn biết rõ là ả không phải là xử nữ?

“Cha, con hôm nay đi tìm hân.”

“Không được phép dính vào! ” Viên Sơn Hùng để tờ báo trong tay xuống, quát lên: “Tối hôm đó chỉ là cho con thử dò xét, hiện tại bên kia chưa có động tĩnh gì, con đi đến trước cửa thì làm được gì?”

“Cha, chính cha không phải hay nói là muốn chủ động xuất kích đó sao?”

“Chuyện hợp tác này có người sẽ cùng làm, cha xem hân đối với con cũng chỉ hứng thú bình thường, khả năng tan cuộc đã liền quên đi. Con là lá bài vô dụng, con gái, ba ba còn không hồ đồ đến mức muốn tự tay đẩy con đi ra ngoài.”

Viên San khoe miệng lộ ra mĩa mai, ai cũng biết Viên Sơn Hùng giảo hoạt như con báo. Bây giờ xem ả như vô dụng, dĩ nhiên nói so với hát dễ nghe hơn. Nếu như ra tay không từ thủ đoạn nào thì việc hân bán vợ bán con cũng có thể làm ra.

“Cha, nếu hân gọi điện thoại đến thì con nên làm cái gì bây giờ?”

“Đến lúc đó hãy nói, cha sẽ dạy con tiếp theo thì đi thế nào.”

Viên San đứng dậy đi lên lầu, ả trở lại phòng ngủ cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường.

“Alo, Lucy, cậu không phải là có một người thân làm việc trong bệnh viện sao? Cậu buổi chiều hôm nay tới nhà tớ, theo giúp tớ đi làm tiểu phẫu. Ai nha, thân thể của tớ không có việc gì, tớ muốn tu bổ màng trinh ngay, đúng đúng, tốt, tớ chờ cậu.”

171. Chương 171: Anh Còn Có Người Thân, Còn Sống

Mạch Sanh Tiêu sáng sớm đã tỉnh dậy, mới phát giác tướng ngủ của chính mình thật xấu. Cô như con bạch tuộc tám chân dường như bám lấy người của Duật Tôn. Người đàn ông bị cô lấn đến mép giường, mắt thấy nếu xoay người một cái chắc sẽ lấn xuống đất mất thôi.

Cả hai người không ai mặc quần áo, nhưng nguyên cả tấm chăn còn bị Mạch Sanh Tiêu ngang nhiên đắp ở trên người mình, cô ấy náy, bỗng thấy Duật Tôn muốn xoay người.

Cô vội vàng ôm lấy eo của anh.

Sợ anh thật sự sẽ rớt xuống bên dưới.

Đôi mắt phượng hẹp dài của Duật Tôn mở ra, cánh tay thuận thể vòng qua ôm Mạch Sanh Tiêu: “Em dậy rồi?”

“Vâng.”

Điện thoại trên tủ đầu giường vang lên, người đàn ông với tay lên, liếc mắt, tay anh chỉ hờ hững nhận cuộc gọi: “Alo?”

Mạch Sanh Tiêu giương cao khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn qua cái cằm kiên quyết của anh.

“Bây giờ? Bây giờ không rảnh. Ăn cơm xong đi, địa điểm tùy ông chọn. Ừ, tốt.”

“Ai vậy?”

Duật Tôn để điện thoại trở về chỗ cũ: “Viên Sơn Hùng.”

“Tôn, anh thật sự muốn hợp tác với hấn sao?”

“Anh muốn làm cho hấn trắng tay.” Ngón tay của Duật Tôn vén lên một lọn tóc của Mạch Sanh Tiêu: “Anh vốn định là cùng hấn đùa giỡn vui vẻ một chút, nhưng bây giờ không cần nữa. Anh muốn mau chóng giải quyết chuyện này cho xong ngay rồi trở về Bạch Sa, anh nhớ con trai.”

“Em cũng vậy.” Mạch Sanh Tiêu vùi ở trước ngực anh: “Cũng không biết Bôn Bôn ở nhà có ngoan hay không?”

“Dậy đi, hôm nay anh dẫn em đi ra ngoài đổi gió.”

.....

Sanh Tiêu tùy ý chọn áo sơ mi tay phồng màu trắng, tóc tai vừa vặn gọn gàng. Cô ngồi ở vị trí ghế lái phụ, nhẹ nhàng ngồi bắt chéo chân, quần bút chì màu lam rất tôn lên dáng chân thon, nhìn vào một chút là cảm thấy như một nữ sinh vừa mới bước ra khỏi cổng trường.

Duật Tôn lén nhìn qua, chẳng trách được, nói anh cái gì mà trâu già gặm cỏ non.

Hai bên tay áo của Mạch Sanh Tiêu được xắn lên khuỷu tay, cô nghe được Duật Tôn nói ra: “Sanh Tiêu, em mai mốt nên ăn mặc chín chắn một chút.”

“Em không đủ chín chắn sao?”

“Ăn mặc thế này thực trẻ con.”

“Nhưng em nhớ rõ là anh thích non trẻ.”

Được rồi, tự nâng đá đập vào chân mình.

.....

Duật Tôn cố ý tìm thổ địa của thành phố Nghênh An để làm người dẫn đường, Mạch Sanh Tiêu thấy đang chạy qua một bờ hồ, cô reo lên để Duật Tôn dừng xe lại.

Kỳ thật cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một công viên bình thường nhưng hồ nước là cảnh thiên nhiên, hai bên cảnh liễu rủ xuống lá lướt mềm mại, cảnh sắc đẹp hiếm thấy.

Duật Tôn đậu xe ở ven đường, anh dựa người vào thân xe ôm lấy Mạch Sanh Tiêu, công khai trước bàn dân thiên hạ nâng khuôn mặt thanh tú mà thân mật. Mạch Sanh Tiêu ngả đầu dựa vào bả vai của người đàn ông, bọn họ đứng ở trên lối đi bộ rộng rãi, thân thể thì dựa vào cửa xe.

Hai tay của Duật Tôn đặt ở bụng của Sanh Tiêu, môi mỏng anh đến gần bên tai cô đang định nói chuyện, liền nghe từ đằng xa truyền đến tiếng la hét.

“Á á. . . muốn chết sao. . .”

“Muốn chết à. . .”

“Má ơi. . . .”

Rồi thấy một chiếc quân xa màu đen lách qua lách lại chạy trên đường, lại đổi hướng chạy về phía lối đi bộ, tốc độ xe rất nhanh, vèo qua một cái, liền có người mắng lên: “Có quân xa là rất hay sao, lưu manh à?”

Mạch Sanh Tiêu chỉ cảm thấy trước mặt chợt lóa lên một cái, bánh xe hầu như cán qua sát mũi chân của cô, gương chiếu hậu lại càng thiếu chút nữa là quẹt vào quần áo của mình.

Chiếc xe gào thét mà đi, cán lên bãi cỏ xanh mướt, người đàn ông ngồi trên ghế lái mạnh mẽ đánh tay lái, chiếc xe bay vọt ra ngoài chặn lại ngay ở đầu đường bên kia, sau đó thấy ngay một chiếc Audi màu đỏ phanh lại mãnh liệt, lúc này mới không bị đụng vào.

“Mẹ, ta thêm vào, muốn chết à! ” Người đàn ông ôm Mạch Sanh Tiêu tuôn ra một câu nói tục, muốn bước đến.

“Duật thiếu, Duật thiếu xin dừng lại. . . .” Người thanh niên dẫn đường vội vàng bước chân ngăn cản anh lại: “Duật thiếu, bỏ qua đi.”

“Làm sao vậy? Người đó là ai?”

“Là Minh Tam thiếu.” Người đàn ông ngẩng nhìn chiếc quân xa màu đen: “Tam công tử của Minh gia, người này rất khó đối phó. Duật thiếu, ở địa phương này vẫn là thêm một chuyện không bằng bớt được một chuyện.”

Mạch Sanh Tiêu cũng thuận thế ôm lại cánh tay của Duật Tôn: “Có lẽ người đó thực sự có việc gấp, hơn nữa buổi chiều anh còn muốn đi gặp Viên Sơn Hùng, ngàn vạn lần đừng làm lớn chuyện con con này.”

“Có thể có chuyện gì chứ, anh thấy cũng chính là đuổi theo phụ nữ.” Duật Tôn ôm Mạch Sanh Tiêu dựa trở lại xe, vẻ mặt thư thái đứng xem kịch vui.

“Rầm. . .”

“Rầm. . .”

Hai tiếng sập cửa xe đồng thời vang lên cùng một lúc.

Các xe hơi phía sau bị cản đường đã xếp thành hàng, có người bắt đầu luống cuống định nhấn còi, nhưng vừa nhìn thấy biển số xe của quân xa, phần lớn vẫn phải lựa chọn cách nghiêng nát răng mà nuốt vào trong bụng.

“Cô.” Minh Tam thiếu xuống xe hiển nhiên tức giận không ít: “Cầu kết, cô khá lắm! ”

“Tôi không phải là Cầu kết! ”

“Cô rõ ràng dám ở sau lưng đâm tôi, lần đầu tiên tôi bị thua thiệt ở trên người phụ nữ.”

“Minh Tam thiếu, trước mắt bao nhiêu người anh lại cùng tôi âm ỉ như vậy, anh cũng không sợ mất mặt sao.” Phó Nhiễm tựa ở trước xe, mắt lạnh liếc nhìn người đàn ông kia.

Mạch Sanh Tiêu chỉ có thể nhìn rõ gò má lộ ra của người đàn ông, thật sự là đẹp trai, đôi mắt mãnh hạ xuống, ánh mắt tiêu chuẩn đào hoa, hút hồn người khác.

“Cầu kết, tôi không sợ mất mặt, da mặt bên trong của tôi đã dày rồi.”

“Anh rất thích hôn thê của mình cầu kết với người khác đúng không? Được.” Phó Nhiễm mở cửa xe ngồi vào bên trong.

“Cô đi đâu?”

Phó Nhiễm hạ kính xe xuống: “Về nhà.”

Nhưng xe của người đàn ông đã cản đường, cô nửa bước cũng khó đi được: “Anh đem xe tránh ra, tôi trở về nói rõ chuyện đó với anh.”

“Tin rằng cô cũng không dám ở dưới mí mắt tôi mà giả trò gian trá.” Minh Tam thiếu trở lại trong xe của mình, mới quay đầu xe đi, đã thấy Phó Nhiễm một cước nhấn ga lướt qua bên cạnh xe hắn, khoe miệng của người đàn ông nâng lên cười lạnh, khuôn mặt tà tứ: “Dám đùa giỡn tôi, phải, là cô chán sống rồi.”

.

Khuôn mặt Mạch Sanh Tiêu bị người đàn ông bên cạnh khẽ nhéo vào: “Xem đủ rồi chưa?”

Thật khó xử.

Cô xác thực là đã chăm chú xem, Sanh Tiêu then thùng sờ nhẹ lên mũi: “Cô gái kia thật là xinh đẹp.”

“Em còn muốn nói tên kia đẹp trai phải không?”

“Chẳng qua dám rêu rao khắp nơi như vậy, khẳng định bình thường đã làm toàn chuyện xấu.” Cảm giác đầu tiên của Mạch Sanh Tiêu là sẽ đem những người đàn ông kiểu như vậy gom thành hạng công tử phóng đảng.

“Ở thành phố Nghênh An, ai cũng không dám chọc vào Tam công tử này.”

“Sao lại vậy, anh ta chẳng lẽ là con trai của Hải Long Vương?” Mạch Sanh Tiêu nghi hoặc hỏi.

Người thanh niên buồn cười: “Cũng không kém bao nhiêu đâu.”

Duật Tôn đưa Sanh Tiêu ăn cơm trưa ở bên ngoài, cô không muốn cùng anh đi xã giao, sợ phải nhìn khuôn mặt đối trá kia một lần nữa. Duật Tôn cũng không ép buộc nên đưa cô trở về khách sạn.

Buổi trưa, Viên San sau một giấc ngủ thẳng, ả dè dặt xuống lầu, bước chân cực kỳ chậm chạp. Trong nhà ăn của Viên gia, bảo mẫu đã chuẩn bị cơm trưa xong xuôi, Viên Sơn Hùng không vui lườm cô ta một cái: “Cũng không biết nhìn xem đã ngủ thẳng đến lúc nào.”

“Cha, cha cứ rầy la con.”

Viên San kéo ghế ngồi xuống, cô nàng khép hai chân lại, tiện tay vuốt tóc dài.

Lúc nhận được điện thoại của Duật Tôn, Viên San đang ăn cơm, ả liếc nhìn Viên Sơn Hùng đang ngồi ở bên cạnh, trên mặt khó nén được mừng rỡ, liên tục gật đầu.

Viên Sanh cúp điện thoại, đắc ý mà cười nói: “Cha, Duật Tôn hẹn con ra ngoài.”

“Hả? Hẹn ở đâu?”

“Không nói cho cha! ” Bàn tay Viên San xòe ra trước mặt Viên Sơn Hùng: “Đưa hợp đồng cho con đi.”

“Làm sao, hần đồng ý?”

“Hần nói là để con mang theo hợp đồng để ký.” Viên San giơ giơ chiếc điện thoại trong tay: “Cha còn nói hần đối với con không có hứng thú không?”

“Cái gì mà hứng thú với chả không hứng thú?” Viên phu nhân từ nhà bếp đi ra.

“Mẹ, không có gì.” Viên San giấu giếm nâng miệng lên cười, sau buổi cơm trưa, cô nàng đi theo Viên Sơn Hùng đến thư phòng.

“Đây là hợp đồng, vấn đề chi tiết thì người của chúng ra đã cùng bàn bạc với hần rồi, con chỉ cần làm cho hần ký tên là được.” Viên Sơn Hùng giao trọng trách lên tay của ả: “Con gái, đường tắt trong những chuyện này con cũng học được không ít, làm sao bằng một chút thủ thuật mà chính mình mang đến lợi ích nhiều hơn nữa, chắc là không cần ba ba dạy con.”

Ý tứ của ông ấy, cô ta hiểu rất rõ, chẳng phải là có chiếm tiện nghi cũng không sao, nhưng đừng thật sự lên giường với đàn ông sao?

Viên San không nghĩ tới Duật Tôn lại gọi điện thoại cho ả sớm như vậy, hơn nữa chuyện của công ty, ả đã cho rằng sẽ kéo dài ít nhất là một tháng. Màng trình mặc dù đã tu bổ nhưng bác sỹ nói tháng sau mới có thể sinh hoạt vợ chồng. Chẳng may Duật Tôn thật sự yêu cầu.

Cô nàng có chút thấp thỏm, lúc này không được, chỉ có chu toàn với Duật Tôn, phải làm cho hần kiểm chế, chịu đựng ham muốn mới là tốt nhất.

Viên San trước khi ra cửa đã nhận được tin nhắn của Duật Tôn, là một phòng trong khách sạn.

Trong lòng ả không giấu được mừng rỡ tung tăng, không có tự mình lái xe mà trực tiếp đón taxi đi đến.

Lúc Viên San đi vào khách sạn, Duật Tôn đang đứng ở cửa sổ của tầng mười, mắt phượng hẹp dài nhìn hướng xa xăm, phong cảnh như tranh vẽ, nhìn không sót lại thứ gì.

“Leng keng.”

Anh lấy lại tinh thần, đi tới mở cửa.

Viên San mặc áo màu hồng phấn, váy ngắn, chân mang giày cao gót. Ắ tựa ở cửa, lúc thấy Duật Tôn đã trêu đùa: “Phu nhân của ngài không có ở trong phòng sao? Tôi thật sự sợ cô ấy sẽ đem tôi xé ra mất.”

Duật Tôn tránh người sang bên cạnh để cho cô ắ đi vào: “Phu nhân của ta rất hiền lành.”

“Thật không?” Viên San câu dẫn ra cánh môi cười như không cười, ánh mắt

quét về phía giường lớn: “Vây. Lúc ở trên giường lại có thể quá mức ôn nhu không?”

Rõ ràng đối mặt với ắ, Duật Tôn cũng không tỏ ra như ắ đã dự đoán, không có vẻ nôn nóng chút nào. Hắn đi thẳng về phía sô pha: “Hợp đồng đã mang tới chưa?”

“Có đây.”

Viên San dè dặt ngồi xuống, Duật Tôn nhìn chăm chăm vào động tác của ắ, dĩ nhiên đã biết rõ ắ ta mới trải qua tiểu phẫu, không nghĩ tới chỉ vì một câu nói của hắn mà ắ lại thật sự ngoan ngoãn làm theo.

Duật Tôn tiếp nhận hợp đồng, lật xem cẩn thận.

Viên San dần dần ngang nhiên lần tới, váy vốn đã quá ngắn, bây giờ hai đùi trắng nõn hầu như đã lộ ra hoàn toàn trước mắt người đàn ông: “Duật thiếu, cảm ơn anh đã cùng hợp tác với chúng tôi.”

“Ta còn chưa ký tên mà.” Duật Tôn ngẩng đầu lên, nhẹ liếc một cái: “Về phần hợp tác mà nói thì còn sớm, nhiều người muốn có được cái đơn làm ăn này như vậy, ta dựa vào cái gì mà giao lại trong tay cô?”

Cánh tay trắng nõn của Viên San thả tới bên vai của Duật Tôn: “Vây theo ý anh, tôi nên làm thế nào?”

“Còn cần ta dạy cho cô sao?” Người đàn ông đem vấn đề ném trả lại cho ắ.

Viên San đã hạ quyết tâm, dù sao lần chữa trị này cũng rất ổn, bác sỹ phần lớn thích lừa gạt người khác, đợi sau khi xong việc ắ sẽ tính đường thật tốt, sẽ không có chuyện gì: “Vây.” Cô nâng đuôi ngón tay ra, dò xét lên ngực Duật Tôn.

Duật Tôn giữ lấy tay của ắ: “Ta không thiếu phụ nữ.”

“Nhưng tôi cho anh cảm giác, không phải các cô ấy đều có thể làm cho anh hiểu rõ được.”

“Vây xem ra cô cực kỳ lão luyện.” Gò má của Duật Tôn đối diện với Viên San, một đôi mắt hẹp dài nhẹ mị.

Trong mắt Viên San thoáng hiện lên vẻ mắt tự nhiên: “Duật thiếu, vậy là anh không biết chứ có người trời sinh không cần giáo điều liền có thể trở thành ngọc quý, tôi nghĩ mình có thể chính là người như vậy.”

“Cô biết khiêu vũ không?”

Đối mặt với vấn đề hần đột nhiên nêu lên, Viên San ngẩn ra, không hiểu nổi người đàn ông này nghĩ như thế nào mà hỏi như vậy: “Tôi biết.”

“Cô nhảy cho ta xem một bài, thấy cao hứng, ta lập tức ký hợp đồng cho cô.”

“Cái này.” Sắc mặt Viên San do dự, bác sỹ đã hết sức dạn dỏ, không được vận động mạnh để phòng màng trinh bị rách ra lần nữa, nếu như còn chưa lên giường với Duật Tôn mà đã rách thì chẳng phải là ắ không được lợi lộc thì mà còn bị thiệt hại sao?

“Sao vậy, không muốn?” Ánh mắt thu hút của người đàn ông chứa vẻ không có hảo ý, Viên San vọng tưởng sẽ cùng hần tạo nên mối quan hệ tốt, mà hần mỗi lần nhìn ắ thì đều cảm thấy buồn nôn: “Vây cô đi về trước đi.”

“Tôi chưa nói là không muốn! ” Viên San bị hần nhìn chăm chăm không thể không đứng dậy. Nửa người trên của Duật Tôn dựa vào lưng ghế, hần mở nhạc lên, là một bản nhạc dance: “Nhảy đi.”

Viên San mặc váy ngắn đứng ở trước bàn trà, ắ uốn éo mềm dẻo nhưng từ xương hông trở xuống vẫn không dám cử động mạnh. Duật Tôn nhìn qua cô nàng ở trước mặt giống như nhìn tôm tép nhai nhép tầm thường. Khóe miệng vui vẻ của hần càng trở lên lạnh lẽ: “Nhìn cô biểu diễn thế này còn không bằng ta ra ngoài đường nhìn mấy bà già ca múa, có nhảy được hay không? Không thể thì cút đi! ”

Viên San vùng ra chút ít động tác, Duật Tôn dứt khoát đứng lên, bàn tay hấn kề sát vào thắt lưng của Viên San: “Chỗ này uốn mạnh lên, ta không thích phụ nữ như con cá chết. Cô xem cô có gương mặt tốt như vậy, cơ thể không đến mức cứng ngắc như thế chứ.”

Viên San nghe vậy rất là kinh hoàng, không nghĩ tới người đàn ông này còn có thể háo sắc như thế. Ả cố nén khó chịu, muốn đem toàn bộ phong tình của bản thân phơi bày. Duật Tôn trở lại chỗ ngồi, châm một điếu thuốc không có hút lần nào, mà đặt ở trên gạt tàn thuốc.

Mùi thuốc lá hòa vào hương thơm, vũ đạo của Viên San càng trở nên điên cuồng, ả ta rất nhanh ra mồ hôi đầm đìa. Duật Tôn ở bên cạnh vỗ tay: “Tiếp tục, thật không tệ.”

Cô nàng đột nhiên cảm thấy người đàn ông này có nét vương tử lạnh lùng mà trong ngực lại cất giấu một trái tim gian ác.

Chân của Viên San dừng lại, bàn tay chống trên vách tường bên cạnh, tay kia đè lại bụng. Không được rồi, tiếp tục như vậy nữa ả ta thật sự sẽ bị hành hạ đến chết.

“Sao vậy, chỉ có vài món công phu mèo quào sao?”

Viên Sang càng không đoán ra được tâm ý của người đàn ông, ả lập lại chiêu cũ: “Duật thiếu, anh thấy tôi cũng mệt mỏi thành bộ dạng thế này rồi, chúng ta tìm chuyện khác làm được không?”

“Tốt lắm.” Duật Tôn ném hợp đồng xuống dưới chân của Viên San: “Đi ra ngoài.”

Sắc mặt cô ả cứng đờ, xem ra đàn ông chỉ có thể biến thái cỡ này.

“Duật thiếu.” Viên San từ từ cúi người xuống, nơi đã trải qua giải phẫu bây giờ khó chịu muốn chết. Ả khó khăn nhét hợp đồng kia lên: “Anh đã không có hứng thú, vậy được, tôi sẽ nhảy.”

Duật Tôn cũng tự cảm thấy chính mình xấu xa, Viên San bằng bất cứ giá nào cũng vịn vẹo vòng eo.

“Động tác của chân, ta nhìn không ra vũ đạo của cô.”

Vận động kịch liệt ở dưới thân, Viên San đột nhiên thét chói tai, hai tay ả ôm lấy bụng ngồi chồm hổm xuống. Duật Tôn chứng kiến một dòng mồ hôi từ đùi trong của cô ả đi xuống.

A, quả nhiên bị phá.

Hắn chỉ muốn giáo huấn cho cô ả, không nghĩ tới vật kia trải qua vận động có vài cái lại thật sự bị phá.

Giả chính là giả.

“Cô làm sao vậy?” Duật Tôn cố tình hỏi.

Viên San khuôn mặt trắng bệch, khoát khoát tay: “Chắc là. Có thể tôi đã đến tháng.”

“Oh.” Duật Tôn gật gật đầu: “Nhảy rất tốt.” Hắn lấy ra cây bút, ký lên trên hợp đồng.

Hắn đứng dậy đi đến trước mặt Viên San: “Đi thôi, ta đưa cô trở về.”

Viên San cố nén khó chịu, cầm lấy túi xách đi theo sau lưng Duật Tôn.

Xong, hợp đồng này đã được ký kết thành công, về sau người đàn ông này có nói gì thì cô ả cũng không dám chọc vào. Vừa mới bắt đầu ả còn mơ mộng, muốn đi thử một lần, thì ra là có người háo sắc đặc biệt, ít nhiều gì cũng đều là biến thái.

Không ngờ rằng lần thứ hai của ả, còn chưa dùng đến đã bị tự mình phá hoại.

Nhưng Viên San còn có chút vui mừng, đó là Duật Tôn đưa ả trở về.

Vừa tới cổng, liền chứng kiến một đại bang đứng ở bên ngoài, Viên San theo Duật Tôn xuống xe.

“Duật thiếu.” Người đàn ông dẫn đầu mở cổng chính ra, bọn họ đi vào như chỗ không người, Viên San theo sát ở phía sau: “Các người là ai, nơi này là nhà của tôi.”

Duật Tôn tận lực bước đi thật chậm để đợi cô ả: “Dẫn ta đi gặp cha cô.”

“Những người này.”

“Đi thôi.” Duật Tôn kéo lấy cổ tay của cô nàng.

Lúc đi vào phòng khách của Viên gia, Viên Sơn Hùng đang ngồi ở trên ghế salon vừa xem báo, vừa chờ tin tốt của con gái. Nhưng lại chứng kiến một đại bang xông tới, hắn rất nhanh phản ứng lại: “Các người là ai?”

Tầm mắt trông thấy Duật Tôn và Viên San tiến lên phía trước, hắn lúc này mới thở ra: “Thì ra là Duật thiếu.”

“Cha.” Viên San đi đến bên cạnh hắn.

“Con gái, con làm sao mà sắc mặt lại khó coi như vậy?”

Duật Tôn tự mình tìm chỗ ngồi xuống: “Không có việc gì, chúng tôi vừa rồi chơi đùa một lát, à, đây là hợp đồng.”

Viên Sơn Hùng buông tay khoác ở bả vai Viên San ra, hắn ra hiệu cho bảo mẫu đi pha trà, cầm lấy hợp đồng xem kỹ một lần: “Duật thiếu, ngài yên tâm, cuộc trao đổi này bảo đảm làm cho ngài lợi nhuận thêm cao.”

“Viên tổng, vậy chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ! ” Viên Sơn Hùng đi đến trước người Duật Tôn, hắn duỗi một tay ra định bắt tay, lại thấy đối phương cũng không có ý tứ đứng dậy. Thật không thể không ngượng ngừng thu hồi tay lại, chẳng lẽ người trẻ tuổi bây giờ đều như vậy? Cuồng vọng đến mức không ai bì nổi.

Nhưng trong làm ăn có phân cao thấp, chỉ có thể nhận.

“Ta nghe nói, công ty của các người đời trước là một tập đoàn rất lớn, như thế nào mà mới 20 năm đã lụi bại thành như vậy?”

“Còn gì khác ngoài làm ăn kinh tế bị đình trệ, về sau còn gặp phải khủng hoảng kinh tế.”

“Phải không?” Duật Tôn ngẩng đầu, nhìn kỹ xung quanh: “Nhà này rất tốt, dù thế nào cũng đáng mấy trăm vạn phải không?”

Viên Sơn Hùng nhìn đoàn người ở sau lưng Duật Tôn xếp thành một hàng, như một cuộc chiến.

“Đúng đúng, trong nhà đáng giá cũng vì những thứ bất động sản.”

“Ta với ông thật đúng lúc trái ngược nhau.” Duật Tôn giương cao khóe miệng, cười đến là bình tĩnh: “Gần đây trong tay tiền dư nhiều không có chỗ để, liền tìm đến công ty của ngài vui đùa một chút, không ngờ, Viên tổng ngài vận khí tốt.”

Viên Sơn Hùng càng nghe ra ý tứ trong lời nói, càng cảm thấy không thích hợp: “Duật thiếu, ngài. Ngài thật sự là tuổi trẻ tài cao, cuộc làm ăn lớn như vậy mà còn nói đến vui chơi.”

“Ta không muốn kiếm tiền.”

“Cái gì?”

“Thật sự.” Duật Tôn bắt chéo một chân lên: “Ta với ông nói rõ đi, cuộc làm ăn này không lấy tiền đặt cọc, ông khả năng phải thế chân chỗ bất động sản cuối cùng còn dư lại này vào trong đó.”

Viên Sơn Hùng ráng nâng lên nụ cười cứng ngắc trên mặt: “Duật thiếu, ngài, đừng. đừng nói giỡn.”

“Chắc chắn, ông thật là dễ nói chuyện, ta như đang nói đùa sao?”

Viên Sơn Hùng nhìn chăm chăm vào hợp đồng trong tay.

“Ông có xé bỏ cũng vô dụng.” Duật Tôn đứng dậy, từng bước một đi về hướng phòng khách, bàn tay anh khẽ vuốt lên giá sách bên cạnh: “Ông có ký hay không ký, kỳ thật đều như nhau cả thôi. Nhưng ta không muốn tốn nhiều thời gian với ông, ta hôm nay sẽ dùng phương thức dã man nhất để cùng ông giải quyết.”

Anh nói xong, hướng về phía người đàn ông bên cạnh ra lệnh.

“Người đâu, đập cho ta.”

Vài món đồ cổ trên giá sách dẫn đầu gặp nạn, Viên Sơn bị hù dọa la toáng lên: “Xảy ra chuyện gì vậy, các người mau dừng tay, nếu không ta báo cảnh sát! ”

Duật Tôn ngồi trở lại sô pha: “Báo cảnh sát cũng vô dụng, cô không phải là giả vờ trình tiết sao? Nói nhảm một câu nữa, ta để cho người ở trong nhà này thay phiên làm cô một lần, kiểm nghiệm xem cái màng kia giả thật thế nào.”

“Người. . . . Người biết?” Khuôn mặt Viên Sơn bị hù dọa thất sắc: “Người lại còn hành hạ ta như vậy, người không phải là người! ”

“Lại còn biết mắng sao?” Môi mỏng của người đàn ông tạo thành một đường cong tàn khốc.

“Người đến tột cùng là ai?” Viên Sơn Hùng nhìn qua đồng hồ ngón ngang đầy đất, đột nhiên lên tiếng, giọng nói không giống Viên Sơn mà rối loạn lên, ngược lại tỉnh táo rất nhiều.

Duật Tôn đến bên cạnh Viên Sơn Hùng ngồi xuống ghế salon: “Không nhớ ra sao?”

”Không t

hể nào.” Viên Sơn Hùng nói ra một câu không đầu không đuôi, hấn lại nhìn chằm chằm vào gương mặt của Duật Tôn: “Không thể nào.”

“Cái gì mà không thể nào?” Duật Tôn cười lạnh hỏi ngược lại.

“Duật, người cũng mang họ Duật.”

Thân thể cao to của Duật Tôn bức đến trước mặt Viên Sơn Hùng, anh cúi người xuống: “Lúc ấy, người dùng bao nhiêu tiền để mua ba mạng nhà một nhà chúng ta?”

Viên Sơn Hùng trợn tròn hai mắt sợ hãi, Duật Tôn một phát nắm lấy cổ áo của hấn, đem hấn ném xuống sàn nhà cứng rắn. Viên Sơn Hùng tay phải dè dặt mò vào trong túi, Duật Tôn dùng sức đập vào cổ tay của hấn, hấn không ngừng kêu la: “Đừng như vậy, tha mạng.”

“Cha mẹ ta khi đó cũng muốn được sống, ai có thể cho bọn họ cơ hội này?” Duật Tôn nâng chân phải lên, hướng vào phần eo của Viên Sơn Hùng đá mạnh vào.

“Aaa. . . cứu mạng. . . a. . . .”

“Ta đã thề, muốn cho kẻ đã hại bọn họ, nợ máu phải trả bằng máu. Người muốn nếm thử cảm giác sống không bằng chết không?” Duật Tôn cúi người xuống, nắm lấy cổ áo của Viên Sơn Hùng lôi hấn đứng lên, thuận tay đẩy mạnh, hấn bị đâm vào cạnh của giá sách, trong nháy mắt đầu rơi máu chảy.

“Cha. . . .” Viên Sơn sợ hãi kêu lên.

“Xảy ra chuyện gì?” Viên phu nhân từ trên lầu đi xuống.

Người đàn ông đứng ở gần cầu thang nhất đẩy bà ấy đến ngã trước mặt của Viên Sơn Hùng: “Ông ơi, ông làm sao vậy, các người là ai?”

Không có ai muốn trả lời bà ta.

Duật Tôn vung Thiết Quyền nện như mưa xuống người của Viên Sơn Hùng, lão ta cuộn tròn hai chân lại chỉ lo kêu rên, khuôn mặt toàn máu, đã không nhìn ra được diện mạo thật.

Từ khoảnh khắc Duật Tôn nhận được tin tức đó, anh liền muốn đem hấn băm thành trăm mảnh, anh muốn hành hạ hấn một chút cho đến chết nhưng lại không làm được. Anh đã nguy trang khá tốt nhưng vẫn không thể che giấu hết một cảm giác đau đớn trong lòng đang dần rách ra.

Anh muốn từ từ bức tử Viên Sơn Hùng nhưng kỳ thật cũng không thể nghĩ ngờ rằng chính mình lại xát muối vào vết thương chưa lành hấn. Ba mẹ trên trời đã phải đợi quá lâu, Duật Tôn cũng không muốn để họ chờ thêm nữa, anh cần phải nhanh chóng tiễn Viên Sơn Hùng xuống địa ngục.

Để cho hần sống ở nhân gian này hơn 20 năm đã là một ban ân lớn nhất đối với hần.

Sau một trận quyền đâm cước đá, Viên Sơn Hùng bây giờ đã hấp hối.

Duật Tôn đi đến bàn trà, thấy trên mặt bàn có một con dao gọt trái cây, anh thuận tay nhặt lên.

Viên Sơn Hùng chỉ cảm thấy trước mắt thoáng hiện lên một ánh sáng lạnh lẽo, hần bị hù dọa đến mức con người co rút lại.

Nếu không phải tại hần, ba mẹ cũng sẽ không chết, ông nội cũng sẽ không xảy ra tai nạn giao thông, Duật Tôn giờ cao tay. Viên Sơn Hùng biết rõ nếu bây giờ không nói thì hần thật sự sẽ mất mạng ngay lập tức, hần liều mạng dùng toàn lực ôm lấy chân của Duật Tôn: “Tha mạng, xin tha mạng. người còn có người thân ở trên đời này, đừng giết ta.”

“Người nói cái gì?” Duật Tôn khó có thể tin, vội nắm chặt cổ áo của Viên Sơn Hùng: “Người lập lại lần nữa!”

“Ta nói, ông nội của người năm đó xảy ra tai nạn giao thông là thật, nhưng ông ấy không chết, hiện tại ông ta được sống rất tốt, đã. đã 81 tuổi, thân thể khỏe mạnh lắm.”

172. Chương 172: Dạ Khúc - Phần 1 - Báo Thù

Đốt ngón tay của Duật Tôn bởi vì dùng sức mà rung động kéo kẹt.

Một tay anh lôi Viên Sơn Hùng tới trước mặt: “Lập lại lần nữa.”

“Duật lão gia còn sống, cậu thả tôi một mạng, tôi đây liền dẫn cậu đi gặp ông ấy.” Viên Sơn Hùng trong hốc mắt chảy ra máu tươi, cả khuôn mặt bị đánh giống như một đĩa gia vị, màu xanh màu tím.

“Ông ấy ở đâu?” Lúc Duật Tôn hỏi ra những lời này, hàm răng đều run rẩy.

“Cậu chỉ cần đồng ý buông tha tôi, tôi lập tức tự mình dẫn cậu đi, tôi không cần gì khác, chỉ cần cậu bảo đảm ột nhà chúng tôi an toàn là được, cầu xin cậu.”

Cổ áo của hần càng bị Duật Tôn nắm chặt, mặt của Viên Sơn Hùng bị nghẹt thở thành màu gan heo, thở không ra hơi: “Duật. . . .”

“Như người mà còn muốn ra điều kiện với ta?” Duật Tôn áp gần đến, nghiêng răng hỏi.

“Cùng lắm thì. Dù sao cậu cũng sẽ không bỏ qua cho tôi, bên kia không có được tin tức của tôi, gia gia của cậu sẽ bị bỏ rơi chết đói. Cậu nếu muốn cùng chết chung, vậy thì giết tôi đi!” Viên Sơn Hùng thấy cầu xin tha thứ không được, đành dứt khoát liều mạng.

Duật Tôn vung quyền đánh tới, Viên Sơn Hùng kêu gào ngã xuống đất.

“Dẫn ta đi gặp ông ấy.”

“Cậu đáp ứng?”

“Đúng.”

Viên Sơn Hùng mừng rỡ như điên nhưng cũng không phải là kẻ ngốc: “Tôi làm sao biết được cậu có lật lọng hay hối hận hay không? Cậu cho tôi một khoản tiền trước, chúng tôi ra nước ngoài sẽ cho người đưa Duật lão gia tới gặp cậu.”

“Ta thấy ngươi là được voi đòi tiên, muốn đùa giỡn ta sao?” Hai chân thon dài của Duật Tôn bước đến Viên Sơn Hùng, hần sợ hãi liên tiếp lui về phía sau, bàn tay hần chạm đến một người, vừa ngẩng đầu lên thì thấy

đó là vợ của mình đang đứng đấy. Viên Sơn Hùng chống người lên ôm lấy đôi chân của bà Viên: “Như vậy đi, tôi để vợ tôi ở lại đây, cậu yên tâm đi, tôi không dám lừa cậu.”

“Ông xã, ông nói cái gì vậy?”

Viên Sơn cũng kinh hãi: “Cha, làm sao cha có thể làm được như vậy?”

“Tất cả im miệng cho ta! ” Viên Sơn Hùng lớn tiếng mở miệng, lúc này mới phát hiện nói chuyện bị ngọng, thì ra hai răng cửa đã bị lung lay muốn gãy, không trách được trong miệng đều là máu: “Duật thiếu, cậu xem.”

“Ta muốn bà ta làm cái gì? Vừa già vừa xấu, nếu bị người bỏ lại cũng bán không có giá tốt.”

Cùng hồ ly già giằng co như vậy, cũng cần đủ tâm lý vững vàng, không thể biểu hiện cấp bách, lại không thể để mặc cho hắn to mồm nhằm nhĩ được.

“Vậy con gái của tôi, nó trẻ tuổi xinh đẹp.” Thấy Duật Tôn hầu như không có động tĩnh gì, Viên Sơn Hùng vội vàng cầu khẩn: “Như vậy đi, tôi để hai mẹ con họ ở lại đây.”

“Cha! ”

“Tên súc sinh này! ” Bà Viên tức giận mắng.

“Các người thì biết cái gì?” Viên Sơn Hùng quỳ gối trước mặt Duật Tôn: “Chờ Duật thiếu đến gặp Duật lão gia, tự nhiên sẽ tha cho các người đi, Duật thiếu, cậu nói đúng không?”

Duật Tôn thật sự là một giây cũng không muốn phải nhìn thấy gương mặt già của Viên Sơn Hùng nữa. Anh nghĩ đến ba mẹ trước đây đã phải chết trong tay của một tên tiểu nhân hèn hạ thế này liền chịu đựng không nổi. Anh nâng chân lên đạp một cước vào ngực của Viên Sơn Hùng, theo động tác ngã xuống đất, hắn ói ra rất nhiều máu xuống mặt đất.

“Như vậy đi, ta cho người đưa bọn họ ra nước ngoài, cũng cho họ một khoản tiền, người theo ta đi tìm người, sau khi chuyện này thành công thì người lại ra nước ngoài tìm họ.”

Thế này hình như cũng là một cách, nhưng Viên Sơn Hùng sợ hãi Duật Tôn sẽ không tha thứ cho hắn. Tuy vậy với tình hình trước mắt thế này, muốn cho Duật Tôn thả hắn đi trước thì e rằng so với lên trời còn khó hơn.

Thấy hắn vẫn còn do dự, hai đầu chân mày của Duật Tôn rõ ràng lộ ra vẻ không kiên nhẫn, anh dùng chân hất hất tên Viên Sơn Hùng đang nằm ở trước mũi giày: “Được không, cho ta một câu nói rõ ràng, nếu không bây giờ sẽ đem người ném xuống biển.”

“Vâng, vâng, vâng. . .”

Duật Tôn ngồi lại ở trong ghế cũng không lập tức đứng dậy, trong lòng anh rõ ràng đang thả lỏng nhưng lại phát hiện toàn thân ngay cả một chút khí lực cũng không có. Anh hình dung không ra được tâm tình lúc này, rõ ràng là vui mừng hơn hỉ và vừa ý nhưng lại chưa xót, và có cảm giác muốn rơi lệ. .

.
.

Mạch Sanh Tiêu ở lại trong khách sạn đứng ngồi không yên, cô gọi điện thoại cho Duật Tôn thì phát hiện anh đã khóa máy.

Tại phòng khách của Viên gia, đồ đạc bữa tiệc đầy sàn, còn có máu vấy khắp nơi. Duật Tôn ở ngay trước mặt Viên Sơn Hùng mở ra một tờ chỉ phiếu đưa cho bà Viên, cũng cho người lập tức đưa hai mẹ con họ xuất ngoại.

Viên Sơn Hùng cho đến khi xác nhận bọn họ đã lên phi cơ, lúc này mới chịu dẫn người đi đón lão gia.

Trong ghế chiếc xe màu đen, Duật Tôn và Viên Sơn Hùng một trái một phải ngồi xuống, anh bắt chéo chân nhìn ra ngoài cửa sổ. Viên Sơn Hùng dè dặt quan sát, lúc ấy đám sát thủ kia rõ ràng nhỏ cổ không trừ gốc, nếu không cũng sẽ không có hậu quả ngày hôm nay.

Hắn biết vậy đã chẳng làm, thật may là có cái ô dù Duật lão gia này, Viên Sơn Hùng hai mươi mấy năm trước để ngừa rủi ro, không nghĩ rằng bây giờ thật sự có thể cứu mạng mình.

Đoàn xe chạy qua phố xá sầm uất, khi đi vào viện dưỡng lão cũng gần đến hoàng hôn.

Ánh mắt sắc bén của Duật Tôn nhìn chăm chăm vào cánh cổng kia, nơi này quy mô rất nhỏ, vừa nhìn cũng biết là của tư nhân. Nhất là lại ở chỗ lưng chừng sườn núi, hoàn cảnh còn tạm được nhưng cơ sở lại đơn giản, những người già bên trong rất khó có thể hưởng thụ như ở một viện dưỡng lão chính quy, không được chăm sóc và thoải mái như thế chút nào.

“Đến rồi, đến rồi.” Viên Sơn Hùng mở miệng.

“Nếu như bị ta phát hiện là người đang ở đây lừa gạt ta, ta sẽ đem người nghiền thành nhân bánh bao!” Duật Tôn nghiêng đầu qua, thần sắc sắc bén quát lên.

Viên Sơn Hùng rút cổ một cái, nếu đổi lại ở vào hai mươi mấy năm về trước, hắn có thể sợ sao?

Hừ!

Cửa xe bên cạnh bị mở ra, một người thanh niên níu lấy cổ áo của hắn túm xuống xe, Viên Sơn Hùng bị đau rên rỉ kêu lên.

Duật Tôn đi về hướng cửa, nơi này gọi là viện dưỡng lão nhưng thật ra chỉ là một căn nhà nhỏ ba tầng, bên trong chia thành mười mấy gian phòng, có vài người di chăm sóc về chế độ ăn uống cho các người già trải qua cuộc sống hằng ngày đây. Viên Sơn Hùng gọi cho bảo vệ, không bao lâu, cánh cửa sắt trước mắt được mở ra.

Lúc này, những người già đều tập trung ở trong phòng lớn, bên trong không có máy điều hòa, chỉ có thể tìm chỗ ngồi tự quạt lấy.

Quét mắt một cái đã đoán chừng có khoảng bốn mươi, năm mươi người.

Có người không thể tự lo liệu cuộc sống của mình được, cơm đưa tới đặt ở trên chiếc ghế nhỏ, mấy dì phải dứt cho ăn.

“Ông có ăn hay không? Mở miệng ra!” Cách đó không xa, một người phụ nữ đứng ở trước mặt một ông lão tóc đã hoa râm mà khiển trách, ông ta già nua có chứng lú lẫn, ăn cơm lại chậm, nhóm nhân viên ở đây lượng công việc rất nhiều, cô ta dứt khoát lấy ngón tay ấn vào trán của ông già: “Phải chết còn chưa chết, còn như vậy, cho con của ông kéo ông về đi.”

Duật Tôn mặc dù trong đầu có cố gắng thế nào vẫn phác họa không ra gương mặt của gia gia, anh không nhớ ra được.

Thấy ông lão ở đằng kia giống như một đứa bé, anh không biết, gia gia vào lúc này có phải chịu hành hạ và khi dễ như vậy không?

Nghĩ đến nơi này, anh hung hăng trừng mắt nhìn Viên Sơn Hùng bên cạnh.

Nếu thật sự là như vậy, anh nhịn không được cơn xúc động, nhất định sẽ đem Viên Sơn Hùng chặt thành tám khúc.

Nhìn thấy sát khí trong mắt của người đàn ông, Viên Sơn Hùng vội vã cúi mặt xuống, khắp khiêng đi về phía trước.

Trong góc phòng, có một lão đầu ngang bướng.

Nơi này mọi người ai cũng biết ông già này tính tình không tốt, có lần di hướng về phía ông ta mà trách cứ, tự nhiên bị ông ta hất chén cơm lên mặt, tóm lại, ở đây không ai dám đi chọc ông ấy.

Viên Sơn Hùng nghiêm mặt đi tới, ông lão vui đầu đang ăn cơm.

Duật Tôn đi theo sau lưng Viên Sơn Hùng, đôi chân cứng ngắc lại, ngay cả khi bước đến được trước mặt ông lão bằng cách nào anh cũng không biết.

“Duật lão gia?” Viên Sơn Hùng cúi xuống, nịnh nọt mở miệng.

Duật Tôn chú ý tới ông lão mái tóc hoa râm, khuôn mặt có nếp nhăn, đeo mắt kính có gọng tơ vàng, cứ mặc đã lớn tuổi, nhưng tinh thần lại tinh tường, so với những cụ ông sáu mươi, bảy mươi tuổi còn có vẻ cường tráng hơn.

Thức ăn ở đây tầm thường, còn luôn bị cắt xén: “Lại xào món ăn bị cháy.” Ông lão đẩy ra vài miếng rau bị đen, ăn hai bữa cơm.

“Duật lão gia?” Viên Sơn Hùng thấy ông không để ý, không thể không gọi lại lần nữa.

Ông lão lúc này mới ngẩng đầu lên, Viên Sơn Hùng không dám chậm trễ, mặc dù đang chật vật nhưng lại phải buộc mình cười như hoa: “Duật lão gia, người xem tôi đưa đến. . . .”

“Bốp! ”

Một đĩa thức ăn trực tiếp úp lên mặt của hắn.

“Ha ha ha. . .” Bên cạnh có ông già cười to: “Ta nói, ông có con mắt thật tinh, đập chuẩn lắm! ”

Có trở ngại là Duật Tôn ở đây, hơn nữa Viên Sơn Hùng bây giờ như chó rơi xuống nước nên hắn không dám ngang ngược can rở, lúng túng gạt thức ăn ra, Viên Sơn Hùng cười mỉa: “Duật lão gia, người xem ta. . . .”

“Àoo! ”

Một chén canh hắt lên mặt của Viên Sơn Hùng.

Duật lão gia hừ lạnh, vung tay áo lên muốn đi.

Tính tình thế này, cùng với ấn tượng về gia gia trong đầu của Duật Tôn hình

như quen thuộc, Duật lão gia vòng qua ghế nhỏ, ông thấy được Duật Tôn đang đứng ở trước mặt mình.

Cánh môi của Duật Tôn cố hết sức để mở ra, anh thấy rõ không sai được, anh cũng nhìn thấy Duật lão gia trong mắt đang kinh hoàng.

“Gia gia.”

“Cục cưng, người là cục cưng của gia gia phải không?” Ông cứ việc gọi nhũ danh của Duật Tôn, cái tên như vậy từ miệng của một ông lão tóc trắng nói ra, đối phương lại là một chàng trai to lớn cao ngất, đúng là cảm thấy có chút khôi hài. Nhưng hợp thời hợp lúc, ai cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

“Gia gia, là con đây.”

Duật lão gia thiếu chút nữa đã không còn lệ để rơi: “Cháu của ta quả nhiên còn sống, ba con và mẹ con đâu?” Trong lòng ông cảm thấy còn may mắn, nói không chừng, con trai và con dâu cũng có thể gặp đại nạn mà không chết.

“Gia gia, bọn họ đều đã mất rồi.”

Duật lão gia một hồi hoảng hốt, ông gánh chịu nỗi đau hơn 20 năm, hôm nay, không biết là nên buông xuống hay vẫn nắm giữ. Ông phần hận nhìn về phía Viên Sơn Hùng: “Nhất định là tên vương bát đê con này, ta đánh chết người! ”

Viên Sơn Hùng lấy tay che mặt: “Duật lão gia, mặc kệ chuyện của ta.”

Duật Tôn vươn tay ôm lấy vai của Duật lão gia, anh sợ gia gia bị xúc động, thân thể không chịu nổi: “Gia gia, thù của ba mẹ, con sẽ báo, nhưng phạm là gây tổn thương trên người của bọn họ, con cũng sẽ để cho bọn chúng nợ máu phải trả bằng máu.”

“Duật thiếu, cậu lúc trước không phải là nói như vậy.” Viên Sơn Hùng khẩn trương lo lắng.

“Ta lúc trước nói cái gì rồi?”

“Cậu đáp ứng tôi, chỉ cần dẫn cậu tới gặp lão gia, cậu sẽ bỏ qua cho cả nhà chúng tôi.”

“Ta còn thiếu chút nữa quên mất không nói cho người biết một việc.” Thân thể cao lớn của Duật Tôn bảo vệ gia gia: “Con gái của người cùng vợ người đến nước ngoài, cũng không biết là phải làm như thế nào mới có thể tồn tại, nói không chừng vài ngày sau cũng sẽ bị chết đói. Chuyện ta hứa hẹn với các người, tất cả đều là ngân phiếu không, về phần người. . . . đã hại chết cha mẹ ta mà còn muốn sống sao? Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy! ”

“Người. . . người. . .” Viên Sơn Hùng liên tiếp thốt ra vài âm tiết như vậy, như thế nào cũng đều nói không được một câu đầy đủ.

“Gia gia, con dẫn người rời khỏi nơi này.”

Duật lão gia lệ nóng lan tràn, hai mươi mấy năm đằng đẵng, ông trần trọc bị an bài ở một nơi bất tiện, Viên gia sa sút, đãi ngộ của ông dĩ nhiên là ngày càng cắt giảm, nhưng trong lòng ông kiên định duy nhất một ý niệm trong đầu, đó là sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Ông đã sống đến 81 tuổi, chờ đợi thêm nữa chỉ e là không còn cơ hội.

Thật may là, khổ tâm của ông không uổng phí, ông đã chờ được đứa cháu nội yêu thương nhất đến đây.

“Các người không thể như vậy, Duật thiếu, cậu bỏ qua cho tôi đi, hiện tại Duật lão gia không có việc gì, tôi. tôi đây hai mươi mấy năm qua vẫn luôn chăm sóc ông ta thật tốt.”

Duật Tôn một cước gạt Viên Sơn Hùng ngã trên mặt đất: “Gia gia, người lên xe trước đi.”

Duật lão gia đi theo một chàng trai đi ra ngoài.

Viên Sơn Hùng bị kéo lê từ viện dưỡng lão ra bên ngoài.

Người vệ sỹ ở trước xe mở cửa xe cho Duật Tôn, anh khom lưng chui vào. Ngón tay thon dài rút ra một điều thuốc, sau khi châm lửa đã đưa lên miệng hun hăng hút.

“Duật thiếu, làm sao bây giờ?” Tài xế quay sang hỏi.

Duật Tôn không có mở miệng, cho đến khi hút hết một điều thuốc, anh nhìn chằm chằm tàn thuốc trong tay suy nghĩ đến xuất thần: “Các người hộ tống lão gia trở về khách sạn trước, ta sẽ về sau.”

“Vâng.”

Duật Tôn đẩy cửa xe ra đi xuống, ở đây cách viện dưỡng lão 500m, là lưng chừng sườn núi, nơi này vốn có dân cư thưa thớt, Viên Sơn Hùng bị vứt bỏ lại đây, lúc này đang ôm lan can run lẩy bẩy.

“Người, người muốn làm gì?”

Duật Tôn sắp dập tắt tàn thuốc ở trong tay, anh đi đến trước mặt Viên Sơn Hùng, ngồi xổm xuống, đem tàn thuốc trong tay hướng vào mu bàn tay của người đàn ông.

“Xèo. . .”

“Aaa. . .”

“Người lúc trước mua mạng người, có nghĩ tới ta sẽ trở lại tìm người để báo thù hay không?”

Viên Sơn Hùng ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào gương mặt trẻ tuổi mà tôn quý của Duật Tôn: “Bên trong nhất định là có gì đó hiểu lầm, hai nhà chúng ta có giao tình. . . aaa. . .”

Duật Tôn đứng lên, giày da cứng rắn đạp lên tay phải của Viên Sơn Hùng, anh từ trên cao nhìn xuống hần quá thê thảm: “Những thứ này cũng không nhằm nhò gì, lúc ba ta bị ném vào trong nước biển chết đuối, khả năng người đang ở bên ngoài vui chơi dạo chơi phải không? Lúc mẹ ta kêu trời, trời không hay, người có phải đang ăn mừng vì quyền chuyển nhượng cổ phần sắp lọt vào trong tay đúng không?” Duật Tôn nhớ tới cảnh tượng đầy ác mộng kia, trong mắt thoáng hiện lên tàn ác, lòng bàn chân ta sức dẫm đạp, nghiền nát. Tiếng kêu thê lương của Viên Sơn Hùng theo tiếng xương ngón tay bị gãy rời truyền vào trong tai của Duật Tôn.

Anh tàn nhẫn sao?

Duật Tôn tự hỏi, anh mang một đôi mắt đỏ ngầu, tàn nhẫn cũng tốt, nhân từ cũng được, đều có thể làm được cái gì?

Năm đó Sơ Hạ Nhan một lòng hướng thiện, nhưng trước khi chết có ai tới cứu bà ấy không?

Duật Tôn nhìn qua Viên Sơn Hùng máu đang từ trên người chảy xuống chân, gã đàn ông tê liệt ngã xuống mặt đất, liều mạng kêu la, muốn có nhiều thăm thương, liền có nhiều thăm thương.

Tim Duật Tôn không có một chút gì mềm xuống: “Ta thật muốn là mỗi ngày đều hành hạ đốn gậy một khúc xương của người, cho đến khi toàn thân người đau đốn sắp chết, ta lại cho người đem người chữa lành, rồi lại từng khúc đá gậy! ”

Viên Sơn Hùng trong mắt ngập tràn sợ hãi, nhìn vào trong mắt Duật Tôn, lại cảm thấy như một ác ma đang đòi nợ máu, Tử Thần! Viên Sơn Hùng tìm không ra từ nào khác để hình dung anh. Hắn muốn chạy thoát mạng, nhưng bàn tay vẫn còn bị Duật Tôn giẫm nát dưới lòng bàn chân: “Cậu bỏ qua cho tôi đi, muốn tôi làm gì tôi cũng có thể làm cho cậu.”

“Nhưng ta liền muốn người chết.”

“Duật thiếu, tôi dù là chết đi thì ba mẹ cậu cũng không về được, cậu.”

“Bốp! ” Duật Tôn đá một cước vào sau gáy của Viên Sơn Hùng.

Hắn bay ra ngoài đâm vào hàng rào, trán tuôn ra một bãi máu lớn, ngồi phịch xuống không nhúc nhích được.

Duật Tôn liếc mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, xoay người đi đến chiếc xe đang đậu ở giữa đường.

Anh mở cửa bước vào trong xe, khởi động động cơ.

Viên Sơn Hùng đóng chặt đôi mắt, chỉ mong Duật Tôn mau rời khỏi đây.

Hắn đột nhiên nghe được âm thanh lốp xe ma sát trên mặt đất đang đến càng lúc càng gần. Viên Sơn Hùng vội mở mắt ra, vừa nhìn thấy đã bị hù dọa hồn bay phách tán, hắn thấy Duật Tôn đang chậm rãi lái xe tới, sắp cán lên chân của hắn.

Viên Sơn Hùng không giả vờ được nữa, khuỷu tay của hắn chống lên hàng rào, thật vất vả mới đứng lên được, nhanh chân liền chạy ra xa. Hắn chỉ biết rõ, chỉ cần chậm một chút thì lốp xe kia sẽ cán qua chân của hắn, càng nghĩ càng sợ, hắn lao đảo h vọng có người sẽ đến cứu mình.

“Cứu mạng, cứu mạng, có ai không?”

Duật Tôn lái xe cực kỳ chậm, Viên Sơn Hùng chạy trốn sức cùng lực kiệt, vết máu ban bác quét qua đường cái, uốn lượn về phía trước.

Phù phù. . .

Thế lực của hắn chống đỡ hết nổi mà ngã xuống đất.

Duật Tôn không ngừng xe lại, Viên Sơn Hùng hai tay đỡ ở bên người, mắt thấy đầu xe sắp đụng vào, hắn liên tục sợ hãi kêu gào, không có gì so với đối mặt với tử vong, sẽ càng khiến người ta sợ hãi hơn, hắn chỉ muốn chậm lại một chút nhưng chẳng đường bước vào Quỷ Môn Quan lại rút ngắn hơn.

Hắn như con chó liều mạng bò về phía trước, y phục trên người đã nhìn không ra màu gốc, ngoại trừ dơ bẩn thì chính là vết máu.

“Cứu mạng, cứu mạng.”

Tại cái địa phương quỷ quái này, kêu trời trời không biết, gọi đất đất chẳng hay.

Hai mươi mấy năm về trước, Duật Tôn còn quá nhỏ nên không hiểu chuyện. Nhưng anh giờ đây vẫn có thể khắc sâu được cảm giác đó, gần như tuyệt vọng lúc thống khổ, so với bất kỳ sự hành hạ nào cũng tàn nhẫn máu tanh hơn.

Cặp chân trên mặt đất của Viên Sơn Hùng dùng sức lết đi, phàm là có một chút hy vọng sống sót thì ai cũng không chịu ngồi chờ chết. Khuỷu tay hắn đã trầy rách nhưng vẫn liều mạng chống người lên, chỉ có như vậy mới có thể chạy trốn nhanh hơn chút ít.

Duật Tôn không nhanh không chậm đốt lên một điếu thuốc, lần này lại không hút một miếng, mà chỉ kẹp ở ngón giữa. Anh nhìn qua hình xăm Thương Long, lại một lần nữa nhớ tới cha mẹ chết thảm, trong mắt Duật Tôn đầy lên bi thương và ngọn lửa máu đỏ, anh đạp chân ga, chiếc xe tăng tốc hướng về phía Viên Sơn Hùng.

Với tốc độ này, so với đôi chân của hắn hẳn là nhanh hơn.

Viên Sơn Hùng kịch liệt thở dốc, chạy khắp khiêng, đầu không ngừng ngoảnh lại phía sau.

“Đừng giết tôi, tha cho tôi đi.”

Hắn chạy lên lề đường, Duật Tôn đạp chân ga, xe phóng qua giải phân cách, hướng về phía người đàn ông trước mặt chạy thẳng tới.

Vô tình trong nháy mắt, Duật Tôn nghĩ tới Mạch Sanh Tiêu và Bôn Bôn. Nếu như Sanh Tiêu ở đây, cô có phải muốn anh đừng đuổi tận giết tuyệt hay không? Nếu như Bôn Bôn thấy một cảnh tượng thế này, có phải là bị dọa đến khóc lóc không ngừng hay không?

Duật Tôn bỗng hoảng hốt, dưới chân anh ý thức đạp chân phanh.

Viên Sơn Hùng mất thấy đầu xe sắp đụng vào hai đầu gối của mình, hắn không còn nghĩ nhiều được nữa, đành phải leo lên hàng rào cao hơn một mét. Thật không ngờ hàng rào đã bị người nào đó phá hỏng, mấy thanh sắt chỉ có vẻ như là chắc chắn cắm ở đó, bây giờ liền bung ra, trọng tâm của hắn ngã về phía sau, bây giờ đoạn hàng rào đã bị đổ sập.

“Aaaaaaa. . .” Tiếng kêu thảm thiết trong nháy mắt vang vọng trong u tĩnh ở nơi núi đồi này.

Phía sau hắn, chính là vực sâu vạn trượng.

173. Chương 173: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần 2

Hai mắt Duật Tôn nhìn chăm chăm vào rào chắn bị sập kia, ánh mắt của anh hướng về xa xăm, trong lòng một hồi nhẹ nhõm, rồi lại một hồi căng thẳng đến khó hiểu.

Trong lúc này anh lại một lần nữa nhớ tới Sanh Tiêu.

Duật Tôn lấy điện thoại di động ra, mở máy.

Thông báo đầu tiên hiện lên trên màn hình là mười cuộc gọi nhỡ của Mạch Sanh Tiêu.

Ngón tay của Duật Tôn nhẹ bấm phím gọi lại.

Sau một hồi chuông, anh nghe được giọng nói của Mạch Sanh Tiêu khản trương và lo lắng từ đầu dây bên kia truyền đến: “Tôn, sao anh lại tắt điện thoại? Em lo lắng gần chết, anh có sao không?”

Trong lòng của anh, lúc này mới hoàn toàn được thư giãn.

“Yên tâm, anh không sao.”

Mạch Sanh Tiêu trong lòng cũng thả lỏng theo, cô thở phào, bàn tay không nhịn được đặt nhẹ lên ngực: “Liên lạc với anh không được, lòng em cứ một mực lo lắng, luôn cảm thấy sẽ có chuyện phát sinh.”

Duật Tôn di chuyển xe, đem xe chạy nhanh ra đường lớn: “Chờ anh, anh sẽ cho em gặp một người.”

“Ai vậy?” Cô hỏi ngay vì không thể chờ đợi được.

“A, trở về thì em sẽ biết.”

Duật Tôn cúp điện thoại, rất nhanh vượt qua những chiếc xe ở phía trước.

Duật lão gia bị biến chứng và bị nhốt hơn 20 năm, bây giờ bên ngoài đã thay đổi chóng mặt, thành phố Nghênh An này biến chuyển từng ngày. Ông đã sớm không biết trở về đâu, Duật gia đã từng một thời tung hoành ngang dọc, ai cũng không ngờ tới lại bị sụp đổ trong khoảnh khắc. Duật lão gia thở dài, ông lúc ấy tuổi tác đã cao, hơn nữa còn bị Viêm Sơn Hùng ám toán. Ông cũng không ngờ rằng thân thể mình còn có thể chống đỡ đến giờ phút này.

Duật Tôn đưa ông trở về khách sạn, ông lão tinh thần sáng láng, khuôn mặt tỏ rõ đầy nét xuân quang.

Hôm nay ông cao hứng, Duật lão gia cầm tay cháu Tôn, thỉnh thoảng hỏi lung tung này nọ. Duật Tôn dẫn ông lên tầng mười, đứng ở trong hành lang bấm chuông cửa vang lên.

Mạch Sanh Tiêu hầu như là chạy ra mở cửa: “Tôn, em chờ anh đã lâu.”

Tầm mắt tự nhiên rơi vào khuôn mặt của Duật lão gia, Sanh Tiêu buông tay cầm ở cửa ra: “Tôn, vị này là. . . ?”

“Sanh Tiêu, là gia gia.”

Đôi mắt Mạch Sanh Tiêu tròn tròn, không che giấu được giật mình và rung động trượt ra khóe miệng, bên trong ánh mắt của cô có một hồi rưng rưng, trong lòng ầm ầm kích động: “Gia gia.”

Một tiếng này, cô gọi ra vô cùng thanh thúy và trong trẻo.

Cô và Duật Tôn đều không còn song thân, bây giờ vẫn còn gia gia, không gì có thể dao động lòng người hơn so với tin tức này.

Duật lão gia ngẩng nhìn Sanh Tiêu ở trước mặt, trong mắt ông, cô mười phần thì đủ mười phần vẫn còn con nít: “Người là thiên kim nhà ai?”

Mạch Sanh Tiêu hình như có chút khó hiểu, cô nhìn về phía Duật Tôn đứng bên cạnh.

Trước khi đến khách sạn, Duật Tôn đã đem những chuyện phát sinh những năm gần đây đại khái nói cho Duật lão gia biết. Chuyện cha mẹ chết thảm anh chỉ nói sơ lược, cái tên Duật Tôn này là sau khi thoát khỏi căn cứ anh đã đổi. Lão gia bây giờ cũng tiếp nhận: “Tôn, Duật gia chúng ta khi đó đúng là danh môn vọng tộc, cháu dâu ta dĩ nhiên muốn môn đăng hộ đối với cháu.”

Duật lão gia dẫn đầu chen vào trong phòng, Mạch Sanh Tiêu không thể không tránh ra bên cạnh.

Duật Tôn giơ tay lên đặt ở sau gáy Sanh Tiêu khẽ vuốt, anh khom lưng xuống, môi mỏng tiến đến bên tai cô: “Gia gia tư tưởng khó tránh khỏi ngoan cố, về sau sẽ tốt hơn.”

“Con nói ai là người bảo thủ?” Duật lão gia xoay người hỏi.

Ai cũng không thể ngờ tới thính giác của ông lại tốt như vậy, hai người hai mặt nhìn nhau bối rối, Duật Tôn vội đi lên phía trước: “Gia gia, con đã cho người chuẩn bị phòng ăn, con đưa hai người đi xuống ăn cơm trước.”

Mạch Sanh Tiêu sẽ không để những lời nói của Duật lão gia ở trong lòng, nhà có một người già như có một đứa bé, huống chi ông đã 81 tuổi, làm cháu tất nhiên phải làm cho tốt.

.

Trong bữa ăn, Duật Tôn gấp mấy món Mạch Sanh Tiêu thích ăn vào trong chén của cô.

Duật lão gia thấy thế, cánh mũi hừ lạnh: “Tự mình không có tay sao? Làm vợ cũng không thể không có quy củ như vậy, còn lười nữa.” Duật lão gia dùng chiếc đũa nhẹ gõ vào chén của Mạch Sanh Tiêu: “Bóc cho Tôn vài con tôm.”

Vì trong ý thức của ông, phụ nữ nên chăm sóc đàn ông.

“Gia gia.” Duật Tôn đầu đầu khó xử, không nghĩ tới Mạch Sanh Tiêu ở bên cạnh lại một mực cung kính trả lời: “Vâng.”

Bộ dáng khiêm tốn, giống như trở thành một nha hoàn ngoan ngoãn, Sanh Tiêu mang bao tay vào, gấp con tôm lột vỏ sạch sẽ đưa vào trong chén của Duật Tôn: “Tướng công, mời dùng.”

Duật Tôn ở dưới bàn gơ chân khều nhẹ vào chân của Mạch Sanh Tiêu, cô mỉm cười, thiếu chút nữa nhin không được mà cười ra tiếng.

“Lúc ăn không nói, khi ngủ không thưa. Ăn cơm không cho phép châu đầu ghé tai.”

Sanh Tiêu cố gắng nén cười: “Gia gia, con cũng bóc cho gia gia vài con tôm được không?”

Cô cho rằng mặt mũi Duật lão gia sẽ tràn đầy vẻ không thèm quan tâm, ta có tay có chân không cần phải hầu hạ. Không ngờ tới ông lão lại mang một bộ dạng dĩ nhiên cô phải làm như thế, mũi hừ nhẹ: “Ừ.”

Mạch Sanh Tiêu hầu như đều đã lột cả một mâm tôm.

Duật Tôn rút khăn ướt ra lau giúp cho cô: “Em cũng ăn đi.”

“Chúng ta còn thế này, chứ phụ nữ ăn cơm không thể ngồi cùng một bàn, phải núp ở trong bếp len lén mà ăn.” Lời nói của Duật lão gia mà không làm cho người ta kinh ngạc thì vì sao chết cũng không biết, bỗng dưng phán ra một câu như vậy.

“Gia gia, bây giờ đề cao nam nữ bình đẳng mà.”

“Hừ.” Ông lão liếc nhìn Sanh Tiêu, đối với cô dĩ nhiên không đồng ý, nhưng mà nhai kỹ con tôm Mạch Sanh Tiêu bóc cho ông thì ăn ngon đúng vị.

“Gia gia.” Duật Tôn mắt thấy lão gia đã cao tuổi: “Chúng ta đêm nay ở lại khách sạn đã, sáng sớm mai con sẽ dẫn gia gia trở về thành phố Bạch Sa, biệt thự ở đây con sẽ tìm cách mua về, sau này có muốn về thăm thì chúng ta cùng trở về.”

“Con dự định sẽ định cư tại thành phố Bạch Sa sao?”

“Vâng, đúng vậy.” Duật Tôn không muốn ở lại Nghênh An, mặc dù nhà mình ở đây nhưng ba mẹ không còn, nơi này chỉ còn lại những hồi ức không muốn nhớ lại nhất.

“Được, con ở đâu thì gia gia ở đó.” Duật lão gia ngẩng đầu lên, nhìn Mạch Sanh Tiêu đang ngồi ở đối diện: “Nó là Tôn nhi của ta, ta già rồi, nó tự nhiên muốn nuôi ta, trong lòng người cũng đừng có mang chủ ý quỷ gì mà đuổi được ta đi.”

Mạch Sanh Tiêu đỡ khóc đỡ cười: “Gia gia, con ước gì gia gia cùng chúng con ở chung mà.”

“Hừ, ai biết được trong lòng người nghĩ như thế nào.”

Lão gia ngoan cố này xác thực là khó đối phó.

“Gia gia, người còn muốn ăn tôm không?” Mạch Sanh Tiêu hỏi thêm lần nữa.

“Người muốn ghen chết ta hay sao? Người già phải ăn nhiều món chay, ăn món mặn càng dễ khiến cho cao huyết áp, chuyện này cũng không hiểu.”

“ ”

Mạch Sanh Tiêu không thể không im miệng.

.

Ăn cơm tối xong, Sanh Tiêu đi theo Duật Tôn đưa lão gia về phòng, phòng ngủ của ông kế bên phòng của bọn họ, cũng tiện qua lại chăm sóc.

Trong phòng ngủ cái gì cần có cũng đều có, Mạch Sanh Tiêu đi vào phòng tắm giúp ông chuẩn bị nước tắm: “Gia gia, tắm rửa sớm một chút để nghỉ ngơi ạ.”

Quần áo tắm rửa, trước khi ăn cơm Duật Tôn đã liên cho người chuẩn bị toàn bộ thỏa đáng.

Duật lão gia đứng ở trước bồn tắm mát xa to như vậy, lại trừng Sanh Tiêu một cái: “Người trở về phòng trước đi, đừng ở đây vướng tay vướng chân.”

“Gia gia.” Duật Tôn nghe vậy, nhẩn nại tính tình nói ra: “Gia gia đừng luôn nói chuyện cùng Sanh Tiêu như vậy.”

Mạch Sanh Tiêu vội vàng kéo tay Duật Tôn xuống: “Anh ở đây cùng gia gia đi, em về phòng trước.”

“Được.”

Duật lão gia đối với rất nhiều đồ vật ở trong khách sạn hạng sang không quen dùng, như bây giờ, cách sử dụng bồn tắm ông đã loay hoay một hồi cũng không thấy hiệu quả, sắc mặt lão gia khó chịu. Nếu như vậy mà để cho Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy thì ông về sau còn như thế nào mà thiết lập uy quyền được nữa?

Nhưng Duật Tôn có ở trước mặt cũng không sao, Duật Tôn là cháu nội của ông, không giống như Sanh Tiêu, là người ngoài.

Duật Tôn đã lo liệu những thứ ông cần đều chuẩn bị tốt, cho đến khi lão gia tắm rửa xong rồi nằm dài ở trên giường, anh lúc này mới trở lại phòng ngủ của mình.

Mạch Sanh Tiêu đang ngồi ở trước máy tính của Duật Tôn, nghe được tiếng bước chân, cô ngẩng đầu lên hỏi: “Gia gia đã ngủ chưa?”

Anh đi đến bên cạnh Mạch Sanh Tiêu, bàn tay đặt vào vai cô: “Ông nói muốn xem tivi một lát rồi mới ngủ.”

Sanh Tiêu chơi hai ván cờ, chán đến chết mới tắt máy tính đi: “Chuyện Viên gia bên kia anh đã xử lý như thế nào?”

“Đều xử lý tốt.” Duật Tôn không có nói tỉ mỉ cho cô, cánh tay của anh ôm lấy đầu Mạch Sanh Tiêu để cô dựa vào ngực mình: “Gia gia tư tưởng chế độ cũ nên có thể nhất thời không thay đổi được, ông không phải là không thích em, chỉ là.”

“Tôn, em biết mà.” Sanh Tiêu ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Anh yên tâm đi, ông không khi dễ được em, em cũng có biện pháp đối phó với ông vậy.”

Trong mắt cô lộ ra tia giảo hoạt sáng ngời, Duật lão gia ngoại trừ cố chấp chút ít thì những mặt khác đều dễ đối phó.

.

Hôm sau.

Lúc Sanh Tiêu rửa mặt đi ra thì chứng kiến Duật Tôn giống như một bức tượng điêu khắc đang đứng ở trước cửa sổ, không hề nhúc nhích. Hai tay anh khoanh lại ở trước ngực, từ tầng mười của khách sạn nhìn xuống, có thể đem cảnh đẹp và sự náo nhiệt của thành phố Nghênh An thu trọn vào tầm mắt. Sanh Tiêu biết rõ sự chú ý của anh không có ở trong phòng, cô chậm rãi đi tới, hai tay xuyên qua thắt lưng của người đàn ông vòng đến trước bụng: “Nghĩ gì thế?”

“Sanh Tiêu, em thích nơi này không?”

Mạch Sanh Tiêu nhón chân lên, đem cằm đặt nhẹ lên vai Duật Tôn: “Em biết trong lòng anh đang nghĩ gì, em tùy anh, anh muốn đến Nghênh An thì em liền đi theo anh. Dù sao ở đâu có anh và Bôn Bôn thì ở đó chính là nhà em.”

Tầm mắt của Duật Tôn rơi xuống đôi tay của Mạch Sanh Tiêu, anh kéo cô đến bên ngực: “Hay là vẫn rời khỏi nơi này đi, càng ở gần, anh ngược lại sẽ càng cảm thấy sợ hãi.”

“Được, vậy chúng ta trở về.”

Trước khi xuất phát, Duật Tôn mang theo lão g

ia trở lại nhà cũ, việc mua bán căn biệt thự này vẫn còn đang thương lượng, trước mắt vẫn thuộc về người khác.

Tại Ngự Cảnh Viên.

Mạch Sanh Tiêu sau khi xuống xe không thể chờ đợi được mà đi vào phòng khách, Bôn Bôn đang ngồi ở trên nệm chơi đồ chơi. Duật lão gia ánh mắt tinh tường, chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấy bé con ở đó.

Sanh Tiêu đi tới, Bôn Bôn nhìn thấy cô thì có vẻ rất hưng phấn, cầm lấy món đồ chơi trong tay hướng về phía Mạch Sanh Tiêu bổ nhào tới.

“Bôn Bôn, nhớ mẹ không?”

Duật lão gia đi theo ngay phía sau: “Ngây ngốc? Ai đặt cho tên này, thông minh cũng bị người gọi cho ngốc đi.”

“Gia gia, không phải là ngây ngốc mà là Bôn Bôn, chạy, trốn chạy.” Mạch Sanh Tiêu ôm lấy con trai, đối với lão gia thì kiên nhẫn giải thích.

“Nhất định là người nghĩ ra, không có văn hóa.”

“Gia gia, là Tôn đặt cho đấy, anh ấy nói trẻ con thích chạy nhảy ham chơi thì mới hoạt bát.”

Duật lão gia lại hừ khê một tiếng: “Thế thì không sai, nhũ danh này hay.” Ông vui mừng nhường mảy, dang hai tay ra: “Bôn Bôn, nào, thái gia gia ôm con.”

Bé con sợ người lạ, nghiêng đầu hướng vào cổ của Mạch Sanh Tiêu trốn đi.

Trong lòng lão gia lúc này càng không thoải mái: “Nó vì cái gì không thích ta ôm? Bôn Bôn, thái gia gia thích nhất Bôn Bôn.”

“Ồ oaaa. . .” Bé con nhìn thấy ông lão tóc trắng xóa trước mặt thì sợ hãi, dứt khoát lên tiếng khóc lớn.

“Gia gia, mấy bữa nữa Bôn Bôn sẽ quen với ông, vừa mới bắt đầu nó có chút sợ người lạ.”

Duật lão gia bây giờ không có tranh dành với Mạch Sanh Tiêu nữa, ông còn không biết chuyện Bôn Bôn bị mắc bệnh tự kỷ. Duật Tôn đưa ông đi tham quan nhà mới, bởi vì lão gia đã cao tuổi, để cho tiện, Duật Tôn cố ý cho đi Hà thu dọn một phòng ở hướng nam dưới lầu một, có thể đón được nhiều ánh sáng.

Về phần vật dụng hàng ngày, Mạch Sanh Tiêu vẫn quyết định chính mình đi ra ngoài mua cho gia gia.

Ở công ty Duật Tôn cũng có việc gấp, ăn cơm xong, hai người liền lần lượt rời khỏi Ngự Cảnh Viên.

Sanh Tiêu vốn định gọi Thư Diễm cùng đi, nhưng hai ngày trước đã nhận được điện thoại của cô ấy, lúc này Sanh Tiêu mới nhớ ra Thư Diễm mới vừa mang thai nên bất tiện vì mệt mỏi.

Cô đi vào đường dành riêng cho người đi bộ, cẩn thận chọn lấy mấy món đó, lúc từ trong cửa hàng đi ra thì thiếu chút nữa đã va phải một người cùng đường. Mạch Sanh Tiêu vội vàng tránh người sang bên cạnh: “Thực xin lỗi, cô không sao chứ?”

Mắt cô vừa nhìn đã phát hiện ra, đó chính là Cố Tiêu Tây.

Đối phương hình như có tâm sự gì đó, khi nhìn thấy Sanh Tiêu cũng đã ngẩn người: “Thật là trùng hợp.”

“Đúng vậy.”

Cố Tiêu Tây nhìn thấy mấy túi xách trong tay của Mạch Sanh Tiêu: “Cô đi dạo phố có một mình sao?”

“Đúng vậy, tôi đi ra ngoài mua vài món đồ.”

“Tôi đi cùng cô nhé.”

Sanh Tiêu không ngờ tới là có một ngày nào đó, cô và Cố Tiêu Tây sẽ đi cùng nhau. Mạch Sanh Tiêu dọc theo con phố đi về phía trước: “Cô gần đây có khỏe không?”

“Rất tốt, tôi đăng ký học khóa mỹ thuật nghiệp dư, còn tìm được một công việc ổn định.”

“Trong nhà cũng đều ổn rồi chứ?”

“Ừ.” Ngón tay trắng nõn của Cố Tiêu Tây vén lọn tóc ra sau tai: “Mẹ tôi đang trị liệu, thấy tôi trở về thì tâm tình bà ấy đã khá hơn nhiều, khôi phục khá tốt. Chuyện lần trước còn chưa cảm ơn cô đáng hoàng, nếu không phải nhờ cô thì chúng tôi còn không biết đi đâu để tìm được bà ấy.”

“Đừng nói như vậy.” Mạch Sanh Tiêu ngẩng nhìn Cố Tiêu Tây bên cạnh, cô nhất thời không biết nên nói gì: “Cô cũng đã cảnh báo giúp tôi.”

Cố Tiêu Tây vẻ mặt có chút không yên lòng, Sanh Tiêu nhớ tới lần trước gặp được cô ấy và Nghiêm Trạ Thanh ở cùng một chỗ: “Đúng rồi, hai người. . . . có khỏe không?”

Cố Tiêu Tây thở dài cực kỳ nhỏ, hai tay của cô ấy ôm tại trước người, hình như ở trước mặt Mạch Sanh Tiêu, quan hệ của cô ấy và Nghiêm Trạ Thanh trở nên có chút khó nói: “Cô cũng biết, ngưỡng cửa của Nghiêm gia rất cao, tôi rất khó để có thể nhảy qua.”

Vậy cũng đúng, Nghiêm mẫu lại nổi danh là nhân vật lợi hại, nhớ ngày đó chuyện của Mạch Sanh Tiêu và Nghiêm Trạ Thanh đã bị ngăn cản bằng mọi cách, cuối cùng cũng như ý của bà ấy, thuận lợi cho Tô Nhu vào cửa.

“Chỉ cần chính hai người có đủ kiên định thì tôi tin là, một cửa ải kia sớm muộn gì cũng có thể đi qua.”

Cô và Nghiêm Trạ Thanh, lúc ấy thua là thua ở bước này.

“Hôm nay chúng tôi vốn đã có hẹn gặp nhau rồi.” Cố Tiêu Tây đi theo Mạch Sanh Tiêu hướng về một phòng trà lộ thiên ở cách đó không xa. Cô cũng cần thổ lộ hết, cần có một người cho cô một chút lý do để kiên trì. Dù là người này cho cô không được bao nhiêu năng lượng, nếu chỉ là một cây rơm rạ không giúp được gì thì Cố Tiêu Tây cũng sẽ vững vàng nắm chặt: “Tôi đợi anh ấy đến bây giờ cũng không thấy anh ấy đến, gọi điện thoại cũng không nhận, tôi nghĩ, anh ấy và người trong nhà nói chuyện không có kết quả tốt.”

Mạch Sanh Tiêu gọi hai món đồ uống ướp lạnh, cô mang mấy túi xách mua được đặt ở trên ghế bên cạnh.

Ở Nghiêm gia lúc này, sớm đã huyền não nổ tung lên.

Trên sàn nhà đồ đạc ngổn ngang, ly nước, đĩa đựng trái cây, ở trên bàn trà phàn là thứ gì có thể ném được thì đều không có may mắn nào thoát khỏi.

Nghiêm mẫu tức giận thở nặng nề, Nghiêm phụ sắc mặt xanh mét, Nghiêm Trạ Thanh chỉ đứng ở trong phòng khách không biết nói gì.

Nghiêm mẫu vỗ nhẹ vài cái vào ngực, đợi tâm tình dịu xuống chút ít, lúc này mới tiếp tục nói: “Con nhìn lại một chút mình đã bao nhiêu tuổi rồi? So với những người lớn bình thường bằng tuổi kia đều đã có con ôm ở trong tay. Lúc trước cho con cùng Tô Nhu sống thật tốt, con cứ không nghe, khi Mạch Sanh Tiêu kia chưa xuất hiện, hai đứa không phải là yêu chết đi sống lại à? Bây giờ thì tốt rồi, rời khỏi một đứa, lại tới một đứa, con bây giờ còn nói muốn kết hôn với Cố Tiêu Tây kia, Trạ Thanh, đầu óc con hồ đồ rồi có phải hay không? Con thiếu chút nữa chết ở trong tay cô ta còn không nói, cô ta. những bức hình kia của cô ta, còn có đứa bé kia, ai u, con thật muốn làm mẹ tức chết đi mà! ”

“Mẹ, con đã quyết định rồi, mẹ nếu đồng ý thì sang năm con liền ẹ bé cháu nội.”

“Hàm hồ! ” Nghiêm phụ tức giận đến mức giọng run rẩy: “Để một người phụ nữ như vậy vào cửa, sau này ta còn mặt mũi nào đi ra ngoài nữa? Ảnh chụp của cô gái kia chẳng may truyền tới, khuôn mặt của ta còn đặt ở đâu?”

“Hừ, các người cũng biết mặt mũi, lúc trước để cho con kết hôn cùng Tô Nhu, con cũng làm thỏa nguyện của các người, nhưng con không hạnh phúc, các người có hiểu không?” Nghiêm Trạ Thanh không chịu yếu thế chút nào: “Tô Nhu vì hãm hại Mạch Sanh Tiêu mà bất chấp tính mạng của con, cô ta như vậy cũng gọi là yêu sao? Con có quyền lựa chọn của chính mình, cha mẹ chịu tiếp nhận là tốt nhất, không chấp nhận, lần này con cũng không thể lại thỏa hiệp với cha mẹ.”

“Trạ Thanh, con tìm phụ nữ nào mà không tốt, nhưng hết lần này tới lần khác lại là Cố Tiêu Tây như vậy.” Nghiêm mẫu ngã vào ghế salon, thiếu chút nữa thì dậy không nổi.

“Cô ấy có chỗ nào không tốt? Ai chưa từng có sai lầm, con tự nhận là quá khứ của con cũng đã đủ hoang đường rồi, con hiện tại thật vất vả muốn tìm người cùng chung sống, các người vì cái gì lại càng muốn ngăn cản?” Nghiêm Trạh Thanh phẫn nộ đá chân vào tách trà bên cạnh, chỉ nghe xoảng một tiếng, tách trà vốn đã bị vỡ bấy giờ lại càng chia năm xẻ bảy.

Bả vai của Nghiêm phụ run cầm cập, đập tay mạnh xuống mặt bàn: “Chuyện này nói thế nào cũng không được, con sớm chết cái tâm ý này đi.”

“Trạh Thanh, mẹ nghe nói Tô Nhu từ nước ngoài đã trở về, nếu không.”

Nghiêm Trạh Thanh ngắt lời của Nghiêm mẫu: “Đừng ở trước mặt con mà nhắc lại tên của cô ta. Con với cô ta không thể nào.”

“Tốt lắm, chúng ta cũng đem chuyện này dừng lại ở đây, muốn kết hôn với cô gái kia, không có cửa đâu.”

Nghiêm Trạh Thanh gật gật đầu, khoe miệng nâng lên nét cười lạnh: “Được, lời này của các người đã nói ra, tốt. Đời này con cũng sẽ không tái hôn, con liền cùng sống ở bên ngoài với Cố Tiêu Tây, xem các người có thể giữ chân con thế nào, muốn ôm cháu nội sao? Tìm người khác thay các người sinh đi! ”

Nghiêm Trạh Thanh nói xong, bước ra ngoài cũng không quay đầu lại.

“Con.” Nghiêm mẫu tức giận đến mức trước mắt tối sầm, thật lâu sau tinh thần mới hồi phục lại.

Mạch Sanh Tiêu nhấp nhẹ một ngụm nước, lạnh quá chừng, hàm răng đều bị run lên.

“Sanh Tiêu, nói thật cho cô biết là kỳ thật, khi đó tôi đáp ứng Nghiêm Trạh Thanh đến gần Duệh Tôn, tôi đã nghĩ ngay rằng người đàn ông như Trạh Thanh, ai yêu ai cũng xúi quẩy, tôi biết rõ phía trước là vực sâu nhưng vẫn che lại hai mắt của mình là nhảy vào trong đó. Tôi nghĩ, cuộc đời của mình nhất định là phải yêu anh ấy.”

Mạch Sanh Tiêu không ghét Cố Tiêu Tây, so với Mạc Y mà nói, Cố Tiêu Tây có vẻ đơn thuần hơn rất nhiều. Cho dù đã từng gây ra lầm lỡ nhưng cô ấy đã tích cực hối cải, hơn nữa cũng không có chủ tâm đi hại người.

“Cô đừng lo lắng, bấy giờ giữa hai người ngoại trừ người nhà của anh ấy không đồng ý thì chẳng phải mọi chuyện khác đều thật tốt đó sao?”

“Tôi từ sau khi ra tù, như một con chuột trên đường trốn đông trốn tây, sợ người khác nhận ra mình. Trạh Thanh đi tìm tôi mấy lần nhưng tôi không muốn gặp, chỉ biết rằng nếu gặp sẽ càng khó chịu. Tôi không nghĩ tới là anh ấy lại tìm đến nhà của tôi một lần nữa, biết rõ bằng cấp của tôi không cao, tìm không được việc tốt, anh ấy đã an bài giúp tôi một công việc sáng chín giờ đi, chiều năm giờ về, hơn nữa lại nhẹ nhàng đơn giản. Tôi lúc ấy cũng không từ chối, bởi vì trong nhà cần tiền, thanh cao và tự tôn đã có chính là không đáng giá một đồng. Từ đó về sau, anh ấy thường xuyên ở công ty chờ tôi tan tầm, anh nói, tôi hôm nay trở thành như vậy là một nửa trách nhiệm của anh ấy, còn nghĩ tới mọi cách dẫn tôi đi ra ngoài ăn cơm, mua cho tôi không ít quần áo mới. Tôi không quen dùng dao nĩa, khi chúng tôi ăn bò bít-tết, anh ấy đã bắt chấp trong nhà hàng có nhiều người giễu cợt mà lấy cho tôi một đôi đũa.” Cố Tiêu Tây vẫn đắm chìm trong đoạn hồi ức của mình, Mạch Sanh Tiêu chống tay lên cằm, cũng có chút xúc động.

”Cho đến một ngày, anh ấy nói

muốn cùng tôi ở một chỗ, tôi khi đó thật sự là luống cuống. Tôi cảm thấy anh ấy nhất định đã điên rồi, hoặc chính là bị bệnh nặng. Nếu không, làm sao có thể chú ý đến một người nếu bị vứt bỏ giữa đường cũng sẽ không có nhiều người chịu nhìn đến như tôi?”

Mạch Sanh Tiêu nghe vậy, khẽ nhả lại đôi mi thanh tú: “Cô đừng luôn tự coi nhẹ mình, anh ấy vừa ý cô, dĩ nhiên là bởi vì cô mang một sự cuốn hút rất riêng.”

“Thật không?” Cố Tiêu Tây có chút thẹn thùng: “Chẳng là, ngay lúc đó phản ứng của tôi thật sự là gắng gượng quá khích, tôi cảm giác như bị điên, thậm chí hoài nghi đây có phải là một giấc mộng đẹp hay không, nhưng nếu đã là mộng thì làm sao lại không phải tỉnh dậy đây?”

Mạch Sanh Tiêu câu dẫn ra môi trái tim, muốn cười nhưng khóe miệng đã động đẩy lại vô lực kéo ra, cô vẫn cảm thấy Duật Tôn đối xử trong chuyện này có chút ít tàn nhẫn.

“Tóm lại là chúng tôi về sau đi cùng với nhau thì ba tôi đã ý vị thở dài, nói là tôi sẽ còn bị té đau, nói tôi không xứng với Trầm Thanh. Ông hy vọng tôi có thể tìm được một người bình thường, chỉ cần không chê bai tôi, tùy tiện tổ chức một đám cưới nhỏ và chung sống là được. Tôi lúc ấy thật sự không phục, tôi cũng muốn có hạnh phúc của mình, chẳng lẽ bởi vì tôi đã đi nhầm một bước thế nên phải chuộc tội bằng cả một cuộc đời sao?”

“Đương nhiên không phải như vậy.” Mạch Sanh Tiêu rút ra một miếng khăn giấy đưa cho Cố Tiêu Tây: “Cô bây giờ là trong sạch, từ khi cô bước ra khỏi ngục giam thì những việc cô đã sai phạm kia, tất cả đều xóa bỏ.”

Cố Tiêu Tây ngẩng đầu lên, ánh mắt rưng rưng nhìn về phía Mạch Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, cảm ơn cô.”

Cô có thể nói ra như vậy, trong lòng Cố Tiêu Tây đã dễ chịu hơn nhiều.

Đang từ cửa hàng bách hóa đi ra ngoài, Tô Nhu đứng ở một nơi không xa, cô ta nhìn kỹ vào một hướng, không nhìn lầm, thật sự là Mạch Sanh Tiêu và Cố Tiêu Tây.

Cô ta mang theo tiêu chí muốn chiến thắng, thon thả nhẹ lắc hông đi đến trước bàn: “Hai người các người tại sao lại ở cùng nhau?”

Cố Tiêu Tây vừa ngẩng đầu thì cả kính trợn tròn đôi mắt.

Mạch Sanh Tiêu thờ ơ như mây trôi nước chảy, liếc mắt: “Chúng tôi vì sao không thể ở cùng một chỗ?”

Ở trong mắt Tô Nhu, cô ta cùng Nghiêm Trầm Thanh ngày hôm nay phải đi đến bước này, đầu sỏ gây nên chính là Mạch Sanh Tiêu.

Tô Nhu hừ lạnh, đối với một lần hôn nhân thất bại vẫn khó có thể bỏ qua: “Làm sao, hiện tại cô lại cùng Nghiêm Trầm Thanh ở cùng một chỗ à? Đã không có tôi ở đây là chứng ngại vật, các người đang mừng rỡ tự tại phải không? Mạch Sanh Tiêu, cô đều đã từng kết hôn còn không biết an phận ở nhà, không nên phá hoại gia đình của người khác, thật là đồ yêu tinh!”

“Làm sao cô có thể nói người khác như vậy?” Cố Tiêu Tây thấy Tô Nhu không biết tốt xấu mà không ngừng chỉ trích Mạch Sanh Tiêu, trong tiềm thức của cô có cảm giác Sanh Tiêu đang gánh tội thay, Cố Tiêu Tây nhìn không được cảm giác áy náy.

“Cô xem cô là ai hả?” Tô Nhu thấy Cố Tiêu Tây mà cũng dám ngang ngược can thiệp vào lời nói và hành động của mình: “Đây là chuyện của tôi và cô ấy, như thế nào? Cô cũng muốn chen chân vào sao? Cũng không nhìn xem mình có xứng không à? Lúc trước nếu không phải cô ở sau lưng Trầm Thanh nói huyền thuyên thì chúng tôi cũng sẽ không âm ỉ cho đến hôm nay, Mạch Sanh Tiêu cho cô lợi lộc gì mà cô lại giúp đỡ cô ta như vậy? !”

Trong tay Sanh Tiêu đang còn cầm ly nước thủy tinh lạnh ngắt, cô nghiêng người đứng dậy, đem cái ly đập lên bàn, phát ra một âm thanh bén nhọn đến chói tai: “Hôm nay cô dùng thân phận gì mà đến chỉ trích chúng tôi? Cô cùng Nghiêm Trầm Thanh đã ly hôn rồi, ai cũng không có quyền xen vào chuyện của ai. Cho dù anh ấy thật sự có cùng ai ở một chỗ, cô cũng không dính vào được đâu.” Ánh mắt của Mạch Sanh Tiêu nhìn qua Cố Tiêu Tây ở đối diện, tầm mắt bắn khoắn một lát rồi nhìn thẳng vào khuôn mặt Tô Nhu.

“A, hai người các người ngược lại còn thành liên minh.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn về phía sau Tô Nhu: “Cô nếu đã quan tâm đến cuộc sống của Nghiêm Trầm Thanh sau khi ly hôn như vậy, thì sao không tự mình hỏi anh ấy một chút?”

Tô Nhu theo ánh mắt của Sanh Tiêu nhìn lại, quả nhiên thấy Nghiêm Trầm Thanh đang bước nhanh đến.

Người đàn ông này đi đến đâu cũng có thể trở thành một điểm sáng, mái tóc vẫn như cũ mang màu nâu nhạt, mặc quần màu vàng nhạt, trên người còn mặc một chiếc áo thun màu xanh da trời, cách ăn mặc thật thoải mái như ở nhà.

Tô Nhu sau khi ly hôn vì tức giận mà ra nước ngoài, từ đó về sau cũng chưa từng gặp lại Nghiêm Trạ Thanh, cũng ngoan cường hạ quyết tâm không hỏi thăm chuyện của anh ấy, đây là lần gặp mặt đầu tiên sau khi chia tay. Tô Nhu có chút co quắp, chân hầu như phải chống đỡ ở mép bàn, tay phải thì nắm căng túi mua hàng, lòng bàn tay bị túi xách siết vào hiện ra vài vết hằn đỏ.

Nghiêm Trạ Thanh đang bước nhanh đến, khi nhìn thấy Tô Nhu thì liền dừng lại: “Cô thật sự đã trở về nước?”

Tô Nhu trong mắt sáng ngời: “Anh đã tìm em?”

“Là mẹ tôi nói.” Ánh mắt của Nghiêm Trạ Thanh quét về phía Mạch Sanh Tiêu, thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc. Tô Nhu thấy tầm mắt của anh rơi vào khuôn mặt của Sanh Tiêu thì trong mắt, trong lòng dấy lên khó chịu, mà ngay cả lời nói cũng đều mang theo chua xót: “Quả nhiên, chúng ta vừa ly hôn thì anh liền vì cô ta mà dọn ra, sớm biết trước như vậy, lúc trước dù tôi phải bỏ cả tuổi thanh xuân cũng muốn buộc anh lại.”

“Cô nói chẳng cuội gì đấy?” Nghiêm Trạ Thanh vốn đã phiền lòng nóng nảy, bây giờ hai đầu chân mày càng lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

“Tôi nói chẳng lẽ không phải sự thật sao?”

“Tô Nhu, chúng ta đã ly hôn rồi.” Nghiêm Trạ Thanh sau khi buông ra câu nói đó, Tô Nhu thấy anh nhấc chân bước đi, không phải ngồi vào bên cạnh Mạch Sanh Tiêu, mà là.

Nghiêm Trạ Thanh rất tự nhiên nắm lấy tay Cố Tiêu Tây: “Làm sao em lại ở cùng một chỗ với Sanh Tiêu?”

“À, lúc đi dạo phố thì vừa vặn gặp nhau.”

Tô Nhu không hề chớp mắt chăm chú nhìn vào đôi tay của bọn họ: “Hai người các người?”

Không trách được cô ta lại giật mình như thế, Mạch Sanh Tiêu cũng không nhận được cảm thán. Chuyện ở trên đời này thật sự là khó liệu, cô hiểu được sợ hãi của Cố Tiêu Tây, loại cảm giác này trước đây cô cũng đã từng trải qua, khi hạnh phúc đến quá nhanh, người ta sẽ luôn cảm thấy như đang sống ở trong mơ.

Tô Nhu lại nhìn qua Mạch Sanh Tiêu: “Tại sao lại có thể như vậy?”

Sanh Tiêu nhún vai xòe tay ra, khoe miệng khời ra vui vẻ.

Tô Nhu ngây ngốc đứng tại chỗ, vẻ mặt muôn hình vạn trạng biến đổi, người ta hiếm khi nhìn thấy được cảnh này. Cố Tiêu Tây cúi đầu xuống, hầu như là đem mặt chôn ở trước ngực.

“Trạ Thanh, tại sao lại là cô ấy?” Tô Nhu vắt óc cũng không nghĩ đến Nghiêm Trạ Thanh sẽ vừa ý một người phụ nữ như Cố Tiêu Tây.

Người đàn ông hiển nhiên biết cô ta đang cố tình gây sự: “Tô Nhu, chuyện này không liên quan gì đến cô! ” Sự chịu đựng của anh đã mất sạch sẽ.

“Tôi muốn biết rõ, tôi tại sao phải thua ở trong tay của cô ta?” Nếu như là Mạch Sanh Tiêu thì cô ta ít nhất còn có thể chấp nhận.

“Không vì cái gì cả, tôi và Tiêu Tây bây giờ đã cùng nhau.”

“Ha ha. . .” Tô Nhu tự giễu cười khê: “Trạ Thanh, chúng ta đầu gì cũng đã từng yêu nhau, tình cảm chúng ta nhiều năm như vậy, đầu tiên là thua bởi thời gian xa cách, bây giờ, lại thua ở trên người một phụ nữ không sạch sẽ! ”

Mạch Sanh Tiêu nâng mắt lên nhìn vào Tô Nhu, phụ nữ một khi đã ghen ghét thì thật sự là kinh khủng.

“Cút! ” Người đàn ông không chút lưu tình mà buông ra chữ đó: “Tô Nhu, ta nhìn thấy cô liền cảm thấy phiền toái, đừng có lại xuất hiện trước mặt ta, ta đã nói với cô rõ ràng, giữa chúng ta không thể nào.”

Không chút nề tình như thế, đừng nói là người trong cuộc, mà ngay cả Mạch Sanh Tiêu và Cố Tiêu Tây cũng đều cảm thấy chịu không nổi.

Tô Nhu ngẩng nhìn Nghiêm Trạm Thanh thật sâu, trong mắt người đàn ông căn bản đã không còn nhìn thấy cô ta. Khóe mắt Tô Nhu chứa lệ, phải cắn răng mới đem nước mắt nuốt ngược trở về, người như vậy, không đáng giá!

Cô ta yêu nhiều năm như vậy, đến cùng là.

Tô Nhu ngẩng nhìn Nghiêm Trạm Thanh bên cạnh Cố Tiêu Tây, cô ta đến tốt cùng là thua ở đâu cơ chứ?

Trong đầu cô ta nặng trĩu, nhẹ nhấc bước chân lên, cô ta như đã hiểu ra, phụ nữ của Nghiêm Trạm Thanh, có thể sẽ lại là Mạch Sanh Tiêu, có thể sẽ lại là Cố Tiêu Tây, cũng có thể là Giáp, Ất, Bính, Đinh nào đó. . . nhưng tuyệt đối sẽ không lại cô ấy, Tô Nhu!

174. Chương 174: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần 3

Sanh Tiêu uống hai ngụm nước được ướp lạnh, cảm giác cái nóng đang dần tản đi.

Cô nâng tầm mắt lên, nhìn thấy Nghiêm Trạm Thanh ở khoảng cách một mặt bàn nhìn chăm chăm vào mình: “Sanh Tiêu, con của em đang lớn nhanh phải không?”

“Vâng.” Trong mắt Mạch Sanh Tiêu hiện ra tia ấm áp: “Mấy ngày nữa là được tròn 1 tuổi.”

“Tốt quá.”

Không khí vốn đang rất hòa hợp, nhưng bởi vì Nghiêm Trạm Thanh xuất hiện nên có chút lúng túng. Mạch Sanh Tiêu lấy điện thoại ra xem giờ: “Em phải đi về thôi, con ở nhà em không yên tâm.”

Cố Tiêu Tây đang cúi đầu lúc này mới ngẩng lên: “Sanh Tiêu, về sau tôi có thể tìm cô nữa không?”

“Đương nhiên có thể.” Mạch Sanh Tiêu cầm lấy ly thủy tinh nâng lên: “Tôi chúc hai người hạnh phúc.”

Cố Tiêu Tây cười hiểu ý, cùng cô cụng ly: “Cám ơn.”

Sanh Tiêu cầm lấy mấy túi xách, đứng dậy rời đi.

.
. .

Cố Tiêu Tây đem đồ uống ướp lạnh ở trong tay đưa cho Nghiêm Trạm Thanh: “Thấy anh đổ nhiều mồ hôi, rất nóng phải không?”

“Vì sao không hỏi anh là kết quả thế nào?”

Trong mắt Cố Tiêu Tây âm đạm: “Anh không nói thì em cũng có thể đoán được, nhà anh sẽ không đồng ý chuyện của em và anh.”

Nghiêm Trạm Thanh duỗi hai tay ra bưng lấy mặt của cô: “Cho dù bọn họ không đáp ứng thì lần này anh cũng sẽ không thỏa hiệp nữa, Tiêu Tây, anh muốn hỏi em một việc.”

“Chuyện gì?”

Ngón tay của Nghiêm Trạm Thanh trên khuôn mặt nhẵn mịn của cô nhẹ nhàng vuốt phẳng: “Ba mẹ vì muốn bức anh nên chuyện gì cũng có thể làm ra được, hơn nữa khi anh và Tô Nhu ly hôn, mẹ anh vẫn đem hộ khẩu của anh cắt đi. Khả năng trong một khoảng thời gian ngắn, anh và em không kết hôn được, hay có thể là, cả đời anh cũng không cho em được danh phận kia.”

Cố Tiêu Tây có một hồi tim đập nhanh và loạn nhịp, dù sao, đối với phụ nữ mà nói thì hai chữ “thân phận” cũng quan trọng lắm sao.

Thấy cô hình như có nỗi lo, Nghiêm Trạh Thanh lại vội vàng trấn an: “Đây chỉ là trường hợp xấu nhất, ba mẹ chỉ có một mình anh là con trai độc nhất, anh tin chắc là bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ có ngày đáp ứng.”

Bàn tay của Cố Tiêu Tây cầm chặt lấy tay của người đàn ông: “Em không phải là lo lắng như thế, em chỉ là đang nghĩ, anh vì em mà làm như vậy có đáng không?”

“Tiêu Tây.” Tay phải Nghiêm Trạh Thanh đưa ra sau gáy của Cố Tiêu Tây, kéo cô vào trong ngực: “Con đường chúng ta phải đi còn rất dài, hơn nữa sẽ rất khó khăn, em có nguyện ý cùng anh bước đi không?”

“Chỉ cần anh muốn thì em vẫn sẽ luôn hiện hữu.”

Nghiêm Trạh Thanh khẽ hôn lên tóc cô: “Vậy anh nói, anh cần em ở bên cạnh anh.”

Hai tay Cố Tiêu Tây ôm lấy lưng của người đàn ông, cô đã từng một lần vẽ ra khuôn mặt của Nghiêm Trạh Thanh, nhưng bất luận thế nào cô cũng không dám mong chờ đến ngày hôm nay, gương mặt của người đàn ông này chỉ gần trong gang tấc, là hạnh phúc chân thật của cô.

Ở trong lòng của Nghiêm Trạh Thanh, có lẽ anh cũng không thể tìm được một người yêu thương anh sâu đậm như Cố Tiêu Tây, một cô gái thuần túy đến thế, anh sẽ không như đã bỏ lỡ Mạch Sanh Tiêu, sẽ không bỏ lỡ cô thêm một lần nào nữa.

Có lẽ anh thật sự không cho Cố Tiêu Tây có được danh phận, như anh có thể bảo đảm rằng ngoại trừ cô ở bên cạnh mình, sẽ không còn người phụ nữ nào khác.

Mạch Sanh Tiêu sau khi rời đi thì đến một siêu thị lớn, cô đi vào đó thì mua khá nhiều thứ.

Trở lại Ngự Cảnh Viên, dì Hà từ đằng xa nhìn thấy đã chạy đến đón cô: “Làm sao lại mua nhiều như vậy? Cô cứ viết ra giấy, lúc khác để tôi đi mua cho có phải hơn không?”

“Đây đều là cho gia gia.” Sanh Tiêu xách túi mua hàng khá nặng đi vào phòng khách, thấy Duệ lão gia đang ôm Bôn Bôn ngồi ở trên ghế salon, Bôn Bôn đang tự lo chơi đồ chơi trong tay, cũng không khóc quấy.

Mạch Sanh Tiêu sẵn tay áo đi đến: “Gia gia, để con ôm cho.”

Lão gia cất giọng vui vẻ, xoay người bế Bôn Bôn lên: “Ta mới cùng chặt của ta thân mật một lát, người lại tới đoạt mất, Bôn Bôn cũng là bảo bối của ta.”

“Gia gia.” Mạch Sanh Tiêu nhẩn nại tính tình giải thích: “Con là sợ gia gia mệt nhọc.”

“Hừ.” Duệ lão gia không thèm để ý đến cô, cầm lấy món đồ chơi cùng chơi với Bôn Bôn. Sanh Tiêu biết được tính tình của ông, lại thấy tính thần của ông quả thật hăng hái nên cũng không miễn cưỡng thêm. Cô phân phó cho dì Hà mang đồ mua về xách vào trong phòng của lão gia, đều là những vật dụng hàng ngày thích hợp với ông, ở trên đầu giường của lão gia còn bày không ít món ăn.

Bận rộn với những thứ này, Sanh Tiêu thấy có chút đói bụng, cô trở lại phòng khách thấy lão gia và Bôn Bôn đang chơi hăng say.

Mạch Sanh Tiêu từ trong tủ lạnh lấy ra nguyên liệu nấu ăn: “Gia gia, gia gia có thích ăn mì Ý không?”

Duệ lão gia ngoảnh đầu qua: “Bây giờ mới mấy giờ mà người lại ăn! ”

“Gia gia, con bận nhiều việc đến bây giờ nên thấy đói bụng, hơn nữa, con làm mì Ý cũng ngon lắm.”

“Ta không cần.”

Mạch Sanh Tiêu trở lại phòng bếp, sau một hồi bận rộn bên trong, không bao lâu hương thơm trong nháy mắt đã bay khắp phòng khách, cô bưng cái đĩa đến trước bàn ăn, Duệ lão gia miễn cưỡng quay lại, liếc nhìn.

Cô ăn hai miếng: “Thật thơm.”

Đã dạy ăn không được nói, ngủ không được thưa, thế mà nha đầu này còn lên tiếng sao!

Lão gia nhìn qua đĩa mì Ý kia, thấy sơ sơ màu sắc khá đẹp mắt, chắc là mùi vị rất ngon.

“Gia gia.” Mạch Sanh Tiêu lại gọi ông lần nữa.

Duật lão gia quay mặt đi không đoái hoài gì đến.

Sanh Tiêu ăn được mấy chén, lập tức cảm thấy đã chắc bụng, cô để bát đĩa xuống trở lại phòng khách: “Gia gia, để con bế Bôn Bôn đi ngủ một chút.”

Duật lão gia hình như không cam lòng, nhưng vẫn là buông lỏng tay.

“Gia gia, còn một tô mì con để ở trên bàn ăn, đợi chút nữa gia gia nhớ ăn nha.” Mạch Sanh Tiêu ôm lấy Bôn Bôn muốn rời đi. Chân vừa bước ra, liền nghe lão gia nói: “Dù sao người cũng xài tiền của cháu ta, ta cũng có phần.”

Mạch Sanh Tiêu nghe những lời như vậy cũng không tức giận, người già chính là như vậy, muốn có chút mặt mũi, chỉ có để cho họ cảm thấy hiển nhiên đúng như vậy thì trong lòng họ mới cảm thấy thoải mái hơn.

Sanh Tiêu đã đồng ý với Duật Tôn là sau khi thoát khỏi căn cứ, hai người sẽ đưa Bôn Bôn ra biển.

Duật lão gia cố ý muốn đi theo, nhưng Duật Tôn sợ tâm tình của ông vì xúc động mà chịu ảnh hưởng, liền tùy tiện bịa chuyện nói dối, lúc này ông chỉ qua loa trách cứ Duật Tôn chút ít.

Vào ngày rời bến, khí trời sáng sủa, ít mây quang đãng, không giống như hai mươi mấy năm về trước, đó là một ngày tuyết rơi nặng nề.

Bọn họ mang theo bảo mẫu mới đến, bởi vì để tránh rủi ro, Duật Tôn còn dẫn theo khá nhiều thủ hạ, tất cả đều cùng xuất phát trên mấy chiếc du thuyền khác nhau.

Sóng dữ đập vào mạn thuyền, đứng ở trên boong thuyền có thể cảm giác được vị mặn của nước biển chạm vào gò má, gió thổi mạnh mẽ, mái tóc của Mạch Sanh Tiêu vương vào khuôn mặt của người đàn ông có cảm giác khô nhoi nhói.

Sanh Tiêu cầm chặt hai tay của Duật Tôn giao nhau tại trước ngực cô, càng đến gần vùng nước sâu, lòng của họ càng trầm thêm một tấc. Mạch Sanh Tiêu ngược mắt nhìn lên, mệnh môn bát ngát, không nhìn thấy được đâu là cuối cùng.

Lúc ấy, bọn họ bị ném vào trong nước biển có mang nhiều tuyệt vọng không?

Dù hai tay không bị trói buộc, có thể tự do cử động thì bọn họ cũng bơi không đến được bờ, biển sâu là một nơi đã ăn tươi nuốt sống, âm trầm kinh khủng giống như luyện ngục.

Mặt biển trải ra một tầng nắng ấm, ánh sáng lặn tẩn phản chiếu vào đôi mắt mông lung, Mạch Sanh Tiêu gối đầu lên vai của người đàn ông: “Tôn, anh có thể đồng ý với em một chuyện được không?”

Duật Tôn xuất thần nhìn về nơi xa xăm, chỉ cảm thấy bên tai có hơi thổi nhẹ nhàng, anh thu hồi tầm mắt: “Chuyện gì?”

“Sau hôm nay, hãy đem những chuyện không vui trước kia đều quên đi, ba mẹ cũng hy vọng được nhìn thấy anh sống vui vẻ. Hằng năm vào ngày giỗ, chúng ta đều đưa Bôn Bôn đến thăm họ, chúng ta thật tốt ở bên họ, cũng đem những tưởng niệm không tránh được đau thương về họ ở lại đây một ngày. 364 ngày còn lại, chúng ta hãy sống vui vẻ, phấn khởi hơn, được không?” Mạch Sanh Tiêu ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn, cô khéo léo để sống mũi chạm đến cánh mũi của Duật Tôn.

Anh nắm tay của cô, đầu ngón tay khẽ vuốt, một lúc lâu sau mới nghe được anh trả lời: “Được.”

Mạch Sanh Tiêu mỉm cười: “Tôn, thực xin lỗi.”

Ánh mắt u buồn của Duật Tôn nhẹ nheo lại, môi mỏng nhẹ hôn lên chóp mũi của cô: “Nói cái gì mà thực xin lỗi?”

Mi mắt Sanh Tiêu nhẹ khép lại, cô nghiêng người đứng dậy, tránh ra khỏi lồng ngực của anh, hai tay nắm trên lan can, Sanh Tiêu nhìn về hướng xa xa: “Khi em mang thai đã nói với anh, em nói, Bôn Bôn là con của Đào Thân.”

Cô cảm giác khuôn mặt đã nóng lên, Duật Tôn đi lên phía trước, lấy tay che miệng của cô lại: “Đừng nói nữa.”

Mạch Sanh Tiêu kéo tay của anh xuống: “Dù cho sau đó anh biết Bôn Bôn không phải là con của anh ta, nhưng em mỗi lần nhớ lại, vẫn luôn luôn có một cái gai ở trong lòng, đâm em đau đớn, không biết, nó có đâm đau đớn đến anh không?”

Duật Tôn hiểu rõ cô muốn nói gì.

Mạch Sanh Tiêu sau khi rời khỏi Bạch Sa, một khoảng thời gian dài như vậy, cuộc đời của anh bên trong đều là trống vắng. Vậy mà lúc gặp lại cô một lần nữa thì cô đã cùng Đào Thần ở cùng một chỗ, hơn nữa còn làm anh phải chứng kiến bọn họ ra vào một đôi, ra vào từ một nơi gọi là mái nhà.

Khi đó, bọn họ đã muốn kết hôn.

Duật Tôn hai tay ôm lấy eo của Mạch Sanh Tiêu, dùng sức ghì lại, siết chặt cô đến nỗi nói chuyện cũng thấy khó khăn.

Dù sao thì khi đó Sanh Tiêu đã muốn quên đi tất cả, cùng với Đào Thần thật tốt sống qua ngày, bọn họ nếu thật sự là đến với nhau, đối với xã hội hiện nay mà nói thì điều đó hết sức bình thường.

Nhưng hết lần này tới lần khác xảy ra nhiều chuyện như vậy, Mạch Sanh Tiêu lại cùng anh nói, thực xin lỗi.

Duật Tôn trong lòng như bị đè ép bởi một tảng đá nặng nề, anh vô lực không thoát ra được. Nhưng sau khi nghĩ thông suốt, cũng có thể tổ tưởng, anh từng có nhiều phụ nữ đếm không hết trong tay, có sao từ đầu đến cuối chỉ đòi hỏi có Mạch Sanh Tiêu?

“Không có chuyện gì, Sanh Tiêu, sau này, anh chỉ có em, em chỉ có anh, vậy là đủ rồi.”

Mạch Sanh Tiêu quay mặt lại nhìn anh.

Ánh mắt của cô sáng long lanh mà

trong vắt, càng nhìn càng khiến anh chột dạ, anh hầu như chưa từng nói sai cái gì cơ mà: “Làm sao vậy?”

“Sớm biết như thế này thì em thật đã làm ra những chuyện đó.” Trong mắt Mạch Sanh Tiêu không giấu được vui vẻ, khóe miệng đã hơi nâng lên.

Ánh nắng chiếu vào đôi mắt của Duật Tôn, bàn tay anh vuốt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Sanh Tiêu: “Em dám đùa giỡn anh?” Niềm vui trong giọng nói nghiêm nghị che không được.

Sanh Tiêu xoay người lại, hai tay vòng qua eo của anh, chính diện đối mặt: “Vậy thì sao, muốn anh lúc đó không đến làm loạn, em đây sẽ.”

Bàn tay anh che miệng của cô lại, nhưng lần này ngay cả mũi cũng bị bưng kín.

Mạch Sanh Tiêu lập tức thở không ra hơi, cô nhón mũi chân, hai tay bắt lấy tay Duật Tôn lôi kéo.

Khóe môi lương bạc của người đàn ông kéo ra, cười đến mị hoặc chứng sinh: “Xin tha đi, cầu xin tha thứ thì anh mới tha cho em.”

“Uhm, hmm. . . nếu không thả em ra cần anh. . .” Tiếng nói của Mạch Sanh Tiêu mơ hồ không rõ, Duật Tôn sợ cô khó chịu, dời tay ra khỏi mũi cô nhưng vẫn bịt kín miệng: “Anh nếu không dùng thủ đoạn cứng rắn, chỉ sợ bây giờ em với tên tiểu tử kia ngay cả con cũng đều có rồi.”

Sanh Tiêu quả nhiên gương nanh múa vuốt muốn cắn tay anh, Duật Tôn lúc này mới buông tay ra.

“Anh có thể không tin lời em.” Mạch Sanh Tiêu gương cao khuôn mặt nhỏ nhắn, bây giờ mới khôi phục lại thần sắc, cô thôi không cười giỡn, nghiêm túc nói ra.

“Anh tin.” Duật Tôn chỉ đơn giản nói ra nhưng rõ ràng quyết đoán, cô nói không có, vậy thì khẳng định là không có.

Mạch Sanh Tiêu tầm mắt nhìn qua khuôn mặt của Duật Tôn, hình như có chút ngạc nhiên: “Em khi cùng ở một chỗ với Đào Thần đã cảm thấy rất nhẹ nhàng, anh ta chưa bao giờ ép buộc em phải làm gì cả, anh

ta như một người khiêm tốn mà chờ đợi em thích nghi với cuộc sống của mình. Em đã nói với anh ta rằng, Đào Thần, dù cho cả đời này em sẽ không yêu anh, anh vẫn muốn chờ sao? Em bây giờ còn nhớ rõ lòng kiên định của anh ta, yêu quá tinh khiết, đối với em mà nói thì cũng quá nặng nề.”

Cảm giác nghiêm trọng này, cũng bởi vì Mạch Sanh Tiêu đối với anh ta từ đầu đến cuối đã chưa từng yêu.

Nhớ tới Đào Thần, Sanh Tiêu không khỏi mang áy náy trong lòng.

“Vậy em phải cảm tạ anh, anh đã đem em đoạt lại.”

Mạch Sanh Tiêu vô tâm với câu nói đùa, cô quay lưng lại, ánh mắt nhìn theo mặt biển mênh mông buồn chán.

Duật Tôn đứng sát ở phía sau cô: “Anh biết rõ trong lòng em vì sao lại khó chịu, phần lớn. cũng bởi vì anh mà ra.” Dù sao, một cánh tay của Đào Thần là bị anh đánh gãy: “Sanh Tiêu, cuộc đời anh đây có phải nhất định là phải thua trong tay em không?”

Mạch Sanh Tiêu cùng anh mười ngón tay đan lại: “Là em gặp hoạn nạn trước, một chút đó thôi, ngã đau không nhẹ.”

Duật Tôn thấy sắc mặt của cô ảm đạm, hình như đang nhớ tới những chuyện trước kia: “Vậy sau này có đụng phải nơi nào bị hãm hại, anh sẽ nhảy xuống trước, kể đến mới kéo em theo.”

Mạch Sanh Tiêu thấy mắc cười: “Cũng không sợ em dè bẹp anh đi.”

.

.

.

Du thuyền ra biển không bao lâu, liền dừng lại trên mặt biển.

Duật Tôn nhớ không ra đến tột cùng chính xác là nơi nào đã xảy ra thảm họa, hướng chỉ vùng biển này đã biến hóa vô cùng, tìm không được bóng dáng năm đó.

Dì Vương ôm bé con từ trong khoang thuyền ra, Mạch Sanh Tiêu đưa tay tiếp nhận, trên boong thuyền phủ kín màu trắng và màu vàng của hoa cúc, những cánh hoa tươi màu rực rỡ như vừa được ngắt xuống từ trên cây.

Dì Vương biết ý trở vào trong khoang thuyền, Duật Tôn cúi người xuống, cầm lấy một nắm hoa cúc vàng, anh vung cánh tay ra, cánh mũi của Mạch Sanh Tiêu cảm nhận được hương thơm thanh đậm nhẹ nhàng. Vài chục bông hoa cúc bị ném vào trong nước, cô dường như nhìn thấy vẻ đẹp như hoa nở rộ của Sơ Hạ Nhan năm đó trong nháy mắt bị người ta đẩy vào làn nước lạnh, cuối cùng một sinh mạng cũng rực rỡ nhiều vẻ như thế.

Viền mắt của Mạch Sanh Tiêu phấp phồng, cánh mũi chưa xót khó kiềm lại.

Cánh môi trái tim của cô khẽ mở, nhẹ nhàng nói ra: “Cha, mẹ, hai người yên tâm, con sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt.”

Duật Tôn nhìn thấy thần sắc của cô bị thương, hình như muốn nói gì đó nhưng trong lòng anh lại càng chất chứa thêm một tầng cảm xúc nặng nề. Những cánh hoa cúc trên boong thuyền dần dần được ném vào trong nước biển, ẩn hiện những cánh hoa trôi xa về phía trước, phiêu lưu cuốn theo sóng biển khổng lồ. Mạch Sanh Tiêu đứng sát bên Duật Tôn, Bôn Bôn được bế trong ngực cũng xuất thần nhìn chằm chằm ra mặt biển. Trong giờ phút này, không khí khắp nơi tràn ngập mùi hương của hoa cúc.

“Cha mẹ, con mang Sanh Tiêu và cháu nội tới thăm hai người.”

Đây là lần đầu tiên tề diện, hôm nay kẻ thù hại chết bọn họ tất cả đều đã xuống địa ngục, bọn họ cuối cùng cũng có thể yên lòng nhắm mắt.

Duật Tôn tiếp nhận Bôn Bôn từ trong ngực Sanh Tiêu, tay kia ôm lấy đôi vai của vợ hiền.

Bọn họ đứng sánh vào nhau, gió biển giương cao thổi tay áo dây dưa kết vào một chỗ, Mạch Sanh Tiêu ngẫu nhiên vươn cánh tay ra ôm theo vòng eo của người đàn ông.

Lúc trở về Ngự Cảnh Vườn đã là khi trời tối hẳn.

Từ rất xa, qua cửa sổ xe đã thấy Duật lão gia lo lắng đứng chờ ở cổng, dì Hà đi theo ông cũng đưa mắt ngóng trông.

Lúc xe dừng hẳn thì lão gia đi đến.

“Gia gia, người không ở trong phòng nghỉ ngơi, đi ra ngoài làm gì vậy?” Duật Tôn ôm lấy Bôn Bôn đưa lên cửa xe để chào ông cố.

Duật lão gia không nói lời nào, nhìn Duật Tôn một cái, nhìn Mạch Sanh Tiêu cũng không việc gì, sắc mặt lo lắng lúc này mới thả lỏng.

“Tôi đã nói với lão gia là không sao đâu nhưng ông không nghe, nói muốn ra cổng đứng chờ, sợ mọi người gặp chuyện không may.” Dì Hà nói xen vào, vì Duật lão gia mà bà ấy đến bây giờ còn chưa làm được cơm tối.

Lão gia trừng mắt nhìn dì: “Tuổi còn trẻ mà nói thật nhiều! ” Nói xong thì đi vào nhà cũng không quay đầu lại.

Dì Hà tính tình ngay thẳng, cũng hiểu tính tình của ông vốn như vậy nên không tức giận: “Tôi thế này mà còn trẻ tuổi sao.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn qua bóng lưng tập tễnh của Duật lão gia, mắt không ngăn được mà lại đau xót. Cô biết rõ ông sợ thứ gì, ông là lo lắng bọn họ sẽ bị như ba mẹ hơn hai mươi năm về trước, vừa đi như vậy lại không trở về.

Ai cũng không ngờ được, lần đi du lịch đó là lần cuối cùng của bọn họ.

Trở lại phòng khách, dì Hà vội vàng bắt đầu lo liệu cơm tối, Mạch Sanh Tiêu đến hỗ trợ cho dì. Duật Tôn giao con trai cho dì Vương, anh và lão gia ngồi ở trước máy tính, đang dạy cho ông cách chơi trò chơi mới. Duật lão gia đeo mắt kính lên tập trung tinh thần để học tập. Ông bị xa rời xã hội hơn hai mươi năm, bây giờ phải thật tốt học hỏi trở lại.

Sênh Tiêu nhìn thấy cảnh tượng này, cánh môi không khỏi cong lên mỉm cười.

175. Chương 175: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần 4

Thư Diễm thời gian đầu mang thai bị ốm nghén rất trầm trọng.

Mạch Sanh Tiêu nghĩ cô ấy bây giờ ăn không vô, nên mua trái cây đến thăm.

Mở cửa là bảo mẫu, Sanh Tiêu vừa nhìn thì nhận thấy không phải là người lần trước cô đã gặp.

Mạch Sanh Tiêu đi vào phòng của Thư Diễm, đúng lúc gặp Tang Viêm đi ra, anh gật đầu chào Sanh Tiêu rồi vội vàng đi ra ngoài.

“Sao rồi, còn khó chịu nữa không?”

Thư Diễm ngồi dựa vào mép giường, sắc mặt không tốt, sau khi mang thai rõ ràng đã gầy hơn trước một vòng: “Sanh Tiêu, cậu cuối cùng cũng đến đây.” Cô ấy từ Tang Viêm mới biết lúc trước Bôn Bôn xảy ra chuyện, chỉ là Tang Viêm cái gì cũng không chịu nói rõ cho cô ấy hiểu. Bây giờ nhìn thấy tinh thần của Mạch Sanh Tiêu không tệ, lúc này mới thở ra.

“Vẫn là ăn không vô sao?” Sanh Tiêu thoáng nhìn thấy trên tủ đầu giường có bày một tô mì hoành thánh.

“Ừ, tớ nào biết mang thai khó chịu như vậy.” Thư Diễm nói ra, lại cảm thấy muốn ói, cô vội vàng dùng tay che miệng lại: “Hơn nữa còn có kinh nguyệt, bác sỹ nói tớ phải nằm trên giường ba tháng, cuộc sống này a, thật không phải là người sống mà.”

“Chịu đựng một chút đi.” Mạch Sanh Tiêu dù sao cũng là người từng trải: “Vì con nhỏ, như thế nào cũng đều đáng giá mà.”

Bảo mẫu bưng một chén cháo loãng đến, đem tô mì hoành thánh chưa động một miếng kia đi ra.

Thư Diễm rút ra một miếng khăn giấy nhẹ lau khóe miệng: “Bộ dáng này của tớ, ngay cả mang thai cũng trở thành vương vãi.”

“Như thế nào đang thật tốt lại nói ra thế này?” Mạch Sanh Tiêu đứng dậy, giúp Thư Diễm kê gối dựa ở sau lưng: “Cậu xem, Tang Viêm đối với cậu thật tốt, ngày ngày ở bên cậu, bây giờ lại bị cậu hành hạ thế cơ mà.”

“Anh ấy đúng là đối với tớ như vậy.” Thư Diễm uống một ngụm nước, trong miệng lúc này mới dễ chịu hơn chút ít: “Thấy bảo mẫu vừa rồi mới đi ra ngoài không? Là tớ mới thuê tới.”

“Vậy người lúc trước ở đâu?” Sanh Tiêu thuận miệng hỏi.

“Bảo mẫu trước kia trẻ tuổi, cực kỳ ra vẻ cô nương, hình như là nhìn thấy tớ thế này nên mới cho là tớ và Tang Viêm sẽ không bền vững lâu dài. Lúc tớ xuống lầu vừa vặn trông thấy ả ta giữ chặt tay Tang Viêm mà thổ lộ đấy. Nói cái gì mà sẽ không so đo danh phận, còn giúp hấn cân nhắc mọi chuyện đều chu toàn, chỉ cần chuẩn bị cho ả một cái nhà ở bên ngoài, khi nào hấn cần phụ nữ liền có thể qua với ả, tớ khinh! Với ai kia, nếu không phải là Tang Viêm ngay lập tức giáng cho ả một cái tát thì tớ khẳng định sẽ mang dao xuống dưới, đem hai người bọn họ toàn bộ làm thịt! ”

Mạch Sanh Tiêu nghe vậy không khỏi bật cười: “Cậu đấy, tính tình còn không chịu sửa, phải chú ý dưỡng thai.”

Thư Diễm vẻ mặt mềm xuống, bàn tay vô thức xoa vào bụng: “Tớ không nói hai lời liền cho cô ta nghỉ việc, chuyện này không trách được Tang Viêm, anh ấy sợ trong lòng tớ không thoải mái nên để tớ tự mình chọn lựa sơ yếu lý lịch của bảo mẫu. Tớ cũng không từ chối, cậu xem đi bây giờ, đều đã 40, ha ha. . . .”

“Vậy mới cho nên, Tang Viêm đối tốt với cậu là thật lòng, về sau cũng đừng có suy nghĩ vẩn vơ gì nữa, bằng không nếu để tớ nghe thấy một lần, tớ sẽ cho cậu ăn đòn.”

Thư Diễm nghiêng đầu: “Ui, nhiễm thói xấu của tớ rồi sao.”

Mạch Sanh Tiêu lấy trái cam trong đĩa trái cây ra, lột cho cô ấy một trái: “Ráng chịu đựng đi, qua ba tháng đầu sẽ tốt.”

“Cậu ở bên kia thế nào, Bôn Bôn có khỏe không?”

Sanh Tiêu rũ mi mắt xuống: “Vẫn như vậy.”

“Không sao đâu, đừng lo lắng.”

Mạch Sanh Tiêu có hơi khổ sở mỉm cười: “Tớ cuối cùng vẫn nghĩ, có khi lúc tớ mang thai Bôn Bôn đã không cho con đủ tình yêu, cho nên ông trời mới trừng phạt tớ, để cho tớ bây giờ phải cố sức gấp đôi để yêu thương con.”

Sanh Tiêu lúc đầu muốn gạt Thư Diễm, vì cô cảm thấy Bôn Bôn không có bệnh, hơn nữa chân của Thư Diễm cần hồi phục nên không muốn cho cô ấy thêm lo lắng. Cho đến một ngày, Thư Diễm thấy Bôn Bôn không thích chơi cùng người khác, khi thắc mắc, Mạch Sanh Tiêu mới giải thích rõ ràng.

“Tớ tin là mỗi người trong cuộc sống sẽ phải gặp rất nhiều chương ngại, chỉ cần cố gắng là được.” Thư Diễm vỗ nhẹ vào chân của mình: “Cậu xem tớ nè, không phải đã qua rồi sao?”

“Ừ, đúng vậy.”

Hai người đang nói chuyện thì Mạch Sanh Tiêu thấy Tang Viêm mở cửa đi vào.

Trong tay người đàn ông cầm theo một cái hộp đồ ăn.

“Anh mua được rồi, nhanh ăn đi.” Tang Viêm mở hộp ra, vì Thư Diễm đột nhiên cao hứng muốn ăn chè lạnh, còn không quên dặn dò là trước kia cô thường xuyên ăn ở quán này. Tang Viêm dùng đôi đũa đem gia vị và chè lạnh khuấy đều lên, anh lấy ra miếng khăn giấy đem ở trên đùi Thư Diễm.

Cô đưa tay ra tiếp nhận, chỉ mới nhìn một cái liền không muốn ăn.

Nhưng thấy trán của Tang Viêm đã toát mồ hôi, Thư Diễm chợt cảm thấy không đành lòng. Bây giờ nếu cô một miếng cũng không ăn thì ngay cả mình cũng thấy quá đáng. Cô gấp lên một khúc chè lạnh đưa đến miệng. “Qeee. . .”

Thư Diễm che miệng lại, Mạch Sanh Tiêu vội vàng cầm lấy thùng rác ở bên cạnh.

Cô khó chịu nôn khan, lấy tay đẩy hộp chè ra: “Không được, nghe thấy mùi chè liền mắc ói.”

Tang Viêm gọi bảo mẫu đến, đưa chè lạnh cho dì ấy mang đi, sợ mùi vị này lại kích thích đến Thư Diễm.

Tang Viêm chu đáo vỗ nhẹ nhẹ lưng của Thư Diễm, Mạch Sanh Tiêu hoảng hồn một lát, cô nhớ tới từ lúc nghi ngờ mang thai Bôn Bôn cho tới bây giờ cũng không để cho Duật Tôn đến gần một bước.

“Có đỡ hơn chút nào không?” Tang Viêm đưa ly nước đến gần cho cô ấy.

Thư Diễm uống vài ngụm: “Thực xin lỗi, lại để cho anh phải đi tay không một chuyến.”

“Muốn trách thì phải trách con nhỏ chết bầm trong bụng em.” Bàn tay của Tang Viêm hướng theo vào bụng Thư Diễm: “Nhỏ như vậy cũng đã biết hành hạ anh chơi, sau này đi ra, xem anh có dạy dỗ lại một chút hay không.”

Thư Diễm hờn dỗi đập nhẹ tay của anh: “Sao lại nói con như vậy?”

Khóe miệng Mạch Sanh Tiêu khẽ nâng lên ý cười.

“À, đúng rồi.” Thư Diễm kéo ngăn tủ ở đầu giường ra, từ bên trong lấy ra một cái thiệp mời màu đỏ: “Đây là Đào Thần gửi tớ để đưa cho cậu.”

Mạch Sanh Tiêu ngắm nhìn: “Cái này. . . . Anh ấy muốn kết hôn sao?”

“Nghĩ gì thế! ” Thư Diễm kín đáo đưa cho cô: “Lúc trước, Duật Tôn dùng danh nghĩa công ty ủng hộ một khoản tiền cho trường học. Về sau họ dùng số tiền đó để xây dựng lại, Đào Thần đại diện cho ban lãnh đạo mời hai người đến tham gia nghi thức cắt băng khánh thành, nói là muốn cảm ơn hai người thật tốt. Cậu cũng biết mà, dù sao thấy ấy và Duật Tôn trước kia. . . . Cho nên mới gửi đến tớ, nhờ tớ chuyển giao lại cho hai người.”

“Chuyện nhỏ như hạt mè hạt đậu, có gì hay, ai thèm để lại trong lòng?” Tang Viêm nói xen vào.

Thư Diễm trừng mắt nhìn anh: “Anh bây giờ cùng Duật Tôn xưng huynh gọi đệ, dĩ nhiên là giúp anh ta nói chuyện, với lại chuyện này anh không có hiểu.”

“Em đừng có kích động, nếu không chút nữa lại muốn ói ra.”

Mạch Sanh Tiêu mở thiệp mời trong tay ra: “Anh ấy có thể sẽ không đi.”

Quan hệ của bọn họ nhạy cảm như vậy, Duật Tôn dĩ nhiên sẽ hy vọng là thêm một chuyện không bằng một chuyện.

“Nhưng tớ biết là cậu muốn đi.” Thư Diễm nói toạc ra một câu: “Chắc chắn là cậu muốn xem Đào Thần bây giờ sống như thế nào, muốn tự mình đến nơi thấy ấy đang sống một chuyện.”

Mạch Sanh Tiêu đóng lại thiệp mời: “Anh ấy nếu không muốn thì tớ cũng chỉ có thể không đi.”

“Thật là, cái nơi như thế có cái gì hay mà đến! ” Tang Viêm lại một lần nữa nói chen vào.

Thư Diễm nghiêng mặt liếc qua anh một cái, Mạch Sanh Tiêu thấy thế không nhịn được cười liền đem thiệp mời bỏ vào trong túi xách: “Cậu nằm nghỉ ngơi nhiều vào, chờ khi hết ba tháng, tớ sẽ lại cùng cậu đi ra ngoài thật vui vẻ ăn uống.”

“Đây chính là cậu nói.” Về mặt Thư Điền khổ sở: “Tớ sắp buồn muốn chết.”

Mạch Sanh Tiêu thấy tinh thần của cô ấy không tốt cũng không ở lại lâu, ngồi thêm một lát rồi rời đi.

Trở lại Ngự Cảnh Viên, Duật Tôn đang ở trong thư phòng bận rộn với công việc. Sanh Tiêu đẩy cửa đi vào, cô đi đến bên cạnh người đàn ông: “Anh ủng hộ một khoản tiền cho trường học sao?”

“Cái gì trường học?” Duật Tôn cũng không ngẩng đầu lên.

“Còn giả bộ hồ đồ.”

Ngón tay của Duật Tôn gõ nhẹ trên bàn phím vi tính, sau một chuỗi động tác nghiêm chỉnh làm việc, lúc này mới ngẩng đầu lên: “Anh thấy điều kiện vùng núi không tốt, bọn họ cần số tiền đó.”

“Vậy sao anh cũng không nhắc qua cho em biết?”

“Những chuyện này anh đều giao cho tài vụ đi làm, không có gì đáng nói.”

Mạch Sanh Tiêu bị anh ôm vào lòng, nhân thể ngồi ở trên đùi Duật Tôn, cô ôm lấy cổ anh, chuyện thiệp mời không biết có nên nói hay không.

Duật Tôn nhìn thấy ánh mắt của cô lấp lánh, hình như có tâm sự: “Nghĩ gì thế?”

“Trường học gửi thiệp mời đến, họ muốn cử hành nghi thức cắt băng khánh thành đơn giản, muốn mời anh đến.”

Cô còn chưa nói xong đã thấy Duật Tôn nhíu lại mày kiếm. Mạch Sanh Tiêu không dám lên tiếng, lúc này tốt nhất là không tồn tại ngôn từ.

“Em muốn đi không?” Duật Tôn một hồi lâu sau mới hỏi: “Nói thật.”

“Kỳ thật ở trong thành thị ngấy ngốc mãi cũng nhàm chán, vùng núi thì.”

Duật Tôn nghe ra là cô muốn đi, anh xòe bàn tay ra: “Thiệp mời đâu để anh xem thời gian thế nào, trước tiên cũng phải đem tất cả công tác đều an bài cho tốt.”

“Anh chịu đi sao?” Cô khó có thể tin được mà nhìn qua anh.

“Anh đi, cũng không có nói là dẫn em theo, em ở nhà chăm con thật tốt đi.”

Mạch Sanh Tiêu phát hiện ra khóe miệng của anh có ý cười vui vẻ: “Chán ghét, thật coi em như bà chủ nhà rồi?”

Hai tay Duật Tôn ôm lấy eo của cô, đem nửa người của cô đè ở trên mặt bàn. Sanh Tiêu dùng sức nâng người lên, không thể không ôm cổ của anh: “Kéo em đứng lên, thất lưng của em sắp gãy rồi! ”

“Em không phải nói chán ghét anh sao? Sanh Tiêu, đều là từ miệng của em nói ra, nói đi, em chán ghét anh cái gì, hay là. căn bản nói một đằng mà nghĩ một nẻo, em yêu thích anh còn không hết, phải không?”

Sốc, da mặt thật dày.

Hai chân của Mạch Sanh Tiêu đá loạn lên: “Kéo em đứng lên! ”

Duật Tôn dứt khoát đẩy ghế ra đứng lên, với góc độ như vậy vừa vặn xâm nhập vào giữa hai chân của cô. Anh dán chặt lấy Mạch Sanh Tiêu

è cô ở trên mặt bàn: “Còn nói không thích, vậy không phải đang hấp dẫn anh sao?”

“Em không có! ”

Cương quyết cãi lại.

“Không có, vậy em đem chân mở ra như vậy làm cái gì?”

“Duật Tôn, anh nói chuyện còn có thể lưu manh hơn nữa không?” Mạch Sanh Tiêu vừa cười vừa mắng, đôi chân vô thức khép lại. Cô trông thấy khóe miệng của người đàn ông lộ ra đường cong không có chút ý tốt nào, hai tay Duật Tôn chống ở bên người cô: “Kẹp chặt quá, em đem anh kẹp hỏng rồi.”

Chẳng qua chỉ là một động tác rất đơn giản, lại bị anh thuyết minh thành ý tứ hạ lưu nhất. Môi mỏng của anh kề bên tai của Sanh Tiêu: “Anh còn có lời hạ lưu hơn đây, muốn nghe không? Anh không chỉ biết nói mà còn càng biết làm! ”

Mạch Sanh Tiêu đỏ mặt lên, mỗi lần thấy người đàn ông như vậy, cô luôn chỉ có thể che mặt: “Anh thật háo sắc.”

Cô nghe được tiếng khẽ cười của Duật Tôn trên đỉnh đầu mình đang dần lan ra: “Vậy em có thích anh đối với em háo sắc hay không?”

Tha cho cô đi.

Cổ của Mạch Sanh Tiêu đều đã lan tràn màu đỏ hồng.

Duật Tôn cứ không chiều theo ý cô, anh gỡ hai tay đang che mắt của cô ra: “Mau trả lời anh.”

Sanh Tiêu không thoát khỏi tay anh, chỉ còn cách cầu xin tha thứ: “Anh đừng đối với em nhất quyết không tha như thế.”

“Vậy em nói thích đi, nói yêu thích, anh liền bỏ qua cho em.”

Mạch Sanh Tiêu bất đắc dĩ, đành phải cong miệng lên: “Được rồi, em thích, anh hài lòng chưa?”

Duật Tôn cười đến đắc ý, bàn tay vỗ nhẹ lên má cô: “Anh cũng biết mà, em cũng là háo sắc.”

“Duật Tôn! ”

Anh không nói gì thêm nữa, trực tiếp đè cô ở trên bàn hôn nóng bỏng lên môi.

Mạch Sanh Tiêu bắt đầu chuẩn bị để đi vùng núi, nghe nói nơi đó nhiệt độ thấp hơn so với nơi này, cô mang theo hai chiếc áo khoác mỏng, còn có các loại thuốc trừ muỗi, côn trùng, cái gì có thể nghĩ đến thì hầu như đều nhét vào trong vali.

Duật Tôn nói lần này không gắng sức nữa, sẽ mang tài xế theo. Anh nghĩ tới như đi du lịch giải sầu, ai mà ngờ, là anh tự đưa mình đi chịu tội.

.
. .
.

Lái xe tới đường dành riêng cho người đi bộ, nơi này là khu trung tâm thương mại phồn hoa nhất của Bạch Sa, các loại xa xỉ phẩm cần thứ gì cũng đều có, hơn nữa mặt hàng mới xuất hiện tương đối sớm.

Anh đi vào trong tiệm trang sức Tiffany.

Quản lý vừa nhìn là nhận ra anh ngay, tự mình bước đến phục vụ: “Duật thiếu, xin hỏi có cần giúp gì không?”

“Ta muốn chọn một đôi nhẫn.”

“Là để tặng hay là chính mình dùng ạ?”

“Vừa là tặng, cũng là chính mình dùng.”

Quản lý ngầm hiểu, dẫn anh đến trước quầy, một nhân viên phục vụ đưa trà lên: “Mời ngài ngồi.”

Quản lý bước vào trong quầy hàng, đeo bao tay vào, tự mình phục vụ cho anh: “Ngài xem mẫu này như thế nào, đây cũng là tiệm chúng tôi thiết kế, ngụ ý ở bên trong là ”Một lần gặp mặt, thương hoài ngàn năm“. Rất thích hợp để làm lễ vật cầu hôn hoặc là kỷ niệm ngày cưới.”

Duật Tôn chỉ nhìn qua một cái: “Đổi kiểu khác đi.”

“Vâng.”

Ngón tay quản lý xẹt qua một hàng, rơi vào một cặp nhẫn ở trên hộp.

“Mẫu này thì sao ạ? Đây là một kiểu có số lượng hạn chế, có một cái tên rất dễ nghe, tên là ”Hoài Niệm“, tiệm của chúng tôi chỉ có ba bộ. Nhưng cái tên này không vui dù có rất nhiều người đã nhìn trúng. Chỉ là họ nói Hoài Niệm không có ngụ ý tốt như Nhất kiến chung tình.” Cũng đúng, ai chẳng muốn khi trao tặng sẽ nói tâm tình chút ít, cái tên “Hoài Niệm” lại quá mức mập mờ, có khi lại mang cảm giác không rõ ràng. “Cho ta xem một chút.”

Quản lý lấy hộp nhẫn ra đưa cho Luật Tôn.

Anh một cái liền nhìn trúng, chiếc nhẫn có thiết kế phức tạp tỉ mỉ, nửa đoạn trên chia làm hai vòng, hai đường cong tuyệt đẹp giao thoa lại, phần đuôi dính vào nhau, bên cạnh có 9 viên kim cương khảm vào rất đẹp.

Duật Tôn thích không riêng gì kiểu dáng, hơn nữa chủ yếu là cái tên.

Hoài Niệm.

Với anh và Mạch Sanh Tiêu thì có ngụ ý chuẩn xác nhất.

“Lấy cặp này, mở hòm phiếu đi.”

Lúc Luật Tôn đi ra khỏi cửa hàng đã đem hộp nhẫn bỏ vào trong túi quần.

Duật lão gia trông thấy hành lý của bọn họ bày ở trong phòng khách, Luật Tôn vẫn còn ở trên lầu, Mạch Sanh Tiêu thì đang dặn dò dì Hà.

“Gia gia.” Sanh Tiêu sau khi nói xong thì đi về phía lão gia: “Con cùng Tôn khả năng sẽ đi ra ngoài vài ngày, gia gia ở nhà hãy ăn cơm ngon, biết không?”

“Các người đi đâu?”

“Đi vùng núi ạ, muốn tham gia nghi thức khánh thành một trường học.”

“Vậy dẫn ta cùng đi.” Lão gia bước bình đứng lên, có đôi khi so với trẻ con còn lợi hơn nhiều.

“Gia gia, ở đó đường không dễ đi, hơn nữa lại rất xa xôi, bốn ba mệt nhọc.”

“Người cứ việc nói thẳng là không muốn mang theo ta đi.” Luật lão gia thoáng nhìn qua hai cái vali du lịch, rõ ràng là đi chơi, còn tưởng ông là già cả hồ đồ, dễ gạt gẫm: “Ta biết rõ cháu của ta là hiếu thuận nhất, nhất định là người đang ở sau lưng nói vậy, làm cho nó không mang ta theo.”

“Gia gia, con không có.” Mạch Sanh Tiêu tranh cãi.

“Người có.”

“Gia gia.” Sanh Tiêu kiên nhẫn đi đến trước mặt lão gia: “Con vẫn xem ngài là gia gia mà con thân nhất, chúng con về sau đi ra ngoài du lịch khẳng định là sẽ đưa gia gia theo. Nhưng đường vùng núi thật sự là không tốt, hơn nữa khí trời lại hay thay đổi.”

“Vậy là người xem ta đã già rồi, không còn dùng được nữa phải không?”

“Gia gia, tinh thần gia gia tốt như vậy, trẻ tuổi lắm! ” Mạch Sanh Tiêu cười nịnh kéo tay lão gia: “Gia gia xem đi, con và Tôn đi ra ngoài còn không thể mang theo Bôn Bôn cơ mà. Bôn Bôn bình thường thân nhất hai người chúng con, nhưng kể từ sau khi gia gia tới đây, nhóc con thương gia gia đến nỗi cả con cũng phải hâm mộ đấy. Con lại tìm không được người tri kỷ để chăm sóc nó.”

“Vậy cũng tốt, Bôn Bôn đi theo ta, các người cứ yên tâm đi.” Lão gia dù sao thì tuổi tác cũng đã cao, không ngừng khen ngợi mấy câu quả nhiên đã bị lừa đảo.

Mạch Sanh Tiêu liên tục gật đầu, cô đã nói mà, có đôi khi người già phải dụ dỗ giống như con nít.

“Cảm ơn gia gia.”

176. Chương 176: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần 5

Lái xe gần 8 tiếng đồng hồ mới đi đến được vùng núi.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở ghế sau bên cạnh Duật Tôn, cô cảm giác một hồi lắc lư nên hoàn toàn không còn thấy buồn ngủ nữa, cô xoa nhẹ hai mắt: “Còn chưa tới sao.”

“Cần phải nhanh hơn.” Duật Tôn ở bên tai cô mơ hồ nói ra, hình như cũng mới tỉnh ngủ: “Mấy giờ rồi.”

“Duật thiếu, gần 5 giờ.” Lái xe đáp.

Xe đi vào con đường phía trước, bốn bề toàn núi non, càng đến gần trường học thì đường đi càng gập ghềnh, xe lắc lư lợi hại.

.....

Bàng Hiểu Bình đứng trên một tảng đá to khoảng một mét khối, cô đá nhẹ lên gốc cây ở bên cạnh, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Đào Thần.

Anh đứng ở đầu đường, duy trì tư thế đó đã lâu, nhìn xuống đồng hồ, bọn họ cần phải đến nhanh.

Xa xa truyền đến tiếng bánh xe cán qua sỏi đá, Bàng Hiểu Bình nhảy khỏi hòn đá, cùng Đào Thần đứng sóng vai.

“Xem kìa, là Đào Thần, em nhìn thấy Đào Thần rồi.” Mạch Sanh Tiêu xoay đầu qua, hưng phấn hướng về Duật Tôn nói ra.

“Mắt của anh đang mở to đây.”

Xe dừng lại ở trước mặt hai người, Mạch Sanh Tiêu dẫn đầu đẩy cửa xe ra đi xuống: “Đào Thần.”

Bàng Hiểu Bình đi theo Đào Thần tiến về phía trước, Sanh Tiêu mang một đôi giày màu trắng, bây giờ đã bị dính bùn nhão màu nâu vàng: “Phải chờ lâu rồi đúng không?”

“Chúng tôi cũng mới đến.” Đào Thần tranh nói trước Bàng Hiểu Bình.

“Lên xe đi.” Duật Tôn vẫn ngồi ở trong xe, như một thiếu gia.

“Phía trước là đường nhỏ, xe chạy vào không được.” Đào Thần tránh người sang bên cạnh, ngón tay chỉ về phía trước: “Chỉ còn khoảng hai cây số nữa, chúng ta phải đi bộ vào.”

“Cái gì?” Duật Tôn nhíu mi: “Vậy chúng ta ngủ lại khách sạn.”

Bàng Hiểu Bình đi đến trước cửa xe: “Khách sạn cách gần chỗ chúng tôi nhất muốn lái xe đến thì ít nhất cũng mất nửa tiếng, hơn nữa một lát trời tối lại không có đèn đường, đường xá thật không dễ để đi.”

“Vậy chúng ta ở đâu?”

“Trong trường học có ký túc xá, mới được xây dựng.”

“Ở trường học?” Ngay cả khẩu khí của Duật Tôn cũng thay đổi.

Mạch Sanh Tiêu trở lại trước mặt Duật Tôn: “Xuống xe đi, chúng ta đi vào, buổi sáng ngày mai đã cắt băng rồi, đỡ phải chạy ngược chạy xuôi.”

“Cũng đừng nghĩ quá đơn giản, tôi thật là lo ở trường học của chúng tôi, hai người sẽ không quen.” Bàng Hiểu Bình ngắm nhìn Sanh Tiêu, trong mắt hiện lên nỗi băn khoăn nặng nề.

Mạch Sanh Tiêu đứng thẳng đối mặt với cô ấy: “Chẳng qua cũng là hoàn cảnh gian khổ chút ít thôi, bọn nhỏ có thể sống được, làm sao chúng tôi lại không được chứ?” Trong lòng cô khổ cực nào cũng đều đã trải qua, không có gì phải sợ.

Tài xế xuống xe lấy hành lý của hai người ra.

Đào Thần tiến tới, hỗ trợ ôm một cái.

Đoàn người bắt đầu hướng về phía trường học đi đến.

Đường núi gập ghềnh, thật sự không dễ đi, rất dễ bị sảy chân. May mắn là hôm nay khí trời tốt, nếu như gặp cơn mưa xối xả như trút nước thì cả con đường nhỏ đều ngập trong nước, lúc đó mới khẳng định là khó có thể vượt qua.

Duật Tôn dắt tay Mạch Sanh Tiêu, lúc đi trên đường khó tránh khỏi bị vấp ngã, ước chừng nửa tiếng sau mới đi đến trường học.

Duật Tôn cho tài xế trở về, tìm một khách sạn gần đây để trọ lại, đến khi bọn họ trở về thì đến đón.

Ngắm nhìn xung quanh, đúng là một trường học mới được xây dựng.

Đào Thần dẫn bọn họ đi vào ký túc xá, ở bên trong cũng có vài thầy giáo giống như anh ấy, đều là tự nguyện đến vùng núi dạy học. Anh đến gần hành lang mở ra một gian phòng, bên trong sắp đặt hai giường đơn: “Hai người chấp nhận ở lại một đêm đi.” Đào Thần đem hành lý xách vào đặt ở trước giường: “Hiệu trưởng vốn định sẽ tự mình ra đón nhưng tạm thời có việc đột xuất, nơi này mới được xây nên sắp xếp không được.”

“Chúng tôi ở đây vậy những thầy giáo kia thì làm sao bây giờ?” Mạch Sanh Tiêu thấy cách bài trí ở trong phòng, biết rõ là có người cần ở.

“Cùng với các thầy khác chen lấn một chút là ổn rồi.”

Đào Thần lại mang tới bàn chải đánh răng và đồ dùng rửa mặt mới mua: “Các người nghỉ ngơi trước đi, tôi đi xem cơm tối đã chuẩn bị xong chưa.”

Trong phòng đồ vật rất đơn giản, ngay cả điều tối thiểu nhất là toilet cũng không có, vách tường quét vôi màu trắng sờ vào lạnh như băng, hai chiếc giường là loại giường gỗ thô ráp, rộng 1 mét 2, nếu hai người mà ngủ thì trở mình cũng rất khó khăn.

Mạch Sanh Tiêu đem hành lý nhét xuống dưới giường, nền bằng xi măng màu vàng nhạt, ngay cả gạch lót nền cũng không có. Sanh Tiêu ngồi xuống, trong lòng chỉ cảm thấy không phải là quá vất vả.

Không bao lâu sau thì Đào Thần đi đến, nói là muốn dẫn bọn họ đi ăn cơm tối.

Chỗ ăn cơm là căn-tin của trường học, biết rõ hôm nay có khách quý đến, căn-tin cố ý nấu thêm nhiều món ăn ngon, một bàn tròn đơn giản có 12 chỗ ngồi, cùng ngồi ăn cơm đều là các thầy giáo của trường.

Hiệu trưởng chỉ cho rằng người quyền tiền là bạn học của Đào Thần nên liền đem chuyện tiếp đãi giao cho anh ấy.

Một thầy giáo muốn rót rượu cho Duật Tôn đã bị anh nhã nhặn từ chối.

Duật Tôn và Đào Thần ai cũng không chủ động nói chuyện, hơn nữa món ăn lại không hợp khẩu vị, Duật Tôn buổi tối ăn cũng không được nhiều.

Căn-tin cũng không có thiếu học sinh, thấy có người lạ đến, dĩ nhiên là không ngừng ngó dáo dác nhìn quanh.

“Những đứa nhỏ kia buổi tối đều ở đây sao?” Mạch Sanh Tiêu gấp lên một miếng thức ăn, bỏ vào trong miệng.

Đào Thần nhẹ trả lời: “Nhà của tụi nhỏ khá xa, đường lại khó đi nên cuối tuần mới về nhà.”

Bọn nhỏ bởi cơm ra chén, món ăn rất đơn giản, một đĩa khoai tây và cà trắng xào, Mạch Sanh Tiêu thấy các món ăn trên bàn đều ăn được không nhiều, nên bưng một đĩa thịt kho tàu và gà luộc sang cho bọn nhỏ.

Bọn nhỏ nhìn nhau đắn đo, ai cũng không động đũa.

“Ăn đi.” Sanh Tiêu lại đem thức ăn đẩy về phía trước.

Bàng Hiếu Bình ngồi vào bên cạnh một đĩa nhỏ trong đó: “Ăn đi, mau cầm ơn đi.”

“Cầm ơn đi!” Bọn nhỏ đồng thanh đáp lại, ai cũng không vội vàng, cầm lấy đôi đũa trong tay hướng về phía trước, mỗi người gắp một miếng thịt kho tàu.

Mấy người ngồi ở căn-tin một lát, Đào Thần lại đưa bọn họ đến nhà tắm.

Kỳ thật chính là một nhà vệ sinh công cộng, cũng chia hai bên nam nữ, cộng lại cũng không đến mười mấy mét vuông. Trên tường có một cái vòi nước, khi trời nóng có thể trực tiếp tắm gội, nếu là trời lạnh thì chỉ có thể đun nước nóng, bưng vào bên trong tắm rửa, ở bên cạnh chính là bồn cầu. Tại đây, không thể đi vệ sinh thoải mái được, những vấn đề này có thể được giải quyết đã là hạnh phúc viên mãn nhất rồi.

Duật Tôn dĩ nhiên là không quen, nhưng nếu đã đến nước này thì chỉ có thể đi đến đâu, hay đến đó thôi.

May mà bây giờ khí trời còn hơi nóng nên tắm nước lạnh còn có thể chấp nhận được.

Mạch Sanh Tiêu đem quần áo đã chuẩn bị tốt cho Duật Tôn, để cho anh đi tắm trước.

Học sinh ở lại cũng không nhiều, vì nếu trở về nhà thì có thể hỗ trợ duy trì việc nhà nông. Có vài đứa trẻ đang chơi bóng rổ, ánh nắng chiều giống như một dải băng gấm, nghiêng nhuộm cả một sân bóng rổ chìm vào màu đỏ bừng của hoàng hôn.

Ở lầu dưới truyền đến tiếng đàn, ưu nhã mà điềm tĩnh vang vọng nơi núi non yên ả. Khuỷu tay của Mạch Sanh Tiêu đang chống ở lan can, nghe được một khúc nhạc quen thuộc.

Cô nghiêng người đứng dậy, từ từ bước xuống dưới lầu, theo tiếng nhạc đi đến trước cửa phòng học. Đào Thần đang đàn ra một khúc “Đồng Thoại”. Mạch Sanh Tiêu dựa vào khung cửa, chỉ là, anh lại không phải là vương tử của cô. Cô yên lặng không đi quấy rầy anh, ánh nắng chiều còn thấm cả vào phần lưng thẳng tắp của Mạch Sanh Tiêu. Cô nghe được Đào Thần không chỉ đàn ra, mà còn hát, tiếng hát thanh minh mà toát lên u buồn, thanh âm kia, tịch mịch làm cho người ta không kiềm được mà muốn khóc.

Anh ở đây, thật sự là có được tốt hay không?

Tiếng đàn ngưng lại, Đào Thần cũng quay đầu, thấy Mạch Sanh Tiêu đang đứng ở cửa.

Sanh Tiêu hoàn hồn, cô nhấc chân đi tới, ở bên cạnh Đào Thần ngồi vào chỗ của mình.

“Sao rồi? Đến nơi này không có quen phải không?”

“Tốt lắm.” Mạch Sanh Tiêu đưa tay trái đặt ở trên phím đàn: “Còn anh, ở đây được không?”

“Rất tốt.” Đào Thần chỉ đơn giản trả lời Mạch Sanh Tiêu. Ngón tay của anh trên phím đàn gảy nhẹ, Sanh Tiêu nhìn thấy, đem tay rút về.

“Anh về sau dự định cứ thế này sao?”

“Để xem, ít nhất mấy năm gần đây sẽ không rời đi, anh rất thích nơi này, tiết tấu của cuộc sống thông thả, mọi người rất thuần túy. Chủ yếu là sống đơn giản thì sẽ không mệt mỏi.” Đào Thần thấy Mạch Sanh Tiêu thu tay về, liền đưa tay kia thả tới trên phím đàn, hai tay phối hợp gảy nhẹ.

“Sanh Tiêu.”

“Sao?”

Đào Thần định nói chuyện, liền nghe một hồi tiếng bước chân dồn dập truyền đến: “Em ở đây làm gì vậy?”

Mạch Sanh Tiêu sợ hết hồn, nghiêng đầu nhìn lại thì thấy Duật Tôn đang hất mái tóc ướt một phát rồi đi tới. Bàn tay anh dặt lẩy tay Mạch Sanh Tiêu: “Không phải đã nói em ngoan ngoãn ở trong phòng chờ anh sao?”

Sanh Tiêu đứng dậy theo: “Em đứng ở trong phòng thấy nhàm chán.”

Đào Thần thu hồi tiếng đàn: “Sanh Tiêu, anh có thể muốn cùng với Bàng Hiểu Bình kết hôn.”

“Thật không?” Mạch Sanh Tiêu rủ tầm mắt xuống: “Khi nào vậy?”

“Khả năng là cuối năm nay.” Đào Thần không nhìn vào mắt Mạch Sanh Tiêu mà đưa ánh mắt nhìn về phía cửa, chẳng biết từ lúc nào mà Bàng Hiểu Bình đã đứng ở đó.

Sắc mặt Duật Tôn lúc này mới hòa hoãn chút ít, nhưng vẫn không muốn chủ động nói chuyện với Đào Thần, cả hai người đều có vẻ rất khó chịu.

Mạch Sanh Tiêu mỉm cười: “Chúc mừng anh.”

Sanh Tiêu chứng kiến Bàng Hiểu Bình vẽ mặt vô hồn đi tới, cô ấy ngồi vào bên cạnh Đào Thần, anh ấy cũng xoay người lại, đưa lưng về phía Mạch Sanh Tiêu, không nói gì thêm nữa.

“Đi thôi.” Duật Tôn dắt lấy tay Sanh Tiêu đi ra ngoài.

Cho đến khi hai người đi ra khỏi phòng học, Đào Thần lúc này mới quay đầu lại nhìn theo, nhưng lời nói lại hướng đến người bên cạnh: “Hiểu Bình, thực xin lỗi.”

Bàng Hiểu Bình không muốn đánh đàn, một ngón tay của cô chỉ ấn nhẹ lên từng phím: “Tại sao phải nói xin lỗi?”

“Những gì tôi nói với cô ấy, cô cũng nghe được phải không?”

“Nghe được.”

Đào Thần không nói thêm gì nữa.

“Đào Thần, anh nói chuyện kết hôn của chúng ta, là thật sao?”

Đào Thần bị hỏi đến giật mình: “Hiểu Bình, cô có ý

gì?”

“Em không tin là anh không hiểu được, em thích anh, mà ngay cả những học sinh kia cũng biết, anh còn muốn giả bộ hồ đồ đến khi nào?”

Đào Thần không phải là kẻ ngốc, chỉ là tình cảm không đáp lại được. Bàng Hiểu Bình trong ngày thường dè dặt nhưng bây giờ cũng coi như đã bất chấp bằng mọi giá: “Lời của anh vừa nói, rõ ràng là muốn cho Mạch Sanh Tiêu sống một cuộc sống thật tốt, nhưng anh vì sao lại không thể bỏ qua ình? Tuổi của anh cũng không còn trẻ, chẳng lẽ muốn không xây dựng gia đình?”

“Nhưng cô biết là tôi không thương cô.”

Vận mệnh có thể là thật sự luân hồi theo thuyết pháp này, một lời như thế, Mạch Sanh Tiêu đã nói với anh không chỉ một lần. Anh cuối cùng cũng có thể hiểu được, cô ấy lúc nói ra những lời này, trong lòng chắc đã có nhiều mơ hồ và bất đắc dĩ. Bởi vì không yêu, Sanh Tiêu nhìn không thấy con đường phía trước của bọn họ, tựa như anh lúc này đây.

“Không liên quan, em có thể đợi đến ngày anh yêu em.”

Đào Thần hai mắt không chớp, câu trả lời của Bàng Hiểu Bình lại giống y như của anh trước kia. Nhưng mà, yêu, cũng không phải trong chốc lát là có thể thấy ngay được.

“Hiểu Bình, cô cần gì phải ủy khuất chính mình như vậy.”

Bàng Hiểu Bình vươn tay khoác lấy cánh tay của Đào Thần: “Em không xem đây là ủy khuất, trong mắt anh, trong lòng anh đều là Mạch Sanh Tiêu. Anh thử để cô ấy xuống, nhìn em nhiều một chút. Kỳ thật tình yêu rất đơn giản, anh tình nguyện ở lại đây thì chúng ta sẽ xây nhà ở đây, anh đi đâu em liền theo anh đến đó! ”

Đào Thần mở to đôi mắt, chính diện đối mặt với Bàng Hiểu Bình, bộ dạng của cô ấy cũng không xuất chúng nhưng làm chuyện gì cũng đầy sức sống. Đối mặt với thỏ lộ của cô ấy, Đào Thần nhất thời không biết trả lời như thế nào: “Cô để cho tôi ngẫm lại, được không?”

“Được, anh nếu như đồng ý, cuối năm chúng ta liền đi mở giấy hôn thú.”

Mạch Sanh Tiêu đi theo Duật Tôn thẳng một đường đi về phía trước, phát hiện đây không phải là đường trở về phòng mà là trực tiếp ra khỏi cổng trường học: “Đi đâu vậy?”

“Về nhà! ”

“Anh điên rồi! ” Mạch sanh Tiêu dừng chân lại, với tay giữ lấy tay áo của anh: “Vừa mới đến sao lại đi về?”

“Còn ở nữa, vợ của anh giống như bị người ta bắt mất.”

Sanh Tiêu bị anh lôi lôi kéo kéo đi về phía trước, đột nhiên người đàn ông xoay người một cái rồi dừng bước, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đụng vào vai của anh: “Em và Đào Thần chỉ nói có vài câu, anh. . . .”

Vòng eo nhỏ nhắn bị cánh tay của người đàn ông kéo qua, Mạch Sanh Tiêu vẫn còn muốn nói chuyện nhưng Duật Tôn lại lôi kéo cô đi về hướng con đường nhỏ: “Anh biết rồi, trêu chọc em một chút không được sao?”

“Chán ghét! ”

“Nói thêm cái chán ghét thử xem?” Duật Tôn nghiêng qua gương mặt tuần tú, khóe miệng nhuộm nắng tà nịnh. Mạch Sanh Tiêu nhớ tới chuyện lần trước tại thư phòng, lập tức ngoan ngoãn không dám lên tiếng, đi theo anh vài bước lại hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Cái nơi quỷ quái này anh cũng không biết, anh dẫn em đi ra ngoài một chút.”

Đã không biết mà còn đưa cô đi dạo được sao?

Bên ngoài trường học đường đi thật khó khăn, ước chừng chiều rộng không đến một mét, hai người đành phải một trước một sau bước tới, Mạch sanh Tiêu không cẩn thận nên bị trượt chân, thân thể ngã về phía trước, một tay ôm cổ, một tay bám eo Duật Tôn: “Làm em sợ muốn chết.”

“Không sao chứ?”

“Không sao.”

Phía sau trường học là một con sông, không, chính xác mà nói thì đó là một hồ nước. Trên bờ người ta còn trồng rau, một chút khoảng trống cũng không lãng phí.

“Dẫn em tới đây làm gì?” Mạch Sanh Tiêu tò mò đặt câu hỏi.

“Sanh Tiêu, em nói muốn đi ra ngoài chơi một chút mà, thích hoàn cảnh nơi này không?”

“Thích.” Sanh Tiêu đứng sát bên anh: “Kỳ thật nơi này không khí rất tốt, so với Hải Nam hay những nơi khác một chút cũng không kém.”

“Thật hay giả đây.” Duật Tôn chế nhạo.

“Đương nhiên là thật.” Mạch Sanh Tiêu buông tay của anh ra đi về phía trước, cái người ta gọi là đường đi này cũng là do có nhiều người giẫm lên mà thành. Hai bên mọc lên những loài hoa dại, màu tím nhạt, phấn hoa dính vào ống quần rất khó phủi sạch.

Cô đứng trên bờ ao, bên trong nước rất đục. Duật Tôn đi đến bên cạnh cô: “Vậy anh dẫn em đến đây ăn cơm, thấy sao? Xây một căn nhà nhỏ, vô tư lự sống qua ngày.”

Mạch Sanh Tiêu nhin không được mà bật cười, cô dĩ nhiên biết rõ đường đường là Duật thiếu thì không thể nào cam tâm tình nguyện sống kiểu sống qua ngày thế này được. Sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng thấy trên khuôn mặt tinh xảo của người đàn ông mang một vẻ điềm tĩnh và ngọt ngào trước nay chưa từng có: “Anh nói thật sao?”

Khóe miệng của Duật Tôn từ từ kéo ra một nụ cười vui vẻ, vươn tay ra gõ nhẹ lên đầu cô: “Tất nhiên là gạt em! ”

“Cắt! ” Mạch Sanh Tiêu nhận ra người đàn ông có ngoại hình càng đẹp, khi lừa gạt người khác càng không để lộ dấu vết, hết lần này đến lần khác còn bày cho người ta thấy một bộ dáng thật đáng tin không thể nghi ngờ được.

Duật Tôn nắm tay cô đi đến một gốc cây phía trước, anh vòng tay qua eo của Mạch Sanh Tiêu: “Leo lên đi.”

Sanh Tiêu ngẩng cao đầu: “Anh xem em là khỉ sao?”

“Đừng sợ, anh sẽ đứng ở bên dưới giúp em.” Cây này cũng không phải là quá cao, chỉ cần dùng sức một chút là có thể leo lên được. Nhưng Mạch Sanh Tiêu lại ôm lấy thân cây không chịu leo: “Sẽ có sâu đó, với lại chút nữa mà bị trượt chân thì khẳng định sẽ đau chết, anh muốn em leo lên cây làm gì?” Sanh Tiêu nhìn thấy cành lá tươi tốt, có thể che đi tầm mắt, cô đã kịp phản ứng mạnh mẽ, mang theo chút ít cảm giác thẹn quá hóa giận mà hờn dỗi nói ra: “Duật Tôn, anh nói thật đi, anh lại đang suy nghĩ lung tung cái chủ ý xấu xa gì đó?”

Duật Tôn bị cô chất vấn ột trận, lập tức đoán ra được trong lòng cô đang nghĩ gì: “Anh chỉ là muốn em leo lên cây để ngắm nhìn phong cảnh xa xa một chút, em có phải là ngây ngốc cùng anh quá lâu rồi không? Không nhận thức ra được, đầu óc cứ hờ một chút là nghĩ lệch lạc đi.”

“Thật sự?”

“Thật sự! ” Duật Tôn vội vàng thúc giục.

Mạch Sanh Tiêu vẫn tựa vào thân cây như cũ: “Nhưng em không leo lên được.”

Duật Tôn đành ngồi xổm xuống cho Sanh Tiêu ngồi lên vai, anh đứng dậy một cái, Mạch Sanh Tiêu đã thuận lợi leo lên cành cây. Cô di chuyển ngồi lên một cành cây to, Duật Tôn thì leo lên rất nhẹ nhàng, ngồi xuống bên cạnh cô.

Chung quanh còn có tiếng kêu của những con côn trùng không biết tên.

Lưng của Mạch Sanh Tiêu dựa vào thân cây to lớn, đôi chân hơi run. Cây không cao nhưng xuyên qua cành lá có thể nhìn thấy phía núi xa xa. Cô đem nửa người trên dựa vào bả vai của Duật Tôn, gió nhẹ nhẹ lướt qua, kiến tạo nên một khung cảnh thật thoải mái và an tường.

Duật Tôn vòng tay ra sau lưng ôm lấy cô: “Sanh Tiêu?”

“Sao?” Cô khẽ ngẩng đầu, khóe môi đã chạm nhẹ lên mặt Duật Tôn.

Người đàn ông từ trong túi quần lấy ra một chiếc hộp nhung, sau khi mở ra, anh đưa tới trước mặt Mạch Sanh Tiêu.

Cô không lập tức đưa tay ra đón ngay, Sanh Tiêu thấy trong hộp có hai chiếc nhẫn, cô vô thức đưa tay sờ vào ngón tay áp út của mình. Nhẫn của cô và Duật Tôn lúc kết hôn đã sớm không biết tung tích ở đâu, vì một cuộc hôn nhân kia kết thúc mà bọn họ thật sự không còn muốn giữ lại.

Mạch Sanh Tiêu nhìn đến xuất thần, ánh mắt bị kim cương sáng chói làm ê hoức, đầu cô đang tựa trên vai Duật Tôn: “Đây là cái gì?”

Vừa mở miệng, mới phát hiện giọng nói của mình đã khàn khàn xúc động.

Cô trước kia còn hâm mộ Thư Diễm, hâm mộ tất cả các cô gái khác, bởi vì khi cô và Duật Tôn kết hôn, ngay cả việc cầu hôn cũng không có.

Duật Tôn lấy một chiếc nhẫn ra, anh hơi lùi người lại để cho Mạch Sanh Tiêu và mình tương đối đối diện: “Sanh Tiêu, anh đã nói rồi, anh nợ em quá nhiều. Bây giờ anh muốn từ từ bù đắp không bỏ sót chút nào vì em.”

Anh nâng tay phải của Sanh Tiêu lên: “Mạch Sanh Tiêu, em có nguyện ý cùng anh sống hạnh phúc không? Chúng ta cùng nhau chăm sóc Bôn Bôn, em vĩnh viễn trở thành vợ của anh.”

Đây không phải là cầu hôn.

Mà là, một lời ước hẹn nguyện nắm tay nhau, cùng bên nhau sống đến đầu bạc răng long.

Cô đã lấy người đàn ông này, cái nghi thức cầu hôn kia, Duật Tôn mãi mãi không bù đắp được. Nhưng anh có thể cho cô về sau hai người bọn họ có một tương lai đầy hứa hẹn.

Mạch Sanh Tiêu bắt giắc bụng miệng, trong mắt thoáng hiện lên âm áp, cô xoay mặt đi: “Em một chút chuẩn bị tư tưởng cũng không có.” Cô bất luận thế nào cũng không thể nghĩ ra, Duật Tôn trong một hoàn cảnh thế này lại đưa nhẫn ra. Cô đã xem nhiều vở kịch ngôn tình, cái nào mà không phải là một bữa tối hoa tươi bên ánh nến đây chứ. Mạch Sanh Tiêu lệ nóng dâng đầy, không nghĩ tới sự bất thường thế này là dành cho cô.

“Vậy anh cho em thời gian chuẩn bị.”

Sanh Tiêu lau đi khóe mắt ướt át, khuôn mặt của người đàn ông vẫn xuất chúng như vậy. Trong hoàn cảnh thế này cũng đều không che lấp được vẻ tôn quý của anh. Tầm mắt Mạch Sanh Tiêu nhìn xuống chiếc nhẫn: “Anh nghĩ kỹ chưa? Một khi cho em đeo lên chiếc nhẫn này, anh chỉ có thể có em, không cho phép ra ngoài đi chơi dạo đêm, không cho phép về muộn, không cho phép ngồi gần cô nào xinh đẹp, không cho phép. . .”

“Em đã không thích thì anh toàn bộ không làm.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn qua vẻ mặt nghiêm nghị của người đàn ông, lúc này, ngược lại cô tình nguyện muốn nhìn thấy vẻ tà tử bình thường của Duật Tôn, ít nhất thì có như vậy sẽ không khiến cô cảm thấy hồi hộp.

Sanh Tiêu hít sâu một cái, cô đã đi theo Duật Tôn 5 năm nhưng khi tình cảnh này xảy ra, cô cũng chỉ biết luống cuống tay chân, mà nhiều hơn nữa thì còn là ngượng ngùng. Cô rũ làn mi xuống, khóe miệng nhẹ mỉm cười, một nụ cười không giấu được ngọt ngào: “Em nguyện ý.”

Sau khi nói ra ba chữ này, Mạch Sanh Tiêu như trút được gánh nặng. Cô cuối cùng cũng hiểu được, vì sao tất cả các cô gái đều hy vọng được người trong lòng cầu hôn. Lúc chính miệng mình nói ra ba chữ “Em nguyện ý”. Hạnh phúc viên mãn đẹp nhất trên đời, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi phải không?

Duật Tôn đem chiếc nhẫn hướng vào trong tay cô đeo vào. Ai đó đã nói, ngón áp út là đường số mệnh, người đàn ông làm động tác này thì chẳng khác g

ì đem sinh mạng của người phụ nữ và chính mình buộc lại.

“Đeo giúp cho anh nữa.” Cô còn chưa kịp nhìn kỹ nhẫn ở trên tay thì Duật Tôn liền đưa cho cô một chiếc nhẫn khác.

Mạch Sanh Tiêu đưa tay nhận lấy, cô học theo bộ dáng hồi nãy của Duật Tôn, kéo tay trái của anh lại: “Anh có nguyện ý cả đời này chỉ nắm lấy tay em, vĩnh viễn không buông ra không?”

Cánh môi lương bạc của người đàn ông giương cao nụ cười, đôi mắt vui vẻ nhìn vào Mạch Sanh Tiêu, tiếng nói của anh rất nhẹ nhưng mang theo kiên nghị khiến người ta không thể bắt bẻ được gì, anh gật đầu: “Anh nguyện ý.”

Sanh Tiêu đem chiếc nhẫn mang vào ngón tay của người đàn ông.

Anh nâng mặt của cô lên, lại gần muốn hôn môi.

Hai tay Mạch Sanh Tiêu cản trước ngực anh: “Không được, sẽ bị người khác trông thấy.”

“Chỗ này còn có thể có ai chứ?” Môi Duật Tôn đã hôn lên gò má Sanh Tiêu.

Nhưng Mạch Sanh Tiêu da mặt mỏng, hướng chỉ nơi này lại là trường học, chẳng may bị đứa trẻ nào nhìn thấy thì cô phải trốn đông trốn tây mất: “Không được.”

“Sanh Tiêu, trao nhẫn xong thì hôn môi, ngay cả cha xứ ở giáo đường cũng đồng ý.”

Mạch Sanh Tiêu bị anh áp vào thân cây phía sau lưng, cành lá tươi tốt bởi vì cử động của hai người mà kịch liệt rung động. Sanh Tiêu lung la lung lay bầu vú vào cổ Duật Tôn, cô không dám động đây, sợ rớt xuống dưới mất. Chỉ có thể để mặc cho Duật Tôn, một hồi lâu sau, cô nghe được người đàn ông ở bên tai của mình nói ra: “Sanh Tiêu, anh nghĩ muốn em.”

Tiếng nói biến thành khàn khàn mang theo dục vọng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Sanh Tiêu hoảng hồn: “Thực điên rồi, không được.”

“Em xem đi, bây giờ trời tối rồi, sẽ không có người nào nhìn thấy.”

Sanh Tiêu ý thức được Duật Tôn không phải là đang nói đùa, cô bị hù dọa làm cái miệng nhỏ nhắn khê gất lên: “Không được! Anh mới vừa rồi không phải đã nói là dẫn em đi ngắm phong cảnh sao? Còn nói là đầu óc em suy nghĩ lệch lạc, anh có phải ngay từ đầu đã tồn tại cái tâm tư như thế này rồi phải không?”

“Xem phong cảnh xong rồi, không làm chuyện cởi mở tấm lòng ra, chẳng phải là thực có lỗi với phong cảnh đẹp như thế này hay sao?” Bàn tay Duật Tôn thăm dò vào trong áo Sanh Tiêu, lòng bàn tay hơi lạnh tại bên eo của cô vuốt phẳng, trong mắt anh như có ngọn lửa đã cháy lan tràn ra đồng cỏ khô, thật là, hoang dã.

Mạch Sanh Tiêu quyết không cho phép, cô có thể sẽ không chịu nổi hoàn cảnh thế này.

“Chúng ta trở về đi, trời đã tối rồi, ở lại đây như nhát ma người khác.”

“Sanh Tiêu, chúng ta từ trước đến nay đều quy củ làm ở trên giường, hay là.”

Mạch Sanh Tiêu vội vàng che miệng người đàn ông lại, cô đã xem nhẹ khao khát trong mắt của Duật Tôn rồi: “Chờ trở về đi, anh muốn, muốn như thế nào. Em đều cùng anh, chỉ cần đừng ở đây.”

Duật Tôn cười nhẹ ra tiếng, anh nhìn ra, giới hạn cuối cùng của Mạch Sanh Tiêu là ở đây, bất luận anh có đeo bám dai dẳng thế nào thì cô nhất định cũng không đồng ý.

Duật Tôn kéo tay của cô lại, hôn nhẹ lên lòng bàn tay: “Đây chính là em nói, sau khi trở về, anh muốn như thế nào em cũng đều theo giúp anh, phải hay không?”

Ánh mắt của anh nóng rực mà mập mờ, như bị phỏng, cô không dám nhìn thẳng.

Duật Tôn thấy cô như muốn trốn tránh, nhất quyết không buông tha: “Nói mau, phải hay không?”

Lại nữa rồi, người đàn ông cứ tích cực lấn lên thế này như muốn lấy mạng người ta.

May mà bây giờ trời đã tối nên không nhìn rõ gương mặt ửng hồng của Mạch Sanh Tiêu, cô gật gật đầu: “Vâng.”

Duật Tôn lúc này mới chịu buông tay, cùng Sanh Tiêu ngồi lại trên cây thêm một lát.

Bởi vì ánh sáng không đủ, Mạch Sanh Tiêu chỉ có thể đem chiếc nhẫn lại sát mắt mình để nhìn ngắm: “Thật là đẹp, anh đi mua lúc nào vậy?”

“Hai ngày trước, nhân viên cửa hàng nói cho anh biết, chiếc nhẫn này có một cái tên dễ nghe.”

“Thật không?”

Cánh tay Duật Tôn ôm lấy eo của Sanh Tiêu: “Gọi Hoài Niệm.”

“Hoài Niệm.” Mạch Sanh Tiêu lặp lại, mỉm cười nhẹ: “Rất thích hợp với chúng ta.”

Duật Tôn dùng tay trái của mình nắm chặt tay phải của Mạch Sanh Tiêu, hai chiếc nhẫn cùng dựa vào nhau sát sao: “Về sau, đây chính là nhẫn kết hôn của chúng ta, sẽ không tháo xuống lần nào nữa.”

“Vâng, vĩnh viễn không tháo.”

Khoảng chừng mười phút sau, Duật Tôn thấy sắc trời không còn sớm, anh đu từ trên cây nhảy xuống, bàn tay Sanh Tiêu đè lại vai của anh, được người đàn ông bế từ trên cây xuống.

.
. .
.

Bọn họ theo đường nhỏ trở về, trên sân bóng rổ đã không còn ai, phòng học nhạc có Piano kia cũng được khóa trái. Hai người trở lại phòng, mở đèn lên, đối mặt với một gian phòng đơn sơ, Duật Tôn không khỏi oán hận: “Anh thấy tên Đào Thần kia rõ ràng là cố ý, để cho hắn tiếp đãi liền biến thành thế này sao?”

“Đào Thần không phải người như thế.” Mạch Sanh Tiêu lấy y phục đã thay của bọn họ bỏ vào trong túi: “Anh thấy nơi này hoàn cảnh xác thực là không tốt, chỉ sợ ngay cả khách sạn đẳng hoàng cũng rất khó tìm, hơn nữa, kinh phí của trường học vốn có khó khăn nên có thể tiết kiệm được chút nào hay chút nấy.”

Duật Tôn đi về phía trước, vừa mới ngồi và mép giường của mình liền nghe thấy ván giường phát ra tiếng vang kéo kẹt: “Sẽ không phải ngủ đến nửa đêm thì bị sập giường đấy chứ?”

“Làm gì phải đến nỗi như vậy?” Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy giường thật sự là nhỏ hẹp: “Anh ngủ bên kia, em ngủ bên này nha.”

“Vì sao phải chia giường ngủ?”

“Giường nhỏ như vậy, anh không sợ chật chội sao.” Hơn nữa khí trời nóng bức, trong phòng lại không có máy điều hòa, ngủ cùng nhau không phải là bị nóng muốn ngất đi sao.

Duật Tôn hiển nhiên cũng ý thức được điểm này.

Trên giường trải chiếu và chăn đều là mới, Mạch Sanh Tiêu nằm dài ở trên giường, dang tay chân ra thì vừa vặn một người ngủ.

Duật Tôn đi tới, vén chăn lên chen vào bên cạnh cô.

“Làm gì vậy?”

“Đừng có nói nhiều, anh sẽ chịu không được.”

Mạch Sanh Tiêu không thể không lùi vào vách tường: “Thật là chật chội quá đi.”

“Ôm chặt thì sẽ bớt chật.” Người đàn ông kiên trì.

Người của Sanh Tiêu hầu như bị dán vào vách tường mà ngủ, sau lưng lại còn bị một bức tường thịt chặn lại. Bởi vì hai người nằm gần nên hơi thở nóng của Duật Tôn mãi lưu luyến trên cổ của Mạch Sanh Tiêu. Không lâu sau đó, cô liền cảm thấy toàn thân đều nóng lên.

“Tắt đèn đi.”

Mạch Sanh Tiêu theo lời nói, đem đèn tắt đi.

Kết. . .

Loại giường cây này không ngừng gây ra tiếng động, chỉ cần lật người cũng có thể phát ra loại âm thanh thật mập mờ.

Sanh Tiêu vừa mới nhắm mắt lại đã cảm giác được những cái hôn ấm áp ở sau lưng lan đến, cô co hai vai lên, Duật Tôn ôm chặt lấy eo của cô đang dùng sức hướng cô áp vào người mình.

“Không được.”

“Em đã nói, trở lại nơi này, anh thích lăn qua lăn lại thế nào em cũng đều theo anh.”

“Em là nói trở lại Bạch Sa.”

“Nhưng anh là nói tại đây! ” Váy ngủ của Mạch Sanh Tiêu ở dưới chân bị trêu chọc vén lên, Sanh Tiêu ra sức muốn kéo xuống, nhưng mà.

Cô cũng không thể ngăn cản được.

Kết. . .

Động tác không thể quá mạnh, cái loại âm thanh đó sẽ đâm ngay vào màng nhĩ của người ta đến phát run. Hô hấp của Mạch Sanh Tiêu dồn dập, cảm giác giống như là đang yêu đương vụng trộm: “Nhẹ một chút, ký túc xá bên cạnh còn có các giáo viên khác đang ở.”

“Em làm cho cái giường này nghe lời đi, anh còn chưa động đã kêu thành như vậy, cố tình muốn nhịn chết anh.” Duật Tôn đầu đầy mồ hôi, vì đã tắt đèn nên Mạch Sanh Tiêu nhìn không thấy thần sắc của anh. Anh bây giờ đang ấn nhẫn đến nỗi gân xanh trên trán đã kéo căng, lại không thể có động tác xâm nhập nào, ngay lúc này có thể dùng cảnh tượng như kiến bò trên chảo nóng để hình dung anh.

“Vậy anh tránh ra ngoài đi.” Sanh Tiêu có lòng tốt đề nghị.

“Mạch Sanh Tiêu, em. . . ! ”

Két, két. . .

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sanh Tiêu đã đỏ bừng, đoán chừng toàn thân đều đã bị nung nóng: “Anh đừng động, nếu không chút nữa đều bị người ta nghe thấy được mất.”

“Em tới thử làm bất động xem.” Bây giờ đã là mũi tên được lắp vào cung, không thể không bắn đi được.

Mạch Sanh Tiêu co hai vai lên, thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Cô kéo chăn qua che kín khuôn mặt nhỏ nhắn. Duật Tôn thấy vậy liền giạt ra: “Đã tắt đèn rồi, cũng không có ai nhìn thấy.” Tiếng nói của anh khàn khàn, ở bên tai cô phát ra tiếng thở khê mập mờ, anh thật sự là chịu đựng không được.

“Vậy anh đừng gây ra tiếng động.”

Duật Tôn giữ chặt bả vai của Sanh Tiêu, theo động tác, cả ván giường phát ra tiếng động cực kỳ rõ ràng, hết lần này tới lần khác, bốn bề yên lặng cũng đã lặng lẽ ẩn lui nhường chỗ cho tiếng động.

Két, kettt. . .

Mạch Sanh Tiêu tim đập rộn lên, sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô lại giãy giụa lần nữa: “Đừng động đây, trở về lại.”

“Sanh Tiêu, đừng lộn xộn! ”

“Thật sự sẽ bị người tha nghe thấy được đó.”

“Một hồi sẽ qua tốt thôi.”

“Rầm. . .”

Duật Tôn cả đời này có gặp chuyện xui xẻo nhất, khả năng cùng lắm cũng chỉ đến mức này thôi.

Ai có thể nghĩ tới, ván giường sẽ sập chứ?

Thân thể đang như vậy mà bị rút ra ngoài trong nháy mắt, Sanh Tiêu có cảm giác là cô đã thất thanh hét chói tai: “Có phải bị động đất hay không?”

Hai tay của Duật Tôn ý thức ôm lấy để bảo vệ cô, phần lưng của anh bị đập vào nền xi măng cứng rắn trên mặt đất, chỉ nghe thấy một tiếng kêu, Mạch Sanh Tiêu ngã vào ngực anh, thấy ván giường đã ngổn ngang bên cạnh.

Sanh Tiêu lúc này không biết phản ứng thế nào.

Cô một hồi lâu cũng không dám lên tiếng, sợ có người nào đó bất ngờ có lòng tốt xông đến hỏi bọn họ, làm sao vậy?

Mạch Sanh Tiêu chống bên người Duật Tôn: “Không có sao chứ?”

Một chút như thế nhưng rơi thật là không nhẹ.

Dục vọng mãnh liệt do bị ngã mà đều biến mất.

Sanh Tiêu vội vàng chỉnh sửa lại y phục, cô bò dậy đi mở đèn. Duật Tôn vẫn còn nằm đó, cô gấp rút bước qua kéo anh lên: “Có phải té bị thương rồi không?”

“Sanh Tiêu, em còn dám nói Đào Thần kia không phải là cố ý không?” Bàn tay Duật Tôn phủ về phía sau lưng, ván giường bởi vì không chịu nổi trọng lực của hai người mà bị sập, Mạch Sanh Tiêu kéo anh đứng dậy: “Em nói anh đừng động, anh còn cứ động, giường này có thể chịu nổi anh như vậy sao?”

“Em là chê kỹ thuật của anh không đủ hả?”

Mạch Sanh Tiêu đi đến bên giường: “Mau, đem giường xếp lại đi.”

Duật Tôn ngồi lên chiếc giường đối diện: “Khỏi đi, ngày mai tự bọn họ làm.”

“Không được, người ta vừa nhìn thấy đã có thể đoán ra được hơn phân nửa vì sao lại biến thành như vậy, em còn mặt mũi nào nữa chứ.” Mạch Sanh Tiêu đã thử vài cái cũng không có kết quả, chỉ bằng sức của một người thì rõ ràng là làm không được.

“Sẽ không đoán ra, ai mà nghĩ tới việc gì có thể phá hủy được cái giường này?” Duật Tôn liếc mắt qua, rõ ràng là thứ đồ vô dụng.

Mạch Sanh Tiêu đi đến bên cạnh giữ chặt lấy tay của anh: “Nhanh lên! ”

Duật Tôn không lay chuyển được cô, đành phải hỗ trợ.

Giường này đã bị hư, lại còn phải sửa lại!

.
. .
.

Trải qua một hồi lẩn lộn như thế, Duật Tôn cũng đã đành hoàng trở lại, anh ôm Mạch Sanh Tiêu nằm ở trên giường nhỏ, vừa mới nhắm mắt thì liền nghe đến một hồi âm thanh khả nghi ở bên tai cứ nấn ná mãi không rời đi: “Ong ong ong. . .”

“Vật gì đó?” Duật Tôn vung tay lên.

Thật đúng là âm hồn bất tán, cứ quấy nhiễu khiến người ta không cách nào ngủ được.

“Là con muỗi.” Mạch Sanh Tiêu vội vàng rời khỏi giường: “Em có mang theo nhang trừ muỗi, biết là ở vùng núi có nhiều muỗi nhưng vừa rồi lúc đi ra ngoài đã quên đốt lên.”

Trong phòng lại khôi phục thành một màu đen nhánh thêm một lần nữa.

Nhiều lần âm ỉ như vậy, ở đâu còn buồn ngủ đây.

177. Chương 177: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần 6 - Mạch Tương Tư

Duật Tôn ôm chặt Sanh Tiêu vào trong ngực, mười ngón tay của bọn họ đan vào nhau, Mạch Sanh Tiêu nhẹ xoay người lại, cùng đối diện với anh: “Ở đây không có quen phải không?”

“Kỳ thật cũng không có gì, so với chỗ căn cứ kia thì nơi này có thể xem như thiên đường.”

Mạch Sanh Tiêu vươn tay ra, trong đêm tối vuốt lên khuôn mặt của người đàn ông: “Tôn, hôm nay em rất vui.” Chiếc nhẫn trên tay chạm vào mặt của anh, mang theo cảm giác mát mẻ nhẹ: “Cảm ơn.”

Anh giữ chặt lấy tay cô, đưa tới bên môi hôn nhẹ: “Sau khi trở về, chúng ta đi chụp hình cưới đi.”

“Đều đã kết hôn lâu như vậy rồi, chụp lại thì có phải là điềm xấu hay không?” Mạch Sanh Tiêu dường như có lo lắng.

“Làm gì có điềm xấu nào, anh muốn phòng ngủ và thư phòng ở Ngự Cảnh Viên đều treo hình cưới của chúng ta. Lễ phục anh đã mời người thiết kế rồi, kết quả lần này tuyệt đối là độc nhất vô nhị.”

Đây là anh đã thực hiện bằng cả tấm lòng.

“Tốt lắm, vậy tùy anh.” Mạch Sanh Tiêu mỉm cười, những điều cô mong muốn, anh đều đã nghĩ đến. Duật Tôn kỳ thật luôn hiểu phụ nữ thích những thứ gì, khi đó không làm là bởi vì hoàn toàn không quan tâm, không hơn.

Hôm nay, anh muốn đem tất cả những gì tốt nhất trên đời đều đưa đến trước mặt Mạch Sanh Tiêu.

Hai người gạt bỏ tất cả sang một bên để ngủ, thật sự không có thoải mái như giường lớn ở nhà, hơn nữa muốn xoay người lại rất khó khăn, chỉ có thể duy trì một tư thế giống nhau.

.
. .

Hôm sau, Mạch Sanh Tiêu thức dậy rất sớm, vừa mở mắt ra liền thấy gương mặt tuần tú phóng đại ở trước mắt mình.

Cô xem xét, hình như cảm thấy có chỗ nào là lạ, nên lại đưa mắt nhìn kỹ vào gương mặt của Duật Tôn.

Mi mắt của người đàn ông nhẹ động đậy, cũng đã tỉnh lại: “Mấy giờ rồi?”

“Còn sớm.”

Duật Tôn giơ tay lên, Mạch Sanh Tiêu vội vàng kéo cổ tay của anh lại: “Anh làm gì?”

“Trên mặt có chỗ ngứa quá.” Người đàn ông nhú mi nói ra.

Sanh Tiêu vươn tay ra, đầu ngón tay nhẹ chạm vào bên dưới đuôi mắt của anh: “Là chỗ này phải không?”

“Bị gì vậy? ! ” Duật Tôn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Tối hôm qua anh bị muỗi chích rồi.”

“Chẳng trách được lại ngứa như vậy.” Duật Tôn vung tay ra, bây giờ không ngủ được nữa: “Dậy chưa?”

“Được.”

Duật Tôn soi gương, mới biết được đâu có bị chích đơn giản như vậy, dưới đuôi mắt bị sưng đỏ lên bằng đầu ngón tay út, tóm lại, rất ảnh hưởng đến mỹ quan.

Hiệu trưởng trường học trời còn chưa sáng liền vội vàng trở về gấp, bơ phờ mệt mỏi, bởi vì biết được Duật Tôn và Mạch Sanh Tiêu được an bài trong ký túc xá của trường nên vô cùng sợ hãi. Ông ấy lập tức đi tìm Đào Thần: “Tiểu Đào, chuyện gì xảy ra vậy, không phải là cho cậu đi tìm khách sạn tốt nhất sao? Chút tiền kia có đáng là gì, chi phí xây dựng trường học của chúng ta đều là Duật thiếu quỵên góp.”

“Hiệu trưởng, đi qua đi lại quá lãng phí thời gian, huống chi tôi đã sắp xếp điều kiện tốt nhất cho anh ta.”

Hiệu trưởng suy xét ký túc xá dành cho giáo viên công chức: “Đã gây họa, đã gây họa rồi, lãng phí thời gian cũng không thể an bài cho họ ở đây được.”

Bàng Hiểu Bình ở bên cạnh cũng phụ họa theo: “Hiệu trưởng, Duật phu nhân nói là thích ở lại nơi này, có thể trải nghiệm cuộc sống. Không tin, ngài cứ đi hỏi cô ấy, những người có tiền chỉ sợ chúng ta có cung cấp khách sạn tốt nhất thì cũng không làm hài lòng bọn họ được. Tôi cảm thấy thầy Đào an bài như vậy là rất tốt.”

Có làm hay không vậy, thật chẳng lẽ lại muốn ông ấy đi hỏi Mạch Sanh Tiêu, cô thích ở lại nơi này sao?

Hiệu trưởng trừng mắt nhìn Bàng Hiểu Bình: “Hai người cô cậu thật là! ”

Mấy người đang nói chuyện thì vừa vặn Mạch Sanh Tiêu và Duật Tôn đi xuống. Hiệu trưởng vội vàng tiến lên: “Duật thiếu, Duật phu nhân, thật là ngại quá, tôi ngày hôm qua có việc gấp phải đi ra ngoài một chuyến, chào đón không chu toàn, kính xin lượng thứ.”

Duật Tôn nghiêm mặt, con mắt nhìn về phía Đào Thần ở sau lưng hiệu trưởng: “Ông hiệu trưởng, trường học của các người có con muỗi đã mạnh mẽ lại còn rất lớn.”

Hiệu trưởng ngẩng đầu lên, nhìn thấy ở dưới đuôi mắt Duật Tôn có một chấm nhỏ màu đỏ khả nghi.

“Cái này.”

Mạch Sanh Tiêu lấy cùi nhỏ nhẹ huých vào cánh tay người đàn ông: “Ông hiệu trưởng chớ để ở trong lòng, anh ấy là đang nói giỡn.”

Ông hiệu trưởng vội vàng cười làm lành: “Duật thiếu, Duật phu nhân, mời, tôi ở trên thị trấn đã cho người chuẩn bị bữa sáng. . . .”

“Hiệu trưởng, điểm tâm tôi đã chuẩn bị xong ở căn-tin rồi.” Đào Thần chen miệng vào.

Nụ cười của Ông hiệu trưởng cứng ngắc, còn không kịp phản ứng với lời nói của Đào Thần: “Nào, mời, mời. . .”

Duật Tôn ngược lại muốn xem một chút, Đào Thần chuẩn bị những thứ gì ỉnh và Sanh Tiêu. Hơn nữa vì một bữa sáng mà phải bỏn ba mẻ nhọc thật sự không đáng giá: “Thôi, đến ăn ở căn-tin đi.” Dù sao thì một buổi tối anh cũng đều sống qua được.

“Đúng vậy, thức ăn tối hôm qua ăn rất ngon.” Mạch Sanh Tiêu cười phụ họa.

Thắt lưng của cô bị Duật Tôn ở bên cạnh néo nhẹ một cái, Mạch Sanh Tiêu trừng mắt nhìn anh, người đàn ông này có thù tất báo.

.

Ông hiệu trưởng cùng bọn họ đi vào căn-tin, điểm tâm rất đơn giản, là một chén cháo ngô và hai cái bánh bao. Hiệu trưởng ăn mà nơm nớp lo sợ, thỉnh thoảng nhìn qua thần sắc của Duật Tôn, cái miệng nhỏ của người đàn ông đang nghiền ngẫm thức ăn, cũng là nhìn không thấy có vẻ gì khó chịu.

Nghi thức cắt băng rất đơn giản, Ông hiệu trưởng đưa Duật Tôn và Mạch Sanh Tiêu đi thăm các lớp học, không ít học sinh chạy ra cửa sổ nhìn lên. Mạch Sanh Tiêu thấy một học sinh nữ, cô đưa tay xoa đầu cô bé: “Có trường học mới, vui không nào?”

“Dạ, vui! ” Cô bé nghiêm túc gật đầu: “Chúng con về sau đi học, cuối cùng cũng không cần phải sợ trời mưa gió làm ướt sách vở nữa. Hơn nữa còn có thể ở trong trường học, nếu không, con mỗi ngày phải dậy từ 4 giờ sáng, đi qua hai ngọn núi mới có thể đến trường học.”

Nếu không tận mắt thấy, tai nghe thì Mạch Sanh Tiêu thật sự không nghĩ tới hoàn cảnh ở vùng núi và cuộc sống ở thành thị lại có chênh lệch lớn như thế.

Cô dù mỉm cười nhưng ánh mắt lại chứa xót xa. Cô nhìn vào Đào Thần đang đứng ở phía sau, trong lòng lại càng ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

Sau khi ăn cơm xong, bọn họ sẽ phải rời khỏi nơi này trở về Bạch Sa.

Buổi cơm trưa, Mạch Sanh Tiêu và bọn nhỏ cùng nhau ăn, không ít những đứa trẻ đều tự mang cơm theo, những đứa khác thì ăn khoai tây lột vỏ. Sanh Tiêu càng cảm thấy khó có thể nuốt trôi, ăn một bữa cơm mà nhạt như nước ốc.

Lúc rời đi, hiệu trưởng cố ý đi tiễn bọn họ, tài xế của Duật Tôn cũng đã lái xe tới bên ngoài trường học từ sớm.

Mạch Sanh Tiêu thấy Duật Tôn và hiệu trưởng đi ở phía trước, hai người thỉnh thoảng nói chuyện với nhau. Hiệu trưởng lộ rõ nét mặt vui mừng, gật đầu liên tục.

Đào Thần mang giúp hành lý cho Sanh Tiêu, hai người một trước một sau đi tới.

Mạch Sanh Tiêu bước đi rất chậm, chứng kiến Bảng Hiếu Bình kề bên Đào Thần, cô có rất nhiều lời muốn nói nhưng chỉ có thể đổi thành một lời từ biệt khách sáo nhất: “Đào Thần, hai người phải bảo trọng.”

Đào Thần dừng lại một hồi lâu, lúc này mới mở miệng: “Sanh Tiêu, em cũng vậy.”

Lái xe đem hành lý bỏ vào cốp xe, Sanh Tiêu khẽ cắn cánh môi, cô ngấm nhìn Đào Thần, cũng không biết nên nói thêm điều gì.

Lái xe đi tới tiếp nhận hành lý từ trong tay của Đào Thần.

Mắt thấy bọn họ sẽ phải rời đi.

“Sanh Tiêu, em phải hạnh phúc, mãi mãi hạnh phúc nhé.” Đào Thần sau khi nói xong câu đó thì kéo Bàn Hiểu Bình sải bước rời đi.

Mạch Sanh Tiêu đứng nguyên tại chỗ, cho đến khi Duật Tôn đến dắt tay của cô: “Sanh Tiêu, chúng ta về nhà đi.”

Mạch Sanh Tiêu thu hồi tầm mắt, đi theo Duật Tôn ngồi vào trong xe. Xe lắc lư chạy ở trên đường, Đào Thần đứng ở nơi hôm qua đã chờ đón họ, Bàn Hiểu Bình đứng trên tầng đá cao. Đến khi đuôi xe màu đen đã biến mất trong tầm mắt mà ánh mắt của anh vẫn còn nhìn chằm chằm vào hướng kia.

“Hiểu Bình, cuối năm nay, chúng ta đi mở giấy hôn thú đi.”

Âm đạm trên mặt Bàn Hiểu Bình còn chưa tan đi, cô ngẩng đầu lên: “Anh nói cái gì?”

“Nếu như, đến lúc đó cô còn không hối hận thì chúng ta kết hôn.” Lúc Đào Thần nói ra những lời này, tầm mắt cũng không thu hồi.

Dù là không yêu, anh cũng cần có một gia đình.

Bàn Hiểu Bình lặng lẽ gật đầu, dù Đào Thần không thương cô, cô cũng muốn như thiêu thân lao vào ngọn lửa.

.....

Mạch Sanh Tiêu nhìn qua gương chiếu hậu thấy bóng người dần trở thành một chấm nhỏ, cho đến khi không nhìn thấy nữa. Một tay Duật Tôn ôm cổ của cô, kéo lại hướng mình: “Xem đủ rồi chưa? Nhìn nữa, anh không chịu nổi.”

“Đừng làm rộn.” Sanh Tiêu bị anh siết cổ đến ngứa ngáy: “Anh vừa rồi cùng hiệu trưởng nói gì vậy?”

“Anh nói đường này khó đi, đến lúc đó anh để tài vụ ra mặt, quyền góp cho bọn họ làm con đường đẹp hơn.”

“Ừ, như vậy bọn trẻ đi học cũng có thể thuận lợi chút ít, tiền là trực tiếp chuyển đến sao? Hay là thông qua hội Chữ Thập Đỏ?”

“Dùng danh nghĩa của công ty mình ra mặt, em còn muốn gây quỹ học bổng không?”

“Tôn, em cũng muốn tài trợ vài phần cho học sinh, em cảm thấy như vậy rất có ý nghĩa.”

“Tùy em.” Bàn tay Duật Tôn khẽ vuốt đầu cô: “Có một hay không, muốn ngủ một lát không?”

Mạch Sanh Tiêu dựa sát vào anh: “Em nhớ Bôn Bôn quá, cũng không biết gia gia và Bôn Bôn ở nhà có được hay không?”

.

.

.

Sanh Tiêu ở trên xe ngủ một giấc, khi tỉnh lại thì đã về đến cổng Ngự Cảnh Viên.

Cô nhẹ ngáp một cái, dì Hà nghe được động tĩnh, vội vàng đi ra, ngay cả Hải Bối cũng đi theo tham gia náo nhiệt, Mạch Sanh Tiêu khom lưng vỗ nhẹ đầu Hải Bối: “Dì Hà, Bôn Bôn đâu rồi?”

“Đang cùng lão gia chơi ở phòng khách.”

“Bôn Bôn có gây thêm phiền toái gì cho các người không?”

“Không có, ngoan ngoãn vô cùng.”

Mạch Sanh Tiêu và Duật Tôn cùng nhau đi vào phòng khách, Sanh Tiêu nhìn thấy con trai, vui vẻ ôm Bôn Bôn vào ngực: “Bôn Bôn, nhớ cha mẹ không?”

“Đứa bé còn nhỏ như vậy thì có thể biết nhớ nhưng cái gì?” Duật lão gia từ trên ghế salon đứng lên: “Quà đâu?”

Mạch Sanh Tiêu liền giật mình, nhìn qua Duật Tôn, hai người lại hai mặt nhìn nhau.

“Các người đi ra ngoài rồi trở về cũng không biết mang lễ vật sao? Đây là tiết lễ tối thiểu nhất, cho dù không có ta, nhưng tiểu Hà, tiểu Vương và Bôn Bôn làm sao người có thể quên mất?” Về mặt lão gia có vẻ tức giận.

Dì Hà vội mở miệng khuyên can: “Lão gia, trong ngày thường Sanh Tiêu đã cho tôi không ít đồ, chúng tôi cũng không cần thêm quà nữa.”

“Có muốn hay không là một chuyện, có mua hay không lại là chuyện khác, ngay cả chuyện như vậy cũng quên được thì về sau làm sao có thể làm nữ chủ nhân của Duật gia?”

Duật Tôn không đành lòng để Sanh Tiêu bị ủy khuất, vội vàng giải thích: “Gia gia, chúng con lần này đi công tác, thật không có phương tiện.” Hơn nữa một nơi vùng núi như vậy, có thể có vật kỷ niệm gì đây?

“Không có phương tiện? Lúc trở về chẳng phải luôn chạy qua nơi đó sao?” Duật lão gia mà nhất định tra rõ thì ai cũng không phải là đối thủ của ông, chớ nhìn vào tuổi tác của ông, đều đã sắp qua tuổi 81 nhưng tư duy logic rất mạnh mẽ.

Mạch Sanh Tiêu cũng ý thức được chuyện này đúng là cô thiếu suy xét, chỉ lo về nhà thăm Bôn Bôn: “Gia gia, thực xin lỗi, lần sau con nhất định sẽ lưu tâm, lúc này không cẩn thận nên đã quên mất.”

Thấy cô chịu thừa nhận sai lầm, lão gia thật cũng không phải là không muốn buông tha: “Cũng đừng ”nếu có” lần sau nữa.”

“Bảo đảm không có lần sau, gia gia cứ yên tâm.”

“Ừ, vậy còn được.”

Sinh nhật tròn một tuổi của Bôn Bôn, Mạch Sanh Tiêu muốn tổ chức tại nhà cho con, không muốn như tiệc đầy tháng mà bày tiệc lớn như vậy. Hơn nữa Bôn Bôn mắc bệnh như vậy cũng không thích tiếp xúc với quá nhiều người.

Duật Tôn cũng có ý này, nghĩ thế liền bắt đầu chuẩn bị làm sinh nhật cho con trai.

.....

Sanh Tiêu thường cách một thời gian thì sẽ đến ngục giam thăm Tương Tư, lần này cũng như mọi lần, cô mang theo khá nhiều thứ đến.

Thần sắc Mạch Tương Tư vẫn tốt như cũ, lúc thấy Sanh Tiêu, cô ta hưng phấn mà ý vị chỉ tay vào điện thoại.

Mạch Sanh Tiêu cầm lấy ống nghe: “Chị, có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

“Sanh Tiêu, chị được giảm hình phạt.”

“Thật không?” Mạch Sanh Tiêu không nén được kích động: “Giảm mấy năm?”

Tương Tư hạ giọng: “Sanh Tiêu, chuyện này không phải là em làm cho Duật Tôn giúp đỡ sao? Mọi người đều nói bình thường không thể nào được như vậy, chị còn có ba năm là có thể ra tù rồi.”

Ba năm, vậy thì thật là rất nhanh.

“Duật Tôn không có đề cập với em.”

“Chị nghĩ, nhất định là anh ta, với lại chúng ta cũng không quen biết những người khác.” Mạch Tương Tư sắc mặt điềm tĩnh duỗi ra một cánh tay: “Ba năm, đối với chị mà nói thì thật sự là rất nhanh. Chị thật là muốn đi ra ngoài xem một chút, thế giới bên ngoài có bao nhiêu biến hóa.”

Sanh Tiêu cách một lớp thủy tinh, bàn tay cũng đặt vào hướng tay của Mạch Tương Tư: “Chị, chờ chị lúc ra tù, Bôn Bôn nhất định sẽ gọi chị.”

Tương Tư vẫn đắm chìm trong niềm vui sướng này: “Sanh Tiêu, về sau khi chị đi ra ngoài, chị nhất định phải quý trọng mỗi ngày được sống, đem những lãng phí trước kia toàn bộ bù đắp trở lại.”

“Vâng! ”

Mạch Sanh Tiêu lúc ra khỏi cổng, phát hiện ánh dương núp sau tầng mây đã ló dạng, sáng ngời không ít.

Ba năm sau, Tương Tư có thể đi ra khỏi nơi này.

Sanh Tiêu về đến nhà thì thấy Duật Tôn đang ngồi ở trên ban công, dùng laptop của cô. Cô đi tới, hai tay ôm chặt cổ của anh.

“Trở về sớm vậy?”

Mạch Sanh Tiêu nghiêng đầu, ngẩng nhìn anh đang giả bộ.

“Em đi tắm.” Cô lúng túng chỉ buông ra một câu nói như vậy. Trấn định trong mắt Duật Tôn quả nhiên đã sụp đổ ngay lập tức. Anh giương mắt lên, ngẩng nhìn trời đất bên ngoài, bây giờ mặt trời còn treo ở giữa không trung chưa lặn. Mà theo những hiểu biết của anh đối với Mạch Sanh Tiêu, làm chuyện này thì phải vào buổi tối, nếu không, sẽ bị hiểu lầm thành giả trò lưu manh.

“Em tắm làm gì?” Được rồi, hỏi thế này là đủ rõ ràng ngay.

Khóe miệng của Mạch Sanh Tiêu càng lúc càng cong lên, rồi lại mím chặt không nói lời nào, cô buông tay ra, lấy đồ ngủ đi tắm.

Lúc từ trong phòng tắm đi ra, người đàn ông vẫn còn ngồi ở sân thượng. Cô từ phía sau ôm lấy Duật Tôn, vùi đầu tại cần cổ của anh, tóc vẫn còn ướt nhẹp, làm trong anh hết sức khó chịu.

“Sanh Tiêu, em có phải muốn hay không?” Anh nghiêng đầu lại, đôi mắt phượng hẹp dài liếc nhìn khuôn mặt khê phiếm hồng của cô, cánh môi giương cao cười không có ý tốt.

Mạch Sanh Tiêu cũng không trả lời thẳng vào vấn đề, bàn tay nhỏ bé của cô đặt tại trước bụng của anh, lần lượt giồng như lơ đãng xoa vào trên ngực rắn chắc của anh: “Em vào ngục giam thăm chị của em.”

“Anh biết rồi, lúc em ra cửa đã có nói.”

“Chị của em nói, chị ấy được giảm hình phạt, còn có ba năm là có thể ra tù.”

Duật Tôn đã nghĩ đúng, nếu không cô sẽ không tự đứng mà ân cần như vậy. Anh cố nén cười trong mắt: “Vậy thì rất tốt.”

“Có phải là ý của anh không?” Mạch Sanh Tiêu nói chuyện mà như là ghé vào lỗ tai của anh mà thổi vào, khiến cho toàn thân của người đàn ông nhồn nhột.

“Sanh Tiêu, anh biết có ý tứ của em, em có phải đang câu dẫn anh không?”

“Em đâu có! ”

“Vậy em bám anh chặt như vậy làm gì?”

Hai cánh tay Mạch Sanh Tiêu ôm càng chặt hơn, cô nhón chân lên, hầu như đem nửa người trên đều dựa vào người Duật Tôn: “Nếu em câu dẫn anh, anh có vững tâm không?”

“Sanh Tiêu, anh tự kiểm chế không tốt.”

Mạch Sanh Tiêu đem đôi môi áp vào bên tai anh: “Thành thật khai báo, có phải anh đã âm thầm cho người tìm quan hệ không?”

“Mấy năm nay chịu khổ trong lao tù cũng đủ chuộc tội cho cuộc điện thoại kia rồi.” Mắt của Duật Tôn khép hờ, nhìn qua đôi chân nhẵn mịn của Mạch Sanh Tiêu: “Còn muốn giống như trước kia sao? Khi đó em vì người chị kia cũng ”làm” không thiếu chuyện thể này.”

Sanh Tiêu biết rõ người đàn ông muốn chê cười mình, cô đứng thẳng: “Cắt, có muốn yêu hay không mà thôi.”

Nói xong, xoay người sải bước đi vào phòng ngủ.

Duật Tôn gơ tay ra, chỉ chạm được vào vạt áo ngủ của cô, anh ở đâu còn có thể nhìn được. Mạch Sanh Tiêu bị áp đảo trên giường lớn, cô giữ chặt cổ áo của anh, mơ hồ có thể nhìn thấy xương quai xanh của Duật Tôn bị lộ ra. Cô nâng lên cánh môi, giọng nói đã bị mài tận lực đến khàn khàn: “Anh muốn sao?”

Đây quả thực là hấp dẫn muốn đoạt mạng người.

Bàn tay của người đàn ông giữ lấy eo của cô: “Mạch Sanh Tiêu, em đi đâu mà học được?”

“Học cái gì cơ?” Cô nháy một con mắt đen láy về phía anh.

“Đừng giả bộ, nói mau! ”

Một chút phong tình ngẫu nhiên lại có thể làm anh chống đỡ không được. Vì trong mắt Duật Tôn, Mạch Sanh Tiêu đối với chuyện này từ trước đến nay chỉ có ngoan ngoãn tiếp nhận, lần trước làm cho cô chủ động hôn môi đã là chuyện cực kỳ hiếm có rồi.

“Vậy anh nói cho em biết trước, anh không muốn sao?”

Duật Tôn giữ chặt eo cô, đem cô kéo xuống dưới, Mạch Sanh Tiêu trượt đến mép giường, cảm giác được cứng rắn dưới bụng của người đàn ông: “Em nói anh không muốn sao?”

Cô cười yếu ớt, mắt mị như tơ, ngón tay lướt qua một nút áo của Duật Tôn, đem nó cởi ra: “Đừng hỏi ngược lại em, em đang hỏi anh mà.”

Hơi thở của Duật Tôn bắt đầu không ổn: “Muốn, cho anh! ”

Bàn tay Mạch Sanh Tiêu nhẹ chống trước ngực anh: “Anh mới vừa nói cái gì?”

“Anh nói là anh muốn! ” Anh nói xong đã cúi người xuống muốn hôn.

Mạch Sanh Tiêu né tránh: “Không phải là những lời này.”

Duật Tôn làm gì còn thời gian rảnh rỗi để cùng cô mò mẫm ý tứ, nhưng Mạch Sanh Tiêu hết lần này tới lần khác không để cho anh thực hiện được. Cô tránh né, đôi chân cũng co lên: “Vừa rồi anh nói em còn muốn giống như trước là sao? Ý của anh là, vì em thấy chị mình được giảm hình phạt cho nên mới tận lực nịnh nọt anh phải không?”

Môi mỏng của Duật Tôn đã đi tới gần, bàn tay của Mạch Sanh Tiêu lại đẩy mặt anh ra: “Nói chuyện! ”

Người đàn ông đã thở gấp: “Mạch Sanh Tiêu! ” Anh ăn không được, thẹn quá hóa giận.

Sanh Tiêu khê cắn môi dưới, một động tác như vậy, không khác gì lại bỏ thêm thuốc vào lòng Duật Tôn: “Ngoan đi, mau cho anh.”

“Cũng bởi vì anh vừa rồi đã nói câu kia, em bây giờ tức giận, không muốn làm.”

“Không muốn làm cũng phải làm.” Cô đem anh trêu chọc thành như vậy, há có thể tự nhiên nói không là không sao?

“Vậy em không phối hợp.”

“Em, đồ tiểu yêu tinh này! ” Tay anh nhấc tới, hung hăng đặt cô ở giữa giường lớn: “Anh cho em đặc ý lúc này, đợi chút nữa cũng đừng la lên với anh là chịu không nổi.”

Đôi mắt Mạch Sanh Tiêu nhìn về phía giường em bé bên cạnh.

Duật Tôn lại đem mặt cô xoay lại: “Nhìn cũng vô dụng, Bôn Bôn đi theo dì Vương, sẽ không làm hư chuyện tốt của chúng ta.” Đầu anh chôn ở trước ngực Sanh Tiêu, cởi áo của cô ra, hôn hít vài cái, người đàn ông ngẩng đầu lên, trong mắt đã không giấu được vui vẻ mà lóe lên: “Ohh. . .”

Âm cuối của anh, kéo dài ra, mập mờ vô cùng.

Làm sao lại vậy?

“Oh cái gì mà oh?”

“Anh biết rõ em vì cái gì mà đem Bôn Bôn cho dì Vương ôm, Sanh Tiêu, em cũng muốn cảm giác đầm đìa sung sướng, phải hay không? Tiểu gia hỏa kia mà ở đây, quá vướng bận đi.”

“Em không có.” Mạch Sanh Tiêu ở bên cạnh thở dốc, ở bên cạnh tranh cãi: “Em thật không có, anh đừng có mà. A. . .”

178. Chương 178: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần 7 - Từ Khiêm

Bôn Bôn còn có hai ngày nữa là tròn 1 tuổi.

Duật lão gia thấy Bôn Bôn đứng lên được nhưng mà không chịu đi, trong lòng ông liền nóng vội, thường xuyên mang theo Bôn Bôn dạy cho bé con đi đường.

“Bôn Bôn, đến với thái gia ở đây, nào, nào.”

Bôn Bôn vịn lấy bàn trà, không chịu bước đi, tính tình lại bướng bỉnh dứt khoát đặt mông ngồi xuống. Bé con chơi với quả bóng nhỏ trong tay, không thèm để ý chút nào tới lão gia đang ở phía trước dạy mình cách bước đi.

“Bôn Bôn.”

Dì Vương thấy Bôn Bôn đứng được đã lâu, liền đi đến nói ra: “Lão gia, để cho Bôn Bôn nghỉ ngơi một chút đi, trong chốc lát cũng không học đi được ngay.”

“Người tránh ra.” Duật lão gia vung tay ra: “Thường xuyên không dạy dỗ thì đứa bé lại càng không chịu đi, người đừng ở đây vướng tay vướng chân.”

Dì Vương thấy thế đành phải tránh đi, mới vừa xoay người có vài bước chân, liền nghe thấy tiếng “phịch” một cái, ngay sau đó, tiếng khóc tê tâm liệt phế của bé con truyền đến: “Oa oaaa. . .”

Dì Hà hoảng sợ vội vàng từ trong bếp đi ra: “Chuyện gì vậy?”

Duật lão gia cố ý để cho Bôn Bôn học đi, không nghĩ tới sức đôi chân của bé con không tốt, bây giờ bị té đúng vào góc bàn trà. Sắc mặt dì Vương trắng bệch, bước vội đến bên cạnh bé con: “Bôn Bôn.”

Từ trên lầu hai, nghe thấy tiếng bước chân dồn dập chạy xuống.

Bôn Bôn khóc đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, còn bị ho khan: “Khụ khụ. . .”

Mạch Sanh Tiêu và Duật Tôn cùng lúc đi đến trước bàn trà. Sanh Tiêu khom lưng ôm lấy Bôn Bôn, chỉ thấy trên trán con trai bị u một cục, bây giờ đang dùng sức khóc, nghẹn ngào, cái đầu nhỏ không ngừng lắc lư. Mạch Sanh Tiêu đau lòng trấn an: “Bôn Bôn ngoan nào, không khóc nha.”

Duật Tôn sắc mặt xanh mét, giọng nói âm lãnh gầm lên: “Chuyện như thế nào, không phải là cho người trông chừng đứa nhỏ sao?”

Dì Vương co rụt cổ lại, hoảng sợ cúi thấp đầu không dám nói câu nào. Cô ấy cũng không có lá gan nói vì lão gia muốn cho Bôn Bôn học đi. Dù sao thì cô ấy cũng chịu trách nhiệm đứa bé nên trách nhiệm này phải thuộc về cô.

“Các người đừng trách tiểu Vương.” Duật lão gia vẻ mặt áy náy: “Là ta dạy Bôn Bôn học đi nên thằng bé mới bị ngã, đều là ta không tốt, ta không biết là nó sẽ ngã.”

Lão gia nghe tiếng khóc xé lòng của Bôn Bôn thì đau lòng khó chịu, ông lấy mắt kiếng trên bàn trà đeo lên, từng bước một đi về hướng phòng mình.

Mạch Sanh Tiêu nhìn Duật Tôn, anh cũng là do xót ruột, không có cân nhắc gì thêm. Sanh Tiêu đi theo về phía trước: “Gia gia.”

Duật lão gia đã đi đến cửa.

“Gia gia, gia gia đừng để ở trong lòng, đứa nhỏ học đi khó tránh khỏi va chạm té ngã, vừa rồi.”

“Rầm! ” Cửa bị dùng sức đóng sập lại.

Dì Vương đi đến bên cạnh: “Sanh Tiêu, tôi đưa Bôn Bôn đi xử lý vết thương cho.”

Vốn dĩ cũng không phải là chuyện gì to tát, nhưng đều bởi vì Duật Tôn nổi nóng một chút mà rối loạn. Hơn nữa, Duật lão gia ở tuổi này lại rất nhạy cảm.

. . .

Quả nhiên, điều Mạch Sanh Tiêu lo lắng đã trở thành sự thật. Lúc ăn cơm chiều, dì Hà ở trước cửa gọi vài tiếng cũng không thấy lão gia đi ra. Sanh Tiêu bảo dì Hà chuẩn bị một phần cơm, cô tự mình mang vào trong phòng.

Lúc Mạch Sanh Tiêu đi đến trước giường của Duật lão gia, thấy ông ở trên giường trùm chăn kín mít. Cô sợ làm ồn ào đến ông, liền bước đi thật nhẹ. Sanh Tiêu đem cơm tối đặt ở trên tủ đầu giường. Cô mở đèn ở đầu giường lên: “Gia gia, dậy ăn một chút gì đi.”

Duật lão gia nhắm mắt lại, Mạch Sanh Tiêu dứt khoát ngồi xuống mép giường: “Gia gia, con biết là trong lòng gia gia không dễ chịu, nhưng mà gia gia đừng để ở trong lòng, ai học đi mà có thể không bị ngã đây? Người xem, Duật Tôn tự nói mình thông minh, nhưng con biết là anh ấy khi còn nhỏ khẳng định cũng bị ngã rất thảm.” Sanh Tiêu thấy tấm chăn hơi động dậy: “Gia gia cũng biết Tôn nhiều năm như vậy chỉ sống có một mình, tính tình anh ấy không tốt, thế nhưng lời nói cũng không phải là hướng vào gia gia mà nói đâu. Gia gia mau dậy ăn cơm đi.”

Duật Tôn cũng đi đến: “Gia gia.”

Duật lão gia lúc này mới vén chăn ra: “Bôn Bôn không sao chứ?”

“Không có việc gì ạ.” Sanh Tiêu vội vàng nói: “Cũng không còn xuất huyết nữa, đã được băng lại, bây giờ lại đang chơi hăng say đây.”

“Ta không nghĩ tới sẽ ngã, ta thấy Bôn Bôn còn chưa biết đi, cũng có chút cấp bách.”

Mạch Sanh Tiêu nhẹ lắc đầu: “Gia gia, người chớ để ở trong lòng, Bôn Bôn học hỏi sẽ chậm một chút, cần phải kiên nhẫn rất nhiều, nó cùng với những đứa trẻ khác. có một chút khác biệt. Gia gia, Bôn Bôn khả năng cần phải yêu thương nhiều hơn so với những đứa trẻ khác, trước kia, con cuối cùng cảm thấy con và Tôn, cả hai đều cho Bôn Bôn chưa đủ yêu thương. Bây giờ rất tốt, gia gia cũng sẽ cùng chúng con yêu thương nó gấp bội.”

“Người còn đem Bôn Bôn giao cho ta sao?”

“Gia gia, thân thể gia gia tốt lắm, chờ Bôn Bôn biết đi, người có thể dắt tay nó đi ra ngoài nhảy múa khiêu vũ.”

Duật lão gia bĩu môi, nhưng trên mặt đã có vui vẻ: “Ta không cần khiêu vũ, ta mang Bôn Bôn đi đánh Thái Cực.”

“Vâng, liền đi đánh Thái Cực.”

.
. .

Mạch Sanh Tiêu trấn an được lão gia, lúc trở lại phòng, tinh thần nặng nề lúc này mới được giãn ra.

Duật Tôn từ phía sau ôm lấy cô: “Mệt lắm sao?”

“Không sao.”

“Tình tình gia gia cũng tương tự như đứa bé.”

Mạch Sanh Tiêu xoay lại: “Trong nhà của chúng ta có hai đứa bé, một đại hài tử, một tiểu Bôn Bôn.”

Duật Tôn nắm lấy tay của cô, tại thắt lưng của Sanh Tiêu nhẹ xoa lên một vòng: “Sanh Tiêu, chúng ta lại sinh một đứa con được không?”

Mạch Sanh Tiêu cũng không lập tức trả lời ngay, cô kéo tay của Duật Tôn ra, đi về hướng sân thượng. Hai tay chống lên lan can, cô thấy Duật Tôn đã đến bên cạnh mình: “Em không muốn.”

“Vì sao?”

“Bôn Bôn như vậy, em không muốn đem yêu thương đối với nó chia ột đứa con khác. Em nghĩ, nếu như Bôn Bôn cứ không tốt hơn được thì em sẽ không cần đứa con thứ hai.”

Duật Tôn thần sắc lạnh lùng khom lưng: “Nói không chừng, có thêm đứa em, bệnh của Bôn Bôn sẽ tốt hơn.”

Mạch Sanh Tiêu khẽ thở dài: “Em cũng không biết, trong lòng rất rối loạn.”

Duật Tôn ôm lấy đôi vai của cô, bàn tay vỗ nhẹ: “Đừng suy nghĩ nhiều, anh cũng là thuận miệng nói ra như vậy thôi.”

Ngày sinh nhật của Bôn Bôn, Duật Tôn không có phô trương làm lớn, chỉ mời cả nhà Nam Dạ Tước và Từ Khiêm, Mạch Sanh Tiêu thì mời gia đình Thư Diễm và Tang Viêm. Tiệc sinh nhật tổ chức tại nhà, dì Hà loay hoay cao hứng phi thường, Sanh Tiêu ở trong hoa viên sắp xếp một bàn tiệc dài, trên mặt đã bày đầy ắp thức ăn.

Mọi người cơ bản đều đã đến đông đủ, chỉ còn thiếu Từ Khiêm.

Nghe nói là hôm nay bệnh viện có nhiều việc, sẽ đến trễ một chút.

.
. .

Từ Khiêm chạy một chiếc xe mới mua được ba ngày, mua từ trung tâm hàng hóa và dịch vụ. Đây là xe hần phải đặt mua, vì lúc trước loại xe này không có màu mà hần muốn nên không thể không đợi mất gần hai tháng.

Phía trước đúng lúc là đèn đỏ.

Thời gian chờ đợi, hần cảm thấy chán chết nên lấy điện thoại di động ra.

.

“Mau mau, mang thứ đó lên đi, nhanh qua đường! ”

Cô gái mất thấy đèn đỏ không đợi người, gấp rút phụ giúp đẩy qua.

“Rầm. . .”

Từ Khiêm cảm thấy xe bất ngờ bị rung động mạnh, hấn ngẩng đầu lên, liền chứng kiến một chiếc xe đẩy hàng chuyên dụng lúc này đang cấm trước đầu xe của mình, hấn liền mở cửa xe ra bước xuống.

Vụ va chạm này không chỉ làm lớp sơn bị trầy xước rất nhiều mà ngay cả đầu xe cũng bị đụng móp méo.

Cô gái và đồng nghiệp bên cạnh hai mặt nhìn nhau, mới vừa xin lỗi liền nghe phải người đàn ông khề nguyên rủa. Hấn đập tay vào trên nắp động cơ: “Khốn kiếp, không có mắt à? Dám đụng vào xe tiểu gia gia?”

“Tiên sinh.”

“Là cô phải không?” Từ Khiêm nhìn thấy cô gái trên trán đổ nhiều mồ hôi, mặc quần áo làm việc đơn giản, trên người là một áo sơ mi trắng, bên dưới là váy đen.

“Là tôi.”

Từ Khiêm mắt liếc qua: “Biết xe này bao nhiêu tiền không?”

“Quản lý, làm sao bây giờ?” Nữ đồng nghiệp bên cạnh khề lay lay tay của cô ấy.

“Tôi chỉ muốn nói cho anh biết là xe của anh đã cán qua vạch dừng.”

“Vậy thì sao?” Từ Khiêm dứt khoát đứng ở trước mặt hai người: “Không muốn bồi thường?”

“ Bao nhiêu tiền?”

“Cô đền nổi sao?”

“Đã biết tôi không đền nổi thì anh còn ở lại chỗ này đông dài cái gì?” Cô gái thấy Từ Khiêm có thái độ không tốt, kéo xe đẩy ra muốn đi.

“Thái độ cô như vậy là gì?” Từ Khiêm chưa từng thấy qua người nào như vậy, đụng phải xe của người khác mà cô ta vẫn còn nói lý.

Cô gái ra hiệu cho người đồng nghiệp kia vận chuyển hàng đi trước, cô từ túi xách lấy ra tấm danh thiếp đưa cho hấn: “Tôi là quản lý kho hàng của trung tâm hàng hóa và dịch vụ, về chuyện bồi thường, anh có thể đến tìm tôi.”

Lúc gần đi thì cô ta dừng bước lại: “Cho tôi danh thiếp của anh.”

Từ Khiêm từ trong xe lấy ra ném cho cô nàng, cô gái lườm nhẹ một cái, thì ra là bác sỹ. Hừ, cũng không thua gì bác sỹ thú y đâu, thái độ như vậy mà vẫn sống được, thật là lớn lối.

“Anh không cần lo lắng là tôi sẽ chạy trốn, hơn nữa muốn đền ngay lập tức thì tôi cũng không đào đâu ra tiền mà đền cho anh. Hoặc là báo cảnh sát, hoặc là chờ tôi gom đủ tiền, tôi sẽ đền cho anh.”

“Này, bây giờ là cô đụng phải xe của tôi, nói chuyện đừng có chĩnh đốn và ngang ngược như vậy.” Từ Khiêm nhìn chăm chăm vào gương mặt cô gái đó, vươn tay chạm vào: “Nếu không thì như vậy đi, cô tới bệnh viện của tôi, phục vụ miễn phí cho tôi suốt, tôi. .

.”

Cô ta gạt bàn tay đang vuốt ve của Từ Khiêm: “Bệnh thần kinh, anh tự chữa cho chính mình đi, lúc trước học thể nào mà đem cảm thú chĩnh thành hình người được vậy! ”

Tay của Từ Khiêm rơi xuống khoảng không, mới định đùa giỡn vài câu thì điện thoại trong xe liền vang lên. Hấn biết nhất định là Duật Tôn gọi đến thúc giục mình, hấn nghe điện thoại xong xoay người lại thì đã thấy bóng lưng của cô gái băng qua lối đi bộ, lẩn vào trong đám đông mất hút.

“Để ta chờ xem! ”

Hấn bây giờ vội vàng chạy tới Ngự Cảnh Viên, cũng không còn thời gian để mà hao tổn tâm tư với cô ta.

Dung Ân mang theo hai đứa bé qua bên nhà Sanh Tiêu từ rất sớm, tính tình Đồng Đồng không người nào có thể âm ỉ bằng.

Từ Khiêm đến trễ nhất, thật may là trên đường hắn đã cho người chuẩn bị quà cáp đầy đủ cho ba đứa nhỏ. Đôi chân của Đồng Đồng rất nhanh nhẹn chạy ra, hai tay trực tiếp ôm lấy chân của hắn: “Khiêm thúc thúc!”

Sắc mặt người đàn ông nhanh chóng suy sụp: “Đồng Đồng gọi ta là gì?”

Đôi mắt Đồng Đồng nhìn chăm chăm vào mấy món quà trong tay của Từ Khiêm, xem ra cô bé cũng có phần, lập tức đổi giọng, mà lại là giọng điệu ngọt lịm: “Khiêm ca ca, Khiêm ca caaa. . .” Âm cuối kéo dài nhỏ dần xuống, đúng là kiểu cực kỳ làm nũng.

“Thế này mới ngoan chứ.” Từ Khiêm cúi xuống đem Đồng Đồng ôm vào trong ngực. Đôi mắt của Đồng Đồng cũng không nhìn vào hắn lần nào: “Khiêm ca ca, quà này là cho Đồng Đồng phải không?”

Té ra hôm nay nếu hắn mà quên mua quà cho cô bé thì nói không chừng còn có thể bị gọi thành Khiêm gia gia mất.

Mạch Sanh Tiêu và Dung Ân đang ở trước bàn tiệc chuẩn bị đồ uống tự pha, tiểu vương tử nhà Dung Ân so với Bôn Bôn lớn hơn hai tháng, bây giờ đã có thể đi được chập chững, tay của bé con tiếp tục bám lấy xe nhỏ của Bôn Bôn, đang đưa trái hương tiêu [trái nhãn:v] ở trong tay nhét vào miệng Bôn Bôn: “Ăn, ăn.”

Nhưng Bôn Bôn không muốn chơi với bé con ấy, Bôn Bôn vùng vẫy ra, muốn tự mình chơi.

Tiểu vương tử tập tễnh đi tới hai bước, lại đem hương tiêu đi tới gần: “Ăn, ăn đi.”

Ca ca này làm sao lại chán ghét như vậy?

Bôn Bôn có chút tức giận, miệng mấp máy, trừng mắt liếc tiểu ca ca một cái.

Đồng Đồng ôm quà vui vẻ trở lại bên cạnh em trai: “Em đừng khi dễ Bôn Bôn, coi chừng mai một Bôn Bôn lớn sẽ đánh em.”

Mạch Sanh Tiêu nhìn ra được cảm xúc này, mỗi lần như vậy, trong lòng cô lại mang nhiều khó chịu. Bệnh của Bôn Bôn còn chưa khỏi sắc, cũng không thể cùng các bạn nhỏ chơi đùa náo nhiệt như vậy được.

Thư Diễm bị ốm nghén vẫn rất nghiêm trọng, cô ngồi ở trên ghế, Tang Viêm cũng ngồi ở bên cạnh chăm sóc.

Mạch Sanh Tiêu bưng một ly trà mới pha đến cho Từ Khiêm.

Từ Khiêm ôm lấy Bôn Bôn, cùng bé con thử nói mấy câu rồi hỏi: “Bôn Bôn vẫn còn như thế này sao?”

Duật Tôn từ trong tay hắn tiếp nhận lại con trai: “Ừ, không có khởi sắc gì rõ ràng.”

“Hai người cân nhắc sinh thêm em bé đi.”

“Không! ” Mạch Sanh Tiêu nhảy cảm cự tuyệt, cô biết là Từ Khiêm có ý tốt, có nhiều người cũng khuyên cô rằng, nếu như thật sự Bôn Bôn cả đời đều như vậy thì cô còn có đứa con thứ hai làm chỗ dựa.

“Cô đừng hiểu lầm.” Từ Khiêm thấy thần sắc của cô kích động nên nhẫn nại giải thích: “Đứa trẻ bị bệnh tự kỷ cần nhất chính là một hoàn cảnh sống tốt đẹp, nó cần có bạn, kỳ thật bạn bè của đứa trẻ là tốt nhất vì đều là trẻ con. Đây chỉ là đề nghị của tôi, hai người có thể cân nhắc lại.”

Nam Dạ Tước cũng ôm con trai đi tới, tiểu vương tử hầu như không thích ở một chỗ, bé con cầm hương tiêu trong tay hướng đến Bôn Bôn: “Ăn, ăn. . .”

Lại nữa rồi.

Bôn Bôn buồn bực, làm sao lại trốn không thoát tiểu gia hỏa này vậy?

“Ăn đi.”

Bôn Bôn cầm lấy món đồ chơi trong tay, tự mình chơi hăng say, không muốn người khác quấy rầy. Nhưng nửa người trên của tiểu vương tử lại vươn tới gần: “Ha ha. . .”

Được rồi.

Bôn Bôn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, chu cái miệng nhỏ nhắn liếc nhìn tiểu vương tử, xem ra nếu không thỏa hiệp thì tiểu ca ca sẽ đuổi theo mãi, có chạy đầy đất cũng không thoát. Bôn Bôn miễn cưỡng đưa tay ra, nhận lấy trái hương tiêu.

Tiểu vương tử thấy thế, vui vẻ đập tay bộp bộp: “Bôn Bôn, cho đi. . .”

Tiểu vương tử vươn tay ra, còn muốn món đồ chơi trong tay của bé con. Được rồi, Bôn Bôn lại bị đánh bại một lần nữa. Thì ra không phải chỉ đơn thuần là muốn cho bé con trái hương tiêu kia, mà là muốn đổi lấy món đồ chơi trong tay của nó. Bôn Bôn không ngừng cắn cắn vào món đồ chơi, thật không muốn cho.

“Bôn Bôn, cho, cho.”

Tiểu chán ghét. Ép buộc người khác, tự mình không để cho bị thiệt thòi đây mà. Bôn Bôn không có cách nào khác, bàn tay mồm mồm nhỏ bé đưa ra món đồ chơi.

Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy cảnh này, hiểu ra được nên mỉm cười. Có lẽ, Từ Khiêm nói rất đúng, cô quá cố chấp vì bệnh của Bôn Bôn, sợ có đứa con thứ hai sẽ cùng chia sẻ tình yêu của mình, không biết được là Bôn Bôn không chỉ cần những thứ này không thôi.

Tiểu vương tử vui vẻ cầm lấy món đồ chơi, Bôn Bôn thấy thế lại có chút không cam lòng từ bỏ, vươn tay muốn đoạt lấy.

Sau khi ăn cơm xong, mấy người đàn ông vì đã đều uống rượu, hò hét muốn đánh bài, vừa vặn gom lại thành một bàn mạt chược.

Từ Khiêm mắt thấy cả ba người còn lại đều có bà xã bên cạnh: “Ôi mẹ nó, rõ ràng là khi dễ tôi không có phụ nữ đây mà.”

“Cậu là có quá nhiều phụ nữ, không biết mang ai theo chứ gì?” Nam Dạ Tước ở bên cạnh vừa xếp bài, vừa chế nhạo nói ra.

Lúc này, Đồng Đồng rất biết xu nịnh ôm lấy chân của Từ Khiêm một lần nữa: “Khiêm ca ca, Đồng Đồng cùng ca ca.”

Từ Khiêm cúi xuống ôm cô bé đến trên đùi: “Nhìn thấy không, tớ cũng có tiểu cô nương yêu thích.”

“Đi chết đi.” Nam Dạ Tước nhìn vào con gái bảo bối của mình, biết rõ trong đầu cô bé lại đang tính toán mưu ma chước quỷ, bịp bợm gì nữa đây. Hai tay Đồng Đồng vươn ra bàn, giúp Từ Khiêm thu tiền: “Khiêm ca ca, ca ca thắng tiền, liền chia cho Đồng Đồng một nửa được không?”

“Vậy nếu thua thì sao đây?” Từ Khiêm đánh ra một quân bài.

“Vậy ca ca tự nhận xúi quẩy một mình đi.”

Cô gái nhỏ này tính toán cũng không biết học được từ ai.

.....

Mạch Sanh Tiêu vội vàng làm thêm thức ăn cho khách, Duật lão gia không thích cùng người trẻ tuổi tham gia náo nhiệt, Sanh Tiêu mang nước ép trái cây đến cho ông: “Gia gia, gia gia nếu mệt thì vào trong phòng ngủ một lát đi.”

“Ta không sao.” Lão gia đang xem tin tức: “Sanh Tiêu, người đi chơi đi, Bôn Bôn ta sẽ trông chừng cho.”

Mạch Sanh Tiêu ngồi vào bên cạnh Duật Tôn, cùng anh chơi hai vòng mạt chược. Phải nói Từ Khiêm hôm nay có vận may thật đúng là tốt, buồn bực việc xe mới bị đụng cũng tiêu tán đi. Đồng Đồng chọn đúng đồng đội, chờ sau khi giải tán bàn cờ, Từ Khiêm quả nhiên cho cô bé một số tiền lớn.

“Đừng tạo thói quen cho con bé.” Nam Dạ Tước một tay ôm lấy con gái, một tay đưa tiền của Từ Khiêm cho trả lại: “Không cho phép cầm đồ của người khác, nếu không sau khi lớn lên vì sao bị những tên đàn ông xấu kia bắt đi cũng không biết.”

“Hừ! ” Từ Khiêm không vui: “Nhưng đừng có đem tổ gom lại làm một với bọn chúng chứ.”

Đồng Đồng ôm cổ Nam Dạ Tước, không ngừng cười khanh khách: “Cha, mẹ có đôi khi nói cha là người xấu đây.”

Sinh ra cô con gái yêu tinh như vậy, cũng là Nam Dạ Tước đời trước nợ phụ nữ quá nhiều. Anh vỗ nhẹ cái mông Đồng Đồng, đem cô bé ném trả cho Dung Ân đang đứng ở bên cạnh.

Sau bữa cơm chiều, mọi người ở lại chơi thêm một lát, lúc này mới bắt đầu giải tán.

Từ Khiêm nhớ đến hẳn còn có một người phụ nữ phải đối phó, cho nên đã chuẩn bị trước.

179. Chương 179: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần 8 - Chụp Hình Cười

Mạch Sanh Tiêu tắm rửa xong thì nằm dài trên giường, cả người mệt mỏi rồi không muốn động tay động chân gì nữa. Đầu cô nặng trĩu đè lên gối, muốn ngủ, ngay cả khi nào Duật Tôn leo lên giường cũng không biết. Anh ngược lại chồm lên người cô, lồng ngực to lớn hữu lực hầu như đem Sanh Tiêu áp vào giường lớn.

“Ồi. . .” Cô bị giật mình: “Anh nặng quá.”

Duật Tôn giữ chặt lấy tay của cô: “Sanh Tiêu, chúng ta sinh thêm một đứa con nữa được không?”

Mạch Sanh Tiêu có chút dao động: “Không phải sau khi sinh mổ thì hai năm sau mới có thể sinh tiếp sao? Hiện tại còn sớm mà.”

“Em cho rằng muốn có con thì chỉ cần em nghĩ đến là có thể mang thai à.” Cánh môi lương bạc của người đàn ông ghé vào tai của Sanh Tiêu: “Anh không thể bảo đảm mỗi lần đều trúng mục tiêu.”

Hơi thở nóng rực của anh quay lại cắn cổ nhẵn mịn của Mạch Sanh Tiêu, lại thêm không ít mờ ám. Sanh Tiêu muốn đẩy anh ra: “Anh đè chết em.”

“Có làm hay không?”

“Mệt quá nha.”

“Mỗi lần đều là em hưởng thụ, anh lần này cũng không để cho em vất vả. Ngoan đi, nằm thật thoải mái, anh hầu hạ em.”

Khả năng chuyện lần trước ở vùng núi, thực đã bắt anh chịu đựng đến hồng. Mạch Sanh Tiêu nhớ lại chiếc giường cây, nhịn không được mà cười trộm thành tiếng.

“Em cười cái gì?”

Người đàn ông theo lưng của cô hôn lên trên cổ, Mạch Sanh Tiêu sợ nhột liền co hai vai lên: “Anh lần trước bị té một cái, em cho rằng vụ đó vẫn còn di chứng đây.”

Tiếng nói Duật Tôn mơ hồ, cổ chấp hôn cổ của cô: “Di chứng gì chứ?”

Mạch Sanh Tiêu hai tay dứt khoát chống đỡ trước ngực, cô sau khi chuẩn bị tinh thần sẵn sàng mới nói: “Anh có sợ giường trong nhà cũng sẽ đột nhiên bị sập như vậy không?”

Gương mặt tuần tú đầy dục vọng của Duật Tôn nâng lên, giờ mới hiểu được ý của cô. Khóe miệng Sanh Tiêu chứa ý cười, người đàn ông này, sợ là chưa bao giờ thất thế như vậy có phải không? Cô còn nhớ rõ là lúc anh bị ngã xuống mặt đất, y phục trên người đã sớm cởi một chút rồi.

Một lời nhắc nhở này của cô, cũng không ngại anh vì thế mà có bóng ma trong lòng. Bàn tay Duật Tôn vượt qua mặt Sanh Tiêu: “Vậy thì, chúng ta thử xem cái giường này có vững chắc hay không?”

“Có ý gì?”

“Đêm nay, đổi lại động tác có độ khó cao, dùng sức thử xem! ”

“ ”

.
. .
.

Mạch Sanh Tiêu nằm ở trước ngực người đàn ông, toàn thân, thậm chí ngay cả mỗi tế bào đều giống như bị sức nặng hung hăng nghiền qua. Cô khắc sâu được hàm nghĩa của bốn chữ “Tự làm tự chịu” rất rõ ràng.

Dì Hà ở bên ngoài cửa gọi hai lần, người ở bên trong không có ý tứ muốn rời giường chút nào.

Dì Hà trở lại lầu dưới, lão gia đang cho Bôn Bôn ăn cháo: “Còn không có ra khỏi giường sao?”

Dì Hà lắc lắc đầu.

“Chắc là vội vã chuyện sinh nhật của Bôn Bôn nên mệt nhọc, để cho bọn họ ngủ nhiều một chút.”

.

Nghỉ ngơi được vài ngày lại bận rộn chuyện chụp hình cưới.

Lúc Duật Tôn mang Sanh Tiêu ra khỏi cửa, chỉ nói với lão gia là đi có việc chứ không nói đi chụp hình. Người ở thế hệ trước có nhiều quy củ, huống chi chuyện này của trước kia cũng không muốn trước mặt ông nội nói ra.

Quay chụp hết nội cảnh, có xe riêng đưa bọn họ đến nơi chụp ngoại cảnh.

Mạch Sanh Tiêu đến đó mới biết được Duật Tôn đã bao trọn gói, cả khu ngoại cảnh hôm nay chỉ mở cửa vì bọn họ.

Thợ trang điểm ở dưới ô che nắng đang trang điểm cho Sanh Tiêu, lễ phục trên người cô sáng nay mới được chuyển từ Paris đến bằng máy bay. Trên ngực áo được thiết kế đường xẻ ở giữa, có thể nhìn thấy khe ngực của cô như ẩn như hiện. Duật Tôn lấy Nước Mắt Mỹ Nhân Ngư đeo lên cổ cho cô, anh cúi xuống, từ trong gương tường tận xem xét trang dung của Mạch Sanh Tiêu.

“Mệt không?”

“Tốt lắm.” Sanh Tiêu không quen gấn lông mi giả, bây giờ mí mắt nặng muốn ngược lên cũng không nổi.

“Nếu mệt thì chúng ta có thể chia ra chụp trong hai ngày.”

“Không cần đâu.”

Duật Tôn dìu Mạch Sanh Tiêu đứng lên, chân cô mang giày cao gót khảm kim cương. Sanh Tiêu nhìn vào đôi mắt của người đàn ông, thần thái anh sáng ngời, tinh thần vui vẻ, cùng với lần đầu tiên chụp hình thì trạng thái hoàn toàn trái ngược nhau.

Khi đó chụp hình cưới, chỉ có thể hình dung là bằng mặt nhưng không bằng lòng.

Mạch Sanh Tiêu cong lên cánh môi, gót chân bị mài đến đau nhưng dù có mệt mỏi khổ cực thì cô đều cam tâm tình nguyện chịu đựng. Cô thích cảm giác hạnh phúc như thế này.

Quay chụp hết một phần ngoại cảnh, Sanh Tiêu ngồi kề bên Duật Tôn trên ván gỗ ven hồ.

Cô cởi giày ra rồi đặt ở bên cạnh, với bộ dáng này không muốn đến nhà hàng ăn cơm nên Duật Tôn cho người đưa cơm trưa tới hiện trường. Mạch Sanh Tiêu bởi vì đeo bao tay nên không thể cầm được đĩa, cô hé miệng ra, được Duật Tôn đút thức ăn vào trong miệng. Sanh Tiêu thích ý, đá đá đôi chân mảnh khảnh, vẩy cước trắng nõn trải rộng trên mặt đất, cô nâng tay phải lên nhìn thấy vết thương ở cổ tay.

Ánh mắt cô hơi ngừng lại, vết sẹo gần kề, rất nhanh lại đưa tầm mắt ra nơi khác.

Đàn không được Piano cũng không cần lo lắng.

Cô có hai người yêu nhất đời là ông xã và Bôn Bôn, hướng chi, cô muốn nghe bản nhạc nào thì Duật Tôn cũng có thể vì cô mà đàn. Đến khi nào ngứa tay, Duật Tôn còn có thể là bàn tay kia của cô.

“Mở miệng ra nè.”

Cô xoay đầu lại, ngoan ngoãn hé miệng, cơm ăn vào có hương vị thật ngọt ngào.

Ăn cơm xong còn có thời gian nghỉ ngơi một lát. Duật Tôn không nói bắt đầu thì ai cũng không dám đi đến quầy rầy.

Cánh tay anh ôm ở eo của Sanh Tiêu, hơi dùng sức một chút liền nâng cô lên tới trên người mình, làn váy cũng đủ rộng mà che lại cảnh tượng bên dưới, cùng với. những thứ mờ ám kia.

Mạch Sanh Tiêu bị buộc dang chân ở trên đùi Duật Tôn, sau lưng chính là cảnh hồ xinh đẹp. Hai tay Sanh Tiêu đành phải ôm chặt cổ của anh, Duật Tôn duỗi tay vào trong áo cưới, đầu ngón tay quen thuộc nhẹ khiêu. Mạch Sanh Tiêu chỉ cảm thấy trước ngực được buông lỏng, còn chưa kịp nhìn kỹ thì đầu người đàn ông đã trước một bước vùi đến trước ngực cô.

Áo cưới được thiết kế gợi cảm, phía trước để lộ làn da, ngực của cô vốn được áo ngực nâng căng đầy, kể từ lúc này, dĩ nhiên sẽ lộ cảnh xuân vô hạn. Mạch Sanh Tiêu cảm giác được người đàn ông kín đáo hôn mang theo hơi nóng và ẩm ướt lan tràn tại ngực cô, một hồi cảm giác còn lan đến cả toàn thân, cô khép chân lại.

“Dừng.”

Duật Tôn kéo tay phải của cô ra, bàn tay trái của mình cùng cô đan chặt mười ngón tay lại.

Mồ hôi trắng mịn thấm thấu vào lòng bàn tay của cả hai, Duật Tôn không có làm thêm động tác tiếp theo. Anh ngẩng đầu lên, tay kia đè đầu của Mạch Sanh Tiêu xuống cùng cô kịch liệt ôm hôn. Mãi đây đưa khiến cho hô hấp của hai bên càng ngày càng gấp. Duật Tôn ôm eo của cô lui về phía sau một chút, anh ngã lưng nằm trên sàn gỗ, cả người Mạch Sanh Tiêu lại áp trên người anh. Bàn tay trên lưng cô vuốt phẳng, dần dần lại đưa đến bên hông, không đếm xỉa tới việc muốn thu tay lại.

Nhiếp ảnh gia đi đến, vừa nhìn thấy cảnh này đã vội vàng rời đi.

Ôm hôn lưu luyến.

Thiếu chút nữa bị chết ngạt giữa lúc hôn ở đây.

Mạch Sanh Tiêu nằm dựa trên vai của Duật Tôn, lồng ngực vì thiếu dưỡng khí nên bây giờ đang tử mị thở phì phò. Ngón cái của Duật Tôn đang vuốt ve cánh môi trái tim bị sưng đỏ của Sanh Tiêu: “Sanh Tiêu, anh thấy em một cái, liền muốn em một lần.”

Mạch Sanh Tiêu vuốt ve tay của anh, Duật Tôn cười giúp cô cài lại áo ngực.

Anh ôm Sanh Tiêu ngồi dậy: “Chụp hình đi, nếu không đợi lát nữa trời sẽ tối mất.”

Mạch Sanh Tiêu ngồi trở lại trước gương, thợ trang điểm đang giúp cô trang điểm lại. Duật Tôn nhấp nhẹ miếng trà lạnh, anh để cái ly xuống: “Để ta.” Anh từ trong tay thợ trang điểm nhận lấy lọ son nước: “Anh giúp em trang điểm.”

Không ít người đều xúm lại ở bên cạnh, Mạch Sanh Tiêu ngượng ngùng: “Anh biết làm sao?”

“Không biết.”

Nhiều cô gái trẻ ghé vào bên cạnh để ngắm nhìn: “Duật phu nhân, ngài thực hạnh phúc.”

Mạch Sanh Tiêu mặt càng đỏ bừng lên, cô thấy Duật Tôn đang chú ý nghe thợ trang điểm hướng dẫn, động tác nghiêm túc cẩn thận đi đến, Sanh Tiêu rừ mi mắt nhìn người đàn ông đang dịu dàng tô son cho cô. Kiểu âm áp tử mị thể này cũng làm trong lòng cô dâng lên xúc động, hôm nay trong khoảnh khắc này, là bọn họ đã bỏ lỡ sau vài năm mới có lại lần nữa. Mất đi rồi mới biết quý trọng, nhưng khó khăn nhất chính là có thể yêu thêm một lần.

Dù sao Duật Tôn cũng là lần đầu tiên làm người trang điểm, tô son nước khó tránh khỏi việc tô không đều, nhìn thấy khoe miệng của Sanh Tiêu bị lem ra, anh ấy bông vải trang điểm, để sát vào, cẩn thận lau đi cho cô. Mạch Sanh Tiêu nghe được tiếng hít thở trầm ổn mà hữu lực của người đàn ông, cô khẽ nhắm lại đôi mi.

Một lúc lâu sau, mới nghe được tiếng của Duật Tôn: “Được rồi.”

Sanh Tiêu lúc này mới mở mắt ra, chứng kiến trang dung của mình trong gương sáng rõ, trong lòng cô vui vẻ dạt dào.

“Em xem được không?” Một tay của anh đặt lên vai cô, cúi người xuống hỏi.

Mạch Sanh Tiêu gật đầu, niềm vui trong mắt như ánh sáng soi rọi khắp nơi: “Đẹp lắm.”

.
. .

Anh hứa hẹn với cô những gì, bây giờ cũng đang từng cái thực hiện.

180. Chương 180: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần 9 - Alice

Sau khi trở về từ chuyến du lịch tuần trăng mật muộn, bọn họ cùng nhau đi chọn cảnh cưới. Hôm lấy được ảnh chụp, Duật Tôn đã không thể chờ đợi được mà muốn treo lên tường ngay.

Lần đầu tiên chụp hình cưới, những bức hình kia được treo lên thế nào Mạch Sanh Tiêu cũng không biết. Cô chỉ đi ra ngoài một chuyến, sau đó trở về thì mới phát hiện ở trên đầu giường có nhiều đồ đạc hơn thôi.

“Như vậy được chưa?”

Giọng nói của Duật Tôn làm cô thu hồi lại suy nghĩ vừa tràn đến. Mạch Sanh Tiêu đứng ở cuối giường nhìn ngắm rồi chỉ huy: “Phía nam cao hơn một chút nữa, đứng rồi.”

“Như vậy được chưa?” Duật Tôn hai tay nâng bức hình cưới khổng lồ, thân thể cao to đứng ở đầu giường.

“Phía bắc cao thêm một chút nữa đi.” Mạch Sanh Tiêu phát tay ra hiệu.

Người đàn ông đành phải làm theo: “Thế này được chưa?”

“Phía nam cao hơn một phân nữa.”

“Mạch Sanh Tiêu, em có cảm nhận được phương hướng không vậy?” Duật Tôn phải áp bức ảnh vào bức tường, lời nói lúc này có vẻ như đang phải thở ra.

Mạch Sanh Tiêu hai tay khoanh trước ngực, hai mắt nhìn trừng trừng: “Đấy, đấy, anh làm em đem phương hướng làm cho lẫn lộn hết lên.”

“Emmm.”

“Ai u, mới có vài cái liền chịu không nổi rồi sao? Nâng mỗi bức ảnh chụp có thể mệt đến đâu cơ chứ?”

Trong ngày thường, thể lực của anh đúng là tốt đến kinh người.

Hai tay Duật Tôn lần nữa lại giơ lên: “Có vậy mà cũng nhầm lẫn, phương hướng đều không phân biệt được rõ ràng thì ở trên giường anh ngủ phía bắc, em ngủ phía nam, nghĩ như vậy, sẽ luôn luôn không quên được phải không?”

Rất đơn giản mà nói, Mạch Sanh Tiêu luôn có thể cảm nhận được bất cứ thứ gì lọc qua miệng của anh cũng mang theo hương vị tình dục.

Duật Tôn cũng vào thư phòng xếp đặt, treo hình cưới của hai người. Bận rộn hết với những thứ này thì vừa vắn đến lúc dì Hà gọi ăn cơm tối.

Lúc nhận được điện thoại của Từ Khiêm thì Luật Tôn cũng vừa để đĩa xoong.

Anh biết rõ đã nghiện phải Tử Thần thì rất khó từ bỏ, cũng tin tưởng Alice có thể cố gắng vượt qua, nhưng anh vẫn đánh giá cao người nào có tự chủ.

Duật Tôn lái xe vào biệt thự, mở cửa chạy thẳng lên lầu hai.

Từ Khiêm để dụng cụ lên tủ đầu giường, Alice nằm cuộn trên giường, trong phòng ngủ khắp nơi đều bừa bộn, hiển nhiên là mới vừa lên cơn tái phát. Luật Tôn bước vào giữa phòng: “Sao vậy?”

“Mới tiêm một liều an thần, bây giờ đã khá hơn nhiều rồi.”

Duật Tôn nhìn Alice ở trên giường, tấm chăn màu xanh da trời phủ qua đỉnh đầu của cô ấy, Luật Tôn quỳ một chân lên giường, giật mạnh tấm chăn ra.

Chứng kiến bộ dạng lúc này của Alice, anh dù có chuẩn bị tâm lý đi chăng nữa thì cũng phải giật mình kêu lên tiếng.

Mái tóc dài uốn lộn điêu tàn vô cùng rồi, trên gối đầu còn có thể thấy rất nhiều sợi tóc bị rơi rớt ra. Hốc mắt Alice sâu xuống, vì gầy xuống quá nhanh nên hai bên xương gò má của cô ấy nhô cao, đôi môi bị cắn đến bật máu đầm đìa. Đôi mắt ban đầu sáng trong, bây giờ càng ảm đạm vô hồn, so với quỷ còn khó nhìn hơn.

“Làm sao lại biến thành ra thế này?”

“Mấy ngày trước hiệu quả rất tốt, nhưng bây giờ mới là thời điểm mấu chốt, cũng là lúc cơn nghiện phát tác mạnh nhất. Tổ thấy cô ta thế này, sợ là dần dần sẽ không chịu đựng nổi nữa.” Từ Khiêm vẻ mặt lo lắng đứng ở bên giường.

“Giúp trói cô ấy lại, nếu không được thì tăng thêm liều lượng thuốc an thần.”

“Như vậy sẽ xảy ra án mạng mất.”

Alice đưa tay bám chặt vào ga giường, cô muốn muốn Luật Tôn chứng kiến bộ dạng này của mình: “Hãy để cho tôi chết đi, làm ơn. . .”

“Alice.” Luật Tôn cầm lấy tay của cô: “Sẽ vượt qua được, không dễ gì đi đến ngày hôm nay, không thể vứt bỏ được.”

“Nhưng mà tôi thật khó chịu, tôi cảm giác có con rắn độc đang bò trong lục phủ ngũ tạng của mình, nó từng miếng từng miếng muốn đem tôi nuốt trọn.” Hai mắt Alice vô hồn, thần trí không còn rõ ràng, cô một hồi trở lại thực tại, một hồi lại lâm vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê.

Hai đầu chân mày của Luật Tôn lộ ra lo lắng: “Còn biện pháp nào khác không?”

“Không có, đã nghiện phải loại ma túy này, người khác không giúp gì được.”

Alice co cuộn cả người lại, run rẩy không ngừng.

Duật Tôn khom lưng bế cô lên, mang theo cô sải bước rời khỏi biệt thự. Anh thả Alice tới trên ghế phụ, sau đó lái xe rời đi.

“Tôn, anh đừng uống phí tâm tư mà cứu tôi, tôi biết rõ anh làm tất cả đều vì tốt cho tôi, nhưng tôi thật sự không chống đỡ nổi. Tôi cảm thấy chết đi so với sống như thế này thì còn cho tôi được giải thoát.” Alice dựa vào cửa sổ xe, đầu vô thức lắc lư.

“Alice, cô không muốn tìm lại cha mẹ của mình sao?”

“Tôi thành ra thế này, cho dù bọn họ có nhìn thấy cũng sẽ không nhận ra tôi, tôi lại càng không có mặt. . .”

Duật Tôn mở cửa sổ xe ra, gió mát thổi mạnh vào mặt người khiến đầu đau muốn nứt ra.

Anh tăng tốc, Alice khó chịu đầu tóc như bị cào rách, Duật Tôn giữ chặt tay của cô ấy: “Alice, đừng như vậy.”

.
. .
.

Xe đi vào một công viên yên tĩnh.

Duật Tôn lôi kéo cô xuống xe, Alice không có sức lực để chống đỡ, chỉ có thể lảo đảo bước theo anh. Duật Tôn ấn cô ngồi xuống ghế đá: “Alice, có chuyện này, hôm nay tôi nhất định phải nói cho cô biết.”

“Chuyện gì?” Alice run rẩy hỏi.

Duật Tôn ngồi xuống bên cạnh cô: “Tôi trong một lần làm nhiệm vụ đã vô tình biết được cha mẹ cô đã chết, cha của cô bị ung thư giai đoạn cuối. Còn mẹ của cô, có thể là không chịu nổi những đả kích liên tiếp này. . . nên đi theo.”

“Cái. cái gì?” Đôi mắt sâu của Alice tròn tròn, tay cô nắm chặt khuỷu tay của Duật Tôn: “Anh nói lại lần nữa xem.”

Duật Tôn cũng không lặp lại: “Cô nếu như không sống nữa, thì cả nhà cô đều không còn ai. Tôi nghĩ, hy vọng lớn nhất của cha mẹ cô hẳn là nhìn thấy cô vẫn còn sống thật tốt. Sau đó kết hôn, sinh con cái ỉnh.”

“Tại sao lại như vậy?” Alice tra tìm nhiều năm như vậy nhưng tin tức mà cô không thể có được chính là cha mẹ cô còn sống hay không. Cô ôm mặt khóc thảm thiết: “Anh vì sao không nói cho tôi biết sớm hơn, vì sao?”

“Trước đây, là muốn cho cô sống được tốt.” Duật Tôn ôm vai Alice kéo qua: “Bây giờ, là muốn cho cô sống sót.”

Alice ngã vào trong ngực anh, nắm lấy vạt áo của Duật Tôn: “Tôi bây giờ sống dở chết dở, ai còn quan tâm tôi, tôi không có tư cách làm mẹ.”

“Đừng nói như vậy, ai cũng không có quyền tước đoạt hạnh phúc của cô. Nếu như cô chịu đứng lên, sẽ có hơn phân nửa cuộc đời tốt đẹp đang chờ cô.” Bàn tay Duật Tôn nâng lên khuôn mặt tràn lệ của Alice: “Nhưng nếu như cô một lòng muốn tìm đến cái chết, Alice, ai cũng không giúp được cô.”

Những ngón tay Alice đang nín vạt áo của người đàn ông lại càng ra sức nắm chặt, đến mức làm bung ra một nút áo của anh: “Tôn, vậy anh có hạnh phúc không? Anh có được khỏe mạnh hay không?”

“Hạnh phúc.” Ngón cái của Duật Tôn tại khóe mắt của cô lau nhẹ: “Alice, tôi biết, cô vì chịu đựng phải cảm giác thế này mà thấy không sống nổi nữa, cô mỗi ngày đều sẽ nghĩ làm sao mới có thể sống tốt hơn. Vượt qua đi, chỉ cần cô vượt qua được trở ngại này thì sẽ có những ngày tốt lành.”

Đôi mắt đẹp của Alice nhẹ khép lại, cô cầm chặt tay của Duật Tôn: “Anh giúp tôi một chút, đừng bỏ rơi tôi có được không?”

Bàn tay của Duật Tôn bị cô nắm đến mức thấy đau nhưng anh cũng không rút ra: “Cô yên tâm, tôi sẽ không vì chuyện trước kia mà bỏ rơi cô.”

Alice kéo ống tay áo lên dùng sức lau khô nước mắt, nhưng kiềm lòng không được, cô đưa tay lên cắn một cái, để cho cô nhớ kỹ thời khắc thống khổ này.

Duật Tôn lúc này trên đường đi đã gọi điện thoại cho Từ Khiêm, để cho hắn đi về trước.

.
. .
.

Cho đến tận nửa đêm, thấy tâm tình Alice đã ổn định lại, Duật tôn lúc này mới đưa cô trở lại biệt thự.

Ở biệt thự này, Duật Tôn đã vì cô mà thuê người giúp việc và bảo mẫu. Anh đem Alice thả lại trên giường, thấy cô hình như đã yên ổn vượt qua, lúc này mới phân phó bảo mẫu nấy cho cô chút ít đồ ăn. Lúc anh lên xe rời khỏi thì đã gần tảng sáng.

181. Chương 181: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần 10 - Dạ Thần

Duật Tôn cố gắng hết sức để không gây ra tiếng động lớn, anh ngừng xe lại, lấy chiếc chìa khóa cẩn thận mở cửa phòng khách.

Bây giờ dì Hà còn chưa dậy, anh thay giày chuẩn bị lên lầu.

“Đợi chút.” Ở khúc quanh nơi cầu thang, Duật lão gia mặc y phục luyện công buổi sáng đúng lúc đi ra: “Con từ đâu trở về?”

Chân phải của Duật Tôn đã đặt lên một bậc thang, không thể không thu hồi lại: “Gia gia, con. . . . công ty của con làm thêm giờ.”

“Phải không?” Lão gia đeo mắt kính gọng vàng, ánh mắt sắc bén hình như muốn xuyên thấu tất cả. Duật Tôn bị ông nhìn chằm chằm khiến toàn thân không được tự nhiên: “Gia gia, cho con lên lầu nghỉ ngơi.”

Ánh mắt của Duật lão gia đột nhiên rơi xuống trước ngực của anh, lão gia bước một bước dài tiến lại gần: “Đây là có chuyện gì?”

Duật Tôn theo tầm mắt của ông dời xuống, một nút áo sơ mi đêm qua bị bung ra vì Alice túm lấy, bây giờ trước ngực mở ra, anh dùng tay đè chặt lại: “Có thể là vô tình bị bung ra.”

“Tôn, con tối hôm qua có phải là trắng đêm không về?”

“Gia gia, người nghĩ đến tận đâu rồi?”

Lão gia đưa tay kéo Duật Tôn đến bên cạnh mình: “Sanh Tiêu là cháu dâu của ta, con cũng đừng khi dễ nó, hơn nữa Bôn Bôn còn nhỏ như vậy, tóm lại. tóm lại.”

“Gia gia, con thật không có.” Duật Tôn xoa nhẹ huyết thái dương: “Gia gia coi con là loại người như vậy sao?”

Duật lão gia trừng trừng hai mắt, ánh mắt của ông bắn khoắn, Duật Tôn biết rõ ông chỉ còn chưa đem chữ kia nói ra khỏi miệng: “Gia gia, con bảo đảm, con là trong sạch.”

Mạch Sanh Tiêu đã dậy từ sớm, đứng ở cửa sổ nhìn thấy Duật Tôn lái xe vào nhà. Cô mới đi ra khỏi phòng ngủ, liền nghe thấy Duật Tôn nói câu kia. Sanh Tiêu thấy mắc cười, vẫn mặc đồ ngủ đi xuống lầu: “Tôn, sao bây giờ mới về, chuyện của công ty đều đã giải quyết xong rồi chứ?”

Duật Tôn lén thở ra: “Đã xong rồi.”

Duật lão gia lúc này mới chịu buông tha cho anh: “Vậy được, đi lên lầu ngủ đi.”

Duật Tôn nghe vậy thì như chạy trốn muốn rời đi.

“Chậm đã, về sau không cho phép qua đêm ở bên ngoài, phải nhớ nghỉ ọi người trong nhà.”

“Vâng.” Duật Tôn trả lời, hướng về phía Mạch Sanh Tiêu nháy mắt một cái rồi sải bước lên lầu. Duật lão gia nhìn ngắc một chút, sau đó cũng tự lo đi ra ngoài đánh Thái Cực.

Duật Tôn ngồi vào mép giường, hai tay dang ra ngã vào trong giường mềm mại, Sanh Tiêu đến gần: “Alice không sao chứ?”

Bàn tay của người đàn ông che mặt lại: “Anh cũng không biết nữa.”

Mạch Sanh Tiêu gối đầu lên trước ngực Duật Tôn, anh và Alice từ nhỏ lớn lên cùng một chỗ, lại cùng vào sinh ra tử, cho nên anh đương nhiên hy vọng Alice có thể sống tốt.

Sanh Tiêu tinh tế lắng nghe nhịp tim đập của Duật Tôn: “Nếu không chúng ta để cô ấy chuyển vào ở trong nhà, có nhiều người cũng chăm sóc cho nhau được tốt.”

Đôi mắt đang nhắm lại của người đàn ông mở ra: “Bộ dạng cô ấy như vậy, nhất định là không hy vọng bị người khác trông thấy, hơn nữa.” Duật Tôn mỉm cười: “Em muốn để gia gia xé anh ra thành trăm mảnh hay sao?”

“Đúng vậy.” Mạch Sanh Tiêu vùng quỳên dầm nhẹ vào ngực anh: “Bây giờ có gia gia làm chỗ dựa cho em, để xem sau này anh còn dám không thành thật không?”

“Sanh Tiêu, đàn ông thành thật không hay, ở trên giường buồn chán giống như đầu gỗ, em thích không?”

“Vậy cũng còn tốt hơn so với hung mãnh như sói.”

Duật Tôn cả đêm chưa chợp mắt được, xoa bả vai của Sanh Tiêu được mấy cái liền đã ngủ say.

Đêm lạnh như nước, cùng với một vùng trời thăm thẳm. Cuộc sống của mỗi người đều theo một quỹ đạo, tuy nhiên ở đâu đó cũng có ngoại trừ.

Dạ Thần dè vánh nón xuống vội đi ra khỏi bệnh viện, hẩn đi bộ tới bãi đậu xe trống trải. Nơi này không có một bóng người, chỉ có thể nghe được duy nhất tiếng bước chân ngọt ngào. Hẩn lấy chìa khóa xe ra, hai chân thẳng tắp đứng lại ở trước cửa xe.

Hẩn đã nhận ra có gì đó bất thường.

Một người đàn ông chờ đợi đã lâu lách người xuất hiện, súng trong tay nhắm thẳng vào lưng của Dạ Thần.

Dạ Thần từ gương chiếu hậu phát hiện ra động tác của người đàn ông, hẩn không một chút hoang mang, xoay người lại: “Tiểu Dật, người muốn làm gì?”

“Dạ Thần, người trốn lâu như vậy, lại không biết chúng ta đang muốn gì sao?”

“Là tài liệu của nhà trên?”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, lấy ra! ”

Dạ Thần dựa vào cửa xe, hai chân bắt chéo: “Căn cứ đều bị giải tán, người còn muốn những thứ đó làm gì?”

Tiểu Dật từng bước ép sát, trong mắt lộ ra giễu cợt: “Lúc cha người đem chúng ta bồi dưỡng thành cỗ máy giết người, không phải muốn dựa vào chúng ta để kiếm tiền hay sao, bây giờ thì tốt rồi, người nói giải tán liên giải tán? Nhiều huynh đệ như vậy sau này dựa vào cái gì để tiếp tục sinh tồn?”

“Chẳng lẽ, người không thấy mệt mỏi với một cuộc sống như vậy hay sao?” Dạ Thần nhú mày, ít nhất hẩn đã nghĩ là bọn họ có thể được giải thoát.

“Người bớt giả mù sa mưa đi, hôm nay chúng ta đã thích ứng với cách sinh tồn như vậy, người lại muốn thay đổi sao, người muốn chúng ta sau này lấy cái gì để sống?”

Đôi mắt Dạ Thần nhẹ rủ xuống, người của căn cứ ở bên ngoài đều là sài lang mãnh thú. Bọn họ từ nhỏ đã phải tiếp thu tư tưởng yếu thì thịt, mạnh thì ăn. Ở trong xã hội bây giờ, e rằng bọn họ rất khó để tồn tại.

“Dạ Thần, đừng trách chúng ta, nếu như người chịu xây dựng lại căn cứ của tổ chức, chúng ta cũng sẽ theo người. Căn cứ bây giờ bị phong tỏa nghiêm ngặt, nhưng vẫn còn có thể lựa chọn ở một nơi khác.”

Dạ Thần lại không ngờ được những lời của Mạch Sanh Tiêu trước kia hướng về phía hẩn để lên án, đã khiến hẩn xúc động rất sâu đậm.

Cô ấy nói, con của hẩn nếu như cũng bị đưa đến một nơi tàn nhẫn như vậy, hẩn sẽ có cảm tưởng thế nào? Dù Dạ Thần có bình yên, hẩn cả đời này cũng khó có khả năng sẽ có con của mình. Điều này giống như

ông trời đã trừng phạt hắn, rất nhiều những đứa trẻ lúc nhỏ đã bị bắt vào trong tay hắn như vậy, hắn cũng không xứng được có con của mình.

Tiểu Dật thấy hắn hình như không đồng ý: “Người đem tài liệu giao cho ta, ta bảo đảm sau này sẽ không có ai đến làm phiền người nữa.”

Thế lực của căn cứ bị phân tán ở bên ngoài đều nghĩ cách để tìm được Dạ Thần, bởi vì trong tay hắn giữ số tài liệu kia. Dạ Thần biết một khi bọn họ có được những thứ này thì lực lượng trụ sở mới sẽ rất nhanh được củng cố lại.

Tay trái của hắn mở cửa xe ra.

“Không được nhúc nhích! ” Tiểu Dật hầu như cầm vũ khí chĩa vào sau gáy của hắn.

“Người đừng khẩn trương, ta lấy tài liệu cho người.”

Tiểu Dật nhìn về phía ghế lái: “Đừng có đùa giỡn mà giở trò gì.”

Dạ Thần chui nửa người vào, hắn đem bàn tay hướng về phía trước: “Người sau khi lấy được tài liệu, thật sự sẽ thả ta đi phải không? Người cũng biết, ta không muốn lại nhúng tay vào chuyện căn cứ nữa.”

Tiểu Dật có thư giãn đôi chút: “Ta nói được, làm được.”

Dạ Thần lấy ra một cái đĩa CD: “Tài liệu đều ở bên trong.”

Tiểu Dật liếc mắt: “Người theo ta trở về, chẳng may là tài liệu giả.”

Dạ Thần gật đầu, bỗng xoay người hết sức lại, con dao Thụy Sĩ trong lòng bàn tay khéo léo xoay nhanh một vòng rồi ngay lập tức đâm thẳng vào bụng Tiểu Dật. Dạ Thần tiến lên, thân thể áp sát vào hướng Tiểu Dật, tay kia của hắn chặn lại động tác của gã đàn ông, phản ứng nhanh đến mức chỉ trong nháy mắt.

Hắn rút dao ra, trong bốn bề vắng lặng, lưỡi dao cực nhanh xẹt qua cổ Tiểu Dật. Dạ Thần đẩy nhẹ cơ thể của gã đàn ông về phía trước, mắt thấy hắn cuối cùng bất động, lúc này mới lên xe tuyệt tình mà đi.

Mỗi ngày hắn đều gặp phải những uy hiếp như vậy. Bệnh viện kiểm tra xác định hắn đã lây bệnh AIDS, nhưng về thời gian ủ bệnh là bao lâu, không người nào có thể biết được.

Có thể là một năm, cũng có thể. . . là cả đời.

Trong cơ thể của Dạ Thần như bị chôn một quả bom hẹn giờ. Người của căn cứ sẽ không buông tha cho tài liệu ở trong tay hắn, dù phần tài liệu đó đã bị hắn hủy, nhưng không giây phút nào mà không phải trốn Đông trốn Tây. Mà ngay cả việc có được một mái nhà bình yên, đối với hắn bây giờ thì tất cả đều là hy vọng xa vời.

Khả năng vài năm sau, chờ đến lúc bọn họ đều bỏ cuộc trong việc truy tìm hắn, hắn có thể tìm cách sống ở một nơi gần Mạch Sanh Tiêu.

Nhưng chuyện tương lai ai mà biết được? Nói không chừng, độc bệnh trong cơ thể của hắn ngày mai liền bị phát tác.

Đối với hắn mà nói, chuyện vô cùng cấp bách trong giờ phút này là mau rời khỏi đây, vì không biết ở phía sau có kẻ nào đang truy đuổi hay không?

182. Chương 182: Dạ Khúc (chương Cuối) - Phần Cuối - Bôn Bôn Gọi Mẹ

Mạch Sanh Tiêu cho đến khi bị Duật Tôn bỏ vào trong bồn tắm mát xa mà vẫn còn đắm chìm trong niềm vui sướng đó: “Tôn, anh nói Bôn Bôn có phải lập tức sẽ bình thường như những đứa trẻ khác không? Tiến bộ của con thật sự làm cho em ngạc nhiên và mừng rỡ.”

Duật Tôn tùy tiện ngồi vào trong bồn tắm, bởi vì trọng lực của cả hai người nên hơn phân nửa hỗn hợp nước ấm và xà bông bị tràn ra ngoài, lan tràn trên nền gạch bóng loáng.

“Bôn Bôn sẽ giống như những đứa trẻ khác thôi.”

Duật Tôn ở sau lưng cô trả lời, nhưng giọng nói có chút khàn khàn.

Hai tay Mạch Sanh Tiêu vịn lấy tay cầm bên cạnh, cô cảm giác được bàn tay của người đàn ông đang xoa nhẹ lên lưng mình. Sanh Tiêu cột cao tóc lên, lộ ra cần cổ trơn bóng, cô đưa một tay xoa lên bụng: “Em có thể cảm thấy cục cứng đang động.”

“Thật không? Anh sờ thử xem.” Tay của Duật Tôn cũng đưa qua thăm dò.

“Mới có bốn tháng thai máy không rõ ràng, người khác sờ không cảm nhận được.”

“Anh không tin.” Duật Tôn đẩy tay của cô ra, lòng bàn tay của anh tại nơi bụng trắng bóng của cô vuốt qua vuốt lại.

“Không thấy phải không?”

“Con đá anh một cước.”

Mạch Sanh Tiêu mỉm cười: “Anh bớt nói xạo đi.”

“Thật mà.” Duật Tôn đặt cầm lên cần cổ của Sanh Tiêu, hai tay của anh sờ vào eo của cô: “Mập ra rồi.”

Sanh Tiêu muốn đẩy tay của anh ra, anh thuận thế ôm chặt Mạch Sanh Tiêu đến trước ngực. Duật Tôn làm cô thay đổi tư thế, chính diện ngồi lên đùi mình.

Anh nâng một tay của Sanh Tiêu lên, bắt đầu giúp cô tắm rửa. Vòi nước được mở ra chảy nhộn nhạo qua da thịt chạm nhau thân mật của hai người, Mạch Sanh Tiêu cảm giác được nước ấm đang từ từ lên cao, toàn thân cô như bị phồng lên mềm nhũn ra.

Duật Tôn hôn lên xương quai xanh của cô, tay trái của anh giữ lấy đầu của cô, Mạch Sanh Tiêu không thể không cúi đầu phối hợp với anh rừng rực sa vào nụ hôn.

Cho đến khi anh làm động tác tiếp theo, Sanh Tiêu mới gấp rút khước từ, tránh khỏi lồng ngực của anh: “Không được, thân thể em bất tiện.”

“Bác sỹ đều nói không có chuyện gì.” Anh đã bị dày vò 4 tháng.

Nói xong, anh lại muốn hôn nữa.

Sanh Tiêu cảm nhận được tay anh đã vội vàng lăm rồi, đây là nhà của bọn họ, nếu muốn dừng lại vào lúc này, trừ phi là Duật Tôn nguyện ý.

Thân thể bị nóng ran khiến cho Duật Tôn càng thêm không kiềm chế được, Mạch Sanh Tiêu nhìn thấy những giọt nước trên ngực của người đàn ông không biết là mồ hôi hay là nước đọng. Đôi tay của anh khóa chặt eo của Sanh Tiêu lại, đem thân thể của cô nhấc lên chút ít.

Mạch Sanh Tiêu nhắm chặt đôi mắt, người đàn ông vui trên cổ cô bật ra tiếng thở dài thỏa mãn. Sanh Tiêu nắm tay lại dấm nhẹ lên vai anh: “Cũng không sợ con đá anh! ”

Lời nói vừa mới thốt ra, khuôn mặt của cô đã ửng hồng một hồi, muốn thu hồi lại cũng không kịp nữa.

Bên tai quả nhiên truyền đến tiếng cười không có ý tốt của Duật Tôn, giọng nói của anh có vẻ hơi khàn khàn, hết lần này tới lần khác để lộ ra vẻ hấp dẫn chết người: “Con làm sao đá được anh?”

Mạch Sanh Tiêu cũng muốn bật cười, nhưng cô vẫn cảm thấy không yên tâm: “Anh coi chừng đó.”

“Anh sẽ rất nhẹ.”

Phụ nữ vốn rất dễ dàng nhạy cảm, đặc biệt là vào thời điểm mang thai. Mạch Sanh Tiêu cắn vào bả vai của người đàn ông, nằm ở đó không nhúc nhích. Duật Tôn cảm giác được ở bả vai đột nhiên đau nhói, trong lòng anh hiểu được đã làm phiền cục cứng trong bụng Sanh Tiêu, lại không thể có động tác mạnh, nước ở bên trong bồn tắm phần lớn đã bị tràn ra ngoài.

Hai tay Mạch Sanh Tiêu ôm lấy tấm lưng của người đàn ông, đầu ngón tay không chịu được mà bấm vào.

Toàn thân cô buông lỏng, liền không muốn động dậy.

Duật Tôn lấy tay vuốt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Sanh Tiêu, vốn đã đỏ hồng, ánh mắt mê ly. Bây giờ đang lười biếng nhìn về phía anh, Duật Tôn cười khê: “Thoải mái không?”

Cô lười biếng úp sấp trên vai của anh, hai tay ôm chặt cổ Duật Tôn.

Anh vẫn còn tiếp tục.

Mạch Sanh Tiêu không bao lâu sau liền khôi phục lại tinh thần, cô ngại buồn chán nên lôi kéo Duật Tôn nói chuyện: “Tôn, anh nói chúng ta sinh con trai hay con gái?”

“Sao cũng được.” Người đàn ông không yên lòng, vấn đề này cũng không liên quan đến việc đang chuyện chú.

“Ừ, em cũng đều thích, chờ đến khi mở tiệc đầy tháng, hay là đừng tổ chức ở khách sạn được không?”

“Ừ. Sao cũng được.”

Mạch Sanh Tiêu bưng lấy khuôn mặt tuần tú của người đàn ông: “Không cho nói ”sao cũng được“, anh đang hời hợt với em phải không?”

Mạch Sanh Tiêu chỉ nghe tiếng nước đánh tới, cô đúng là không có cảm giác đau: “Nếu không thì tổ chức ở nhà nhé?”

“Mạch Sanh Tiêu! ” Trong lời nói của người đàn ông nghe ra được tiếng nghiêng rằng: “Em đang nói vu vơ gì vậy, đem miệng ngậm lại, đừng làm phân tâm anh.”

“Ai, anh nhẹ một chút, làm em đau! ”

“Ngoan đi, đừng nói chuyện.”

“Tôn, nếu không em hát cho anh nghe?”

“.”

“Hay là em kêu lên vài tiếng dễ nghe một chút?” Duật Tôn mở mắt ra nói với cô như vậy.

“Kêu không được, hay là hát nha.”

“Vậy thì em im miệng đi.”

Mạch Sanh Tiêu từ trước đến nay đều cảm thấy giọng hát của mình là một giọng hát động lòng người, bây giờ, lòng tự trọng bị đá kích nghiêm trọng.

Khi mang thai tám tháng, Sanh Tiêu trở thành đối tượng được bảo vệ trọng điểm của Ngự Cảnh Viên.

Cục cưng là một bé gái, lúc siêu âm xong, Mạch Sanh Tiêu cao hứng khỏi phải nói. Cô hy vọng đứa bé có thể nghịch ngợm một chút, tốt nhất là như Đồng Đồng vậy. Đến lúc đó vừa vặn có thể cùng Bôn Bôn chơi đùa.

Chân của cô sưng lợi hại, hơn nữa bụng lại rất to, đi đường mười phần không tiện.

Mạch Sanh Tiêu ngồi ở trên ghế salon, muốn đứng lên nhưng bởi vì ngồi đã lâu, nhất thời đứng dậy không nổi. Một tay của cô chống ở sau thắt lưng, tay kia chống ở lưng ghế salon.

“Aizz. . .” Không cẩn thận lại ngã trở về, may mà ghế salon rất êm.

“Mẹ. . . mẹ. . . maa. . .” Bôn Bôn ở gần đó đi đến bên cạnh cô, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay của Mạch Sanh Tiêu. Cô giật mình bất động tại chỗ: “Bôn Bôn, con vừa gọi mẹ là gì.”

“Mẹ. . . maa. . .” Cùng mới khẩu âm “mẹ” nghe rất giống, Bôn Bôn nghiêng cái đầu nhỏ, giống như đang cùng cô nói chuyện vậy.

Duật Tôn đi vài bước đến trước ghế sofa, anh ôm lấy Bôn Bôn để con ngồi lên chân của mình: “Bôn Bôn, gọi lại một lần nữa đi.”

“Anh cũng nghe thấy?” Tầm mắt của Sanh Tiêu bỗng nhiên rưng rưng, nước mắt không kiềm được mà chảy dài.

Giọng nói của Luật Tôn cũng hơi run: “Bôn Bôn, gọi ba ba.”

Bôn Bôn lại ngậm miệng, không chịu mở miệng nữa. Nếu như không phải Luật Tôn cũng nghe được thì Mạch Sanh Tiêu thật sự sẽ cho là ảo giác, cô vội vàng giơ tay lên lau nước mắt: “Bôn Bôn, con sẽ gọi mẹ phải không?”

Bôn Bôn mở to đôi mắt sáng ngời nhìn thấy cô, bé con mím môi, chơi với món đồ chơi đang cầm trong tay.

Dù chỉ là một tiếng gọi, Mạch Sanh Tiêu cũng đủ hài lòng.

Giống như lúc học đi, Bôn Bôn đã chịu bước ra bước đầu tiên, thì sau này tự nhiên sẽ đi được rất tốt.

Duật Tôn cũng vì một tiếng này của con trai mà cao hứng, anh kéo Mạch Sanh Tiêu qua để cho cô dựa vào bờ vai của mình.

.
. .
.

Cô yêu nhất mọi người ở đây, cả đời này cũng không nghĩ đến buông tay.

Lão gia đang ở trên sân thượng đánh Thái Cực. Bôn Bôn ngẩng đầu lên, nhìn qua cha mẹ đang kề trán vào nhau, Mạch Sanh Tiêu đôi mi dài nhẹ khép, mặt mũi tràn đầy niềm vui. Đợi đến khi cục cưng trong bụng được sinh ra, cô có thể mang theo Bôn Bôn và con gái qua nhà Dung Ân chơi. Không bao lâu nữa, chị của cô cũng sẽ ra tù, tất cả, tất cả mọi chuyện đều thật tốt.

Bôn Bôn nhìn vào ngón tay út, mở to miệng.

“Mẹ. . . mẹ. . .”

“Mẹ.”

[HẾT.]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chim-trong-cuoc-yeu>